

Hình Đồ

Contents

Hình Đồ	5
1. Chương 0 - Giới Thiệu	5
2. Chương 1: Bạch Long Phục Thi (1)	6
3. Chương 2: Bạch Long Phục Thi (2)	9
4. Chương 3: Bái (1)	13
5. Chương 4: Bái (2)	16
6. Chương 5: Bái (3)	20
7. Chương 6: Lữ Hậu	24
8. Chương 7: Thẩm Thực Kỳ?	27
9. Chương 8: Việc Triều Tàn (1)	31
10. Chương 9: Việc Triều Tàn (2)	33
11. Chương 10: Hắc Là Ai Vậy?	35
12. Chương 11: Vô Lại	39
13. Chương 12: Tiếng Bước Chân (1)	41
14. Chương 13: Tiếng Bước Chân (2)	44
15. Chương 14: Xích Kỳ Thư	47
16. Chương 15: Kẻ Ngốc	51
17. Chương 16: Thiết Ứng Duệ Sĩ (1)	54
18. Chương 17: Thiết Ứng Duệ Sĩ (2)	56
19. Chương 18: Mộ Bình	59
20. Chương 19: Con Trai Của Xích Đế Bắt Đầu Lên Vũ Đài (1)	62
21. Chương 20: Con Trai Của Xích Đế Bắt Đầu Lên Vũ Đài (2)	64
22. Chương 21: Nhiệm Vụ	67
23. Chương 22: Mời (1)	70
24. Chương 23: Mời (2)	74
25. Chương 24: Đại Trách Chiêu Dương	78
26. Chương 25: Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (1)	81
27. Chương 26: Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (2)	85
28. Chương 27: Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (3)	89
29. Chương 28: Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (4)	93
30. Chương 29: Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (5)	96
31. Chương 30: Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô (1)	100
32. Chương 31: Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô (2)	102
33. Chương 32: thủy Hoàng Đế (1)	105
34. Chương 33: Thủy Hoàng Đế (2)	108
35. Chương 34: Hữu Nghĩa Trường Tồn (1)	110
36. Chương 35: Hữu Nghĩa Trường Tồn (2)	112
37. Chương 36: Bảo Kiếm Muốn Sắc Thì Phải Rèn Luyện (1)	115
38. Chương 37: Bảo Kiếm Muốn Sắc Thì Phải Rèn Luyện (2)	118
39. Chương 38: Mỉm Cười Nhìn Mưa Gió Nổi Lên (1)	120
40. Chương 39: Mỉm Cười Nhìn Mưa Gió Nổi Lên (2)	124
41. Chương 40: Mỉm Cười Nhìn Gió Mưa Nổi Lên (3)	126

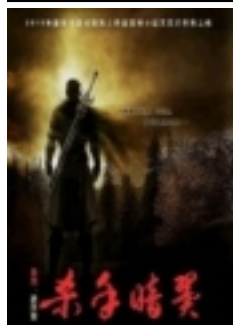
42. Chương 41: Mỉm Cười Nhìn Mưa Gió Nổi Lên (4)	129
43. Chương 42: Yến Tiệc(1)	131
44. Chương 43: Yến Tiệc (2)	134
45. Chương 44: Nỗi Đau Gọi Thành Tên	137
46. Chương 45: Mộng Xuân Không Dấu Vết	140
47. Chương 46-48	143
48. Chương 49: Phong Thiện Lương Phụ Sơn	151
49. Chương 50: Phong Thiện Lương Phụ Sơn	153
50. Chương 51: Sơ Văn Lưu Gia Tử	156
51. Chương 52: Nhà Bên Có Thiếu Nữ Vừa Mới Trưởng Thành (1)	161
52. Chương 53: Nhà Bên Có Thiếu Nữ Vừa Mới Trưởng Thành (2)	164
53. Chương 54: Đãi Nô (1)	167
54. Chương 55: Đãi Nô (2)	171
55. Chương 56: Đứa Bé Đần Độn Vương Tín	174
56. Chương 57: Người Không Bằng Hắc.	178
57. Chương 58: Xuất Hành	182
58. Chương 59: Tên Côn Đồ Quán Anh (1)	185
59. Chương 60: Tên Côn Đồ Quán Anh (2)	189
60. Chương 61: Phụ Tử Quán Gia	192
61. Chương 62: Rất Có Địa Vị	195
62. Chương 63: Cảnh Cáo	200
63. Chương 64: Đại Trượng Phu	203
64. Chương 65: Đam Thủy Công	208
65. Chương 66: Dấu Vết Của Lão Tàn Nhân	212
66. Chương 67: Tổng Tử Yến Nhân	216
67. Chương 68: Khởi Hành	220
68. Chương 69: Ngoảnh Đầu Nhìn Lại	223
69. Chương 70-73	227
70. Chương 74-77	236
71. Chương 78-83	242
72. Chương 84-86	253
73. Chương 87-90	258
74. Chương 91-96	273
75. Chương 97-100	291
76. Chương 101-109	308
77. Chương 110-114	324
78. Chương 115-117	339
79. Chương 118: Đình Tật Người Sở	339
80. Chương 119: Tam Hại Tuy Thủy	343
81. Chương 120: Tam Hại Tuy Thủy	345
82. Chương 121: Thủ Đoạn Sấm Sét	348
83. Chương 122: Xích Kỳ Cửu Kích	351
84. Chương 123: Ưu Đãi Và Hình Phạt	355
85. Chương 124: Tâm Tư Của Lưu Khảm (1)	359
86. Chương 125: Tâm Tư Của Lưu Khảm (5)	361
87. Chương 126: Đồng Huyện Trưởng	364
88. Chương 127: Huyết Sắc (1)	367
89. Chương 128: Huyết Sắc (2)	371
90. Chương 129: Huyết Sắc (3)	375
91. Chương 130: Huyết Sắc (4)	378
92. Chương 131: Cung Thương Là Ai?	382
93. Chương 132: Hai Nghìn Dật Hoàng Kim.	385
94. Chương 133: Bỏ Lỡ Chính Là Bỏ Lỡ	389
95. Chương 134: Học Trò Nhà Nông	394

96. Chương 135: Nhâm Hiêu Rời Đi.	398
97. Chương 136: Dưỡng Sĩ	402
98. Chương 137: Đệ Tử Pháp Gia.	407
99. Chương 138: Người Tới Từ Ba Thục.(1)	410
100. Chương 139: Người Tới Từ Ba Thục.(2)	412
101. Chương 140: Quả Phụ Thanh.	414
102. Chương 141-143	419
103. Chương 144-146	425
104. Chương 147-149	433
105. Chương 150-153	442
106. Chương 154: Mã Nhĩ Sơn (3)	450
107. Chương 155: Mã Nhĩ Sơn (4)	452
108. Chương 156: Mã Nhĩ Sơn (5)	454
109. Chương 157: Chung Ly Nguyên Ý Đi Theo (1)	458
110. Chương 158: Chung Ly Nguyên Ý Đi Theo (2)	460
111. Chương 159: Mạn Tiểu Thư, Bảo Trọng.	462
112. Chương 160: Khổng Tử Không Nói Chuyện Quái Dị, Bạo Lực, Phẫn Loạn, Quỷ Thần.	466
113. Chương 161: Cao Tiệm Ly Hành Thích Tần Vương	470
114. Chương 162: Từ Nay Về Sau Không Tin Người Quan Đông Nữa.	474
115. Chương 163: Có Con Trai Đặt Tên Là Tần	477
116. Chương 164: Hợp Tác (1)	481
117. Chương 165: Hợp Tác (2)	484
118. Chương 166: Đại Tần Nghiêng Ngả	488
119. Chương 167: Nguyên Hanh Lợi Trinh	490
120. Chương 168: Người Làm Tần Diệt Vong Là Hồ	495
121. Chương 169: Chiêu Mộ	499
122. Chương 170: Phàn Khoái Thịnh Mệnh	503
123. Chương 171: Nam Nhi Tòng Quân Ca	507
124. Chương 172: Vĩnh Chính Nguyên	512
125. Chương 173: Mông Tật, Mông Khắc	515
126. Chương 174: Đông Lăng Hầu Triệu Bình (1)	519
127. Chương 175: Đông Lăng Hầu Triệu Bình (2)	522
128. Chương 174-181	525
129. Chương 182-187	547
130. Chương 188-190	557
131. Chương 191-196	563
132. Chương 197-205	571
133. Chương 206-211	589
134. Chương 212-217	609
135. Chương 218-221	627
136. Chương 222: Máu Nhuộm Bến Lâm Hà	640
137. Chương 223: Máu Mười Vạn Hung Nô (i)	644
138. Chương 224: Máu Mười Vạn Hung Nô (2)	649
139. Chương 225: Máu Mười Vạn Hung Nô (3)	651
140. Chương 226: Một Mặt Khác Của Phù Tô (i)	653
141. Chương 227: Một Mặt Khác Của Phù Tô (2)	657
142. Chương 228: Một Mặt Khác Của Phù Tô (3)	659
143. Chương 229: Đô Ủy Tứ Thủy (1)	662
144. Chương 230: Đô Ủy Tứ Thủy (2)	664
145. Chương 231-233	666
146. Chương 234-235	674
147. Chương 236-240	680
148. Chương 241-245	696
149. Chương 246-249	702

150. Chương 250-254	711
151. Chương 255-259	722
152. Chương 260-266	735
153. Chương 267-270	752
154. Chương 271-274	760
155. Chương 275-280	766
156. Chương 281-285	773
157. Chương 286: Đáng Hay Không Đáng? (3)	790
158. Chương 287: Người, Tức Là Thái Độ Làm Người (1)	794
159. Chương 288: Người, Tức Là Thái Độ Làm Người (2)	797
160. Chương 289-290	800
161. Chương 291-295	807
162. Chương 296-300	823
163. Chương 301-305	839
164. Chương 306-310	858
165. Chương 311-315	872
166. Chương 316-320	878
167. Chương 321-325	891
168. Chương 326-329	901
169. Chương 330: Bắc Quảng Võ Quân (3)	914
170. Chương 331 - 332 : Bình Nguyên Tân (1+2)	917
171. Chương 333 - 335	923
172. Chương 336 - 340	934
173. Chương 341 - 345	948
174. Chương 346 - 350	965
175. Chương 351 - 355	980
176. Chương 356 - 360	995
177. Chương 361 - 365	1008
178. Chương 366 - 370	1021
179. Chương 371 - 372: Gậy Ông Đập Lưng Ông	1034
180. Chương 373 - 375	1038
181. Chương 376 - 379	1046
182. Chương 380 - 385	1055
183. Chương 386 - 390	1068
184. Chương 391 - 396	1073
185. Chương 397 - 402	1090
186. Chương 403 - 410	1104
187. Chương 411 - 415	1126
188. Chương 416 - 417: Bình Lâm Thành Hạ	1143
189. Chương 418-419: Lão Bi Đầu Bá Vương	1147
190. Chương 420 - 422 : Cự Hùng Cuồng Bạo.	1151
191. Chương 423 - 424: Tần Đồng	1163
192. Chương 425-426: Cuộc Chiến Lâu Thương (1+2)	1169
193. Chương 427-432	1176
194. Chương 433-438	1179
195. Chương 439-444	1183
196. Chương 445-450	1188
197. Chương 451-460	1192
198. Chương 461-465	1201
199. Chương 466-471	1225
200. Chương 472-479	1244
201. Chương 480-484	1270
202. Chương 485-490	1284
203. Chương 491-496	1304

204. Chương 491 - 492: Phủ Việt Long Trì, Lưu Thị Lập Quốc (7+8)	1321
205. Chương 497 - 502	1328
206. Chương 503 - 510	1346
207. Chương 511 - 514	1371
208. Chương 515 - 521	1385
209. Chương 522 - 527	1404
210. Chương 528 - 532	1422
211. Chương 533 - 538	1441
212. Chương 539 - 544	1458
213. Chương 545 - 550	1475
214. Chương 551 - 554	1491
215. Chương 555 - 560	1503
216. Chương 561 - 565	1521
217. Chương 566 - 570	1537
218. Chương 571 - 575	1553
219. Chương 576 - 580	1570
220. Chương 581 - 582 Pull	1585

Hình Đồ

Giới thiệu

Nhân vật chính là Lưu Sơn Quân, kiếp trước từng là một chuyên gia dinh dưỡng, cuộc sống luôn có kế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hinh-do>

1. Chương 0 - Giới Thiệu

Nhân vật chính là Lưu Sơn Quân, kiếp trước từng là một chuyên gia dinh dưỡng, cuộc sống luôn có kế hoạch, điều độ, nhất là trong chế độ rèn luyện thân thể, ăn uống nên cơ thể khỏe mạnh, dẻo dai, trẻ trung, tính cách thích phiêu lưu mạo hiểm, kích thích. Trong một lần vượt biển trở về quê nhà sau chuyến phiêu lưu, tàu của Lưu Sơn Quân đã gặp nạn, Lưu Sơn Quân bị chết hồn xuyên nhập vào Lưu Khâm, một thiếu niên mười lăm tuổi vừa chết vì bảo vệ gia đình Lữ gia đi đến huyện Bái.

Lưu Khâm (tức Lưu Sơn Quân) trọng sinh vào đúng thời điểm Tần Thủy Hoàng vừa nhất thống sáu nước, lập ra nhà Tần lên ngôi hoàng đế, bắt đầu mở ra một cuộc cải cách lớn về chính trị và kinh tế.

Và cuộc hội ngộ giữa Lưu Khâm với những nhân vật lịch sử thời Tần Hán đã bắt đầu. Người hán gặp đầu tiên là Lữ Tri, vị Lữ Hậu nổi tiếng trong lịch sử, và ngay sau đó, là cuộc chiến với đám đạo phỉ do Lưu Bang (người sáng lập nên nhà Hán) cầm đầu đánh cướp cả nhà Lữ gia, cũng từ đây đã tạo nên một cuộc hội ngộ kỳ lạ giữa Lưu Khâm với Lưu Bang và cũng là khởi đầu mối hận thù giữa Lưu Khâm và Lưu Bang (vì Lưu Sơn Quân ngay khi trọng sinh đã giết vợ Lưu Bang.)

Những nhân vật nổi danh trong lịch sử sau đó cũng dần dần xuất hiện: Phàn Khoái, Tiêu Hà, Hạ Hầu Anh, Chu Bột, Lư Quán...và được miêu tả trong Hình đồ như sau: “Lưu Bang còn dẫn theo một đám người, bao gồm Phàn Khoái khôi ngô, Chu Bột oai hùng, Lư Quán hào hoa phong nhã, còn có Hạ Hầu Anh nhanh nhẹn dũng mãnh”. Những nhân vật này trong lịch sử đã giúp Lưu Bang thành lập nên nhà Hán.

Nhưng với sự xuất hiện của Lưu Khâm, liệu lịch sử có thay đổi không khi hắn là người biết trước lịch sử, hiểu rõ thời thế, biết nắm bắt cơ hội, biết chiêu mộ những người tài hiệu lực cho mình. Trong thâm tâm hắn lại luôn có mối ác cảm với Lưu Bang, giữa hai người lại có mối thù riêng, và đặc biệt hắn không muốn một Đại Tần bị diệt vong sớm như trong lịch sử, bởi vậy đã tạo cho hắn và Lưu Bang trở thành hai chiến tuyến đối đầu nhau.

Lưu Khâm sẽ tạo nên một lịch sử riêng cho mình như nào?

2. Chương 1. Bạch Long Phục Thi (1)

Ngày mùng 1 tháng 3 năm Tần Vương Chính thứ hai mươi sáu, một trận giông tố qua đi, sắc trời vẫn âm trầm như trước không có chút dấu hiệu nào chuyển biến. Mây đen cuộn cuộn, thỉnh thoảng mơ hồ có tiếng sấm vọng đến, dường như sắp có một trận bão tố lại đến lần nữa.

Đoàn xe dừng lại bên sông Tứ Thủy, từ trong đoàn xe vọng ra tiếng khóc.

- Hừ, không đi được sao?

Từ trên xe bò đi xuống một người đàn ông trung niên. Bên cạnh y còn theo hai thiếu nữ. Một người tuổi chừng mười bảy, mắt ngọc mày ngài, trong đôi mắt hạnh ngập nước, mang theo vẻ thương xót, nàng cầm tay muội muội, vẻ mặt bi thương.

Người đàn ông trung niên hỏi:

- Khúc tiên sinh không có cách nào cứu nó sao?

Người dáng dấp quan gia vội bước lên trả lời:

- Lão gia, Lưu Khâm là mệnh đã định trước. Năm xưa lúc nó vừa ra đời, đã có người nói nó là mệnh đại hung, sống không quá mười lăm tuổi. Khúc tiên sinh cũng đã hết lực, chỉ tiếc đứa trẻ này...Haizz, mệnh đã định sẵn rồi.

Người đàn ông trung niên lộ vẻ thất vọng trên mặt.

- Chúng ta từ Đan Phụ trốn đến đây, may nhờ có cha con hắn liều mình đánh giết, Lưu Phu đã chết trận, hôm nay Lưu Khâm lại không giữ được mệnh...Phúc Sinh, người theo ta đi xem, cha con họ đã chết vì cả nhà ta, dù gì cũng phải an táng cho con trả họ mới đúng.

- Lão gia nói phải.

Bốn người đi tới chiếc xe sau cùng, thấy một ông lão ôm thân thể một thiếu niên khôi ngô, đang khóc.

Thiếu niên kia thể trạng cực kỳ tráng kiện, hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng như tờ giấy, trên vạt áo dính máu đen, nằm yên không cử động. Một ông lão dáng dấp lang trung khề lắc lắc đầu, thở dài.

- Khâm bà bà, xin hãy nén bi thương!

“Bà bà” là một cách xưng hô đối với lão phụ nhân, nói thẳng ra tựa như ý là Khảm lão thái thái. Một câu nói chẳng khác nào sự việc đã định rồi. Lão phụ nhân kia vẻ mặt đang đầy hy vọng, nghe lang trung nói một câu như thế, sau khi lặng đi một lúc lâu thì khóc to lên, nước mắt rơi xuống như mưa.

Người đàn ông trung niên bước tới, hỏi lang trung:

- Khúc tiên sinh, thật sự không cứu được sao?

Khúc tiên sinh gật đầu:

- Đứa bé này bị trúng một mũi tên ở ngoài thành Đan Phụ, ngay chỗ yếu hại. Nếu không phải thân thể nó cường kiện, sợ là đã sớm tắt thở rồi. Có thể cố gắng đến mức này, đã là ngoài dự đoán của mọi người...Lữ lão gia, thật sự là xin lỗi, xin thứ cho lão gia này bất lực.

Người đàn ông trung niên nói:

- Khúc tiên sinh đừng nói vậy! Lữ mỗ hôm nay là người nghèo túng, tiên sinh không chê, theo ta từ Đan Phụ tới đây, còn hết lòng quan tâm giúp đỡ, ta sao có thể trách cứ tiên sinh. Chỉ tiếc, cuối cùng vẫn không thể cứu được tính mệnh của Khảm, lão phu thật sự là thẹn với huynh đệ Lưu Phụ. Phúc Sinh, người truyền lời của ta, đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở chỗ này, an táng cho Khảm rồi mới lên đường tiếp.

Quản gia kinh hãi:

- Lão gia, đây là vùng hoang vu dã ngoại, không an toàn đâu. Nên tiếp tục đi hơn mười dặm nữa, chính là Ngõa Tang, chúng ta...

Sắc mặt người đàn ông trung niên trầm xuống:

- Người chết là quý, huống chi cha con Lưu Phụ Lưu Khảm lại là ân nhân cứu mạng cả nhà ta đó!

Quản gia dù không muốn nhưng chủ nhân đã quyết định, lão cũng biết không thể thay đổi ý được.

Người đàn ông trung niên dẫn theo hai thiếu nữ đi tới trước mặt lão phụ nhân đang khóc lóc.

- Khảm bà bà, xin hãy nén bi thương!

“Bà bà” là một cách xưng hô đối với lão phụ nhân, nói thẳng ra tựa như ý là Khảm lão thái thái.

- Đúng vậy, thấm thấm, xin hãy nén bi thương!

Thiếu nữ lớn tuổi hơn một chút ngồi xuống, khẽ khàng khuyên giải. Đôi mắt sáng trong của nàng lại đỏ lên, nước mắt lại vòng quanh mi.

Cha con Lưu gia với nhà nàng không có chút quan hệ nào. Chuẩn xác mà nói, cha con Lưu gia chỉ là môn khách của nhà nàng. Thiếu niên vừa chết tên là Lưu Khảm, mới mười bốn tuổi. Thiếu nữ từ nhỏ đã nhìn thấy Lưu Khảm lớn lên, tính tình thiện lương, nàng đối xử với Lưu Khảm như đệ đệ của mình. Tuy rằng nàng cũng có đệ đệ, nhưng so sánh ra, Lưu Khảm đã chết kia còn thân thiết hơn nhiều, từ nhỏ đã như cái đuôi theo sát nàng.

Nhưng hiện tại, Lưu Khảm đã đi rồi...

Trong lòng thiếu nữ tràn ngập bi thương, nhưng gắng gượng cười, an ủi bà lão:

- Thấm thấm, tuy rằng Khảm đã đi rồi, nhưng hắc trên trời có linh thiêng nếu thấy bà như vậy, nhất định sẽ rất không yên lòng.

- Đúng vậy, Khảm bà...đừng để cho Khảm đi mà không yên!

Người đàn ông trung niên cũng thấp giọng khuyên bảo, bà lão nức nở vài tiếng rồi ngừng khóc.

- Việc cấp bách là phải an táng Khảm. Chỉ tiếc ở đây điều kiện đơn sơ, không tìm được quan tài để hạ táng Khảm. Nhưng trong tay ta có một tấm lụa bạch, tạm thời làm quan tài, hạ táng Khảm trước đã. Đợi sau này chúng ta khá hơn, sẽ cho người làm quan tài cho Khảm, có được không?

Khảm bà nói:

- Ta chỉ là một bà lão, không làm chủ được việc này. Cứ nghe theo an bài của lão gia.
- Vậy thì, lão phu từ chối là bất kính rồi!

Người đàn ông trung niên xem như là dòng dõi thư hương, làm việc rất dẫu vào đây. Y lập tức an bài, sai hạ nhân chôn nồi nấu cơm, bố trí chỗ nghỉ, quay đi quay lại vô cùng bận rộn nhiều việc. Hai thiếu nữ điu bà lão, đi vào trong thùng xe.

Đoàn xe được xếp thành xa trận hình tròn, ở giữa dấy lên lửa trại. Thi thể của thiếu niên kia đặt ở dưới một cây đại thụ, trên người bọc một tấm lụa bạch, dưới thi thể còn lót một tấm chiếu.

Dựa theo cách nói của người trung niên, giờ Dậu là giờ lành để an táng. Nói cách khác, bọn họ phải ở trong rừng núi hoang vắng này một buổi tối.

Cũng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý như vậy. Dù sao nơi này là vùng đất bằng phẳng, không có gì che mưa chắn gió, hơn nữa tình hình hiện nay lại không yên ổn, có lẽ sẽ có đạo phỉ mã tặc nào đó xuất hiện cũng nên. Tuy nói nô bộc của đoàn xe đều mang theo vũ khí, nhưng tóm lại là không hề an toàn.

Hai thiếu nữ khuyên bảo bà lão ngủ xong, mới lên xe của mình.

- Muội muội, tội gì mà vì một tiểu tử ngốc mà chịu đói khổ ở một nơi hoang vu như này? Theo ta thấy, cứ đào bừa một hố, rồi chôn nó xuống là xong.

Một thanh niên đầy oán giận, ngón tay vuốt sợi tóc, thản nhiên nói.

Bên cạnh gã còn có một thiếu niên, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, nghe vậy cũng liên tục gật đầu, biểu thị tán thành.

Thiếu nữ trừng mắt:

- Ca ca, không thể nói như vậy được. Cha con Lưu gia là vì bảo vệ chúng ta mà chết, nhiều năm làm môn khách nhà chúng ta rồi. Khi còn ở Đan Phụ, cũng chỉ có cha con Lưu gia là ở lại. Không vì gì khác, cho dù là chúng ta suy xét vì bản thân, thì cũng không được làm những việc bất nghĩa thế kia. Hôm nay chúng ta có thể không bằng lúc trước, Vương Thượng đầu hàng, thiên hạ hôm nay đã là của họ Tần rồi.

Mà chúng ta tới huyện Bái, dù gì đất là người lạ. Tuy có chút sản nghiệp nhưng nếu không có ai giúp đỡ thì cũng khó mà đứng vững gót chân ở huyện Bái.

Ai có thể giúp chúng ta?

Cũng chỉ là những người đang theo chúng ta chạy nạn đó thôi. Phụ thân làm thế, cũng là muốn lôi kéo tâm của những người đó. Nếu thật sự làm như lời huynh, chỉ sợ chưa tới huyện Bái, thì lòng của họ đã không còn nữa rồi.

Thanh niên tuy tuổi lớn hơn thiếu nữ nhưng rõ ràng có chút sợ hãi đối với nàng. Nghe thiếu nữ nói thế, gã không dám ho he gì nữa, nhưng vẫn lẩm bẩm:

- Nói thì nói vậy, nhưng tóm lại vẫn có nguy hiểm. Vạn nhất có đạo phỉ xuất hiện, chúng ta và đám người kia chỉ sợ khó mà sống sót. Sống không được, thì nhân tâm có ích gì chứ?

Thiếu nữ mặc kệ, ôm muội muội, tựa vào thùng xe, nhắm hai mắt lại.

- Tỷ tỷ, Khám thật sự đi rồi sao?

Muội muội thì thầm:

- Vậy thì sau này không có ai chơi với muội nữa rồi phải không? Tỷ tỷ, muội nhớ Khám...muội không muốn Khám đi, được không?

Thiếu nữ thấy sống mũi cay cay, chỉ chăm chú ôm muội muội.

- A Tu, đừng lo lắng, a Khám đi rồi, còn tỷ tỷ đây mà.

- Vâng!

Với người ngoài mà nói, chỉ sợ khó lý giải tình cảm giữa tỷ muội thiếu nữ này với Lưu Khảm. Thanh mai trúc mã? Hay rốt cuộc là gì? Trong lòng tỷ tỷ, Lưu Khảm là tiểu đệ đệ từ mà nàng nhìn thấy lớn lên từ nhỏ; mà ở trong mắt muội muội, Lưu Khảm là người bạn từ nhỏ chơi đùa với nàng.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Đệ đệ cũng thế, bạn chơi cũng vậy...giờ đã lẻ loi ở bên ngoài, không còn như trước đây, chơi đùa với các nàng nữa.

Nhưng tất cả điều này, trách ai được đây?

Bên ngoài thùng xe, có mưa rơi nhưng không lớn, chỉ tí ta tí tách. Tiếng mưa gõ vào thùng xe phát ra âm thanh nặng nề. Trong doanh địa thỉnh thoảng vọng đến tiếng thở phì phì của ngựa, làm mưa đêm trong yên tĩnh càng tăng thêm bầu không khí quỷ dị. Đúng vậy, quỷ dị, một sự quỷ dị không nói rõ được.

Thiếu nữ bỗng đứng bưng bình tĩnh, nhớ ra thi thể Lưu Khảm còn ở bên ngoài. Nàng nhẹ nhàng buông muội muội ra, choàng áo lên cho muội muội, nhìn hai huynh đệ đang nặng nề ngủ bên cạnh phát ra tiếng ngáy, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ. Hai huynh đệ này, thường ngày ăn ngon mặc đẹp, dưới tình hình như này mà vẫn còn ngủ say như vậy được ư?

Nếu Lưu Khảm còn sống, nói vậy mình cũng sẽ không tỉnh ngủ như vậy đâu.

Phủ thêm áo tới, thiếu nữ ra khỏi thùng xe. Từ trên càn xe cầm lấy một khối chăn nỉ, nhảy xuống xe, chạy về phía cây đại thụ, dù gì cũng không thể để thi thể của Lưu Khảm bị nước mưa làm ướt.

Khi thiếu nữ chạy tới dưới tàng cây, lại phát hiện ở bên thi thể Lưu Khảm sớm đã có người ngồi đó.

Khảm bà bà là mẫu thân của Lưu Khảm.

Trên đời này, ngoại trừ thiếu nữ quan tâm thi thể của Lưu Khảm ở bên ngoài, thì mẫu thân hẳn cũng quan tâm như vậy. Thậm chí còn quan tâm hơn cả thiếu nữ kia. Nghe tiếng bước chân, Khảm bà bà quay đầu lại, cười với nàng, sau đó gật đầu.

- Thăm thăm, sao còn chưa đi nghỉ ngơi?

Khảm bà bà nhìn Lưu Khảm, trên mặt nở nụ cười vô cùng hiền lành, khẽ nói:

- Khảm sợ sét đánh, ta phải ở với nó, nó sẽ không sợ nữa!

Thiếu nữ không mở miệng, chỉ tìm áo tới phủ thêm cho Khảm ầu, sau đó ngồi bên cạnh thi thể của Lưu Khảm. Hai người không ai nói gì nữa, cứ thế ngồi cùng Lưu Khảm. Bóng đêm dần sâu, tiếng gió thổi gào thét tới, mưa cũng trở nên càng lúc càng lớn.

3. Chương 2: Bạch Long Phục Thi (2)

Nước mưa rơi vào trên mỏm nhám thạch, sao nước bắn khắp nơi. Đây là một nhám thạch cổ xưa có vòng tuổi loang lổ, năm tháng đã cọ rửa màu xám của tảng đá, lộ ra màu xanh đen nhàn nhạt, càng làm con người nảy sinh cảm thụ tang thương sâu sắc. Hình dạng nhám thạch này không theo quy tắc, xen kẽ cùng nhau, hình thành đủ loại hình dáng. Nhìn vô cùng ghê sợ.

- Đại ca, đã gần đến giờ rồi, chúng ta có động thủ không?

Đã gần đến giờ tỵ, mưa rất lớn, sau gò núi cách địa doanh không xa, một đám người đang tụ tập, cầm đao thương và cung tiễn trong tay.

Người đàn ông cầm đầu người cao hơn 1m8, khôi ngô cường tráng, khăn che mặt, khoác áo tơi, tay cầm một thanh bảo kiếm. Hắn tựa như không để ý nghe lời đồng bọn nói, mà tay đập mái che nắng nhìn về xa xa.

- Lưu Quý, Quán đang hỏi người, sao người không nói gì!

Người lên tiếng là một phụ nữ, cũng mặc áo tơi màu đen, che mặt, tay cầm bảo kiếm, mặc dù không nhìn rõ tướng mạo nhưng toát lên khí chất anh thư oai hùng hiên ngang. Nàng đi tới bên cạnh người đàn ông kia, có chút oán trách.

- Tẩu tẩu, đừng thúc giục...chắc hẳn Bang đã có mưu tính rồi, chúng ta chỉ cần nghe sai phái của huynh ấy là được. Nên động thủ thì chắc sẽ động thủ.

Nhận ra được vị tên là Quán này vô cùng tôn kính đối với thủ lĩnh. Cô gái kia bất mãn nói:

- Quán, lúc này đã không còn sớm nữa, nếu không động thủ, thì không kịp quay về nữa, sẽ làm nhiều người nghi ngờ.

Lưu Quán còn muốn nói gì nữa nhưng lúc này thủ lĩnh đột nhiên giơ tay lên, làm Quán và cô gái cùng ngậm miệng lại, yên lặng nhìn người đàn ông, mọi người phía sau thoáng cái cũng trở nên yên lặng, trong mắt toát lên thần thái gần như điên cuồng.

- Động thủ!

Thủ lĩnh chưa nói dứt lời đã xông ra ngoài. Phía sau y, các đạo phi theo sát...Mây đen che nguyệt, tiếng sấm tiếng mưa rơi tiếng gió thổi hòa cùng nhau, chôn vùi tiếng bước chân hỗn độn.

Mà lúc này, mọi người trong doanh địa vẫn còn đang ngủ say. Ngựa ngột nhiên phát ra tiếng phì phì trong mũi, lúc lắc đầu đập không ngừng. Hai Sa Bì Cầu cao hai thước đang phủ phục trên càn xe bình mở mắt, sửa liên tục về phía chân trời. Mấy nô bộc ngái ngủ mơ màng đi ra trấn an chó săn vừa ngựa, nhưng đám súc vật này lại không hề bình ổn, trái lại còn càng cáu kỉnh hơn. Những động tĩnh khác thường này làm thiếu nữ chú ý.

- Thăm thẳm, bác lên xe trước đi...hình như có gì đó khác lạ.

Nói xong, thiếu nữ đứng lên, vội vã chạy qua đo, vừa chạy vừa hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Những con vật này sao ồn ào như thế?

- Tiểu thư, không biết ạ!

Nô bộc nắm dây cương, nhảy lên càn xe,

- Không biết chuyện gì mà đột nhiên chúng cứ nháo lên!

“Vút”

Một mũi tên nhọn từ trong bóng tối xuất hiện cắm giữa trán nô bộc. Có thể nhận ra lực đạo trên mũi tên rất lớn, một phát đã bắn xuyên qua đầu người nô bộc này, làm thân hình ông ta từ trên càn xe ngã lặn xuống trong nước bùn lầy, bị ngựa đang gõ móng hoảng loạn giẫm lên, làm máu thịt nát bấy, hòa lẫn với nước bùn, không phân biệt được đâu là máu thịt hay là bùn nhai. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh chết chóc.

Là đạo phi!

Thiếu nữ lập tức hiểu ra, hét lên:

- Đạo phi, đạo phi...có đạo phi tập kích!

Trải qua chiến loạn bốn trăm năm, huyện Bái này vốn chưa từng được coi là bình an, từ rất lâu rồi, nơi này là giao giới giữa hai quốc gia, là nơi xung đột lẫn nhau giữa Tề Sở. Khi thì huyện Bái thuộc quyền sở hữu của Tề quốc, khi thì lại bị Sở quốc nắm giữ, có thể nói là vô cùng hỗn loạn.

Đối với các quý tộc mà nói, đây chỉ là một khối đất phong, một khối đất phong thơm ngon mà thôi. Mất đi hoặc là giành được, là liên quan đến thể diện, mà vấn đề thể diện này có đôi khi có thể giữ trọn, có đôi

khi lại không giữ được, cũng đều bình thường. Cũng bởi vì điều ấy, huyện Bái vẫn là giải đất không ai quản lý, nên đạo phỉ hoành hành. Đạo phỉ từ khắp nơi tụ tập ở đây lớn lớn nhỏ nhỏ, lớn có mấy trăm người, nhỏ thậm chí chỉ có ba bốn người mà thôi.

Những đạo phỉ này đa phần là dân chúng huyện Bái, ban ngày làm bách tính bình thường, buổi tối đi làm cường đạo, cũng không ai quản lý.

Thiếu nữ kia la lên một tiếng, làm mọi người trong doanh địa lập tức bừng tỉnh giấc. Mười mấy người vọt lên càn xe, nắm binh khí, đám đạo phỉ đã xông tới. Người đàn ông cầm đầu hét lớn một tiếng, thả người nhảy lên trên càn xe, bảo kiếm trong tay lóe ra hàn quang, chém hai nô bộc ngã trong vũng máu.

- Đại Hắc, ngăn cản hần!

Thiếu nữ quay lại chó sấn Sa Da quát to một tiếng, hai con chó sấn lao ra trước người thiếu nữ, nhún mình nhào tới.

Loại chó sấn bởi có bộ da vô cùng nhão, lúc cắn đầu không dễ dàng bị làm cắn thương, cho nên thường được người ta nuôi để làm chó tranh đấu.

Mà hai con Sa Da trong nhà thiếu nữ cũng là loại đấu khuyến, hung mãnh dị thường.

Thủ lĩnh che mặt này mặc dù có chút võ nghệ, nhưng đối mặt với sự công kích của hai đấu khuyến này thì lại có chút khó khăn. Đúng lúc này, một nam tử cường tráng cao lớn vọt tới, không nói hai lời bước dài tiến lên, miệng rộng to như hổ gầm, một quyền đánh bay đấu khuyến bắn ra ngoài. Đấu khuyến kia ngã trong nước bùn, miệng rên ư ử, tứ chi co giật hai cái rồi tuyệt khí.

Tráng hán múa một cây gậy đen nhánh, đập vào đầu một con đấu khuyến khác óc vỡ toang. Từ đầu tới cuối, người này ngoại trừ rống lên một tiếng như hổ gầm ra, thì hầu như không nói gì. Mà thủ lĩnh kia lại càng phần chấn, tráng hán kia vừa xuất hiện, y căn bản không lo lắng đám đấu khuyến kia, vô cùng rõ ràng, y cực kỳ tin tưởng đối với tráng hán đó, hơn nữa cũng cực kỳ tín nhiệm.

Chỉ là nô bộc trong địa doanh tất cả đều là những người tham gia các trận chém giết thảm liệt, nên người nào cũng không hề tầm thường. Nhân số của đạo phỉ mặc dù có nhiều, nhưng trong lúc nhất thời cũng không làm gì được. Gia chủ của Lữ gia ngăn chặn sự công kích của thủ lĩnh, đồng thời la hét những người khác tới hỗ trợ. Nhưng cứ như vậy, sức chiến đấu của Lữ gia đều tập trung ở chính diện, bất giác đã lộ ra kẽ hở.

Mà nữ tặc kia mang theo mười mấy người vòng qua chính diện doanh địa, từ sườn đột nhập vào. Trong lúc nhất thời, tiếng kêu, tiếng la hét, tiếng khóc hòa quện với nhau. Gia chủ Lữ gia đang chống đỡ trong doanh địa lập tức luống cuống, múa thanh kiếm sắc bén, quát to:

- Các ngươi là ai, dưới gầm trời thiên hạ mà dám làm loại việc này, không sợ quan phủ truy cứu sao?

Trong đám đạo tặc có người cười nói:

- Truy cứu? Ai truy cứu? Sở quốc đã diệt vong, Tề quốc cũng không còn nữa...Về phân đại quân Tần quốc cũng không rảnh bận tâm ở đây. Hắc hắc, giết các ngươi, chúng ta vẫn tiêu dao khoái hoạt. Về phần sau đó sẽ làm sao, thì có liên quan gì tới chúng ta?

Người nói chuyện lưng đeo cương cung lớn năm thước, tay cầm một chùy đồng to bằng miệng bát, máu tươi từ chùy đồng rơi xuống.

Ngay lúc gã đang nói chuyện, chùy đồng đã tiếp tục đập lên hai người, rồi vọt tới trước gia chủ Lữ gia:

- Bang, nhanh chóng động thủ đi, người này hãy giao cho tiểu đệ và Đồ tử đối phó là được.

Thủ lĩnh cười ha ha, cũng không trả lời, xoay người nhảy vào trong doanh địa.

Thiếu nữ lúc này đang cùng huynh trưởng cầm binh khí, đang bị đám đạo tặc bao vây ở trong doanh địa. Thủ lĩnh mang theo mười mấy người vọt vào trong doanh địa, quay về phía thiếu nữ đang khó khăn đối phó với đạo tặc, hô to:

- Quán, không nên dây dưa, cô gái này cứ giao cho ta đối phó.

Ngụ ý nói, mau chóng động thủ cướp đoạt của cải đi!

Thủ lĩnh kia vừa xuất hiện, làm doanh địa vốn đã hỗn loạn càng trở nên không thể khống chế. Y chặn thiếu nữ và huynh trưởng của nàng, bảo kiếm mở rộng, đánh giết hai huynh muội. Đừng nhìn thủ lĩnh này không đối phó được những người khác, nhưng nếu đối phó với hai huynh muội này thì lại rất thành thạo. Về phần y mang đạo tặc đến, cũng đều là hảo thủ, tất cả tiến lên ngăn cản hộ vệ trong doanh địa. Cũng bởi vậy mà đạo tặc lúc trước xông vào dưới sự dẫn dắt của nữ tặc kia bắt đầu đi cướp của cải.

- Tiểu mỹ nhân, tội gì làm khổ mình chứ? Sao không buông binh khí đi, chúng ta chỉ cầu tài, dù gì các người cũng có nhiều tài vật, sao không chia cho chúng ta một ít?

Trong giọng nói của thủ lĩnh đầy sự bồn chồn.

Thiếu nữ không trả lời, mà chỉ tức giận cố gắng chống đỡ sự tấn công của thủ lĩnh.

- Người muốn làm gì, đừng hòng động đến con trai ta.

Một tiếng la chói tai vang lên, thiếu nữ nhìn lại, lập tức quá sợ hãi. Thì ra, Khảm bà bà không nghe theo lời thiếu nữ mà vẫn ở bên cạnh canh giữ thi thể của con trai mình. Nữ tặc kia cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà đánh về phía thi thể của Lưu Khảm.

Khảm lão bà tiến lên ngăn cản, lại bị nữ tặc một cước đá ngã xuống mặt đất.

- Một người đã chết, sao lại còn dùng tư lụa trắng quý như vậy chứ? Không bằng đưa cho lão nương may hai bộ quần áo mới đi!

Nữ tặc nhìn trúng cẩm bào trên thi thể của Lưu Khảm, muốn đoạt lấy, nhưng Khảm bà sao cho phép ả ta chạm vào thi thể của con trai mình, liền nhào lên ôm chặt lấy người nữ tặc, hét:

- Không được động vào con trai ta, Không được động vào con trai ta.

- Lão tặc bà muốn chết!

Nữ tặc giận tím mặt, đẩy thím Khảm ngã trên mặt đất, giơ bảo kiếm lên muốn chém giết bà.

Thiếu nữ không khỏi kinh hãi kêu:

- Dừng tay!

Tâm trạng bị phân tâm, nàng bị thủ lĩnh kia chém một kiếm ngã xuống đất. Nhưng chuyện kỳ quái xảy ra, cũng đúng lúc này, trong mây đen truyền đến tiếng sét đánh, ngân xà trên tầng mây thoát ẩn thoát hiện.

Một tia chớp xé rách mây đen, luồng bạch quang sáng rực từ trên trời giáng xuống trúng ngay thanh kiếm trong tay nữ tặc.

Ầm ầm -

Lôi điện có uy năng thật lớn đánh nữ tặc cháy thành than, ngã thẳng tấp vào trong nước bùn. Biến cố xảy ra thành linh, làm tất cả mọi người đều hoảng sợ. Thủ lĩnh là người phản ứng đầu tiên, quát to một tiếng, chạy về phía nữ tặc, nhưng người tên Quán thì lại biến sắc.

- Đại ca, cẩn thận!

Còn chưa dứt lời, tiếng sấm liên tiếp nổ vang, mây đen trên bầu trời hình thành một khối hình dạng vòng tròn thật lớn liên tục xoay tròn.

Tầng mây trùng trùng điệp điệp xếp chồng lên nhau, tầng tầng lớp lớp, ngân xà trong mây đen tụ thành một đạo trụ quang sáng rực, từ giữa vòng tròn lao xuống, âm thanh ầm vang chấn động làm mọi người choáng váng. Tia điện đánh vào cây đại thụ, đại thụ che trời rộng bốn người ôm lập tức bị chém thành hai nửa, đồng thời dấy lên ngọn lửa hùng hực, giống như một cây đuốc lớn xuất hiện trong mưa đêm.

Một chùm tia sáng chiếu lên thi thể của Lưu Khảm.

Thủ lĩnh như bị một bàn tay to lớn vô hình đập trúng, cả người bắn ra ngoài, hộc ra một ngụm máu tươi, ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Nước mưa rơi vào cây đại thụ đang bốc cháy, bốc lên làn khói tầng tầng cuộn cuộn.

Làn khói kia cực kỳ cổ quái, từng đường, từng nhánh, một tia, từng sợi hội tụ với nhau rơi xuống bơi lội trên mặt đất.

Cảnh tượng quỷ dị đó làm tất cả mọi người đều sợ hãi.

Nhưng chuyện kể tiếp xảy ra còn khiến mọi người hết hồn sờn tóc gáy hơn vạn lần.

Chỉ thấy trong làn khói tích tụ kia, thi thể Lưu Khâm đang nằm dưới đất đột nhiên bật dậy.

4. Chương 3: Bái (1)

Lưu Sơn Quân cũng được coi là một người thành đạt!

Sơn Quân như hổ, có người nói trước khi hắn sinh ra, lão gia tử mơ thấy một con cọp, lúc tỉnh dậy thì sinh hắn ra, nên đặt tên là Sơn Quân.

Sinh ra thuộc Quân Lữ Thế gia, tam đại quân nhân, tới đời Lưu Sơn Quân, chị gái hắn cũng thực hiện theo ý nguyện của ông nội, muốn hắn trở thành một quân nhân. Nếu nghe theo an bài đó, Lưu Sơn Quân cũng sẽ trở thành một quân nhân rồi, nhưng lúc đó bởi hắn đang trong tuổi trẻ ngỗ nghịch, nên không muốn theo sự sắp xếp này. Vì vậy, quân nhân thì không làm nhưng lại trở thành một chuyên gia dinh dưỡng quốc tế rất nổi tiếng.

Chuyên gia dinh dưỡng là gì?

Tiết tấu cuộc sống người hiện đại quá nhanh, vật chất dư thừa, sinh hoạt thì lạ lùng, làm cho các cơ quan bên trong không khỏe như vẻ bề ngoài.

Ai cũng mong muốn được khỏe mạnh, vì vậy mà mới xuất hiện những chuyên gia dinh dưỡng theo xu thế đó. Việc bọn họ làm chính là căn cứ vào tình huống cụ thể của khách, thiết lập cách sống thích hợp cho từng hộ khách. Không chỉ từ thói quen ẩm thực cho đến việc điều trị, thậm chí bao gồm cả phương diện làm việc và nghỉ ngơi trong cuộc sống hàng ngày nữa.

Lưu Sơn Quân thấy, chuyên gia dinh dưỡng thật ra cũng chính là cố vấn dinh dưỡng. Không hề nghi ngờ, một người bình thường không thể nào thuê được cố vấn dinh dưỡng chuyên nghiệp. Nhóm khách mà Lưu Sơn Quân thường tiếp chính là những đại gia giàu có. Trong tay hắn tổng cộng có sáu hộ khách, những sáu hộ khách này hàng năm có thể mang đến thu nhập cho Lưu Sơn Quân với con số trăm vạn bảng Anh.

Hàng năm, hắn tập trung thời gian bốn tháng để xây dựng kế hoạch dinh dưỡng hoàn thiện cho hộ khách. Nói cách khác, thời gian tám tháng còn lại, hắn có thể làm gì thì làm. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà hắn chỉ có sáu hộ khách. Trong xương cốt của Lưu Sơn Quân thủy chung vẫn chảy xuôi dòng máu tùy tính, hắn thích cuộc sống kích thích, thám hiểm, đi bộ đường xa...Hoạt động làm việc thường xuyên như thế, nên trên bốn mươi tuổi mà nhìn hắn sức sống như thanh niên hai mươi.

Tuy rằng hắn chưa kết hôn, nhưng bên hắn chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

Trước khi gặp chuyện không may, du thuyền của Lưu Sơn Quân đang dùng được trang bị cực kỳ hiện đại, xuất phát từ Los Angeles, chuẩn bị một mình qua đại dương, về nước gặp cha mẹ. Trên thực tế là hắn đã thành công, thể nhưng lúc đi qua hải vực kinh độ đông 142 độ, vĩ độ Bắc hai mươi lăm độ, toàn bộ máy móc trên du thuyền đồng loạt ngừng hoạt động, đồng thời trong nháy mắt nổ tung, Lưu Sơn Quân chưa kịp thoát khỏi du thuyền thì đã táng thân trong biển lửa.

Vùng hải vực này vùng với Long Tam giác và Bách Mộ Đại tam giác là những hải vực rất nổi tiếng. Có người nói năm xưa khi Hốt Tất Liệt chinh phạt Nhật Bản, chính là toàn quân đã bị diệt tại vùng hải vực

này. Có người nói trong vùng hải vực này có ác long hoành thành. Về phần chân tướng, thì lại là câu đố không một ai giải thích được.

Lưu Sơn Quân ở trong chiếc du thuyền trong nháy mắt nổ tung, cho rằng mình chết chắc rồi. Nhưng không ngờ, hấn lại chưa hết, mà một cảnh tượng trước mắt làm hấn há hốc mồm mắt trợn trừng. Đây là nơi nào? Sao cách ăn mặc của mọi người lại kỳ lạ như vậy? Còn nữa, người nào cũng cầm binh khí trong tay, thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, không giống như là đang quay phim truyền hình.

- Yêu nghiệt, chết đi!

Hán tử giết đầu khuyển là người phản ứng đầu tiên. Tẩu tẩu bị sét đánh chết, thủ lĩnh thì bị ngã vào trong nước bùn hôn mê bất tỉnh, nhìn cũng chẳng khác gì người chết. Hán tử này sau sự kinh hoàng trong chốc lát, đã nhanh chóng tỉnh lại, trong mắt lộ ra sát khí, vung cây gậy to bằng miệng bát trong tay lên thả người đánh tới.

- Khám, cẩn thận!

Thiếu nữ cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra, một loạt biến cố kia xuất hiện trong nháy mắt, nhưng chỉ ít nàng biết rõ ràng một chuyện, đó là Lưu Khám sống lại. Cũng bất chấp người rõ ràng là đã hết, sao đột nhiên lại sống lại, thiếu nữ thất thanh lên tiếng cảnh báo.

“Khám, là gọi mình sao?”

Lưu Sơn Quân cảm thấy rất khó tin, nhưng có một điều hấn hiểu rõ, là cú đập của người bịt mặt kia chỉ sợ không có thiện ý gì đối với hấn.

Theo bản năng, Lưu Sơn Quân như “cá chép đả đinh” bật từ dưới đất lên, đón đỡ cú đập tới của người kia, giẫm chân tại chỗ bay lên trời, một chiêu “phi điều đầu lâm”, song quyền nội hàm, cánh tay sụp mở cây gậy, đập vào ngực đối phương. Thân thể còn đang ở không trung, hai tay mở đáp trên đầu đối phương, đề gối trùng kích, đánh vào đầu đối phương.

Đây là Thái quyền trung, là “phi tất” trong “tất lục thức”.

Ông ngoại của Lưu Sơn Quân là đạo sĩ núi Võ Đang, rất nổi danh tại tông giáo. Trước khi xuất gia, ông có một con gái, chính là mẹ của Lưu Sơn Quân. Khi còn bé, Lưu Sơn Quân bởi vì thân thể không khỏe, nên đã gửi về sống cùng ông ngoại. Tai nghe mắt thấy thành quen, nên hấn vô cùng quen thuộc với kinh điển đạo gia, sau đó lại theo ông ngoại luyện thái cực quyền, đồng thời đã luyện tập nhiều năm rồi. Sai này, Lưu Sơn Quân nghĩ lực sát thương của thái cực quyền thiếu sự cường hãn, nên đã học tiếp thuật bác kích trong quân.

Sự xuất hiện của bộ phim “Đạo phật tuyến”, đã mở ra một cánh cửa khác cho hấn. Thông qua một số quan hệ, hấn bái làm môn hạ của một vị đại sư Cổ thái quyền, tu luyện tròn năm năm. Khi hai mươi tám tuổi, hấn trải qua một loạt thực chiến, nhận được băng bịt đầu màu nâu, tiêu chuẩn bậc tám.

Thoáng chốc, đối thủ bị đánh ngất đi. Mà Lưu Sơn Quân chỉ cảm thấy cánh tay truyền đến một cơn đau nhức, cánh tay đã bị gãy...

Ý thức vẫn còn, nhưng thân thể này lại không phải là của hấn nữa. Theo lý mà nói, một chiêu vừa rồi hấn hoàn toàn có thể phá vỡ được sức mạnh của đối thủ, đồng thời sẽ không vì đã thương được đối thủ mà thân hình mình sẽ vững vàng. Nhưng trong nháy mắt đáp xuống đất, chân hấn mềm nhũn, ngã lăn xuống đất.

Lúc ngã xuống, thân thể giống như không thể không chế được. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lưu Sơn Quân không hiểu, mà đạo tặc xung quanh cũng bị hoảng sợ. Hán tử bị đánh bại kia là người năng lực nhất trong những người này, không ngờ ngay cả một chiêu của đối thủ cũng không tiếp được, huống chi, sinh tử của thủ lĩnh còn chưa rõ, đại tẩu lại bị thiên lôi đánh biến thành một khối than rồi.

Không thể đánh tiếp nữa. Quán tiến lên, công lấy thủ lĩnh, hét lớn:

- Lão Chu, dẫn theo đệ tử, rút!

Hán tử mang cung cầm chùy lúc này cũng đã tỉnh lại, cất bước thả người chạy tới, công hán tử hôn mê bất tỉnh lên, một đám đạo tặc lập tức giống như thủy triều cùng rút đi. Mấy nô bộc Lữ gia muốn đuổi theo nhưng lại bị gia chủ Lữ gia tiến lên ngăn cản.

- Không nên...Giặc cùng đường chó đuổi, nhanh chóng thanh lý doanh địa...mời Khúc tiên sinh tới!

- Vâng!

Nhóm nô bộc cùng đáp lời, lập tức tản ra, quét tước doanh địa. Lúc này, Khâm bà nhào tới ôm lấy Lưu Khâm vào lòng.

- Con trai của ta, con hù chết vì nường rồi!

Thiếu nữ cũng chạy tới, vui sướng nhìn Lưu Sơn Quân:

- Khâm, đệ..đệ...đệ là người hay quý? Đệ chưa chết?

Cô nàng này xinh đẹp quá!

Thông qua đôi mắt của Lưu Khâm, Lưu Sơn Quân thấy rõ dáng dấp của thiếu nữ, tim lập tức đập mạnh, nhưng rồi hấn tức thì phản ứng.

“Người phụ nữ ôm mình là ai? Sao nói năng lại kỳ lạ đến vậy?”

Tuy rằng nghe không hiểu lắm khẩu âm địa phương của Khâm bà, nhưng Lưu Sơn Quân vẫn loáng thoáng hiểu câu “con của ta”.

“Bà ta là ai? Vì sao gọi ”con của ta“? Còn nữa, vì sao cô gái xinh đẹp kia lại gọi mình là ”Khâm“? Lẽ nào ta là kẻ gốc sao?”

Khâm bà lay lay người Lưu Khâm, nhưng Lưu Sơn Quân đầu óc đang choáng váng, hỗn loạn, giờ khắc này, hấn hoàn toàn hồ đồ rồi.

“Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng là mình ở trên du thuyền bị nổ tung mà? Mình Mình...đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiếu nữ ngồi xổm bên cạnh hấn, trong mắt hiện lên tia lo lắng.

- Khâm, đệ sao vậy? Ta là Lữ Trĩ, đệ quên rồi sao? Khi còn bé, đệ vẫn luôn theo sau ta, gọi a tỷ..Đệ nói chuyện đi chứ!

Lúc này, toàn bộ doanh địa bắt đầu hỗn loạn, thậm chí còn hỗn loạn hơn cả lúc doanh địa bị tập kích.

Huynh trưởng của thiếu nữ vẻ mặt sợ hãi, ôm đệ đệ và muội muội, không cho họ qua đó. Nhưng người khác thì nhìn cảnh tượng trước mắt như nhìn thấy quỷ, có người khẽ nói:

- Hình như vừa rồi ta thấy một con bạch long nằm ở trên người Khâm....

Thật ra, Bạch long chỉ là khói sương nổi lên, nhưng bởi mọi người kính quý thần, kính thiên địa nên mới nói như vậy.

Khúc tiên sinh được dẫn tới, đầu tiên ông bắt mạch cho Lưu Khâm, lại mở vạt áo hấn lên, kiểm tra thương thế trên ngực hấn, nhìn kỹ, rồi Khúc tiên sinh kêu lên kinh ngạc:

- Vết thương của Khâm không còn nữa rồi!

Lưu Sơn Quân mở trừng trừng mắt nhìn Khúc tiên sinh sờ sờ nắn nắn trên người mình, đầu óc trống rỗng.

“Đây không phải là cơ thể mình! Mà nếu đây không phải là cơ thể mình, vậy mình là ai?”

Hấn tựa như hiểu chuyện đã xảy ra, rồi lại không tin chuyện đã xảy ra. Đích xác, đổi lại là bất kể kẻ nào cũng đều khó chấp nhận được.

“Di hồn, mình bị di hồn rồi! Hơn nữa còn bị chuyển tới một thời đại không biết là niên đại gì ..Nhưng cũng có một chút khẳng định, đây không phải là niên đại của mình.”

Về phần mọi người đang nói cái gì, Lưu Sơn Quân một câu cũng không nghe lọt.

Tư duy căn bản đã hỗn loạn rồi, hấn há mồm muốn nói, nhưng lại phát hiện ra căn bản mình không thể nói ra tiếng được.

- Khúc tiên sinh, Khám bị làm sao vậy?

Trên thực tế, ai cũng không thể nói rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, bao gồm cả Khúc tiên sinh, cũng không thể giải thích được cho gia chủ Lữ gia.

Lưu Khám rõ ràng đã chết! Vì sao lại...thậm chí ngay cả vết thương của hấn cũng không thấy nữa?

Bất chợt, Khúc tiên sinh sợ hãi, trong mắt hiện lên tia kinh khủng, nhìn Lưu Sơn Quân, sau một lát, ông đứng lên.

- Lưu ông, chẳng lẽ là quý nhập người?

- Người nói là...

- Rất có thể. Chỉ là trước đây ta từng nghe nói, quý nhập vào thân người sống, nhưng lại chưa từng nghe nói quý nhập vào thân người chết. Tuy nhiên, chuyện như này ta cũng không rõ, tốt nhất là tìm một phương sĩ tới kiểm tra, nói không chừng Lưu Khám còn sống!

Trong mắt Lưu ông thoáng cái trở nên âm u lạnh lẽo!

5. Chương 4: Bái (2)

Đối với những chuyện không lý giải được, thì mọi người thường thường nảy sinh sự sợ hãi. Mà bởi vì sợ hãi, mọi người sẽ rất bình thường mà xuất hiện hai lựa chọn.

Nguyên nhân vì sợ hãi mà cúng bái hoặc là vì sợ hãi mà nảy sinh sát tâm.

Không hề nghi ngờ, Lữ Ông thuộc tình huống thứ hai. Tuy rằng Lưu Sơn Quân không biết rõ tình huống như hấn có thể cảm nhận được sự biến hóa của Lữ Ông.

Giữ tính mạng quan trọng hơn!

Lưu Sơn Quân hiểu rõ, nếu muốn giữ tính mạng, chỉ có thể tạm thời thừa nhận thân phận của thân thể này thôi. Mà muốn chứng minh được thân phận này thì biện pháp tốt nhất chính là người phụ nữ đang ôm mình và thiếu nữ tự xưng là a tỷ đã đứng ra nói chuyện với hấn kia.

Hấn một tay bắt lấy tay của Khám bà, tay kia thì cầm lấy bàn tay của Lữ Trĩ.

Hấn há mồm muốn nói nhưng lại không phát ra được âm thanh gì cả, nhưng tình cảm toát lên trong mắt thì lại sáng tỏ tất cả.

- Lão gia, con ta không chết, con ta không có chết a!

Khám bà cũng cảm nhận được tâm tư của Lữ Ông, liền ôm chặt lấy thân thể của Lưu Khám, kích động nói:

- Người xem, con ta còn sống!

Lữ Trĩ cũng đứng lên:

- Cha, vừa rồi nếu không có Khám xuất thủ, chúng ta hôm nay đã có thể nguy hiểm rồi.

Kẻ tặc kia ngã xuống thế nào, Lữ Ông không thấy rõ, nhưng kẻ tặc mà sau đó bị Lưu Khám đánh bại, thì ông lại tận mắt nhìn thấy.

Kẻ tặc bị Lưu Khám đánh bại vô cùng dũng mãnh, đã giết chết mười mấy gia phó rồi.

Nếu như không phải nhờ Lưu Khám xuất thủ, bên mình sớm muộn sẽ bị đánh tan, đến lúc đó một nhà già trẻ cũng chỉ có bị chia cắt thôi.

Tuy rằng Lữ Ông vẫn mang chút sợ hãi đối với Lưu Khám, nhưng dù gì cũng có chút cảm kích đối với ân nhân cứu mạng nhà mình. Hơn nữa, cha con Lưu Khám trước kia cũng có ân với Lữ gia, nói không chừng là Lưu Phu phù hộ, để Lưu Khám khỏi tử hồi sinh chăng? Loại chuyện này, ai cũng nói không chính xác được.

Ánh mắt ông dịu đi, bàn tay đang nắm chặt dần dần buông lỏng ra!

Lữ Ông do dự một lát, nói với Khúc tiên sinh:

- Khúc tiên sinh, lại làm phiền người tiếp tục kiểm tra một chút, xem hẳn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Việc này...lão phu sẽ tận sức!

Rất rõ ràng, Khúc tiên sinh cũng mang lòng sợ hãi đối với Lưu Khám.

Chỉ là Đông chủ đã phân phó, Khúc tiên sinh cũng không thể chối từ. Vì vậy gật đầu, phân phó người nâng Lưu Khám dậy.

Chỉ là Khúc tiên sinh sợ nên để đám nô bộc đứng bên canh chừng.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, Lữ Tri nhíu mày, tiến lên cùng Khám bà nâng Lưu Khám nâng đứng lên. Mà Lưu Khám qua sự choáng váng giây lát thì cũng đã có chút thích ứng đối với thân thể này, có thể đứng lên được nhưng vẫn vô cùng suy yếu.

Dưới sự dìu đỡ của Lữ Tri và Khám bà, Lưu Khám đi vào trong một chiếc xe.

Lúc này, có nhiều người gọi Khúc tiên sinh trị liệu cho những người bị thương, Khúc tiên sinh cùng theo đó mà có lý do tách khỏi Lưu Khám, vội vã qua đó.

- Thím à, thím chăm sóc Khám một chút, cháu đoán chừng đêm nay chúng ta vẫn chưa đi được, đợi hừng đông mới có thể xuất phát. Đợi chúng ta tới Ngã Tang rồi, cháu sẽ bảo cha mời một lang trung đến chữa cho Khám. Hôm nay nếu không nhờ Khám, chúng ta có lẽ đã chết hết rồi.

- Tiểu thư, đa tạ cô!

Thật ra trong lòng Khám bà cũng sợ hãi.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Lưu Khám là con trai của bà. Trong lòng bà nghĩ, dù Lưu Khám là quỷ, cũng sẽ không hãm hại mình.

Đem chiếc chăn duy nhất ở trong xe khoác lên người Lưu Khám, Khám bà ngồi bên cạnh hắn, nhìn hắn, trong mắt tràn ngập sự hiền từ.

- Khám, dù con có chưa nói được gì, cũng chưa cử động được, nhưng vẫn là con ngoan của mẹ. Người khác nói như thế nào, nghĩ như thế nào, mẹ không để ý tới. Mẹ chỉ biết là, con là miếng thịt trên người mẹ, là con trai ngoan của mẹ, bất kể con biến thành bộ dạng gì, thì điều đó cũng không thay đổi.

Khám bà tựa như là nói với Lưu Khám, lại tựa như tự an ủi mình.

Biết rõ phụ nhân già nua trước mắt này và mình không có bất luận quan hệ gì, nhưng Lưu Sơn Quân cũng bị những lời nói này làm cho cảm động.

Trên đời này cái gì chân thành tha thiết nhất?

Chẳng phải là tình yêu thương của cha mẹ đối với con cái sao!

Lúc này Lưu Sơn Quân cũng đại khái có thể khống chế được thân thể này, vì vậy gắng sức há mồm, thốt ra âm thanh cực kỳ yếu ớt:

- Mẹ!

Thanh âm không lớn, nhưng rơi vào tai Khám bà thì không thể nghi ngờ như tiếng sấm nổ.

- Khám, con...con nhận ra mẹ ư?

Lưu Sơn Quân cố sức gật đầu, nét mặt cứng ngắc cố nặn ra nụ cười. Mặc dù có chút khó coi nhưng Khám bà thì không kìm được khóc lên thành tiếng.

Ngẫm lại cũng đúng, “sinh nhi dưỡng lão”. Trọng phu đã chết, bao kỳ vọng của Khám bà đều ký thác lên người con trai.

Thời khắc Lưu Khám chết, Khám bà cảm giác như trời sập xuống. Hôm nay nhi tử đã trở về, tuy rằng sự trở về thật khó tin, thậm chí còn làm cho mọi người vô cùng sợ hãi, nhưng mặc kệ nói như thế nào, con trai mình vẫn là con trai mình, cuộc sống mà Khám bà nghĩ lại có hy vọng rồi.

- Con à, con vừa tỉnh, hãy nghỉ ngơi tốt vào. Đợi con khỏe rồi, chúng ta lại nói chuyện tiếp.

Khám bà để con trai gác lên chân mình, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn.

Lưu Sơn Quân cũng thật mệt mỏi rồi!

Không sai, hẳn thích kích thích, thích mạo hiểm. Thế nhưng hết thảy của ngày hôm nay, đã khiến hẳn mệt mỏi như chưa bao giờ có. Từ sống đến chết, lại từ chết mà sống lại, đáng sợ nhất chính là, mình lại sống lại trong một thân thể khác, hơn nữa lại là trong một thời đại khác.

Tâm trạng lúc này dao động thật lớn, đổi lại là người khác, thậm chí có thể đã điên mất rồi.

Hơn nữa trước đó cuộc đổ sức xuất phát từ bản năng cũng đã hao hết tinh lực của Lưu Sơn Quân. Hẳn cần nghỉ ngơi một chút, suy nghĩ một chút. Chỉ ít trước mắt, phải biết rõ ràng thân thể mình đang chiếm cứ rốt cuộc là như nào?

Nghĩ tới đây, Lưu Sơn Quân nhắm hai mắt lại, nặng nề ngủ.

Trong lúc ngủ mơ mang, hẳn thấy mình như ở trong một thế giới kỳ quái, bao thông tin không ngừng trùng kích linh hồn của Lưu Sơn Quân. Cảm giác này, làm hẳn ngủ thật sâu, thật mệt. Khi tỉnh giấc, thậm chí còn thấy thân thể đau nhức không gì sánh được.

- Khám, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi.

Thanh âm như chuông bạc làm Lưu Sơn Quân trong trí nhớ của Lưu Khám tỉnh lại.

Mở mắt ra nhìn, chỉ thấy thiếu nữ quan tâm mình kia mặc một y phục màu than chì, đang phẩn khởi gọi hẳn.

Dựa vào ký ức của Lưu Khám, Lưu Sơn Quân biết thiếu nữ trước mắt này họ Lữ, tên Trĩ, là tiểu thư Lữ gia.

Hình như cô ấy cũng đã từng giới thiệu bản thân rồi, nói cô ấy tên là Lữ Trĩ. Chờ đã, cái tên này sao quen thế nhỉ? Hình như đã nghe thấy ở đâu đó rồi. Lưu Sơn Quân cảm giác có chút nghi hoặc, trong miệng lại nói:

- A tỷ, chúng ta đang ở đâu vậy?

- Lưu Khám, hiện tại chúng ta đang ở huyện Ngao Tang.

Thanh âm từ bên kia truyền đến.

Lưu Sơn Quân quay đầu, thấy bên cánh tay trái có một cô gái nhỏ khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi.

Trong đôi mắt to ngập nước mang theo tia sợ hãi. Thanh âm của cô không lớn nhưng đáng vẻ khiếp sợ thật làm người ta nảy sinh sự thương hại.

Lưu Sơn Quân nhắm mắt lại, cố sức lắc đầu.

Căn cứ vào thông tin mà Lưu Khám cung cấp, cô gái nhỏ này là con út của Lữ gia, tên là Lữ Tu. Nếu như nói Lưu Khám là đuôi nhỏ của Lữ Trĩ, vậy thì Lữ Tu là đuôi nhỏ của Lưu Khám. Thời gian Lưu Khám còn sống, cô bé rất hay dựa vào Lưu Khám.

- A Tu?

Lưu Sơn Quân thử gọi một câu.

Nhưng một câu này làm Lữ Tu lập tức tươi cười rạng rỡ. Sự sợ hãi trong mắt đã tan biến, cô bé hưng phấn nói:

- Tỷ tỷ, hần là Khảm, đúng vậy, hần chính là Khảm...Tỷ xem, hần nhận ra muối, còn gọi muối là A Tu nữa....Khảm, lúc trước huynh làm ta sợ quá.

Lưu Sơn Quân thậm chí có thể nghe được tiếng thở phào của Khảm bà và Lữ Trí bên cạnh.

Cùng lúc đó, Lưu Sơn Quân mơ hồ nghe được những tiếng bước chân gần xa rồi mất hần. Chắc là người ở bên ngoài nghe trộm rồi.

Thật ra ngẫm lại cũng bình thường thôi.

Phát sinh loại việc như này, dù là bản thân mình đến bây giờ vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ, huống chi là người khác?

Sợ hãi là chắc chắn, cẩn thận cũng là tất nhiên. Nếu như không phải mình gọi ra cái tên Lữ Tu, nói vậy Khảm bà và Lữ Trí cũng không an tâm đâu. Lưu Sơn Quân biết, mình trong đạng chút thôi mà tránh thoát được họa sát thân. Nhưng với hần mà nói, đây chỉ là sự bắt đầu.

Ký ức của Lưu Khảm không trọn vẹn không được đầy đủ, khó bảo toàn ngày sau còn có thể làm ra sai lầm gì.

Nếu nhất định phải nghĩ biện pháp, thì phải khỏe mạnh mới giải quyết được vấn đề này. Dù sao, Lữ Trí, Khảm bà là những người thân nhất của mình rồi.

Chỉ cần lộ ra chút kẽ hở thôi, thì sự việc sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Lưu Sơn Quân không khỏi lâm vào trầm tư, mà ba người Khảm bà, Lữ Trí, Lữ Tu bắt đầu lải nhải, dần dần khiến Lưu Sơn Quân chú ý.

Lữ Trí nhiều lần nhắc tới tên một người, Tần Vương Chính.

Dựa theo cách nói của nàng, hôm nay là năm Tần Vương Chính thứ 26, đại tướng quân Tần Vương Bí suất lĩnh quân Tần đánh vào Tề quốc. Tề Vương Kiến nghe theo kiến nghị của chúc thần, lệnh hơn mười vạn quân Tề cỡi giáp, đầu hàng quân Tần. Mà trước đó, quân Tần đã lần lượt tiêu diệt năm nước Ngụy, Triệu, Hàn, Sở, Yên. Hôm nay Tề quốc đầu hàng, Tần quốc càn quét sáu nước, cục diện nhất thống giang sơn đã không thể thay đổi được nữa.

Chậm đã. . .

Lưu Sơn Quân giật mình sợ hãi.

Hần loáng thoáng đã hiểu, hiện tại hần đã xuyên qua, mà cũng không phải thời đại gì khác, mà chính là thời Chiến quốc cách thời hiện đại hần sống hai nghìn hai trăm năm trước. Sau đó, Chiến quốc thất hùng không còn, chỉ còn lại Tần quốc độc đại.

Như vậy, Tần Vương Chính trong miệng Lữ Trí ...lẽ nào chính là bạo quân được xưng là Thiên Cổ Nhất đế, Tần Thủy Hoàng Tần Doanh Chính sao?

Tâm tư của Lưu Sơn Quân lại bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Đúng lúc này, Lữ Ông mang theo Khúc tiên sinh và một lão già mặc trang phục phương sĩ vén rèm lên, đi vào trong nhà nhỏ đơn sơ.

- Lão gia!

- Cha. . .

Lữ Ông khoát tay áo, tươi cười:

- Khảm bà, này chính là sư huynh của Khúc tiên sinh, hữu đại thần thông. Khúc tiên sinh đặc biệt đi một chuyến đến huyện Lưu mời hần tới. Vừa lúc Khảm đã tỉnh, xin mời tiên sư xuất thủ khám và chữa bệnh một chút, nếu như không có trở ngại nói, chúng ta lại khởi hành xuất phát. Chúng ta dọc theo đường đi cũng đã lỡ rất nhiều thời gian rồi, cũng không nên kéo dài nữa.

Thời đại này, thân phận lang trung và phương sĩ là có danh nhất.

Lão già già có hàng lông mày trắng tuyết, làm cho người khác có một cảm thụ như tiên phong đạo cốt.

6. Chương 5: Bái (3)

- Chứng ly hồn?

Lữ Ông vô cùng kinh ngạc nhìn lão già, có chút khó tin hỏi:

- Chứng ly hồn là như nào? Vì sao lại xảy ra trên người Khảm?

Bạch mi lão nhân nói:

- Người này, nếu tâm thần bị tổn thương, sẽ sản sinh ra khí xuất thần không yên, làm hồn phách không thể thoát ly, thân ở trên giường như thần hồn thì rời khỏi cơ thể, hồi hộp nói mê. Rất nhiều sự tình xảy ra trong ký ức sẽ không nhớ rõ nữa, thậm chí còn lẫn lộn. Ví dụ như hắc có thể nhận ra được mẫu thân hắc, nhận ra được hai vị tiểu thư, nhưng sẽ không nhận ra được lão gia, hai vị thiếu gia...Rất nhiều sự việc lẫn lộn, không rõ.

Đây chủ yếu là bởi tâm thần bị tổn thương, tạo thành nguyên nhân hồn phách ly tán.

Trong sách của gia sư có ghi chép về một chứng bệnh như này, vừa rồi ta ở chung đứa trẻ này, vẫn chưa cảm giác có trở ngại gì. Cái gọi là quỷ nhập thân, cũng không thỏa đáng. Về phận trị liệu chứng ly hồn, thứ cho lão hủ bất lực. Nhưng ta có một vị sư thúc rất có nghiên cứu về lĩnh vực này. Nếu như đông gia nguyện ý, có thể phái người mời sư thúc ta tới đây, nhất định có thể trừ bệnh được. Ừm, tình huống đại thể cũng chỉ như vậy thôi.

Khúc tiên sinh nói:

- Thế như sư huynh, trước đó ở ngực hắc có vết thương, lại là chuyện chúng ta tận mắt thấy, vậy thì giải thích sao?

Bạch mi lão nhân cười nói:

- Sư đệ, vậy đệ trước tiên giải thích cho ta xem, hừng đông hôm qua các người đã thấy cảnh tượng như nào?

- Cái này...

Bạch Mi lão nhân không để ý tới Khúc tiên sinh nữa, đứng lên chấp tay với Lữ Ông:

- Đông chủ, đứa trẻ này thật sự là đặc biệt, đợi khỏe lên rồi tiếp tục quan sát.

Lữ Ông đứng lên:

- Tiên sinh vất vả rồi! Phụ thân của đứa trẻ này vì Lữ gia ta mà chết, hôm nay nó lại xảy ra chuyện như này, Lữ mỗ cũng thật sự không an lòng. Tiên sinh vừa nói, lệnh sư thúc rất thần thông, có điều không biết cao tính đại danh của lệnh sư thúc, nên không biết nên tìm ở đâu đây?

Bạch Mi lão nhân nói :

- Sư thúc gia tên Từ Thị, vân du tứ phương, hành tung khó xác định. Nhưng ta từng nghe người ta nói, trước đó hắc từng xuất hiện ở gần Thái Sơn. Nếu đông chủ muốn điều tra thì có thể phái người đến Thái Sơn, nhưng ta cũng không đảm bảo là có thể tìm được hắc. Khi ta quay về sẽ tìm cách liên lạc với sư thúc, sẽ mau chóng giải quyết việc này.

- Vậy thì làm phiền tiên sinh rồi!

Bạch mi lão nhân cáo từ rồi đi.

Lúc sắp bước ra ngoài thanh lư, một gã đồng tử đi theo bên cạnh lão, khẽ hỏi:

- Sư phụ, đệ tử ở bên cạnh Lưu Khảm, ẩn đường ám đen, rõ ràng là tuyệt đường sinh cơ rồi, nhưng vì sao thầy lại không nói ra?

- Đồng tử, con không được nói loạn, có một số việc chúng ta không thể nào giải thích được. Ta sao không nhìn thấy tướng mạo của Lưu Khảm là đường sống đã tuyệt rồi chứ? Nhưng rõ ràng hắn còn sống, lại có thể nói ra được nhiều sự tình như vậy, chỉ sợ trong đó còn có huyền cơ khác, không phải chúng ta có thể phỏng đoán được. Đợi sư thúc lão nhân gia ra mặt, nói không chừng có thể nhìn ra được huyền cơ. Nhưng trước đó, không được tiết lộ thiên cơ, đề phòng bắt trắc.

- Đồng tử đã hiểu!

Đồng tử này rõ ràng là bị lời nói của sư phụ dọa cho sợ rồi, nên liên tục gật đầu.

Bạch mi lão nhân trầm ngâm chốc lát, đột nhiên nói:

- Ta nhớ con có một thúc phục, ngụ ở Bái, đúng không?

Đồng tử gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ là ba đời đã không vãng lai gì nữa, chỉ nghe nói người có một con trai, là biểu huynh của đệ tử, năm nay mười chín tuổi, tên là Thẩm Thực Kỳ, còn lại thì không rõ ạ!

- Con nghĩ cách liên hệ với biểu huynh, bảo hắn theo dõi cho chúng ta. Ừm, con lên đường ngay đi, sự việc xong xuôi thì quay về huyện Lưu tìm ta.

- Đệ tử hiểu!

Đồng tử kia vội vã đáp lời, chào từ biệt với Bạch mi lão nhân.

Lão nhân ngẩng lên, thở dài. Đột nhiên lại cười, lẩm bẩm: “Bất kể hắn là yêu nghiệt hay không, nhưng một huyện Bái nhỏ nhỏ này sợ là cũng bởi vậy mà càng thêm náo nhiệt rồi.”

Lưu Sơn Quân...Không, từ giờ trở đi, hắn là Lưu Khảm rồi.

Theo cách diễn giải của chứng ly hồn thì hắn cần phải nhanh chóng thích ứng với thân thể mới này, nếu không qua một thời gian nữa khó mà che giấu được.

Lưu Khảm tạm thời thích ứng với thân thể này, có thể xuống giường đi lại một chút. Lữ Ông cũng như có tâm sự, không muốn dừng ở Ngã Tang chút nào nữa, ngày hôm sau sẽ khởi hành lên đường, đi tới huyện Bái. Gia nghiệp ở Đan Phụ không có, cũng may năm vừa rồi ông đã thiết lập sản nghiệp ở huyện Bái có thể an cư lạc nghiệp, tự do tự tại.

Chỉ là tuy rằng không chứng minh được Lưu Khảm là yêu nghiệt, nhưng người của Lữ gia cũng không dám tiếp cận hắn. Lữ Ông hào phóng xuất ra một chiếc xe ngựa, để mẫu tử Lưu Khảm ngồi đó, thế nhưng lại không ai tự nguyện đánh xe cho mẹ con họ. Khảm bà liền xưng phong nhận làm phu xe, mà Lưu Khảm thì tuy rằng chưa khống chế được thân thể này như bình thường nhưng vẫn có thể ngồi cùng Khảm bà đánh xe.

Khảm bà yêu con trai, tính tình lại hiền lành, trong mắt bà, bất kể Lưu Khảm có là yêu nghiệt hay không, thì cũng là con trai bà, là hy vọng của cuộc đời bà.

Phụ thân của Lưu Khảm từng là hiệp khách nổi tiếng tại vương thành Lạc Dương Đông Chu. Đông Chu bị Tần diệt quốc, phụ thân Lưu Khảm mang theo gia quyến chạy tới Đan Phụ. Phụ thân Lưu Khảm võ nghệ cao cường, có chút danh tiếng, vì vậy thì đầu nhập môn hạ Lữ gia, làm thực khách.

Trải qua Xuân Thu Chiến quốc mấy trăm năm chiến loạn, trên xã hội xuất hiện một hiện tượng cổ quái, dường si. Cái gọi là “Môn hạ thực khác ba nghìn người”, đại quý tộc dường si là vì cầu quyền lợi, tiểu thương nhân cũng dường si để bảo vệ gia quyền chu toàn.

Cuối thời kỳ Chiến quốc, trí giả bảy nước xuất hiện lớp lớp. Những người có trí tuệ, tình báo, năng lực, sở trường đặc biệt đã trở thành chỗ dựa của rất nhiều người, cũng là tư bản và thủ đoạn mưu cần phú quý.

Bọn họ chạy tới các quốc gia, bảo vệ chủ toàn đám chư hầu quý tộc, dùng bản lĩnh của mình để làm hàng hóa. Nếu được người khác nhìn trúng, thì sẽ đầu nhập làm môn hạ, trở thành thực khách. Hiệp sĩ như Lưu Phu cũng là như vậy. Nhưng có thể không được coi trọng trong giới chư hầu quý tộc nhưng với tiểu thương nhân, tiểu quý tộc mà nói, nhân vật như bọn họ đã là vô cùng khó lường, nên cũng nhận được sự đối đãi không tầm thường.

Khám bà không có tên, chỉ có một họ. Lúc còn trẻ, mọi người gọi bà là Khám Cơ, cũng là cô gái nổi danh vùng Lạc Dương, sinh trong gia đình quý tộc lụn bại, có thể hiểu biết chữ nghĩa, cũng có thể cưỡi ngựa bắn tên. Cho nên tuy rằng không ai tự nguyện đánh xe cho mẹ con bà, nhưng chút trắc trở này sao làm khó được Khám bà.

Con trai ngồi bên cạnh, Khám bà vô cùng yên lòng. Thỉnh thoảng bà hỏi chuyện, Lưu Khám lại sáng khoái trả lời. Dọc đường đi, Lưu Khám càng lúc càng hiểu rõ hơn đối với thời đại này. Đương nhiên, hầu hết thời gian hẳn phải giả ngây giả dại, cùng lúc là che giấu sự hiểu biết của bản thân, về phương diện khác, hẳn còn cần mau chóng thích ứng với cơ thể này, để có năng lực tự bảo vệ mình.

Lại nói tiếp, thân thể này của Lưu Khám cũng khá xuất sắc. Chưa tới mười lăm tuổi nhưng đã cao 1,74m, nếu dựa theo cách nói thời đại này, tức là thân cao bảy thước sáu tấc, có thể nói là cao to. Nguyên nhân là từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ nên thân hình đặc biệt cao to, toàn thân không có vết sẹo nào, cơ thể vững chắc như một cột sắt, tuy thiếu một chút nhu hòa nhưng sức mạnh thì vô cùng đủ.

Thỉnh thoảng nghỉ ngơi bên đường, Lưu Khám chạy đến bên bờ sông nhìn mình một chút. Lòng mày rậm mắt to, gương mặt vuông vắn, không thể nói là anh tuấn phóng khoáng, nhưng cũng không thể nói là xấu, tổng thể mà nói thì cũng dễ nhìn. Còn nữa, độ dẻo dai của thân thể này tuy rằng không tốt nhưng cũng có thể luyện được.

Lưu Khám cúi đầu nắm chặt tay, quan sát trên dưới, giống như đang nhìn một vật rất thú vị, đồng thời cũng thăm kiểm tra cơ năng của thân thể mình. Làm một chuyên gia dinh dưỡng, nói trắng ra cũng một nửa là bác sĩ, Lưu Khám cũng khá thỏa mãn đối với thân thể này.

Hắn thư giãn bên bờ sông một chút, dựa theo chiêu thức Thái cực quyền mà đánh vài động tác.

Không tệ! Thân thể này luyện quyền sợ là so với thân thể trước đó của hắn còn xuất sắc hơn. Lưu Khám cảm thấy mỹ mãn, xoay người đi về phía xe ngựa. Trên xe, tỷ muội Lữ Trĩ đang cười đùa với Khám bà.

- Thăm thăm, sau khi tới Bái rồi, người còn ở cùng với chúng ta không?

Khám bà cười nói:

- Cái này còn phải xem Khám thế nào đã. Dọc đường đi, trên người thím cũng có chút tiền, tất cả sẽ nghe theo quyết định của Khám.

Vừa lúc Lưu Khám đi tới.

Lữ Tu hỏi:

- A Khám, huynh tới huyện Bái rồi có ở cùng chúng ta nữa không?

Lưu Khám nghe vậy ngẩn ra, khó hiểu nhìn Lữ Trĩ bên cạnh, nhưng phát hiện Lữ Trĩ cúi đầu, tựa hồ không dám đối diện với hắn.

Thoáng cái hắn đã hiểu! Chuyện này sợ là không phải Lữ Tu muốn là được. Đoán chừng Lữ gia đối với hắn mang lòng cổ kị, không muốn tiếp tục chứa chấp mẫu tử hai người họ nữa, cho nên để tỷ muội Lữ Trĩ, Lữ Tu đến dò hỏi.

Nếu hiện tại Lữ gia đến thăm dò, đơn giản hẳn cũng nên biết thời biết thế. Hẳn giả vờ trầm tư suy nghĩ một chút, nói:

- Mẫu thân, dọc đường chúng ta đã mang đến nhiều phiền phức tới đông gia, đợi khi đến huyện Bái rồi, con nghĩ không nên tiếp tục tạo thêm phiền phức cho một nhà Đông gia nữa. Con có sức khỏe, chẳng lẽ còn sợ chúng ta không có cơm ăn sao?

Lời nói của Lưu Khâm không chút giấu diếm ý tứ, nói rõ ý với Lữ Trĩ: Lưu Khâm ta không phải là kẻ đi ăn xin!

Lưu Khâm thấy, Lữ Tu nhỏ tuổi ngây thơ hồn nhiên, nhưng Lữ Trĩ thông minh, chắc hẳn nghe là hiểu. Quả nhiên thân hình Lữ Trĩ khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn Lưu Khâm, trong ánh mắt vô cùng phức tạp: có hổ thẹn, có kinh dị...

- Khâm xấu xa!

Lữ Trĩ còn chưa nói gì, nhưng Lữ Tu đã bặm môi, nắm lấy roi ngựa ở càng xe, đánh về phía Lưu Khâm:

- Vậy sau này chẳng phải không còn ai chơi với ta nữa sao?

Nói xong, trong đôi mắt sáng lập tức nước mắt lưng tròng.

- Lữ Trĩ đoạt lấy roi ngựa:

- A Tu, không được vô lễ!

Lưu Khâm cười:

- Tỷ tỷ, không sao, không đau. Nhưng nam nhi chí tại tứ phương, chẳng lẽ mẫu tử ta cả đời phải ăn nhờ ở đậu ư? Ta tuy là thiếu niên nhưng cũng có chí hướng. Dù tương lai đầu rơi máu chảy quay về, chắc Đông gia cũng sẽ không bỏ mặc ta đâu.

Ánh mắt Lữ Trĩ sáng lên:

- Khâm, người thật sự thay đổi rồi.

Khâm bà ngồi bên cạnh dường như cũng vô cùng vui vẻ, nhẹ nhàng gật đầu. Thế nhưng trong ngực Lưu Khâm cả kinh, trong lòng biết một câu nói vừa rồi chắc chắn khác một trời vực với tính tình trước đây của Lưu Khâm kia.

- Hứa là dù có ở quỷ môn quan cũng phải quay về, hiểu không.

Lữ Trĩ khẽ nói:

- Cũng mặc kệ thế nào, trong lòng ta, Khâm vẫn mãi là tiểu đệ của ta!

Nói xong, Lữ Trĩ kéo Lữ Tu đi. Trong lòng Lưu Khâm run lên, nhìn theo lưng Lữ Trĩ. Cho đến lúc này, hẳn vẫn cảm thấy cái tên Lữ Trĩ vô cùng quen tai, nhưng lại nghĩ mãi không ra.

Khâm bà khẽ nói:

- A Trĩ cô nương là người tốt...A Tu cũng là cô nương tốt!

Lưu Khâm bình tĩnh quay lại xấu hổ cười:

- Mẫu thân, con biết, con biết...

Lần này, đoàn xe lại tiếp tục khởi hành. Lưu Khâm ngồi bên cạnh mẫu thân, nhìn mẫu thân khổng lồ chế xe ngựa, nhưng trong lòng đang nghĩ lung tung.

“Vì sao mình lại thấy cái tên Lữ Trĩ này quen thuộc nhỉ?”

- A Khâm, đừng nghĩ nữa!

Khâm bà quay đầu lại nhìn Lưu Khâm, nói:

- Đợi tới huyện Bái rồi, chúng ta sẽ trả lại xe ngựa cho Đông gia, rồi sẽ tính toán cho cuộc sống sau này thật tốt.

Lưu Khám gật đầu:

- Xin nghe theo sự sắp xếp của mẫu thân.

7. Chương 6: Lữ Hậu

Đoàn xe vào chạng vạng đến bên ngoài thị trấn Bái.

Thím Khám dẫn theo Lưu Khám nói lời từ biệt với Lữ Ông. Tuy rằng ân cần giữ lại, nhưng mẫu tử Lưu Khám đã hiểu rõ tâm tư ông ta nên đương nhiên sẽ không đồng ý. Mẫu tử họ cảm tạ Lữ Ông dọc đường đi đã chiếu cố họ, trả lại xe ngựa cho Lữ Ông, đeo túi đồ trên lưng.

- Khám, mang theo túi da gấu chó, rồi chúng ta tìm nơi nghỉ chân trước đã.

Thím Khám căn dặn một câu, Lưu Khám lập tức đáp ứng, nhảy lên xe ngựa, nắm lấy túi da gấu chó hình chữ nhật ở trên xe.

Túi da đó vẫn luôn ở trên xe, chỉ là thím Khám giữ chặt bên mình, nên Lưu Khám chưa có cơ hội động vào. Khi cầm lấy chiếc túi, tim Lưu Khám đập lộp bộp, thầm kêu: Đây là thứ đồ gì vậy, sao lại nặng như vậy chứ?

Túi dài chừng một trượng ba thước, rộng gần ba thước. Nhấc thử lên tính toán, trọng lượng không nhẹ, chừng trên dưới trăm cân. Nhưng sức lực Lưu Khám không nhỏ, cầm theo chiếc túi đó rất dễ dàng. Hắn nhấc lên khoác lên vai, nhảy xuống xe ngựa, cũng không dám hỏi mẫu thân sợ bị lộ ra kẻ hở, chỉ cười nói:

- Mẫu thân, chúng ta đi thôi.

Thím Khám gật đầu, cúi chào Lữ Ông:

- Đa tạ Đông gia dọc đường đi đã chiếu cố, chúng ta xin cáo từ. Đợi chúng ta tìm được nơi ở rồi thì sẽ thông báo một tiếng với Đông gia. Nếu sau này Đông gia có gì cần, mẹ con ta nhất định sẽ đến trợ giúp, tuyệt đối không chối từ.

- Đại tẩu, người. . . cần gì phải làm vậy?

Mặc kệ nói như thế nào, mẫu tử Lưu Khám đã ở lại Lữ gia một thời gian không ngắn, hơn nữa còn trợ giúp Lữ gia rất nhiều. Tuy rằng Lữ Ông có chút cố kỵ đối với Lưu Khám, nhưng lúc thật sự ly biệt, trong lòng ông cũng có chút băn khoăn.

Chỉ là lão bà của ông không đồng ý cho Lưu Khám đi theo, hai con trai cũng không tán thành. Mà nô bộc đi theo, không ít người sợ hãi đối với Lưu Khám.

Lưu Khám tuy tuy rằng dũng mãnh, nhưng sự an nguy của Lữ gia sau này không chỉ dựa vào sự dũng mãnh là có thể sống được. Lữ Ông có chút luyện tiếu, nhưng cũng không thể để tâm tới cách nghĩ của người khác nên khách sáo giữ lại một chút, khi thấy mẫu tử Lưu Khám ý đã quyết, liền không nói năng rườm rà nữa.

Lữ Trĩ ôm tới một túi đồ, Lữ Ông nói:

- Đêm trước nếu không có Khám thì e là cả nhà ta đã khó bảo toàn được tính mạng. Nếu đại tẩu quyết định tự lập môn hộ, ta cũng không có gì để nói, ở đây có hai ngàn đao bổ, một nghìn nghĩ ty, quyền tác lễ vật. Đại tẩu chớ chối từ, bằng không sẽ coi chúng ta người ngoài đây.

Cái gọi là đao bổ nghĩ ty chính là tiền tệ thời đó.

Tề quốc lấy đao tề (tiền thời Xuân thu) làm tiền tệ, Sở quốc dùng nghĩ tỵ, cũng chính là đồng bói lưu thông. Tuy rằng Sở quốc đã bị diệt rồi, nhưng tại không ít địa phương, nghĩ tỵ vẫn đang được sử dụng lưu hành. Chỉ ít tại huyện Bái này mà nói, lượng nghĩ tỵ lưu hành thậm chí còn phổ biến hơn so với đao bô.

Lưu Khâm biết rõ, rời khỏi Lữ gia thì không thể không cần tiền được. Mặc dù thím Khâm có chút tích lũy nhưng tuyệt không nhiều lắm. Thà rằng sau này cùng đường quay về, không bằng nhận chút lễ vật này. Chỉ ít theo Lưu Khâm thấy, số tiền này là hần và người cha chưa từng quen biết của hần dùng tính mạng và mồ hôi nước mắt để đổi lấy, nên không có gì hổ thẹn cả.

Thím Khâm có chút trách cứ liếc nhìn Lưu Khâm, nhưng không nói gì. Về phần Lữ Trĩ thì hai mắt sáng ngời, trên mặt hiện nụ cười nhẹ, khẽ gật đầu, tựa như vô cùng tán thưởng hành động của Lưu Khâm.

- Khâm, xong xuôi hết rồi thì thông báo một tiếng nhé. Chúng ta ngụ ở tòa nhà sườn Tây Nam, trước cửa có hai cây hòe, tìm rất dễ.

- Tiểu đệ nhớ rồi!

Lưu Khâm xách túi, cắt bọc vải vào trong người, lại chấp tay thi lễ với Lữ Ông rồi sau đó cùng thím Khâm đi.

Nhìn theo sau lưng mẫu tử họ, Lữ Ông không khỏi có chút cảm hoài mắt mát vô cớ, đứng ngây chỉ chốc lát, nhẹ giọng nói:

- A Trĩ, chúng ta cũng đi thôi.

Đoàn xe theo tiếng hét của phu xe chậm rãi vào thành môn huyện Bái.

Huyện Bái, từ ý nghĩa mặt chữ giải thích là có sự dư thừa, sung túc. Trên thực tế, nơi này cây cỏ tràn đầy, thổ địa cũng vô cùng màu mỡ, đất đai mênh mông vô bờ, hồ nước và ao đầm to nhỏ trải rộng. Lượng mưa rất sung túc, cây cỏ rì rào nước cực kỳ sum xuê. Có thể nói, nơi này là một thổ địa thuê ruộng rộng rãi phồn thịnh.

Bái phân giới tuyến, phía Bắc thì lấy người Tề Điền Mạch làm chủ, thích mặc trường y đại áo. Cuộc sống phía nam lấy lúa gạo làm thức ăn chính, mặc áo ngắn nước Sở, nói bằng ngôn ngữ Sở quốc. Hai tập quán cuộc sống hoàn toàn bất đồng, thậm chí ngôn ngữ văn tự cũng có sự khác nhau thật lớn. Nhưng cuộc sống chung tại huyện Bái trong lúc này vẫn vô cùng hữu nghị.

Tổng thể mà nói, huyện Bái cũng không phồn hoa, ít nhất so sánh với các địa phương khác, đây rất heo lánh, nhưng lại rất an bình. Rất nhiều quý tộc lụn bại của sáu nước đều ở tại thị trấn này. Cũng bởi vậy mà một thị trấn nhỏ heo lánh nhưng lại rất náo nhiệt.

Bái, Bái, Bái...

Lưu Khâm và mẫu thân tìm được một khách sạn bình dân trong thị trấn, cũng là khách sạn bình dân duy nhất ở đây, tạm thời sắp xếp ổn thỏa. Nói thật ra, thời đại này cơm nước rất khó ăn, cũng không có nhiều gia vị lắm, hầu hết đều cho thức ăn vào trong nước trắng đun sôi, sau đó nêm một chút muối là được. Lúc đầu Lưu Khâm thật sự là không chấp nhận nổi loại thức ăn tầm thường như này, nhưng hần cũng hiểu, đây chỉ là một trong những trắc trở ở thời đại này mà hần phải đối mặt, đó chỉ là một phiền toái nhỏ bé không đáng kể, nếu như ngay cả chút nhỏ nhất này mà không khắc phục được thì làm sao mà dung hòa với cuộc sống ở thời đại này chứ.

Hừ, thế thì không bằng tự sát luôn đi cho rồi!

Thời đại này, không có nước nóng để tắm, không có WC, thậm chí ngay cả giấy chùi đít cũng không có. Tứ đại phát minh a. ..Lưu Khâm đôi khi tự tưởng tượng, lúc mình xuyên qua mang theo giấy vệ sinh thì tốt quá. Hiện tại thì hay rồi, WC thoắt hoắt, đại tiện xong, chỉ phải dùng cỏ cây khô để chùi. Trời ơi, đây là cuộc sống của cổ nhân ư, thật sự là khổ mà.

Thím Khâm là một người phụ nữ thẳng tính, chẳng lo lắng gì, đặt người xuống là ngủ. Nhưng Lưu Khâm thì không thể ngủ được, tựa vào vách tường, nhìn gian phòng đơn sơ, tâm tư trở nên vô cùng hỗn loạn.

Tề quốc vừa diệt vong, nói cách khác, Tần Thủy Hoàng còn chưa xưng đế. Cái gọi là cải cách xa đồng quỹ các loại cũng có thể còn chưa bắt đầu.

Nếu như lúc này, mình đi kiến nghị Tần Thủy Hoàng, có phải là sẽ phát đạt không nhỉ?

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu Lưu Khâm lập tức biến mất. Không nói có thể được gặp Tần Thủy Hoàng hay không, mà cho dù được gặp, người ta sao vì một câu nói của mình mà xem trọng chứ? Tâm để vương cực khó phỏng đoán, không chừng còn bị mất mạng lúc nào không hay.

Hơn nữa, Tần Thủy Hoàng xưng đế được vài năm thì hình như sẽ chết. Vậy thì đến lúc đó, mình khó tránh khỏi bị cuốn vào trong trò chơi chỉ hươu bảo ngựa. Hắc hắc, hình như sau khi Tần Thủy Hoàng chết không bao lâu thì triều Tần bị diệt vong. Không sai, mình rất bội phục Tần Thủy Hoàng, thế nhưng để cho ông ta chết như vậy, Lưu Khâm lại không bằng lòng.

Chậm đã!

Bái...Lữ Trí, Lưu Bang...

Trong đầu Lưu Khâm đột nhiên hiện lên một đạo linh quang, không kìm được bật thốt lên:

- Lẽ nào Lữ Trí chính là Lữ Hậu?

Tiếng hét này làm thím Khâm đang ngủ say bừng tỉnh, bà trở mình, nhìn Lưu Khâm, mơ màng hỏi:

- Khâm, đã muộn thế này rồi, con còn chưa ngủ sao! Cái gì Lữ Hậu vậy...Con vừa nói gì vậy? Cái gì mà Lữ Trí chính là Lữ Hậu?

- A!

Lưu Khâm cái khó ló cái khôn, cười nói:

- Cái gì Lữ Hậu ư! Chắc Mẫu thân nghe lầm rồi, vừa rồi con nói sau này A Trí sẽ thế nào nhỉ?

- Việc sau này ai mà biết được, chẳng biết đầu óc con đang nghĩ gì nữa? Từ lúc con khỏe lên thì trở nên kỳ lạ..

Thím Khâm lại nằm xuống, ngáp một cái:

- Nhưng nhắc tới mới nói, nha đầu A Trí kia là người tốt, cũng rất thông minh, đáng đáp cũng được, chỉ có điều tuổi lớn hơn con một chút. Ừm, nhưng A Tu cũng không tệ, chỉ tiếc lại không cùng loại người với chúng ta, thật là đáng tiếc mà.

Lưu Khâm không khỏi bật cười. Cái này thì có sao chứ...Nhưng chẳng phải nói cổ nhân rất coi trọng việc nam nữ này, hơn nữa còn rất đề tâm tới cấp bậc lễ nghĩa đó sao?

Từ tình huống hai ngày nay cho thấy, tựa như cũng không như trong tưởng tượng của Lưu Khâm. Thời đại này cũng khá thú vị đó nha!

Lưu Khâm không khỏi mỉm cười, đứng lên đi tới bên cạnh mẫu thân. Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, thím Khâm ngủ rất say sưa, trên mặt vẫn còn đọng nụ cười. Nhìn người phụ nữ gọi là mẫu thân này, ngay từ đầu là xuất phát từ bất đắc dĩ Thế nhưng trong thời gian ngắn ngủi ở chung, Lưu Khâm có thể cảm thụ được sự quan tâm xuất phát từ tấm lòng chân thật của ba đối với mình. Chỉ ít Lưu Khâm thấy, tình thương người mẹ của thím Khâm không thể nào so sánh với người mẹ của hắn ở thời hiện đại. Hắn không kìm được vươn tay dèm lại chăn cho bà.

Nếu ông trời đã để mình sống lại trên người con trai của bà, vậy thì hãy để mình tận hiếu với bà đi.

Ánh mắt Lưu Khâm trở nên dịu dàng, một lát sau, hắn đứng lên, khẽ khàng đi giày vào, ra khỏi phòng. Hắn đang cần phải suy nghĩ một chút, là mình nên phải làm gì? Nếu ông trời đã đưa hắn tới thời đại này, thì sẽ không thể nào làm một người bình thường cả đời được. Chỉ ít mình nên để mình và người mẹ trên danh nghĩa ở trong phòng kia có được cuộc sống tốt đẹp.

Ánh trăng sáng tỏ bên ngoài phòng chiếu vào trong tiểu viện. Lưu Khâm ngồi xuống trước hiên cửa, dựa vào cột hành lang, tâm sự ngổn ngang. Đột nhiên trong lúc đó, Lưu Khâm cảm giác được có người đi tới, hần bật người lên, xoay người khẽ quát về bóng người kia:

- Ai, đi ra mau!

Vừa dứt lời, một thanh niên chậm rãi bước ra.

Người này mặc áo bào dài, rõ ràng là trang phục người Tề, tuổi ước chừng khoảng trên dưới hai mươi, mặt như phấn ngọc, vô cùng tuấn tú.

Thanh niên chấp tay:

- Tiểu huynh đệ, đã quấy rầy rồi!

Lưu Khâm đứng thẳng, hai tay mở ra, hơi rùn thấp người, cảnh giác hỏi:

- Người là ai? Lén lút muốn làm gì?

- A, tiểu huynh đệ hiểu lầm rồi!

Thanh niên vội vã xua tay, nói:

- Chủ nhân của khách điểm bình dân này là gia phụ ta, tối nay ánh trăng vô cùng sáng tỏ đẹp đẽ, ta vì muốn ngắm trăng mà thôi, không nghĩ sẽ kinh động tới tiểu huynh đệ...Ha hã, không ngờ tiểu huynh đệ cũng giống ta, đều là một nhà sĩ.

Nói xong, thanh niên chấp tay:

- Tự giới thiệu một chút, tại hạ tên là Thẩm Thực Kỳ, chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của tiểu huynh đệ?

8. Chương 7: Thẩm Thực Kỳ?

Thẩm Thực Kỳ? Một chút ấn tượng cũng không có! Nhưng dù trong sách sử cũng có một người tên như vậy. Lưu Khâm cũng không có ấn tượng. Dù sao, đối với nhiều người mà nói, câu chuyện về thời đại này tương đối hiếm. Nếu là thời Tam Quốc, Thủy Hử chẳng hạn, Lưu Khâm tuyệt đối có thể gọi ra một đồng tên được.

Thẩm Thực Kỳ dung mạo bất phàm, nếu là thời hậu thế là tiêu chuẩn “tiểu bạch kiểm” hơn nữa là “tiểu bạch kiểm” rất có khí chất. (Tiểu bạch kiểm: Chỉ người như thư sinh)

Lưu Khâm vẫn cảnh giác như trước. Tại huyện Bái này, mẫu tử hần có thể nói là đất lạ người lạ, không quen biết ai. Tuy nói Thẩm Thực Kỳ là thiếu chủ của khách điểm này, nhưng “tri nhân tri diện bất tri tâm” (biết người biết mặt không biết lòng), Lưu Khâm không thể khinh nhờn, chứ đừng nói chỉ thiếu đông chủ của khách điểm này, mà dù là Lữ Trí các nàng cũng đều phải cẩn thận.

Cảm nhận được địch ý của Lưu Khâm, Thẩm Thực Kỳ lại không chút bận tâm. Gã cười cười, nhắc bào lên ngồi xuống hành lang, ngẩng đầu ngắm trăng tròn, rồi khẽ thở dài.

Lưu Khâm cũng ngồi xuống, cảnh giác nhìn đối phương chằm chằm. Sau một lát, Thẩm Thực Kỳ đột nhiên nói;

- Người tên là Lưu Khâm đúng không?

- Sao người lại biết?

Thẩm Thực Kỳ quay đầu lại quan sát hần từ trên xuống dưới vài lần:

- Ta biết người có chút bất phàm. Có người bảo ta âm thầm theo dõi người.

- A?

- Sáng nay, biểu đệ bà con xa của ta tới tìm ta. Hắn nói, có một người rất cổ quái, hơn nữa còn lập tức tới huyện Bái định cư, tên là Lưu Khảm. Hắn cho ta một túi nghĩ tỵ, đại khái chừng ba bốn trăm miếng, còn bảo ta hãy để ý tới người.

Tim Lưu Khảm đập thành thạch, khẩn trương nhìn Thẩm Thực Kỳ, bất giác nắm chặt tay lại. Tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn khống chế được thân thể này, nhưng Lưu Khảm tự tin, chỉ cần người này có hành động nào khác thường, hắn có thể trong nháy mắt chế phục kẻ này.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Ta vốn đang nghĩ làm thế nào để tiếp cận ngươi... Ha hả, không ngờ ngươi lại tới nhà ta ở trọ. Từ lúc ngươi bắt đầu bước vào cửa, ta đã luôn quan sát ngươi, nhưng ta không nhận ra ở ngươi có gì khác lạ, cũng không biết điều cổ quái như người bà con xa của ta nói rốt cuộc là gì. Nhưng con người ta luôn luôn không thích gây phiền phức, cho nên mới tới đây hỏi ngươi, là ngươi đã phạm phải chuyện gì?

Lưu Khảm hỏi:

- Bà con của ngươi là ai?

- Ha hả, đó là thân thích đã ba đời rồi, rất ít qua lại. Nói thật ra, nếu hắn không tới tìm ta, ta thậm chí đã quên có một người thân thích như thế rồi. Hắn ở tại huyện Lưu, theo một phương sĩ nào đó Phù Khuru Công tu hành, còn cái khác ta không rõ lắm.

Thẩm Thực Kỳ nhìn Lưu Khảm, ánh mắt vô cùng trong trẻo. Lưu Khảm có thể nhìn ra vẻ chân thành trong ánh mắt của gã.

Phù Khuru Công là ai? Nghe cũng chưa từng nghe nói tới... Vì vậy hắn không kìm được hỏi:

- Thẩm huynh...

- Ồ, ta không phải là họ Thẩm, mà họ kếp Thẩm Thực!

Dòng họ thật là cổ quái, không ngờ trong dân gian lại có dòng họ như vậy. Nhưng Lưu Khảm cũng chẳng để tâm.

- Thẩm Thực huynh, ngươi nói cho ta biết, chẳng lẽ không sợ nuốt lời với biểu đệ ngươi sao?

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Ta sao có thể nuốt lời chứ? Ngươi xem, chúng ta hiện tại đã biết nhau, sau đó ta có thể quang minh chính đại quan sát ngươi, theo dõi ngươi. Dù ngươi có thể che giấu, thời gian dài cũng sẽ lộ ra sơ hở. Vậy chẳng phải còn hơn là cứ lén lút theo dõi ngươi sao?

Lưu Khảm cứng họng.

Người này công khai giám thị hắn, nhưng lại không làm cho hắn nảy sinh sự ác cảm.

Lưu Khảm thật sự không biết nên đánh giá Thẩm Thực Kỳ này như nào nữa. Nói gã ta ngu xuẩn, nhưng gã có thể đem chuyện mà Lưu Khảm thấy vô cùng khó khăn làm công khai ra, khiến người khác bất ngờ; nói gã không ngốc, vậy mà rõ ràng lại đem chuyện giám thị này nói ra.

Phương thức tư duy của cổ nhân thật đúng là làm Lưu Khảm không thể nào lý giải nổi, cũng chỉ có thể cười khổ gật đầu:

- Nếu Thẩm Thực huynh nói như vậy rồi, thì cứ theo ý huynh đi.

- Tiểu huynh đệ, sao ngươi lại đắc tội với Phù Khuru Công chứ?

- Nếu ta biết thì tốt rồi!

Lưu Khám cười khỏ, tựa vào cây cột, lâm vào trầm tư. Vốn tưởng rằng mình đã che giấu giỏi rồi, nào ngờ vẫn bị người khác nhìn thấu. Vậy thì sau này cần phải hành sự cẩn thận hơn nữa, ngàn vạn lần không thể để lộ chút dấu vết gì sẽ bị người khác nghi kỵ.

- Thắm Thực huynh, mẫu tử ta mới tới nơi này, có rất nhiều việc không hiểu. còn chưa thỉnh giáo cuộc sống tại huyện Bái này chúng ta phải chú ý những gì?

Thắm Thực Kỳ suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Huyện Bái này thật ra rất phức tạp. Tề cũng vậy, mà Sở cũng thế, trên thực tế chưa bao giờ thật sự coi nơi này là địa giới của mình. Bằng không, Bái cũng sẽ không đến mức cho tới bây giờ không có nha môn nào, thậm chí còn kém xa so với huyện Lưu. Nhưng như vậy cũng tốt, không có quá nhiều quy củ, cuộc sống của mọi người tự do hơn, cũng không bị chế ước nhiều.

Gia phụ từng đi rất nhiều nơi, quy củ Tần quốc đặc biệt phồn thịnh nhất. Hôm nay, Tần Vương cần quét sáu nước, cục diện nhất thống thiên hạ đã không thể cứu vãn được nữa. Kế tiếp phải xem Tần vương phân phong thế nào...Đến lúc đó Bái thuộc lãnh địa của nước nào còn chưa xác định. Nhưng theo ta thấy, cuộc sống chắc cũng chẳng khác nhau là mấy.

Không khác nhau nhiều lắm sao?

Trong lòng Lưu Khám lại không cho là như vậy. Chỉ sợ khác nhau còn lớn hơn thế nữa. Công tích của Thủy hoàng để cụ thể có bao nhiêu? Lưu Khám lại không nhớ rõ lắm, nhưng trong những công tích quan trọng nhất thì Lưu Khám lại nhớ rất kỹ trong lòng. Đầu tiên, Thủy Hoàng để thống nhất sáu nước, đã phế bỏ chế độ phong quốc, áp dụng phương thức trung ương tập quyền.

Nói cách khác, phong quốc theo lời Thắm Thực Kỳ nói tuyệt đối sẽ không còn nữa.

Bái, trước đây không có ai quản lý, nhưng không có nghĩa là sau này cũng như vậy. Chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ có quan viên đến.

Thứ hai, Thủy Hoàng để thống nhất chữ viết, thống nhất xa đồng quỹ.

Thứ ba, Thủy Hoàng để thống nhất tiền...

Từ đã, thống nhất tiền?

Lưu Khám đột nhiên giật thót mình, hình như nhớ được gì đó, liền quay sang thỉnh giáo Thắm Thực Kỳ:

- Thắm Thực huynh, Bái có sử dụng tệ Tần không?

Thắm Thực Kỳ hơi bất ngờ, đáp:

- Đương nhiên rồi. Chỉ là tệ Tần quá rẻ mạt, một đao bố có thể mua được hàng hóa rồi, nhưng ít nhất phải dùng hai mươi tệ Tần mới có thể mua được hàng hóa. Các nơi hiện nay ngoại trừ đất Tần ra, tệ Tần cũng không hề đáng giá. Tiểu huynh đệ, chẳng lẽ ngươi mang tệ Tần?

Lưu Khám không trả lời, đầu óc bắt đầu nhanh chóng tính toán.

Theo như lời nói của Thắm Thực Kỳ, giữa đồng tiền thời kỳ Chiến Quốc dường như như có tỷ suất hối đoái giống như nhân dân tệ và ngoại tệ ở thời hậu thế. Tiền thời hậu thế là căn cứ vào sức mạnh tổng thể của việc phát hành tiền quốc gia để xác định cao thấp. Tỷ như đô la mỹ, có thể dùng tỷ giá hối đoái của đô la Mỹ tại các quốc gia để kế tiếp kéo lên. Tình hình Tần quốc hiện nay cũng không khác biệt gì lắm, mà hiện nay sáu nước đã giết vong, Thủy Hoàng để nhất thống tiền tệ là thế phải làm. Vậy thì giá trị tệ Tần cũng theo đó mà tăng vọt.

- Thắm Thực huynh, một đồng tiền bố (một loại tiền xưa) có thể đổi được bao nhiêu tệ Tần?

-Ồ, khoảng mười tám tệ Tần.

- Vậy nghĩ tỵ?

- Nghĩ tỵ quý hơn, cơ bản một miếng nghĩ tỵ đổi được 27 tệ Tần. Tiểu huynh đệ, ngươi hỏi cái này để làm gì ni?

Lưu Khám nhanh chóng tính toán. Tuy rằng không rõ ràng lắm rốt cuộc Tần Thủy Hoàng thống nhất tiền như thế nào, nhưng phương diện này nhất định lúc rảnh rỗi phải nghiên cứu kỹ mới được. Đây là một sự mạo hiểm, đương nhiên rồi...Lưu Khám có thể đảm bảo không lỗ vốn, thế nhưng phải nhanh, phải mau chóng đổi tiền trong tay thành tiền Tần hết mới được. Bằng không tiền bố hay ngũ thù nhất định sẽ bị giảm giá trị.

- Thẩm Thực huynh, có một việc ta muốn cầu xin người.

Thẩm Thực Kỳ vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Khám.

- Có chuyện gì nói đi. Nếu như ta có thể hỗ trợ thì nhất định sẽ giúp người!

- Ha hả, trong tay ta có một ít tiền Bố và ngũ thù, muốn đổi thành tệ Tần. Hai nghìn đao Bố, đổi 1/15; một nghìn ngũ ty, 1/24...Nhưng ta có một điều kiện, là phải nhanh chóng đổi sang tệ Tần, không biết Thẩm huynh có hỗ trợ được không?

Thẩm Thực Kỳ cảm thấy vô cùng khó hiểu Người này muốn gì vậy? Sao lại chịu lỗ vốn đổi lấy tệ Tần?

- Tiểu huynh đệ, chuyện này không có gì khó cả. Chỉ là ta phải nhắc nhở người một việc, người Sở ở Bái rất đông, nếu dùng tệ Tần, sợ là sẽ không có mấy người nguyện bán đồ cho người đâu. Dù là bán cho người, thì giá cả cũng cực rẻ, người cần phải hiểu mới được.

Lưu Khám cười nói:

- Ta hiểu rất rõ nên mới quyết định như thế.

Nhưng trong lòng lại nghĩ: “Thủy Hoàng đế ơi là Thủy Hoàng đế, ông ngàn vạn lần phải không chế điều tiết vĩ mô một lần mới được, bằng không thì tôi sẽ thăm đó.”

Thẩm Thực Kỳ nói;

- Nếu tiểu huynh đệ người đã quyết định rồi, ta lập tức đi đổi cho người. Hai nghìn đao bố được ba vạn tệ Tần; một nghìn ngũ ty, có thể đổi được hai vạn bốn nghìn tệ Tần. Ta tính tròn cho người, tổng cộng là 5 vạn 5 nghìn tệ Tần, người thấy thế nào?

- Good!

- Hả?

Lưu Khám cười nói:

- Không có gì, ta nói là chúng ta quyết định như thế. Sáng mai, ta lập tức đi tìm mẫu thân để lấy tiền cho người đi đổi.

Thẩm Thực Kỳ gãi gãi đầu, vẫn không hiểu rõ tại sao Lưu Khám lại làm vậy.

- Thôi muộn rồi, ta đi ngủ đây.

Lưu Khám cười ha hả đứng lên, duỗi thắt lưng:

- Nhưng ta nói trước là ta và mẫu thân dự định ở lại chỗ này của người mấy ngày. Việc ăn ở đều tính vào người hết đó.

- Dựa vào cái gì?

- Chẳng phải ta đang là đối tượng người cần tiếp cận giám thị sao? Vậy thì người muốn ăn nói với thân thích của người, lại không cần vất óc mượn cớ tiếp cận ta. Ta đây thành toàn cho người, cùng trao đổi, ta ở lại đây mấy ngày, chẳng lẽ còn không chính đáng?

- Cái này...

Thẩm Thực Kỳ cứng họng không trả lời được.

Lời của Lưu Khảm nói cũng có lý, chỉ là gã vẫn còn đang nghỉ ở phương diện này có điểm gì đó không thích hợp, đợi lúc gã bừng tỉnh thì Lưu Khảm đã trở về phòng rồi. Thẩm Thực Kỳ ngẩn ngơ ở dưới bậc thang, sau một lúc lâu bật cười, vỗ tay:

- Người này thật đúng là thú vị!

9. Chương 8: Việc Triều Tần (1)

Thú vị ư?

Chỉ sợ lúc này Lưu Khảm lại không hề cảm thấy thú vị, bởi vì hắn đang bị mẫu thân trách cứ không chút nể nang:

- A Khảm, sao con lại ngốc như vậy? Vì sao không bàn bạc với mẹ mà lại tự ý đem tiền đi đổi thành tệ Tần hết vậy?

Sáng sớm Thẩm Thực Kỳ đã đem tệ Tần đến, Lưu Khảm thậm chí còn chưa kịp nói rõ tình huống với thím Khảm, làm thím Khảm lập tức giận tím mặt. Bà không hiểu vì sao Lưu Khảm lại đem tiền đổi hết sang tệ Tần làm gì?

Lúc trước đã từng nói vị trí của địa phương Bái này vô cùng có ý nghĩa. Từ thời Chiến quốc, Ngô quốc phía Nam cũng từng đặt vào bản đồ của bọn họ, sau này Ngô diệt Việt suy, Sở quốc lần thứ hai quật khởi, đem tất cả khu vực các nước bao gồm cả huyện Bái này thuộc sự cai trị của Sở. Người sống ở huyện Bái nói, Bái là nam bộ của Trung Nguyên sát biên giới, đồng thời cũng là biên thùy phương Bắc của Sở quốc.

Tề Lỗ văn hóa, Sở Việt văn minh, ở nơi này đan chéo nhau mà thành, cùng đồng thời chung sông hòa bình, cũng duy trì phong tục tập quán độc lập riêng biệt của mình, trong đó, phía nam huyện Bái mang hơi hướng Sở rất rõ nét.

Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở dã. (Nghĩa là: Nước Sở tuy chỉ còn 3 hộ nhưng diệt Tần tất là Sở)

Cừ hận giữa người Sở và người Tần có thể nói là khắc cốt minh tâm. Đặc biệt Sở Vương sau này cũng chính là Sở Hoài Vương là một người thành thật, đầu tiên là bị nước Tần lừa gạt, sau đó lại bị Tần quốc bắt giam, lại sau đó vị Sở Hoài Vương này chết trong tay Tần quốc.

Người Sở tính tình cương liệt nhưng chứa phong khí nam man thì đây quả thực là điều vô cùng nhục nhã. Tuy rằng Sở quốc đã diệt vong, thế nhưng thái độ của những người sống tại huyện Bái không chút nào thay đổi. Cho dù là đã đổi được hơn năm vạn tệ Tần, số lượng nhiều nhưng trên thực tế lại rất khó chi dùng. Lúc mới đến, thím Khảm còn định dùng số tiền này khai khẩn thổ địa, hoặc là mua một con trâu, tích lũy sản nghiệp, rồi sau này làm của hồi môn cho Lưu Khảm.

Là một người mẹ, không gì quan trọng hơn bằng việc con trai thành gia lập thất. Nhưng hiện tại...Lưu Khảm lại có quyết định lớn như vậy, lại còn không hề bàn bạc với bà, nhưng tuy rằng bà rất tức giận, lại vì thể diện của Lưu Khảm mà vẫn đổi tiền có trong tay thành tệ Tần. Đối với một nam nhân mà nói, chữ tín đôi khi còn quan trọng hơn so với tính mạng.

Thím Khảm cho dù có chết đói thì cũng không muốn con trai mình bị người ta nói là tiểu nhân không giữ chữ tín. Đây cũng là tục lệ cực kỳ hưng thịnh thời kỳ này. Nhưng vừa đóng cửa lại xong, bà lập tức quở trách Lưu Khảm. Nhưng Lưu Khảm lại không hề có giải thích gì khác...lẽ nào lại nói với mẫu thân: Con trai mẹ biết Tần Vương Chính sẽ đăng cơ thành Thủy Hoàng đế, sẽ thống nhất đo lường, thống nhất tiền, giá trị tệ Tần sẽ cao lên hay sao?

Cho nên Lưu Khảm cũng chỉ có thể cúi đầu nghe mẫu thân răn dạy mà thôi. Cũng may thím Khảm cũng chỉ tức giận nhất thời, khi cơn giận đã qua thì lại không trách cứ nữa.

- A Khám, nếu đã làm vậy rồi thì thôi. Tuy rằng mẹ không biết vì sao con lại làm vậy, nhưng nói vậy chắc là con có nguyên nhân. Nhưng hiện tại, chúng ta cần phải dự tính ...dù gì cũng phải có chỗ ở, đúng không?

Lưu Khám nói:

- Mẫu thân, con đã nói qua với Thẩm Thực đại ca rồi, chúng ta có thể ở tạm nơi này, việc ăn ở không cần phải trả tiền ạ.

Sắc mặt tím Khám tái xanh:

- Vì sao? Chúng ta cũng không phải không có tiền, vì sao phải ăn nhờ ở đậu? Còn nữa, đang yên lành, vì sao một nhà Thẩm Thực lại đối xử với chúng ta tốt như vậy? A Khám, chẳng phải con nói muốn làm việc, không muốn hề ăn nhờ ở đậu đó sao? Giờ vì sao con lại thay đổi như thế? Nam nhi đại trượng phu, nếu đã lập hùng tâm tráng chí thì không nên dễ dàng thay đổi, bằng không sẽ bị khinh thường.

Lưu Khám há hốc mồm, khổ não phát hiện đây đúng là một vấn đề khó có thể nói rõ ràng.

Nếu như tím Khám biết Thẩm Thực Kỳ là nhận tiền tài của người khác phụng mệnh giám thị mẹ con họ, thì phản ứng đầu tiên của bà sợ là lập tức bỏ trốn ngay. Dù bà không đi, cũng sẽ bối vạy mà lo lắng hãi hùng, chứ không nói còn phải tiếp tục ở lại chỗ này.

- A Khám, hiện giờ chúng ta phải đi tìm quán gia bố trí ổn thỏa.

Lưu Khám khó ló cái khôn, kéo vạt áo bà:

- Mẫu thân, xin nghe hài nhi giải thích.

Tím Khám vô cùng ngạc nhiên nhìn Lưu Khám, trầm ngâm một chút, khẽ nói:

- Được rồi, con nói đi, mẹ nghe đây...A Khám, đừng có lừa gạt mẹ đấy.

Lưu Khám nói:

- Mẫu thân, chúng ta mới đến, đối với huyện Bái này hoàn toàn không biết gì cả. Mẹ cũng biết đó, người Sở ở huyện Bái và người Trung Nguyên sống chung lẫn lộn, nên thích hợp cho chúng ta ở lại đây. Mọi việc chúng ta nên chú ý một chút, hiểu một chút mới tốt. Người Sở có tập quán gì, người Trung Nguyên có tập tục gì, nếu không biết rõ, thì sẽ có nhiều phiền phức.

Tím Khám kinh ngạc nói:

- Khám, những lời này là ai dạy con?

Lưu Khám lại thầm kêu khổ, nói vậy chủ nhân của thân thể này chưa từng nói những câu như thế rồi, hẳn liền vội vàng nói:

- Đêm qua hài nhi nói chuyện với Thẩm Thực đại ca, y đã chỉ bảo rất nhiều cho con. Y còn nói, an trí gia nghiệp, là việc cả đời, cũng không thể phớt lờ. Hài nhi cũng hiểu Thẩm Thực đại ca nói không sai, cho nên mới cả gan quyết định như vậy.

- Việc này...

Tím Khám nhíu mày, trầm ngâm. Bà có ấn tượng không tốt với Thẩm Thực Kỳ, thậm chí còn thấy việc Lưu Khám làm như vậy là cực kỳ ngu ngốc, đối tệt Tần, nói không chừng chính là chủ ý của Thẩm Thực Kỳ. Hẳn làm như vậy, nhất định là muốn chúng ta ở thêm mấy ngày, kiếm thêm tiền trên người của mẹ con bà.

Nhưng lời hắn nói cũng không phải là không có lý. Mới đến, hoàn toàn không biết gì về huyện Bái này cả, đặc biệt là Lưu Khám còn phải có thời gian để tịnh dưỡng, nếu như ở một nơi có hoàn cảnh không tốt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến hắn. Tím Khám không biết chữ nhiều lắm, nhưng cũng nghe câu chuyện xưa Mạnh mẫu tam thiên, biết hoàn cảnh quan trọng như thế nào.

- Nếu đã vậy, chúng ta sẽ ở lại khách điểm này hai ngày...Nhưng con nói với Thẩm Thực Kỳ kia, rằng chúng ta không ở không đâu, nên làm gì bây giờ, nên làm gì bây giờ. A Khám, thể đạo hiểm ác đáng sợ, phải cẩn thận mới được. Mẹ thấy Thẩm Thực Kỳ có vẻ giáo hoạt, không giống như là người tốt. Hắn nói,

không thể không nghe, nhưng cũng không hoàn toàn phải nghe. Ngàn vạn lần không được thiếu ân tình của hân, sau này sẽ tự rước phiền vào mình.

Lời của thím khám cũng chỉ là cảm thán mà bộc phát. Ngẫm lại Lưu Phu, trưởng phu của bà chẳng phải bởi vì chịu ân huệ của Lữ gia mà kết quả phải đổi bằng tính mạng của bản thân đó sao? Bà không hy vọng con trai độc nhất của họ lại đi theo vết xe đổ của Lưu Phu, đặc biệt là Lưu Khám cũng là người tập võ, càng dễ bị người ta lợi dụng.

Lưu Khám liên tục gật đầu, biểu thị nhớ kỹ lời dặn dò của mẫu thân, nhưng trong lòng nghĩ: “Thẩm Thực Kỳ, thật xin lỗi, đã bắt người chịu oan ức thay, thiệt thòi cho người rồi.”

Thím Khám căn dặn Lưu Khám xong thì mới cho hân ra ngoài. Lưu Khám đi ra cửa phòng, không kìm được thở phào một hơi. Ở cùng với mẫu thân thật sự là khổ sở, khó chịu.

10. Chương 9: Việc Triều Tàn (2)

Ra ngoài phòng, Lưu Khám lại gặp Thẩm Thực Kỳ. Thẩm Thực Kỳ lúc này đã thay y phục, không mặc y phục rộng dài phong tục Trung Nguyên nữa mà mặc áo ngắn của người Sở, nhìn rất nhanh nhẹn, đầu đội một mũ trúc bì, tay cầm cây trúc, thấy Lưu Khám thì nở nụ cười rất phong tao.

- Tiểu huynh đệ, bị răn dạy xong rồi hả?

Thẩm Thực Kỳ cười ha hả đi tới:

- Ta đã nói mà, người vô duyên vô cớ đổi đạo Bồ và nghĩ ty thành tệ Tàn, lão nhân gia chắc chắn sẽ tức giận.

- Vậy mà người cũng không khuyên ta?

Thẩm Thực Kỳ kinh ngạc nói:

- Vì sao ta phải khuyên người? Dù gì cũng không phải ta bị mắng...Hắc hắc, nhưng thấy người mang lợi nhuận đến cho ta, lúc lấy tiền, ta cứ dựa theo giá trị tại thị trường mà tính toán với người. Đứng nhìn ta như vậy, ta không tin lệnh đường sẽ bằng lòng ăn ở không công đâu.

Thẩm Thực Kỳ này...

Lưu Khám thật sự không biết nên nói như thế nào nữa. Ai nói cổ nhân ngu xuẩn, đơn thuần? Người này chính là tấm gương đấy, còn thông minh hơn bất kỳ ai khác.

Chẳng trách mới sáng sớm đã đưa tiền đến rồi, lại còn cười tươi như ăn phải kẹo nữa chứ, thì ra gã đã sớm nhận ra thái độ của thím Khám rồi!

Ngẫm lại cũng đúng, nếu như dùng phương thức tư duy của mình để suy đoán tâm tư của cổ nhân, chỉ sợ tính toán không đến.

Lưu Khám nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mẹ ta bảo ta ở nơi này để ý hoàn cảnh một chút...Người chiếm lợi ích rồi, đơn giản giới thiệu cho ta một chút đi?

Thẩm Thực Kỳ không khỏi ngạc nhiên nói:

- Cái này đơn giản thôi. Huyện Bái này không thuộc quản lý của nước nào, ngay cả một huyện nha cũng không có. Ồ, các người muốn thúc đẩy gia nghiệp, thì phải thông báo với Đình trưởng ở đây, nhưng việc này cũng không có phiền toái gì, giờ ta dẫn người đi gặp bọn họ.

Huyện Bái không có công sở, cơ cấu quan phương chính thức chỉ là Đình.

Lưu Khám ngạc nhiên hỏi:

- Đình trưởng?

- Đúng vậy, là Đình trưởng. Chúng ta ở đây ngũ hộ xưng là lân, ngũ lân xưng là lý, mười dặm thiết lập một đình. Đình trưởng này chính là phụ trách duy trì trị an, phụ trách một số việc vặt hàng ngày. Đình trưởng của chúng ta họ Tào, là người tốt, người không phải sợ

Nói xong, Thẩm Thực Kỳ vẫn còn vô cùng kinh ngạc nói:

- Thật ra không chỉ ở đây, mà các nơi đều vậy. Chẳng lẽ người không biết?

Lưu Khám a một tiếng, vội vã che giấu nói:

- Ta sao lại không biết chứ, chỉ là nhất thời quên mất mà thôi.

- Hắc, người tuổi không lớn, nhưng trí nhớ hình như lại không tốt lắm.

Lưu Khám nói:

- Người đừng phí lời nữa, không muốn giới thiệu với ta, thì ta tự đi hỏi thăm vậy.

- Bỏ đi bỏ đi, người đã ở trong nhà ta rồi, ta cũng giúp người một chút vậy, việc này không thu tiền, coi như là báo đáp của ta với người đi.

Báo đáp?

Đương nhiên là báo đáp Lưu Khám đã mang đến cho gã một khoản lời rồi.

Thẩm Thực Kỳ cũng không nhiều lời vô ích với Lưu Khám, hai người đi ra khỏi khách điểm, chậm chậm đi trên đường cái huyện Bái. Cái gọi là đường cái, thật ra chỉ là một đường đất mà thôi, hơi rộng hơn một chút, đồng thời cũng xuyên qua đại môn nam bắc huyện Bái. Trên thực tế, toàn bộ huyện Bái cũng chỉ một đường phố như thế, hai bên đường có một vài tiểu thương, còn có mấy tửu quán tọa lạc.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Tiểu huynh đệ người mới đến, ta mời uống rượu.

- Đây có phải là để giới thiệu tình hình huyện Bái với ta không?

- Đúng vậy, huyện Bái này nhìn là có thể thấy. Chúng ta ngồi xuống, vừa uống rượu, ta vừa nói cho người biết.

Thẩm Thực Kỳ lôi kéo Lưu Khám, đi tới một tửu quán thành Nam. Bên ngoài tửu quán có một tấm biển, trên đó có viết một chữ lớn, Lưu Khám miễn cưỡng nhận ra, đó là một chữ “Vương”.

- Đây chính là trung tâm thị trấn, là một trong hai tửu quán tốt nhất đó.

Thẩm Thực Kỳ kỳ đặc ý đào dạt giới thiệu:

- Rượu ở đây nổi tiếng mười dặm. Hôm nào ta dẫn người đi một nhà khác, cũng không kém đâu.

Dọc đường đi, Lưu Khám phát hiện chỉ có cửa của tửu quán này là có treo biển. Nói vậy, treo biển không phải là người nào cũng có thể tùy tiện treo được, bằng không các tửu quán khác cũng đã như vậy rồi.

- Thẩm Thực huynh, chữ ở trên tấm biển kia là chữ “Vương” đúng không?

Một câu của Lưu Khám là câu hỏi rất bình thường, nhưng không ngờ Thẩm Thực Kỳ lại biến sắc, lộ vẻ khiếp sợ.

- Lưu huynh đệ, người biết Sở văn trên tấm biển đó?

Lưu Khám kỳ quái hỏi:

- Đây là Sở văn ư? Ta không biết, chỉ biết chữ “Vương” thôi.

- Thì ra không phải vậy!

Thẩm Thực Kỳ cười, khẽ nói:

- Làm ta giật cả mình, ta còn tưởng rằng ngươi là di tộc của người Sở chứ.

Giang Nam, danh từ này cũng đã xuất hiện trước triều Tần. Chỉ là “Giang Nam” khác với Giang Nam thời, hai chữ Giang nam thời triều Tần là đặc biệt chỉ địa phương của người Sở.

Sự khác nhau giữa người Sở và người Trung Nguyên vô cùng rõ ràng!

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Từ xưa đến nay, người Trung Nguyên coi người Sở là man tộc, gọi là “Kinh man”. Người Sở thấp bé, mặt tròn, mắt hai mí, đồng thời cho tới bây giờ, bọn họ vẫn còn duy trì phong tục tập quán vô cùng nguyên thủy. Ví dụ như, bọn họ thích xăm hình, hơn nữa đại đa số là hình phi long, để đuổi quỷ trừ tà, khôn phát phan kế, giỏi về sông nước, thích ăn hải sản.

Lưu Khâm nói:

- Cái đó thì có quan hệ gì với ta? Vì sao ngươi lại cho rằng ta là di tộc người Sở?

- Cái gọi là di tộc người Sở thật ra là cách nói về di tộc quyền quý Sở quốc. Tần quốc diệt Sở, rất nhiều quyền quý Sở quốc đã bị giết chết, nhưng vẫn có không ít đại tộc quyền quý Sở quốc lưu vong ở các nơi. Sở quốc có bốn đại di tộc, dân gian có nói: hùng hành khuất đạo, lão tống triều hạng. . . Hùng, chính là vương tộc Sở quốc; Khuất là hậu duệ của Thượng Đại Phu Khuất Nguyên; Lão Tống là vương tộc Tống quốc năm xưa, từ sau khi nước bị diệt thì trở thành một thành viên của Sở quốc.

Về “Hạng” trong tứ đại di tộc, nói vậy chắc ngươi cũng từng nghe nói đến, chính là chỉ hậu duệ của đại tướng quân Hạng Yên. Tứ tộc này, hùng tống đều là hậu duệ vương tộc, Khuất Hạng là tử tôn trung thần, cho nên trong người Sở, uy vọng đương nhiên là cực kỳ cao...

Người Sở lo lắng hậu nhân của tứ tộc này bị người Tần bức hại, vì vậy đổi tên là di tộc người Sở.

Thẩm Thực Kỳ tựa như vô cùng thích cảm giác được chỉ điểm cho Lưu Khâm, thấy Lưu Khâm gật đầu liên tục như gà mắc tóc, thì không khỏi cảm thấy đắc ý.

- Vừa rồi ta nói ngươi là di tộc người Sở, là bởi vì thấy ngươi biết sở văn của họ. Đa số di tộc, trang phục của họ và người Trung Nguyên cũng không có sự khác biệt quá lớn. Nhìn bộ dạng ngươi, tướng mạo ngươi, nhìn thế nào cũng không thể là người Sở được, ta cũng chỉ tiện miệng mà nói thôi.

Lưu Khâm cao lớn, tướng mạo mang đặc thù của người Phương Bắc. Thẩm Thực Kỳ cười ha hả nói rằng:

- Nói thật đi, bộ dạng ngươi cũng thực sự là khôi ngô. lúc ta vừa nhìn thấy ngươi thì đã nghĩ rằng ngươi là người Tần rồi đấy.

Lưu Khâm cúi đầu nhìn mình kỹ càng một chút, ngẫm nghĩ mà không khỏi cười khổ. Đúng vậy, thân thể này thật sự là khiến người ta kinh ngạc.

11. Chương 10: Hẳn Là Ai Vậy?

Tửu quán rất đơn sơ!

Tuy rằng nói là tửu quán tốt nhất của huyện Bái, nhưng bên trong lại không có bàn nào, chỉ trải chiếu diện tích khoảng 40m2, đặt mấy tấm gỗ.

Thẩm Thực Kỳ cởi hài, ngồi xuống, hai chân rất tự nhiên duỗi thẳng ra. Ngồi xuống rất thản nhiên nhưng lại khiến Lưu Khảm thầm kêu không ổn rồi.

Thì ra, mọi người ở thời đại này bên trong áo đuôi ngắn thì không mặc quần chứ đừng nói đến cả nội y. Bình thường mọi người ngồi thì không sao, nhưng Thẩm Thực Kỳ lại duỗi chân như thế, là có thể thấy vật ủ rũ giữa háng ngay ở trên chiếu. Lưu Khảm mặc áo dài, vẫn có thể che giấu được, nhưng nếu hắn cũng ngồi như Thẩm Thực Kỳ, thì chắc chắn cũng bị lộ hàng ra hết. Nếu là ở hậu thế, ăn mặc kiểu này sẽ bị người ta mắng là mắc chứng bệnh cuồng lộ hàng, ít nhất còn bị phán tội danh làm nhục văn hóa. Nhưng mà ở thời đại này, tất cả tựa như rất tự nhiên.

Thẩm Thực Kỳ chẳng chút cố kỵ như vậy, nhưng với Lưu Khảm thì không thể nào chấp nhận được. Dù không thích kiểu ngồi chồm hổm như thế nhưng hắn vẫn cắn răng kéo vạt áo quỳ ngồi xuống. Nhưng kiểu ngồi này chỉ hơi cử động tí thôi là sẽ hở hết cảnh xuân, thật sự là khó chịu mà. Mai này có vợ, hắn nhất định bảo vợ may quần trong mới được.

Lưu Khảm ngồi trên chiếu, có chút không quen. lúc này rèm được vén lên, một nữ nhân chừng ba mươi đi vào, vô cùng lẳng lơ khuê gởi, khá xinh đẹp, tuy rằng chỉ mặc một chiếc váy, không trang điểm nhưng không thể nghi ngờ cũng vô cùng quyến rũ, đáng người thốt tha như tiên nữ.

- A Kỳ, mấy hôm nay không thấy tới đó nha!

Mỹ phụ nhân bưng rượu và thức ăn đi đến bên Thẩm Thực Kỳ đặt xuống mâm. Có thể thấy nàng vô cùng thân quen với Thẩm Thực Kỳ, nên trong lời nói rất thân thiết.

Thẩm Thực Kỳ cười nói:

- Vương cơ tỷ tỷ, mấy ngày nay đệ có chút bận rộn. Tỷ xem, lúc này đệ rảnh rồi là đến đây ngay.

- A Kỳ, đệ đúng là khéo ăn nói mà.

- Hi hi, có phải vậy không, tỷ tỷ cứ thử rồi mới biết được...

Nói xong, tay Thẩm Thực Kỳ không an phận nhẹ nhàng sờ một bên vú của mỹ phụ, mà mỹ phụ lại không hề tức giận, cứ để mặc Thẩm Thực Kỳ xoa bóp một lúc rồi mới đánh khẽ vào tay y:

- Người làm như vậy, lão nương đi mách mẹ người đấy.

Thẩm Thực Kỳ lập tức cọt nhả:

- Mẹ, con muốn bú sữa.

- Cút!

Lưu Khảm ngồi bên không kìm được bật cười. Một màn này nếu ở hậu thế, mỹ phụ chắc chắn sẽ bị đánh giá là không đứng đắn. Nhưng phát sinh ngay trước mắt, thì tất cả lại như rất bình thường. Thẩm Thực Kỳ không chút nào kiêng kỵ, mỹ phụ cũng không chút nào khách khí.

Về phần những khách nhân trong tửu quán, cũng cười ha hả, tựa như đã quen rồi.

- Vị tiểu huynh đệ này là...

Vương Cơ để ý Lưu Khảm ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, hai mắt sáng lên, khẽ hỏi:

- Sao lại lạ mặt vậy, từ đâu đến vậy?

- Vương Cơ, thấy mới mẻ rồi, thì không để ý tới đệ nữa phải không?

- Cút ngay!

Vương Cơ dựng mày liễu lên, quát mắng:

- Các người... lũ trẻ ranh này, lão nương sớm thấy phiền rồi. Tiểu tử này rất vạm vỡ, hơn nữa cử chỉ đúng mực, nhưng chắc cũng không hơn gì đám người kia? Cút ngay cút ngay, đừng có làm hỏng việc tốt của lão nương.

Kiếp trước Lưu Khâm cũng coi như là loại người có kinh nghiệm trong tình trường, nhưng bị Vương Cơ nói vậy cũng mặt đỏ tới mang tai.

Thẩm Thực Kỳ cười nói;

- Tiểu tử ngốc này mới từ Đan Phụ tới, dự định sẽ định cư ở nơi này, vừa lúc đang nghỉ trọ tại nhà đệ. Đệ dẫn hắn đi thăm thú, làm quen một chút...A Khâm, ta giới thiệu với đệ, đây là nhân vật nổi danh lừng lẫy tại huyện Bái ta, sau này đệ có phiền phức gì cứ nói với Vương Cơ một tiếng, tỷ ấy nhất định sẽ giúp người giải quyết. Hắc hắc, còn không mau kính tỷ tỷ người một chén rượu đi?

A...không ngờ đây là một nhân vật lớn....

Lưu Khâm vội vàng nâng chén:

- Sau này kính xin tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn!

- Ôi ôi..xem nào xem nào. Tiểu tử này thật là lễ nghĩa, còn các người đó, uống rượu của lão nương còn không trả tiền, lại còn lúc nào cũng ăn đậu hũ của lão nương. Tiểu huynh đệ, sau này có gì khó khăn, cứ nói với tỷ tỷ là được.

Vương Cơ cũng là người sáng khoái, cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lưu Khâm đưa chén rượu lên miệng, chỉ thấy một mùi rượu chua gay mũi ập tới, không kìm được cổ họng ngứa ngứa, thiếu chút nữa thì nghiêng đổ chén rượu. Thì ra, rượu mà bọn họ nói ngửi mùi còn tệ hơn cả nước đái ngựa ý chứ. Cũng được, nhập gia tùy tục được thôi. Lưu Khâm cắn răng một cái, ngựa cổ rót rượu nuốt ực vào bụng.

- Tiểu huynh đệ, người từ Đan Phụ tới?

Lưu Khâm trả lời:

- Đúng vậy.

- Là đi theo Lữ gia?

- Đúng vậy!

Vương Cơ cười duyên, nói:

- Lữ gia có hai vị tiểu thư rất xinh đẹp, hôm qua vừa tới huyện Bái thì đã nổi tiếng rồi. Chỉ tiếc, lúc đó ta đang bận rộn, bằng không thì cũng tới đó nhìn một cái...A Kỳ, thái độ của người vậy là sao?

Thẩm Thực Kỳ ngồi bên hai mắt sáng quắc, cười hắc hắc.

- Không có gì, ta cũng không tin, còn có nữ nhân có thể hấp dẫn hơn cả tỷ tỷ.

Nhưng trông mắt đảo tròn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lưu Khâm, tựa như là có chút suy nghĩ. Bộ dạng này làm Lưu Khâm giật mình.

- Tỷ tỷ, việc làm ăn ở đây thế nào?

Vương Cơ than một tiếng:

- Hai ngày trước rất tốt, nhưng hai ngày này kém rất nhiều. Tên kia không tới, nên khách tới cũng ít đi.

- Hay là ở chỗ Võ Cơ?

Vương Cơ nói:

- Không có! Ba bốn ngày trước, hắn cùng một đám người xuất hiện một lần, rồi sau không thấy hắn nữa, chắc là có chuyện phải làm rồi. Nhưng ta cũng quen rồi, nói vậy chắc một thời gian nữa hắn sẽ tới, hôm nay có lẽ về nhà rồi.

Hai tửu khách bên cạnh nói:

- Không phải đâu, ta nghe nói, hình như hắn xảy ra chuyện rồi.

- Đã xảy ra chuyện?

Vương Cơ ngạc nhiên nói:

- Là chuyện gì? Chung quanh huyện Bái trăm dặm, ai mà không nể mặt mũi hần chứ? Sao hần có thể xảy ra chuyện được?

Tửu khách nói:

- Không rõ ràng lắm. Nhưng Đồ tử cũng vài ngày không lộ diện rồi. Hôm qua vừa lúc ta gặp phải Đường Sinh trên đường, nghe y nói là đi Phong Ấp. Y còn nói, bản lĩnh của Đồ Tử mà bị người ta đánh cho hôn mê hai ngày liền, mà “hần ta” dường như cũng bị trọng thương.

- Không phải chứ, ai mà có thể dả thương được Đồ tử?

Tửu khách nhún vai:

- Ta không biết. Đường Sinh chỉ nói như vậy thôi. Còn nghe y nói, “tên kia” lần này tựa như là bị “ăn quả đắng” rất lớn.

Lưu Khâm nghe chẳng hiểu, thấy bọn họ nói thần thần bí bí, nhưng không ai đề cập tới danh tính người kia.

Ai? Bọn họ đang nói đến ai vậy?

Thẩm Thực Kỳ đột nhiên vỗ tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- “Đáng đánh! Ta đã sớm nói rồi, loại người này chỉ thích đấu đá, cả ngày chẳng làm gì, chơi bởi lêu lổng, ta thật không rõ, vì sao lại có nhiều người khách khách khí khí đối với hần như vậy. Toàn chỉ nói mạnh miệng thôi.

- Hư!

Vương Cơ bịt miệng Thẩm Thực Kỳ:

- A Kỳ, đệ đừng gây phiền tới cho ta nữa. Tuy hần không ở đây nhưng rất có tai mắt. Ta cũng biết, người không vừa mắt với hần, nhưng...cẩn thận một chút thì tốt hơn, đừng để người của hần nghe được thì phiền phức lắm.

- Giỏi thì giết ta, ta sợ hần sao.

- Người không sợ, ta sợ.

Vương Cơ trừng mắt, trong kiêu mỵ có uy nghiêm, làm Thẩm Thực Kỳ ngậm miệng lại.

- Người kia...

Nàng thở dài:

- Tuy nói có chút ngang bướng, uống rượu chỗ ta không trả tiền, nhưng cũng là kẻ có hào khí. Cái khác không nói, mỗi lần hần xuất hiện thì việc buôn bán của ta rất tốt. Hần dù không trả tiền, nhưng lại mang may mắn cho ta. A Kỳ, thế đạo hiện nay ai cũng không rõ, tất cả mọi người đều cầu sống, đừng nói gì nữa.

Thẩm Thực Kỳ hừ một tiếng, không mở miệng nữa. Nhưng có thể nhận ra y cũng không quá tán thành với lời nói của Vương Cơ.

Lưu Khâm nghe vậy lại càng khó hiểu, không kìm nổi cất tiếng hỏi:

- Thẩm Thực huynh, Vương Cơ tỷ tỷ, người mà các ngươi đang nói tới rốt cuộc là ai vậy?

12. Chương 11: Vô Lại

Vương Cơ và Thẩm Thực Kỳ tựa như đều không muốn nhắc tới tên người kia, tửu khách ở trong tửu quán cũng có thái độ lảng tránh như vậy. Lưu Khâm cũng vội vàng đứng lên, chỉ là hắn không giống Thẩm Thực Kỳ bỏ đi thẳng như vậy mà chấp tay chào Vương Cơ rồi mới đi.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Không ngờ tiểu tử cao to thô kệch như ngươi mà lại cấp bậc lễ nghĩa đến vậy.
- Lễ nghĩa không thể thiếu...Nếu như đã đến nơi này rồi thì đương nhiên cần phải để ý tới cấp bậc lễ nghĩa.
- Ha ha, thật đúng là không nhìn ra nha. Nhìn ngươi ngây ngô nhưng lại làm việc không hề ngốc, còn rất hiểu biết nữa chứ.

Lưu Khâm biết việc ngốc mà Thẩm Thực Kỳ nói chính là chuyện đổi tiền, nhưng hắn cũng lười giải thích, chỉ cười lãnh đạm. Mọi người đều uống say, rốt cuộc là người nào ngốc người nào khôn, ai có thể nói rõ được?

- Thẩm Thực huynh...

- Cứ gọi là Kỳ ca ca, tất cả mọi người đều quen thuộc như thế, cứ Thẩm Thực huynh Thẩm Thực huynh, nghe xa lạ quá. Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, chẳng phải vừa rồi chúng ta ở trong tửu quán nhắc tới cái tên kia sao? Người đó tên là Lưu Quý, tại Phong Ấp Trung Dương, đứng thứ ba, cho nên tất cả mọi người đều gọi y là Lưu Quý. Nhưng cũng có người gọi y là Lưu Bang...Bang là tiếng địa phương của chúng ta ở đây, có nghĩa là “Đại ca”, người đó bình thường cũng gần như là một đại ca. Quá lâu rồi, chúng ta cũng quên hẳn tên của y rồi, cả ngày chẳng làm gì ra hồn, chỉ biết đánh nhau, nên gọi y là Lưu Bang, đương nhiên cũng có một số người gọi y là Lưu Quý.

Lưu Bang?

Quả nhiên là ông ta!

Thật ra Lưu Khâm đã loáng thoáng đoán ra đây là Lưu Bang, nhưng khi được Thẩm Thực Kỳ xác nhận thì tim vẫn cứ đập mạnh. “Hán cao tổ Lưu Bang...quả nhiên chính là người này!”

- Đúng rồi, người cùng họ Lưu, chẳng lẽ là thân thích với y?

Lúc Thẩm Thực Kỳ nói câu này thì ánh mắt nhìn thẳng vào Lưu Khâm, có chút khác thường.

Lưu Khâm nói:

- Sao có thể được. Đệ nguyên quán tại Lạc Dương, sao có thể có quan hệ với y? Kỳ ca, dường như huynh không ưa Lưu Bang này lắm?

Thẩm Thực Kỳ bĩu môi:

- Y là cái gì chứ? Một lão đại, cả ngày chơi bời lêu lổng, đến chỗ nào cũng ba hoa khoác lác, nói mình là Xích long gì đó, còn nói cái gì mà y muốn quản lý huyện Bái, nhất định sẽ tốt hơn hiện tại. Lão phụ lão mẫu cả ngày phải làm việc tại ruộng đồng, còn y thì...Về phần nói đến Xích long, toàn là lời vô căn cứ. Người như vậy, có thể sống tới hiện giờ, ta còn ngạc nhiên đấy.

Nói xong, Thẩm Thực Kỳ nhìn bốn phía, hạ giọng:

- Thật ra tất cả mọi người đều biết, y chẳng phải là con trai của Lưu Công đầu, năm xưa mẫu thân y ở bên ngoài làm việc bị người ta...Lúc Lưu Công biết, để che giấu, đã nói với mọi người là có Xích Long xuất hiện quần thân nên hoài thai y. Cũng bởi vì y có nhân duyên ở huyện Bái, có một đám người đi theo y, cho nên không ai dám nói thẳng ra mặt. Ta nghe người ta nói, y thật ra chỉ là kẻ làm ăn không vốn, người hiểu không?

- Không thể nào!

Lưu Khâm không khỏi vô cùng kinh ngạc. Không vì gì khác, kiếp trước hắn từng nghe về những câu chuyện của Lưu Bang, trong những câu chuyện đó, Lưu Bang là một nhân vật anh minh thần võ, nổi bật

bất phàm. Nào ngờ lại nghe Thẩm Thực Kỳ nói, thì Lưu Bang này hình như là một kẻ vô lại, một tên lưu manh ư?

Kiếp trước Lưu Khảm xuất thân thế gia quân lữ, người mà hắn bội phục nhất chỉ có một, đó chính là Chủ tịch đầu tiên của nước Cộng Hòa nhân dân Trung Hoa, Mao Trạch Đông.

Mao Trạch Đông từng đánh giá Lưu Bang: Học gia lịch sử tên là Lưu Bang ‘rộng rãi rộng lượng, từ gián như Lưu’, là một vị anh hùng. Lưu Bang và Hạng Võ đấu tranh nhiều năm, kết quả Lưu Bang thắng, Hạng Võ thất bại, đây cũng không phải là ngẫu nhiên...”

Lời của vị Chủ tịch này ở mức độ nào đó đã thừa nhận địa vị Lưu Bang là một vị anh hùng. Hơn nữa, vị này còn làm một bài thơ, nhân dân giải phóng quân chiếm lĩnh Nam Kinh, trong thơ viết:

” Chung Sơn phong vũ khởi thương hoàng

Bách vạn hùng sư qua đại giang

Hổ cứ long bàn kim thắng tích

Thiên thiên địa phúc khái nhi khảng

Nghi tương thắng dũng truy cùng khẩu

Bất khả cô danh học phách vương

Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão

Nhân gian chính đạo thị thương tang”

Theo ý hiểu của Lưu Khảm, vị chủ tịch này không thích Hạng Võ, mà là khen ngợi Lưu Bang. Lưu Khảm hơi nhũn mỳ, tuy rằng không biểu thị gì cả, nhưng hắn không quá tin lời Thẩm Thực Kỳ nói, có một số việc, không tận mắt chứng kiến thì sao mà biết rõ được?

Cái gọi là mắt thấy chưa hẳn là thực, tai nghe chưa hẳn là hư. Một số người có một số cách nhìn, giống như Thẩm Thực Kỳ vậy, có thể chính là nguyên nhân trong đó. Lưu Khảm không hỏi tiếp, mà Thẩm Thực Kỳ tựa như cũng không muốn nói đến Lưu Bang nữa, hai người cùng im lặng, cùng đi về khách điểm.

Lúc đi qua một chỗ rẽ, đột nhiên từ trên một con đường nhỏ lầy lội lảo đảo chạy ra một người, y phục bị xé nát, trên mặt còn có vết máu, mà phía sau người đó có một đám người đang đuổi theo, cùng hô to:

- Ngăn cản tên kia, ngăn cản tên kia!

Lưu Khảm còn tưởng rằng có chuyện gì, tiến lên định chế phục người kia, nhưng lại bị Thẩm Thực Kỳ kéo lại.

- Kỳ ca, sao vậy?

- Người đừng quản!

Thẩm Thực Kỳ bước nhanh lên trước, nâng người bị đuổi lên.

- Vô Thương, người lại đi chọc bọn họ à?

- Là a Kỳ à...Chuyện này không liên quan đến người, người đừng nhúng tay vào. Bằng không bọn họ sẽ không bỏ qua cho người đâu...

- Phí lời, người đã bị đánh thành bộ dạng như này rồi, ta có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Vừa nói xong, đám người kia cũng đuổi tới nơi bao vây lấy. Cầm đầu là một thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi, lúc thấy Thẩm Thực Kỳ thì chau mày.

- Thẩm Thực Kỳ, người đừng tự tìm phiền toái nữa.

Thiếu niên này rõ ràng là thủ lĩnh, người cao chừng bảy thước, mi thanh mục tú, nhưng trên mặt lại toát lên khí chất tàn ác chết chóc.

Có thể nhìn ra gã còn có chút kiêng kỵ đối với Thẩm Thực Kỳ.

Thẩm Thực Kỳ tức giận nói:

- Hạ Hầu Anh, người cả ngày không làm việc đàng hoàng, ta vốn không muốn quản người, nhưng người ngày hôm nay dẫn theo nhiều đồng bọn ức hiếp Vô Thương chỉ có một mình. Đây là hành vi của một anh hùng hảo hán ư? Ta nói cho người biết, chuyện này ta quyết quản đấy.

“Hạ Hầu Anh?”

Lưu Khảm đứng bên cạnh có chút ngẫm nghĩ, tựa như đây là một nhân vật danh lưu sử sách thì phải.

Hạ Hầu Anh cả giận nói:

- Thẩm Thực Kỳ, ta nói cho người biết, ngày hôm nay ai ra mặt cũng vô dụng thôi, ta nhất định phải đánh chết tên khốn kiếp này. Người đừng chọc giận ta, chọc giận ta, đừng trách ta không nói tình cảm. Giữ tên khốn kiếp này lại cho ta, làm gì thì làm đi, coi như chưa phát sinh chuyện gì.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

Hạ Hầu Anh giận tím mặt, đoạt lấy mộc bổng to bằng cánh tay trẻ con của đồng bạn bên cạnh:

- Lão tử cũng sẽ xử lý người luôn!

- Hừ, ta thật muốn xem người xử lý ta thế nào!

Về mặt Thẩm Thực Kỳ trào phúng, lạnh lùng nói:

- Từ lúc người quen biết tên lưu manh người, đến lúc này, người đã trở thành bộ dạng như nào rồi?

- Người dám nói đại ca là lưu manh, lão tử giết người!

Hạ Hầu Anh thả người tiến lên, vung mộc bổng mang theo tiếng gió rít đánh tới Thẩm Thực Kỳ.

13. Chương 12: Tiếng Bước Chân (1)

Thẩm Thực Kỳ hừ lạnh một tiếng, đang định động thủ, chợt một bóng người bên cạnh xuất hiện ra trước, một quyền đón đỡ mộc bổng kia. Thẩm Thực Kỳ còn chưa nhìn thấy rõ gì thì đã nghe “Bồng” một tiếng, mộc bổng to bằng cánh tay trẻ con ở trong tay Hạ Hầu Anh đã bị một quyền của người kia đánh gãy đôi.

Một đoạn mộc bổng bay ra xa. Hạ Hầu Anh cảm thấy cánh tay tê dại, một gậy đánh xuống như va phải kim thiết, người này là ai?

Lưu Khảm mỉm cười, ngăn ở trước Thẩm Thực Kỳ. Tuy rằng hắn quen biết Thẩm Thực Kỳ không lâu lắm, nhưng Lưu Khảm đặc biệt yêu thích người này, lại thấy y ra mặt vì bằng hữu, làm hắn rất tán thưởng hành vi nghĩa khí đó. Hơn nữa, Hạ Hầu Anh mở miệng là lão tử, ngậm miệng là giết người, vô cùng kiêu ngạo làm Lưu Khảm cực kỳ căm ghét.

- Giết người chỉ là đầu chĩa xuống đất thôi, các người đánh hắn trở thành như này rồi, thì dù hắn có sai, cũng đã bị nghiêm phạt. Làm gì cũng phải chừa cho người ta con đường sống, hà tất phải tạt dao tận diệt tuyệt. Ta thấy chuyện này nên chấm dứt tại đây, coi như nể mặt mũi Kỳ ca, thế nào?

Hạ Hầu Anh ban đầu thì kinh hoảng, sau đó thì là sự phẫn nộ không gì sánh được.

Từ lúc gã quen biết đại ca thì không cho phép kẻ nào nói hỗn láo với đại ca. Hôm nay không những không lấy lại được công đạo cho đại ca, trái lại còn bị một kẻ làm cho mất mặt. Hạ Hầu Anh then quá thành giận:

- Người là ai? Sao dám quản chuyện của ta? Ngày hôm nay lão tử phải giết cả người!

Tại thời đại này, một lời bất hòa, cầm kiếm giết người là chuyện rất bình thường. Hạ Hầu Anh bị Lưu Khảm chặt đứt một bồng, liền quát to:

- Mấy kẻ các người, đánh cho ta, một người cũng không tha!

Hầu như ngay lúc Hạ Hầu Anh xuất thủ, đồng bọn của gã cùng đồng thời rút kiếm ra, nghiêng rằng nghiêng lợi đánh về phía Lưu Khảm.

- A Khảm, cẩn thận.

Thẩm Thực Kỳ sợ hãi la lên, lại không ngờ rằng hành vi không biết chừng mực này của Hạ Hầu Anh đã chọc giận Lưu Khảm.

Người đã như vậy, thì đừng trách ta không khách khí. Thân thể này hắn còn chưa hoàn toàn khống chế, nhưng dựa vào ưu thế to lớn của thân thể này, hơn nữa nhiều năm hắn khổ luyện thuật vận lộn, nên Lưu Khảm chẳng sợ đám lưu manh này. Hắn giẫm chân tại chỗ bay lên trời, cất bước di chuyển, tránh qua tên cầm thanh kiếm trong tay, bay lên không trung một chân hung hãn đá vào đầu đối phương.

Một cú đá này của Lưu Khảm mang theo sức nặng bốn năm trăm cân. Tên kia bị đá trúng ngã lăn trên mặt đất, thân thể co giật, nhìn là biết dữ nhiều lành ít. Hạ Hầu Anh lúc này vừa mới cất bước, mắt thấy đồng bọn bị Lưu Khảm không biết dùng chiêu số quái quỷ gì đánh cho sống chết chẳng rõ, không khỏi lại càng hoảng sợ.

Du côn lưu manh đánh nhau, dựa vào là dũng khí. Thấy Lưu Khảm lập uy, một kích này làm tắt cả mọi người há hốc mồm mắt trợn trừng.

- Ta đã nể mặt người, mà ngươi lại không muốn, vậy ta ta đây cũng sẽ không khách khí. Ai dám động thủ lần nữa, sẽ giống như hắn thôi.

Lưu Khảm quát to, trên mặt đã không còn vẻ tươi cười nữa, thay vào đó là sự lãnh khốc tàn nhẫn, song quyền nắm chặt, nhìn đám người Hạ Hầu Anh, khí thế như sắp đại khai sát giới.

Đám người Hạ Hầu Anh đứng yên ngây dại.

- Dừng tay, tất cả đều dừng tay!

Ngay giây phút màn chuông treo sợi tóc, từ một góc đường cái có một người thở hổn hển chạy tới, chớp mắt đã vọt vào trong đoàn người. Có thể nhận ra người này rất có uy tín, nên vừa mới xuất hiện làm đám người Hạ Hầu Anh vừa mới đang la hét đòi giết người thì lập tức cả đám ngậm miệng lại, lui ra sau nhường ra một lối đi. Người đó thở phì phò đi tới, đợi khi thấy rõ cục diện ở đây thì trong mắt toát lên thần thái kinh dị.

Y cao bảy thước tám tấc, ở hậu thế chính là 1m80, tuổi trên dưới hai mươi lăm, lông mày rậm mắt to, mặc y phục như nông dân nhưng cử chỉ lại toát lên phong độ người trí thức.

Người này nhìn lướt qua Lưu Khảm và Thẩm Thực Kỳ, lại nhìn một đám Hạ Hầu Anh cúi gằm xuống như chuột nhìn thấy mèo.

- A Kỳ, xảy ra chuyện gì?

Người kia không hỏi Hạ Hầu Anh mà hỏi thẳng Thẩm Thực Kỳ. Điều này làm cho Lưu Khảm không khỏi thấy kỳ lạ. Mà đám Hạ Hầu Anh vừa rồi còn kiêu ngạo giờ thì chẳng kẻ nào dám mở miệng nữa là sao?

Lẽ nào, đây là Lưu Bang?

Không giống...tướng mạo người này cũng không kém, hơn nữa cũng rất khôn khéo, nhưng lại có chút nhu nhược, không dám đương nổi chữ “Bang” kia. Lưu Khảm tốt xấu gì cũng là người từng trải, cuộc sống phong phú, đương nhiên có thể nhìn ra ngay, trong lòng không khỏi suy đoán thân phận của người này.

Tựa như Thẩm Thực Kỳ cũng rất tôn trọng người này, nghe đối phương hỏi vậy, dù người thanh niên bị truy sát lên, hơi cúi người trước người kia.

- Thì ra là tiên sinh tới rồi.

Thẩm Thực Kỳ nói;

- Sự việc phát sinh thế nào ta cũng không rõ lắm. Hôm nay ta cũng tiểu huynh đệ đi uống rượu, lúc quay về thì vừa lúc gặp a Anh dẫn người đuổi theo truy sát Vô Thương, nhìn bộ dạng là rõ ràng muốn đẩy Vô Thương vào chỗ chết. Ta đứng ra ngăn cản, a Anh không những không nghe, còn nói năng gàn bướng, kêu gào đòi giết cả ta nữa. Nếu không có huynh đệ nhà ta thì chỉ sợ ta đã bị hấn đánh chết rồi.

Ánh mắt người kia phát lạnh, quay người nhìn sang Hạ Hầu Anh:

- A Anh, A Kỳ nói có đúng không?

Hạ Hầu Anh thừa dịp gật đầu, nhưng vẫn lớn tiếng:

- Tiên sinh, cũng không phải ta gây chuyện thị phi, thật sự là Tào Vô Thương người này quá đáng, lúc này trong tửu quán của Vô Áo, chúng ta vốn đang nói chuyện vui vẻ, hấn lại chửi bới đại ca ta. Cả đời Hạ Hầu Anh ta ngoại trừ phụ mẫu ra thì kính trọng nhất là đại ca. Ai nhục mạ đại ca ta, chính là nhục mạ Hạ Hầu Anh ta, ta thề không tha cho kẻ đó.

- Câm miệng!

Hàn ý trong mắt người kia càng sâu, tiến lên tát vào mặt Hạ Hầu Anh:

- Có phải ngươi muốn Lưu Quý chết không có chỗ chôn không?

- A?

- Ta mới từ Phong Ấn trở về, Lưu Quý chính vì sợ người gây sự bên ngoài, cho nên bảo ta nói cho người biết, trước khi hấn quay về thì nên ngoan ngoãn một chút đi. Còn các người nữa, đừng có huênh hoang khắp nơi, đi gây thị phi gì nữa. Từ hôm nay trở đi, tất cả các người an phận cho ta, nghe hiểu chưa?

Hai chữ “Lưu Quý” này dường như vô cùng có ma lực, đám người Hạ Hầu Anh như là nghe thần dụ, cùng đồng loạt đáp:

- Xin tiên sinh yên tâm, chúng ta nhất định nghe theo phân phó của đại ca.

- Nên làm gì thì đi làm đi. Hai ngày này, tại huyện Bái sẽ có chuyện lớn phát sinh đấy.

- A!

Tiếng “A” là một loại phương thức biểu đạt của đất Sở, ý tứ không khác với câu “đã biết” ở hậu thế. Người Sở đáp “A” người Quan Đông đáp “Vâng”; lão Tần Quan Trung thì kêu “Ồ”. Ý tứ cũng không khác nhau, nhưng tại thời điểm và thời gian khác nhau thì ý tứ biểu đạt sẽ khác nhau.

Lưu Khâm thấy đám Hạ Hầu Anh xám xịt đi rồi thì vô cùng kinh ngạc quan sát người vừa tới.

Thẩm Thực Kỳ vội giới thiệu:

- A Khâm, ta giới thiệu với người, vị này chính là tiên sinh có học vấn cao nhất tại huyện Bái chúng ta, Tiêu tiên sinh.

- Tại hạ Tiêu Hà!

Người kia hơi cúi người thi lễ.

Không ngờ cái tên này làm Lưu Khâm giật mình hoảng sợ.

“Tiêu Hà? Là một trong tam kiệt đầu Hán ư?”

Lưu Khâm hiểu lịch sử thời kỳ đầu Hán không sâu sắc, nhưng cũng biết nhân vật là Tiêu Hà này. Lúc Lưu Bang nhất thống thiên hạ, từng nói một câu lưu truyền thiên cổ: “Kế hoạch lập trong màn trướng, quyết thắng ở ngoài ngàn dặm thì ta không bằng Tử Phòng; Trấn quốc gia, trấn an bách tính, cung cấp quân

nhu, quân lương thì ta không bằng Tiêu Hà; Chỉ huy trăm vạn đại quân, chiến tất thắng, công tất khắc, ta không bằng Hàn Tín. Cả ba người này, đều là nhân trung hào kiệt...”

Tử Phòng chính là Lưu Hầu Trương Lương. Mà Tiêu Hà trước mặt chẳng lẽ là vị Tiêu Hà “Trần quốc gia, trấn an bách tính, cung cấp quân nhu, quân lương” hay sao?

Câu chuyện xưa “Tiêu Hà đuổi theo Hàn Tín dưới ánh trăng” ai ai cũng biết. Lưu Khâm thậm chí còn cho rằng, Lưu Bang có thể giành được thiên hạ là vì có Tiêu Hà đứng đầu tam kiệt này.

Hay quá, thật không ngờ khi đến thời đại này thì lại gặp được nhân vật lợi hại như thế.

Lúc Tiêu Hà chào Lưu Khâm, nhìn thanh niên ngất xỉu trong lòng Thẩm Thực Kỳ, nhíu mày nói:

- A Anh thật sự ra tay không nhẹ. A Kỳ, tình hình Vô Thương có sao không?

14. Chương 13: Tiếng Bước Chân (2)

- Không đáng lo ngại, chỉ bị thương ngoài da thôi. Như vậy đi, trước tiên cứ để y ngụ tại nhà ta mấy ngày, đợi thương thể chuyển biến tốt đẹp thì hẵng đưa về. Bằng không, Tào Lão chắc chắn sẽ lo lắng....lão già rồi rồi, không chịu nổi đã kích dêu. Chỉ là lại làm phiền tiên sinh khổ cực đi một chuyến thôi.

Tiêu Hà gật đầu:

- Vậy trước tiên đưa hần đến nhà người đi, lát nữa ta sẽ đến nhà Tào Lão gia.

- Được ạ!

Thẩm Thực Kỳ định đỡ thanh niên kia lên lưng, nhưng Tào Vô Thương thể trọng rất nặng, rõ ràng làm y có chút khó khăn. Lưu Khâm tiến lên nhận thanh niên từ trong tay Thẩm Thực Kỳ, cho lên lưng mình. Ánh mắt Tiêu Hà sáng lên, khen:

- A Khâm thật sự là khỏe.

- Tiên sinh, ngày hôm nay nếu như không phải nhờ có A Khâm, thật sự là nguy hiểm. Người biết không, một quyền của A Khâm đã đánh gãy binh khí của a Anh đấy. Tên Trần Hạ kia cũng lợi hại, nhưng cũng không hề tiếp được một chiêu của A Khâm. Ta đoán chừng tiểu tử kia sẽ không cử động được trong nửa ngày ý chứ?

Nửa ngày? Lưu Khâm cười lạnh, chỉ một cú đá kia của mình ít nhất làm đối phương phải hôn mê vài ngày. Nếu như hần không chế được hoàn toàn thân thể này, thì cú đá kia đã lấy tính mạng của gã đó rồi. Có lẽ không chết, nhưng nằm trên giường một hai ngày là chắc chắn.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Theo ta thấy, địa phương này sợ rằng ngoài Đồ Tử ra, không ai có thể đánh thắng được a Khâm đâu.

Tiêu Hà càng thêm kinh ngạc, liên tục gật đầu:

- Anh hùng xuất thiếu niên, a Khâm thật là có bản lĩnh, tương lai nhất định sẽ thăng tiến rất nhanh, rất có tiền đồ.

Lưu Khâm được hai người này khen ngợi thì mặt đỏ bừng, không biết nên trả lời sao.

- Kỳ ca, người này là ai vậy?

- Ô, hần tên là Tào Vô Thương, là con một của Tào Đình Trưởng. Tào Đình Trưởng chính là người quản lý địa phương này, ngày mai ta dẫn người đi gặp lão. Tào lão là một người hiền lành, chưa bao giờ đắc tội ai. Vô Thương này tính tình khá kiên cường, cho nên dễ bị ức hiếp.

- Ồ...vậy Đồ Tử là ai?

Ngày hôm nay Lưu Khâm không chỉ một lần nghe người ta nhắc tới cái tên “Đồ Tử” này, không khỏi có chút hiếu kỳ. Tiêu Hà giành đáp:

- Đồ Tử cũng là một vị hảo hán, võ nghệ cao cường. Hắn vốn tên là Phàn Khoái, tổ truyền là giết cướp, rất có danh tiếng. Nhưng hôm nay hắn lại xảy ra chút chuyện cho nên không ở trong thành. Nhưng mấy ngày nữa nhất định sẽ quay về.

- Tiên sinh, nghe nói Đồ Tử hần...

Tiêu Hà cười cười:

- Không có gì cả, chỉ là thương tích nhỏ thôi. Người cũng không cần phải biết, thể cốt của Đồ Tử rất tốt, vài ngày là lại khỏe ngay.

Thẩm Thực Kỳ “ồ” một tiếng, nhưng Lưu Khâm lại thấy y có vẻ có chút thất vọng.

Lẽ nào nói Thẩm Thực Kỳ và Phàn Khoái...Từ đã, Phàn Khoái ư? Như lời Tiêu Hà nói, đó là một hảo hán thật sự mà.

Bất giác, ba người về đến nhà Thẩm Thực Kỳ. Phụ thân của Thẩm Thực Kỳ là một ông lão gầy gò, nhìn như chẳng có sức lực, tựa như rất quen với việc Thẩm Thực Kỳ dẫn người về nhà, nên chỉ chào hỏi Tiêu Hà một câu rồi lui về phòng của mình.

Thím Khâm đang ở trước cửa hiên giặt quần áo, thấy lưng Lưu Khâm đầy vết máu của Tào Vô Thương thì sợ hãi hét lên một tiếng.

- A Khâm, con và người ta đánh nhau sao?

Trên đường về nhà, Lưu Khâm đã nghĩ ra đối sách.

Tiêu Hà vội đứng ra:

- Thẩm thẩm, xin đừng trách a Khâm, hôm nay nếu như không có hắn, thì tính mạng của a Kỳ và Vô Thương đã nguy hiểm rồi.

Thím Khâm kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Hà:

- Các hạ là...

Thẩm Thực Kỳ đáp:

- Vị này chính là Tiêu tiên sinh, là người học vấn cao nhất trong thị trấn chúng ta.

- A, là Tiêu tiên sinh!

Nếu như lúc trước thím Khâm còn trừng mắt lạnh lùng, thì lúc này lại tỏ vẻ tôn kính. Từ xưa đến nay người có học vấn luôn luôn được người khác tôn trọng. Trước đây, “Sĩ” luôn luôn đứng đầu. Tuy rằng vài chục năm trở lại, “Sĩ” đã không còn được đề cao như vậy nữa nhưng trong lòng tiểu dân phố phường, người hiểu biết chữ nghĩa, có học vấn vẫn luôn được tôn trọng nhất. Cho nên, sắc mặt thím Khâm lập tức không còn lạnh lùng nữa.

- Thẩm Thẩm, người bị thương là công tử của Tào Đình trưởng. Ta đi an trí cho hắn trước đã, lát sẽ quay lại chào hỏi thím sau.

- A, không cần, không cần.

Thái độ thím Khâm như rất sợ hãi, Đình trưởng không phải là người đơn giản chút nào. Huống chi, tương lai mẹ con bà còn phải tìm nơi ở lâu dài, có thể tạo quan hệ tốt với Đình trưởng thì rất có lợi.

Thời kỳ Tần Hán, các nơi tuy có quan lại, nhưng chính thể mà nói, khác với quan lại ở hậu thế. Quan lại hậu thế hầu hết là triều đình bổ nhiệm, mà thời kỳ này, cái gọi là quan lại thật ra là gia thần được phong hầu các nơi. Nói trắng ra, cái gọi là quan, cũng không có chức quyền gì. Mà thật sự có quyền quản lý, lại

do các nơi đề cử ra, là người đức cao trọng vọng, tỷ như chức quan Đình trưởng này, không thuộc quản lý triều đình, nhưng lại rất có quyền thế ở địa phương.

Thím Khảm vội căn dặn Lưu Khảm:

- A Khảm, con cũng đi theo đi, xem có giúp được gì không thì giúp.

Lưu Khảm vâng dạ, công Tào Vô Thương đi vào một sương phòng. Nhà Thẩm Thực Kỳ nếu đã mở khách điểm thì đương nhiên luôn có phòng trống. Đặt Tào Vô Thương lên giường rồi, Thẩm Thực Kỳ không đi tìm lang trung mà đích thân kiểm tra cho Tào Vô Thương.

Tiêu Hà nói;

- Tổ tiên ba đời nhà A Kỳ làm nghề y, tới đời phụ thân y thì lại có chút chán ghét, nên mở khách điểm. Nhưng y thuật của A Kỳ là giỏi nhất ở trong trấn này. Chỉ là tính tình hẩn hơi cổ quái một chút, tính cách thì lại ham tiền, cho nên không ai thích đến mời hẩn chữa bệnh. Hạ Hầu Anh kia, nếu không có tổ phụ của A Kỳ chữa trị cho thì sợ là sớm đã chết rồi. Chỉ không ngờ...

Trong lời nói của Tiêu Hà có ý trách cứ đối với Thẩm Thực Kỳ, mà cũng tỏ ý bất mãn đối với Hạ Hầu Anh. Lưu Khảm cũng hiểu chút y thuật, nhưng nếu Thẩm Thực Kỳ đã ra tay rồi thì hẩn càng nhàn nhã nên chỉ đứng ở bên quan sát. Huống chi, trong lòng hẩn vẫn còn một nỗi băn khoăn, cần phải thỉnh giáo Tiêu Hà. Suy nghĩ một chút, hẩn khẽ hỏi:

- Tiêu tiên sinh, Khảm có một câu hỏi, muốn thỉnh giáo tiên sinh.

Tiêu Hà cười nói;

- Cứ nói đừng ngại.

- Lúc trước, Tiêu tiên sinh nói huyện Bái sẽ phát sinh một chuyện lớn...

- Ô, ta cũng mới hai ngày trước nghe người ta nói thế. Tuy rằng chưa xác định nhưng ta nghĩ chuyện này không giả đâu.

Lưu Khảm hỏi:

- Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Tiêu Hà do dự một chút, thấy Thẩm Thực Kỳ cũng đang nhìn mình, vì vậy trả lời:

- Ta nghe người ta nói, Tần Vương không phong quốc nữa.

- A?

Thẩm Thực Kỳ quay lại nhìn Tiêu Hà:

- Không phong quốc? Không phong quốc thì làm sao bây giờ?

- Nghe nói, Tần vương tiếp nhận kiến nghị của Lý Tư, chuẩn bị thiết lập lại quận huyện, đem các nơi phân chia quận huyện, sau đó Tần vương thống nhất quản lý.

Thẩm Thực Kỳ không khỏi càng thêm nghi hoặc, không kìm được hỏi:

- Thiết lập quận huyện?

- Ta cũng không rõ ràng lắm. Nhưng nơi này của chúng ta tựa như thuộc quận Tứ Thủy. Quận thủ mà Tần Vương cất cử đang trên đường tới đây. Hơn nữa ta nghe nói, Tần Vương chuẩn bị tuần thú Quan Đông, hình như sẽ đi qua nơi này, mà quân đội đóng trú các nơi sẽ thanh trừ đạo phỉ, chuẩn bị đón Tần Vương đông thú. Cho nên ta mới bảo bọn A Anh an phận một chút, nếu lúc này gây họa, chắc chắn quan phủ sẽ xử trí.

Thẩm Thực Kỳ không khỏi chau mày lại.

Chế độ quận huyện từ năm đầu Chiến quốc đã thực hành rồi, hầu như ngoại trừ Tề quốc ra thì các quốc gia sớm đã thành lập quận huyện. Thế nhưng, từ cổ chí kim, mọi người đã quen với chế độ phong quốc cổ xưa, hôm nay có xuất hiện phương pháp làm việc mới, thì vẫn không thể nào thích ứng được.

Tương ứng, đã không còn chế độ phong quốc, thực hành quận huyện, tập quán sinh hoạt của mọi người cũng nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Hiện nay sáu nước đã được bình định, Tần Vương bắt đầu gióng trống khua chiêng tiến hành cải chế. Lưu Khâm biết, chế độ trung ương tập quyền này sẽ là thủy triều của lịch sử. Thế nhưng quan niệm của Thẩm Thực Kỳ và Tiêu Hà đối với chế độ mới này sợ là không dễ dàng tiếp nhận như vậy.

Lưu Khâm khoanh tay lại, tựa vào tường, lâm vào trầm tư. Nhưng hắn lại không hề biết rằng, Thẩm Thực Kỳ đang nghi hoặc nhìn hắn. Lát sau, trên mặt Thẩm Thực lộ ra nụ cười quỷ dị.

15. Chương 14: Xích Kỳ Thư

Lúc muộn, Tiêu Hà cáo từ ra về. Trước khi đi còn đặc biệt đến chào từ biệt thím Khâm, điều này cũng là cho ấn tượng của bà đối với Tiêu Hà tăng lên vài phần, nên đối với Thẩm Thực Kỳ cũng thấy thuận mắt hơn. Nhưng điều này cũng không làm cho Lưu Khâm tránh khỏi bị trách cứ một trận. Mẫu tử ngồi trong nhà, đều trầm tư không nói gì, đèn dầu thấp sáng cũng đã yếu dần đi, vì để tiết kiệm một chút, thím Khâm chỉ dùng một bức đèn. Ngọn lửa như hạt đậu, vụt sáng vụt tối, làm trong phòng sơ sài rất tối.

- Mẫu thân!

Lưu Khâm đột nhiên mở miệng:

- Mẹ có biết chữ không?

Thím Khâm ngẩn ra, vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Khâm, chợt nở nụ cười kiêu ngạo, gật đầu nói;

- Có biết một chút.

- Vậy Tần văn thì sao?

- Cái gì?

Lưu Khâm nói:

- Là con nói, mẹ có biết Tần văn không?

Thím Khâm nhú mày, không hiểu hỏi:

- A Khâm, vì sao con lại đột nhiên hỏi chuyện này?

- Mẫu thân, con muốn học chữ.

Thím Khâm đang may vá, nghe Lưu Khâm nói vậy, tay run lên, kim lập tức đâm vào tay bà, nhỏ ra giọt máu nhỏ.

- Mẫu thân, mẹ không sao chứ.

Thím Khâm cho tay lên miệng, mút hai cái. Không hề nghi ngờ, câu nói kia của Lưu Khâm làm bà kinh hãi. Bà vui vẻ, đồng thời cũng mang theo sự kinh ngạc, hỏi:

- A Khâm, hôm nay con làm sao vậy? Sao đột nhiên lại muốn học chữ? Trước đây mẹ muốn dạy con học, con vẫn không thích đó thôi.

“Vậy là chủ nhân của thân thể này là một kẻ mù chữ. Vậy thì dễ rồi, chỉ cần gặt một chút là sẽ không có phiền phức gì.”

Lưu Khâm vội vàng nghĩ ra một cơ, ngồi bên cạnh thím Khâm.

- Mẹ, hôm nay con quen biết Tiêu tiên sinh, mới biết được tầm quan trọng của chữ viết. Tiêu tiên sinh cũng khuyên con nên học hành, không nên làm mãng phu đốt đặc cán mai. Hải nhi nghe Tiêu tiên sinh nói vậy, nghĩ rất có lý. Cho nên mới nói với mẹ, là con muốn học chữ.

Lưu Khám không biết chữ sao? Đương nhiên là biết chữ rồi! Nhưng vấn đề là, hắn biết chữ là văn tự thời hậu thế, mà văn tự này lại rất khác biệt với thời đại này. Nói trắng ra, hắn mới là kẻ mù chữ.

Thím Khám tựa như rất vui mừng, dùng ánh mắt hiền lành nhìn Lưu Khám, lẩm bẩm:

- Con ta trưởng thành, hiểu chuyện rồi! Nhưng vì sao còn lại muốn học Tần văn?

- Việc này...

Lưu Khám nhanh trí, đơn giản đem nguyên nhân đổ lên đầu Tiêu Hà:

- Mẹ, Tiêu tiên sinh nói với con, Tần vương thống nhất thiên hạ, sợ là sẽ không theo chế độ cổ nữa, nhất là chế độ phong quốc. Tiêu tiên sinh nói, nếu như không còn chế độ phong quốc, vậy thì Tần vương nhất định sẽ hủy bỏ chữ viết các quốc gia, nhất thống sử dụng Tần văn. Hải nhi thấy, nếu nói như vậy, thì con học Tần văn sẽ rất có tác dụng. Cho dù là chữ viết không thống nhất, hải nhi vẫn học Tần văn trước, rồi học chữ viết khác, cũng không sao, đúng không mẹ?

- Đốt đặc cán mai? Đốt đặc cán mai là ý gì?

- Hả?

Lưu Khám lập tức có phản ứng, thành ngữ Đốt đặc cán mai, sợ là chưa xuất hiện ở thời đại này. Hắn vội vã giải thích:

- Đốt đặc cán mai là ý một chữ cũng không biết ạ. Có lẽ là câu cửa miệng của Tiêu Tiên sinh, người bình thường chưa từng nghe nói đến.

- Ồ!

Thím Khám liên tục gật đầu:

- Tiêu tiên sinh quả nhiên thị một người có kiến thức. Mẹ biết Tần văn cũng không nhiều, nhưng dạy con biết chữ hắn là đủ rồi. Nhưng con học chữ mẹ không phản đối, võ nghệ cũng không được lơ là đấy. Mặc kệ thế nào, đó là căn bản của bảo mệnh!

- Hải nhi đã biết!

Lưu Khám đáp lời, ánh mắt lại vô ý nhìn thoáng qua túi da màu đen ở góc nhà. Cho tới bây giờ, hắn vẫn không biết bên trong túi da rốt cuộc là có vật gì, nhưng trực giác của hắn cho thấy, hắn là bình khí.

Là bình khí gì mà có thể khiến mẫu thân coi trọng như thế? Một tắc cũng không rời. Thím Khám tựa như cũng nhận ra tâm sự của Lưu Khám, lập tức mỉm cười:

- A Khám, mẹ cũng biết, con vẫn muốn luyện tập Điều kỳ thuật, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc...Cha con nói, khi nào kiến thức cơ bản của Điều Kỳ thuật con luyện thành rồi, thì mới có thể “Điều kỳ”. Hơn nữa, tuổi con còn nhỏ, tuy nói là có thiên phú, nhưng muốn lay động Điều kỳ thì vẫn còn chưa đủ. Năm xưa cha con dùng thời gian hai mươi năm còn chưa luyện thành được Điều kỳ thuật, nhưng dựa vào bộ pháp Điều kỳ cũng đã không phải lo ăn uống cả đời rồi.

A Khám, nếu như con thật sự muốn “Điều kỳ” vậy thì mẹ dạy con kiến thức cơ bản của “Điều kỳ”, đợi một thời gian nữa thì mẹ sẽ giao nó cho con.

Đầu Lưu Khám ngập đầy nước, nhưng không dám biểu lộ kẻ hở gì. Điều kỳ là gì vậy? Nó gọi là Xích kỳ sao? Trong mười tám binh khí đương thời, tựa như chưa từng nghe nói tới binh khí này, rốt cuộc nó là như nào nhỉ? Hơn nữa, hắn có biết gì về kiến thức cơ bản Điều kỳ đâu. Chỉ ít thân thể này không lưu giữ lại cho hắn chút thông tin gì về Điều kỳ.

Đang khổ não, thì thím Khám lấy ra một da lông cũng không biết là của động vật gì, nhìn có vẻ niên đại rất lâu rồi, giao cho hắn.

- A Khám, đây là võ nghệ gia truyền của mẹ, không được truyền ra ngoài. Năm xưa khi cha con ở rể đã được nhận. Xích kỳ thư này là của ông, giờ cha con đã mất, mẹ giao Xích kỳ thư này cho con bảo quản. Trước tiên hãy học kiến thức cơ bản đã, những cái khác bàn sau.

Lưu Khám vâng một tiếng, nhận lấy Xích kỳ thư trong tay thím Khám.

Võ lâm bí tịch sao? Vốn tưởng rằng tình tiết này chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp, nào ngờ lại phát sinh trên người mình, thật sự là ly kỳ. Nhưng ngẫm lại, ngay cả chuyện di hồn mà cũng có thể xuất hiện, vậy thì bí tịch võ lâm...không phải là không chấp nhận được.

- Ngày mai, chúng ta đi tìm Đình trưởng, giải quyết vấn đề hộ tịch, sau đó tìm mua một khối đất, một căn nhà để ở. Tuy rằng con đã đổi được rất nhiều tệ Tần, nhưng nghĩ mua một nhà ở cũng đủ. Dù sao cũng không nên ở mãi đây.

Lưu Khám nghe vậy nôn nóng;

- Mẹ, đừng vội mua đất.

- Vì sao? Hôm nay chẳng phải con đi thăm dò hoàn cảnh rồi sao?

Tròng mắt Lưu Khám đảo tròn, lập tức tìm lý do thoái thác:

- Mẹ à, là như này...Vừa rồi Tiêu tiên sinh nói với con, đừng vội an trí gia nghiệp. Dù sao hiện tại thế cục đang dao động chưa rõ ràng, mạo muội trí gia nghiệp, nói không chừng còn có thể gây ra phiền toái. Ý Tiêu tiên sinh là chúng ta cứ làm hộ tịch trước, chuyện an trí gia nghiệp thì đợi thế cục ổn định hãy tính sau cũng không muộn.

Lời nói này nếu như Lưu Khám nói là do Thẩm Thực Kỳ nói, sợ là không có tác dụng. Nhưng nếu như bảo do Tiêu Hà nói, hiệu quả lại khác hẳn. Quan niệm của mọi người đa số là ấn tượng ban đầu sâu sắc, ấn tượng của thím Khám với Tiêu Hà không tệ, nên nghe Lưu Khám nói vậy thì liên tục gật đầu:

- Nếu Tiêu tiên sinh nói như vậy, vậy thì nhất định hẳn có lý của hắn...Ừm, Tiêu tiên sinh không tệ, trầm ổn, có học vấn...A Khám, sau này con cần phải theo hắn nhiều hơn.

- Hải nhi nhớ kỹ!

Lưu Khám thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại đi an trí gia nghiệp mới thật sự là có chuyện đấy. Đã có bia đỡ là Tiêu Hà, thì cứ lợi dụng một chút vậy.

- Mẹ, Tiêu tiên sinh còn nói, trước khi chúng ta đặt mua sản nghiệp, thì nên bố trí chỗ ở trước. Thẩm Thực đại ca và Tiêu tiên sinh là bằng hữu, nói rằng chúng ta cứ ở lại đây, sẽ không tính tiền đâu. Nếu như mẹ thấy không thích hợp, con sẽ trả cho huynh ấy một chút tiền công, như vậy là ổn thỏa.

Thím Khám trầm tư một chút:

- Như vậy cũng tốt, mẹ cũng có thể giúp họ giặt quần áo, chúng ta không nên dựa vào họ mãi.

- Mẹ nói rất phải ạ!

- Được rồi cũng không còn sớm nữa, ngủ đi.

Lưu Khám vâng lời, trải chăn nệm, hầu hạ mẫu thân ngủ, sau đó cũng trải chăn nệm cho mình, lên giường ngủ.

Ngày hôm nay nhận được rất nhiều tin tức tới, cần phải từ từ tiêu hóa một chút.

Lưu Khám ngã vào giường, nghĩ đến chuyện gặp phải trong ngày, bắt giấc ngủ say!

Một đêm bình yên!

Sáng sớm Lưu Khám theo thói quen trời chưa sáng đã thức dậy, thấy mẫu thân còn đang ngủ, liền thu dọn nệm giường, lặng lẽ ra ngoài.

Đã vào hạ, trời cũng bắt đầu sáng sớm. Không khí buổi sáng vô cùng mới mẻ, hương vị trong viện tràn ngập mùi hoa hòe, làm cho tin thần con người thoáng cái trở nên nhẹ nhàng thư thái.

Hắn đánh một bài Thái cực quyền, hoạt động thân thể, sau đó theo cơ sở quyền pháp của Thái quyền, luyện tập, bó cổ tay, kén quyền, án nhĩ, phong kín lại... Từ mười hai thức cơ sở này đến ba mươi thức mẫu tử quyền, đến hai mươi tư thức Cổ thái Quyền. Thời gian trôi qua, Lưu Khâm cảm thấy sự khống chế của mình đối với thân thể này cùng lúc càng thuần thực. Tuy rằng điều kiện không cho phép nên không thể mở rộng huấn luyện như kiếp trước được. Nhưng luyện quyền pháp này xong thì trời đã sáng choang. Toàn thân Lưu Khâm mồ hôi nhễ nhại, giống như được vớt từ dưới nước lên. Thở ra một luồng khí dài, hắn thu thể lại.

Lúc này, Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương xuất hiện ở trong sân. Thấy cơ thể tráng kiện của Lưu Khâm, Thẩm Thực Kỳ có chút ao ước nói:

- A Khâm, cơ thể thật là vạm vỡ, chẳng trách lợi hại như vậy.

Lưu Khâm cười cười khoác áo vào.

- Lưu huynh đệ, hôm qua được người rút dao tương trợ, bằng không ta đã mất mạng rồi.

Tào Vô Thương tiến lên hành lễ với Lưu Khâm.

Lưu Khâm vội hoàn lễ, cười nói:

- Tào đại ca không nên khách khí. Gặp tình huống này, ta nghĩ bất kỳ ai cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Hai người nói năng khách khí một hồi, nhưng Thẩm Thực Kỳ đứng bên cạnh lại không kiên nhẫn:

- Hai kẻ các người đứng thật là. Nếu Vô Thương đã thành ý, không bằng ngày hôm nay mời chúng ta đi uống rượu đi.

Tào Vô Thương nói:

- Cái này đơn giản, nhưng hôm nay chúng ta không đi Vô Cơ uống rượu, hôm qua không may, gặp phải đám gia hỏa kia. Hôm nay chúng ta đi Vương cơ uống rượu, không say không về.

Hay thật, sáng sớm đã đi uống rượu rồi!

Nhưng Lưu Khâm thật đúng là không chịu nổi mùi vị của rượu giống như nước đá ngựa kia, liền vội vã nói:

- Ngày hôm nay sợ là không được. Ta còn phải có việc đi theo mẫu thân, sau đó còn phải cùng mẫu thân đi gặp Đình trưởng để đăng ký hộ tịch. Kỳ ca, mẹ con ta chưa có chỗ ở, còn phải làm phiền huynh mấy ngày nữa rồi.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Không vấn đề. Về phần hộ tịch, người không nên tự mình đi, tối nay Vô Thương về nhà sẽ nói với Tào lão gia một tiếng, trực tiếp báo bị là được rồi. Người là ân nhân cứu mạng của Vô Thương, nói vậy chắc hẳn cũng không từ chối đâu... Vô Thương, người nói phải không?

Tào Vô Thương gật đầu, không chút do dự đáp ứng.

Ba người nói chuyện một chút, Thẩm Thực Kỳ kéo Tào Vô Thương ra cửa. Mặt trời chiếu vào cửa hiên, Lưu Khâm giúp mẫu thân thu dọn phòng, lại đi bãi kiến phụ mẫu của thẩm Thực Kỳ một chút.

Thẩm Thực lão gia cũng không nói gì thêm, chỉ bảo thím Khâm giúp mình lo liệu nhà bếp một chút. Việc như này đương nhiên Lưu Khâm không giúp gì được. Sau khi giúp mẹ bố một đồng củi, hắn bị thím Khâm đuổi ra khỏi nhà bếp. Một mình ngồi ở trên hiên cửa, hắn lấy Xích kỳ thư ra, chuẩn bị nghiên cứu một chút võ lâm bí tịch trong truyền thuyết này, nhưng đúng lúc này bên ngoài cửa viện trong tiếng bước chân vọng đến.

- A Khâm, nhanh ra ngoài đi, ta và tỷ tỷ đến thăm huynh nè.

Còn chưa dứt lời, hai thiếu nữ đã đi vào sân. Lưu Khâm ngẩng lên, đầu tiên là ngẩn ra, rồi chợt nở nụ cười khổ.

16. Chương 15: Kẻ Ngốc

Người ở huyện Bái này Lưu Khâm quen biết không nhiều, mà nữ nhân hắn biết thì lại càng ít, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Ngoại trừ mẫu thân ra thì người mà Lưu Khâm gặp một lần cũng chỉ có Vương Cơ ở tửu quán, thì cũng chỉ có hai vị thiên kim tiểu thư của Lữ gia mà thôi. Nhưng nói thật lòng, Lưu Khâm không muốn gặp nhất chính là hai vị tiểu thư này.

Nguyên nhân ư, cũng vô cùng đơn giản: Lữ Trĩ quá thông minh, quá tinh ranh, tâm tư cực kỳ kín đáo, hơn nữa lại rất thân quen với Lưu Khâm trước đây. Tuy rằng ở chung với Lữ Trĩ mấy ngày, nhưng Lưu Khâm có thể cảm nhận được, Lữ Trĩ hiện nay vẫn chưa bộc lộ phong thái của vị Lữ Hậu trong lịch sử kia, nhưng biểu hiện ra ngoài đã chứng tỏ là một cô gái cực kỳ khôn khéo, mạnh mẽ. Với tình hình hiện nay của Lữ gia mà nói, Lữ Công rõ ràng là đã khá già rồi, rất nhiều việc không thể tự mình giải quyết được, nên chắc chắn không thể nào có hí phách như lời thím Khâm nói. Mà Lữ Trĩ, ở một mức độ nào đó, đã bắt đầu chấp chưởng sự vụ của Lữ gia, đồng thời xử lý lại rất rõ ràng đầu vào đây.

Ở chung với một nữ nhân nổi tiếng như thế, lại là một nữ nhân nổi tiếng cực kỳ thông minh, thì cho dù Lữ Trĩ chỉ là một thiếu nữ nhưng Lưu Khâm cũng cảm thấy vô cùng áp lực. Nhưng nếu tỷ muội Lữ gia đã tới, hắn cũng không thể tỏ ra quá mức lạnh nhạt.

Lữ Tu là một cô gái nhỏ hồn nhiên ngây thơ không hiểu sự đáng sợ hiểm ác và nguy hiểm của thế sự, lúc nhìn thấy Lưu Khâm thì chạy nhanh tới như con chim sơn ca nhỏ bé. Không đợi Lữ Trĩ mở miệng, Lữ Tu đã xông đến, gõ vào đầu Lưu Khâm.

- Khâm thôi, sao không tới tìm chúng ta chơi?

Lưu Khâm cười, tay xoa đầu Lữ Tu. Lữ Tu chỉ cao tới cổ Lưu Khâm, tay đặt lên cảm giác thật dễ chịu. Dù sao kiếp trước đã sống ba bốn mươi năm trong mắt Lưu Khâm, Lữ Tu chỉ là một cô bé mà thôi.

- Làm gì mà vò tóc ta vậy...Người ta hôm nay vừa chải đầu xong đấy, huynh xem, huynh xem, làm rối loạn rồi đây này, đáng ghét!

Lữ Tu nói xong trốn “ma chường” từ Lưu Khâm, miệng làm bầm đầy mắt húng.

Lưu Khâm nói:

- A Tu nhà chúng ta bất kể thế nào nhìn cũng đẹp hết.

- Thật sao?

Lữ Tu vui mừng ngẩng lên, trên mặt toát lên vẻ ngượng ngùng của tiểu nữ nhi, nhưng lại lập tức nói:

- Nhưng không đẹp bằng tỷ tỷ.

Lữ Trĩ đứng bên cạnh liền ôm Lữ Tu:

- Chờ thêm hai năm, a Tu nhất định đẹp hơn tỷ tỷ.

Lữ Tu cười lộ ra lúm đồng tiền, Lữ Trĩ mới mỉm cười gật đầu với Lưu Khâm:

- A Khâm, ta nghe nói đệ và thắm thắm ở đây nên đến thăm đệ. Sao vẫn còn chưa an trí gia nghiệp? Có phải là thiếu tiền không? Nếu đúng vậy thì đệ cứ nói cho chúng ta biết.

Lưu Khâm vội vã lắc đầu:

- Không phải, không phải. . .

Lúc này, Khám phu nhân nghe tiếng đi ra, vẻ mặt tươi cười xán lạn. Nhận ra được là bà rất yêu thích tỷ muội Lữ gia.

Lữ Trĩ vẫn an Khám phu nhân. Lữ Tu nghe nói Khám phu nhân làm cơm, lập tức hưng phấn.

- Thăm thăm làm cơm rất ngon, những người trong nhà không bằng tí nào.

- Thật sao? Vậy trưa nay ở lại đây, thăm thăm nấu cơm cho hai cô nương ăn.

- Hay quá!

Lữ Tu vỗ tay vui vẻ, đi theo Khám phu nhân, nói là muốn vào bếp học nấu ăn, về phần mục đích chính, trong lòng mọi người đều rõ ràng, để Lữ Trĩ ở lại. Thấy Khám phu nhân và Lữ Tu đi rồi, nàng dùng ánh mắt trong trẻo như thu thủy nhìn Lưu Khám, đột nhiên nở nụ cười. Lưu Khám cảm thấy không được tự nhiên, ngồi ở hiên cửa, vân vê ngón tay. Hắn cảm thấy căng thẳng, ngồi bên cạnh nữ cường nhân tương lai, thật sự là có một cảm giác căng thẳng khó hiểu.

- A Khám, ta nghe nói đệ đã đem đổi tất cả số tiền có trong người thành tiền Tần rồi đúng không?

- Hả?

Lưu Khám nghe vậy ngẩn ra, nghĩ thầm: “Hôm qua mới đổi, sao hôm nay lại truyền tới tai Lữ Trĩ rồi nhỉ? Là ai lẩm lời vậy chứ?”

Lữ Trĩ tựa như nhìn thấu tâm tư Lưu Khá, cười giải thích:

- Hi hi, chắc đệ không biết rồi. Ngày hôm nay hơn phân nửa dân ở đây đều đã biết chuyện này, hơn nữa tất cả mọi người nói đệ làm một việc cực ngốc, còn có người Sở nói sẽ không bán hàng hóa cho đệ nữa.

- Vì sao?

Lưu Khám nhú mày, trầm giọng hỏi:

- Đệ đổi thành tiền Tần, có bán hay không bán hàng cho đệ, thì có quan hệ gì?

- Chẳng lẽ đệ không biết?

Lữ Trĩ nói:

- Huyện Bái có rất nhiều người Sở, họ hận Lão Tần nhân thấu xương. Đệ mới đến, lại đổi tiền Tần nhiều như vậy, những người đó ngoại trừ nói đệ ngốc ra, thì còn nghĩ lòng đệ hướng về Tần quốc, cho nên đương nhiên là có địch ý đối với đệ rồi. Hơn nữa, nhìn hình thức của đệ..hihi, sức lực chẳng khác gì Lão Tần Nhân cả, những người đó lại càng cảm thấy khó chịu.

Lưu Khám không cảm thấy gì cả, chỉ cho rằng những người đó là ăn no nhiều chuyện, không gì đáng lo nghĩ. Chỉ là đổi tiền Tần thôi mà, sao tâm lại hướng về Tần quốc được chứ? Mà vóc dáng thân hình có cao hơn, cường tráng hơn, lẽ nào lại là Lão Tần nhân được?

Lữ Trĩ thấy Lưu Khám không nói lời nào, khuyên giải:

- Nhưng đệ cũng không cần nôn nóng, đoán chừng những người kia cũng chỉ tức giận nhất thời mà thôi, qua một thời gian nữa thì sẽ không có gì. Nói các khác, đệ có thể tìm người hỗ trợ...Người ở đây hiếp đáp người mới, nhưng cũng không phải là người xấu đâu.

Khóe miệng Lưu Khám nhếch lên:

- Đệ không nóng nảy, ai ngốc ai khôn, sau này còn chưa biết đâu.

Lời vừa ra khỏi miệng, Lưu Khám đã cảm thấy không ổn rồi. Hắn vô cùng sợ hãi, sợ Lữ Trĩ bởi vì câu nói này mà sẽ sinh lòng nghi ngờ. Quả nhiên Lữ Trĩ kinh ngạc nhìn hắn, trong đôi mắt sáng sửa vụt hiện lên tia nghi hoặc.

- A Khám, đệ biết không? - Lữ Trĩ dùng thanh âm trầm thấp nói:

- Từ lúc đệ tỉnh lại, thì cứ như là thay đổi thành một người khác vậy. Có đôi khi ta thực sự hoài nghi, đệ có đúng là A Khảm nói năng cọc lốc kia không...Nhưng như vậy cũng tốt, thông minh một chút cũng là một chuyện tốt.

Lưu Khảm có thể nghe ra trong lời nói của Lữ Trĩ ẩn chứa sự thân thiết vô cùng. Trong lòng hẩn ầm ập, rất tự nhiên cầm tay Lữ Trĩ:

- A Trĩ, cảm tạ tỷ đã quan tâm.

Bàn tay hẩn thật ầm ập, lại mềm như ngọc, cảm giác vô cùng thoải mái, mặt Lữ Trĩ đỏ lên, nhưng nàng không rút tay về, mà cứ để mặc Lưu Khảm nắm lấy.

- A Khảm, nếu như gặp phải trắc trở gì, nhất định phải nói cho ta biết. Mặc kệ đệ có thay đổi như nào, thì trước sau vẫn là a Khảm trong lòng ta.

Nói xong, Lữ Trĩ vươn tay chọc vào trán Lưu Khảm.

Huyện Tương (Nay là An Huy Tuy Khê Trương Tập), đất đai rất hoang liêu, cằn cỗi. Thế nhưng tại một nơi hoang liêu này lại sinh ra một đại nhân vật rất tài giỏi, chính là Hạo Thủ Lý Nhĩ cuối thời Xuân Thu. Đất đai ở đây vốn thuộc về Sở, nhưng sau khi Sở quốc diệt vong, lại biến thành nơi thuộc cai quản của quận Tứ Thủy.

Vương Bí suất lĩnh quân Tần, đang tung hoành ngang dọc trên đất Tề Lỗ. Nước Tề tuy rằng đã diệt vong, nhưng phản loạn khắp nơi thì vẫn không hề ngừng lại.

Từ góc độ phân loạn của Tề quốc mà nói, huyện Tương lại cực kỳ bình ổn. Quận Thủ mới nhậm chức quận Tứ Thủy Đồ Tuy vốn là một tướng quân trong đại quân của Vương Bí, người Nghĩa Cừ, có khí khái đặc biệt dũng mãnh nhanh nhẹn của lão Tần Nhân, vóc người không cao to lắm nhưng lại vô cùng tráng kiện. Đặc biệt cái cổ của y nhỏ vững chắc, cho nên trong quân Tần, có biệt hiệu là Hạng Đồ, ý nói, người này thích nhất là chém cổ người khác. Mặt đen nhánh, râu quai nón cứng như cương châm, lúc này, vị tướng quân thích chém cổ người này đang đứng thẳng tắp. Dưới bậc thang, một gã tướng lĩnh trẻ tuổi đang quỳ một gối xuống.

- Nhâm Hiêu phụng mệnh Vương Thượng đến đây báo danh, khấu kiến Đồ tướng quân.

Tuy rằng đảm nhiệm Quận Thủ nhưng Đồ Tuy vẫn thích người khác gọi y là tướng quân. Y là một quân nhân, hơn nữa vĩnh viễn là một quân nhân.

Trong mắt rất nhiều người, Đồ Tuy là người nghiêm khắc, nói năng thận trọng. Nhưng nhìn thanh niên dưới bậc thang kia, thì người có biệt hiệu tàn nhẫn là Đồ Tuy cũng nở nụ cười:

- Nhâm Hiêu, mau đứng lên đi, trên đường cực khổ rồi.

Nhâm Hiêu ngẩng đầu, trong mắt sáng rực:

- Nguyên hiệu lực cho Vương Thượng, dù chết cũng cam lòng, sao nói là khổ cực chứ?

- Tốt!

Đồ Tuy tán thưởng:

- Không hổ là duệ sĩ xuất ra từ Thiết Ứng. Không sai, công hiến vì Vương Thượng, chết cũng thấy quang vinh!

17. Chương 16: Thiết Ưng Duệ Sĩ (1)

Nói xong, Đồ Tuy bước xuống bậc thang, nâng Nhâm Hiêu lên:

- Nhâm Hiêu, nói vậy ngươi đã hiểu rõ mục đích Vương Thượng phái ngươi tới đây rồi.

Nhâm Hiêu trầm giọng nói:

- Vương Thượng muốn lập nên nghiệp lớn mà xưa nay chưa từng có. Trước khi Nhâm Hiêu rời Hàm Dương, Thượng Khanh đại nhân đã nói với ty chức, tất cả sẽ nghe theo sai phái của Đồ tướng quân.

Khi nhắc đến Thượng Khanh đại nhân, trên mặt Nhâm Hiêu lộ vẻ kính nể. Thượng Khanh đại nhân trong miệng gã chính là Nhị công tử Mông gia hiệu lực dưới trướng Tần Vương Chính, là Mông Nghị.

Đồ Tuy cầm tay Nhâm Hiêu, vừa đi vừa nói:

- Sở dù diệt vong, nhưng đến nay vẫn chưa ổn định. Tình hình quận Tứ Thủy vô cùng phức tạp, giặc cỏ đông đảo, có rất nhiều dư孽 của các quốc gia đều trú ở nơi này. Những người này có cừu hận khắc cốt ghi tâm với đại Tần ta, thường xuyên tạo phiền phức cho chúng ta. Quận Tứ Thủy phần lớn ao đầm đất trũng, địa hình phức tạp. Đám này mà trốn thì thật sự khó tìm. Vương Thượng muốn tranh Bách Việt, mở mang diện tích lãnh thổ quốc gia mà Nghiêu Thuấn không làm được. Đại quân quận Tứ Thủy ta là căn cơ để chinh phạt Bách Việt, Tứ Thủy không yên, thì đại quân ta cũng sẽ không ổn.

Nhâm Hiêu, hành quân chiến tranh ta lành nghề, thế nhưng thống trị địa phương này thì ta có lòng mà sức không đủ. Vì vậy ta mới thỉnh cầu Vương Thượng điều quan viên tới. Nhưng không ngờ Vương Thượng lại phái ngươi tới. Điều này chứng tỏ, Vương Thượng đối với việc chinh phạt Bách Việt đã cực kỳ nôn nóng rồi, ngươi ta phải đồng lòng hợp lực mới được.

Nhâm Hiêu chấp tay nói:

- Đồ tướng quân yên tâm, Hiêu nhất định đem hết toàn lực trợ giúp tướng quân bình định Tứ Thủy!

- Rất tốt!

Đồ Tuy ngồi tại án, đưa một quyển thẻ tre cho Nhâm Hiêu:

- Ta cất cứ ngươi đi huyện Bái trước, nơi đó tình huống phức tạp, đạo phỉ hoành hành. Ta chuẩn bị, trận chiến mà Tứ Thủy tiêu diệt đầu tiên chính là khai hỏa bắt đầu từ huyện Bái. Vương thượng cũng quyết định phối hợp hành động với chúng ta, năm nay sẽ không đông thú nữa mà quyết tiêu diệt đạo phỉ này. Ở đây có chút tư liệu...Nhâm Hiêu, ta muốn ngươi nội trong năm bình định được đạo phỉ tại huyện Bái. Có thể làm được không?

Nhâm Hiêu cười:

- Tướng quân yên tâm, tiểu tướng nhất định không làm nhục mệnh.

Nói xong, gã mở thẻ tre ra chăm chú xem. Đồ Tuy thấy thái độ này của Nhâm Hiêu thì không chút nào trách cứ. Y thấy, thời gian cấp bách là phải nhanh chóng giải quyết vấn đề, mới là phẩm hạnh nên có của lão Tần nhân.

Tới lúc khêu đèn, Nhâm Hiêu mới xem xong nội dung tư liệu, cất thẻ tre đi, gã đứng lên:

- Tướng quân, Hiêu đi huyện Bái trước.

- Ừm, việc này không nên chậm trễ, ta sẽ không giữ ngươi lại.

Đồ Tuy trầm ngâm một chút, lại hỏi:

- Nhâm Hiêu, ngươi định bắt tay vào từ chỗ nào?

Nhâm Hiêu suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói:

- Huyện Bái đạo phỉ nghiêm trọng, nếu muốn bình định trong năm, cần phải sử dụng thủ đoạn sấm sét, mới có thể tạo được hiệu quả. Nếu chỉ đơn thuần bao vây tiêu trừ, sợ là không đủ để mau chóng giải quyết.

Cho nên, tỵ chức chuẩn bị lấy “một cảnh cáo trăm” làm kinh sợ đạo phỉ, sau đó dùng phương pháp trấn an, dẹp loạn huyện Bái.

Đồ Tuy gật đầu tán thưởng:

- Ủm, như vậy cũng là biện pháp. Nhưng lấy “một cảnh cáo trăm”, không biết người định chuẩn bị lấy người nào để uy hiếp?

Nhâm Hiêu suy nghĩ một chút rồi khẽ nói ra một cái tên. Đồ Tuy nghe xong hai mắt sáng rực, liên tục gật đầu nói:

- Lựa chọn người này rất hợp ý ta!

Tào Vô Thương là người không che giấu được gì, hơn nữa dã tâm cũng không lớn, nhưng tính cách rất tốt, hành vi nghĩa hiệp, tuy rằng bản lĩnh không giỏi nhưng khi gặp chuyện không vừa mắt thì sẽ nhảy ra can thiệp ngay. Đối đãi với bằng hữu thì đương nhiên cũng không cần phải nói nhiều. Chỉ là ở tại thị trấn Bái này, bằng hữu của Tào Vô Thương cũng không nhiều. Ai cũng biết, gã không ưa Lưu Bang, trong khi đó mọi người ai cũng tôn kính Lưu Bang. Lưu Khâm và Tào Vô Thương đã cùng nhau uống rượu hai lần, trên cơ bản hẳn cũng hiểu chút ít về tình hình của Lưu Bang.

Có người nói, Lưu Bang thời trẻ cũng là một hiệp khách, được người khác kính nể, bao gồm cả Tín Lăng quân Ngụy Vô Kỵ. Lưu Bang cũng từng là môn hạ hiệu lực hào sĩ Trương Nhĩ vô cùng nổi danh tại Ngụy quốc, nhưng Ngụy quốc rất nhanh diệt vong, bởi vậy Lưu Bang mới trở về huyện Bái.

Ồ, năm xưa Lưu Bang là một hiệp khách ư? Điều này làm Lưu Khâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Đồng thời, hẳn cũng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với Lưu Bang này, rốt cuộc ông ta là một nhân vật như nào?

Nhưng Lưu Bang thủy chung vẫn chưa hề xuất hiện. Không đợi được Lưu Bang, thì huyện trưởng mới bổ nhiệm huyện Bái đã tới.

Hôm đó, rất nhiều người có tiếng tăm ở thị trấn Bái đều ra khỏi thành đi nghênh đón vị huyện trưởng rất có địa vị này. Tào Đình trưởng đi, Tiêu Hà đi, Tào Vô Thương đi, còn có Lữ Công cũng đi...Lưu Khâm không đi, bởi vì hắn theo mẫu thân học chữ viết. Chữ Tần khá giống chữ Triệu hậu thế, nên Lưu Khâm cũng biết được vài chữ. Nhưng lần này hắn cảm giác mình như một học sinh tiểu học, tư vị này cũng không tệ, mà tính tình của Khâm phu nhân bình thường rất hiền lành ôn hòa, nhưng lúc dạy học thì lại vô cùng nghiêm khắc. Theo như phương pháp của Lưu Khâm, học chữ Tần là được rồi, nhưng Khâm phu nhân lại cho rằng nếu muốn học, nhất định phải học thật tốt, mà không chỉ có học chữ Tần, mà những văn tự của các quốc gia khác cũng phải học hết.

Phải biết rằng, từ triều Chu Đông thiên lạc ấp, cũng chính là quận Tam Xuyên hiện nay (nam Lạc Dương), trải qua hơn năm trăm năm chư hầu thôn tính và tranh hùng với bảy nước, tới khi Tần Vương Chính tiêu diệt Tề quốc, gia đồng ruộng tương di, xa đồ di quỹ, ngôn ngữ văn tự đại của các quốc gia lại càng có sự khác biệt.

Nhất là văn tự này lại càng nghiêm trọng. Rất nhiều chữ viết thậm chí còn vượt trên hơn trăm cách viết, chỉ riêng chữ “Bảo”, Khâm phu nhân đã viết bằng 27 hình dạng khác nhau. Hơn nữa kết cấu chữ viết, có mềm có khéo léo, có thưa có dày; có tung dài, có cuồng ngược cổ quái.

Dù gì, nhưng con chữ này cũng khiến Lưu Khâm sứt đầu mẻ trán. Sau đó hắn bất chấp chỉ nhớ thư pháp Tần văn, còn Chu văn, Sở văn, Tề văn hay bất kỳ nước nào mà Khâm phu nhân dạy thì hắn bỏ qua không để ý tới nữa. Nhưng như thế lại trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Học chữ xong rồi, Lưu Khâm còn phải sửa sang nhà bếp cho Khâm phu nhân. Cả ngày hắn ở trong nhà không có thời gian ra ngoài, nên lúc tân Huyện trưởng đến, hắn cũng không ra để xem náo nhiệt.

Nói đi nói lại, tân huyện trưởng cũng có gì khác chứ? Cũng là người có mũi có hai mắt, cũng chỉ là người chứ chẳng phải sinh vật nào khác cả.

Múc đầy một thùng nước, Lưu Khâm ngồi nghỉ ngơi ở hiên cửa. Đột nhiên thấy Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương kích động đi vào, vừa vào cửa đã reo lên:

-A Khám, hôm nay người không đi thật là tiếc đấy.

Lưu Khám lười nhác dựa vào cột hành lang, chẳng thèm động mí mắt:

- Có gì phải tiếc?

- Người có biết vị tân huyện trưởng của chúng ta là ai không?

Lưu Khám kỳ quái hỏi:

- Không là nam, thì là nữ rồi? Nếu không thì chẳng lẽ là gay?

- Gay? Gay là gì?

- Gay là....

Lưu Khám hoàn toàn không biết nên giải thích vấn đề này như nào, vì vậy mở mắt, chuyển đề tài:

- Lúc nào ta giải thích với các người sau. Kỳ ca, Vô Thương đại ca, các người nói cho ta biết, tân huyện trưởng mới nhậm chức là ai vậy? Lại lịch thể nào?

18. Chương 17: Thiết Ứng Duệ Sĩ (2)

Dựa theo Tần chế, huyện dưới quận, phân rõ “Lệnh”, “Trưởng”.

Thị trấn có vạn hộ gia thì được gọi là Lệnh, cũng chính là Huyện lệnh, nếu như không đủ vạn hộ, thì gọi là Trưởng, tức là Huyện trưởng.

Tại sổ ghi chép hộ tịch của Huyện Bái tổng cộng có tám ngàn hộ, bởi vậy mà quan phụ mẫu mới tới nhậm chức chỉ có thể là Huyện trưởng. Nhưng đây cũng không phải là vấn đề nhỏ, dựa theo Tần chế, xưng hô chức quan tuyệt đối không được sai lầm, bằng không sẽ bị nghiêm phạt. Lưu Khám thấy Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương đều rất hưng phấn, cũng không kìm nén được sự hiếu kỳ mà hỏi.

- Thiết Ứng Duệ sĩ!

Hai mắt Tào Vô Thương sáng rực, trong lời nói đầy sự kính phục:

- Huyện trưởng mới tới xuất thân Thiết Ứng Duệ sĩ, đi theo còn có ba mươi Thiết Ứng Duệ sĩ...A Khám, là Thiết Ứng Duệ sĩ đó nha! Đó là nhân mã tinh nhuệ nhất của Lão Tần quốc, nghe nói toàn bộ Lão Tần quốc chỉ có 1600 Thiết Ứng Duệ sĩ thôi.

- Thiết Ứng kiểm sĩ!

Lưu Khám nghi hoặc nhìn về phía Thẩm Thực Kỳ.

Thẩm Thực Kỳ bắt đầu dĩ lắc đầu:

- A Khám, ta thấy người trước đây cũng luyện võ đến ngóc rồi...Ngay cả Thiết Ứng Duệ sĩ cũng không biết?

- Ta thật sự không biết mà.

Thẩm Thực Kỳ ngồi xuống, giải thích với Lưu Khám:

- Trước đó Thiết ứng duệ sĩ được gọi là Thiết ứng kiểm sĩ, toàn bộ Lão Tần quốc cũng chỉ có hơn trăm người mà thôi. Sau này Tư Mã Thác trở thành Thượng tướng quân của Tần quốc...người có biết Tư Mã Thác là ai không...À, biết là tốt rồi. Tư Mã Thác đặt ra chế độ lựa chọn Thiết ứng kiểm sĩ, đây cũng là cơ sở sáng lập Thiết Ứng Duệ sĩ, được xưng một trong Thất quốc tứ cường dũng.

- Thất quốc tứ cường dũng?

Tào Vô Thương đứng bên cạnh ngắt lời:

- Cái gọi là Thất quốc tứ cường đúng là chỉ tứ đại nhân mã tinh nhuệ có năng lực chiến đấu nhất. Bao gồm Hồ Đào kỵ sĩ Triệu quốc do Triệu Vô Linh Vương thiết lập, Võ tốt Ngụy quốc do Hữu Ngô Khởi sáng chế; Tiếp đến quyền thuật kỵ sĩ của Tề quốc, và Thiết Ưng duệ sĩ vừa nói tới đó.

Ngụy vô tốt đã xuống dốc, Hồ đào kỵ sĩ và Quyền thuật kỵ sĩ cũng đã không còn đỉnh cao nữa. Tứ đại nhân mã tinh nhuệ năm xưa, nay chỉ còn lại Thiết Ưng duệ sĩ. Nghe nói việc tuyển chọn Thiết Ưng duệ sĩ hiện nay còn nghiêm ngặt hơn. Binh sĩ bộ chiến xuống ngựa lấy Ngụy vô tốt siêu việt làm chuẩn, kỵ chiến lên ngựa sánh ngang với Hồ kỵ Hung nô. Ngoài việc dùng phương pháp huấn luyện Ngụy vô tốt của Ngô Khởi, người nào cũng dùng sóc, mang cung cứng bằng sắt và hai mươi nhánh tên dài, quân lương ba ngày, còn phải mặc giáp trụ hạng nặng, cộng thêm trên người có kiếm ngắn, chủy thủ, tấm chắn da trâu nữa.

Tổng cộng trọng lượng trên 130 cân.

Lưu Khâm ngần ra. Dựa theo cách giải thích của Tào Vô Thương, phương pháp huấn luyện Thiết Ưng duệ sĩ của quân Tần khá giống với bộ đội mang nặng việt dã hậu thế, nhưng 130 cân... Lưu Khâm suy nghĩ một chút, nếu là mình thì miễn cưỡng cũng mang được.

Tào Vô Thương nói:

- Đây chỉ là cửa thứ nhất, sau đó còn phải có giác kỹ, luận võ để đấu loại; kế tiếp là phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tinh thông các loại trận thế, đồng thời có thể vận dụng linh hoạt, căn cứ theo tình hình khác nhau mà kết trận để chiến đấu; rồi tiếp theo, lại tiếp tục luận võ.

Như vậy qua ba vòng đấu loại, tân quân của lão Tần đã được tổ kiến, tổng cộng hai vạn người.

Nhưng trở thành Thiết Ưng duệ sĩ chỉ có 1600 người, đồng thời sau này số lượng này sẽ duy trì chứ không hề tăng lên.

Ồ, nghe có chút giống cách thức tuyển chọn của bộ đội đặc trưng hậu thế.

Nhưng trong lòng Lưu Khâm không tự chủ mà nảy sinh nghi vấn.

- Vô Thương đại ca, sao ngươi lại biết được phương pháp huấn luyện Thiết Ưng Duệ sĩ này? Theo lý mà nói, việc này người bình thường không thể nào biết được.

Tào Vô Thương cười hắc hắc.

Thẩm Thực Kỳ hạ giọng nói:

- A Khâm, thật ra tại huyện Bái ta cũng có người tài. Thành Nam có một người tên là Đường Lệ, chính là tôn tử của Đường uy người nước Ngụy. Chắc ngươi không biết Đường Tùy là ai đâu.

Thẩm Thực Kỳ thấy Lưu Khâm mở to hai mắt, là biết ngay hẳn không biết Đường Tùy là ai.

Quả nhiên, Lưu Khâm xấu hổ gật đầu.

Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương nhìn nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu thở dài.

Tào Vô Thương nói:

- A Khâm, ngươi thực sự là luyện võ đến ngốc rồi đấy. Đường Tùy này là người duy nhất dám chống đối trực tiếp với Tần Vương Chính. Tần Vương Chính cũng rất thán thưởng ông ta.

Năm xưa Tần Vương Chính muốn lấy Ngũ Bách Lý làm An Lăng, nhưng An Lăng quân không muốn, vì vậy phái Đường Tùy đi sứ nước Tần. Tần Vương thấy không có được An Lang, thẹn quá thành giận nói:

- Ngươi có biết cơn giận của thiên tử là như nào không? Cơn giận của thiên tử, phục thi trăm vạn, máu chảy ngàn dặm đấy.

Nhưng Đường Tùy trả lời:

- Vậy Đại vương có biết cơn giận của Bồ Y là gì không?

Lưu Khâm bỗng nhiên “a” một tiếng, mở to hai mắt nhìn nói:

- Có phải là lấy đầu đoạt đất không?

- Ồ?

Thẩm Thực Kỳ cười nói:

- Người cũng nghe rồi?

Lưu Khâm kích động nói:

- Có phải Đường Tuy nói: Chuyên Chư thích sát Vương Liêu, như sao chổi tập kích mặt trăng; Nhiếp Chính thích sát Hàn Khôi, như cầu vòng xuyên qua thái dương; Yêu Ly hành thích Khánh Kỵ, như chim ưng tấn công trên điện, cả ba lần thì cả ba người đó đều chết, đó đều là những Bồ Y chi sĩ...

Đoạn văn này, sao Lưu Khâm chưa từng nghe được chứ?

Lúc hắn học trung học đã từng học bài này rồi, tuy rằng thời gian rất lâu rồi nhưng vẫn từ sự sôi nổi khắc sâu trong ký ức hắn, đặc biệt có một đoạn hắn còn thuộc lòng, đến giờ chưa hề quên. Đường Tuy, lẽ nào chính là vị Bồ Y chi sĩ, là người mà ngay cả Tần Vương cũng rất tôn kính sao?

Thẩm Thực Kỳ vô cùng kinh ngạc nói:

- Đúng là người biết thật. Không sai, Đường Lệ chính là cháu của Đường Tuy, từ nhỏ đã được huấn luyện phương pháp võ tốt đó. Quan hệ giữa Vô Thương và Đường Lệ rất tốt, hai người vẫn thường luận bàn với nhau, nhưng người biết việc này cũng không nhiều đâu.

Thì ra là thế!

Ngụy quốc và Tần quốc giao phong vô số lần, cho nên Đường Lệ rất hiểu rõ về Thiết Ưng Duệ sĩ cũng không có gì lạ.

Nói như vậy, Đường Lệ và Tào Vô Thương e là cũng đều là tốt thủ đã được luyện binh, nhưng không hiểu vì sao lại không có tiếng tăm gì.

Tào Vô Thương?

Lưu Khâm nhìn thoáng qua Lưu Khâm nhìn thoáng qua đang vô cùng hưng phấn, trong lòng thì đang lục tìm trí nhớ, người này hẳn là cũng lưu danh sử sách chứ...

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Ta thấy huyện trưởng mới đến kia không hề đơn giản.

Tào Vô Thương liếc nhìn Thẩm Thực Kỳ nói:

- Phí lời, Thiết ưng duệ sĩ đó, đương nhiên không đơn giản rồi.

- Không, ý ta là, Thiết ưng duệ sĩ là thân vệ Tần vương, nếu không có việc quan trọng, sao có thể đến một địa phương hẻo lánh như này? Sợ là có mục đích gì đó.

Lưu Khâm nhíu mày:

- Chẳng phải Tiêu tiên sinh nói Tần Vương muốn đông thú sao?

- Hủy rồi!

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Ta nghe Tiêu tiên sinh nói, đã hủy đông thú rồi...Nhưng nếu đã hủy đông thú, sao Thiết ưng duệ sĩ lại đến đây?

Lưu Khâm nghe vậy cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, huyện Bái là nơi xa xôi, đường đường là Thiết ưng duệ sĩ mà lại đến một địa phương như này sao? Nếu như nói là vì dọn đường trước cho Tần vương đông thú, vậy thì còn hợp lý, nhưng hiện tại Tần

vương đã hủy đông thú rồi, vậy thì việc xuất hiện của Thiết ứng duệ sĩ lại bất thường rồi. Mà quan trọng hơn là, huyện trưởng mới nhậm chức còn mang theo ba mươi Thiết ứng duệ sĩ, chắc chắn là có mục đích gì khác.

Lẽ nào...

Một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu Lưu Khảm.

Quận Tứ Thủy có vị trí vô cùng quan trọng, liên kết nam bắc. Trên lịch sử, Tần Thủy Hoàng từng chinh phạt Bách Việt, lẽ nào lần này Nhâm Hiêu đến đây là chuẩn bị cho việc này?

Nếu như là thế, vậy thì mình nên làm gì đây?

19. Chương 18: Mộ Binh

Nhâm Hiêu không hổ là xuất thân Thiết ứng duệ sĩ, làm việc vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù Tần quốc đã tiêu diệt sáu nước, nhưng kẻ sĩ sáu nước, không muốn phối hợp với Tần quốc, chứ đừng nói là sẽ giúp Tần quốc thống trị địa phương.

Nhâm Hiêu mang theo ba mươi Thiết ứng duệ sĩ từ Hàm Dương đến đây, vẫn cảm thấy không thể đủ để sử dụng, bởi vì trong tay y không có quan văn, điều này cũng khiến cho chính lệnh của Tần quốc rất khó được mở rộng. Không còn cách nào khác, mà bản thân quan văn Tần quốc lại càng thiếu, mà Tần luật nghiêm khắc, có sự hạn chế đối với việc tuyển chọn quan viên. Với tình huống thiếu người như thế, không chỉ có tại Bái, mà ở các nơi khác đều vậy.

Nhâm Hiêu cũng có chủ trương của y. Cái gọi là thời kỳ phi thường, dùng thủ đoạn phi thường. Nhâm Hiêu dùng thời gian mười ngày từ huyện Bái lựa chọn ra quan viên huyện nha.

Đây không phải là người có muốn hay không.

Triều đình mộ binh, nếu người dám không tuân thì lập tức sẽ xử phạt. Sáu nước đã bị diệt vong, người nên hiệu lực cho Tần quốc, chẳng lẽ người lại có lòng muốn phản?

Một cái mũ từ trên trời chup xuống đầu, bất kể địa vị người là ai, cũng không được làm trái lệnh.

Tiêu Hà chính là bị như vậy, y ở huyện Bái cũng có danh tiếng, nhưng cũng là người đầu tiên mà Nhâm Hiêu chọn dùng đảm nhiệm Trưởng lại trong phủ nha. Chỉ là chức quan Trưởng lại này lại không được Hàm Dương thừa nhận, mà là do Nhâm Hiêu chiêu mộ mà có.

Mặc dù Tiêu Hà không muốn nhưng cũng đành phải tuân theo. Y từng nói với đám người Thẩm Thực Kỳ, Nhâm Hiêu này tuyệt đối là chủ nhân giết người không chớp mắt. Một di tộc Sở quốc cường mạnh ở thành nam huyện Bái cũng bởi vì không muốn phục vụ mà bị Nhâm Hiêu giết chết tại chỗ.

Ý tứ này vô cùng đơn giản dễ hiểu: Hiệu lực cho ta, hoặc là chết...Hai con đường, các người tự lựa chọn đi.

Người Sở cương liệt nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, không dám tiếp tục đối chọi lại với Nhâm Hiêu nữa, chỉ một thời gian, bọn họ đã lựa chọn khuất phục.

Lúc Lưu Khảm nghe được tin tức này, đã càng khẳng định: Nhâm Hiêu tới Bái chính là có mưu đồ khác!

Sự thực là, Nhâm Hiêu mới đến huyện Bái được năm ngày, thời tiết trở nên vô cùng nóng bức. Năm ngoái lượng mưa dồi dào, nhưng năm nay lượng mưa dường như thiếu rất nhiều, nhưng tương đối mà nói, thời tiết như này còn tốt hơn gấp trăm lần ở hậu thế rồi.

Trời xanh, mây trắng...

Nước sông trong vắt chảy xuôi, cây cối xanh tươi tốt.

Thẩm Thực Kỳ từ bên ngoài chạy vào, đi thẳng vào nhà bếp, vừa đi vừa gọi:

- A Khám, A Khám mau ra đây.

Khám phu nhân đi ra:

- Sáng sớm a Khám đã ra thành rồi.

- Ra thành?

- Đúng vậy, củi trong bếp thiếu nên ta bảo nó đi chặt củi mang về. A Kỳ, sao lại vội vã thế, có chuyện gì sao?

Mấy ngày nay, Khám phu nhân đã thay đổi cách nhìn đối với Thẩm Thực Kỳ, nên cũng không ngăn cản Lưu Khám tiếp xúc với Thẩm Thực Kỳ nữa.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Thẩm thẩm không biết đó thôi, hôm nay huyện nha phát lệnh chiêu mộ thanh niên đàn ông từ mười bốn đến bốn mươi tại huyện Bái. Châu gặp Tiêu tiên sinh ở cửa huyện nha, y nói ba ngày nay những người phù hợp với lệnh chiêu mộ sẽ phải đến tập hợp tại khu rừng trúc ngoại thành. Tiêu tiên sinh còn nói, bất kể kẻ nào trốn tránh mộ binh, một khi bị bắt thì sẽ bị áp giải đi Bắc Địa trấn thủ biên cương.

Khám phu nhân nghe vậy, vẻ mặt lập tức biến đổi.

- Điều này sao được? Khám không phải là ...

- Chưa hết đâu!

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Lưu dân không đăng ký hộ tịch, một khi bị điều tra ra, nghe nói tội nhẹ nhất cũng là áp giải đi Bắc Địa trấn thủ biên cương đây.

- Vậy chúng ta...

- Thẩm thẩm không phải lo lắng, tiểu tử Vô Thương đã đăng ký hộ tịch giúp hai người rồi ạ. Thôi, để cháu đi tìm cha mẹ để thương nghị, thím đi tìm a Khám, cần phải chuẩn bị tốt mới được. Còn nữa, theo Tần luật, những ai được mộ binh thì phải chuẩn bị khẩu phần lương thực trong ba ngày.

Khám phu nhân đáp lời, chẳng chỉnh trang lại bề y phục mà vội vã chạy ra ngoài.

Lưu Khám đang luyện công tại khu rừng thưa bên bờ sông ngoại ô.

Khó có được cơ hội thả lỏng như thế, hắn cũng không nóng lòng chặt củi mang về, mà trước tiên theo thói quen thời hậu thế hoạt động thân thể, rồi dựa theo kiến thức cơ bản trong “Xích kỳ thư”, luyện tập bộ pháp và thân pháp. Trải qua một thời gian nghiên cứu, hắn đã hiểu một chút, Điều kỳ thuật như lời Khám phu nhân nói gần giống nư đao pháp ở hậu thế. Lúc này, sử dụng đao cũng không phổ cập, hầu hết binh khí mà mọi người sử dụng chính là giáo, mâu, kiếm.

Khái niệm về đao thật ra cũng có, hơn nữa cũng đã được chế tạo ra, nhưng “Đao” thời kỳ này hầu như chỉ dùng trong trường hợp yếm hội tế tự mà thôi.

Nói cách khác, đao ở thời kỳ này chỉ là một binh khí dùng trong một buổi lễ nào đó, chứ không phải là vũ khí giết người.

Dòng họ Khám phu nhân nghe nói là có nguồn gốc hậu duệ Xi Vưu từ thời đại Viễn Cổ. Thậm chí “Xích kỳ thư” này cũng được truyền thụ từ thời viễn cổ.

Nhưng Lưu Khám không tin.

Căn cứ theo nghiên cứu của hắn, văn tự trong “Xích Kỳ thư” là một loại Kim Văn Đại Chu. Không chừng là vị lão tổ tông mượn cái tên Xi Vưu, rồi lưu truyền tới nay. Dựa theo ghi chép trong “Xích Kỳ thư”, “Kỳ” là một loại binh khí, chính là do ông cố phụ của Khám phu nhân chỉ rất nhiều vàng bạc để chế tạo thành.

Lúc đó Khám gia vẫn chưa sa sút, ông cố phụ của Khám phu nhân cũng là một du hiệp, vì vậy căn cứ theo thuyết pháp do tổ tiên truyền đạt, đã đặc biệt vẽ ra hình dạng “Kỳ”, sau đó đã mời một sư phụ đúc kiếm nổi danh thời đó, dùng thời gian ba năm mới có “Xích Kỳ” hiện giờ.

Hình dạng của “Kỳ” gần giống như cờ theo cách nói của hậu thế.

Đương nhiên cũng không phải là quá giống, ngược lại lưỡi trường đao rộng mở ra ở hai mặt. Nếu như theo cách nói của phương Tây, hẳn là thuộc về Song thủ cự kiếm.

Lưu Khám chưa được thấy Xích kỳ được gọi là thần binh của tổ tiên. Hắn dựa theo kiến thức cơ bản trong “Xích kỳ thư” để luyện tập, càng lúc càng cảm giác nếu có thể sử dụng nhuần nhuyễn “Xích kỳ” này, quả thật có thể dùng từ biến thái để hình dung.

“Xích kỳ” nặng 173 cân, cũng không biết là cân lượng của Tần quốc có khác so với các nước khác không, nhưng căn cứ theo cảm giác lần trước hắn nhắc tới, hẳn là dùng phương pháp tính toán của Tần chế rồi, cũng chính là khoảng 108 cân.

“Điều kỳ” cần dùng cánh tay, mượn sự chuyển động của bộ pháp và thân thể, do đó sản sinh ra lực sát thương rất lớn.

Loại binh khí này thường bình thường căn bản không thể sử dụng. Chẳng trách Khám phu nhân nói, sau khi chế tạo ra “Xích kỳ”, không một ai sử dụng được. Đến ngay cả Lưu Phu, cha của Lưu Khám cũng chỉ học đến bộ pháp thôi.

Lưu Khám đã từng cầm thử vật có cân nặng tương tự, mới vung lên được hai ba cái đã phải buông xuống, không thể tiếp tục được. Hắn cũng biết, với tình trạng cơ thể hiện nay, sợ là càng khó đạt được tiêu chuẩn “Điều Kỳ” như trong “Xích Kỳ thư” viết. Hết thấy, còn phải bắt đầu từ đầu thôi. Dựa theo việc hắn đang không ngừng điều chỉnh tình huống thể trạng của hắn hiện giờ, qua bảy tám năm nữa, có lẽ hắn sẽ sử dụng được Xích kỳ.

Mặt trời chiếu gay gắt, Lưu Khám luyện quyền cước xong, toàn thân đầm mồ hôi, cơ thể bóng loáng.

Lúc Khám phu nhân tìm được hắn, hắn mới đang chuẩn bị thu dọn củi đốt. Thấy vẻ mặt lo lắng của Khám phu nhân chạy tới, Lưu Khám ngăn ra.

- Mẹ, sao mẹ tại tới đây?

- A Khám, việc lớn không tốt rồi..

Khám phu nhân kéo tay Lưu Hám, nói lại lời Thẩm Thực Kỳ vừa nói cho Lưu Khám biết.

- A Khám, đang yên lành Huyện trưởng mới kia tự đứng lại phát lệnh mộ binh, chắc chắn không phải là chuyện tốt. Mẹ vốn tưởng rằng có thể sống bình an ở đây, nhưng ai ngờ lại xảy ra tình hình như này. A Khám, chúng ta rời khỏi huyện Bái đi, mẹ thật sự không muốn con xảy ra chuyện.

Đã bắt đầu rồi ư?

Lưu Khám nghe Khám phu nhân nói xong, không những không lo lắng mà còn mỉm cười.

Lệnh mộ binh!

Đoán chừng Nhâm Hiêu dự định thanh trừ đạo phỉ hoành hành ở huyện Bái rồi. Nhưng, sáu nước vừa mới bình định, quân Tần không thể nào phân chia, vì vậy chỉ có thể chiêu mộ tại địa phương, mới có thể tiến hành được. Nhưng vì sao lại thanh trừ toàn bộ....nói vậy chắc hẳn có quan hệ với việc chinh phạt Bách Việt rồi.

Không sợ người không ra chiêu, chỉ sợ người bất động thôi. Chỉ cần người ra chiêu, vậy thì ta có phương pháp để đối phó rồi..

Lưu Khám thoải mái nói với Khám phu nhân:

- Mẹ đừng lo lắng. Thiên hạ hiện nay đều là thiên hạ của Tần Vương, chúng ta chạy đi đâu được chứ? Nếu tân huyện trưởng đã làm như vậy, thì chắc chắn là phụng mệnh của Tần Vương, nếu kháng cự, chỉ sợ số mệnh của mẹ con ta sẽ không có chốn dung thân trong thiên hạ này thôi. Hơn nữa, xưa nay Tần quốc có

chế độ quân công tước, nếu con có thể lập được huân công gì đó, nói không chừng sau này mẹ con ta không còn phải lo lắng bị ép buộc lao dịch nữa. Cũng là một cơ hội.

Khám phu nhân cũng là nhất thời hoảng sợ, sao bà không biết, nếu bỏ đi, ngày sau chính là những tháng ngày lo lắng hãi hùng rồi.

Bà cũng biết Tần pháp nghiêm khắc, nếu như không có hộ tịch, một khi bị bắt thì tội càng thêm nặng. Chỉ là vừa nghĩ đến việc Lưu Khám nghe theo lệnh triệu tập, nếu nhờ gặp phải nguy hiểm thì sao, lập tức nước mắt tuôn rơi, trong lòng như bị khối đá đè nặng.

- Mẹ, mẹ đừng vậy mà!

Lưu Khám tiến lên ôm bà vào lòng, sau đó khoe bắp tay ra:

- Mẹ xem này, con khỏe lắm không nguy hiểm gì đâu. Nếu lập được công lao, cuộc sống sau này của mẹ con ta sẽ tốt lên.

Hơn nữa Thẩm Thực đại ca và Vô Thương đại ca cũng đi cùng con, đến lúc đó chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, sẽ không xảy ra việc gì đâu...Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con đã trưởng thành rồi, có thể tự chăm sóc mình.

Lưu Khám khuyên bảo mãi, Khám phu nhân dần dần bình tĩnh trở lại, cùng con trai thu dọn củi đốt, sau đó nâng lên vai Lưu Khám, hai mẹ con cùng đạp ánh tà dương quay về nhà.

Ba ngày sau...Ba ngày sau sẽ như nào?

Trong lòng Lưu Khám cũng đầy chờ mong, bất kể thế nào, nếu đã tới thời đại này thì cũng nên làm gì đó. Có lẽ, lần mộ binh này chính là sự bắt đầu dung hợp giữa hãn và thời đại này. Về phần kết quả cuối cùng...

Ai cần quan tâm chứ!

20. Chương 19: Con Trai Của Xích Đế Bắt Đầu Lên Vũ Đài (1)

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, thấy thời gian đã đến, Lưu Khám ăn mặc chỉnh tề, cầm theo khẩu phần ăn mà mẫu thân đã chuẩn bị cho mình ra khỏi nhà.

Thẩm Thực Kỳ, Tào Vô Thương đã chờ ở ngoài cổng, ngoài hai người này ra, còn có một thanh niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, cao chừng 175cm, hơi gầy, hai má thon gầy, màu da có chút tái nhợt, tựa như thân thể không khỏe lắm.

Thanh niên này chính là Đường Lệ mà Thẩm Thực Kỳ nhắc tới.

Bởi Tào Vô Thương mời cùng nên Đường Lệ quyết định cùng Thẩm Thực Kỳ kết bạn với Lưu Khám, mặc kệ thế nào, có thêm người cùng chiều cổ, tóm lại là một chuyện tốt. Hai ngày qua, Đường Lệ và Lưu Khám coi như cũng quen biết, lại biết rõ Lưu Khám có sức mạnh, theo hãn càng đảm bảo hơn.

Lưu Khám cũng thích thanh niên nói năng tao nhã lịch sự này.

Thẩm Thực Kỳ cười nói:

- Còn tưởng rằng thẩm thẩm sẽ không cho phép chứ. Không ngờ lão nhân gia còn thoáng hơn chúng ta...A Khám, chúng ta đi thôi.

Lưu Khám cười ha hả gật đầu, bốn người cùng nhau đi về phía rừng trúc ngoại thành.

Gọi là rừng trúc bởi là cách nói quen thuộc của người bản xứ.

Thật ra gọi là “rừng” nhưng cũng không hẳn là rừng, chỉ là trên trăm cây tre thưa thớt to bằng miệng bát, có người nói những cây tre này đều trên trăm tuổi rồi.

Ngoài rừng trúc có một mảnh đất trống, ước chừng ba khoảnh.

Mới chỉ ba ngày mà mảnh đất trống này đã được san bằng, một hàng rào gỗ dựng lên làm doanh tường.

Ở cửa doanh địa có một đại kỳ lớn màu đen, đang bay phần phật trong gió, càng toát lên không khí tiêu điều. Từ sau Ngũ Đức hưng khởi, bị các quốc gia khắp nơi chọn dùng, dựa theo thuyết pháp âm dương, Tần tại phía tây, ngũ hành đắc thủy, thủy chủ hình sát, vì vậy mà Tần quốc thượng hắc, trong vài thập niên, đại kỳ màu đen này, chiến y giáp trụ màu đen, giống như một dòng nước lũ cuốn theo sau nước Quan Đông.

Lưu Khâm dừng bước chân, ngẩng đầu nhìn đại kỳ màu đen bay phần phật trên không trung, cảm xúc đột nhiên dâng trào.

Đây là triều Tần Vương!

Mặc kệ hậu thế đánh giá đối với cá nhân Tần Thủy Hoàng này như nào, thế nhưng cái tên Thiên Cổ Nhất Đế này không có gì mà nghi ngờ cả. Một vị học giả nào đó đã thối phồng Khang Hi Mãn Thanh là Thiên Cổ Nhất Đế, nhưng trong lòng Lưu Khâm, cho dù là Đường Thái Tông cũng không thể sánh với Tần Thủy Hoàng được.

Đây là một sự sùng bái, một sự sùng bái không cần có lý do gì cả.

Trong doanh địa tại rừng trúc, có từng tốp năm ba người, những người này lười nhác nằm rải rác trong doanh địa, tụ tập lại với nhau, hoặc ngồi hoặc nằm châu đầu ghé tai nói chuyện. Thẩm Thực Kỳ nhận ra có người huyện Bái liền liên tục chào hỏi.

Lưu Khâm và Đường Lệ, Tào Vô Thương đứng ở góc doanh địa, mắt lạnh nhìn mọi người lười nhác trong doanh địa.

- Thật là kỳ quái!

Đường Lệ đột nhiên mở miệng, đó là một người ít nói, thường ngày cũng không hay nói, trong ấn tượng của Lưu Khâm, đây là lần đầu tiên biết Đường Lệ thì thấy y chủ động mở miệng nói chuyện, vì vậy nghi hoặc hỏi:

- A Lệ, có chuyện gì cảm thấy kỳ quái vậy?

Đường Lệ nói:

- Lần này lệnh mộ binh là theo luật Tần, theo lý mà nói, a Khâm ngươi còn chưa đủ mười lăm tuổi, không nên đến đây đi lính. Nhưng trên lệnh mộ binh này, lại nói người từ mười bốn đến bốn mươi tuổi đều phải tham gia mộ binh. Theo ta được biết, sáu nước bình định, thiên hạ đã không còn chiến sự gì lớn, lúc này mộ binh, tựa như không có duyên cớ gì cả. Không hiểu rốt cuộc là vì cái gì.

- Cho phép trưng tập huấn luyện hương dũng nữa.

Tào Vô Thương đứng bên cạnh xen vào nói:

- Trước đây Sở Vương còn tại vị cũng không làm như này thì phải?

- Không, Tần quốc và Sở quốc không giống nhau. Từ sau Thương quân biến pháp, mọi việc cứ theo pháp mà thực hiện, theo nếp mà làm, tuyệt đối không có chuyện làm trái với luật Tần. Huyện Trưởng này dù là Thiết ưng duệ sĩ sợ là cũng không có gan làm như vậy. Trừ phi...hẳn là phụng mệnh của Tần Vương, nếu vậy, mục đích chiêu mộ lần này không đơn giản chút nào. A Khâm, Vô Thương, chúng ta phải cẩn thận một chút, ta nghĩ đằng sau việc chiêu mộ sẽ có mục đích khác.

- Có mục đích khác?

- Ủ, ta nghĩ, chỉ sợ Tần Vương sẽ có động tác lớn khác. Trước đó Tiêu Hà có nói với ta, Tần Vương sẽ đông thú quận Tứ Thủy, nhưng đột nhiên giữa chừng thay đổi chủ ý, dựa vào thói quen những năm gần đây của Tần vương cho thấy ông ta không phải là người đơn giản thay đổi quyết định.

Ta nghĩ, Tần Vương là muốn lấy quận Tứ Thủy làm cơ sở để làm ra một số việc lớn.

Chắc chắn là có động tác lớn khác!

Lưu Khâm không kìm được liếc nhìn Đường Lệ. Không ngờ tên bình thường ít nói mà không ngờ lại có năng lực như vậy. Trước đó, Lưu Khâm thậm chí còn nghi ngờ rốt cuộc Đường Lệ có phải là cháu của Đường Tùy hay không. Đường Tùy là người có tài hùng biện, nhưng Đường Lệ thì lại rất ít lời, hôm nay xem ra, quả nhiên là danh sĩ. Đường Lệ đã giấu mình rất sâu, không phải là người thích bộc lộ tài năng.

Chỉ một vài quan sát thôi mà đã có những nhận xét rất tỉ mỉ.

Thật là không thể nào dám coi thường những người này rồi bao gồm cả Thẩm Thực Kỳ, Tào Vô Thương nữa. Nói vậy bọn họ đều là những người ưu tú.

Lưu Khâm đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong doanh có tiếng xôn xao.

Đến giờ Mão rồi, người trong doanh địa càng lúc càng nhiều lên ước chừng khoảng ba nghìn người.

Sau đó có một nhóm người đi vào doanh địa.

Dẫn đầu là một người ước chừng hơn ba mươi tuổi thân hình cao lớn, tướng mạo không tầm thường, mi cốt nhô lên hình cung, mũi cao thẳng vuông góc với chóp mũi, cánh mũi rộng, bộ râu dài dưới cằm lung lay theo gió, nhìn vô cùng cốt cách.

Có vài thứ, có vài câu, người khác không thể mô phỏng được. Người trước mắt này mà nói, tuy rằng hắn còn chưa tiếp xúc nhưng Lưu Khâm có thể cảm nhận được người này có một lực tương tác không gì sánh được. Tựa hồ chỉ cần hắn ta vừa xuất hiện, người chung quanh sẽ không tự giác mà dựa vào.

Phía sau người đó là một đám người đi theo.

Lưu Khâm nhận ra một người trong đó, chính là Hạ Hầu Anh mà trước đó đã phát sinh xung đột với hắn và Tào Vô Thương.

Đoàn người này vừa xuất hiện, tiếng ồn ào trong doanh địa lập tức lắng xuống. Một đôi mắt sáng nhìn đoàn người, có không ít người tranh nhau tiến tới hành lễ với người dẫn đầu này, mở miệng là một câu đại ca, ngậm miệng là một câu đại ca, dáng vẻ vô cùng cung kính.

- Đó là ai?

Lưu Khâm nhìn người này, trong lòng mơ hồ đã hiểu ra, nhưng hắn vẫn quay sang khẽ hỏi Thẩm Thực Kỳ.

Thẩm Thực Kỳ lạnh lùng nói:

- Ngoại trừ hắn ta, còn có thể là ai chứ?

Lưu Bang!

Người này là Lưu Bang!

21. Chương 20: Con Trai Của Xích Đế Bắt Đầu Lên Vũ Đài (2)

Lưu Khâm cẩn thận đánh giá nam tử trung niên cầm đầu kia, chỉ thấy Lưu Bang mặt mày hớn hở, ôn hòa, tiến lên hàn huyên với mọi người, ánh mắt lơ đãng lại xét qua mấy người Lưu Khâm, thần sắc bỗng dưng

không khỏi thay đổi.

Theo sau Lưu Bang là một nam tử cao lớn tráng kiện đang khoanh tay đứng, Hạ Hầu Anh đứng đằng sau cũng phát hiện ra đám người Lưu Khảm, liền nói nhỏ bên tai nam tử tráng kiện kia. Nam tử tráng kiện xoay người lại để nhìn, thế nhưng lúc ánh mắt rơi vào Lưu Khảm thì lập tức trở nên sắc bén.

Lưu Khảm cũng có thể cảm nhận được địch ý trong ánh mắt người đó. Nhưng trong lòng hắn vô cùng kỳ lạ: Sao ta chưa từng gặp hắn, mà nhìn ánh mắt hắn...tựa như lại cảm thấy từng gặp hắn rồi nhỉ?

Lưu Bang còn chưa kịp phản ứng, thì nam tử tráng kiện dẫn theo mấy người Hạ Hầu Anh đi tới đám người Lưu Khảm. Ba người Thẩm Thực Kỳ rõ ràng có chút khẩn trương, bất giác nắm chặt tay lại, mặc dù cố gắng nhìn thẳng đối phương nhưng vẫn có chút chột dạ.

Trên mặt Hạ Hầu Anh lộ nụ cười hài lòng vì âm mưu đã thực hiện được. Nam tử tráng kiện cũng không để ý tới ba người Thẩm Thực Kỳ, mà cứ nhìn chăm chăm Lưu Khảm. Khi khoảng cách với Lưu Khảm còn chừng mười bước chân thì dừng lại, hai tay buông xuống, hai mắt mở to:

- Tại hạ là Phàn Khoái, nghe nói người rất lợi hại, ta muốn đánh với người một trận.

Ba người Thẩm Thực Kỳ ngẩn ra, quay lại nhìn Lưu Khảm. Lúc Lưu Khảm tới huyện Bái, chưa từng làm gì cả, chỉ duy nhất một lần là xung đột với Hạ Hầu Anh, trên cơ bản chưa từng xuất thủ. Dù là Hạ Hầu Anh ba hoa chích chòe thì với tính tình của Phàn Khoái, cũng sẽ không đơn giản khiêu chiến với người ta.

Lưu Bang cũng chạy tới tựa hồ muốn ngăn cản Phàn Khoái. Lưu Khảm nở nụ cười, gật đầu nói:

- Mời qua!

Tuy rằng Phàn Khoái không hiểu Lưu Khảm nói gì, nhưng cũng hiểu được ý tứ trong đó, lập tức không khách khí giậm chân hét lớn một tiếng đánh về phía Lưu Khảm. Khi Lưu Khảm vừa mở miệng xong thì đã chuẩn bị rồi, Phàn Khoái chỉ vừa có động tác, thì Lưu Khảm đã đoạt thân ra ngoài.

Chân trái giơ lên, chân phải lấy chân trước làm điểm tựa, gót chân xoay vào trong, chân trái đạp ra, một cước này trong Thái quyền gọi là Ma vương bác hầu, thuộc một loại trong kỹ thuật đạp, trải qua khổ luyện đã lâu, nên Lưu Khảm đã khống chế thành thạo đối với thân thể này, một cước này đạp ra mang theo lực đạo mấy trăm cân, người thường nếu bị đạp trúng, không thiếu được sẽ bị gãy gân cốt.

Phàn Khoái không phải là người bình thường. Thấy Lưu Khảm đá ra một cước, tức thì đánh một quyền đón đỡ.Ầm một tiếng vang lên, nắm quyền của Phàn Khoái va vào một cước của Lưu Khảm, chân phải Lưu Khảm xoay tròn, thuận thế lui ra sau một bước, chỉ cảm thấy chân trái tê dại. Mà Phàn Khoái cũng lui lại một bước, song quyền để sau người, run rẩy liên hồi.

Một quyền đỡ một cước, nhìn như tám lạng nửa cân, thế nhưng lực của nắm quyền sao so với lực của cẳng chân. Lưu Khảm khi lui một bước lại nhanh chóng khôi phục chân trái, lông mày rậm chau lại, quát to:

- Khí lực tốt, tiếp tục!

Ngụ ý châm chọc Phàn Khoái là mãng phu cậy mạnh mà thôi. Nhưng ở trong lòng, Lưu Khảm lại hiểu rất rõ, sức lực của Phàn Khoái xác thực là rất lớn, chỉ ít so với hắn hiện tại thì lớn hơn một bậc. Bước sau biến thành bước trước lướt tới, Lưu Khảm giậm chân bay lên trời, lần thứ hai đánh về phía Phàn Khoái. Hắn tin tưởng, đòn vừa rồi cũng làm Phàn Khoái không chút nào dễ chịu.

Thế nhưng Phàn Khoái là đệ nhất nhân huyện Bái, huống chi có đại ca trước mặt, sao có thể cúi đầu?

Hai người quyền đến cước đi, đụng vào nhau, đám người Hạ Hầu Anh đứng bên hò hét trợ uy cho Phàn Khoái, ba người Thẩm Thực Kỳ cũng vì muốn trợ uy cho Lưu Khảm, nhưng bên cạnh có mười mấy người đang nhìn mình chăm chăm nên tiếng hò hét đến bên mép lại bị nuốt trở vào.

Lưu Bang không kìm được hỏi:

- A Anh, người này có lai lịch gì?

Hạ Hầu Anh nói:

- Đại ca, người này tên là Lưu Khảm, là một người ngoại lai, nhưng lại có quan hệ rất tốt với Thẩm Thực Kỳ, cũng không phải là người thích gây sự. Trước đó vài ngày bởi vì chuyện của Tào Vô Thương, đệ và hắn giao thủ, không ngờ thấy người này lại lợi hại như vậy.

Trong mắt Hạ Hầu Anh, có thể tương xứng với Phàn Khoái thì đích thật phải là người rất giỏi. Ánh mắt Lưu Bang sáng lên, có chút hứng thú nhìn hai người đấu trong sân, lăm lăm:

- Đồ Tử lùn trước thua cũng không oan!

Còn chưa dứt lời, cục diện trong sân đột nhiên biến đổi. Một quyền của Phàn Khoái đánh lên vai Lưu Khảm, Lưu Khảm cũng phi chân vào ngực Phàn Khoái, hai người cũng ngã xuống đất, sau đó lại bật lên.

- Tiểu tử, có dám tỷ thí binh khí với ta không?

Phàn Khoái vừa nói vừa rút kiếm bên hông ra. Lưu Khảm cũng không tỏ ra yếu kém:

- Có gì mà không dám?

Nói xong, thuận tay cầm lên một tấm chắn nặng trĩu, khoảng chừng nặng mười bốn mười lăm cân, luân mở thuẫn đập về hướng Phàn Khoái. Luận công phu quyền cước, Lưu Khảm có phần giỏi hơn Phàn Khoái, thế nhưng so với binh khí thì Lưu Khảm có vẻ trức trặc hơn.

Võ thuật hậu thế đã biến thành tài nghệ mang tính hình thức nhiều hơn. cùng với chiêu số chuyên dùng để giết người của Phàn Khoái thì đương nhiên là không thể sánh bằng, nên qua mười mấy hiệp, Lưu Khảm đã có chút không chịu nổi rồi. Tấm chắn ở trong tay hắn có thể bảo vệ được chỗ yếu hại, hơn nữa thân thủ vẫn tiếp, nên mới không bị Phàn Khoái đánh bị thương.

Nâng thuẫn đỡ thiết kiếm của Phàn Khoái, lực đạo mạnh mẽ bức Lưu Khảm lui lại mấy bước, từ nhỏ đến lớn, chỉ có hắn đánh người, chứ chưa từng bị người khác đánh cho chật vật như này, lửa giận trong lòng Lưu Khảm đã bùng lên không thể áp chế được nữa rồi.

Xoay người rút ra một thanh đồng việt dài bảy thước, (Việt: binh khí thời xưa), một tay cầm Việt, tay kia cầm thuẫn, Việt Thuận phối hợp bước tiến mau lẹ, thân thể toàn mở, chém đồng việt mang theo tiếng gió rít về phía Phàn Khoái.

Phàn Khoái mở to mắt hổ, giờ kiếm đón đỡ.

Chỉ nghe đang đang đang...

Liên tiếp tiếng kim thiết vang lên, Phàn Khoái bị Lưu Khảm đánh cho liên tục lui về phía sau, lực lượng trên đồng việt càng lúc càng lớn, thiết kiếm vài lần va chạm đã bị gãy thành hai đoạn. Phàn Khoái lại càng hoảng sợ, đồng việt đã lần thứ hai quét tới, binh khí dài của Lưu Khảm trong bất giác đã dùng tới bộ pháp và chiêu thức trong “Xích kỳ thư”, Phàn Khoái bị đánh cho căn bản không còn sức để giáng trả.

- Đồ Tử, tiếp lấy!

Bên cạnh Lưu Bang còn có một nam tử tinh tráng cao tám thước, rút sóc đồng ném về phía Phàn Khoái.

Phàn Khoái lắc mình tránh thoát một kích của Lưu Khảm, đầu tiên là lặn một vòng sau đó bật người dậy, tay tiếp lấy sóc đồng, hô lên đâm về phía Lưu Khảm.

Tay cầm sóc, chiến cuộc lập tức xoay chuyển.

Sóc dài Việt ngắn, Phàn Khoái và Lưu Khảm thật sự là kỳ phùng địch thủ, lương tài tương ngộ, đánh đến khó phân thắng bại.

Bất giác, giờ Mão đã tới.

22. Chương 21: Nhiệm Vụ

Trong lòng Nhâm Hiêu cực kỳ không hề bình tĩnh. Đứng thấy là y đã đồng ý với Đồ Tuy là trước cuối năm sẽ dẹp loạn nạn đạo phỉ tại huyện Bái, nhưng muốn làm được điều này, dù gì cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nạn đạo phỉ tại huyện Bái trên thực tế là dân bản xứ gây nên. Đương nhiên trong đó không thiếu có nhiều người Sở không muốn rút khỏi vũ đài lịch sử mà gây nên. Đạo phỉ và người địa phương câu kết với nhau, trong đó liên hệ rất sâu, hơn nữa bọn họ rất cơ linh, một khi phát hiện có gió thổi cỏ lay, sẽ lập tức trốn vào trong ao đầm nước sâu, ẩn nấp không ra. Nếu phái đại quân đi chinh phạt, đạo phỉ lập tức trốn khỏi địa phương ngay.

Nếu như binh mã phái đi thiếu, thì những đạo phỉ này sẽ mượn sự hiểu biết địa hình quận Tứ Thủy mà tập kích bất ngờ. Trước đây Đồ Tuy cũng thử mấy lần chinh phạt, tiêu hao rất nhiều quân mã và thuế ruộng nhưng cuối cùng đều là vô công mà quay về, thậm chí còn hao binh tổn tướng.

Nhâm Hiêu nghiên cứu tỉ mỉ tài liệu Đồ Tuy đưa cho y. Huyện Bái có hai đám đạo phỉ mạnh nhất, trong đó có một đội đạo phỉ rất khó xử lý. Bỗng nhiên chỉ có hơn mười người, lại đột nhiên có mấy trăm người, có đôi khi có thể tụ tập được ngàn người, hành tung quỷ dị, không thể nào tróc nã được; mà một đội đạo phỉ khác thì đơn giản hơn một chút, tài liệu vô cùng đầy đủ.

Vương Lăng, nam, người Sở. Tổ tiên là quý tộc Sở quốc, kỳ phụ là kỵ tướng dưới trướng Đại tướng Sở quốc Hạng Yên, chết trận theo Hạng Yên. Vương Lăng dẫn theo tùy tùng mà kỳ phụ để lại cho mình, ước chừng trăm người đi tới huyện Bái, tụ chúng làm phỉ, rất có danh tiếng tại quận Tứ Thủy.

Cộng thêm người này tính tình trầm lạnh, tinh thông binh pháp, vì vậy mấy lần chinh phạt cũng không thành công.

Dưới trướng Vương Lăng có khoảng chừng ba nghìn người, tất cả đều là những đạo phỉ chiến đấu mạnh mẽ hung tàn, giết người không chớp mắt, rất có hung danh tại huyện Bái.

Người Sở dưới sự quản lý của huyện Bái cũng rất nhiều, tai mắt cũng không hề ít. Nhâm Hiêu biết rõ, từ lúc y đặt chân tiến vào huyện nha, thì Vương Lăng đã biết đến sự tồn tại của y. Rất có khả năng trong đám phụ tá tới chinh phạt cùng y thì cũng có đồng bọn của Vương Lăng. Nói cách khác, nhất cử nhất động của Nhâm Hiêu đều bị Vương Lăng giám thị nghiêm mật rồi.

Nếu muốn đối phó với một đám đạo phỉ như vậy, không phải là một chuyện dễ dàng. Nhâm Hiêu suy nghĩ cẩn kẽ, cuối cùng bày ra một kế, nếu có thể thành công, nói không chừng có thể một lưới bắt hết nhóm đạo phỉ Vương Lăng này.

Phân phối quân Tần?

Một là sẽ dă thảo kinh xà, hai là theo luật Tần, điều năm mươi người, cần thông bẩm Tần Vương Chính Tần Vương cho phép, binh mã mới có thể điều động. Tuy rằng nói trong tay Nhâm Hiêu có hổ phù do Tần Vương Chính ban thưởng, nhưng trong lòng Nhâm Hiêu đã có chủ trương rồi, đương nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Vả lại xem đám mộ binh này, có lẽ sẽ có người tài.

Nhâm Hiêu là mang theo thái độ như vậy đi tới doanh địa, đi theo còn có đám người Tiêu Hà.

Vừa vào doanh địa, Nhâm Hiêu đã nghe có tiếng binh khí va chạm, y cũng không kinh động tới những người này mà lặng lẽ đi lên Điểm tướng đài.

Từ trên điểm tướng đài nhìn xuống, thấy tình hình trong sân đấu là y hiểu ra ngay.

Hai người Phàn Khoái và Lưu Khảm đang đấu nhau, Nhâm Hiêu nhìn thấy mà hai mắt sáng ngời, không kìm được khẽ gật đầu.

- Biết hai người kia không?

- Khởi bẩm huyện trưởng, hán tử cao hơn một chút chính là Đồ Cầu hộ của huyện Bái, tên là Phàn Khoái, tập võ từ nhỏ, được xưng là đệ nhất nhân huyện Bái. Người này võ nghệ cao cường, lại thêm trời sinh thần lực, không ai sánh bằng. Hắc hắc, quả nhiên là hảo hán của huyện Bái ta.

Có quan lại biết Phàn Khoái liền đứng ra trả lời.

Hương đảng của cổ nhân cực kỳ quan trọng, nghe khẩu khí người này rõ ràng là rất tự hào về Phàn Khoái.

Nhâm Hiêu chỉ cười:

- Vậy còn người kia thì sao?

Lưu Khảm ngày thường chỉ ở trong nhà, rất ít khi ra ngoài, vì vậy người của huyện có lẽ nghe nói đến người như thế, mà gặp thì cũng không nhiều.

Tiêu Hà trả lời:

- Người đánh luận võ với Phàn Khoái là thiếu niên Lưu Khảm, tuổi chưa tới mười lăm, vài ngày trước tới huyện chúng ta. Phụ thân là Lưu Phu, vốn là du hiệp vùng quận Tam Xuyên, sau này là môn khách của Lữ gia tại Đan Phụ (nay là Hà Trạch). Lữ công vì bị hương lân hãm hại mà chạy tới huyện Bái, Lưu Phu vì bảo vệ Lữ gia mà chết trận, cho nên chỉ có mẫu tử Lưu Khảm đến đây.

- Thì ra là tiểu tử ngốc này!

Quan lại lúc trước trả lời Nhâm Hiêu nghe vậy không kìm được châm chọc một câu.

Nhâm Hiêu nét mặt không biểu lộ gì cả, như tùy ý hỏi:

- Tiểu tử ngốc? Ta thấy người này ẩu đả rất có kết cấu, từ “ngốc” này là từ đâu mà có?

- Còn không ngốc ư!

Quan lại kia không kìm được khoe khoang:

- Huyện trưởng chắc không biết đó thôi, tiểu tử này vừa tới huyện Bái, lập tức rời khỏi Lữ công, vậy thì cũng thôi đi, nhưng hắn còn mang toàn bộ tiền trong người đổi thành Viên tiền (chính là tiền Tần). Hừ, mấy nghìn đao bó nhưng lại đổi lấy một đồng tiền tệ không dùng được...A, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết...Ý tiểu nhân không phải như vậy, xin huyện trưởng tha mạng.

Quan lại này thuận miệng nói mà quên mất vị huyện trưởng này là người Tần.

Nói Tần tệ thành tiền tệ, vậy chẳng phải là muốn chết còn gì?

Nhâm Hiêu cũng không nói gì, chỉ hừ một tiếng, một gã Thiết ưng duệ sĩ rút kiếm chém bay đầu viên quan lại kia, máu tươi phụt ra, bắn lên mặt những người xung quanh, nhưng không một ai dám nhúc nhích. Chỉ là ánh mắt Nhâm Hiêu nhìn Lưu Khảm trở nên nhu hòa hơn.

- Tiêu Trưởng lại!

- Có tiểu nhân!

Thần sắc Tiêu Hà rất tự nhiên, làm như không thấy chiếc đầu tử thi ngay bên chân mình.

- Lưu Khảm này...là người quận Tam Xuyên thật sao?

Tiêu Hà ngẩn ra, khẽ đáp:

- Đúng là như vậy. Dựa theo tư liệu hắn cung cấp, còn có nhà Lữ gia để xác định thì đúng là người quận Tam Xuyên.

Nhâm Hiêu tựa như có chút thất vọng.

- Đà!

- Có mặt tướng!

- Trong Lão Tần nhân ta có người họ Lưu không?

Một gã thiết ưng duệ sĩ cau mày suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Có. Lão Tần Lưu thị, vốn là Lưu thị triều Chu tộc nhân Đường quốc. Chu Thành Vương diệt Đường quốc, đem hậu duệ Lưu thị sửa phong đến Đỗ nguyên (nay là Đỗ Lăng nam Tây An), thành lập Đỗ quốc. Sau này Chu Tuyên Vương xử trảm Đỗ Bá (cũng chính là Quốc vương Đỗ quốc), Đỗ Tập Thúc con trai của Đỗ Bá chạy tới Tần quốc tị nạn.

Con trai Đỗ Tập Thúc là Đỗ Đế ở Tần quốc đảm nhiệm sĩ sư, lại lấy chức quan làm dòng họ, xưng là Sĩ thị. Sau này, Tôn tử sĩ của Đỗ Đế chạy tới Tần quốc, khôi phục lại họ Lưu, sau đó Duệ Lưu Tùng trước đây đã từng là kỵ tướng dưới trướng đại tướng tiên vương Mạnh Bí, vũ dũng hơn người, vô cùng được coi trọng. Nhưng khi tiên vương đánh tới quận Tam Xuyên, cường thủ Ung Đình mà băng hà, Mạnh Bí bị ngũ mã phân thân, Lưu Tùng cũng bởi vậy mà bị liên lụy, bị dùng cực hình, bộ tộc Lưu thị từ đó về sau biến mất.

Tiên vương trong miệng người này chính là Tần Võ Vương.

Nhâm Hiêu khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Lưu Khâm lại càng nhu hòa thêm.

- Điều tra một chút!

- Vâng!

Thiết ưng duệ sĩ lui trở lại.

Mà lúc này, Lưu Khâm và Phàn Khoái vẫn đang so đấu gần tới hồi kết. Hai người vùng Việt Sóc, đấu khoảng chừng bốn năm mươi hiệp, Lưu Khâm đã hạ phong độ, cũng khó trách, thân thể này của Lưu Khâm dù sao cũng đang vị thành niên, còn Phàn Khoái thì đã là người trưởng thành, sao có thể là đối thủ được nên vẫn có chút yếu hơn. Phàn Khoái thấy có sơ hở, hét lớn một tiếng, đâm Sóc tới, mang theo tiếng gió rít.

U....nhanh như tia chớp.

Nếu như trước đây, khẳng định Lưu Khâm sẽ dùng thuấn chống đỡ, nhưng lúc này thể lực của hắn không đủ, mắt thấy Sóc đâm tới, mắt hồ liên sôi sục, vùng Việt chém tới.

Một tiếng nổ vang lên, Sóc đồng của Phàn Khoái bị đẩy ra.

Chỉ là Lưu Khâm cũng không giữ được Việt Đồng, tuột bay ra ngoài, hồ khẩu vỡ toang, máu tươi bắn ra, nhưng Lưu Khâm cũng không bối vậy mà thối lui, trái lại vẫn bật người lên, ôm thuấn bay lên trời, mang theo lực vạn quân, đụng tới Phàn Khoái. Nếu đánh trúng, Phàn Khoái không chết cũng trọng thương.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Sóc đồng trong tay Phàn Khoái trượt xuống, hai tay cầm Sóc, cổ sức đâm ra ngoài một trận. Chỉ nghe bồng một tiếng, thuấn sóc chạm nhau, tấm chắn trong tay Lưu Khâm nát bấy, Sóc đồng trong tay Phàn Khoái cũng gãy thành hai đoạn.

Phàn Khoái quát to một tiếng, lắc mình lui ra sau, mà hai tay Lưu Khâm đã cuốn lấy cánh tay y, vùng đầu mình lên đánh vào đầu Phàn Khoái.

Đám người Lưu Bang chưa bao giờ chứng kiến cuộc đấu thảm liệt như vậy, trong lúc nhất thời toàn sân đấu lặng ngắt như tờ, Phàn Khoái bị đụng đầu máu chảy rỉ xuống, mà trên mặt Lưu Khâm cũng đầy máu. Hai người lao đảo rời nhau ra, ngồi bệt xuống đất, Lưu Khâm không còn chút sức lực nào, mà Phàn Khoái thì đầu choáng mắt hoa.

Lúc này, hai gã Thiết ưng duệ sĩ xông lên, một người kèm một người chế trụ Phàn Khoái và Lưu Khâm.

Mọi người giờ mới phát hiện trên đài cao của doanh địa, Nhâm Hiêu đang lạnh lùng quan sát.

- Đánh cho thụ sống hẳn, sao không đem các người thụ sống chết đi?

Thụ sống, là một cách nói của người Hàm Dương, ý là nói: Đánh thỏa mãn chưa? Sao không đánh đến chết đi?

Nhâm Hiêu dùng khẩu âm Lão Tần rất nặng, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, trên mặt đầy vẻ tức giận:

- Cui nơi này là nơi nào hả? Dám làm càn như thế? Người đâu, đem hai tên cuồng đồ không biết trời cao đất rộng kia kéo xuống, đánh mỗi người mười lăm roi, sau đó quay về đơn vị.

Lưu Khảm đã không còn sức lực, mà Phàn Khoái cũng trong tình trạng kiệt sức. Hai người bị thiết ưng duệ sĩ kéo như chó chết đi tới cửa doanh địa, đánh cho bôm bốp, cũng may, Thiết ưng duệ sĩ này đã được Nhâm Hiêu dặn dò, là không đánh chết, bằng không mười lăm roi này đánh xuống, hai người chỉ ít cũng phải tróc da thịt.

Lúc về đến đơn vị, thanh tráng trong doanh đều xếp thành hàng. Nhâm Hiêu khi điểm danh xong, bảo phó tướng bên cạnh y kiểm tra người nào có bệnh, thân thể gầy yếu thì loại ra ngoài, chỉ còn lại chưa tới ngàn người.

- Từ hôm nay trở đi, các người lại ở chỗ này huấn luyện ba ngày. Ba ngày sau sẽ phụ trách một nhóm lương thảo đi tới Tiết quận.

Mông Diêm tướng quân hiện nay đang dẹp chiến loạn ở Tiết quận, nói không chừng lúc áp tải đồ trên đường các người sẽ bị phục kích, trong thời gian ba ngày này, ta sẽ tận lực dạy bản lĩnh đánh giết cho các người. Sau ba ngày thì vận chuyển lương thảo...Theo luật Tần, người chết chứ lương thảo không thể để mất. Trong vòng mười ngày phải vận chuyển lương thảo an toàn đến Bình Dương, nếu muộn một ngày, y theo Luật Tần, toàn quân bị chém.

Lời vừa ra khỏi miệng, bất luận là đám người Tiêu Hà trên đài cao hay là đám người Lưu Bang dưới đài toàn bộ sắc mặt đều thay đổi.

23. Chương 22: Mối (1)

Đại doanh rừng trúc trở nên rất náo nhiệt.

Tuy rằng chỉ có ba ngày, nhưng nếu là quân doanh, nếu muốn huấn luyện, vậy thì nhất định phải có hình dạng quân doanh, phải có bầu không khí huấn luyện.

Thẩm Thực Kỳ, Tào Vô Thương và Đường Lệ đều được giữ lại, đồng thời sắp xếp cùng đội với Lưu Khảm. Trong quân Tần, từ Thương Quân (cũng chính là Thương Ưởng) thành lập chế độ tân quân liên bảo, tới khi tái nhập binh pháp Úy Liêu, thành “Úy Liêu tử - Ngũ chế lệnh”, trên thực tế sau nước Quan Đông cũng bắt đầu tiếp thu chế độ quân sự ưu tú và ngày càng hoàn thiện phổ biến này.

Năm người làm một đội, đầu mục được gọi là Ngũ trưởng, mười người làm một Thập, đầu mục được gọi là Thập Trưởng; Ngũ thập cũng chính là năm mươi người một Chúc, gọi là Chúc trưởng; Hai Chúc là một Lư, đầu mục là lư trưởng; cũng gọi thông thường là Bách phu trưởng; tới ngàn người, lại được gọi là Tướng.

Tuy rằng Lưu Khảm đã bị đánh năm mươi roi, nhưng họa lại được phúc, được Nhâm Hiêu thăng làm Ngũ trưởng.

Ngoại trừ bốn người Lưu Khảm ra, còn có một người tên là Chu Xương, cũng trở thành bộ hạ của Lưu Khảm. Người này tuổi tác gần bằng Thẩm Thực Kỳ, cũng rất khôn khéo, chỉ là tính cách khá nặng nề, mặt mày lúc nào cũng nặng, cũng không thích nói chuyện, chẳng khác gì cái hũ nút.

Theo như Tào Vô Thương nói, Chu Xương này cũng là người ít nói, nhưng lại rất hay nói lắp. Đặc biệt là lúc cãi cọ với người khác, khi sốt ruột nóng vội thì sẽ lắp bắp, nửa ngày nói không tròn một câu. Thế nhưng người này rất mạnh, hơn nữa thiết diện vô tư, thái độ làm người cũng rất công chính, nếu như chọc gã nóng lên, thậm chí gã còn có thể liều chết với người khác.

Người huyện Bái thật ra lại rất tôn kính gã, ngay cả đám người Hạ Hầu Anh cũng không dám chọc và Chu Xương này. Lại thêm một hũ nút như thế, cộng thêm ba người Thẩm Thực Kỳ, Lưu Khảm phát hiện,

là thủ hạ của mình thật đúng là đủ loại, người nào cũng có. Thẩm Thực Kỳ khôn khéo có năng lực, Tào Vô Thương tật ác như cừu, Đường Lệ trầm ổn đánh đá chua ngoa, Chu Xương cẩn thận tỉ mỉ.

Nhìn bốn người ở cùng nhau, Lưu Khảm có cảm giác dở khóc dở cười.

- Đưa khẩu phần thức ăn của chúng ta giao cho Chu Xương quản lý đi.

Lưu Khảm sau một lúc do dự thì nói với mọi người:

- Thể cốt của Chu Xương không tốt lắm, ngày thường lúc huấn luyện, thì do ta và Vô Thương đại ca phối hợp quan tâm, nhưng bởi tính người thận trọng, nên người sẽ phụ trách khí giới và vật tư cho chúng ta.

Chu Xương xụ xuống, nét mặt cứng ngắt gật đầu.

So sánh ra, thể cốt của gã đích xác là không cường kiện, nhưng gã lại có tính cách mạnh mẽ, bất kể thể nào cũng sẽ không nhả ra.

Đối với Lưu Khảm thì điều này rất tốt, Chu Xương đồng ý rồi dù là hơi gượng gạo chút.

- Được rồi, không còn sớm nữa, ngày mai giờ dần điểm danh, tất cả mọi người nghỉ ngơi sớm đi.

Bốn người Thẩm Thực Kỳ gật đầu, nằm xuống ngủ. Bận rộn cả ngày, thật sự là cũng mệt mỏi rồi, cho nên vừa nằm xuống là ngủ ngay.

Nhưng Lưu Khảm lại không ngủ mà đứng lên đi ra khỏi quân trướng. Tiếng điều dẫu quanh quẩn trên không trung, càng tăng thêm vẻ vắng lạnh ở đây. Bầu trời đầy sao lóe sáng, biểu thị ngày mai sẽ là một ngày thời tiết đẹp, Lưu Khảm ngồi xuống bên ngoài quân trướng, ôm đùi, suy nghĩ.

Đời trước, hấn ra sức không chịu nghe theo cha tham gia quân ngũ, ai có thể ngờ sau khi trọng sinh thì lại gia nhập binh doanh. Ông trời ơi, thật là có ý tứ đó, coi như là một giấc mộng, đã hoàn thành tâm nguyện của cha mình rồi, tuy rằng cha mình không được nhìn thấy cảnh này.

Nhớ về cha mẹ đời trước, trong lòng Lưu Khảm lại tràn ngập sự đau lòng. Hấn cô độc ngồi trước quân trướng, hai mắt dờ ra ôm lấy chân, rơi vào trầm tư.

Phía sau có tiếng bước chân vang lên làm Lưu Khảm bừng tỉnh.

Quay đầu nhìn, chỉ thấy Đường Lệ từ trong quân trướng đi ra, y nhìn thoáng qua Lưu Khảm, không nói gì mà chỉ ngồi xuống cạnh hấn, cau mày lại.

- Đường ca, có tâm sự?

Đường Lệ nói:

- A Khảm, những lời hôm nay Huyện trưởng nói, ngươi tin sao?

- Nói cái gì?

- Nói là ba ngày tới, chúng ta sẽ phải áp tải lương thảo đó.

Lưu Khảm ồ một tiếng, vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Sao vậy, có vấn đề gì sao?

Vốn tưởng rằng Nhâm Hiêu triệu tập hương dũng là để thanh trừ đạo phỉ, nhưng thật không ngờ, mục đích của y là tụ tập hương dũng để áp tải lương thảo.

Ngay từ đầu Lưu Khảm cũng hơi kinh ngạc, nhưng sau đó ngẫm lại, tựa như hiểu một chút.

Ai cũng biết, diện tích lãnh thổ hiện nay đều thuộc về Tần quốc, thể nhưng binh lực cũng không phải là quá sung túc. Thiếu người đi áp tải lương thảo cũng là rất bình thường. Nhưng nghe ý tứ của Đường Lệ, thì tựa như y không tin như vậy.

- Đường ca, lẽ nào huynh cho rằng Huyện trưởng còn có mục đích khác của hấn?

Đường Lệ gật đầu:

- Không sai, ta nghĩ sự việc hẳn không đơn giản như vậy, tựa hồ có điểm gì đó không thích hợp, nhưng ta nghĩ mãi mà không ra đáp án, nên ngủ không được...A Khám, dù gì thì ta thấy chúng ta nên cẩn thận một chút, nên lưu ý nhiều hơn mới được.

Có lẽ lời của Đường Lệ là vô căn cứ, nhưng đạo lý cẩn thận cũng có thể dùng năm vạn thuyền, Lưu Khám cũng không phải là không hiểu, có một số việc, cẩn thận một chút là tốt, cẩn thận không bao giờ sai cả.

- Đường ca, chuyện này giao cho Kỳ ca ca đi, bảo huynh ấy lưu ý, mọi người cứ nghe theo là được. Chúng ta giờ cứ ở đây huấn luyện thật tốt, lúc bình thường thì đổ mồ hôi nhiều chút, lúc chiến đấu thì ít chảy máu chút, khi luyện thì chia ra, bảo vệ cho nhau là được, đừng nghĩ nhiều.

- Lúc bình thường thì đổ mồ hôi nhiều chút, lúc chiến đấu thì ít chảy máu chút?

Đường Lệ vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Khám, đột nhiên cười nói:

- A Khám, giờ ta mới phát hiện, thật ra ngươi không hề ngốc.

Lưu Khám cũng cười, vỗ vỗ vào vai Đường Lệ:

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, quay về nghỉ ngơi, sáng sớm mai còn phải huấn luyện đấy.

Thật ra, thời gian ba ngày thì có thể huấn luyện được gì? Trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ, dù là Nhâm Hiêu xuất thân Thiết ưng duệ sĩ chung quy cũng không phải là thần tiên, đem một đám người nhàn tản ghép lại thành một chỉnh thể, đương nhiên không thể. Nhưng Nhâm Hiêu vẫn vô cùng nghiêm khắc, trong thời gian ba ngày này, đã đấu loại ra hai ba trăm người.

Trong quân doanh, hôm nay còn lại chưa tới sáu trăm người.

Khóa huấn luyện chủ yếu là tập trung vào phương diện kết trận đánh giết. Việc huấn luyện vô cùng cực khổ, rất nhiều người kêu khổ thấu trời, thế nhưng năm người Lưu Khám từ đầu tới đuôi không ai lùi bước, cắn răng kiên trì.

Ngoại trừ đội năm người Lưu Khám ra, còn có vài đội khác cũng rất chăm chú huấn luyện.

Đội năm người của Phần Khoái, đội của Lưu Bang, ngoài ra, còn có một đội của một người tên là Nhâm Ngao, suất lĩnh năm người, huấn luyện cũng vô cùng khắc khổ.

Theo như lời Thẩm Thực Kỳ nói, ba đội nhân mã này tất cả đều là người của Lưu Bang.

Hạ Hầu Anh nằm trong đội thứ nhất của Lưu Bang, trước mặt Lưu Bang, vẻ kiêu ngạo của người này hoàn toàn biến mất, tuy rằng vẫn hi hi ha ha, nhưng bất kể thái độ thế nào, thì trong lúc huấn luyện biểu hiện vô cùng tỉ mỉ cẩn thận, quả thật như là thay đổi thành con người khác.

Người của Lưu Bang vẫn giữ thái độ đối địch với đám người Lưu Khám, nhưng không ai dám trêu chọc vào hắn.

Về phương diện quân kỹ, Nhâm Hiêu lệnh có tam lệnh ngũ thân, trong quân doanh không được tự ý ẩu đả; về phương diện khác, trận chiến giữa Lưu Khám và Phần Khoái, cũng xác thực đã khiến mọi người nảy sinh sự kiêng kỵ đối với hắn. Thẩm Thực Kỳ nói với Lưu Khám, Phần Khoái này cũng rất kính nể hắn đấy.

Vào ban đêm sau trận đọ sức, Hạ Hầu Anh từng hỏi Phần Khoái:

- Đồ Tử ca, Lưu Khám kia rốt cuộc là người như nào?

Phần Khoái trả lời:

- Tại lúc này tiểu tử ngốc kia kém ta một bậc, nếu như thật sự ẩu đả, ta có thể trong vòng trăm hiệp giết được hắn. Nhưng mười năm sau, lúc mười năm, nếu hắn vẫn theo xu thế này mà phát triển, thì trong vòng hai mươi hiệp, hắn có thể giết chết ta. A Anh, mười mấy người các ngươi nghe rõ ràng cho ta, không nên trêu chọc vào tên kia, bằng không dù là chết ta cũng không quản đâu đấy. Chuyện của chúng ta, tự có đại ca và ta giải quyết cùng hắn rồi.

Thẩm Thực kỳ nghi hoặc hỏi:

- A Khám, nghe khẩu khí của Đồ Tử, giống như ngươi và tên kia có oán cừu gì đó, rốt cuộc là chuyện gì?
“Tên kia” mà Thẩm Thực Kỳ nhắc tới chính là Lưu Bang.

Lưu Khám lắc đầu không hiểu, nói:

- Ta đã nói rồi, trước đó, ta chỉ nghe các ngươi nhắc tới hần, căn bản chưa hề gặp hần bao giờ. Về phần cừu hận, lại càng là lời vô căn cứ. Chắc là bởi vì lần trước ta ra mặt giúp Vô Thương đại ca, nên ngươi của hần ghi hận thôi.

Đường Lệ nói:

- Không thể nào. “Tên kia” tuy rằng rất vô lại, nhưng vẫn còn chút biết điều. Nếu không, hần đã sớm tìm đánh chết Vô Thương rồi. Ngươi phải biết rằng, bên cạnh hần có khá nhiều tay lợi hại, nếu muốn giết chết Vô Thương, căn bản không nói chơi.

- Tên lợi hại?

Thẩm Thực Kỳ đáp:

- Ngoại trừ Đồ Tử ra, còn có một tên, là người Phong Ấp, tên là Chu Bột. Chính là tên Ngũ trưởng thuộc đội với “tên kia” đó, vốn là người huyện Quyển (Hà Nam Nguyên Dương), bình thường dựa vào nông tằm nuôi tằm mà sống, thỉnh thoảng thổi tiêu trong tang lễ giúp người ta, nhưng hần lại rất có bản lĩnh, có thể kéo cường cung, võ nghệ không tầm thường, hơn nữa rất có tâm kế.

Một tên đó, một Đồ Tử, đều là tâm phúc của Lưu Quý. Mặt khác còn có Lư Quán, là người mà lớn lên từ nhỏ với Lưu Quý, là cái đuôi của Lưu Quý, chỉ cần nơi nào có mặt Lưu Quý, thì nhất định sẽ có Lư Quán. Còn có tên Nhâm Ngao, quan hệ với Lưu Quý cũng không tầm thường...Có đôi khi, ta cũng không hiểu, “tên kia” có gì tốt mà tất cả mọi người đều đi theo hần thế.

Chu Xương lấp bắp thêm vào một câu:

- Nếu tất cả mọi người phục hần, khẳng định hần có điểm xuất sắc. A Kỳ, điểm này ngươi không bằng hần.

Thẩm Thực Kỳ trừng mắt lên, định tranh cãi với Chu Xương. Lưu Khám, Đường Lệ vội vàng kéo hai người lại, không để họ tranh cãi nhau. Nhưng một câu nói này của Chu Xương đã nhắc nhở Lưu Khám.

Nhìn người không nên nhìn vào khuyết điểm của người đó, những người như Phàn Khoái, Chu Bột, đều là người có bản lĩnh, có thể chịu phục Lưu Bang, vậy là chắc chắn Lưu Bang có điểm hơn người rồi. Xem ra, cần phải để ý tới “tên kia” nhiều mới được. Mà lời của Thẩm Thực Kỳ nói, cũng chỉ coi như một sự tham khảo thôi.

Chỉ là trong thời gian huấn luyện, Lưu Khám phát hiện Lưu Bang cũng không có địch ý với hần như Thẩm Thực Kỳ nói. Ngược lại, đám người Phàn Khoái thật ra lại mang chút ý hận thù khó hiểu đối với hần. Còn Lưu Bang thì thái độ lúc nào cũng hiền lành, mà xem ý tứ của y, tựa như còn muốn kết giao với Lưu Khám nữa.

Là có tâm kế, hay là thật sự muốn kết giao? Lưu Khám cũng không rõ. Cho nên hần chỉ sơ giao với Lưu Bang, không trở mặt với y, mà cũng không qua lại nhiều với y.

Vì vậy, trong bầu không khí kỳ quái này, thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Lương thảo đã tập kết hoàn tất, Nhâm Hiêu mệnh phụ tá của mình, cũng chính là Triệu Đà xuất thân Thiết ưng duệ sĩ đảm nhiệm Chính Tướng, mang theo đội áp lương khởi hành.

Triệu Đà, cái tên này có chút quen tai!

Lưu Khám ở trong đội ngũ nhìn Triệu Đà cưỡi chiến mã tuổi cũng còn trẻ kia mà nghĩ nghĩ, chỉ tiếc là hần không quá am hiểu giai đoạn lịch sử Tần Hán này, thế nên trong hời ức toàn trống rỗng, kết quả là không nghĩ ra được gì.

Nhâm Hiêu suất lĩnh Thiết ưng duệ sĩ dưới trướng đứng ở đầu trần nhìn theo đội ngũ đi xa.

Một gã thiết ưng duệ sĩ khê nói:

- Đại nhân, chẳng phải là ngài rất xem trọng tên tiểu tử kia sao? Sao lại muốn hấn đi mạo hiểm vậy?

Thần sắc Nhâm Hiêu lãnh đạm:

- Chính là bởi vì ta xem trọng hấn, cho nên mới để hấn tham gia hành động lần này. Vương Lăng, chỉ là một đám ô hợp mà thôi, nếu như ngay cả một cửa này cũng không qua được, tương lai dựa vào đâu mà trở thành thiết ưng duệ sĩ chứ? Ưng bài này, không phải là ai cũng có thể nhận được đâu.

Hơn nữa, năm xưa chúng ta chẳng phải cũng là như này, từ trong trận huyết mà đi ra hay sao? Nếu hấn thật sự là Lão Tồn Nhân, đương nhiên phải hiểu rõ.

Thiết ưng duệ sĩ nói;

- Đại nhân nói rất phải.

- Được rồi, việc này dừng ở đây, không bàn lại nữa. Lập tức phái người đi thông tri Đồ tướng quân, nói là “Mời” đã thả ra ngoài, chuẩn bị hành động.

- Vâng.

Thiết ưng duệ sĩ khom người tuân mệnh, xoay người đi nhanh.

Nhâm Hiêu đứng ở đầu thành, nhìn lương đội dần biến mất bóng dáng, đột nhiên cười nói:

- Tiểu tử, cố gắng, đừng để ta thất vọng đấy!

24. Chương 23. Mời (2)

Thẩm Thực Kỳ dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Lưu Khảm đi phía trước. Lưu Khảm bên trong mặc áo ngắn theo chế thức quân Tần, áo khoác là bì giáp dùng da tê giác chế thành, tóc dài bên thành búi, từ xa nhìn lại, không khác gì sĩ tốt lão Tần trong truyền thuyết, tay cầm thuẫn đồng, thay cầm Việt đồng, trên lưng còn có một thanh thiết kiếm dài chế thức quân Tần chừng bốn xích, lúc đi, ưỡn ngực ưỡn bụng, trong uy phong lẫm lẫm còn mang theo khí thế trang nghiêm.

Mà đám người Thẩm Thực Kỳ rõ ràng là không được trang bị như vậy, mà chỉ được phân phối một chiếc áo ngắn cũ kỹ, trong tay cầm sóc hoặc tiễn, hai người Đường Lệ và Tào Vô Thương còn được phân cầm cung cứng nửa thạch, hai mươi nhánh tên lang lưỡi, hỗn hỗn đi theo sau quân.

- Dựa vào gì mà A Khảm lại được phối giáp?

Thẩm Thực Kỳ thì thầm hỏi, phải biết rằng, binh lính được phối giáp và không được phối giáp khác nhau rất lớn, có bì giáp hộ thân, càng thêm một phần an toàn, tuy rằng chưa chắc đã có chiến sự gì nhưng tăng thêm an toàn thì vẫn luôn là chuyện tốt.

Tào Vô Thương chăm chọc, nói:

- Muốn phối giáp cũng dễ thôi, qua đó đánh A Khảm một trận, đảm bảo sẽ có phối giáp.

- Ta đây thà rằng không cần hộ giáp cũng không muốn đánh người. Ta không rõ như vậy...Nhiều người ở trong đó, mà cũng chỉ có Đồ Tử là có thể thắng hấn thôi.

Thẩm Thực Kỳ làm bầm, xoay chuyển ánh mắt, lại rơi vào trong đội ngũ, duy nhất có một người được cưỡi ngựa. Người đó chính là Triệu Đà, là thiết ưng duệ sĩ. Nghe nói, người này năm nay hai mươi tuổi, cũng chinh chiến vô số lần, giết người như ma. Ngay năm ngoái, Triệu Đà này bởi vì chiến công hiển hách mà được Tần vương chính ban tặng thù vinh Ngự kiếm hộ giá, rất nổi danh tại Tần quốc.

Cái gọi là Ngự kiểm hộ giá cũng chính là Thiếp thân vệ sĩ của Tần vương. Tần Vương chính tính tình đa nghi, đặc biệt lúc Kinh Kha ám sát thất bại thì càng không cho bất cứ người nào mang theo vũ khí, tới gần hắn trong vòng hai trăm bước, mà Ngự kiểm hộ giá này ý ới là có thể cầm vũ khí theo Tần Vương chính.

Nếu không phải cực kỳ trung thành và tận tâm, được Tần vương chính cực kỳ tín nhiệm, sao có thể được nhận lấy Thù vinh chứ? Vì vậy đồn đãi còn nói, tương lai Triệu Đà chắc chắn trở thành một nhân vật như Mông Diêm thứ hai. Không ngờ Tần vương chính lại phái một người như thế tới huyện Bái.

Đường Lệ nói:

- Cần cứ theo Luật Tần, chỉ có Ngũ trưởng trở lên mới được phân phối giáp trụ. Nếu như người muốn được trang bị như A Khảm, vậy thì cầu trời phù hộ dọc đường đi chúng ta có thể đụng phải chiến sự, đến lúc đó nếu như người có thể giết được giáp sĩ đối phương, có thể giành được quân công, thăng làm Ngũ trưởng.

- Ta nhỏ vào!

Thẩm Thực Kỳ không kìm được phun nước miếng:

- Miệng thối, đừng có nhắc diêm gở chứ. Ta mong muốn nhất chính là trên đường đi bình an, ngàn vạn lần đừng gặp phải phiền phức gì. Tốt nhất là chúng ta bình an, đến nơi đó rồi thì chiến sự cũng chấm dứt, sau đó có thể về nhà...Về phần công tước quân công gì đó, ta chẳng thèm. Hơn nữa, mặc giáp trụ, ít nhất cũng phải nặng trên hai mươi cân, trời thì nóng, ta cũng chẳng muốn có thêm phiền phức.

Lưu Khảm đi trước dẫn đầu, nhưng mọi người nói chuyện đằng sau, hắn lại nghe rất rõ ràng, liền không kìm được mỉm cười. Thẩm Thực Kỳ này đôi lúc thật đúng là kẻ dở hi, nhưng có một người như thế nhiều lúc cũng vui.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lưu Khảm khê liếc sang, nhìn lướt qua Lưu Bang ở trên đằng trước. Lưu Bang cũng được phối bì giáp, cũng là trang phục sĩ tốt quân Tần, áo ngắn tóc búi. Tựa như cảm nhận được ánh mắt của Lưu Khảm, Lưu Bang bỗng dừng quay đầu lại, chạm vào ánh mắt của Lưu Khảm, y mỉm cười, gật đầu với Lưu Khảm, sau đó lại quay đầu lên, bước đi như không có việc gì.

Người kia rốt cuộc là một người như nào!

Lưu Khảm chau hàng lông mày rậm lại, thu lại ánh mắt. Trong mấy ngày hành quân, Lưu Khảm cũng biết thêm chút ít về Lưu Bang. Người này rất có khí phách, hành động hiệp nghĩa, hơn nữa cũng vô cùng chiều cổ người bên cạnh mình, từ việc y chủ động làm một binh lính cầm binh khí mà thấy, người này....ít nhất là người hiểu nắm được nhân tâm, đồng thời, cũng là người có tầm nhìn, cũng rất cơ linh.

Thế nhưng Lưu Khảm lại không nhìn ra được chút tính chất đặc thù đáng giá cho vô số người đi theo Lưu Bang. Chút thủ đoạn nhỏ này có thể có chút hữu dụng đối với Hạ Hầu Anh, Phàn Khoái, nhưng với nhân vật như Tiêu Hà, sao lại đi theo y chứ?

Không hiểu, thật sự là không hiểu mà!

Lưu Khảm nghĩ tới đây, lắc lắc đầu. Đưa mắt nhìn xa xa, đường lầy lội như vậy, lần này áp tải lương htaró, thậm chí trước khi xuất phát, hắn còn chưa kịp nói lời từ biệt với Khảm phu nhân nữa.

Nói vậy, chắc Khảm phu nhân hiện tại cũng sẽ cảm thấy bất an rồi. Còn có Lữ Trĩ nữa, nha đầu thông minh kia không biết giờ đang làm gì? Từ hiện tại cho thấy, giữa Lữ Trĩ và Lưu Bang vẫn chưa cùng xuất hiện một cái gì, không biết có phải là do sự xuất hiện của mình, mà con đường đi của Lữ Trĩ và Lưu Bang không gặp nhau không...Hay là...

Dọc đường đi, Lưu Khảm cứ miên man suy nghĩ.

Lúc chạng vạng, bầu trời đột nhiên có cơn mưa nhỏ tí tách, hơn nữa vào đêm, mưa không những ngừng mà càng lúc càng lớn. Nếu như là bình thường, mọi người sẽ vô cùng vui mừng vì có một trận mưa lớn như thế, sẽ giảm bớt đi nhiệt độ nóng bức. Thế nhưng hiện tại, tất cả mọi người bắt đầu chửi bới, nguyên nhân rất đơn giản, trận mưa to này tuy rằng khiến cho nhiệt độ không khí hạ xuống, nhưng đồng thời cùn làm đường xá càng thêm khó đi.

Thời tiết tháng 5 thay đổi bất thường, căn bản không theo bất cứ quy luật gì cả. Hừng đông, mưa còn lớn hơn nữa.

Hình như thiên hà đã vỡ một lỗ hổng, mưa to như hạt đậu rơi xuống, làm khắp nơi bao phủ trong làn mưa.

Xe lương thực bị hãm ở trên đường, hơn mười người hợp lực mới có thể đẩy ra được.

Nếu như mưa cứ tiếp tục như này thêm một đêm nữa, chắc chắn sẽ không thể nào áp tải lương thảo đến Bình Dương được đúng hạn. Dựa theo Luật Tần, toàn bộ người áp tải lương thảo đều sẽ bị trị tội. Đám người Lưu Khâm sốt ruột, thế nhưng càng sốt ruột, càng gặp chuyện không may, một chiếc xe ngựa lại rơi vào trong hầm.

Bánh xe thoảng cái đã gãy ra!

Xe tê liệt nghiêng đổ trên đường, mười mấy người cố sức la lên, nhưng nâng kiệu gì cũng chỉ nâng được một nửa. Lưu Khâm và Phàn Khoái nhìn nhau, liền đi lên trước đẩy binh lính ra, hai người mỗi người nắm một càng xe, không nói hai lời kéo xe lương lên từ trong vũng bùn lầy.

Nhưng lúc kéo lên, lại khiến Lưu Khâm biến sắc, không kìm được nhìn thoảng vào lương thực trên xe

Không đúng, xe lương thực này sao lại nặng như vậy, sợ là còn vượt trên cả ngàn cân. Một chiếc xe, tối đã cũng chỉ sắp xếp lương thực khoảng trên năm trăm cân, chẳng trách bánh xe lại gãy, nặng như vậy, sợ là đã vượt qua cực hạn rồi. Bên kia, sắc mặt Phàn Khoái cũng có chút thay đổi, nhìn thoảng qua Lưu Khâm, lại nhìn xe lương, như có chút suy nghĩ.

- Nhanh lên một chút, thay bánh xe!

Người la lên là Ngũ Trưởng Nhâm Ngao.

Lưu Khâm thừa dịp bánh xe khởi động trong nháy mắt, liền lé nhìn Triệu Đà cách đó không xa. Kỳ lạ, theo lý mà nói thì Triệu Đà phải vô cùng sốt ruột mới đúng, nhưng sao vẻ mặt lại bình tĩnh thế kia? Nhìn tư thái của gã, rõ ràng là chẳng chút náo lo lắng cho hành trình bị lỡ dở cả.

Sai, phương diện này chắc chắn là có huyền cơ.

Xe lương rất nhanh được sửa lại xong xuôi, đội lương lại tiếp tục tiến lên trên đường mưa lầy lội. Lưu Bang phía sau đột nhiên nhích lại gần, hai người Phàn Khoái và Nhâm Ngao trong vô tình đã đứng ở sau lưng Lưu Khâm, ngăn bốn người Thẩm Thực Kỳ ra, đồng thời cũng vây quanh Lưu Khâm. Lưu Khâm ngẩn ra, vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Bang:

- Người muốn làm gì?

- Tiểu huynh đệ, người không phát hiện có gì đó không bình thường sao?

Lưu Khâm nhướn mày:

- Có ý gì?

- Đồ tử vừa nói với ta, đồ trên xe rất có thể không phải lương thực.

Lưu Khâm giật mình quay lại nhìn Phàn Khoái, đã thấy nét mặt Phàn Khoái không tỏ thái độ gì cả, thấy hần nhìn mình thì khẽ gật đầu.

- Nếu không phải là lương thực thì là gì?

Lưu Bang nói:

- Hai ngày trước, xe lương không nặng như thế đâu, nhưng sao lần này gặp mưa thì lại trở nên nặng như vậy? Ta đoán, chỉ sợ trên xe là bùn cát, cho nên gặp nước mới nặng như vậy. Tiểu huynh đệ, xem ra nhiệm vụ lần này có chuyện rồi.

Bùn cát?

Lưu Khâm giật mình, thoảng cả kịp phản ứng. Trên xe không phải là lương thảo, nói vậy, mục đích nhiệm vụ lần này cũng không phải là Bình Dương, lẽ nào...

Lưu Khám nhìn Lưu Bang, nói nhỏ:

- Ý ngươi là...

Lưu Bang gật đầu:

- Nếu như ta đoán không sai, nhiệm vụ lần này của chúng ta, chỉ sợ là mỗi câu cá cho người Tần thôi.

- Câu cá?

Lưu Khám nhìn thoáng qua Triệu Đà phía xa xa:

- Dùng một thiết ưng duệ sĩ làm mồi, con cá này sợ là không hề nhỏ nha.

Lưu Bang nói:

- Kết quả của con mồi sẽ là toàn bộ bị cá nuốt sống. Tiểu huynh đệ, hiện tại chúng ta là trên một chiếc thuyền, theo lý nên hỗ trợ lẫn nhau, hợp tác với nhau mới đúng.

- Hợp tác thế nào?

- Chúng ta...

Lưu Bang nhìn thoáng qua bốn phía:

- Nếu như tình hình không hợp thì trốn đi.

Lưu Khám cười lạnh:

- Trốn? Trốn đến đâu chứ? Thiên hạ to lớn, nơi đâu cũng là vương thổ, ta cũng không muốn ả đời trốn tránh, không dám gặp người. Hơn nữa, dù là ta có thể trốn được, nhưng mẹ ta thì sao? Bà đã nhiều tuổi rồi, lẽ nào lại phải chịu tội thay ta?

- Việc này...

- Đừng quên, trong luật Tần, có tội liên đới đấy.

Lưu Bang có chút ngưng ngượng, cười nói:

- Tiểu huynh đệ là một hiếu tử, rất tốt. Ta đã ta cũng không gạt ngươi, ta nghĩ lần này người Tần muốn câu cá, chỉ sợ chính là cuồng nhân Vương Lăng Sở quốc. Người không biết đó thôi, , vương lăng bình hùng tướng mạnh, không dễ dàng đối phó đâu.

Lưu Khám nắm chặt Việt đồng trong tay:

- Dù là cá lớn thế nào, không chừng sẽ bị mồi làm uất nghẹn. Có câu là binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn. Đại trượng phu sinh ra ở đời là làm nhân kiệt, chết cũng phải hy sinh oanh liệt. Nếu chỉ vì bản thân mà liên lụy người nhà chịu khổ, ta chẳng thà chịu chết. Nếu thật sự có nguy hiểm, thì liều mạng đánh một trận, không chừng còn có thể giành được đường sống. Cái gọi là trước chiến đấu mà khiếp sợ, không được coi là hảo hán, ta quyết định ở lại đánh một trận.

Sống phải là nhân kiệt, chết cũng phải hi sinh oanh liệt!

Ánh mắt Lưu Bang sáng lên, chợt nhìn thoáng qua Phàn Khoái, Nhâm Ngao.

Chỉ thấy Phàn Khoái sầm mặt xuống nhưng vẫn gật đầu, nhưng trong đôi mắt thì lại sáng lên lộ ra tia tán thưởng, nhìn chăm chăm Lưu Khám.

Lưu Bang nghiêng răng:

- Đã như vậy, con mẹ nó liều mạng nào!

25. Chương 24: Đại Trạch Chiêu Dương

Một trận gây chiến nho nhỏ, có lẽ thậm chí gọi là gây chiến cũng không quá. Từ đầu tới đuôi cũng chỉ là vài người nói chuyện, ngay cả đám người Thẩm Thực Kỳ cũng không nghe được rốt cuộc Lưu Bang và Lưu Khảm đã nói những gì. Lưu Bang đương nhiên sẽ không nói, mà Lưu Khảm cũng sẽ không nói cho bất cứ ai.

Bởi hậu quả của chuyện này đã quá rõ ràng rồi.

Chỉ ít từ thái độ của hai người Phàn Khoái và Nhâm Ngao đối với Lưu Khảm là có thể nhìn ra manh mối, địch ý của hai người này đối với Lưu Khảm đã giảm đi rất nhiều.

Trên lịch sử, Lưu Bang rốt cuộc có tham gia lần hành động này hay không? Lưu Khảm cũng không biết, nhưng hẳn có thể cảm nhận được, trải qua chuyện này, ánh mắt của Lưu Bang nhìn hẳn cũng đã trở nên khác hẳn.

Ngày thứ tư rời khỏi huyện Bái, đội lương sau một hồi bôn ba đã tới một nơi tên là Chiêu Dương đại trạch.

Cái gọi là đại trạch, thật ra là một vùng đất đầm lầy, đi qua vùng đầm lầy này, chính là Hồ Lăng. Nơi này có thiết lập quân dịch tạm thời, nên có thể tiến hành nghỉ ngơi và chỉnh đốn trong chốc lát, làm chút bổ sung. Lúc qua Hồ Lăng, coi như là tiến vào Tiết quận. Từ giai đoạn bắt đầu này sẽ là một đoạn đường bằng phẳng, có thể đi thẳng đến Bình Dương. Lưu Khảm biết, nếu như đạo tặc động thủ, mười phần là sẽ ở Chiêu Dương đại trạch rồi.

Theo lý, trước khi tiến vào Chiêu Dương đại trạch, hẳn là nên nghỉ ngơi và hồi phục, nhưng Triệu Đà lại không làm như vậy, mà vẫn ngồi trên lưng ngựa đốc thúc đội lương tiếp tục tiến lên suốt đêm. Lý do Triệu Đà đưa ra vô cùng hợp lý.

- Hiện tại chúng ta đã trì hoãn lộ trình một ngày rồi, nên cần phải đẩy nhanh tốc độ. Hơn nữa, bên ngoài đại trạch Chiêu Dương không có bất luận nơi nào có thể nghỉ ngơi và chỉnh đốn, không bằng chúng ta cứ đi suốt đêm qua đại trạch Chiêu Dương, sau hừng đông có thể nghỉ ngơi và hồi phục tại Hồ Lăng.

Tại đây toàn bộ phòng xá doanh địa, cho dù là vùng hoang vu dã ngoại cũng sẽ bị muỗi tập kích. Nghỉ ngơi và hồi phục nửa ngày tại Hồ Lăng, chúng ta còn phải tiếp tục đi nữa, trước đó đã dừng lại nghỉ ngơi một ngày, đồng thời còn phải quay về trong vòng năm ngày.

Trải qua mấy ngày hành quân, nội bộ đội lương đã hình thành mấy phe phái nhỏ. Một phái do Lưu Bang cầm đầu, nhân số nhiều nhất, đám người Lưu Khảm, Thẩm Thực Kỳ cũng tụ tập được một vài người. Ngoài ra, còn có một đám con cháu ngang ngược người Sở huyện Bái do Ung Xỉ cầm đầu, cũng hình thành một phe phái nhỏ, đủ để hình thành thế chân vạc với Lưu Bang và Lưu Khảm.

Ung Xỉ nguyên quan vốn là đô thành Sính của Sở quốc (Sính: đô thành nước Sở thời Chiến quốc, nay ở phía Bắc Giang Lăng, tỉnh Hồ Bắc TQ), tổ tiên từng là môn hạ hiệu lực cho Xuân Thân Quân Hoàng Yết một trong tứ công tử tại Chiến quốc cũng được coi là đại tộc Sính đồ nổi danh. Về phần sau này Xuân Thân Quân chết trong tay Lý Viên, bộ tộc Ung thị vì tránh né sự truy sát của Lý Viên, cho nên bỏ chạy khỏi Sính Đô, trốn đến huyện Bái hẻo lánh, trở thành một gia tộc quyền thế ở nơi này.

Tại huyện Bái, người xuất thân giống như Ung Xỉ, cũng không phải là ít, ở trong xương cốt luôn mang ngạo khí của thế tộc quyền quý.

Cho nên, người như Ung Xỉ đương nhiên không thể nào chạy theo Lưu Bang, càng không đi theo Lưu Khảm vừa mới đến huyện Bái không lâu. Một đám con cháu cường hào, đương nhiên bởi vậy mà hợp thành một phe phái, nằm ngoài hai quần thể Lưu Bang và Lưu Khảm.

Triệu Đà cũng vô cùng hiểu rõ tình hình này, cũng càng hiểu rõ, trong nhóm này, thì nhóm của Lưu Khảm là yếu nhất. Cũng không biết xuất phát từ tâm tư cân đối ba thế lực này, hay là có dự định khác, mà Triệu Đà trong lúc vô ý luôn dành thái độ chiều cố đối với Lưu Khảm, và cũng luôn ôn hòa hơn so với người khác.

Mặc kệ Lưu Khá có căn cơ hay không có, nhưng đội lương này là đội lương của quân Tần, ai cũng không thể nào bỏ qua được điểm này.

Một số người quen được gió theo đà, trong bất giác cũng bám vào đám người Lưu Khá. Tuy nhân số không nhiều lắm, chưa tới trăm người, nhưng có Triệu Đà ở phía sau âm thầm ủng hộ, đương nhiên Lưu Khá có đủ “tiền vốn” để chống lại Lưu Bang và Ung Xi.

Triệu Đà muốn cả đêm đi qua đại trạch Chiêu Dương, Lưu Khá đương nhiên sẽ không phản đối. Cùng vậy, Lưu Khá càng thêm xác định, sở dĩ Nhâm Hiêu chiến trường lựa chọn chỉ sợ cũng là đại trạch Chiêu Dương này.

Đại trạch Chiêu Dương trạch địa hình phức tạp, đồi núi rậm rạp, đường lầy lội, rất dễ ẩn nấp. Nói vậy Nhâm Hiêu là muốn nơi này là nơi thu hút kẻ địch, sau đó tiêu diệt sạch. Tuy rằng nói, địa hình đại trạch Chiêu Dương sẽ phát sinh ảnh hưởng đối với quân Tần, nhưng sự ảnh hưởng đối với kẻ địch cũng tồn tại như vậy. Chỉ cần kẻ địch xuất kích, dựa vào sức chiến đấu của quân Tần, đủ để tiêu diệt toàn bộ đối thủ, thu hoạch toàn thắng.

Về phần số phận của mình, của những người này thậm chí bao gồm cả Triệu Đà sẽ như nào đây? Sợ rằng chỉ có ông trời mới biết...

Thật sự là một chiêu độc ác để dẫn xà xuất động!

- Tướng quân, đêm đi qua đại trạch, cần phải cẩn thận.

Lưu Khá kiến nghị với Triệu Đà:

- Cầu tướng quân chia làm ba bộ, tiền quân trăm người đi đầu gồm ba trăm bộ để dò đường, hậu quân trăm người đi chậm chậm để cảnh giới cho ba trăm bộ quân, trung quân áp giải lương thảo kết trận mà đi, mới là kế sách tốt nhất.

Từ mức độ nào mà nói, Lưu Khá hiện nay đã thuộc tâm phúc của Triệu Đà, đương nhiên có đủ tư cách để nói.

Mà Triệu Đà cũng là bởi vì đã được Nhâm Hiêu nhắc nhở, về phương diện khác còn hoài nghi tổ tiên Lưu Khá có phải là Lão Tần Nhân hay không, cho nên cũng có vài phần thân cận. Nhưng nghe Lưu Khá nói vậy, thì cũng không kim được dùng ánh mắt mới mẻ hoàn toàn nhìn Lưu Khá đánh giá một lượt.

Người mà Nhâm đại ca coi trọng quả nhiên là có chút bản lĩnh!

Vốn tưởng rằng chỉ là một mãng phũ, không ngờ lại có đầu óc, nếu bồi dưỡng thật tốt, tương lai nhất định có thể là đại tướng dưới trướng Vương ta.

Ở trong lòng, cách nhìn của Triệu Đà đối với Lưu Khá đã tăng lên vài phần.

- Vậy người cho là, nên phân công thế nào?

Lưu Khá nói:

- Trung quân hộ vệ, cần dùng sĩ tọa trấn, do tướng quân lĩnh quân là thích hợp nhất. Lưu Bang là người trong Trung Dương, có uy vọng cao trong binh lính, có thể hiệp trợ tướng quân bảo vệ lương thảo; Phàn Khoái người huyện Bái, vũ dũng quả cảm, có thể làm hậu vệ, tiếp ứng trung quân.

Ánh mắt Triệu Đà sáng ngời, nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị Lưu Khá tiếp tục nói.

Quan hệ giữa Lưu Bang và Phàn Khoái, đương nhiên Triệu Đà biết rõ. Để Lưu Bang ở lại trung quân, mà để Phàn Khoái làm hộ vệ, huyền cơ trong đó đã có thể thấy rõ. Nếu như gặp phải nguy hiểm, trung quân đụng phải địch tập kích mà nói, thì Phàn Khoái làm hậu vệ nhất định sẽ liều mạng chinh chiến. Bởi vì đại ca của Phàn Khoái tại trung quân, điều này chẳng khác nào Phàn Khoái sẽ không đơn độc bỏ trốn, đối với trung quân mà nói, có thể nói chỗ tốt nhiều hơn.

Triệu Đà đã xác định: Lưu Khá này chắc chắn là tộc nhân Lưu thị Tần quốc rồi! Nếu như chỉ là một người xuất thân là du hiệp bình thường, thì sao có thể có đầu óc như vậy? Ừm, không sai, người này chắc chắn là Lão Tần Nhân rồi!

- Ai có thể làm tiên quân?

Lưu Khâm giơ tay:

- Ta nguyện làm quân tiên phong, thăm dò đường đi. Nếu gặp phải địch tập kích cũng có thể suất bộ quay về cứu viện, giáp công kẻ địch.

Triệu Đà nheo mắt lại:

- Địch tập kích, địch tập kích....Lưu Khâm, người lần nào cũng đề cập là địch tập kích, chẳng lẽ thật sự có quân địch tập kích sao?

Lưu Khâm cười cười, không trả lời Triệu Đà. Triệu Đà cũng không truy hỏi, lệnh Lưu Khâm suất trăm người làm tiên phong, tạm lĩnh chức Chúc trưởng, đi trước dò đường.

Theo lý mà nói, người như Lưu Khâm chưa có chút chiến công nào, tuyệt đối không thể làm được chức Chúc trưởng. Nhưng Triệu Đà đã phân bộ khúc cho Lưu Khâm, đều là những binh lính phụ thuộc vào Lưu Khâm. Đã hiểu Lưu KHâm là người vũ dũng, đương nhiên cũng hiểu, Triệu Đà chắc chắn muốn đề bạt Lưu Khâm.

Mà đang trong lúc này, ai dám phản đối?

- A Khâm, thật sự sẽ có địch tập kích sao?

Lưu Khâm suất bộ xuất phát, Tào Vô Thương đi bên cạnh hắn, không kìm được cảm thiết kiếm trong tay, khẽ hỏi một câu.

Không đợi Lưu Khâm mở miệng, Thẩm Thực Kỳ đã nói:

- Ngu ngốc, lẽ nào đến bây giờ người không nhìn ra được gì sao? Cái gì mà áp lương thảo, ta nhổ vào. Lúc này chỉ sợ chúng ta đã trở thành mồi câu hết rồi, dụ địch xuất động, sau đó một lưới bắt hết.

Lưu Khâm giật mình hoảng sợ quay sang kỳ lạ nhìn Thẩm Thực Kỳ:

- Người...

- Đừng nhìn ta, là ta nhìn mặt lạnh và hũ nút mà đoán ra được. Nhưng ta cũng không phải là không xuất lực, hôm nay lúc hành quân, ta dùng sức không cẩn thận đâm vào một bao lương thực...A Khâm, tiểu tử người có nghĩ không, chuyện lớn như vậy mà lại không nói với chúng ta câu nào.

Lưu Khâm thật không ngờ trong đội ngũ của mình cũng có người hiểu chuyện. Hắn không kìm được nhìn về phía Đường Lệ và Chu Xương, thấy hai người gật đầu với hắn một cái, nhưng lại không bộc lộ sự bất mãn gì cả.

Mặt lạnh, là Chu Xương, hũ nút, là Đường Lệ.

Đây cũng là biệt hiệu mà Thẩm Thực Kỳ đặt cho hai người này, hôm nay xem ra hoàn toàn là chuẩn xác.

- Các người. . . Không trách ta?

Thẩm Thực Kỳ cười nói:

- Từ đầu có chút tức giận, nhưng sau đó lại suy nghĩ, người làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Nếu như lúc đó chúng ta thực sự đã biết thì chắc chắn sẽ là muốn rút lui rồi. Đến lúc đó sẽ liên lụy đến nhà người, thật sự không phải là hành vi của đại trượng phu. A Khâm, chúng ta tin tưởng người. Ta nhìn ra được, tên Thiết ưng duệ sĩ kia đối với người cũng không tệ, chúng ta tin tưởng người, nhất định có thể dẫn chúng ta sống sót quay về.

Chu Xương cũng nở nụ cười, nhưng có lẽ là gã ít khi cười, nên nhìn vô cùng mất tự nhiên.

- Sống trên đời làm nhân kiệt, chết cũng phải hy sinh oanh liệt.

Chu Xương nhẹ giọng nói:

-”Đại trượng phu lẽ ra nên như vậy.

Đây là câu mà lúc hắn nói chuyện với Lưu Bang, thuận miệng thốt ra, không nghĩ tới Chu Xương bọn họ dĩ nhiên đã biết.

Nhìn vẻ mặt vô cùng bất ngờ kinh ngạc của Lưu Khâm, Đường Lệ cũng cười:

- Là Nhâm Ngao nói cho chúng ta biết. Tên này hiện nay rất bội phục người đấy.

Thì ra là thế, lời ta nói sao có thể bị truyền ra chứ? Nhưng Nhâm Ngao này thật đúng là lắm mồm mà.

Lưu Khâm nghĩ tới đây, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- A Khâm, chúng ta đều trông cậy vào người đấy. Có thể sống sót trở về hay không đều dựa vào người...Ta không muốn chết ở đây.

Tào Vô Thương cũng liên tục gật đầu:

- A Khâm, trông cậy vào người.

- Đã như vậy, Vô Thương và ta đi mở đường trước. Người ở đây giao cho Đường Lệ người chỉ huy nếu gặp nguy hiểm, không cần quan tâm đến ta, lập tức lui về sau, hội hợp với trung quân. Mọi người cẩn thận một chút, nếu ta là kẻ địch, cũng sẽ lựa chọn đại trạch Chiêu Dương để làm nơi phục kích.

Đám người Thẩm Thực Kỳ gật đầu, lập tức Đường Lệ truyền mệnh lệnh xuống.

Tuy nói là một đám ô hợp, nhưng cũng đã trải qua ba ngày huấn luyện, hiểu được kỷ luật nghiêm minh. Đội ngũ hành quân, trong yên lặng đã xảy ra biến hóa

Hai người Lưu Khâm và Tào Vô Thương đi đằng trước, hai người cầm thuẫn, từng bước từng bước tiến lên...Trong đầm lầy vô cùng an tĩnh, không có một tiếng động nào.

26. Chương 25. Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (1)

Giờ Tuất, lại có mưa.

Mưa cũng không lớn, thế nhưng rất đáng ghét. Con đường ở đại trạch Chiêu Dương vốn đã không mấy bằng phẳng, hôm nay càng trở nên lầy lội.

Không ngờ tới sẽ làm cho một người té ngã. Đất đai ẩm ướt không chỉ khiến cho người đi đường cảm thấy khó chịu mà ngay cả những người đang nấp trong bóng tối cũng cảm thấy khó chịu vô cùng. Trong cánh rừng thưa, một đám đạo phỉ mặc áo tối đang lặng yên tụ tập cùng một chỗ. Hơn một trăm con chiến mã đang đứng im tại chỗ, một gã đàn ông không cao lắm, thế nhưng rất khô ngô cường tráng cười trên lưng ngựa đang hướng ra phía ngoài nghe ngóng.

- Đại thủ lĩnh, xe lương của quân Tần đã qua tới, chúng ta có động thủ hay không?

Người đàn ông lập tức khẽ lắc đầu:

- Chờ một chút nữa, đợi thám báo trở về, sau khi xác định an toàn, chúng ta động thủ cũng không muộn.

Lần này từ huyện Bái phát ra năm nghìn thạch (khoảng 180 tấn) lương thực, nếu như chúng ta có thể thành công, có thể giảm bớt nhân mã cho quân Tề khi cùng với quân Tần tác chiến ở Bình Dương, ý nghĩa trọng đại, cho nên phải thật cẩn thận. Lần này đội đi theo chính là Thiết ưng duệ sĩ, cũng không phải tầm thường.

Người chung quanh cùng nhau gật đầu, biểu thị tán thành.

Đại thủ lĩnh còn nói:

- Truyền mệnh lệnh của ta, không có tín hiệu của ta không được tự ý xuất chiến . . . Lão trời già chết tiệt, thật là khó chịu.

Đúng vậy, thật sự rất khó chịu.

Trong khi Lưu Khảm dẫn đầu mọi người đi tới, trong bụi cỏ chỗ đất trũng cách đó không xa đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi:

- Rắn, rắn độc!

Tiếp theo đó có một người nhảy ra, sau khi chạy được vài bước, đột nhiên chúi đầu vào trong vũng bùn, không thể đứng lên.

Biến hóa xảy ra bất ngờ, không khỏi làm cho Lưu Khảm lấy làm kinh hãi, kể cả các đạo phi mai phục trong bụi cỏ cũng không biết làm sao. Hai bên sau khi kinh ngạc trong khoảng thời gian chỉ có 0.0001 giây, mấy trăm tên đạo phi từ trong chỗ đất trũng nhảy ra, cung tiễn rít gào rồi dây cung bay ra, hướng về phía bọn người Lưu Khảm vọt tới. Lưu Khảm hươu thuấn cản lại, cúi thấp người xuống, nấp dưới cái thuấn.

- Địch đánh lên, địch đánh lên!

Không cần hấn la lên, Đường Lệ đã chỉ huy binh lính hình thành thế trận phòng ngự.

Mười mấy tên cung tiễn thủ dưới sự chỉ huy của Đường Lệ, từ phía sau thuấn hướng ra bên ngoài mà bắn tên. Lưu Khảm nghênh đón một tên đạo phi xông tới, một cước chống đỡ, thân thể bỗng dưng xoay tròn, Đồng Việt luân trên tay mở ra, thoáng cái răng rắc, đã nhanh chóng bổ xuống cái đầu của đạo phi ở trước mặt.

Máu đỏ từ lồng ngực chảy ra, chiếu vào trên mặt đất, hòa với nước mưa cùng một chỗ.

Lưu Khảm gầm rú lên, nhảy vào quân địch, một tay cầm Đồng Việt, một tay cầm đại thuấn, trái chém phải đập, thế như mãnh hổ. Tào Vô Thương đập ra múa Súc đập ra, theo sát phía sau Lưu Khảm. Luận về võ nghệ mà nói, y không bằng Lưu Khảm, nhưng luận về giết người mà nói, cũng không hề kém.

Hai người một trái một phải, chém chết mười mấy tên đạo phi trong vũng máu, rồi từ từ lui về trận của mình.

Mà đạo phi cũng giết mình không ít, vừa thấy xung phong thất bại, cũng ngừng công kích, cách bọn người Lưu Khảm hơn một trăm bước, kết thành trận thế.

Đường Lệ vội vã can ngăn nói:

- A Khảm, lui về cùng với trung quân hội hợp, không nên cùng với đối thủ ham chiến. Bằng không một khi bọn họ kết trận công kích, chúng ta chắc chắn không thể chống nổi những người này. Thoạt nhìn, con cá đã mắc câu rồi. . . Chúng ta lui về trung quân, chờ viện quân.

Lưu Khảm gật đầu.

Hắn tỉnh táo ý thức được, đối diện với bọn người kia, đạo phi mạnh mẽ bách chiến của đại đô thị thân kinh. Thoạt nhìn, có vẻ như được huấn luyện chính quy, nếu như một ngày kết trận công kích, coi như là có thể chiến đấu, thế nhưng người bên mình cũng chỉ là đám ô hợp mới được huấn luyện có ba ngày, tuyệt đối không thể chống đỡ.

- Lui lại, lui về trung quân!

Lưu Khảm cùng với Tào Vô Thương hai người áp trận, chậm rãi lui về phía sau.

Mà từ xa thủ lĩnh ở trong rừng thưa lại giận tím mặt. Vốn là muốn xác nhận một chút không có nguy hiểm sẽ động thủ, nào ngờ đầu lại đã thảo kinh xà.

Nhưng lại không thể trách ai được. Bởi lần này đối tượng đoạt lương lại chính là quân Tần, tuy rằng nhân số không nhiều lắm, hơn nữa là đám ô hợp, thế nhưng xuất phát từ cẩn thận, y triệu tập các đạo phi xung quanh, hợp lực hoàn thành. Nhưng không nghĩ tới lại xuất hiện vấn đề đúng lúc như vậy.

Dưới trướng của đại thủ lĩnh đã được trải qua huấn luyện.

Thế nhưng các tên đạo phỉ khác cũng chỉ là một đám người ô hợp.

Hiện tại cũng đúng lúc, hành tung đã bại lộ, trong lòng đại thủ lĩnh biết tên đã trên dây, phải phát ra.

- Nói cho mấy thủ lĩnh, suất bộ công kích, công kích!

Mệnh lệnh vừa ra này rất quái lạ, gã chỉ mệnh lệnh cho mấy người hợp tác các thủ lĩnh đạo phỉ công kích, thế nhưng không có hạ lệnh cho các bộ khúc của mình xuất kích.

Một gã đạo tặc tiến lên hỏi:

- Đại thủ lĩnh, chúng ta không ra tay sao?

Tên đại thủ lĩnh cười lạnh một tiếng:

- Trước khi thám báo trở về, nhân mã của ta không được xuất kích. Nhưng cũng chỉ là một đám đạo tặc dân đen chân trần huấn luyện mới vài ngày, bọn họ hẳn là có thể đối phó. Nếu như đối phó không được, để cho bọn họ chém giết đến khi lưỡng bại câu thương, chúng ta lại xuất kích cũng không muộn.

Trong lời nói lộ ra một tia lãnh khốc.

Đích xác, đều là hãn phỉ thường lui tới sơn xuyên đại trạch, giết người vô số, nếu như ngay cả một đám nông dân huấn luyện mới vài ngày đánh cũng không lại, không bằng chết đi. Trong lòng của đại thủ lĩnh, tự có một phen tính toán. Nếu như đây là một cái bẫy, sau khi bọn đạo phỉ kia công kích, quân Tần nhất định sẽ ra mặt, xuất ra con bài chưa lật. Mà binh mã của mình, chỉ cần thấy tình hình không ổn, sẽ thừa dịp đêm đen mà nhanh chóng bỏ chạy.

Nếu như không có bẫy rập, để cho bọn họ sống mái với nhau một chút cũng tốt.

Liều mạng người chết ta sống, ta ngồi hưởng ngư ông đắc lợi. Không chỉ có thể cướp đi lương thực, lại còn có thể nhân cơ hội chiếm được một đội đạo phỉ khác.

Tính gộp cả hai phía, đại thủ lĩnh này sẽ không thiệt thòi.

Nghĩ tới đây, đại thủ lĩnh không nhịn được khoe miệng khê nhếch, lộ ra nụ cười lãnh khốc.

Các lộ đạo phỉ, lúc đầu cũng có hai ba nghìn người, hò hét nhảy ra ngoài.

Bọn người Lưu Khảm còn cách trung quân khoảng chừng hơn ba trăm bước, có thể nói khoảng cách cũng không coi là quá xa. Nhưng chỉ có ba trăm bước này, nhưng hình như hôm nay trở nên cực kỳ xa xôi. Dưới sự chỉ huy của Đường Lệ, chống đỡ công kích của đạo phỉ. Nhưng dù nói như thế nào, dù sao đạo phỉ này cũng là giết người vô số, còn hơn người của Lưu Khảm mới huấn luyện có ba ngày, là tân binh mới vừa biết rõ ràng trái phải trước sau, không hề có chút mạnh mẽ nào.

Hơn mười tên đạo phỉ la lên, từ trong chỗ đất trũng lao tới, quơ đao thương, xông vào trong trận.

Bọn người kia, cánh tay để lộ ra hình xăm phi long trên người, có rất nhiều người ăn mặc vải bố, huơ lưỡi dao sắc bén.

Đường Lệ ở giữa, lớn tiếng quát gọi:

- Ra Sóc!

Các binh lính thất kinh, cố gắng đâm Sóc ra. Nhưng có ra sóc mau, có ra sóc chậm, hơn nữa lực đạo không đồng đều, uy lực nhất thời giảm đi.

Có tên đạo phỉ sợ chết, bỏ rơi binh khí, nghiêng người khiến rơi vào chỗ hiểm, một phen vồ lấy đồng Sóc.

Các binh lính càng thêm hoảng loạn, sau khi Đường Lệ bắn chết một gã đạo phỉ, lớn tiếng kêu to:

- Không nên hoảng, không nên hoảng, cứ theo huấn luyện bình thường!

Mặc kệ Đường Lệ la lên thế nào, các binh lính này đúng là vẫn còn luống cuống.

Lúc này, Lưu Khảm xông nhanh đến. Vung lên đại thuấn, sau khi hung ác đập vào đầu một gã đầu mục đạo tặc, hươu Việt chém ngang toàn thân một nhát, hung hăng chém đầu đối thủ làm hai đoạn. Đồng Việt dính máu đỏ sẫm, Lưu Khảm bảo vệ hai bên, lớn thét hét:

- Tất cả mọi người dừng hoảng hốt, Lưu mỗ ở đây phát thệ, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi một huynh đệ nào. .
. Nghe khẩu lệnh của ta, ra sức. . . Cút ngay cho ta!

Một tên đầu mục đạo phỉ hươu thiết kiếm đánh về phía Lưu Khảm, nhe răng nhếch miệng, nhìn qua hung ác vô cùng.

Lưu Khảm mắt hổ tròn tròn, sau khi quát một tiếng chói tai, bước tới đá lên thiết kiếm của đối phương, Đồng Việt cũng cùng lúc bổ vào đầu của gã.

Thịt dưới cổ của gã hầu như bị đập vào trong lồng ngực.

Máu đỏ trộn lẫn với óc trắng, chảy xuôi theo thân thể của người nọ.

Có lẽ, đây là phong độ của một đại tướng. Cũng không biết là xuất phát từ tín nhiệm đối Lưu Khảm, hay là bởi vì Lưu Khảm đã nói một câu đảm bảo. Binh lính hoảng loạn, lập tức tỉnh táo lại. Y theo khẩu lệnh của Đường Lệ, dựa theo huấn luyện bình thường, ra sức, bổ chém, đem bọn đạo phỉ xông tới, chém giết tại chỗ.

Lúc này, trung quân dưới sự chỉ huy của Triệu Đà, lấy xe lương làm hàng rào, làm thành một cái trận tròn.

Tên như mưa, đạo phỉ bắn tên ý đồ bóp chết trung quân. Cây đuốc từng du sáng rực, không bị ảnh hưởng của mưa bụi chút nào, nhảy múa chập chờn.

Triệu Đà xuống ngựa, thiết kiếm dài bốn xích, lóe ra hàn quang, chăm chú nhìn bọn người Lưu Khảm, âm thầm gạt đầu.

Không ngờ Lưu Bang bên cạnh cũng đang quan sát bọn người Lưu Khảm, nhẹ giọng lầm bẩm:

- Người này mạnh mẽ quả thực chẳng khác gì lão bi.

(Con bi, to hơn con gấu, lông vàng phớt, cổ dài, chân cao, đứng thẳng được như người.)

Ý của lão bi cũng chính là chỉ gấu chó.

Lưu Khảm một thân áo đen, áo giáp bên ngoài cũng màu đen, từ xa nhìn lại, cùng với gấu chó không chỗ nào khác biệt.

Các đạo phỉ muốn ngăn cản bọn người Lưu Khảm hội hợp trung quân, nhưng phát hiện khó mà làm được. Một gã trùm thổ phỉ thẹn quá thành giận, cởi bỏ áo tơi màu đen xuống, múa mác hô to:

- Bắn cung, bắn cung. . . Bắn chết cái tên to con kia, đừng để bọn chúng cùng với Tần tặc hội hợp được.

Hơn một trăm tên cung tiễn thủ, giật lại cường cung, tên nhọn phóng lên cao.

Chỉ còn lại cự ly chưa tới năm mươi bước, các binh lính mắt thấy sẽ hội hợp cùng với trung quân, trong lòng vô cùng kích động. Ai có thể nghĩ đến, trong tay của những tên đạo phỉ này lại còn có cung nỏ mạnh đến như vậy. Một gã binh lính bất ngờ không kịp phòng bị, bị một mũi tên xuyên qua bắp đùi, ngã vào trong vũng bùn kêu rên. Mà Lưu Khảm, xa đội cách trung quân chỉ còn lại trên dưới có mười bộ, nghe tiếng kêu thét, lập tức quay đầu nhìn lại.

- Thuấn bài cản phía sau, cản phía sau. . . Đường Lệ, bắn cung!

Lưu Khảm vừa nói vừa hướng về người bị thương chạy đi. Thẩm Thực Kỳ ôm cổ hắn, la lớn:

- A Khảm, người điên rồi? Nhanh chóng lui về trung quân!

- Ta nói rồi, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi một người nào, cho dù là một cái xác, cũng không thể để rơi vào tay bọn cướp. Cút ngay. . . Đường Lệ, yểm hộ!

Lưu Khảm giơ thuấn ngăn cản tên nhọn, hướng về phía tên lính vừa ngã xuống đất kia mà chạy.

Thẩm Thực Kỳ bị hấn đẩy ngã vào trong vũng bùn, thế nhưng trên mặt lại tươi cười, đứng lên đoạt lấy một tấm thuẫn, lao theo Lưu Khảm.

Tào Vô Thương nhanh chóng nắm lấy đồng sáo, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- A Khảm, ta theo ngươi!

Hơn một trăm chín mươi ánh mắt, trong phút chốc cùng nhìn thẳng vào Đường Lệ đang chỉ huy. Đường Lệ lúc này, chỉ cảm thấy toàn thân máu huyết đều đang thiêu đốt.

- Đi tới, đi tới!

Y biết rõ quyết định này cũng không phải là quyết định chính xác. Nhưng vào lúc này, ai còn lưu ý bình tĩnh hay chính xác gì nữa?

Hơn chín mươi binh lính, ủa lên, làm cho những tên đạo phi không ngừng tới gần lại càng hoảng sợ.

Nhân cơ hội này, Lưu Khảm đã vọt tới bên cạnh người bị thương, bỏ xuống Đồng việt, đỡ người bị thương lên, công lên lưng.

- A Khảm, cẩn thận a!

Thẩm Thực Kỳ đột nhiên hô lớn phía sau Lưu Khảm.

Chỉ thấy một kỵ sĩ từ trong loạn quân xông tới. Kỵ sĩ lập tức hươ cái mác bằng đồng, nghiêng răng nghiêng lợi ra sức nhắm về phía Lưu Khảm, không giết được Lưu Khảm thì không bỏ qua.

Nếu như bình thường, Lưu Khảm tuyệt đối sẽ không lùi bước nửa phần. Nhưng lúc này trong tay hắn chỉ có một tấm thuẫn, trên vai lại cõng một người, hành động không được thuận tiện. Muốn né tránh, nhưng không còn kịp rồi. . . Người được Lưu Khảm cõng, la lớn:

- A Khảm, mặc kệ ta, đi mau!

Lưu Khảm chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu.

- Ta hôm nay nếu bỏ mặc ngươi, ai biết được ngày sau có bị người khác bỏ rơi hay không?

Trong lúc nói, tay Lưu Khảm nắm chặt tấm thuẫn bảo vệ đầu, nghênh đón chiến mã đang chạy như bay đến, hét lớn một tiếng, đâm vào thật mạnh qua.

Không phải ngươi chết thì là ta mất mạng!

27. Chương 26. Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (2)

Đồng sóc sắc bén, từ bên hông đột nhiên lộ ra, đâm mạnh vào cổ chiến mã.

Hí hí, con ngựa hí lên một tiếng thảm thiết, móng trước vung lên, sau đó thì ngã phịch xuống trong vũng bùn, bốn vó không ngừng co rúm.

Về mặt của Tào Vô Thương dữ tợn, buông tay ném đồng sáo xuống, rút thiết kiếm ra, chém rơi đầu tên trùm thổ phỉ đang choáng váng định đứng lên từ trong vũng bùn. Lưu Khảm thở phào một cái, công tên lính đang bị thương, xoay người chạy về phía trận của mình.

Vừa chạy vừa hét lớn:

- Tào Vô Thương, không được ham chiến, lui... Lui về trung quân!

Ở phía sau, từ phía sau xe lương chạy ra hơn mười người, dẫn đầu chính là Ung Xỉ, hươu giáo, hướng phía đạo phi mà chém giết. Triệu Đà đứng ở trên một xe lương, nhìn diễn biến của cuộc chiến ở trong sân. Mất thấy đạo phi lại xông lên, định vây bốn người Lưu Khảm, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

- Lưu Quý, tán xạ!

Lưu Bang nghe thế, vội vàng lên tiếng, chỉ huy cung tiễn thủ trung quân, ngửa mặt lên trời tán xạ.

Tán xạ này, cũng không có mục tiêu nhất định, cũng giống như hỏa lực bao trùm ở hậu thế. Trăm tên cung tiễn thủ giương cung bắn ra, tên tên rít gào bay về phía trận chiến đằng xa. Lưu Khảm đã trở về trận của mình, để cho Chu Xương sắp xếp người sẵn sóc cho tên lính đang bị thương. Còn hắn thì một tay cầm thuẫn, một tay hươu kiếm, xông tới bốn đạo phi, tiếp tục hỗn chiến lần nữa, vừa đánh vừa lui, tiến về phía trung quân.

Một mũi tên sắc bén đột nhiên bắn về phía Lưu Khảm.

Tào Vô Thương tay mất lạnh lẽo, hươu kiếm chém đứt mũi tên.

Lưu Khảm cũng cảm nhận được, không khỏi quay đầu về phía trung quân nhìn thoáng qua:

- Vô Thương, cẩn thận phía sau, dường như có điều bất thường!

Nếu là người khác sẽ cho đó là tên lạc, dù sao ở trên chiến trường chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

Nhưng mà xuất phát từ bản năng, Lưu Khảm nhạy cảm thấy được, một mũi tên sắc bén kia bắn về phía hắn cũng không phải là tên lạc gì, mà chính là cố ý mà bắn.

Trong trận trung quân, Lưu Bang đột nhiên tiến lên một bước đuổi theo một người đàn ông tuổi tác cỡ y.

Nhưng đối với cái nhìn của người khác, động tác này của y chính là vì bảo vệ gã đàn ông kia, tránh để bị tên lạc làm thương tổn. Lưu Bang ngồi xuống cạnh bên, kéo cánh tay gã kia, hung tợn gầm nhẹ nói:

- Quán, người điên rồi sao? Vừa rồi vì sao lại muốn bắn chết tên Lưu Khảm kia?

Thanh niên tên là Lư Quán, sinh cùng năm cùng tháng với Lưu Bang, hơn nữa hai nhà qua lại rất thân thiết.

Lư Quán này từ nhỏ đã theo Lưu Bang, có thể được xem như là cái bóng của Lưu Bang. Lưu Bang đã bước tới nơi nhưng Lư Quán vẫn phớt lờ đi.

Ánh mắt hung ác nhìn về phía Lưu Khảm đang chiến đấu ở đằng xa:

- Lưu Bang, lần trước nếu không phải tên này chúng ta đâu có bị thất bại? Hơn nữa tên khốn kiếp này lại hại chết Tào Cơ, khiến Phì trở thành đứa trẻ mất mẹ... Nhân cơ hội này giết chết hắn, báo thù rửa hận cho Tào Cơ.

Tại huyện Bái, rất nhiều người đều gọi Lưu Quý là Lưu Bang.

Nhưng trên thực tế, tên thật của Lưu Bang chính là Lưu Quý. Bang, là tiếng địa phương của quận Tứ Thủy, theo cách gọi của đời sau có nghĩa là 'Đại ca'. Lưu Bang, nói ngắn gọn là 'Lưu ca', có lẽ ý nghĩa của 'Lưu đại ca' được xem như là một cách gọi tôn kính.

Lưu Bang nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Khốn kiếp, tuy rằng Lưu Khảm giết Tào Cơ, nhưng cũng không thể trách hắn. Chúng ta làm ăn không vốn, không giết người thì cũng bị người giết. Huống chi, hiện tại chúng ta chỉ vì một người, lẽ nào thù riêng lại đi đánh đồng với việc công, người thực sự là hồ đồ.

Hơn nữa, người Tần này rõ ràng là muốn đề bạt Lưu Khảm, nếu như hắn chết, người có chắc là người Tần sẽ không điều tra không? Chết trận sa trường, hay là bị đánh lén mà chết, chỉ cần xem xét vết thương là có thể phát hiện. Nếu như người Tần phát hiện Lưu Khảm do bị đánh lén mà chết, chúng ta cũng không thể nào chạy trốn trách nhiệm.

Vả lại, hiện giờ Đồ Tử và Nhâm Ngao vì hắn mà cảnh giác kỹ càng.

Người có thể bảo đảm bọn họ sẽ không sinh lòng nghi ngờ sao? Về phần ân oán giữa ta cùng với Lưu Khảm, người không nên nhúng tay, ta sẽ cùng hấn tính sổ.

Lư Quán sau khi nghe Lưu Bang nói xong, ảo não nện một quyền xuống đất.

- Quán, hiện tại đem thù riêng gác sang một bên, trước hết hãy đối phó với bọn người Vương Lăng, chuyện báo thù hãy tính sau... Tên Vương Lăng này thủ đoạn độc ác, đến nay vẫn chưa ra tay, rõ ràng là có âm mưu khác. Chúng ta cẩn thận một chút, đừng để bỏ mạng ở nơi này.

Lư Quán gật đầu:

- Lưu Bang, người yên tâm đi, ta biết rồi!

Trong lúc Lưu Bang đối thoại với Lư Quán, cũng không để cho những người khác chú ý, thậm chí ngay cả Triệu Đà đang đốc chiến cũng không hề phát hiện.

Bọn người Lưu Khảm cùng với người của Ung Xỉ hội hợp, thuận thế đẩy lùi bọn đạo phỉ, lui về trung quân. Sau trận ác chiến, dưới trướng Lưu Khảm bị thương mười bảy người, nhưng không có ai chết, có thể nói đây là một kỳ tích. Lưu Khảm cả người đầm máu, đi tới trước mặt Triệu Đà.

Cung tay hành lễ nói:

- Lưu Khảm báo cáo với tướng quân, một trăm mười một người của quân tiên phong xuất trận, không ai tử vong.

Triệu Đà quan sát Lưu Khảm từ trên xuống dưới vài lượt, đột nhiên cất tiếng cười to nói:

- Quả nhiên là hảo hán, ta không nhìn lầm người! Lưu Khảm, ta lệnh cho người tiếp tục suất lĩnh đội ngũ của mình, thủ vệ bên cánh trái trung quân. Không có mệnh lệnh của ta, tuyệt đối không thể tha cho một tên thổ phỉ nào.

- Vâng!

Lưu Khảm cung tay hành lễ lần nữa, xoay người rời đi.

Đầu tiên là an bài Thẩm Thực Kỳ và Chu Xương chăm sóc những người bị thương, sau đó lại mang theo người, cùng với Nhâm Ngao luân phiên bảo vệ cánh bên trái, cũng bổ sung các mũi tên. Lưu Khảm trở về, không chỉ bổ sung người cho Triệu Đà mà còn làm phấn chấn tinh thần của binh sĩ rất nhiều.

Triệu Đà chợt lệnh cho Ung Xỉ bảo vệ phía bên phải, mở ra tư thế phòng ngự.

Năm trăm người, lấy xe lương làm thành hàng rào, hợp thành một phòng tuyến kiên cố. Triệu Đà tiếp tục quan sát hành động của bọn đạo tặc, mà bọn đạo tặc sau khi chém giết, tổn thất hơn một trăm người, cũng tạm thời đình chỉ công kích mù quáng, quan sát động tĩnh của lương đội.

- Lưu Quý, đội quân của Phàn Khoái vì sao còn chưa đến đây hội hợp?

Triệu Đà đột nhiên hỏi một câu, làm cho Lưu Bang sợ đến chảy mồ hôi lạnh đầm đìa. Đúng vậy, cái tên Phàn Khoái kia vì sao đến bây giờ vẫn còn chưa hội hợp với trung quân? Từ lúc đạo phỉ bắt đầu phát động công kích, trung quân cùng với tiền quân là mục tiêu công kích chủ yếu. Ngược lại, Phàn Khoái với đội quân áp trận cũng không bị áp lực quá lớn. Bọn đạo phỉ chỉ phải ra ít binh lực để mà chặt đứt liên hệ giữa hậu quân và trung quân.

Hôm nay, tiền quân đã hội hợp, vì sao Phàn Khoái vẫn chưa xuất hiện chứ?

Lưu Bang trong cái khó ló cái khôn, vội vàng giải thích:

- Tiểu dân cho rằng, chắc là Phàn Khoái có kế hoạch khác rồi. Hôm nay bọn đạo phỉ mặc dù công kích mãnh liệt, nhưng hình như cũng không dùng hết toàn lực. Mặc dù Phàn Khoái này bình thường lỗ mãng, nhưng trong lúc mấu chốt lại rất thông minh. Xuất hiện lúc quan trọng, đối với bọn đạo phỉ đã kích càng thêm nặng nề... Tướng quân, tiểu dân có thể bảo đảm, Phàn Khoái tuyệt đối không lâm trận lùi bước.

Triệu Đà mặt không biểu tình, chỉ ừ một tiếng:

- Chỉ hy vọng được như thế.

Lưu Bang thở phào một cái: cuối cùng nói bừa cũng xong! Tuy rằng không biết vì sao Phàn Khoái không xuất hiện để hội hợp, nhưng y tin tưởng, Phàn Khoái sẽ không lâm trận bỏ chạy. Vì vậy, Lưu Bang lấy lại tinh thần, chỉ huy thuộc hạ chuẩn bị sẵn sàng, bởi vì đạo phỉ lại bắt đầu hành động.

Trong đêm đen, bọn đạo phỉ chen chúc với nhau, mạo hiểm trong cơn mưa tí tách, hò hét đánh về phía lương đội.

Nhân số tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chỉ ít cũng có bảy tám trăm người. Lưu Khảm thay một cây đồng sáo nặng khoảng chừng ba mươi cân, sau đó xé lấy vạt áo quần trên tay. Đồng sáo dính máu trở nên ẩm ướt, rất khó nắm. Có vãi quần nơi tay, có thể chém giết thuận tiện hơn.

Những người còn lại cũng học theo lấy vãi bố xé thành vãi quần nơi tay.

Mắt thấy bọn đạo phỉ càng ngày càng gần, Lưu Khảm giơ đồng sáo lên, lớn tiếng hò hét:

- Bắn cung!

Gần như là cùng lúc, Lưu Bang cùng với Ung Xỉ cùng ra mệnh lệnh. Mấy trăm mũi tên được bắn ra đầy trời, trong cơn mưa lất phất, giống như ruồi bay gào thét bay về phía đạo phỉ. Phốc, phốc, phốc... Cắm vào tên đạo phỉ trước mặt, trong nháy mắt bị bắn thành con nhím, ngã vào trong vũng bùn máu.

Nhưng những tên đạo phỉ còn lại, hình như nổi lên tính khí hung bạo, rống lên, tiếp tục xông lên.

Một trăm bước, năm mươi bước... Mắt thấy khoảng cách xa đội chỉ còn lại có hai mươi đến ba mươi bước, Lưu Khảm cầm sáo từ phía sau xe thoát ra, đón đầu bọn đạo phỉ đang xông tới.

- Giết!

Kèm theo một tiếng hét phẫn nộ, sau đó Lưu Khảm ra chiêu chính xác, một kích tiếp theo, nhanh như điện chớp, xuyên qua ngực tên đạo phỉ. Thân theo sáo đi, đồng sáo quỷ dị rút ra từ trong thi thể kia, sau đó vừa gầm lên giận dữ, hàn quang chột lóe, đồng sáo lại đâm lên.

Tào Vô Thương thì đi theo bên cạnh Lưu Khảm, nhiệm vụ chủ yếu của y, chỉ là yểm hộ phía sau và hai bên của Lưu Khảm.

Mười mấy tên binh lính theo hai người, giống một mũi tên nhọn rời dây cung. Lưu Khảm cũng như một mũi tên, ra sáo thấy máu, như sư tử vồ cỏ.

Đạo phỉ nhân số tuy nhiều, thế nhưng binh sĩ của lương đội đã nảy sinh chiến ý vô cùng.

Lưu Bang, Ung Xỉ, lần lượt suất bộ xuất kích. Hai bên hỗn chiến cùng một chỗ, chỉ nghe binh khí chém vào máu thịt thì phát ra âm thanh nặng nề liên tiếp, một tiếng kêu thảm thiết, một búng máu tươi, pha trộn với phần còn lại của chân tay đã bị cụt, vấy ra bốn phía. Trong lúc nhất thời đại trạch Chiêu Dương, biến thành một mảnh đỏ như máu...

Triệu Đà vẫn sừng sững ở trung quân, phía sau đại kỳ Hắc long bay phất phới.

Đại kỳ không ngã, quân tâm vững chắc. Mắt thấy đạo tặc dần dần không đỡ nổi, chạy trốn tứ tán, trên mặt Triệu Đà cũng không có toát ra chút nào về vui mừng, trái lại nhú chặt mày, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Cho tới bây giờ, binh mã của tên Vương Lăng kia vẫn không xuất kích!

Lần này dẫn rấn ra khỏi hang chủ yếu là muốn đối phó Vương Lăng.

Trước khi xuất phát, Nhâm Hiêu lo lắng đủ mọi bề, đương nhiên cũng lo Vương Lăng giảo hoạt, rất có thể ần dửu thực lực, mà có ý đồ làm tiêu hao các bọn đạo phỉ khác. Vương Lăng không ra tay, quân Tần không ra động... Đây là sách lược của Nhâm Hiêu. Đồng thời, để bảo đảm kế hoạch được thuận lợi, Nhâm Hiêu căn dặn Triệu Đà: nhất định phải chờ Vương Lăng xuất kích, sau khi phát tín hiệu, người phải chặn cho được đường lui của Vương Lăng.

Thời gian... Một canh giờ!

Nhưng cứ như vậy, áp lực của lương đội sẽ trở nên rất lớn.

Chuẩn bị không tốt, mấy trăm người này thậm chí cả toàn quân đều bị diệt, bao gồm cả Triệu Đà ở bên trong, cũng sẽ vì vậy mà bỏ mạng.

Đây là một lần đánh bạc, đồng thời cũng là một lần khảo nghiệm. Triệu Đà không sợ chết, thế nhưng y lại lo lắng, một khi lương đội tổn thất thảm trọng, những binh lính này chỉ là chiêu mộ tạm thời, sẽ vì sợ hãi mà bất ngờ làm phản. Nếu như thực sự xuất hiện loại tình huống này, nhiệm vụ cũng coi như thất bại.

Nếu như lần này thất bại, còn muốn dụ Vương Lăng, sẽ không còn là chuyện dễ dàng!

Triệu Đà vô thức nắm chặt bảo kiếm, lòng bàn tay bắt tri bắt giác đã đổ mồ hôi. Vương Lăng, người muốn chờ đến bao lâu?

28. Chương 27. Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (3)

Mưa vẫn rơi, hơn nữa càng lúc càng lớn. . .

Wương Lăng đã không thể tiếp tục lặng im, không phải y muốn phá vỡ sự lặng im, mà là bảy người đàn ông to lớn ở trước mặt y khiến y phải ra quyết định. Mười một lộ đạo phi, đã mất bốn lộ. Tuy rằng bốn lộ đạo phi này cũng không phải là binh hùng tướng mạnh gì, nhưng cũng mang đến ảnh hưởng, lại đặc biệt lớn.

- Thủ lĩnh Tiệp môn bị giết, toàn bộ sáu mươi đại đạo dưới trướng của y đều bị diệt. . . Vương thủ lĩnh, quân binh của người lúc nào thì xuất kích?

Một người đàn ông to lớn lớn tiếng quát hỏi. Có thể thấy được, gã với thủ lĩnh Tiệp môn mà gã vừa nói, quan hệ hẳn là không tệ.

- Đúng vậy, Vương thủ lĩnh, theo ta thấy sợ là tình báo của người đã lầm. Lương đội này có lẽ không phải là do dân đen tạo thành, mà thực sự chính là quân Tần. Thủ lĩnh Tiệp môn ngang dọc bốn phương, thế nhưng chưa bao giờ gặp phải đối thủ, ngày hôm nay lại mất ở chỗ này. . . Vương thủ lĩnh, ta đợi lúc báo thù cho hấn a!

- Lấy máu người Tần, lấy máu người Tần!

Tinh thần của bọn đạo phi sục sôi, cơ hồ đã ảnh hưởng tới cả bộ hạ của Vương Lăng.

Lúc này, một gã đàn ông trung niên đầu đội mũ cao, trang phục văn sĩ đột nhiên mở miệng:

- Vương thủ lĩnh, theo ta thấy việc này có âm mưu!

Trong lòng của Vương Lăng được thả lỏng, thầm nghĩ: cuối cùng cũng đã có người đứng ra giải vây rồi!

- Tổng phu tử, lời này là ý gì?

Tổng phu tử nói:

- Kẻ địch trước mắt, nhất định là đội quân tinh nhuệ của quân Tần. Nhâm Hiêu tiểu tặc lấy việc mộ binh cho huyện Bái để nguy trang, nhưng trên thực tế lại phái ra quân Tần tinh nhuệ, có lẽ chính là vì muốn tiêu diệt chúng ta. Nhưng mà tiểu tặc tuy có chút cơ trí, nhưng chung quy cũng chỉ là một mánh phu. Không ngờ tới, chúng ta lại liên thủ xuất kích. . . Vương thủ lĩnh, lần này đối với chúng ta cũng là cơ hội tốt để nêu cao tên tuổi, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua như thế.

- Nêu cao tên tuổi?

- Không sai!

Tổng phu tử một bộ dạng đã định liệu trước, cười nói:

- Tiêu diệt quân Tần tinh nhuệ, đốt hủy lương thực của quân Tần! Với người Tề mà nói, nhất định có thể cho ra tác dụng không tưởng được. Quân Tề cũng ngăn chặn được chủ lực của quân Tần, chúng ta nhân cơ hội thuyết phục các quốc gia, không chừng di dân của các nước sẽ càng có lòng phản Tần. Đến lúc đó chúng ta lên tiếng kêu gọi, khắp nơi hưởng ứng, quân Tần mặc dù dũng mãnh, cũng không làm gì được đâu.

Một đám đạo phi đều gật đầu:

- Tổng phu tử nói rất đúng!

Vương Lăng cũng có chút dao động, ra vẻ trầm tư.

Lúc này, một con ngựa chạy như bay đến, kỵ sĩ lập tức vội lao xuống ngựa, lão đảo chạy tới trước mặt Vương Lăng.

- Đại thủ lĩnh!

- Tình hình thế nào?

- Mặt tướng đã điều tra, trong vòng mười dặm xung quanh Chiêu Dương đại trạch, không có bất kì việc gì khác thường, đồng thời cũng không có phát hiện tung tích của quân Tần.

Vương Lăng nghe thấy những lời này, tinh thần lập tức phấn chấn.

- Tổng phu tử nói không sai, nêu cao tên tuổi ngay lúc này. . . Kinh man quân, chuẩn bị xuất kích!

Kinh man quân, chính là danh hiệu của binh mã Vương Lăng. Chỉ là đối với những người khác, không xem là Kinh man quân, mà bị gọi là Kinh man tặc. Danh hiệu Kinh man đối với người Sở, tuy có nghĩa xấu, nhưng đối với di dân người Sở liên quan với Vương Lăng này mà nói, lại đặc biệt có ý nghĩa riêng.

Kinh man thì kinh man!

Người Trung Nguyên các người cho chúng ta là người man rợ, chờ xem chúng ta những người man rợ này, làm thế nào thu thập các người. . .

Người Sở hiếu chiến, tính cách mạnh mẽ tàn bạo. Kinh man quân sớm đã không nhẫn nhịn được, nghe Vương Lăng ra lệnh một tiếng, cả đám nhất thời nhiệt huyết sôi trào.

Xé vạt áo, để lộ nửa cánh tay, lộ ra hình xăm phi long ở trên người, nhe răng nhếch miệng, nóng lòng muốn chém giết.

Tùng tùng tùng, tiếng trống trận vang lên làm cho lòng người dâng lên nhiệt huyết, quanh quẩn trong bầu trời của Chiêu dương đại trạch. Tiếng chém giết trên chiến trường, trở nên ầm ập.

Vương Lăng xuất kích rồi?

Triệu Đà nghe thấy tiếng trống, tinh thần lập tức phấn chấn, quay đầu nói với thân quân bên cạnh:

- Thương lang tiễn chuẩn bị bắn tên!

Thương lang tiễn này là một loại tên đặc biệt của quân Tần. Quân Tần đánh trận, thường là dùng tiễn tấn công địch trước tiên. Tên Thương lang là một loại tên giống như tên gọi, lúc bắn ra, sẽ phát ra âm thanh đặc biệt. Một mũi tên sẽ không có hiệu quả cao, nhưng khi quân Tần tấn công, thường là cả chục ngàn mũi tên đồng loạt bắn ra. Cái loại âm thanh đặc biệt này cùng lúc vang lên giống như cả đàn sói cùng tru lên giữa sa mạc rộng lớn khiến cho người nghe phải rợn người.

Hôm nay mặc dù không có hàng chục ngàn mũi tên cùng bắn ra, thế nhưng âm thanh của mấy trăm mũi tên Thương lang cũng đủ để chấn động lòng người.

Âm thanh thảm thiết kỳ dị này cũng giống như tiếng sói tru trong mưa bão, hợp với tiếng trống, vang vọng trong không trung mãi không ngừng.

Thương lang tiễn vừa ra, trái lại Vương Lăng lại thấy nhẹ người.

Đối phương có thể dùng Thương lang tiên, vậy thì không hề nghi ngờ gì nữa, đối phương chắc chắn là quân Tần rồi!

- Bắn cung!

Đại trạch tối như mực tuôn ra hàng trăm bộ chúng Kinh man. Cả đám vốc người thấp bé, quần xà cạp, để lộ nửa cánh tay, nửa ngời chồm hồm trên mặt đất, trong mắt toát ra sát ý hung ác. Bọn họ đang chờ đợi, cùng đợi Vương Lăng ra lệnh công kích. Cùng lúc đó, mấy trăm cung tiễn thủ giương cung cài tên, hướng lên trời tán xạ. Khác với mưa tên lần trước thừa thốt, lần công kích này, rất có trình tự.

Tên phá không, cũng giống như phượng hoàng cất cánh, gào thét bay về phía lương đội.

Đám binh lính cầm thuẫn nâng thuẫn của mình lên, những người còn lại nằm ở sau xe lương vẫn không nhúc nhích. Đây chính là thành quả huấn luyện ba ngày qua của Nhâm Hiêu. Quá nhiều trận pháp, thuật đánh nhau, điều không phải một ngày đêm có thể học được. Thế nhưng phải học được làm sao để bảo tồn thực lực.

Thân thể kề sát xe lương, giới hạn lớn nhất để tránh né tên nhọn.

Lưu Khâm cầm đồng sóc trong tay, dán tại trên xe lương, không hề có chút căng thẳng nào, trái lại lại cười hì hì.

Người này, quả thực chính là sống vì kích thích. Lâm trận, chém tướng giết địch không nói, đối mặt với mưa tên bay tới như châu chấu, lại có thể nở nụ cười. . .

Đường Lệ vô cùng kinh ngạc nhìn hẩn một cái:

- A Khâm, người cười cái gì?

Lưu Khâm nói một câu:

- Không có gì!

Thế nhưng trong lòng, cũng nghĩ ngợi đủ điều. Đời trước xuất thân trong gia đình quân nhân, sao hẩn lại không thích quân đội cho được? Thứ nhất là phản bội, thứ nhì là khi lớn lên, hẩn rất ghét một câu nói như vậy: lúc hòa bình, quân nhân không còn biểu hiện ra tư thế hào hùng ở chiến trường, sợ dĩ các vận động viên đại biểu cho quân nhân, là mang vinh quang cho tổ quốc. Cứt chó. . . Vinh quang của binh sĩ, từ xưa đến nay, ai có đủ khả năng thay thế được chứ?

Hiện tại, chiến tranh bắt đầu rồi. . .

Nếu như cha mình mà sống ở thời đại này, nhất định sẽ rất hài lòng mà hét toáng lên.

Nắm chặt lấy đồng sóc, Lưu Khâm nhắm hai mắt lại.

Tên dừng, Kinh man quân cùng với các đạo phỉ, gào thét đánh về phía lương đội. Lưu Khâm nhẹ giọng nói:

- Lệnh cho cung tiễn thủ, trong vòng một trăm bước, lại bình xạ. . . Nhớ kỹ, không phải là tán xạ, mà là bình xạ. Sau ba lượt bình xạ, Tào Vô Thương suất bộ, theo ta cùng xuất kích.

Tào Vô Thương gật đầu thật mạnh, nhe răng cười hắc hắc.

Người này, cũng là một người trời sinh ra để ở chốn chiến trường, đương nhiên không căng thẳng chút nào.

Đường Lệ nhẹ giọng nói:

- A Khâm, không có mệnh lệnh của tướng quân, tự ý xuất kích, có đúng hay không. . .

- Đại trượng phu sống ở trên đời, cầm thanh phong kiếm ba thước, cầu lấy một đời phú quý. Cứ mãi lưỡng lự, làm sao có thể làm nên chuyện?

- A Khâm nói không sai!

Tào Vô Thương nhin không được ca ngời một tiếng, các binh lính xung quanh, cũng đồng loạt gật đầu. Lúc trước, Lưu Khảm có thể thực hiện lời hứa không để ý sống chết quay lại cứu giúp huynh đệ, hành vi này nhìn giống như liều lĩnh, nhưng làm cho các binh sĩ lại tin tưởng hẳn vạn phần.

Đường Lệ cũng cười:

- A Khảm, nếu mẹ ngươi sinh ngươi sớm hơn mười năm, nhất định sẽ là một viên danh tướng!

Nói xong, giơ kiếm hạ lệnh, cung tiễn thủ nhất tề chuẩn bị đầu vào đấy.

Lúc khoảng cách còn một trăm năm mươi bước, Triệu Đà hạ lệnh bắn cung. Binh lính của Lưu Bang và Ung Xỉ liên tiếp hướng lên trời tán xạ, nhưng binh lính của Lưu Khảm vẫn không hề động tĩnh. Triệu Đà không khỏi giận tím mặt, đang chuẩn bị lệnh cho thân quân đến hỏi. Đúng lúc này, nghe Đường Lệ hét lớn một tiếng:

- Cung tiễn thủ, bình xạ!

Một loạt tên gào thét từ phía sau xe lương bắn ra, sức lực mạnh mẽ, xông tới bọn đạo phi trước mặt, hơn mười người ngã xuống trong vũng máu.

Tiếp theo đó, đợt thứ hai, đợt thứ ba. . .

Trong vòng một trăm bước, bên phía đạo tặc ngã xuống hơn trăm người. Mất thấy khoảng cách xe lương chỉ còn lại có hai ba mươi bước, Lưu Khảm đứng thẳng người lên, giẫm chân tại chỗ bay lên không, đầu ngón chân chạm vào trên cang xe, lại xông ra ngoài. Trong nháy mắt hai chân rơi xuống đất, đồng sức hung ác độc địa vung lên.

- Giết!

Đồng sức xuyên qua cơ thể, phát ra âm thanh nặng nề, máu đỏ phun tung toé trên người Lưu Khảm.

Tào Vô Thương suất lĩnh hơn mười người, lao ra hàng rào, cả đám mặt mày dữ tợn, đối mặt đạo phi mấy lần, nhưng không có một chút gì chùn bước.

Hơn một trăm tên đạo phi ngàn lần vạn lần cũng không thể ngờ, quân Tần lại xuất hiện tình huống như vậy, lại có dũng khí chủ động xuất kích.

Dưới sự ngăn ngừa, đồng sức của Lưu Khảm bay lượn lên xuống, sau khi liên tiếp đánh bay hai gã đạo phi, ngựa mặt lên trời hút một tiếng sáo dài:

- Lưu Khảm huyện Bái ở đây, các người đi tìm cái chết?

Vải đen dính đầy máu đỏ, huyết tương dính bên ngoài giáp chảy xuôi xuống.

Trong ánh lửa, Lưu Khảm uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí, làm cho bọn đạo phi run sợ trong lòng. Cùng lúc đó, đúng là bị Lưu Khảm kích thích, Lưu Bang, Ung Xỉ suất lĩnh nhân mã mà chém giết, cùng xông lên hỗn chiến với bọn đạo tặc. Nhân số tuy ít, cũng không rơi vào thế hạ phong.

Triệu Đà tay cầm lấy đại kỳ, không ngừng run rẩy.

Nhưng không phải sợ mà là bởi vì hưng phấn. . .

Nếu không có Lão Tần nhân, sao có thể dũng mãnh như thế? Nhưng mà, người này không nghe quân lệnh, tự ý xuất kích, cũng không thể không xử phạt a!

Triệu Đà tròn mắt vừa chuyển, nảy ra ý hay.

- Truyền lệnh, xuất kích!

29. Chương 28. Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (4)

Đường Lệ đã từng cùng với Lưu Khảm bình luận về người Sở.

- Người Sở mỗi lần chiến đấu không giống như Trung Nguyên. Ngoài việc chịu ảnh hưởng của phong tục, người Sở khi đánh trận vẫn duy trì tính hung bạo. Tới khi bạo phát thì như núi lửa phun trào, hung hãn không gì sánh được. Thế nhưng về mặt chiến thuật lại không có kế hoạch, thuận lợi thì có thể dõn non lấp bể, thế nhưng một khi rơi vào khốn cảnh, sĩ khí cũng rất dễ sa sút, nhân tâm tan rã. Cho nên khi chiến đấu với người Sở, tuyệt đối không thể để cho bọn họ được thuận lợi, nhất định phải làm tan rã tinh thần của binh sĩ.

Lời này nói thì rất dễ, thế nhưng làm thì lại rất khó khăn.

Lưu Khảm tự ý xuất kích, vượt ra ngoài dự tính của Kinh man quân. Cái gọi là lớn tiếng dọa người đại khái cũng giống như vậy. Người hung hãn, ta càng hung hãn hơn người; người không muốn sống, ta cũng liều chết với người. Hai bên gặp nhau ai mạnh hơn sẽ thắng, đạo lý này từ xưa đến nay vẫn không thay đổi.

Sau một hồi hỗn chiến, Kinh man quân rút lui.

Rất nhiều đạo phi bắt đầu tháo chạy, Vương Lăng chém liên tiếp chín người, lại còn giết chết ngay tại chỗ một tên trùm thổ phỉ, cuối cùng mới ổn định được cục diện.

Một so với bốn, Vương Lăng chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng theo tình hình thực tế mà nói, sĩ khí quân Tần đại chấn, muốn thủ thắng trở nên rất khó khăn.

Vương Lăng không thể không cân nhắc, có nên tiếp tục đánh hay không?

Mà ở bên kia, Lương đội phải trả giá bằng tính mạng của hơn bốn mươi người, bị thương hơn một trăm người, sau đó cũng lui về trận tuyến.

Triệu Đà giận dữ, đồng thời truất quyền Lưu Khảm, ra lệnh thủ hộ đại kỳ ở trung quân. Đồng thời ra lệnh cho Nhâm Ngao làm Chúc trưởng, tiếp nhận binh mã của Lưu Khảm. Nhìn bề ngoài giống như trừng phạt Lưu Khảm, nhưng người sáng suốt có thể nhận ra, Lưu Khảm không chỉ không bị hạ chức, trên thực tế lại được khen thưởng. Đại kỳ tượng trưng cho sĩ khí, đại kỳ không ngã, sĩ khí không tiêu tan, cũng không phải ai cũng có thể được bảo vệ.

Trận chiến ấy, Lưu Khảm giết bảy người, trong đó còn có một tên trùm thổ phỉ.

Dựa theo quy chế xét công trạng của Tần, giết một giáp sĩ sẽ thăng một tước, hiện tại Lưu Khảm cũng không phải là thứ dân bình thường.

Triệu Đà ra quyết định ấy còn có một mục đích khác. Nhiệm vụ của bọn họ là muốn ngăn cản Vương Lăng, sau đó một lưới bắt hết. Xem tình hình hiện nay, sĩ khí lương đội tăng vọt, đánh tan Vương Lăng cũng không phải là không có khả năng. Nhưng như vậy, ý nghĩa của nhiệm vụ lần này cũng theo đó mà thành hư ảo.

Giết một Vương Lăng sẽ hơn rất nhiều so với giết cả trăm tên đạo phi.

Chỉ là suy nghĩ này của Triệu Đà không thể nói cho người khác.

Lưu Khảm có vẻ không vui, mà Nhâm Ngao thay thế Lưu Khảm, nhìn qua hình như cũng không vui vẻ gì.

- Lưu đại ca, đội ngũ của trạm canh gác bên trái hiện nay đều là do A Khảm cầm đầu. Ta làm sao mà chỉ huy được bọn họ? Triệu tướng quân làm như vậy không phải làm khó ta sao?

Lưu Bang rất bất đắc dĩ nhìn thoáng qua đại kỳ cắm ở giữa, đi tới Lưu Khảm phía sau Triệu Đà, cười khổ nói:

- Người đừng nghĩ thay thế được Lưu Khảm, chỉ cần nghe lệnh mà làm là được. Đồ Tử không ở đây, ở giữa măn doanh này, sợ là không ai có thể thay thế được địa vị của tiểu tử kia, cứ như vậy đi.

Nói xong, Lưu Bang vỗ vai Hạ Hầu Anh.

- A Anh, cho người một nhiệm vụ.

Hạ Hầu Anh lần này coi như chém giết được sảng khoái, chém chết ba người, đến giờ máu bản vẫn còn đầy người.

Nghe Lưu Bang nói vậy, Hạ Hầu Anh hăng hái gật đầu liên tục:

- Chỉ cần đại ca ra lệnh, đệ nhất định sẽ làm được.

- Giám sát Ung Xỉ cho ta!

Hai người Hạ Hầu Anh, Lư Quán không khỏi ngẩn ra. Vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Bang, nhẹ giọng hỏi:

- Giám sát Ung Xỉ? Vì sao lại thế?

- Ta vừa phát hiện, tiểu tử này con mắt láo liên, sợ là có âm mưu gì khác. Hắn là người Sở ngang ngược, Vương Lăng cũng xuất thân là người Sở, khó đảm bảo sẽ không sinh ra biến cố gì. A Anh, giám sát đội ngũ của hắn cho ta, một khi có biến, lập tức báo cho ta, rõ chưa?

Hạ Hầu Anh gật đầu thật mạnh, ra vẻ đã hiểu.

Đội Hạ Hầu Anh rời đi, Lư Quán nhin không được hỏi:

- Lưu Bang, không phải chúng ta thật sự vì người Tần mà bán mạng chứ?

- Đó không phải là bán mạng, mà là thuận thế mà làm. Lão Tần thống nhất Quan Đông, chính là xu thế tất yếu. Với tình hình hiện nay mà nói, bất kì người nào cố sức ngăn cản, không khác gì bọ ngựa đá xe. Sau này chúng ta nếu như muốn đặt chân ở huyện Bái, nhất định phải dựa vào đó mới được.

Không tự chủ được, Lưu Bang nhìn thoáng qua Lưu Khảm đang cầm cờ, ánh mắt sáng quắc.

Ta sẽ không thua người!

Lưu Bang thầm nghĩ trong lòng: hảo hán như vậy, ngoài Lưu Quý ta ai có thể dùng được? Đợi khi ta có địa vị, nhất định sẽ thu phục người làm môn hạ.

Vương Lăng lại mấy lần nỗ lực công kích lương đội, cũng không có hiệu quả.

Song phương người tới ta đi, đôi bên đều bị tổn thương. Thế nhưng đại kỳ Hắc long đại biểu cho cờ hiệu của quân Tần, vẫn bay phấp phới trong gió đêm như trước.

Mưa đã tạnh.

Trên chiến trường vang lên tiếng kêu rên của người bị thương, vài con chiến mã vô chủ, lẻ loi tro tro tới lui trong bóng đêm, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng rên rĩ. Về mặt của Triệu Đà, càng trở nên trầm lạnh. Tuy rằng phe mình sĩ khí tăng vọt, nhưng cũng tổn thất nghiêm trọng. Người chết thật ra không nhiều lắm nhưng người bị thương thì vô số, đã chiếm khoảng 3 phần nhân số. Đánh đến nước này, có thể nói đã vượt qua dự liệu của Triệu Đà trước kia.

- Tướng quân, cứ tiếp tục như vậy, e là mọi người không chịu đựng nổi!

Lưu Khảm nhin không được thấp giọng nói:

- Một người bị thương, sĩ khí sẽ bị giảm một phần. Thừa dịp hiện nay mọi người có thừa lực, sao không chủ động xuất kích chứ?

- Xuất kích?

Lưu Khảm nói:

- Theo ý kiến của thảo dân, đạo phỉ nhân số mặc dù đông, nhưng sĩ khí đã mất. Lúc này nếu một tiếng trống sẽ làm tinh thần hăng hái thêm, nhất định có thể đánh tan.

Triệu Đà nhìn thoáng qua Lưu Khảm, đột nhiên lộ ra nụ cười khổ.

Những lời của Lưu Khâm, làm sao y không rõ, nhưng vấn đề ở chỗ, mệnh lệnh của Nhâm Hiêu là ngăn cản Vương Lăng chứ không phải đánh tan Vương Lăng a. Tên đã hao hết, kế tiếp chỉ có huyết chiến. Không sai, nếu là chủ động xuất kích, hiệu quả nhất định sẽ tốt. Nhưng Vương Lăng sẽ như thế nào?

Tên kia rất giỏi hoạt, nhất định sẽ đào tẩu!

- Lưu Khâm, đại sự trong quân, người chỉ là một thảo dân, sao có thể hồ ngôn loạn ngữ. Bảo vệ đại kỳ thật tốt, những chuyện còn lại, người không cần phải quan tâm.

Triệu Đà mở miệng nói ra một câu, trong lòng Lưu Khâm đã rõ ràng.

Thì ra, không chỉ có mỗi nhữ, chính là tử sĩ a. Thoạt nhìn người Tần chuẩn bị muốn đem Vương Lăng một lưới bắt hết, sau đó giết một người để làm gương cho nhiều người khác.

Suy nghĩ cẩn thận những điều ảo diệu trong đó, Lưu Khâm không tự giác bước nhanh đến cột cờ lớn.

- Lên đây, kẻ địch lại đến!

Đội ngũ bên cánh phải, đột nhiên có người cao giọng hét lớn. Chỉ thấy một đội kỵ quân xuất hiện, khoảng chừng bảy tám mươi người. Dẫn đầu là một gã đàn ông trắng kiện ngồi ngay ngắn trên mình một con ngựa đỏ rực, hướng về phía lương đội lớn tiếng gọi:

- Ta là Vương Lăng người Sở, Ung Xỉ. . . Người cũng là người Sở, vì sao phải giúp cho lão Tần chứ? Chẳng lẽ người đã quên lão Tần nhục nhã người Sở chúng ta lúc trước ra sao sao?

Làm nhục Sở vương, xấu hổ con dân nước Sở ta.

Ngày xưa lãnh thổ của đại Sở ta rộng lớn, nếu không có lão Tần, chúng ta sao có thể rơi vào kết quả hôm nay? Ung Xỉ, nếu người là người Sở, hãy cùng ta kẻ vai chiến đấu!

Bọn người Lưu Bang giật mình lạnh toát.

Wang Lăng nhận ra Ung Xỉ. Điều này cũng khó trách, đều là dọc theo Tứ Thủy kiếm ăn, một nhân vật như Ung Xỉ, Vương Lăng sao có thể không nhận ra?

Trong lòng đồng thời sinh ra một loại sợ hãi: chỉ mong Vương Lăng không biết thân phận thật sự của mình.

Đội ngũ của cánh quân bên phải bắt đầu rối loạn.

Hơn mười ánh mắt thoảng cái nhìn thẳng vào bọn người Triệu Đà. Trong đôi mắt mang theo một vẻ oán trách mãnh liệt, khiến cho Triệu Đà kinh hãi. Người này, đương nhiên lại giở ra thủ đoạn này. Thật không ngờ lúc trước quả thật đã có chút xem thường cái tên thủ lĩnh Kinh man quân này.

Cùng lúc đó, Kinh man quân cũng hành động.

Thế nhưng về phía lương đội, lại trở nên có chút không đoàn kết. Cừu hận giữa người Sở và người Tần đã không thể nào hóa giải. Sự khiêu khích này của Vương Lăng có thể làm cho người Sở trong đội ngũ của Ung Xỉ nảy sinh cách nghĩ khác nhau. Hơn nữa loại tâm tình này đã lan tràn nhanh chóng.

Huyện Bái là một nơi hỗn cư của di dân sáu nước.

Nếu nói cừu hận với người Tần, trong sáu nước người nào không có. Đường Lệ là người Ngụy, Thẩm Thực Kỳ là người Lỗ, Nhâm Ngao là người Tề.

Cùng loại tình huống như vậy, nhiều không kể xiết.

Một người Sở đột nhiên nhảy ra, lớn tiếng quát:

- Vương Lăng, ở đây không có. . .

Lưu Khâm cùng với Lưu Bang vội phản ứng theo bản năng. Một người giương cung cài tên, một người tay ném sáo. Tên nhon cùng với đồng sáo hầu như bay ra cùng lúc, người Sở kia tránh được tên nhon của Lưu Bang nhưng không thể đỡ được đồng sáo của Lưu Khâm. Kêu thảm một tiếng, đã bị đồng sáo xuyên qua thân thể.

Thân thể bay xuống cang xe, ngã nhào trên mặt đất.

Ung Xỉ vô thức đứng thẳng dậy, giận dữ nhìn Lưu Bang cùng Lưu Khảm:

- Các người làm gì?

Lưu Bang vừa muốn mở miệng, Lưu Khảm lại giành nói trước:

- Ung Xỉ, lẽ nào người muốn bị liên lụy cứu tộc, tịch thu tài sản cả nhà sao? Đừng quên, phụ mẫu gia quyến chúng ta, đều còn ở huyện Bái. Việc cấp bách, giết chết kẻ địch, ai dám có ý phản, Lưu Khảm là người đầu tiên không buông tha cho hắn.

Một câu nói khiến cho rất nhiều người tỉnh táo lại.

Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết. Nhưng vấn đề là từ xưa đến nay người làm nên đại sự lại có mấy người? Chung quy là người thường chiếm đa số, một người có thể không xem trọng chuyện sống chết, thế nhưng phụ mẫu huynh đệ, lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ hay sao? Dù sao ở thời đại này, quan niệm vì tổ quốc chưa nặng lắm, tất cả lấy dòng họ làm trọng. Trong bảy nước, chỉ có người Tần lấy Tần pháp trị quốc, hai trăm năm vừa mới có thay đổi.

Quan niệm dòng họ, hơn nữa Lưu Khảm lúc trước thể hiện vũ lực, cùng với danh tiếng của Lưu Bang, mọi người tạm thời bình tĩnh trở lại.

Chí ít nhìn biểu hiện ra, hình như mọi người đều rõ ràng mục tiêu. Thế nhưng trong nội tâm cách nghĩ có thật sự thống nhất hay không? Người ngoài sợ là không thể nào biết được. Kinh man quân lại bắt đầu, lương đội chống lại còn hơn lúc trước, rõ ràng là đã giảm thêm vài phần, đặc biệt là cánh quân bên phải.

Mà Vương Lăng đem tất cả chủ lực đều tập trung ở trung quân cùng phương hướng cánh tả.

Cánh quân bên phải thuộc đội ngũ của Ung Xỉ, nhìn qua đánh rất náo nhiệt, nhưng trên thực tế cũng như tiếng sấm trong cơn mưa, chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Vương Lăng và Ung Xỉ, trong nháy mắt đã đạt thành sự ăn ý nào đó không muốn cho ai biết. Triệu Đà biết rõ tình hình như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không có cách nào. Mắt thấy trong vòng tròn trận đánh bị vạch ra một lỗ hổng, Kinh man tặc cuộn cuộn không ngừng liều chết xông tới, y biết, đã tới lúc liều mạng. . .

- Lưu Khảm, bảo vệ đại kỳ!

Triệu Đà hươu thiết kiếm, lớn tiếng la lên, cất bước nhảy vào trong hỗn trận.

Trong chốc lát, tiếng kêu vang lên thành một mảnh, mọi người đều phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất từ lúc khai chiến tới nay.

30. Chương 29. Tam Xích Thanh Phong Bác Công Danh (5)

Hàng rào bị phá, tên đã cạn kiệt.

Ngoại trừ lương đội phải liều mạng đánh một trận ra, không còn cách nào khác. Không thể không nói, một chiêu tâm lý chiến này của Vương Lăng rất hiệu quả, tác dụng hết sức rõ ràng. Bọn người Lưu Bang ngoại trừ phải đối mặt với công kích của đạo phi ra còn phải cẩn thận đề phòng hành động của đội quân cánh phải của Ung Xỉ.

Những việc này thực sự là người Sở, nếu như lâm trận phản chiến. . .

Lưu Bang chém bay một gã đạo phi, lau máu tươi bắn đầy lên mặt, lén nhìn lại, thấy đại kỳ trung quân vẫn đứng sừng sững trong trận.

Chu vi đại kỳ, có bốn năm tên đạo phi nằm trong vũng máu.

Lưu Khảm một tay cầm kiếm, một tay múa sáo, hễ là có tên địch nào tới gần đại kỳ, lập tức không chút lưu tình mà giết chết.

Thời gian trôi qua một giây, những người lương đội, càng ngày càng ít. Bọn người Thẩm Thực Kỳ, Chu Xương đã lùi về đến bên cạnh Lưu Khảm, tuy rằng đều bị thương, nhưng vẫn đang kiên trì bảo vệ đại kỳ. Tất cả mọi người đều biết rõ đại kỳ không ngã, cơ hội sống còn sẽ không mất.

Lưu Khảm đã không nhớ rõ mình đã giết bao nhiêu người.

Thiệt kiếm đã bị gãy, đồng sóc cũng đã méo mó bảy tám phần không còn hình dạng. Nếu không có giáp bên ngoài bảo vệ không chừng đã chết từ lâu. Dù là như vậy, cánh tay, trên đùi Lưu Khảm đầy những vết thương. Búi tóc đã tán loạn, lúc này Lưu Khảm bộ dáng tóc tai bù xù, nói bao nhiêu nhếch nhác thì có bấy nhiêu nhếch nhác.

- Tướng quân, viện quân ở đâu!

Lưu Khảm quát một sóc đánh ngã một gã đạo phỉ, đến sát trước mặt Triệu Đà hỏi.

Dáng dấp của Triệu Đà không hơn gì Lưu Khảm. Chật vật tránh né một cái, y xoay người đứng lên, thở dốc nói:

- Mau, mau. . . mau bắn Thương lang tiễn, quân chủ lực của ta sẽ đến trong vòng một canh giờ nữa. Lưu Khảm, đừng nói lời thôi nữa, bảo vệ đại kỳ, không được để mất.

Trong khi nói chuyện, Triệu Đà lơ là, một cây đồng sóc xuyên qua bờ vai của y.

Y đau đớn quát to một tiếng, giơ kiếm lên chém tên địch kia, lại tiện thể một kiếm chém đồng sóc trên vai thành hai đoạn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Về vấn đề vừa rồi, Lưu Khảm cũng không hỏi nữa. Giết đi, giết một người là hòa, giết hai người còn có thể lời một người mà.

Cùng lúc đó, Vương Lăng đang do dự.

Trong tay gã còn có tám mươi kỵ quân chưa điều động, có thể khẳng định, chỉ cần kỵ quân cũng ra, trận chiến này cũng không coi là kết thúc. Thế nhưng, thực sự muốn điều động kỵ quân sao? Vương Lăng không phải nhìn không ra, gã bị lừa! Từ lúc gã nhận ra Ung Xỉ là đã biết.

Đây không phải quân Tần, mà là Hương Dũng được thành lập tạm thời.

Chỉ là thật không ngờ, một Hương Dũng tầm thường này vậy mà cũng mạnh mẽ đến như vậy, đối mặt với địch mấy lần thế mà lại kiên trì đến tận bây giờ.

Mơ hồ có một loại dự cảm không rõ, thế nhưng mắt thấy lương đội sẽ thua, Vương Lăng lại không cam lòng cứ thế mà thối lui.

Ngay khi đang do dự nửa muốn đánh tiếp lại nửa muốn lui, Vương Lăng rốt cục hạ quyết tâm, từ từ giơ lên đồng sóc.

- Kinh man kỵ, xuất kích!

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe hậu quân đột nhiên truyền đến một trận rối loạn. Một đội quân cả trăm người giống như thần binh từ trên trời rơi xuống, xuất hiện phía sau bọn người Vương Lăng. Dẫn đầu là một tên vạm vỡ, một tay cầm sóc, một tay cầm thuẫn, giống như hung thần ác sát, vừa chạy vừa cao giọng gọi:

- Ai dám đả thương đại ca của ta, lấy đầu chó của hắn. . . Phàn Khoái ở đây!

Phàn Khoái ở đây!

Chỉ một tiếng rống như sấm rền này lại có thể khiến cho mọi người trên chiến trường đều sinh ra biến hóa.

Lưu Bang cả người đều là máu, vết thương đều lộ ra, lại hưng phấn không ngớt, cả tiếng la lên nói:

- Các huynh đệ, Đồ Tử tới, Đồ Tử tới!

Nhắc tới Phàn Khoái thì địa vị của y trong lòng của mọi người không hề thua kém Lưu Khảm một chút nào.

Lưu Khảm mặc dù dũng, chung quy cũng là một người ngoài, thời gian sống ở Phái Huyền rất ngắn. Không giống như Phàn Khoái, thuở nhỏ đã sinh sống ở nơi đó, là người địa phương. Mười mấy năm qua đã chiến đấu vô số lần mà lập được uy danh, Lưu Khảm vẫn còn kém xa.

Bọn người Phàn Khoái, giống như một bầy mãnh hổ hạ sơn, nhảy vào hậu quân.

Vương Lăng nghiêng răng nghiêng lợi, cầm giận tên Phàn Khoái này đến tận xương. Tên chết tiệt này, không phải đã chạy rồi sao? Vì sao lại còn gặp ở chỗ này?

Phàn Khoái sao có thể đào tẩu?

Trong lúc lưỡng đội bị tập kích, theo phản ứng bản năng gã xông lên hội hợp với Lưu Bang, nhưng bị Chu Bột khuyên ở lại.

- Đồ Tử, chúng ta hiện tại nếu xông lên, một chút tác dụng cũng không có. Lưu đại ca ở đây, kẻ địch quyết không có khả năng thực hiện được ý đồ trong chớp lát. Hơn nữa, bên cạnh đại ca còn có hai người Hạ Hầu Anh cùng với Nhâm Ngao, tuyệt đối có thể bảo vệ hãn chủ đảo. Chúng ta nên tùy thời mà động mới phải.

Tùy thời mà động?

Lời này vừa nghe có chút chói tai! Nhưng Phàn Khoái nhìn qua tuy thô lỗ, nhưng cũng không phải là một tên không biết suy nghĩ. Nghe Chu Bột khuyên bảo, gã gật đầu liên tục. Suy nghĩ một chút, lựa cơ hội bỏ chạy, sau đó tụ tập nhân thủ, dựa vào sự quen thuộc của bọn họ đối với Chiêu Dương đại trạch, thừa dịp mưa bụi lất phất, lặng lẽ tới phía sau Vương Lăng. Hai người cùng đợi thời cơ, chuẩn bị ra một đòn sấm sét đối với Vương Lăng.

E là sẽ có người hỏi, khoảng cách từ huyện Bái tới đại trạch Chiêu Dương mất ba bốn ngày đường, vì sao Phàn Khoái lại quen thuộc?

Hừ, về mặt này đương nhiên cũng có điều huyền diệu trong đó. Lưu Bang không thích việc đồng áng, cả ngày chơi bởi lêu lổng, nhưng làm sao có nhiều tiền để tiêu xài? Cùng lúc, quả thật là dựa vào bọn người của Phàn Khoái giúp đỡ. Nhưng tình hình của những người như Phàn Khoái, Chu Bột, tuyệt đối không mạnh hơn so với Lưu Bang. Vì vậy một hỏa nhân lên lút làm việc buôn bán không cần vốn, có Lưu Bang đứng ra tổ chức, bắt cóc những người đi đường giàu có.

Đối với chuyện này, người huyện Bái hoặc nhiều hoặc ít đều biết đến.

Nhưng thứ nhất vì Lưu Bang làm việc cẩn thận, người ngoài không tìm được chứng cứ gì; thứ hai là, bên cạnh Lưu Bang tụ tập một đám lưu manh lớn, ai ai cũng xem Lưu Bang như thần, chỉ cần Lưu Bang ra lệnh một tiếng, đừng nói là đánh nhau, cho dù là giết người thì nào có ngại gì?

Ai dám vô duyên vô cớ chạy đến trêu chọc đám người liều mạng này?

Hơn nữa, dù thế nào Lưu Bang cũng là người địa phương. Hơn nữa tính tình hào sảng, không hề keo kiệt, rất nhiều người cũng đã được hãn đối xử tốt.

Cho nên, bọn người Phàn Khoái đối với đại trạch Chiêu Dương đặc biệt quen thuộc, thần không biết quỷ không hay, tránh được tai mắt của Vương Lăng.

Vương Lăng trận cước đại loạn, nhưng dù sao Vương Lăng cũng đã từng ngang dọc Tứ Thủy, cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Sau một lúc quan sát, y hạ quyết tâm. Hươu đồng sóc, lớn tiếng hét lên:

- Tổng phu tử, mang theo người của người vây chặt Đồ Tử kia cho ta. . . Kinh man kỵ, xuất kích, xuất kích. . . Công kích đại kỳ quân Tần, giết chết tướng Tần.

Hơn tám mươi con chiến mã, cùng hí vang.

Hí hí, thanh thế kinh người. Tám mươi con ngựa, ba trăm hai mươi chân, chạy vội trong bóng đêm, âm âm giống như thiên quân vạn mã.

Triệu Đà cả kinh, không kịp đề phòng bị một đao chém trúng bắp đùi.

Kêu lên một tiếng đau đớn, ngã xuống đất thuận thế lăn một vòng, một kiếm đánh bay kẻ địch, có thể tưởng tượng nếu đứng lên, cũng hữu tâm vô lực.

- Lưu Khám, Lưu Khám!

- Có tiểu dân!

Triệu Đà cướp lấy một cây đồng sóc, chống đứng lên, cầm trong tay trường kiếm dài bốn thước nhét vào trong tay Lưu Khám:

- Kiếm này tên là Võ Sơn, là chính tay Vương Thương ban tặng. Ta muốn người giữ kiếm này, thay ta chỉ huy. . . Ngăn cản Vương Lăng, nếu người này chạy thoát, thì mang đầu tới gặp.

Lưu Khám thoáng cái như nằm mộng!

Hắn có thể nào nghĩ đến, Triệu Đà trong lúc này lại giao phó cho hắn trọng trách như vậy. Đây không phải là phân công nhiệm vụ, rõ ràng là có mùi vị trắng trời. Xem ra, Triệu Đà đã sẵn sàng tử chiến. . . Đây là người Tần sao? Chả trách, Tần vương có thể càn quét cả sáu nước.

Chết cũng không ngừng! Chết cũng không ngừng...

Một cổ nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu, Lưu Khám tiếp nhận thiết kiếm Võ Sơn, hét lớn:

- Tướng quân yên tâm, ta chắc chắn lấy đầu của Vương Lăng dâng lên.

Hắn hiểu rõ ý tứ của Triệu Đà: xuất kích, dùng tính mệnh giữ chặt Vương Lăng!

- Tào Vô Thương, Tào Vô Thương ở đâu!

Lưu Khám đoạt lấy một cái thuẫn tròn từ tay của một gã đạo phỉ, tiện tay chém kẻ địch ngã nhào trên mặt đất. Không thể không nói, bội kiếm của duệ sĩ thiết ưng, bất luận là nói ở mặt nào, đều mạnh hơn thiết kiếm bình thường gấp cả trăm lần. Ở một mức độ nào đó, bội kiếm duệ sĩ thiết ưng đã không còn là một cây kiếm đơn thuần, đã giống như mô hình thu nhỏ của trường đao ở hậu thế, nặng mà sắc bén, càng thích hợp cho việc chém giết trong loạn quân.

- A Khám, ta đây!

Vải đen trên cơ thể của Tào Vô Thương đã thành vải vụn, thế nhưng nhìn qua người này, tinh thần vẫn phần chần như cũ.

- Lệnh cho Đường Lệ hộ vệ đại kỳ, người mang theo người cùng ta đi ngăn cản kỵ quân!

Điều này cũng đồng nghĩa với nhiệm vụ tự tìm đường chết. Thân thể bằng xương bằng thịt sao có thể ngăn cản được sự tấn công của kỵ quân. Nhưng Tào Vô Thương lại nhếch môi nở nụ cười.

- A Khám, chỉ đợi những lời này của người thôi!

Hơn mười tên lính theo Lưu Khám và Tào Vô Thương chém giết mở ra một con đường máu, Lưu Khám phía trước, Tào Vô Thương ở phía sau, thế giống như hổ điên. Kỵ quân của Vương Lăng đã vọt tới, tiếng vó ngựa trện trện, cùng với tiếng hô hào của người Sở, truyền tới càng rõ ràng.

Lưu Khám thậm chí có thể nghe thấy được mùi ngư cấp ở trên người đối thủ, hít sâu một hơi, nghênh đón một con chiến mã tiến lên, mắt thấy sẽ đánh lên, nghiêng người chân bước tới, cả thân phóng lên, nhảy qua một bên chiến mã, lập tức cầm thuẫn tròn đẩy mạnh kỵ sĩ ra ngoài, Võ Sơn kiếm thuận thế hạ xuống, chiến mã hí lên một tiếng đau đớn, một dòng máu nóng chảy ra, cái đầu ngựa to lớn bị một kiếm này của Lưu Khám chặt đứt.

Triệu Đà quan chiến từ xa, nhin không được hét lớn một tiếng:

- Quả nhiên là hảo hán!

Ô - ô - ô -

Trong bóng đêm, đột nhiên vang lên một tràng âm thanh kỳ lạ, vang vọng mãi ở phía chân trời. Theo sau đó, rầm rầm, rầm rầm. . . Tiếng trống trận vang lên.

Triệu Đà nghe thấy tiếng trống, đầu tiên là ngẩn ra, tinh thần chợt rung lên.

Hai gò má tái nhợt hiện lên một vẻ đỏ bừng phấn khích. Y đẩy mạnh tên lính đang đỡ y ra, đưa mắt nhìn ra xa ngửa mặt lên trời mà cười to.

- Viện quân tới, viện quân của chúng ta tới!

Trong phút chốc, bọn người Lưu Bang phát ra một trận tiếng hoan hô.

Vương Lăng đang quan chiến từ xa, sắc mặt trở nên tái nhợt một mảnh, nhin không được quát to một tiếng:

- Ta bị lừa, ta đã bị Tần tặc lừa rồi!

31. Chương 30: Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô (1)

Vương Lăng thua, hơn nữa còn thua cực kỳ thê thảm.

Từng đội từng đội quân Tần từng trong bóng tối giết ra, lần lượt thao mà lãnh khốc nhập vào trong chiến trường, dùng tên và mâu sắc bén tàn sát đám đạo phỉ. Vương Lăng biết trận chiến này y đã thua sạch sẽ, một chút cơ hội cũng không có.

Chỉ là y thật sự nghĩ mãi không ra, Kinh man quân dưới trướng y đều thân trải qua trăm trận chiến, sao lại không đánh thắng được một đám chân đất chứ?

Ghìm ngựa nhìn hương dưng đã chuyển thủ thành công, bắt đầu truy sát đạo phỉ này, trong lòng Vương Lăng nảy sinh một hàn ý trước nay chưa từng có. Lê nào nói, người Tần này có pháp thuật? Trong một thời gian ngắn, mà có thể huấn luyện được đám chân đất này thành đội quân hổ lang?

Nếu thật là như vậy, vậy thì toàn bộ những gì mình làm trước đó, rốt cuộc có ý nghĩa gì nữa chứ?

Ta không tin, ta không phục!

Vương Lăng cảm sóc đồng, gào thét như kẻ điên xông vào trong loạn quân. Mà mục tiêu của y rõ ràng là Lưu Khảm đang liều mạng chém giết, cả người đầm máu, thương tích đầy người. Người này, chính là kẻ này đã giết rất nhiều đồng bạn của y, cho dù chết cũng phải kéo hắn ta chôn cùng.

Cũng khó trách Vương Lăng chọn Lưu Khảm. Bất kể nhìn từ góc độ nào, Lưu Khảm cũng rất giống là Lão Tần Nhân.

Hỏa hồng chiến câu hí lên thật dài, Vương Lăng vung sóc đâm tới, mũi sóc băng lạnh sắc bén xuyên qua một gã binh sĩ đang ngăn cản y phía trước, thế nhưng sĩ tốt đã giết đỏ mắt kia lại có những hành động khiến Vương Lăng hết hồn. Gã buông binh khí trong tay xuống, miệng phát ra những thanh âm không rõ, hai tay hung hãn bắt lấy sóc đồng của Vương Lăng, đồng thời thuận thế liều lĩnh đâm tiếp xuống.

Có thể nói Vương Lăng đã giết người vô số, nhưng chưa từng gặp phải binh sĩ hung man như vậy.

Sóc đồng được rút trở lại, chiến mã tiếp tục xông lên trước, Vương Lăng nghiêng rằng, thuận thế đem sóc đồng đâm về phía trước, cầm binh sĩ hung tàn kia dưới mặt đất, nhưng binh sĩ kia vẫn bắt chặt lấy sóc đồng, Vương Lăng không thể làm gì khác hơn là buông lỏng tay ra, rút bội kiếm bên hông ra.

Nhưng trong giây lát biến cố lại xảy ra, nói thì chậm mà xảy ra thì lại cực nhanh. Trong thời gian một cái nháy mắt, nhưng cũng đủ để cho người ta cảnh giác. Người thứ nhất phát hiện ra không phải là Lưu Khảm, mà lại là Tào Vô Thương đang hiệp đồng tác chiến bên cạnh Lưu Khảm. Vương Lăng phóng ngựa vung kiếm, hung hãn độc địa đánh về phía Lưu Khảm, hai mắt Tào Vô Thương trợn lên, giơ cao sóc đồng, thả người nhảy lên đón đỡ kiếm của Vương Lăng, đồng thời miệng hô to:

- A Khảm, cẩn thận.

Sóc đồng dài chừng một trượng sáu xích, cũng chính là dài tầm ba thước. Tuy rằng Tào Vô Thương không cưỡi ngựa, nhưng dựa vào ưu thế của binh khí, lại khiến cho Vương Lăng ở trên lưng ngựa phải nghiêng người, tránh sóc đồng của Tào Vô Thương, lại lật tay bắt lấy cán sóc đồng lạnh băng.

Wương Lăng đã bỏ qua một việc, đó chính là sức mạnh của Tào Vô Thương.

Tuy rằng bắt được cán sóc, nhưng cuối cùng lại không thể ngồi vững, ngựa xông về phía trước, nhưng thân thể Vương Lăng lại ngã ra phía sau, kêu to một tiếng, ngã sấp xuống trong vũng lầy. Cùng lúc đó, Tào Vô Thương hai chân đạp xuống, sóc đồng đã buông tay, chiến mã của Vương Lăng vẫn vọt tới trước mặt.

Né tránh không kịp, chiến mã mang theo một lực thật lớn đụng vào, đánh bay Tào Vô Thương ra ngoài. chỉ nghe một tiếng hét thảm, Tào Vô Thương ngã xuống đất, lúc này Lưu Khâm mới xoay người, thấy Tào Vô Thương đã ngã xuống đất, quả tim hắn như muốn nứt ra.

Sau khi đến thế giới này rồi, dấu chân của Lưu Kham chỉ đặt ở huyện Bái, người quen biết cũng không nhiều lắm, người hiểu hắn cũng chỉ có mấy người mà thôi, mắt thấy Tào Vô Thương ngã không dậy nổi, Lưu KHâm thấy đầu óc mình trống rỗng, cảm giác giết người và cảm giác bằng hữu mình bị giết hoàn toàn khác biệt, thân thể mệt mỏi, dường như nảy sinh một lực lượng trống rỗng khó diễn tả.

Lưu Khâm chém bay đầu một đạo tặc kinh man, thê lương hét to:

- Vô Thương!

Hỏa hồng chiến câu lúc đụng bay Tào Vô Thương vẫn đang vọt tới phía Lưu Khâm. Nhìn chiến câu kia, hai mắt Lưu Khâm đỏ ngầu, tư thế không hề né tránh, rõ ràng là muốn đón chiến câu phóng tới, Vô Sơn kiếm vẽ một đạo hồ quang, chỉ nghe Lưu Khâm rống giận hét một tiếng, thiết kiếm đã hung hãn chặt đứt đầu ngựa, máu nóng bắn phụt lên, văng vào mặt Lưu Kham, trong mũi miệng hắn tràn ngập mùi máu tanh.

Thân thể hắn như bị chùy lớn đập vào, ngã lăn trên mặt đất. Hai mắt hắn cũng bị máu ngựa làm mờ đi, thậm chí còn không nhìn thấy rõ tình huống xung quanh mình. Lúc hắn ngã xuống, theo bản năng lại lăn đi một vòng, vừa định đứng dậy, lại nghe một tiếng kêu gào khàn đặc:

- Tiểu tặc, để mạng lại!

Một hàn ý kim thiết đập vào mặt.

Tuy rằng Lưu Khâm không nhìn thấy rõ tình huống, nhưng thân thể đã phản ứng theo bản năng, nghiêng người né tránh, chỉ nghe một âm thanh sượt qua, binh khí sắc bén lạnh băng xé rách bì giáp hộ thân, đâm xuyên qua vai Lưu Khâm, trong đau đớn kịch liệt, Lưu Khâm kêu to một tiếng.

Vô Sơn kiếm trong tay vô thức quét về phía trước, hình như là chém phải vật gì đó, làm vật đó ngã xuống đất.

Xung quanh đột nhiên yên lặng, ngay sau đó là sự hỗn loạn vô kể, loáng thoáng, Lưu Khâm nghe có tiếng người kêu to:

- Vương Lăng đã chết, Vương Lăng đã chết rồi!

- A Khâm, ngươi không sao chứ!

Giọng nói quen thuộc vọng vào tai Lưu Khâm.

Là Thẩm Thực Kỳ!

Hai cánh tay đỡ lấy thân thể của Lưu Khâm, là giọng của Thẩm Thực Kỳ cũng làm cho sự căng thẳng trong lòng Lưu Khâm buông lỏng xuống.

Ném Vô Sơn kiếm xuống đất, Lưu Khâm lau máu ngựa trên mặt, lúc này mới nhìn rõ tình hình trước mặt mình. Một cỗ tử thi không đầu ngã ở cách đó không xa, nhìn giáp trụ trên người đó, rõ ràng là một đại nhân vật. Xa xa, Nhâm Ngao đang nâng Tào Vô Thương dậy, loạng choạng đứng lên trong đồng thi thể, nhìn dáng vẻ của y, tựa như không có gì đáng ngại...

Kinh man kỵ chạy trốn tán loạn, rất nhanh bị quân Tần bắt lấy, phân thân loạn quân.

Trong vũng bùn, vô số thi thể nằm ngổn ngang, một trận huyết chiến đã dần dần tới hồi kết, đội áp lương dừng truy kích, tiến hành quét dọn chiến trường ngay tại chỗ. Tổng tay Phàn Khoái cầm theo một đầu người chảy máu đầm đìa, dẫn theo người hội hợp với Lưu Bang.

- Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?

Ý nghĩ của Lưu Khảm đã thanh tỉnh rất nhiều, không kìm được hỏi Thẩm Thực Kỳ.

Trên mặt Thẩm Thực Kỳ mang theo vẻ hâm mộ:

- A Khảm, rốt cuộc ngươi phát đạt rồi.

- Phát đạt?

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Không sai, ngươi ngăn trở được kỵ quân Kinh Man, còn giết được Vương Lăng, lúc này đây, chí ít cũng phải được quân công thăng hai chức tước

- Ta giết Vương Lăng?

Lưu Khảm vô thức nhìn về tử thi không đầu kia, có chút hiểu ra.

Thẩm Thực Kỳ nhìn thi thể của Vương Lăng, than khẽ:

- Thật ra đó là một hảo hán, chỉ là không số mệnh thôi, thật đáng tiếc....Vương Lăng này cũng được coi là một nhân vật trong huyện Bái ta, rất có uy vọng. Chỉ tiếc, tính cách không quả quyết, chỉ có thể làm Quân tư Mã nhưng cũng không đảm đương nổi trọng trách.

Cái gọi là Quân tư mã, chính là tương tự với chức năng tham mưu hậu thế. Nói cách khác, Vương Lăng chỉ có thể làm tham mưu, không thể trở thành nhân vật lĩnh quân được. Không hiểu, người kia trong lịch sử sẽ là bộ dạng gì nữa, nhưng hiện nay mà nói, y cũng là nhân vật quan trọng chết ở trong tay Lưu Khảm.

Tào Vô Thương nghe răng nhếch miệng đi tới, nhìn vô cùng thảm hại nhưng trong mắt lại có ý cười.

- A Khảm, trận chiến này ngươi đã ghi công rồi đó.

- Lão Tào, ngươi không sao chứ?

Lần này có Tào Vô Thương liều mạng yểm hộ Lưu Khảm, lại có Lưu Khảm trả thù cho Tào Vô Thương, quan hệ giữa hai người trong bất giác càng thân cận hơn.

Nhâm Ngao nhìn Tào Vô Thương, lại nhìn Lưu Khảm, đột nhiên nói:

- Triệu tướng quân đã hạ lệnh chúng ta nghỉ ngơi và hồi phục ngay tại chỗ...A Khảm, lão Tào, thật là ngưỡng mộ các người...

Ngưỡng mộ cái gì?

Là vì Lưu Khảm giết Vương Lăng? hay là ngưỡng mộ giao tình sinh tử giữa Lưu Khảm và Tào Vô Thương?

Nhâm Ngao cũng không rõ, nhưng gã thấy, Lưu Khảm không có phong khí trưởng giả như Lưu Quý, nhưng nếu có một bằng hữu như vậy, thì cả đời này cũng thật không hối tiếc.

32. Chương 31: Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô (2)

Thương thế của Tào Vô Thương không quá nặng, đầu khớp xương bị gãy hai đoạn, nhưng Thẩm Thực Kỳ nói, nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian ngắn là có thể hồi phục hoàn toàn.

Nhưng so sánh ra, thương thế của Lưu Khảm có vẻ như nghiêm trọng hơn.

Ngoại trừ bị một sóc đồng của Vương Lăng đánh bay ra ngoài ra thì cánh tay, hai chân, còn có những nơi mà bị giáp không thể bảo vệ được cũng có vết thương, có thể nói là trên người vết thương chằng chịt khắp nơi.

Nhìn Thẩm Thực Kỳ dùng gì đó bôi loạn lên vết thương, làm trong lòng Lưu Khảm lạnh run, không thể để vết thương bị nhiễm trùng được, nếu không vết thương nhỏ cũng sẽ biến thành vết thương lớn. Đang lúc Thẩm Thực Kỳ dùng tấm vải băng bó vết thương cho Lưu Khảm, hắn rút cuộc không kiên nhẫn, hỏi:

- Kỳ ca, người có thể làm tiêu độc trước được không?

Thẩm Thực Kỳ kinh ngạc, vẻ mặt mờ mịt hỏi:

- Tiêu độc? Tiêu độc là cái gì?

Lưu Khảm cười khở lắc đầu:

- Nếu một người bị thương, sẽ rất dễ dàng bị nhiễm trùng. Đặc biệt là loại vết thương ngoài da này, nếu như không xử trí tốt, thì vết thương nhỏ cũng sẽ biến thành vết thương lớn, cực kỳ phiền toái. Giống như tấm vải trên tay huynh vậy, nếu như chưa tiêu độc, nói không chừng phải vết thương bị nhiễm trùng, mà vết thương đã bị nhiễm trùng thì sẽ sinh ra đủ loại bệnh tật, tình huống nghiêm trọng mà nói, không chừng còn có thể phát sinh dịch bệnh nữa đấy.

Lúc này, người bệnh phải tập trung một chỗ, bao gồm cả Triệu Đà cũng nằm trên mặt đất, được Nhâm Hiêu phái thân binh tới băng bó vết thương.

Nghe A Khảm nói vậy, tất cả mọi người đều ngẩn ra. Triệu Đà há hốc miệng, đột nhiên nói với thân binh:

- Ném thứ này đi cho ta.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- A Khảm, người không nên nói quá giạt gân, nào có đáng sợ như vậy?

- Cần thận không bao giờ thừa!

Lưu Khảm nghiêng người, nói với Thẩm Thực Kỳ:

- Thật ra đây cũng là phương thức phòng ngừa rất đơn giản, cũng không quá phiền phức, nhưng lại không ít người mất mạng đấy. Chỉ cần đun một nồi nước nóng, sau đó ném những mảnh vải này vào trong đó, là có tác dụng khử độc rồi.

Mặt khác, lúc xử lý vết thương, cũng phải chú ý vấn đề này. Bởi vì trên binh khí lây dính rất nhiều thứ có hại có thân thể, dính vào tay thì không sao, nhưng nếu dính vào máu, vấn đề sẽ to lớn.

Lưu Khảm đành phải dùng cách giản đơn nhất, còn dùng từ ngữ dễ hiểu nhất để giải thích. Đối với cái gọi là vi khuẩn, siêu vi trùng mà nói, thì Thẩm Thực Kỳ nghe mà chẳng khác gì đang nghe cổ tích đêm khuya. Mặc dù vậy, Thẩm Thực Kỳ cũng là người cầu thị, cuối cùng cũng hiểu ra. Y nghi hoặc nhìn Lưu Khảm, không kìm được hỏi:

- A Khảm, mấy thứ đó, sao người lại biết được?

- A...

Đối với thời đại này mà nói, về tri thức cấp cứu, còn cả cứu hộ trên chiến trường, đúng là đã vượt qua mức quy định rồi. Thẩm Thực Kỳ tinh thông y thuật, nhưng chưa bao giờ nghe đến cách nói như này của Lưu Khảm. Huống chi, trong mắt Thẩm Thực Kỳ, Lưu Khảm cũng chỉ là một tên cao lớn thô kệch mà thôi.

Mà Lưu Khảm cũng mặt dày, nói dối cũng không đỏ mặt.

- Trước đây ở Lữ gia cũng từng có một người tinh thông y thuật, bởi vì ta thường xuyên luyện võ bị thương, người đó đã chỉ điểm cho ta. Đáng tiếc người này chỉ ở trong Lữ gia chừng hơn mười ngày rồi đi, ngay cả tên cũng không biết.

Lưu Khám biết, người thời đại này đi lại nhiều, ngày hôm nay đặt chân ở nhà này, ngày mai đã đi nơi khác rồi, đó cũng rất bình thường.

Rất nhiều người thậm chí cũng không nhớ thực khách của mình tên gọi là gì, cho nên dù là tìm hiểu thì cũng như là tìm kim dưới đáy biển.

Thẩm Thực Kỳ nghe xong, có chút ngẫm nghĩ.

Mà Triệu Đà đã sai người đun nước để tiêu độc trên vải bó dùng để băng bó vết thương. Sau khi tiêu độc xong thì hong khô, tuy rằng không đảm bảo tiêu chuẩn như Lưu Khám nói, nhưng ít nhất hiệu quả cũng khá tốt rồi.

Đồng thời, Lưu Khám lại chỉ điểm cách băng bó vết thương cho Thẩm Thực Kỳ.

Phương pháp băng bó cũng là một loại nghệ thuật, cần phải trải qua huấn luyện mới được. Kiếp trước Lưu Khám thích mạo hiểm, thích tìm kiếm sự kích thích, không ít lần đã bị thương, nên đã học được một chút về phương thức cấp cứu. Với người hậu thế mà nói, đây không là gì cả, nhưng đối với thời trước, thì thậm chí bên tai Võ tướng này. Võ tướng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Nhâm Hiêu, nhìn thoáng qua Lưu Khám. Chỉ là Lưu Khám lúc này đang chỉ dạy phương pháp băng bó cho đám người Thẩm Thực Kỳ, không để ý tới xung quanh.

Triệu Đà thấp giọng nói vài câu, ánh mắt võ tướng kia rõ ràng là kích động.

- Nếu hiệu quả như thế, vậy thì sức chiến đấu của Lão Tàn Nhân ta có thể tăng lên rồi.

Là một quân nhân, gã đương nhiên có thể nhìn ra nhưng lời Lưu Khám nói rất hữu ích

Thời đại vũ khí lạnh, tính mạng của binh sĩ không có gì để đảm bảo cả, mà phương pháp cứu hộ thấp, những lão binh có nhiều kinh nghiệm chiến trận cũng bởi vậy mà mất đi tính mạng. Một lão binh có nhiều kinh nghiệm chiến trận phong phú còn quan trọng hơn những sĩ binh mới lâm trận lần đầu, nếu phương pháp của Lưu Khám có thể khiến cho những lão binh bị trọng thương này sống sót, đối với quân Tàn mà nói, sức chiến đấu đã càng tăng lên rồi.

- Thân phận của Lưu Khám này đã điều tra rõ ràng chưa?

Nhâm Hiêu lắc đầu:

- Thời gian quá ngắn, chưa điều tra rõ. Ta từng sớm phái người đi tìm mẫu thân Lưu Khám để hỏi, nhưng bà lão này cái gì cũng không biết. Chỉ nói phụ thân của Lưu Khám là người quận Tam Xuyên, võ nghệ cao cường...Cũng không biết là thật hay giả nữa.

Võ tướng “a” một tiếng, cười nói:

- Cũng khó trách được! Đương nhiên chuyện này liên lụy quá nhiều, trong lòng lão bà có lo lắng cũng là bình thường. Nhưng sự việc đã qua lâu như vậy, nói vậy Vương thượng sẽ không truy cứu nữa. Nhâm Hiêu, người nghĩ cách thăm dò ý tứ của tiểu tử này, thiếu niên mà, rất ít che giấu được tâm sự, rất dễ bộc lộ sơ hở, người có thể dựa vào đó mà điều tra.

Việc này vô cùng phải xác thực, tiểu tử này rất đáng để đào tạo đấy. Ừm, chỉ mới mười lăm tuổi, chưa thể đảm đương nổi trọng trách gì, theo luật Tàn phải mười sáu tuổi mới có thể nhập ngũ làm chính tốt. Tạm thời cứ ghi công lao của hắn đi. Còn nữa, phương pháp mà hắn nói, Triệu Đà hãy quay lại hỏi hắn tỉ mỉ, rồi chỉnh lý thành văn bản, phái người gửi tới Hàm Dương. Nếu phương pháp của tiểu tử này thật sự có thể dùng, thì sẽ được thăng hai bậc quân công. Như vậy đi, ta trở về thăm dò ý tứ của Vương thượng, xem chuyện năm xưa có còn truy cứu nữa không. Nếu như không truy cứu, thì chờ hắn mười sáu tuổi sẽ điều hắn nhập vào đại doanh Lam Điền đi.

Đại doanh Lam Điền, chính là nơi nuôi cấy quân Tàn. Rất nhiều tướng lĩnh quân Tàn đều xuất ra từ đại doanh Lam Điền, hơn nữa còn là nhân mã thuộc dòng chính Lão Tàn Nhân, rất dễ được trọng dụng.

Nhâm Hiêu và Triệu Đà nhìn nhau, lui ra sau một bước, chấp tay lĩnh mệnh.

- Cứ như vậy đi, chiến sự ở đây đã kết thúc rồi, ta để lại cho người tám trăm binh mã giúp người phụ trách giải quyết tốt hậu quả. Đợi khi bình định xong, giao Hồ phù cho Đồ Tuy. Ta đã nhận thủ lệnh của Vương Thượng rồi, lập tức phải khởi hành, quay lại Hàm Dương Có chuyện gì thì cứ trực tiếp báo cáo Đồ Tuy.

Võ tướng cũng không gặp mặt Lưu Khâm, phân phó xong thì lên ngựa suất bộ rời đi.

Nhâm Hiêu và Triệu Đà cung kính tiễn người này đi xa, lúc này Lưu Khâm mới để ý võ tướng này, không kìm được hỏi một gã quân Tần:

- Người nọ là ai vậy?

Chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng gã quân Tần kia lại lộ vẻ vô cùng kính nể:

- Người nọ chính là Mông Diêm tướng quân!

Mông Diêm?

Lưu Khâm đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thì nghiêm trang cung kính. Tuy rằng hắn không hiểu rõ về thời đại này lắm, nhưng cái tên Mông Diêm, sao hắn lại không biết chứ.

Nhìn theo lưng Mông Diêm đi xa, trong lòng Lưu Khâm nảy sinh sự tiếc nuối, tịch mịch.

Đây chính là Mông Diêm Mông đại tướng quân được hậu thế tôn xưng là “Trung Hoa đệ nhất dũng sĩ” sao? Không ngờ, hắn lại bỏ lỡ mất dịp may này

33. Chương 32: thủy Hoàng Đế (1)

Quan Trung sau một trận mưa to, nước sông dâng cao.

Nước sông đục ngầu, chảy qua Hàm Dương, rít gào mãnh liệt. Hai hàng dương liễu nhẹ nhàng bên bờ sông lay động trong gió. Bên đường một đóa hoa màu trắng đang hé nụ, hòa cùng với hàng liễu đang khiêu vũ tạo nên một bức tranh sinh động tươi đẹp. Trời thu khá lạnh, đã sắp cuối thu rồi, Bát Bách Lý Tần Xuyên nhất phái yêu nhiều...Năm nay, nhất định sẽ là một năm được mùa, trong lòng Lão Tần nhân vui mừng.

Trong cung Hàm Dương, Tần Vương Chính hơn bốn mươi tuổi đang bảo tọa trên cao, ánh mắt như ưng đảo qua các triều thần trên điện.

Tần Vương Chính, tên Tần Doanh Chính, sinh tại Hàm Đan nước Triệu, từ nhỏ từng là con tin ở đó. Đối với sự khuất nhục mà người nước Triệu gây nên cho ông, Doanh Chính đã hoàn lại bằng cách tàn sát dân chúng Hàm Đan. Ngay từ ngày ông bắt đầu đăng cơ, âm mưu và giết chóc tựa như chưa bao giờ ngừng nghỉ. Chỉ là mỗi một bước ông đi, bao gian khổ trong đó, ai có thể thấu hiểu?

Hôm nay, sáu nước đã nhất thống, tứ hải là một.

Từ thời đại Xuân Thu Chiến quốc bắt đầu Nguyên Niên Lỗ Ẩn Công (trước công nguyên 722) tới ngày hôm nay, rốt cuộc trên bản đồ nhất thống đã có một dấu chấm tròn.

Mỗi một điểm kết thúc, thật ra là một khởi đầu.

Mặc kệ Lão Tần nhân phần chấn làm sao, mặc kệ các triều thần quên hết tất cả thế nào, nhưng Doanh Chính trước sau vẫn giữ được sự tỉnh táo. Trước mặt ông là một đế quốc có lãnh thổ quốc gia rộng lớn từ hắc cổ tới nay chưa từng có, phía đông là biển rộng, tây tới Lâm Thao, Nam đến Bắc hương hộ. Làm sao để thống trị đế quốc có diện tích lãnh thổ lớn mạnh này, đã trở thành một nan đề mà Doanh Chính không thể lảng tránh.

Trên thực tế, từ lúc Vương Tiễn phát động công kích đối với Sở quốc, Doanh Chính và các cố vấn của ông lại tiếp tục thảo luận chuyện này.

- Nay sáu nước đã bị diệt, thiên hạ nhất thống.

Doanh Chính thẳng người lên, thân cao tám thước, vai rộng lưng eo, thể lực cường tráng, tuy rằng không hẳn là vượt trội ở giữa lão Tàn nhân nhưng đây là triều đình, lúc đứng lên khiến tất cả mọi người đều phải ngược trông lên và cùng nảy sinh cảm giác ép bách.

- Các tiền bối Tàn Vương vẫn có tâm nguyện sống trong hòa bình vĩnh cửu, không động đến binh đao, rốt cuộc tổ tông cũng đã phù hộ, để quả nhân hoàn thành. Nay theo sự thay đổi của thiên hạ, tên hiệu của quả nhân cũng nên phải thay đổi, nếu không thì không thể nào bộc lộ được thành công của ngày hôm nay, và cũng khó có thể phân biệt với trước đây, càng không thể làm cho hậu thế hiểu được.

Trong lời nói toát lên phong thái vô cùng kiêu ngạo của người chiến thắng.

Trong Hàm Dương cung đầu tiên là trầm mặc một hồi, lát sau, một thần tử đứng ra khom người nói:

- Lời Ngô Vương nói rất đúng. Thời thượng cổ, lãnh thổ quốc gia của Ngũ Đế chỉ là nghìn dặm, chư hầu có thần phục hay không, có đến triều hay không, Vương hầu không thể quyết định được. Nhưng hôm nay Ngô Vương hưng nghĩa binh, diệt sạch kẻ tặc, bình định thiên hạ, tứ hải thái bình. “Pháp khả trách chúng, lệnh xuất nhất nhân”, đây chính là việc chưa từng có từ hắc cổ tới nay, ai có thể sánh được với Ngô Vương chứ?

- Đình Ủy nói rất phải!

Thần tử này tên là Lý Tư, xuất thân Pháp gia, rất được Doanh Chính ân sủng.

Y vừa đứng ra nói, có phải đại biểu cho tâm tư của Doanh Chính hay không không cần nhắc tới, đơn giản việc thực mà nói, điều này cũng không ai có thể bác bỏ được.

Doanh Chính thỏa mãn gật đầu.

Muốn nói tùy mặt gửi lời, hay nói là phỏng đoán tâm tư của Doanh Chính, trong triều đình đích thật là không một ai có thể bằng Lý Tư.

Doanh Chính cũng không nói gì thêm, yên lặng đợi Lý Tư nói tiếp, ông mơ hồ cảm nhận được, nhất định Lý Tư sẽ nói những lời khiến ông hài lòng.

Lý Tư nói:

- Thần từng cùng Bác sĩ môn thảo luận, cổ có Thiên Hoàng, Địa hoàng, Thái Hoàng, trong đó Thái hoàng là đặc biệt tôn quý nhất. Thần liêu chết tiến gián Ngô Vương tôn xưng là Thái hoàng. Đồng thời, khác với chế độ cổ, ngoại trừ niên hiệu ra, Ngô Vương cũng nên có cách xưng hô cá nhân. Thần liêu chết tiếp tục đề nghị, Ngô Vương sẽ tự xưng là “Trẫm”, người khác không được sử dụng, đồng thời sửa mệnh làm “Chế”, sửa lệnh là “Chiếu”, chẳng biết có được không?

Văn võ khắp triều châu đầu ghé tai, thảo luận lời phát biểu của Lý Tư.

Doanh Chính sau một hồi trầm tư, đột nhiên ho khẽ một cái, lập tức cả triều yên lặng, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn Doanh Chính.

Xoay người, Doanh Chính nhìn kỹ long bích điều phía sau mình, trầm giọng nói:

- Đình Ủy nói rất hợp ý trẫm. Tuy nhiên hiệu “Thái Hoàng” không khác với cổ chế là mấy. Trẫm cho rằng đem Tam Hoàng Ngũ Đế hợp xưng làm một, nay sửa Vương hiệu là Hoàng Đế, có được không?

Không ít người như hít phải luồng khí lạnh.

Hợp xưng Tam Hoàng Ngũ Đế? Hoàng Đế?

Đây là một cách xưng hô chưa từng có, đồng thời cũng bộc lộ dã tâm của Doanh Chính vượt trên hẳn Tam Hoàng Ngũ Đế.

Lý Tư lần thứ hai đứng ra:

- Ngô Hoàng thánh mệnh! Bệ hạ đức kiêm Tam Hoàng, công vượt qua Ngũ Đế, lấy hiệu là Hoàng Đế, hoàn toàn xứng đáng. Thần liều chết tiếp tục đề nghị, xin bệ hạ xưng hiệu là “Thủy Hoàng”, như vậy mới có thể chương hiền, tất cả đều có Ngô Hoàng khai thủy. Khẩn cầu bệ hạ xưng hiệu là Thủy Hoàng Đế!

Thủy Hoàng Đế?

Doanh Chính đầu tiên là ngần ra, rồi đột nhiên cất tiếng cười to:

- Đình Ủy nói rất hay. Chư Hoàng lấy trẫm là khởi đầu, hậu thế là tiếp theo Nhị Thế, Tam Thế, cho đến muôn đời, truyền đến vô hạn. Chỉ có như vậy, mới có thể chương hiền công tích của trẫm...Lý Tư, nói rất hay, cần ban trọng thưởng!

- Thần - khấu tạ Ngô Hoàng!

Lý Tư phục sát đất, khấu tạ Doanh Chính.

Kế tiếp, triệu thần cả điện đều phủ phục trên đại điện, hô:

- Ngô Hoàng thánh mệnh, Đại Tần thiên thu.

Tiếng hô quanh quẩn khắp Hàm Dương cung.

- Không hay rồi, không hay rồi !

Tào Vô Thương loạng choạng chạy vào tiểu viện, thấy Lưu Khâm đang hoạt động gân cốt, liền bước tới ôm lấy cánh tay hắn:

- Nghe được tin gì không, nghe được tin gì không?

Thế cốt của Lưu Khâm đã khôi phục lại rất nhiều, vết thương trên người cũng đã lành miệng, cả người dễ trăn, chỉ mặc nội khổ, thân hình bóng nhẫy, tóc rối tung, đứng đối diện với cọc tre dựng thẳng ở trong viện, đánh bóp bóp.

Bởi người đầy mồ hôi, lúc Tào Vô Thương nắm lấy tay Lưu Khâm, Lưu Khâm theo bản năng giảm bớt lực. Tào Vô Thương chỉ cảm thấy trên tay trơn trượt, ngay sau đó đã bị Lưu Khâm chế trụ, cánh tay như bị kìm sắt vặn cong, Tào Vô Thương đau đớn la oai oái, liên tục nói:

- Buông tay, buông tay!

Lưu Khâm buông lỏng tay ra, cười ha hả nói:

- Lão Tào à, ngươi ở nhà có mấy ngày mà đã biến thành đàn bà rồi sao, sao lại yếu như thế chứ?

- Rắc rối, ngươi không biết mình mạnh đến thế nào à? Cũng may là ta đây, nếu đổi lại là tiểu tử a Kỳ, không chừng đã khóc rồi đấy...Nhưng sao mấy ngày nay không thấy a Kỳ nhỉ, hắn đang làm gì vậy? Hai người các ngươi lên lút, có phải đang làm gì không?

Còn chưa nói hết, Tào Vô Thương đã bị người khác gõ vào đầu.

Y đau đến méo miệng, quay đầu định mắng chửi, đã thấy Thẩm Thực Kỳ mặt mũi tức giận:

- Ngươi vừa nói ai biến thành đàn bà đấy?

- A

Lưu Khâm không nhịn được cười, nói:

- Đừng nói láo đấy, nói láo sẽ bị sét đánh!

Thẩm Thực Kỳ tức giận nói:

- Lên lút gì chứ? Ta có chuyện quan trọng phải làm...Hắc hắc, ta chuẩn bị liên kết với a Khâm để kiếm tiền, Lão Đường cũng xuất tiền ủng hộ. Mấy ngày nay ta ngày nào cũng phải chạy đi chạy lại, đã tìm được một nơi tốt rồi.

- Kiểm tiền?

Tào Vô Thương bĩu môi, quay đầu đi, nói:

- A Khám, người muốn làm thương nhân à? Ta khuyên người đừng làm...Chỉ dựa vào bản lĩnh võ nghệ cao cường của người thôi thì sớm muộn cũng sẽ trở nên nổi bật. Cha ta còn nói, Huyện trưởng đại nhân rất ưu ái người, thường xuyên lên khích lệ người.

Lưu Khám chỉ cười, chỉ chuyển đề tài:

- Lão Tào, vừa rồi người kêu rất to, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vết thương trên đùi người còn chưa khỏi hẳn, nhưng cũng không quá nghiêm trọng mà!

34. Chương 33: Thủy Hoàng Đế (2)

Tào Vô Thương cười hắc hắc, vẻ mặt thần bí, đồng thời lại toát lên vẻ hâm mộ, nhìn Lưu Khám nói:

- A Khám, ta đã nói người là người ngốc có may mắn của người ngốc.

- Là ý gì?

- Vừa rồi Huyện trưởng đại nhân gọi cha ta đến công thự, sau khi trở về, cha ta cứ luôn lắc đầu nói thế đạo thay đổi rồi...A Khám, lúc trước chẳng phải người đổi đao bổ sang Tần tộ hết sao? Cha ta nói, bắt đầu từ hôm nay, sẽ bãi bỏ hết các loại tiền ngoại trừ Tần tộ, trên thị trường sẽ chỉ lưu thông Tần tộ mà thôi. Đồng thời ba ngày sau, sẽ phổ biến “Luật chợ biên giới”....A Khám, tiểu tử người phát tài rồi đấy.

Lưu Khám thoáng cái vẫn chưa hiểu, ngơ ngác nhìn Tào Vô Thương.

Ngược lại Thẩm Thực Kỳ tỉnh táo đầu tiên, nắm lấy vai Tào Vô Thương:

- Người nói đến “Luật chợ biên giới” kia, có biết nội dung là gì không?

- Ồ, ta lại không hỏi đến, hơn nữa ta có hỏi thì cha ta cũng không nói đâu. Nhưng loáng thoáng cũng nghe cha lộ ra ý, nói là trước đây một đồng Nghĩ tỵ mua được một thứ, nay thì nửa đồng là mua được, có lẽ còn rẻ hơn nữa.

Giá cả của toàn bộ vật phẩm đều được quy định thống nhất, nếu có người tự ý làm trái, sẽ y theo Luật Tần mà xử phạt, nghe nói còn xử phạt nặng hơn nữa.

Quy định thống nhất giá cả?

Lưu Khám “a” một tiếng, tuy Tào Vô Thương nói năng lộn xộn, nhưng Lưu Khám nghe lại có cảm giác rất quen thuộc.

Điều tiết khống chế vĩ mô, kinh tế có kế hoạch?

- A Khám, người sao vậy?

Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương thấy Lưu Khám giật mình như vậy thì khó hiểu. Nhưng Lưu Khám lại nở nụ cười xán lạn, giống như là ăn mật vậy. Một lát sau thì cười to, ôm cổ Thẩm Thực Kỳ:

- A Kỳ, chúng ta phát tài rồi, phát tài rồi!

Đúng vậy, phát tài rồi!

Lưu Khám chờ đợi thống nhất tiền đã lâu rồi, cuối cùng đã xuất hiện rồi. Càng khiến hắn bất ngờ chính là, theo việc thống nhất tiền này, thì đây có lẽ là hệ thống kế hoạch kinh tế nguyên thủy nhất trên thế giới

cũng theo đó mà xuất hiện? Luật chợ biên giới, Luật chợ biên giới...xem ra cần phải nghiên cứu một chút. Kiếp trước hẳn đã từng sống ở thời đại kinh tế có kế hoạch, nên vô cùng nhạy cảm những lợi ích trong đó.

Đầu tiên là Thẩm Thực Kỳ choáng váng chẳng hiểu, nhưng sau đó rất nhanh có phản ứng.

Đúng vậy, thật sự là phát tài rồi. Ngẫm nghĩ một chút, bảy nghìn đồng thoáng cái biến thành 15 vạn, giàu có bất ngờ này thật sự làm người ta sợ hãi.

A Khám này quả đúng là một phúc tinh mà! (Phúc tinh: người mang lại may mắn cho người khác).

Ha ha ha, mình cũng rất giỏi đấy chứ, bằng không sao lại có quyết định sáng suốt như vậy? Mười lăm vạn, mười lăm vạn...

Niềm hạnh phúc quá lớn có thể nói làm ý nghĩ của Thẩm Thực Kỳ hỗn loạn lên. Mà Tào Vô Thương đứng bên cạnh thì chờ người ra, không hiểu gì cả. Lưu Khám kích động như vậy, y có thể hiểu, nhưng Thẩm Thực Kỳ và Lưu Khám thì có liên quan gì chứ? Lẽ nào nói...

Hai mắt Tào Vô Thương mở to:

- A Kỳ, chẳng lẽ người...

Thẩm Thực Kỳ hưng phấn liên tục gật đầu:

- Có tiền rồi, lão tử đây có tiền rồi! Ngày mai lão tử sẽ mua nhà ở, ta muốn có nhà mới, mua đồ mới. Con mẹ nó, lão tử có tiền rồi, có tiền rồi...ta sẽ mua hai y phục mới, ta một bộ, hẳn một bộ..

- Tên khốn kiếp này!

Tào Vô Thương cũng bất chấp vết thương trên đùi chưa khỏi đứng lên giữ lấy Thẩm Thực Kỳ:

- Chuyện tốt như này sao không nói với ta? Con mẹ nó, người ngoan ngoãn nói cho ta biết, người dối bao nhiêu Tần tặc? Ta..ta...ta cũng muốn được như người.

- Mười lăm vạn, mười lăm vạn!

Lúc này thì đến lượt Tào Vô Thương mắt tròn trừng mồm há hốc sững ra.

- A Kỳ, chuyện nhà ở người từ từ đã nhé.

Lưu Khám bắt đầu tỉnh táo lại:

- Đừng quên, chúng ta còn có việc lớn cần phải làm. Như này đi, sáng mai chúng ta đến công thự cầu kiến Huyện trưởng đại nhân, chẳng phải người nói đã nhắm được một chỗ rồi sao? Chuẩn bị hành động đi thôi, mười lăm vạn này, chỉ là một sự khởi đầu thôi.

- Đúng vậy, đúng vậy, chỉ là một sự khởi đầu!

Thẩm Thực Kỳ nói năng lộn xộn liên tục cười khanh khách, mà Tào Vô Thương thì nghi hoặc nhìn Lưu Khám, lại nhìn Thẩm Thực Kỳ.

- A Khám, có chuyện lớn gì vậy? Có thể thêm ta vào được không?

Lưu Khám cười nói:

- Phí lời, lúc ta và Kỳ ca, lão Đường thương lượng chuyện này thì đã tính cả người vào rồi.

- Thế nhưng, thế nhưng ta không có tiền!

Thẩm Thực Kỳ cực kỳ gian trá, rất bĩ ỉu mà trả lời:

- Lão Tào, yên tâm đi. . không có tiền chứ gì? Huynh đệ chúng ta sao lại nói vậy chứ. Nhưng không có tiền cũng không sao, người ra sức là được. Đúng rồi, a Khám muốn mua nhà ở, người xem có thể trợ giúp được không?

Tào Vô Thương thật thà cười đáp:

- A Khám muốn mua nhà mới, người không nói ta cũng phải giúp. Như vậy đi, ta quay về thương lượng với cha tìm một mảnh đất cho người. Đến lúc đó chỉ cần khai khẩn là không lo cơm áo...

Lưu Khám vội vã gọi Tào Vô Thương lại:

- Lão Tào, ta không muốn đất tốt, phía tây huyện Bái có một mảnh đất hồ, ta quyết định muốn chỗ đó rồi. Đất hồ, chính là mảnh đất ngay bên cạnh ao bùn, người bình thường chẳng ai muốn chỗ đó cả.

Tào Vô Thương ngẩn ra:

- Người muốn chỗ đó để làm gì?

Thẩm Thực Kỳ khẽ nói:

- A Khám là người ngoại lai, lần này thống nhất Viên tiền, chắc chắn sẽ khiến không ít người tức giận. Nếu lại có được lợi ích gì khác nữa, đảm bảo sẽ trở thành kẻ địch của mọi người. Đất hồ thì đất hồ, ta thấy không có gì là không thích hợp cả. Hiện nay là thời đại phi thường, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện...Lão Tào, đừng thấy người ta lớn tuổi hơn a Khám, nhưng nếu nói về tầm nhìn lâu dài, hai người chúng ta thật sự kém hơn a Khám rất nhiều.

Tào Vô Thương khẽ gật đầu.

- Đúng rồi, một lát cũng gọi Đường ca tới đây đi, buổi tối chúng ta sẽ thương lượng xem nên bắt đầu như thế nào. Ồ...luật chợ biên giới, luật chợ biên giới...lát ta sẽ đi tìm Triệu đại ca để biết rõ hơn về nội dung của Luật chợ biên giới, để tránh gặp phải rắc rối.

- Đúng vậy, pháp luật đại Tần nghiêm khắc, không ai muốn sẽ bị nghiêm phạt, nghiên cứu một chút cũng tốt.

Thẩm Thực Kỳ thừa nhận sâu sắc, tỏ thái độ vô cùng tán thành đối với sự cẩn thận này của Lưu Khám. Lưu Khám đề nghị, Thẩm Thực Kỳ xét lại, đoán chừng Đường Lệ sẽ đồng ý. Nếu tất cả mọi người đều nói như vậy rồi, Tào Vô Thương không xuất ra một đồng nào cũng không có ý kiến gì khác.

Lưu Khám thay y phục, chuẩn bị đi tìm Triệu Đà.

Hiện nay Triệu Đà rất nhàn rỗi, nhiệm vụ của gã chính phối hợp với Nhâm Hiêu thanh trừ tặc phi, nay loạn đạo phi đã được dẹp yên, gã cũng không có việc gì phải làm nữa, ngày ngày cùng tám trăm quân Tần mà Mông Diêm để lại đóng quân tại bên ngoài thị trấn Bái, thao diễn binh mã, còn về phương diện khác thì hỗ trợ Nhâm Hiêu, tiến hành trấn nhiếp bằng vũ lực.

Cũng được coi là kẻ vai chiến đấu, nên quan hệ giữa Triệu Đà và Lưu Khám cũng rất tốt, tiện thể, Lưu Khám muốn trả lại thanh kiếm Võ Sơn cho Triệu Đà.

Nào ngờ vừa ra khỏi cửa, lại nghe tiếng bước chân vọng tới.

Một bóng người từ bên ngoài chạy ào vào, vừa thấy Lưu Khám liền khóc òa lên:

- A Khám, A Khám, đại ca của muội đã xảy ra chuyện rồi!

35. Chương 34: Hữu Nghĩa Trường Tồn (1)

Thiếu nữ xinh xắn lạnh lợi mang theo mùi thơm cơ thể rất đặc biệt. Sau khi xông vào phòng Lưu Khám, hai tay ôm chặt lấy Lưu Khám, giống như người sắp chết nắm được cây rơm cứu mạng.

Là Lữ Tu!

Lúc này nàng không còn vẻ ngây thơ như trước nữa, mà giống như hoa lê trong mưa, làm người ta thương tiếc.

Chẳng biết vì sao, trong ngực Lưu Khâm đau xót, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dịu dàng hỏi:

- A Tu, sao vậy? Đại ca muội có chuyện gì sao? Đừng khóc, từ từ nói ta nghe.

Có lẽ là giọng nói của Lưu Kham có chứa ma lực, Lữ Tu dần dần bình tĩnh lại, lúc này mới phát hiện mình đang nằm trong vòng tay Lưu Khâm, mặt đỏ lên, lặng lẽ lui ra sau, nhưng dù là rời khỏi vòng ôm của Lưu Khâm thì trên mặt vẫn mang theo ánh lệ.

- A Khâm, huynh phải cứu đại ca của muội!

Lữ công có hai con trai, con trưởng là Lữ Trạch, năm nay hai mươi ba tuổi, con thứ là Lữ Thích Chi, nhỏ hơn Lữ Tu một tuổi, năm gần mười hai tuổi. Trong giọng nói của Lữ Tu vẫn còn tiếng nức nở:

- A Khâm, ca ca muội bị quan phủ bắt đi rồi.

Lưu Khâm nghe vậy ngẩn ra, vô cùng kinh ngạc nhìn Lữ Tu, thầm nghĩ: Lê nào Lữ gia lại có quan hệ với đạo tặc, cho nên mới bị bắt sao?

Nhưng ngẫm nghĩ lập tức phủ định cách nghĩ này. Tuy rằng không thể nói là hiểu Lữ gia bao nhiêu, nhưng Lưu Khâm biết, Lữ gia tại Đan Phụ cũng coi như là có uy tín danh vọng, hơn nữa nguyên quán lại là Hàm Đan, không thể có chút quan hệ nào với Vương Lăng được, càng không thể nào từ bỏ gia nghiệp mà câu kết với Vương Lăng. Năm xưa Lữ gia sở dĩ không tiếp tục ở lại Đan Phụ là bởi vì đắc tội với gia tộc quyền thế tại bản địa nơi đó, về phương diện khác, còn là bởi vì Thủy Hoàng đế hạ lệnh di dời mười hai vạn hộ phú hào đi tới Hàm Dương. Nhìn ra được, Lữ công tựa như không muốn đi Hàm Dương.

Chính bởi vì như vậy, Lữ công mới đưa cả nhà tới huyện Bái.

Lưu Khâm đột nhiên nhớ ra một chuyện, sau khi trầm ngâm giây lát, nhẹ giọng hỏi:

- A Tu, có phải bởi vì đại ca muội trốn tránh quan phủ mộ binh không?

Ngẫm nghĩ cũng hợp lý, lần này mộ binh, từ đầu tới cuối không thấy bóng dáng Lữ Trạch đâu. Theo lý mà nói, tuổi tác Lữ Trạch phù hợp với điều kiện mộ binh, nhưng lại không xuất hiện, rất rõ ràng là cố ý trốn tránh mộ binh rồi.

Nhâm Hiêu quả nhiên là nói được thì làm được.

Lúc trước y nói: Một khi tra ra kẻ nào trốn tránh mộ binh, nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc.

Vốn nghĩ Lữ công tuy rằng mới tới huyện Bái, nhưng cũng coi như là Thân gia có danh dự uy tín, không chỉ có quan phủ để ý tới, mà hàng xóm láng giềng cũng luôn thận trọng.

Lữ Tu gật đầu nói:

- Ca ca muội không phải là muốn trốn tránh mộ binh, mà là bởi vì đêm trước ngã gãy chân, nên không đi được. A Khâm, muội nghe người ta nói lần này huynh lập được công lớn, lại có quan hệ rất tốt với người Tần, có thể giúp đỡ đi cầu xin bọn họ thả ca ca ra được không?

Trong đôi mắt to tròn ngập vẻ chờ mong.

Lưu Khâm thở dài: thật sự là nha đầu ngốc! Chân của đại ca muội gãy thật là khéo mà! Nhớ ngày đó từ ngoài thành về nhà, còn thấy đám người Lữ Trạch uống rượu trong tửu quán Võ Cơ, sao buổi tối hôm đó lại gãy chân chứ?

Có lẽ việc Lữ Trĩ không tới là có huyền cơ bên trong.

- A Tu, có đúng là muội lén lút chạy tới chỗ ta phải không?

Lữ Tu kinh ngạc nhìn Lưu Khâm, tựa như rất khiếp sợ:

- A Khâm, sao huynh lại biết muội lén chạy tới tìm huynh vậy?

“Phí lời, loại việc này nếu bình thường, cần muội tới nói cho ta biết sao? Nếu như ca ca muội bị gãy chân thật, tỷ tỷ muội nhất định sẽ nói với mẹ ta rồi.”

Phải biết rằng, trong toàn bộ thị trấn, Lữ Trĩ không có bằng hữu, người tín nhiệm nhất chính là Lưu Khám và mẫu thân hắn.

Việc này Khám phu nhân hoàn toàn không biết gì cả, nói cách khác, chân của Lữ Trạch bị gãy là có huyền cơ. Theo như lời Khám phu nhân nói, trong thời gian xuất chinh, Lữ Trĩ bình thường vẫn tới chăm sóc bà, trò chuyện cùng bà. Nha đầu ngốc, ca ca muội bị gãy chân, tỷ tỷ muội sao có thể che giấu được chứ?

Nhưng những lời này, Lưu Khám không thể nói với Lữ Tu được. Nhưng hắn lại còn bỏ sót một số việc, đó chính là bản tính của Lữ Công. Lữ công là một thương nhân, nói trắng ra là một người trọng thể diện. Lưu Khám năm xưa chỉ là thực khách dựa vào Lữ gia, tuy rằng không phải là nô bộc, nhưng trong lòng ít nhiều Lữ công vẫn coi thường Lưu Khám. Trong mắt Lữ công, Lưu Khám chính là một kẻ cạy mạnh ngu si, việc lão không giải quyết được, Lưu Khám giải quyết được sao?

- A Tu, ca ca muội bị bắt lúc nào?

- Buổi trưa ạ!

Vành mắt Lữ Tu đỏ hoe, ngồi trên hiên cửa, nước mắt nói:

- Những người đó không phân rõ phải trái đập cửa nhà chúng ta, xông vào bắt ca ca đi. Trước khi đi, một người còn nói: Dựa theo luật Tần, ca ca chắc chắn phải bị đầy đi biên cương, ít nhất hình phạt cũng phải năm năm. Cha ta đang nghĩ cách, muội nói tới tìm huynh giúp, nhưng cha muội không chịu.

Đúng vậy, Lữ công sao có thể chịu hạ mình chứ?

- Tỷ tỷ muội thì sao?

- Lúc này trong nhà đang loạn, tỷ tỷ đang trấn an mọi người. Muội lên từ cửa sau chạy ra ngoài...A Khám, huynh nhất định nghĩ được cách, đúng không?

Lưu Khám rất hiểu tâm tư Lữ Tu đang nghĩ gì.

Từ nhỏ đến lớn, Lưu Khám là cái đuôi của Lữ Trĩ, mà Lữ Tu lại là cái đuôi của Lưu Khám. Năm xưa lúc còn ở Đan PHụ, Lưu Khám giống như thần hộ mệnh chiếu cố Lữ Tu, mỗi khi có người nào trêu chọc tỷ muội Lữ gia, Lưu Khám là hắn có thể lách luật, nhưng chuyện của Lữ Trạch, lại không phải là hắn có thể giải quyết được.

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, Lưu Khám ngẩng đầu lên:

- A Tu, muội đừng sốt ruột, chuyện này, để ta nghĩ cách, nhưng chưa hẳn đã thành công đâu.

Lữ Tu thấy Lưu Khám đã đồng ý, lập tức mỉm cười.

- Muội biết, a Khám nhất định là có biện pháp.

“Tiểu cô cô của ta ơi, ta chỉ nói là nghĩ cách thôi, chứ không nói là có cách mà!”

Lưu Khám dở khóc dở cười, nhưng thật sự lại không đành lòng làm Lữ Tu thất vọng. Thôi đành vậy, đành phải cố hết sức nghĩ cách vậy.

36. Chương 35: Hữu Nghĩa Trường Tồn (2)

Dưới sự khuyên bảo của Lưu Khám, Lữ Tu về nhà.

Lúc Lữ Tu về đã không còn vẻ khốc lóc sứt mẻ như lúc đến nữa, mà vô cùng hài lòng tươi cười. Tâm tư của cô gái nhỏ, chính là lòng tin mù quáng vào Lưu Khâm, có lẽ trong mắt Lữ Tu, Lưu Khâm nhất định sẽ giúp được huynh trưởng của nàng, chỉ cần hấn bằng lòng, không có gì làm khó được hấn.

Thế nhưng Lưu Khâm lại đang cảm thấy vô cùng đau đầu

- A Khâm, vào đây một chút.

Khâm phu nhân đi tới, thoáng thấy Lưu Khâm sầu khổ ngồi trên hiên cửa, liền đi vào phòng, quỳ ngồi ở giữa phòng.

- Mẫu thân!

Lưu Khâm bước tới ngồi xuống đối diện mẫu thân. Khâm phu nhân không nói gì, tựa như đang có chuyện lo lắng. Một lát sau, bà đột nhiên nói:

- A Khâm, vừa rồi những gì con với a Tu nói chuyện, mẹ đều nghe được hết rồi. Con đã trưởng thành, mọi việc nên biết phân nặng nhẹ, biết đọc sách viết chữ, lại lập được công huân, mẹ rất hài lòng.

Lưu Khâm kỳ quái nhìn Khâm phu nhân, đợi bà nói tiếp.

Khâm phu nhân cũng không phải là người hay nói, hôm nay nói nhiều như vậy, chắc chắn là có việc quan trọng cần nói.

- Lúc cha con còn sống, thường nói với mẹ: Làm người nên trọng tình nghĩa, càng nên biết có ơn mà trả. Cho nên, lúc cha con cùng Lữ gia rời khỏi Đan Phụ, đã không tiếc mà hy sinh vì Lữ gia. Ông chết thật là xứng với hai từ “hảo hán”, mẹ vô cùng tự hào được làm thê tử một hảo hán như vậy. Hôm nay, tuy rằng chúng ta đã thoát ly khỏi Lữ gia, nhưng không thể quên rằng, năm xưa Lữ gia đã chiếu cố chúng ta.

Lưu Khâm trầm mặc, ngẩng ra nhìn mẫu thân, cũng không biết nên nói gì mới phải.

Tư tưởng của Khâm phu nhân cũng đại diện cho thời đại này, quan niệm của hầu hết mọi người đều như vậy. Cái gọi là ân nghĩa, không chỉ riêng một câu nói, một việc làm là có thể hoàn trả. Đôi khi, thậm chí còn phải trả bằng tính mạng, mà không chỉ là tính mạng của một người, mà là của một thế hệ, thậm chí vài thế hệ.

Đương nhiên, làm như thế nào? Còn phải xem ân tình đó như thế nào.

Thế nhưng quan niệm của Lưu Khâm và điều đó, rõ ràng là đã có xung đột. Có lẽ nói, hấn không thể hiểu hai chữ ân nghĩa của cổ nhân, nhưng còn cách nào khác chứ? Nếu đã sống ở thời đại này, thì Lưu Khâm nhất định phải thử nghiệm tư tưởng của thời đại này.

Khâm phu nhân lắng lặng nhìn lưu hám, thở dài nói:

- A Khâm, con còn gì luyến tiếc?

- Con...

- Hôm nay con đã lập công lao, ngày khác không chừng có thể thăng chức rất nhanh. Nhưng con đừng quên, năm xưa nếu không có Lữ gia thu nhận phụ thân con, thì phụ thân con và mẹ chỉ sợ sớm đã chết đói rồi, càng không nói là sẽ có con nữa. Cha con hết lòng phục vụ báo đáp ân tình của Lữ gia, hiện tại con cũng phải trả ân tình đó. Đừng quên, lúc rời khỏi Đan Phụ, Lữ gia cũng không hề vứt bỏ con.

Lưu Khâm cũng không nói gì.

- Ân tình này, con phải báo đáp. Tri ân bất báo, thì dù tương lai con có thành tựu thế nào, cũng không thể nào xứng với hai từ “Hảo hán”. A Khâm, mẹ nói với con những điều này, chỉ là muốn con biết, đại trượng phu sinh ra trên đời làm việc không thẹn với lương âm. Có một số việc biết rõ là không thể nhưng cũng phải đi làm. Biết khó mà làm mới là đại anh hùng, đại trượng phu...Mẹ không ép con, đi con đường nào, là tự con quyết định.

“Còn bảo không ép ư...”

Lưu Khám thậm chí có thể cảm nhận được, nếu như hắn không đáp ứng lời Khám phu nhân, chỉ sợ bà sẽ lập tức tự sát ngay trước mặt hắn.

Trầm mặt chốc lát, Lưu Khám đứng lên:

- Mẹ, con đã biết nên làm thế nào rồi. Mẹ yên tâm, con tuyệt đối sẽ không làm mẹ thất vọng.

- Tốt lắm!

Khám phu nhân đứng lên, thu dọn phòng.

Lưu Khám lặng yên ra khỏi phòng, nhưng bất ngờ lại thấy Đường Lệ, Thẩm Thực Kỳ đang đứng tại cửa, lặng lẽ nhìn hắn, không nói gì cả.

- Lão Đường, Kỳ ca...vẫn còn muốn lập nên đại nghiệp với các người, nhưng hôm nay xem ra...

Đường Lệ tiến lên, đâm vào Lưu Khám:

- A Khám, ta quả nhiên là không nhìn lầm người, thật là hảo hán.

- Hả?

- Thẩm thẩm nói không sai, đại trượng phu sinh ra ở đời, có những việc không nên làm, nhưng quan trọng hơn là, làm không thẹn với lương tâm. Lúc đầu người ở đại trạch Chiêu Dương không vứt bỏ Lão Chu, Đường Lệ ta đã nghĩ Lưu Khám người là một hảo hán rồi. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là không giả.

Thẩm Thực Kỳ cũng tiến lên nói:

- Đúng vậy, so với cái tên chỉ biết nói hơn là làm kia, còn mạnh gấp trăm lần.

Lưu Khám vô cùng kinh ngạc nói:

- Các người...

Đường Lệ cười nói:

- A Khám, thật ra việc này cũng không khó giải quyết đâu. Việc của Lữ gia, chúng ta trên đường đi đã nghe nói rồi. Hắc hắc, thật ra, ta và a Kỳ không nói ra là muốn xem a Khám người sẽ có phản ứng như nào. A Kỳ, người đi nói với thẩm thẩm, bảo bà không cần phải lo lắng. Ta và a Khám đi công thụ một chuyến, chuyện này thật ra có cách giải quyết, cũng không cần phải liều mạng, mà càng không cần a Khám phí sức.

Lưu Khám hỏi:

- Lão Đường, người có chủ ý gì?

- Hắc hắc, còn phải xem mặt mũi a Khám người có đủ lớn hay không!

Đường Lệ nói xong, kéo tay Lưu Khám đi ra ngoài, vừa đi vừa thì thầm bên tai Lưu Khám. Cuối cùng Đường Lệ nói:

- Chỉ cần Nhâm Hiêu gật đầu, chuyện này coi như giải quyết xong, người không phải bán mạng, mà Nhâm Hiêu cũng không cảm thấy khó xử.

Lưu Khám nói:

- Nhâm HIêu cùng giải quyết việc này sao?

- Xem ra vị Huyện trưởng này rất coi trọng người đấy. Nếu như hắn coi trọng người, thì chuyện này không quá khó để giải quyết; mà thật sự không được, chúng ta còn có biện pháp khác...Nhưng không nên gây sự tại huyện Bái này, dù là muốn hành động, thì cũng phải chờ phán quyết xong thì hẵng động thủ. Chỉ cần kế hoạch này có thể làm được, hành động lại phối hợp ăn ý, thì coi như xong, dù là Nhâm HIêu nghi ngờ, hắc hắc,cũng không thể bắt người được.

Lưu Khám hiểu ý của Đường Lệ: Nếu thật sự không được, thì cướp người trên đường!

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ chính là chủ ý trước đó của Đường Lệ. Người bình thường, chỉ sợ không thể nào nghĩ ra được biện pháp như vậy

Lúc này, trời đã mờ tối

Lưu Khám và Đường Lệ không đi công thự, mà đi thẳng đến nhà giam.

Nhà giam của huyện Bái vô cùng đơn sơ, được xây dựng tại một bãi đất trống tại góc đông nam, hàng rào xung quanh làm bằng gỗ, có ngục tốt thủ vệ ở cửa.

Lưu Khám vừa nhìn thấy ngục tốt kia thì mỉm cười.

Nhâm Ngao!

Không ngờ lại là người quen! Trận huyết chiến tại đại trạch Chiêu Dương, hương dũng theo đó mà giải tán, Nhâm Ngao dưới sự đề cử của Tiêu Hà, được làm ngục tốt tại huyện Bái. Dù sao, nhà giam cũng coi như trọng địa, không thể không có người canh giữ, quân Tần đương nhiên không thể nào làm loại việc như này, nên đành phải chiêu mộ từ bản địa. Một năm có thể thu nhập được mấy trăm tệ Tần, hơn nữa cũng rất thanh nhàn, Nhâm Ngao liền đồng ý.

Thấy Lưu Khám và Đường Lệ đi tới, Nhâm Ngao hơi giật mình.

- A Khám, lão Đường, sao các ngươi lại tới đây?

Từ lúc trở về huyện Bái, mọi người không mấy khi gặp nhau, nhưng dù sao cũng là kẻ vai chiến đấu, nên vẫn rất thân thiết.

Lưu Khám và Đường Lệ nhìn nhau, gật đầu.

- Nhâm đại ca, tiểu đệ đến đây thật ra là có việc muốn nhờ.

Lưu Khám tiến lên, chấp tay nói:

- Còn xin Nhâm đại ca có thể dàn xếp cho...

Nhâm Ngao ngẩn ra:

- Có việc gì? Chuyện gì? A Khám, ngươi nói rõ hơn xem nào, nếu ta có thể giúp đỡ, thì nhất định nghĩa bất dung từ.

37. Chương 36: Bảo Kiếm Muốn Sắc Thì Phải Rèn Luyện (1)

Đã qua giờ hơi, sắc trời vẫn tối đen.

Trong thị trấn Bái rất yên tĩnh, mọi người bận rộn cả một ngày đều đã đi ngủ. Trên đường phố rung xóc vọng tiếng vó ngựa.

Lữ ông đuổi thân thể mệt mỏi, xuống xe.

Bận rộn cả ngày, báỉ phỏng rất nhiều người nhưng cũng không nhờ vả được gì. Mọi người vừa nghe chuyện lập tức thay đổi sắc mặt, khách khí cự tuyệt, rồi lại tiễn Lữ ông như tổng ôn thần ra ngoài. Lão còn chưa kịp ra ngoài thì người ta đã đóng sập cửa lại, bên trong lập tức yên lặng không một tiếng động.

Cũng khó trách, việc này không hề tầm thường, ngay cả Lữ ông người cũng không xử lý được, nghĩ kỹ mà xem, thanh tráng toàn thành đều phụng mệnh mộ binh, dựa vào cái gì mà con trai Lữ ông người lại có thể là trường hợp đặc biệt? Còn nữa, đã chết nhiều người như vậy, mà con trai Lữ ông người chịu chút tội nhỏ, cũng chẳng phải là việc lớn gì.

Lữ ông vốn là người ngoài, mọi người ở huyện Bái vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận lão. Hơn nữa nếu bị liên lụy với việc này, sợ là muốn tránh khỏi tội liên đới cũng không được. Dù sao việc này liên quan tới luật Tần,

ai dám chống lại luật Tần chứ? Nhâm Hiêu kia là kẻ giết người không chớp mắt, nhớ lại đầu người treo ở trên thành, ai mà dám đứng ra giúp chứ?

Tâm trạng Lữ ông sa sút tới cực điểm.

- Đông chủ, đông chủ...

Lữ ông vừa vào cửa, đã thấy người làm chạy tới, thần sắc vô cùng kích động nói:

- Đại công tử, đại công tử...hắn...

- Trạch nhi làm sao? Lẽ nào ...

Lữ ông giật mình thót một cái, túm lấy cổ áo người làm:

- Người nói mau? Nói mau, Trạch nhi làm sao?

Người làm có tật nói lắp, Lữ ông càng giục, gã càng nói lắp, càng làm cho Lữ ông sốt ruột đến mức trán chảy mồ hôi đầm đìa, đẩy người làm ra, sải bước vào trong hậu viện. Khúc tiên sinh đổi mặt đi tới, vừa thấy Lữ ông thì cười ha hả chấp tay nói:

- Đông chủ, chúc mừng ...Đại công tử đã không còn trở ngại rồi, tính mạng không sao rồi.

- Đại công tử đã trở về rồi!

Người làm phía sau giậm chân, rặn ra câu mà mình vẫn muốn nói, làm Lữ ông giận giữ, nhưng lại không biết nên nói gì, liền xoay người lại trừng mắt với người làm, sau đó kéo Khúc tiên sinh:

- Khúc tiên sinh, Trạch nhi đã trở về rồi sao? Sao lại về được vậy? Quan phủ thả nó rồi sao? Vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Khúc lang trung cười cười:

- Ngài đi xem là biết ngay, lúc này, là mạng hắn thật lớn. Nếu như đầy đi biên cương mà nói, sợ là tính mạng khó bảo toàn được.

Nói xong, Khúc lang trung ra về.

Lữ ông đầu óc mờ mịt bước nhanh vào hậu trạch, còn chưa vào cửa đã nghe tiếng rên rĩ của con lớn Lữ Trạch, tựa như đang rất đau đớn. Lão vội vã xông vào, thấy người nhà đầy ở trong phòng, đang vây quanh Lữ Trạch, giống như sao vây quanh mặt trăng vậy.

- Trạch nhi!

- Cha...cha...ô ...ô...hài nhi tưởng rằng sẽ không được gặp cha nữa!

Lữ Trạch vốn tính tình yếu đuối, nghe nói Lữ ông đã về, lập tức khóc lên, muốn từ trên giường đứng dậy.

Lữ phu nhân thấy vậy vội giữ lại, cả giận nói:

- Con không được lộn xộn, chẳng phải Khúc lang trung đã nói là không được cử động rồi sao. Vừa lúc cũng để cha con thấy, Lưu Khảm đã báo đáp cha con thế nào...Lão gia, người đã trở về rồi, Trạch nhi suýt bị đánh chết đó.

Lữ Trạch đau đớn quần quai, Lữ ông thấy vô cùng rõ ràng. Một chân của con ông đã bị người ta đánh gãy, tuy rằng đã được Khúc lang trung chữa trị, nhưng nhìn quả thật là vô cùng thê thảm.

- Là có chuyện gì? Chân của Trạch nhi ra sao rồi? Còn nữa...sao nó lại trở về được? Việc này thì có liên quan gì đến Lưu Khảm?

Lữ phu nhân nước mắt lưng tròng, khóc lóc kể lể với Lữ ông:

- Ai biết là xảy ra chuyện gì chứ? Một canh giờ trước, vị Tiêu tiên sinh cho người đưa Trạch nhi trở về, không nói gì cả, chỉ nói cho ta biết việc của Trạch nhi đã chấm dứt, sau đó thì đi luôn...Lát sau Khúc lang trung tới, lại hỏi Trạch nhi xảy ra chuyện gì...ô ô .ô, Trạch nhi, con hãy nói cho cha con biết là đã xảy ra chuyện gì đi.

Lữ Trạch khóc lóc kể lể nói:

- Cha ơi, hài nhi vốn là ở trong lao ngục rất ổn, nhưng chạng vạng, Lưu Khảm dẫn người xông vào nhà giam, hỏi hài nhi có muốn sống hay không, còn nói nếu thật sự muốn sống, thì phải nghe theo lời hắn. Hài nhi nghĩ, bất kể Lưu Khảm nói thế nào, thì cũng từng là người của Lữ gia, vì vậy cũng không đề phòng hắn. Vậy mà, vậy mà Lưu Khảm đột nhiên ra tay, đánh gãy chân của con.

Cơn tức của Lữ ông thoáng cái dâng cao.

- Ta đi tìm tiểu tạp chủng đó...Lữ gia ta tự nhận là đối xử với nó không tệ, vì sao nó lại đánh con ta thành như vậy?

Lữ Trĩ từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng nhìn Lữ Trạch đau đớn, thấy Lữ ông nổi giận lôi đình, liền kêu lên:

- Cha, đối đãi phải có lương tâm. Giờ cha đi tìm a Khảm, chỉ sợ là đến lao ngục mà tìm. Đại ca, huynh đừng có ngậm máu phun người nữa, chuyện này ngay từ đầu là sai của huynh. Nếu không phải huynh ghen tị với chiến công của Lưu Khảm, thì làm gì có chuyện huynh nhục mạ Lưu Khảm ở trong quán rượu chứ, thì sao người ta gây phiền toái tới huynh? Lão Tần Nhân nể tình đồng hương mà không dày vò huynh ở trong lao ngục, là mạng huynh đã lớn lắm rồi đó.

Lữ Trĩ phẫn nộ quát lên, làm Lữ Trạch lập tức ngậm miệng lại.

Lữ ông nói:

- A Trĩ, ca ca con bị tên tiểu tạp chủng đó đánh thành như vậy, con còn nói thay cho nó?

Lữ Trĩ cười lạnh nói:

- Cha, cha phải biết rõ chứ, a Khảm là cứu huynh ấy đấy. Nếu như không phải a Tu không hiểu chuyện, lén chạy đi tìm a Khảm để cầu cứu, thì chỉ sợ lúc này đại ca vẫn còn ở trong lao ngục, mấy ngày nữa sẽ bị sung đi biên cương, đến lúc đó sinh tử khó mà liệu. Cha không muốn đại ca phụng triệu, nói với người ngoài là huynh ấy bị gãy chân. Hiện tại, huynh ấy thật sự là bị gãy chân rồi. Người bên ngoài dù có nói xấu thì cũng không có gì phải bàn tán nữa. A Khảm đánh gãy chân huynh ấy, là cứu huynh ấy, chứ không phải hại huynh ấy. Hơn nữa, chỉ sợ a Khảm cũng đã tự rước lấy phiền phức cho mình rồi, người của quan phủ sẽ dễ dàng buông tha cho hắn sao?

Lữ ông bình tĩnh trở lại, cũng đã hiểu huyền cơ trong đó. Chỉ là ông cảm thấy mình không còn chút thể diện nào, mình đứng ra cầu bạn bè giúp không được gì, vậy mà lại bị Lưu Khảm đơn giản hóa giải được.

Nhưng, dù là hắn muốn cứu Lữ Trạch, cũng không nên ra tay tàn nhẫn như thế chứ.

- Tỷ tỷ, a Khảm, huynh ấy..không sao chứ.

Nghe lời quở trách của Lữ Trĩ, Lữ Tu cũng đã hiểu ngọn nguồn, lúc này, nàng không lo lắng cho Lữ Trạch nữa, mà lại lo lắng cho Lưu Khảm. Đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng tự trách. Nếu như không phải nàng lén chạy đi tìm Lưu Khảm để nhờ giúp đỡ, thì Lưu Khảm cũng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Hiện giờ, không biết a Khảm có bị sao không!

Lưu Khảm, Nhâm Ngao, Đường Lệ lặng lẽ quỳ dưới thượng đường tại Huyện thự.

Nhâm Hiêu nghiêm mặt, nhìn ba người trước mặt, tựa như vô cùng tức giận, hai bên, Tiêu Hà và Triệu Đà đứng thẳng, không nói lời nào.

- A Khảm, ngươi thật to gan!

Nhâm Hiêu chỉ vào Lưu Khảm, cả giận nói:

- Dám chạy tới lao ngục gây chuyện, ngươi đừng cho rằng lập được chút công lao là có thể muốn làm gì thì làm.

- Tiểu dân không dám!

- Người còn không dám?

Nhâm Hiêu nén lửa giận, nói:

- Việc Lữ Trạch chốn tránh chinh địch, đó là sự thật. Dựa theo luật Tần, là phải sung đi biên cương ba năm. Người lại la ó là luật pháp đại Tần ta như không có gì, đánh gãy chân của Lữ Trạch cũng thôi đi, còn chạy tới đây cầu xin cho hắn. Lưu Khâm, ta cho người biết, công lao của người ta còn chưa bầm báo đâu, chỉ dựa vào việc người phạm phải này, dùng cực hình cũng không quá đâu.

Lưu Khâm trầm mặc một chút:

- Tiểu dân cam nguyện đền tội!

- Vậy người cũng biết sai rồi?

- Tiểu dân biết sai rồi!

- Có hối hận không?

38. Chương 37: Bảo Kiếm Muốn Sắc Thì Phải Rèn Luyện (2)

Lưu Khâm cắn chặt khớp hàm, lặng im chốc lát, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Tiểu dân cũng không hối hận. Mẹ của tiểu dân từ nhỏ đã dạy tiểu dân: làm người phải biết trả ơn. Đại trượng phu làm việc, có việc nên làm có việc không nên làm, nhưng cái nghĩa phải có, dù chết cũng không hối hận. Lữ gia từng có ơn cứu mạng cả nhà tiểu dân, lúc tiểu dân trọng thương cũng chưa từng vứt bỏ. Tiểu dân nghĩ, ân tình này, tiểu dân phải hoàn trả.

Lúc nói, Lưu Khâm cũng có chút hết hồn.

Hắn có hối hận không? Không hối hận là giả? Trên thực tế nếu không phải do Khâm phu nhân yêu cầu, thì hắn căn bản không muốn ra tay giải cứu Lữ Trạch.

Nhưng hiện tại, nếu việc đã làm rồi, có hối hận cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Lưu Khâm nhận thấy nếu Khâm phu nhân đã có quan niệm như vậy, vậy thì Nhâm Hiêu thì sao? Luật pháp có để tâm tới hai chữ tình nghĩa không. Tuy rằng mình đã phạm vào luật pháp, nhưng nói không chừng Nhâm Hiêu cũng sẽ bởi vì điều ấy mà khai ân.

Hắn lén nhìn Nhâm Hiêu, thấy mặt y vẫn trầm như nước.

Nhưng Lưu Khâm nhạy cảm nhìn ra tia tán thưởng trong mắt Nhâm Hiêu.

Nhâm Hiêu nói:

- Lưu Khâm, mặc dù người trọng tình nghĩa, nhưng sợ là người ta không cảm kích đâu...Tiêu trưởng lại, Lữ Trạch đã được đưa về chưa?

Tiêu Hà vội vã trả lời:

- Đã đưa về nhà rồi! Y theo như phân phó của đại nhân, tiểu lại đã kiểm tra gân chân của hắn, coi như chỉ là chút thương tích, nửa đời sau sẽ là một người què, mà Lữ Trạch dường như không chút nào cảm kích, trên đường đi chửi bới Lưu Khâm không ngớt mồm, nói hắn vong ân phụ nghĩa.

Lưu Khâm ngẩng lên nhìn Tiêu Hà. Vừa lúc Tiêu Hà nhìn hắn, mỉm cười, tựa như có thâm ý.

Nhâm Hiêu nói:

- Như vậy, coi như là cũng không vi phạm pháp luật...Lưu Khâm, người nghe được chưa? Lữ gia, tựa như không chút cảm kích người, hiện tại người hối hận chưa?

Lưu Khám nghiêm mặt nói:

- Thi ân không cầu báo! Tiểu dân ngay từ đầu đã không nghĩ hần sẽ cảm kích tiểu dân rồi. Tiểu dân chỉ cầu không thẹn với lương tâm, thì sao hối hận chứ. Đại nhân, việc này là do một tay tiểu dân gây nên, không liên quan tới hai người Nhâm Ngao và Đường Lệ, xin đại t như thế được không?

Tối hình, chính là hình phạt nhục mạ, khiển trách, là cần phải tiếp nhận hạch hỏi trước công chúng và hối lỗi trước mọi người. Loại hình phạt này phần lớn là nhằm vào quan lại, giờ áp dụng với Nhâm Ngao, cũng là thỏa đáng. So sánh với các hình phạt khác, tối hình tuy rằng là nhẹ nhất, nhưng đồng thời cũng là một sự tàn phá tinh thần của phạm nhân.

Nhưng, nếu trong lòng người không thẹn, cũng sẽ không để tâm.

Nhâm Hiêu suy nghĩ một chút:

- Rất tốt, vậy còn Đường Lệ thì sao? Người này mang lòng giả dối, giật dây người khác loạn pháp, nên phải chịu hình phạt gì?

- Đường Lệ giật dây Lưu Khám đả thương người, là tòng phạm, xử phạt “thành sáng”, hàng ngày phạt tác, không được thiếu hai canh giờ.

“Thành sáng” chính là giờ dần phải dậy, bắt đầu xây dựng tường thành, hơn nữa còn phải tự lo liệu ăn ngủ. So sánh với hình phạt “thâu tác” hai ba năm, thì đã là nương tay rồi. Nhâm Hiêu cũng không nhìn Lưu Khám, gật đầu tán thành nói:

- Đường Lệ, phán người “Phạt tác” sáu tháng, người có tâm phục không?

- Tiểu nhân cam nguyện chịu tội!

- Lưu Khám!

Cuối cùng Nhâm Hiêu đọc tới cái tên Lưu Khám:

- Người cũng biết tự ý vào lao ngục đánh người trọng thương, theo luật Tần là thâu tác ba năm không?

Lưu khám giật mình đánh thót, không dám ho he gì.

Một lát sau, Nhâm Hiêu nói;

- Nhưng tường thành thị trấn Bái cần phải cấp bách tu sửa...Ừm, giảm tước “Công sĩ” của người, sẽ miễn hình phạt thâu tác, nhưng phạt tác tại chỗ hai năm. Trong vòng hai năm, mỗi ngày chỉ được nghỉ ba canh giờ, hơn nữa phải hoàn tất tu sửa tường thành phía đông.

Lưu Khám, xử trí người như vậy, người có nguyện chịu tội không?

“Công sĩ”, là tước vị trong mười hai chức tước trong quân công của Tần quốc, là tước vị thấp nhất, nhưng mặc dù là tước vị thấp nhất, cũng khác biệt so với thứ dân. Không chỉ có thể được hưởng tước bổng mà quốc gia dành cho, ước chừng năm mươi thạch, đồng thời còn nhận được một khoảnh ruộng tốt nhất, một khu nhà ở, một người hầu. Đại khái nói, chỉ cần là được hưởng tước vị trong hai mươi chức tước, cho dù là Công sĩ, thì cũng được gọi là Sĩ.

Sĩ, ở thời đại này, là tượng trưng cho thân phận và địa vị.

Đừng nhìn Lữ ông giàu có sung túc, nhưng vẫn chỉ là một người bình dân, không xứng được xưng hô là Sĩ.

Lưu Khám chém Vương Lăng, có thể có được một quân công một tước vị, dù chưa công bố, nhưng cũng đã được thừa nhận rồi. Không ngờ lần này lại trở lại thành bình dân.

Trong lòng hần không khỏi cười khổ, nhưng hần cũng biết, Nhâm Hiêu đã thủ hạ lưu tình rồi. Hần đã đọc Luật Tần, đương nhiên biết trong pháp luật Đại Tần, có cách nói “Công là công, qua là qua”, thành tích và khuyết điểm phân chia rõ ràng, hai năm phạt tác thành án, Nhâm Hiêu đã là nhẹ tay lắm rồi. Bằng không để hần thâu tác mà nói, ba năm, trời mới biết có hoàn thành hay không.

Còn có thể nói gì được nữa chứ.

Lưu Khám dập đầu nói:

- Tiểu dân cam nguyện chịu tội.
- Cút hết ra ngoài đi..

Nhâm Hiêu tựa như mất hứng, vung tay áo lên mắng một câu, xoay người đi vào nội đường.

Triệu Đà đi tới vỗ vỗ lên vai Lưu Khám.

- Hảo hán!

Gã chỉ nói một câu như thế, sau đó vội vàng đi theo Nhâm Hiêu vào nội đường, cũng không quản đám người Lưu Khám còn đang quỳ ở thượng đường, chạy tới trước mặt Nhâm Hiêu:

- Nhâm đại ca, như vậy có hơi quá không?

Nhâm Hiêu dừng bước, khề lắc đầu:

- Thanh niên, dựa vào tâm huyết trong lòng để làm việc, chỉ một lời bất hòa là dễ dàng rút kiếm ra giải quyết rồi....để bọn hăn tôi luyện đi, là giảm bớt tính tình nóng vội của bọn hăn. Chuyện này ta còn có thể áp chế được, nhưng nếu sau này hăn có làm ra chuyện gì nữa, ta cũng không thể nào khống chế được. Chờ hai năm khi hăn phạt tác xong, ta sẽ đề cử với Mông đại nhân, để hăn vào đại doanh Lam Điền.

Là một tiểu tử giỏi, cũng không nên vì chút chuyện nhỏ này mà lãng phí nhân tài được. Được rồi, việc giải thích với Mông đại nhân, người làm tốt chứ?

Triệu Đà cười gật đầu:

- Nhâm đại ca yên tâm, việc giải thích với Mông đại nhân, ta sao có thể quên? Về phần phương thức cấp cứu trên chiến trường, ta đã chỉnh lý thành văn bản, hai ngày nữa sẽ gửi tới Hàm Dương. Nếu như thật sự có tác dụng, tiểu tử này đúng là tiền đồ vô lượng đấy.

Nhâm Hiêu đứng ở trong sân, ngẩng đầu nhìn sao trên bầu trời.

- Đà, ta có một dự cảm, tiểu tử này có thể làm nên chuyện khiến chúng ta bất ngờ đấy!

39. Chương 38: Mỉm Cười Nhìn Mưa Gió Nổi Lên (1)

Tường thành của huyện Bái, thực ra vô cùng đơn sơ.

Do vị trí địa lý khá hẻo lánh nên quy cách của tường thành dĩ nhiên không thể sánh với các thành Đại Lương và Lạc Dương. Thậm chí còn kém hơn rất nhiều so với huyện ở gần đó là huyện Tiết và huyện Thích. Từ trong vũng lầy đào lên khối bùn màu hơi đen đen, sau khi trộn đều, dùng khung gỗ vuông cắt thành từng miếng một, sau khi đầm, đem đi phơi nắng, rồi đắp lên như thế liền biến thành tường thành. Hiện tại, bốn mặt tường thành của huyện Bái chỉ cao hai ba trượng.

Loại tường thành này cũng chỉ mang tính tượng trưng.

Đừng nói khi gặp phải cuộc tấn công của quân đội chính quy, mà cho dù là mã tặc Vương Lăng thì việc ngăn chặn thôi cũng đã vô cùng khó khăn. Tuy nói bây giờ khắp nơi thái bình, chỉ có vùng thiểu số còn gây rối lẻ tẻ, nhưng Nhâm Ngao vẫn đang cảm thấy nên cố gắng tu sửa lại tường thành một chút.

Vừa qua giờ dần, Lưu Khám cùng Đường Lệ và mười mấy tù nhân dưới sự quản lý của lính coi ngục đã đến cổng thành hướng đông của huyện Bái.

Đã vào mùa thu, nhiệt độ buổi sáng hơi thấp, có gió nhẹ, có thể cảm thấy lạnh cả người, Lưu Khám không chịu nổi cả người run rẩy vì lạnh.

Đây là tự làm tự chịu, không thể trách ai được!

Tuy nhiên nhìn Đường Lệ ở kế bên hẳn, trong lòng Lưu Khảm lại dâng lên cảm giác ảm áp.

- Khảm huynh đệ, đừng để ý!

Một tên ngục tốt đi đến phía trước, vỗ vào vai Lưu Khảm, nói:

- Thời gian hai năm chớp mắt sẽ qua thôi, nếu vận mệnh tốt, gặp được đại xá gì đó, nói không chừng sẽ được ra sau một năm rưỡi nữa thôi. Chuyện của hai người ta cũng từng nghe qua rồi...Ha ha, thực ra mọi người đều rất khâm phục hai người. Ta không quản các người đâu, các người tự làm việc đi. Chỉ cần đừng để Lão Tàn nhân nhìn thấy, mọi người yên ổn.

Tên cai ngục này khi đó cũng là người từng đăng kí chiêu binh.

Tuy nhiên vì sức khỏe không tốt, võ nghệ cũng rất bình thường, cho nên đã bị loại ra ngay trong ngày thứ hai. Sau đó qua sự tiến cử của Tiêu Hà, đã được làm cai ngục của huyện Bái.

Lưu Khảm không nhớ rõ tên của cai ngục đó, nên cười mỉm, cũng xem là trả lời.

Nhưng Đường Lệ thì lại đánh đối phương một cái, nói:

- Lão Tào, có lòng rồi!

Tên cai ngục đó chỉ cười thôi không nói gì nữa, quay người đốc thúc phạm nhân khác làm việc.

Lưu Khảm không chịu được nên hỏi :

- Đường Lệ, hẳn họ Tào hả ? Tên gọi là gì ? Hồi đó khi ở đại doanh rừng Thanh Trúc, ta không nhớ tên của hẳn.

- Tào Tham!

Đường Vạn lạnh lùng nói danh tính của cai ngục đó, sau đó vét lên một thùng bùn, làm việc theo những tù nhân khác. Đã là xử phạt, thì phải có cái đáng bị xử phạt. Người ta nói là chiếu cố, nhưng dù gì cũng không thể khoanh tay đứng nhìn , loan truyền ra ngoài cũng sẽ liên lụy người ta.

Mà Lưu Khảm lại sững người một lúc.

Tào Tham? cái tên này chắc hẳn đã nghe qua...

Tiêu Quy Tào tùy, Lưu Khảm có ấn tượng với thành ngữ này, hơn nữa cũng biết rõ điển cố trong đó. Tào Tham hình như là tể tướng đời thứ hai của triều Hán. Hơn nữa trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng từng nhắc đến, nói đến Tào Tháo, Tào Mạnh Đức chính là nói đến hậu duệ của Tào Tham, cho nên Lưu Khảm có ấn tượng sâu sắc.

Lại là một nhân vật xuất sắc !

Lưu Khảm lắc đầu nhè nhẹ, thật không ngờ, cái huyện Bái bé nhỏ này lại xuất hiện nhiều nhân vật vĩ đại như vậy. Tiêu Hà, Tào Tham, Phàn Khoái, Hạ Hầu Anh, Chu Bật ...Những tên tuổi này đúng là có tiếng vang rất lớn ở đời sau này. Họ lại quy tụ ở trong huyện Bái, quả là thú vị.

Chỉ có điều là không hiểu được, những Trương Lương, Trần Bình, Hàn Tín này bây giờ lại ở nơi nào?

Còn Tây Sở Bá Vương Hạng Võ, tuyệt thế giai nhân Ngưu Cơ, bây giờ như thế nào rồi? Trong lòng Lưu Khảm cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Làm việc vô cùng vất vả, nhưng đối với Lưu Khảm mà nói thì lại rất thú vị.

Cho dù là trong đi lại hay là trong lao động, bất giác hẳn đã vận dụng bộ pháp được ghi chép trong Xích Kỳ thư, lúc mới bắt đầu thì đã rất phiền phức, nhưng đến sau này thì dễ dàng hơn rất nhiều, vừa làm việc lại vừa luyện công, bởi vậy hẳn làm việc ba tiếng thôi mà đã mồ hôi nhễ nhại. Nếu có những việc không thể trốn tránh, hãy dứt khoát tìm kiếm niềm vui trong đó, thực ra cũng rất thú vị.

Sau giờ Thìn, phạm nhân kết thúc công việc và quay về nhà giam.

Trên tường thành, Nhâm Hiêu nhìn những phạm nhân đi về nhà tù, khuôn mặt y hiện lên nụ cười, khẽ gật đầu.

- Nhâm ca, tên tiểu tử này thực ra rất thật thà, chịu khó.

Triệu Đà đứng bên cạnh cười nói.

Nhâm Hiêu nói:

- Có thể chịu được vất vả, chứ không giở thủ đoạn ăn trộm thời gian như người của sáu nước, có khí phách của Lão Tần nhân ta. Đà, nếu kẻ này không phải Lão Tần nhân thì mới lạ... Trước đây đổi đao bố nghĩ tỵ thành đồng tiền nước Tần, nếu không có lòng hướng về Lão Tần ta, thì sao lại làm chuyện như vậy chứ? Tổ tông các đời lão Tần ta phù hộ, lại có thể khiến tên tiểu tử này lời được một khoản tiền lớn, cũng xem là bồi thường cho hấn, người nói có phải không?

Triệu Đà cười nói:

- Dĩ nhiên rồi!

Thực ra, Nhâm Hiêu và Triệu Đà không phải chưa từng nghĩ tới là Lưu Khâm đổi tiền Tần là có dụng ý khác. Nhưng sau này nghĩ lại, hai người đều cảm thấy không khả thi lắm. Thống nhất tiền tệ, nghe nói là quyết định của Tần Thủy Hoàng không lâu sau khi vào triều đình, thậm chí ngay cả những trọng thần bên cạnh Tần Thủy Hoàng như là Thừa tướng Vương Quán, Đình Ủy Lý Tư, Thượng khanh Mông Nghị cũng đều không biết. Lưu Khâm chỉ là dân thường, lại sao có thể biết trước sự kỳ diệu trong đó chứ?

Nếu đúng như thế, thì người này chính là thần tiên sống rồi!

Những biểu hiện bình thường bên ngoài của Lưu Khâm cũng rất thâm kín, ngoài võ dũng và nghĩa khí hơn người ra, còn về phương diện khác, hoàn toàn không có biểu hiện tài hoa gì.

Nhâm Hiêu dĩ nhiên cũng không thể đoán được việc Lưu Khâm đến từ nơi nào.

Chính bởi vì nguyên nhân này, Nhâm Hiêu cũng được, Triệu Đà cũng thế, đều tin Lưu Khâm là người Tần, hơn nữa xuất thân từ dòng tộc Lưu Thị Đỗ Lăng.

- Đà, mấy ngày nữa, người sẽ phải về huyện Tương đúng không?

Triệu Đà im lặng phút chốc rồi gật đầu, nói:

- Đúng thế... Vương thượng đã quyết định chinh phạt Bách Việt, đồng thời đã bắt đầu điều phối binh lực. Áp lực của huyện Tương có chút lớn, cho nên Đồ Tướng quân lệnh cho đệ lập tức quay về huyện Tương, hỗ trợ ông ấy làm việc... đệ đoán, không cần đến hai năm, đời tình hình sáu nước được ổn định, Hoàng thượng sẽ đi chinh phạt ngay. Tình hình bên huyện Tương, bây giờ cũng rất gay go.

Nhâm Hiêu thở dài một cái, trong lòng cảm thấy tiếc không được hợp tác lâu với Triệu Đà, người huynh đệ hợp tác gần bó.

Thế nhưng, nghĩ lại thì Nhâm Hiêu lại cười, nói:

- Đà, cố gắng làm đi. Dù sao thì chẳng đường đi giữa huyện Bái và huyện Tương cũng chỉ có một ngày, huynh đệ ta bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nhau. Nói không chừng không bao lâu sau huynh đệ ta còn có thể kề vai sát cánh với nhau trong chiến đấu nữa đấy, vì Bệ hạ mở rộng biên cương mở rộng bờ cõi, kiến công lập nghiệp.

Triệu Đà cũng cười rồi nói:

- Vậy tiểu đệ sẽ tin tưởng chờ đợi Nhâm ca trở về.

Hai người nhìn nhau một cái, bỗng ngửa mặt lên trời cười to.

Từ xa xa, vang lên một hồi kèn lệnh lanh lảnh, đã đến giờ huấn luyện của quân Tần rồi!

Cuộc sống của tù nhân thật ra hoàn toàn không quá khó sống. Có người bên ngoài chăm sóc, cuộc sống của Lưu Khảm và Đường Lệ dĩ nhiên cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Trong ngục, những chuyện của Lưu Khảm cũng truyền ra ngoài.

Đừng nghĩ những người bị nhốt ở nơi này đều là một đám côn đồ vô lại, thế nhưng biết anh hùng, trọng anh hùng, là tâm huyết mà Xuân Thu Chiến Quốc năm trăm năm chiến đã tạo nên, trước sau chưa hề thay đổi. Đối với võ dũng của Lưu Khảm, đối với nghĩa khí của Lưu Khảm, những đám côn đồ lưu manh đều kính nể.

Bất giác, địa vị của Lưu Khảm ở trong ngục khá lớn mạnh. Ngay cả Đường Lệ đi theo cũng trở thành nhân vật mà mọi người phải kính phục.

Lưu Khảm cũng rất biết cư xử.

Khảm phu nhân ngày nào cũng gửi đến cơm mà tự tay mình nấu và nói chuyện một lát với Lưu Khảm. Cơm trong tù tất nhiên là rất khó ăn.

Đối với Lưu Khảm mà nói, trong cơm của Khảm phu nhân tuy không có hương vị của hậu thế nhưng cũng rất đặc sắc. Khảm phu nhân nấu nướng rất khéo, mỗi lần sau khi tiễn mẫu thân đi, Lưu Khảm đều chia phần cơm của mình cho nhóm người trong tù, tuy mỗi người ăn không được nhiều nhưng còn hơn những món vô vị trong tù. Theo đạo lý, cơm bên ngoài không được gửi vào, mà Khảm phu nhân mỗi ngày đều vào thăm như thế cũng không đúng với quy định.

Nhưng ai đã để cho Nhâm Ngao trở thành cai ngục như hôm nay?

Tuy phải chịu tội “tối hình” nhưng uy danh lại cứ theo thế mà tăng lên. Ngay cả khi dẫn đi trên đường, đám đông mọi người nhìn thấy Nhâm Ngao cũng sẽ giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

- Hảo hán!

Đối với những nhân vật tầm thường sinh sống trong phố phường này, một lời khen ngợi đủ để khiến lòng họ cảm thấy thỏa mãn.

Theo như lời Nhâm Ngao nói, bởi vì hiện tại đã có tiếng tăm nên các cô gái nhìn hán ta với cặp mắt khác rồi. Có nhiều cô gái đều nhờ người đến cửa cầu hôn. Trước đây Nhâm Ngao nhà chỉ có bốn bức tường, bàn hàn khó khăn lắm y không dám nghĩ đến chuyện này, thì nay giấc mộng đẹp trở thành hiện thực.

Khi không bị ép ra ngoài lao động, Lưu Khảm hoặc là luyện võ ở chỗ trống trong ngục, hoặc là rèn luyện khí lực, hoặc là tăng cường khí lực.

Vì thế hán còn mở ra cho mình một phần thực đơn, nhờ Lưu phu nhân nấu cho hán. Lúc trước vốn là chuyên gia dinh dưỡng, nên đây là việc cực kỳ đơn giản đối với Lưu Khảm. Thế cho nên Đường Lệ khen ngợi:

- Lưu Khảm không phải là bị phạt tước, rõ ràng là chạy vào tù để hưởng phúc.

Lưu Khảm cũng chỉ cười, cũng không giải thích.

Mà có gì giải thích chứ? Thật ra Lưu Khảm thấy, ngoài điều kiện hoàn cảnh hơi kém ra, trong ngục này vẫn được coi là thanh tịnh.

Trong thời gian này, tỉ muội Lữ Trĩ cũng thường theo Khảm phu nhân đến thăm Lưu Khảm.

Chỉ là mỗi lần nhìn thấy Lưu Khảm, Lữ Tu đều khóc đầm đìa. Trong lòng cô ấy e là đang giấu sự áy náy không thể tháo gỡ.

Mà Lữ Trĩ lại không nói nhiều, mỗi lần đến thì ngồi ở một bên, lặng lẽ nhìn và nghe...

Thu qua đông đến, chớp mắt đã vào mùa đông lạnh buốt.

40. Chương 39: Mỉm Cười Nhìn Mưa Gió Nổi Lên (2)

Thời tiết tháng mười một vô cùng lạnh.

Trong thời gian này, tất nhiên không thể xuất hiện hiệu ứng nhà ấm gì, khí hậu bình thường, bốn mùa rõ rệt. Sau khi bước vào mùa đông thì ở huyện Bái đã rơi xuống hai trận tuyết.

Tuyết không không hề nhiều nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Vào buổi chiều, một mình Lưu Khảm ở chỗ trống trong tù, đập tam cung bộ theo ghi chép trong Xích kỳ thư, tay cầm theo một vũ khí nặng trĩu được đeo từ một rễ cây mấy trăm năm tuổi, hình dạng giống như Xích kỳ, ngay cả tiếng la hét cũng đều liên hệ với phương pháp Diêu kỳ.

Rễ cây già đó đã ngâm qua nước, cho nên cực kỳ nặng. Nếu trọng lượng tính theo trọng lượng của hậu thể thì nó khoảng hơn năm mươi cân, vừa đúng một nửa của xích kỳ. Tuy đã giảm đi cự ly bình thường, có thể một tay thì triển, nếu đối là người khác sẽ rất khó khăn. Lưu Khảm để trần cánh tay và hai chân, vũ động đại kỳ trong băng thiên tuyết địa, dưới chân linh hoạt, thân hình xoay vòng tròn, cây cờ làm từ gỗ nặng trĩu đó trong tay hần phát ra âm thanh vù vù.

Bông tuyết rơi từ trên trời xuống bị gió của cờ đánh rơi.

Nhâm Ngao, Đường Lệ đứng trong phòng đợi người, đứng cách một cái cửa sổ nhỏ nhìn ra bên ngoài, từng người lác nhệ đầu, thở dài một hơi, rồi lại ngồi xa xa.

Một cái đỉnh đồng rách nát, bên trong trát lên bùn nhão rất dày, sau khi hong khô, giống y hệt cái bếp lò.

Trong lòng lò đang cháy bùng than củi đỏ, bên trên lò đặt một chậu gốm, bên trong chứa đầy nước, bên trong còn có một vỏ rựu.

- Trời lạnh như thế, mọi người nói A Khảm không ngồi xuống uống chút rượu mà một mình luyện võ. Cái tên này, thật là mê võ. Đồ Tử năm xưa cũng không có hăng say nhiều như hần, không luyện võ thì đi luyện chữ, hần không cảm thấy chán sao?

Rượu, là rượu tích mà Lữ Trĩ gửi đến, nấu từ cây kê, mùi vị so ngon hơn rất nhiều so với rượu tích của bên ngoài.

Rượu tích là một cách gọi. Thời cổ, rượu này có phân biệt tam tử ngũ tề. Nguyên liệu lấy từ hạt lúa và kê, tam tử có thể chia làm rượu sự, rượu tích, rượu thanh. Ý nghĩa của rượu sự chính là vì công việc mà ủ, thời gian rất ngắn, mùi vị rất kém. Rượu tích thì cần được cất giữ trong thời gian ngắn, ý nghĩa của nó chính là rượu đã qua sản xuất, mùi vị hơi nồng. Còn về rượu thanh, ủ vào mùa đông, tới mùa hè sẽ dùng được, là đệ nhất trong các loại rượu thời đó.

Rượu ngũ tề, điều muốn nói ở đây là rượu có năm thành phần khác nhau gồm có gia vị nổi, gia vị ngọt, gia vị đục và gia vị có màu đỏ gia cam. Trong đó, gia vị ngọt và thành phần nổi là gia vị rượu được thấy nhiều nhất trong thành, bã rượu nổi trong rượu hoặc là có cặn hòa trong rượu.

Còn về mùi vị, đa số mọi người thường dùng rượu có vị ngọt. Nam nữ lão ấu, khi rảnh rỗi đều uống một ngụm.

Đương nhiên, ngoài rượu có vị ngọt ra, còn có rượu có vị cay. Nhưng loại rượu này phần lớn thường dùng để bán, chứ không phải giữ lại.

Hình như loại rượu đó Lưu Khảm đã từng uống trong tiệm rượu của Vương Cơ, loại rượu đó thuộc loại rượu cay.

Nếu đã là dùng để bán thì tất nhiên không giống với rượu trong nhà. Ngoài mùi vị ra, còn phải chế biến thêm một chút, chính là phải pha chế thêm rượu đục trong rượu cũng chính là ngũ tề. Màu rượu trắng bạch, đồng thời còn kèm theo mùi axit mạnh đặc trưng của rượu có vị cay, để nhiều tửu khách yêu thích và chung tình với nó.

Rượu mà Lữ Trí gửi đến là rượu tích, mà còn là rượu tích trắng đục.

Một vò rượu này mua trong thành ít nhất cũng tốn mười đồng hai, nhưng không phải là rượu ngon mà người bình thường thì có thể uống được. Thật đáng tiếc, Lưu Khâm đặc biệt không thích loại rượu này, thậm chí theo cách nhìn của hắn, loại rượu được xem là mỹ tửu này khi uống vào thật sự là khó chịu, chẳng khác biệt với việc bị giày vò.

Bỏ ở đây cũng không uống, đơn giản chia cho mọi người

Nhưng, Lưu Khâm đã đưa ra một đề nghị với đám người Nhâm Ngao: rượu tích trắng đục thật ra chính là loại rượu vàng thời nguyên sơ nhất. Mùa thu đem thu vào, mùa đông đem ủ. Trong mùa lạnh lẽo không thích hợp uống rượu lạnh. Nếu muốn uống rượu, tốt nhất đun rượu với lửa nhỏ, để có vị khác.

Để được uống rượu, Lưu Khâm còn lần mò ra một cái bếp lò nguyên thủy, để cho đám người Nhâm Ngao hâm rượu.

Uống rượu ấm rất có lợi với cơ thể, phù hợp với nguyên lý dưỡng sinh học.

Ba người Nhâm Ngao, Tào Tham và Đường Lệ khi không có việc liền tụ tập trong phòng này uống chút rượu, còn có thể nhìn Lưu Khâm luyện võ ở bên ngoài lấy rượu làm hứng, những ngày tháng này sống cũng dễ chịu.

Tào Tham cười nói:

- Nếu không có lần cực khổ này, Lưu Khâm sao có thể chém giết được Vương Lăng chứ? Đồ Tử nói, sau bảy tám năm nữa Lưu Khâm và hắn sẽ đấu ngang nhau. Theo ta thấy, không tới ba năm nữa, sợ là Đồ tử sẽ thua rồi. Còn về học hành, e rằng Lưu Khâm sẽ có cách khác.

Có thể viết được tên của mình thì tốt, biết chữ nhiều thì có lợi ích gì chứ?

Đường Lệ nghiêm mặt nói:

- Lão Nhâm, không thể nói như thế, học hành nhiều, chung quy là rất có ích...Ít nhiều cũng có thể hiểu được chuyện, phân thị phi. Ví dụ như luật Tần này, nếu chúng ta ngay một chữ cũng không hiểu được, há chẳng phải là sẽ gặp phải rất nhiều rắc rối ư? Biết được nhiều chữ rất có lợi đấy chứ.

- Có rất nhiều lợi ích sao?

Nhâm Ngao gãi đầu nói:

- Chữ trong thiên hạ rất nhiều t nhiên bị người nào đẩy ra, gió cuốn theo tuyết ập vào phòng, lạnh rùng mình. Ba người không khỏi giật mình. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, lại thấy Lưu Khâm vác theo cây cờ được chế tạo bằng gỗ đó đang đi tới. Toàn thân bốc hơi sương, mồ hôi nhễ nhãi khắp người.

Sau khi trải qua một thời gian điều dưỡng, cơ bắp của Lưu Khâm nhìn không còn cường tráng như lúc trước.

Nhưng thực ra, sức mạnh không có giảm bớt tí nào, ngược lại trong sự mạnh mẽ, đã tăng thêm sự nhẹ nhàng, một chút linh hoạt.

Sau khi lau đi mồ hôi trên người, Lưu Khâm khoác lên y phục và ngồi kế bên bếp lò.

Cước lấy chén rượu đang ở trước mặt Đường Lệ, một hơi cạn sạch. Sau đó thở dài ra một hơi, cười ha hả ngâm:

Lục Nghị tân phơi tửu

Hồng nê tiểu hỏa lô

Văn lai thiên dục tuyết

Năng ẩm nhất bôi vô?

(Bài thơ: Văn Lưu thập cửu của Bạch Cư Dị)

- Mấy vị đại ca, xem ra ly rượu này uống cũng vào cũng không tệ.

Thời Tần, tuyệt cú ngũ ngôn vẫn chưa xuất hiện,

Lưu Khám bỗng nhiên đọc ra đoạn cú tuyệt ngũ ngôn này, Nhâm Ngao không có cảm nhận gì, nhưng Tào Tham và Đường Lệ lại có cảm nhận khác nhau.

Phá cái cũ tạo cái mới, nói ra thì dễ, khi làm rất khó. Đặc biệt là trong văn tự, bất kì sáng kiến mới nào đều phải tích lũy và hoàn thiện trong thời gian dài. Hơn nữa, học vấn càng sâu, thì sự bài xích đối với những sự việc mới mẻ lại càng mạnh. Lòng mảy của Đường Lệ hơi chau lại.

- Lưu Khám, âm điệu bài thơ này hình như không hòa vần lắm.

Lưu Khám ngẩng ra, nhìn nét mặt của Đường Lệ, liền hiểu được đầu đuôi trong đó. Rồi liền cười lên:

- Lão Đường, ta chỉ đọc bữa thôi, người cần gì phải để ý?

- A Khám, thi ngôn chí, ca vịnh ngôn (Thơ dùng để nói chí, ca dùng để ngân dài lời thơ). Cái gọi là giáo lục sự, viết phong, viết phú, viết bử, viết điển, viết nhã, viết tụng, sao có thể nói lung tung được?

Có thể nhìn ra được, Đường Lệ đặc biệt đánh giá cao từ ngữ của bài thơ đó, nên trong lời nói hoàn toàn không khách khí.

Tào Tham lại lắc lắc đầu:

- Ta cảm thấy bài thơ này của Lưu Khám rất hay, tuy không hợp với thể thơ, nhưng lại có ý vị khác. Tình đó cảnh đó, dùng trong bài thơ này quả là thích hợp. Thơ dùng để biểu đạt sự hợp ý, ca dùng để thơ ngân dài lời thơ...

Lão Đường à, ta thấy người quá câu nệ rồi đấy.

41. Chương 40. Mỉm Cười Nhìn Gió Mưa Nổi Lên (3)

Trong bất giác, Tào Tham và Đường Lệ đã triển khai một trận giao phong. Người nào cũng đều trích dẫn điển tịch, trình bày đạo lý của mình. Đường Lệ trích dẫn từ ngữ trong hai bộ điển tịch “Thư - Thuấn điển” và “Chu Lễ - đại sử” mà Tào Tham thì trích dẫn cách nói trong “Lỗ ngữ”. Trong thị trấn Bái, người có học vấn cũng không nhiều, Đường Lệ cũng được tính là một người, Tào Tham cũng được tính là một người, còn có Tiêu Hà... Dù gì thì cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, có thể tính toán ra được rõ ràng. Thế nhưng những người này lại không cùng học phái.

Tỷ như Đường Lệ, từ nhỏ đã ảnh hưởng sâu sắc học phái tung hoành tam gia, thụ binh, nho, tổ phụ Đường Tùy vốn cũng là Tung hoành gia trứ danh thời kỳ đầu Tần Vương Chính.

Mà Tào Tham xuất thân từ tầng lớp thảo căn, đông nghe một câu, tây nhìn một cái, cũng không chính xác là học phái gì, nhưng sinh ra tại huyện Bái, chịu ảnh hưởng của người Sở, Tào Tham và tiêu Hà đều nghiêng về học thuyết Lão Hoàng. Lão Hoàng cầu vô vi mà trị, trong bài thơ của Lưu Khám, cũng là bộc lộ một phần phong khí tiêu dao. Cũng bởi vậy mà Tào Tham đương nhiên có thiên hướng nghiêng về Lưu Khám một chút.

Hai người này giao phong nói có sách sách, mách có chứng, chi, hồ, giả, dã... làm Lưu Khám và Nhâm Ngao đứng bên cạnh nghe cũng không được mà đi cũng không xong.

Cả hai nhìn nhau, không khỏi than thở. Lưu Khám cũng có chút hối hận rồi.

Đang yên lành, ngâm thơ cái gì chứ? Thấy ngu chưa? Mù chữ chưa? Nghe hai người này nói cũng đủ để xấu hổ, khó chịu rồi.

- Ta nói hai vị này, rượu lạnh rồi đây.

Nhâm Ngao cẩn trọng đứng bên cạnh khuyên can, vậy mà làm hai người Đường Lệ, Tào Tham giận tím mặt, tức giận nói:

- Im miệng cho ta!

Làm Nhâm Ngao sợ tới mức co rụt lại, không dám lên tiếng nữa.

Lưu Khảm vỗ vỗ vai Nhâm Ngao, cười khổ nói:

- Lão Nhâm, biết đọc sách, biết chữ là khổ thế nào chưa....Mà hai vị hiền sĩ kia ơi, ta và lão Nhâm chỉ là người thô lỗ mà thôi, các người nói gì, chúng ta nghe không hiểu được đâu, có thể đổi đề tài câu chuyện được không? Tỷ như nói...

Câu “tỷ như nói” vừa thốt ra khỏi miệng, lại nghe cửa phòng bùm một cái, như là có người đập mở.

Một dòng nước lạnh cuộn cuộn tràn vào phòng, Lưu Khảm không khỏi rụt cổ, cả người lạnh run lên, ngẩng đầu nhìn, là hai người Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương.

Hai vị đại ân nhân ơi, mấy hôm nay không gặp rồi đây.

Cùng lúc, Lưu Khảm dời đến nhà mới, cần kiến tạo phòng xá, Thẩm Thực Kỳ còn phải tới để xem xét, đồng thời, việc lớn giữa y và Lưu Khảm cũng bắt đầu vận hành rồi, trên cơ bản không có thời gian tới thăm. Mà Tào Vô Thương thì sao? Cũng bề bộn nhiều việc...

Lưu Khảm dùng tám ngàn đồng tiền lớn đổi lấy mười khoảnh ruộng hoang. Dựa theo “điền luật pháp Tần”, bách tính không được buôn bán tư điền. Huyện Bái không thiếu đất đai màu mỡ, một khoảnh ruộng tốt đại khái tại ba nghìn đến tám ngàn Tần tệ. Theo như cách của Tào Vô Thương, tiêu tốn hơn vạn Tệ Tần, mua được hai ba khoảnh thổ địa, nhưng ai biết, Lưu Khảm chết sống không đồng ý, cứ đòi mua đất hoang.

Mà Khảm phu nhân, những việc lớn thì thường không nhượng bộ, thế nhưng đối với việc nhỏ, cũng bắt đầu nghe theo ý kiến của Lưu Khảm rồi. Đúng vậy, con trai không hề ngốc, nếu không sao trong tay lại có nhiều tiền như vậy? Đất hoang thì đất hoang, nói không chừng lần này con trai giả vờ ngốc, lại có thể làm ra gì đó? Cái này gọi là người ngốc có phúc người ngốc.

Nhâm Hiêu cũng không hiểu suy nghĩ của Lưu Khảm, mà thậm chí toàn bộ thị trấn Bái, tất cả mọi người cũng không ai hiểu.

Nhưng tiền là của Lưu Khảm, nếu hắn muốn quyết tâm mua ruộng đất hoang, thì ai quan tâm chứ? Dù gì, cũng có một đám người chỉ thích đứng bên xem trò vui.

Cha già của Tào Vô Thương đích thân làm thủ tục, đem mười khoảnh đất hoang bên cạnh ao bùn bán tháo cho Lưu Khảm.

Vì vậy, Tào Vô Thương bắt đầu từ thu hoạch vụ thu đã đào móc bùn lầy phủ lên trên bãi đất hoang, mười khoảnh đất hoang cũng đủ gã bận rộn mất một thời gian. Sau đó còn phải phụ giúp Khảm phu nhân mua trâu, vì thế gã còn phải đi một chuyến đến Bành Thành, mua được hai con trâu khỏe về. Cũng bởi vì nguyên nhân này, sau đó Tào Vô Thương lại cùng Lưu Khảm bị phạt mà vẫn chưa được gặp hắn.

- A Khảm, thành công rồi, chúng ta thành công rồi.

Thẩm Thực Kỳ vừa đi vào đã hưng phấn la to, xông tới ôm lấy Lưu Khảm, có vẻ như muốn ôm chầm Lưu Khảm.

Lưu Khảm giơ hai tay ra cố gắng chặn cái ôm của Thẩm Thực Kỳ:

- Kỳ ca, cái gì thành công vậy? Mà ta cũng không phải là Long Dương đâu.

Long Dương, cũng chính là Long Dương Quân người nước Ngụy, cực kỳ xinh đẹp, cũng là nam sủng của Ngụy Vương, trong sử sách cũng từng ghi chép về mối tình đồng tính giữa hai người. Lưu Khảm thấy hành động kia của Thẩm Thực Kỳ có chút tương tự Long Dương Quân thì trong lòng rét run.

Thẩm Thực Kỳ hẩy Lưu Khảm ra:

- Lão tử đây thích phụ nữ!

Nói xong, y vẫy tay ra hiệu với Tào Vô Thương. Tào Vô Thương cũng là người thành thật, ra ngoài cầm một vò rượu đi vào.

- Đây là...?

- A Khám, phương pháp mà người nói đó, quả nhiên là có hiệu quả...Người xem, thành công rồi! Ta làm theo phương pháp của người, sản xuất thành công rồi!

Tào Vô Thương đặt bình rượu lên trên sập, mở nắp ra, một mùi rượu thơm sực nức tỏa ra, tràn ngập trong phòng. Đường Lệ và Tào Tham cũng không gây gổ nữa, mà hai mắt của Nhâm Ngao thì sáng rực lên.

- Tứ Thủy Hoa Điều, đây là Tứ Thủy Hoa Điều mà người nói đó sao?

- Người thật sự thành công rồi?

Lưu Khám bật dậy, bước nhanh lên trước, kiểm tra tỉ lệ rượu trong hũ. Một lát sau, hần nhẹ nhàng gật đầu, mặt nở nụ cười xán lạn.

Tứ Thủy Hoa Điều, chính xác mà nói, chính là hình thức rượu Thiệu Hưng ban đầu của hậu thế.

Thật ra, rượu Thiệu Hưng cũng không phải là không tồn tại ở thời đại này. Từ thời Xuân Thu, rượu vàng đã xuất hiện rồi. Rượu mà đám người Đường Lệ uống trước đó cũng chính là một loại rượu vàng, chỉ là bởi nguyên nhân về phương diện công nghệ sản xuất mà rượu vẫn đục, có vị chua chua.

Kiếp trước Lưu Khám từng làm chuyên gia dinh dưỡng, có nghiên cứu về rượu không ít. Rượu uống quá lượng thì có hại cho thân thể, nhưng uống thích hợp vừa đủ, thì lại không có hại, ngược lại còn hỗ trợ cho việc dưỡng sinh. Rượu vàng, là một loại rượu dưỡng sinh, kiếp trước Lưu Khám từng đến thăm nhiều xưởng rượu, sau này tại một nhà nông tại Thiệu Hưng hần dùng một số tiền lớn mua được phương thức sản xuất rượu mà gần như đã thất truyền.

Phương pháp chín lần ủ, là một loại công nghệ cực kỳ truyền thống. Trên lịch sử, chính là từ lúc xuất hiện phương pháp chín lần ủ, mới sản sinh ra rượu đục ý nghĩa thật sự. Sau đó tất cả công nghệ, đều là từ phương pháp chín lần ủ mà cải tiến thêm, lưu truyền tới thời đại hiện đại, thì có không ít chi tiết trong đó đã bị thất truyền.

Căn cứ sách cổ ghi chép, phương pháp chín lần ủ xuất hiện vào những năm cuối Tây Hán, và hoàn thiện vào trung kỳ Đông Hán.

Nói cách khác, một vò Tứ Thủy Hoa Điều trước mặt Lưu Khám là Tứ Thủy Hoa Điều đầu tiên trong lịch sử, xuất hiện sớm hơn so với lịch sử là bốn trăm năm.

Màu sắc của rượu vẫn hơi đục, là bởi vì lần đầu sản xuất, hơn nữa thời gian lắng men chưa đủ, cho nên vẫn chưa hoàn mỹ. Nhưng so với rượu Áng Tề bán trên phố, rượu này lạnh thấu xương, hương thơm ngào ngạt, mấy người xung quanh đều hiếu kỳ, nhất loạt nhìn Lưu Khám.

Bình Tứ Thủy Hoa Điều đầu tiên nha!

Lưu Khám không nhìn ánh mắt mọi người, mà cấp thiết hỏi Thẩm Thực Kỳ quá trình sản xuất.

Thẩm Thực Kỳ cười nói:

- Ta vốn phát hiện tại Thanh Trúc Lâm có một con suối, liền bắt đầu ở đó. Nhưng sau này ngay bên cạnh ao lầy cũng chính là phía sau nhà ở của người, lại phát hiện có một con suối khác, còn ngọt thanh hơn con suối ở rừng Thanh Trúc, vì vậy ta dùng bốn vạn tiền, mua năm mươi khoảnh đất hoang gần kề bên nhà người. Hắc hắc, con suối kia cũng nằm trong đó.

Năm mươi khoảnh đất hoang?

Lưu Khám mở to hai mắt:

- A Kỳ, người điên rồi sao?

- Ta không điên, bằng không sao nhìn được huyền diệu trong đó chứ? Hiện tại nước suối là của chúng ta, bí phương cũng là của chúng ta...Ha ha ha, a Khảm, hiện tại chúng ta muốn không phát tài cũng khó rồi. Nói cho nhanh thì, nói cho nhanh thì...kế tiếp, người có tính toán gì không?

Lưu Khảm quay lại nhìn một đám đang há hốc mồm mắt trợn tròng, đột nhiên cười nói:

- Tiếp theo, đương nhiên là muốn mời các vị lão huynh ném thử Tứ Thủy Hoa Điều của ta để đánh giá xem nào?

42. Chương 41: Mỉm Cười Nhìn Mưa Gió Nổi Lên (4)

Đêm đã khuya!

Một vò Tứ Thủy Hoa Điều đã khô kiệt từ lâu, nằm lẩn lóc trên sàn. Trên miệng thỉnh thoảng còn rớt ra từng giọt rượu đục đục, rơi lên mặt đất, để lại một dấu vết ở đó. Nhâm Ngao và Tào Vô Thương nằm ngả lên đệm, ngủ say sưa, đồng thời cũng không quên phát ra những tiếng ngáy đều đều.

Thẩm Thực Kỳ cũng về nhà rồi...

Trước khi đi, y mang theo lời dặn dò của Lưu Khảm cùng với một bản phương pháp, cảm thấy vô cùng mỹ mãn mà ra về. Trong mắt Lưu Khảm, Tứ Thủy Hoa Điều như vậy rõ ràng là chưa đạt theo yêu cầu của hắn. Nhưng với những người khác mà nói, có thể được uống loại rượu thơm ngon thuần mỹ như vậy đã là mơ ước khó mà đạt được rồi. Loại rượu mà chỉ có ở trên trời này, nhân gian há có thể ủ được sao? Thế cho nên lúc Đường Lệ uống xong, còn nâng rượu lên cao, đau khổ nói:

- Nếu sau này không có rượu Hoa Điều ngon uống, Lệ này sao mà sống được chứ?

Màu của rượu vẫn còn khá đục, đặc biệt sau khi uống xong, sẽ phả ra một vị chua mạnh như rượu Tề.

Nói cách khác, cách làm của Thẩm Thực Kỳ vẫn chưa đạt, loại rượu như này sao có thể xuất ra được? Đương nhiên rồi, Lưu Khảm cũng biết, muốn đạt tới yêu cầu như hậu thế, rõ ràng là không thể, bất kể là nguyên vật liệu hay là những thứ khác, đều không đủ điều kiện.

Lưu Khảm đưa ra yêu cầu với Thẩm Thực Kỳ: phải uống đến khi nào có thể sinh ra cảm giác ủ men đã lâu năm rồi thì mới đạt. Màu rượu không cần phải quá mát lạnh, nhưng chỉ ít có thể toát lên vị đậm trầm, mà để đạt tới điều kiện này, thì mới coi như hoàn thành bước đầu tiên. Có bước đầu tiên này, đương nhiên là có thể đi tiếp bước thứ hai.

Nếu như đạt được yêu cầu của Lưu Khảm, thì phải ủ lâu hơn nữa, ủ cho đến khi màu sắc rượu hoàn toàn mát lạnh, dịch rượu toát ra mùi hương nực mũi.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Muốn làm được như thế thì không dễ dàng đâu...A Khảm, thật ra chúng ta căn bản không cần phải làm đến mức như vậy, rượu như hôm nay cũng là đủ ngon rồi.

- Ngon?

Lưu Khảm cười lạnh, nói:

- Rượu kém như vậy, sao có thể cung phụng thiên địa, chư thần bát phương chứ?

- Người...

Thẩm Thực Kỳ tựa như đã hiểu ý tứ của Lưu Khảm, kinh ngạc nhìn hắn, một lát nói không ra lời.

Lưu Khảm nói:

- Ta muốn người khắp thiên hạ đều có thể uống Tứ Thủy Hoa Điều của ta, ta muốn trên mâm cơm của những gia đình bình thường cũng có một vò Tứ Thủy Hoa Điều của ta. Ngoài ra, ta còn muốn vương thất Hàm Dương, người người đều biết đến Tứ Thủy Hoa Điều...Kỳ ca, đây chỉ là thứ chỉ dành cho người ta mà thôi.

Người này, cứ tưởng rằng dựa vào rượu như này là có thể cống tiến triều đình sao?

Cuộc đời lần đầu tiên của Thẩm Thực Kỳ có chút không hiểu Lưu Khảm, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Lưu Khảm, Thẩm Thực Kỳ không nhiều lời, gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Lưu Kham lại dựa theo thể trạng của người huyện Bái mà thiết kế ra vài loại rượu thuốc. Điều này đối với Lưu Khảm mà nói, cũng không có trở ngại gì. Năm xưa để ứng phó trong các cuộc thi, hắn đã từng thuộc lòng hàng nghìn phương thuốc, hôm nay mặc dù đã quên hơn phân nửa, nhưng phương thuốc chế rượu dưỡng sinh, vẫn còn rất mới mẻ trong ký ức hắn. Có chút phương thuốc cổ truyền này, rất có lợi ích đối với việc điều trị thân thể, linh hoạt kinh mạch.

Sau khi đi tới thời đại này, Lưu Khảm mới biết được, men rượu và con men sớm đã xuất hiện rồi.

Thế nhưng công nghệ ủ rượu lạc hậu, loại rượu không đa dạng, Lưu Khảm chưa bao giờ nghĩ mình có thể tạo ra nhiều thay đổi đối với thời đại này, chỉ là có vài thứ nắm trong tay, thì cứ thuận thế mà làm thôi. Nhưng có một số thứ, cần phải từ từ làm mới có thể.

Đường Lệ uống đã say mềm rồi! Lưu Khảm cũng quay trở lại ngủ.

Trong môn phòng, Tào Tham lặng lẽ nhìn than lửa trong lò lửa chậm rãi tắt, ánh mắt thâm thúy, nhìn ngoài cửa sổ, thật lâu cũng không thể ngủ được. Cũng không phải bởi vì Lưu Khảm làm ra được rượu ngon, mà là những lời Lưu Khảm nói khi cùng uống rượu.

Lúc đó Nhâm Ngao nói:

- Khảm huynh đệ, hiện nay tại thị trấn Bái ta chỉ bồi phục hai người, một người là người, người còn lại là Lưu Quý.

Vậy mà Lưu Khảm giận tím mặt:

- Lão Nhâm, chớ có xếp ta cùng một chỗ với tên vô lại đó đấy. Lưu mỗ tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng cũng không đáng để mà so sánh với hắn ta. Trong nhà còn có cha mẹ già, mà hắn chuyên chơi bởi lâu lẳng, không làm việc đàng hoàng, cả ngày chỉ biết mạnh miệng, ba hoa, khiến ta rất căm ghét.

Nhâm Ngao không hài lòng nói:

- Khảm huynh đệ, người hiểu lầm Lưu Quý rồi, hắn là một người làm được việc lớn đó.

- Làm việc lớn ư?

Lưu Khảm cười lạnh nói:

- Ngay cả việc nhỏ cũng làm không xong, thì nói gì làm việc lớn? Lão Nhâm, theo ý ta, trên đời này không có việc gì không làm mà hưởng cả, việc gì cũng làm một chút, kết quả sẽ làm được rất nhiều chuyện. Ví dụ như Lão Tần Nhân, dùng cái gì để tiêu trừ sáu nước? Không có Đại tần vương trải qua bao gian khổ gây dựng sự nghiệp, không có biến pháp của Thương Ưởng, không có liên hoành của Trương Nghi, không có việc chém giết Bạch Khởi, Nương Hâu thì sao có đế quốc đại Tần hiện nay?

Hơn nữa sáu nước nghĩ năm xưa cường thịnh thế nào, nhưng vì sao hai trăm năm sau lại bị lâm vào cảnh từng bước từng bước bị diệt vong trong thời gian ngắn ngủi? Đây chẳng phải là chuyện một sớm một chiều, mà là kết quả tích lũy của hai trăm năm.

Ta đọc sách không nhiều lắm, nhưng lại biết một đạo lý: cái gọi là lúc trẻ không nỗ lực, về già thì lại đau thương. Những gì mà chỉ dựa vào sự may mắn mà phong quang một thời, thì cũng không kéo dài được. Ta biết, các người, còn cả Tiêu tiên sinh nữa đều rất kính nể Lưu Quý, nhưng ta thì khinh thường hắn.

Nhâm Ngao bị nói đến cứng họng không trả lời được. Sau do Đường Lệ khuyên bảo, cuối cùng mới không dẫn tới khắc khẩu.

Nhưng trong lòng Tào Tham, lại tràn ngập sóng lớn: Cho tới nay, bao gồm cả mình trong đó, đều nghĩ Lưu Quý là người làm nên việc lớn. Nhưng vì sao a Khâm lại cho rằng, Lưu Quý không phải là người như thế? Là chúng ta sai, hay là a Khâm sai?

Y không thể nói rõ, nhưng cũng không biết nên dùng lời lẽ gì để phản bác lại Lưu Khâm.

Mà Lưu Khâm nói vô cùng rõ ràng: Hấn khâm phục thủ đoạn của Lưu Quý, nhưng lại khinh thường người này. Điều mà Lưu Khâm chỉ trích, e là không phải là năng lực của Lưu Quý, mà là nhân phẩm của Lưu Quý. Nhưng đại trượng phu làm việc, nếu câu nệ tiểu tiết, sao có thể làm thành việc lớn?

Hai quan niệm hoàn toàn bất đồng, trong đầu Tào Tham giằng xé kịch liệt.

Xuân Thu Chiến Quốc trải qua năm trăm năm, một số quan niệm đã thâm căn cố đế ở trong lòng mọi người rồi. Tào Tham cũng vậy, y không biết điều Lưu Khâm nói là sai hay là đúng? Dựa vào vách tường, Tào Tham nhìn thấy lò lửa đã tắt, đột nhiên thở dài.

Cũng được, có một số việc, dù gì cũng phải nhìn thấy được mới chắc chắn. Dù sao a Khâm tuổi còn trẻ, hơn nữa đám người a Kỳ cũng không có thiện cảm với Lưu Quý, đã bị ảnh hưởng là điều khó tránh khỏi. Tương lai, Lưu Khâm hẳn sẽ biết Lưu Quý tuyệt vời thế nào.

Tuy rằng Tào Tham phủ định cách nói của Lưu Khâm, nhưng ở sâu trong nội tâm, cũng không tránh khỏi nảy sinh một tia nhận thức như vậy

Có lẽ đi một bước, nhìn một bước vậy....

Không lâu sau, Thủy Hoàng đế chính thức hạ chiếu: Khắp thiên hạ, không áp dụng chế độ phong quốc, mà dùng chế độ quận huyện, phái quan viên thống nhất quản lý.

Cùng tháng, Thủy Hoàng Đế lần thứ hai hạ chiếu: Thu lại kim thiết thiên hạ.

Mỗi một nhà một hộ, ngoại trừ những vật phẩm dùng để trồng trọt sinh hoạt ra thì không được cất giấu bất luận binh khí gì. Nhưng kim thiết thu lại sẽ vận chuyển toàn bộ tới Hàm Dương, thiêu hủy hoàn toàn, đúc thành mười hai nhân tượng. Mười hai nhân tượng này giống như Cửu đỉnh chu thất, để bảo vệ Đại Tần vững bền thiên thu.

Đầu tiên là xưng đế, sau đó là thống nhất tiền, thống nhất văn tự, thiết lập quận huyện. Hôm nay mười hai kim nhân bắt đầu được đúc, tất cả những gì chôn sâu trong ký ức của Lưu Khâm đã dần dần rõ ràng. Tất cả tựa như đều đi theo bánh xe lịch sử...Như vậy kế tiếp, thì sẽ phát sinh cái gì?

Lưu Khâm bắt đầu cảm nhận được tia áp lực!

Hắn biết rõ lịch sử đang từng bước tiến lên, mà người hiểu rõ loạn thế là hắn sẽ phải làm gì đây?

43. Chương 42: Yên Tiệc(1)

Mùa xuân năm Thủy Hoàng thứ ba có một trận mưa nhỏ. Mưa tuy rằng không lớn nhưng đối với nông dân mà nói, trân quý không khác gì hoàng kim. Người ta thường nói mưa xuân quý như dầu, mặc dù là huyện Bái không phải là nơi thiếu mưa, nhưng mưa xuân đến chỉ ít cũng biểu thị năm nay là mưa thuận gió hòa.

Trải qua một năm đầy biến động lớn, dân chúng của sáu nước mặc dù không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với hiện thực. Sáu nước đã không còn, sự rối ren năm trăm năm cũng đã kết thúc. Hôm nay, chủ nhân là Tần Thủy Hoàng, Tần quốc đã thống nhất sáu nước rồi.

Ai là chủ thiên hạ? Loại chuyện này cho tới bây giờ đều là chuyện mà các gia môn quý tộc quan tâm, mặc kệ thiên hạ là của ai, thì lão bách tính cũng phải sống, đánh thì đánh rồi, người chết cũng không phải là ít, cái nên lo lắng là cuộc sống sau này thế nào, vì vậy lực chú ý của mọi người cũng theo đó mà dời đi.

Kế hoạch một năm là thường từ mùa xuân!

Đối với Lữ Ông mà nói, cũng như vậy. Trải qua sóng gió ngấn ngủi, Lữ gia cũng dần dần ổn định. Đường nhiên rồi, nếu như không phải là con trai Lữ Trạch vì trốn tránh chinh dịch mà bị Lưu Khâm đánh cho thành người què, thì tất cả hoàn mỹ rồi. Nhìn Lữ Trạch khập khiễng đi trước mặt, trong lòng Lữ Ông vô cùng khó chịu. Biết rõ là Lưu Khâm cứu Lữ Trạch, nhưng sự khó chịu trong lòng lão khó mà tiêu tan được.

Lưu Khâm này năm xưa chỉ là thực khách ăn bám vào lão, vậy mà dám cả gan làm ra chuyện như vậy?

Điều mà khiến Lữ Ông không thể chấp nhận được là mẹ con Lưu Khâm chỉ trong thời gian ngắn đã vượt qua mọi khó khăn, trở nên phát đạt. Lúc trước, khi Lữ Ông nghe nói Lưu Khâm đổi Dao Bó thành Tần tỵ, thì cũng đã âm thầm châm biếm mẹ con Lưu Khâm là những người ngu xuẩn. Ai có thể ngờ được, chỉ qua mấy tháng, Lưu Khâm lại trở thành kẻ giàu có, mà Lữ Ông thì sao, bởi vì việc thống nhất tiền này mà tổn thất cực kỳ nghiêm trọng.

Nghiep đại Lữ gia, tổn thất chút tiền bạc này cũng sẽ không quá để ý, nhưng từ lúc danh tiếng của Lưu Khâm bắt đầu vang dội tại huyện Bái, thì trong ngực Lữ Ông bắt đầu cảm thấy không thoải mái rồi.

Một tiểu tạp chủng mà lại trở nên nổi danh được như vậy sao. Người của huyện Bái hôm nay nhắc tới Lưu Khâm, chỉ ít cũng phải giơ ngón cái lên tán thưởng một câu: Là hảo hán.

Mà Lữ Ông thì sao?

So sánh ra, lại có vẻ như không có tiếng tăm gì. Đặc biệt là chuyện của Lữ Trạch đã mang tới dả kích vô cùng lớn đối với Lữ Ông. Lão càng lúc càng nhận ra, nếu như không có người nào ở huyện Bái nói tốt cho, thì chỉ sợ ngày sau khó mà sống được. Đúng vậy, sẽ càng khó hơn.

Trong lòng Lữ Ông đã có tính toán rồi.

Vừa mới đầu xuân, cũng chính là ngày sinh thần năm mươi tuổi của Lữ Ông, mượn cơ hội này, Lữ Ông phát thiệp mời, phàm là những người có danh tiếng tại huyện Bái thì đều được mời tới dự.

Đồng thời để đề cao địa vị của nhà mình, Lữ Ông còn mời Tiêu Hà là người điều khiển chương trình. Tiêu Hà rất có uy vọng tại huyện Bái, các phụ lão cũng rất coi trọng y. Hiện nay tuy y chỉ là một Trưởng lại, chức vị nhỏ bé không đáng kể, thậm chí còn không được phía quan phương Tần quốc thừa nhận, nhưng đối với người Huyện Bái mà nói, không thể nghi ngờ Tiêu Hà là một nhân vật có uy vọng và nổi bật không kém.

Nhưng Tiêu Hà bề ngoài thì nổi danh, nhưng cũng không thể che giấu được tình cảnh khốn quẫn trong nhà. Tiêu gia tại huyện Bái không được coi là đại tộc, già trẻ lớn bé trong nhà cũng có hơn mười người. Ngoài từ một vài khoảnh ruộng ra, thì toàn bộ gia tộc Tiêu gia hầu như là dựa vào bổng lộc ít ỏi của Tiêu Hà mà sống. Nếu như gặp phải thiên tai, thậm chí còn phải nhờ vả Tiêu Hà đi vay tiền để sinh tồn.

Lữ Ông trả thù lao rất hậu hĩnh cho Tiêu Hà, Tiêu Hà đương nhiên không từ chối.

Cũng bởi vì sự xuất hiện của Tiêu Hà, đã khiến cho buổi thọ yến này của Lữ Ông thoáng cái được đề cao lên rất nhiều, thậm chí ngay cả người ở Ngõa Tang khá xa cũng nghe nói tới chuyện này. Đương nhiên, Lưu Bang tỉnh dưỡng trong nhà tại Phong Ấp cũng nghe được chuyện này.

Từ trận huyết chiến tại đại trạch Chiêu Dương, Lưu Bang bởi vì bị thương mà vẫn tỉnh dưỡng tại nhà. Mà Phàn Khoái, Chu Bột, Lữ Quán, bao gồm cả Hạ Hầu Anh cũng bởi vậy mà theo Lưu Bang quay về Phong Ấp.

Lưu Bang cho rằng, một trận đánh tại đại trạch Chiêu Dương qua đi, sợ là thời gian tới huyện Bái sẽ không còn an bình nữa.

Dù sao trước kia đám người Lưu Bang cũng từng làm buôn bán không vốn, cùng phỉ tặc các lộ hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút liên quan. Tuy rằng Lưu Bang luôn hành sự cẩn thận, nhưng vẫn không dám mạo hiểm, vì vậy quyết định trốn ở trong nhà, vừa là để dưỡng thương, cũng vừa là để tránh đầu sóng ngọn gió.

Chỉ cần Lưu Bang không xuất hiện, thì tin tưởng rằng không có kẻ nào dám làm loạn. Đạo cũng có đạo, có một số việc, trong lòng mọi người hiểu rất rõ, nếu như thật sự xé rách da mặt, thì sẽ chẳng ai được yên ổn cả.

Cho nên, cả một mùa đông Lưu Bang vẫn ở trong nhà. Phụ thân Lưu Bang tên là Lưu Thoan, nhưng các hương thân trong Trung Dương theo thói quen gọi Lưu lão gia là Cháp gia ông. Cháp gia, là nhũ danh của Lưu lão gia, nhưng hơn hết đại danh này của Lưu Thoan từ đâu mà có, mọi người càng hiểu rõ. Cháp gia ông là một nông dân chân chất, nhất gan, cổ chấp, còn có chút nhu nhược, có bốn con trai, con trưởng Lưu Bá đã lấy vợ sinh con, con thứ Lưu Trọng năm nay cũng sắp trở thành phụ thân rồi.

Con út Lưu Giao được Cháp gia yêu quý nhất, là người rất thông minh nên ông đã cho con út theo phụ lão trong thôn học chữ đọc sách.

Mà con thứ ba Lưu Quý lại không được Cháp gia yêu quý. Đứa con này cả ngày chơi bởi lêu lổng không nói, ngay cả người bên cạnh cũng toàn những kẻ không đứng đắn. Mà khiến Cháp gia không thể nào chấp nhận nổi chính là, đứa con út Lưu Giao này vô cùng sùng kính Lưu Quý. Việc Lưu Quý ở nhà dưỡng thương, Lưu Giao cả ngày ở bên Lưu Bang. Cháp Gia ông vô cùng lo lắng, lo con trai út sẽ bị Lưu Bang làm nhiễm thói xấu, thì uống phí tâm huyết cả đời ông.

- Thọ yến Lữ gia?

Lưu Bang ngồi dưới gốc cây đại thụ cửa thôn, duỗi hai chân, vừa gãi đầu vừa hỏi:

- Đang yên lành sao Lữ lão đầu lại làm vậy?

Một thằng bé ngồi bên cạnh Lưu Bang, chừng bảy tám tuổi, cậu bé là con trai Lưu Bang. Đứng nhìn Lưu Bang đến giờ còn chưa kết hôn, nhưng những năm gần đây, y qua lại với Tào quả phụ sống gần Phong Ấp đã sinh ra đứa bé này. Lưu Phì nhìn bề ngoài khá gầy yếu, khí sắc cũng không tốt. Điều này cũng khó trách, lúc Lưu Phì sinh ra, Lưu Bang ném cậu cho mẹ y nuôi, còn y dẫn theo Tào quả phụ cả ngày tiêu dao bên ngoài.

Bà Lưu tuổi đã lớn, đương nhiên không đủ sức khỏe để chăm sóc Lưu Phì. Mà Cháp gia ông thì cũng bởi vì không thích Lưu Bang, nên cũng không thích đứa cháu Lưu Phì này. Nếu không phải được Lưu Trọng và Lưu Giao chăm sóc, thì Lưu Phì cũng chẳng khác gì đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ. Nhưng cậu bé một câu oán hận cũng không có trái lại vô cùng kính trọng phụ thân mình.

Lần này Lưu Bang trở về, Lưu Phì bám sát Lưu Bang không rời. Có lẽ là bởi vì Tào quả phụ đã chết, trong lòng Lưu Bang thấy hổ thẹn, cho nên cũng thể hiện tình thương yêu đối với Lưu Phì. Nghe Lưu Bang hỏi, Lưu Quán cười nói:

- Lữ lão đầu chỉ sợ mượn cơ hội này tạo quan hệ tốt với hương thân, mượn hơi một số người thôi. Dù sao lão đầu này cũng là người ngoài, hơn nữa năm ngoái chuyện con trai của lão khiến lão cũng cảm thấy một số nguy cơ, cho nên mới có hành động này.

Lưu Bang gật đầu:

- Xem ra Lữ lão đầu sốt ruột rồi.

Phân Khoái cười lạnh:

- Lão đầu này lúc trước khôn chịu để con trai lão nhận lệnh chiêu mộ, kết quả giờ thành người què rồi. Chỉ đáng tiếc thằng cháu của Lưu gia làm phí phạm cả quân công một tước. Nhưng tiểu tử kia cũng là người dám đảm đương, giờ ta cũng có chút bội phục tiểu tử đó.

Thằng cháu Lưu gia mà Phân Khoái nói cũng chính là Lưu Khảm.

Lưu Bang thở dài:

- Thằng nhóc Lưu gia quả là làm được việc....Ha hả, lần này trở lại ta nhất định phải gặp gỡ hần một phen.

- Cha, thằng cháu Lưu gia...đã hại mẫu thân...

Lưu Phì đột nhiên mở miệng.

Lưu Bang ngăn ra, quay lại trừng mắt với Lưu Phì, lạnh lùng nói:

- Phì, từ hôm nay trở đi, con phải nhớ kỹ, mẹ con bị bệnh chết...Hiểu rõ chưa? Hôm nay không như trước nữa, họa là từ miệng mà ra, chúng ta càng phải cẩn thận....Chuyện của mẹ con, từ nay trở đi không được nhắc tới nữa.

- Hài nhi...đã biết!

Lưu Phì há mồm tựa như muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào. Cậu cúi đầu, nét mặt đờ đẫn, nhìn không ra tâm trạng là gì.

Lưu Bang đứng lên, duỗi thắt lưng.

- Ở đây nửa năm rồi, trong miệng đã nhạt lẩm rồi. Đồ Tử, chúng ta thu dọn một chút, chuẩn bị quay về huyện Bái đi. Nếu Lữ lão đầu chuẩn bị tiệc rượu mà chúng ta không tới dự, chẳng phải là không nể mặt mũi của lão đó sao? Hắc hắc, chúng ta cần phải dành bụng để dự tiệc của lão.

Lữ Quán nói:

- Thế nhưng đi dự tiệc của Lữ lão đầu thì phải có quà lễ. Chúng ta gần một năm không làm gì cả, đâu có còn tiền?

- Không có tiền thì không thể đi sao?

Lưu Bang cười nói:

- Ta không tin. Lão tử không những phải đi mà còn phải để Lữ lão đầu nghênh đón đằng hoàng nữa. Đi thôi, đi mượn một chút là không kịp nữa đây.

44. Chương 43: Yến Tiệc (2)

Ánh nắng tươi sáng, thời tiết rất đẹp.

Trước cửa Lữ gia xe ngựa như nước, đó là khách nhân đến chúc thọ, số lượng thậm chí vượt lên cả con số mà trước đó Tiêu Hà dự đoán. Mà điều Tiêu Hà bất ngờ chính là, Huyện trưởng huyện Bái Nhâm Hiêu đang bận rộn mà vẫn đến chúc mừng Lữ Ông.

Nhưng Tiêu Hà rất nhanh đã nghĩ được nguyên do trong đó. Huyện Bái hiện nay hoang vu cần phục hưng, mà điều cần nhất là một cục diện ổn định. Bắt đầu từ cuối năm ngoái, phía tây khởi Trần huyện, đông tới Tiết quận, quân Tần thông thả tập kết, đồng thời dọc đường từ quận Tam Xuyên tới Ngô Trung (nay là Tô Châu Giang Tô) đã tu sửa nhiều kho lương thực. Đồng thời Tần Thủy Hoàng còn hạ lệnh vận dụng mười vạn nhân lực, khai mở kênh đào vùng Tứ Thủy và Cốc Thủy.

Về phương diện này có ẩn chứa tin tức gì? Người bình thường có thể không nhìn thấu, nhưng đối với nhân vật khôn khéo như Tiêu Hà mà nói, sao không đoán ra được chứ. Rất rõ ràng, e là Thủy Hoàng để cần binh... Về phận đối tượng dụng binh, sợ sẽ là Bách Việt.

Nếu như dụng binh Bách Việt mà nói, quận Tứ Thủy không thể nghi ngờ là sầm vai trò một trạm trung chuyển. Thủy Hoàng để phái Nhâm Hiêu làm Huyện trưởng huyện Bái, sau đó thanh trừ đạo phỉ, thống trị địa phương, cũng chính là nhằm để quận Tứ Thủy trở thành căn cứ cung ứng vật tư ổn định. Cho nên, nguyên nhân Nhâm Hiêu xuất hiện tại Lữ gia, cũng sẽ không khó giải thích. Nhâm Hiêu là muốn bộc lộ

phong thái, tấm lòng có thể bình ổn xoa dịu bách tính. Trận tinh phong huyết vũ liên tiếp năm ngoái, đã đạt được mục đích ban đầu của Nhâm Hiêu, hiện tại là cần sử dụng thủ đoạn xoa dịu, dụ dỗ.

Đây chính là “cùng dân cùng vui” đó sao?

Trong lòng Tiêu Hà đang mãi ngẫm nghĩ, thời gian Nhâm Hiêu mộ phủ, y thật sự đã học được nhiều thứ. Nhâm Hiêu không chỉ là một quân nhân, mà còn là một người vô cùng có thủ đoạn. Nghe người ta nói, năm xưa lúc Mông Điềm làm Hàm Dương Lệnh, Nhâm Hiêu đã từng là trợ thủ của Mông Điềm. Nếu như thật sự là vậy, thì đó chính là thủ hạ của tướng mạnh, tuy rằng Tiêu Hà có ngạo khí, nhưng cũng biết mình còn không thể bằng.

Nhâm Hiêu đến Lữ gia một lúc rồi ra về ngay. Nhưng sự xuất hiện của Nhâm Hiêu đã ảnh hưởng rất lớn đối với người khác. Rất nhiều người vốn cũng không muốn đến, nhưng vừa thấy Huyện trưởng xuất hiện thì lập tức thay đổi chủ ý, sai người chuẩn bị lễ vật mang tới chúc mừng.

Còn chưa tới trưa thì bên ngoài Lữ phủ đã chật đầy xe cộ, thậm chí ngay cả trên đường cũng trở nên đông nghịt.

Về phần trong phủ thì càng kín người hết chỗ, nhưng khách khứa vẫn ùn ùn kéo đến, làm cho Tiêu Hà bắt đầu bối rối.

- Lữ Ông, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ càng lúc càng hỗn loạn!

Lữ Ông cũng thật không ngờ từ lúc Nhâm Hiêu xuất hiện mà càng có nhiều người đến như vậy. Lúc này, trong lòng Lữ Ông đương nhiên là vô cùng đắc ý, hài lòng, nhưng lão cũng hiểu rất rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, tiệc rượu căn bản là sẽ không bắt đầu được.

Vì vậy lão liền thỉnh giáo Tiêu Hà:

- Tiên sinh có chủ ý gì không?

Tiêu Hà suy nghĩ một chút:

- Nhiều người như vậy sẽ rất hỗn tạp. Không bằng lấy tiêu chuẩn lễ nhiều hay ít, khách nhân nào quà lễ trên ngàn tiền, thì có thể bố trí chỗ ngồi tại thượng đường, nếu như lễ dưới ngàn tiền, bố trí chỗ ngồi tại hạ đường, như vậy sẽ dễ phân biệt.

Lữ Ông suy nghĩ một chút, đây cũng là một biện pháp. Nhưng trong ngực vẫn có chút thấp thỏm, hạ giọng nói:

- Nhưng làm như vậy có sợ đắc tội với người khác không?

- Sao lại đắc tội được?

Tiêu Hà cười nói:

- Ngay cả Huyện trưởng cũng tới đưa lễ, những người này sao có thể để ý chứ? Hơn nữa phong tục của huyện vốn là phân biệt tiền biếu nhiều hay ít. Lữ Ông, theo ta thấy không đắc tội với người nào cả đâu, ngài cứ an bài như vậy đi, làm như thế không những khiến cho các nhà hào môn cảm thấy ngài có mặt mũi, họ còn rất hài lòng, đồng thời không vì vậy mà nảy sinh bất mãn đối với ngài đâu.

Lữ Ông nói:

- Đã vậy thì nghe theo biện pháp của Tiêu tiên sinh.

Bởi vậy, Tiêu Hà ra khỏi phòng, lớn tiếng nói:

- Chư vị, hôm nay đại thọ Lữ Ông năm mươi tuổi, không ngờ hương thân phụ lão lại nhiệt tình như vậy. Nhưng thính đường khá nhỏ hẹp, vì vậy hạ lễ không đủ ngàn tiền, xin an vị tại hạ đường, cũng mong được thứ lỗi.

Những khách nhân lúc đầu còn có chút bất mãn, nhưng sau đó ngẫm nghĩ, thì thấy đây cũng là bình thường. Lập tức không ai oán giận, nghe theo sắp xếp của Tiêu Hà, an vị tại hạ đường. Mà những người mang hạ lễ vượt ngàn tiền, đắc ý lên thượng đường. Đây cũng là một loại tượng trưng cho thân phận và địa vị, cách

làm này của Lữ Ông cũng tới một mức độ nào đó, đã bảo toàn mặt mũi của bọn họ. Kể từ đó, những thiện cảm đã giảm bớt đối với Lữ Ông cũng bởi vậy mà tăng lên, trong lời nói cũng tỏ ra thân thiết hơn.

Yến tiệc chính thức bắt đầu vào giờ Ngọ, cuối cùng Tiêu Hà cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chỉ thở phào một hơi, trong lòng Tiêu Hà lại lập tức căng thẳng lên, bởi vì y đã nhìn thấy một người, một người mà y không hề nghĩ tới, cũng không hy vọng thấy.

Lưu Bang rất cao, nhưng tỉ lên với vóc người thì có chút thiếu cân xứng, nửa người trên ngắn hơn nửa người dưới, mà cánh tay của Lưu Bang lại còn dài hơn so với người bình thường. Giữa đám đông người, vóc người như vậy rất dễ khiến người ta chú ý tới, huống chi bên cạnh Lưu Bang còn dẫn theo một đám người, bao gồm Phàn Khoái khôi ngô, Chu Bột oai hùng, Lữ Quán hào hoa phong nhã, còn có Hạ Hầu Anh nhanh nhẹn dũng mãnh. Lưu Phì thì cười trên cổ Hạ Hầu Anh, có thể nói là vô cùng khiến người khác chú ý.

Tiêu Hà vội vàng tiến lên trước, đang định mở miệng, đã thấy Hạ Hầu Anh cười ha hả nói:

- Tiêu tiên sinh, chúng ta tới chúc thọ Lữ Ông.

Lữ Quán gật đầu:

- Chúng ta biết quy củ, nếu không phải vì quy củ này, chúng ta cũng không tới làm gì.

Nói xong, Lữ Quán lấy trong người ra một hộp gỗ, đưa cho Tiêu Hà, sau đó cao giọng nghiêm trang:

- Lưu Quý Phong Ấp, chúc thọ năm mươi của Lữ lão gia tử, tặng hạ lễ một vạn tiền.

Tiêu Hà còn chưa kịp mở xem trong hộp gỗ là có gì thì đã nghe Lữ Quán cất tiếng, không khỏi giật mình hoảng sợ.

Không chỉ Tiêu Hà giật mình, mà hầu như tất cả khách khứa đến chúc thọ Lữ Ông cũng giật mình, mồm há hốc mắt tròn trũng.

Một vạn tiền, con số không nhỏ nha!

Phải biết rằng Tiêu Hà hiệu lực dưới trướng Nhâm Hiêu, một năm thu nhập cũng chưa tới ba bốn ngàn tiền, mà những người trước đó tới chúc mừng thọ lễ, lễ vật nhiều nhất cũng chính là Ung Xỉ gia tộc quyền thế nhất huyện Bái còn chưa tới ba nghìn tiền, Lưu Quý này quả nhiên là đủ rộng rãi, ra tay là một vạn tiền?

Thế nhưng, hắn có nhiều tiền như vậy sao? Hắn lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Rất nhiều người biết rõ gốc rễ con người Lưu Quý, trong lòng không khỏi hoài nghi. Thế nhưng, không ai dám đứng ra nói, bởi vì Phàn Khoái đang nhìn chằm chằm bọn họ, đoán chừng lúc này nếu có người đứng ra chất vấn, thì sẽ là người đầu tiên bị “ăn” năm quyền của Phàn Khoái rồi.

Mà Lữ Ông ở thượng đường cũng nghe được tiếng của Lữ Quán.

Dù là lão có gia tài bạc triệu, nhưng khi nghe “một vạn tiền” cũng không khỏi chấn động. Người ta dẫu đại lễ như vậy, lão đương nhiên không thể ngồi yên được rồi. Lữ Ông vội vã đứng lên, chỉnh trang lại y quan, cất bước ra đại đường, nghênh đón Lưu Quý.

Đùng thấy Lữ gia đến huyện Bái chưa tới một năm, nhưng nói tới cũng khéo, một năm này vừa lúc là thời điểm Lưu Bang an phận nhất. Đầu tiên là ở nhà dưỡng thương, rồi lại vượt qua lần mộ binh của Nhâm Hiêu, sau đó là huyết chiến, lại về nhà dưỡng thương...

Người của huyện Bái không có việc gì cũng sẽ không nhắc tới cái tên Lưu Bang, dù sao một người như thế, tán thưởng không được, cũng không đắc tội được. Nếu Lưu Bang không xuất hiện ở huyện Bái, ai dám chủ động đề cập tới y? Vạn nhất lỡ miệng nói ra câu gì đó, lọt vào tai đám tai mắt của Lưu Bang, khó tránh khỏi mang vạ vào thân.

Cho nên, Lưu Ông không hiểu nhiều lắm về Lưu Bang.

Ung Xỉ ngồi bên thấy bộ dạng đó của Lữ Ông không khỏi hơi nhũn mảy, trong lòng có chút không hài lòng. Minh tặng ba nghìn tiền, được ngồi ở vị trí cao nhất, Lưu Bang làm ầm ĩ như thế, nói không chừng vị trí này sẽ...Mà quan trọng hơn là, sẽ tước mất thể diện của mình, đoạt danh tiếng của mình.

Nhưng mặc dù Ung Xỉ là người mạnh mẽ thì cũng không dám đắc tội với nhân vật như Lưu Bang.

Lữ Ông ra khỏi đại đường, Tiêu Hà vừa thấy tình hình như vậy, không khỏi thầm cười khổ, y vội vàng xoay người tiến ra ngăn cản đường đi của Lữ Ông, nói rất nhỏ chỉ hai người nghe được:

- Lữ Ông, lời Lưu Quý này nói không đáng tin đâu.

Ngụ ý nói cho Lữ Ông biết: Lưu Bang này chỉ là kẻ khoác lác, không đáng tin.

Nhưng Lữ Ông nào có nghe vào tai, trong mắt lão, mặc kệ là khoác lác cũng được, nhưng nếu Lưu Quý dám nói ra một vạn tiền, thì chứng tỏ y muốn kết giao với lão. Hơn nữa, từ lúc Lưu Quý xuất hiện, sắc mặt mọi người đều biến hóa, Lữ Ông cũng nhìn thấy hết rồi. Đó là một nhân vật khó lường.

Trong lòng Lữ Ông thâm nghĩ: Nếu như có thể tạo nên mối quan hệ với người kia, hơn nữa với tài lực của ta, nói vậy sẽ đứng vững gót chân ở huyện Bái này.

45. Chương 44: Nỗi Đau Gọi Thành Tên

Lữ gia giống trống khua chiêng chuẩn bị mở yến tiệc, Lưu Khảm đương nhiên không thể không nghe được tiếng gió thổi. Nhưng đối với việc này hắn lại không để tâm nhiều lắm, dù sao mở yến tiệc cũng là chuyện nhà người ta, hắn là một phạm nhân phạt tác, để ý làm gì chứ? Nhưng đối với quá trình thọ yến, thì Lưu Khảm lại vô cùng quan tâm, đặc biệt khi nghe nói chuyện Lưu Bang mang lễ vật “Một vạn tiền”, trong lòng khê dao động, theo bản năng suy nghĩ: phải chăng Lữ Tri sẽ gả cho Lưu Bang sao? Trong lịch sử, chẳng phải có chuyện như vậy hay sao?

- Lão Tào, sao đó Lưu Quý như nào?

Lưu Khảm cẩn thận hỏi Tào Tham về tình hình thọ yến.

Tào Tham cười nói:

- Còn như nào nữa? Một đám tọng no xong thì phải đi bỏ về. Nhưng nói đến cũng kỳ lạ, Lữ ông lại không hề có lời oán trách nào. Ha ha, không hiểu là có nhận được một vạn tiền thật hay không, nhưng sắc mặt của Ung Xỉ hôm đó cực kỳ khó coi đấy.

Thái độ của Ung Xỉ, Lưu Khảm chẳng lưu tâm làm gì.

Lữ ông không giữ lại Lưu Bang sao? Điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn rất muốn hỏi tỉ mỉ tiếp nhưng lại lo lắng Tào Tham nảy sinh nghi ngờ nên thôi. Tuy rằng ngoài miệng thì không nói gì, nhưng Lưu Khảm có thể nhận ra được, Lưu Bang ở trong lòng Tào Tham vẫn có một địa vị nhất định. Hỏi nhiều quá, nhỡ đâu lộ ra sơ hở gì đó, chỉ sợ càng gây thêm phiền phức. Cho nên, Lưu Khảm cũng chỉ nói bóng gió, hỏi những chuyện vụn vặt.

Thọ yến của Lữ ông thật sự đã mang tới một chấn động lớn cho huyện Bái. Nhưng rất nhanh, sự chú ý của mọi người lại rời đi, bởi cây bừa vụ xuân sắp tới, tất cả mọi người có việc cần phải hoàn thành, sao có thời gian mà quan tâm việc khác nữa?

Lưu Khảm cũng có việc cần phải hoàn thành!

Mê rượu đầu tiên của Thảm Thực Kỳ đã ra, hơn nữa màu sắc của rượu lại rất giống màu rượu Đề Tề trước đó. Tuy rằng màu rượu vẫn hơi đục, nhưng vẫn còn hơn loại Phiếm Tề rượu, Lễ Tề rượu, thậm chí còn là loại Ang Tề rượu tốt nhất trên thị trường huyện Bái hiện nay. Dựa theo ý tứ của Thảm Thực Kỳ, loại rượu này vẫn có thể dễ dàng buôn bán ở huyện Bái này. Nhưng Lưu Khảm cũng không tán thành.

Người của huyện Bái có thể nói là rất hiểu biết, nếu như bán ra rượu này lâu dài tại huyện Bái, nói không chừng sẽ dẫn tới nhiều phiền phức. Nhờ đâu bọn họ từ đó phá rối, trái lại sẽ không bù được lỗ. Hơn nữa, huyện Bái quá nhỏ, nhân khẩu chỉ có hơn tám ngàn hộ, dù là hơn Ngã Tang và Phong Ấp thì cũng chỉ là hơn ngàn hộ mà thôi. Đối với người có dã tâm như Lưu Khâm, chỉ trong một thị trường nhỏ bé này, căn bản không đủ để bọn họ phát triển.

Cho nên, Lưu Khâm sau khi thương thảo với hai người Thẩm Thực Kỳ, Đường Lệ đã thống nhất phát triển thị trường ở Bành Thành.

Bành Thành là một địa phương có nhân khẩu hơn hai vạn hộ, hơn nữa, Bành Thành được xưng là yếu địa then chốt đầu mối thị trường Nam Bắc, thương nhân vãng lai đông đảo, có thể là thị trường cho Tứ Thủy Hoa Điều. Kiếp trước Lưu Khâm chưa từng học về kinh tế, nhưng không được ăn thịt dê không có nghĩa là chưa từng thấy dê chạy.

Sau khi đã quyết định, Thẩm Thực Kỳ tìm hai người tâm phúc, lặng lẽ đem tám trăm vại Tứ Thủy Hoa Điều vận chuyển tới Bành Thành để tiêu thụ.

Tất cả đúng như Lưu Khâm dự đoán, với lượng xuất nhập tại Bành Thành, chỉ trong thời gian một ngày đêm, tám trăm vại Tứ Thủy Hoa Điều toàn bộ đã bán hết sạch. Đồng thời danh tiếng của Tứ Thủy Hoa Điều mất đầu lan truyền ra ngoài, rất nhiều thương nhân tụ tập tới Bành Thành, một vò Tứ Thủy Hoa Điều giá cả có thể bán được năm trăm tiền, nhưng vẫn cung không đủ cầu. Thẩm Thực Kỳ không khỏi cảm thán, nếu như lúc trước đem mục tiêu đặt ở huyện Bái, thì có phải một vò rượu Tứ Thủy Hoa Điều chỉ bán được hai trăm tiền thôi không. Hiện tại thì tốt rồi, không chỉ lợi nhuận thu gấp bội, mà danh tiếng cũng nhanh chóng được lan rộng, nhưng với sự thận trọng, Thẩm Thực Kỳ giấu kỹ nơi sản xuất, nên Tứ Thủy Hoa Điều xuất ra từ nơi nào, trong lúc nhất thời những thương nhân ở Bành Thành không biết được. Thậm chí có thương nhân xuất ra một vạn tiền chỉ muốn tìm được đám người Lưu Khâm.

Lưu Khâm tính toán giản lược một chút, lượng Tứ Thủy Hoa Điều đầu tiên được xuất ra thành phẩm thành ba nghìn hũ, lợi nhuận có thể đạt tới trên dưới sáu vạn tiền. Tin tốt lành này đối với đám người Thẩm Thực Kỳ mà nói không thể nghi ngờ là một liều thuốc trợ tim cực tốt, vì vậy, Đường Lệ khi đã hoàn thành xong phạt tác lập tức bắt đầu làm mẻ Tứ Thủy Hoa Điều thứ hai, mà trong thị trấn Bái, sau hơn hai mươi ngày, trên thị trường cũng đã bắt đầu xuất hiện Tứ Thủy Hoa Điều.

Một vò bán với giá chín trăm tiền, rất nhiều người vẫn đổ xô vào mua.

Thế nhưng, tin tốt không phải ngày nào cũng có. Hôm nay, sau khi Lưu Khâm kết thúc buổi lao động hình phạt, đang cầm một quyển mộc giản ngồi trên bãi đất trống vừa phơi nắng vừa đọc. Quyển Kinh Thi này là sau khi Đường Lệ ra về nhà đã mang cho hắn đọc. Nguyên nhất rất đơn giản, trước khi Lưu Khâm sáng tác ra bài Ngũ ngôn tuyệt cú, khiến Đường Lệ ghi nhớ trong lòng, mục đích y để Lưu Khâm đọc Kinh Thi cũng là muốn Lưu Khâm chú ý.

Nhàn lai vô sự, thỉnh thoảng đọc chút Kinh Thi cũng là chuyện có ý nghĩa. Lưu Khâm với giọng biểng nhác đọc sách, thỉnh thoảng còn bật cười, chắc là đọc được một vài nội dung thú vị. Nhưng đúng lúc này, Lữ Tu chạy tới.

- A Khâm, không hay rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!

Lữ Tu theo thói quen giống như lúc gây gổ với Tào Tham, lại chạy tới trước mặt Lưu Khâm, đoạt lấy mộc giản trong tay hắn.

Lưu Khâm giật mình, nhìn Lữ Tu hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy, sao lại hoảng loạn như thế?

- A tỷ, a tỷ sắp lập gia đình rồi.

- Cái gì?

Lưu Khám bật dậy hô lên, bấu lấy cánh tay Lữ Tu:

- A Trĩ tỷ tỷ sắp lập gia đình rồi? Gả cho ai? Là Lưu Quý phải không?

- A Khám, huynh làm đau muội rồi.

Lữ Tu than khẽ, lúc này Lưu Khám mới định thần lại.

- Sao huynh biết sẽ là Lưu Quý?

Lữ Tu vừa xoa tay, vừa nghi hoặc nhìn Lưu Khám hỏi.

Lưu Khám không khỏi cười khở trong lòng.

Đúng vậy, ta đương nhiên biết! Hơn nữa ta còn biết sau này Lữ Trĩ sẽ là người như nào nữa. Nhưng Lữ ông và Lưu Bang tựa như cũng không hay nói chuyện với nhau nhiều lắm, sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này? Đồng thời, trong ngực Lưu Khám có chút chua xót.

Tuy chưa hẳn là thích Lữ Trĩ, thậm chí còn có chút e ngại, hơn nữa sớm đã biết sẽ phát sinh chuyện này, nhưng lúc thật sự phát sinh, Lưu Khám lại cảm giác không thoải mái. Dù sao, hẳn cũng cảm nhận được, dường như Lữ Trĩ có chút ...thích hẳn.

Lữ Tu nói:

- Chuyện xảy ra buổi trưa hôm nay, phụ thân đột nhiên mời Lưu Quý tới phủ làm khách, sau đó nhắc tới chuyện này, mẫu thân lúc đầu cũng rất phản đối chuyện này, nhưng thái độ phụ thân rất kiên quyết, còn nói Lưu Quý là người có tướng quý nhân.

Tướng quý nhân?

Lưu Khám thật sự không cảm thấy Lưu Quý có tướng quý nhân gì cả. Nhưng cổ nhân xem trọng tới tướng mạo, trán Lưu Bang nhô lên, đại khái chính là nói cuộc sống no đủ ư? Nếu như nói trước kia Lữ ông không biết Lưu Bang, làm ra quyết định như vậy thì cũng thôi, nhưng thời gian dài như vậy qua đi, Lữ ông sao không thể hiểu chuyện chứ?

Nói cách khác, quyết định này của Lữ ông là đã nghĩ sâu tính kỹ rồi. Nhưng vì sao? Lẽ nào trên người Lưu Bang thật sự có mỹ đức mà mình không nhìn ra? Thật sự là hẳn nghĩ mãi cũng không rõ.

- A Trĩ tỷ ấy...Tỷ ấy ngay từ đầu cũng thấy quá đột ngột, nhưng sau khi phụ thân nói lý với tỷ ấy một hồi, tỷ ấy đã đồng ý rồi.

Đồng ý rồi?

Trong ngực A Khám cảm thấy đau nhức.

- A Khám, huynh mau chóng nghĩ biện pháp đi...Muội biết, huynh nhất định có biện pháp. Muội không thích người kia chút nào, thà rằng tỷ tỷ gả cho a Khám, cũng không muốn người kia làm tỷ phu của muội.

Lữ Tu kéo cánh tay Lưu Khám, lên tiếng năn nỉ. Thế nhưng Lưu Khám hiện tại có biện pháp gì chứ? Ngăn cản không để Lữ Trĩ gả cho Lưu Bang hay sao? Dựa vào cái gì? Người ta dựa vào cái gì mà nghe lời khuyên của hẳn? Huống hồ Lữ Trĩ là một người có chủ kiến, nếu như không bằng lòng, ai có thể thuyết phục được cô ấy dao động?

Không được, mặc kệ thế nào cũng phải gặp Lữ Trĩ một lần mới được. Nếu như là Lưu Bang dùng thủ đoạn, cho dù liều mạng thì cũng phải ngăn cản hôn sự này.

Nghĩ tới đây, Lưu Khám kéo tay Lữ Tu:

- Đi, chúng ta đi gặp a Trĩ tỷ tỷ!

- A Khám, người định làm gì?

Tào Tham lao ra chắn trước cửa lớn lao ngục:

- Người nghĩ nơi này là nơi nào chứ? Để cho người nói đến là đến, nói đi là đi sao. Đừng quên thân phận của người hiện nay là gì đấy.

Lưu Khám cả giận nói:

- Lão Tào, ngươi đừng có ngăn cản ta, ta chỉ muốn đi gặp a Trĩ thôi.
- Không được!

Trên vấn đề nguyên tắc, Tào Tham một bước cũng không nhường, nhìn Lưu Khám nói:

- A Khám, ngươi còn không hiểu sao? Nếu như hiện tại ngươi ra khỏi cánh cửa này, thì theo luật Tần, là bỏ trốn. Mặc kệ ngươi là sẽ quay lại cũng vẫn bị coi là bỏ trốn, thậm chí còn liên can tới cả mẫu thân ngươi nữa....A Khám, Huyện trưởng rất coi trọng ngươi, cũng rất chiều cố người, thế nhưng việc này nếu gây ra lớn chuyện, hắn cũng không thể bao che cho ngươi được nữa. Hãy nghĩ kỹ, sự việc luôn có cách giải quyết, chẳng phải ngươi không muốn mẫu thân ngươi bị chịu khổ đó sao?

- Thế nhưng...

Lưu Khám khựng bước chân.

Đúng vậy, chỉ cần ra khỏi cánh cổng lớn này là bị coi đã bỏ trốn...Hắn nghiên cứu Tần pháp, đương nhiên biết điều luật của Tần pháp.

Bỏ trốn, còn bị tội liên đới nữa.

Hắn thì không để tâm, nhưng mẫu thân hắn thì sao? Hắn muốn nhìn mẫu thân chịu khổ sao?

Lữ Tu cũng im lặng, không hề giục Lưu Khám...

Tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng Lữ Tu cũng không phải là người không hiểu chuyện, lúc này mà nói chẳng khác nào bức Lưu Khám.

Đúng lúc này, có giọng nói dễ nghe vọng tới.

- A Tu, ta biết muội sẽ chạy tới tìm A Khám, quả nhiên là vậy!

Lưu Khám nhìn về phía tiếng nói, thấy Lữ Trĩ cầm theo một cái giỏ, Nhâm Ngao đi bên cạnh, trên mặt mang nụ cười lãnh đạm, gật đầu với hắn.

46. Chương 45: Mộng Xuân Không Dấu Vết

Lữ Trĩ yên lặng đối mặt nhìn Lưu Khám. Từ biểu cảm trên gương mặt Lữ Trĩ không nhìn ra nàng có chút vẻ khổ sở nào, mà nét tươi cười kia giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Lão Tào, ngươi tránh ra đi...Lữ tiểu thư có việc muốn nói với Lưu Khám!

Nhâm Ngao bước tới kéo Tào Tham sang một bên, thì thầm:

- Yên tâm đi, a Khám là một người hiểu thuận, biết phân biệt nặng nhẹ.

Đừng thấy Tào Tham vừa nói vừa rồi nói những lời sắc bén nghiêm túc, nhưng trong lòng lại rất lo lắng cho Lưu Khám, thấy Nhâm Ngao tới, Lữ Trĩ cũng tới, y cũng không khẳng khẳng nữa.

- A Tu, muội về nhà trước đi.

Lữ Trĩ nhẹ nhàng nói:

- Muội lén chạy tới đây, mẫu thân đang rất lo lắng. Về nhà đi, tỷ có chuyện muốn nói với a Khám. Tào đại ca, Nhâm đại ca, có thể tìm cho ta một nơi an tĩnh không? Ta có lời muốn nói với a Khám.

Nhâm Ngao cười:

- Ra môn phòng đằng sau đi, ở đó sạch sẽ, hơn nữa cũng rất yên tĩnh.

- Cảm ơn hai vị ca ca.

Lữ Trĩ hơi khom người nói cảm ơn, sau đó, nàng đi trước, đi được hai bước đột nhiên dừng lại, quay đầu cười nói với Lưu Khâm:

- A Khâm, đường bên này ta không quen, hay là người dẫn đường đi.

Lưu Khâm mím miệng, gật đầu.

Lữ Tu muốn ở lại nhưng bị Lữ Trĩ trừng mắt, liền cúi đầu không dám phản kháng nữa.

Lưu Khâm và Lữ Trĩ đi tới môn phòng ở hậu viện, đẩy cửa đi vào trong, hai người ngồi xuống đối diện nhau, cũng không ai mở miệng trước.

Trong phòng yên tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập.

Lữ Trĩ đột nhiên nói:

- A Khâm, rót chút rượu cho ta đi.

Nói xong, nàng nhắc vải thô che giỏ lên, lấy ra hai đĩa ăn sáng, lại lấy ra một bầu rượu. Lưu Khâm nhìn là nhận ra đó là Tứ Thủy Hoa Điều, hần kinh ngạc nhìn Lữ Trĩ, muốn từ trên khuôn mặt bình tĩnh của nàng để nhìn ra tâm tư nàng.

Nhưng thật đáng tiếc, Lưu Khâm không hề nhìn ra được tia bất thường nào cả. Có lẽ là Lữ Trĩ che giấu thái độ quá tốt, cho nên Lưu Khâm dù từng trải qua hai đời cũng không nhìn ra tâm sự trong lòng nàng.

- A Khâm, đệ nhất định sẽ thấy rất kỳ lạ, là vì sao ta lại đáp ứng chuyện đó.

Lữ Trĩ tự rót cho mình chén rượu, lại rót cho Lưu Khâm một chén đầy. Nàng nhìn Lưu Khâm, khe khẽ nói:

- Không ai ép ta ca, là ta cam tâm tình nguyện....Ta sinh ra ở Lữ gia, tương lai sẽ phụ trách gánh vác Lữ gia, mỗi người, nhất định sẽ phải làm những việc mà mình không hề muốn làm, giống như việc đệ cứu ca ca ta vậy.

Lưu Khâm giật mình, kỳ quái nhìn Lữ Trĩ.

- Tuy rằng thẩm thẩm không nói gì cả, nhưng ta biết, sở dĩ đệ ra tay cứu giúp là vì theo lệnh của thẩm thẩm. Thật ra đối lại là ta, cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Phụ thân đã dùng tính mạng để hoàn trả ân tình, hôm nay lại bắt đệ đi trả....Người thông minh sao cam tâm tình nguyện?

- Người thông minh?

Lữ Trĩ cũng không nhìn Lưu Khâm, mà tự nhắc chén rượu lên uống một ngụm.

- Tuy rằng đệ không biểu hiện ra gì cả, nhưng ta biết, đệ vẫn luôn che giấu. Từ lúc ở Đan Phụ, người vẫn luôn che giấu....Người khác đều nghĩ đệ dùng đao bổ đối Tần tộ, là may mắn của kẻ ngốc. Nhưng đệ xác thực có trực giác...a Khâm đệ nhất định đã biết trước Tần quốc sẽ hủy bỏ tiền của sáu nước, có đúng không...

Lưu Khâm giật mình cả người lạnh toát, không biết nên nói gì mới phải.

- Khi ta biết pháp lệnh hủy bỏ tiền tộ sáu nước, thì ta vẫn luôn nghĩ. Từ sau khi rời khỏi Đan Phụ, đệ giống như thay đổi thành con người khác. Rất nhiều chuyện trước đây chỉ là cảm giác trùng hợp, nay tỉ mỉ ngẫm lại, sẽ phát hiện ảo diệu bên trong. A Khâm, có đôi khi, ta thật sự rất hoài nghi, đệ có phải là mạo danh thể thân không...Hi hi, sau đó ta lại nghĩ, không phải...dù là ta nhận sai, nhưng thẩm thẩm sao không thể nào không nhận ra con mình được? Cho nên, ta chỉ biết, lúc đệ Đan Phụ, là vẫn luôn giả bộ. Ta không biết vì sao đệ làm vậy, nhưng ta tin tưởng, là đệ có nỗi khổ không thể nói ra. Cho nên, A Khâm, ta không chút nào trách đệ, là ta nói thật lòng đó.

- A Trĩ...

- Ta nhớ trước đây đệ luôn gọi ta là tỷ tỷ.

Lữ Trĩ uống rượu, bộ dạng tỏ ra không để tâm.

- Nhưng ta vẫn cảm kích đệ, bởi vì lúc nhà ta gặp khó khăn, đệ đã cứu ca ca ta.

- Vậy...vì sao tỷ lại đồng ý gả cho Lưu Quý? Tỷ hẳn biết Lưu Quý là hạng người gì chứ.

Lữ Trĩ cười:

- Ta đương nhiên biết! Hơn nữa ta cũng biết, Lưu Quý là người duy nhất hiện nay có thể giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn.

- Cửa ải khó khăn?

- Có lẽ đệ chưa biết, lúc hủy bỏ tiền tệ sáu nước, Lữ gia đã tổn thất nặng nề. Nhìn bề ngoài thì có vẻ như không bị ảnh hưởng gì, nhưng ta biết, Lữ gia hôm nay đã không còn là Lữ gia như khi còn ở Đan Phụ nữa. Tại huyện Bái, rất nhiều người để ý nhà chúng ta, Ung gia thành Nam, Lý gia thành Tây..Tất cả bọn họ đều để ý chúng ta, chỉ cần chúng ta lộ ra chút mềm yếu, bọn họ sẽ không chút do dự mà xông tới xâu xé Lữ gia chúng ta thành ngàn mảnh nhỏ.

A Khâm, nếu Lữ gia muốn vượt qua khó khăn, không cần tiền tài, cũng không cần quan phủ hỗ trợ, chúng ta cần, là nhân mạch của huyện Bái, cần có một người có thể trấn trụ Lữ gia chúng ta. Lưu Quý là một kẻ vô lại, nhưng đệ không thể phủ nhận, hắn có uy vọng tại huyện Bái, rõ ràng là không có bất cứ kẻ nào dám trêu chọc vào hắn.

- A Khâm, đệ biết không, trước đây tỷ tỷ rất thích đệ, thích nhìn A Khâm luyện võ, thích thấy A Khâm giống như cái đuôi đi theo ta. Nhưng hiện giờ, ta lại cảm thấy sợ...A Khâm, ta không biết A Khâm này có thật là cái đuôi nhỏ vẫn đi theo ta hay không, hay là một nam tử hán vẫn luôn che giấu sự thông minh vũ dũng của mình.

Mùi thơm thoang thoảng của cơ thể thiếu nữ tựa như chọc vào ngọn lửa trong thân thể Lưu Khâm.

- A Trĩ, rượu của tỷ..

Lữ Trĩ vươn tay vuốt ve hai má Lưu Khâm, nàng cắn môi, cởi quần áo trên người ra, liêu lĩnh ngồi vào lòng Lưu Khâm. Bầu vú lộ một nửa, cặp đùi thon dài đẹp đã, làn da trắng mịn, nơi nào đó rậm rạp mờ ảo...làm cơ thể hắn bị kích động, làm hắn càng lúc càng không thể khống chế được sự kích thích ngày càng mạnh mẽ.

Tay hắn bất giác đặt lên làn da mềm mại trơn mượt, hắn có thể cảm nhận được thân thể Lữ Trĩ run lên, ngay sau đó, tựa như bị cái gì đó kích thích, cánh tay mềm như không xương của Lữ Trĩ quấn quanh cổ Lưu Khâm.

- A Kham, mặc kệ đệ là ai, ta thật sự thích đệ...

Hơi thở mềm mại thơm mùi hoa lan chui vào trong tai Lưu Khâm, dục vọng trong cơ thể cũng không thể nào khống chế được nữa, cặp mắt Lưu Khâm đỏ ngầu lên, hôn lên đôi môi đỏ kia. Gương mặt Lữ Trĩ đỏ bừng như ráng chiều, nàng nhắm mắt lại, tiếp nhận nụ hôn nhẹ nhàng của Lưu Khâm. Hai đôi môi vừa đụng nhau rất nhẹ, nhưng trong nháy mắt lại như châm ngòi lửa. Đầu lưỡi cuốn vào nhau, quấn lấy trong miệng. Một trận hôn nồng nhiệt kéo dài nhưng nghẹt thở, Lưu Khâm một tay đẩy Lữ Trĩ nằm xuống sập, sau đó nhào tới nằm đè lên thân thể mềm mại không xương kia.

Trong tiếng hít thở nặng nề, tiếng rên rỉ như tiếng oanh hót, quanh quẩn trong phòng....

Lưu Khâm đang ngủ! Thân thể trần truồng nằm trên sập, Lữ Trĩ khó khăn lấy y phục của Lưu Khâm che lên người hắn, ngẩn ngơ nhìn Lưu Khâm, trong đôi mắt sáng trong loáng ánh lệ.

Nàng cúi xuống hôn nhẹ lên trán Lưu Khâm.

- Ngoan, ngủ đi, hảo hán của ta....Mặc kệ trước kia đệ có phải là giả bộ hay không, nhưng chiếc đuôi nhỏ cả ngày đi theo ta kia, từ giờ trở đi không còn tồn tại nữa.

Lời của nàng như tiếng nỉ non, nước mắt tràn mi. Nàng đứng lên, lảo đảo rời đi.
Trên sập, để lại một vết đỏ sẫm như hoa đào nở... 0

47. Chương 46-48

Chương 46: Tứ Linh văn bầu

Đối với Lưu Khảm mà nói, tất cả những việc phát sinh đột ngột này giống như một giấc mộng, tình tiết mà chỉ gặp trong vô số tiểu thuyết thế giới nhưng lại thật sự phát sinh trên người hắn. Sau khi tỉnh lại, hắn vẫn mãi ngẩn ngơ.

Thích A Trĩ, không thích a Trĩ...

Đến nay Lưu Khảm cũng khó mà nói cho rõ ràng được, mà chuyện xảy ra ngày hôm qua càng khiến hắn càng thêm khó nói rõ.

Nhâm Ngao không như mọi ngày ép Lưu Khảm đi ra ngoài lao động, để mặc hắn ở trong lao ngục, lại tấu lên công thự huyện Bái, xin Nhâm Hiều điều tới năm mươi quân Tần, phụ trách trông giữ Lưu KHẨM. Người thống lĩnh quân Tần là hai Thiết ưng duệ sĩ, một người tên là Lý Tất, người kia tên là Lạc Giáp.

Hai người này đều là tâm phúc của Nhâm Hiều, đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Nhâm Hiều. Chỉ cần Lưu Khảm không có hành động gì khác thường, bọn họ cũng sẽ không quá theo dõi chặt chẽ Lưu Khảm, mặc kệ Lưu Khảm như kẻ mất hồn ở trong lao ngục.

Lữ Trĩ không xuất hiện nữa, mà Lữ Tu cũng không đến.

Ngoài trừ Khảm phu nhân ra, có Thẩm Thực Kỳ, Đường Lệ và Tào Vô Thương là hàng ngày vẫn tới thăm Lưu Khảm. Ngoài ra, người tới thăm Lưu Khảm còn có Chu Thị, cũng chính là binh lính tại đại trạch Chiêu Dương bị tên lạc bắn trúng chân, được Lưu Khảm liệu mạng cứu trở về.

Chu Thị đến đây, một là để cảm ơn Lưu Khảm, cảm kích hắn đã cứu mạng trên chiến trường, hai là để từ biệt Lưu Khảm. Theo như lời y nói, y có một bằng hữu hiện nay đang ở Đại Lương. Sở dĩ y sắp đi Đại Lương tìm nơi nương tựa bằng hữu kia, nên y mới đến cảm tạ ơn cứu mạng của Lưu Khảm, suốt đời không quên. Tương lai nếu có cơ hội, y nhất định sẽ tìm cách báo đáp.

Về phần Lưu Khảm có nghe lọt tai hay không cũng chỉ có trời mới biết.

Một tháng sau, Lữ Trĩ xuất giá!

Hôn lễ không tổ chức tại huyện Bái, mà tại Phong Ấp Trung Dương, quê nhà của Lưu Bang. Nói cách khác, từ lúc này, Lữ Trĩ sẽ ở tại Trung Dương, nếu không có việc gì lớn, thì nàng sẽ không quay lại huyện Bái nữa. Ngày hôm đó, Lưu Khảm ở trong nhà lao không nói năng không ăn uống, chỉ đối mặt với bức tường, một mình, ngày đại, lẩm bẩm giống như người điên.

Kiếp trước thì trong vạn khóm hoa cũng không để mình dính phấn hoa, không ngờ trọng sinh lại gặp phải chuyện như này. Là ông trời trừng phạt hay là... Trong lòng Lưu Khảm hiểu rõ, bất kể là hắn không thích Lữ Trĩ, nhưng cả đời hắn sẽ đeo nặng món nợ oan nghiệt này. Sống lại ở thời đại này đã tròn một năm, trước đó Lưu Khảm có thể ngây ngô dại dột mà được thăng chức rất nhanh, nhưng trong thời gian một năm này, hắn đã học được rất nhiều, thăng chức nhanh, chính là để hòa nhập với thế giới này.

Trước kia, Lưu Khảm mang tư tưởng là người đứng ngoài cuộc nhìn thế sự, nhưng hiện nay hắn đã hiểu, mình có rất nhiều khác biệt với thời đại này, hôm nay, là lúc hắn cần phải thay đổi.

Nhưng thay đổi phương thức tư duy đã ăn sâu thật ra cũng không hề dễ dàng!

Xuân qua hạ đến, hạ qua thu tới.

Chớp nhoáng, Lưu Khảm ở trong nhà lao huyện Bái đã chịu phạt được hơn một năm, nhưng trong thời gian nửa năm sau, Lưu Khảm không bị bắt phải ra ngoài lao động. Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi trải qua việc đó, Nhâm Hiêu lo lắng Lưu Khảm gặp chuyện không may.

Trong mắt Nhâm Hiêu, Lưu Khảm mười lăm tuổi, đang là thời kỳ huyết khí phương cương, thích tranh đấu nổi loạn nhất. Chỉ một lời bất hòa là có thể rút kiếm giải quyết, đây vốn cũng là điểm chung đã hình thành thời Xuân Thu Chiến quốc năm trăm năm, gặp phải chuyện như này, nhờ mà Lưu Khảm nổi xung lên, thừa dịp việc cường ép lao động mà bỏ trốn, đi gây chuyện thị phi thì thật sự uổng phí một nhân tài. Bởi nghĩ như vậy, Nhâm Hiêu mới lo lắng, người này lúc điên cuồng lên cũng không phải là chuyện nhỏ.

Bất kể là xuất phát từ bảo vệ, hay bởi vì sợ hãi, Nhâm Hiêu vẫn muốn giám sát chặt chẽ Lưu Khảm. Cũng may, Lưu Khảm không có biểu hiện gì khác thường, ngày ngày ở trong nhà lao luyện võ, viết chữ, đọc sách. Dần dần, Nhâm Hiêu cũng không còn để ý tới việc này nữa. Thế nhưng quân Tần được phái đi canh giữ lao ngục vẫn không rút về, hai người Lý Tất và Lạc Giáp vẫn ở lại đó.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, mọi người ai cũng biết Lưu Khảm vũ dũng, nếu hấn thật sự che giấu tâm tính, ai có thể biết? Vạn nhất người này thấy thủ vệ lơ đãng, sẽ có những hành động ngoài dự đoán của mọi người cũng không chừng. Cho nên, Lý Tất, Lạc Giáp nhận được dặn dò của Nhâm Hiêu, một khắc cũng không dám lơ đãng cảnh giác. Nhưng cảnh giác thì cảnh giác, Lý Tất, Lạc Giáp cũng không ngăn cản người tới thăm Lưu Khảm. Khảm phu nhân cũng tốt, Thẩm Thực Kỳ bọn họ cũng vậy, vẫn như trước ra vào lao ngục bất cứ lúc nào để thăm Lưu Khảm.

- Nhâm đại ca, người nói đi...rốt cuộc thì Lưu Quý kia có gì tốt chứ? Vì sao các người ai cũng kính nể hấn vậy?

Lưu Khảm kéo Nhâm Ngao, hỏi.

Nhâm Ngao gãi đầu:

- Có gì tốt ư? Ta cũng không rõ. Dù sao thì mọi người ở bên Lưu Quý cảm thấy rất thoải mái...Hấn rất dễ thương.

Dễ thương?

Lưu Khảm suy nghĩ nửa thì học máu mồm. Từ dễ thương này chỉ dùng với trẻ em thôi, hoặc là với nữ tử thì hấn còn chấp nhận được, đằng này lại dùng cho một nam tử trên ba mươi tuổi, nghe thật khó mà chấp nhận nổi...Lưu Bang dễ thương ư?

Nhâm Ngao nói:

- Chúng ta, nói thẳng ra chỉ là một đám phò phưởng, Đồ Tử làm nghề giết mổ chó, Lão Chu thổi tiêu cho tang lễ, Hạ Hầu Anh thì ngày chơi cờ lêu lổng, ngoại trừ đánh xe cho người ta ra thì cũng chẳng có bản lĩnh gì. Lưu Quán thì tám đời đều làm nông, đến đời hấn thì cũng chỉ còn lại vài mẫu ruộng, lão Tào và Tiêu tiên sinh thì còn khá hơn. Ha ha, nhưng khá hơn thì sao chứ? Tiêu Tiên sinh năm xưa biết chữ đọc sách, kết quả ngay cả trường học còn không được vào, mà lão Tào thì thậm chí hơn, bởi vì không có tiền mà bị đuổi khỏi trường học. A Khảm, những người như chúng ta bình thường ai để mắt tới chứ? Nói thật ra, đôi khi ngẫm lại, đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đích xác, Nhâm Ngao bọn họ là những người ở tầng lớp dưới đáy xã hội.

Nhâm Ngao nói:

- Thế nhưng Lưu Quý cho chúng ta có cảm giác khác hẳn. Người chưa từng gặp hấn nên không có cảm nhận được...Khi ở bên Lưu Quý, chúng ta có thể cảm nhận được chúng ta là những người có bản lĩnh. Lưu Quý từng trải hơn chúng ta, kiến thức phong phú hơn chúng ta, nhưng khi chúng ta và hấn ở cùng một chỗ, lại phát hiện thì ra chúng ta cũng không hề kém cỏi chút nào, có thể làm được rất nhiều chuyện.

Là giá trị sinh tồn sao?

Lưu Khám tựa như đã hiểu đôi chút rồi!

Trên lịch sử Lưu Bang cũng là bởi vì biết người khéo dùng mà nổi danh. Trương Lương, Hàn Tín, Trần Bình trước khi đầu nhập theo Lưu Bang, tựa như cũng không có gì nổi bật, nhưng khi đầu nhập theo Lưu Bang, lại có thể làm nên sự nghiệp lớn kinh thiên động địa, cũng không phải là vì trùng hợp may mắn.

Có lẽ, chính là bởi vì Lưu Bang không là được gì, Lưu Bang thô鄙, Lưu Bang hoàn toàn không biết gì cả, mới làm nên sự nghiệp lớn như thế.

Người làm hết sức mình, đây cũng là một thành tựu khó lường!

Khi suy nghĩ tỉ mỉ đạo lý này, Lưu Khám càng trở nên trầm mặc. Nhưng người tới thăm hán thì có thể nhận ra hán không hề chán nản.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, nháy mắt đã tới tháng mười, nhiệt độ không khí không phải quá thấp, nhưng đã có gió se lạnh, làm cho người ta cảm nhận được mùa đông sắp tới rồi.

Hôm nay, Lưu Khám đang ngồi trên bậc thang môn phòng đọc sách, Thẩm Thực Kỳ vội vã chạy tới.

Quân Tần canh giữ nhà lao cũng không cản nên Thẩm Thực Kỳ đi thẳng tới trước Lưu Khám, kéo hán:

- A Khám, nghe nói gì chưa?

Về mặt Lưu Khám mờ mịt:

- Nghe nói cái gì?

Thẩm Thực Kỳ cười nói:

- Hoàng đế muốn phong thiện, mừng một tháng giêng hoàng đế muốn đông tuần, còn muốn phong thiện tại Thái Sơn. Nghe nói, lúc phong thiện sẽ tuần hành Đông Phương, nói không chừng còn có thể đến nơi này của chúng ta đây...A Khám, ta còn phải chúc mừng người trước đó!

- Chúc mừng ta? Hoàng đế đông tuần thì có liên quan gì đến ta chứ? Vì sao phải chúc mừng ta.

Lưu Khám nghi hoặc nhìn Thẩm Thực Kỳ, có chút không hiểu.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Là lão Đường nói cho ta biết....Hán nói, lúc hoàng đế phong thiện, chắc chắn sẽ đại xá thiên hạ, người sẽ sớm được thả ra.

A, hình như là có điều khoản như thế. Hoàng đế phong thiện, hoàng đế đăng cơ, hoàng đế đón dâu, sẽ đại xá thiên hạ, chiêu hiền hoàng ân mệnh mông cuộn cuộn.

Nhưng Lưu Khám vừa suy nghĩ đến đây, lại nhớ tới một việc khác. Hán túm lấy tay Thẩm Thực Kỳ, hạ giọng nói:

- Kỳ ca, đầu xuân là thời kỳ ủ rượu, ta từng bảo người lưu trữ ba trăm hũ Tứ Thủy Hoa Điều, người có làm theo lời ta nói không?

Thẩm Thực Kỳ ngẩn ra, rồi gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi, chuyện người căn dặn, ta nào có dám không làm theo? Nhưng ta thật sự không hiểu, người bảo ta sản xuất ba ba trăm vò Tứ Linh Văn Bửu để làm gì? Mà Tứ Linh Văn Bửu cũng kiếm được khá tiền, ta đặc biệt đi Ngô Trung mời người mở nơi sản xuất, phí dụng khá cao đấy.

Lưu Khám cười. Bửu, là một loại lọ dùng để đựng rượu, đựng nước. Nói đơn giản, chính là bình rượu, xuất hiện đầu tiên vào triều Chu, thịnh hành thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhưng Tứ Linh Văn Bửu theo như lời Thẩm Thực Kỳ nói và bửu thời kỳ đầu có điểm khác biệt rất lớn.

Điểm khác biệt lớn đó quyết định bởi trên Tứ Linh Văn Bửu quét một lớp men, tuy rằng không thể đánh đồng với lớp men ở hậu thế, nhưng với thời đại này mà nói, loại Tứ Linh Văn Bửu này không thể ngi ngờ là một sản phẩm cực kỳ cao quý. Bởi kỹ thuật men trên đó còn chưa thành thực, mà không phải toàn bộ đồ gốm đều có lớp men này. Thậm chí, đặc biệt lớp men phủ lên đó cũng không phải lần nào cũng thành công.

Mà kỹ thuật phủ men ở Ngô Trung là cao minh nhất.

Như Thẩm Thực Kỳ nói, dù là tại Ngô Trung, cũng không phải là ai cũng nguyện mở lò phủ men, dù sao xác suất thành công thật sự là quá thấp.

Vì ba trăm Tứ Linh Văn Bẫu này, Thẩm Thực Kỳ đã xuất ra một vạn tiền, mời thợ thủ công tốt nhất ở địa phương ra. Hơn nữa trước khi mở lò phủ men, bất kể thành hay bại, một lò một vạn tiền, ba trăm Tứ Linh Văn Bẫu, tổn hao tròn bốn vạn tiền.

Lưu Khâm không còn truy vấn tỉ lệ của Tứ Linh Văn Bẫu kia, hẳn tin tưởng, nếu Thẩm Thực Kỳ tiêu phí bốn vạn tiền, thiên hạ này sợ là sẽ không có Bẫu ngon hơn so với ba trăm Tứ Linh Văn Bẫu này. Đặt một giản trong tay xuống, Lưu Khâm chỉ trầm ngâm chốc lát rồi kéo Thẩm Thực Kỳ đi. Hẳn tìm Lý Tắt đang trực, đi thẳng vào vấn đề:

- Lý đại nhân, tiểu dân muốn cầu kiến Huyện trưởng đại nhân, liên quan đến việc Hoàng đế phong thiện ở Hoàng Thái Sơn, còn xin Lý đại nhân thông báo giúp cho.

*Phong Thiện (thời xưa chỉ vua chúa lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất)

Chương 47: Rượu vạn tuế

Thủy Hoàng đế đông tuần, không hề có hành động gì che giấu cả, có lẽ trong mắt Doanh Chính, hiện nay sáu nước Quan Đông đã bị diệt vong, chiến hỏa các nơi cũng đã được dẹp loạn, thì có gì uy hiếp ông nữa? Bởi vậy, lần này phong thiện tại Thái Sơn, là để xác lập địa vị chính thống của Đại Tần, về mặt khác còn có dụng ý tuyên dương quốc uy.

Từ lúc Lão Tần Nhân đặt chân ở Quan Trung tới nay vẫn bị sáu nước Quan Trung coi là bộ tộc man di, là con mãnh thú hồng hoang. Hiện tại, Tần quốc quật khởi, cái cần làm chính là biểu hiện lực lượng của mình. Thủy Hoàng đế công khai hạ chiếu, muốn đầu xuân năm sau đông tuần sáu nước, phong thiện Thái sơn.

Doanh Chính không sợ hãi, nhưng không có nghĩa là các thần tử không khẩn trương. Giữa năm, Thủy Hoàng đế đi tuần lũng Tây (nay là huyện Lâm Thao Cam Túc), Bắc Địa (là Tây Phong Cam Túc), tới Kê Đầu Sơn (nay là huyện Kính Nguyên Cam Túc), vòng đến Trung Cung (huyện Tĩnh Lũng Thiểm Tây). Dọc đường đi giống trống kua chiêng, khiến tám trăm dặm Tần Xuyên reo hò chào đón.

Năm sau đi tuần Quan Đông, khí phái tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Tu sửa xây dựng đường xá, chỉnh đốn trị an... vân...vân, một vài việc lớn nhỏ cũng đủ để ngminhfta đau đầu, tuyệt đối không thể để xảy ra chút sự cố nào được, bằng không sẽ bị rơi đầu. Từ lúc nhận được chiếu thư, quan viên các nơi bắt đầu bận rộn công việc bù lu lên.

Nhâm Hiêu đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhâm Hiêu vốn xuất thân từ Thiết Ưng duệ sĩ, nên đặc biệt coi trọng lần đi tuần này của Thủy Hoàng đế. Tuy rằng không chắc Thủy Hoàng đế sẽ tới huyện Bái nhưng Nhâm Hiêu không thể không cẩn thận. Nạn đạo phỉ thì đã được dẹp loạn rồi, nhưng ai có thể đảm bảo sẽ không xảy ra sai lầm khác? Dư nghiệt của sáu nước vẫn còn, nên không cho phép có chút nào qua loa được. Cho nên, Nhâm Hiêu tổ chức mộ binh lần thứ hai, nhưng phạm vi mộ binh lần này nhỏ hơn rất nhiều.

Đối tượng mộ binh cũng chỉ giới hạn trong phạm vi thị trấn. Nhân số cũng không nhiều lắm, chỉ mấy chục người trúng tuyển, trong đó, Phàn Khoái được mộ binh làm nha dịch quan thự, sắp xếp vào trong mạc phủ của Nhâm Hiêu. Cùng mộ binh với Phàn Khoái còn có Hạ Hầu Anh và Chu Xương. Hạ Hầu Anh được bổ nhiệm là Tiểu Lại Tự Mã, Chu Xương thì được bổ nhiệm làm Thư tá. Nhâm Hiêu đang cần những người như này để làm việc, đồng thời về phương diện khác cũng là để trấn an người của huyện Bái, nói cho mọi người biết, chỉ cần là trung thực, có tài, thì sẽ được Huyện trưởng coi trọng.

Dù sao, quân Tần đóng tại huyện Bái không được quyền tự ý điều động, chuyện truy bắt đạo phỉ chẳng phải không do quân Tần chính quy đảm nhiệm đó sao? Hơn nữa, đám người Phàn Khoái cũng là người lớn lên tại huyện Bái, hiểu rõ con người và sự việc ở đây, cho nên để bọn họ đảm đương một vài việc vặt vãnh là lựa chọn thích hợp nhất.

Cứ như vậy, Nhâm Hiêu bận rộn những chuyện lớn nhỏ tại huyện Bái, tuy chỉ là những việc nhỏ nhặt như lông gà vỏ tỏi nhưng cũng đủ làm cho Nhâm Hiêu nhức đầu rồi, mặc dù có Tiêu Hà hỗ trợ nhưng vẫn không thể nào thanh nhàn được.

Cuối cùng cũng xử lý xong công sự, Nhâm Hiêu uể oải về nội đường. Lĩnh binh chiến đấu y không hề sợ hãi, không yếu kém nhưng quản lý địa phương thì thật là phiền phức...

Có đôi khi Nhâm Hiêu không hiểu, y đường đường là Thiết Ứng duệ sĩ mà sao lại phải làm việc này? Y rõ ràng là không muốn tiếp tục làm nhưng mỗi lần viết xong tấu chương thì lại hủy đi, bởi y mơ hồ có cảm giác Thủy Hoàng Đế sắp xếp y như thế chắc chắn là có dụng ý khác.

Lúc thay đổi quần áo, Nhâm Hiêu chưa kịp thở thì đã thấy Lý Tất tới cầu kiến, nói là Lưu Khâm cầu kiến Huyện trưởng, có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Nhâm Hiêu mệt quá rồi, liền nói:

- Bảo Lưu Khâm có chuyện gì thì ngay mai nói đi.

Đối với chuyện xảy ra với Lưu Khâm, Nhâm Hiêu cũng biết một chút, nhưng y cũng có biện pháp nào chứ? Không nói đến Lưu Khâm còn bị phạt tước, dù là hấn không bị tước quân công, thì chuyện Lữ gia gả con gái, sao có thể để người ngoài xen vào ngăn cản được chứ?

Thực khách cũng không phải là một từ mang nghĩa tốt đẹp gì. Thời Mạnh Thường Quân đã có cách nói “kê minh cầu đạo chi đồ”, Nhâm Hiêu cũng không phải là không biết. Thống nhất tiền, đối với một số hào phú lớn thì không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với loại tiểu hộ môn hộ như Lữ gia thì lại bị ảnh hưởng rất sâu sắc. Nhưng sự việc đã qua nửa năm rồi, lúc này Lưu Khâm cầu kiến là có chuyện gì?

Lý Tất có chút do dự, ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Đại nhân, Lưu Khâm nói, việc Hoàng đế đông thú sáu nước Quan Đông, cho nên mới muốn cầu kiến đại nhân.

Việc đông thú Quan Đông?

Hắn chỉ là một tiểu dân mà dám mạnh miệng như vậy sao? Nhưng Nhâm Hiêu lại ngồi thẳng người lên, trầm giọng nói:

- Đã vậy, bảo hắn vào đây.

Lý Tất lĩnh mệnh đi, Nhâm Hiêu ngồi ở thượng đường, lâm vào trầm tư. Lưu Khâm này lại muốn giở trò gì đây? Lần trước che chở cho Lưu Khâm, mục đích duy nhất của Nhâm Hiêu là bảo vệ hấn, phạt tước Lưu Khâm, nhưng trong lòng y cũng không hề thoải mái. Chỉ hy vọng lúc này hấn đừng gây chuyện thị phi cho mình nữa.

Nhâm Hiêu cầm chén rượu trên án, uống một ngụm, ngồi xuống xử lý công văn. Thật ra, ngay ra ngay lúc này đây Nhâm Hiêu đang có một vấn đề nan giải. Tứ Thủy Hoa Điều...loại rượu này sau khi xuất hiện tại Bành Thành thì lập tức được truyền bá rộng rãi với tốc độ cực kỳ đáng sợ. Thương nhân các nơi cuộn cuộn tới Bành Thành chỉ để mua một vò Tứ Thủy Hoa Điều.

Ngay cả trong quận Nội Sử (cũng chính là Hàm Dương) hiện nay cũng điên cuồng vì loại rượu Tứ Thủy Hoa Điều này, có người nói một vò Tứ Thủy Hoa Điều nay đã có giá ngàn vàng rồi. Từ cái tên rượu này cho thấy, Tứ Thủy Hoa Điều là xuất ra từ quận Tứ Thủy. Nhưng đến nay không một ai biết rượu này rốt cuộc là nơi nào sản xuất ra, là của ai? Người phụ trách buôn bán Tứ Thủy Hoa Điều cũng không biết rõ, chỉ biết là chủ nhân của Tứ Thủy Hoa Điều chưa bao giờ thật sự xuất hiện, toàn bộ đều là buôn bán qua tay người khác.

Tể Tướng Vương Quán phái người điều tra nhưng vẫn không có đầu mối. Nhâm Hiêu mơ hồ có dự cảm, Tứ Thủy Hoa Điều này rất có khả năng xuất ra từ huyện Bái nhưng rốt cuộc là của người nào?

Trong thư Vương Quán nói rất rõ ràng: Lần này Thủy Hoàng đế lên núi Thái Sơn Phong Thiện, cần trăm hũ rượu ngon để tế thiên địa.

Hơn nữa, Thủy Hoàng Đế Doanh Chính cũng đã nếm thử rượu này, nên yêu cầu tế bằng rượu Tứ Thủy Hoa Điều. Nhưng trên thị trường căn bản là không mua được loại rượu này, mà Hàm Dương cách xa ngàn dặm đã không có, thì ngay cả Bành Thành là nơi đầu tiên xuất hiện Tứ Thủy Hoa Điều hiện nay cũng không có.

Vương Quán ép Đồ Tuy, Đồ Tuy lại ép xuống...

Nhâm Hiêu day nhẹ huyệt Thái Dương trong lòng thầm nghĩ: Rượu Hoa Điều chết tiệt này, rốt cuộc là ai sản xuất đây?

Lúc này, có gia phó đến bẩm báo: Lý Tất đã dẫn Lưu Khâm tới, đang ở hạ đường chờ.

- Để hần vào đi.

Nhâm Hiêu vỗ trán, đuổi đuổi thân thể.

Lưu Khâm ôm một vò Tứ Linh Văn Bẫu được điêu khắc trạm chỗ cực kỳ tinh mỹ, dưới sự dẫn dắt của Lý Tất, đi vào thượng đường.

- Sao lại đi lâu như vậy?

- Đại nhân, trên đường đi Lưu Khâm muốn về nhà một chuyến, nói là có vật quan trọng gì đó. Tiểu nhân nghĩ, nếu đã đi rồi, thì cần gì phải sợ hần gây chuyện nữa? Cho nên trước tiên cho ba mươi người đưa hần về nhà, rồi sau đó mới về đây phục mệnh.

Nhâm Hiêu chau mày, trầm giọng nói:

- Lưu Khâm, ngươi lại giở trò quỷ gì vậy?

Lưu Khâm cung kính tiến lên, đặt Tứ Linh Văn Bẫu lên trước mặt Nhâm Hiêu:

- Đại nhân xem là hiểu ngay.

Nhâm Hiêu không hài lòng trừng mắt với Lưu Khâm: “Tên này...”

Y đi lên trước khom người, xé bỏ khăn đen dây lên miệng bình, nhìn vào trong miệng bẫu, còn có một cái nút đen hình tròn. Vừa mới bật nắp bẫu ra, một mùi rượu thơm nồng lan tới làm tinh thần Nhâm Hiêu rung lên, vội vàng ngồi xổm xuống, khẽ lắc lắc Văn Bẫu, trong giây lát, mùi thơm ngào ngạt thấm vào phế phổi, làm cho Nhâm Hiêu vô cùng sảng khoái. Nhắm mắt lại, y hít sâu một hơi.

Là rượu Hoa Điều....

Nhâm Hiêu đã uống một vò Tứ Thủy Hoa Điều, mùi hương rất thơm ngon, thế nhưng lại kém xa hương rượu trong Văn Bẫu trước mặt y.

- Rót ra.

Có tiểu nhân cầm một chén rượu tới đến trước mặt Nhâm Hiêu.

Y cẩn thận rót rượu từ trong Văn Bẫu vào chén, trong ánh nến sáng rực, rượu trong chén sóng sánh một màu như hổ phách, trong suốt, sáng bóng...Nhâm Hiêu nâng chén rượu lên uống một ngụm, chất lỏng rượu thấm nhuần vào lưỡi, sắc mặt Nhâm Hiêu lập tức biến đổi.

Hồng nhuận, là một loại hồng nhuận kích động!

- Rượu ngon, rượu ngon!

Chương 48. Hậ duệ lão Tần

Nhâm Hiêu kêu to:

- Êm dịu thuận miệng, trong sạch thơm mát, Tứ Thủy Hoa Điều này còn ngon gấp mấy trăm lần loại đang bán ở trên thị trường đó.

Dứt lời, Nhâm Hiêu xoay người chăm chú nhìn Lưu Khảm. Biểu hiện của Lưu Khảm bình tĩnh, ánh mắt trong suốt nhìn Nhâm Hiêu, một chút cũng không dao động.

- Là người sản xuất ra Tứ Thủy Hoa Điều?

- Chính là tiểu dân!

Lý Tất và Lạc Giáp đứng hai bên nghe vậy giật mình hoảng sợ. Bọn họ đương nhiên cũng từng nghe nói đến cái tên Tứ Thủy Hoa Điều, cũng từng may mắn được uống một lần. Tại huyện Bái, một vò Tứ Thủy Hoa Điều đã tăng lên tới giá một nghìn hai trăm tiền, nhưng như thế cũng khó mà mua được. Thật không ngờ người ủ rượu này lại ở ngay bên cạnh mình? Cổ họng của Lý Tất, Lạc Giáp cuộn lên, nước bọt trong miệng trào ra. Ánh mắt nhìn Lưu Khảm đã không còn như trước nữa. Người này, là người sản xuất ra Tứ Thủy Hoa Điều sao?

Nhâm Hiêu nói:

- Vậy người tặng bầu rượu này là có ý gì?

Lưu Khảm chấp tay nói:

- Loại rượu này tên là Rượu Vạn Tuế, chính là tiểu nhân và Thảm Thực Kỳ tìm được phương thức ủ rượu trên một cuốn sách cổ. Nghe nói, Thương Thang phạt Chu, Chu Võ phạt Trụ, chẳng phải là dùng loại rượu này để tế thiên địa sao. Nếu loại rượu này đến tay Thiên tử, có thể làm người dũng càng dũng, trí giả càng trí. Nhưng việc sản xuất rượu có chút trắc trở, tội dân và Thảm Thực Kỳ đã qua nhiều lần nghiên cứu, cuối cùng trong một năm chỉ sản xuất ra được một trăm bầu thôi.

Nhâm Hiêu nghe xong con số, hai mắt lập tức sáng lên.

Một trăm bầu?

Y đột nhiên tiến lên, chụp lấy tay Lưu Khảm, kích động nói:

- A Khảm, người nói là...người có một trăm bầu rượu Vạn Tuế ư?

Lịch sử rượu vàng Hoa Hạ vô cùng lâu đời, từ thời kỳ Hạ Thương cũng đã xuất hiện rồi. Nhưng công nghệ rượu vàng thật sự hoàn thiện là tại thời kỳ Bắc Tống, đồng thời cũng bắt đầu tràn ra đủ loại rượu vàng có nhãn hiệu.

Mà giao thời Tần Hán, rượu vàng vẫn chỉ dừng ở tiêu chuẩn rượu ngũ tề. Khái niệm rượu trong tuy rằng đã xuất hiện, nhưng cũng chỉ là tương đối, trong Ngũ Tề lâu, chỉ có vị trăm miễn cưỡng được coi là thanh tửu. Mà công dụng của thanh tửu chủ yếu là tế phẩm trong các buổi lễ tế Thiên địa.

Trong Chu lễ - thiên quan tửu chính có ghi chép công dụng của rượu Liễu Tam: Có ba loại rượu: một là sự tửu, hai là tích tửu, ba là thanh tửu. Sự tửu, có việc mà uống, tích tửu, không việc mà uống; về phần thanh tửu, là tế tự mà uống. Bởi vậy, có thể thấy được địa vị của thanh tửu.

Phương pháp chín lần ủ chủ yếu là đem quá trình sản xuất rượu vàng tỉ mỉ phân chia ra: ngâm gạo, đồ chín, phơi khô cơm, đánh tới, đổ vào chum lên men, nấu rượu...Mọi công đoạn như thế phải lần lượt hoàn thành.

Tứ Thủy Hoa Điều trước đây chính là thiếu quy trình nấu rượu này. Đương nhiên, một quá trình như thế, cũng chỉ có Lưu Khảm là hiểu rõ nhất. Đây cũng là một chu trình then chốt trong toàn bộ quá trình ủ rượu. Rượu vàng chưa nấu, chỉ có thể là rượu đục bình thường, nhưng qua trình tự nấu rượu, thì rượu đục bình thường có thể biến thành rượu trong.

Dùng rượu ngon như vậy tế thiên địa, mới chứng tỏ địa vị của Thủy Hoàng đế thật sự đặc biệt. Về phần cách gọi “Rượu vạn tuế”, chỉ là nói nhảm mà thôi. Nhưng nếu không nói như thế, thì sao có thể biểu hiện sự tôn quý của “rượu vạn tuế” được? Về phần Nhâm Hiêu thì đã bị Lưu Khảm làm cho sững sờ rồi. Sự thật ngay trước mắt, y chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được hưởng rượu ngon như vậy.

Cho nên, dù hiện tại Lưu Khâm có nói thế nào, thì Nhâm Hiêu cũng không chút do dự mà tin tưởng.

- A Khâm, một trăm bầu rượu vạn tuế này, ta mua!

Nói xong, y lập tức cảm thấy mình lỡ lời, vội vã bổ sung:

- Không phải không phải, không phải là ta dùng, mà là Hoàng Thượng dùng....Sai, cũng không phải...mà là ta sẽ cung phụng rượu này cho Hoàng Thượng. Sang năm Hoàng Thượng Phong thiện tại Thái Sơn, chỉ có rượu vạn tuế mới xứng với thân phận của Ngô Hoàng. Lưu Khâm, người nói đi, bao nhiêu tiền một bầu rượu này? Bao nhiêu ta cũng mua hết.

Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc nói:

- Rượu này vốn là để cung phụng Hoàng Thượng mà.

- A...

Nhâm Hiêu kích động lắc đầu, y đã quên ngay từ đầu Lưu Khâm đã nói vậy, nhưng khi bình tĩnh lại một chút, Nhâm Hiêu có chút tán thưởng nói:

- Lưu Khâm, người có tâm ý như vậy, thật là đáng khen. Như vậy đi, chuyện này giao cho ta xử lý. Lạc Giáp nghe lệnh!

- Có mặt tướng!

Nhâm Hiêu xoay người, dùng hắc mộc đập miệng bầu lại, còn cẩn thận dùng một khăn đen phủ lên trên miệng bầu, cuộn chặt lại. Lại lấy ra một ấn đồng hình vuông bọc lụa đen, cùng với một bầu “rượu vạn tuế”, giao hết cho Lý Tất.

- Người cầm ấn thụ của ta suất bộ ngày đêm tới Hạ Tương. Sau khi tới Hạ Tương rồi xin Đồ đại nhân phái ra binh mã. Người và bầu không được rời thân, lập tức đi Hàm Dương, đem bầu rượu này đích thân giao cho Mông Diêm đại nhân. Mông Diêm đại nhân tự khắc sẽ hiểu ý của ta....Nhớ kỹ, tận tay giao, nếu có sơ suất, người tự chặt đầu tới gặp ta.

- Vâng!

Lạc Giáp cũng biết tầm quan trọng của “Rượu vạn tuế” này. Vì vậy không nói hai lời, ôm rượu sải bước ra khỏi đại đường.

Tại thượng đường, ngoại trừ Nhâm Hiêu, còn lại có Lý Tất, Lưu Khâm.

- Lưu Khâm, lần này người ủ rượu thành công, là lập được công lớn. Nhưng trước khi xá lệnh chưa đến, người vẫn phải chịu thiệt thòi một chút.

- Tội dân hiểu!

Lưu Khâm khom mình hành lễ, biểu thị không chút oán hận.

Nhâm Hiêu còn nói:

- Nhưng Rượu vạn tuế này quan hệ trọng đại, một trăm bầu rượu vạn tuế này phải được cất trong một tháng nữa. Thẩm Thực Kỳ....ừm, ta không tin tưởng lắm. Như vậy đi, người sẽ đảm nhiệm việc này. Trong thời gian xuất rượu, ta cho phép người ngủ tại nhà, nhưng không được ra khỏi nhà nửa bước, nhất định phải làm tốt chuyện này. Đợi khi xuất rượu xong, người mới quay về nhà lao, chờ xá lệnh đến.

- Tội dân, đa tạ đại nhân!

Nhâm Hiêu mệnh Lý Tất suất mười quân Tần, áp giải Lưu Khâm về nhà.

Khi Lưu Khâm cất bước, Nhâm Hiêu thở phào một cái, sau đó lại cảm giác một mối chưa từng có.

Cuối cùng cũng đã giải quyết được một việc, không ngờ điều ta dự cảm lại trở thành sự thật! Mà thật không ngờ, Lưu Khâm lại có bản lĩnh như thế.

Nhưng thân phận của Lưu Khâm đến nay vẫn chưa xác thực được. Tần Võ Vương Doanh sục đổ, đã là chuyện gần chín mươi năm trước. Chín mươi năm, thương hải tang điền, biến hóa rất lớn. Năm xưa người

cư trú ở quận Tam Xuyên, cũng chính là đô thành Lạc Dương Đông Chu, chết có chết, đi có đi, sao có thể điều tra rõ ràng thân thế tổ tiên của Lưu Khảm được?

Hơn nữa, mẹ con Lưu Khảm tựa như cũng không hiểu lắm đối với chuyện của Lưu Phu, Khảm phu nhân chỉ nói năm xưa Lưu Phu sống ở Lạc Dương, nhưng thẩm tra, từ trước khi Tần Vương Chính tấn công Hàm Dương, nơi ở cũ của Lưu Phu đã không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại một mảnh phế tích. Về phần những cư dân năm xưa sống gần đó, cũng không tìm được một ai.

Lần này Lưu Khảm hiến rượu, công lao không nhỏ.

Nếu Mông tướng quân có ý định đợi sau khi Lưu Khảm thành niên, dẫn hấn vào đại doanh Lam Điền, mình sao không biết thời biết thế, tặng cho hấn một ân tình chứ?

Nghĩ tới đây, Nhâm Hiêu lập tức sai người mang tới hộ tịch của Lưu Khảm. Trầm ngâm một lát, y nhắc bút ghi vào phần để trống tại nguyên quán bốn chữ "Tần Dương Đông Hương".

Tần Dương, là nơi ở của hậu nhân Lưu thị Đường quốc năm xưa từng sống ở Tần quốc.

Cũng chính là từ giờ khắc này, trên người Lưu Khảm đã thật sự có dấu vết của lão Tần Nhân rồi. Mặc kệ Lưu Khảm có nguyện ý thừa nhận chuyện này hay không, nhưng trên hộ tịch của hấn đã thể hiện rõ ràng, hấn là hậu duệ của lão Tần Nhân.

48. Chương 49. Phong Thiện Lương Phụ Sơn

Cái gọi là nấu rượu thật ra cũng không phức tạp. Đơn giản mà nói, chính là quá trình chiết xuất lắng màu rượu. Đường nhiên, hoàn thành một chu trình như thế cũng khá tốn thời gian.

Lý Tất áp giải Lưu Khảm về đến nhà. Đây là nhà theo ý nghĩa thật sự, không phải là nhà thuê ở chỗ Thẩm Thực Kỳ.

Lưu Khảm vừa mới trở về lấy rượu, bởi vợ vội vàng vàng nên cũng chưa kịp nhìn kỹ nhà mới này. Hiện tại đã đạt được mục đích, tâm trạng hấn tự nhiên bình tĩnh lại, hấn dừng ở trước cửa nhà, chăm chú quan sát chung quanh.

Mười khoảnh ruộng đồng đã thu gặt xong, hầu như đều ngoài dự liệu của mọi người, mười khoảnh đất hoang này mà Lưu Khảm mua sau một năm trồng trọt đã thu hoạch rất phong phú. Thậm chí còn tốt hơn so với những ruộng tốt giá trị vạn tiền. Điều này thật khiến cho mọi người thất kinh. Không chỉ có mười khoảnh ruộng của Lưu Khảm được mùa thu hoạch, mà ngay cả ruộng đồng của Thẩm Thực Kỳ gần kề nhà Lưu Khảm cũng được mùa thu hoạch. Thẩm Thực Kỳ đã mua năm mươi khoảnh, trong đó có ba mươi khoảnh dùng để trồng trọt, còn lại hai mươi khoảnh đất thì dùng để xây nhà cho Lưu Khảm và cho mình. Hai ngôi nhà, đã bao lấy một con suối ở giữa hình thành một nơi bí mật.

Vậy mà chỉ có ba mươi khoảnh để cày ruộng mà rõ ràng cũng thu hoạch được mùa. Trong thành huyện Bái có không ít người không có thổ địa, cũng không có tài sản, chỉ có thể đi làm công nhân, kiếm tiền rất cực khổ. Mà những người này đi làm công giúp Lưu Khảm và Thẩm Thực Kỳ, sau khi vụ mùa thu hoạch kết thúc, thanh toán tiền công xong, ai nấy cũng đều mặt mày rạng rỡ.

Lẽ nào, thổ địa gần vùng lầy này thật sự màu mỡ như vậy?

Không ít người bắt đầu rục rịch, muốn mua thổ địa gần vùng lầy, thế nhưng hiện tại mà mua thì giá cả đã không còn thấp như trước nữa. Một khoảnh đất tăng vọt lên bốn ngàn tiền, trực tiếp bán còn được năm nghìn tiền, không ai có thể nghĩ đến một năm trước, đất hoang ở đây không một ai ngó ngang tới.

Lưu Khảm đối việc đồng áng có thể nói là dốt đặc cán mai, chỉ là cái gì cũng biết một chút. Thẩm Thực Kỳ từng nói, khối đất đai này trước kia, cũng chính là khoảng bảy tám mươi năm trước từng là một ruộng

tốt màu mỡ, nhưng không biết tại sao càng ngày càng kém, càng ngày càng cằn cỗi. Dần dần, không còn ai trồng trọt ở chỗ này nữa, thổ địa cũng theo đó mà hoang phế.

Huyện Bái hồ nước ngang dọc, vào mùa mưa, nước dâng cao, mang đến một lượng phù sa rất lớn, lâu ngày sẽ trở thành ao bùn như hiện tại.

Lưu Khám nghĩ, đây là bởi vì nguyên nhân không có bón phân.

Đất đai cũng giống như con người, nếu như luôn luôn làm việc không chút nghỉ ngơi, không cho ăn uống nước, rất nhanh sẽ suy sụp. Đất đai cũng không bón phân, không nuôi dưỡng, thì khi trồng trọt, khai khẩn nhiều, dù màu mỡ đến đâu cũng sẽ dần dần cằn cỗi.

Vì vậy, mọi người sẽ hoang bỏ đất đai, đi khai khẩn đất mới, mà không biết rằng, với đất cằn cỗi mà nói, để hoang lâu, ở một mức độ nào đó cũng là sự nghỉ ngơi lấy lại sức.

Bùn trong ao bùn chính là phân tốt nhất. Mùa thu Tào Vô Thương thu phân thả vào đất, qua một mùa đông, băng tuyết hòa tan, hòa với phân vào đất, đầu xuân khai khẩn, mảnh đất đang chết kia lại lập tức tràn đầy sức sống.

Tính toán ra, thời gian một năm ở đây, với thu nhập từ bán rượu và trồng trọt, tài sản của Lưu Khám đã tăng hơn bốn vạn tiền rồi. Bốn vạn tiền, là con số mà tiểu dân phổ thông căn bản không dám tưởng tượng, dù là phụ thân của Tào Vô Thương tuế bổng một năm cũng chỉ được mấy nghìn tiền mà thôi. Lúc giá cả đất đai lên cao, Tào Đình trưởng vô cùng hối hận nhưng lại không dám kể lể với ai.

Năm ngoái lúc Lưu Khám mua đất, Thẩm Thực Kỳ cũng dụ Tào Vô Thương mua. Tào Vô Thương dao động, nhưng gã lại không có tiền, hơn nữa chuyện trí nghiệp lớn như vậy, cần phải xin ý kiến của Tào Đình trưởng.

Tào Đình trưởng chết sống không chịu đáp ứng, còn cứng rắn nói:

- Để xem thằng cháu Lưu gia và tiểu tử Thẩm Thực Kỳ kia sang năm bị chê cười như nào.

Giờ thì hay rồi, chẳng thấy chê cười đâu, nhưng đỏ mắt thì có. Nay còn muốn mua trí nghiệp, táng gia bại sản cũng chỉ có thể đổi lấy được một hai khoảnh đất mà thôi. Tào Đình trưởng già cả, cũng không phải là người có dã tâm, nên sau đó ông gác chuyện này qua một bên.

Nhà của Lưu Khám có một viện tử nhỏ, diện tích không lớn. Tường viện được xây bằng đất, cao hơn người. Trong viện có một cây hoa hòe, cành lá sum xuê. Tuy rằng hôm nay lá cây khô vàng, thế nhưng giữa ánh trời chiều vẫn khiến người khác cảm nhận được bừng bừng sinh khí. Ba gian phòng nhỏ, hai chuồng bò, hậu viện còn có một phòng củi đơn sơ.

Từ thời kỳ Chiến Quốc, mọi người đã phổ cập đất nung làm ngói. Nhưng nhà người bình thường không thể dùng ngói để làm nóc nhà. Nóc nhà bằng ngói là tượng trưng cho thân phận, không thể tùy tiện sử dụng. Ngoại trừ quan phủ ra, thì những gia tộc giàu có mới có thể dùng ngói.

Nhà người bình thường chỉ có thể dùng cỏ tranh mềm để làm nóc nhà, đồng thời còn được gọi bằng một danh từ đặc biệt, là Bạch ốc, ý nghĩa là gì không cần nói cũng biết, phòng ốc là dành cho dân thường ở. Đương nhiên rồi, phòng ở làm bằng cỏ tranh nhưng đỉnh, không thể đánh đồng với nhà ở có mái ngói được.

Nhưng Thẩm Thực Kỳ lại nghĩ ra một biện pháp. Sau khi vớt bùn ra, quét lên cỏ tranh, sau đó nện chặt dùng một khuôn mộc để phân cách, rải lên trên nóc. Từ xa nhìn, cỏ tranh trắng bóng lay động theo gió, giống bạch ốc nhà dân thường, nhưng lại tốt và bền hơn nhiều.

Khám phu nhân đứng ở cửa, thấy Lưu Khám trở về, trong ánh mắt loang loáng ánh lệ.

- Mẫu thân, hài nhi đã trở về!

- Về là tốt rồi, về là tốt rồi. . .

Tuy rằng biết rõ, mấy ngày tới con trai sẽ phải quay lại nhà lao, nhưng bởi đã được Thẩm Thực Kỳ và Đường Lệ khuyên giải, nên bà cũng không quá tỏ ra buồn bã. Thẩm Thực Kỳ tới, Đường Lệ cũng ở đây, còn có Tào Vô Thương, Chu Xương cũng đến. Ở huyện Bái, Lưu Khám không quen biết nhiều người, nên

hôm nay ngoại trừ Tào Tham và Nhâm Ngao đang trực trong nhà lao, thì hầu như mọi người đều tụ tập trong tiểu viện.

Khám phu nhân chuẩn bị cơm nước phong phú, ngay cả đám người Lý Tất cũng được chiêu đãi.

Nhà của nhà Lưu Khám tuy rằng ít phòng, nhưng không vấn đề gì, Thẩm Thực Kỳ thì ở cùng mình, ba phòng còn lại đều đang trống, đủ để bố trí cho mọi người. Đương nhiên, Lý Tất phải ở lại trong nhà Lưu Khám, để giám thị hắn.

Bữa cơm này ăn tới tận nửa đêm mới xong. Lưu Khám lấy ra Tứ Thủy Hoa Điêu, làm Lý Tất và quân Tần uống đến thoải mái, nhưng dù vậy, năm quân Tần cũng không dám uống nhiều, kết thúc tiệc rượu, đám người Đường Lệ cáo từ, năm quân Tần cũng tự giác ra ngoài canh giữ ở sân. Rất rõ ràng họ cũng lo lắng Lưu Khám bỏ trốn vào ban đêm, đến lúc đó bọn họ sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Mẫu thân, hài nhi muốn hỏi mẹ một việc!

Lúc Lưu Khám và Khám phu nhân ở một mình, sau khi do dự chốc lát, hắn mở miệng nói.

Khám phu nhân nhìn Lưu Khám, khẽ thở dài một hơi:

- A Khám, mẹ biết con muốn hỏi cái gì. . . Thế nhưng, đã là chuyện quá khứ rồi, giờ con hỏi, thì có ích gì? Đừng nghĩ nhiều nữa, đợi sau khi con chấm dứt phạt tác, nếu con không muốn sống ở nơi này nữa, mẹ con ta sẽ chuyển đến nơi khác. Dù gì với chúng ta, có hộ tịch, có tiền, thiên hạ rộng lớn vẫn có nơi cho chúng ta dung thân.

Về phần giữa chúng ta và Lữ gia, đã không còn liên quan gì nữa. Bọn họ nghĩ như nào, mẹ không quan tâm, trong lòng mẹ chỉ mong được sống yên ổn.

Bà nói đến nước này rồi, vấn đề mà Lưu Khám muốn hỏi đến bên miệng lại không thể mở lời.

Hắn nhận ra, tựa như Khám phu nhân không hài lòng với Lữ gia. Về phần là nguyên nhân gì, hắn không dám hỏi nên không hỏi thêm gì nữa.

Ban đêm, Lưu Khám nằm trên sập, trần trọc không ngủ được.

Có lẽ là hoàn cảnh mới, khiến hắn cảm thấy không thoải mái, có lẽ là trong lòng còn khúc mắc, trước sau không cởi ra được, nên hắn không ngủ được.

Bất giác gà gáy.

Một năm đã dường thành thói quen, Lưu Khám vừa mơ màng ngủ thoáng cái đã tỉnh giấc.

Hắn mặc quần áo đi ra ngoài, hoạt động gân cốt trong sân, hít sâu một hơi, ra sức lắc đầu.

Người đã chết, chuyện đã qua, sao có thể tìm hiểu được chứ? Hãy quý trọng những gì trước mắt đi.

49. Chương 50. Phong Thiện Lương Phụ Sơn

Tháng 11 năm Thủy Hoàng thứ 2, Thủy Hoàng đế nghi trượng ra Hàm Dương, qua Hàm Cốc quan, bắt đầu lần đầu đông tuần của mình.

Sở dĩ xuất phát từ tháng 11 cũng không phải là không có nguyên nhân.

Cử hành Phong thiện mừng một tháng giêng, mà Thủy Hoàng để lại phát ra một đạo chiếu thư kỳ lạ vào tháng mười, hủy bỏ lịch pháp vốn có, sửa tháng mười hàng năm làm đầu năm. Nghe nói, việc phát ra chiếu

lệnh này cũng không phải là xuất từ ý của Thủy Hoàng đế mà là do kiến nghị của người họ Lư nước Yến. Người này tên là Lư Sinh, không ai biết, ngay cả Thủy Hoàng đế Doanh Chính cũng tôn xưng y là Lư tiên sinh. Có người nói, y là học trò của Tiễn Môn Tử Cao tiên nhân Yến quốc, có pháp thuật vũ hóa thăng tiên, rất được Thủy Hoàng đế kính trọng.

Tiến Môn Tử Cao là phương sĩ thời kỳ Yến quốc Vương Cơ Bình, lúc đó đã được xưng Cao linh năm trăm tuổi, từng được Chu U Vương chính mắt thấy ông ta đi qua lửa. Tiễn Môn Tử Cao công bố mình có một pháp thuật, chỉ cần kiên trì tu luyện, khi về già thân thể tan biến, có thể biến thành thần tiên, thăng thiên.

Tề quốc vương Điền Nhân Tề, Điền Ích Cương, Yến quốc Vương Cơ Bình đối với việc này vô cùng tin tưởng, đã đối đãi với Tiễn Môn Tử Cao và một người khác tên là Tống Vô Kỵ như khách quý. Còn làm theo như lời hai người này nói, phái ra rất nhiều người cùng Tiễn Môn Tử Cao đi tìm kiếm Tam Thần Sơn.

Nhưng Tiễn Môn Tử Cao còn chưa trở về thì những quân vương này đều...ôm chết hết.

Sau này lại truyền ra tin tức, nói Tiễn Môn Tử Cao ở hải ngoại đã vũ hóa thăng tiên, còn trên Tam Thần Sơn, dành cho người có duyên đi vào.

Nếu ai có thể tìm được Tam Thần Sơn, thì sẽ tìm được thuốc trường sinh bất lão. Lư Sinh tự sinh là học trò của Tiễn Môn Tử Cao, đương nhiên là được Thủy Hoàng tôn kính. Dựa theo lý luận ngũ hành, âm dương biến ảo, bốn mùa tương ứng mà Lư Sinh nói thì mùa đông là sự khởi đầu.

Nếu Tần quốc lấy mùa đông làm năm đầu, thì số mệnh sẽ được trường tồn.

Thủy Hoàng đế đã có tâm muốn Đại Tần quốc tồn tại thiên thu muôn đời, nên đương nhiên vô cùng tin tưởng cách nói số mệnh này.

Tuy rằng tể tướng Vương Quán, Đình úy Lý Tư, Nội sử Mông Diêm cực lực khuyên can, thế nhưng Tần Thủy Hoàng đã quyết rồi, thì ai có thể khuyên can được ông. Vừa lúc là đúng năm khởi đầu, là thời tiết đẹp vạn vật sống lại, thích hợp cử hành Phong thiện đại điển tại Thái Sơn.

Tháng mười hai, Thủy Hoàng đế lên Dịch Sơn (Đông Nam huyện Trâu Sơn Đông), mệnh Lý Tư dùng tiểu triện Tần khắc bi văn, khen ngợi công đức của mình.

Lúc khắc bi tại Dịch Sơn, Thủy Hoàng Đế bắt đầu khởi hành, cuối tháng mười hai thì đến Khúc Phụ thủ đô của Lỗ quốc, triệu tập bảy mươi hai nho sinh, cùng thưởng lượng Phong thiện đại điển.

Thái Sơn khó đi, dựa theo ý tứ của Thủy Hoàng Đế Doanh Chính, trực tiếp sai người mở một con đường lên núi, nhưng bảy mươi hai nho sinh đều đứng ra phản đối, đồng thời nói:

- Thời cổ, quân vương Phong Thiện đều phải dùng cành lá hương bồ bao vây bánh xe, tỏ rõ tấm lòng nhân ái, không muốn áp đất đá cây cỏ lên trên núi. Về phần tế tự đại địa, hết thảy đều sử dụng cỏ cây, biểu thị trái tim khiêm tốn với trời xanh.

Sắc mặt Thủy Hoàng Đế lập tức âm trầm xuống.

Ông là một người cực kỳ tự phụ, sao có thể nguyện ý tỏ sự khiêm tốn trước đại địa?

Thời cổ, tế thiên làm là phong, tế tự đại địa là thiện. Dựa theo ý trước đó của Thủy Hoàng Đế, xây dựng đài cao trên Thái Sơn, có thể dễ dàng tiếp nhận thiên thần, sau đó lại chuyển tới Lương Phụ Sơn (Là Đông Nam Thái An, đỉnh của Thái Sơn), dọn sạch mặt đất. Bởi vì mặt đất của Lương Phụ Sơn rất dày, đủ để tế tự đại địa. Nhưng học trò nho gia này lại không hiểu như thế, cứ kiên trì muốn Thủy Hoàng Đế phải Phong thiện theo cổ chế.

Nếu không phải vì phương định thiên hạ, cần lôi kéo nhân tâm, thì dựa theo tính tình của Thủy Hoàng Đế, sớm đã giết đám nho sinh này rồi.

Dưới sự kiên trì của các nho sinh, Thủy Hoàng Đế cuối cùng phải thỏa hiệp, nhưng trong lòng ông đã nảy sinh ấn tượng không chút tốt đẹp nào với nho sinh rồi.

Phong Thiện đại điển chính thức bắt đầu vào mùa một tháng giêng. Phong thiện điển lễ này vốn là một thủ đoạn biểu diễn quyền uy của các đế vương quý tộc, dựa theo đạo lý mà nói, Thủy Hoàng đế hẳn là nhân

vật chính cho lần Phong thiện đại điển này, nhưng Thủy Hoàng Đế Doanh Chính lại không có chút nào vui vẻ.

Sau khi Phong thiện đại điển kết thúc, Doanh Chính uể oải về tới hành cung dưới chân núi Thái Sơn.

- Phụ Hoàng!

Thủy Hoàng Đế vừa ngồi xuống, một thanh niên mang theo một nữ đồng da trắng như ngọc, tuổi chừng bảy tám tuổi đi vào đại điện.

Bé gái vừa nhìn thấy Thủy Hoàng Đế, lập tức vui vẻ kêu to, giẫy ra khỏi bàn tay của thiếu niên kia, hưng phấn chạy tới, nhảy vào lòng Thủy Hoàng Đế.

Thủy Hoàng Đế thường ngày nghiêm khắc, nhưng lúc thấy bé gái này thì lại rất vui vẻ, nở nụ cười hiếm thấy. Doanh Chính giang tay ôm bé gái vào lòng, bẹo má bé gái.

- Quả nhi hôm nay trong hành cung đã làm những gì?

Bé gái này chính là con gái út của Tần Thủy Hoàng Tần Doanh Chính, được ông sủng ái nhất, tên là Doanh Quả. Đừng nhìn Doanh Chính bình thường nghiêm khắc, nhưng lúc gặp Doanh Quả thì luôn hiền lành yêu chiều với Doanh Quả, cho nên thanh niên dẫn Doanh Quả tới lộ vẻ đổ kỵ.

Thanh niên tên là Doanh Phù Tô, cũng chính là con trai cả của Doanh Chính.

- Quả nhi, đừng quấy nhiễu phụ hoàng. Phụ hoàng bận rộn cả ngày đã mệt rồi.

Doanh Chính cười nói:

- Không sao không sao...Quả Nhi ở đây, trẫm sao mệt? Phù Tô, có chuyện gì không?

Phù Tô do dự một chút, khẽ nói:

- Phụ Hoàng, nhi thần thấy từ lúc phụ hoàng trở về dường như không vui vẻ lắm?

Nụ cười trên mặt Doanh Chính tan biến.

- Trẫm là thiên tử, là người tối cao trong thiên hạ. Hôm nay Phong thiện, vốn là việc của trẫm, nhưng trẫm lại nghĩ, mình chẳng khác gì con rối bị những người kia xỏ kéo. Bọn họ muốn trẫm làm gì, trẫm phải làm theo. Trẫm mất hứng, trẫm không vui!

Cũng khó trách Doanh Chính có cảm giác như vậy.

Nho sinh y theo cổ chế, thì mọi hành động Phong Thiện đều phải hợp theo lễ pháp. Nhưng Doanh Chính thấy, hình như không phải ông Phong thiện, mà là đám nho sinh Phong thiện. Danh tiếng của ông hết thảy đã bị các nho sinh cướp đi rồi.

Doanh Chính sao có thể chịu đựng được cảm giác như vậy?

Doanh Phù Tô vừa nhắc tới, lập tức khiến Doanh Chính càng thêm tức tối, mặt nghiêm lại, làm cho nhiệt độ không khí dường như giảm xuống.

- Phụ hoàng, đừng nên tức giận...Phụ hoàng, cười đi!

Doanh Quả tựa như không cảm nhận được, cuộn tròn trong lòng Doanh Chính, nghịch chòm râu của ông. Đây cũng chính là ý đồ của Doanh Phù Tô khi dẫn Doanh Quả tới đây. Khi y phát hiện Doanh Chính tựa như không vui, lập tức lo lắng người bên mình sẽ bị liên lụy. Mà người duy nhất có thể khiến Doanh Chính hết giận, chính là Doanh Quả.

Quả nhiên, Doanh Quả vừa làm nũng, thái độ của Doanh Chính ôn hòa xuống rất nhiều. Ông đỡ khóc đỡ cười nhìn bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Doanh Quả đang nghịch chòm râu của mình, nhưng lại không hề giận mà cúi xuống, gõ lên trán Doanh Quả hai cái.

Nói đến cũng kỳ lạ, lửa giận trong lòng ông dường như cũng giảm bớt đi.

- Được rồi, đừng nhắc tới chuyện không vui nữa.

Doanh Chính ngẩng đầu lên nói làm Doanh Phù Tô như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

“Người con trai cả này cái gì cũng giỏi, binh pháp thao lược, trị quốc điển chương, đều rất tinh thông. Tuy nhiên tính tình cổ hủ, hơi mềm yếu, không biết tương lai có chấp chưởng được thiên hạ không? Xem ra, trăm còn phải bận rộn thêm một thời gian, tìm cơ hội, nhất định phải tôi luyện nó một chút, bằng không thì không thể nào yên tâm.”

- Hôm nay tế phẩm Phong thiện, xuất sắc nhất là rượu vạn tuế.

Doanh Chính cười nói:

- Ngay cả những kẻ kia cũng nói, chỉ có rượu vạn tuế mới xứng để tế phẩm, khen miệng không dứt. Rượu vạn tuế quả nhiên là tốt.

Doanh Phù Tô cũng cười:

- Đây cũng là Mông nội sử nhọc lòng, bằng không chẳng phải là thất kính với trời thần rồi sao? Nghe Mông nội sử nói, có thể tìm được Rượu vạn tuế, là công lao của Nhâm Hiêu Nhâm Huyện trưởng. Tôn phụ hoàng chiếu lệnh, Huyện trưởng Nhâm Hiếu ở ngoài điện nghe chiếu, chẳng hay phụ hoàng có hứng thú triệu kiến hần không?

Doanh Chính nghe vậy gật đầu, lại có chút trầm ngâm suy nghĩ.

- Nhâm Hiêu, là Nhâm Hiêu xuất thân Thiết Ưng Duệ sĩ đúng không?

- Chính là hần!

Doanh Chính nói:

- Nghe nói tiểu tử này làm Huyện trưởng huyện Bái cũng không tệ, là một nhân tài. Lúc trước Mông Nghị đề nghị trăm phái Nhâm Hiêu đến Tứ Thủy, trăm còn thấy lạ, một Thiết ưng duệ sĩ, sao có thể đảm đương nhiệm vụ này...Hắc hắc, không ngờ hần chưa hề làm trăm mất mặt.

Doanh Phù Tô cười nói:

- Ánh mắt của Thượng Khanh đại nhân đương nhiên là không sai rồi ạ

- Đã vậy, để Nhâm Hiêu vào điện yết kiến đi. Ta cũng muốn xem Thiết ưng duệ sĩ văn võ toàn tài này rốt cuộc là người như nào.

50. Chương 51: Sơ Văn Lưu Gia Tử

Nhâm Hiêu tay chân luống cuống hầu ở ngoài hành cung.

Rượu Vạn Tuế được liệt vào tế phẩm Phong thiện, theo Nhâm Hiêu thì đúng là chuyện phải làm theo lễ thường. Vốn chỉ là muốn giúp Lưu Khâm có được một cái lệnh ân xá, có thể giúp Lưu Khâm khỏi phải chịu khổ vì bị phạt, để hần sớm ngày thoát ly khổ hải. Nhưng thật không ngờ, lệnh ân xá chưa tới mà lại tới một đạo chiếu thư.

Nhâm Hiêu phụng chiếu đi tới Thái Sơn hậu giá!

Nói cách khác, Thủy Hoàng đế rất có thể sau khi tế trời sẽ đích thân triệu kiến y.

Đây cũng không phải lần đầu tiên y gặp Thủy Hoàng đế. Trước kia lúc vẫn còn là Thiết ưng duệ sĩ Duệ sĩ, Nhâm Hiêu đã từng gặp Thủy Hoàng đế không chỉ một lần. Đương nhiên, Nhâm Hiêu chỉ là yết kiến Thủy Hoàng đế từ rất xa. Lần gần đây nhất, ở ngoài đại điện cung Hàm Dương, do đại nhân Thượng Khanh

Mông Nghị giới thiệu, phụng chiếu đi tới Huyện Bái. Lần ấy, Nhâm Hiêu vẫn phủ phục ở ngoài điện, thậm chí đến khi rời khỏi cung Hàm Dương, cũng không ngẩng đầu lên để nhìn Doanh Chính đường hoàng một chút. Nhưng sự trang nghiêm ở đại điện cung Hàm Dương làm cho Nhâm Hiêu trọn đời khó quên.

Hoàng đế lệnh cho ta hậu giá là có ý tứ gì? Lẽ nào là muốn ban thưởng cho ta sao?

Nhâm Hiêu trong lòng thấp thỏm lo âu, thậm chí khi Mông Diêm gọi y cũng không nghe thấy...

Mông Diêm cũng không tức giận. Những quan viên nhỏ giống như Nhâm Hiêu khi gặp Thủy Hoàng để đầu như vậy. Thật ra không chỉ có bọn người như Nhâm Hiêu mà tất cả các quan viên của triều Đại Tần, ngoại trừ rất ít một vài người khi yết kiến Thủy Hoàng để vẫn giữ thần thái tự nhiên ra thì những người khác phần lớn đều giống như Nhâm Hiêu.

- Nhâm Hiêu!

- Dạ, tiểu tướng ở đây!

Cuối cùng Nhâm Hiêu lúc này cũng nghe thấy tiếng gọi của Mông Diêm, vội vã ổn định tâm thần, cung kính trả lời. Tuy rằng đã không còn là Thiết ưng duệ sĩ, thế nhưng Nhâm Hiêu khi nói chuyện cùng với Mông Diêm, vẫn cố gắng duy trì giống như trước đây.

Mông Diêm xuất thân từ đại doanh Lam Điền, ba đời đều phụng sự cho Thủy hoàng. Hiện giờ làm tới chức Nội sử, cai quản Hàm Dương, đồng thời thống lĩnh Thiết ưng duệ sĩ.

Thủy Hoàng đề tín nhiệm huynh đệ Mông Diêm, quả thực không ai có thể sánh kịp.

Người Hàm Dương nói vui, Mông Diêm chính là quân sư của Thủy Hoàng đế. Trước khi Thủy Hoàng đế ra bất kì quyết định nào, nhất định phải cùng với huynh đệ Mông gia thương nghị.

Thậm chí còn có một cách nói như vậy: ngày nào thừa tướng Vương Quán thôi chức, thừa tướng thứ hai của Đại Tần triều này, sẽ do Mông Diêm tranh với Lý Tư. Tuy rằng Nhâm Hiêu đã rời khỏi Thiết ưng duệ sĩ, thế nhưng trước mặt Mông Diêm cũng không dám chậm trễ chút nào.

Mông Diêm cười cười:

- Đừng có căng thẳng, bệ hạ rất thoải mái, tính tình khoan dung độ lượng, một hồi thấy bệ hạ, nghìn vạn lần trấn tĩnh. Người đã từng theo ta làm Thiết ưng duệ sĩ, chớ để đánh mất thể diện của Thiết ưng duệ sĩ. Hơn nữa, bệ hạ cũng không thích lắm cái loại người không có can đảm.

- Tiểu tướng xin lĩnh giáo!

Thủy Hoàng đề khoan dung độ lượng sao? Tuy Nhâm Hiêu biểu hiện ra vẻ cung cung kính kính nghe theo, thế nhưng trong lòng cười khổ không thôi.

Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có Mông Diêm người mới nói như thế...

Mông Diêm lại hỏi:

- Biết nói sao chưa?

Nhâm Hiêu ngẩn ra, vội hỏi:

- Xin đại nhân dạy bảo!

Mông Diêm gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thực rất đơn giản, cứ nói thật mà thôi. Trước mặt bệ hạ, nghìn vạn lần không nên giấu diếm dù chỉ một việc nhỏ. Chỉ cần người có chút nói dối, bệ hạ nhất định sẽ nhận ra. Mặc kệ là chuyện tốt chuyện xấu, cứ thành thực trả lời, người biết nên làm như thế nào rồi chứ?

Nhâm Hiêu do dự một chút:

- Tiểu tướng đã biết!

Lúc này, một tên nội thị trắng trẻo khôi ngô, tướng mạo tuấn tú, nhưng dưới hàm không có râu đi ra hành cung, lớn tiếng nói:

- Truyền Trưởng Huyện Bái Nhâm Hiêu yết kiến.

Nhâm Hiêu vội vàng chỉnh đốn áo mũ, cung kính đáp:

- Thần, Trưởng Huyện Bái Nhâm Hiêu, khấu kiến Ngô hoàng!

Vừa nói vừa nhất nhất theo sau gã nội thị nọ lên điện. Tên nội thị này, Nhâm Hiêu cũng quen biết, chính là Triệu Cao ở bên cạnh Thủy Hoàng đế.

Có người nói, Triệu Cao này là một người yếu sinh lý bẩm sinh.

Khi Thủy Hoàng đế còn chưa đăng cơ, đã đi theo bên cạnh Thủy Hoàng đế.

Thiện ngữ xa, rất có sức mạnh. Hơn nữa lại hiểu biết chữ nghĩa, đối với Thủy Hoàng đế vô cùng trung thành và tận tâm.

Hành cung Thái sơn, là cung của Lỗ quốc vương xây dựng lúc trước. Khí thế trang nghiêm to lớn kém hơn cung Hàm Dương.

Nhưng chỉ vì một người mà thay đổi.

Thủy hoàng đế Doanh Chính ngồi ngay ngắn trên điện, nhưng làm cho Nhâm Hiêu sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ. Trong hoảng hốt, dường như y đã về tới cung Hàm Dương.

- Thần, Nhâm Hiêu khấu kiến Ngô hoàng, cầu chúc Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Nhâm Hiêu phủ phục trên đại điện hành cung, cảm xúc dâng trào. Yết kiến Thủy Hoàng đế gần như vậy, lúc trước đây, quả thực là việc mà y nằm mơ cũng không dám tưởng. Từ cửa cung Hàm Dương tới bệ rồng, khoảng cách chừng năm trăm bước. Mà hành cung Thái sơn này, khoảng cách chỉ có ba trăm bước.

Thậm chí Nhâm Hiêu nghĩ, y có thể cảm nhận được long khí của Thủy hoàng đế khi hô hấp.

- Nhâm Hiêu, hãy bình thân.

- Thần, tạ ơn bệ hạ!

Nhâm Hiêu đứng lên, nhưng vẫn cúi đầu như cũ.

Doanh Chính nói:

- Nhâm Hiêu, tiến lên năm mươi bước nói.

- Thần, tuân chỉ!

Nhâm Hiêu cảm giác ngực của mình, hình như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, thân thể khẽ run lên, nhưng không phải bởi vì sợ hãi, mà là bởi vì hưng phấn.

Dè dặt bước tới năm mươi bước, Nhâm Hiêu ngẩng đầu lên.

Thiết ưng duệ sĩ, là cận vệ của Thủy Hoàng đế Doanh Chính. Nhưng yết kiến gần đến mức như vậy, cũng là lần đầu tiên của Nhâm Hiêu từ trước đến nay.

- Nhâm Hiêu, người Nghĩa Cừ!

Thủy Hoàng đế sắc mặt trầm ổn, nhưng trong giọng nói lại lộ ra một phần thân thiết:

- Trẫm nhớ kỹ ngươi. Lúc trước chiếm lấy Hàm Đan, là ngươi thống lĩnh một trăm Thiết ưng duệ sĩ, là người đầu tiên chạy ào vào trong thành Hàm Đan. Cũng bởi vì lần ấy, ngươi từ Công Thừa mà thăng nhiệm Ngũ đại phu... Trẫm có nhớ lắm không?

Công Thừa, là tước vị thứ tám trong hai mươi tước của quân Tần, mà Ngũ đại phu lại chính là tước vị thứ chín.

Nhâm Hiêu chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông thẳng lên tới đỉnh đầu.

- Ngô hoàng thánh mệnh, nói một chút cũng không sai.

- Người là người Tần, lại vừa là Thiết ứng duệ sĩ của trẫm. Lúc đầu khi Mông Nghị tiến cử người cai quản địa phương, trẫm còn có chút lo lắng, sợ người làm không tốt, cho nên vẫn để tâm đến người. Nhâm Hiêu, người làm khá lắm, không làm mất mặt của người Tần, lòng trẫm rất an ủi, lòng trẫm rất an ủi.

Mặc kệ người đời sau đánh giá Thủy Hoàng thế nào, nhưng không thể phủ nhận, thủ đoạn của Thủy Hoàng để Doanh Chính, lại vô cùng cao minh.

Chỉ mấy chữ ‘Lòng trẫm rất an ủi’, đã làm cho Nhâm Hiêu lệ nóng doanh tròng, phủ phục trên đại điện, ngay cả thanh âm cũng trở nên có chút nghẹn ngào.

- Bệ hạ, người cũng gầy rồi!

Trong mắt của Doanh Chính, hiện lên một chút tình cảm ấm áp, thanh âm càng thêm nhu hòa:

- Nhâm Hiêu, đứng lên đi.

- Xin thứ cho thần thất thố!

Nhâm Hiêu đứng lên, ngực vẫn là có chút khó có thể bình tĩnh như cũ. Câu nói mà y vừa nói kia, cũng phát ra từ trong nội tâm. So với trước đây khi y rời khỏi Hàm Dương thì nhìn thoáng qua, Thủy Hoàng để quả thật là gầy hơn rất nhiều.

Cũng khó trách, Doanh Chính là một người cực kỳ chăm chỉ, hơn nữa vô cùng chú ý tới hiệu quả làm việc.

Lúc sáu nước được bình định, Thủy Hoàng để có rất nhiều việc cần phải làm. Cải cách các phương diện về chính trị, văn hóa, kinh tế, có thể nói là mỗi một vấn đề từ thời Chu tới nay có rất nhiều quy chế quy định. Huống chi, việc lớn trong thiên hạ, đều do một mình Thủy Hoàng để quyết định.

Căn cứ vào sự ghi chép ở hậu thế, Thủy Hoàng để mỗi ngày phê công văn chỉ thị, lấy ‘Thạch’ mà tính. Chưa phê xong một thạch, tuyệt đối không nghỉ ngơi. Công văn một thạch, chất lên chừng một người đứng. Thủy Hoàng để làm việc hết ngày dài lại đêm thâu, quả thật gầy đi.

Nghe được một lão thần, một lão thuộc hạ ân cần thăm hỏi một câu, trong lòng Thủy Hoàng để có thể nào lại không cao hứng chứ?

- Nhâm Hiêu, lần này người tiến cống rượu Vạn Tuế, tốt lắm!

Nhâm Hiêu vội vàng nói:

- Cái này cũng không phải là công lao của thần, mà là do một tiểu dân nơi thần quản lý làm ra.

- Sao? Chỉ một tiểu dân, lại có thể có bản lĩnh thế này ư?

Nhâm Hiêu nói:

- Bệ hạ, cũng không phải là tiểu dân bình thường, có thể nói, xuất thân của người kia là người Tần.

Thủy Hoàng để nhíu mày, có chút không hài lòng nói:

- Nếu là người Tần, vì sao lại ở cái nơi hẻo lánh như thế? Nhâm Hiêu, người hãy nói rõ đi.

- Khởi bẩm thánh thượng, lúc đầu khi thần tới Huyện Bái, đã phát hiện người này. Lúc đó, bệ hạ chưa ban bố lệnh thống nhất tiền, tiểu dân kia lại cầm đao bố trong tay, toàn bộ đổi thành tiền Tần... Bệ hạ, người có điều không biết, sáu nước khinh rẻ người Tần, tiền Tần lại càng bị coi là loại tiền kém, nếu có sử dụng cũng rất kỳ thị. Thần lúc đó thấy kỳ quái, vì vậy âm thầm điều tra một chút.

Sắc mặt Thủy Hoàng để chuyển biến tốt đẹp một ít, đồng thời cũng cảm thấy kỳ lạ.

- Kết quả điều tra ra sao?

Nhâm Hiêu nói :

- Tiểu dân kia tên là Lưu Khâm, theo sự điều tra của thần, chính là người Tần ở Dương Đông, tổ tiên đã từng là kỵ tướng dưới trướng của tiên vương, tên là Lưu Tùng. Năm đó tiên vương công phá Lạc Dương, nhưng không ngờ... Lưu Tùng bởi vậy đã bị liên lụy, sau đó hậu nhân đã chạy ra Hàm Cốc quan.

Doanh Chính a một tiếng.

Tuy Nhâm Hiêu cũng không nói ra ‘Tiên vương’ là ai, nhưng sao ông có thể nào lại không rõ.

- Hậu nhân của Lưu Tùng này sau khi chạy ra Hàm Cốc quan, lưu lạc tới quận Tam Xuyên. Nhưng Lưu gia trước sau lòng vẫn hướng về Tần, vì vậy mới có hành vi đổi tiền.

Doanh Chính khẽ gật đầu:

- Việc năm đó, cũng không thể trách Lưu gia được... Ủ, người nói, Lưu này... tên gọi là gì?

- Lưu Khảm!

- Lưu Khảm làm thế nào sản xuất ra rượu Vạn Tuế được vậy?

Giống như Mông Diêm đã căn dặn, Nhâm Hiêu không dám giấu diếm một chút gì.

Lúc y phát hiện Lưu Khảm, sau đó huyết chiến ở đại trạch Chiêu Dương, việc chính tay Lưu Khảm giết Vương Lăng, kể rõ đầu đuôi gốc ngọn. Thủy Hoàng đế nghe rất lấy làm thú vị, nghe đến chỗ hay, ông vỗ tay cười to:

- Không sai, không phải là người Tần ta sao lại vũ dũng như thế?

- Thế nhưng, về sau lại...

Nhâm Hiêu vừa chuyển đề tài, đem Lưu Khảm vì cứu trưởng tử Lữ gia cho nên phải vào lao ngục, đánh gãy chân của Lữ Trạch, đều nhất nhất nói ra.

Lúc này Nhâm Hiêu cho rằng, Thủy Hoàng đế chắc là rất tức giận.

Lưu Khảm tự tung tự tác, rõ ràng là chống lại luật pháp của Tần. Y thấp thỏm bất an liếc nhìn Thủy Hoàng đế, nhưng phát hiện sắc mặt của Doanh Chính rất bình tĩnh, cũng nhìn không ra hỉ nộ ái ố. Chỉ là trong mắt lại hiện lên vẻ như hồi tưởng, ngồi ở trên long tọa (ghế vua), không nói gì.

Doanh Chính sinh ra ở Hàm Đan, đã làm một con tin.

Hàm Đan lúc đó, thuộc về kinh đô của nước Triệu. Cừu hận giữa người Tần và người Triệu, đã tới mức khó có thể hóa giải.

Không vì cái gì khác, cuộc chiến ở Trường Bình, người Tần giết bốn trăm nghìn quân Triệu, khiến cho thanh niên nước Triệu khan hiếm, người già khóc con, phụ nữ khóc chồng, con cái khóc cha. Loại cừu hận này đã không thể nào hóa giải. Thân là con tin nước Tần, những ngày Doanh Chính sinh sống ở Hàm Đan làm sao không biết.

Nhưng có một gia đình, đã từng chiếu cố Doanh Chính.

Về sau Hàm Đan bị quân Tần công phá, Doanh Chính vì trả thù người Triệu năm đó nhục nhã ông, tàn sát hết thấy, chỉ có chỗ ở của gia đình họ, Doanh Chính hạ lệnh nếu dám động đến một cây một cỏ, giết không tha. Chính vì mệnh lệnh này, cho nên có rất nhiều người Triệu may mắn còn sống sót.

Mặc kệ người khác nói Doanh Chính như thế nào, tàn bạo cũng được, lãnh khốc cũng được.

Trong lòng của mỗi người, đều có một góc thánh thiện. Ngồi ở trên vương vị, nhất định phải dựa theo quy tắc trò chơi mà hành sự. Doanh Chính cũng là như vậy.

Khẽ thở dài một hơi, Doanh Chính từ trong hồi ức tỉnh táo lại.

- Lưu Khảm này, thật ra là một người trọng tình nghĩa, là một hán tử, không hổ là hậu duệ Lão Tần Nhân ta.

Ông đứng lên, chấp tay trầm giọng nói:

- Lưu Khảm tuy xem nhẹ luật pháp, trong trường hợp đó đã phạt một năm, như vậy là đủ rồi... Chém Vương Lăng, công lao không nhỏ. Nhâm Hiêu, truyền ý chỉ của trẫm, miễn hình phạt còn lại cho Lưu Khảm, khôi phục tước công sĩ. Lần này hiến rượu Vạn Tuế, khiến cho việc tế trời được thuận lợi... Ủ, thăng chức một

bạc... Cát nhắc Lưu Khâm là Thượng Tào. Từ hôm nay trở đi, hoàng thất dùng rượu tế tự, đều có rượu Vạn Tuế thay thế.

Thượng Tào, bậc thứ hai trong hai mươi chức tước, có thể hưởng bổng lộc một trăm.

Doanh Chính nói xong, ánh mắt sáng quắc ngưng mắt nhìn Nhâm Hiêu, sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo.

- Nhâm Hiêu, ngươi thật to gan!

51. Chương 52: Nhà Bên Có Thiếu Nữ Vừa Mới Trưởng Thành (1)

Người ta thường nói, Thủy Hoàng đế tính tình thất thường khó mà nắm bắt được.

Sau khi đến Hàm Dương, Nhâm Hiêu đã nghe những lời đồn như vậy. Vừa rồi nói chuyện với Thủy Hoàng đế một phen, y thậm chí đã quên mất chuyện này.

Hiện tại nghe một câu nói của Doanh Chính, làm cho Nhâm Hiêu nhớ lại, người ở trước mặt của y, chính là Thủy Hoàng đế chí cao vô thượng.

- Có tội thần!

Nhâm Hiêu phủ phục trên đại điện, run giọng thỉnh tội.

Doanh Chính nói:

- Từ khi Thương quân lập ra, hai trăm năm qua chưa từng có ai có thể làm lay động. Lữ gia này, tự ý trốn tránh mộ binh, lẽ ra phải đầy ra Tư Khẩu để trấn thủ biên cương. Thế mà, bản thân ngươi là một người hiểu luật pháp, vậy mà lại tự ý sửa đổi luật pháp, tội đáng tru di, tội đáng tru di a...Nhâm Hiêu, hiện tại ngươi đã biết tội chưa?

Nhâm Hiêu giật mình lạnh toát:

- Thần...biết tội!

- Chỉ là, về vấn đề này cũng không phải là không thể tha thứ được.

Lời nói của Doanh Chính vừa chuyển làm cho Nhâm Hiêu cảm thấy nhẹ nhõm. Y nói:

- Nếu không có chuyện này xảy ra, chỉ sợ Lưu Khâm cũng không thể làm ra rượu Vạn Tuế. Ngươi hiến rượu vốn là có công, hiện tại công tội tương đương...Nhâm Hiêu, trăm phần quyết như vậy, trong lòng ngươi có điều gì không phục không?

- Thần, không có điều gì không phục.

- Đã như vậy, ngươi lui xuống đi. Việc ở Lữ gia, ngươi đã xử lý qua, trăm cũng sẽ không thay đổi. Nhưng mà, sau này lại có chuyện giống như vậy xảy ra, trăm tuyệt đối không tha cho ngươi. Được rồi, hôm nay trăm đã mệt mỏi, ngươi hãy lui ra trước đi.

Nhâm Hiêu sợ hãi nói:

- Thần, tuân chỉ!

- Còn nữa, lúc ngươi lui ra, lập tức quay về Huyện Bái, đôn đốc Lưu Khâm sản xuất rượu Vạn Tuế, chuyện này không được có sai lầm nữa. Mặt khác, lúc ngươi trở lại, mặt cáo Đồ Tuy. Nói là, trăm muốn hấn trước hết đi tới Bành Thành hậu giá, không được sai sót. Còn những chuyện khác, không cần nhiều lời.

Nhâm Hiêu mừng rỡ:

- Thần, tuân chỉ!

Dứt lời, Nhâm Hiêu mới vừa đứng lên chuẩn bị rời đi, đột nhiên lại nghe Thủy Hoàng đế quát một tiếng:

- Chậm đã!

- Bệ hạ còn cần dặn điều gì ạ?

Nhâm Hiêu bỗng đứng căng thẳng, có phần lúng túng.

Lúc này Doanh Chính lại nở nụ cười, đưa tay cởi bội kiếm ở thắt lưng xuống, lệnh cho nội thị Triệu Cao mang kiếm, đi tới trước mặt Nhâm Hiêu, hai tay đưa tới.

- Người...ở Huyện Bái làm rất tốt, kiếm này là khen thưởng, lui xuống đi.

Thủy Hoàng để phát tay áo rời đi, làm cho Nhâm Hiêu đầu choáng não trống. Sau khi đi ra đại điện hành cung Thái Sơn, vẫn còn cảm thấy trời đất quay cuồng. Một cơn gió nhẹ thổi qua, giạt mình lạnh toát, lúc này mới ý phát hiện, không ngờ lưng áo đã ướt đầm.

Nhưng rồi Nhâm Hiêu cũng bình tĩnh lại.

Nhìn bội kiếm trong tay giống như vừa nằm mơ. Kiếm trong tay y, tên là Giới. Chính là do Tần Chiêu Vương Doanh Tắc làm ra. Tần Chiêu vương, cũng chính là tổ phụ của Doanh Chính, Tần Chiêu Tương Vương. Kiếm Giới chính là khi Tần Chiêu Vương đăng cơ, lấy đồng ở Nam Sơn, mời một người nổi danh tên là Háo Thi làm một năm mới xong. Dài ba thước, trên thân kiếm có khắc chữ Tần lớn theo kiểu chữ triện. Sở dĩ gọi là 'Giới', là vì có ẩn ý bên trong là chó kiêu căng nóng nảy.

Tần Võ Vương vũ dũng hơn người, nhưng tính tình nóng nảy giống như lửa.

Sau này, Tần Võ Vương vì chuyện tư tình cá nhân mà chết thảm ở Lạc Dương. Trong khoảng thời gian này, nước Tần đã trải qua rất nhiều khó khăn, cục diện chính trị bất ổn. Sau khi Tần Chiêu Tương Vương đăng cơ, làm ra kiếm Giới, bên trong cũng có ý tránh vết xe đổ. Trải qua năm mươi hai năm phấn đấu, nước Tần cuối cùng đã hùng bá thiên hạ.

Mà nay, Thủy Hoàng để lại đem tặng bội kiếm này đưa cho Nhâm Hiêu.

Tuy rằng không hề có chút phong thưởng nào, nhưng đối với Nhâm Hiêu mà nói, điều này lại có ý nghĩa giống như phong thưởng vạn lượng vàng ròng. Trong lòng của Nhâm Hiêu vui mừng quá đỗi...

Mông Điem có việc phải đi, Nhâm Hiêu phụng mệnh của Doanh Chính, không dám chần chờ, cả người suốt đêm chạy về Huyện Bái.

Cái gọi là Thượng Tào, tuy có tước vị, nhưng cũng không thể được miễn việc quân binh.

Gió xuân dần dần ấm áp, vạn vật như được hồi sinh.

Lưu Khâm bỏ đi áo tù nhân, ung dung bước ra khỏi đại lao Huyện Bái. Bọn người chí cốt Thẩm Thực Kỳ, cười hì hì chờ ở bên ngoài đại lao.

- A Khâm, chúc mừng người!

Lưu Khâm cười lớn bước tới trước, ôm lấy từng người bọn người Thẩm Thực Kỳ.

Sau cùng nắm mạnh một quyền vào Thẩm Thực Kỳ, cười nói:

- Kỳ ca, ta cũng muốn chúc mừng người a!

Thẩm Thực Kỳ mặc một áo ngoài màu xanh, đầu đội mũ màu đen làm từ vỏ cây trúc, vẻ mặt tươi cười, chấp tay nói:

- Cùng vui, cùng vui.

Những năm cuối Chiến Quốc, nhạc lễ không còn nữa.

Tuy rằng khái niệm 'Sĩ' đã mờ nhạt, thế nhưng vẫn như trước có sự tôn quý không như những người thường.

Thẩm Thực Kỳ vì hỗ trợ Lưu Khâm nấu rượu, được cất nhắc lên một cấp, hiện nay là chức 'Công sĩ', chính thức trở thành một 'Sĩ'. Có thể những kẻ sĩ ở sáu nước sẽ không thừa nhận, nhưng thân phận 'Sĩ' này của Thẩm Thực Kỳ cũng được triều đình nước Tần thừa nhận, so với chức vị 'Sĩ' này, đổi lại càng thêm đường đường chính chính.

Đã có 'Sĩ' lại còn thêm mang mũ.

Thẩm Thực Kỳ đầu đội mũ đen, đứng giữa đám người lại càng thêm nổi bật.

Đường Lệ có chút đỏ kị lắc đầu cười mắng:

- Nhà ngươi đừng có khoe khoang không ngớt nữa. Nếu không có A Khám, ngươi cũng chỉ là một dân đen?

Tào Vô Thương cũng rất tức giận nói:

- Không sai không sai, ngươi thật sự là có vận may. A Khám, ngươi cũng không biết, ngày hôm qua lúc Tiêu tiên sinh đến nhà thông báo, lúc đó lão cha lão nương của hắn đều ngất đi đấy...A Khám, điều này không thể, ngươi không thể bên này nặng bên này nhẹ, sau này nhất định phải nghĩ biện pháp cho chúng ta cũng được mang mũ kiềm trên đầu.

Kiềm, có nghĩa là 'Đen'.

Nước Đại Tần chuộng đen, vì vậy gọi dân chúng ở Kỳ Trì là đầu đen.

Mà mũ kiềm, hiện nay được quốc gia thừa nhận là mũ chính quy. Kể sĩ của sáu nước thì sao? Quốc gia không thừa nhận, ngươi thì là cái rắm.

Chỉ có đeo mũ kiềm, rốt cuộc mới được quốc gia thừa nhận là 'Sĩ'.

Điều này cũng khó trách bọn người Đường Lệ, Tào Vô Thương, con mắt xám ngắt, Thẩm Thực Kỳ càng thêm vô cùng đắc ý, đối với sự châm chọc xung quanh, không ngờ vẫn vô tư.

Lưu Khám cười vô cùng hài lòng.

Nhâm Ngao cùng với Tào Tham cũng tới tiễn Lưu Khám.

Hôm nay Lưu Khám không còn phải lao dịch, Lý Tất cũng không còn ở lại lao ngục. Nhưng khi rời khỏi lao ngục, Lưu Khám để cho Thẩm Thực Kỳ tặng cho Lý Tất năm mươi vò Tứ thủy hoa điều làm cho Lý Tất mừng đến con mắt đều híp lại. Hắn nhận được tin tức, ít ngày nữa sẽ lên đường, quay lại Hàm Dương báo danh.

- Chúc mừng ngươi, A Khám!

Nhâm Ngao có vẻ tiếc nuối:

- Nhưng mà, ta thật sự không muốn thả ngươi ra ngoài. Những lúc ngươi ở đây, cả ngày chúng ta đều uống rượu vui vẻ, ngươi vừa đi, sau này phải sống như thế nào mới tốt?

- Nhâm đại ca, Tào đại ca, mấy ngày nay nhờ có các ngươi trông nom, cũng cho các ngươi thêm rất nhiều phiền phức. Có câu núi xanh còn đỏ, nước biếc chảy dài. Tình ý huynh đệ giữa ngươi và ta, há có thể vài cái vò rượu là có thể nói rõ ràng? Nếu thích, cứ tìm ta, huynh đệ sẽ quét dọn giường chiếu mà đợi.

- Chờ một câu nói này của ngươi.

Nhâm Ngao cười lớn, cố hết sức ôm lấy Lưu Khám.

- Được rồi, được rồi, đừng có ở chỗ này mà đông dài nữa, rất trẻ con. Thẩm thẩm ở nhà đã chuẩn bị cơm nước, lão Nhâm lão Tào, hai người các ngươi cũng cùng đi đi... Ha ha, hôm nay nếu chúng ta không say không về, đem những thứ để dành của A Khám uống cho y chẳng còn gì cả.

Tào Tham mỉm cười:

- Các ngươi đi trước đi. Ta cùng với lão Nhâm còn phải ở lại trực nữa, không thể đi được. Dù sao cũng là người ở trong thành, lúc nào muốn uống rượu, tất nhiên sẽ đi tìm các ngươi. Mau trở về đi, chớ để cho thẩm thẩm nóng ruột chờ ở nhà.

Lưu Khám cũng không khách sáo, vẫy tay với hai người Tào Tham và Nhâm Ngao.

Đương nhiên, Thẩm Thực Kỳ là người khôn ngoan, nghĩ chuyện lâu dài cho Lưu Khám, đã sớm mang theo mười vò Tứ thủy hoa điều, tiến vào phòng của người gác ngục. Lưu Khám quay đầu nhìn một chút về lao ngục phía sau, ánh mắt chợt có chút mơ màng, trong một năm qua, đối với Lưu Khám mà nói giống như

vừa mới hôm qua? Cũng mặc kệ như thế nào, Lưu Khảm biết, đời này của hắn, đều không thể quên được cuộc sống trong khoảng thời gian này.

Đi thôi, về nhà thôi!

52. Chương 53: Nhà Bên Có Thiều Nữ Vừa Mới Trưởng Thành (2)

Tuy không phải là lần đầu tiên quay về nhà mới, hơn nữa tân gia đã qua một tháng rồi.

Thế nhưng khi Lưu Khảm thấy ánh sáng trắng rạng rỡ trên đỉnh từ xa, lay động theo gió, lại không kìm nổi sinh ra một loại an bình chưa bao giờ có.

Đây là nhà của ta a!

Hắn chạy ào tới, kêu lên từ xa:

- Mẫu thân!

Khảm phu nhân đứng ở cửa, khi thấy Lưu Khảm, nở nụ cười nhưng lại chảy nước mắt. Trong một năm khi Lưu Khảm chịu phạt tác, tuy nói là không lo chuyện cơm áo, thế nhưng Khảm phu nhân cảm thấy rất sợ hãi. A Khảm, bất tri bất giác đã lớn lên thành trụ cột trong nhà.

Lúc trước, Lưu Khảm cùng với Thẩm Thực Kỳ nấu rượu, Khảm phu nhân vẫn lo lắng.

Rượu bán đầy trên đường phố, Lưu Khảm có thể sản xuất ra cái loại rượu gì? Thế nhưng lại vượt ra ngoài dự liệu của bà, Lưu Khảm chế ra rượu ngon độc nhất vô nhị. Hôm nay có thể nói Lưu gia một ngày thu về đầu tiên cũng không khoa trương chút nào. Đặc biệt, ‘rượu Vạn Tuế’ vừa ra, làm cho cả quận Tứ Thủy đều sôi trào. Tuy là nói, rượu Vạn Tuế đã trở thành rượu tiến cống, người thường căn bản không thể uống, nhưng Tứ Thủy hoa điều vẫn còn.

Đó chẳng phải là là một người đặc đạo, cả họ được nhờ?

Khi rượu Vạn Tuế được Thủy Hoàng đế khâm điểm là rượu cống tế trời, giá của Tứ Thủy hoa điều cũng theo đó mà tăng vọt.

Tại Bình Thành, Tứ Thủy hoa điều chôn một năm đã được bán với giá trên trời là ba nghìn tiền. Đây mới là loại rượu chân chính, so với rượu Hoa Điều mới ủ xong miệng khô càng thêm nồng đậm. Nếu như nói, Thẩm Thực Kỳ trước kia vẫn còn chưa rõ dụng ý rượu của Lưu Khảm, hiện tại đã rõ ràng.

Quán trọ nhỏ của Thẩm Thực Kỳ ở Huyện Bái đã đóng cửa.

Hiện tại là chuyên dùng để làm mặt tiền để bán rượu, cả ngày ngựa xe như nước, tiếng ồn ào không ngớt.

Ai còn dám nói Lưu Khảm là một kẻ ngu si? Kẻ ngu si có thể nấu ra Tứ Thủy hoa điều, rượu Vạn Tuế sao? Ngay cả Lữ ông cũng phải giương mắt nhìn.

Một năm qua, Lưu Khảm đã cao hơn Khảm phu nhân, gần như là tám thước.

Khi hắn chạy đến trước mặt Khảm phu nhân, nói chuyện cần phải cúi đầu. Mẫu tử hai người ai cũng không nói, chỉ yên lặng nhìn nhau.

Mặc dù ở trong lòng, Lưu Khảm vẫn có chỗ không thể chấp nhận thân phận của A Khảm Khảm phu nhân. Nhưng cái thân thể này, huyết mạch tương liên cốt nhục thân tình, làm sao có thể chặt đứt. Sau một lúc lâu, Lưu Khảm nhẹ giọng nói một câu:

- Mẫu thân, hôm nay hài nhi ... đã trở về!

- Đã trở về thì tốt, về là tốt rồi!

Khảm phu nhân kéo tay Lưu Khảm, bảo bọn người Thẩm Thực Kỳ đi vào sân.

Vách tường của một bên sân bị đập vỡ, thoát nhìn là đang xây dựng thêm. Hôm nay Lưu Khảm đã là Thượng Tào, chỗ ở đương nhiên phải khác với trước kia. Chúc Thượng Tào, nên có hai chỗ ở, ba con trâu, nuôi hai đái. Cái gọi là đái, chính là người hầu.

Người hầu cũng chia làm ba bảy loại.

Một loại là làm giúp, gọi là nô bộc; còn một loại là đãi, gọi là đãi nô.

Đãi nô, còn gọi là nô lệ. Chuyện sống chết đều nằm ở trong tay của chủ nhân. Chủ chết đãi chết, trừ khi chủ nhân đặc xá, bằng không suốt đời là nô. Không chỉ hần cả đời là nô, con, cháu, chất, chỉ cần gia đình chủ nhân còn có người, đời đời đều là nô lệ.

Đãi nô này, không phải ai cũng có.

Đừng thấy Lữ gia gia tài bạc triệu, nhưng lại không có tư cách có đãi nô cho mình. Chỉ có ‘Sĩ’, hơn nữa là ‘Sĩ’ được quốc gia thừa nhận, mới xứng có đãi nô. Lúc này, hiện tại trong nhà Lưu Khâm cũng không có đãi nô, tất cả còn phải chờ khi Lưu Khâm gặp Nhâm Hiêu, mới xứng có.

Vượt ra ngoài ý liệu của Lưu Khâm chính là, trong nhà có một người khách.

Lữ Tu!

Thắt lưng nàng mang một cái giống như cái tạp dề, trên mặt vẫn còn dính nhọ nôi, bưng một cái chén thịt nướng, đi vào trong phòng.

Lưu Khâm vừa thấy Lữ Tu, không khỏi ngẩn ra. Dù thế nào hần cũng không ngờ lại nhìn thấy Lữ Tu ở chỗ này.

- A Tu, vì sao muội lại ...

- Khâm, vì sao lại nói thế?

Khâm phu nhân có chút không vui, đưa tay vỗ một chút phía sau lưng Lưu Khâm:

- A Tu mới từ Phong Ấp trở về từ hôm qua.....

Khâm phu nhân hạ giọng nói:

- Đừng trách a Tu không thăm con, hôm nay nàng cũng là lén chạy đến.

Hai gò má của Lưu Khâm giật giật một chút, lập tức cười nói:

- A Tu, khổ cực cho muội ...

Vậy mà một câu nói này, làm cho nước mắt của Lữ Tu chảy xuống. Khâm phu nhân nhất thời luống cuống tay chân, cả Lưu Khâm cũng không biết làm sao.

- A Tu chớ khóc, khóc sẽ không đẹp!

- Đúng vậy, đúng vậy, a Tu người đừng khóc... Có cái gì uất ức, hãy nói cho ta biết. Chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ giúp người.

Lưu Khâm thấy Khâm phu nhân nhìn chăm chăm, đành phải bước tới khẽ an ủi.

Không an ủi còn đỡ, an ủi liền...Lữ Tu lại càng khóc lớn hơn, nước mắt như đê vỡ, ào ào chảy xuống.

Bọn người Thẩm Thực Kỳ chỉ có thể xấu hổ ngồi một bên, nhìn chung quanh, giả vờ như không thấy chuyện gì.

- A Khâm, đều tại muội không tốt. Nếu như lúc trước không phải muội tìm huynh giúp đỡ, huynh sẽ không phải chịu khổ nhiều như vậy, tỷ tỷ ...

Trong lòng Lưu Khâm, bỗng nhiên quặn thắt.

Muốn hỏi tình hình của Lữ Trĩ, thế nhưng lời nói tới miệng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Khâm phu nhân vẫn khuyên giải, cuối cùng cũng làm cho Lữ Tu ngừng khóc. Trong lúc này, cuối cùng Lưu Khâm cũng biết rõ ràng nguyên do mọi việc. Sau khi Lữ Trĩ gả cho Lưu Bang, đã ở lại trong nhà của Lưu Bang ở Trung Dương. Nhưng, bởi vì Lưu Thoan không vừa ý Lưu Bang, cho nên liên lụy cả Lữ Trĩ, khiến nàng cũng đã bị rất nhiều uất ức.

Lúc Lưu Bang đón dâu, Lưu Thoan đã phân chia tài sản luôn rồi.

Những ruộng đất tốt trong nhà đều cho con cả Lưu Bá và con thứ là Lưu Trọng. Những thứ tốt còn lại, đều để lại cho vợ chồng y và đứa con nhỏ Lưu Giao, ở cùng với vợ chồng Lưu Thoan. Về phần Lưu Bang, chỉ chia cho một ít ruộng đất cần cỗi. Người này vốn đã không thích làm ruộng, đến lúc này lại càng tệ, đã nửa năm ngay cả ruộng đất của mình ra sao cũng không biết, tất cả đều dựa vào một mình Lữ Trĩ, lo liệu việc nhà.

Sau hôn lễ không bao lâu, Lưu Bang đã bỏ đi.

Mang theo Lư Quán cùng Chu Bột, nói là muốn đi tìm một ít biện pháp phát tài.

Đến mức rốt cục là làm cái gì? Không ai biết rõ. Nhưng hai người Phàn Khoái, Hạ Hầu Anh ở Huyện Bái làm viên quan nhỏ, đã không thể tiếp tục làm nghề cũ.

Vừa đi, thoáng chốc đã nửa năm...

Lưu Khảm ở một bên, thấy Lữ Tu đã bình tĩnh trở lại. Diện mạo như hoa lê ướm mưa, điềm đạm đáng yêu, làm cho hắn cảm thấy rất đau lòng.

Đồng thời, trước mắt phảng phất hiện ra dáng dấp tươi cười dịu dàng của Lữ Trĩ.

Trong lòng đau xót, Lưu Khảm đứng dậy, xoa người muốn đi ra ngoài...

- A Khảm, người muốn làm gì?

- Ta...

Lưu Khảm nói đến cửa miệng, lại không biết nên nói như thế nào. Đúng vậy, ta muốn gì? Ta...có thể làm cái gì?

Trước kia Huyện Bái thuộc về đất Sở.

Người dân Sở rất thoải mái, đối với chuyện nam nữ không chú ý lắm. Chỉ cần vừa mắt, sẽ có thể ở ngoài đồng trống mà giao hợp.

Thế nhưng một khi đã gả cho người, trừ khi nhà trai đồng ý giải trừ hôn ước, nhà gái đừng mong có được tự do. Mà hôm đó, Lữ Trĩ hạ được trong rượu.

Lưu Khảm sau này đầu óc không tỉnh táo, nhưng đối với Lữ Trĩ, trong ký ức vẫn còn nhớ rõ.

“Cái đuôi nhỏ kia từ trước đã đi theo bên cạnh ta, từ nay về sau sẽ không còn nữa...Xa nhau, cũng có lẽ biểu thị quyết tâm? Có thể, đều có đủ cả.”

Lữ Trĩ là một cô gái rất quả quyết, nếu đã nói ra nhất định sẽ làm được.

Thẩm Thực Kỳ nhân cơ hội ở một bên trêu chọc Lữ Tu, Khảm phu nhân đi tới bên cạnh Lưu Khảm, vỗ vỗ phía sau lưng hắn.

- A Khảm, quên đi...Hiện giờ con đến đó, sẽ càng làm cho nàng thêm khó xử. Có một số việc, vận mệnh đã an bài, không thể thay đổi được.

Không thể thay đổi được sao?

Hay là, vì sao lại muốn thay đổi?

Đến giờ Lưu Khảm cũng không thể rõ rốt cục đối với Lữ Trĩ là loại tình cảm nào. Nếu nói có tình cảm tốt, Lữ Tu cho hắn ấn tượng tốt hơn. Thế nhưng, trong lòng cuối cùng vẫn luyến tiếc, không dứt bỏ được. Hay là, ta phải làm cái gì? Thế nhưng phải làm cái gì bây giờ?

- A Khảm, người nói xem, kế tiếp chúng ta làm thế nào?

Đường Lệ nhìn Lưu Khảm, chuyển hướng trọng tâm câu chuyện. Lữ Tu một bên, chung quy cũng là một cô gái nhỏ, lúc Thẩm Thực Kỳ khuyên bảo vài câu, đã tươi cười rạng rỡ.

Nghe Đường Lệ hỏi như thế, những ánh mắt đều nhìn về phía Lưu Khảm.

Đúng vậy, bước tiếp theo nên đi như thế nào đây?

Bất kể là Đường Lệ hay Chu Xương, Tào Vô Thương hay Thẩm Thực Kỳ, thậm chí cả Khám phu nhân đều tin tưởng Lưu Khám, nhất định sẽ có hành động.

Lưu Khám phục hồi tinh thần lại, trầm ngâm không nói.

Sau một lát, hần ngẩng đầu, mỉm cười:

- Bước tiếp theo, trước tiên ta chuẩn bị phòng ở cho tốt, sau đó tìm đất nô tốt cho hai người.

- Những điều này..?

Tào Vô Thương nóng nảy:

- A Khám, dù thế nào người cũng phải nghĩ cách, để ta được mang mũ quan nha. Nếu không, nhìn a Kỳ mỗi ngày lắc lư trước mặt của ta, thật sự là khó chịu. Không được, ta mặc kệ, chuyện này...Người nhất định phải nghĩ cho ta một biện pháp.

Bọn người Đường lệ nhìn Tào Vô Thương ra cử chỉ ở trên đầu, nhin không được cười ha ha.

Lưu Khám cười nói:

- Lão Tào, người đừng lo. Muốn mang mũ quan, kỳ thực không khó...Chỉ là, chúng ta cần phải chờ, chờ một cơ hội.

Tào Vô Thương sao lại không biết phải cần một cơ hội?

- Thế nhưng phải đợi tới khi nào đây!

Ánh mắt Lưu Khám lộ vẻ sâu xa, nhìn về phía bên ngoài phòng. Phòng khách này, đối diện với cái sân, từ nơi này, có thể thấy trời đất bao la.

- Sẽ không lâu lắm, có lẽ...sẽ mau tới mức người không tưởng được.

Lữ Tu lặng lẽ ngồi ở bên cạnh Khám phu nhân, từ góc độ của nàng, chỉ có thể nhìn một bên Lưu Khám. Con mắt ươn ướt, quyến rũ, cơ hồ muốn chảy ra nước. Gò má trắng hồng với lúm đồng tiền, giống như ráng chiều xa xôi. Trái tim bỗng dưng đập mạnh, một loại tình cảm khó hiểu nổi lên trong lòng.

Tỷ tỷ nói thật không sai... A Khám, thật ra không ngốc một chút nào!

53. Chương 54. Đất Nô (1)

Trời đã sáng!

Lúc hừng đông nổi lên mưa nhỏ, đến khi trời sáng thì ngừng lại.

Đồng ruộng bị bao phủ bởi một màn mưa bụi, nước mưa đầu xuân rơi vào trong lòng đất, kích thích một mùa đông giá rét đang say ngủ, một mùi thơm ẩn sâu trong đất. Có chút mùi của cây cối, có chút mát mẻ sáng khoái. Từ chỗ sâu trong lòng đất phát ra niềm vui thú trên đời, làm cho người ta càng thêm phần chán.

Lưu Khám dậy thật sớm, ở trong đình viện đánh một bài quyền, luyện một hồi võ, trong lòng suy nghĩ có nên chuẩn bị một vài dụng cụ hay không? Hiện nay, Thủy Hoàng cấm cất giữ vũ khí bằng đồng sắt trong dân gian, trong nhà của những người bình thường đều không thể cất giữ binh khí và khí giới.

Tình hình của Lưu Khám tốt hơn một chút, bởi trong nhà có một cây kiếm trần Võ Sơn do Triệu Đà tặng cho hần, cả Xích kỳ cũng không thể phát hiện.

Bất quá, những chuyện nhỏ này sau này cứ từ từ mà chuẩn bị, cũng không làm lỡ việc. Việc cấp bách là phải đi tìm Nhâm Hiêu để xác định tước vị Thượng Tào. Vì vậy, vừa qua giờ mẹo, Lưu Khám thưa với mẫu thân, lấy một cây trúc đằng (cây dù lợp bằng lá), từ tốn ra khỏi nhà, dọc theo con đường đất nhỏ, thoải mái đi đến thành Huyền Bái.

Trúc đằng, cũng chính là tiền thân của cây dù ở đời sau.

Có người nói là do sự phụ Lỗ Ban phát minh ra, đã từ rất lâu rồi.

Đường từ nhà của Lưu Khâm đến Huyện Bái khoảng chừng nửa canh giờ. Lưu Khâm cũng không nóng vội, thường thức cảnh sắc ven đường, chậm rãi mà đi.

Không khí thời Tần, rất tươi mát, rất dễ chịu.

Bên đường có một hàng cây thùy liễu, cùng với ngọn gió đầu xuân, mưa bay lất phất, tạo ra một cảnh sắc tuyệt vời.

Lưu Khâm chưa bao giờ chú tâm thưởng thức cảnh sắc ở thời Tần này. Từ khi tới thời đại này, hầu như lúc nào cũng có chuyện, không có được an ổn dù chỉ chốc lát. Hôm nay, với tâm trạng thoải mái, thưởng thức cảnh đẹp nông thôn vào đầu xuân này, Lưu Khâm cảm thấy chuyến đi này thật khó có được nha.

Tường che thành đông Huyện Bái, đã được tu sửa.

Mô đất ở tường thành cao chỉ có hơn hai trượng, thế nhưng hình dạng so với lúc chưa bị tàn phá, không biết đã được bao nhiêu. Hôm nay, các tội phạm Huyện Bái đang tu sửa ở tường thành phía tây. Lưu Khâm vào thành, bắt buộc phải đi qua đó, vì vậy tiện đường nhìn thoáng qua.

Lúc này những người đang chịu tội, dưới sự giám sát của Nhâm Ngao, đang nhìn chăm chăm mọi người làm việc trong mưa bụi.

- A Khâm, sao ngươi lại tới đây?

Lúc Nhâm Ngao thấy Lưu Khâm, lộ vẻ giật mình. Rõ ràng, Nhâm Ngao cho rằng, hôm nay Lưu Khâm trở về nhà, chắc sẽ nghỉ ngơi một chút. Vậy mà, sáng sớm đã chạy tới đây. Vì vậy bước nhanh tới đón, cười ha hả nói với Lưu Khâm.

- À, một lát nữa định đi thăm viếng Huyện Trưởng, tiện đường đến xem mọi người... Nhâm đại ca, những người hôm nay vì sao lại ít như vậy? Hơn nữa có rất nhiều người mới nữa.

Nhâm Ngao quay đầu nhìn thoáng qua những tù phạm đang chịu phạt này, cười cười:

- Tối qua khi nhận được mệnh lệnh, hễ là những tội phạm khỏe mạnh, suốt đêm áp tải đến Huyện Tương. Sau đó, một nhóm tội phạm khác lại đến, phần lớn là những người già yếu, tay trái gà không chặt, bị phạt làm lao dịch.

Đổi đi? Thảo nào rất nhiều gương mặt quen thuộc đều nhìn không thấy!

- Nhâm đại ca, có phải chỉ đổi đi những người của chúng ta ở đây không?

Nhâm Ngao nhíu mày, suy nghĩ một chút nói:

- Vậy cũng không phải... Đêm qua lão Tào cùng với tướng lĩnh giao nhận quân Tần cùng áp tải. Nghe đâu là quận Năng, quận Tứ Thủy... Dù sao cũng ở trong quận Tứ Thủy, trong vòng mười ngày tội phạm ở ba quận phải áp giải đến Huyện Tương.

Việc này chắc là phải có một hành động lớn rồi...

Lưu Khâm đang trầm ngâm, bên tai lại đột nhiên truyền đến một hồi rối loạn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người tóc hoa râm, nhìn có vẻ như là một thư sinh, bỗng nhiên ngã vào trong vũng bùn, không đứng dậy nổi.

Những người tội phạm quanh đó vội vã chạy tới nâng dậy.

Nhâm Ngao vừa thấy, lập tức chạy tới, rút ra bội kiếm, lớn tiếng quát:

- Làm gì, định làm gì? Mau làm việc, đừng ở chỗ này lười biếng... Trình tiên sinh, Trình tiên sinh... Có chuyện gì? Đang yên lành, vì sao bỗng dừng lại thế này?

Lưu Khâm cũng theo Nhâm Ngao chạy tới, ngồi xổm xuống bắt mạch cho người nọ.

Nhìn mặt, bắt quá chỉ trên dưới bốn mươi tuổi, vì sao tóc lại bạc đến thế này? Hơn nữa, Nhâm Ngao xưng hô với người này cũng có chút thú vị. Tiên sinh, y lại xưng hô với người này là tiên sinh? Phải biết rằng, thư sinh này bắt quá cũng chỉ là một tội phạm, sao lại gọi hai tiếng ‘Tiên sinh’?

- Nhâm đại ca, là bị đối!

Lưu Khám nhanh chóng xác định tình trạng của thư sinh ấy.

Một người tội phạm nói:

- Đại nhân, ngày hôm trước chúng ta bị đưa tới Huyện Tương, vậy mà chưa kịp lấy lại hơi sức, lại lập tức bị đưa đến đây. Không phải chúng ta không muốn làm việc cho tốt, chỉ là không có sức lực... Đã hai ngày, tổng cộng chúng ta chỉ mới ăn có hai bữa cháo loãng thôi.

Nhâm Ngao nghe vậy, lông mày nhíu chặt.

Hôm qua lúc những người này đến Huyện Bái, đã khuya.

Dựa theo quy định của lao ngục Huyện Bái, giờ thìn cho ăn một bữa cháo, chạng vạng cho ăn một bữa cơm, tổng cộng hai bữa. Mà hiện giờ, mới chỉ là giờ mẹo.

- Trước hết các người chăm sóc cho hần, việc này cần phải báo với Huyện Trưởng.

Nhâm Ngao vừa nói vừa gọi một ngục tốt tới, căn dặn gã trông coi giúp ở đây, sau đó nói với Lưu Khám:

- A Khám, chúng ta cùng nhau vào thành đi.

Lưu Khám suy nghĩ một chút, ngoắc một phạm nhân tới, cầm trúc đăng đưa cho hần.

- Che cho hần một chút đi... Cơ thể hần không khoẻ lắm, nếu gặp phải nước mưa, nói không chừng sẽ mất mạng. Nhâm đại ca, chúng ta đi.

Cũng không để ý tới người tù phạm này có cảm kích mình hay không, trong lòng Lưu Khám âm thầm cảm thấy may mắn.

Một ngày, sớm hơn chỉ có một ngày!

Nếu như trễ một ngày, nói không chừng mình cũng sẽ bị đưa đến Huyện Tương. Như vậy triệu tập tù phạm khỏe mạnh trên qui mô lớn như vậy, chắc chắn là có hành động lớn.

- Những người này là từ đâu tới?

- Có người nói là từ Cù Nhẫn tới, vốn là chuẩn bị áp giải tới quận Tam Xuyên, bởi vì tội phạm ở chỗ chúng ta điều động đi, Huyện Trưởng xin Quận thủ đại nhân đem bọn họ đến đây... Bắt quá người cũng thấy đấy, đám người tay trái gà không chặt này, căn bản là không làm được việc nặng gì. Huyện Tương cũng có chút quá đáng, áp giải đến đây vậy mà cũng không cho bọn họ ăn.

Lưu Khám vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Cù Nhẫn là ở chỗ nào?

Nhâm Ngao gãi gãi đầu, cười nói:

- A Khám, người hỏi khó ta rồi. Cả đời của ta chỉ quanh quẩn ở Bành Thành, vậy mà hỏi ta nơi đó là ở đâu? Nhưng thật ra lão Tào có nói với ta một chút, hình như là ở hướng Tây Nam. Cụ thể là ở đâu, ta cũng không rõ ràng lắm... Ha hã, hình như là cách chúng ta ở đây rất xa, bọn người kia đi hơn năm mươi ngày đấy.

Quả thật là rất xa a!

Lưu Khám suy nghĩ một chút, thế nhưng trong trí nhớ, căn bản là không có khái niệm Cù Nhẫn như vậy.

Lắc lắc đầu, lại hỏi:

- Vậy vừa rồi người kia là ai? Nghe trong lời nói của người vừa rồi, hình như rất tôn kính y nha.

- Cái người đầu bạc ấy à!

Nhâm Ngao cười nói:

- Người kia tên là Trình Mặc, xuất thân là người Tần. Vốn là cũng giống như ta, là quan coi ngục ở Cù Nhẫn. Chỉ có điều y hơn ta, ta là người do Huyện Trưởng đề bạt, còn y là quan lại của hoàng đế phái.

Nói như vậy chính là Cù Nhẫn này rất có thể là trước khi bình định sáu nước, cũng đã từng chịu sự cai quản của nước Tần?

Lưu Khám hồi tưởng lại một chút, cơ bản đã hiểu rõ vị trí của Cù Nhẫn. Nói vậy, có lẽ là ở đô thị của vùng Ba Thục rồi.

- Vậy hẳn thì sao...

Nhâm Ngao nói:

- Ai biết được? Đang êm đẹp thoáng cái đã bị đưa vào trong lao tù. Nghe các phạm nhân nói, người này thần thần đạo đạo, lúc ở đại lao Cù Nhẫn, cả ngày tìm người xem sách, còn nhiều lần vẽ vẽ không hiểu vẽ cái gì. Bất quá, những phạm nhân này đều rất tôn kính hắn, mở miệng ra là Trình tiên sinh. Ta đây, cũng gọi theo người khác mà thôi.

- Người nói người này biết chữ?

- Đâu chỉ vậy, nghe nói học vấn rất uyên bác đấy chứ.

Hai người vừa đi, vừa nói nói.

Trong lúc vô tình, đã đi tới trước cửa công thự. Vừa lúc gặp phải Tiêu Hà đi tới, thấy Nhâm Ngao cùng với Lưu Khám đi cùng nhau, vồn vã.

- A Khám, người đã đến rồi a!

- Tiêu tiên sinh!

Lưu Khám hơi hạ thấp người, thế nhưng Tiêu Hà lại bước nhanh tránh ra. Trước đây, y còn có thể quang minh chính đại tiếp nhận Lưu Khám thi lễ. Thế nhưng hiện tại, y cũng không dám. Tuy Tiêu Hà được tôn xưng là tiên sinh, thế nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một dân thường.

Còn Lưu Khám, hiện nay đã được quan lại triều Tần thừa nhận 'Sĩ'.

Một người 'Sĩ' hành lễ với dân thường, trái với luật pháp triều Tần. Lưu Khám thì không có việc gì, thế nhưng Tiêu Hà y, lại không thể chịu nổi nha.

- A Khám, người đừng hại ta chứ!

Khi Tiêu Hà tránh ra, cười ha hả nói:

- Việc này nếu như để cho Huyện Trưởng biết được, nhẹ nhất cũng sẽ mắng ta một trận. Hiện giờ người đã là Thượng Tọa, sau này đừng tùy tiện hành lễ với người khác. Không hợp lễ, cũng không xứng với thân phận và địa vị của người.

Lưu Khám cười:

- Thượng Tọa này của ta, cũng chỉ là dựa vào bán rượu mà có được, Tiêu tiên sinh chớ có chê cười ta. Học vấn của tiên sinh là hạng nhất ở Huyện Bái ta. Lưu Khám thi lễ, không phải vì lý do gì khác, chính là vì học vấn của tiên sinh, thái độ làm người của tiên sinh.

Tuy rằng trên mặt của Tiêu Hà không có biểu lộ gì, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ đắc ý.

- A Khám, người tìm Huyện Trưởng có chuyện sao?

- Đúng vậy!

- Vậy người cứ đi đi... Vừa lúc hiện giờ đại nhân không có việc gì, nhưng nếu một lát nữa thì có lẽ khác. Nhâm Ngao, người không ở thành tây trông coi, chạy đến đây làm gì?

Tiêu Hà nói với Lưu Khám vừa dứt lời, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Nhâm Ngao.

Nhâm Ngao vội vã đem mọi việc trình bày, Tiêu Hà suy nghĩ một chút:

- Chuyện này ta sẽ xử lý. Trước hết cho bọn họ nghỉ làm, về lại lao ngục ổn định. Việc này ta sẽ tìm người nói một chút, bữa ăn giờ thìn đổi thành cơm... Ừm, buổi tối cho ăn thêm một bữa nữa.

Tiêu Hà là Trưởng lại, phụ trách những việc linh tinh như thế.

Nhâm Ngao đáp vâng một tiếng, nói lời tạm biệt với Lưu Khảm rồi vội vã bước đi. Mà Tiêu Hà cũng không hàn huyên với Lưu Khảm nữa, cũng một mạch rời khỏi.

Đứng trước cửa công môn, Lưu Khảm cười khổ.

Tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc a... Xem ra, ta cũng không thể quá nhàn rỗi rồi!

Nghĩ tới đây, hần cất bước đi vào cửa lớn của công thự.

54. Chương 55. Đãi Nô (2)

Nhâm Hiều bề bộn nhiều việc.

Từ khi rời khỏi hành cung Thái Sơn, khi trở lại quận Tứ Thủy, y vẫn không hề được rảnh rỗi. Đầu tiên là đi một chuyến đến Tương Huyền, sau đó lại vội vàng vàng chạy về Huyện Bái. Tuy nói có Tiêu Hà giúp đỡ y, thế nhưng vừa đi mấy ngày, Nhâm Hiều trở về lại thấy công văn chồng chất như núi.

Công văn vẫn chưa xử lý xong, lại truyền đến mệnh lệnh, chuyển những tội phạm khỏe mạnh đi.

Sau đó lại tiếp nhận một nhóm tội phạm...

Nhiều vô số, có thể nói cũng không phải là chuyện lớn gì, thế nhưng cũng đủ làm cho người ta đau đầu. Cũng may, vẫn còn có một người như Tiêu Hà.

Có vẻ Hoàng đế đã hạ quyết tâm!

Triệu kiến Đồ Tuy, chỉ sợ cũng có chỗ lo lắng.

Như vậy chủ soái chinh phạt đại quân Bách Việt, là ai nhỉ? Tướng quân Vương Bí mới vừa đánh xong nước Tề, cần ở lại nơi đó uy hiếp bọn chúng.

Hiện nay Mông Diêm là nội mưu cho Hoàng đế, sợ là cũng sẽ không cho đi dễ dàng.

Dù sao sau khi sáu nước thống nhất, có rất nhiều sự việc cần xử lý. Hoàng đế cũng cần để lại một người có thể tin nhiệm làm tham mưu cho hần.

Mà vai trò này, ngoài huynh đệ Mông Diêm ra không ai có thể đảm đương.

Nhâm Hiều mặc một áo choàng rộng thùng thình, ngồi ở đại sảnh, gõ gõ ngón tay. Tuy nói rằng, ai làm chủ soái đối với Nhâm Hiều cũng chẳng có liên quan gì, thế nhưng cũng phải chuẩn bị kỹ càng. Sau này, quận Tứ Thủy là căn cứ để chinh phạt đại quân Bách Việt, về phương diện nào đó mà nói, quận Tứ Thủy sẽ phụ thuộc vào đội quân này. Người cầm đầu là ai, tính cách gì, yêu thích gì... biết rõ ràng cũng dễ bề hợp tác.

Đã từng ở nơi này hai năm, Nhâm Hiều đã không còn là một người lỗ mãng như lúc còn là Thiết ưng Duệ sĩ nữa.

Có một số việc, cần phải dự tính trước...

Y ngồi ở công đường trầm tư tính toán, lúc này người hầu chạy vào bẩm báo:

- Đại nhân, Thượng Tọa Lưu Khảm, hiện giờ đang ở bên ngoài cầu kiến đại nhân.

- A, cho hần vào đi.

Nhâm Hiều không còn trầm tư, ngồi nghiêm chỉnh.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Khảm được sự dẫn dắt của người hầu, đi tới công đường.

Vòng tay hướng về phía Nhâm Hiều hành lễ:

- Thảo dân Lưu Khám, tham kiến Huyện Trưởng đại nhân.

Nhâm Hiêu khoát tay ngăn lại:

- Không cần đa lễ, ngồi đi.

Đổi đãi sau khi lên tước quả nhiên có khác. Lúc Lưu Khám chỉ còn là một dân thường, gặp Nhâm Hiêu chỉ có thể đứng thẳng cung kính.

Thế nhưng hiện tại, hắn đã có tư cách được ngồi.

- Ân đức to lớn của bệ hạ, lần này không chỉ khôi phục tước Công sĩ của người, lại còn thăng tước Thượng Tọa cho người. Ân đức này, người phải nhớ kỹ.

- Lưu Khám tuyệt đối không quên.

Nhâm Hiêu gật đầu, trên mặt lộ ra mỉm cười. Vỗ vỗ tay, chỉ thấy một người hầu tay mang một cái mũ Hiên quan màu đen, đi lên đại sảnh.

- Sau khi được mũ này, người đã thật sự là Thượng Tọa. Bất quá, tuy người là Thượng Tọa, nhưng đôi khi đi chinh dịch cũng không thể trốn tránh. Mặt khác, bệ hạ đã hạ chiếu, sau này hoàng thất dùng rượu cúng tế đều do người phụ trách. Lần này phong thiện Thái Sơn, bệ hạ đối với rượu Vạn Tuế do người tiến cống rất tán thưởng. Cũng chính người ngự phong rượu Vạn Tuế làm cống tửu... Lưu Khám, người phải cố gắng làm việc, chớ phụ ân đức của bệ hạ.

- Tiểu dân hiểu rõ.

Vừa nói, Nhâm Hiêu sai người mang tới hai cái mộc giản, tất cả đều là sơn đen, trên có chữ tiểu triện vàng.

Trên mộc giản, quần dải lụa màu bạc. Lấy mộc giản ra khỏi khay, đặt ở trước mặt Lưu Khám, Nhâm Hiêu lắng lắng nhìn Lưu Khám.

- Đây là bệ hạ sai người ban cho ấn tín và dây đeo triện, dựa vào ấn tín và dây đeo triện này, người có thể ở 5 quận Tứ Thủy, quận Tiết, quận Lang Gia, quận Đông Hải và quận Năng mua những dụng cụ cần thiết để nấu rượu. Dưới các quận này, chỉ cần người liệt kê ra danh sách, quan viên các Huyện đều phải phối hợp hành động với người.

Lưu Khám mừng rỡ.

Có thể được một tước vị Thượng Tọa, đã ngoài dự liệu của hắn.

Không thể nào ngờ được, Thủy Hoàng để lại tặng cho hắn một đại lễ như thế. Tác dụng của ấn tín màu đen và dây đeo triện này, lợi ích thực tế lại hơn hẳn so với phong thưởng kia.

Mọi quyền hành của Đại Tần đều tập trung từ trung ương, tất cả mệnh lệnh đều xuất phát từ Thủy hoàng Doanh Chính.

Doanh Chính quản lý đồ nhu yếu phẩm, vô cùng nghiêm ngặt. Các nhu yếu phẩm ở các nơi, đều phải do quốc gia nhất trí phân phối, đặc biệt là lương thực càng nghiêm ngặt hơn. Lưu Khám được một thượng phương bảo kiếm như thế, chẳng khác nào có được quyền lợi tích trữ lương thực, đây chính là một quyền lợi lớn nha.

- Tiểu dân tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của bệ hạ... Chỉ có điều, có rất nhiều sự việc tiểu dân không hiểu, còn muốn xin đại nhân sau này chỉ giáo nhiều hơn.

Bất kể là trong lòng vui vẻ cỡ nào, Lưu Khám vẫn duy trì thái độ cung kính như trước.

Nhâm Hiêu thoả mãn gật đầu.

Nói thật ra, y cũng không tán thành việc Thủy hoàng để cho Lưu Khám ấn tín và dây đeo triện để tích trữ hàng lương thực. Cuộc chiến với Bách Việt gần bắt đầu, nếu như Lưu Khám trắng trợn tích trữ lương thực, sẽ gây bất lợi cho việc cung cấp đồ dùng cho đại quân chinh phạt Bách Việt. Bất quá, nếu Hoàng đế đã quyết định Nhâm Hiêu cũng khó mà thay đổi. Chỉ là vô ý thức cảm thấy, nhất định phải lưu ý chặt chẽ Lưu Khám, không để cho hắn làm chuyện sai trái.

- Người còn có chuyện gì sao?

Nhâm Hiêu thấy Lưu Khảm không có ý muốn cáo từ, kỳ quái hỏi.

Lưu Khảm nói:

- Đại nhân, tiểu dân lần này đến đây bá kiến còn có một vấn đề muốn thỉnh giáo.

- Nói đi!

- Tiểu dân nghe nói, Thượng Tào cũng có hai dải nô. Chỉ là dải nô này có yêu cầu gì, cần thủ tục gì, ở đâu mới có được đây?

Nhâm Hiêu xoa hai gò má:

- Chuyện này à... Theo luật pháp của đại Tần ta, dải nô có thể mua từ quan phủ. Nói chung, tù binh, tội phạm, đều có thể là dải nô. Chỉ cần nộp một khoản tiền nhất định, sau đó đăng ký trên sổ hộ tịch tại địa phương, coi như là xong.

- Như vậy, đa tạ đại nhân!

Lưu Khảm đứng dậy cáo từ Nhâm Hiêu.

Nhâm Hiêu cũng không tiễn khách, chỉ gật đầu, phất phất tay, nhìn Lưu Khảm đi ra đại sảnh.

Ngực bỗng dưng có chút thấp thỏm.

Tiểu tử này năm nay còn chưa tới mười sáu thế mà đã làm được Thượng Tào? Ừm, cần phải để mắt tới cho thật cẩn thận, nếu không không chừng sẽ gây náo loạn cũng nên.

Nhưng hẳn có thể có được thành tựu hôm nay, bản thân hẳn cũng có chút quan hệ a!

Nhâm Hiêu đột nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ đầu của mình: trước đây lúc vẫn còn là Thiết ưng Duệ sĩ, cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Vì sao từ khi làm Huyện Trưởng lại trở nên đa nghi như thế? Như vậy có được hay không, hay là phải tìm một cơ hội trở lại làm Thiết ưng Duệ sĩ.

Đang khi Nhâm Hiêu ngồi ở nhà miên man suy nghĩ thì Lưu Khảm đã trực tiếp đi tới nhà của Thẩm Thực Kỳ, chính là cái khách sạn bình dân.

Lúc này, mưa đã tạnh.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng lấp lánh. Sau cơn mưa không khí tươi mát mang theo một mùi thơm của đất tự nhiên như hương hoa lan, làm cho người ta thật thoải mái.

Hôm nay Thẩm Thực Kỳ không có ở trong thành mà là tới cạnh nhà của Lưu Khảm để thu xếp trụ sở.

Bất quá, vào lúc ban ngày, y sẽ tới xem chỗ ở cũ trong thành. Hiện giờ ở đó đã thành cửa hàng mặt tiền buôn bán Tứ Thủy Hoa điều. Từ khi bí mật về Tứ Thủy Hoa điều bị vạch trần, Huyện Bái đã có thể trở nên náo nhiệt hơn.

Bành Thành, huyện Trần, quận Tiết...

thương nhân ở các nơi chen chúc tới, Huyện Bái từ trước tới nay vốn cũng không náo nhiệt thoáng cái trở nên sôi nổi hẳn lên.

Lúc này đây, vừa mới qua giờ Thìn, xe ngựa trước các cửa hàng trên đường phố như nước, rất nhiều thương nhân vây quanh ở các cửa hàng đang đợi giao dịch. Gian phòng lúc trước mẹ con Lưu Khảm ở, hiện tại đã biến thành nhà kho. Một hàng mỹ tửu điệp loa, rất mê người.

Thẩm Thực Kỳ đang đứng ở trong sân, không ngừng bận rộn chỉ huy những người làm công.

Lúc này ở trong mắt của y, trong phòng này chồng chất không phải là rượu, mà chính là một phòng hoàng kim a.

Dựa theo luật lệ của Tần, tiền chia làm hai loại là thượng tệ và hạ tệ. Tiền xu của Tần là hạ tệ, còn gọi là tiền bán lưỡng; mà hoàng kim còn lại là thượng tệ, dùng dặt làm đơn vị, một dặt là hai mươi bốn hoàng kim. Đừng thấy mặt tiền của Thảm Thực Kỳ không lớn, thế mà một ngày vào một dẫu kim.

- A Khám!

Thảm Thực Kỳ thấy Lưu Khám đi tới, cười ha hả nghênh đón:

- Đây là một ít rượu diếu cuối cùng của năm nay, thế nhưng khách ở bên ngoài... Người xem, có cần phải lấy ra một số rượu diếu nữa hay không? Nếu như vậy, hàng hóa tích trữ của chúng ta, thực sự sẽ chống đỡ không được bao lâu rồi.

Lưu Khám lắc đầu:

- Không vội... Chờ sang năm đem rượu diếu hai năm ra, một vò trực tiếp yết giá là năm nghìn tiền. Hiện giờ chúng ta ráng chờ một năm, năm sau sẽ thu hoạch nhiều hơn. Các thương nhân muốn rượu diếu một năm này, không cần để ý tới. Khi nào bán xong, nói cho bọn họ chỉ còn lại rượu để dành.

Người lo bọn họ sẽ không mua nữa sao?

- Điều này cũng đúng... Nhưng mà sao người không ở nhà mà ngồi nghỉ, lại chạy tới trong thành làm cái gì?

Lưu Khám nói:

- Ta muốn đi tìm Tiêu Hà tiên sinh, giải quyết việc đãi nô. Kỳ ca, lẽ nào người đã quên sao? Người cũng được mua đãi nô nha.

- A, người không nói, ta thực sự muốn quên luôn.

Thảm Thực Kỳ vỗ vỗ đầu, chạy vào trong phòng. Hôm nay Chu Xương giúp Thảm Thực Kỳ làm việc, đem cửa hàng sắp xếp đầu vào đó. Bất quá, nhìn dáng điệu của y sút đầu mẻ trán, trong lòng Lưu Khám hiểu rõ là cần phải tìm thêm người. Ừm, đãi nô, cần phải cân nhắc một chút... Phải biết chữ, hơn nữa phải là Tần văn; phải có tài năng nhất định, có thể giúp đỡ Chu Xương chia sẻ chút ít việc.

Người đạt được yêu cầu này cũng không nhiều a!

Lúc này, Thảm Thực Kỳ đã dặn dò Chu Xương xong, chạy đi ra.

- A Khám, chúng ta đi tìm lão Tào trước, sau đó lại kêu lão Đường cùng đi tìm Tiêu tiên sinh... À, vừa rồi ta có gặp Tiêu tiên sinh, hình như hắn đi đến đại lao. Như vậy đi, ta đi gọi lão Đường, người đi tìm lão Tào, một hồi trực tiếp gặp ở đại lao.

Lưu Khám gật đầu:

- Như vậy cũng được... Vậy đi nhanh lên một chút.

Vừa nói chuyện, Lưu Khám xoay người đi ra sân, hướng về phía nhà của Tào Vô Thương đi đến. Đại lao... Đãi nô?

Lưu Khám đột nhiên nhớ tới người trung niên tóc bạc ngã vào trong vũng lầy sáng nay. Y là người Tần, tự nhiên sẽ biết Tần văn; hơn nữa làm quan coi ngục, nói vậy cũng có bản lĩnh. Hay là quyết định dùng người này đi... Tên gọi là gì nhỉ? Hình như là Trình Mặc!

- Tiểu huynh đệ!

Lưu Khám đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác hình như có người đang gọi hắn.

Dừng bước, xoay người nhìn lại. Lưu Khám ngẩn ra, không khỏi trầm nghĩ một tiếng: vì sao là cô ta?

55. Chương 56. Đứa Bé Đần Độn Vương Tín

Chương 56. Đứa bé đần độn Vương Tín.

Ở khúc ngoặt trên đường, có một cây hòe già cỗi.

Có lẽ đã rất lâu năm, thân cây rất to, cần phải đến hai ba người ôm mới có thể ôm giáp. Cây có nhiều nhánh giống như là một cái ô lớn.

Một phụ nữ xinh đẹp khoảng ba mươi tuổi, đang đứng dưới tàng cây.

Bên cạnh là một đứa bé nhìn chừng mười tuổi, khoẻ mạnh kháu khỉnh, lông mày rậm mắt to. Nước da bánh mật, dáng vóc vô cùng cao to. Chỉ là, ánh mắt của đứa trẻ nhìn có chút ngờ nghệch, đứng bên cạnh người phụ nữ, hai mắt vô hồn nhìn xung quanh.

Khóe miệng chảy nước miếng nhưng cũng không biết lau đi.

Người phụ nữ xinh đẹp này Lưu Khâm có quen biết. Chính là bà chủ quán rượu lúc đi tới Huyện Bái, cùng với Thẩm Thực Kỳ uống rượu lần đầu tiên, Vương Cơ.

Nhưng Lưu Khâm và bà chủ quán vô cùng quyền rũ này vẫn không tiếp xúc nhau nhiều lắm.

Ngoại trừ hai lần đi uống rượu với Thẩm Thực Kỳ ra, trên cơ bản cũng không có gặp lại Vương Cơ, thậm chí ngay cả nói cũng chưa nói được vài câu.

Lưu Khâm nghi hoặc chỉ chỉ mình, ý nói: cô gọi ta sao?

Vương Cơ dùng một cái khăn tay rất sạch sẽ, lau nước miếng xung quanh miệng của đứa bé, nắm tay nó, đi tới trước mặt của Lưu Khâm.

- Tiểu huynh đệ, mấy hôm không gặp!

Vương Cơ có vẻ gầy đi, lúc này cũng không có năng nổ và quyền rũ giống như lúc ở quán rượu, chừng chạc mà đoan trang, nhìn qua có một sức hấp dẫn khác.

Đúng vậy, mấy hôm không gặp rồi!

Từ khi Lưu Khâm chịu phạt đến bây giờ, đã hơn một năm rồi, thì làm sao có thể gặp Vương Cơ? Đại lao Huyện Bái tại thành nam, mà quán rượu của Vương Cơ ở bên kia. Coi như là mỗi ngày chịu phạt, cũng ít có cơ hội đi ngang qua quán rượu. Lưu Khâm mỉm cười, nhìn đứa trẻ bên cạnh Vương Cơ một chút.

- Vừa rồi là tỷ tỷ gBaista sao?

Vương Cơ lớn tuổi hơn Lưu Khâm, hơn nữa ở thời đại này không thể xưng hô là bà chủ. Đơn giản theo cách gọi của Thẩm Thực Kỳ, gọi là tỷ tỷ.

Vương Cơ gật đầu:

- Lúc này thấy a Khâm huynh đệ đi tìm a Kỳ, vốn là muốn chào hỏi, nhưng lại sợ làm lỡ chuyện của huynh đệ, cho nên chờ ở chỗ này... A Khâm huynh đệ, chắc không làm lỡ chuyện gì của người chứ, nếu có, chúng ta nói chuyện sau cũng được.

Lúc người phụ nữ này nói chuyện, mang theo một giọng nói mềm mại ngô nông đặc hữu vùng sông nước.

Trong lòng Lưu Khâm biết Vương Cơ tất nhiên là có chuyện gì, nếu không cũng sẽ không đặc biệt ở chỗ này chờ đợi. Nhưng là chuyện gì đây?

- Tỷ tỷ có chuyện gì cứ nói đừng ngại, lúc này ta cũng không có việc gì quan trọng.

Vương Cơ nhìn qua rất bối rối, do dự thật lâu mới ngập ngừng nói:

- A Khâm huynh đệ, quán rượu của ta đã không mở được nữa.

- Sao?

Lưu Khâm ngăn ra:

- Đang êm đẹp vì sao không mở nữa?

Vương Cơ cười khổ một tiếng:

- Cũng không phải ta không muốn mở, thật sự là không thể. A Khâm huynh đệ, người có biết hay không... Tứ Thủy Hoa điều của người vừa ra, ai còn muốn uống cái rượu tầm thường của chúng ta chứ. Không chỉ

có ta, rất nhiều quán rượu ở trong thành cũng đều không mở nữa. Quán rượu của Võ Cơ bên kia đã đóng cửa từ nửa năm trước, mang theo con gái của nàng, nói là theo người ta đi tìm phương sinh sống.

Võ Cơ sao?

Lưu Khám thật sự là không có một chút ấn tượng.

Cũng khó trách, thường ngày hắn rất ít uống rượu, coi như là thỉnh thoảng hai lần, cũng đều là cùng với Thẩm Thực Kỳ đến quán rượu của Vương Cơ. Tên Võ Cơ, hắn chỉ nghe nói qua, nhưng cũng không có tới đó. Đừng nói chỉ là Võ Cơ, ngay cả hình dáng như thế nào, Lưu Khám cũng không nhớ rõ.

Hắn hông khỏi có chút áy náy, chỉ lo một mực làm giàu lại quên mất những người khác.

Lưu Khám nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ, Tứ Thủy Hoa điều mặc dù tốt, nhưng giá cả đắt đỏ, người bình thường khó mà uống được mà?

Vương Cơ cười khổ một tiếng:

- Đúng là uống không nổi, nhưng quả thật là Hoa điều rất nồng đậm. Một ít nơi nhất quyết mua rượu Hoa điều với giá đắt, sau đó dùng nước pha vào, mặc dù không thể so với nguyên vị, cũng hơn hẳn rượu của chúng ta nấu. Vì vậy, giá cũng rẻ hơn.

Rượu pha nước?

Lưu Khám có chút không ngờ. Không nghĩ tới, ở thời đại này cũng có cách làm rượu giả nha?

- Được rồi, ta cũng không phải trách người.

Vương Cơ thấy Lưu Khám sắc mặt không tốt, vội vã nói:

- Thật ra là ta có việc muốn nhờ người.

- Nhờ ta?

Lưu Khám không hiểu Vương Cơ có cái gì nhờ hắn. Vả lại, hắn cùng với Vương Cơ cũng không có giao tình gì, thậm chí so ra kém hơn cả Thẩm Thực Kỳ. Một câu không hiểu ra làm sao này, khiến cho Lưu Khám có chút khó hiểu, vì vậy nghi hoặc nhìn Vương Cơ, chờ nàng nói tiếp.

Vương Cơ tựa hồ có chút ngại ngùng, nhẹ giọng nói:

- Thật ra, ta cũng biết không nên đến nhờ A Khám huynh đệ... Thế nhưng nhờ người khác, ta cũng không yên tâm lắm. Ta biết, A Khám huynh đệ người là một người có tình nghĩa, ở thành Huyện Bái này, nhắc tới A Khám huynh đệ người, ai cũng khen một câu là hảo hán... Ta không thể mở quán rượu tiếp được nữa, nhưng dù sao ta cũng phải đi tìm việc. Ta nghe người ta nói, Huyện Tương đang mộ binh.

- Mộ binh?

Vương Cơ gật đầu:

- Đúng vậy, mộ binh một số phụ nữ, nói là giặt giũ nấu cơm. Nhưng cụ thể là làm cái gì, ta cũng không rõ lắm. Cho nên, ta nghĩ phải tới Huyện Tương xem thử... Nếu như tốt, năm ba năm tới, có thể dành dụm được một số tiền, sau này cũng có thể xoay sở được.

Chỉ là...

Nói đến đây, Vương Cơ do dự một chút, dùng ánh mắt yêu thương, nhìn thoáng qua đứa trẻ ở bên cạnh.

- Đây là con ta, tên Vương Tín, năm nay mới tám tuổi. Nó rất thật thà, cũng có thể làm việc, rất nghe lời... Trước đây lúc ta mở quán rượu, giúp đỡ ta chút ít. Chỉ có điều... có chút ngu dốt. Ta đi tìm việc, cũng không thể mang theo nó, cho nên muốn làm phiền huynh đệ trông nom nó hộ một thời gian.

Ngu dốt sao?

Rõ ràng là một đứa đàn độn mà... chỉ là đứa trẻ này, có vẻ có ác cảm với Lưu Khảm. Mới có tám tuổi, nhưng đáng dấp có hơn mười tuổi. Lưu Khảm ngồi xổm xuống, lại phát hiện đứa trẻ đàn độn Vương Tín theo bản năng lui lại về phía sau, tay nắm chặt góc áo của Vương Cơ, không chịu buông ra.

- Nó sao lại...

Vương Cơ vội vã nói:

- A Khảm huynh đệ, người đừng hiểu lầm. Tín không phải trốn người, chỉ là... Người cũng biết, phụ nữ giống như ta, muốn làm việc, cũng không dễ dàng. Tín có đôi khi không hiểu chuyện, bị người bắt nạt... Những đứa trẻ cùng tuổi cũng khi dễ nó, kỳ thực, Tín rất thành thật, sẽ không gây thêm nhiều phiền phức cho người. Chỉ cần cho nó ăn no, bảo nó làm gì, nó đều có thể làm.

Trong lòng hần trào lên một trận đau xót.

Lưu Khảm vươn tay, sờ đầu Vương Tín.

- Tỷ tỷ, Huyện Tương vì sao mộ binh phụ nữ?

- Không rõ lắm, có người nói là muốn đến phía nam, ... Nhưng cụ thể làm cái gì, cũng không rõ lắm, cho nên ta muốn đi xem.

Nam chinh, khẳng định là nam chinh Bách Việt!

Nếu như là lúc trước Lưu Khảm còn có chỗ không dám khẳng định, nhưng hiện tại, hắn đã có thể hoàn toàn khẳng định như vậy.

Quâm Tần chinh phạt Bách Việt, cũng không ghi chép lại nhiều lắm trong lịch sử. Lưu Khảm cũng chỉ có một ấn tượng, nhớ mang máng, đã chết rất nhiều người. Thân thể này của Vương Cơ, nếu như đến Bách Việt, chẳng phải là... Sẽ không từ mà biệt, khí hậu ở Bách Việt cũng rất đáng sợ.

Kiếp trước, Lưu Khảm có xem qua một quyển sách, là tình hình phát triển vùng Lĩnh Nam.

Vùng Lĩnh Nam từ lâu đã được gọi là Bách Việt, có rất nhiều dân bản xứ, còn có thú dữ. Lúc Tần Hán, Bách Việt vẫn còn là một mảnh đất hoang vu. Núi non trùng điệp, rừng cây rậm rạp... Đáng sợ nhất chính là nơi nào đều có khí độc, nếu bất cẩn tính mạng sẽ không còn.

- Tỷ tỷ, ta khuyên người không nên đi!

Lưu Khảm đứng lên, trầm giọng nói:

- Lần này quan phủ mộ binh, cũng không giống như là việc nhỏ. Hôm qua lại còn áp giải một nhóm tội phạm khỏe mạnh đến Huyện Tương, nói không chừng sẽ có chiến tranh. Nếu người đi, có tiền hay không, tính mạng có được bảo toàn hay không cũng không biết được.

Lưu Khảm nói rất nhỏ, nhưng Vương Cơ lại nghe rất rõ ràng.

Mặt liền biến sắc, không khỏi hít một hơi. Nàng cũng biết, hiện giờ Lưu Khảm không còn là một dân thường nữa... Triều đình đã thừa nhận là 'Sĩ'. Có thể nói ra những điều này, cũng không phải nói bừa. Thế nhưng nếu không đi, vậy sau này sẽ sống như thế nào đây?

Lưu Khảm suy nghĩ một chút, lại nhìn Vương Tín một chút.

Đột nhiên nói:

- Tỷ tỷ, mẫu thân ta tuổi đã cao, cả ngày lo liệu chuyện nhà, phận ta làm con thật sự là không đành lòng. Người là một người siêng năng, tay chân lại nhanh nhẹn, hay là đến nhà của ta, giúp ta trông coi sinh hoạt của mẫu thân ta một chút. May vá, giặt giũ, nấu cơm, phụ giúp trông coi ruộng đồng. Về phần ta, sau này có lẽ bề bộn nhiều việc, những lúc không ở nhà, có lẽ phải làm phiền người.

Tín tuổi còn nhỏ, cũng không thể rời xa người.

Người hãy mang theo nó đi đến ở nhà của ta... Không cần lo lắng chuyện ăn uống, hàng năm cho người tiền công năm trăm tiền, lúc nào người muốn đi tùy ý.

Năm trăm tiền, tương đương với thu nhập một năm của một gia đình nông dân.

Vương Cơ nghe vậy mừng rỡ, kéo tay Vương Tín, ở trên đường quỳ xuống dập đầu với Lưu Khảm.

Lưu Khảm ngăn cản mẹ con nàng, nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ, người mang theo Tín đi đến nhà của ta trước, gặp mẹ của ta, nói là ta bảo người đến. Trước hết bố trí thỏa đáng, những chuyện khác chờ ta trở lại sẽ giải quyết... Hiện giờ ta vẫn còn có một chút chuyện, ta không thể cùng người trở về.

Vương Cơ gật đầu liên tục, lại cảm tạ một hồi, sau đó mới mang theo đứa con ngốc nghếch Vương Tín, đi về phía ngoài thành.

Nếu như không phải bắt đắc dĩ, ai lại muốn bỏ con để ra ngoài kiếm sống? A, hay là có người muốn vậy, nhưng Lưu Khảm cũng không thể đồng ý.

Cuộc chiến chinh phạt Bách Việt, sắp bắt đầu rồi.

Như vậy thời gian thiên hạ đại loạn, Tần thất kỳ lộc, còn có bao lâu thời gian nữa?

(Tần thất kỳ lộc: ý chỉ nhà Tần mất thiên hạ)

Lưu Khảm không rõ ràng lắm, thế nhưng áp lực trong lòng lại trở nên lớn hơn nữa. Nhìn theo mẹ con Vương Cơ rời đi, hắn không khỏi thở dài một hơi, xoay người hướng về phía nhà của Tào Vô Thương đi đến.

Mà thôi, đi bước nào tính bước đó...

Xe đến trước núi ắt có đường, hiện tại biện pháp tốt nhất, chính là phải tập trung lực lượng. Một khi đại loạn xuất hiện, cũng có thể có đủ khả năng bảo vệ mình.

Chậm đã!

Lưu Khảm đột nhiên nhớ tới điều gì, mắt sáng lên, trong đầu hiện lên một kế.

56. Chương 57: Người Không Bằng Hấn.

- Lưu Khảm chỉ cần một người già cả thôi ư?

Thượng đường sau huyện nha, Nhâm Hiêu cau mày, nghi hoặc hỏi:

- Hấn đưa ai đi?

Tiêu Hà nghiêm trang trả lời:

- Trình Mạc! Lưu Khảm chỉ cần một mình Trình Mạc...Chính là tù nhân từ Cù Nhẫn tới.

- Trình Mạc?

Nhâm Hiêu gãi đầu:

- Sao ta nghe cái tên này quen thế nhỉ...Để ta nghĩ nào.

Sau một lát, y bỗng ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Trình Mạc, chẳng phải là Trình Mạc môn đồ của Mạc gia cự tử Tần quốc đó sao? Nhâm Hiêu mơ hồ có ấn tượng, đại khái là vài năm trước, cũng chính là khoảng thời gian Vương Tiễn công phạt Sở quốc, môn sinh Mạc gia Tần quốc không biết thế nào mà đắc tội với Doanh Chính, đã làm Doanh Chính nổi giận.

Tự Tần Hiêu tới nay, môn đồ Mạc gia và cục diện chính trị Tần quốc có liên quan rất mật thiết. Hợp tác hai trăm năm có thể nói là mật thiết rồi. Nhưng không hiểu vì sao, Doanh Chính đột nhiên phái ra Thiết ưng duệ sĩ, công kích đại bản doanh của Mạc gia Tần quốc. Nhâm Hiêu cũng tham gia trận chiến đó, đồng thời đã chém giết tám môn đồ Mạc gia. Đối với trận chiến ấy, ký ức của Nhâm Hiêu vẫn còn rất mới mẻ. Sau này Thủy Hoàng để hạ lệnh thanh trừ môn đồ Mạc gia, Trình Mạc chính là bị truy tra là đệ tử Mạc gia nên mới bị bắt giữ.

Lưu Khám - Trình Mạc?

Vì sao hấn lại chọn Trình Mạc? Lưu Khám có hành động như vậy, rốt cuộc là có ý đồ gì?

Nhâm Hiêu trầm giọng hỏi:

- Tiêu Hà, vậy nhiều ngày nay Lưu Khám thường làm gì? Còn Trình Mạc nữa, y làm gì?

Tiêu Hà nói:

- Sau khi đưa Trình Mạc đi, Lưu Khám đã an bài ông ta trong khách điểm cũ tại nhà Thẩm Thực gia, phụ trách giúp Chu Xương bán rượu. Ngoài việc đăng ký sổ sách, nói chuyện với khách thương nhân ra, ông ta rất ít khi ra khỏi cửa, cả ngày ở trong nhà không đọc sách thì viết chữ.

Thuộc hạ tra được, ông ta biết được chữ Triện Tàn được khắc bia tại Dịch Sơn, chính là trước đó Lý Tư đại nhân đã khắc bia văn tại Dịch Sơn trước khi Hoàng đế Phong thiện.

Khắc bia Dịch Sơn?

Đó chính là một thiên văn chương khen ngợi Thủy Hoàng Đế, do Lý Tư đích thân khắc và lập bia kỷ niệm tại Dịch Sơn.

Nếu như Trình Mạc đã biết các thể chữ khác, thì Nhâm Hiêu cũng không lo lắng gì, mà ông ta lại nhìn ra nét khắc trên bia tại Dịch Sơn, tựa như không có vấn đề.

- Vậy Lưu Khám thì sao? Hấn đang làm cái gì?

Tiêu Hà cào cào đầu, cười khổ nói:

- Nói đến cũng kỳ quái, Lưu Khám thu nhận Trình Mạc làm đãi nô, nhưng không đưa về nhà. Hấn còn chế tạo ra một cái chảo sắt, sau đó cả ngày ở cùng hai người Thẩm Thực Kỳ Đường Lệ cũng không hiểu được đang thương lượng chuyện gì. Còn nữa, hấn thu nhận một nô bộc, chính là Vương Cơ trước kia bán rượu trong thành, sau đó bỏ vì sự xuất hiện của Tứ Thủy Hoa Điều mà bị ép đóng tửu quán. Ta thấy còn có con trai của Vương Cơ cũng ở lại trong nhà hấn, hình như là để giúp việc cho Khám phu nhân, ngoài ra thì không có hành động gì khác.

Bất giác, Tiêu Hà cũng đã theo Nhâm Hiêu được một năm, khẩu âm cũng đã có chút thay đổi, trong lơ đãng đã có thể nói được bằng giọng Lão Tàn, không được coi là chính tông, nhưng nghe cũng rất thân mật.

Mà Tiêu Hà tài năng xuất chúng, khiến Nhâm Hiêu cũng vô cùng coi trọng.

Không khỏi nở nụ cười, Nhâm Hiêu ở bên trong nội đường đi lại bồi hồi chốc lát, đột nhiên nói:

- Tiêu Hà, chuẩn bị xe ngựa, đến nhà Lưu Khám.

Tiêu Hà lập tức tuân mệnh, chỉ chốc lát đã chuẩn bị xong xe ngựa.

Đó là một chiếc Diêu xa thanh đồng, Hạ Hầu Anh đánh xe, Nhâm Hiêu ngồi ở bên trong xe, Tiêu Hà thì cưỡi ngựa đi bên cạnh.

Ra huyện Bái, đoàn người đi thẳng vào trong nhà Lưu Khám.

Từ xa đã thấy cỏ tranh màu trắng chập chờn trong gió, đã là giữa xuân, ánh nắng sáng tươi, cả ngày bận rộn trong thành, hôm nay nhìn cảnh ruộng xuân xanh, Nhâm Hiêu cảm thấy thư thái rất nhiều, bao mệt mỏi trước đó bị quét sạch hết.

Diêu xa dừng trước cửa nhà Lưu Khám, Hạ Hầu Anh la lớn:

- Lưu Khám, huyện trưởng tới.

Trong viện rất yên tĩnh, không có ai ra đón tiếp.

Nhâm Hiêu xuống xe, xua tay ý bảo Hạ Hầu Anh không cần gọi nữa, đẩy cổng a, chỉ thấy viện này được chia làm hai toà nhà trước sau.

Trong viện trước, một thằng bé trắng kiện đang ôm một thân cây, thở hồng hộc. Thằng bé để trần cánh tay, mồ hôi đầm đìa, liên tục phát lực và hô thành tiếng, tựa như là muốn nhổ gốc gây lên. Nghe tiếng cồng mở, thằng bé quay lại, mắt mở to cảnh giác nhìn Nhâm Hiêu.

- Tín, mau bái kiến Đại nhân!

Tiêu Hà nhận ra đây là Vương Tín, con trai đàn độn của Vương Cơ liền vội vã lên tiếng, sau đó thì thào bên tai Nhâm Hiêu giới thiệu.

Vậy mà Vương Tín căn bản là bỏ mặc Tiêu Hà, trừng mắt với Nhâm Hiêu, nói:

- Người là ai? Tìm ai? Trong này không có ai

Nhâm Hiêu không khỏi mỉm cười:

- Người tên là Vương Tín? Lưu Khảm có nhà hay không?

- Người là ai? Tìm ai? Trong này không có ai

Vương Tín vẫn nói lại câu nói kia, căn bản là không để ý tới Nhâm Hiêu.

- Đại nhân, tiểu tử này là kẻ đàn dó.

Tiêu Hà khẽ nói:

- Ngài đừng chấp nó, chắc là được Lưu Khảm căn dặn như thế rồi...Ha hả, biết nó lâu như vậy, nhưng tiểu tử ngốc này chưa bao giờ nói được nhiều như hôm nay.

- Người là ai? Tìm ai? Trong này không có ai

Vương Tín ngăn lối đi, chỉ nói mãi một câu.

Hạ Hầu Anh có chút tức giận, tiến lên vung roi, lạnh lùng nói:

- Kẻ đàn, mau đi tìm Lưu Khảm tới, bằng không ta đánh chết người.

Dự vào sự quen biết của Hạ Hầu Anh với Vương Tín, thì đứa bé ngốc này chắc hẳn sẽ ôm đầu, tè dầm ra quần.

Nhưng lúc này thì gã lảm rồi, Vương Tín đột nhiên gầm lên giận giữ, giống như tiểu hổ nhìn chằm chằm Hạ Hầu Anh. Không đợi gã phản ứng, Vương Tín đã húc đầu vào Hạ Hầu Anh.

Đừng nhìn Vương Tín nhỏ tuổi, nhưng khí lực cũng không kém, cú húc này vừa trúng Hạ Hầu Anh, làm gã loạng choạng lùi lại mấy bước, ngồi bệt xuống đất, nửa ngày cũng thốt lên được câu gì.

Nhâm Hiêu đứng bên bật cười ha ha.

Hạ Hầu Anh bị mất mặt mũi, thẹn quá hóa giận, xoay người ngồi dậy:

- Tiểu tạp chủng, dám động thủ với ta?

Vương Tín vẫn tư thế đó, hai tay khoanh trước ngực:

- Chủ nhân nói, nếu ai dám đánh ta, thì ta sẽ đánh người đó.

- Ta giết người!

- Hạ Hầu Anh, làm càn!

Nhâm Hiêu gầm lên giận dữ:

- Tức giận làm gì với đứa bé đàn độn này chứ? Tốt xấu gì người cũng là người từng chiến đấu trên chiến trường, không biết xấu hổ đi so đo với một đứa trẻ tám tuổi? Người muốn động thủ sao? Nào nào, ta và người đấu xem, xem tên khốn người có đánh lại được không.

Hạ Hầu Anh bị mắng đến mặt đỏ tía tai nhưng không dám cãi lại.

Nhâm Hiêu bản lĩnh thế nào, gã chưa từng thấy, nhưng người ta là xuất thân Thiết ưng duệ sĩ, mà bản lĩnh của Triệu Đà, gã thì chứng kiến rồi. Gã tự nhận nếu ở trên chiến trường, gã không phải là đối thủ của Triệu Đà, huống chi Nhâm Hiêu còn được Triệu Đà tôn một tiếng đại ca.

Tiêu Hà thở dài, lắc đầu.

Nhâm Hiêu tiến lên, ngồi xổm xuống, nhưng Vương Tín lại lui ra sau, bước đi rất tự nhiên, linh hoạt như mây bay nước chảy, hai tay khoanh trước ngực, cảnh giác nhìn Nhâm Hiêu.

- Mẹ ta không cho ta đánh nhau, chủ nhân nói ai dám ức hiếp ta, thì ta sẽ đánh kẻ đó. Mẹ ta bảo ta phải nghe lời chủ nhân. Người không được ức hiếp ta, ta sẽ đánh người đó.

Tiểu tử này tuyệt đối là một đứa bé thú vị.

Nhâm Hiêu nhin không được cười nói:

- Yên tâm, ta nhất định đánh không lại người đâu, nhưng người cũng không phải đánh ta. Nói cho ta biết, chủ nhân của người ở đâu?

- Chủ nhân, chủ nhân ở trong nhà Kỳ ca, Lão thái thái và mẹ đã vào thành rồi...Người tìm chủ nhân sao?

Nhâm Hiêu tựa như đã hiểu gì đó.

Trong đầu óc đơn giản của Vương Tín chỉ có hai chữ chủ nhân, thậm chí có lẽ không hiểu được Lưu Khảm là ai. Chẳng trách vừa hỏi Lưu Khảm ở đâu, vẻ mặt cậu ta mờ mịt. Nhưng khi hỏi chủ nhân với cậu, thì dường như đầu óc cậu tỉnh táo thông suốt.

- Vậy người có thể dẫn ta đi tìm chủ nhân người được không?

Vương Tín lắc đầu, tay chỉ vào sân nhà sát vách gần đó:

- Chủ nhân nói ta phải trông nhà. Tự người đi đi...Ồ, người phải cẩn thận một chút, trong nhà Kỳ ca có Đại Hắc, rất hung dữ, cẩn thận bị cắn...Ồ, ta còn phải tiếp tục luyện.

- Luyện? Luyện cái gì?

- Chủ nhân nói, lúc nào ta có thể nhổ được cây này lên, thì hẳn sẽ dạy ta công phu lợi hại hơn.

- Ha ha ha ha. . . Lưu Khảm này cũng là một người kỳ lạ. Hạ Hầu Anh, người có nhổ được cây này lên không?

Hạ Hầu Anh đỏ mặt, lắc đầu nói:

- Lưu Khảm rõ ràng là trêu chọc tiểu tử ngốc này. Không có lực nghìn cân, sao có thể nhổ được gốc cây này?

- Cho nên, người không phải đối thủ của tiểu tử ngốc này!

Nhâm Hiêu thở dài, dùng ánh mắt yêu thích nhìn Vương Tín:

- Ta và người đánh cuộc, nó nhất định sẽ thành công.

Nói xong, Nhâm Hiêu chào Vương Tín, dẫn theo Hạ Hầu Anh và Tiêu Hà, đi ra tiểu viện Lưu gia.

Cổng tre đóng lại, lát sau bên trong lại vọng ra âm thanh phát lực của Vương Tín. Một tiểu tử không có bắp thịt lại phân cao thấp với một gốc cây.

- Hạ Hầu Anh, đừng xem thường người khác. Đứa bé kia tuy rằng đàn độn, nhưng lại có sự dẻo dai. Ta dám cam đoan, nếu trên chiến trường mà người gặp nó, nhất định nó sẽ giết chết được người...Bởi vì tâm tư của nó đơn giản, hơn nữa lại chấp nhất.

Hạ Hầu Anh không nói gì. Tuy rằng không phục, thế nhưng cũng mơ hồ sinh ra một hàn ý. Nhâm Hiêu không phải nói chơi, nếu đã nói ra như vậy, chắc chắn có lý của y. Lẽ nào, ta ngay cả so với một đứa trẻ ngốc cũng không bằng?

Hạ Hầu Anh lắc đầu: Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Tiểu tạp chủng kia chỉ là một kẻ đàn độn, sao ta có thể kém nó được?

Đang nghĩ ngợi, đoàn người đã đi tới cổng viện nhà Thẩm Thực Kỳ.

Cũng chính vào lúc này, Lưu Khâm và Đường Lệ cười nói đi tới kéo cổng, trên người mang theo mùi vị rất kỳ lạ. Hai người nhìn thấy Nhâm Hiều đều giật mình. Lưu Khâm phản ứng nhanh hơn, bước lên trước nói:

- Tiểu dân bái kiến Đại nhân.

57. Chương 58: Xuất Hành

Việc Nhâm Hiều đến, làm đám người Lưu Khâm vô cùng bất ngờ.

Tại phòng khách trong nhà Thẩm Thực Kỳ, loáng thoáng có thể ngửi được mùi thuốc đông y, còn có một mùi vị khó nói nên lời, đậm hơn, rất gay mũi. Nhâm Hiều cảm giác trong người khó chịu, day day mũi.

- Lưu Khâm, đây là mùi vị gì? Sao lạ như vậy?

Hạ Hầu anh nhin không được mở miệng hỏi.

Không đợi Lưu Khâm trả lời, Đường Lệ giành trước mở miệng nói:

- Không có gì, chúng ta vừa chôn rượu, nên trên người có mùi rượu.

Ừm, hình như là mùi rượu!

Thế nhưng cẩn thận ngửi thì lại phát hiện mùi rượu này với mùi rượu ngửi được có chút khác nhau, vẫn rất là kỳ lạ.

Hạ Hầu Anh còn định nói gì nữa, Tiêu Hà đứng bên cạnh đột nhiên giơ tay giật giật góc áo của gã.

Tại thượng đường, Nhâm Hiều mới là người nói chuyện, Hạ Hầu Anh người là gì chứ, sao dám giành nói trước Nhâm Hiều?

Hạ Hầu Anh cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ý Tiêu Hà, nhìn lên sắc mặt của Nhâm Hiều, thấy sắc mặt y không có gì bất mãn, thì mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, không dám tự ý đứng ra hỏi nữa.

Nhâm Hiều trầm mặc chỉ chốc lát, nhìn Lưu Khâm một chút, lại nhìn mấy người đứng bên cạnh Lưu Khâm.

- Lưu Khâm, rượu cống đã chuẩn bị chưa?

Lưu Khâm mang hạ thấp người nói:

- Đã chuẩn bị xong rồi, dự tính trước vụ thu hoạch vụ thu, có thể xuất ra năm trăm bầu rượu, xin đại nhân yên tâm.

Thật ra, trong hầm rượu của Lưu Khâm đâu chỉ có năm trăm bầu?

Nhưng vật càng ít càng quý, hơn nữa, như vậy cũng xứng với địa vị của rượu Vạn Tuế.

Nhâm Hiều gật đầu, sau đó nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ đi tuần Đông Phương, cần nhiều rượu cống, đợi lúc quay lại Hàm Dương, lại có rất nhiều địa phương cần sử dụng rượu cống. Lưu Khâm, ta cũng biết không được xem nhẹ ủ rượu, nhưng nếu có thể ủ được nhiều hơn, thì cũng luôn là chuyện tốt.

- Vậy, tiểu dân sẽ làm hết sức!

Nhâm Hiều đứng dậy, lại nhíu mày khi ngửi thấy mùi vị kia.

- Được rồi, ta đến là để xem chuyện bệ hạ giao người làm đến đâu rồi thôi. Trong huyện công vụ còn bề bộn, ta đi trước.

Lưu Khâm, Thẩm Thực Kỳ nỗ lực giữ lại, Nhâm Hiều vẫn ra về.

Nhìn theo Nhâm Hiều leo lên Diêu xa, Tiêu Hà cười ngửa đi theo, Lưu Khâm sờ sờ mũi, suy nghĩ.

- Xem ra, huyện trưởng đại nhân lo lắng chúng ta rồi.

Đường Lệ hạ giọng nói một câu làm Thẩm Thực Kỳ lại càng hoảng sợ.

- Lo lắng chúng ta? Lão Đường, rốt cuộc người có ý gì?

Đường Lệ cười nói:

- Còn có thể có ý gì chứ? Là nói Huyện trưởng đại nhân lo lắng chúng ta gặp phải rắc rối, cho nên không yên tâm. Nhưng cũng khó trách, trên tay a Khảm có hai miếng ấn tín và dây đeo triện, quyền lực đúng là rất lớn. Theo ta thấy, vào vụ thu, đại quân sẽ xuất phát, chinh phạt các bộ Bách Việt, đến lúc đó, đừng nói quận Tứ Thủy, mà hơn phân nửa Quan Đông đều cần lương thảo.

Nếu như A Khảm mượn ấn thụ trong tay, trắng trợn tích trữ lương thảo mà nói, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến việc phát sinh chiến sự.

Điểm này, Nhâm Hiêu sao có thể không nghĩ đến? Dù là Nhâm Hiêu không nghĩ ra, nhưng Tiêu Hà là trợ thủ của y, chẳng lẽ cũng không nghĩ ra sao.

Đường Lệ nói một hồi đã làm Lưu Khảm bưng bình tĩnh.

Trước đó đúng là hắn có ý tích trữ lương thảo, nhưng hiện giờ xem ra cần phải cẩn thận hơn.

Trong tay có quyền lực, cố nhiên là một chuyện tốt. Nhưng đồng thời với việc có quyền lực, chỉ sợ cũng sẽ bị người khác chú ý tới.

- Chúng ta vừa bàn bạc, xem còn kiếp tục nữa hay không?

Đường Lệ cười:

- Cái gì mà tiếp tục hay không tiếp tục? Cách nghĩ này của a Khảm không sai. Nơi Bách Việt, tình huống cũng phức tạp, khí độc trùng xà. Chỉ riêng khí hậu thôi cũng đủ tạo thành thương vong cực lớn. Nếu có phòng bị tốt, thì sẽ có ích rất nhiều rất nhiều đấy.

Lưu Khảm nói:

- Lão Đường, người đừng có lo trước lo sau nữa. Nếu chúng ta đã đứng ở trên đầu ngọn sóng rồi, thì bất kể chúng ta hạ thấp như nào, cũng bị người ta đổ kỵ rồi. Thà rằng nén giận hạ thấp để đối đãi, không bằng ở trên cao bệ lạc. Người không phạm ta, ta không phạm người.

Có đôi khi kiêu ngạo một ít, chưa hẳn là chuyện xấu. Nói không chừng huyện trưởng đại nhân còn có thể bởi chúng ta kiêu ngạo mà lợi lòng cảnh giác.

Thẩm Thực Kỳ gật đầu:

- Đã như vậy, ta đây, lão Đường, còn có Vô Thương nữa, ngày mai sẽ lên đường xuất phát. Mượn có đi Ngô Trung chế bắt thần tứ linh văn bấu, thuận tiện vòng qua Bách Việt một chút, xem tình hình thực tế nơi đó thế nào...A Khảm, phương thuốc người chế thật tốt, tiểu tử kia thế mà thật sự thay đổi nha. Nếu như người không thành công, vậy thì tất cả công cốc rồi.

Lưu Khảm gãi gãi đầu, cười khổ nói:

- Ta cũng không chắc chắn thành công? Chỉ hết sức làm thôi. Hơn nữa, Vương Cơ cũng là cao thủ ủ rượu, có tỷ ấy hỗ trợ, khả năng thành công rất lớn. Lão Đường, các người trên đường phải cẩn thận, nghe nói dân bản xứ Bách Việt rất nhiều, đến lúc đó khẳng định sẽ có rất nhiều phiền phức, thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng, cẩn thận nhiều vào.

Đường Lệ cười nói:

- Việc này người yên tâm, chúng ta sẽ không gây chuyện đâu. Nếu không xảy ra chuyện gì, cùng lắm là nửa năm, chúng ta nhất định sẽ quay về. Trong nửa năm này, còn mong người tốn công nhiều hơn...Mặt khác, ta phải nhắc nhở người một việc, cẩn thận tên Ung Xỉ kia.

Lưu Khảm ngẩn ra, ngạc nhiên nói:

- Ung xỉ? Hình như ta và hắn chẳng qua lại gì mà.

- Không qua lại?

Đường Lệ cười lạnh:

- Còn quan hệ rất lớn nữa đấy. Còn nhớ trận huyết chiến tại Đại trạch Chiêu Dương không, người và Lưu Quý xuất thủ, giết một người Sở, chuẩn xác mà nói, chính là cái tên kia đó. Tên Ung Xỉ này là kẻ trọng mặt mũi, hay dễ tâm, người giết người Sở, chẳng khác gì tước đi thể diện của y, hơn nữa hiện tại người phát tài, Ung Xỉ không đỏ mắt sao?

Lưu Khám không khỏi ngạc nhiên, trong lòng có chút không rõ lắm.

Hắn thấy, hành vi lúc đó của người Sở kia nào có khác gì lâm trận đầu hàng, là điều tối trọng kỵ, nếu như người Sở kia thật sự đầu hàng, thì nhất định sẽ làm sĩ khí mọi người giảm sút, ảnh hưởng rất lớn, toàn bộ trận doanh đều có khả năng sẽ tan tác.

Tướng kỳ chém giết, tựa như không liên quan đến thể diện.

Đường Lệ nói:

- A Khám, dù gì người cũng còn trẻ tuổi, chưa từng trải, có một số việc trải qua rồi người dần dần sẽ hiểu.

- Đúng vậy, mọi việc cẩn thận, người cũng không thể không đề phòng “tên kia” đấy.

Thẩm Thực Kỳ cũng khuyên bảo.

Đây không phải là vấn đề nhỏ tuổi, là mà vấn đề tư tưởng của Lưu Khám hoàn toàn vô dụng với thời đại này, đương nhiên không hiểu.

Nhưng nếu Đường Lệ và Thẩm Thực Kỳ đều nói như vậy, Lưu Khám cũng không phải không biết tốt xấu, lập tức gật đầu:

- Yên tâm đi, chuyện này ta nhất định cẩn thận.

Đường Lệ và Thẩm Thực Kỳ nhìn nhau, tựa hồ vẫn chưa yên tâm. Vì vậy lại nói với Lưu Khám:

- Nếu như thực sự có chuyện, người phải đi tìm huyện trưởng để giải quyết. Tuy nói Ung Xỉ có căn cơ tại huyện Bái, nhưng chắc chắn không dám đối nghịch với huyện trưởng đâu.

- Ta đã biết!

Đối với hai người trước mắt, Lưu Khám vô cùng cảm kích.

Thẩm Thực Kỳ cũng tốt, Đường Lệ cũng được, bao gồm cả Tào Vô Thương, nếu như không có bọn họ, thời gian qua không hiểu hắn sẽ khổ cực tới mức nào.

Ba người lại thương lượng một hồi, Đường Lệ và Thẩm Thực Kỳ vào thành đi tìm Tào Vô Thương để chuẩn bị đi.

Lưu Khám lại về nhà mình, thấy Vương Tín vẫn đang ôm cây phân cao thấp, không khỏi nở nụ cười.

Cậu bé này đúng là ngốc thật, cũng bướng bỉnh nữa, đã quyết định chuyện gì, ai cũng ngăn không được, dù là Vương Cơ cũng không được.

Lưu Khám ngồi xuống cửa hiên ngoắc Vương Tín:

- Tín, lại đây.

Vương Tín tay trần ngáy ngốc đi tới, ồm ồm nói:

- Chủ nhân, có chuyện gì? Ngày hôm nay có mấy người người đến tìm Lưu Khám, nhưng đã bị ta đánh đuổi đi rồi. Chủ nhân, ta không nhớ được cây này lên, nhất định chủ nhân rất thất vọng.

Lưu Khám lau mồ hôi trên trán cậu ta, mỉm cười.

- Tín tuổi còn nhỏ, chờ hai năm nữa, nhất định là làm được. Như vậy đi, bắt đầu từ ngày mai, ta dạy người quyền cước?

Vương Tín lại lắc đầu:

- Không, ta phải nhổ được cây này lên đã, sau đó mới học quyền cước. Mẹ nói cho ta biết, chủ nhân là người có tín nghĩa, ta không thể phá tín nghĩa của chủ nhân được. Chủ nhân, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ nhổ được cây này lên, nhất định.

Thì ra, mẹ con Vương Cơ lúc ở lại nhà Lưu gia, Lưu Khảm mới biết tụy Vương Tín gốc, nhưng trời sinh thần lực.

Vài năm trước, khi chơi đùa cùng vài đứa trẻ, kết quả một quyền suýt đánh chết một người. Từ lúc đó, Vương Cơ không cho phép Vương Tín đánh ai.

Lúc đó Lưu Khảm còn nói đùa là muốn xem khí lực của Vương Tín.

Vì vậy đã chỉ vào cái cây to bằng miệng bát trong viện, nói:

- Người có thể nhổ gốc cây kia lên được không?

Kết quả Vương Tín trả lời:

- Ta có thể!

Lưu Khảm thật sự không tin.

Với khí lực của hần, muốn nhổ cây đó lên còn phải cật lực, Vương Tín nhỏ tuổi, sao có thể làm được?

Đương nhiên, Vương Tín không thành công.

Nhưng tiểu tử này rất bướng bỉnh, nói cậu nhất định sẽ nhổ lên được. Lưu Khảm đã cười nói:

- Nếu người có thể nhổ lên được, ta sẽ dạy người công phu quyền cước.

Cũng không ngờ, tiểu tử này lại thật tâm như vậy.

Nghe Vương Tín nói thế, Lưu Khảm cười, vỗ vỗ vào đầu Vương Tín, nói:

- Tín, muốn nhổ cây, thì phải học quyền cước. Học xong quyền cước, là có thể nhổ được cây lên. Hai việc này không xung đột, nhưng luyện võ rất khổ cực, người có kiên trì được không?

Vương Tín gật đầu:

- Ta nhất định có thể.

Đang nói chuyện, Vương Tín kêu một tiếng:

- Mẹ đã về!

Vừa nói xong, bên ngoài sân đã nghe có tiếng bước chân. Tiểu tử này tai thật thính, có thể nghe được tiếng bước chân từ xa, là ai với ai. Điểm này, Lưu Khảm cũng đã chứng kiến, đối với bản lĩnh này của Vương Tín, hần cũng vô cùng kính ngạc.

Nhìn bóng dáng Vương Tín, trong đầu Lưu Khảm hiện lên một người.

Hạng Võ...Tây Sở Bá Vương “lực bạt sơn khí cái thế” này rốt cuộc bộ dạng như nào nhỉ? Ta thật là mong được gặp.

58. Chương 59: Tên Côn Đồ Quán Anh (1)

Mục tiêu của ba người Đường Lệ, Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương đi là đông nam.

Hoàn cảnh Bách Việt phức tạp, quân Tần xuất chinh Bách Việt, cũng không lạc quan. Đương nhiên, với sức chiến đấu của quân Tần, thắng lợi là tất nhiên. Nhưng vì thắng lợi này, sẽ chết bao nhiêu người? Sợ rằng sẽ là một con số hàng ngàn rồi! Lưu Khảm cho rằng như thế, Đường Lệ cũng cho rằng như thế.

Tiếp xúc với Đường Lệ một thời gian càng dài, Lưu Khảm lại càng phát hiện Đường Lệ không hề tầm thường.

Người này vô cùng nhạy cảm, hơn nữa phản ứng rất nhanh. Có một số chuyện, cách nhìn của Đường Lệ và Lưu Khâm rất trùng nhau, vô cùng thần kỳ.

Đối với tương lai của Tần quốc, Lưu Khâm có ký ức của hậu thế, cho nên biết cũng chẳng có gì lạ.

Thế nhưng Đường Lệ lại không giống, y thực sự là người của thời đại này, nhưng có thể cùng ý kiến với Lưu Khâm, đích thật là đặc biệt. Lưu Khâm thậm chí có thể cảm giác được, tài năng của Đường Lệ chỉ sợ không hề kém Tiêu Hà, nhưng vì sao lại không có tiếng tăm gì? Nguyên nhân trong đó như nào chỉ có lịch sử mới biết được. Chỉ ít Lưu Khâm cho rằng, Đường Lệ vô cùng cao minh.

Kế hoạch của Lưu Khâm chính là liên quan đến rượu. Chỉ là nội dung cụ thể, chỉ có hắn và Đường Lệ, Thẩm Thực Kỳ biết. Tào Vô Thương là một người “miệng rộng”, không giấu được chuyện gì, là một người tốt nhưng tính cách quá ẩu, khiến người khác không thể yên tâm. Cho nên Lưu Khâm chỉ có thể giấu kín chuyện này.

Nhưng ba người Đường Lệ đi rồi, trong lòng Lưu Khâm cảm thấy rất vắng vẻ. Bằng hữu ở cùng nhau một thời gian lúc gần thì không nhận ra, nhưng lúc xa mới cảm nhận được rõ rệt, mới hiểu tình bằng hữu quan trọng như vậy. Lúc có ba người Đường Lệ, Lưu Khâm sẽ không cảm thấy trống rỗng, thế nhưng hiện tại, hắn đã có chút thấp thỏm rồi.

Nhâm Ngao và Tào Tham cũng là bằng hữu, nhưng rất rõ ràng vẫn kém với ba người Đường Lệ. Đặc biệt Tào Tham, người này tâm tư rất sâu trầm, sẽ không quá thân cận với người nào, cũng như sẽ không quá lạnh nhạt với người nào.

Dùng lời Thẩm Thực Kỳ để hình dung:

- Huyện Bái nay chỉ có Tiêu Hà mới có thể khiến Tào Tham nói thật lòng thôi.

Tiêu Hà? Đáng tiếc vị “điển phạm” hậu thế lương tương này thái độ gần như cũng rất xa lạ đối với Lưu Khâm, giữa hai người tựa như có một lớp giấy ngăn cách. Mặc dù là Lưu Khâm tận lực tiếp cận, Tiêu Hà cũng chỉ nói dăm ba câu rồi chuyển đề tài câu chuyện ngay. Là y xem thường sự tiếp cận của Lưu Khâm? Hay là còn gì khác? Lưu Khâm không rõ, nhưng hắn có thể cảm nhận được, tựa như Tiêu Hà đang quan sát gì đó, chờ đợi gì đó...Người nào cũng đều nằm trong phạm vi quan sát, thậm chí bao gồm cả Nhâm Hiếu trong đó.

Lựa chọn sao? Là Tiêu Hà đang chuẩn bị lựa chọn cái gì?

Thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt đã tới đầu hạ.

Sau khi vào mùa hạ, nhiệt độ không khí rõ ràng lên cao, thường xuyên lại có những trận mưa nhỏ. Thế nhưng không làm con người ta có cảm giác mát mẻ, mà ngược lại càng cảm thấy khô nóng khó chịu. Mặc dù là ngồi ở thượng đường, uống quả tương ngâm lạnh trong nước giếng, nhưng cũng không xua tan đi được cảm giác khó chịu.

Hôm nay Thủy Hoàng để giá lâm Bành Thành.

Khi ở Lang Gia, Thủy hoàng để gặp một phương sĩ tên là Từ Thị, tuyên bố rằng hải quan có tam đảo, có thể cầu được thuốc bất tử, trường sinh bất lão. Thời đại này, thuật thần tiên rất thịnh hành, mặc dù là Doanh Chính cũng không loại trừ.

Ai mà không muốn trường sinh bất lão?

Thủy hoàng để năm nay đã bốn mươi mốt, so với năm xưa vùng kiếm tung hoành sáu nước Quan Đông, bất kể tinh lực hay sức khỏe đều không bằng. Huống chi, Doanh Chính một lòng muốn thành Đế vương thiên cổ trước nay chưa từng có, năng lực siêu việt hơn Tam Hoàng Ngũ Đế, thành lập cơ nghiệp muôn đời. Người ở trên cao, tư tưởng trong lòng đương nhiên khác nhau, người mà Thủy Hoàng để tin tưởng nhất – chính là bản thân ông ta.

Lời nói dối ba hoa của Từ Thị vừa đúng hợp tâm tư của Thủy Hoàng để.

Sau một hồi chia sẻ tâm tư, Thủy Hoàng để hạ lệnh Từ Thị chuẩn bị ba nghìn đồng nam đồng nữ, mang theo lương thảo đủ ba năm, có quân Tần tinh nhuệ hộ tống, rồi bèn tìm kiếm ba tòa tiên sơn Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, cầu lấy được thuốc trường sinh bất lão. Lệnh vừa ban ra, thiên hạ hỗn loạn.

Khi Lưu Khâm đang cùng Vương Cơ bàn bạc phương pháp ủ rượu, trên lý luận, Lưu Khâm giỏi hơn Vương Cơ gấp trăm lần, thế nhưng về kinh nghiệm, Vương Cơ lại vượt trội hơn Lưu Khâm.

Rất nhiều phương thức ủ rượu cổ truyền, rất khác biệt với phương pháp chín lần ủ của Lưu Khâm, đồng thời còn tạo ra hiệu quả không giống nhau. Vương Cơ là một người kinh nghiệm phong phú, năm xưa rượu đục mà mình tự làm có thể chèo chống bao nhiêu năm, cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

- A Khâm huynh đệ, nếu như dựa theo biện pháp người nói, thì sẽ phải chi dùng thóc gạo một lượng rất lớn đấy. Ta chưa từng nghe phương pháp ủ rượu như vậy bao giờ cả. Có thể thành công được không? Hơn nữa, ta nghĩ dù thành công chẳng hạn, sợ là cũng rất khó mở rộng.

Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Vì sao?

- Dựa theo biện pháp sản xuất rượu của người, chính là rượu cay rồi. Nhưng, vị quá cay, sợ là người bình thường rất khó tiếp nhận. Ừm, chỉ ít theo ta thấy, người của quận Tứ Thủy không tiếp nhận, vậy thì chúng ta ra sức mà không công rồi.

Tuy rằng hiện nay Vương Cơ là gia phó của Lưu gia, nhưng lại là cô gái mà Lưu Khâm rất tôn kính.

Ngay từ đầu Vương Cơ xưng hô Lưu Khâm là chủ nhân, nhưng Lưu Khâm không đồng ý, Khâm phu nhân cũng không tán thành. Cuối cùng, Khâm phu nhân dùng thái độ mạnh mẽ bắt Vương Cơ gọi Lưu Khâm bằng tên. Nhưng Vương Tín thì vẫn cứ gọi Lưu Khâm là chủ nhân. Đây cũng là tâm tư cẩn thận của Vương Cơ.

Lưu Khâm nghe Vương Cơ nói như thế, liền lộ vẻ thất vọng.

Trầm mặc một lát, hần khe hỏi:

- Thật ra, rượu mà ta sản xuất ra không phải là để uống, mà là để cứu mạng người.

- Cứu mạng người?

Lưu Khâm cười cười:

- Rượu có rất nhiều công dụng, không chỉ có mỗi uống không thôi. Uống một chút rượu, có công hiệu làm máu trong cơ thể được tuần hoàn, thân thể khỏe mạnh. Nhưng cái gì cũng không nên quá, uống quá nhiều thì sẽ có hại. Ngoài ra, thêm vào một vài vị thuốc, có thể sinh ra tác dụng khác biệt. Nếu như tỷ bị thương, dùng rượu cay này để tiêu độc, hiệu quả rất lớn đó.

Một vài khái niệm mà Lưu Khâm nói, cơ bản Vương Cơ nghe không hiểu.

Thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc nàng sùng bái Lưu Khâm.

- Người tìm ai?

Đúng lúc này, trong đình viện đột nhiên vọng tới giọng của Vương Tín.

Ngay sau đó là nghe có tiếng người gọi ở bên ngoài:

- A Khâm, A Khâm...nhanh, nhanh, nhanh lên, có người....gây... loạn...

Lưu Khâm đi ra xem, là Chu Xương.

Chỉ thấy gã đầu đầy mồ hôi, đỏ mặt tía tai, đang gắng sức nói cho rõ ràng, nhưng càng sốt ruột, lại càng nói không nên lời.

- Lão Chu, là ai gây loạn trong cửa hàng?

- Loạn...loạn... chính là...

Cuối cùng Chu Xương cũng nói được, thở hồng hộc, hiển nhiên là rất tốn sức.

Lưu Khám không nói hai lời, xoay người vào nhà, tháo Võ Sơn kiếm trên tường xuống, đi cùng Chu Xương.

- A Khám, không được đi, để kiểm lại!

Khám phu nhân nghe vậy, từ nội đường đi ra, vừa lúc thấy Lưu Khám cầm kiếm ra cửa, vì vậy vội vã ngăn cản.

- Thím, có người gây loạn, A Khám huynh đệ không mang theo gì, chẳng phải là nguy hiểm hay sao?

- Thế nhưng pháp luật Tần...

Vương Cơ nói khẽ:

- Thím, bà quên rồi sao? A Khám huynh đệ hiện tại là Thượng Tào, dựa theo pháp luật Tần quốc là có thể được cầm theo binh khí, không có chuyện gì mới không được mang theo binh khí. Nhưng hiện tại chẳng phải là đã xảy ra chuyện hay sao? Nếu bà không cho hắn mang binh khí, nhờ đâu xảy ra chuyện gì...

Khám phu nhân “a” một tiếng:

- Ta quên mất. Nhưng A Khám, con cầm kiếm theo, nhưng không được làm người ta bị thương đấy.

Lưu Khám cười khổ một tiếng:

- Hai nhi đã biết!

“Lúc đánh nhau, đao thương không có mắt, ai dám nói là sẽ không làm người khác bị thương được? Có lẽ quan sát tình hình, nếu như đối phương thật sự gây chuyện, vậy đừng trách ta thủ đoạn độc ác.” Nghĩ tới đây, Lưu Khám lôi kéo Chu Xương đi ra ngoài.

Trên đường đi vào huyện Bái, Lưu Khám hỏi:

- Lão Chu, là ai gây sự? Vì sao?

Có lẽ là nhìn thấy Lưu Khám đi cùng, trong lòng Chu Xương thấy an tâm hơn, nên không sốt ruột như trước nữa.

- Là một kẻ nhà quê!

- Kẻ nhà quê?

Lưu Khám ngạc nhiên nói:

- Người nhà quê mà dám gây sự ở chỗ chúng ta ư?

Chu Xương nói:

- Tên kia không chịu nói lý, rượu hầm của chúng ta hai ngày đã bán hết, kết quả hắn không mua được rượu, còn nói nếu không để cho hắn rượu hầm, hắn sẽ đập nát cửa hàng chúng ta. Lão Trình mới nói với hắn hai câu, bị hắn đánh cho bị thương rồi.

Huyện trưởng dẫn theo Tiêu tiên sinh và Đồ tử ra khỏi thành tuần sát rồi, cho nên không ai ở trong thành cả.

A Khám, người không biết đó thôi, tiểu tử đó rất kiêu ngạo, còn nói huyện Bái ta chẳng có anh hùng, người cũng chỉ là một kẻ có tiếng mà không có miếng mà thôi.

Chu Xương lắp bắp nói xong, sau trầm mặc một lát, đột nhiên lại phun ra một câu.

- A Khám, có người phá rồi!

Lưu Khám giật mình, trong đầu lập tức hiện lên lời dặn dò của Đường Lệ lúc gần đi.

“Ung Xỉ? Chẳng lẽ là hắn ta tới phá rồi?”

59. Chương 60: Tên Côn Đồ Quán Anh (2)

Điều này cũng không phải là tự dưng trùng hợp.

Đám người Nhâm Hiêu vừa lúc ra khỏi thành dò xét, kết quả là có người chạy tới gây rối.

Thoạt nhìn tựa hồ rất ngẫu nhiên, thế nhưng tỉ mỉ ngẫm nghĩ, sẽ phát hiện bên trong không bình thường chút nào. Quá khéo, thật sự là quá khéo.

Có thể nắm giữ được hành tung của đám người Nhâm Hiêu, ở tại huyện Bái có bao nhiêu người có thể làm được. Mà Ung Xỉ vừa khéo là một trong số ít những người có thể biết được điều này. Nếu như chuyện này không liên quan tới Ung Xỉ, thì mới là chuyện nực cười.

Tuy rằng Lưu Khảm còn chưa tới hiện trường, nhưng trong lòng đã nhận định như thế.

Quán rượu Đỗ Lăng, là tên cửa hàng do Nhâm Hiêu và Lưu Khảm đặt. Đỗ Lăng, chính là thuộc Bát Bách Lý Tần Xuyên. Dựa theo lý giải của Nhâm Hiêu đối với sự xuất thân của Lưu Khảm, hậu nhân của hắn là Lưu Thị Đường quốc. Lúc Lưu Thị Đường quốc bị Tây Chu tiêu diệt, Đỗ Lăng được phong quốc, cho nên Nhâm Hiêu đưa ra cái tên này cũng là có ý tứ sâu sắc bên trong.

Chỉ tiếc, Lưu Khảm không biết.

Cho tới giờ, hắn cũng không rõ vì sao Nhâm Hiêu lại muốn cái tên như thế.

Không chỉ có hắn không rõ, bao gồm cả Chu Xương, Thẩm Thực Kỳ cũng vậy, đều không hiểu rõ hàm nghĩa hai từ Đỗ Lăng là gì.

Lúc này, cờ hiệu chữ vàng nền đen bình thường vẫn được treo tại trên đỉnh cửa hàng đã không còn, hơn mười bầu không chất ở cửa đã bị đập nát, mặt Trình Mạc toàn máu, được một hỏa kế của quán đang nâng đỡ vẫn cứng rắn đứng chắn ở ngoài cửa. Trong cửa hàng rất hỗn loạn, hai ba người giúp việc được Thẩm Thực Kỳ thuê tới giúp đang nằm rên rỉ dưới đất.

Một thanh niên tuổi chừng trên dưới hai mươi, đầu vấn “trách” (khăn vấn đầu), oai hùng đứng ở trong điểm nghe những tiếng kêu la.

- Đám gian thương các người, rõ ràng là có rượu tốt mà lại bán cho chúng ta rượu kém. Ta nói cho các người biết, ngày hôm nay nếu như không bán rượu tốt cho chúng ta, ta sẽ đốt cửa hàng này. Lão già chó kia, còn không mau đi gọi tên Lưu gia tử có tiếng không có miếng kia đến cho ta? Ta muốn hỏi hắn tại sao lại làm ăn như thế!

Thời cổ đại “Trách” chính là khăn vén đầu, đồng thời cũng có cách vén riêng biệt. “Trách” cũng quấn quanh đầu như khăn, nhưng ở giữa cần phải để lộ tóc ra ngoài. “Trách” trước cao sau thấp, nhưng có thể căn cứ vào có lẽ gia quan hay không mà phán định thân phận.

Vấn “trách” mà chưa có gia quan (lễ đội mũ), chủ yếu là dân thường giàu có hơn một chút. Người như thế, đại bộ phận bán dạo là việc chính, mặc y phục màu trắng, đồng thời căn cứ vào màu sắc của “Trách” để phân biệt là người phương nào. Trong thất hùng Chiến quốc có Hàn Thượng Thanh! Thanh niên này đầu đội “Trách”, đã biểu lộ thân phận của y chính là hậu duệ Cổ Hàn, y lại mặc y phục trắng, càng toát lên phong thái hơn người.

Di tộc Cổ Hàn sao?

Tuy rằng sáu nước thống nhất đã là chuyện được hầu hết mọi người thừa nhận, nhưng vẫn có một số người không dám đổi mặt. Thanh niên này có lẽ chính là một trong số đó.

Lưu Khảm thấy chỉ y chỉ có một mình, hơn nữa lại tay không, vì vậy đưa Võ Sơn kiếm giao cho Chu Xương, vượt lên đám đông đi vào trước cửa hàng.

Trong giây lát, trên đường phố yên tĩnh.

Trình Mạc được hai hỏa kế nâng tới:

- Chủ nhân, Trình Mạc vô năng, đã để tiểu tặc kiêu ngạo này lộng hành, không giữ được cửa hàng.

Trên mặt Trình Mạc đầy vết máu, tóc bạc rối tung, nhìn vô cùng thảm hại.

- Lão Chu, đưa mọi người đi tìm lang trung đi. Lão Trình, chuyện này không phải lỗi của lão, lão đến tác phùng bên kia làm việc đi.

- Vâng!

Trình Mạc theo thói quen Lão Tần Nhân đáp ứng một câu.

Chu Xương tìm vài người, cẩn trọng đi vào trong cửa hàng, vòng qua thanh niên kia như tránh ôn thần, đưa người bị thương đi ra ngoài. Thanh niên kia không hề ngăn cản, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lưu Khảm, bàn tay bất giác nắm chặt lại thành quyền, đầy vẻ cảnh giác.

Bởi luyện võ từ nhỏ, nên từ lúc Lưu Khảm vừa xuất hiện, y đã cảm thấy một loại áp lực: Đây là một người khó đối phó.

Lưu Khảm cũng không để ý tới thanh niên kia, chỉ khom lưng nhặt lên cờ hiệu, nhẹ nhàng phủi bụi trên đó, ngoắc một người giúp việc tới, đưa cờ hiệu cho người đó, sau đó bình tĩnh trầm giọng nói:

- Đi, mau treo lên.

Nói xong, hắn mới nhìn lướt qua thanh niên kia, nhưng vẫn để ý, mà quay người lại nói với khách nhân đang đứng vây quanh xem:

- Từ hôm nay, thương nhân Toánh Xuyên, quận Năng đến tiểu điểm sẽ không được nghênh đón, tiểu điểm cũng sẽ không bán rượu cho người ngoài. Nếu ai tự ý bán cho người ngoài, tiểu điểm cũng sẽ đối đãi với người đó như người nơi khác. Được rồi, một chuyện đã xong, mọi người giải tán đi.

Toánh Xuyên, quận Năng là lãnh địa của Cố Hàn. Những lời này của Lưu Khảm ý tứ vô cùng rõ ràng: Sau này quán rượu Đỗ Lăng xuất phẩm ra bất luận loại rượu gì cũng sẽ không bán cho con dân Cố Hàn. Nếu ai lén bán rượu cho thương nhân Cố Hàn, vậy thì sau này hắn sẽ không bán rượu cho người đó nữa.

Độc quyền! Đây là ưu thế của Lưu Khảm. Tứ thủy hoa điều vừa ra, đã khiến cho trên thị trường tràn ngập rượu của Lưu Khảm, người nào cũng muốn mua bằng được. Chỉ ít trong vòng mười năm, không ai có thể cạnh tranh lại với hắn. Dù là phương thức sản xuất rượu bị lan truyền ra ngoài, hắn cũng không sợ. Có rượu Vạn Tuế đứng hàng đầu, lại có Tứ thủy hoa điều này là rượu thương duy nhất được triều đình thừa nhận. Những lợi ích của nền kinh tế kế hoạch là ở chỗ đó. Từ lúc được quan phủ thừa nhận, địa vị của nó đã thay đổi rất lớn, người khác không thể làm lung lay được. Trừ phi, có thể có loại thanh tửu nào khác tốt hơn rượu Vạn Tuế, thì mới có thể thay thế được địa vị của rượu Vạn Tuế. Nhưng cũng không phải một thời gian ngắn là có thể làm được chuyện đó. Dù là người nào chế ra được loại rượu tốt hơn rượu Vạn Tuế, nhưng cũng không phải cũng dễ dàng được nâng rượu đến trước mặt Doanh Chính để được thừa nhận đâu.

- Vì sao?

Trong số thương nhân bên ngoài cửa không ít có thương nhân Cố Hàn, nghe vậy giật mình sợ hãi.

Lưu Khảm cười tươi lộ ra hàm răng trắng nhưng làm người khác cảm thấy sợ hãi.

- Không vì sao cả, ta vui vẻ, ta thích...Rượu của ta, ta muốn bán cho ai là quyền của ta, thậm chí có thể đập vỡ nó.

Lúc nói những lời này, Lưu Khảm làm như vô ý liếc mắt nhìn thanh niên kia.

Có người nhanh mắt bắt được động tác này của Lưu Khảm, lập tức hiểu nguyên do quyết định này của Lưu Khảm.

- Quán Anh, tên khốn kiếp này, tự dưng chạy tới nơi này gây sự, còn động tới cửa hàng của Lưu tiên sinh, sau này cha con người đừng mơ tưởng buôn bán tại Tuy Dương nữa.

Một ông già đi tới, cũng mặc bạch y, đầu bịt "Trách", nhưng đỉnh đầu là mũ đen.

Trang phục này cũng đã thể hiện rõ thân phận của lão. Vị lão tiên sinh này e là cũng là thương nhân Cổ Hàn, có uy vọng rất lớn.

Quán Anh?

Lưu Khám bỗng nhiên quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thanh niên kia. Hắn ta là Quán Anh? Tuy rằng Lưu Khám không nhớ rõ Quán Anh từng có công tích gì không, nhưng hắn lại nhớ rất rõ đây chính là viên Đại Tướng dưới trướng Lưu Bang. Chỉ là hậu nhân của y hình như lại có chút thâm trầm.

Mười mấy thương nhân Cổ Hàn nhảy ra chỉ vào Quán Anh chửi ầm lên.

Thương nhân trực lợi, Quán Anh hôm nay chặt đứt tài lộ của bọn họ, sao họ không nóng nảy chứ? Ai cũng trông mong vào việc chối bỏ quan hệ quen biết với Quán Anh, để có thể được Lưu Khám bỏ qua cho mình. Bữa tiệc thoả mạ, chỉ trích này làm Quán Anh mặt đỏ tới mang tai, mồm há ra nhưng không nói được câu nào.

- Thằng nhãi này ...quá đê tiện!

Quán Anh đảo mắt qua Lưu Khám, thấy nụ cười châm biếm của Lưu Khám, tức thì thẹn quá thành giận, chửi ầm lên.

- Dám làm dám chịu, người xé cờ hiệu là ta, rượu trong điểm bị đập vỡ cũng là ta, đánh người cũng là ta. Người có bản lĩnh thì cứ nhắm vào ta, sao phải liên lụy tới các hương phụ lão chúng ta?

Lưu Khám nhin không được cất tiếng cười to:

- Người gây sự ở cửa hàng của ta, là chuyện của người, khoản nợ này chúng ta sẽ tính sau. Nhưng rượu của ta, ta thích bán cho ai thì bán cho người đó, thích bán giá như nào thì bán giá đó, có liên quan gì tới người đâu?

Dám làm dám chịu ư? Ta nhỏ vào. Người kiêu ngạo lắm mà? Người dựa vào cái gì mà làm như vậy?

Người có biết, rượu mà người đập vỡ này có thể đổi được bao nhiêu tiền hay không? Người đả thương người của ta, bồi thường như nào đây? Người tự coi mình là hảo hán, nhưng ta thấy người chỉ là một tên tứ chi phát triển, đầu óc ngu si thôi. Người mà cũng đòi nói đạo lý với ta sao? Chẳng phải người muốn làm cái gì sao? Giờ hãy làm cho ta xem.

Lưu Khám nói một hồi, lời lẽ hùng hồn.

Thương nhân vây quanh ở ngoại điểm, còn có cả bách tính cùng trầm trồ khen ngợi.

Lưu Khám không đợi Quán Anh mở miệng, đón nói:

- Hơn nữa rượu Diếu ở đây... Người cho là dễ dàng sản xuất ra hay sao?

(Rượu diếu: là rượu được chôn dưới hầm)

Không có thời gian một năm, đừng mơ sản xuất được rượu. Hơn nữa một lần cũng không sản xuất nhiều như vậy, bán xong lại phải chờ tới năm sau... Các vị đều là những người hiểu đạo lý, biết phân biệt thị phi, nếu như Lưu Khám ta còn có rượu, có nên bán cho các người không? Các người có thể chờ được không?

Lưu Khám liên tiếp chỉ mấy thương nhân, tất cả đều mỉm cười tán thành cách nói của Lưu Khám.

- Tất cả mọi người có thể chờ, người lại không chờ được, còn xé cả cờ hiệu của ta, đập nát cửa hàng của ta, người thật là lợi hại nha!

Lưu Khám nói đến đây, ngữ khí đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén:

- Người tên là Quán Anh đúng không? Người cho là người là ai chứ? Người cho rằng nơi này là nơi nào? Tất cả mọi người ai cũng quy củ làm việc, người lại chạy tới đây gây sự, người cho là người huyện Bái ta dễ bị bắt nạt hay sao?

Một câu nói làm tất cả người của huyện Bái đang đứng bên ngoài xem náo nhiệt đều xúm vào.

- A Khám, đánh chết hắn đi!

- Đánh chết tên “Kháng hóa” này đi, tự nhiên chạy tới huyện Bái ta dương oai...A Khám, không được để hấn khinh thường chúng ta...

Lúc này, tất cả những người trước đó muốn đứng ra biện hộ cho Quán Anh đều rụt trở lại, nhắm mắt ngậm miệng.

Nhiều người tức giận không thể phạm!

Quán Anh then quá thành giận, đột nhiên hét lớn một tiếng, tách ra khỏi đám thương nhân Cổ Hàn, bật người đánh về phía Lưu Khám.

60. Chương 61: Phụ Tử Quán Gia

- Anh nhi, còn không dừng tay!

Một vị nam tử trung niên khoảng chừng bốn mươi được hai người hầu nâng đỡ, từ đoàn người đông đúc tiến đến, cả tiếng quát lớn.

Chỉ là thanh âm rất khàn, trung khí không đủ, tựa hồ có bệnh trong người.

Quán Anh công kích tới, đột nhiên bị tiếng quát lớn phát ra từ miệng nam tử trung niên làm khựng lại, dưới tay đã lộ ra sơ hở. Nhưng cũng chính trong giây lát lộ ra sơ hở đó thì y đã bị trúng đòn của Lưu Khám. . Lưu Khám vừa thấy Quán Anh xuất thủ, tự nhiên cũng không khách khí, giẫm chân tại chỗ đón đỡ.

Một chiêu sư tử khóa giản đã dễ dàng khóa quyền đang mở của Quán Anh.

Chân dưới vòng lại, thân thể liền quay tròn chuyển tới trước mặt Quán Anh, bỗng nhiên phóng người vọt lên hét lớn một tiếng, khuỷu tay đập xuống. Trong Cổ Thái Quyền Pháp, chiêu thức này gọi là Trảm Hồ Lô, khuỷu tay bất ngờ đánh trúng vào mặt, uy lực thực sự rất lớn, một kích có thể giết chết người.

Đối với loại quyền pháp cổ quái này của Lưu Khám, Quán Anh có điểm mông lung không hiểu.

Song chưởng theo bản năng đan xen vào nhau thành hình chữ thập, thân thể khẽ nghiêng về phía sau, nỗ lực ngăn cản Lưu Khám công kích.

Thế nhưng, Quán Anh lại coi nhẹ lực lượng của Lưu Khám, khi khuỷu tay đánh xuống, thân thể Lưu Khám hình như tung bay, lực lượng toàn thân đều tập trung tại khuỷu tay. Chỉ nghe thấy một âm hưởng nặng nề, song chưởng của Quán Anh dưới một kích khuỷu tay của Lưu Khám mạnh mẽ nện vào mũi khiến trên mặt Quán Anh chảy tiền huyết, kêu lên một tiếng đau đớn, thoáng chốc té ngã xuống đất.

Trong đầu y vang lên âm hưởng o o, mắt hoa lên.

Quán Anh nằm lạnh lẽo trên mặt đất, nửa ngày không tỉnh lại.

Lưu Khám vốn định xuất thêm kích nữa, nhưng lúc này nam tử trung niên kia giống như điên dại đẩy người hầu ra, nhào tới trước người Quán Anh.

Vung cánh tay ngăn cản Lưu Khám, vị nam tử này cả tiếng nói:

- Lưu tiên sinh, Lưu tiên sinh hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình! Khuyển tử không hiểu chuyện, mạo phạm tiên sinh thực sự là lỗi ở ta. Tất cả tổn thất ở đây, tiểu lão nhi nguyện bồi thường.

Giết người không giết kẻ cúi đầu xuống đất!

Nếu như đối phương chịu thua, Lưu Khám cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt.

Chỉ có điều trong lòng hấn âm thầm giật mình. Một kích khuỷu tay vừa nãy, ít nhất cũng có mấy trăm cân lực đạo, tiểu tử Quán Anh này vậy mà có thể tiếp được?

Nhìn bộ dáng của hấn hình như rất thê thảm, kỳ thực Lưu Khám biết đây chỉ là ngoại thương mà thôi, Quán Anh cũng không bị tổn thương quá lớn.

Bộ xương những người này đều làm bằng sắt thép sao?

Trong lòng Lưu Hâm nghĩ, cũng lập tức ngừng công kích. Một người từ phía sau thoảng chốc bước tới, đứng nghiêm nghị, lạnh lung nói:

- Người là ai?

- Tiểu lão nhi Quán Tước, hần là nhi tử của tiểu lão nhi.

Lưu Khám nhìn thoảng qua, liền phát hiện Quán Tước có vẻ có bệnh, khí sắc tựa hồ không phải quá tốt.

- Lão tiên sinh quản lý nhi tử thế nào? Hần không biết phép tắc, đi tới đâu đều có thể tùy tiện dương oai sao?

Quán Tước đột nhiên ho khan kịch liệt, sắc mặt tái nhợt.

Ông liền tục xin lỗi nói:

- Đều là tiểu lão nhi quản giáo không nghiêm. . .Tiên sinh có gì tổn thất, tiểu lão nhi nguyện ý bồi thường.

- Quán tiên sinh, đây không phải vấn đề bồi thường hay không bồi thường, hơn nữa tiên sinh cũng không bồi thường được. Tiên sinh biết nhi tử của tiên sinh phạm tội gì không? Hần dám tháo gỡ biểu hiệu của ta! Biểu hiệu kia chính là Huyền Trư[rng] tặng ta, nghe nói đây chính là biểu hiệu do đương kim Hoàng Đế đích thân đặt tên.

Tổng cộng số lượng rượu này không dưới mười vạn tiền, cộng thêm chuyện hần động thủ hành hung đã thương người trong điểm của ta. . .

Nói khó nghe một chút, xem ra hần mất đầu là chuyện nhẹ, không tốt còn có thể liên lụy tới cửu tộc. Lão tiên sinh, ngài nói chút, nếu là ngài xử lý thế nào?

Cờ hiệu Đỗ Lăng thực sự được Nhâm Hiêu ban tặng.

Về phần có phải đích thân Hoàng Đế tặng hay không, cũng không ai rõ ràng. . .Cờ đen chữ vàng, đó là đại biểu rượu cống của hoàng gia, suy rộng ra, thực sự là thay mặt cho triều đình. Thương nhân vậy xem nghe vậy, đều không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh. Chỉ biết rượu trong cửa hàng Đỗ Lăng là sản xuất cống nạp triều đình, thế nhưng thật không ngờ, bên trong còn có nhiều khúc mắc như vậy, phụ tử Quán gia gặp nguy rồi!

Sắc mặt Quán Tước đỏ bừng bừng. . .

Ông bỗng nhiên xoay người, cố gắng tỉnh táo, đánh Quán Anh đang đứng trên mặt đất quỳ ngục xuống.

- Nghiệt tử này, làm sao có thể khiến ta bớt lo đi? Ta nói ngươi không nên theo ta, ngươi vẫn một mực muốn đi theo. . .Hiện tại, ngươi, ngươi muốn ta tức chết phải không? Mau qua đây, chịu tội với Lưu tiên sinh. . .

Ý tứ của Quán Tước chính là, Quán Anh qua đó xin lỗi để Lưu Khám bớt giận. Chỉ cần Lưu Khám không báo quan, việc này có thể thương nghị bằng tình cảm.

Vậy mà Quán Anh thực sự cố chấp, cương quyết nói:

- Vì sao con phải xin lỗi hần?

- Ngươi, ngươi. . .

Quán Tước chỉ cảm thấy khí huyết trong lòng ngực cuộn khởi, ngón tay chỉ về phía Quán Anh, hơi thở gấp gáp ngã quỵ về phía sau. Cũng may mà Lưu Khám nhanh tay lẹ mắt, tiến lên một bước đỡ lấy Quán Tước. Khéo tay thuận thế đặt lên mạch đập của Quán Tước, lòng mảy nhất thời chau lại.

Một người thương nhân thân mặc bạch y, đầu quấn khăn đen, chỉ tay thẳng vào mặt Quán Anh cả giận nói:

- Ngươi là thứ khốn kiếp, muốn cha ngươi tức chết sao?

Quán Anh luống cuống tay chân, vội vàng quỳ xuống.

- Cha, cha. . .

- Đừng âm ỉ!

Lưu Khám dùng tay xoa xoa huyết thái dương cho Quán Tước, Quán Tước từ trong hôn mê tỉnh lại.

Quán Anh vừa thấy, liền vội vàng nói:

- Cha, cha không sao chứ? Hài nhi sai rồi, hài nhi không dám làm cha tức giận nữa!
- Lão tiên sinh, thân thể ngài tựa hồ không tốt, thường xuyên cảm thấy khó thở, còn kèm theo chứng bệnh ho khan đúng không?
- Hả?

Quán Tước ngẩn người, kinh ngạc nhìn Lưu Khám:

- Không ngờ Lưu tiên sinh còn tinh thông y thuật nữa? Tiểu Lão nhi mắc bệnh đã nhiều năm, hàng năm vào mùa xuân và mùa thu đều như vậy. Ha hả, ngại quá, ngại quá. . .Chỉ là lần này đột nhiên phát bệnh, cho nên khuyến tử kia rất cuộc. . .Lưu tiên sinh, cần làm thế nào để bồi thường cho khuyến tử kia? Tiểu lão nhi dù táng gia bại sản cũng đồng ý.

Lưu Khám cười cười lắc đầu.

Bệnh của Quán Tước có một số điểm giống bệnh lao phổi, thể nhưng không nghiêm trọng như vậy.

Chỉ cần điều trị và tĩnh dưỡng thích hợp, tâm tình tốt cộng thêm điều trị tốt hẳn là có thể chữa khỏi.

- Lão tiên sinh, bồi thường hay không bồi thường chỉ là việc nhỏ!

Lưu Khám nói:

- Chỉ là ngài mắc bệnh, nếu như không chú ý, sợ là nguy hiểm tới tính mạng. Ngài thường ngày cảm thấy tâm nhiệt khí đoạn, miệng lưỡi khô rát đúng không? Khi tức giận còn gây khó thở?

Quán Anh ở bên cạnh nghe được, con mắt nhất thời sáng ngời.

- Người có thể chữa khỏi bệnh giúp cha ta sao?

Vừa nãy còn làm ầm ĩ tiểu điểm của Lưu Khám, đột nhiên bây giờ lại cầu Lưu Khám, Quán Anh thực sự không biết nên nói thế nào.

Sắc mặt Quán Anh lúc này đỏ bừng. . .

- Chữa bệnh thực ra không khó, chỉ là lão tiên sinh mắc bệnh, không được suy nghĩ nhiều, cần phải tĩnh dưỡng tốt mới được.

Lưu Khám nói xong, bảo hai người lúc trước đỡ Quán Tước qua đây, lại nhìn sắc mặt Quán Anh ửng đỏ, đột nhiên cười cười.

- Được rồi, tất cả mọi người tản đi!

Lưu Khám phát tay nói:

- Tiểu điểm hôm nay e là vô pháp bán rượu, mời các vị ngày mai hãy đến. Mọi người yên tâm, thiếu rượu một hôm cũng không sao, hiện tại không có việc gì xin mọi người hãy tản đi, tản đi. . .Lão Chu, tìm người thu dọn nơi này một chút.

Chu Xương vừa mới trở lại trong điểm, lập tức lên tiếng đáp ứng.

Lưu Khám sai người mang Quán Tước vào nội đường, nhưng phát hiện thương nhân đầu quần khăn đen vừa nãy trách cứ Quán Anh vẫn ở lại trong điểm.

- Xin hỏi quý tính đại danh của tiên sinh?

Xem chừng, hình như là “Sĩ”, hơn nữa còn là “Sĩ” được phía quan phủ thừa nhận.

Đầu quần khăn đen?

Chẳng lẽ là con dân cố Ngụy? Lưu Khám thấy người này khoảng chừng ba mươi tuổi, diện mạo bất phàm, vì vậy trong lòng muốn kết giao.

Thương nhân đầu quần khăn đen vội vàng đáp lễ nói:

- Tại hạ Trần Vũ, người Dương Vũ. . . Thân thể Quán lão tiên sinh có bệnh nhẹ, tại hạ vừa vận hiểu chút y thuật. Vì vậy cả gan ở lại, nói không chừng có thể giúp được Lưu tiên sinh.

Trần Vũ?

Rất xa lạ, chưa từng nghe qua!

Dương Vũ quả thực từng lệ thuộc cổ Ngụy, Lưu Khâm lập tức gật đầu:

- Vậy làm phiền tiên sinh!

Nói xong, hắn đi tới bên cạnh Chu Xương, thấp giọng nói mấy câu với Chu Xương. Chu Xương gật đầu:

- Chuyện này giao cho ta.

Người ngoài cửa hàng vội xem dần dần tản đi.

Chỉ có điều trong lòng bọn họ lại lo sợ địa vị của Tứ Thủy Hoa Điều lại đề thăng một cấp mà thôi.

Lưu Khâm cũng không nhìn Quán Anh, trực tiếp đi vào nội đường. Mà Quán Anh đứng trên đại sảnh, đi không được mà ở lại cũng không xong, xấu hổ đứng ở đó, hỏa kế xung quanh y thì làm như không thấy y, chuyên tâm làm việc.

Quán Anh rất xấu hổ, vì vậy chạy qua giúp đỡ.

Chốc lát sau, liền thấy Trần Vũ từ nội đường đi tới cười khanh khách nói:

- Quán Anh, phụ thân người gọi người vào.

Quán Anh vội vàng ứng thuận, buông việc trong tay xuống.

- Cha không việc gì chứ?

Đi vào nội đường, Quán Anh thấy sắc mặt Quán Tước hồng hào, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều, không khỏi vui mừng dị thường, vội vàng hỏi.

- Suýt chút nữa bị tiểu tử người làm tức chết!

Quán Tước thấy Quán Anh, sắc mặt lập tức thay đổi.

Quán Anh gãi đầu, không biết nên nói gì mới phải, chỉ đành liên tục cười gượng gạo.

- Lão tiên sinh, việc này lòng ta rất rõ, Quán Anh cũng chỉ bị người hại mà thôi. . . Ha hã, ngài hãy ghi nhớ bài thuốc ta vừa tặng ngài, đợi tới mùa thu, lấy lá lê rang khô, hàng ngày uống đều đặn. Không lâu sau sẽ có thể khỏi hẳn.

- Như vậy, xin đa tạ Lưu tiên sinh!

Quán Tước vội vàng tạ ơn nói. Quán Anh đứng một bên, sắc mặt càng đỏ.

61. Chương 62: Rất Có Địa Vị

Quán gia tại Tuy Dương là một thế gia sản xuất rượu có tiếng trăm năm.

Quán rượu có tên là Tửu đồ, rất có danh tiếng tại địa phương. Tới đời Quán Tước còn xây dựng một tửu quán, làm ăn vô cùng thịnh vượng.

Thế nhưng, từ lúc Tứ Thủy Hoa Điều xuất hiện, đã phát sinh đả kích thật lớn đối với quán rượu Tửu đồ.

Thế gia sản xuất rượu bình thường đầu tư vào không quá lớn, chỉ ảnh hưởng tại một khu vực nhỏ. Thế nhưng, Lưu Khâm và Thẩm Thực Kỳ đã đứng lên đầu tư hơn mười vạn tiền. Dựa theo cái giá này, có thể nói là đầu tư rất bạo tay, hơn nữa tùy theo tài chính quay vòng, Thẩm Thực Kỳ không ngừng mở rộng quy mô nơi sản xuất. Lấy nơi có con suối làm trung tâm, mở rộng tác phưởng tới tận 20 mảnh thổ địa.

Chỉ riêng người làm thuê đã có hơn mười người.

Đương nhiên, người làm thuê chỉ làm công việc phụ giúp đơn giản. Một số công nghệ cụ thể, chỉ có Lưu Khâm và Thẩm Thực mới biết.

Chính là vì nắm chắc những công nghệ này trong tay, mới có thể khiến Tứ Thủy Hoa Điều có hương vị riêng, trong khoảng thời gian ngắn không có loại rượu nào có thể vượt qua.

Chất lượng tuyệt hảo, , sản lượng cũng không bằng.

Tửu quán Quán gia làm ăn ngày càng xuống dốc, sau cùng hầu như trước cửa quán vắng vẻ lạnh lẽo tới mức có thể giăng lưới bắt chim. Trong lòng Quán Tước biết, nếu muốn tiếp tục làm ăn, nhất định phải có Tứ Thủy Hoa Điều để làm mặt tiền của cửa hàng. Hơn nữa, bán rượu bình thường nhất định không được. . . Bởi vì mỗi quán rượu đều có loại rượu riêng. Tốt nhất chính là tìm mua rượu điều, không chừng có thể khiến cửa hàng buôn bán xuống dốc lại trở nên thịnh vượng lần nữa.

Chỉ cần có thể tiếp tục làm ăn, như vậy Quán gia có thể cầm cự, từ từ nghiên cứu cải tiến công nghệ.

Vì vậy, Quán Tước tìm người mượn số tiền lớn, trong lòng kích động chạy tới huyện Huyện Bái, ý đồ dùng tiền mua một ít rượu Điều.

Nhưng đâu có ngờ, rượu Điều này cư nhiên không có. . .

Lão Quán Tước vốn vì chuyện làm ăn mà trong lòng sốt ruột, nghe nói chỉ còn lại chút rượu lẻ mà lại phải xếp hàng đứng đợi mua, trong lòng ông sốt ruột mà sinh bệnh. Chỉ là, rượu Điều tuy không có, nhưng cần phải mua chút rượu lẻ. Quán Tước để Quán Anh cầm thẻ số, hàng ngày đứng ngoài tửu trang chờ đợi. Thuận tiện ông ở khách điểm dưỡng thân, chờ con trai mua được rượu trở về.

Quán Anh tuổi trẻ khí thịnh, thừa nhỏ tập võ, luyện được một thân bản lĩnh thật tốt.

Trong quá trình cầm thẻ số chờ đợi, liên tục nghe người ta ca ngợi Lưu Khâm, khiến trong lòng y có điểm không phục.

Gã thanh niên này huyết khí phương cương, tràn đầy ý chí tranh đấu.

Hơn nữa thời gian chờ đợi khá lâu, huyết khí trong lòng càng lúc càng tăng, vì vậy một mình bỏ chạy đến quán rượu ven đường ngồi uống rượu.

Tửu quán Vương Cơ và Vô Cơ đã đóng cửa.

Nhưng quanh đó quán rượu mới khai trương lại nhiều như rừng. .. Tất cả các quán rượu đều thống nhất bán rượu Tứ Thủy Hoa Điều, tính như rải rác khắp huyện Huyện Bái.

Người từng nghe nói qua Tứ Thủy Hoa Điều, thế đã được thưởng thức qua mà đòi mua?

Rất đơn giản, tùy ý tìm một tửu quán tại Huyện Bái, ngồi xuống uống một chén rượu Tứ Thủy Hoa Điều, chắc chắn thấy hương vị của nó xứng với danh hiệu thượng phẩm.

Có đúng hay không, thưởng thức qua tự nhiên là biết!

Phương diện này có hỗ trợ rất lớn tới việc quang cáo thương hiệu, cũng là mối quan hệ lệ thuộc nguyên thủy nhất.

Chỉ cần quán rượu Đỗ Lăng làm ăn tốt, sẽ không cần phải lo lắng thuế thu nhập tại Huyện Bái. Thậm chí, xoay quanh rượu lâu năm Đỗ Lăng sản sinh ra một loạt sản nghiệp tương quan. Rất nhiều người dựa vào Tứ Thủy Hoa Điều mà làm ăn, còn Tứ Thủy Hoa Điều thu hoạch được chỗ lợi rất lớn từ đó.

Quán Tước bình tĩnh hỏi:

- Con uống rượu thì uống, sao lại gây sự trong quán Lưu tiên sinh?

Quán Anh quỳ gối trước mặt phụ thân, cầu xin nói:

- Là hài nhi uống quá chén. . . Hôm đó hài nhi đang uống rượu trong quán, nghe người ta ca ngợi Lưu. . . Lưu tiên sinh rất tài ba, cho nên trong lòng không phục. Khi hài nhi uống đã mơ màng, thì có một người

tới tiếp hời nhĩ uống rượu, còn nói rất nhiều điều không hay về Lưu tiên sinh. Hần nói Lưu tiên sinh là dựa vào việc giết người trong nhà mới có được công danh ngày hôm nay.

- Thời gian tại Đại Trạch Chiêu Dương, Lưu tiên sinh giết chết một bằng hữu, còn giả mạo làm tay chân của đám đạo tặc.

Sau đó còn cắt đứt tay chân con trai ân chủ của mình. . .Hời nhĩ càng nghe càng tức, vì vậy ngồi nói chuyện với người kia.

- Người kia nói hần họ Lưu, là người Phong Ấp, hôm nay tới Huyện Bái làm ăn. Còn nói, Lưu tiên sinh không phải không có rượu thịt, mà là giấu đi, dự định ép giá. Hời nhĩ lúc đó vừa nghe trong lòng liền bốc hỏa, cho nên chạy tới tiểu điểm của Lưu tiên sinh đương oai.

Họ Lưu?

Người Phong Ấp?

Lưu Khảm vừa nghe, đầu tiên nghĩ tới chính là Lưu Bang!

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy không thích hợp. . .

Lưu Bang chẳng phải xuất quan đi buôn bán với đám người Chu Bột và Lưu Quán rồi sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện tại Huyện Bái. Hơn nữa, nếu như Lưu Bang thực sự xuất hiện tại Huyện Bái, há có thể không nghe thấy chút lời đồn? Đây không phải Lưu Bang, nhất định có người đứng ngoài vu oan giá họa.

Lưu Khảm nheo mắt, lắng lắng một bên lắng nghe.

Hơn nửa ngày, hần đột nhiên bật phát tiếng cười nhạt:

- Một kẻ vụng về muốn vu oan giá họa, nhất tiễn bắn song điều a.

Quán Anh ngăn người, mở to hai mắt nhìn, tức giận nói:

- Lời ta nói chính là thật, nếu như người không tin, để cha ta giáng một gậy đánh chết ta.

- Im miệng!

Sắc mặt Quán Tước phát lạnh, phẫn nộ quát lớn một tiếng.

Sau đó quay đầu nói với Lưu Khảm:

- Lưu tiên sinh, hời nhĩ nhà ta tính khí có chút lỗ mãng, nhưng ta có thể đảm bảo, nó không nói dối.

Lưu Khảm cười nói:

- Không phải ta nói hần, mà là nói kẻ ngầm xúi giục kia.

Vừa nói chuyện, Lưu Khảm liền đi ra nội đường, sai Chu Xương tiến tới.

- Quán Anh, người còn nhớ rõ người kia bộ dáng thế nào chứ?

Quán Anh lắc lắc đầu, suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Vóc dáng không cao, khoảng chừng đến đây. . .Niên kỷ không quá lớn, bộ dáng có thể khoảng chừng 25, 26. Giọng nói có chút kỳ quái, dường như không phải giọng người Huyện Bái. . .Da mặt trắng nõn, trên lông mày có một nốt ruồi, nếu như không nhìn kỹ có lẽ không nhìn ra. Vả lại, hần bước đi hình như không quá thoải mái, một chân dường như bị què.

Lưu Khảm vốn tưởng rằng việc này có liên quan tới Ung Xỉ.

Nhưng vừa nghe tựa hồ có chút không thích hợp. Quay đầu thoáng liếc nhìn Chu Xương, lại phát hiện khuôn mặt Chu Xương toát lên vẻ cười khổ.

Gã đi tới bên cạnh Lưu Khảm, ghé vào tai hần nói:

- A Khảm, nghe ra hình như là Lữ Trạch.

- Lữ Trạch?

Lưu Khám hô lớn, không tự chủ được nắm chặt nắm tay.

- Chỉ là, ta nghe nói Lữ Trạch trong khoảng thời gian này qua lại rất thân thiết với Ung Xỉ. Hai người này không biết có quan hệ hay không?

Ung Xỉ, Ung Xỉ. . .

Lưu Khám đột nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào miệng vài cái.

- Người này, rất không đơn giản.

Để Lữ Trạch ra mặt, nếu như Lưu Khám động tới Lữ Trạch, Lưu Bang tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Đến lúc đó hai hổ tranh đấu, tất có một con bị thương.

Khi đó Ung Xỉ xuất thủ, chỉ có ngư ông đắc lợi.

Chỉ có điều, Lữ Trạch và Lưu Bang. . .Hắn vì sao muốn làm như vậy?

Lưu Khám trầm ngâm một hồi, đứng dậy, từ trong lòng lấy ra một khối ấn tín đặt vào tay lão Chu:

- Lão Chu, phiền ngươi đi một chuyến, qua Lữ gia tiếp kiến Lữ Ông. Nói năm sau ta phải cống rượu, cần hai vạn thạch lương thực. . .Việc này do Lữ gia đảm nhiệm, trong vòng hai mươi ngày phải chuẩn bị đầy đủ. Nếu như quá hạn, đương nhiên bị xử theo luật. Nếu như ông ta hỏi chuyện khác, ngươi cứ nói như vậy.

Trước kia Lữ gia làm ăn chính là buôn bán lương thực.

Nhưng bởi vì hiện tại lương thực đã bị triều đình nắm giữ trong tay, Lữ gia làm ăn không còn bằng trước đây.

Hai vạn thạch lương thực nói nhiều không phải nhiều, nói ít cũng không phải ít. Nhưng trong vòng hai mươi ngày thu thập đủ cũng là một chuyện dễ dàng.

Hiện tại sắp chinh phạt Bách Việt, Lữ gia nếu như trắng trợn thu gom lương thực, tất nhiên sẽ khiến quan phủ chú ý.

Nếu như Lữ Ông thực sự không nhìn ra điểm này, khi đó Lữ gia gặp chuyện xui xẻo, bất cứ kẻ nào cũng không cứu vãn được.

Lưu Khám không muốn đấu tranh thái quá với Lữ gia. Thế nhưng cần phải cảnh cáo. Còn về phần Ung Xỉ kia. . .

Lưu Khám nhẹ nhàng xoa bóp gò má, đi qua đi lại trong phòng.

Sau một hồi, hắn đột nhiên ngồi xuống:

- Quán tiên sinh, chuyện Quán Anh quây phá cửa hàng của ta, ta xem như không tính toán. Đồng thời, ta muốn đàm phán chuyện làm ăn với tiên sinh. . .Tiên sinh thấy đấy, rượu của chúng ta hôm nay cung không đủ cầu, thế nhưng tại Huyện Bái hẻo lánh, đối với một số người mà nói, e là chuyện tình phiền phức. Ta muốn phân chia khu phục, mang tới các quận để tiêu thụ.

- Tiên sinh có thể làm đại lý của chúng ta, chỉ là không phải là đại lý rượu Hoa Điêu.

- Ta nghe nói có một số địa phương, trộn nước vào rượu Tứ Thủy Hoa Điêu, kéo dài tất nhiên sẽ là chiêu bài phá hủy thương hiệu chúng ta. Ta có thể giao chút rượu lẻ ở chỗ ta cho đại lý của tiên sinh. . . Ha ha, rượu lẻ, hay chính là rượu cặn của rượu Hoa Điêu. Mặc dù kém rượu Hoa Điêu, thế nhưng so với rượu pha nước tốt gấp trăm lần. Loại rượu lẻ này để lại chỗ chúng ta rất lãng phí, ta có thể để lại với giá rất thấp cho tiên sinh.

Tiên sinh tỉ mỉ suy nghĩ một chút, xem có nguyện ý hợp tác với ta hay không?

Rượu điều chính là thị trường lớn, rượu Hoa Điêu là vật phẩm trong chợ. . .Như vậy rượu lẻ trong miệng Lưu Khám chính là thị trường nhỏ.

Dù gì cũng chính là cống rượu!

Chủ ý này của Lưu Khâm đối với Quán Tước mà nói, giống như chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, thoáng chốc phá vỡ tạp mộng.

Trần Vũ vẫn không mở miệng, mà phản ứng cực nhanh.

Y đứng bên nhanh chóng tính toán chỗ tốt trong đó, rồi đột nhiên nói:

- Lưu tiên sinh, xin hỏi giá tàn rượu giảm mấy phần?

Lưu Khâm vươn một đầu ngón tay nói:

- Một trăm tiền.

- Một bầu?

Ánh mắt Trần Vũ lóe sáng.

Lưu Khâm lắc đầu:

- Một hũ!

Thời cổ đại, vật chứa khác nhau căn cứ vào dung lượng. Hũ gấp ba bầu, một hũ có dung lượng xấp xỉ gấp ba bầu.

- Cái này, có phần quá rẻ.

Lưu Khâm liếm liếm môi, cười ha hả nói:

- Người buôn bán nhỏ trên người có chẳng có nhiều tiền tài? Trần tiên sinh, ta vừa nãy nói, ta giữ lại tàn rượu, giữ lại tàn rượu chính là để mọi người có đường kiếm tiền, hơn nữa có thể giúp chúng ta bảo vệ danh tiếng.

- Xin hỏi Lưu tiên sinh, tại hạ cũng có hứng với tàn rượu này, không biết. . .

- Nếu như tiên sinh có hứng thú, ta tất nhiên không có vấn đề gì. Ta mỗi tháng có thể cung cấp 8000 hũ tàn rượu, nếu như sau này mở rộng quy mô, số lượng sẽ càng nhiều. Trần tiên sinh có thể lấy bao nhiêu?

- Mỗi tháng 2000 hũ!

Trần tiên sinh không nói hai lời, liền trả giá.

Quán Tước bên cạnh cũng phản ứng, vội vàng nói:

- Lưu tiên sinh, tiểu lão nhi mỗi tháng cũng có thể lấy 2000 hũ. . .Không, 3000 hũ.

Lưu Khâm nghe vậy, cười ha hả.

- Nói như vậy, chúng ta giao dịch hoàn tất.

Quán Tước lại do dự một chút:

- Chỉ là 3000 hũ, cần 15 dật hoàng kim, trên người tiểu lão nhi e là chưa có đủ. Không biết Lưu tiên sinh có thể để ta lấy rượu trước, sau khi mang về, tiểu lão nhi lập tức sai mang hoàng kim còn thiếu qua đây, được chứ?

Khi nói đến câu này, khuôn mặt Quán Tước đỏ bừng bừng.

Trần Vũ đứng bên lên tiếng nói:

- Ta lập tức quay về Dương Vũ sai người xử lý việc này. Sau khi trở lại, ta sẽ mệnh huynh đệ ta mang tiền tới lấy rượu, mong tiên sinh bảo lưu cho ta.

Lưu Khâm không để ý tới Quán Tước, mà cười ha hả nhìn Trần Vũ:

- Chuyện này tự nhiên không có vấn đề. Chỉ là huynh đệ tiên sinh. . .

- Đệ đệ ta tên là Trần Bình, đến lúc đó mong Lưu tiên sinh chiếu cố hơn nhiều.

Lưu Khâm cười ha hả, gật gật đầu:

- Không dám, không dám. . .

Hắn xoay người, đang định nói với Quán Tước. Đột nhiên một luồng khí lạnh từ trong lòng thoáng chốc bốc lên, khiến hắn rùng mình.

- Tiên sinh nói, đệ đệ tiên sinh là Trần Bình?

Lưu Khảm mở to hai mắt, nhìn Trần Vũ, kinh ngạc kêu lớn.

62. Chương 63: Cảnh Cáo

Chuyện tình tựa hồ có chút thú vị!

Trong ký ức của Lưu Khảm, Trần Bình đã làm nên chuyện gì? Đã không nhớ rõ, nhưng cái tên này thì vẫn khắc sâu trong lòng.

Trong những nhân tài xuất sắc khi nhà Hán mới thành lập, không có cái tên Trần Bình.

Thời điểm Lưu Bang điểm tên thần tử dưới trướng, cũng không nhắc nhiều tới cái tên Trần Bình. Thế nhưng không ai không biết sự tồn tại của người này.

Trần Vũ, cư nhiên là ca ca của Trần Bình?

Chỉ là không biết, Trần Bình này có phải Trần Bình kia hay không?

- Lưu tiên sinh từng nghe nói tới tên của đệ đệ ta sao?

Thần sắc Lưu Khảm thản nhiên như không nói:

- Chưa từng nghe nói đến. Thời gian trước kia tại Đan Phụ, ta có một vị bằng hữu cũng tên là Trần Bình, chỉ có điều y và lệnh đệ của người là hai người mà thôi. Giờ chợt nghe thấy cái tên này, khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên. . .Ha ha, nhaoáng cái đã vài năm trôi qua.

- Không biết vị bằng hữu của ta, hôm nay có tham dự không?

Trần Vũ cười cười!

- Hóa ra có chuyện như vậy, chẳng trách Lưu tiên sinh phản ứng mạnh mẽ vậy. Thường nghe người ta nói, Lưu tiên sinh là người trọng tình trọng nghĩa, hôm nay xem ra quả nhiên không phải là giả. Chỉ cần có thể hợp tác tốt với hắn, cửa hàng nhà ta sao lại không phát đạt thịnh vượng?

Quán Tước đứng bên cạnh thấy Lưu Khảm và Trần Vũ nói chuyện hăng say, không khỏi có chút lo lắng.

Ông thoáng liếc nhìn Quán Anh, cắn răng một cái nói:

- Lưu tiên sinh, không bằng như thế này. . .Ta tạm thời về Tuy Dương trước để chuẩn bị, khuyến tử Quán Anh ở lại thu xếp hàng hóa. Tiểu lão nhi muốn, khi Lưu tiên sinh thu gom hàng hóa xong, tiền mặt liền có thể đưa tới, thế nào?

Lời lẽ vô cùng khéo léo. . .

Nhưng ý tứ bên trong chính là: Ta có thể để con ta ở lại làm tin, ta quay về chuẩn bị tiền, sau đó ngài chuyển hàng cho ta. . .

Lưu Khảm cũng không cự tuyệt, nhìn Quán Anh một chút, cười cười gật đầu.

- Như vậy rất tốt!

* * * * *

Cứ như vậy, sau khi trải qua phong ba, lại đạt được kết quả phi thường vui mừng.

Lưu Khảm có được tiền tài, còn hai người Quán Tước và Trần Vũ cũng không phải tiếp tục cầm thẻ số ở lại huyện Bái mà xếp hàng chờ nữa.

Làm ăn thành công, tự nhiên sẽ vui mừng.

Lưu Khám mời Trần Vũ và Quán Tước qua phòng khách, hẩn cầm Võ Sơn kiếm đi đầu dẫn đường về nhà. Nhưng không đợi tới khi rời khỏi thành lại nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa vang lên. Hẩn theo bản năng nghiêng người tránh né, quay đầu nhìn lại.

Một tiểu mã trở một thiếu nữ nhanh như thiểm điện vọt qua.

Tiểu mã này ngừng lại trước mặt Lưu Khám, đột nhiên thiếu nữ kia nhảy xuống lưng ngựa chạy tới trước mặt Lưu Khám hung há đá mạnh một cước về phía Lưu Khám.

- Tên khốn kiếp, vì sao muốn hãm hại cả nhà ta?

Cước này giống như đá vào cây cột sắt, khiến thiếu nữ kia đau nhức kêu lên một tiếng, thân hình nhỏ nhắn loạng choạng lui về phía sau.

Lưu Khám lẹ tay nhanh mắt đỡ lấy thiếu nữ.

- A Tu, sao muội lại đá ta?

Thiếu nữ nhướng đôi mày ngài, đẩy Lưu Khám ra, vừa xoa xoa chân vừa nói:

- Lưu Khám khốn kiếp, vì sao ngươi muốn làm khó dễ cha ta?

- Ta làm khó dễ cha muội bao giờ?

Trong mắt Lưu Khám hiện lên ý cười rất mờ nhạt.

Thiếu nữ này chính là nhị tiểu thư Lữ gia, Lữ Tu.

- Có phải người để Chu Xương mang ấn thụ qua nhà ta để phụ thân ta gom góp lương thảo không? Chẳng lẽ ngươi không biết Hoàng Đế muốn chinh phạt Bách Việt, các huyện tích trữ lương thảo dùng để phục vụ quân Nam Chinh. Lúc này, phụ thân ta đi đâu để gom lương đây?

Không nói đến chuyện có được lương thảo hay không, mà dưới tình huống như vậy, nếu như phụ thân ta làm chuyện tình này, quan phủ nhất định sẽ không đồng ý.

- Lưu Khám khốn kiếp, ngươi làm như vậy có phải muốn hãm hại phụ thân ta không?

Sắc mặt Lưu Khám khê âm trầm:

- A Tu, ta làm khó dễ nhà muội, hay là nhà muội gây khó dễ với ta? Muội có biết không, vừa rồi có một người thiếu chút nữa phá nát cửa hiệu của ta rồi.

Lữ Tu ngẩn người:

- Ta nghe nói a. . .Nghe nói người ẩu đả với người ta. A Khám, người có bị thương không. . .Không đúng, chuyện đó và nhà ta thì có quan hệ gì?

- Có vấn đề gì hay không, quay về hỏi đại ca muội là biết!

Lữ Tu túm lấy áo của Lưu Khám:

- Khám thối, nói rõ ta biết, đại ca của ta làm gì vậy?

Lưu Khám nói:

- Người kia vừa rồi phá cửa hàng ta nói cho ta biết, hẩn vốn phá cửa hàng của ta là bị người khác xúi giục.

- Người biết là ai chứ? Chính là Lưu Quý!

Lữ Tu lập tức trở nên hồ đồ:

- Điều này sao có thể. . .Người ki xuất môn gần một năm, đến bây giờ ngay cả bóng người cũng không thấy, hẩn làm sao có thể xúi giục người phá cửa hàng của người? Chắc chắn là có người giả mạo Lưu Quý, mà tại sao lại đổ tội lên người ca ca ta?

Lưu Khám cười nói:

- Người kia tự xưng là người của Lưu Quý, sau khi người phá phách cửa hàng ta đã tả lại dáng dấp, cư nhiên chính là đại ca muối.

- Hả. . .

Đôi mắt to của Lữ Tu động nước tròng lớn, hoảng hốt tru miệng nhỏ.

Lưu Khám thấy người xung quanh tụ tập qua nhiều, một tay kéo tay Lữ Tu, một tay kéo kéo tiểu mã của Lữ Tu.

- A Khám, cẩn thận!

Lữ Tu kinh hô một tiếng, tiểu mã đột nhiên bắt chợt tê hí một tiếng, móng trước bỗng dừng vung lên, suýt nữa khiến Lưu Khám trở mình ngã xuống mặt đất. Lần này khiến Lưu Khám có chút nổi giận, vươn tay tóm lấy cổ tiểu mã, dồn khí tại đan điền, miệng chọt quất lớn.

Phù phù!

Lưu Khám dồn sức vào song chưởng, quật tiểu mã kia xuống mặt đất.

Người xung quanh kinh hô một trận, tiểu mã kia lại liên tục hí lớn, bốn vó khua loạn, muốn giã khỏi khuỷu tay của Lưu Khám.

Lực đạo của tiểu mã này thực sự không yếu. . .

Cánh tay của Lưu Khám càng lúc càng dồn sức khiến tiểu mã kia hô hấp càng thêm khó khăn.

Lữ Tu bên cạnh vừa sợ Lưu Khám thụ thương, vừa thương xót tiểu mã của chính mình. . . Trong tình thế khó xử, sau cùng lựa chọn cách cổ động Lưu Khám.

- A Khám, cẩn thận một chút, đừng để mình bị thương!

Giằng co chỉ chốc lát, tiểu mã dần dần ngừng giãy dụa, liên tục kêu rên rĩ.

Lưu Khám thở phào một cái, từ từ buông lỏng cánh tay ra, từ trên mặt đất đứng phắt dậy. Tiểu mã khôi phục tình trạng hô hấp, phịch một cái vùng dậy đứng lên, trong tiếng mọi người la hét, tiểu mã lại vọt về phía Lưu Khám.

- A Khám. . .

Lữ Tu còn chưa dứt lời, đã thấy tiểu mã ngoan ngoãn đứng trước mặt Lưu Khám, dùng cái đầu lớn dũi dũi vào lòng Lưu Khám, nhìn vô cùng thân thiết. Lưu Khám mới đầu đề cao tinh thần cảnh giác, chỉ là thấy tiểu mã ngoan ngoãn, trong lòng biết nó sẽ không tiếp tục uy hiếp đối với chính mình.

- Tiểu tiện nhân này, phải chịu trừng phạt mới được.

Lưu Khám nén giọng, nhỏ nhẹ nói một câu bên tai tiểu mã. Liền thấy trong mũi tiểu mã liên tục phát ra tiếng phì phì, tựa như làm nũng.

- Rất hay!

Người vây xem lớn tiếng hô lớn, lại có người cười cười:

- A Khám, ta thấy không quá vài ngày nữa, danh hiệu đệ nhất dũng sĩ huyện Bái, ngoài ngươi ra không còn ai khác.

Lữ Tu nhẹ nhàng vỗ bộ ngực sữa, thấp giọng nói:

- A Khám, làm ta sợ muốn chết!

Lưu Khám chấp tay cảm tạ đối với mọi người chung quanh, kéo Lữ Tu vội vàng rời khỏi thành.

- A Tu, ta biết người nhà muối xem ta như kẻ thù, cũng biết trong lòng đại ca muối ghi hận ta. Nhưng hắn gần đây qua lại rất mật thiết với Ung Xỉ, tên kia luôn luôn để ý tới gia đình muối, rất không hảo ý. . . Muối cũng nghe tin Hoàng Đế muốn chinh phạt Bách Việt, vậy hẳn là biết được nặng nhẹ.

- Nói thật, ta không muốn làm khó dễ cha muội, chỉ là muốn cảnh cáo ông một chút, thời gian này chớ gây chuyện thị phi.

- Nói ta vong ân phụ nghĩa cũng được, nói ta là gì đi nữa cũng được. A Tu, muội trở về nói cho cha muội biết, Lưu Khảm hôm nay không còn là Lưu Khảm trước kia.

- Ta nếu như muốn hãm hại ông, sẽ không cần tốn nhiều sức như vậy.

- Còn chuyện đại ca muội. . . Trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, cần để hấn an phận một chút. Ta thực sự muốn gây khó dễ cho hấn, ha ha. . . Nói chung, nể mặt muội, ta lần này tha thứ cho hấn một lần. Sau này đừng có chọc giận ta!

Âm thanh lạnh lạnh của Lưu Khảm, khiến trong lòng Lữ Tu phát lạnh.

Ngơ ngác nhìn Lưu Khảm, vành mắt đỏ ửng, sau hồi lâu đột nhiên khóc òa một tiếng.

Nước mắt rơi xuống rào rào, lại hung hăng đá Lưu Khảm một cước:

- Khảm thôi, huynh ức hiếp ta!

Vừa nói chuyện, vừa quay đầu chạy vào trong thành.

- A Tu, ngựa của muội!

Lưu Khảm ở phía sau gọi Lữ Tu, thế nhưng Lữ Tu bỏ mặc làm ngơ.

Hấn muốn đuổi theo, nhưng sau khi chạy được hai bước, Lưu Khảm lại ngừng cước bộ, nhìn bóng dáng Lữ Tu, trên mặt hấn nhếch lên tia cười đắng ngắt.

Có phải có phần hơi quá hay không?

Lưu Khảm đau đầu, nói:

- Tiểu tiện nhân, ta vừa nãy có phải có chút quá đáng hay không? A Tu không hiểu chuyện, ta lại hù dọa muội ấy ah!

Tiểu mã vẫy vẫy đuôi đắc ý, trong mũi phát ra tiếng phì phì, xem như chẳng đáng trả lời.

Sắc trời mờ mờ tối, Lưu Khảm nhẹ nhàng nắm lấy tiểu mã, đứng tại ven đường trong chốc lát, tự giễu nói:

- Ta đây làm sao vậy? Chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi, quá hai ngày tự nhiên sẽ không có chuyện gì. . . Chỉ mong Lữ Ông biết được nặng nhẹ, quản thúc Lữ Trạch tốt một chút.

Xoái xong, xoay người đi đến hướng nhà mình.

Vừa đi, vừa cười nói với tiểu mã:

- Chủ nhân người không cần người, vậy trước hết hãy theo ta trở về nhà. . . Đi thôi, về nhà!

63. Chương 64: Đại Trưởng Phu

Trời sang thu, Thủy Hoàng tuần thú rốt cuộc kết thúc.

Thời điểm dừng lại tại Bành Thành gần ba mươi ngày, khi đó lần lượt gặp mặt quận thủ ba quận Tứ Thủy Quận, Đông Hải Quận, Lang Gia Quận.

Cuối tháng sáu, từ Tam Xuyên Quận rộng lớn trưng tập mười vạn hộ bách tính di cư tới hai quận Lang Gia và Đông Hải.

Đầu tháng bảy, lại điều động mười vạn người, nói là muốn tìm kiếm Ung Đỉnh trước kia bị thất lạc trong quá trình vận chuyển từ Chu Thất tới Lưu Quang. Đường nhiên, cuối cùng Ung Đỉnh cũng không tìm được, còn về phần Thủy Hoàng Đế vì sao làm chuyện này, thì không ai hay biết.

Trung tuần tháng bảy, trong tình huống Thủy Hoàng Đế tìm kiếm Ung đỉnh không có kết quả, đã quyết định quay lại Hàm Dương.

Sáng sớm, đã thấy Bành Thành tinh kỳ bay phấp phới, cờ đỏ đung đưa trong gió. Từng đội từng đội quân tinh nhuệ hộ vệ xa trượng Doanh Chính rời khỏi cửa lớn Bành Thành. Dọc đường đi, Hắc Long kỳ bay phần phật, Thủy Hoàng Đế ngồi trên xe, tay vịn kiếm cài trên thắt lưng, uy phong凛凛.

Bách tính quỳ dập đầu hai bên đường, cả đám không ai dám ngẩng đầu lên.

Trong đám người, khi có mấy người nhìn theo nghi trượng của Thủy Hoàng Đế rời khỏi Bành Thành, khiến mọi người đứng dậy giống như từng đợt sóng.

Mấy ngày nay, Bành Thành canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt.

Mỗi khi trời sẩm tối, toàn bộ thành rơi vào trạng thái im ắng không người hoạt động. Chuyện này cũng khiến nhiều người cảm thấy khó chịu, hiện tại Thủy Hoàng Đế rời đi, cuộc sống rốt cuộc có thể quay về trạng thái bình thường. Đối với bách tính sống tại Bành Thành mà nói, thực sự có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thời điểm Thủy Hoàng Đế ở đây, người nào người lấy đều cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Hai trăm năm qua danh tiếng bạo Tần lưu truyền giống như một tòa núi lớn đặt trong lòng rất nhiều người. Tuy rằng sáu nước Quan Đông đã bị diệt vong, thế nhưng trong mắt bách tính tại Bành Thành, Hoàng Đế ở xa, rốt cuộc cũng không quản được đến đầu bọn họ. Cũng khó trách, Bành Thành thuộc về cổ Sở, lão Hoàng ít khi ngó đến, khiến trong lòng nhiều người đều nhiễm một loại khí tức tiêu điều tự đắc.

- Đại ca, vị Hoàng Đế này quả nhiên uy phong!

Một nam tử hơn ba mươi tuổi, nhện không được thấp giọng tán thán.

Bên cạnh nam tử này có khoảng 4, 5 người, là 3 nam một nữ, trong đó có một nam tử thân cao tám thước, dưới hàm có râu đẹp lay động.

Ánh mắt hắn mê muội nhìn nghi trượng đi về phương xa, thật lâu không nói gì.

Điều này khiến mấy người bên cạnh cảm thấy lo lắng. Nàng kia nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay hắn, thấp giọng nói:

- Lưu Quý, huynh không sao chứ.

Mấy người này, chính là đám người Lưu Bang, Lư Quán rời nhà đi làm giàu.

Sau đám cưới năm ngoái, Lưu Bang tựa hồ có một chút ý thức trách nhiệm. Không bao lâu, mang theo ba người Lư Quán, Chu Bột, Trần Hạ ra ngoài tìm kiếm cơ hội. Trước khi đi, vừa vặn gặp mẹ con Võ Cơ người trong thị trấn làm ăn xuống dốc chuẩn bị rời nhà, sau khi mấy người bọn họ thương nghị, tùy ý kết bạn mà đi. Võ Cơ có mang theo tiền bạc, còn đám người Lưu Bang có lực lượng, vừa lúc có thể tương trợ lẫn nhau.

Chỉ là. . .

Võ Cơ vốn đã cực kỳ ngưỡng mộ Lưu Bang, nên trên quãng đường dài, giữa hai người thường xuyên xảy ra quan hệ.

Nếu như ở hậu thế, loại chuyện này chắc chắn bị người đời thóa mạ. Nhưng thời đó phong tục chính là như vậy, chuyện nam nữ cũng cực kỳ bình thường. Nhưng lương tình tương duyệt, hợp tan cực kỳ bình thường. Tới khi song phương không còn cảm giác, nói câu tạm biệt, sau đó mỗi người đi một ngã.

Chuyện như vậy, người xung quanh cũng không thêm để ý.

Nếu như Võ Cơ nguyện ý, đồng thời quyến rũ Lưu Bang, cho dù có quan hệ với đám người Chu Bột nữa, cũng xem như chuyện tình rất bình thường.

Không phải ai cũng có thể bỏ qua việc con cồn này, mà không động tay động chân. Nhưng ít nhất Lưu Bang sẽ không, còn đám người Chu Bột, Lư Quán tự biết chừng mực.

Thường ngày ngày trêu ghẹo vài câu, sờ mó vài cái cũng không sao.

Có Võ Cơ sống cùng, thực sự khiến cuộc hành trình tĩnh mịch trở nên có chút thú vị.

Lưu Bang bỗng dưng tỉnh táo lại, ngó nghiêng xung quanh, thấy không có ai, liền thấp giọng cảm thán nói:

- Đại trưởng phu là phải làm Hoàng Đế, đại trưởng phu là phải làm Hoàng Đế!

- Đại ca, nói cẩn thận!

Chu Bột là người vô cùng cẩn thận, nghe Lưu Bang nói vậy, không khỏi hoảng sợ, liền bước lên phía trước kéo cánh tay Lưu Bang.

Lưu Bang bình tĩnh cười:

- Lão Chu, người yên tâm đi, trong lòng ta rất tỉnh táo.

Nói xong, ngẩng đầu nhìn sắc trời, rồi nói với mọi người:

- Quay về nhà trọ bình dân. . . Đói bụng rồi, rất khó chịu.

Sau khi đoàn người trở về nhà trọ, liền sai chủ quán chuẩn bị đồ ăn.

Lưu Bang uể oải ngồi trên chiếc chiếu, cánh tay đặt trên bệ cửa sổ, ánh mắt có chút ngầy ngái nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Tựa hồ phát hiện tâm tình Lưu Bang có chút dị thường, Lư Quán nhẹ nhàng đẩy Lưu Bang một cái.

- Đại ca không việc gì chứ.

- Ta không sao! Chỉ là ước ao mà thôi. . .

Vô Cơ nhíu mày, nhẹ giọng nói:

- Lưu Quý, người ước ao cái gì?

Lưu Bang từ bàn ăn cầm lấy chén rượu, nhấp một ngụm, cũng không để ý tới Vô Cơ, mà lẩm bẩm nói:

- Rượu ngon, rượu ngon!

Trong mắt Vô Cơ hiện lên ánh sáng dị thường, cũng không có hỏi, mà đặt đĩa nhỏ lên đùi cho nó ăn.

- Sớm biết Tứ Thủy Hoa Điều là do con cháu Lưu gia gây dựng, chúng ta đã chạy tới một chuyến, há lại phải thế này sao?

Chu Bột đột nhiên cười khở một tiếng, chuyển đổi trọng tâm câu chuyện:

- Con cháu Lưu gia quả nhiên bất phàm, cư nhiên có thể sản xuất rượu ngon như vậy.

Ban đầu Lưu Bang chính là muốn thương lượng làm ăn với Tứ Thủy Hoa Điều.

Bởi vì trước kia chủ nhân rượu Tứ Thủy Hoa Điều này rất thần bí, tất cả rượu Tứ Thủy Hoa Điều đều xuất ra từ Bành Thành. Sau đó căn cứ vào tình hình các nơi, thấy giá cả chênh lệch quá lớn, Lưu Bang trước đó nghĩ, rượu tại Bành Thành giá thấp, đến đó mua rồi bán sang các nơi khác.

Từ đó kiếm được giá cả chênh lệch, vận khí tốt sẽ có được lợi nhuận cực kỳ hậu hĩnh.

Mới đầu đám người Lưu Bang kiếm được không ít. Thế nhưng đầu năm nay chủ nhân Tứ Thủy Hoa Điều lộ diện, thương nhân các nơi chen chúc chạy tới huyện Bái. Ưu thế giá cả tại Bành Thành thoáng chốc không còn sót lại chút gì. Đồng thời giá cả các nơi cũng theo đó mà điều chỉnh.

Mới đầu giá cả chênh lệch hai nghìn tiền, đến nay giá chỉ chênh lệch hai trăm tiền, lợi nhuận của đám người Lưu Bang thu được hầu như không còn. Vận chuyển, ăn uống. . . Những thứ này đều cần dùng tới tiền. Đầu năm nay Lưu Bang tích trữ một đồng rượu, thoáng chốc đều hồngбет. Ưu thế về giá cả không còn, thương nhân các nơi có thể trực tiếp nhập hàng, cũng sẽ cắt đứt quan hệ làm ăn với Lưu Bang.

Thê thảm nhất chính là, lượng hàng tích trữ trong tay Lưu Bang rất nhiều, cuối cùng phải mất trăm ngày mới thanh lý toàn bộ hàng hóa được sang các huyện lân cận.

Lợi nhuận. . .

Hầu như là không.

Miền cưỡng bảo lưu tiền vốn, thậm chí tiền lời trước kia kiếm được cũng mất đi hơn phân nửa.

Lư Quán oán giận đấm mạnh xuống bàn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Tiểu tử Lưu gia khinh người quá đáng, lần này xem như uống phí một năm.

Chu Bột chau mày:

- Quán, chuyện này e là không trách người ta được. Chỉ là vận khí chúng ta không tốt mà thôi. . .

Lưu Bang gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ là vận khí chúng ta không tốt mà thôi, không nên giận chó đánh mèo vù cho người khác. Quán, lòng dạ người chính là phải rộng lượng hơn chút mới được. Thời điểm năm ngoái quá Thái Sơn, ta từng nghe được một câu phi thường ẩn tượng.

Lư Quán ngăn người, vội vã hỏi:

- Đại ca, câu đó là gì? Nói ta nghe chút, để ta có thêm kiến thức.

Lưu Bang thản nhiên cười cười, vỗ vỗ vào miệng Lư Quán vài cái:

- Thệ giả như tư phù, thệ giả như tư phù. . .Ta sau lại thỉnh giáo người khác, ý tứ của những lời này chính là, chuyện đã qua không nên để trong lòng. Điều này chính hợp với người.

- Lưu Quý!

Võ Cơ đột nhiên mở miệng:

- Ta có chuyện muốn thương lượng với người, có thể chia tiền cho ta hay không? Ta muốn rời khỏi đây!

- Rời đi? Đi đâu?

Đám người Lưu Bang Chu Bột vô cùng kinh ngạc nhìn Võ Cơ, có chút không giải thích được vì sao đột nhiên nói như vậy. Thời điểm này không yên ổn, Võ Cơ đột nhiên muốn rời đi là có ý tứ gì?

- Kỳ thực, mấy ngày trước ta đã nghĩ, chỉ là Hoàng Đế tới đây, tâm tình mọi người không tốt. . .

Võ Cơ ngược lại cũng không sợ ánh mắt sắc bén của bốn người, rất tự nhiên nói:

- Trước đó vài ngày, ta gặp một người là em họ của ta, hiện tại đang ở Huyện Trần. . .Người cũng biết, trước kia Vương Tiễn phá Trần, ta và người nhà đều thất tán. Vốn tưởng rằng đều chết sạch, không ngờ, anh họ ta vẫn còn sống, hiện tại đang ở Huyện Trần. . .Qua đó cũng không tồi.

- Người là ả đàn bà thói tha, đây chẳng phải nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?

Lư Quán giận tím mặt:

- Biết rõ chúng ta buôn bán thua lỗ, lúc này lại muốn chia rẽ? Ta cảm thấy e là không phải em họ gì cả, e là một gã nam nhân mới. Thế nào, ghét bỏ đại ca của ta, cảm thấy chịu ủy khuất sao?

Võ Cơ kinh doanh tửu quán, vốn tính tình rất mạnh mẽ.

Lư Quán trách móc cũng đành thôi, nhưng ác ngữ này, nhất thời khiến ả tức giận.

Ả vô bàn, chỉ tay vào mặt Lư Quán mắng:

- Lư Quán, mẹ kiếp, người nói lão nương giả bộ trước mặt đàn ông ah! Đừng nói người kia là em họ ta, cho dù là ta đi tìm nam nhân thì đã sao? Khó phải không, người còn muốn để Lưu Quý cưới ta sao? Hấn thích ta sao? Hấn cưới ta, lấy cái gì nuôi sống ta? Nam nhân thói què mùa, ta nói cho người hay, Lưu Quý là nam nhân què mùa của ta.

Tranh cãi hồi lâu, lập tức khiến người trong tửu quán chú ý.

Khuôn mặt Lư Quán đỏ tới mang tới, vươn người đứng thẳng.

Đứa con gái nhỏ trong lòng Võ Cơ khóc oa lên, còn Lưu Bang vội vàng kéo Lư Quán lại.

Võ Cơ nói:

- Trước kia mọi người đâu có nói, có thể tập tữ không thể chia rẽ. . .Ta cô nhi quả phụ, vốn định tìm một con đường sống, nhưng đâu có ngờ. . .Đúng vậy, dọc đường các người chăm nom ta không tời, nhưng lão nương cũng không bạc đãi các người.

Buông mình hầu hạ các các người, lão nương từ khi nào phải chịu sự trừng phạt của các người?

Nói xong, ánh mắt Võ Cơ ửng đỏ. . .

Lưu Bang phẩy phẩy tay, nói:

- Trước hết hãy ngồi xuống đã!

Hắn thở dài, đột nhiên cười nói:

- Đương nhiên khi Lưu gia tử vừa tới Huyện Bái từng nói một câu rất có ý tứ: Chồng chết thì vợ lập gia đình, ai lấy đều có cuộc sống riêng. Võ Cơ trong khoảng một năm nay thực sự chăm sóc chúng ta không tời, Lư Quán còn không qua xin lỗi?

Lư Quán tính tình kiên cường, nhưng một mực nghe theo lời Lưu Bang nói.

- Võ Cơ, ta tính tình nóng nảy, người chớ trách. . .Vừa nãy đầu óc có phần ngu muội ah.

Lưu Bang nói:

- Trần Hạ, tính toán xem một năm nay chúng ta rốt cuộc buôn bán lời bao nhiêu tiền, để giao cho nàng một phần. . . Võ cơ, chúng ta kết bạn nhiều năm, được nàng chiêu cố, trong lòng Lưu Quý vô cùng cảm kích. Hôm nay nàng phải đi rồi, trong lòng ta thực sự có điểm không vui.

- Chỉ có thể chúc nàng sau này sống cuộc sống hạnh phúc!

- Nếu như bị khi dễ, hoặc là không chỗ nương thân hãy tìm tới ta. Lưu Bang ta nhất định xuất thủ giúp nàng.

Nói xong, Lưu Quý giật lấy túi tiền trong tay Trần Hạ, lấy một phần đưa cho Võ Cơ.

Vành mắt Võ Cơ đỏ hoe, trong lòng cũng cảm giác buồn bực vô hạn:

- Lưu Quý, các người chi tiêu nhiều như vậy, cũng phải sinh hoạt a.

- Chúng ta bốn người đàn ông, không thể chết đói được?

Lưu Bang cười ha hả, nhét túi tiền vào lòng Võ Cơ, sau đó sắc mặt có phần giống như con nít, nói:

- Bảo trọng!

Võ Cơ cắn môi, sau hồi lâu nhẹ giọng nói:

- Đệ đệ của ta tên là Võ Thần, tại Huyện Trần cũng là người có tiếng tăm. Lưu Quý, nếu như một ngày nào đó người muốn nữ nhân hoặc là cuộc sống không được như ý hãy tới Huyện Trần tìm ta, ta chung quy sẽ chờ người.

Câu nói này khiến con mắt Lưu Bang cũng đỏ hoe.

- Đi thôi đi thôi, sao khóc hu hu như thế?

- Ta đi đây!

Võ Cơ ôm đứa nhỏ, quay về thu thập chút đồ đạc, sau đó lưu luyến không muốn rời mà chào tạm biệt Lưu Bang lần nữa.

Tại một góc phố, đã có một chiếc xe ngựa đứng chờ sẵn.

Nam nhân vóc dáng khôi ngô nhìn thấy Võ Cơ đi tới, liền chào đón, tiếp nhận đứa bé gái trong lòng Võ Cơ, nhẹ nhàng ôm vai nàng.

- Gian phu dâm phụ!

Lư Quán tàn bạo mắng một câu.

- Quán, cầm miệng cho ta!

Lưu Bang ló ra ngoài cửa sổ, vừa vặn đụng phải ánh mắt gã nam nhân kia. Nam nhân kia nói vài câu bên tai Võ Cơ, Võ Cơ liền quay đầu qua.

Lưu Bang cười cười, Võ Cơ cũng cười cười. . .

Nam nhân kia nhìn Lưu Bang, gật đầu!

Quay về chỗ ngồi, Lưu Quán vẫn hùng hùng hổ hổ, thế nhưng Lưu Bang lại mất diếc tai ngơ.

Sau một hồi, hắn đột nhiên nhiên đứng dậy:

- Chu Bột, Lưu Quán, Trần Hạ, chúng ta về nhà đi thôi.

- Về nhà?

Chu Bột nhẹ giọng nói:

- Quay lại nhà thân không một đồng xu, chẳng phải để người chê cười sao?

- Tùy các người, ta. . .Ta cũng có phần nhớ phong cảnh Huyện Bái rồi!

Lưu Bang vừa nói chuyện, vừa xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

64. Chương 65: Đam Thủy Công

Quán Anh kỳ thực là một người rất sáng khoái!

Nhưng không có nghĩa y không lỗ mãng không có tâm kế. Có chút thời gian, thật sự ứng với bài thơ: “ Bất thức lư sơn chân diện mục, chích duyên thân tại thử sơn trung”. Khi phụ thân sinh bệnh, tâm tình không được tốt, tự nhiên có thành kiến đối với Lưu Hám. Gây xích mích với người khác, hắn cảm thấy rất sáng khoái, nhưng sau khi thanh tỉnh, trong lòng bắt đầu cảm thấy hối hận.

(Bất thức Lư Sơn chân diện thật

Chích duyên thân tại thử sơn trung

Dịch:

Chẳng rõ Lô Sơn mặt thật

Muốn biết chỉ cần vô núi trông

- Bài thơ của Tô Đông Pha)

Sau khi cùng phụ thân trở về, y hỏi dò về người một chút.

Sau khi biết được Lưu Khảm chịu oan uổng, Quán Anh khi gặp lại Lưu Khảm đã có phần không được tự nhiên.

Ngồi trên khách đường, toàn thân y khó chịu giống như có bọ chó trên người, làm thân thể liên tục giãy dụa. Hơn nữa còn có Vương Cơ ngồi bên cạnh, càng cảm giác không được tự nhiên.

Lúc này, Vương Tín chạy vào khách đường.

- Chủ nhân mời Quán Anh tới hậu viện nói chuyện.

Vương Cơ lập tức gật đầu, cười nói:

- Quán huynh đệ theo Vương Tín đi thôi. Thiếp thân còn một số việc phải làm, không bồi tiếp người được.

- A, đại tỷ đừng chân, đừng chân!

Quán Anh giống như chạy nạn theo Vương Tín ra khỏi khách đường.

Mỹ nhân tuy tốt, nhưng phải có phúc hưởng thụ mới được. Vương Cơ hiểu việc đời, kinh nghiệm từng trải phong phú, ánh mắt nàng dường như thoáng cái có thể nhìn thấu tâm tư người. Ngồi bên cạnh nàng, Quán Anh luôn luôn cảm giác khó chịu, hiện tại rốt cuộc có thể được giải thoát rồi.

Hậu viện Lưu gia và Thẩm Thực gia có một khối đất trống nối liền.

Có cắm cọc tre bương bọc vải thô, cao thấp không đồng nhất, chẳng chịt rất hứng thú.

Lưu Khảm giang rộng cánh tay đứng trên khe hai cọc tre bương, con mắt bị che bởi một tấm vải, nhưng không chút nào bị ảnh hưởng.

Cước bộ di chuyển cực kỳ linh hoạt, chạy trên cọc tre mà giống như khiêu vũ.

Nơi khuỷu tay, đầu vai thì thoáng phát sinh thanh âm nặng nề, khiến cho cọc tre bương liên tục lay động.

- Đây là quyền pháp gì?

Quán Anh trừng mắt há mồm nhìn cảnh trước mắt. Chiêu thức kia rất đơn giản, thế nhưng lực sát thương cực kỳ lớn.

Wương Tín gãi đầu, ồm ồm nói:

- Ta không biết, chủ nhân chỉ dạy ta luyện công, không dạy cái khác. Chủ nhân luyện xong ngay bây giờ, người ở đây chờ chút. Ta còn có chuyện phải làm, nếu như không hoàn thành, sẽ không được ăn cơm.

Nói xong, cậu liền xé y phục trên người, cùng giang rộng cánh tay giống như Lưu Khảm.

Tuy rằng cốt cách thân thể chưa phát triển hoàn tất, thế nhưng cơ thể tráng kiện rắn chắc, cũng đã hiện ra hình thức ban đầu.

Trong góc nhỏ tại hậu viện có bày hai góc trúc. Một gốc dài chừng một trượng bốn thước, to như thùng đựng nước, xem ra niên kỷ gốc trúc này ít cũng phải trăm năm; một gốc khác chỉ dài tám thước, hơn nữa lại nhỏ hai gốc trúc kia khoảng hơn hai vòng.

Wương Tín đầu tiên ở gần nguồn nước, múc một gáo đổ xuống khiến toàn thân ướt nhẹp.

Sau đó đi qua cầm cây trúc dài tám thước, tiếp đến đi về phía vũng bùn trước mặt. Quán Anh một mình đứng ngây ngốc ở chỗ này, cảm thấy rất thú vị, vì vậy cũng đi theo Vương Tín, vừa đi, vừa hiếu kỳ nhìn vật trong tay Vương Tín.

- Biểu diễn cái gì vậy?

- Múc nước!

Wương Tín đơn giản trả lời.

- Có thể cho ta xem được không?

- Đương nhiên có thể. . .Chỉ có điều người đừng phá hư.

Wương Tín nói, mang tre bương cho Quán Anh. Tre bương đưa tới tay cảm giác nặng trĩu, chỉ là không có nặng nề như Quán Anh tưởng tượng.

Nói vậy, trong tre bương này có chỗ trống.

Hiếu kỳ đi theo Vương Tín đi tới bên cạnh một dòng suối, thấy Vương Tín nắm chặt sợi dây trên mặt tre bương, rồi quăng tre bương vào nước. Sau một hồi, cánh tay căng sức, hét lớn một tiếng. Dùng thân thể làm trung tâm, nhấc tre bương khỏi mặt nước, tre bương từ từ chuyển động, làm cho một vài giọt nước to như viên ngọc vẩy ra.

Wương Tín nín thở gánh tre bương liên tục chuyển động trên vai, đồng thời dưới chân sinh phong, hơn nữa dựa theo tre bương chuyển động toát ra bước tiến quỷ dị, chạy vào trong nhà. Quán Anh phía sau nhìn chăm chú, bất giác nuốt một ngụm nước bọt. Nước đọng trong tre bương, thế nhưng không thấy chảy ra. . . Đây là công phu gì? Sau khi nước đổ đầy tre bương chỉ ít cũng phải nặng hai ba trăm cân.

Quán Anh tự cho rằng, chính mình cũng có thể nhấc lên.

Thế nhưng nếu như giống như Vương Tín chạy như bay hơn nữa còn không làm nước trong tre bương bị vẩy ra, y cũng vô pháp làm được.

Sau khi nước trong tre bương vừa vắn không còn. Vương Tín lại thở hồng hộc, khiêng tre bương chạy về phía dòng suối.

Phương thức luyện công như vậy chính là lần đầu tiên Quán Anh thấy.

Lúc tới sân luyện võ, Lưu Khâm đã luyện công xong, sau khi lau mồ hôi, trên người khoác một kiện hắc bào dài.

- Quán đại ca, mấy ngày nay e là phiên huynh ở nơi này.

Lưu Khâm cười ha hả nói:

- Thương phòng tiền viện đã chuẩn bị thỏa đáng, có chuyện gì Quán đại ca nói với Vương Cơ một tiếng là được.

Đang nói chuyện, trên khuôn mặt Vương Cơ hiện lên dáng tươi cười thần bí chạy tới.

- A Khâm huynh đệ, lão phu nhân gọi người qua. . .Khà khà, A Tu tới!

Lưu Khâm nhất thời nhếch miệng, hút một ngụm lương khí. Bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

- Phiên tỷ tỷ an bài cho Quán đại ca một chút.

- A Tu là ai?

Quán Anh so với Lưu Khâm lớn hơn hai tuổi, năm nay mười tám.

Vương Cơ cười nói:

- Người đừng hỏi, đứng ở chỗ này đợi một hồi, tự nhiên sẽ biết.

- Các người hàng ngày đều mức nước như thế sao?

Quán Anh chỉ tay về phía Vương Tín đang chạy vội mà đến, nhẹ giọng hỏi Vương Cơ.

- Ahaaa, Tín và A Khâm huynh đệ phụ trách mỗi người gánh nước một đêm, chỉ là thùng nước của Tín nhỏ, còn thùng nước của A Khâm huynh đệ lớn hơn nhiều.

- Lưu tiên sinh cũng mức nước?

Vương Cơ gạt đầu, ngón tay chỉ vào cây trúc lớn dựng thẳng trong góc phòng nói:

- A Khâm huynh đệ dùng chính là một cây trúc.

- A Khâm huynh đệ trước kia chỉ dạy cho Tín, hình như cái gọi là Tổ Đàm Thủy Công có thể tăng trưởng khí lực.

Chỉ là ta thấy khí lực của Vương Tín không tăng trưởng bao nhiêu, nhưng lượng cơm ăn vào lớn hơn trước, còn làm hại chủ nhân đích thân chuẩn bị cho hắn.

- Lưu tiên sinh cũng xuống bếp?

Quân tử xuống bếp khiến Quán Anh rất khó tưởng tượng, thân phận Lưu Khâm có “Sĩ” lại có thể đích thân xuống bếp sao?

Ánh mắt Vương Cơ hiện từ liếc nhìn Vương Tín gánh nước chạy vội:

- A Khâm huynh đệ đối tốt với Tín, nói rằng không thể ảnh hưởng tới việc phát triển của Tín. Vì vậy Tín ăn thứ gì đó, đều do A Khâm huynh đệ quy định, đồng thời còn đích thân xuống bếp làm.

- Mới đầu lão phu nhân cũng không đồng ý.

- Nhưng sau lại phát hiện tay nghề của A Khâm huynh đệ. . .Ha ha, ta và lão phu nhân so ra còn kém, vì vậy theo A Khâm xuống bếp học hỏi.

Ánh mắt Quán Anh rất phức tạp, nhìn bóng dáng Vương Tín đi xa.

Lưu Khám làm vậy rốt cuộc có tác dụng gì?

Bất tri bất giác Quán Anh phát hiện chính mình càng ngày càng kính nể Lưu Khám. Thoáng suy nghĩ cây tre bương to lớn như vậy, lại có thể vừa gánh vừa nhảy?

Trọng lượng cây tre này hầu như dư hai trăm cân, cộng thêm nước bên trong, ít nhất cũng tới bốn năm trăm cân. Dùng thứ như thế để biểu diễn. . . Khiến Quán Anh giật nảy mình một cái. Lúc đầu thất bại bởi Lưu Hám, trong lòng y còn chưa phục.

Khi đó y còn cho rằng Lưu Khám đánh lén đắc thủ, nếu như thực sự tranh đấu, hà tất có thể thắng được chính mình.

Nhưng hiện tại Quán Anh biết, Lưu Khám ngày đó hạ thủ lưu tình. Bàn về khí lực, e là chính mình không phải đối thủ của Lưu Hám.

* * * * *

Lữ Tu đến, vừa kiến cáo, vừa cưỡi ngựa tìm Lưu Khám.

Sau khi Lữ Ông biết được nguyên do sự tình, lập tức tìm Lữ Trạch về, sau đó nhốt vào trong phòng.

Ngày hôm sau, bởi vì chuyện này, lại đuổi Lữ Trạch ra ngoài.

Lưu Ông hôm nay cũng đã rõ ràng, Lưu Khám nói những lời này với Lữ Tu không phải là lời đe dọa bừa bãi.

Lưu Khám thực sự không tầm thường, nếu như chọc giận hắn, Lữ gia thực sự không chịu nổi lửa giận của Lưu Khám. Trong lòng lão rất khó chịu, nhưng phải chấp nhận cái hiện thực này. Đơn giản để Lữ Trạch ra ngoài làm việc, chính là đỡ để hắn ở trong nhà gây sự.

Chỉ là, Lữ Tu hung hăng tố cáo Lưu Khaám, làm hại Lưu Khám bị lão phu nhân chửi mắng thậm tệ.

Nhìn Lữ Tu chớp chớp mắt đứng phía sau lão phu nhân, Lưu Khám dở khóc dở cười, rồi chỉ có thể nhận lỗi với nàng.

Chuyện này coi như chấm dứt như vậy!

Nguyên bản Lưu Khám cho là như thế. Sau khi giải quyết vấn đề Lữ Trạch, tiếp đến chính là muốn tìm cơ hội thu thập Ung Xi.

Bách túc chi trùng tử nhi bất cương.

(Rết trăm chân, chết vẫn đứng vững – rắn chết vẫn còn nọc)

Thu thập Ung Xi, nhất định không thể lưu lại cho hắn ta cơ hội.

Lưu Khám cho rằng, nếu muốn thu thập một người, kiên quyết không thể nường tay. Một kích phải giết, hơn nữa phải khiến hắn vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

Nhưng, việc này cần có cơ hội. . .

Thế nhưng, chuyện này lại không đơn giản như vậy.

Vấn đề chính là xảy ra trên người tiểu mã. Theo lời Lữ Tu nói, con ngựa này là một vị bằng hữu của Lữ Ông từ phía bắc Trường Thành mang về, cũng là quà sinh nhật mười lăm tuổi của Lữ Tu. Lữ Tu vốn có ý dắt ngựa đi, nhưng tiểu mã này căn bản không theo nàng. Mặc cho nàng bắt chuyện, lừa dối, tiểu mã vẫn cúi đầu, bộ dạng không để ý tới nàng.

Lữ Tu tức giận đến phát khóc, lại không có nửa điểm biện pháp.

Sau đó lão phu nhân chửi mắng và nghiêm phạt Lưu Khám, rồi ưng thuận bồi thường rất nhiều, lúc này mới khiến Lữ Tu ngừng khóc mà mỉm cười.

Cứ như vậy, Quán Anh ở trong nhà Lưu Khám, nháo cái đã tới đầu thu.

Thủy Hoàng Đế rút cuộc ban hành mệnh lệnh chinh phạt Bách Việt, người thống lĩnh quân đội chính là Quận thủ quận Tứ Thủy, Đồ Tuy.

Đồ Tuy được phong làm Quốc Úy, thống lĩnh ba mươi vạn đại quân xuất chinh. Triệu Đà được phong làm phó tướng, thống lĩnh ba vạn binh mã, tiên phong đi đầu.

Đồng thời, vận dùng hai mươi vạn hình đồ, vận chuyển lương thảo và quân nhu.

Đám người Thẩm Thực Kỳ, Đường Lệ còn chưa trở về, Lưu Khâm bên này nỗ lực chế tạo rượu trắng, nhưng thủy chung không thể thu được thành công.

Chinh phạt Bách Việt, kỳ thực dân bản xứ cũng không nguy hiểm.

Ba mươi vạn quân Tần tinh nhuệ, có kinh nghiệm chiến đấu tuyệt đối có thể bẻ gãy nghiền nát đối phương. Nhưng vấn đề ở chỗ, trận chiến này không phải chiến đấu đơn thuần có thể giải quyết. Hoàn cảnh Bách Việt, khí hậu Bách Việt. . . Những vấn đề này mới là chuyện khó dự liệu.

Khí hậu không tốt, đây chính là vấn đề đầu tiên quân Tần phải đối mặt.

Lưu Khâm thấy rượu thuốc không có tiến triển, vì vậy viết một phong thư, sai người chuyển đến Triệu Đà.

Phương pháp rất đơn giản, chính là mang theo một chút bùn đất Quang Trung. Nếu như khí hậu khắc nghiệt trong khoảng diện tích lớn, có thể hòa bùn đất với nước ăn.

Đây là phương pháp dân gian mà Lưu Khâm biết được từ kiếp trước.

Trước kia hần du học ở nước ngoài, mẫu thân chuẩn bị cho hần một cái chai, bên trong đựng bùn đất quê hương. Thực sự có tác dụng gì? Lưu Khâm lại không biết. Nhưng trong hoàng cảnh có điểm không thích nghi được khí hậu, hần uống một chút nước có bùn đất quê hương, thực sự chuyển biến tốt hơn chút ít. Hiện tại, nếu như không có biện pháp khác, chỉ có thể sử dụng phương pháp dân gian này.

Về phần Triệu Đà có nghe theo hay không, có ích hay không? Lưu Khâm không biết...

Sau mấy lần thử nghiệm thất bại, tinh thần Lưu Khâm cũng có chút chán nản.

Hôm nay Lưu Khâm đang ở nhà suy nghĩ phương pháp giải quyết, Vương Cơ lại chạy vào trong phòng báo cáo:

- Huyện trưởng đại nhân cho mời!

65. Chương 66: Dấu Vết Của Lão Tần Nhân

- Ta nhận được chiếu thư của Bệ Hạ, mệnh ta tạm thời lĩnh chức Quận thủ quận Tứ Thủy, chịu trách nhiệm thu xếp lương thảo và quân nhu cho đại quân Nam Chinh.

Trong thư phòng nội đường huyện nha, Nhâm Hiêu bình tĩnh nói.

Không nhận ra ý rút cuộc vui vẻ hay lo lắng, Tiêu Hà tự nhiên cũng không phỏng đoán ra tâm tư của Nhâm Hiêu.

- Tiêu Hà, ta muốn người theo ta cùng đi huyện Tương, người nghĩ thế nào? Nếu như người nguyện ý, ta sẽ tấu lên triều đình, phong thưởng cho người.

Nhâm Hiêu trầm mặc một lát, đột nhiên phun ra một câu.

Tiêu Hà ngẩn người, thoáng chốc không phản ứng, vì vậy nhìn Nhâm Hiêu không trả lời ngay.

- Người cũng biết, lần này quận Tứ Thủy phụng mệnh thu gom lương thảo, bởi vậy ta sắp xuất phát tuần tra nam Cửu Giang bao gồm Đông Hải, Lang Gia, Tiết quận và Năng quận. Sự tình rườm rà, ta thực sự có chút bận bịu. Người theo ta đã hơn hai năm, ta vẫn luôn luôn để ý tới người. Người là người gặp nguy không hoảng, thiết lập công việc rất có trật tự. . . Theo ta tới huyện Tương, thế nào?

Ngữ khí của Nhâm Hiêu có chút chân thành, lại có ý chờ đợi.

Đối với Tiêu Hà mà nói, chỉ cần gã đồng ý, chắc chắn có thể đạt được địa vị trong triều, mà không phải phụ tá như hiện tại.

Nếu như nói không động tâm, đó là nói bậy.

Thế nhưng Tiêu Hà suy nghĩ hồi lâu, lui ra phía sau một bước, rồi chấp tay khom người nói:

- Tiêu Hà cảm ơn đại nhân nâng đỡ, chỉ là. . . Tiêu Hà ngu dốt, từng lập chí làm việc vì các hương thân huyện Bái, thực sự không nỡ dứt bỏ thân tình nơi quê cha đất tổ.

Thân tình quê cha đất tổ?

Lông mày Nhâm Hiêu nhất thời chau lại, rồi xòe ra.

- Người đã có ý niệm như vậy trong đầu, ta đây cũng không miễn cưỡng. Cũng được, người nguyện ý ở lại Huyện Bái, vậy ở lại Huyện Bái đi. . . Chỉ là, nếu một ngày nào đó người thay đổi suy nghĩ, công thự của ta bất cứ lúc nào cũng mở rộng chào đón người. . . Tiêu Hà, người lui xuống đi.

- Tiêu Hà xin cáo lui!

Nhâm Hiêu nhìn Tiêu Hà đi ra ngoài, nhẹ nhàng thở dài.

Trong lòng y luôn vừa mất với Tiêu Hà, gã có năng lực, hơn nữa còn có thể ứng biến.

Tình quê cha đất tổ sao? Nhâm Hiêu có thể không tin lời giải thích chó má này. Nhưng trong lòng y cũng vô cùng rõ ràng, chỉ sợ người trung thành với cổ quốc quấy phá. Sáu nước tuy đã diệt vong, nhưng trong tâm tư người dân sáu nước vẫn còn nhớ mong, thậm chí căm hận Tần Quốc.

Đương nhiên bên trong cũng có nguyên nhân.

Tần pháp nghiêm khắc, đối với dân chúng sáu nước trung thành với cổ quốc mà nói, thoảng chốc khó có thể thích ứng.

Hơn hai năm tại Huyện Bái, xấp xỉ thời gian ba năm, Nhâm Hiêu đã nhận thức được vấn đề này. Tốc độ triều đình thi triển luật pháp quá nhanh!

Khiến dân chúng sáu nước không có thời gian thích ứng.

Rất nhiều người bởi vì tập quán mà đã phạm pháp, phương diện này không xuất phát nhiều từ hạng cường đạo cướp bóc, mà nhiều hơn cả chính là xuất phát từ sự vô ý mà chịu hình phạt. Trong lòng Nhâm Hiêu hiểu rõ điểm này, vì vậy tâm tư tự nhiên có mâu thuẫn.

- Đại nhân, ngoài cửa có Lưu Khâm cầu kiến!

Nhâm Hiêu bỗng dừng bưng bình tĩnh, trầm giọng nói:

- Mời hấn vào.

Chỉ sau chốc lát, Lưu Khâm theo sự dẫn dắt của người nhà Nhâm Hiêu đi vào nội đường, hấn tiến lên hai bước, cung kính thi lễ đối với Nhâm Hiêu.

Nhâm Hiêu cười cười, phẩy tay nói:

- Lưu Khâm, mời ngồi!

Lưu Khâm không khách khí, ngồi xuống chiếu nói:

- Đại nhân vội vã phái người tìm ta, chẳng biết có chuyện gì?

Nhâm Hiêu không vội vàng trả lời, mà sai bảo kẻ dưới:

- Dọn đồ xuống phía dưới, chuẩn bị rượu và thức ăn.

Tùy tùng lên tiếng, bình tĩnh chạy đến. Đây cũng là quang cảnh trong rất nhiều quan viên trong Tần triều, bởi vì Thủy Hoàng Đế cực kỳ coi trọng năng suất, những gì liên quan tới ông cũng như vậy, thậm chí đã đem những thứ này trở thành tập quán trong nhà các quan viên.

- Lưu Khám, ta đến Huyện Bái hơn hai năm, mắt thấy người từng bước trưởng thành, trong lòng thật vui vẻ.

Nhâm Hiêu vừa nói chuyện, vừa ra hiệu cho Lưu Khám có thể tùy ý. Y cầm chén đồng có quai đặt trên mặt bàn, uống một ngụm rượu nhỏ.

- Ta phải đi!

- Vậy sao?

Lưu Khám vừa nghe, lấy làm kinh hãi, vội hỏi:

- Đại nhân, ngài muốn đi đâu?

- Đồ đại nhân lần này thống lĩnh quân đội nam chinh, chức Quận thủ quận Tứ Thủy vẫn còn để trống. . Quận thủ quận Tứ Thủy chịu trách nhiệm trọng đại, thu gom quân nhu và lương thực phục vụ cho quân đội Nam Chinh. Vì vậy bệ hạ chiếu cố để ta tạm giữ chức Quận thủ quận Tứ Thủy. Vài ngày nữa ta sẽ khởi hành lên đường, tới Huyện Tương trước.

Tin tức này khiến Lưu Khám có chút giật mình.

Không thể không nói, bởi vì có Nhâm Hiêu tồn tại, Lưu Khám mới có thể đứng vững.

Tuy Nhâm Hiêu chỉ âm thầm bảo vệ, nhưng Lưu Khám không phải kẻ ngu, sao có thể không cảm giác được? Nhâm Hiêu đột nhiên nói, khiến trong lòng Lưu Khám đang thoải mái, tựa hồ cảm thấy mất đi chỗ dựa. Tuy rằng nói, khoảng cách từ Huyện Tương tới Huyện Bái chỉ có không đến một ngày đường.

Nhâm Hiêu cười cười:

- Lưu Khám, cống rượu sản xuất thế nào?

Lưu Khám thu hồi tâm tư, hồi đáp:

- Tất cả phi thường thuận lợi, cống rượu năm nay đã sản xuất hoàn thành, tổng cộng tám trăm bầu.

- Tiểu dân đang suy nghĩ, hai ngày này nói cho ngài biết, chuẩn bị mang cống rượu vào Hàm Dương.

Nhâm Hiêu nhướng mày một cái, đột nhiên nở nụ cười:

- Người làm việc cũng nhanh nhẹn. . .Khà khà, chưa thấy người có hành động lớn, lại có thể làm tốt?

- A. . .Chuyện tình của bệ hạ, tiểu dân sao dám không bận tâm?

Lưu Khám cả kinh, vội vàng trả lời. Hẳn ý thức được một vấn đề, đó chính bất kể việc gì cũng cần phải cẩn thận một điểm.

Cũng may, Nhâm Hiêu không dây dưa nhiều về vấn đề này.

- Cũng tốt, nếu như sản xuất được rồi, ta cũng phải đi làm một đại sự. Ngày mai ta sẽ phái người đi vào nhận cống rượu, người chuẩn bị chút đi. . .Lưu Khám, nói thật nhé, ta rất xem trọng người, hai năm qua, ta luôn luôn thăm lặng quan sát người.

- A, đa tạ đại nhân nâng đỡ!

- Người biết vì sao ta lại chú ý tới người không?

Lưu Khám ngẩn người, quay lại không đáp. Đúng vậy, Nhâm Hiêu vì sao đối tốt với hắn như vậy? Nguyên nhân việc này thật là khó hiểu.

- Cho người xem thứ này.

Nhâm Hiêu nói, sau đó từ trên bàn lấy ra một quyển mộc giản.

Lưu Khám đứng dậy đi tới, tiếp nhận mộc giản trong tay Nhâm Hiêu, mở ra thoáng liếc nhìn, đây là một quyển hộ khẩu Huyện Bái.

- Người xem đi.

Nhâm Hiêu uống một ngụm rượu, ừng ực vài cái, rồi vừa cười vừa nói.

Lưu Khám tiếp tục mở mộc giản, nhìn nhìn, hiện tại trông lòng sóng khí đã cuộn trào mãnh liệt.

Trên mộc giản có ghi lại một đoạn: Lưu Khám, năm Vương Tứ sinh ở Đan Phụ, cha là Lưu Phụ, mẹ là Khám Cơ. . Con cháu của Đỗ Lăng Bá, chi Tần Lưu, người Tần Dương Đông Hương. Tổ tiên Lưu Tùng từng làm kỵ tướng.

Lưu Khám nhìn xuống phía dưới, nhất thời ngây người. Lão tổ Lưu Tùng từng làm kỵ binh.

Tần Dương Đông Hương? Tần Lưu?

- Ta, từ khi nào biến thành lão Tần nhân?

Thời điểm mới bước vào thời đại này, Lưu Khám muốn mượn tay Tần Quốc giành được vị trí tốt, để sau này tới thời loạn thế có thể có tiềm lực tự bảo vệ chính mình. Thế nhưng hiện tại, tính toán của hắn thoáng chốc bị quấy nhiễu. Có dấu tích lão Tần nhân trên người, ngày sau hành sự e là gặp nhiều phiền phức. Chuyện này nên làm thế nào cho phải?

- Hai năm qua, ta một mực truy tìm xuất thân của người.

Nhâm Hiêu nói:

- Cuối cùng cũng điều tra ra, người thực sự là con cháu của Tần Lưu. Ha ha, uẩn khúc bên trong, ngày sau người sẽ minh bạch. Bệ hạ đã đồng ý đặc xá tội cho tổ tiên của người.

- Từ nay trở đi, người chính là một lão Tần nhân thực sự.

- Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta coi trọng người. Lưu Khám người thông minh, vũ dũng hơn người, cũng biết nặng nhẹ, thực sự là người có tài. Ta hi vọng có thể tiếp tục tận lực vì Bệ Hạ. Một ngày nào đó, lập lên công trạng vì Đại Tần ta.

Cụ thể Nhâm Hiêu nói cái gì?

Lưu Khám không để vào tai một câu. Tại công thự dùng cơm, hắn có chút hồn bay phách lạc.

Tin tức bất chợt, khiến hắn có điểm bối rối. Tuy rằng ký ức đối với đoạn lịch sử này vô cùng lu mờ, nhưng Lưu Khám biết, ngày sau nghĩa quân phản Tần, đa số là hậu nhân sáu nước. Đặc biệt Sở Bá Vương Hạng Vũ càng hận Tần Quốc thấu xương. Vốn tưởng rằng có thể trong đó đục nước béo cò, nhưng hiện tại lưng mang trên mình thân phận lão Tần nhân, chỉ sợ khó có thể được các lộ nghĩa quân thu nhận.

Hay là bảo vệ Tần Quốc?

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Lưu Khám.

Bảo vệ Tần Quốc, nói dễ vậy sao, hầu như toàn bộ người trong thiên hạ đều đối nghịch a.

Hơn nữa với tình huống hiện tại của hắn, làm sao có thể bảo vệ Tần Quốc đây? Thủy Hoàng Đế ngày sau lại càng bảo thủ, ai có thể khuyên can ông ta?

Nam chinh Bách Việt mới chỉ là bắt đầu.

Đội sau này tấn công Hung Nô, tu sửa Trường thành, xây dựng Hoàng Lăng, lập cung A Phòng, cuối cùng mới khiến bách tính than oán ngập trời.

Lẽ nào Thủy Hoàng Đế không nhìn thấu người bên cạnh chính mình sao?

Hơn nữa, Thủy Hoàng Đế vừa chết, chính là Triệu Cao đứng lên nắm quyền chỉ huy vẽ ngựa. Doanh Hồ Hợi chẳng qua chỉ là một hình nộm, đến lúc khó khăn chẳng phải quỳ gối ôm chân thối của Triệu Cao sao? Loại chuyện này Lưu Khám không làm được, cũng không muốn làm. Như vậy, nên làm thế nào?

Muốn sống sót trong thời buổi loạn lạc, chỉ có một biện pháp!

Chính là mình phải nắm giữ lực lượng đủ lớn mạnh! Chỉ có nắm giữ lực lượng lớn mạnh mới có thể bảo vệ mình trong thời buổi loạn lạc, mới không bị người nhòm ngó.

Trèo lên cao, nhất định phải trèo cao!

Lưu Khảm hôm nay chỉ là một tiểu dân, bên cạnh chẳng qua chỉ có mấy người mà thôi. Đừng nói thành lập một đội lực lượng, ngay cả Xích Kỳ trong nhà vì Võ Sơn Kiếm mà bị tạm cất giữ đi. Nếu muốn yêu cầu quân đội bảo vệ chính mình, nhất định phải gây dựng được công lao sự nghiệp, trèo lên cao.

Nghĩ tới đây, Lưu Khảm bỗng nhiên ngừng cước bộ.

Tròng lòng ngẫm hạ quyết định, xoay người chạy qua chỗ công thự.

Nhâm Hiêu đang tản bộ trong hoa viên, thấy Lưu Khảm quay lại, y có vẻ kỳ quái nói:

- Lưu Khảm tại sao lại quay lại?

- Đại nhân, tiểu nhân nghĩ tới một chuyện quan trọng, cần bẩm báo tới đại nhân. Chuyện này liên quan tới tính mệnh tướng sĩ nam chinh.

Nhâm Hiêu nghe vậy cả kinh, bước lên phía trước nắm lấy cánh tay Lưu Khảm.

- Chuyện gì, mau mau nói đi?

66. Chương 67: Tổng Tử Yên Nhân

Bách Việt, một khối đất hoang dã!

Chỉ ít trong mắt rất nhiều người chính là có dạng này. . . Đối với lão Tần nhân sinh trưởng tại vùng Tây Bắc, Bách Việt chỉ là một khái niệm, cụ thể là thế nào đi nữa? Rất nhiều người đều không nói nên lời. Chỉ biết là, nơi đó có một đám man tử khai hóa.

Thủy Hoàng đế khẳng định sẽ phái người tới điều tra.

Nhưng điều này không có nghĩa tướng lĩnh dưới trướng ông, bao gồm Đồ Tuy bên trong quân Tần, thực sẽ nguyện ý làm chuyện này.

Sáu nước đã bình định, người Bách Việt biết phải làm sao? Đại đa số tướng lĩnh quân Tần đều có ý nghĩ như vậy.

Đương nhiên, cho dù là Thủy hoàng đế coi trọng vấn đề này, biết Bách Việt có tính chất rất phức tạp, nhưng có một số việc vẫn vô pháp giải quyết.

Sau trận huyết chiến tại đại trạch Chiêu Dương, Lưu Khảm đã đưa ra một phương pháp giải quyết.

Nhưng nhân tố quan trọng nhất chính là thủ đoạn tiêu độc. Phương pháp của Lưu Khảm vô cùng đơn giản đó là tinh luyện ra rượu trắng tinh thuần. Dùng rượu trắng kết hợp với dược vật khác, nói không chừng có thể giải quyết được vấn đề độc khí.

- Rượu trắng?

Đây là lần đầu tiên Nhâm Hiêu nghe thấy thuật ngữ này.

Rượu trắng là một loại rượu cất trong suốt vô sắc, được xưng là rượu đế. Trong lịch sử Hoa Hạ, rượu trắng khởi nguồn từ thời đại nào? Thực sự rất rối rắm. Có người nói rượu trắng xuất hiện sớm nhất từ thời Đường, về tình chân thực, thực sự rất khó tìm ra phán đoán chính xác.

- Người nói thứ này thực có thể dùng sao?

Nhâm Hiêu bán tín bán nghi, chỉ là trong lòng cũng có chút động tâm.

Lưu Khảm nhún vai:

- Ta cũng không biết, trên lý thuật hẳn là có thể dùng, thế nhưng ta thực nghiệm vài lần cũng không thành công.

- Vậy ngươi muốn nói chuyện này với ta, chính là muốn ta có thể đưa ra chủ kiến.

Lưu Khám suy nghĩ một chút, ngay sau đó hần liền lý giải nguyên lý trưng cất rượu trắng. Đương nhiên, hần dù sao cũng không phải xuất thân làm nghề này, vì vậy chỉ có thể giới thiệu đơn giản. Cụ thể hơn, chính là muốn dựa vào công dụng của rượu trắng phối hợp với dược thảo chủ yếu dùng giải quyết độc khí.

Nhâm Hiêu chăm chú nghe Lưu Khám giảng giải xong, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ trán, trầm ngâm không nói.

Lưu Khám không dám quấy rầy, vì vậy ngồi bên cạnh, lẳng lặng chờ đợi.

- Người nói thứ này là rượu trắng, đây là lần đầu tiên ta nghe qua. Chỉ có điều, theo như lời người nói, hình như có chút ẩn tượng. Hình như là bốn năm trước? Thời điểm ta theo tướng quân Tùy Vương Bí công phá Cự Lộc, từng uống loại rượu có phẩm chất như vậy trong một quán rượu tại Tổng tử Thành, chỉ uống một ngụm nhưng ẩn tượng vô cùng sâu sắc.

- Nhưng còn màu sắc của rượu có chút vẩn đục, không trong suốt vô sắc như lời người nói, chỉ có điều hương vị rất giống. . .

- Ta lúc đó còn hỏi chủ nhân quán rượu, rượu khó uống như vậy, ai mà muốn thưởng thức chứ? Chủ nhân quán rượu nói, đây là rượu một người nước Yên để lại cho hần, có một số người thích uống loại rượu này, nhưng phần lớn đều là người phương bắc qua đây muốn uống rượu hương vị loại này.

Người phương bắc trong miệng Nhâm Hiêu chính là người Hung Nô phía bắc nước Yên, nước Triệu.

Đôi mắt Lưu Hán bừng sáng:

- Đại nhân có thể giới thiệu giúp tiểu dân chứ? Nếu như ử rượu thành công, khẳng định có thể cứu mạng không ít người.

Nhâm Hiêu cười cười, gật đầu nói:

- Huyện Ủy Tổng Tử là Từ Công và ta có chút giao tình. Lưu Khám, người một lòng muốn là như vậy, ta đương nhiên có thể giới thiệu giúp người. Nếu như thành công, ắt không thiếu được công trạng của người; chỉ có điều nếu như thất bại. . .Ha ha.

- Nếu thất bại, tiểu dân tự nhiên tự mình gánh chịu.

Nhâm Hiêu ngay lập tức quay về phòng lấy ra một khối lệnh bài, sau đó lại lấy ra một khối mộc giản, giao toàn bộ cho Lưu Khám.

- Đây là Thiết Ứng lệnh của ta, cộng thêm khối mộc giản này, Từ Công sẽ hợp tác với người. Uhm, khi nào người xuất phát?

Lưu Khám suy nghĩ một chút:

- Đương nhiên càng sớm càng tốt. . .Chỉ là đám người Thẩm Kỳ và Đường Lệ chưa trở về, trong nhà. . .

Nhâm Hiêu đương nhiên biết Lưu Khám lo lắng điều gì, liền cười nói:

- Chuyện trong nhà, người cứ yên tâm, ta sẽ sắp xếp người giúp đỡ. Chuyện này rất quan trọng, hoàn thành sớm ngày nào, tính mệnh tướng sĩ Nam chinh của ta có thể được đảm bảo ngày đó, người mau mau khởi hành.

Lưu Khám lập tức đáp ứng:

- Tiểu nhân về nhà sắp xếp một chút, nhiều nhất là bốn tới năm ngày nhất định lên đường.

- Tốt!

Nhâm Hiêu và Lưu Khám lại tỉ mỉ nói những chi tiết đáng chú ý. Dù sao Tổng Tử Thành kia là lãnh địa cố Triệu, tình hình không hề giống với Huyện Bái.

Cho tới khi Lưu Khám cáo từ rời đi, thì trời đã tối rồi.

Nhâm Hiêu đặc biệt còn phái người sắp xếp xe ngựa hộ tống Lưu Khám về nhà.

Đứng trước cửa cổng nhìn theo xe ngựa rời đi, một lão nhân đứng bên cạnh Nhâm Hiêu không kiềm chế được tiến lên nói:

- Đại nhân, Lưu Khảm nhanh trí vũ dũng, lại có những suy nghĩ rất tuyệt diệu, tương lai tất có thể trở thành người phụ tá đặc lực cho đại nhân, sao đại nhân không dẫn hắn qua huyện Tương chứ?

Nhâm Hiêu lắc đầu cười khở, than nhẹ một tiếng.

- Ta sao lại không muốn chứ?

Nhâm Hiêu trầm mặc hồi lâu, rồi nói:

- Chỉ là ta lo lắng tiểu tử niên kỷ rất trẻ còn quá nhỏ, dựa theo pháp luật, người làm quan ít nhất phải 20 tuổi, cho dù dẫn hắn qua huyện Tương há có thể làm được điều gì?

- Nội Sử đại nhân trước kia cũng từng muốn để hắn phục vụ trong quân. Nhoáng cái vài năm đã trôi qua, Mông đại nhân có lẽ đã quên việc này. Còn ta, ta không hi vọng hắn tòng quân. . . Ha ha, để hắn tiếp tục ở lại Huyện Bái, ta sẽ phái người âm thầm quan tâm.

- Nếu như hắn thực sự chịu được khổ có thể làm việc lớn, ta nguyện tiến cử hắn lên bề hạ; nhưng nếu như hắn không chịu được khổ không tạo lên công trạng, vậy điều này còn chưa tính tới.

* * * * *

Khi Lưu Khảm về nhà đã tới giờ tuất.

Vương Cơ đang lo lắng đứng tại cửa lớn nhìn về phía xa xa, bỗng nhiên thấy Lưu Khảm từ trên xe ngựa đi xuống, liền nhanh chóng chạy tới tiếp đón:

- A Khảm huynh đệ, Dương Vô Trần Vũ phái người đến đây, đã chờ khá lâu.

Lưu Khảm nghe vậy trong lòng hồi hộp một chút, liền vội vàng chỉnh y quan, nói:

- Mau dẫn ta đi.

Trần Bình tới sao?

Trong lòng Lưu Khảm có chút động tâm! Trước kia, hắn nhìn thấy Tiêu Hà, nhìn thấy Lưu Bang, nhìn thấy Lữ Trĩ, trong lòng cũng chỉ khẽ động mà thôi. Khi đó hắn không có bất cứ ý nghĩ gì, chỉ muốn làm sao có thể an cư lạc nghiệp tại Huyện Bái, sau này thừa nước đục thả câu.

Thế nhưng hiện tại, khi xuất hiện dấu vết một lão Tàn nhân, ý nghĩ này đã hoàn toàn thay đổi.

Hơn nữa người trong phòng chờ hắn chính là Trần Bình, một nhân vật có địa vị tương đối cao. Vì vậy trong lòng Lưu Khảm có chút kích động.

Một thanh niên tuổi khoảng 24, 25 không vô hữu lực đang ngồi trong đại sảnh.

Lưu Khảm vừa vào đại sảnh, liền nói:

- Làm phiền Trần tiên sinh chờ lâu, thất kính thất kính!

Chỉ có điều nhìn kỹ, tựa hồ cảm thấy có chút không giống vóc dáng Trần Bình trong cảm nhận của hắn, mà cao lớn thô kệch, thực sự là Trần Bình sao?

Thanh niên kia đứng dậy, chấp tay nói:

- Tại hạ Trần Nghĩa, đường huynh phái ta mang theo hoàng kim bách dật, tàn rượu đi trước.

- Trần Nghĩa?

Lưu Khảm ngạc nhiên nói:

- Người không phải Trần Bình?

Thanh niên kia thô lỗ cười:

- Trần Bình là đường đệ ta, bởi trước khi đường huynh ta quay về Dương Vũ thì đệ ấy đã lên đường tới Mặc Du học rồi. Đường huynh ta không có cách nào khác đành phải sai ta thay thế Bình đệ tới đây. Chỗ ta có thư của đường huynh, còn có hoàng kim bách dật dâng tặng.

Vừa nói chuyện, liền từ trong lòng lấy ra một khối mộc giản, sau đó đập bọc đồ “ Bịch “ một cái lên chiếc bàn bên cạnh.

Trong lòng Lưu Khảm lúc này cảm giác có chút thất vọng.

Hóa ra thực sự không phải Trần Bình. . .Đáng tiếc, đáng tiếc! Chỉ là trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì. Hắn không để tới kiện đồ kia, chỉ tiếp nhận mộc giản rồi nhìn lướt qua, sau đó nói:

- Trần đại ca đã vất vả, tàn rượu đã chuẩn bị tốt, tùy thời có thể trở đi. Sắc trời đã tối, không bằng nghỉ ngơi tại đây một đêm, ngày mai hãy đi, được không?

Trần Nghĩa ha hả cười:

- Đường huynh nói, ta phải nghe theo lời Lưu tiên sinh phân phó!

Lưu Khảm lập tức sai Vương Cơ sắp xếp chỗ nghỉ cho Trần Nghĩa.

May là trong nhà có hai chỗ ở, trong đó một chỗ có ba gian phòng, vừa vặn có thể sắp xếp.

Lưu Khảm trực tiếp mang hoàng kim bách dật tới nội đường. Sau khi giao cho Khảm phu nhân cất giữ thật tốt, tiếp đến lại kể lại chuyện xảy ra tại huyện nha cho Khảm phu nhân nghe.

- Con nói là, cha con là người Tần?

Để nhận thấy, cha Lưu Khảm không có nói xuất thân của mình cho Khảm phu biết, vì vậy sau khi Khảm phu nhân nghe được liền giật nảy mình.

- Huyền Trưởng nói, hắn từng phái người tra xét, nói tổ tiên của cha bởi trốn tránh pháp luật xử trí mới rời khỏi Quan Trung. Nguyên quán của cha hẳn là ở Đông Hương Tần Dương. . .Chỉ là hành vi phạm tội này đã được hoàng đế đặc xá, nhưng cụ thể thế nào, Huyền Trưởng cũng chưa nói rõ.

Khảm phu nhân thực sự rất thông suốt, suy nghĩ một chút sau đó cười nói:

- Người Tần thì người Tần chứ sao, kỳ thực trên đời này chẳng phải có rất nhiều người Tần sao? Con người dù gì cũng phải đối mặt với hiện thực. . .Có một số chuyện không chịu thừa nhận, thì cũng ích gì chứ?

Nhưng tại sao con đột nhiên muốn đi Cự Lộc?

Nơi này rất xa, con tuổi còn nhỏ như vậy, một mình đi ra ngoài, mẹ có chút không yên tâm.

Cho dù Lưu Khảm nhìn khôi ngô cường tráng cỡ nào, nhưng trên thực tế cũng chỉ mới bước sang tuổi mười sáu mà thôi.

Khảm phu nhân nói:

- Mẹ muốn nhân lúc thời gian này không có nhiều chuyện, dự định quyết định việc hôn nhân cho con. . .Xem ra không được rồi.

- Việc hôn nhân?

- Đúng vậy, con đã mười sáu tuổi, rốt cuộc đã trưởng thành, cũng nên thành gia lập nghiệp!

Lưu Khảm nghe vậy cảm thấy choáng váng. . . Mười sáu tuổi đã kết hôn? Thực sự quá sớm. Chỉ là ngẫm lại, phong tục như vậy cũng khó trách!

- Khảm nhi, bao giờ con lên đường?

Lưu Khảm suy nghĩ một chút:

- Khoảng chừng hai ba ngày nữa. Chuyện này vô cùng khẩn cấp, kéo dài không được. Uhm, ngày mai sau khi xử lý xong mọi chuyện, ngày kia con sẽ lên đường. Chỉ là Quán gia bây giờ còn chưa có hồi âm, con thực có chút không yên lòng.

Khảm phu nhân trầm mặc trong chốc lát:

- Con cứ tập trung làm việc, chuyện trong nhà chờ bận tâm, mẹ và Vương Cơ đủ sức lo liệu. Chuyện buôn bán hãy giao cho lão Chu xử lý. . . Còn những chuyện khác, chẳng phải đám người Thẩm Kỳ, Đường Lệ đã trở về sao?

Chỉ có điều, một mình con đi, mẹ không yên tâm. Như vậy đi, mẹ thấy Trình tiên sinh thực sự là một người thận trọng, niên kỷ cũng lớn, có kinh nghiệm từng trải, để hẳn cùng đi theo con đi.

Trình tiên sinh tức Trình Mặc.

Lưu Khâm suy nghĩ một chút, nghĩ có một người như thế đi theo cũng rất tốt.

67. Chương 68: Khởi Hành

Trình Mặc là người chất phác, làm việc có nề nếp có thể khiến người khác yên tâm.

Chỉ là làm bạn đi chơi với nhau, có thể như vậy có chút không thú vị lắm. Nhưng có một người như vậy đi theo bên mình, sẽ tránh được không ít chuyện phiền toái.

Làm ăn tại Huyện Bái có Chu Xương chăm lom, Lưu Khâm cũng không cần lo lắng.

Mặc kệ người mới nhận chức Trường Huyện là ai, lai lịch như thế nào, tính tình ra sao? Chỉ cần bằng hiệu rượu lâu năm không bị lật là được. Nhâm Hiều hiện còn đang ở quận Tứ Thủy sẽ có bất cứ phiền phức gì. Lưu Khâm lo lắng chính là gã Ung Xỉ kia, nói không chừng xuất ra ám chiêu.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Khâm mang theo Trần Nghĩa đi kiểm tra hàng hóa, đồng thời vào ngày mười lăm hàng tháng đều phải tìm Chu Xương trả lại hóa đơn nhận hàng.

Về phần phương tiện vận tải, thực sự Lưu Khâm không cần lo lắng. Trần Nghĩa dẫn theo mấy chục người phụ trách áp tải, đồng thời bởi vì sự Nam chinh Bách Việt bùng nổ cho nên dọc đường đi đều có quan phủ sát sửa đường, trị an xem như tương đối ổn.

Sau khi Trần Nghĩa kiểm tra hàng hóa, cùng ngày bắt đầu khởi hành lên đường, không chỉ làm trong chốc lát thì dừng lại.

Là một người thẳng thắn, mặc dù có chút cục lõc thô lỗ, thế nhưng tại chuyện đại sự lại không hề đồ nửa điểm. Khi Lưu Khâm tiến bước Trần Nghĩa, lại đi tới phủ Nhâm Hiều một chuyến, báo cho Nhâm Hiều rằng sáng mai hẳn khởi hành, thỉnh cầu Nhâm Hiều chiếu cố cho gia đình hẳn.

Nhâm Hiều cũng vô cùng sáng khoái, từ khi nghênh tiếp hẳn Nhâm Hiều đã phái ra 50 chiến sĩ quân Tàn tại Huyện Tương đóng tại nhà Lưu Khâm.

Nói đi phải nói lại, có quân đội bảo hộ, Lưu Khâm hẳn là yên tâm mới đúng. Nhưng hẳn nghĩ không thể qua loa.

Quân Tàn thiện chiến thực sự không giả, nhưng chung quy không phải chiến tranh. Đám người Ung Xỉ giống như rắn độc nếu như xuất ra ám chiêu, quả thực khó lòng phòng bị. Vì vậy, không chỉ đề phòng bên ngoài, còn phải đề phòng Ung Xỉ bụng dạ tiểu nhân đâm người sau lưng. Vì thế, Lưu Khâm lại tới đại lao Huyện Bái một chuyến, nói chút tình hình với Nhâm Ngao, cầu xin Nhâm Ngao chiếu cố nhiều hơn đối với gia đình hẳn, lưu ý hướng đi của Ung Xỉ.

Đối với thỉnh cầu của Lưu Khâm, Nhâm Ngao lập tức vỗ ngực đáp ứng!

Người thời đại này ăn nói không bừa bãi giống như hậu thế, họ rất coi trọng chữ tín.

Việc đã đáp ứng rồi, dù ắt mạng cũng phải làm bằng được. Cho nên sau khi Nhâm Ngao đáp ứng, Lưu Khâm an tâm hơn rất nhiều.

Nhâm Ngao cũng là một tay cường hào ác bá, tại Huyện Bái hẳn tự có phương pháp của hẳn.

Có hẳn đứng ra giúp đỡ, Ung Xỉ xem như không sợ Nhâm Ngao, nhưng làm chuyện gì cũng phải cẩn thận thêm vài phần. Hơn nữa đám người Đường Lệ sớm sẽ trở về, tin rằng đến lúc đó, Ung Xỉ muốn đùa giỡn cái gì đó cũng chỉ là động tác võ thuật đẹp mắt không thoát khỏi con mắt của Đường Lệ.

Sau khi tất cả được an bài thỏa đáng, Lưu Khâm liền quay trở về nhà.

Lại có một vấn đề khó giải nữa ập tới!

Đã lâu như vậy, Quán Tước bên kia vẫn chưa có tin tức, vậy cần phải thu xếp thế nào đối với Quán Anh? Đương nhiên, Lưu Khâm cũng có thể lý giải, Quán gia chung quy không sung túc bằng Trần gia, cần có thời gian để thu gom tiền tài và sắp xếp nguồn tiêu thụ.

Nhưng vấn đề là, thời gian lúc này không còn nhiều. . .

Để Quán Anh lưu lại ở nhà? Lưu Khâm không quá yên tâm. Dù sao không tiếp xúc nhiều với Quán Anh, cho nên không hiểu người này quá sâu; để hắt ta ra ngoài cùng mình? Theo tình và lý tựa hồ không ổn, chẳng may người này gây náo loạn, nói không chừng sẽ gây lên phiền phức gì đó.

Nhìn Vương Tín và Quán Anh hằng hái luyện võ tại võ trường, Lưu Khâm có điểm đau đầu!

- Quán Anh, ta ngày mai phải đi xa nhà!

Quán Anh nói:

- Ta biết rồi, sáng sớm nay thím đã nói với ta!

Nói xong, Quán Anh đi tới cười ha hả nói:

- Thím lo lắng người xuất quan một mình, cho nên để ta cùng đi với người.

- Người đi cùng ta?

Lưu Khâm kinh ngạc nhìn Quán Anh:

- Người không đợi cha người sao? Chẳng may cha người mang hóa đơn nhận hàng qua đây, không thấy người vậy biết phải làm sao?

Quán Anh thực ra chẳng hề quan tâm:

- Không sao, ta lưu lại làm tin là được. Hơn nữa, việc làm ăn của cha ta ta cũng không giúp được gì, chẳng bằng ra ngoài cùng người còn tiếp thu được kiến thức. . .Được rồi, A Khâm huynh đệ, ngày hôm nay dạy ta nhất chiêu Trát Hoa Hoàn, có thể nói cho ta biết tại sao ta không đạt được cảnh giới như hần được không? Người xem, bộ pháp và khuỷu tay đặt ngang như này được chưa. . .

- Bộ pháp, bộ pháp sai rồi!

Lưu Khâm chỉ liếc mắt liền nhìn ra khuyết điểm:

- Vương Tín có thể làm được, bởi vì nó thường ngày gánh nước thường dùng Tam Cung Bộ, sau đó đã thành thực, một chiêu kia tự nhiên có thể thi triển ra. . .Người trước hết cần học Tam Cung Bộ đi đã. Sau khi luyện Tam Cung Bộ nhuần nhuyễn, hần là có thể làm được. Hiện tại ta còn có việc phải đi.

Khâm phu nhân an bài cũng thỏa đáng, chỉ là mang theo người này bên người. . .

Lưu Khâm nghĩ có chút mất tự do. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu dự định muốn xây dựng lực lượng bảo vệ chính mình, gã Quán Anh này là một lựa chọn không tồi. Không biết cũng không vấn đề gì, dọc đường đi về phương bắc, có khi chính là thời gian lý giải, đến lúc đó sẽ tính.

Nghĩ tới đây, phiền phức trong lòng Lưu Khâm cũng được khai thông.

Đêm đó, hai mẫu tử nói chuyện tới canh hai, Khâm phu nhân căn dặn khiến Lưu Khâm vô cùng cảm động.

Thật hợp với bài thơ:

Từ mẫu tử trung tuyền

Du tử thân thượng y.

Lâm hành mật mật phùng

Ý khúng trì trì quy.

(Bài thơ: Du Tử Ngâm của Mạnh Giao)

* * * * *

Sáng sớm, ba người Lưu Khâm khởi hành lên đường.

Xe ngựa mượn Nhâm Hiêu, Quán Anh đánh xe, Lưu Khâm ngồi ở càng xe, Trình Mạc trông giữ lễ vật.

- Người cư nhiên không biết cưỡi ngựa?

Quán Anh giơ roi đánh xe, liên tục lăm bắm.

Sắc mặt Lưu Khâm đỏ bừng, ôm Vũ Sơn Kiếm không nói một lời. Thời gian trước khi xuất phát, Lưu Khâm mới chú ý tới chiến mã này chính là Bình An Đan Đẳng. Cái gọi là Đan Đẳng chính là vì phương tiện lên ngựa. Chỉ có điều khi lên ngựa, đấng này sẽ không có tác dụng. Người cưỡi ngựa cần dựa vào lực lượng eo và chân. Cái này đối với Lưu Khâm mà nói, đã có thể thành một vấn đề lớn.

Hắn từng cưỡi ngựa, nhưng kỵ mã trước kia dùng chính là Cao Kiêu An, chỉ cần ổn định thân thể phối hợp với Song Đẳng là có thể tùy ý cưỡi ngựa.

Không có bàn đạp và yên ngựa, Lưu Khâm rất khó cưỡi.

Điều này khiến Quán Anh có chút đắc ý. Gã vốn tưởng rằng Lưu Khâm là người không gì không biết, không gì không làm được, hóa ra cũng có chuyện không biết. Từ thời điểm bắt đầu xuất phát, Quán Anh đã bắt đầu lải nhải rồi, Lưu Khâm có lòng phải bác, sau rồi lại phải bó tay mà thầm than thở.

Ai bảo mình không biết cưỡi ngựa chứ?

- Trình tiên sinh, chúng ta đi đường nào?

Đối với Trình Mạc, Lưu Khâm vẫn giữ sự cung kính nhất định.

Trình Mạc xóc màn xe lên, nói:

- Chủ nhân, tiểu nhân đã nghiên cứu rồi. . . Qua ngã rẽ phía trước, tiến về phương bắc, tới đây có thể tới Phương Dữ. Sau khi qua Phương Dữ, vòng qua Dã Trạch đi về phía đông, khoảng chừng ba bốn ngày đường là có thể tới Huyện Trương. Sau đó đi Dương Đông a, men theo sông Hoàng Hà về phương bắc chính là Cự Lộc. . . Nếu như đường xá thuận lợi, khoảng chừng hơn hai mươi ngày là có thể đến Tổng tử Thành.

Chỉ là, thời gian chủ nhân qua đêm tại Phương Dữ nhất định phải chuẩn bị chút đồ dùng và lương khô. Bởi từ Phương Dữ tới Huyện Trương, trong trí nhớ của tiểu nhân tựa hồ không có chỗ nào có thể tá túc. E là phải nghỉ ngơi ngoài trời.

Lão nhi này làm việc rất nề nếp, mọi chuyện vô cùng rõ ràng và chu đáo.

Lưu Khâm liếc mắt nhìn Quán Anh nói:

- Nghe rõ rồi chứ? Còn không đánh xe?

- Người. . . Khẩu khí gì vậy?

Quán Anh không cam tâm nói: truyện copy từ

- Là người đánh xe hay ta đánh xe? Nói năng như vậy thì người đánh xe đi

Coi thường ta thì ta sẽ không đánh xe nữa, hừ!

Quán Anh lại thắng một hiệp, gã tự cao vung roi ngựa lên không trung, đánh xe kéo ba người chậm rãi mà đi.

- Trình tiên sinh, đường rẽ về phía tây là đi về phương nào?

Trình Mạc lại nhô đầu ra, nhìn chút phương hướng:

- Hắn là Phong Ấp.

Phong Ấp?

Trong lòng Lưu Khâm không khỏi khẽ động, thúc giục Quán Anh:

- Chúng ta trước hết đi tới Phong Ấp?
- Qua Phong Ấp làm chi?
- Người đừng quan tâm, cứ đi là được!

Trong lòng Lưu Khâm hiện ra một bóng người.

Nhoáng cái đã trôi qua hơn một năm, không biết hiện giờ nàng có khỏe không?

Tiếng cười thánh thót tự nhiên văng vẳng bên tai, dáng người bỗng dưng hiển hiện trước mắt.

Trong lòng Lưu Khâm trào lên một niềm xúc động, thúc giục Quán Anh đánh xe về phía Phong Ấp.

Lúc này ngày mới vừa bắt đầu.

Cửa nam Huyện Bái mở rộng, bốn người Lưu Bang, Chu Bột, Trần Hạ, Lưu Quán phơi mình trong nắng sớm đi vào cửa thành Huyện Bái.

68. Chương 69: Ngoảnh Đầu Nhìn Lại

Lưu Khâm cũng không thể nói rõ rốt cuộc làm thế nào!

Ép Quán Anh đánh xe đi về phía tây, khi đến giờ Ngọ đã tới Trung Dương. Dọc đường đi, tâm tư Lưu Khâm bất ổn, đứng ngồi không yên giống như có bọ chó trên người. Quán Anh rất kỳ quái, liên tục nhìn Lưu Khâm, thế nhưng trước sau không có hỏi Lưu Khâm.

Về phần Trình Mạc, lại càng không hỏi.

Thân phận nô bộc cũng hạn chế rất nhiều hành động của Trình Mạc, có thể lão cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng mặc kệ làm ngờ, bởi Lưu Khâm là chủ nhân còn lão là nô bộc. Chủ nhân đang suy nghĩ chuyện gì, lão không thể hỏi, không thể quản, hơn nữa lão cũng không có hứng thú.

Lão chỉ ngồi yên trong xe, cầm một quyển mộc giản, vẽ một bức tranh chẳng suy nghĩ gì cả.

Trung Dương là một thôn trang nhỏ, tổng cộng chỉ có mấy chục hộ gia đình, nhân khẩu không vượt quá trăm người.

Tại nơi hoang vắng này, triều Tần mở điều luật cho phép khai hoang và buôn bán ruộng đất, cho nên đại đa số hộ gia đình ở đây đều là chủ nhân một khối ruộng lớn.

Lưu gia rất có danh tiếng tại Trung Dương!

Cũng khó trách, sinh ra một người tài hoa như Lưu Bang, sao có thể không có danh tiếng chứ?

Lưu Khâm không có ra mặt, mà lệnh Trình Mạc đứng ra hỏi thăm, rất nhanh biết được vị trí đất ruộng Lưu gia, là nơi dựa vào gò núi lại cạnh nguồn nước. Lưu Thoan không ưa Lưu Bang, cho nên chỉ phân cho Lưu Bang một khối ruộng không tính là lớn, chỉ có khoảng chừng hai ba khoảnh đất nho nhỏ. Khoảnh ruộng này nằm dưới gò núi có phiến cây mơ, rất dễ nhận thấy.

Thời điểm giữa trưa, mọi người đều bận rộn làm việc.

Mùa thu là mùa thu hoạch, năm nay mưa thuận gió hòa, mùa màng rất bội thu.

Chỉ là chiến sự Bách Việt mở màn, thuế má các quận cũng theo đó tăng lên, tính ra kỳ thực cũng không thu được bao nhiêu.

Trình Mạc trông coi xe ngựa, còn Lưu Khâm và Quán Anh trèo lên đồi.

Cách cây mơ nhìn về phía xa xa, chỉ thấy một dáng người thon gầy đơn bạc đang làm ruộng.

Tuy rằng nhìn không rõ lắm, thế nhưng Lưu Khâm liếc mắt có thể nhận ra đó chính là Lữ Trĩ. Mặc dù khi làm việc, sống lưng vẫn thấp tấp như trước. Quả thực khung xương thật rắn chắc, mặc kệ hoàn cảnh thay đổi thế nào đi nữa, thủy chung không có suy yếu.

Chẳng hiểu vì sao Lưu Khâm cảm thấy sống mũi cay cay.

- A Khâm huynh đệ nhìn cái gì vậy?

Quán Ảnh ở một bên thấp giọng hỏi, thế nhưng Lưu Khâm không trả lời.

Phía xa xa, một người phụ nữ trung niên chạy tới, bên cạnh còn mang theo một tiểu hài tử khoảng chừng bảy tám tuổi, chạy tới trước mặt Lữ Trĩ, dường như quát lớn cái gì đó. Lữ Trĩ gật gật đầu, cũng không cãi lại, mà xoay người tiếp tục khom lưng làm việc.

Người phụ nữ trung niên mang theo tiểu hài tử kia cảm thấy lòng dạ vô cùng sáng khoái.

Lưu Khâm trên gò núi, lại nhịn không đứng nắm chặt bàn tay lại. . .

- A Khâm huynh đệ quen nữ nhân kia sao?

Lưu Khâm gật đầu, xoay người đi chỗ khác. huyện tình đã qua còn lưu luyến cái gì? Bản thân Lưu Khâm có lỗi, vì vậy cũng không muốn gặp lại Lữ Trĩ trước kia. Đời người là vậy, có một số việc một khi đã qua sẽ thấy vô pháp cứu vãn, chẳng phải sao?

Hầu như cùng lúc đó, Lữ Trĩ đang bận rộn làm việc đồng áng tựa hồ cảm giác được điều gì đó.

Nàng bỗng dừng xoay người nhìn lên gò đất. Chỉ thấy một hán tử khôi ngô hùng tráng đang đứng trên gò cao. Chỉ là cảm giác rất xa lạ, dường như chưa bao giờ gặp gỡ người này. Trong lòng thoáng chốc hiện lên tia rung động, lại đột nhiên biến mất không thấy. Lữ Trĩ lắc đầu cười cười tự giễu, xoay người đi chỗ khác. Mà trên gò đất, Quán Anh vẫn không hiểu gãi gãi đầu.

- Quán Anh, đi!

Lưu Khâm trên sườn núi gọi một tiếng, Quán Anh lắc đầu, theo Lưu Khâm đi xuống gò núi.

Ngựa kéo xe tựa hồ bị nhiễm tâm tình của Lưu Khâm, nó uể oải kéo xe, chỉ nhích từng bước từng bước tiến về phía trước.

Lưu Khâm cười trừ đối với Quán Anh rồi chui vào trong xe.

Trình Mạc cười cười vui vẻ cầm một quyển mộc giản chạy tới ngồi bên cạnh Quán Anh.

- Lão Trình, A Khâm huynh đệ làm sao vậy?

Trình Mạc quay đầu lại liếc nhìn:

- Quan quan sư cữu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tham soa hạnh thái, tả hữu lưu chi. Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi. . .

Đây chính là đệ nhất thiên “Kinh thi - Chu Nam”.

Lưu Khâm trong xe nghe rõ ràng, hai tay bịt kín lỗ tai, trong lòng mắng Trình Mạc.

Chỉ tiếc, Quán Anh không hiểu, mà hỏi:

- Lão Trình, câu ca lão vừa hát có ý tứ gì? Nói rõ ta nghe.

Trình Mạc cười ha hả:

- Cầu chi bất đắc, ngụ mị tự phục, du tai du tai, triển chuyển phản trắc.

- Đủ rồi!

Lưu Khâm rốt cuộc không nhịn được, ngoái đầu ra ngoài:

- Lão Trình, ta muốn nghỉ ngơi. . .Ta van lão có thể ngậm miệng lại, ngậm khó nghe muốn chết.

- Tiểu nhân không ngậm nữa, tiểu nhân không ngậm nữa!

Trình Mạc nghe Lưu Khảm nói, lập tức ngậm miệng lại. Lão cầm một miếng, khoa tay múa chân trong hư không giống như vẽ bùa chú gì đó.

Quán Anh thở dài, đột nhiên cao giọng ngâm lớn:

- Tham soa hạnh thái, tả hữu thái chi, yếu diệu thực nữ, cầm sắt hữu chi...

Lưu Khảm trong thùng xe lại phiền muộn tới mức muốn thổ huyết.

* * * * *

Xe ngựa chuyển hướng đi, một đường đi về phương bắc.

Trên xe lắc lư, trong lòng Lưu Khảm âu sầu, tựa vào thùng xe vô tình ngủ thiếp đi.

Trong hán xuất hiện một giấc mộng kỳ quái.

Ký ức kiếp trước và những gì từng trải trong kiếp này đan xen lẫn nhau, hòa tan thế giới cổ quái có huyết và hỏa đan xen cùng một chỗ.

Trong lửa cháy hừng hực, cung điện nguy nga âm âm sụp đổ.

Tiên huyết phun tung tóe, một cổ thi thể ngổn ngang đổ xuống thiên địa mênh mông, máu tươi hội tụ thành sông cuộn cuộn chảy xuôi.

Một người hùng tráng, rút kiếm tự vẫn. . .

Thanh âm lang sói vang vọng cao tận trời cao.

Lưu Khảm bỗng bừng mở bừng mắt, xoay người ngồi dậy.

Y phục đã bị mồ hôi thấm ướt sũng, tim đập cũng nhanh lạ thường. Nuốt nước bọt trong miệng, hán chân chừ đứng dậy, đẩy màn xe ra.

Trời đã tối, xe ngựa thì đỗ ở ven đường.

Hai con ngựa kéo xe nhàn nhã dạo chơi gặm cỏ ở ven đường, cách đó không xa, Trình Mạc và Quán Anh đã đốt lửa trại, nướng một miếng thịt rừng tươi. Lưu Khảm nhảy xuống xe, vỗ vỗ liên tục vào cái đầu hỗn loạn vài cái, nghi hoặc nhìn quanh bốn phía.

Nơi này quen thuộc đấy chứ!

Đại Trạch Chiêu Dương, đi về phía đông chính là Đại Trạch Chiêu Dương.

Trước kia bọn họ chính là từ nơi này tiến nhập Đại Trạch Chiêu Dương, sau đó cùng với đoàn đạo tặc do Vương Lăng dẫn đầu đánh một trận huyết chiến kinh tâm động phách.

Thoáng chốc đã là chuyện tình hai năm trước.

Nhưng hôm nay nhớ lại, tựa hồ giống như chuyện tình vừa mới phát sinh ngày hôm qua, tất cả đều rất rõ ràng.

- Sao lại là chỗ này?

Nghe được Lưu Khảm hỏi, Quán Anh ngẩng đầu lên tức giận nói:

- Còn muốn đi đâu nữa đây? Nếu như ngươi không lẩn qua lẩn lại một chút, hiện tại chúng ta đã sớm tại khách điểm Phương Dữ một giấc rồi. . .Hiện tại cho dù chạy tới Phương Dữ, thì cửa thành cũng đã đóng, vậy có tác dụng gì?

Lưu Khảm xấu hổ gãi gãi đầu, không có dây dưa cùng Quán Anh.

Ngồi xuống bên cạnh lửa trại, Quán Anh đưa qua một miếng thịt nướng. Chỉ sát một chút muối ăn, nhưng đối với Lưu Khảm đang đói thất ruột mà nói, cũng đã rất thỏa mãn rồi. Ngấu nghiến nuốt miếng thịt, Lưu Khảm vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Ô, đây là thịt gì vậy?

Quán Anh liền chỉ tay vào một cái giá gỗ bên cạnh.

Lưu Khám lúc này mới chú ý tới, tại cái giá gỗ này hiện ra bộ ra một con hoẵng. Trên đầu có một lỗ hồng lớn, đây là chỗ bị mũi tiễn nhọn bắn chết.

- Là huynh làm?

Quán Anh có chút kiêu ngạo ngẩng đầu, giả vờ có chút rụt rè nói:

- Chỉ dùng chút thủ đoạn nhỏ, tiểu súc sinh này đã chạy tới. Ta há có thể buông tha?

- Tài bắn cung của Quán huynh đệ thật cao siêu!

Thời điểm xuất phát, Lưu Khám thấy Quán Anh mang theo một cái bọc dài, thể nhưng không để ý bên trong đó là cái gì.

Xem chừng, hẳn là một cây cung.

- Ta từ nhỏ không thích làm ăn giống như cha ta, luyện kiếm tập võ, làm một người du hiệp vốn là mộng tưởng của ta. Chỉ là, nhìn thấy tuổi của cha ta ngày càng cao, trong nhà ta lại chỉ có mình ta là nam nhân. . .Khà khà, quyền cước của so ra không bằng người, thể nhưng tài bắn cung, ta có thể tự nhận có thể cao hơn người một bậc.

Đâu chỉ có một bậc a!

Lưu Khám căn bản không hề hiểu thuật bắn cung.

Khuôn mặt Lưu Khám khê ửng đỏ, không để ý tới bộ dáng đắc ý của Quán Anh, ngược lại lại nhìn về phía Trình Mạc, thấy lão đang cầm mộc giản, lật đi lật lại tìm tịa hồ tìm kiếm cái gì đó.

- Trình tiên sinh, ngài cầm mộc giản, lật đi lật lại nhiều lần, rốt cuộc làm gì vậy?

Trình Mạc ngẩng đầu, cười ha hả nói:

- Kỳ thực không có gì. . .Con người ta, để học được chữ viết, từ nhỏ đã như vậy. Trước kia để học chữ nước Triệu, lại chạy hẩn tới Hàm Đan làm môn đồng môn hạ của một đại gia thư pháp. Nhiều như vậy năm qua, coi như là có chút tâm đắc... Thời điểm bị giam vào lao ngục, không có việc gì làm, vì vậy tự dẽo gọt một kiểu chữ viết, qua nhiều năm coi như là chút tâm đắc. . .Ha ha, mong chủ nhân chớ chê cười.

Hóa ra là một thư pháp gia a!

Lưu Khám có chút hứng thú, tới gần hỏi:

- Trình tiên sinh, có thể viết hai chữ để ta mở mang tầm mắt hay không?

Trình Mạc không chút khách khí, cầm lấy một cây mộc côn, viết hai chữ xuống mặt đất. . .

-Ồ, hình như đây không phải văn tự nước Tần.

- Đây là văn tự nước Tần, chỉ là kiểu chữ khác nhau mà thôi. . .Đặc điểm kết cấu của chữ tiểu triện nước Tần kế thừa đặc thù thạch cổ văn, thể nhưng đơn giản và ngắn gọn hơn so với thạch cổ văn, mà đường cong thanh thoát êm dịu. Thể nhưng, kết cấu lại tương đối phức tạp.

- Người thường muốn hiểu rõ, phải rất vất vả.

- Vì vậy thời gian trong lao ngục, ta đã nghĩ làm sao có thể khiến văn tự nước Tần càng thêm đơn giản hóa, càng thêm dễ đọc, dễ viết?

Chỉ là cần phải suy xét thêm. . .

- Thể chữ Lệ?

Lưu Khám lúc này mới chú ý tới, chữ Trình Mạc viết dĩ nhiên chính là thể chữ Lệ.

Ngay từ đầu hẳn cũng không có để ý, thể nhưng nghe Trình Mạc nói qua, hẳn mới cảm thấy, kiểu chữ này có chỗ khác biệt so với kiểu chữ tiểu triện.

Trình Mạc ngẩn người một chút, sau đó nở nụ cười:

- Chủ nhân quả nhiên thông tuệ. . .Thể chữ Lệ. . .Uhm, cái tên này thực sự thích hợp.

Trình Mạc là đãi nô, gọi kiểu chữ lão phát minh là “ Thể chữ Lệ ”, ngược lại cũng thực sự thỏa đáng.

Nhưng Lưu Khâm cũng không nghĩ vậy, mà kinh ngạc nhìn Trình Mạc. Không ngờ nam tử trung niên tóc bạc này, không ngờ lại là người phát minh “ Thể chữ Lệ ” ?

69. Chương 70-73

Chương 70: Đạo tặc Cự Dã Trạch

Cây cung của Quán Anh vô cùng đẹp, dùng gỗ có tính dẻo lạ thường, phối hợp với sừng ngưu và mủ cao su kết thành. Trên vành cung còn có một thành đồng xanh tương hồ.

Vậy cũng có thể dùng độ mạnh yếu của vành cung để làm tăng thêm tính dẻo và tính rắn chắc của cung.

Dây cung chỉ dùng gân nai đặc sản Kinh Châu cỡ bằng ngón cái chế tạo thành, bởi nó có tính năng rất tốt.

Cung dài tám thước, nặng hơn mười thạch lực đạo, theo hậu thể tính đoán khoảng chừng hơn nghìn cân, có thể nói là lực đạo kinh người.

Điển hình là Cổ Hàn Cung, hơn nữa lại là người có danh tiếng chế tạo mà thành.

Lưu Khâm kéo căng một chút, mặc dù có phần gắng sức, nhưng nếu như kéo căng hết lực dây cung cũng không có gì trắc trở. Thế nhưng bởi cây cung này, hiển nhiên Lưu Khâm kính nể Quán Anh thêm vài phần. Khí lực người này thực sự không nhỏ ... Chỉ là cây cung này đích xác không tồi.

Cái này gọi là Yển Giáp Hàn Cung Sính Đồ Kiếm,. là vũ khí đại diện cho ba quốc gia.

Chỉ có điều, Sính Đồ Kiếm mặc dù tốt, nhưng chung quy rất khó cầu. Mười năm chưa hẳn có thể gặp một kiếm, về phần người có thể lưu bảo kiếm hay không, càng là chuyện trăm năm khó ngộ. Mà nếu như so sánh, số lượng kiếm tại Tần Quốc tuyệt đối không nhiều hơn Sở Quốc, thế nhưng chất lượng hơn rất nhiều.

Đây cũng là điểm chênh lệch lớn nhất giữa hai nước.

Người Tần cầu chính là tác dụng thực, còn người Sở coi trọng hơn bề ngoài hơn.

- Người đừng nhìn ta, đây là cây Đại Hoàng Cung cha ta trước kia tình cờ đạt được từ chiến trường, phối hợp với Bạch Vũ Tiên có thể bắn xa tới bốn trăm bước. Ta hiện tại cũng chỉ có thể bắn ba tiễn liên hồi, sau khi bắn xong ba tiễn, muốn kéo cung nữa cũng lực bất tòng tâm.

- Vì vậy lúc này mang cây cung này ra, chỉ là ta muốn thử một chút mà thôi.

Bình thường ta chỉ dùng Hắc Tang Cung Lục Thạch, vả lại loại Đại Hoàng Cung này muốn cưỡi ngựa giương cung là điều không thể.

Nói cách khác, đây là chiến cung đánh bộ? Đây là lần đầu tiên Lưu Khâm nhìn cung tiễn tinh mỹ và uy lực lớn như vậy, trong lòng hẳn không khỏi mừng thầm.

Quán Anh cười nói:

- Nếu như người thích, ta tặng nó cho người. Loại thần cung này ở bên người ta thực sự rất lãng phí ... Chỉ là, người nếu muốn sử dụng nó, đầu tiên cần phải luyện tập thuật bắn cung. Nếu như trình độ không thiện xạ, đó chính là phá hư nó.

Khuôn mặt Lưu Khâm không khỏi ửng đỏ.

- Quán Anh, có thể dạy ta bắn tiễn hay không?

- Cái này có gì khó khăn? Nếu như người muốn học, ta hiện tại có thể dạy người. Chỉ có điều, người phải dạy ta bộ quyền cước gì đó.

- Được! Lưu Khâm vươn tay, cùng Quán Anh vỗ tay tán thành.

Hai người nhìn nhau bỗng đứng nở nụ cười. Về phần ân oán trước kia, cũng theo tiếng cười này thoáng chốc tiêu tan thành mây khói vô tung vô ảnh.

Trình Mạc bên cạnh đang cầm mộc giản nghiên cứu Thể chữ Lệ, đột nhiên ngẩng đầu lên nhếch lên tia tươi cười.

Cuộc hành trình đơn điệu tẻ nhạt, thoáng chốc tựa hồ trở nên muôn màu muôn vẻ.

Quán Anh dạy Lưu Khâm cưỡi ngựa, hoặc là dạy hấn đánh xe.

Thời gian buổi tối nghỉ ngơi, hai người luận bàn võ nghệ, tu luyện tài bắn cung.

Thời gian buồn chán, Lưu Khâm còn có thể cùng Trình Mạc thảo luận về chuyện Thể chữ Lệ ... Đối với Trình Mạc mà nói, ra bên ngoài một chút, đều có thể khiến lão mở rộng tầm mắt. Lưu Khâm đôi khi có suy nghĩ, muốn sáng tạo một loại tự thể, nhưng việc này thực sự không phải chuyện dễ dàng.

Chỉ nhìn mái tóc bạc trên đầu Trình Mạc kia liền có thể biết, lão đã tiêu hao bao nhiêu tâm trí rồi.

Thoáng chốc ba người đã qua Huyện Trương, bước đi về phía Cự Dã Trạch.

Cự Dã Trạch là một hồ nước lớn nằm ở hạ lưu sông Hoàng Hà. Thời kỳ viễn cổ, nơi này là Duyện Châu Lỗ Tây Nam, cũng là trung tâm Lỗ dân hoạt động. Bởi vì phù sa bồi đắp tại vùng núi phía Tây Nam và đồng bằng Tề Quốc tự nhiên hình thành một mảnh thổ địa. Người Lỗ tây ra Đền Sơn thấy đồng ruộng kéo dài liên miên không dứt, vì vậy cao hứng gọi đây là Đại Dã.

Mà Cự Dã chính là lối vào Đại Dã.

Sông Đại Dã đổ dồn vào một mảnh đất trũng đông bắc bộ Đại Dã, hình thành đầm lớn.

Từ nam tới bắc kéo dài hơn ba trăm dặm, từ đông sang tây lớn khoảng hơn một trăm dặm. Bao trùm diện thổ địa cực lớn, thẳng về phương bắc, bao gồm cả Lương Sơn.

Đại Dã Trạch sau này không có rộng lớn đồ sộ như lúc này.

Sau khi Lưu Khâm đến mảnh thổ địa này, trong lòng không sao kìm nổi vui vẻ ... Kiếp trước, hắn từng đi tới phiên thổ địa này, khi đó được gọi là Sơn Đông.

- A Khâm huynh đệ, chúng ta đặt chân tới thôn trang phía trước đi.

Trời sắp tối.

Mặt trời chiều tà chiếu xuống, mặt hồ giống như mảnh gương soi khiến ánh kim lan pháp phòng chiếu sáng trắng lộng lẫy khác thường. Trông về phía xa xa, sẽ cảm thấy toàn bộ mặt hồ bị bao phủ bởi một mảnh chân hỏa. Cái loại cảnh sắc đồ sộ này hoàn toàn khác với phong tình ôn nhu tại Huyện Bái.

Lưu Khâm đứng trên cang xe, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng hăng hái.

Một mảnh thổ địa rộng lớn như vậy, tương lai sẽ trôi dạt vào tay ai? Đây là đầu tiên trong đầu Lưu Khâm sản sinh loại ý niệm kỳ quái này ... Trần Thắng trong cuộc khởi nghĩa Trần Thắng Ngô Quảng từng nói: Vương Hầu tương tương, trử hữu chủng hồ? (Nghĩa là vương hầu cũng vậy, đều không phải trời sinh đã ở địa vị cao quý, là người bình thường nhưng biết nỗ lực cũng có thể thành đại nghiệp.) Ngay Lưu Bang đều có thể có được một mảnh giang sơn tươi đẹp, ta làm hậu nhân, vì sao không thể nắm giữ cuộc đời chím nổi này? Ý niệm kỳ quái này một khi mọc lên trong đầu, sẽ cảm thấy vô pháp kìm nén. Trăm nghìn mối ưu tư kỳ quái liên tiếp hiện lên trong đầu, khiến Lưu Khâm ngáy ngẩn cả người! Quán Anh ở bên cạnh đẩy đẩy Lưu Khâm một chút, kỳ quái nhìn người còn nhỏ tuổi hơn mình.

Lưu Khâm phục hồi tinh thần, không đầu không đuôi nói một câu:

- Quán Anh đại ca, ngày nào đó nếu như thăng tới trời cao, đừng quên mỹ cảnh sáng nay.

- Sao vậy? Quán Anh biến sắc, kinh ngạc nhìn Lưu Khâm.

Tựa hồ cảm giác được chính mình lỡ lời, Lưu Khâm cười ha hả nói:

- Được rồi, huynh vừa nãy nói cái gì? Muốn đặt chân tới nơi nào?

- Trình tiên sinh nói, men theo Cự Dã Trạch mà đi, không hề thiếu thôn trang nhỏ ... Ở đây là vùng đất Tề Lỗ, dân bản địa phi thường nhanh nhẹn và dũng mãnh. Từ khi Điền Tề thay thế Khương Tề vẫn chưa hề chinh phục được mảnh thổ địa này, nơi này thường xuyên có đạo tặc lui tới, phải cẩn thận một chút.

- Đạo tặc? Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Hoàng Đế vừa mới tuần thú nơi này, chẳng lẽ còn có đạo tặc? Trước kia, Mông Điền tướng quân chẳng phải đã thanh trừ nơi này sao? Trình Mạc trong xe nhô đầu ra.

- Đông Ông nói thực sự không sai, nhưng vấn đề ở chỗ, đạo tặc ở nơi đây hoàn toàn khác so với đạo tặc ở Tứ Thủy.

Sau khi biết được Trình Mạc sáng tạo Thể chữ Lệ, lòng kính ngưỡng của Lưu Khâm đối với Trình Mạc gia tăng rất nhiều, thậm chí không đồng ý để Trình Mạc gọi hắn hai tiếng Chủ Nhân. Địa vị của người này rất cao, dĩ nhiên là đệ tử Mạc gia, không cần nhắc tới lão có sáng tạo ra Thể chữ Lệ hay không, một người có danh tiếng đệ tử Mạc Gia đã đủ để Lưu Khâm kính ngưỡng. Điểm này, chỉ cần nhìn thái độ của Quán Anh đối với Trình Mạc là có thể nhận ra.

Cho nên, sau nhiều lần thương nghị, Lưu Khâm cũng không dám gọi Trình Mạc là lão Trình, mà tôn là tiên sinh.

Chương 71: Lão bà làng chài

Khâu Lý, tên như ý nghĩa, trong khâu có đường.

Dựa theo luật pháp thông dụng của các quốc gia thời kỳ Chiến quốc, ngũ hộ làm một lân, ngũ lân làm một dặm. Khâu Lý nằm trong Tiết quận thuộc sự cai trị của Triệu Vương.

Chỉ có điều, nhân khẩu Khâu Lý trên thực tế vượt trên trăm dặm.

Có khoảng chừng bốn mươi hộ gia đình, dựa theo quy định trong biến pháp, mỗi hộ gia đình có năm người, suy ra trong Khâu Lý nhỏ nhoi có khoảng chừng hơn hai trăm người. Bởi vì tại ven bờ Dã Trạch có quy mô lớn nhất Khâu Lý, vì thế cũng là nơi có mật độ người cao nhất.

Thời gian ba người Lưu Khâm tới Khâu Lý cũng là lúc trời đêm.

Mọi người trong thôn nhỏ sau một ngày làm việc mệt mỏi đã sớm tắt đèn nghỉ ngơi.

Khi xe ngựa tiến nhập trong thôn khiến chó sủa ầm ĩ. Mấy nông trại nổi đèn sang trưng, đồng thời mơ hồ nghe được thanh âm chửi bới không rõ ràng. Chỉ là tạo lên động tĩnh lớn như vậy, nhưng không có ai mở cửa đi tới xem xét tình hình ... Một lát sau tất cả khôi phục sự yên tĩnh.

- Có người rình rập! Lưu Khâm ngồi trên cang xe, bỗng dưng quay đầu nhìn lại.

Nông trại im ắng thấp đèn sáng, sau một hồi lại tắt đèn! Nhưng mặc dù như vậy, cái loại cảm giác bị rình rập vẫn thập phần cường liệt. Lưu Khâm theo bản năng nắm chặt Võ Sơn Kiếm trong tay.

Dọc theo đường trong thôn tiếp tục tiến về phía trước, liền thấy một tòa nông trại giống như khách sạn bình dân.

Quán Anh gạt đầu, ghì cương ngựa, từ trên xe ngựa nhảy xuống đi tới nhẹ nhàng gõ cửa. Một lát sau, trong phòng truyền tới tiếng bước chân.

Một hán tử khoảng chừng 24, 25 tuổi mạo oai hùng, vai rộng eo thon chạy tới mở cửa.

- Các người tìm ai? Hán tử này mang theo thanh âm bản địa cực kỳ nặng, trên mặt toát lên vẻ cảnh giác. Y đứng tại cửa trừng mắt nhìn Quán Anh, làm như đang đề phòng cái gì đó.

Lưu Khâm nhảy xuống xe, tiến lên nói:

- Lão huynh, chúng ta là người qua đường, không có chỗ tá túc, muốn quấy rầy huynh một đêm, không biết có được không? Chúng ta không phải người xấu, chỉ có ba người mà thôi, chỉ cần một phòng nghỉ ngơi như vậy là đủ rồi.

Lúc này Trình Mạc cũng xuống xe.

Có lẽ thấy Trình Mạc hào hoa phong nhã, đầu đầy tóc bạc, hán tử kia mới thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức hào sảng cười nói:

- Tứ hải giai huynh đệ, người từ phương xa đều là khách ... Ha ha, mười dặm quanh đây cũng chỉ có một mình khách sạn này của ta, quấy rầy cái gì kia chứ? Chỉ là mẫu thân ta bệnh nặng, e là vô pháp an bài đồ ăn cho các vị, mong các vị thứ lỗi.

Nói xong, yn tránh sang một bên nhường đường.

Quán Anh vội vàng đánh xe vào cửa, sau khi gỡ thùng xe liền để ngựa đứng trong chuồng ngựa. Hán tử kia thấy hai con ngựa này, trong mắt chợt lóe tinh quang. Vừa dẫn đường đi về phía trước, vừa dường như không có việc gì hỏi:

- Quả nhiên là ngựa tốt! Các vị khách nhân từ nơi nào tới? Lưu Khám nói:

- Từ Huyện Bái tới!

- Huyện Bái? Chính là Huyện Bái có Tứ Thủy Hoa Điều? Quán Anh không kiềm chế được cười nói:

- Ngài cũng biết Tứ Thủy Hoa Điều sao?

- Sao lại không biết ... Nếu như không có Tứ Thủy Hoa Điều, ta e là còn không biết Huyện Bái ở đâu. Ta mới chỉ được uống rượu của Tứ Thủy Hoa Điều đã bị pha trộn, còn rượu Tứ Thủy Hoa Điều chính hãng thì chưa được uống. Sau này nếu như rảnh rỗi, nhất định phải đi Huyện Bái uống một phen thống khoái.

Lưu Khám thấy hán tử kia liên tục đưa mắt liếc nhìn ngựa của hắn, hắn lập tức hiểu sự hồi hộp của hán tử kia.

- Ah, ta không có ngựa cưỡi, hai con ngựa này là ta mượn bằng hữu trong quan nha.

- Xen chừng khách nhân cũng là quý nhân a! Hán tử cười cười, vừa nói chuyện vừa dẫn ba người Lưu Khám tới một gian sương phòng.

- Khách sạn chốn hoang vắng, không thể sánh bằng nơi thi trấn phồn hoa, có chút thiếu sót mong khách nhân lượng thứ ... Phòng bếp ở phía sau, khách nhân có thể tự mình đun nấu. Nếu như cần thứ gì chỉ việc lên tiếng là được. Ta còn có chút việc, xin mời ba vị tự nhiên.

Đứng trước ngọn đèn dầu, hán tử cười ha hả cáo lui rời đi.

Lưu Khám nhìn theo bóng dáng y đi về phòng chính, đột nhiên nói với Quán Anh:

- Thời gian ngủ cần tỉnh táo một chút, người này thực không đơn giản.

- Sao vậy?

- Hắn là người biết xem ngựa, khi vừa mới phát hiện hai con ngựa của chúng ta, thần tình liền có chút khẩn trương. Nói chung, cẩn thận cũng không thừa, chúng ta thay phiên nhau canh chừng ... Trình tiên sinh tuổi đã cao, không còn sức khỏe, nên nghỉ ngơi sớm chút đi. Quán Anh đại ca canh phòng nửa đêm trước, còn nửa đêm còn lại ta canh phòng.

Đối với phiên canh giữ của Lưu Khám, Quán Anh cảm giác có chút dư thừa.

Chỉ là xuất môn ra ngoài, mọi việc cẩn thận vẫn hơn. Huống hồ tình hình Dã Trạch rất phức tạp, đề cao cảnh giác luôn luôn tốt.

Trong phòng, Trình Mạc đã đặt mình trên đệm êm.

Trong phòng có mùi cá tanh, lại còn ẩm ướt. Nhưng Lưu Khám cả ngày một mỏi, vừa ngã mình xuống giường, rất nhanh liền ngủ say.

Rời nhà đã 7, 8 ngày, dọc đường bốn ba thật là khổ cực.

Lưu Khám vừa cảm giác ngủ phi thường sâu giấc, đột nhiên trong mộng đẹp cảm giác có người đẩy hắn.

Hắn mở mắt, mơ màng nhìn Quán Anh:

- Thế nào, đã qua nửa đêm rồi?
- Có người tới! Lưu Khâm bắt dậy hô, thuận thế rút Võ Sơn Kiếm ra:
- Là ai? Ở đâu tới? Có bao nhiêu người?
- Đừng lo lắng, là chủ nhân khách sạn tới! Lưu Khâm thở dài một hơi:
- Vậy người gọi ta làm chi?
- Ta thấy bộ dạng những người đó hung dữ không giống ngư dân bình thường. A Khâm huynh đệ, người vừa nãy chẳng phải đã nói, ta phải cẩn thận hay sao? Lưu Khâm bưng tỉnh tỉnh thần, cùng Quán Anh mở cửa phòng nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy ba người đứng trong viện cầm ngư xoa lông lánh trong tay, trong bóng đêm phát sáng cực kỳ rõ ràng. Bộ dạng như vậy tựa hồ đang canh gác. Trong chủ phòng thấp đèn sáng trưng loáng thoáng có thể nghe được tiếng người nói chuyện với nhau, thế nhưng không nghe được rõ ràng lắm.

Thời gian khoảng chừng một chén trà trôi qua, hán tử lúc trước dẫn theo mấy người vạm vỡ đi ra.

- Việt ca, chuyện này huynh sớm phải đưa ra chủ ý. Tần tặc bỏ thêm lao dịch cũng đành thôi, hiện tại còn tăng thêm truân dịch. Tình hình cứ tiếp tục như vậy, các huynh đệ sớm muộn sẽ không còn đường sống ... Nghe nói truân dịch lần này phải truân thú Ngư Dương ... Mẹ ôi, chúng ta ngay cả Ngư Dương ở đâu cũng không biết. Trước mắt, đầu xuân năm nay chúng ta còn phải trồng trọt, không trồng trọt được như vậy chẳng phải chặt đứt đường sống hay sao? Hán tử kia nói:

- Việc này ta đã biết! Ta muốn nói với các huynh đệ một câu, đừng nên hành động thiếu suy nghĩ. Thực sự không được, trước hết hãy thoái lui ... Nói đến đây, hán tử kia liền thoáng liếc nhìn chỗ ở của đám người Lưu Khâm.

- Chỗ ta không có phương tiện, hừng đông mọi người gặp nhau ở chỗ cũ, sau khi gặp mặt sẽ thương nghị kỹ càng.

- Rõ! Mấy người tướng mạo vạm vỡ và hung dữ cung kính hô lớn một tiếng, sau đó nối đuôi nhau rời khỏi khách sạn bình dân. Lúc này, một cụ sáu mươi tuổi đứng sau cánh cửa chủ phòng đi ra, dáng vẻ có chút gầy yếu, mái tóc trắng bạc, trên mặt hằn lên vô số nếp nhăn.

- Trọng ... Nói xong cụ lão ho khan kịch liệt, vốn thân thể đã còng, lúc này bộ dáng cuộn lại giống như con tôm.

Hán tử nhìn thấy, liền vội vàng chạy lên phía trước:

- Mẹ dậy làm gì? Chẳng phải lang trung nói, mẹ phải nghỉ ngơi thật tốt sao? Nếu không, hài nhi ngày mai qua thị trấn mời lang trung quay lại xem bệnh ẹ? Mẹ, mẹ hãy trở về phòng, bên ngoài gió lớn lạnh lắm.

Bà lão vất vả ngừng ho:

- Trọng a, chuyện Nhị hắc tử vừa nói, mẹ đều nghe thấy hết. Theo mẹ thấy, không bằng con ngày mai mang theo mọi người vào trong trạch ẩn nấp một thời gian? Thân thể mẹ không sao, chỉ cần các con không có bất chắc gì, mẹ đã yên lòng rồi.

- Mẹ đừng nói vậy ...

- Trọng a, mọi người đều là tâm phúc của con, con đừng để lòng người buốt lạnh.

Trong nhà có hàng xóm chăm nom, không có việc gì đâu con. Chỉ có điều, con phải nhớ kỹ, sau khi vào trong trạch, chớ làm chuyện tình thương thiên hại lý chịu báo ứng a ... Khi nào không kiềm chế được, hãy nhớ đến vợ con con như thế nào, mọi việc cần hành sự cẩn thận.

- Mẹ ... Hán tử là đại ca một đám người, sau khi nghe xong, đôi mắt đỏ lên.

Bà lão lần thứ hai lại ho kịch liệt, dữ dội.

Hán tử kia vượt vượt lưng ẹ, sau hồi lâu cuối cùng cụ lão cũng thôi ho khan. Cụ lão vừa đứng thẳng, đột nhiên nhìn về phía gian phòng đám người Lưu Khâm ở hết lớn một tiếng:

- Những khách nhân trong phòng đã nhìn lâu như vậy, cũng nên ra gặp mặt đi chứ? Trong nháy mắt, bà lão dường như hoàn toàn thay đổi.

Toàn thân trở nên sắc bén, ánh mắt vốn vẫn đục đột nhiên sáng rực.

Lưu Khám giật mình một cái, thầm nghĩ: Bà lão này không phải người thường ah ... Bỗng nhiên thay đổi khẩu khí, thực sự không phải người bình thường có thể có đường.

Lưu Khám và Quán Anh nhìn nhau, hai người đẩy cửa ra, chậm rãi đi tới, thì lễ đối với bà lão.

- Người quả nhiên là nanh vuốt của quan phủ! Ánh mắt hán tử kia vô cùng lạnh lẽo, vươn tay cầm lấy cây ngư xoa tựa vào cửa chủ phòng.

Vừa này quan sát căn phòng mà Lưu Khám cũng không chú ý. Đến lúc này, Lưu Khám mới phát hiện nơi góc phòng đó rõ ràng đặt một cây binh khí.

Không sai, chính là binh khí! Ngư xoa này dài khoảng một trượng sáu thước, được làm từ đồng thau.

Cây ngư xoa to bằng cánh tay, hai đầu sắc nhọn dài chừng bốn thước. Nếu như cây ngư xoa này đâm xuống, đủ để trọc xuyên người.

- Cụ lão, chớ có hiểu lầm. chúng ta không phải người của quan phủ.

- Nếu như không phải người của quan phủ, sao lại ở chỗ này nghe trộm? Mẹ hãy đi nghỉ trước, để hài nhi thu thập hai người này giao ẹ xử lý.

Đang nói chuyện, hán tử kia liền hung hăng bỏ tới.

Ngư xoa trong tay rung lên:

- Tần tặc, gia gia chính là Bành Việt, muốn bắt ta ... Khả khả, hãy để lại mạng! Lưu Khám còn đang muốn mở miệng giải thích, thế nhưng đối phương cũng không dài dòng với hắn. Hán tử kia hô lớn một tiếng, ngư xoa trong tay mạnh mẽ rung lên, một xoa đâm tới nhanh như lưu tinh thiểm địa kèm theo tiếng gió thổi trầm trọng đâm vào trước ngực Lưu Khám.

Chương 72: Thái Cực Băng Kiếm

Ngư xoa nặng trĩu trong tay Bành Việt giống như độc xà có sinh mệnh đâm tới.

Hai mũi sắt lóng lánh sắc nhọn theo ngư xoa chuyển động quỷ dị trong tay Bành Việt, biến ảo thành một cổ quang mang giống như quang vực.

- Oh Lưu Khám thật không ngờ đối phương nói đánh là đánh.

Võ Sơn Kiếm trong tay còn chưa kịp rút ra khỏi vỏ, vội vàng chặn ngang. Võ kiếm bị kẹp trong hai thanh xiên cá, xoay chuyển theo ngư xoa, sản sinh một cổ lực lượng thật lớn.

Thân thể Lưu Khám khẽ nghiêng về một bên, cất bước vòng quanh.

- Tam Cung Bộ! Quán Anh mắt sáng lên, từng bước từng bước lui về phía sau.

Võ Kiếm Sơn theo động tác chuyển động của Lưu Khám, xoạt một tiếng, lưỡi đao sắc bén tuôn ra khỏi vỏ.

Chỉ là võ kiếm lại bay ra ngoài, rơi vào bên cạnh Quán Anh. Chỉ thấy gã khom người nhặt võ kiếm lên, cười ha hả ngồi trên bậc thang.

- A Khám huynh đệ không cần khách khí, hãy giết chết tên khốn kiếp này đi.

Lưu Khám giận dữ:

- Quán Anh còn không trợ giúp!

- Hai đánh một không phải hành động của hảo hán.

Bộ dáng Quán Anh ung dung giống như chuyện không liên quan tới mình khiến Lưu Khám nổi trận lôi đình.

Ngư xoa trong tay Bành Việt càng lúc càng nhanh, từng chiêu đều tàn nhẫn dị thường.

Oh oh ohoo ... Mỗi lần xuất chiêu đều kèm theo một luồng gió sắc bén, còn Lưu Khảm liên tục bị Bành Việt áp bức lui về phía sau. Không phải hấn đánh không lại đối phương, vấn đề chính là binh khí trong tay không sánh bằng binh khí của đối phương. Ngự xoa của Bành Việt nặng khoảng chừng 70, 80 cân; còn Võ Kiếm Sơn trong tay Lưu Khảm chỉ nặng 8 cân 4 lạng, căn bản không dám dùng sức giao thủ với đối phương.

Hơn nữa ngự xoa của Bành Việt dài hơn Võ Sơn Kiếm.

Cái này chính là dài hơn một tấc, mạnh hơn một bậc. Lưu Khảm vô pháp tiếp cận, vô pháp dùng sức đối sức, nhất thời lâm vào thế hạ phong.

Trình Mạc cũng từ trong phòng đi tới, cùng với Quán Anh đang cười ha hả ngồi trên bậc thang xem cảnh náo nhiệt.

Đừng tưởng rằng Quán Anh chỉ ngồi xem cảnh náo nhiệt, trong tay gã có cung tiễn, ánh mắt sáng quắc nhìn hai người giao chiến, chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

- Lão huynh dừng tay ... Ta không phải người của quan phủ!

- Hừ, Tần tặc nhà ngươi nghĩ ta là trẻ lên ba bị ngươi lừa hay sao? Ngựa ngươi cưỡi chính là ngựa của quan phủ, Võ Kiếm Sơn ngươi dùng chỉ có Tần tặc Thiết Ứng Duệ sĩ mới được phân phối. Nếu như không phải Tần tặc, sao có thể có những trang bị này? Gia gia chính là Bành Việt các ngươi muốn tìm, có chiêu số gì hãy xuất ra đi.

Lưu Khảm âm thầm kêu khổ, hóa ra vấn đề là ở thanh kiếm trong tay.

Thực sự không có biện pháp giải thích, hơn nữa bị từng chiêu từng chiêu của Bành Việt áp bức, khiến Lưu Khảm căn bản không kịp giải thích. Trải qua ba bốn hiệp, trong ngực Lưu Khảm bắt đầu truyền tới cơn tức, giống như đất chỉ còn ba phần đất bị Bành Việt công kích giống như mưa rền gió dữ để Lưu Khảm có chút không thể chống đỡ.

Keng! Ngự xoa và Võ Sơn Kiếm chạm vào nhau làm vang lên một đạo thanh âm giòn tan.

Lưu Khảm chìa mũi kiếm về phía trước, dưới chân lướt nhanh, thân thể di chuyển kỳ dị, mũi kiếm vừa vặn chém đúng mối nối giữa hai thanh đồng sắc nhọn trên ngự xoa, cổ tay bỗng dừng trầm xuống. Nói cũng kỳ quái, ngự xoa nặng trĩu giao phong với Võ Sơn Kiếm, hấn là Võ Kiếm Sơn phải thất thủ.

Thế nhưng Bành Việt lại cảm thấy một cỗ lực đạo kỳ dị truyền tới, khiến ngự xoa trong tay bị đẩy ra.

Bằng Nhất Kiếm Thuật trong Thái Cực Kiếm! Sau khi ngự xoa bị đẩy ra, Bành Việt liền giang rộng chân. Thế nhưng y phản ứng cực kỳ cấp tốc, vì vậy thân thể theo ngự xoa lui về phía sau hai bước, xoay tròn tại chỗ, thuận thế văng ngự xoa cắm vào cây cột, ý khinh thường trong lòng ngay lập tức tiêu thất không còn.

- Tần tặc, công phu khá lắm! Lưu Khảm bằng mở ngự xoa của Bành Việt, vốn định xông tới, không ngờ Bành Việt lại phản ứng như vậy, trong giây lát liền thu thế lại.

Hấn không dám mạo hiểm xuất kích, trường kiếm trong tay vừa chuyển, dùng một chiêu thái cực kiếm, đồng thời điều chỉnh hô hấp, có thể dùng thân thể ở trong nháy mắt đạt được trạng thái vững vàng.

Một chiêu thu về này cực nhanh.

Lại thấy Quán Anh không kiềm chế được trầm trồ khen ngợi:

- A Khảm huynh đệ, đúng là hảo kiếm pháp ... Mẹ kiếp, ngươi cứ nhiên dám giấu tài đối với ta.

Sắc mặt Bành Việt cực kỳ nghiêm túc, tay nắm chặt ngự xoa, chân trái chậm rãi giơ lên. Tuy không rõ y sẽ công kích thế nào, thế nhưng Lưu Khảm có thể cảm thụ được, chiến ý của Bành Việt càng lúc càng bạo phát mạnh mẽ, con ngươi hấn không khỏi co rụt lại, chuẩn bị tử chiến với Bành Việt.

- Trọng nhi, dừng tay! Ngay trong tình thế chỉ mảnh treo chuông, lão bà đột nhiên mở miệng.

- Mẹ, bọn họ ...

- Bọn họ không phải người của quan phủ! Bà lão nhìn Lưu Khảm cùng với Quán Anh và Trình Mạc đang ngồi ở bậc thang xem cảnh náo nhiệt.

- Công phu của tiểu huynh đệ này không kém con chỉ là không có binh khí trong tay mà thôi. Nếu như hần là người quan phủ, đồng bọn hần sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Trong nháy mắt con vừa bị đẩy lùi, chỉ cần người kia bắn ra một tiễn, con bị chết hần là điều không cần bàn cãi.

Chương 73: Khí tượng cổ quái

Bệnh của lão phu nhân nếu như ở thời kỳ hậu thế, hoặc là mấy trăm năm sau đó, có thể không coi là nghiêm trọng.

Đây là bệnh thương hàn! Một loại bệnh nhiễm đường hô hấp, có chút quan hệ liên quan tới môi trường sống và thói quen sinh hoạt, nhưng tương đối mà nói cũng không tính là khó chữa.

Chỉ là những năm cuối thời Chiến quốc, thời đại Tần sơ, bệnh thương hàn chưa xuất hiện, hệ thống trung y cũng chưa hoàn thiện. Thế cho nên rất nhiều chứng bệnh không đáng chú ý, lại trở thành bệch nan y khó chữa khiến rất nhiều lang y bó tay.

- Người có ngũ quan dựa vào không khí mà sinh trưởng. Gió có thể sinh vạn vật, cũng có thể hại vạn vật. Như nước có thể khiến thuyền di chuyển, cũng có thể làm lật thuyền ... Bệnh của lão phu nhân không quá nghiêm trọng. Nói trắng ra chính là di chứng của hàn lạnh gây lên, nếu như điều trị thỏa đáng, đương nhiên không khó trừ tận gốc.

Lưu Khảm còn chưa dứt lời, Bành Việt đã quỳ gối trước mặt hần.

- Cầu mong tiên sinh trị bệnh ẹ ta, Bành Việt này vô cùng cảm kích.

- Lão huynh mau đứng lên ... Ta đâu có nói không chữa bệnh. Bệnh của lão phu nhân cần điều trị một khoảng thời gian dài, nóng vội không được.

Như thế này đi, ta trước hết ghi ra phương thuốc, sau đó hướng dẫn phương pháp điều trị kỹ càng cho huynh.

- Không quá một năm, bệnh tình của lão phu nhân nhất định có thể diệt trừ tận gốc.

Chỉ có điều, về phương diện ẩm thực, cần chú ý nhiều mới được.

Lưu Khảm vừa nói chuyện, vừa lấy ra một khối giản mộc.

Trên mộc giản có viết mấy phương thuốc đơn giản, sau đó lại mời lão phu nhân duỗi thẳng chân, dùng phương pháp xoa bóp chuyên nghiệp nhẹ nhàng xoa bóp chân cho lão phu nhân. Đây chính là phương pháp kích thích dạ dày sinh khí, đơn giản mà hiệu quả.

Lưu Khảm vừa xoa bóp lại vừa giảng giải.

Bành Việt mới đầu có chút lo lắng, thế nhưng khi thấy sắc mặt mẫu thân dần dần trở nên ửng hồng, lực chú ý liền chuyển tới thủ pháp của Lưu Khảm.

Công việc bận rộn này đến tận canh hai mới hoàn toàn kết thúc.

Lão phu nhân sau khi được Lưu Khảm điều trị sơ bộ, cảm giác có chút mệt mỏi vì vậy đã sớm nghỉ ngơi. Bành Việt hầu hạ lão phu nhân đến khi bà ngủ xong, sau đó lại ra ngoài tìm vài người suốt đêm kiếm mấy con cá tươi, đồ ăn và rượu ngon, mời Lưu Khảm và Quán Anh thưởng thức.

Người này quả thực là vương Khâu Lý! Quá nửa đêm gọi người dậy, cư nhiên không ai thoái thác, ngược lại còn cực kỳ vui vẻ chạy tới trợ giúp.

Lưu Khảm thấy Bành Việt nhiệt tình như vậy, cho nên sai Quán Anh lên xe ngựa lấy ra hai bầu rượu Tứ Thủy Hoa Điều đã cất trong hầm hai năm để góp vui.

Đây mới là rượu Hoa Điều ủ trong hầm hai năm, có mùi thơm vô cùng nồng đậm.

Bành Việt cũng là người sành rượu, sao có thể không nhận ra đây là rượu ngon. Trước đây, y chỉ có thể uống chút rượu Hoa Điều đã trải qua pha trộn, bởi vì giá rượu Hoa Điều rất cao, người bình thường căn bản không có biện pháp thưởng thức, đừng nói đến rượu Hoa Điều ủ trong hầm hai năm chẳng bao giờ xuất

hiện trên đường phố. Sau khi uống một ngụm, Bành Việt không kiềm chế được hô lớn một tiếng, khen ngợi không dứt.

Rượu này không chỉ biểu hiện góp vui, cũng khiến mọi người siết gần lại với nhau.

Trải qua ba tuần rượu, hai bầu rượu Hoa Điều đã cạn khô, Bành Việt cũng nói càng lúc càng nhiều.

Hóa ra, y thực sự là đầu lĩnh bảy mươi hai lộ đạo tặc cư ngụ ở Dã Trạch. So với đại đầu lĩnh Vương Lăng kia, Bành Việt đây mới chính là đầu lĩnh thực sự. Đạo tặc ở Dã Trạch, phần lớn đều là ngư dân xung quanh Dã Trạch.

Tình tình Bành Việt hào sảng, lại thêm một thân võ nghệ cao siêu, tài năng xuất chúng đứng đầu trong bảy mươi hai lộ đạo tặc.

Để các lộ đạo tặc tập hợp lại, hình thành một tổ chức chính thể. Tổng cộng có khoảng sáu, bảy nghìn người khiến cho quan phủ đều cảm thấy đau đầu. Thời gian trước kia Tề Quốc hưng thịnh, quan phủ Tiết quận cũng không thể làm được gì Bành Việt. Cho tới khi Tề Quốc diệt vong, Tần Quốc mới bắt đầu thống trị.

Bành Việt làm di dân mà tồn tại, bởi không phục sự quản giáo của Tề Quốc, càng không muốn nghe theo chính lệnh nghiêm khắc của Tần Quốc.

Bắt đầu từ Nguyên Niên Thủy Hoàng, đã xuất kích liên tục mấy lần.

Ngay cả Mông Diêm, Vương Bí khi đó cũng cảm thấy hết sức đau đầu. Các xóm làng xung quanh Khâu Lý đoàn kết lại với nhau giống như một lá thép vững chắc. Nếu như muốn tiêu diệt đạo tặc Dã Trạch, đầu tiên phải tiêu diệt thôn xóm xung quanh Dã Trạch.

Nhưng hậu quả này, chính như tiền nhân trước kia nói, không phải chuyện người bình thường có thể chịu đựng. Sau đó Bành Việt dần dần ẩn mình, đôi bên tạm thời bình an vô sự.

Bành Việt nói:

- Thời gian hai vị tới đây, ta cũng mới từ Dã Trạch trở về. Quan phủ hận ta thấu xương, nhưng lại không làm gì được ta. Trước đây thường có bọn đạo chích chuột nhắt giả mạo làm người qua đường đến đây tra xét hành tung của ta ... Ha ha, vì vậy ta cần phải cẩn thận đề phòng.

Chẳng trách ngay từ đầu, ánh mắt Bành Việt luôn luôn để ý tới hai người.

Lưu Khảm ngạc nhiên nói:

- Bành đại ca, lẽ nào đại tướng quân Vương Bí không để tâm đến các người sao? Không phải ta coi khinh các người, mà là, nếu như tướng quân Vương Bí triệt để dốc sức, xem như là không nhỏ toàn bộ thôn xóm xung quanh, dựa vào Dã Trạch nhỏ bé cũng khó có thể chống lại a.

Quán Anh nhin không được bầu Lưu Khảm một cái.

Đôi mắt Bành Việt chợt lóe tinh quang, dừng trên người Lưu Khảm.

Còn Trình Mạc cũng đổi cách gọi Lưu Khảm thành Đông Ông.

Trình Mạc nói:

- Đạo tặc Dã Trạch lấy Đại Trạch làm căn cứ, thường thường ẩn nấp xung quanh.

Thời điểm tình hình bất ổn, bọn họ thường trốn sâu trong Đại Trạch, đánh cá mà sống; nếu như tình hình chuyển biến tốt đẹp, sẽ lên bờ cướp bóc, sau khi thành công cũng không hề trốn vào Đại Trạch.

Quan phủ tuy mạnh, nhưng đối với loại đạo tặc này cũng đành khoanh tay ngồi nhìn.

Quan trọng nhất chính là, Cự Dã này hầu như toàn dân bản địa làm đạo tặc. Người mỗi nhà đều coi đây là nghề kiếm sống, thanh trừ dễ dàng vậy sao? Lưu Khảm nghe vậy, không khỏi hít vào luồng khí lạnh.

Dựa theo cách nói của Trình Mạc, e là đạo tặc Dã Trạch này mới là cường đạo chân chính. Nếu như so sánh, đạo tặc tại Bái Huyện có nhiều điểm không thể sánh bằng.

- Đạo tặc Dã Trạch có mấy trăm người, một khi bị quan phủ bao vây diệt trừ, các lộ đạo tặc đều có viện trợ.

- Ta từng nghe nói qua tình hình đạo tặc tại Huyện Bái, thực sự mà nói ... Nạn trộm cướp tại Huyện Bái tuy nghiêm trọng, thế nhưng bọn chúng thường lục đục với nhau.

Thế nhưng đạo tặc Dã Trạch hoàn toàn khác, tất cả đều là dân bản địa tập kết lại, vì vậy bọn họ sống rất đoàn kết. Chỉ cần một nhà gặp chuyện không may, các nhà khác đều ra tay trợ giúp. Đối mặt với tình huống như vậy, cho dù Mông đại nhân có bản lĩnh thiên đại e là cũng khó có thể đối phó.

Trừ phi, hắn có thể giết sạch bách tính ven bờ Cự Dã Trạch, mới có thể khiến đạo tặc Cự Dã Trạch yên tĩnh hơn chút.

- Chỉ là, như vậy đại địa Tề Lỗ tất nhiên xảy ra chiến hỏa ... Đừng nói là Mông đại nhân, cho dù là tướng quân Vương Bí cũng phải đau đầu.

Không ngờ còn có chuyện như vậy? Lưu Khâm cũng không khỏi thấp thỏm trong lòng.

- Đã như vậy, chúng ta ngủ lại thôn xóm, chẳng phải dễ lạc miệng hổ sao?

- Không hẳn như vậy! Trình Mạc cười nói:

- Đạo tặc Dã Trạch có quy củ của bọn họ, bọn họ tuyệt đối không quấy nhiễu dân chúng làng lân cận. Bởi đây là cội nguồn ông cha bọn họ sinh tồn.

- Rất nhiều người cũng có lo lắng giống như Đông Ông, nhưng lại không biết đạo tặc Cự Dã cũng có nguyên tắc riêng.

Không sai, đạo tặc cũng có nguyên tắc riêng.

Lưu Khâm gật đầu:

- Nếu như Trình tiên sinh nói vậy, chúng ta đêm nay sẽ ngủ tại làng chài Cự Dã, sáng sớm khởi hành lên đường.

Quán Anh vung roi ngựa, lớn tiếng hô.

Con ngựa hí lớn, kéo xe vọt vàng tiến về phía xa xa, tạo lên khối bụi bay khắp bầu trời.

Mặt trời lặn xuống núi, trời trở nên đen tối!

70. Chương 74-77

Chương 74: Uống rượu để nói số trời

Lưu Khâm vốn không quá tin tưởng xem tướng, bởi tướng số là thứ gì đó hư ảo, mờ mịt.

Thế nhưng khi hắn tới thế giới này, sau đó di hồn lên thân thể người chết, thế là mọi quan điểm giá trị trước đó thoáng chốc tan vỡ.

Ngay cả chuyện xuyên qua di hồn vô cùng kỳ lạ còn có thể phát sinh, vì vậy thuyết pháp tướng maojo khí số tựa hồ đã có lý lẽ.

- Trình tiên sinh, khí số theo như lời lão nói rốt cuộc là cái gì? Trình Mạc cười ha hả nói:

- Đây vốn là chuyện hư huyền, nào có thể dùng một câu nói rõ được? Dù sao đi nữa lão tử cũng có năm nghìn từ câu nói có thể giải thích sát nghĩa nhất: Đạo khả đạo phi thường đạo. Đông ông chớ lo lắng, ta vừa nãy cũng chỉ thuận miệng nói vậy, ngài nghe rồi đừng để tâm. Từ khí tượng của ông thấy được, ông không tồn tại nhưng lại chân chính tồn tại.

Chân chính sao? Lưu Khâm lúc này cũng hồ đồ! Có một số việc tựa hồ là như thế, khi chưa nói cũng đành thôi, mà đã nói thẳng ra rồi thì lại luôn luôn nảy sinh ý niệm như vậy.

Hắn vốn nghĩ sự tồn tại của mình rất chân thực, nhưng khi Trình Mạc nói một câu, lại khiến hắn cảm thấy không phải là thực!

- Số mệnh của ta ... Trình Mạc nói:

- Đông ông, ông muốn hỏi cái gì, tiểu lão nhi biết rõ. Hiện tại tiểu lão nhi chỉ xin dâng tặng một lời, đó là ngài muốn biết sinh mệnh của mình thì sẽ được như thế.

Thanh âm không lớn, nhưng giống như tiếng sét đánh nổ vang bên tai Lưu Khảm.

Ta muốn mệnh ta như nào? Đây cũng là lần đầu tiên Lưu Khảm đi tới thế giới này, hắn nghiêm túc tự hỏi chính mình như vậy. Trước kia hắn chỉ cầu một phần bình yên, có thể để mẹ hắn và bằng hữu có được cuộc sống hạnh phúc. Vì thế, hắn biết rõ hắn phải nỗ lực rất nhiều.

Thế nhưng mục đích cuối cùng là gì? Lưu Khảm chưa bao giờ nghĩ tới. Chẳng lẽ tới thế giới này, chỉ vì cuộc sống hạnh phúc thôi sao? Nếu như chỉ là chuyện này, thì hắn đã không phải đi làm thương nhân mà kiếp trước hắn không cần phải đi làm việc này, trong mắt hắn chỉ có người điên mới có thể làm. Ở thời đại này, dù có tốt như thế nào cũng làm sao có thể so bì với cuộc sống xa hoa trụy lạc, ngập trong vàng son tại thế giới trước kia hắn sống? Trên xe ngựa, Lưu Khảm bất giác khoanh tay lại, lâm vào trầm tư.

Quán Anh bên cạnh không nhiều lời, khoan thai lái xe, trong mưa phùn tiến lên phía trước. Tiếng vó ngựa trện trện, du dương đi về nơi xa.

Sáu ngày tiếp theo, bầu không khí trên đường đi vô cùng nặng nề.

Đến ngày thứ bảy, đột nhiên hoa tuyết rơi. Không quá nhiều, thế nhưng cũng rất phiền toái, nhiệt độ không khí trong vòng một đêm trở nên hàn lạnh khác thường.

- A Khảm huynh đệ! Bởi vì mấy ngày gần đây Lưu Khảm có tâm tình, vì thế Quán Anh không có quấy rầy hắn.

Nhưng thấy tuyết rơi ngay trước mắt, hắn có điểm đứng ngồi không yên:

- Phía trước chính là Huyện Trương, chúng ta có vào huyện Trương nghỉ ngơi lấy sức một chút không?

- A, nghỉ ngơi lấy sức? Vì sao phải nghỉ ngơi lấy sức? Quán Anh bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Lưu Khảm, cười khổ nói:

- Năm nay trời lạnh sớm ... Người xem lúc này mới có tháng chín, tuyết đã rơi. Hơn nữa thời tiết như vậy, tuyết sẽ rơi không nhỏ, chạy trong tuyết lớn sẽ có rất nhiều bất tiện.

Hơn nữa chúng ta cần phải bổ sung vài thứ a.

- Hả? Lưu Khảm phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút? Mây đen âm u bay cuộn cuộn.

Cây cỏ thụ ven đường đã sớm khô héo, lúc này hiện rõ bông tuyết rơi, tuy đẹp động lòng người nhưng lại để lại quang cảnh tiêu điều xơ xác.

- Vậy ở lại Huyện Trương nghỉ ngơi lấy sức chứ! Quán Anh lên tiếng, vung mã tiên lên, vội vàng đánh xe về Huyện Trương phía xa xa.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, tới giữa giờ Ngọ, tuyết lớn đã biến thành lông ngỗng bay lả tả xuống phía dưới.

Huyện Trương hiển hiện trong tầm mắt! Đây là một tòa thị trấn không tính là lớn, diện tích chỉ lớn hơn so với huyện Bái một chút.

Là một khối bình nguyên do cát tích đọng mà thành, nằm ở hạ lưu sông Hoàng Hà, đi về phương bắc hai ngày là có thể mơ hồ nhìn thấy sông Hoàng Hà cuộn chảy.

Thành cao hai trượng, do đất đá xây thành.

Thị trấn có hơn vạn hộ gia đình, nhân khẩu không quá năm vạn ... Xe ngựa đi vào cửa thị trấn, nhưng bởi vì trời lạnh, đám lính tốt canh cửa cũng lười gắng hỏi, cho nên vào thành khá thuận lợi.

Tại một khách điểm ở thành Nam, Lưu Khảm một mình độc chiếm một gian phòng.

Quán Anh cười khổ nói:

- Tiên Sinh, A Khảm huynh đệ, đây là ... Xem chừng, lời nói trước đây người nói đến bây giờ vẫn có tác dụng.

- Chưa hẳn! Ta thấy Đông Ông lo lắng kỳ chuyện của hẳn, chưa hẳn thực sự tin tưởng hồ ngôn loạn ngữ ngày đó ta nói.

Quán Anh do dự một chút:

- Nếu không, ngài lại nói với hẳn một chút.

Chương 75: Nho sĩ Phạm Dương

Một đêm tuyết lớn khiến trời đất trắng xóa, cảnh vật tĩnh mịch.

Khi bình minh lên, ánh dương quang chiếu vào gian phòng, Lưu Khâm rượu say nằm trên giường khẽ nhúc nhích, rên rỉ thống khổ.

Hắn mở mắt ra, vẫn cảm thấy thiên địa xoay chuyển.

May mà thân thể cốt cách của hẳn không tồi, sau khi điều chỉnh hô hấp một hồi, cuối cùng vượt qua cơn thống khổ.

Loạng choạng đứng dậy, thấy Quán Anh đang ngủ say trong chăn tại góc phòng khách, Lưu Khâm không khỏi lén nở nụ cười.

- Tên kia mà tỉnh lại e là cũng cảm thấy rất khó chịu! Hẳn đi ra ngoài tìm được chủ nhân nhà trọ, nhờ ông ta chuẩn bị một chút nguyên liệu nấu ăn, sau đó nhóm bếp lửa tại cửa phòng khách, phía trên bếp lửa đặt một chiếc bồn sứ, đổ nước vào đun sôi, rồi làm thành một bát nước chua cay. Thời Tần chưa có khái niệm dấm chua, chỉ là một vài vật phẩm thay thế dấm, cho nên uống vào cũng vị cũng tạm được.

Thời cổ mọi người gọi dấm là ê, có lẽ là giấu giọng.

Tương truyền dấm đã có lịch sử hơn bốn nghìn năm, từ thời kỳ Đế Nghiêu cũng đã xuất hiện. Chỉ là dấm lúc đó khác với dấm chua hậu thế. Đây không phải dịch thể, mà là một loại gia vị giống như tương. Dùng nó để ăn, cảm thấy có vị rất nồng.

Lưu Khâm uống một chén lớn chua cay, sau khi mồ hôi chảy, cảm giác đầu vầng mắt hoa giảm bớt không ít.

Vừa vặn lúc này Quán Anh cũng tỉnh lại, Lưu Khâm bưng một chén tới ép Quán Anh uống cạn, cuối cùng cũng khiến gã tỉnh táo trở lại.

Trình Mạc từ bên ngoài đi tới, bắt giác cảm thấy có chút gay mũi.

Trong phòng tràn ngập mùi vị dấm chua, khiến lão cảm giác khó chịu. Chỉ có điều, rất nhanh lão bình tĩnh trở lại.

- Đông chủ! Trình Mạc nói:

- Ngài ra ngoài một chút, ta có chuyện muốn nói với ngài.

Nhìn dáng dấp Trình Mạc rất thần bí, Lưu Khâm có chút kỳ quái không giải thích được. Vì vậy hẳn cùng Trình Mạc đi ra khỏi gian phòng:

- Trình tiên sinh, có chuyện gì?

- Uhm, chính là chuyện số mệnh nói ngày hôm qua! Lưu Khâm không còn nhớ mình đêm qua đã nói cái gì, chỉ loáng thoáng có chút ấn tượng.

- Còn có gì không thích hợp sao? Trình Mạc nói:

- Dựa vào quan khí thôi vận mà nói, ta có biết sơ qua ... Tối hôm qua ta nghĩ tới một việc, ta có một người bạn tên là An Kỳ, vốn là người Lang Gia, hiện tại cư ngụ tại Phạm Dương cách đây không xa. An Kỳ chính là nhân vật nhất đẳng cố Tề, có bản lĩnh lớn, có thể xem người thành tựu ... Đông chủ, chúng ta há lại không tìm đến hẳn xem sao? Lưu Khâm nhún mày:

- Chuyện này không cần thiết!

- Sao lại không cần? Chuyện này cần phải làm ... An kỳ không chỉ tinh thông thuật tướng số, còn chuyên về Hoàng lão học, có tài kinh thiên động địa.

Dù gì chúng ta còn phải dừng chân tại Huyện Trương hai ngày, sao không nhân cơ hội này tới thỉnh giáo? Chuyện ở đây, giao cho Quán Anh thu xếp là được rồi. Chờ tới khi hấn thu xếp ổn thỏa, chúng ta có lẽ cũng từ Phạm Dương trở về, sau đó khởi hành, sẽ không làm lỡ đại sự của Đông chủ. Nói chung, tiểu lão nhi cho rằng, Đông chủ ngài chính tự mình đi thì hơn.

Lưu Khảm không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Hôm nay Trình Mạc làm sao vậy? Cứ một mực muốn mình đi gặp An Kỳ? Nhưng Lưu Khảm đã biết, Trình Mạc cũng là một người có bản lĩnh. Người có bản lĩnh, thường làm việc rất có thâm ý. Nếu như lão một mực làm như vậy, nhất định có dụng ý của lão. Hiện tại Trình Mạc là đại nô của mình, có thể nói là ta vinh quang lão cũng vinh quang, ta gặp nạn lão cũng gặp tổn hại, nói vậy lão sẽ không gây lên chuyện gì có hại đối với mình ... Uhm, đã như vậy, nghe lão một lần xem sao?

- Nếu như tiên sinh nói vậy, Hám nào dám thoái thác? Lưu Khảm nói:

- Chỉ là chúng ta trước hết phải tỉnh rượu đã, sau đó mới tính tới chuyện qua Phạm Dương ... Quán Anh, Quán Anh dậy đi! Quán Anh sau khi uống bát dấm, toàn thân gã mềm nhũn, lại ngã xuống đệm êm.

Lưu Khảm đi tới, gọi gã dậy.

- Quán đại ca, ta và Trình tiên sinh có chuyện phải đi Phạm Dương, nhiều nhất ba ngày sẽ quay về. Chuyện mua đồ ăn do huynh phụ trách, ba ngày sau chúng ta quay về sẽ khởi hành lên đường ... Ngựa chúng ta cưỡi đi, huynh không có chuyện gì muốn nói với chúng ta chứ? Quán Anh lúc này đã thanh tỉnh, chỉ là toàn thân mềm nhũn, không chút khí lực.

- Qua Phạm Dương làm gì? Quán Anh nói nhỏ:

- Chỉ là tuyết đêm qua lớn như vậy, phỏng chừng muốn chạy đi cũng không nhanh như vậy.

Cứ để rượu ở lại đây, các người cứ đi đi.

Được rồi, ba ngày ... Các người đừng một đi không trở về, để ta một mình bơ vơ nơi này đây.

- Thần kinh! Lưu Khảm mắng một câu, sau đó mang theo hai túi tiền, chỉnh sửa một chút. Chính giữa giờ Ngọ, cùng mới Trình Mạc rời khỏi Huyện Trương.

Lúc này, bọn họ cưỡi kỵ mã đi.

Lưu Khảm dọc đường cưỡi ngựa chạy như bay. Hấn cảm thấy sau khi được Quán Anh chỉ dạy, bản thân rất có thành tựu. Tuy cưỡi Bình An Vô Đẳng, nhưng nó cũng vô pháp làm khó Lưu Khảm. Chỉ là, nếu muốn cưỡi chiến mã, tuyệt đối là chuyện không có khả năng, ít nhất hiện tại không thể được.

Chương 76: Ta tên Khoái Triệt

- Khoái lão nhi thường ngày luôn đắc ý, con của hấn bây giờ phải làm sao đây ... Ca ca, hiện tại ngược lại, chết cũng không được an táng nha.

- Đúng vậy ...

- Ai bảo hấn là một phế nhân trời gà không chặt, cái gì cũng không hay, cả ngày chỉ biết rung đùi đắc ý!

- Đúng vậy ... Mọi người nhỏ giọng nói.

Đủ loại nghị luận ùn ùn kéo tới, Lưu Khảm nghe được rất rõ ràng.

Lông mày hấn khẽ chau lại, trong lòng cảm giác có chút không thoải mái. Sao phải vậy chứ? Người ta bán mình an táng phụ thân, không trợ giúp thì thôi, còn châu đầu ghé tai đàm phán thị phi, mặc kệ thế nào đi nữa đây cũng không phải nếp sống tốt.

Hấn nhìn về phía văn sĩ kia, chỉ thấy sống lưng gã thẳng tắp vẫn quật cường như trước.

- Cho ta ba nghìn tiền, mạng của ta chính là của người!

- Ba nghìn tiền? Có người châm biếm nói:

- Mua một ả nô tỳ cũng chỉ mấy trăm tiền mà thôi ... Triệt, giá trị của người là mấy đồng đây? Để ta nói này, người hãy tùy ý tìm một chỗ, đào một cái hố an táng cha người là được. Lão nhân này cũng không phải mệnh quý nhân, cần ba nghìn tiền làm gì chứ? Trình Mạc khẽ nói với Lưu Khâm:

- Đông chủ, chúng ta đi thôi.

- Ồ ...

- Loại chuyện như này thì nhiều lắm, hà tất vì thế mà thương hại? Quay về quán trọ nghỉ ngơi một chút, sáng mai chúng ta còn phải khởi hành lên đường.

Lưu Khâm do dự một chút, gật đầu đáp ứng.

Xoay người đang định rời đi, chợt nghe văn sĩ kia cả tiếng nói:

- Người Phạm Dương có mắt như mù, chỉ ba nghìn tiền có được báu vật, mà không ai hay.

- Khoái Triệt, người giả thần giả quỷ cái mẹ người ấy. Nếu như người là vật báu, lão tử đây chính là thần tiên.

Câu nói của văn sĩ kia, khiến rất nhiều người nhất thời cảm thấy căm phẫn đầy lòng.

Lưu Khâm cũng ngừng cước bộ, lại tỉ mỉ đánh giá văn sĩ kia lần nữa. Sau một hồi lách vào đoàn người, đi tới trước mặt văn sĩ.

- Người có thể trông trọt? Văn sĩ lắc đầu nói:

- Không!

- Người có thể buôn bán? Văn sĩ lại lắc đầu nói:

- Cũng không!

- Cưỡi ngựa đánh giặc khẳng định không tới lượt người, suy cho cùng người có tay nghề để kiếm sống đây? Văn sĩ lại lắc đầu nói:

- Tại hạ không có gì.

Lưu Khâm cười nói:

- Người cái gì cũng không biết ... Mất ba nghìn tiền mua người, người có thể nói cho ta biết, người sẽ làm được cái gì?

- Ta cái gì cũng không làm được, chỉ có ba tác lưỡi mà thôi.

Lưu Khâm ban đầu không có phản ứng gì đối với lời văn sĩ kia nói. Thế nhưng, trong mắt Trình Mạc sau lưng hắn lại chợt lóe tinh quang.

Lão vội vàng ghé vào tai Lưu Khâm nói:

- Đông chủ, người này e là một mưu sĩ! Mưu sĩ, ở đời sau còn có các xưng hô rất quen thuộc: Tung hoành gia ... Tại thời điểm năm trăm năm Xuân thu Chiến quốc hỗn loạn, tầng lớp mưu sĩ càng ngày càng lớn mạnh. Bọn họ dựa vào miệng lưỡi sắc bén để bôn tẩu khắp nơi, nương tựa người khác. Hơn nữa, theo quy mô chiến tranh không ngừng mở rộng, chư hầu các quốc gia cũng dần dần nhận thức được vấn đề này.

Thực lực của một nước: Quân lực cố nhiên quan trọng, nhưng thế tiến công trên chính trị và ngoại giao cũng là điều kiện không thể thiếu.

Vì vậy, lời mở đầu của Tôn Tử từng có: Binh giả, quốc chi đại sự, tử sinh chi địa, tồn vong chi đạo, bất khả bất sát dã.

Sau hai nghìn năm, nhân tài Châu Âu có viết danh ngôn: Chiến Tranh là một loại chính trị kéo dài Mưu sĩ chính là dựa theo hoàn cảnh xã hội mà sinh tồn.

Nhất là khi thay đổi biến pháp, Tần Quốc quật khởi, trở thành lực lượng uy hiếp sáu nước Sơn Đông. Sáu nước Sơn Đông có ý đồ liên hợp kháng Tần, còn Tần Quốc lại lợi dụng chính sách xa thân gần đánh. Vì vậy, cuộc chiến tranh kéo dài trăm năm tan hợp liên hồi lại được bắt đầu.

Mưu sĩ tại hoàn cảnh hỗn loạn, rắc rối phức tạp mà thi thố tài năng.

Bọn họ có chủ trương của chính mình, thường thường để công danh lợi lộc của bản thân mình thay đổi bất thường, mượn gió mà bẻ măng.

Đồng thời, bọn họ biết rõ thuật tung hoành, dựa vào cơ mưu trí tuệ, tài đối đáp du thuyết, lượn quanh khắp các thế lực.

Lưu Khám trăm triệu lần thật không ngờ, đi dạo phố có thể gặp được mưu sĩ. Địa vị mưu sĩ ngày hôm nay, phần lớn đã không bằng trước. Trước kia, bọn họ giỏi nhất chính là dựa vào thế lực, mượn vào thế lực mà đứng lên. Nhưng khi sáu nước bị tiêu diệt, mưu sĩ cũng mất đi chỗ dựa vững chắc.

Thủy hoàng đế cũng từng dùng mưu sĩ, biết rõ lợi hại của những người này, vì vậy tận lực tiến hành chèn ép.

Chương 77: Đạo và Kỹ

Nắng sớm vào đông thường đến rất muộn. Cứ qua giờ mao, trên bầu trời mới nổi lên ánh sáng màu trắng bạc. Ba người Lưu Khám chuẩn bị hành lý khởi hành lên đường. Trên chợ buôn la và ngựa, Khoái Triệt mua một con la đen vô cùng to khỏe, bước chân nhanh nhẹn. Trên thực tế, tiền Lưu Khám đưa cho y cũng chỉ có thể mua nổi một con la đen.

Lưu Khám cùng với Trình Mạc cưỡi ngựa phía trước, Khoái Triệt ngồi dạng chân trên lưng con la đen, hai chân đung đưa, ung dung nhàn nhã cầm một quyển mộc giản. Hành lý của y không nhiều, một cái hầu bao bên trong đều là thư tịch. Con la rất tự giác đi phía sau con ngựa, chẳng cần đến Khoái Triệt phải để tâm. Một bộ bạch tập, nhét qua cái khăn nhìn qua giống như đang để tang chứ chẳng có tí phong thái nào khác.

Gió thổi qua, cuốn vạt áo phần phật. Nhìn qua, lại có chút khí chất xuất trần giống tiên nhân.

Lưu Khám trên thân ngựa quay mình lại, nhìn Khoái Triệt ở phía sau một cái, không nhịn nổi liền cười nói:

- Vẫn cứ là tên này biết cách tìm niềm vui.

Trình Mạc cũng không nhịn nổi gật đầu nói:

- Nhìn bộ dạng của hắn đến ta còn phải ngưỡng mộ.

Sự gia nhập của Khoái Triệt khiến cho hai người Lưu Khám không thể không đi chậm lại.

Mất khoảng nửa ngày đường, mãi đến gần tối mới đến Huyện Trương. Đi thẳng đến nhà trọ, ba người để la và ngựa cho người hầu ở cửa rồi quay vào phòng. Bốn ba cả chặng đường, quả thực có chút mệt mỏi. Quán Anh uống nhiều nên đã sớm đi ngủ. Cũng may cả chặng đường những thứ cần thiết đều được chuẩn bị chu toàn, cho thấy Quán Anh không phải là người vì rượu mà làm hỏng việc.

Lưu Khám dẫn dò chủ tiệm đun một bồn nước sôi rồi tắm qua một cái cho sảng khoái.

Ở hậu thế, nhiều người cho rằng cổ nhân không quá chú ý đến vệ sinh. Thậm chí bao gồm cả Lưu Khám cũng có quan niệm như thế. Nhưng khi đến thời đại này mới biết được cổ nhân thật ra lại rất chú trọng đến điều này. Gội đầu sử dụng tạo sừng hòa với chư linh, tắm rửa cũng có cả xà phòng chuyên dùng và tảo đậu được bổ sung thêm. Thậm chí, trong pháp luật thời Tần còn có luật lệ riêng. Cứ năm ngày quan phủ lại có một ngày nghỉ, gọi là ngày hưu mộc. Dựa vào luật pháp hề là thần dân đều buộc phải gội đầu một lần, năm ngày tắm rửa một lần. Nếu không làm được việc này thậm chí còn bị xử tội từ mười ngày roi đến mười ngày đeo cùm.

Lưu Khám vốn là người rất chú ý đến vệ sinh, tự nhiên lại lưu tâm đến luật lệ này.

Đầu tiên là súc ngum nước muối trong, sau đó ngâm mình trong nước nóng, nằm trên nệm chần, rất nhanh sẽ ngủ say.

Cảm giác này sẽ kéo dài cho tới khi trời sáng thức giấc. Lưu Khâm thay bộ y phục mới đi ra cửa lớn của quán trọ. Đám người Quán Anh cũng đã dậy rồi, có thể thấy Trình Mạc đã giới thiệu về lai lịch của Khoái Triệt với gã. Lúc này hẳn ta vừa đóng xe vừa hiếu kỳ nhìn Khoái Triệt, chú ý đến từng động tác của Khoái Triệt.

- Đồng chủ, đã chuẩn bị xong cả rồi.
- Chuẩn bị xong rồi thì lên đường thôi.

Lưu Khâm và Quán Anh vẫn còn ngồi trên càn xe, Trình Mạc thì vẫn như trước, ngồi trong xe.

Còn Khoái Triệt lại leo lên con la đen, bỏ mớ dây cương về phía càn xe không để ý đến rồi ung dung lấy ra một cuốn mộc giản.

- A Khâm huynh đệ, người từ đâu ... tìm được hạng người thế này vậy.

Quán Anh hơi bất mãn nói:

- Người nhìn dáng vẻ của hắn xem, còn kiêu ngạo hơn cả Trình tiên sinh. Hôm nay muốn nói chuyện với hắn ta cũng khó đấy.

Lưu Khâm cười nói:

- Người có bản lĩnh ắt có cá tính! Quán đại ca, nếu huynh lợi hại hơn ta thì ta cũng sẽ theo huynh.
- Ta không lợi hại hơn người sao? Quán Anh vẻ mặt ngạc nhiên,
- Luận cưỡi ngựa người không thể bằng ta. Luận bắn cung người cũng thua ta.

Người nói xem, ngoài việc có thể kiếm ra tiền, nghĩ ra những chủ ý cổ quái, bộ chiến có thể thắng ta thì người có thể hơn ta ở điểm nào nữa?

- Cưỡi ngựa bắn cung chẳng qua chỉ là tiểu kỹ.

Người đọc sách như Khoái Triệt đột nhiên lại thêm lời,

- Đào Chu Công khi ra đi thì nhập tướng, lúc lui về có thể giàu có ngang bằng một nước. Khi về ở ẩn lại nhìn ra được con đường kiếm tiền, cũng là một bản lĩnh lớn. Chủ nhân nếu không có tầm nhìn thì sao có thể làm nên Tứ Thủy Hoa Điều vang danh khắp nơi trong thiên hạ. Đỗ Lăng ra đời thiên hạ vui mừng. Nếu người có được chủ nhân có bản lĩnh như thế thì quá tuyệt vời rồi.

Quán Anh nhất thời cứng họng, thật không biết phản bác lại Khoái Kiệt thế nào cho được.

Vậy mà Khoái Triệt sau khi nói xong lại cúi đầu đọc sách tiếp. Trong lòng Lưu Khâm vui hẳn lên:

- Khoái Triệt nói hay, rất hay.
- Đúng là đồ nịnh hót.

Quán Anh rít lên một câu

- Loại nịnh hót cũng còn biết nhìn mặt gửi lời. Đây cũng là một bản lĩnh lớn. Nói hay, có thể ra tướng nhập tướng; có quyền cao chức trọng, nói không tốt trái lại phải gánh thêm nỗi lo về tính mạng. Quán tiên sinh nên cẩn thận mới phải, hạng người đi nịnh nọt rất dễ mang thù, không nên đắc tội.
- Người ... Quán Anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Khoái Triệt, không biết phải trả lời làm sao.

Lưu Khâm nghĩ bụng: Cái ngữ như người, lại có thể tranh luận cùng kẻ viết sách. Năm đó hạng người như Tần Vương, tứ công tử sáu nước nếu không phải là kẻ tầm thường nhưng cũng bị hai tên Tô Tần, Trương Nghi đùa bỡn trong tay đó sao? Tranh luận với vị Tung hoành gia, thì chỉ một từ thôi: Chết!

71. Chương 78-83

Chương 78: Tửu thần Đỗ Lăng

Tổng tử hình thành vào thời kỳ đầu ở Chiến Quốc, vốn thuộc khu vực cai quản của nước Trung Sơn. Sau này quy về Cổ Triệu, năm Tần Vương Chính thứ hai mươi cuối cùng bị Tần chiếm đóng.

Nói một cách chính xác, Tổng tử là một thị trấn. Dài khoảng ba trăm trượng, rộng chừng hai trăm bốn mươi trượng, xung quanh đất đai phì nhiêu, thậm chí sự phồn hoa của nó cũng không thua kém quốc đô Hàm Đan. Song Hàm Đan giờ đây trải qua trận tàn sát của quân Tần nên sớm đã không còn náo nhiệt phồn hoa như trước kia. Chính điều này lại khiến cho Tổng tử trở thành vùng đất phồn hoa bậc nhất Bình thường mà nói một thị trấn nhỏ dân số có thể có khoảng một hai nghìn hộ, vượt qua vạn người thì vô cùng khó lường rồi.

Nhưng tình hình của Tổng tử lại không như vậy, sáu nghìn hộ, dân số tập trung ở đây vượt quá ba vạn người nhưng lại không được coi là trung tâm thành thị. Thậm chí so với huyện Cức Bồ cách Tổng tử không xa (nay là huyện Hà Bắc) tổng dân số không nhiều, có thể được coi là một ngoại khu ngoài thị trấn.

Vì vấn đề của Tổng tử mà thừa tướng Vương Quán và triều đình Ủy Ly Tư vẫn còn nảy sinh bất đồng.

Có nên sắp xếp quan viên ở Tổng tử hay không? Cũng vì thái độ không hợp tác của nhân sĩ sáu nước mà khiến cho tình trạng quan lại tần Quốc hiện lên vô cùng khốn khó. Quan lại có thể phải đến các huyện đều giết gấu vá vai thì khỏi cần nói việc ở Tổng tử bố trí một vị quan, dựa vào hiện trạng Tần quốc mà nói thì quả là việc lãng phí. Nhưng vấn đề lại ở chỗ dân số của Tổng tử quá đông, hơn nữa dân cư di cư Cổ Yến Cổ Triệu lại không thể không phòng.

Sau khi trải qua quá trình tranh luận kịch liệt, cuối cùng Tổng tử cũng được đề xuất là huyện chế, hơn nữa từ thời phải tuyển chọn quan viên từ trong lão Tần Nhân.

Huyền úy Tổng tử họ Từ là người Nhạc Dương, mọi người đều gọi ông ta là Từ Công.

Từ Công đã bốn mươi có lẽ, người gầy nhỏ bé, đôi mắt tam giác, lòng trắng đục đục khiến người khác có một cảm giác nhảm lẫn. Đây không phải là quan viên, nhìn giống như cụ già mặt mờ chân chậm. Nhưng cũng đừng để bị đánh lừa bởi dáng vẻ đó của ông ta. Ở Tổng tử, mọi người thường ngấm ngấm gọi ông ta là Từ Độc, hàm nghĩa của chữ độc này chắc chắn chẳng cần giải thích nhiều nữa.

Đoàn của Lưu Khảm sau khi vào thành cảm ứng bài của Nhâm Hiêu cầu kiến Từ Công.

Dù sao cũng là vùng đất của người ta, muốn ở đây làm việc đầu tiên thường phải đến bái ở cửa vào. Lễ nhiều, người cũng không trách được.

Từ Công cũng rất nhiệt tình, trong quan sở thiết đãi nồng nhiệt.

Không nên hiểu nhầm, vì Từ Công không phải thiết đãi Lưu Khảm ... Dù hiện tại tước vị của Lưu Khảm là Thượng Tạo, nhưng trong mắt Từ Công thì chẳng là gì cả. Từ công quan sát ứng bài của Nhâm Hiêu, đồng thời nhìn mười bình Tứ Thủy hoa điều mà Lưu Khảm mang tới Chỗ rượu này không phải là thứ có tiền cũng có thể mua được.

Cho dù là viên quan như Từ Công cũng vẫn cứ muốn thưởng thức chút diếu rượu, đây cũng là một chuyện rất khó khăn.

Về Phần Nhâm Hiêu mặc dù ở quận Tứ Thủy, cách Tổng tử mười vạn tám ngàn dặm nhưng y xuất thân thiết ứng duệ sĩ, nhất định khác biệt so với quan viên thông thường, huống hồ Nhâm Hiêu còn có bảo kiếm của hoàng đế ban cho, Từ Công nhiều ít cũng có nghe nói qua. copy tại banlong chấm us

Lưu Khảm cảm ứng bài Nhâm Hiêu cầu kiến, nói quá một chút thì trong mức độ nào đó hẳn vẫn đại diện cho Nhâm Hiêu.

Tiệc rượu vô cùng vui vẻ, Từ Công đưa ra thỉnh cầu với Lưu Khảm, cũng là nhận lời:

- Loại rượu mà Nhâm đại nhân nói ta có chút ấn tượng. Ở Tổng tử này chỉ có một nơi bán loại rượu đó, nhưng cảm giác rượu lại không sánh được với loại Hoa Điều này.

Từ Công nói xong còn cười vài tiếng Nhưng tiếng cười đó nghe ra lại giống như tiếng kêu của con vịt bị kẹt cổ, vô cùng khó nghe.

Lưu Khảm nói:

- Không biết nơi nào bán loại rượu này? Tiểu tử trẻ người non dạ mới đến nơi đây, vẫn phải phiền Từ Công chỉ bảo.

Con người vẫn thường có chút lòng hư vinh Với thái độ này của Lưu Khâm, Từ Công vô cùng thích thú bèn cười tủm tỉm mà nói:

- Chính là ở Dịch Thủy Lâu ở thành Nam. Lưu tiểu đệ nếu vội, ta có thể lập tức phái người tìm chủ nhân của Dịch Thủy Lâu đến đây. Tới lúc đó đệ hỏi hắn ta thì sẽ rõ ngọn ngành thôi.

Lưu Khâm vội nói:

- Sao dám để Từ Công xá giá? Cứ để tiểu tử đi là được rồi.

- Ừm, như vậy cũng tốt. Từ Hắc, lát nữa ngươi cùng Lưu tiểu đệ đi một chuyến, tìm chủ nhân của Dịch Thủy Lâu hỏi xem.

- Vâng! Từ Hắc là người hầu của Từ Công, vốn cao lớn thô kệch, trông có chút ngang ngược.

Thế là Lưu Khâm ngồi được một lúc liền cáo biệt Từ Công, sau đó nhờ sự chỉ đường của Từ Hắc mà đi về phía thành nam.

Dịch Thủy Lâu không khó tìm vì nó là tửu lâu lớn nhất Tổng tử Chủ nhân của tửu lâu là một người buôn bán hiền lành chất phác, tuổi tác khoảng chừng bốn đến năm mươi, nói năng chậm chạp.

Khi nhìn thấy Từ Hắc người chủ mặt đầy nếp nhăn ấy cười tươi như được mùa.

- Là ngài nói yến tửu rồi.

Nghe xong lời nói của Lưu Khâm, chủ tiệm đáp:

- Tiểu lão cho người đem lên luôn, ngài nếm thử xem? Nhưng cảm giác vị của loại Yến tửu này không ra sao cả. Hầu như đều là người Yến đến mới biết thưởng thức một chút, hơn nữa phần đa dân không hợp ... chỉ là vẫn có người thích rượu này. Cho nên rượu ở chỗ tiểu lão không nhiều nhưng lại không dám thôi bán.

Chương 79: Cầu đồ

Xa Ninh Bắt đầu từ năm thứ ba Thủy Hoàng, Doanh Chính đã hạ chiếu tu sửa đường, điều động dân phu từ các nơi.

Cự Lộc tuy thuộc đất Tam Tấn không liên quan tới chiến sự Nam chinh, nhưng về sự ảnh hưởng của nó thì khó mà tránh khỏi.

Lưu Khâm không khỏi cười khổ lắc đầu.

Vất vả lắm mới tìm được người này, không ngờ lại gặp phải chuyện như thế.

Từ Hắc nói:

- Nhưng lần trưng tập này đã kết thúc, nếu Lưu tiên sinh vẫn quá sốt ruột về việc này, không ngại chờ mấy ngày nữa.

Ta đoán chừng trước cuối năm sẽ trở về.

Chỉ là người này tính tình cổ quái, nếu Lưu sinh muốn lãnh giáo hắn, thì cần phải có chút chuẩn bị đề phòng mới được. Như vậy đi, nếu Lưu sinh nguyện ý, không ngại ở lại Dịch Thủy Lâu này. Nếu như Xa Ninh trở về, không chừng sẽ tới chỗ này, đến lúc đó cũng tiện.

Lưu Khâm suy nghĩ một chút, nghĩ việc này cũng chỉ có thể như vậy.

Bôn ba hồi lâu mới đến được Tổng Tử, không thể tay không mà về. Theo như lời lan truyền, chiến sự phía nam hôm nay tiến hành coi như thuận lợi.

Thế nhưng Lưu Khâm lại rất rõ một việc, đó chỉ là sự thuận lợi tạm thời mà thôi.

Khảo nghiệm thật sự, chính là sau khi chính phạt Lĩnh Nam mới là bắt đầu. Nếu như trước đó có thể chế ra được rượu thuốc, ít nhất có thể lại tạo nên một tước vị nữa. Sở sĩ Lưu Khâm cấp thiết muốn đi Thượng Ba, là từ khi biết được trên người mình có dấu vết Lão Tàn Nhân.share bởi MTQ b a n l o n g chấm u s

Trước đó, hẳn có thể không chút lo lắng. Nhưng hiện tại, cần phải có những dự định đầy đủ. Dựa theo Luật Tàn, quân công hai mươi tước, công sĩ cũng thế, Thượng Tào cũng vậy, mặc dù được thăng lên một tước, cũng vẫn chỉ là giai cấp bình dân.

Tuy rằng bởi sản xuất ra rượu Vạn Tuế, nên Lưu Khâm không phải đi phục lao dịch, nhưng nhất cử nhất động của hắn thủy chung vẫn chịu sự khống chế của quan phủ.

Hiện tại hắn là một Sĩ, nhưng chưa phải là Sĩ chân chính. Chuẩn xác mà nói, Lưu Khâm chỉ là một Sĩ dự bị mà thôi. Trừ phi có thể vượt lên được tước vị hàng thứ tư, hắn mới có thể chân chính mang Sĩ có ý nghĩa thật sự, hành sự cũng sẽ thuận tiện hơn.

Nhưng để làm được cũng không hề dễ dàng. Giết một giáp sĩ, mới có thể được thăng một tước ... Với tình huống hiện nay, trừ phi hắn tham gia vào chiến sự Nam chinh Bách Việt, bằng không nhất định phải tìm cách khác.

Lưu Khâm trầm tư chỉ chốc lát, lập tức gật đầu nói:

- Nếu là như thế, ta sẽ chờ hắn trở về.

Chủ nhân của Dịch Thủy Lô đương nhiên là vui mừng không gì sánh được.

Tửu thần Đỗ Lăng có thể ở lại trong tửu lâu của ông ta, đó chính là một chuyện tốt cho ông ta. Không nói gì khác, chỉ riêng nếu có thể tạo nên quan hệ thân cận với Lưu Khâm, có thể trực tiếp tìm hiểu được chút ít về Tứ Thủy Hoa Điều thì quá tốt.

Chủ nhân gia đã mở lời, mà Từ Hắc cũng đã an bài như thế, sợ là Từ Hắc ia cũng đã nhận được lợi ích ở trong đó rồi.

Luật Pháp Đại Tàn cực kỳ nghiêm khắc đối với quan viên, nhưng không có nghĩa là quan lại ai cũng là quan thanh liêm như nước. Cái tên Từ Độc này, không phải tự dưng mà bịa đặt ra, người này háo sắc tham tài, hơn nữa là một ác quan, thích hành hạ phạm nhân, cho dù lỗi của người nhỏ như hạt đậu, thì sẽ bị hắn ta làm cho tội danh to lớn như trời.

Trên không chính thì dưới tất loạn, Từ Công đã vậy, Từ Hắc thân là hạ nhân của ông ta, sao có thể tốt đẹp chứ.

Chỉ là việc này Lưu Khâm chẳng quan tâm, biết thì làm được gì chứ? Hắn chỉ là một tiểu dân, sao đâu được một người là Huyện úy? Chủ nhân gia lấy lòng Từ Hắc như nào, đút lót bao nhiêu tiền, chẳng liên quan gì tới Lưu Khâm.

Đoàn người Lưu Khâm được bố trí ở trong một tiểu viện yên tĩnh ở Dịch Thủy Lô, kiên trì chờ Ninh Xa quay về.

Thỉnh thoảng, Lưu Khâm sẽ chú ý tới người tên là Cao Lão Đà kia, có mấy lần hắn làm như vô tình nói vài câu khách sáo, nhưng Cao Lão Đà vô cùng cẩn thận, áp ứng chuyển hướng câu chuyện, hoặc có đôi khi giả ngây giả dại, rất khéo đưa đẩy chuyện, xù lên như con nhím không cho Lưu Khâm tiếp cận.

Vài lần thử, Lưu Khâm không tìm ra được nguyên cớ gì.

Gã ấy muốn giả bộ thì kệ gã vậy, có liên quan gì đến mình cơ chứ? Trong di dân sáu nước, có không ít người giống như Cao Lão Đà này vậy, cần gì phải để tâm tới chứ? Hơn nữa, đã biết chân tướng thì có thể làm gì? Chẳng lẽ là đi đối phó với Cao Lão Đà? Lưu Khâm chưa bao giờ nghĩ tới.

Hắn muốn đi Thượng Ba, nhưng lại không nghĩ dựa vào bản lĩnh của mình có thể đi Thượng Ba được.

Dần dần, Lưu Khâm cũng mất đi hứng thú với Cao Lão Đà, thỉnh thoảng tỷ thí luyện võ với Quán Anh, nói chuyện trời đất với Khoái Triệt, nghiên cứu thể chữ Lệ với Trình Mặc. Thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo, những lúc buồn chán thì lôi kéo Quán Anh cùng uống rượu.

Ngày ngày trôi qua như vậy, bất giác đã vào thời tiết rét đậm.

Chương 80: Khảng khái bi ca

Hầu như trong giây lát nói chuyện, Xa Ninh lui về phía sau một bước.

Mà một bước lui này rất kỳ diệu, nhìn bộ phục như không lớn nhưng thoáng cái đã đứng bên cạnh một cây đồng câu. Hoạt bộ... Đây là một loại phương pháp bước lướt rất inh. Lưu Khảm mắt sáng lên, nhìn chăm chú Xa Ninh. Người này, cũng không phải kẻ giết mổ chó tầm thường.

- Tại hạ Lưu Khảm, là Đông chủ của lão tửu Đổ Lãng, nghe nói tiên sinh có thể ủ được rượu ngon, vì vậy đến đây bái phỏng.

Đây cũng là lần đầu tiên Lưu Khảm chủ động nói xuất thân của mình.

Bất kể là Xa Ninh, hay là Cao Lão Đà đang đứng bên cổng tre tất cả đều ngây ngẩn cả người, vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Khảm, dường như không tin lời Lưu Khảm nói.

- Tửu thần Đổ lãng?

Xa Ninh ngạc nhiên nói:

- Người là Tửu thần Đổ lãng..A, ha ha ha ha, còn tưởng rằng Tửu thần Đổ lãng là nhân vật khó lường gì, không ngờ chỉ là một thằng bé còn chưa dứt sữa. Tứ Thủy Hoa Điều của người không tệ, chỉ là lão tử không quá thích.

Các nói chẳng khách khí, thậm chí còn có ý châm biếm.

Quán Anh không khỏi giận tím mặt! Dọc đường đi cùng Lưu Khảm, quan hệ từ xa lạ đã trở thành bạn hữu.

- Lão già kia, người...

Lưu Khảm giật giật Quán Anh, ý bảo y không nên tức giận.

- Tiểu tử vốn chỉ là vui chơi thôi, nào ngờ được mọi người yêu thích, nên mới có danh hiệu như hiện nay. Còn về phần yêu thích, ha hã, mỗi người đều có chí khác nhau, khẩu vị khác nhau, không thể ép buộc. Nếu tiên sinh là người Yến, đương nhiên là thích loại rượu nóng mạnh kia rồi.đọc tại banlong.us

Có câu Yến Triệu nhiều tráng sĩ khảng khái bi tráng, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Sắc mặt Xa Ninh trong giây lát khê đỏ ửng, nhưng không phải đỏ do bệnh trạng, mà là kích động, đỏ bừng hưng phấn.

Ánh mắt bỗng nhiên trở nên mê ly, hồi lâu, thể cốt gã tựa như buông lỏng, nhẹ giọng nói:

- Tiểu tử ngươi cũng biết ăn nói đấy. Lão Yến Nhân ta xưa nay nhiều tráng sĩ hùng liệt, khảng khái bi tráng. Bốn chữ này, quả nhiên là vô cùng thỏa đáng.

Lúc này Lưu Khảm, đã bị Xa Ninh thu hút toàn bộ lực chú ý.

Kết quả là, Cao Lão Đà đứng bên cũng lơ lửng cảnh giác theo. Lưu Khảm và Quán Anh không hề phát giác, lúc Lưu Khảm nói bốn chữ khảng khái bi tráng, trong mắt mờ đục của Cao Lão Đà tựa hồ sáng hơn, ánh lên tia loang loáng như nước mắt. Khảng khái bi tráng, tựa như đã là chuyện rất lâu rồi, có bao nhiêu lâu chưa từng uống đau đớn?

Tay gã khê run lên, lưng còng bất giác thẳng lên một chút.

Xa Ninh đột nhiên ho khan một tiếng, khiến Cao Lão Đà bỗng dưng bình tĩnh, vội vã cúi đầu, thuận thế lau đi nước mắt ở khóe mắt.

- Nói đi, tìm ta chuyện gì?

Lưu Khảm vội chấp tay:

- Ta tại huyện Bái nghe nói trên đời này có một loại rượu, tên là Rượu Yến, vô cùng cay mạnh, cũng khí khái nổi bật như người Yến. Vì vậy mộ danh đến đây, trước đó ngẫu nhiên có ném thử một chút, quả nhiên

là danh bất hư truyền, nên ta cố tình mặt dày khấn cầu tiên sinh dạy ta, làm sao để sản xuất được Rượu Yển?

- Người muốn học ủ rượu Yển?

Xa Ninh đột nhiên cất tiếng cười to:

- Rượu Yển cất chớ không có...Ta chỉ là kẻ mê cay thôi, sao có thể được xưng gọi là rượu Yển.

Nhưng....

Xa Ninh chuyển lời, nhìn chằm chằm Lưu Khâm:

- Thật ra dạy cho người cũng không khó gì, mấy chén rượu đục, sao sánh được với danh hiệu Tửu thần Đồ Lăng người. Chỉ là, ta dựa vào gì để dạy người đây? Ta dạy người thì được lợi gì?

Khí chất hùng liệt lúc trước đã tan biến, trong lời nói toát lên khẩu khí “con buôn.”

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Lưu Khâm thậm chí sẽ cho rằng Xa Ninh trước mắt và Xa Ninh vừa nói chuyện lúc nãy tuyệt đối là hai người hoàn toàn khác nhau.

- Nếu tiên sinh nguyện dạy ta, tiểu tử nguyện ra năm mươi dật hoàng kim.

Đừng nói Quán Anh, ngay cả Cao Lão Đà cũng không tìm được như hít phải luồng khí lạnh.

Chương 81. Thọ yển Từ công

Lưu Khâm nóng đầu rồi!

Kiếp trước hẳn là một người tính tình nóng nảy, sau khi tới thời đại này, bất kể là vì tình huống hiện thực của mình, hay là bởi sự sợ hãi khó hiểu, mà Lưu Khâm vẫn luôn áp chế tính cách của mình, ẩn nhẫn, giống như một người đang cẩn thận đi trên một lớp băng mỏng.

Xa Ninh không phân tốt xấu mà xuất thủ, lại nói năng ngông cuồng đả thương Quán Anh, làm Lưu Khâm không không chế được cơn giận ở trong lòng.

Xa Ninh đặc biệt ra chiêu độc ác, giống như là đang đấu với kẻ có thâm cừu đại hận với mình, muốn giết chết mình, Xa Ninh thề không bỏ qua.

Từng bước từng bước đã làm Lưu Khâm nổi giận.

Mắt thấy đồ đao trong tay Xa Ninh hạ xuống, tay trái hắn cầm kiếm đột nhiên nghiêng đi đâm tới, nhìn như rất nhẹ, nhưng trên thực tế đang sử dụng chiêu Kiếm nhận bằng khảm. Thân thể đi theo kiếm, toàn thân cất bước cực kỳ êm dịu. Chỉ nghe “đình” một tiếng, binh khí giao nhau, nghe như tiếng vang nhỏ, nhưng sắc mặt Xa Ninh lập tức biến đổi lớn, chỉ cảm thấy một đao này như chém vào không khí, chém vào một nơi mềm nhũn.

Khó chịu, vô cùng khó chịu!

Xa Ninh thầm kêu một tiếng không hay rồi, nâng đao muốn chém tiếp.

Mà Lưu Khâm cũng rất tích cực, Võ Sơn kiếm dán sát vào đồ đao của Xa Ninh, nhìn như rất thông thả, thật ra lại chuyển động liên tục vòng quanh, bộ pháp bước lướt lui về sau, bên hông dùng sức, đưa Võ Sơn kiếm hướng về sau nhẹ nhàng, một chiêu này nhìn vô cùng nhẹ, nhưng với Xa Ninh mà nói, lại như lực vạn quân kéo tới, dắt đồ đao của ông đi về trước, ông ra sức giữ tấn dưới chân, cả người gần như lão đảo.

Tiết Kiếm thuật, Vân kiếm thuật, đái kiếm thuật trong Thái cực kiếm pháp....

Ba lực lượng khác biệt cùng hội tụ một chỗ, một kích này của Lưu Khâm cũng không sử dụng lực lượng nhiều lắm, nhưng sản sinh uy lực rất lớn.

Xa Ninh còn chưa đứng vững, thì đồng câu trên tay phải của Lưu Khâm đã di chuyển.

- Nếu tiên sinh muốn phân thắng bại, vậy thì tiếp chín kích Diêu kỳ của ta!

Lời còn chưa dứt, Tam Cung Bộ dưới chân Lưu Khảm cùng hoạt động, đồng câu trong tay làm đao, cử động theo thân, một tiếng hô vang, chém ngang ra.

- Nam nhi hà bất ái ngô câu

Thu thủ quan sơn ngũ thập châu

Thỉnh quân tạm thượng lăng yên các

Nhược cá thư sinh vạn hộ hầu

Một bài thơ Nam Viên của Lý Hạ đời Đường, mệnh môn vô khí nam nhi. Đây không phải là một kẻ lỗ mãng không hỏi thị phi đen trắng mà rút kiếm chung quanh, mà là một loại tinh thần, làm ôi một người trước khi uể oải dừng chân đều kinh ngạc không biết làm sao.

Rất ít người mang theo ngô câu, chỉ mang kiếm là chính, nhăm cổ dưới hoàng hôn, đeo ngô câu phóng ngựa huyết sao dài đầy oai hùng, khiến Cao Lão Đà đứng bên mắt sáng rực.

Chẳng phải khi xưa mình cũng từng như thế? Nam nhi đại trượng phu, có cái nên làm, có việc không nên làm... Năm xưa Kinh Kha đi hành thích Tần Vương, nước lạnh gió rền vang, mà nay mình tham sống sợ chết, là vì cái gì? Chẳng phải là vì Lão Yến Nhân mỹ lệ đó sao? đọc tại banlong.us

Cùng lúc đó, Lưu Khảm vừa ca vừa mượn thế, thân hình liên tục quay chín lần, đồng câu mang theo vạn quân lực, rung động ong ong.

Đang, đang, đang...

Tiếng kim thiết vang lên liên tiếp, giống như tiếng chuông vang dội, khiến cho Cao Lão Đà nhiệt huyết dâng trào.

Nhưng Xa Ninh lại không dễ chịu ...Trước kia ông có thể dựa vào độ dài và trọng lượng của đồ đao này, thế nhưng từ lúc bị Lưu Khảm dùng Thái cực kiếm pháp phá vỡ đao thuật của ông, rất nhanh đoạt nhập vào giữa. Một tắc dài, một tắc mạnh, một tắc ngắn, một tắc hiểm...Lưu Khảm chín vòng liên kích, lực đao một chút lại lớn một chút. Xa Ninh hai tay nắm đao liên tục tận lực đón đỡ, nhưng chân lại liên tiếp lui về phía sau.

Đang!

Một kích cuối cùng, cán đao đồ đao trong tay Xa Ninh bị đập cong lại không còn hình dạng.

Ông lão đảo, hai tay ngoắc chặt cán đao, lui liên tục rồi phệt mông xuống đất, thở dốc.

“Tên tiểu tử này còn điên cuồng hơn cả ta nữa sao?”

- Lưu Sinh, dừng tay!

Cao Lão Đà đột nhiên cất tiếng, lao ra, chân cũng không còn khập khiễng nữa, chắn ngang trước người Xa Ninh.

Lưu Khảm thu chiêu, neho mắt chăm chú nhìn Cao Lão Đà.

- Cao tiên sinh quả nhiên không phải người thường... Ha hã, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Cao tiên sinh, ta đã đoán thân phận người không hề tầm thường rồi.

Quán Anh đứng ở cửa viện, mắt trợn trừng mồm há hốc.

Một người gù thọt chân, trong nháy mắt chẳng thọt cũng chẳng gù, khí chất hoàn toàn khác biệt rồi.

- A Khảm huynh đệ, đây là...

- Tần cầu, đừng nhiều lời vô ích, muốn giết ta, cứ việc động thủ!

Xa Ninh giãy dụa đứng lên, đứng thẳng sừng sững với Cao Lão Đà.

Cao Lão Đà cười khở:

- Cầu tử, nếu hần thật sự là Thiết ưng duệ sĩ, thì chỉ sợ giờ ngươi đã chết rồi.

- Nhưng trong tay hấn rõ ràng là Võ Sơn kiếm!
- Người có Võ Sơn kiếm đâu nhất định là Thiết ưng duệ sĩ.

Cao Lão Đà vừa nói vừa chấp tay:

- Lưu sinh, lúc trước không hiểu chuyện mà đắc tội, hai người chúng ta xuất phát từ sự cẩn trọng, cũng là bất đắc dĩ. Cầu tử lỗi mắng, ta thay mặt lão xin lỗi người. Về phần việc người cần, ta chắc chắn sẽ khuyên lão đồng ý.

Lưu Khám nhú mày, hỏi:

- Rốt cuộc người là ai?
- Tại hạ, Cao Tiệm Ly!

Cái tên này nghe quen tai quá, tựa như đã nghe ở đâu đó rồi. Lưu Khám còn đang cố gắng nhớ lại, thì Quán Anh đứng bên cạnh lại thất thanh.

- Người chính là Cao Tiệm Ly? Là bằng hữu của Kinh Kha, Trúc vương Cao Tiệm Ly?
- Chính là tại hạ!

A, mình nhớ ra rồi...Cao Tiệm Ly, Cao Tiệm Ly, là bằng hữu tốt của Kinh Kha. Lúc này Lưu Khám cũng đã nhớ ra lai lịch của Cao Tiệm Ly. Chỉ là thứ mà hấn nhớ ra cũng chỉ là kiếp trước từng xem một bộ phim điện ảnh.

Bộ phim này nói về Cao Tiệm Ly, dường như còn thêm thắt vào một mối tình vô cùng mãnh liệt.

Trong ấn tượng của hấn, tựa như Doanh Chính cũng không rõ về một người như này, cho nên người này cũng không quá nổi danh.

Nhưng đó vẫn là một người có tên tuổi!

Lưu Khám suy nghĩ một chút, rồi ném đồng câu trong tay ra ngoài, hấn than nhẹ một tiếng, xoay người kéo tay Quán Anh:

- Chúng ta đi thôi.
- Lưu sinh không muốn sao?

Cao Tiệm Ly cũng thật không ngờ Lưu Khám nói đi là đi, nên vô cùng kinh ngạc cất tiếng hỏi.

Lưu Khám cười nói:

- Là của ta, cuối cùng sẽ là của ta, cưỡng cầu không được. Nhưng xin tiên sinh hãy nghe một lời của ta.

Nên buông tay thì buông tay...Có một số việc, cưỡng cầu không được. Ta tuy rằng là một Lão Tàn Nhân, nhưng lại cực kỳ bội phục dũng khí của tiên sinh. Sinh không gặp thời, thật đáng tiếc. Đi đi, hãy rời khỏi đây đi...Hãy làm một Lão Yển Nhân, giữ lại khí khái hùng hồn.

Cao Tiệm Ly và Xa Ninh đều ngây ngẩn cả người.

Chương 82-83: Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn

Lần đầu tiên nhìn thấy Từ công, Lưu Khám cũng không có cảm nhận gì cả, chỉ thấy ông ta bề ngoài có chút lôi thôi lếch thếch.

Thế nhưng khi một lần nữa gặp Từ Công, thì hấn lại thấy ông ta thay đổi.

Thời gian ba ngày nhoáng cái trôi nhanh.

Cao Lão Đà, không, là Cao Tiệm Ly vào buổi tối từng xuất hiện, nhưng không phải mang tới phương thức chế rượu Yển, mà là xin thôi việc với chủ nhân gia của Dịch Thủy Lâu. Vị chủ nhân gia kia vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, thậm chí còn có chút đau lòng. Dù sao Cao Tiệm Ly cũng đã ở Dịch Thủy ở bảy tám năm, tuy bề ngoài khiến người khác ghê sợ khó gần, nhưng nghĩ kỹ, mấy năm nay gã luôn chăm chỉ chịu khó.

Những việc nhọc nhằn những nơi bẩn thỉu đều do Cao Tiệm Ly đi làm.

Có đôi lúc ông ta còn đánh mắng gã hai câu, gã cũng cười ha hả không để tâm.

Hôm nay đột nhiên gã xin thôi, chủ nhân gia đúng là vô cùng luyến tiếc. Nhưng Cao Tiệm Ly quyết tâm muốn ra đi, ông chủ có khuyên bảo thế nào cũng không được.

Lúc Lưu Khâm ra khỏi cổng cũng có gặp thoáng qua Cao Tiệm Ly.

Trong giây lát, hần phát hiện ánh mắt của Cao Tiệm Ly không còn mờ đục nữa, thay vào đó là sự kiên định.

Vì vậy, Lưu Khâm hướng về phía Cao Tiệm Ly cười cười, nhưng Cao Tiệm Ly làm như không thấy, như hai người xa lạ vậy, sau đó hiên ngang đi.

Có lẽ đã nghe lời khuyên của mình rồi!

Trong lòng Lưu Khâm cảm thán: Có thể vượt qua cuộc sống yên ổn trong quãng đời còn lại, thật ra cũng là sự lựa chọn không sai.

Trong Dịch Thủy lâu, tiếng nhạc vang lên.

Từ công mặc quan phục mới tinh, cười ha hả chào hỏi khách khứa, thấy Lưu Khâm và Quán Anh tới, cặp mắt tam giác của Từ công híp lại thành một kẻ hở, nụ cười càng tươi hơn.

- Lưu sinh, mau mau mời đến!

Lưu Khâm chấp tay nói:

- Đại thọ Từ công, thứ cho tiểu tử chẳng hay, vì vậy không kịp chuẩn bị lễ. Vì quá vội vã mà lễ không chu toàn, xin Từ công chớ ghét bỏ.

Nói xong, Quán Anh cùng Khoái Triệt dâng quà lễ lên.

- Tửu thần Đỗ Lăng, Lưu Sinh huyện Bái dâng hạ lễ mười bầu Tứ Thủy trầm diêu, hoàng kim hai dật!

Trong tửu lâu vốn đang ồn ào náo động, thoáng cái trở nên lặng ngắt. Từ Công đang cười tươi thì càng sáng lạn, ánh mắt nhìn Lưu Khâm đã khác biệt rồi. Không nói rượu Đỗ Lăng là rượu hàng đầu trong thương nhân, mười bầu Trầm diêu, hoàng kim hai dật, có thể nói đó là phần hạ lễ nặng nhất từ đầu yến thọ đến giờ. Sao Từ công không vui được chứ?

Không những ông ta hài lòng, mà mặt mũi càng được thể hiện.

Lưu Khâm là ai? Rõ ràng chỉ là một bạch đinh, nhưng trên người mang thân phận tửu sư do Hoàng gia ngự dụng, người bình thường không thể sánh bằng.

- Lưu tiểu đệ, khách khí quá, khách khí quá.

Từ công liên tục nói:

- Lễ trọng như vậy, khiến ta khó mà nhận được.

- Đại nhân là quan, tạo phúc hương dân, quả thật là tấm gương cho bách quan dưới sự cai quản của Đại Tần ta, tâm ý nhỏ thôi, mong đại nhân chớ từ chối.

Lời lẽ này của Lưu Khâm vô cùng thâm sâu, nhưng lại không thể không nói, đồng thời còn tươi cười lấy lòng.

Trong lúc nhất thời, những tiếng nịnh nọt a dua thi nhau nổi lên, khiến Từ Công thích hư vinh rất vui mừng. Bởi vậy cái nhìn đối với Lưu Khâm lại tăng lên một bậc, cầm tay Lưu Khâm đi vào thượng đường, an bài ở vị trí đầu.

Mà thương nhân chung quanh đều khom lưng cúi đầu.

Lưu Khâm kéo kéo Quán Anh:

- Quán đại ca, nhẫn nại một chút, đừng để người khác tức giận đấy. Cứ để hần đắc ý đi, ngày sau sẽ gặp báo ứng. Có câu, người đang làm, trời đang nhìn.

Vốn là Quán Anh không muốn đến, nhưng người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Nếu cúi đầu, thì đừng để ý người khác.

Vì vậy liền theo Lưu Khảm tới đây.

Nghe lời khuyên của Lưu Khảm, Quán Anh miễn cưỡng cười.

- Lão già này đúng là tham tiền.

Lưu Khảm suýt nữa thì phun ngụm rượu ra ngoài, quay sang nhìn Quán Anh:

- Lịch sự, nhã nhặn chút.

Quán Anh cười, vẻ mặt bí hiểm uống rượu, khi nói chuyện cũng không nhìn ra trong lòng y không thoải mái.

Buổi trưa, tiệc rượu bắt đầu.

Hôm nay, Dịch Thủy lâu cũng không tiếp khách ngoài, các tân khách ăn uống linh đình, thức ăn bưng lên nhiều như nước chảy, thể hiện rõ Từ công ở tại Tổng tử này là địa vị địa đầu xa không thể dao động. Xã giao giả tạo nhưng vẫn làm bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua ngũ vị.

Chủ nhân gia của Dịch Thủy lâu bố trí một tiết mục trợ hứng: đánh trúc.

Trúc, là một loại nhạc khí đánh dây, hình dạng giống đàn tranh của hậu thế, có mười ba dây, dưới dây có trụ. Thời gian diễn tấu, lấy tay trái giữ mặt dây, tay phải cầm trúc xích đặc chế, đánh dây phát ra âm thanh. Đây là nhạc khí lưu hành nhất thời đại Tiền Tần, thậm chí so với đàn cổ thì nó còn lưu hành hơn. Khởi nguyên là đất Sở, âm thanh bi kháng mà mãnh liệt, được lưu truyền rộng rãi trong nhân gian.

Đánh trúc là một loại trào lưu, trong tiệc rượu mà không có tiết mục này thì quy cách của tiệc rượu sẽ bị coi là thấp kém.

Kiếp trước Lưu Khảm cũng từng nghe nói đến nhưng chưa bao giờ thấy, bởi vậy mà rất hứng thú chờ đợi tiết mục này. Cùng chia sẻ niềm đam mê truyện tại website banlong chấm us

Không bao lâu, một nữ tử ôm đàn bước ra thượng đường.

Nàng khom người hành lễ với mọi người, sau đó ngồi xuống, một tay đặt lên dây, tay kia cầm trúc xích lên, chuẩn bị.

Trong giây lát, trong thượng đường lặng ngắt như tờ.

Đây là một loại lễ. Tuy rằng xuân thu Chiến quốc năm trăm năm, làm cho lễ nhạc tan vỡ, phong nhã Tụng không còn sót lại gì, nhưng lễ này, thủy chung vẫn bảo tồn trong lòng mọi người. Nhạc, là một thứ cực kỳ tao nhã, nếu không có lễ, thì không thể nào thưởng thức được tinh túy trong đó.

Ngay cả Từ công cũng ngồi nghiêm chỉnh.

Tranh ——

Trúc xích khẽ gõ lên dây, tay nàng dài nhỏ, theo biến hóa như truyện Hoa hồ điệp mà di chuyển.

Nhạc khúc đông đặc, chảy ra từ dưới xích, trên dây, trong tay. Loại cảm giác này đủ để lòng người dâng trào.

Tất cả mọi người không dám đi ra, thậm chí lúc bước đi cũng phải đi thật chậm.

Nhưng sắc mặt Từ công dần dần khó coi.

Lưu Khảm không quá hiểu âm nhạc, chỉ cảm thấy từ khúc này khảng khái, bi tráng làm huyết mạch như thiêu đốt, cảm xúc hết sức chân thật, thậm chí còn có một thứ cảm giác kỳ lạ, từ khúc như vậy, phát sinh từ trong tay nữ tử, mang đến cảm giác vô cùng kỳ diệu.

- Đây là từ khúc gì?

Lưu Khám phát hiện mọi người ở thượng đường đều có nét mặt cổ quái.

Khoái Triệt thấy chung quanh không ai chú ý, bèn ghé lại gần hần, nói nhỏ:

- Chủ nhân, đây là bài Dịch Thủy tống biệt trứ danh đấy.

Dịch Thủy tống biệt?

Lưu Khám không kịp phản ứng.

Giọng của Khoái Triệt rất nhỏ, nên không bị ai chú ý.

Gã lại ngồi phía sau Lưu Khám, vì vậy tiếp tục thì thầm giải thích:

- Đó chính là bài Dịch Thủy tống biệt mà Kinh Kha lúc biệt ly đã hát đó.

“Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ bất phục hoàn...”

Lưu Khám thấy lạnh cả người, quay lại nhìn Khoái Triệt, ý hỏi: Từ khúc này chẳng phải đã bị cấm rồi sao?

Không sai! Kinh Kha đi thích sát Tần Vương, người trong thiên hạ đều biết. Mà Dịch Thủy tống biệt, cũng là bởi Kinh Kha mà danh truyền hậu thế. Nó lưu hành không chỉ giới hạn bởi Kịch trúc, thậm chí có người còn đổi thành cầm, sanh, cổ, chung...bất âm hợp tấu đại nhạc khúc.

Trong giáo ti nhạc phường sẽ không diễn tấu từ khúc này, nếu không sẽ bị phạt.

Tuy rằng Thủy hoàng đế hạ lệnh cấm, nhưng trên thực tế, ngoại trừ đất Tần ra, sáu nước Sơn Đông căn bản không hề chấp hành. Cái gọi là người cấm cứ cấm, người đàn hát cứ đàn hát. Từ khúc này càng cấm lại càng lưu hành.

Sắc mặt Từ công vô cùng khó coi nhưng cũng không thể làm gì, đây là tục lệ, đây là trào lưu..

Cái gọi là pháp luật cũng xử lý được số đông, toàn bộ người trong thiên hạ đều truyền xướng từ khúc này, chẳng lẽ lại giết hết hay sao? Chỉ là làm quan lại Lão Tần, trong lòng Từ công tóm lại không thấy thoải mái, lông mày chau lại, khế hừ một tiếng.

Khúc nhạc đánh xong, mọi người đều vỗ tay tán thưởng.

Cô gái kia ôm trúc hành lễ tạ ơn, đang định đi ra, bỗng thấy một nam tử trung niên từ hạ đường đứng lên, trầm giọng nói:

- Âm điệu cũng có tình, thủ pháp đánh trúc của ngươi tuy rằng tinh diệu, nhưng vẫn không nắm được tinh túy trong đó, đã làm hỏng từ khúc này.

Người này cao tám xích, vóc người thon dài, đầu đội Trách đỏ xanh giao nhau, mặc áo màu xanh, càng tăng thêm khí chất hơn người.

Y đi tới thượng đường, lớn tiếng nói với nàng:

- Nếu trong lòng không có hào khí khảng khái bi tráng, ở một nơi vô nghĩa, dù ngàn vạn người nghe cũng không để trong lòng. Dù thủ pháp ngươi tinh diệu, cuối cùng cũng trở nên tầm thường, không thể tấu ra tinh túy trong đó.

Cô gái kia là đại gia đánh trúc bậc nhất trong Tổng Tử thành.

Từ lúc học và đánh Dịch Thủy tống biệt, chưa bao giờ bị người ta chỉ trích như vậy, trong lúc nhất thời mặt đỏ bừng lên.

- Ngươi là ai?

Chủ nhân gia của Dịch Thủy lâu đứng lên, lớn tiếng quát:

- Đây là thọ yến của Từ công, ngươi dám làm càn như thế, chẳng lẽ muốn chết?

Trung niên kia bình thần mỉm cười, nhận lấy Trúc trong tay cô gái.

Y quỳ ngồi xuống, đặt Trúc trước người:

- Bởi chính vì thọ yển của Từ công, tại hạ tài mọn, xin tặng khúc nhạc chúc mừng Từ công, chẳng hay có được không?

72. Chương 84-86

Chương 84: Trở về nhà

Sau khi thấy rõ mặt người đó, Lưu Khảm mới thở phào một hơi.

Còn Quán Anh vô cùng khẩn trương, từng bước tiến tới bên cạnh Lưu Khảm mơ hồ cùng Lưu Khảm hình thành thế giáp công, chăm chăm nhìn đối phương.

- Vì sao không khuyên nhủ hần?

Lưu Khảm nói:

- Hần không thành công, cũng không có khả năng thành công. . . Còn uống phí chịu một phen lãng nhục, sao lại phải tự làm khổ mình chứ?

- Đây là lựa chọn của y!

Người kia khoác kiện áo lông cừu, trên lưng đeo một kiện đồ, đầu quần khăn có hai màu hồng và lam.

Y chính là tên cầu đồ Xa Ninh.

- Lão Cao tính tình rất quật cường, nhận thức chuẩn sự tình, nhất định không ai có thể thay đổi.

Tại điểm này hần và gã kia rất khó có thể tương tượng.

- Tám năm trước, ta và lão Cao tặng gã kia Dịch Thủy Hà, Đan Thái Tử cũng ở đó, tuy thanh thế rất lớn, nhưng ta lại biết, y không thể thành công. Hiện tại, ta lại muốn tặng lão Cao, tuy ta rất minh bạch, hần không thể thành công, nhưng không có cách nào khuyên can y.

Lưu Khảm nhìn cái gã trước kia từng ẩu đả với hần, trong lòng có một loại cảm giác khó nói thành lời.

Xa Ninh thở dài một hơi:

- Người tại công đường cầu xin cho lão Cao, ta đã thấy cả. .. Ta vẫn rất căm ghét người, nhưng cũng muốn tạ ơn người. Đây là phương thức chế rệu người cần! Trong phòng của lão Cao còn có một ít công cụ, nếu như người muốn có thể mang đi.

- Ta biết người muốn nói gì!

Có một số việc muốn làm, nhưng lại không cần biết nó đúng hay sai.

Trước kia ta không đồng ý cho Kinh Kha đi, bởi vì ta nghĩ, làm như vậy không đáng; ngày hôm nay ta cũng không đồng ý với hành động của lão Cao, nguyên nhân cũng vậy, thật không đáng. Nhưng chung quy bọn họ vẫn làm. . . Qua ngày hôm nay, người sẽ không tìm được ta. Căn nhà kia, xin người hãy đốt đi.

Ở Tổng Tử tám năm, cũng nên đi!

- Người muốn đi đâu?

- Đi tới chỗ cần đi. . .

Xa Ninh nói xong, nhét chiếc chìa khóa đồng vào tay Lưu Khảm, cũng không quay lại phòng trọ.

Những người này, rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Xa Ninh cũng tốt, Cao Tiệm Ly cũng tốt, tâm tư bọn họ khiến Lưu Khảm rất khó lý giải. Có thể nhận ra không có liên quan tới thù quốc hận gia.

Không như vậy? Thì là gì?

Lưu Khám cầm chiếc chìa khoá, cũng không lập tức xem xét căn phòng của Xa Ninh.

Về chỗ ở tại Dịch Thủy lâu, để Trình Mạc và Khoái Triệt thu thập hành trang, chuẩn bị khởi hành lên đường. Sau đó, hắn mang theo một bầu Tứ Thủy Hoa Điều, muốn vào tù lao thăm hỏi Cao Tiệm Ly. Thế nhưng bồi hồi ngoài nhà lao một hồi lâu, cuối cùng cũng không tới thăm hỏi.

Thân phận của Cao Tiệm Ly thực sự quá nhạy cảm!

* * * * *

Ngày hôm sau, Lưu Khám tới phủ nha một chuyến.

Lấy danh nghĩa thăm hỏi Từ Công, lại bóng gió hỏi tin tức về Cao Tiệm Ly. Đương nhiên, Lưu Khám hỏi phi thường mật mờ.

Từ Công cũng không quá để ý.

Giờ khắc này, lão đang chìm đắm trong vui sướng. Bắt được Cao Tiệm Ly, có thể tưởng tượng, con đường làm quan của mình càng tiến nhanh thêm một bước.

Năm xưa Kinh Kha đã mang đến một sự chấn động cho Thủy Hoàng Đế, thậm chí có chút sợ hãi.

Vì thế, Thủy Hoàng Đế phát binh thảo phạt Yến Quốc, khiến Yến Vương phải dâng lên thủ cấp của Đan Thái Tử. Tất cả những người có liên quan với Kinh Kha, dù chỉ có chút quan hệ, cũng đều bị bắt lại, trong đó bao gồm kiếm khách Triệu Quốc cực kỳ nổi danh là Cái Nhíp. Có thể nói là liên lụy cực kỳ rộng.

Cao Tiệm Ly cũng nằm trong danh sách đó.

Sau khi trải qua sự việc này, Cao Tiệm Ly liền mai danh ẩn tích, chưa từng xuất hiện.

Tám năm qua, thi cốt Kinh Kha sớm đã vô tồn, Cái Nhíp cũng bị áp giải đi Ly Sơn. . . Nhưng Thủy Hoàng Đế chưa bao giờ quên Cao Tiệm Ly.

Cho nên tâm tư Từ Công rất tốt.

Đối với câu hỏi Lưu Khám xem như vô ý, cũng không thêm để ý.

Cao Tiệm Ly sau khi bị giam giữ vào đại lao đã được cách ly. Từ Công cũng tiêu hao thời gian thăm vấn y, mà phái người ngày đêm chạy sáu trăm dặm tới Hàm Dương. Từ lời nói của Từ Công, Lưu Khám còn biết được chút tin tức.

Thủy Hoàng Đế Doanh Chính, mười ngày trước đã tuần thú phương Đông lần thứ hai.

Hôm nay xa giá đã ra khỏi Hàm Cốc quan!

- Lưu tiên sinh quay về huyện Bái, lão phu thực sự có một đề nghị muốn nói với tiên sinh. Dựa theo hành trình, nếu như tiên sinh lúc này rời đi, e là trùng với lộ tuyến Bệ hạ tuần thú. Cho nên, ta đề nghị tiên sinh không nên đi đường Hàm Đan, tốt nhất nên đổi tuyến đường thông qua Hàm Đan An Dương, mà qua thành Cao, vượt qua Hoàng Hà, qua Hồng Cầu, đi qua Đại Lương, từ Năng quận tiến nhập quận Tứ Thủy. Lộ trình xa một chút, nhưng không gặp nhiều chuyện phiền phức.

Tâm tình tốt, đều bộc lộ ra tình cảm thân thiết như vậy.

Hồng Cầu là kênh đào nối liền Hoàng Hà và Hoài Thủy. Xây dựng từ năm 360 trước công nguyên.

Tựa hồ nói như vậy rất có đạo lý, như vậy, vừa vặn không trùng với đường đi của Thủy Hoàng Đế. Quả thực đường xa, nhưng có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Lưu Khám tạ ơn Từ Công, sau đó cáo từ rời đi.

Có một việc hắn rất cuộc thả lỏng tâm tình. Không có thư hồi báo từ Hàm Dương, Từ Công tuyệt đối không tìm Cao Tiệm Ly gây phiền phức.

Chuyện này, dừng lại ở đây đi.

Chương 85: Bác lãng Nhất Chùy

Phía tây Hồng Cầu có một nơi gọi là Bắc Lãng Sa.

Không có gì ngoài bãi hoang mạc rộng lớn, không ngọn cỏ, không khe núi, cũng không thấy khe suối, phóng nhãn nhìn lại chỉ thấy một mảnh cánh đồng hoang vu. Bò dê đứng rải rác trên cánh đồng, có thể thoát nhìn là hiểu ngay. Chỉ là, tại thời điểm giữa xuân, nơi đây bão cát ngập trời giống như cổ tên Bắc Lãng Sa.

Lúc này đang giữa mùa xuân.

Trì Đạo mới tu bổ có thể nối liền tới Đại Lương.

Con đường này cũng là con đường xuất hiện sớm nhất trong lịch sử. Dài khoảng chừng 69 thước, trên đường cứ cách ba trượng lại có một thân cây.

Nền đường là kim loại dày và bền vững.

Trung tâm đường là bộ phận dùng cho xe ngựa của Hoàng Đế đi tuần, đại thần dưới trướng Hoàng Đế, bách tính, thậm chí hoàng thân quốc thích cũng không có quyền sử dụng.

Thủy Hoàng Đế tháng 11 rời khỏi Hàm Dương, chuẩn bị tuần thú Sơn Đông lần thứ hai.

Sau khi dừng tại quận Tam Xuyên thời gian ngắn, đoàn xe lại khởi hành lên đường, dọc theo đường Đạo Trì mà đi tới Đại Lương. Khi tới Hồng Cầu, Thủy Hoàng Đế Doanh Chính xem xét công trình Hồng Cầu đang trong giai đoạn tu bổ. Sau khi đi qua hai đoạn đường này, thì tới Bắc Lãng Sa chính là lúc bão cát bùng khởi mạnh nhất. Cát bụi cuộn khởi, phô thiên cái địa, khiến đại địa trở nên hôn ám.

Đại thần Võ Cường, Vu Huỳnh nỗ lực khuyên can Thủy Hoàng Đế, chờ tới khi bão cát yên lặng rồi xuất phát.

Thế nhưng sau khi bình định sáu nước, Thủy Hoàng Đế hôm nay đã không còn là Doanh Chính trước kia nữa.

Thiên cổ nhất đế, tự nhiên có khí phái khác người thường. Thủy Hoàng Đế truyền lệnh xa trượng ngược gió mà đi, cũng cầu thần linh dẹp yên bão cát. Trong tâm tư của Doanh Chính, ông là Hoàng Đế, là Thủy Hoàng Đế công lao cái thế hơn cả Tam Hoàng Ngũ Đế. Cho dù là thần linh cũng phải nghe theo chiếu lệnh của ông.

Thế nhưng, bão cát không hề ngừng lại, trái lại càng lúc càng lớn hơn.

Đây là nguyên nhân khiến tốc độ đoàn xe chậm lại, quan viên ven đường lại phải dân phu chuyên môn quét dọn Trì Đạo.

Tốc độ giống như sên bò, khiến cho Thủy Hoàng Đế trên xe ngựa không khỏi buồn ngủ. Chỉ là, Thủy Hoàng Đế có thể ngủ, nhưng không có nghĩa những người khác có thể như vậy. Ít nhất là Trung xa phủ lệnh Triệu Cao phụ trách bảo vệ ngựa xa của Thủy Hoàng Đế, sẽ không thể được thư giãn.

Giữa giờ ngo, bão cát càng lúc càng lớn.

Bão cát dày đặc che thiên tế nhật, hầu như không thể nào nhìn thấy rõ người bên ngoài có bộ dáng gì..

Cũng may dọc đường đi đều là bình nguyên, không có khe suối khe núi, tâm tình rất nhiều người vô tình buông lỏng xuống.

Đi tới Bắc Lãng Sa, lại thấy sóng cát cuộn khởi.

Ngay khi tất cả mọi người cảm thấy không có chuyện gì phát sinh, đột nhiên đồng cát ngoài Trì Đạo lại bắt ngờ di chuyển.

Một người mặc giáp trụ từ đồng cát chạy ra.

- Trương cầu, xuất kích!

Lời còn chưa dứt, chum cát bụi đột nhiên phóng lên cao. Một lực sĩ thân cao gần mười trượng, vai rộng lưng eo từ sa địa cạnh Trì Đạo xuất hiện, trong tay mang theo một chiếc thiết chùy hình cầu, dưới chuôi trì có gắn xiềng xích. Chỉ nghe có thanh âm vù vù truyền đến, lực sĩ kia rống lớn một tiếng, thiết chùy kia bay ra khỏi tay. Vù một tiếng, kinh phong nổi lên bay về phía xa trượng trắng lẹ trên Trì Đạo.

Triệu Cao vẫn duy trì cảnh giác, che một chiếc khăn đen trên mặt.

Bão cát quá lớn, tầm nhìn của y không quá xa. Hơn nữa, tiếng gió thổi gào thét che giấu đi rất nhiều tiếng động khác thường.

Âm hưởng vù vù truyền đến, trong lòng Triệu Cao chấn động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đoàn bóng đen bay về phía xa trông y điều khiển, y không khỏi quát lớn một tiếng:

- Không ổn rồi.

Trên xe cất bước di chuyển, thuận tiện cầm một cây giáo đồng cắm trên càng xe. Đón tiếp bóng đen càn quét tới.

Keng!

Âm hưởng kim loại va chạm vào nhau từ phía chân trời xa xa vọng lại.

Lòng bàn tay của Triệu Cao bị chấn động tới mức vỡ nát, làm máu tươi chảy đầm đìa. Chỉ là cũng bởi một kích y đánh ra, cũng khiến thiết chùy mất vương hướng.

Bịch. . .

Thiết chùy đập trúng giữa pho xa theo sát phía sau.

Ngồi trong xe chính là Sủng Phi mới được Doanh Chính thu nạp. Vang mạnh một tiếng, sau đó thiết chùy phá vỡ thùng xe, rồi đập vỡ đầu Sủng Phi.

- Bảo vệ xe ngựa, bảo vệ Bệ hạ, truy bắt thích khách!

Triệu Cao lớn tiếng la hét, nghe mệnh lệnh rất mâu thuẫn, nhưng không tạo lên bất cứ hỗn loạn gì.

Hơn trăm gã vệ sĩ chạy tới vây quanh xa trường của Thủy Hoàng Đế. Trong đoàn người, hơn mười chiếc xe ngựa gào thét xông ra ngoài. Người trên xe cầm giáo đồng trong tay, lưng đeo cung, miệng tru lớn.

Ngoài rừng xanh, tình hình trên Trì Đạo mờ mịt không thấy rõ.

Chỉ là loáng thoáng nghe được có tiếng gào thét thảm thiết, trong lòng gã thanh niên mặc giáp trụ không khỏi vui mừng xoay người rời đi:

- Trương cầu, nhanh chút đi!

Tráng hán trong rừng cây, không nói nhiều lời quay đầu đuổi theo.

Chỉ là trong lúc y hành động, đôi lúc lại có thanh âm xiềng xích chạm vào nhau.

Hóa ra, bạo phát từ trên người Trương Cầu. . . Chuẩn xác mà nói, chính là dây xích đồng dài hai trượng quấn quanh. Xích đồng to khoảng bằng cánh tay đứa nhỏ mới sinh, ít nhất cũng nặng bốn năm mươi cân, vờn quanh trên người y. Sau lưng còn có hai đầu thiết chùy dài khoảng chừng ba thước, một đầu nhỏ, một đầu to, trọng lượng mỗi đầu thiết chùy ít nhất cũng nặng bốn năm mươi cân.

Như vậy chẳng khác nào tráng hán kia vác trên lưng vật nặng một trăm năm mươi cân.

Tại trọng lượng lớn như vậy, đã khiến tốc độ chạy của gã chậm lại. Chỉ là, tráng hán kia tựa hồ không có cảm giác gì đối với vật phẩm trên lưng, thoạt nhìn động tác cực kỳ bình thường.

Xe ngựa chạy ra khỏi Đạo Trì, liền thấy thân ảnh tráng hán phía xa xa.

Một gã Trung xa phủ vệ nhẹ nhàng kìm dây cương trên tay, thuận thế giương cung cài tên, bắn về phía bóng lưng tráng hán một tiễn.

Chương 86: Đại Thiết Chùy

Khoái Triệt nhẹ nhàng nói hết tất cả tin tức gã nghe được.

Trương Lương, nhất định là Trương Lương! Sau khi Lưu Khâm nghe xong, trong lòng nhin không được hết lớn:

- Bác Lãng Nhất Chùy, ta làm sao có thể quên?

Trên lịch sử, từng ghi chép rất rõ ràng, Thủy Hoàng Đế tuần thú phương Đông, lực sĩ Trương Lương vác Bác Lãng Nhất Chùy ý đồ ám sát Thủy Hoàng Đế. Trong lúc đó nhằ xe không thể thành công. . . Từ đó về sau Trương Lương mai danh ẩn tích, còn được tiên nhân truyền binh pháp Thái Công.

Trong ký ức đã rất mơ hồ! Thế nhưng ở giờ khắc này thoáng chốc đã trở nên rõ ràng.

Lưu Khám hỏi:

- Bắt được thích khách chưa?

- Nếu như bắt được còn phải đề phòng nghiêm ngặt như vậy sao? Chẳng những không bắt được mà còn chết thêm không ít người. Nghe nói trong đó có một gã thích khách vũ dũng hơn người. Một mình giết chết 21 gã phủ Trung xa phủ vệ, khiến Trung xa phủ lệnh Triệu Cao mất hết thể diện.

Trung xa Phủ?

Lưu Khám không khỏi ngạc nhiên nói:

- Có lai lịch thế nào?

Khoái Triệt lập tức giải thích về Trung xa phủ một lần, sau cùng nói:

- Xa sĩ Trung xa phủ có người nói còn lợi hại hơn Thiết Ưng duệ sĩ. Ngoài ra, ta vừa nghe được một tin tức, Hoàng Đế đã lên đường, tiếp tục băng qua Thái Sơn, nghe nói xa trượng đã tới Đông quận rồi. . . Chỉ có điều Hoàng Đế lưu lại Trung xa phủ lệnh Triệu Cao, để y đích thân đón đóc Huỳnh Dương, truy tìm hai gã thích khách.

- Triệu Cao? Không phải là gã hoạn quan sao?

Quán Anh bên cạnh nhin không được góp vui nói:

- Ta từng nghe nói qua về người này, có người nói y vũ dũng vô cùng, lợi hại vô cùng.

- Uhm, vừa nãy hỏi thăm tin tức, nghe những người đó nói, lần này nếu như không có Triệu Cao, Hoàng Đế có thể. . . Chỉ có điều, Triệu Cao thực sự tức giận. 21 gã xa sĩ Trung xa phủ bị giết, có người nói còn làm hại y bị Hoàng Đế lên án mạnh mẽ, y không tức giận mới là lạ.

Phía xa xa, có hơn một trăm gã quân Tần đi tới.

Trình Mạc đột nhiên ho khan một tiếng, xem như ra hiệu không nên bàn luận về việc này.

Đám người Lưu Khám lập tức ngậm miệng lại, nhìn đám quân Tần lần lượt vắn hỏi, gặp người khả nghi không nói nhiều lời trước hết là khám xét.

- Các người từ nơi nào đến? Muốn đi về đâu?

Khi quân Tần tới trước mặt đám người Lưu Khám, một người mặc trang phục Lư Trưởng quan sát toàn thân Lưu Khám và Quán Anh một hồi.

Quán Anh định mở miệng lại bị Lưu Khám ngăn cản.

Từ trên cang xe lấy ra Võ Sơn Kiếm, đồng thời từ trong lòng lấy ra ấn tín của Nhâm Hiêu:

- Chúng ta phụng mệnh của Đại Quận Thủ quận Tứ Thủy Nhâm đại nhân, đi tới Tổng Tử giải quyết công việc. Ở đây có ấn tín và Võ Sơn Kiếm của Nhâm đại nhân làm chứng, không tin có thể cẩn thận kiểm tra thật giả.

Thành Cao thuộc quận Tam Xuyên chỉ còn cách quận Tứ Thủy một quận Năng mà thôi.

Chuyện này rất dễ hiểu, bởi vì vị Lư Trưởng đại nhân này chắc chắn từng nghe nói đến danh tiếng của Nhâm Hiêu. Sau khi tỉ mỉ kiểm tra ấn tín và Võ Sơn Kiếm một hồi, sắc mặt Lư Trưởng cũng theo đó mà ôn hòa. Y xua tay ra hiệu cho binh lính lui lại phía sau, sau đó nhìn về trạm kiểm soát vẫy vẫy tay.

- Nếu như là thủ hạ của Nhâm đại nhân, vậy không cần kiểm tra.

Chỉ là, lúc này quay về quận Tứ Thủy, dọc đường cần phải chú ý nhiều hơn. Nếu phát hiện tình huống khả nghi, tốt nhất lập tức thông báo.

Nói xong, gã Lư Trưởng này còn đưa cho Lưu Khảm chiếc kèn hiệu kiểu dáng kỳ lạ.

- Nếu như gặp phải tình huống gì đó đặc biệt, có thể thổi kèn hiệu. Nhiều nhất nửa canh giờ, ắt có viện quân tiếp ứng.

- Vậy xin đa tạ!

Lưu Khảm tiếp nhận kèn hiệu, cảm ơn Lư Trưởng kia vài câu, sau đó vội vàng đánh xe đi qua trạm kiểm soát. Phía sau truyền đến thanh âm Lư Trưởng quát tháo:

- Hai xe ngựa này là người một nhà, không có vấn đề gì, cho đi, trạm kiểm soát để bọn họ đi qua.

Quân Tần tại trạm kiểm soát sau khi nghe thấy tiếng kêu gọi ầm ĩ, lập tức mở rào cản.

Sau khi xe ngựa rời khỏi cửa lớn thành Cao, đám người Lưu Khảm, Quán Anh không hẹn mà cùng thở phào một cái.

73. Chương 87-90

Chương 87: Khóa nô

Trên thân thể trắng hán, thương tích giăng khắp nơi.

Có chỗ sâu có thể thấy được xương cốt, thậm chí đã mưng mủ. Thịt xung quanh vết thương đều thối rữa, thực sự khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Chỉ là không đủ khiến Lưu Khảm khiếp sợ.

Bởi hắn là người từng trải trông thấy không ít người chết. Nếu đoán được thân phận của trắng hán này, thì cũng nắm bắt được nguyên nhân gây lên thương tích kia. Giết chết 21 gã xa sĩ Trung xa phủ. . .E là giết được một nghìn địch, bản thân cũng tổn hại tám trăm!

Thực sự khiến Lưu Khảm cảm thấy giật mình chính là xiềng xích trên thân thể trắng hán kia.

Xiềng xích lộ ra ngoài khoảng chừng hai trượng. Thế nhưng xiềng xích quấn quanh thân thể y cũng dài gần hai trượng. Hơn nữa xiềng xích bên ngoài nhỏ hơn xiềng xích quấn quanh thân thể trắng hán rất nhiều, ước chừng to bằng ngón tay cái. Nhưng nếu như chỉ quấn trên người cũng đành thôi. Xiềng xích này đã bám sâu vào trong thịt, thậm chí hòa vào máu thịt hình thành một thể thống nhất.

Thật giống như ổ khóa trên thân thể trắng hán, có một số nơi máu thịt đã bao phủ xiềng xích, cảm giác vô cùng quỷ dị.

Lưu Khảm cũng không phải người chưa từng thấy qua.

Tại kiếp trước hắn xem tin tức cũng thường xuyên nghe nói, chứng kiến một số người đi tới nơi xa dùng xiềng xích khóa vợ con lại.

Nhưng chỉ là khóa mà thôi, so với tình hình trắng hán trước mắt khác nhau rất nhiều.

- Đây là. . .

Lưu Khảm nhin không được kinh hô một tiếng.

Quán Anh và Trình Mặc bên ngoài xe xốc màn xe lên xem, cũng không khỏi ngây ngẩn.

Khoái Triệt thấp giọng nói:

- Khóa nô!

- Hả?

Lưu Khảm chưa bao giờ nghe tới danh từ này, quay đầu nhìn về phía Khoái Triệt dò hỏi:

- Khoái Triệt, người vừa nói khóa nô?

Khoái Triệt gật đầu:

- Ta từng nghe người ta nói, một số quý tộc giàu có có một loại nô lệ được gọi là khóa nô. Khóa nô chủ yếu được cấu thành từ hai loại người. Một loại là kẻ ngạo mạng bất tuân, một loại khác chính là kẻ có thể gây uy hiếp đối với chủ nhân gia.

Nhìn dáng vẻ của tráng hán này, đương nhiên thuộc về loại thứ hai.

Nói vậy y từ nhỏ đã có đại lực khí, thậm chí có thể gây ra tai họa gì đó. Vì vậy chủ nhân lo lắng y tạo thành uy hiếp với người nhà, cho nên dùng xiềng xích buộc hán lại. Người xem cuối hai chiếc xiềng xích này, một chiếc quần vào ngực và song chương, một chiếc quần vào bụng dưới và hai chân.

Mặt khác trên xiềng xích có vết tích bị cắt. . .

Điều này nói rõ y đã từng phá xích hoặc có thể nói trong khoảng thời gian ngắn bị chủ nhân gia dùng xiềng xích trói buộc. Tiếp đến nhìn tới vài đoạn xiềng xích bị máu thịt bao trùm, hiển nhiên thời gian không ngắn. Vì vậy ta suy đoán, người này bị người dùng xiềng xích trói buộc từ nhỏ, theo hán sinh trưởng xiềng xích dần dần bám chặt vào thịt, sau đó hòa vào máu thịt mới biến thành dáng vẻ hiện tại.

Trình Mạc nhíu mày nhìn hai bên:

- Ta từng nghe nói qua loại khóa nô này. . .Chỉ là sau khi biến pháp đã bị quan phủ nghiêm cấm.

Khoái Triệt ngẩng đầu, cười khổ một tiếng:

- Người Tần có thể cấm loại hành vi này, nhưng không có nghĩa nơi khác cũng cấm. Đặc biệt trong gia tộc quyền thế giàu có, luật pháp thường thường vô pháp can thiệp tới hành động của bọn họ. Vì vậy cũng không quá kỳ lạ.

Trình Mạc im lặng không nói, còn Quán Anh lại nhíu chặt mày.

- A Khám huynh đệ, có thể gỡ xiềng xích trên người y xuống được không? Anh hùng như vậy sao có thể nào đối đãi giống như súc sinh?

Lưu Khám lắc đầu:

- Điều này rất khó! Đừng nói thương thể của y đang rất nghiêm trọng, cho dù không bị thương, nếu tùy tiện tháo xích đồng xuống cũng sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Hơn nữa, trong tay ta không có công cụ gì, muốn cứu tính mạng y đều rất khó khăn.

Chuyện tình cấp bách, chính là phải chữa thương cho y.

Chờ tới khi quay về huyện Bái, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này. Uhm, hiện tại chỉ có thể xử lý chút chuyện đơn giản.

Nói xong, hán kéo vạt áo xuống, từ chỗ Trình Mạc lấy một cây bút, vội vàng viết một tờ danh sách các loại dược thảo.

- Quán đại ca, người lập tức cưỡi ngựa đi trước, vào các thôn xóm ven đường thu mua chút dược liệu theo danh sách này. Đặc là dược liệu phía trên, tốt nhất lên mua xa nhau. Hơn nữa không thể đi Đại Lương. . .Nơi đó vật phẩm đầy đủ hết, nhưng quá mức nguy hiểm.

Ngẫm lại cũng đúng, chuyện lớn như vậy, Triệu Cao sao có thể không để ý tới các thành thị?

Quán Anh lên tiếng đáp ứng, không nhiều lời liền lên ngựa phi nhanh đi.

Lưu Khám để Khoái Triệt ở lại chăm sóc tráng hán, hán và Trình Mạc men theo khe suối khe núi dò xét, cố gắng tìm kiếm thảo dược có thể sử dụng.

Đêm nay, tất cả mọi người không thể nghỉ ngơi.

Lúc hùng đông, đám người Lưu Khám cũng không khởi hành, mà ở trên xe điều trị cho tráng hán, sau đó lại sử dụng Thanh Đồng đỉnh lô chế biết chút thảo dược tìm được. Đến trưa, khuôn mặt Quán Anh toát

lên vẻ mặt mỗi, trên lưng vác một kiện đồ trở về. Một ngày rưỡi, Quán Anh phóng ngựa không ngừng nghỉ đi hơn hai trăm dặm rồi cuộc thu hồi đầy đủ đám được thảo trong danh sách.

Đêm đó, đám người Lưu Khâm ở ngay trong sơn cốc, làm giải phẫu đơn giản giúp tráng hán.

Cắt bỏ thịt hư thối, lại chế biến chút được vật duy trì sự sống cho tráng hán.

Tròn một đêm, cuối cùng thương thế của tráng hán đã ổn định.

Nhưng nếu muốn cứu vãn tính mạng của y, phải đợi tới khi trở về huyện Bái làm trị liệu đặc biệt.

Hiện tại Lưu Khâm có thể làm, vắn vắn chỉ là bảo vệ tính mạng cho tráng hán. Ngày hôm sau, đoàn người lại tiếp tục khởi hành chạy tới huyện Bái.

Chỉ là dọc đường đi, lại khẩn trương thêm vài phần.

Dọc đường thấp thỏm lo âu, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng quân Tần, tâm tình đoàn người Lưu Khâm lại trở nên nặng trĩu. May mà Lưu Khâm có Võ Sơn Kiếm và ấn tín của Nhâm Hiêu trong tay, vì vậy bọn họ đã giải quyết được không ít phiền toái. Đôi lúc có quân Tần ngăn cản, nhưng sau khi thấy hai vật phẩm kia cũng không tiếp tục kiểm tra, mà để bọn họ đi qua. Năm ngày liên tiếp, đối với đám người Lưu Khâm quả thực sống một ngày bằng một năm.

Sau khi qua Hồng Cầu, xem như tiến nhập Năng Quận.

So sánh ra tại Tam Xuyên quận dọc đường đi với loại tình huống thần hồn nát thần tính, thì ở Năng quận thư giãn hơn nhiều. Chỉ ít quân Tần ven đường ít hơn, kiểm tra cũng buông lỏng hơn so với Tam Xuyên quận.

Lưu Khâm cuối cùng cũng thở phò một hơi!

- Quán đại ca, phía trước chính là Tương Ấp, dọc theo Tuy Thủy chính là Tuy Dương! Huynh rời nhà thời gian dài, có muốn quay về nhà xem thế nào không?

Lưu Khâm đột nhiên nói với Quán Anh:

- Chúng ta sẽ không đi Tuy Dương, mà trực tiếp đi Mông huyện, sau khi qua Chư Trạch sẽ ghé vào Năng Sơn rồi tiến nhập quận Tứ Thủy. Phụ thân Quán đại ca chắc hẳn rất nóng lòng trông mong huynh, huynh sẽ không tiếp tục theo ta trở về huyện Bái đây chứ?

Quán Anh liếc mắt nhìn Lưu Khâm:

- Đại trưởng phụ làm việc phải làm đến nơi đến chốn.

Ngụ ý chính là y còn muốn đi huyện Bái một chuyến. Quán Anh nói:

- Kỳ thực phụ thân ta khẳng định rất vui khi ta có thể đi cùng người một thời gian, ai bảo phụ thân ta cần dựa vào người để làm giàu chứ? Ha ha, ta về nhà cũng không thể giúp phụ thân ta việc gì. Phụ thân ta buôn bán, ta không hiểu chút gì, vả lại cũng không thích làm. . . Chẳng bằng đi cùng người tiêu diêu tự tại.

Khoái Triệt ngồi bên cạnh Quán Anh nói:

- Theo ta thấy, e là người nhớ rượu Diêu của đông chủ gia thì có.

Khuôn mặt Quán Anh thoáng chốc ửng đỏ. . .

- Khoái Triệt, người không nói không ai bảo người là cầm đầu!

Lưu Khâm và Trình Mặc không nhịn được cười ha hả, tâm tình căng thẳng mấy ngày liền, lúc này trong tiếng cười vui vẻ, sự căng thẳng đã được giảm bớt.

Cứ như vậy, mọi người từ Tương Ấp sang Tuy Thủy sau đó một đường đi về phía Đông.

Sau khi qua Mông huyện, quân Tần trên đường càng lúc càng thưa thớt.

Tâm tình đám người Lưu Khâm càng lúc càng thả lỏng. Trên đường có tiếng nói tiếng cười, thoạt nhìn dường như không có chuyện gì phát sinh.

Trong khi cùng Quán Anh nói chuyện phiếm, Lưu Khâm lý giải được rất nhiều chuyện.

Quận Năng trước kia vốn không phải thuộc về nước Hàn. Chuẩn xác mà nói, quận Năng khi Tần Hiếu Công đánh thắng Cừ Lương thuộc về nước Tống. Lúc đó sáu nước liên minh với Đại Lương, thương nghị chia cắt nước Tần. Bởi vì nước Tề công kích nước Tống, lãnh địa sau đó lại tách ra năm mươi dặm biếu tặng nước Hàn, làm vật trao đổi để nước Hàn phối hợp với nước Sở công kích Vô Quan.

Đó là một lần trao đổi vô cùng dây dưa phức tạp.

Nước Hàn, nước Triệu, nước Ngụy. . . Còn có nước Sở, nước Tề, nước Yên đều dính dáng vào. Mà kết quả lần trao đổi này chính là, khiến nước Tống biến mất khỏi dòng lịch sử. Thế nhưng, mục đích chủ yếu là chia cắt nước Tần rốt cuộc thất bại.

Quán gia vốn là người nước Tống!

Đối với nước Hàn cũng có hận ý rất cường liệt.

Đó là lý do Quán Anh không hận người Tần giống như con cháu sáu nước khác, thậm chí tại phương diện nào đó còn ủng hộ nước Tần.

Chẳng trách thời gian trước kia tại Tống Tử, Quán Anh không hề chút nào để ý đối với Lưu Khâm có thân phận là người nước Tần.

- Phía trước là Mạnh Chư Trạch!

Trình Mạc nói với Lưu Khâm:

- Sau khi qua Mạnh Chư Trạch, đến Mặc Năng Sơn xem như là địa phận thuộc quận Tứ Thủy. Rời khỏi Năng Sơn, đi về phía Đông chính là Phong Ấp, tiếp đến đi khoảng nửa ngày, chúng ta xem như về đến nhà.

Lưu Khâm lúc này có chút nhớ nhà, lập tức giơ roi đánh xe nhanh hơn.

Nhưng đúng lúc này, có khoảng chừng hơn mười chiếc Lục Bí Khinh Xa chạy như bay mà đến, thoáng chốc gặp xe ngựa đám người Lưu Khâm.

Một gã xa sĩ trong khi đánh xe, ánh mắt vô ý lướt nhìn qua.

Gã xa sĩ đột nhiên biến sắc, gắng sức ghì cương ngựa, miệng phát sinh thanh âm chói tai, khiến các xe còn lại lập tức chuyển hướng.

- Đuổi theo xe ngựa kia!

Xa sĩ hô lớn một tiếng, thúc ngựa vọt qua.

Tốc độ của Lục Bí Khi Xa vượt xa tốc độ xe ngựa của đám người Lưu Khâm. Trong nháy mắt liền đuổi tới, hô lớn một tiếng để đám người Lưu Khâm dừng lại.

- Dừng xe!

Gã xa sĩ kia hét lớn một tiếng, sóc đồng trên tay liền dựng thẳng trên xe.

Chương 88: Trung xa phủ vệ

Nhìn vẻ bề ngoài, Lưu Khâm nhận ra ngay lai lịch của những người này.

Trung xa vệ phủ!

Hắn vội vàng ghì ngựa lại, tâm trạng thoải mái này giờ bỗng chốc trở nên căng thẳng. Nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ tươi cười.

- Tại hạ phụng mệnh Nhâm đại nhân Quận Thủ quận Tứ Thủy, tới vùng Tống Tử công tác, xin có Vô Sơn kiểm và ấn thụ làm chứng.

Hai câu nói này đã lặp đi lặp lại vô số lần trên suốt đường đi, Lưu Khâm cũng nói hết sức trôi chảy. Hắn cho rằng, tiếp theo những tên Trung xa phủ vệ này sẽ kiểm tra ấn thụ và bảo kiểm, sau đó sẽ cho bọn hắn

đi. Bởi vì bắt đầu từ quận Tam Xuyên đi đến đây, bọn hắn đã gặp phải tình cảnh như thế này rất nhiều lần.

Nhưng Lưu Khảm đã sao nhãng một chuyện!

Lúc trước chặn xe bọn hắn là đám quân Tần, hơn nữa còn là những đội quân mới được thành lập. Uy danh của Quận Thủ và Thiết ưng nhuệ sĩ dễ dàng ngăn cản được đám lính đó. Nhưng những người trước mắt không phải là quân Tần, mà là những xa sĩ xuất thân từ Trung xa phủ.

Trung xa phủ và Thiết ưng duệ sĩ là hai tổ chức ngang hàng nhau.

Thậm chí xét về thứ tự so sánh thì xa sĩ của Trung xa phủ còn xếp hạng cao hơn một chút so với Thiết ưng nhuệ sĩ.

Tên lính đứng đầu chẳng thèm đếm xỉa đến Vô Sơn kiếm và ấn thụ mà Lưu Khảm đang cầm trên tay, trở thanh sóc đồng hồi:

- Kia là thứ gì?

Gã trở vào xe của Quán Anh mà hỏi.

Trên khung xe đang cắm hai chiếc chùy sắt, đó lại chính là binh khí của tên lực sĩ ám sát Tần Thủy Hoàng.

Kể ra thì chuyện này chẳng hề có liên quan chút nào đến Lưu Khảm. Sau khi phát hiện tên lực sĩ ở Phổ Điền Trạch, Lưu Khảm đã nói nên vứt hai chiếc chùy sắt đó đi, chỉ bởi vì hai chiếc chùy sắt đó quá gây chú ý. Chẳng may bị người khác phát hiện, rất dễ bị lộ vết tích. Nhưng Quán Anh có vẻ tiếc nuối.

Quán Anh mới 18 tuổi, đang trong lứa tuổi nhiệt huyết hừng hực, dễ dàng sùng bái những nhân vật anh hùng.

Đối với y mà nói, hai chiếc chùy sắt đó có ý nghĩa khác thường, sao nỡ dễ dàng vứt bỏ cơ chứ? Vậy nên hắn lén lút giấu chùy sắt đi, suốt dọc đường đi hắn rón rén cẩn thận nên cũng chẳng để lộ ra vết tích gì, Lưu Khảm cũng không hề phát hiện ra.

Nhưng sau khi đi qua Tuy Thủy, Quán Anh bắt đầu nơi lỏng cảnh giác.

Trong lúc đánh xe y thường xuyên đem chùy sắt ra vuốt ve ngắm nghía. Lúc mới đầu y còn lén lút rụt rè, về sau thì quang minh chính đại không e dè gì nữa.

Điều đó chỉ là tiểu tiết nhỏ, bọn Lưu Khảm đang nôn nóng về nhà nên đều không để ý đến.

Hôm nay vốn dĩ là Trình Mạc đánh xe, nên Quán Anh bèn mang chùy sắt ra chơi. Đến giữa đường thay người đánh xe, y bèn thuận tay cầm luôn hai chiếc chùy sắt lên khung xe. Nhưng không thể ngờ được rằng, đúng lúc đó bọn hắn lại gặp phải một đội quân Trung xa phủ vệ.

Nếu là đội quân Trung xa vệ phủ bình thường thì không nói làm gì.

Đang này trong đám lính đó có một xa sĩ tham gia vào hành động truy sát tên lực sĩ ám sát Tần Thủy Hoàng, nên hắn ta có ấn tượng rất sâu sắc với hai chiếc chùy sắt. Mặc dù chỉ là vô tình nhìn lướt qua một cái, nhưng tên lính lập tức nhận ra ngay, chùy sắt đó chính là binh khí của tên lực sĩ.

Cũng chẳng trách được, trận chém giết hôm đó quả thật vô cùng bi thảm!

Xa sĩ đó may mắn còn sống sót, nhưng cảnh tượng thịt nát máu chảy trong nền trời ngập tràn gió bụi sẽ khiến cho hắn cả đời này không thể quên được.

Lưu Khảm lúc này mới để ý đến sự khác thường trên trục xe của Quán Anh.

Trống ngực đánh thành thịch, nụ cười trên gương mặt hắn đột nhiên trở nên rất mất tự nhiên.

Những tên lính Trung xa vệ phủ khác cũng đã nhảy xuống khỏi xe, trong tay nắm vũ khí, quan sát từng hành động của bọn Lưu Khảm một cách cảnh giác.

- Trong xe có những gì ?

Không đợi cho Lưu Khảm và Quán Anh trả lời, xa sĩ đó lại nghiêm giọng hỏi.

Lưu Khám lặng lẽ cất ấn thụ, chuyển Võ Sơn kiếm cho Khoái Triệt rồi nhảy xuống xe, cười haha nói:

- Chẳng qua chỉ là một số dụng cụ thôi ... Nếu như các vị hoài nghi, thì ta sẽ mở ra để cho xem. Lão Ưng, người lại mang cái thứ này về từ đâu thế?

Vừa nói, Lưu Khám vừa khẽ gật đầu với Quán Anh.

Một tên lính Trung xa phủ vệ nghiêm nghị nói:

- Người, đứng yên đó.

Gã sai bước tiến lên trước, giơ thanh giáo đồng lên, muốn vén tấm rèm trong xe lên xem. Khoảng cách giữa Lưu Khám và gã chỉ còn năm bước chân.

- Lão Ưng, ra tay!

Rõ ràng rằng lúc này đây chẳng còn cách nào có thể vòng vo được nữa.

Xa sĩ kia chỉ cần vén tấm rèm trong xe lên là có thể nhìn thấy tên lực sĩ đang nằm ở đó. Nếu như bị phát hiện ra thì bọn Lưu Khám cũng đừng mong được sống sót.

Đáng sợ nhất là sẽ làm liên lụy đến người nhà của mọi người.

Lưu Khám vừa rút lời, Quán Anh rút phẳng chùy sắt lên, vút một tiếng đập mạnh vào xa sĩ đầu tiên phát hiện ra vết tích.

Cùng lúc đó, Lưu Khám nhào người ra.

Trung xa phủ vệ đó rõ ràng không thể ngờ được Lưu Khám đột nhiên ra tay, bất ngờ bị Lưu Khám tước mất thanh sóc đồng.

Dựa thế bay lên, Lưu Khám quay ngang người giơ chân lên, nhanh như tia điện đập mạnh vào gáy của tên lính phủ vệ đó.

Tên lính phủ vệ hôn mê tại chỗ, thậm chí còn chẳng kịp có phản ứng gì. Mặt khác, Lưu Khám thuận thế đáp xuống, thanh sóc đồng trong tay đột ngột đâm một nhát. Vút một tiếng, dường như một tia điện sượt qua. Đối với người ngoài nhìn, thì thân thể của Lưu Khám dường như bị thanh sóc đồng treo ngược lên, gần như là thẳng một hàng với nó. Tên lính phủ vệ đứng đầu thét lên một tiếng, vớ lấy đao hướng về phía Lưu Khám xông lên.

Nhưng cũng chính lúc đó, thanh sóc đồng của Lưu Khám tuột ra khỏi tay.

Beng một tiếng rơi xuống đất, thuận thế lăn dưới đất, đợi lúc tên lính phủ vệ tung đao, Lưu Khám đã chộp đến trước mặt hắn ta rồi.

Thuận thế bật lên, hấn sượt qua vai tên lính.

Một luồng hàn quang mang theo chùm máu tươi bắn ra, thủ cấp của thủ lĩnh Trung xa phủ vệ bay lên, Lưu Khám trong khoảnh khắc lướt người qua đó đã kịp vươn tay giắt lấy thanh bảo kiếm mà phủ vệ đó giắt bên lưng, quay người quét một cái, đầu rơi máu chảy. Chỉ trong nháy mắt, hai tên lính phủ vệ đã ngã xuống trong vũng máu.

Quá nhanh, quá đột ngột...

Những người còn lại, cơ bản không thể nghĩ rằng hai thằng nhóc miệng còn hơi sữa này không những dám xuất chiêu công kích mà còn đánh tàn bạo như thế.

Quán Anh xuất chùy sắt đập vào chính giữa mi mắt của tên lính phủ vệ trên xe.

Cả gương mặt của hắn bị đập cho đến nỗi máu thịt hỗn lộn, não tương và máu tươi chảy ra, tên lính đó tức thì rơi khỏi xe. Thuận thế xông ra, nắm chặt lấy cái sóc đồng, Quán Anh bay lên trên không, nhào lộn rồi nhảy lên chiếc xe của tên lính vừa bị đánh chết, nắm chặt dây cương, thúc ngựa lao thẳng vào những người còn lại.

Trên xe, Khoái Triệt rút thanh Vô Sơn kiếm ra, chém lật người một tên lính Trung xa phủ vệ không có chút phòng bị nào.

Hai tên lính phủ vệ lao đến, khiến cho Khoái Triệt sợ thét lên, quay người chạy khỏi xe, gào thét lên:

- Chủ nhân, mau đến cứu ta!

Chưa dứt câu, một thanh sóc đồng xé ngang trời bay đến, đâm chết một tên lính khiến hấn ngã sõng soài trên đất. Là Quán Anh, y đánh xe xuất kích, sau khi tung dáo, thuận tay rút cung tên bằng gỗ chà đen bên người ra, sau đó rút một mũi tên dài trong ống treo trên khung xe.

Mũi tên lên cung, chẳng cần nhìn bèn bắn vút đi.

Kỹ thuật bắn cung của Quán Anh rõ ràng đã từng trải qua quá trình rèn luyện rất vất vả, cơ bản là không cần phải ngắm kỹ hay không, chỉ dựa vào cảm giác để mà bắn trúng đối thủ. Y đánh cỗ xe ngựa lao đi như gió. Tên lính truy sát Khoái Triệt bị Quán Anh bắn một mũi tên trúng yết hầu.

Quá nhanh...

Chỉ loáng một cái, mười tên lính phủ vệ thì đã ngã xuống sáu tên.

Lưu Khám một tay múa kiếm, một tay cầm dáo, kiếm dáo tương giao bao vây bốn tên lính phủ vệ còn lại. Thanh sóc đồng như bay múa lên múa xuống, tựa như giao long xuất hải. Tiếng chém gió vù vù tựa như mạnh hổ hạ sơn. Hấn soải bước quay mình, thanh sóc đồng beng một tiếng đập vào tai mũ đồng của tên lính phủ vệ.

Thanh sóc đồng như bay quét ngang qua, gần như tạo thành một hình cung.

Tên lính phủ vệ kia bị thẳm kêu lên một tiếng, mũ đồng bị đập vỡ nát, đầu bị đánh biến dạng thành một đồng hồ thịt, cổ nghẹo sang một bên một cách dị thường, rõ ràng là bị đứt lia.

Quán Anh đánh xe lòng vòng, với tay lấy một mũi tên, đang nhắm chính mặt đối phương.

Hai tên lính phủ vệ còn lại nhận thấy tình thế bất lợi, quay đầu định tháo chạy. Lưu Khám kiếm dáo xuất kích, Quán Anh tên sắc rời cung giết chết tại trận bọn chúng.

Một trận đánh chỉ diễn ra trong khoảng thời gian chưa đủ để thưởng một ấm trà.

Lúc trận đấu kết thúc, Lưu Khám dường như một quả bóng bị xì hơi, phịch một cái ngồi xuống đất, nhìn thấy Quán Anh đang đánh xe đi tới, không kiềm được nổi giận chửi mắng:

- Cái tên nhà ngươi, nhặt chùy sắt về thì thôi, sao lại còn ngang nhiên treo ở ngoài xe chứ.

- Ta...

Quán Anh tự biết đuối lý, nhảy xuống xe dạ dạ thưa thưa không dám trả lời.

Lưu Khám nhắm mắt lại, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh lại... Nhưng chính lúc đó lại nghe thấy Trình Mạc kêu thất thanh lên một tiếng. Tên lính lúc trước bị Khoái Triệt chém vốn không hề bị chết, gã đột ngột xuất thủ đẩy ngã Trình Mạc, lão đảo chạy như bay nhảy lên một cỗ xe.

- Bắt lấy hấn, hấn mà chạy thoát thì chúng ta coi như xong!

Quán Anh ngay tức khắc nhảy lên xe thúc ngựa đuổi theo, còn Lưu Khám thì đứng dậy, quay người chạy tới xe ngựa, lấy từ trong xe ra chiếc cung đại hoàng đó, đứng trên khung xe cong cung lên tên, nhắm trúng tên lính phủ vệ vừa mới hốt hoảng bỏ chạy, nghiêng răng, nín thở.

Bắn chết gã đó, nhất định phải bắn chết gã đó!

Lưu Khám nhắm mắt, bạch vũ tiễn rời cung bay vút đi. Lực bắn của cung tên đại hoàng này phải đến mười thạch. Bạch vũ tiễn bay vút đi kèm theo một tiếng xé gió sắc nhọn, vẽ một đường tàn bóng trên không trung, bắn trúng vào gáy của tên lính phủ vệ kia. Tên lính phủ vệ kêu lên một tiếng bị thẳm, thân thể treo trên khung xe.

Nhưng cỗ xe không dừng lại mà tiếp tục phóng đi như bay.

Lưu Khám đứng trên xe gọi lớn:

- Quán Anh, quay về... không đuổi theo nữa! Khoái Triệt, Lão Trình, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây.

Khoái Triệt và Trình Mặc vẫn còn hồn siêu phách lạc.

Hai người bọn họ lao đảo loạn choạng nhảy lên xe, nắm chặt lấy dây cương.

Lúc này Quán Anh cũng vội vàng quay về,

- A Khám à, thay ngựa, thay ngựa... Bọn này đều là ngựa tốt, tốt hơn trăm lần ngựa của chúng ta.

Lưu Khám giận dữ quát:

- Thay cái đầu nhà ngươi, người thấy vẫn còn chưa đủ phiền phức hay sao? Nhanh lên xe... nếu như thay ngựa thì chúng ta chết chắc rồi!

Chính xác, nếu như thay bằng ngựa của Trung xa phủ vệ thì ắt hẳn là chết chắc.

Quán Anh ngay lập tức nhận ra, cũng không kịp để ý đến những cái khác nữa, nhảy xuống xe, xoay người nhảy sang xe Lưu Khám.

Nắm dây cương thúc ngựa phi đi.

Lưu Khám đặt mình ngồi lên trên khung xe, một lúc lâu sau mới thở phào một cái.

Chương 89: Lo huyệt một phen

Mười các xác của lính Trung xa phủ vệ lặng lẽ đặt trước sảnh.

Triệu Cao mặt trắng trẻo nhẵn nhụi, ngồi đằng sau thư án, gò má giật lên từng hồi. Hắn lặng lẽ nhìn từng chiếc xác, bàn tay nắm chặt lại.

- Đã điều tra rõ lai lịch của tên thích khách chưa?

Triệu Cao thấp giọng hỏi.

- Thưa cha, đã điều tra rõ rồi ạ!

Trả lời Triệu Cao là con rể hắn, Diêm Nhạc. Triệu Cao vốn là một tên hoạn quan bẩm sinh, tất nhiên là không có khả năng sinh sản, nhưng trong gia đình hắn vẫn còn có anh em, sau khi trở thành người chỉ huy của Trung xa phủ vệ, hắn đã đón con gái của anh trai cả về nhận làm con gái của mình. Thời xưa những chuyện như vậy xảy ra thường xuyên. Diêm Nhạc năm ngoài mới kết hôn cùng với con gái của Triệu Cao, vốn dĩ chỉ là một tên lính quèn không ai biết đến, vậy mà bây giờ đã lên đến chức Lang Trung.

Tần Thủy Hoàng gặp thích khách, Triệu Cao bị khiển trách. Diêm Nhạc tất nhiên là cũng thấy đồng cảm.

Tất nhiên là phải đặc biệt cố gắng hết sức trong việc truy tìm thân phận của tên thích khách. Hơn một tháng trôi qua, y đã xác định được thân phận của tên thích khách.

- Thích khách gồm có hai tên, tên cầm đầu là Trương Lương, là con của Trương Bình - Tể tướng nước Hàn cũ (nay thuộc phía Đông Nam Hào Châu, tỉnh An Huy), năm nay 19 tuổi. Người này từ nhỏ thông minh, có biệt danh "thần thông", lại thêm với gia đình có truyền thống học hành uyên bác, ở vùng Thành Phụ rất có tiếng tăm.

- Sau khi bệ hạ diệt nước Hàn, Trương Lương luôn luôn hận thù Đại Tần chúng ta.

Năm ngoài huynh đệ hắn vì lý do nào đó mà qua đời khiến cho hắn chẳng còn lo ngại gì, thậm chí đến tang lễ của em trai hắn cũng chẳng đoái hoài đến, mang theo một tên gia nô rời khỏi Thành Phụ. Sau khi điều tra được thông tin, con đã lập tức cho người đi tới Thành Phụ để điều tra, nhưng quả thật không ngờ...

Nói đến đây Diêm Nhạc không kìm được lòng quay xuống nhìn những thi thể đang được đặt trên sảnh.

Triệu Cao nhắm mắt lại suy nghĩ một lát rồi đột nhiên hỏi:

- Theo ý của con, là người đã giết bọn chúng?

- Trương Lương, nhất định là Trương Lương.

Diêm Nhạc không cần nghĩ lập tức trả lời ngay:

- Con quả thật không thể nghĩ ra ai lại có thể một lúc giết được mười tên lính phủ vệ.

Triệu Cao nhìn ngắm mũi tên trên thư án, say sưa suy nghĩ.

- Diêm Nhạc, đây là mũi tên thân đỏ đầu gắn lông trắng do nước Hàn cũ sản xuất, nó là bị trang đặc biệt chỉ quân đội nước Hàn cũ mới có, còn có tên là tên phi phù, được dùng riêng cho loại nỏ liên hoàn đại hoàng sâm. Loại tên này có một chút biến hóa so với tên phi phù, nhưng hình dạng thì không thay đổi.

- Vậy nên, đối tượng điều tra phải phù hợp những điều kiện sau:

Thứ nhất, người này có mối quan hệ với nước Hàn cũ, lại còn có thể làm được tên phi phù hoặc quen biết với những thợ biết làm loại tên này.

Thứ hai, loại tên phi phù này chưa hẳn là do dùng nỏ liên hoàn đại hoàng sâm để bắn, mà là do dùng cung tên có sức bắn lớn bắn đi. Có thể dùng cung tên có sức bắn lớn để bắn đi loại tên phi phù này, lực bắn không hề thua kém nỏ liên hoàn đại hoàng sâm, lực bắn ắt nhiều hơn mười thạch, cho nên giới hạn điều tra những đối tượng có sức lực vạm vỡ.

Ta cho rằng, lần hành động lần này không phải do một người làm.

Vậy tại sao tên Trương Lương lại nắm được hành trình của bộ hạ? Rồi tại sao lại có thể bí mật phục kích ở Bắc Lăng Sa? Hơn nữa lại còn biết con phái người đi Thành Phụ điều tra mà phục kích giữa đường. Trong truyện này chỉ e là có một số quan lại không trong sạch, cần phải theo dõi điều tra kỹ càng.

Diêm Nhạc nói:

- Xin cha yên tâm, con nhất định sẽ không tha ột tên nghịch tặc nào.

Triệu Cao đứng dậy, đi đến trước xác của 10 tên lính, dường như tự độc thoại:

- Sáu nước dù đã bị diệt nhưng bọn nghiệt tử vẫn còn; lúc trước phát hiện ra tên Cao Tiêm Ly ở Tổng Tử, nay lại có thích khách hành thích bộ hạ. Giữa hai sự việc này có quan hệ với nhau hay không?

Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở.

Quận Trần trước kia là vương đô của Sở, Hàn Sở hai nước đã nhiều lần giao đấu với chúng ta ở quận Trần.

- Diêm Nhạc, con cần phải điều tra kỹ càng vùng đó.

-Bộ hạ này đã hạ giá đến hành cung Lang Gia, đồng thời cũng đã phái người triệu ta về hầu.

Việc điều tra thích khách ta giao lại cho con quản lý. Ta cắt cử lại 100 lính phủ vệ tùy con chỉ huy, nhất định phải nhanh chóng đập tan quân phản nghịch.

Triệu Cao vô tình rơi vào tình cảnh ngộ nhận.

Đó chính là việc hấn khuếch đại hóa một cách vô hạn vụ hành thích này, để đến mức rẽ sang một hướng điều tra khác. Điều này cũng khó tránh khỏi, thành tích bắt được một bọn đồng đảng nghịch tặc và kết quả bắt được một hai tên thích khách về tính chất là hoàn toàn khác nhau. Hấn đương nhiên hy vọng có thể khuếch đại hóa thành tích của mình.

Diêm Nhạc cúi người hành lễ:

- Xin phụ thân yên tâm, con nhất định không làm cho cha thất vọng.

Lưu Khảm không hề hay biết là hấn đã vừa thoát nạn.

Mãi cho đến lúc rời khỏi Năng Sơn, tiến vào đến quận Tứ Thủy, tìm hấn vẫn đập thành thịch. Không những hấn mà Quán Anh, Khoái Triệt, Trình Mạc đều chung cảnh ngộ. Nhằm che mắt người ngoài, bọn họ quyết

định đi đường vòng, không đi qua Phong Ấp mà đi vòng qua Phong Ấp, đi qua Đan Phụ (nay là huyện Đan, tỉnh Sơn Đông), chuyển đường ở Hồ Lăng, men theo con đường ban đầu phát hiện ra về huyện Bái.

Lúc này đã là cuối tháng hai rồi!

Sau khi về đến huyện Bái, bọn Lưu Khâm mới phát hiện ra đám quân Tần không hề nghi ngờ điều tra vùng Tứ Thủy.

Nhưng không vì thế mà Lưu Khâm có thể yên tâm, trước tiên cử Trình Mạc về nhà thăm dò tình hình, xác định hoàn toàn không có vấn đề gì mới dám dương dương tự đắc về nhà.

Tính thời gian, bắt đầu rời khỏi huyện Bái vào năm ngoái, đến nay mới về đến nhà đã tròn nửa năm.

Khâm phu nhân mong đến mòn mắt.

Khi Lưu Khâm về đến nhà, lão phu nhân vui mừng đến nỗi không biết nên nói gì, chỉ cầm lấy tay Lưu Khâm luôn miệng cười không dứt.

Nhưng khi lão phu nhân nhìn thấy bọn họ vác một tên lực sĩ xuống xe, đột nhiên biến sắc.

- Khâm con, người này là ai?

Lưu Khâm tất nhiên không thể nói với lão phu nhân rằng: Đây rất có thể là tên thích khách hành thích Tần Thủy Hoàng. Nếu như nói như vậy chắc hẳn sẽ làm cho lão phu nhân sợ chết khiếp.

- Bọn con trong lúc qua sông thì gặp tên này... Nhưng khi phát hiện ra thì hắn đã hôn mê bất tỉnh rồi. Theo những người trên sông nói, nơi đó thường xuyên có đạo tặc xuất hiện, chắc hẳn là do bị bọn chúng cướp bóc, phản kháng nên bị trọng thương. Con thấy hắn đáng thương, lại không nỡ vứt lại giữa đường nên đành mang hắn đi theo cùng. Nghe Trình tiên sinh nói người này có khả năng là một tảo nô của một gia đình giàu có nào đó.

Lưu Khâm chưa từng nghe nói đến Khóa nô, nhưng không có nghĩa là lão phu nhân chưa từng nghe thấy.

Nghe nói vậy, lão phu nhân hơi cau mày, khẽ hỏi:

- Khâm con, làm thế có ổn không? Nếu chủ nhân của hắn tìm tới thì làm thế nào?

- Nên thế nào thì làm thế ấy, có điều việc cấp bách hiện giờ là phải tìm cách chữa trị vết thương cho hắn. Không có đủ đồ dùng dụng cụ để trị thương, trên đường đi lại không tiện tìm thầy lang... Mẹ nhìn những vết thương trên người hắn xem, lỡ không may bị người khác hiểu lầm thì bọn con sao có thể nói cho rõ ràng được.

Khâm phu nhân nghe nói vậy liền liên tục gật đầu.

- Con trai ta quả thật lương thiện, tốt lắm, tốt lắm!

Ngay tiếp đó lập tức sai Vương Cơ dọn dẹp một phòng ốc cho tên lực sĩ nghỉ ngơi, rồi lại sai Vương Tín vào trong thành tìm Thấm Thực Kỳ đến, tiện đường mua thêm một ít thuốc men.

- Mẹ ơi, đám quân Tần kia vẫn chưa dọn đi chỗ khác à?

Trên đường về nhà, Lưu Khâm nhìn thấy có một đội quân nhỏ cắm quân cách nhà mình chừng ba cây số. Đó chính là đội quân mà Nhâm Hiêu cất cử phụ trách việc bảo vệ an toàn cho gia đình Lưu Khâm. Nhưng lúc về nhà nhìn thấy đội quân đó, Lưu Khâm bỗng nhiên thấy chột dạ một cái.

Khâm phu nhân nói:

- Huyện trưởng Nhâm đã lên đường đi nhậm chức ở huyện Tương rồi, huyện trưởng mới là người nước Tề, tên là Lý Phóng, là một người rất nho nhã, nhưng ta cảm thấy hắn không thoát mái thẳng thắn như huyện trưởng Nhâm, dường như có nhiều tính toán. Ồ, Hắn từng phái Tiêu tiên sinh đến nhà vài lần, dường như là để xem con đã về hay chưa. Người này... con nên cẩn thận hơn, e là sẽ không dễ đối phó.

Lý Phóng?

Dường như tương đối lạ lắm!

Ít nhất là trong ký ức của Lưu Khảm không có chút ấn tượng nào.

- Còn nữa, Chúc trưởng của đám quân Tần kia tên là Chu Lan, là một người rất hòa nhã. Lập xuân hắn còn đến giúp gia đình ta và gia đình Thẩm Thực Kỳ trông trọt cơ đấy. Nghe giọng nói thì hình như cũng là người vùng Đông đô. Con có thời gian thì nên đến có lời cảm ơn nhé.

Người ta giúp đỡ nhà ta không ít đâu, cũng may là nhờ có sự chăm sóc của hắn ta, nửa năm trôi qua gia đình ta vẫn được bình an.

Trong lúc hai mẹ con đang nói chuyện thì Tào Vô Thương chạy đến.

Bọn ba người Thẩm Thực Kỳ sau khi Lưu Khảm rời đi không lâu thì về đến huyện Bái. Nhưng vì Lưu Khảm không có ở nhà, bọn họ không có cách nào tiến hành việc làm rượu thuốc, lại thêm sức khỏe của Đường Lệ không tốt, nên sau khi về cũng chẳng hề có hoạt động gì to tát.

Gặp được Lưu Khảm, Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương vô cùng mừng rỡ.

Nhưng không đợi cho bọn họ mở lời, Lưu Khảm bèn nhanh chóng lôi ngay Thẩm Thực Kỳ vào sân sau.

- Lão Tào, người giúp Khoái Triệt... chính là cái tên lạ mặt ấy, giúp hắn thu dọn đồ dùng ở trên xe, tất cả đều đem vào trong xưởng, nhân tiện tìm ai đó trông coi. Tín, cháu cũng qua đó giúp một tay, Quán đại ca thì ở lại nói chuyện với mẹ ta, có việc gì thì gọi ta.

Vừa nói vừa tiến bước vào sân sau.

Hắn tiếp tục đem những lời vừa nói với lão phu nhân nói lại cho Thẩm Thực Kỳ một lần nữa.

Thẩm Thực Kỳ đi vào trong phòng, nhìn vết thương trên người tên lục sĩ, cau mày khẽ hỏi:

- A Khảm, đây là tên khóa nô của nhà ai thế?

- Huynh cũng biết khóa nô?

Thẩm Thực Kỳ lườm Lưu Khảm một cái:

- Nói thừa, sao ta lại không biết. Có điều những vết thương trên người hắn tương đối nghiêm trọng... Cũng may là gặp được huynh, nếu không thì chắc hắn không cầm cự được đến bây giờ... Tên này cũng thật là khỏe đấy.

Lưu Khảm khẽ hỏi:

- Thế có chữa khỏi được không? Trên dọc đường đi, hắn chưa hề tỉnh táo, quả thật là khiến cho chúng ta mệt chết đi được.

- Người đã sơ cứu tương đối tốt, tuy sẽ có chút phiền phức, nhưng cũng không thành vấn đề.

Thẩm Thực Kỳ nói đoạn đặt túi thuốc bên mình xuống. Có thể nhận thấy, hắn dường như có tiến bộ hơn rất nhiều so với ngày đầu. Sau khi đã hỏi kỹ càng đầu đuôi, gã tiến hành xử lý vết thương mà Lưu Khảm trước đó đã băng bó, xem ra hình như đã đỡ rất nhiều.

- Ta viết một đơn thuốc, lát nữa sai Vô Thương vào trong thành mua ít thuốc về.

Sau khi mọi việc kết thúc, Thẩm Thực Kỳ nhìn Lưu Khảm một cách mệt mỏi và nói:

- Những gì cần làm đã làm rồi, nếu mà còn không khá lên thì ta cũng hết cách rồi. Nhưng cứ xem như tên này khỏe lại rồi thì người định làm thế nào? Dưới danh nghĩa của mình thì người đã có hai đái nô rồi đó, thêm nữa là không dễ sắp xếp đâu... Còn nữa, cái xích đồng trên người hắn ta cũng hết cách... muốn gỡ nó ra, rất nguy hiểm.

Lưu Khảm nhẹ nhàng xoa bóp thái dương huyệt, trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Cho trọn nhân nghĩa mà... Ta đã có một vài cách để giúp hắn bỏ cái xích đồng trên người. Nhưng trước mắt điều kiện vẫn còn chưa đầy đủ. Thế này nhé, buổi tối gọi lão Đường đến, chúng ta cùng uống rượu.

Thẩm Thực Kỳ lập tức đồng ý, cùng Lưu Khảm bước ra khỏi phòng.

Chương 90: Cách nói của Đường Lệ

Thời gian trôi qua...

Thời gian có thể khiến cho nhiều người, nhiều việc thay đổi. Nhưng có những người, những việc cho dù thời gian có lâu dài cũng sẽ không thay đổi.

Trăng thanh gió mát, bên hiên nhà trong vườn, Lưu Khâm, Đường Lệ, Thẩm Thực Kỳ, Tào Vô Thương ngồi cùng nhau nói chuyện tán dóc.

Chỉ có nửa năm, nhưng bất kể là Đường Lệ hay Tào Vô Thương, bao gồm cả Thẩm Thực Kỳ dường như trưởng thành hơn rất nhiều.

Chuyến đi Bách Việt lần này đối với cả ba người mà nói đều là một cách rèn luyện để trưởng thành. Ngay đến cả Tào Vô Thương ngày thường hấp tấp bông bột cũng trở nên điềm tĩnh hơn nhiều. Đường Lệ vẫn như trước, có điều đã có lột phốt râu dưới cằm, trông đáng vẻ không còn non nớt như trước nữa, sắc mặt hơi trắng nhợt, nhưng khí sắc thì rất tốt, ít nói hơn trước nhiều nhưng phong độ thì điềm tĩnh hơn rất nhiều.

Thẩm Thực Kỳ nhìn thì có vẻ vẫn như trước.

Nhưng cử chỉ lời nói có phần nội tâm hơn. Không còn giống như ngày trước, biểu lộ tất cả cảm xúc buồn vui hỉ nộ ra ngoài mặt.

- Chiến sự Bách Việt tiến hành thuận lợi!

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Ta cho rằng sau khi vào thu, đại quân có thể sẽ tấn công vào Lĩnh Nam. Lúc về, bọn ta đến thăm hỏi Triệu tướng quân, nhưng không nói gì nhiều. Chỉ là trên dọc đường đi gặp phải nhiều chuyện bi thảm quá.

- Chuyện bi thảm?

Lưu Khâm ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì bi thảm?

Đường Lệ nói:

- Đồ Tuy là người cố chấp cứng đầu, chỉ biết có chém giết mà không biết khéo léo, đối với thuộc hạ càng không biết an ủi chăm sóc. Trận chiến lần này huy động hai mươi vạn tù binh theo quân xuất chinh, nhưng... trên đường bọn ta đi từ quận Nam trở về chỉ nhìn thấy những hài cốt khô héo thấp hèn.

Lưu Khâm không khỏi trợn tròn mắt kinh ngạc!

Đường Lệ nói tiếp:

- Người này có thể làm tướng nhưng không thể làm soái, hẳn coi bách tính của sáu nước như cá trên thớt, không hề biết thế nào là an ủi chăm nom, hơn nữa còn ngang ngược bóc lột dân chúng, giết người không ghê tay. Nói thật, ta không có cái nhìn lạc quan về trận chiến Bách Việt này, không chừng còn thất bại thảm hại.

- Thất bại thảm hại? Không đến nỗi nghiêm trọng như vậy chứ.

Đường Lệ nói:

- A Khâm, người chưa đi qua Bách Việt nên không biết bách tính ở đó dung cảm thiện chiến như thế nào, hoàn cảnh địa hình phức tạp như thế nào.

Quân Tần không nắm rõ tình hình Bách Việt, thậm chí có rất nhiều vấn đề là do họ tự tưởng tượng ra.

Trận chiến ở quận Nam tuy rằng đã kết thúc, nhưng ta có thể khẳng định, chỉ cần tiến đánh Lĩnh Nam thì số lượng tử trận thương vong sẽ tăng lên rất nhiều.

Còn về Đồ Tuy, ắt hẳn sẽ chết rất thảm!

Ý nghĩa của cụm từ “Chết rất thê thảm” trong hậu thế có thể là dùng để chửi mắng người khác, nhưng trong thời đại này thì đại bộ phận hiểu theo nghĩa đen của nó.

Đường Lệ chỉ là đang trần thuật lại một sự việc có thật. Y kể chuyện này với thái độ hết sức điềm tĩnh:

- Nếu như muốn triệt để bình định Bách Việt, thượng sách là sử dụng chính sách tấn công ngăn chặn kết hợp với an ủi xoa dịu. Theo tôi thì đây sẽ là một quá trình đòi hỏi thời gian vô cùng dài, hai năm, ba năm... hoặc có thể nhiều hơn.

Chuyện này vốn chẳng có quan hệ gì nhiều đến bọn Lưu Khâm, nhưng không hiểu sao tất cả lại đều cảm thấy trong lòng có chút nặng nề hoang mang.

Thẩm Thực Kỳ thấy vậy bèn lập tức chuyển chủ đề nói chuyện:

- A Khâm, người đi tìm công thức ủ rượu, cuối cùng đã tìm được chưa?

Tào Vô Thương cũng nói:

- Những thứ mà người mang về nhìn có vẻ kỳ quái, rốt cuộc là chúng để làm gì vậy?

- Ta đã tìm được công thức ủ rượu rồi!

Ánh mắt của Lưu Khâm thoáng buồn, giọng điệu vô cùng thương cảm hẳn nói:

- Nhưng dọc đường đi ta cũng gặp rất nhiều chuyện khiến cho ta cảm thấy vô cùng cảm khái.

- Người đã gặp những chuyện gì?

Lưu Khâm hạ thấp giọng kể ọi người nghe chuyện mà hẳn đã trải qua ở Tống Tử thành.

Khi nghe đến cái tên Cao Tiệm Ly, Tào Vô Thương và Thẩm Thực Kỳ vô thức bốn mắt nhìn nhau trừng trừng, còn sắc mặt Đường Lệ thì càng thêm trắng nhợt.

- Ta không ngăn cản!

Đối diện với ba người bạn trước mặt, Lưu Khâm chẳng giấu giếm gì hết, hít một hơi rồi nói tiếp:

- Hơn nữa ta cũng không ngăn được... Ta biết rõ vì sao Cao Tiệm Ly lại làm như thế, thậm chí ta cũng biết rằng hẳn không thể thành công, nhưng ta cứ thế nhìn hắn đi vào chỗ chết. Hôm đó ta thậm chí còn có một ý nghĩ cổ quái, ta có chút hy vọng hắn...

Lưu Khâm đột nhiên ngậm miệng lại, không nói tiếp nữa.

Đường Lệ cúi đầu, lặng lẽ nói một câu:

- Hy vọng hắn có thể thành công đúng không?

- Ta...

Đường Lệ uống một ngụm rượu, gương mặt thoáng nét cười:

- A Khâm, xem ra người cũng đã phát hiện ra sự thay đổi của cục diện thời nay.

- Thay đổi?

Đường Lệ nói:

- Nhìn về bề ngoài triều đình Đại Tần có vẻ như rất điềm tĩnh không nao núng, tất cả đều yên ổn trong tầm kiểm soát. Nhưng tình hình thực tế thì... Sáu nước Sơn Đông, ngoại trừ những nước khác không nói đến, chỉ riêng nước Tề cũ và nước Sở đã xuất hiện sự khác nhau hoàn toàn trong nhận thức và quan điểm của những người điều hành luật pháp về hành động của Đại Tần. Điều này không hề có liên quan đến thể mạnh thể yếu, mà quan trọng ở chỗ có thể thi hành được hay không...Tần dựa vào luật pháp mà nổi dậy, là do có những tình cảnh đặc biệt của nó.

Khi Lão công Doanh Cừ Lương tiếp tục thừa kế vương vị nước Tần, loạn trong giặc ngoài, nước Tần đối mặt với nạn diệt quốc.

Bên ngoài là đại quân của sáu nước tấn công, bên trong là bọn loạn thần manh nha đe dọa... Hơn nữa chiến tranh liên miên khiến cho quốc khố trống rỗng, không còn sức để gánh đỡ. Trong tình cảnh lúc đó, nếu không thay đổi chính sách thì chỉ có đường chết, cho dù thay đổi có thất bại thì cũng còn hơn tình cảnh lúc đó.

Chính sách thay đổi của Thương Quân trong tình cảnh nước Tần lúc đó mà nói thì là giải pháp duy nhất.

Bách tính nước Tần người người hiệp lực, đồng tâm yêu nước, cho dù như vậy thì Thương Quân cũng phải mất tới trọn hai mươi năm mới có thể thành công.

Lưu Khâm không hiểu rõ về những diễn biến trong giai đoạn lịch sử đó, cũng như quá trình biến pháp Thương Quân.

Trên thực tế những sự kiện diễn ra trong thời kỳ trước Tần, hậu thế có thể còn nghiên cứu được cũng chẳng qua chỉ là vài bộ sách sử và một vài kinh văn.

Nhưng có thể hình dung được rằng, thời gian Thương Quân phổ biến biến pháp chắc hẳn cũng phải nếm trải một phen huyết vũ tinh phong rồi.

Đường Lệ nói:

- Hiện nay sáu nước đã bình ổn, dân chúng một lòng cầu an; nếu như Hoàng đế bình tĩnh suy xét, sẽ nhận thấy hiện giờ không phải là cơ hội tốt để tiến hành việc áp dụng luật pháp Đại Tần một cách toàn diện. Nên từng bước tiến dần, từ từ xóa bỏ hẳn sự mâu thuẫn phản kháng của bách tính sáu nước với Đại Tần... Quá trình này cần hơn rất nhiều thời gian, có thể là mấy chục năm thậm chí đến trăm năm, những Hoàng đế đường như là không thể chờ đợi được nữa rồi.

Thẩm Thực Kỳ nói:

- Theo ý của người thì sẽ có loạn sao?

- Hiện Hoàng đế vẫn còn cai trị thiên hạ, nên sẽ không có vấn đề gì quá to tát. Nhưng nếu Hoàng đế không còn nữa thì ắt hẳn sẽ có đại loạn trong thiên hạ.

Hơn nữa, nếu Hoàng đế cứ theo đà này, thêm một ngày thì nguy cơ bạo loạn lại tăng thêm một phần.

Nếu Cao Tiệm Ly có thể thành công, căn cứ theo tình hình trước mắt của Đại Tần mà nói thì nói không chừng đó quả thật là một chuyện rất đáng mừng.

Nói đoạn Đường Lệ quay sang nhìn Lưu Khâm.

Lưu Khâm không thể hiện thái độ gì, nhưng từ trong ánh mắt của hắn có thể nhìn thấy một chút kinh ngạc.

Chính lúc đó, từ sau nhà có tiếng la thất thanh.

Bọn Lưu Khâm giật mình ngậy người, lập tức đứng dậy. Tiếng kêu đó quá quen thuộc... Lưu Khâm nhanh chóng nghe ra đó chính là tiếng kêu của Khâm phu nhân.

- Có chuyện gì thế?

Lưu Khâm không nói thêm lời nào, nhắc chân chạy vào nhà sau.

Ba người Thẩm Thực Kỳ, Tào Vô Thương và Đường Lệ cũng nhanh chóng chạy theo, chớp mắt đã chạy đến nhà sau rồi.

Phòng ngủ của Khâm phu nhân tối đen một màu, nhưng cửa lại đang mở. Vương Cơ tay cầm một ngọn đuốc dầu bò cùng với Vương Tín chạy tới.

Lưu Khâm không nói thêm lời nào, giật lấy bó đuốc, tiện tay lấy một cái gậy trúc xông vào trong phòng.

- Ta đánh chết đồ khốn nạn nhà người.

Cảnh tượng trong phòng khiến cho Lưu Khâm tức khắc nổi giận đùng đùng.

Chỉ nhìn thấy một tên lục sĩ quỳ trên giường, hai tay ôm lấy eo của Khâm phu nhân.

Lại dám vô lễ với mẹ ta...

Lưu Khám tức giận thét lên một tiếng, gậy đập lên đánh tên lực sĩ. Nhưng cũng kỳ lạ là tên lực sĩ như một đứa trẻ, ôm chặt lấy eo của Khám phu nhân, toàn thân co lại một vòng tròn, miệng lẩm bẩm khóc thút thít, cũng chẳng biết là gã đang nói gì.

- Khám, dừng tay lại cho ta!

Gậy trúc đập thật mạnh lên người tên lực sĩ nghe vang lên âm thanh rất lớn.

Tên lực sĩ ngược lại không hề tránh né, khi bị gậy trúc đập lên người, từ miệng gã phát ra tiếng kêu đau như tiếng kêu của một đứa trẻ.

Cùng lúc đó, Khám phu nhân cũng kêu to lên một tiếng, yêu cầu Lưu Khám dừng tay lại.

Bà nhẹ nhàng xoa đầu tên lực sĩ, nói như an ủi một đứa trẻ:

- Dừng khóc, đừng khóc, không sao rồi... A Khám còn không nhanh bỏ cây gậy đó xuống... Ngoan, đừng sợ, nhìn xem không có ai bắt nạt ngươi đâu.

Nhờ có Khám phu nhân dịu dàng an ủi, tên lực sĩ dường như bình tĩnh lại.

Gã nhẹ nhàng gối đầu lên đùi của Khám phu nhân, thỉnh thoảng lại kêu rên vài tiếng.

Thân hình của Khám phu nhân dường như nhỏ hơn một cỡ so với tên lực sĩ này, thế nhưng lại như thần bảo hộ bảo vệ cho hắn.

Cảnh tượng kỳ lạ đó khiến cho Lưu Khám và những người còn lại kinh ngạc tột độ.

- Mẹ ơi, thế này là sao? Có chuyện gì xảy ra thế ạ?

Lưu Khám cũng nhận ra, đó chính là tên lực sĩ mà hắn đưa về nhà, chắc là đã tỉnh, nhưng lại đi nhằm vào phòng của Khám phu nhân.

Khám phu nhân nhìn tên lực sĩ một cách thương hại, nhẹ nhàng vuốt tóc gã.

Nghe thấy Khám hỏi, Khám phu nhân bèn ngẩng đầu nói:

- Mẹ cũng không biết.. Mẹ đang ngủ thì gã chạy vào...Ban nãy quả thật là khiến ẹ sợ chết khiếp nên mới hét toáng lên. Nhưng đứa trẻ này nó không có ác ý gì, chỉ ôm mẹ như vậy và gọi ta là mẹ.

Lưu Khám cau mày, tiến tới một bước.

- Đừng đánh ta, đừng đánh con.. . Mẹ ...sau này con sẽ nghe lời, sẽ không làm cho người tức giận nữa.

Tên lực sĩ to lớn ẩy sợ hãi kêu lên.

Khám phu nhân vội vã ngăn Lưu Khám lại, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng hắn nói:

- Ngoan, mẹ ở đây, sẽ không có ai đánh con đâu.

- Chuyện... chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Lưu Khám đứng yên tại chỗ, nhìn Thẩm Thực Kỳ rồi lại nhìn bọn Đường Lệ. Nhưng những người này cũng mắt mắt nhìn nhau kinh ngạc, không biết nên làm thế nào cho đúng.

Vương Cơ nhỏ giọng nói:

- Khám huynh đệ, theo ta thì dường như do đầu óc của hắn... nên không còn nhớ mình là ai nữa rồi.

Vừa nói, nàng vừa lấy tay đập nhẹ lên đầu.

Gò má Lưu Khám giật lên một cái, trong đầu ngay lập tức xuất hiện một từ: Mất trí nhớ?

74. Chương 91-96

Chương 91: Có huynh trưởng tên là Cự

Cái gọi là chứng mất trí nhớ của con người, cũng chính là hiện tượng mất trí nhớ do não bộ bị tổn thương mà tạo thành, cũng có thể được gọi là chứng lỵ hồn.

Lưu Khám giả bộ, nhưng lúc đó cũng là do tình huống bức bách.

Nhưng hẳn không có ngờ mình lại gặp phải mắc phải chứng mất trí nhớ thật. Trông dáng vẻ của Cự Hán không giống như giả bộ, chẳng lẽ là bị chứng mất trí thật sao? Lưu Khám kinh ngạc nhìn Cự Hán, sau đó cười khổ sở nói: - Mẫu thân, nên làm gì bây giờ?

- Vương Cơ và Tín ở lại, còn các người ra ngoài trước đi.

Khám phu nhân âu yếm nhìn Cự Hán:

- Đứa bé này tâm tưởng không xấu, mẹ nhận ra được, là nó đang sợ hãi...Các con ở đây, nó không bình tĩnh được, hay là ra ngoài trước đi. Chờ nó bình tĩnh lại, rồi sẽ tiếp tục bàn bạc lại nên làm thế nào.

- Nhưng mà...

- Không có việc gì đâu, cứ ra ngoài đi.

Lưu Khám thấy thái độ của Khám phu nhân rất kiên quyết, đành phải gật đầu ưng thuận.

Liếc mắt nhìn Vương Cơ, Vương Cơ ngay lập tức hiểu ý, cười cười và nhắc lại:

- A Khám huynh đệ, yên tâm đi.

Một đám rời khỏi phòng ngủ, đứng ở giữa sân nhà, ngõ ngang không biết nên làm sao.

Đám người Quán Anh cũng nhanh chóng quay lại, nhưng nhìn thấy tình hình vậy, cũng không biết nên làm sao mới tốt.

Không còn cách nào khác, vậy thì trông coi vậy!

Một đám người, hoặc là ngồi, hoặc là ngồi chồm hổm trong đình viện rỗng rã cả đêm. Sáng sớm hôm sau, Khám phu nhân mang theo Vương Cơ cùng Vương Tín ra khỏi phòng.

- Mẫu thân, thế nào?

Lưu Khám vội vã nghênh đón, hỏi một cách lo lắng.

Khám phu nhân cười cười, thấp giọng nói:

- Không sao đâu, đứa bé đó ngủ rồi..cũng là một đứa bé đáng thương, ta thấy trước hết là như vậy đi, Vương Cơ, nhớ quan tâm đến nó nhiều hơn, có gì biến đổi, nhanh chóng báo cho chúng ta. A Khám, con theo ta, ta có việc muốn bàn bạc với con Chư vị cũng khổ cực cả đêm rồi, các vị nên nghỉ ngơi một chút đi.

Nói như vậy, mọi người cũng đều đáp ứng.

Nhưng không ai chịu đi cả, thấy Lưu Khám theo Khám phu nhân vào gian phòng khác, mọi người đều cảm thấy ngõ ngang khó hiểu.

- Mẫu thân, người có điều gì cần dặn dò?

Khám phu nhân có ý bảo Lưu Khám ngồi xuống, sau khi cân nhắc một lát, Khám phu nhân thấp giọng nói:

- Khám,

Đứa bé đó...Con sẽ xử lý như thế nào?

Một lát sau Lưu Khám mới kịp phản ứng, “đứa bé” trong lời nói của Khám phu nhân chính là Cự Hán thích sát Tần.

Điều này cũng khó trách,

tướng tá của Cự Hân còn lớn hơn so với Lưu Khâm, làm thế nào cũng khó để cân nhắc mối quan hệ ở 2 từ “đứa bé”.

Thấy Lưu Khâm không nói gì, Khâm phu nhân nói tiếp:

- Ta muốn nói, đứa bé đó nếu như chữa trị không khỏi, hoặc là chủ nhân của nó cũng không đến tìm nó, con sẽ giải quyết thế nào? Để cho nó ở lại đây hay là đi? Nếu với tình trạng hiện nay, chỉ sợ ra ngoài không bao lâu sẽ chết trên đường mất.

Khâm, con đã trưởng thành rồi, bắt đầu phải làm những việc đại sự rồi, nương không muốn ép con, chỉ là nương...lần này con xuất môn cũng được nửa năm rồi, mặc dù nói trong nhà có Vương Cơ và Tín, thế nhưng trong lòng Nương vẫn cảm thấy trống trải, hiu quạnh. Nương muốn để đứa bé ở lại, con thấy thế nào?

Lưu Khâm không biết nên nói gì cho phải!

Hai năm nay, tình hình trong nhà không hiểu được tốt hơn trước bao nhiêu, ngày qua cũng tốt rồi, thế nhưng thời gian bản thân ở bên cạnh Khâm phu nhân ngày càng hiếm hoi. Ngay từ đầu là bị phạt tác, khi xuất ra thì bận tẩu và nhiều chuyện khác.

Mà sau thì đi được hơn nửa năm...

Khâm phu nhân một mình ở trong nhà này, tuy rằng không phải lo ăn mặc, nhưng khó tránh khỏi cảm thấy hiu quạnh.

Vương Cơ là người am hiểu, Vương Tín cũng rất nghe lời. Nhưng dù gì cũng chỉ là người ngoài, có những việc, có những lời nói, lão phu nhân không thể nói ra.

Thế nhưng để Cự Hân ở lại đây có thỏa đáng hay không?

- Mẫu thân, hài nhi...

- Khâm, Ta không oán trách gì con. Nam nhi đại trượng phu tứ bề là nhà, Nương cũng nhận ra, khi con đứng giữa sự lựa chọn sự sống hay cái chết, sự đại đột trước đây, giờ đây đã mạnh mẽ gấp trăm lần. Nhưng trong tâm của Nương, luôn mong con.. luôn ở bên cạnh Nương cả ngày như thế...Nương cũng là muốn nói một điều như vậy, nếu thấy khó xử, thì coi như Nương chưa từng nói gì cả.

Khâm phu nhân nói xong, khẽ thở dài. Thần khí rõ ràng có chút cô đơn.

Lưu Khâm cảm thấy hổ thẹn, vội vã nói:

- Mẫu thân, đều là hài nhi bất hiếu. Nếu như mẫu thân thật muốn đứa bé đó ở lại, thì hài nhi không có ý kiến gì. Chỉ là thân phận này...Cần phải cân nhắc một chút mới được. Với lại hộ tịch cũng không bỏ qua được.

Khâm phu nhân mắt sáng lên.

- Việc này, Nương cũng đã nghĩ đến. Thực ra, con từ nhỏ đã có 1 người anh trai, sau này vì chiến tranh mà thất lạc. Ta và phụ thân con khi đó tìm kiếm khắp nơi mà không có, căn bản bất lực đi tìm anh con. Chờ sau khi thu xếp ổn thỏa, thời gian cũng lâu rồi, đều cảm thấy sự sống của anh con không còn. Nhoáng cái đã nhiều năm như vậy, thật không ngờ...

Lưu Khâm mở to 2 mắt, nhìn Khâm phu nhân.

Hơn nửa ngày, hần nuốt nước miếng:

- Mẫu thân, những lời người nói là sự thật chứ?

Khâm phu nhân nhoẻn miệng cười:

- Đương nhiên..là giả rồi. Nhưng mà nhìn đứa bé đó, Nương cảm thấy giống hệt điệu bộ của con khi nhỏ. Coi như con làm anh trai của đứa bé đó, nói như vậy cũng thuận tiện hơn, chỉ là mong nó không nhớ lại chuyện đã qua.

Lưu Khâm thở phào một cái. Nhìn Khâm phu nhân cười khổ:

- “Mẫu thân, có thể nói như vậy..những lời nói ban nãy của người, suýt nữa con cũng bị đánh lừa. Nhưng tốt nhất mẫu thân nên cẩn thận một chút, khí lực của tên kia sợ là còn lớn hơn cả con.

Chuyện này con sẽ tìm Vô Thương bàn bạc, tốt nhất đừng thông qua Huyện Trưởng, trực tiếp đăng ký tên ở Tào Đình Trưởng là được.

Tào lão là một người lương thiện, cũng rất biết ăn nói. Nhờ tình bằng hữu giữa con và Vô Thương, chỉ cần trên hộ tịch ta làm vài cử chỉ là được.

Ừm, sự việc này con phải đi làm cho xong trong ngày hôm nay.. à còn nữa, trên hộ tịch nên đặt danh tính là gì? Hải nhi không được am hiểu lắm.

Khám phu nhân nghĩ một lát:

- Đứa bé đó thân hình vĩ đại, to lớn. Hay gọi là Cự đi, Lưu Cự, con thấy thế nào?

Lưu Khám gật đầu:

- Hải nhi nhớ kỹ!

- Vậy con hãy nhanh chóng đi làm đi, Nương sẽ đi thăm đứa bé đó. Thật là trông rất giống với con khi bé, một lát mà không nhìn thấy Nương, không an thân được. Đúng rồi, sau khi quay lại, nhớ mang cho ta vài tấm lụa trắng, 2 năm nay rồi không may y phục, không hiểu có còn được hay không.

Khám phu nhân nói những lời đó, phấn khởi đi.

Mà trong lòng Lưu Khám, sinh ra 1 loại tình cảm đã mất mát.

Tới thời đại này, cùng Khám phu nhân nương tựa vào nhau mà sống, thoáng chốc đã 4 năm. Không kể Lưu Khám có đồng ý hay không, tận sâu trong lòng hắn đã xem Khám phu nhân như mẫu thân. Đến nay đột nhiên xuất hiện 1 người như vậy, chia cắt tình mẫu tử. Mặc dù hiểu rõ nguyên nhân là gì, nhưng hắn cũng có chút không thoải mái. Loại cảm giác này thật sự rất là kỳ lạ.

Đi ra cửa phòng, Lưu Khám thở một hơi dài.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, chí ít trông Khám phu nhân rất phấn khởi!

- Lão Đường, Vô Thương, chúng ta vào thành thôi.

Đám người Thẩm Thực Kỳ vẫn chưa đi, hơn nữa còn đứng chờ ở trong sân vườn.

Lưu Khám đi tới, đưa phương thức chỉ để nấu rượu Yến cho Thẩm Thực Kỳ:

- Chiêu phương thức này, hôm nay thử nghiệm trước để xem hiệu quả thế nào, kính nhờ Kỳ ca ca rồi. Khoái Triệt, người và ta cùng vào thành, Trình tiên sinh đã chuẩn bị 1 vài chum rượu, 50 bình hắc là cũng gần đủ. Khi ta quay lại còn phải đến doanh trại. Những ngày qua họ cũng đã khổ cực nhiều.

- Vậy ta thì sao?

Quán Anh thấy mọi người đều có việc để làm, không nhin được nhảy ra hỏi.

Lưu Khám suy nghĩ 1 lát, - Người và Tín lấy nước đổ đầy chum...người không phải vẫn muốn học tam cung bộ hay sao? Bây giờ là cơ hội tốt đấy.

Mọi người nghe vậy nhin không được, cười thật lớn.

Quán Anh cũng cười khà khà, gãi gãi đầu, không nói lại.

Sau khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Lưu Khám lên 1 chiếc xe ngựa, trang bị thêm vài bầu rượu, mang theo Khoái Triệt, Đường Lệ, Tào Vô Thương tiến vào thành.

Trên đường, Lưu Khám và Tào Vô Thương nói chuyện về việc của Lưu Cự.

Tào Vô Thương không nhin được cười nói:

- Thăm thăm quả là có tấm lòng chân thật, sự việc lần này cũng không khó, chỉ là a Khám từ nay người sẽ có thêm 1 huynh trưởng nữa...khà khà, ta thấy thăm đối với tên đó còn tốt hơn là người, người phải cẩn thận đấy.

Khoái Triệt không nói gì, còn Đường Lệ lại hơi nhũn mảy.

- A Khám, tuy nói ra buồn cười, nhưng người phải cẩn thận hơn, người phải biết rằng, hộ tịch này đăng ký xong thì mối quan hệ huynh đệ của người không còn cách nào để thay đổi lại được nữa. Hôm nay hấn không thể nhớ lại những việc trong quá khứ còn tốt, nhưng ngày khác hấn nhớ lại thì sao? Người sẽ phải làm sao?

Chẳng phải người vẫn thường nói: Tâm hại người không thể có, tâm phòng người không thể không có hay sao?

Tâm người này nhưng lại cách cái bụng, nếu không cẩn thận, chỉ sợ sau này sẽ có 1 số chuyện không may xảy ra. Nói tóm lại hãy cẩn thận không sai lầm lớn.

Khoái Triệt đánh xe ở phía trước nhện không được nói:

- Đông chủ, Đường tiên sinh nói đúng đấy!

Trong lòng Lưu Khám có hơi hồi hộp, sau khi cân nhắc:

- Việc này ta nhớ kỹ rồi, đa tạ lời nhắc nhở của Đường lão, bằng không thì ta đã sơ sót trong việc này. Khoái Triệt, sau này người phải lưu tâm 1 chút, Trình tiên sinh quá thành thật, khó tránh khỏi sẽ có sai lầm.

Khoái Triệt nhện không được lằm bằm:

- Vậy ý của Đông chủ là ta không thành thật ư?

Lưu Khám ngẩn ra, chợt cười ha hả.

Khoái Triệt cũng không nhện được cười, vung roi vào ngựa, cổ tay run lên, roi da được đưa cao lên không trung vang dội, hai con ngựa lập tức vùng lên chạy băng băng.

Xa xa, thành tường của huyện Bái, đã mờ mờ hiện ra.

Chương 92: Tiêu Hà cảnh báo

Tục ngữ nói đúng: trong triều có người làm nên đại sự!

Tự cổ chí kim, điều này cũng coi là một chân lý bất diệt rồi. Chỉ ít đối với Lưu Khám, câu tục ngữ này chính xác có vài phần đạo lý.

Vốn theo như tính cách của Tào Đình Trưởng, loại việc trái pháp luật này khẳng định sẽ không làm. Chỉ ít đối là người khác, lão tuyệt đối không đáp ứng. Thế nhưng việc lần này lại có liên quan đến Lưu Khám, tình huống lần này không giống những lần trước, không nói về người khác, chỉ dựa vào Tứ Thủy Hoa Điều của Lưu Khám, Tào gia ngày nay tốt hơn trước rất nhiều, nhưng điều này cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là sự trưởng thành của con lão.

Tính cách của Tào Vô Thương trước đây rất hấp tấp, hơn nữa không biết giữ miệng, rất dễ làm mích lòng người khác.

Nhưng từ khi quen biết với Lưu Khám, tính cách của Tào Vô Thương dần dần có nhiều chuyển biến: thích đọc sách, ăn nói cũng có chừng mực hơn, chỉ ít không giống như trước kia, mở miệng ra là làm mích lòng người khác. Xem ra trong mắt của Tào Đình Trưởng, thì con trai mình có chút trưởng thành chín chắn hơn.

Tào Đình Trưởng là người trung thực, là người nhân hậu có tiếng của huyện Bái.

Người khác mắng ông, ông không cãi lại, nói nặng một chút, cũng chỉ hơi đỏ mặt, nhưng tuyệt đối không làm gì quá đáng.

Gặp người quen, bà con thân thích luôn cúi chào.

Có một số việc không cần làm quá, vì nguyên nhân này, khi Tào Vô Thương bị ức hiếp, ông thường sẽ không nhúng tay vào. Nhưng không nhúng tay không có nghĩa là không đau lòng, chỉ là ngày đó quá hèn yếu, khiến ông đa phần là trốn tránh.

Nhưng hiện tại, Tào Vô Thương có thể chèo chống cái nhà này rồi.

Mà toàn bộ sự thay đổi này, chính là bắt nguồn từ Lưu Khâm. Do đó, Tào Vô Thương về nhà khi đem sự việc của Lưu Cự nói lại, Tào Đình Trưởng không nói gì cả, đồng ý ngay. Đây vốn không phải là chuyện lớn gì, hơn nữa còn có liên quan tới Lưu Khâm.

Lưu Cự, năm 25 tuổi, sinh ra từ năm thứ 6 thời Tần Vương Chính...

Tình hình chỉ trong một ngày, Lưu gia đã chính thức có thêm một thành viên nữa, Lưu Khâm cũng lập tức có hơn một vị huynh trưởng.

Thu xếp xong việc của Lưu Cự, Lưu Khâm có chuyến đi công thự, đến thăm Huyện lệnh Lý Phóng mới nhậm chức của huyện Bái.

Giờ đây nhân khẩu ở huyện Bái này đã hơn vạn hộ, do vậy cách gọi Huyện trưởng này cũng đổi thành Huyện lệnh.

Theo như Khâm phu nhân nói, vị Huyện lệnh đại nhân này tạo ọi người cảm giác khá tốt, nho nhã lễ độ. Lời nói, phong thái lộ ra là người có tri thức, rất ôn hòa. Trên mặt luôn luôn cười, lời nói cũng rất chậm rãi, không hề lộ ra vẻ quan uy.

Thế nhưng, Lưu Khâm cảm thấy vị Huyện lệnh đại nhân này rất giả tạo!

Không phải nói y là Huyện lệnh giả, mà là nói lời nói của y, bao gồm nhất cử nhất động, còn có cả điệu cười trên mặt y nữa, khẩu khí hòa nhã kia, còn có cả sự nho nhã của người tri thức, tất cả đều rất giả tạo. Đây là một tên che giấu bản thân rất giỏi. Tâm cơ độc địa, thâm trầm.

Mở miệng tất xưng bệ hạ, ngậm miệng tất đàm luật pháp.

Nhìn bề ngoài thấy cung kính như vậy, thế nhưng Lưu Khâm có thể cảm nhận được, bên trong người y rất coi khinh Lão Tần nhân.

Cũng khó trách, Lý Phóng đại nhân này xuất ra từ Tắc Hạ học vị. Có câu là: Tề Lỗ có học giả uyên thâm, Yến Triệu nhiều hào sỹ. Trong mắt người của sáu nước Sơn Đông, Lão Tần nhân chỉ là một lũ man di mà thôi. Mặc dù là nước mất nhà tan, ngạo khí ăn sâu vào trong xương cốt không thể thay đổi được.

Trong Lão Tần có cao sỹ tài đức nhất cũng không thể nhân nghĩa bằng người của Tề Lỗ.

Đây là nhận thức của đại đa số nho sỹ xuất thân từ Tề Lỗ, chỉ là tình thế người mạnh thắng, tuy có ngạo khí nhưng biết làm sao?

Lưu Khâm và vị Huyện lệnh đại nhân giả tạo này nói chuyện một lúc, thì thấy không tự nhiên nữa.

Khoảng chừng chén trà nhỏ, hần đã đứng dậy cáo từ.

Huyện lệnh đại nhân cười ha hả đi ra công đường, nói:

- Lưu sinh, người đi được hơn nửa năm rồi, không hiểu năm nay sẽ cống nạp cho triều đình rượu Vạn tuế, hay là sẽ kéo dài thêm đây? Hai tháng nữa cũng sắp tới rồi, chớ có làm chậm trễ đại sự đấy.

Lưu Khâm vội vàng nói:

- Tiểu nhân sẽ không làm trì hoãn đại sự của bệ hạ, sẽ cống nạp đúng hạn.

Trong ánh mắt của Lý Phóng hiện lên vẻ thất vọng, rồi chợt biến mất, cười ha hả nói:

-Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt.

Trong lòng Lưu Khâm thấy kỳ quái, rốt cuộc vị Lý đại nhân này có ý gì?

Khi rời khỏi công thự huyện nha, Lưu Khâm gặp ngay Tiêu Hà.

Để nhận thấy, Tiêu Hà không biết tin Lưu Khâm đã quay lại, sau khi ngẩn ra, mỉm cười nói:

- Lưu sinh quay về khi nào?

- Hôm qua!

Đối với vị Tiêu Hà tiên sinh này, Lưu Khâm không dám thất lễ.

- Nửa năm nay, làm phiền tiên sinh đã chiếu cố đối với mẫu thân ta, chẳng hay tiên sinh lúc nào rảnh rỗi để tại hạ thiết yến cảm tạ?

- Không cần cảm tạ đâu! Tiêu Hà cười nói

-Đều là bà con đồng hương, không cần phải nói tới hai chữ đó đâu.

Nói rất khách khí, có một cảm giác mơ hồ, xa xăm, Lưu Khâm liếc nhìn Tiêu Hà một cái, sau đó cũng không ép buộc, chấp tay cáo từ.

Kết hương đăng của con người ở huyện Bái hết sức nghiêm trọng.

Trong lòng Lưu Khâm rất rõ, trong mắt của Tiêu Hà, bản thân mình trước sau cũng là một người ở xứ sở khác...Huống chi, trên người mình còn có dấu vết của Lão Tàn Nhân, bất kể hắn sống ở huyện Bái bao lâu, đạt được kết quả gì, trong lòng Tiêu Hà, sợ sẽ vẫn có những nút thắt.

Làm thế nào để mở được những nút thắt này đây?

Mục tiêu trước mắt Lưu Khâm còn chưa có nghĩ thấu, nhưng hắn cũng không nản lòng. Chỉ cần làm được mọi việc một cách xuất sắc, Tiêu Hà sẽ sớm thay đổi cách nhìn thôi.

- Lưu sinh!

Ngay khi Lưu Khâm đang đi ra ngoài cửa lớn của huyện nha, Tiêu Hà đột nhiên gọi với lại.

Nhìn khắp bốn phía, Tiêu Hà nói nhỏ:

- Phúc của Lưu sinh đối với huyện Bái này ngày nay không ít. Chỉ là..người đông thế này, chắc chắn sẽ có ngư long hỗn tạp. Lưu sinh ngày nay có gia nghiệp, chắc chắn sẽ bị người ta ganh tỵ, hãy lưu ý cẩn thận.

Lưu Khâm ngẩn người, mở lời muốn hỏi nhưng Tiêu Hà không cho hắn cơ hội này, quay người đi mất.

Tiêu Hà vậy là ý gì chứ?

Là có người muốn hại ta sao?

Lưu Khâm có hơi nhú mày lại, trong lòng có chút bối rối, nếu đã nhắc nhở ta, vì cái gì mà không nói rõ ràng với ta?

Hay là, y có chỗ khó nói?

Nhưng y nói không sai. Bây giờ ta đã là người có gia nghiệp, có xưởng nhỏ, có tiền, chắc chắn sẽ bị người ta ganh tỵ. Đạo lý có nói, nếu có kẻ muốn hãm hại, cách tốt nhất là phải động thủ trước, hơn là khi để việc đã xảy ra rồi.

Nhưng mình sẽ phải làm gì đây...

À, đúng rồi! Nhâm Hiêu phái năm mươi quân Tàn đóng trú ở đây, nói vậy chắc hắn sẽ làm ọi người phải kiêng nể.

Là Ung Xỉ sao? Lẽ nào cái tên này vẫn còn chưa từ bỏ ý định?

Lưu Khâm với tâm trạng không yên rời khỏi huyện nha.

Khi Tiêu Hà đứng ở cửa lớn của huyện lệnh, đã nhìn thấy bóng dáng của Lưu Khâm, khẽ thở dài lắc đầu.

- Tiêu đại ca, người nhìn gì ở đây vậy?

Tiêu Hà quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tào Tham không biết đã xuất hiện phía sau y từ khi nào. Tào Tham bây giờ không còn là quan coi ngục đơn thuần nữa.

Khi Huyện Lệnh mới nhậm chức Lý Phóng tới, Tào Tham được bổ nhiệm làm Thư lại.

Tiêu Hà hiểu rất rõ, đây là Lý Phóng thể hiện sự kiên dè đối với y rồi! Ban đầu, khi nhậm chức, nhiều việc khó khăn đều do Tiêu Hà xử lý. Điều này cũng làm tăng thêm uy tín của y ở huyện Bái. Mà hiện tại, Lý Phóng dường như không tin tưởng y cho lắm.

Thăng cấp cho Tào Tham, kì thực chính là vì để giảm bớt quyền lực ở trong tay Tiêu Hà.

Tào Tham bản thân là một người có bản lĩnh, mặc dù trên nhiều khía cạnh so ra kém Tiêu Hà, nhưng cũng là người làm được việc.

Mặc dù quyền lực được phân chia từ Tiêu Hà cho Tào Tham, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến tình bạn của hai người.

Tiêu Hà mỉm cười:

- Ta đang nhìn người!

- Nhìn người?

Tào Tham nhìn theo ánh mắt của Tiêu Hà:

- Đó không phải là Lưu Khâm hay sao? Người này đã quay lại rồi sao? Cơ nhiên cũng không chào một tiếng.

Khi nói xong, Tào Tham đột nhiên ý thức được điều gì đó.

- Tiêu đại ca, chẳng lẽ ngươi đang lo lắng cho Lưu Khâm?

Tiêu Hà bình tĩnh cười, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta không phải là lo lắng cho hắn, ta là lo lắng phụ lão hươu thân của huyện Bái. Người này mà trở về, sự yên tĩnh ở cái huyện Bái này sẽ vì thế mà biến mất...Với lại, ta có một linh cảm, có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tào Tham nghe được, trên mặt cũng có chút biến đổi!

Chương 93: Quốc phong tương thử.

Huyện Bái xuất hiện tình trạng hỗn loạn gì..

Ít nhất sau khi Lưu Khâm về nhà được vài ngày, tất cả mọi thứ đều rất yên bình. Rượu tứ thủy hoa điều liên tục bán rất chạy, Trần Vũ và Quán Tước yêu cầu đối với số rượu còn lại cũng ngày càng lớn. Đặc biệt là Quán Tước, bắt đầu là 3000 bình đã tăng thêm lên 6000 bình, chính xác phải gấp đôi. Mà việc làm ăn của Trần Vũ dường như không tốt lắm nên nhu cầu vẫn chỉ duy trì chứ không hề tăng lên.

Phương diện này đã ảnh hưởng đến vấn đề khác biệt giữa nam bắc. Do đó phải từ từ triển khai, không được nóng ruột.

Lưu Khâm cũng không lưu tâm nhiều lắm, hắn chỉ lưu tâm nhiều về tin tức của Trần Bình. Người phụ trách tiếp nhận hàng hóa luôn luôn là Trần Nghĩa.

Khi Lưu Khâm quay lại, Trần Nghĩa đều đến thăm. Theo Trần Nghĩa nói, Trần Bình hiện nay đi du học, cũng nói không rõ hành tung lắm. Theo khẩu khí của y, Trần Bình không thích việc này mà Trần Vũ cũng không có miễn cưỡng Trần Bình.

Dù sao việc lần này có sự giúp đỡ của Trần Nghĩa nên Trần Vũ không phải vất vả cho lắm. Nhưng với Lưu Khâm mà nói cũng cảm thấy có chút thất vọng. Tuy rằng không chắc chắn đó có phải là Trần Bình kia hay không, nhưng không được gặp, cảm thấy rất tiếc nuối. Cũng may hiện tại đã có Trần Vũ, nếu như thật sự là Trần Bình, thì cũng không cần phải lo lắng.

Năm mươi quân Tần cũng không rời đi ngay.

Khi Lưu Khâm đến thăm Lý Phóng, cùng ngày hôm đó cũng đi thăm Chu Lan. Chu Lan là một thanh niên trung thực, khoảng 27, 28 tuổi, là người Cổ Ngụy An Ấp. Khi Tần diệt nước Ngụy, Chu Lan tham gia vào quân Ngụy. Thậm chí còn tham gia vào chiến tranh, trở thành tù binh. Sau này trở thành khinh binh của

lão Tần, giết địch chém tướng, rất có công huân. Kinh binh, có thể được sử dụng trong đội cảm tử, mà theo cách giải thích của hậu thế thì chính là bia đỡ đạn. Đại bộ phận đều có tù binh hoặc là hình đồ đảm đương, không được phân phối khôi giáp, ngay cả binh khí cũng là tạm thời cấp phát, lúc chiến đấu, thì phải xông lên đầu tiên. Có thể từ một kinh binh trở thành một Chức trưởng quân chính quy, như vậy cho thấy đã trải qua rất nhiều sinh tử. Chu Lan cũng không thể rõ, chỉ là cuối cùng mình vẫn sống sót... Tuy rằng quân chức không cao, nhưng nhưng là người đứng đầu trong 50 người, còn hơn là những kinh binh chết trận, nên Chu Lan vô cùng thỏa mãn.

- Phụng mệnh của Quận thủ đại nhân, chúng ta tạm thời không về đội.

Khi Lưu Khâm hỏi Chu Lan, Chu Lan trả lời:

- Qua một thời gian nữa sẽ hộ tống rượu Vạn Tuế đi Hàm Dương. Ý của Quận thủ đại nhân là: Chúng ta phải ở đây chờ, khi có đủ số lượng rượu Vạn tuế ngay lập tức hộ tống đến huyện Tương, không được chậm trễ.

Lưu sinh, người không cần phải quan tâm đến chúng ta! Quận thủ đại nhân đã sắp đặt cho chúng ta đủ số lương thực. Chỉ mong người có thể xuất ra đủ lượng rượu Vạn tuế, bằng không mọi người sẽ gặp rắc rối.

Lưu Khâm trong lòng vui mừng khôn xiết...

Khoảng cách tới ngày cung phụng rượu Vạn tuế không xa, chỉ còn khoảng 3 tháng nữa. Cũng là nói, năm mươi quân Tần này sẽ đóng quân tại đây khoảng ba tháng. Trong ba tháng này, những kẻ xoi mói Tứ Thủy Hoa Điều chỉ sợ không dám hành động bừa bãi. Nói cách khác, Lưu Khâm có được ba tháng để chuẩn bị. Vậy là đủ rồi!

Vào những ngày này, Lưu Khâm bắt đầu khẩn trương với bọn bề công việc. Người ngoài nhìn vào nghĩ hẳn đang chuẩn bị rượu Vạn tuế. Nhưng trên thực tế thì sao? Việc chuẩn bị rượu Vạn tuế không phải là mối quan tâm của hắn. Cả ngày hắn và Thẩm Thực đứng trong hầm rượu, mân mê những dụng cụ nấu rượu đã được đưa từ Tổng Tử về.

Hai người tập trung nghiên cứu chế tạo rượu trắng. Trong thời gian đó Lữ Tu lại tới vài lần, nhưng đều không gặp Lưu Khâm. Không còn biện pháp nào nữa, hắn quá bận!

Tình trạng vết thương của Lưu Cự dần dần có chuyển biến tốt đẹp, nhưng lại giống như một đứa bé, cả ngày chỉ quanh quẩn quanh Khâm phu nhân. Đứa bé to lớn? Đây là cách gọi của Quán Anh đối với Lưu Cự. Gã cảm thấy hứng thú vì điều đó, thường xuyên cùng Vương Tín luyện công, tập võ. Thỉnh thoảng cùng nhau uống rượu, Tào Vô Thương thỉnh thoảng cũng chạy tới góp vui. Một đám người ở cùng một chỗ, tuy có vẻ rất hỗn loạn như lại thân thiết.

Khoái Triệt và Đường Lệ nói chuyện khá hợp nhau. Chính xác mà nói, ông nội của Đường Lệ là Đường Tùy cũng xuất thân từ mưu sĩ. Mặc dù tới đời Đường Lệ, y có khuynh hướng là một nhà quân sư hơn, nhưng trong xương cốt vẫn mang dòng máu huyết thống của nhà mưu sĩ. Bình thường y hay cùng Khoái Triệt tranh luận, có lúc cãi cọ mặt đỏ tới mang tai hoặc có lúc cùng nhau cười, cười rất vui vẻ. Mà Vương Cơ thì vừa phải làm việc nhà, vừa phải trông nom xương, đại quản gia của xưởng.

Hôm nay, Đường Lệ và Khoái Triệt cãi nhau như mọi ngày!

Khâm phu nhân đang ở hạ đường ngồi dưới ánh sáng mặt trời, may vá y phục cho Lưu Khâm và Lưu Cự, vui vẻ nhìn thấy Lưu Cự và Vương Tín chơi đùa.

Một người cao to, một kẻ thấp bé...

Vương Tín ôm bắp đùi của Lưu Cự, muốn quật ngã. Lưu Cự dùng một cánh tay khiến Vương Tín không thể phản công lại.

Vương Cơ và Khâm phu nhân thì ngồi xem.

- Vương Cơ, người có phát hiện, Cự và Tín giống như một hai cha con không?

Khâm phu nhân đột ngột nói như vậy làm ặt của Vương Cơ biến sắc, mặt nàng thoáng cái đỏ bừng lên, cúi đầu không nói lời nào, nhưng khóe mắt sáng rực lên, nhìn hai người đang chơi đùa, hai má nàng nóng rực

giống hệt như lửa đốt.

- Lão phu nhân, a Khám huynh đệ năm nay cũng mười tám rồi.

Khám phu nhân gật đầu:

- Đúng vậy, qua vài ngày nữa là mười tám rồi.

- Mười tám tuổi là có thể cưới vợ được rồi.

Vương Cơ trông bộ dạng ưu tư, tìm cách đổi trọng tâm chuyện chuyển sang truyện khác, cười nói:

- Không biết lão phu nhân có quyết định chưa? Hay là coi mắt con gái nhà nào? Cô gái ở những gia đình tầm thường không xứng với Khám huynh đệ đâu.

Khám phu nhân thở dài.

- Khám ngày nay cũng không dễ dàng, người nhìn nó đi, sau khi trở về, chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả. Nói thật, ta có lựa chọn ra một người tốt. Nhị tiểu thư của Lữ gia và Khám cũng là thanh mai trúc mã, chỉ là trước kia có vài hiểu lầm, sợ là phiền phức. Vương Cơ, người nói a Khám làm sao vậy? A Tu thực sự thích nó mà, tại sao nó không có phản ứng gì?

Tâm tư của Lữ Tu đối với Lưu Khám, hầu như mọi người đều nhìn ra.

Lữ gia ở huyện Bái ngày nay xem như là đứng vững, thời kì khó khăn nhất cũng đã qua đi. Từ lúc làm thông gia với Lưu Bang, khiến cho người của huyện Bái không thể không cẩn thận dè dặt. Mặt khác, sự xuất hiện của Lưu Khám, đích thật đã tạo nên áp lực cho Lữ gia. Thế nhưng đều có thể nhìn ra, Lữ gia mặc dù đứng vững gót chân, thế nhưng muốn lên cao hơn nữa sợ là hết sức khó khăn. Trừ phi, Lữ gia có thể tìm ra một con đường khác, nếu không thì sẽ rất khó khăn.

Vương Cơ nói:

- Nếu không thì đi tìm ra Tào Đình Trưởng, nhờ ông ấy can thiệp?

- Tào Đình Trưởng?

- Đúng vậy, Tào Đình Trưởng cũng là một người lớn tuổi ở huyện Bái, do ông ta ra mặt nói có thể có hy vọng.

Khám phu nhân buông kim xuống, sau một lúc phân vân nói:

- Sự việc lần này, có lẽ phải hỏi ý kiến của a Khám đi. Nó bây giờ cũng lớn rồi, cũng có chủ kiến của mình. Đến lúc đó nghe nó nói những gì, nếu nó đồng ý, thì mời Tào lão ra mặt cũng không muộn.

Đúng lúc này. Vương Tín và Lưu Cự đang vui đùa âm ỉ ở trong sân, đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, mũi ra sức ngửi, ồm ồm nói:

- Mẹ, là mùi gì nhỉ. Sao lại có mùi kì lạ như vậy nhỉ?

Gã vừa nói như vậy, mọi người đều dừng tay lại.

Quán Anh cũng đứng lên, hít hít mũi:

- Đúng, đúng là có mùi kì lạ thì phải...giống như là rượu? Nhưng mà tựa như lại không phải.

Vương Cơ mắt sáng lên:

- Có thể là a Khám huynh đệ bọn họ thành công rồi chăng?

Đường Lệ, Tào Vô Thương đứng bật dậy, không nói lời nào vội chạy ngay đến nơi có hương rượu.

Mùi vị của rượu, thuần khiết hơn đậm hơn làm kẻ khác say mê. Càng ngày càng đậm, càng ngày càng đậm...Từ đó đến tăng hầm truyền đến, khiến người ta mê say.

Tào Vô Thương không nói lời nào đẩy nắp hầm rượu ra.

Mùi rượu mùi xông vào mũi làm y choáng váng, liền vội vàng ngừng thở, lùi một bước. Sau đó nhìn vào trong, thấy Lưu Khảm và Thẩm Thực hai người đều đang nằm trên đất. Trong lò nấu rượu, hơi nước bốc lên, và đồng thời tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

- A Khảm, A Kỳ...

Tào Vô Thương và Đường Lệ chạy vọt vào, muốn đưa Lưu Khảm, Thẩm Thực Kỳ ra ngoài.

Nhưng cơ thể Lưu Khảm quá nặng..còn chín xích, thể trọng nặng hơn 200 kg. Tào Vô Thương có thể nâng được Thẩm Thực nhưng Đường Lệ thì không thể nâng được Lưu Khảm. Do vậy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Cổ sức cũng chỉ có thể dịch chuyển Lưu Khảm một chút.

- Cự, vào trong mang đệ đệ con ra đây!

Khảm phu nhân thấy sự khó nhọc như vậy của Đường Lệ, không nhịn được nói một tiếng với Lưu Cự ở bên cạnh.

Lưu Cự không nói gì, chạy vọt vào hầm rượu, thoáng cái nhấc Lưu Khảm lên trên người. Quay đầu nhìn thoáng qua Đường Lệ, cánh tay đưa ra để Đường Lệ bám vào đi ra.

- Mẹ, bên trong có mùi gì đó khó ngửi quá!

Khảm phu nhân chờ người quay lại, vội vàng kiểm tra tình hình thực tế của Lưu Khảm và Thẩm Thực. Nửa ngày sau, Vương Cơ không nhịn được cười:

- Không phải xem đâu, Khảm huynh đệ và a Kỳ đều không sao cả, phỏng đoán là bị cái mùi này làm cho say rồi...Đường Lệ, các người làm cái gì đó, mùi vị này nặng như thế này? Ta làm rượu nhiều năm, chưa bao giờ ngửi thấy mùi rượu nặng đến thế.

Quán Anh nhẹ giọng nói một câu:

- Là rượu Yến!

Nói xong, nhìn Đường Lệ và Tào Vô Thương nói:

- Lão Đường, các người đã làm cái quỷ gì vậy? Mùi vị của rượu Yến kia ta đã từng thưởng thức qua, rất khó uống. Người ở nơi lạnh khủng khiếp, sợ là không quen với vị như này. Người và a Khảm rốt cuộc đã làm cái gì vậy?

Tào Vô Thương nhanh miệng nói:

- A Khảm nói, muốn cho chúng ta một sự giàu sang.

- Giàu sang?

Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn hai người Lưu Khảm và Thẩm Thực, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc....

Lưu Khảm và Thẩm Thực đến chạng vạng tối thì tỉnh lại. Mới tỉnh táo, hai người ngay lập tức nhắm phía hầm rượu, đến nỗi không kịp nói rõ lý do ọi người hiểu. Mà lúc này đây, Đường Lệ và Tào Vô Thương cũng đi theo. Mùi vị rượu trong hầm cũng phát tán đi, Thẩm Thực Kỳ và Lưu Khảm ở bên trong bận bịu một lúc, sau đó Thẩm Thực Kỳ mang ra một bầu rượu cười ha hả gọi mọi người lại nói:

-Lại đây, thưởng thức thử rượu Yến mới này.

Tào Vô Thương đổ vào vài cái bát gốm, lấy bầu rượu, từ bên trong rượu có màu rất trong như nước. Màu sắc vẫn còn hơi hồng, nhưng còn hơn so với lúc Lưu Khảm thưởng thức rượu Yến ở Tống tử thành, rõ ràng có tiến bộ không ít.

Quán Anh uống một ngụm, sau đó nhe răng nhếch mép không ngớt gào to:

- Quá cay, rượu này cay quá.

Chương 94: Quốc phong tương thử (tt)

Lưu Khảm đứng trước cửa hầm rượu, lúc này lộ ra nụ cười rục rờ.

Rượu này, nếu đem so sánh với rượu Mao Đài và Ngũ Lương thì không bằng. Nhưng ủ ra loại rượu trắng này, không chỉ đơn thuần là dùng để uống. Từ trong vại rượu múc ra một muống rượu, rót vào cốc, sau đó cho người ném vào vật dễ cháy, thoáng chốc, rượu trong cốc được đốt lên thành một ngọn lửa màu xanh yếu ớt vô cùng quý dị.

Hắn với Thẩm Thực Kỳ bèn nhìn nhau cười! Sự cực khổ của một tháng này, cuối cùng không có uống phí !

Bước tiếp theo chính là tìm cách chế biến cho rượu thuốc. Phương thuốc Lưu Khâm có, hơn nữa đám người Thẩm Thực Kỳ từng đích thân đến Bách Việt một lần, đối với tình huống nơi đó cũng khá hiểu. Chỉ cần có thể thành công, không thiếu được sẽ có một tước quân công, còn những cái khác, sau này sẽ bàn.

Đêm đó, đám người Lưu Khâm hưng phấn mà ngủ không được, lấy phương thức pha chế rượu nghiên cứu, mãi cho đến tờ mờ sáng. Sau khi hưng phấn đã qua, đám người Lưu Khâm mới nghỉ ngơi. Đến trưa thì Tào Vô Thương tỉnh lại lần đầu, kêu to là phải đi đãi khách ở tửu lầu ở huyện Bái, chào mừng bọn họ mai sau có thể thăng quan tiến chức.

Đối với yêu cầu lần này, Lưu Khâm tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhưng Khâm phu nhân không muốn đi. Bà không đi, Lưu Cự tự nhiên cũng không đi, ngay cả Vương Cơ và Vương Tín cũng không muốn vào thành. Ngược lại Lưu Khâm cũng không ép buộc mẫu thân phải chia sẻ niềm vui với hắn. Mỗi người có một tính cách, mỗi người có một cách ước nguyện. Tại thời điểm này, hà cớ gì phải cưỡng ép chứ? Ít nhất, hắn có thể nhận ra, Khâm phu nhân kì thực rất vui vẻ. Chỉ là đại đa số thời gian, bà không thích biểu hiện ra dáng vẻ bên ngoài.

Một đám người trùng trùng điệp điệp như thế vào thành.

Còn bí mật gì trong hầm rượu? Không cần vì thế mà lo lắng, gần đó là nơi Trình Mạc ở, cách hầm rượu không quá xa. Hơn nữa Khâm phu nhân cũng sẽ không để người khác tùy ý ra vào nơi này.

Đám người Lưu Khâm tới một quán rượu ở huyện Bái. Chủ nhân của quán rượu tự nhiên nhận ra Lưu Khâm, tức khắc tươi cười rạng rỡ. Không còn cách nào, ai bảo nhóm người này là người cực giàu chứ?

Chủ quán đương nhiên muốn phục vụ chu đáo, biết đâu còn có lợi lộc được gì đó.

Lưu Khâm không thích hoàn cảnh quá mức ồn ã, vì vậy để chủ quán mở bình phong, tạo một không gian độc lập cho bọn hắn.

Khi đứng ngó, khách rượu ngày càng nhiều. Đám người Lưu Khâm sau tấm bình phong nhỏ giọng nói chuyện với nhau, thảo luận làm thế nào để từ rượu trắng kiếm lấy lợi ích lớn nhất. Về khoản buôn bán làm ăn, Đường Lệ và Khoái Triệt không hứng thú lắm. Nhưng Thẩm Thực Kỳ lại tinh thông, nên cứ thì thầm to nhỏ với Lưu Khâm.

Đường Lệ, Khoái Triệt, Tào Vô Thương và Quán Anh bốn người tụ cùng một chỗ, thay phiên nhau uống, không bao lâu đã ngã ngửa say...

Nhưng đúng lúc này, trong quán rượu đột nhiên xuất hiện một tiếng động lớn.

Ngay sau đó là Lưu Khâm nghe thấy tiếng chủ quán nói:

-Lưu Quý, người đã thành hôn rồi, có nhà rồi..cả ngày còn chơi bời lêu lổng như vậy, còn thể thống gì nữa? Người tính xem, từ năm trước đến bây giờ, người ở đây uống biết bao nhiêu rượu rồi? Có từng một lần trả tiền không?

Mọi người ở đây đều là người Phong Ấp, ta không muốn tính toán với người. Người quay về xem đi, mọi việc trong nhà đều là do vợ người lo liệu hết, người cả ngày chỉ biết uống rượu. Thảo nào cha người mắng người không ra gì..Hôm nay, tiền rượu này người phải trả rồi!

Lưu Quý?

Hắn ta đã trở về rồi sao?

Lưu Khâm không biết Lưu Bang đã quay lại huyện Bái. Khi đi, Lưu Bang còn chưa quay lại, khi quay về thì hắn bận rộn cả ngày không ra ngoài được. Vì vậy việc phát sinh ở huyện Bái, hắn hoàn toàn không hay biết gì cả. Thẩm Thực Kỳ tự nhiên sẽ không nói chuyện với Lưu Bang với hắn, bởi trong lòng cả hai đều

cảm thấy không thoải mái khi nhắc đến người này. Về phần Tào Vô Thương và Đường Lệ cũng đều không nói sự việc của Lưu Bang. Bởi vậy mà Lưu Khâm hầu như quên mất sự tồn tại của người này.

-Lưu Quý quay trở lại lúc nào vậy?

- Sau khi người đi không lâu thì quay lại..nghe nói cũng không kiếm được tiền, thậm chí tiền vốn cũng tiêu hết rồi. Vừa trở về được một thời gian, thì lại chứng nào tật nấy, cả ngày dẫn một đám du đảng chẳng làm gì cả. Nghe nói Lữ lão nhi cũng thấy giúp hắn làm việc, nhưng hắn cầm tiền rồi thì sau đó đi ăn uống ở khắp nơi.

Lưu Khâm xoay người, nhìn xuyên thấu qua kẽ hở của bình phong nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Lưu Bang ngồi trên bàn ăn với đôi mắt lơ đãng nói:

- An Khâu Bá, ta không nói không đưa tiền cho ông, đợi ta có tiền rồi, sẽ trả cho ông gấp trăm lần..chỉ uống có vài thương rượu, hà tất tính toán chi li, tính toán cái gì với hương thân hả?

- Đúng vậy, đúng vậy, lão An Khâu, đại ca của ta đến chỗ người ở uống rượu, là nể mặt của ông còn gì.

Mười mấy du côn lập tức quấy rối, đứng cả lên, xắn tay áo giống như muốn đánh nhau.

An Khâu là họ của ông chủ quán rượu. Tuổi tác khoảng chừng 40, nghe Lưu Bang nói như vậy, tức giận đến nổi mặt đỏ bừng bừng. Nhưng cũng không thể không thừa nhận, bởi vì Lưu Bang hàng ngày vẫn ở đây uống rượu, những tên du côn ở huyện Bái này cũng không dám gây rối ở đây.

Nhìn bộ dạng lưỡi nhác lơ đãng của Lưu Bang như vậy. An Khâu thở dài:

- Không ra thứ gì cả!

Nói xong, ông quay người bỏ đi. Vậy mà một câu nói đã khiến cho Lưu Bang giận tím mặt, y đứng dậy nói:

-Lão An Khâu, ban nãy người nói cái gì không nên thân hả? Ta nói với người, ta là người có thể làm nên đại sự đấy, ta là con của rồng, người hiểu không?

An Khâu cười lạnh nói:

- Vẫn còn là con của rồng ư...

Có những việc, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nhưng phần lớn đều chỉ cười châm biếm trong lòng chứ không ai nói ra. Nhưng biểu hiện khinh thường của ông ta lại càng làm Lưu Bang căm phẫn. Nhìn người bốn phía trong quán rượu, tức giận nói:

- Ta chính là con của rồng!

Trong tâm của mỗi người, đều có một tín niệm, hoặc là đó là nơi cấm kỵ mà không cho kẻ khác nghi ngờ, chế giễu. Rất rõ ràng, con của rồng, chính là tín niệm của Lưu Bang, chính là điều cấm kỵ. Thuở nhỏ không được cha yêu mến, dù làm việc gì cũng bị Lưu Công trách mắng. Vì vậy thân phận “con của rồng” mới là tín niệm duy nhất có thể an ủi Lưu Bang.

Thấy những người uống rượu cười châm biếm, Lưu Bang càng giận! Y túm toàn bộ quần áo trong người cởi xuống, hướng về những người đang ngồi nói:

- Nếu không tin, các người cứ đếm nốt ruồi trên người ta sẽ biết.

Phần trước đã từng nói qua, huyện Bái là thuộc cai trị của nước Sở, thờ phụng học thuyết Hoàng Lão. Đối với các loại lễ pháp gì đó cũng không phải lưu tâm lắm. Cho dù là trần truồng đi trên đường cái cũng không bị quả trách.

- Bảy mươi hai.

Lưu Bang đắc ý vênh váo nói:

- Tổng cộng có 72 cái, trên người các người có ai có không?

- Đại ca, tại sao 72 thì là long chi tử?

Có một tên lưu manh kính cần hỏi.

Lưu Bang càng hả hê, ngồi ở trên, uống một ngụm rượu:

- Nghe nói qua nhà âm dương chưa? Nghe nói qua kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành chưa?...Được rồi, nhìn người như vậy là biết chưa từng nghe qua. Một năm có 360 ngày, vừa vặn đúng là năm 72, đại diện cho kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành thổ, đó là Xích long, hiểu chưa?

Lưu Khám ở trong phòng, suýt nữa phun ra một ngụm rượu. Học thuyết âm dương này của Lưu Bang, lý luận ngũ hành này thật là, thật là inh..

Hắn ta có thể liên hệ giữa 72 và thuyết ngũ hành vào làm một ư? Tốt rồi, như vậy là 72 đại diện cho thổ, nhưng làm sao thành Xích long? Lý luận này, phàm là người hiểu theo học thuyết âm dương đều không thể nói được.

Nhưng vấn đề này, đại Tần hai nghìn vạn nhân khẩu, có bao nhiêu người có thể đọc sách vào thời đó? Lại có bao nhiêu người hiểu được âm dương ngũ hành? Chỉ ít tại quán rượu này, người hiểu biết không nhiều lắm. Đặc biệt là sinh hoạt ở giữa chợ, lưu manh là tầng lớp thấp nhất, càng không thể biết. Lưu Bang nói xằng bậy, làm một đám lưu manh mắt đỏ lên, kính phục không ngớt.

- Đại ca quả nhiên là long chi tử.

Dù là trong những vị khách uống rượu ở đây có người hiểu biết Ngũ hành, cũng sẽ không phản bác lại. Giải lăm coi như chuyện cười, nghe một chút cũng được thôi. Còn đứng ra tranh luận với Lưu Bang, như vậy mới là tự mình chuốc lấy phiền phức.

- Chủ quán

Lưu Khám đột nhiên mở lời, để chủ quán quay lại:

- Lưu Quý nợ ông bao nhiêu tiền rượu, ta sẽ trả cho ông, chớ có đuổi nữa.

Thẩm Thực Kỳ tức khắc thay đổi vẻ mặt:

-A Khám, người làm cái gì vậy?

Lưu Khám không trả lời, đứng dậy nói:

- Đi thôi, chúng ta về nhà đi.

Nói xong, hắn vòng qua bình phong, đi tới đại sảnh.

Khi Lưu Bang nhìn thấy Lưu Khám, mắt sáng lên, đứng dậy vừa muốn bắt chuyện.

Thấy Lưu Khám đi tới:

- Lưu Quý, luận niên kỷ, người đủ là đại ca của ta, thế nhưng...Thực ra, bất kể người có là long chi tử hay không, đối với đa số người ở đây mà nói, không có ý nghĩa gì. Ta tặng người một bài thơ được không?

Lưu Bang ngăn ra:

- Thơ gì?

Trong tửu quán, thoáng cái trở nên yên tĩnh.

Lưu Khám suy nghĩ một lát, nhẹ giọng ngâm:

Tương thử hữu bì

Nhân nhi vô nghi!.

Nhân nhi vô nghi

Bất tử hà vi?

Tương thử hữu xỉ

Nhân nhi vô chỉ!

Nhân nhi vô chỉ

Bất tử hà sĩ?

Tương thử hữu thể

Nhân nhi vô lễ!

Nhân nhi vô lễ

Hồ bất thuyên tử?

Lưu Quý, xin hãy bảo trọng!

Trong tửu quán, sau một hồi yên lặng, những người biết nguồn gốc của bài thơ này, thì bật cười lớn, còn những người không biết thì ngơ ngác nhìn nhau.

Đám người Thảm Thực cũng không nhịn được cười.

Chờ Lưu Khâm tới bèn vỗ nhẹ vào vai hắn, nói:

- A Khâm, nói hay lắm, nói hay lắm...ha ha ha!

Lư Quán mặt đỏ bừng đứng lên, chỉ vào Lưu Khâm nói:

- Lưu Khâm, người đứng lại cho ta, bây giờ nếu không giết người, ta thề sẽ không làm người.

Chương 95-96: Ung - Lưu liên hợp

Bài thơ Lưu Khâm đọc là bài Tương thử lấy từ trong >.

<>

Trong Kinh thi tổng cộng có năm bài về Chuột, bốn bài khác tất cả đều dùng giọng điệu để chửi bới, chỉ có một bài Tương thử là khác hẳn, mượn dùng hình ảnh con chuột để châm chọc những vô sĩ, vô nghi của con người, có thể nói là tại bút tiên, biến đổi bất ngờ.

<>

<>

Không còn cách nào, thời đại này có thể đọc thứ gì đó vốn cũng rất ít. Những người như Khoái Triệt, Đường Lệ đều đã đọc đủ thứ Kinh thư. Mở miệng ra đầu tiên là thơ ca, có đôi khi nói chuyện cùng bọn họ, thực sự rất khó khăn.

<>

Vì vậy, Lưu Khâm cũng bắt đầu đọc thuộc lòng Kinh Thi, đến nỗi ngay cả ý nghĩa là gì, hắn chưa hẳn hiểu rõ, nhưng cũng ghi nhớ rất sâu.

<>

Lưu Bang coi như là kẻ kém cỏi không nghề nghiệp không học vấn, nhưng dù sao đã từng đi đây đi đó nên chắc chắn hiểu ý tứ của Lưu Khâm.

<>

Mắt thấy Lư Quán trợn trừng lên sắp bạo phát, y giữ chặt cánh tay Lư Quán, trên mặt nở nụ cười nói:

<>

- Lưu Quý định hôm nay nhớ kỹ lời chỉ giáo của Khâm huynh đệ.

<>

Khoái Triệt không nhịn được quay đầu nhìn thoáng qua Lưu Bang, mắt chợt lóe sáng lên.

<>

Lư Quán nói:

<>

- Đại ca, huynh mau thả đệ ra, để đệ đi giết tên khốn đó...hắn dám sỉ nhục huynh, đệ với hắn sẽ không đội trời chung.

<>

- Quán!

<>

Sắc mặt của Lưu Bang trầm xuống:

<>

- Thế nào, ngay cả lời ta nói ngươi cũng không nghe sao?

<>

Lư Quán nói:

<>

- Đại ca, chẳng lẽ huynh không nghe thấy, tên khốn đó lúc nãy chửi huynh..Hắn chửi huynh..

<>

- Im miệng!

<>

Lưu Bang trừng mắt, Lư Quán lập tức ngậm miệng lại. Y đứng lên, nhặt y phục trên mặt đất lên, mặc vào người.

<>

- An Khâu Bá, lúc nãy những lời Lưu Khâm nói ta cũng có nghe thấy!

<>

Lưu Bang cười lớn:

<>

- Bởi hôm nay có người đã trả tiền cho ta, nên chúng ta đương nhiên không say không về. Dem rượu Hoa Điều và thức ăn ngon nhất ở đây đến cho ta, các huynh đệ mỗi người một chén rượu đi, chúng ta phải say một phen.

<>

Các tiểu lâu không rõ xảy ra chuyện gì, thấy Lưu Bang mời rượu tự nhiên cùng reo hò hưởng ứng.

<>

An Khâu Bá nhìn thoáng qua Lưu Bang, thở dài, sai người phục vụ rượu và món ăn. Mở cửa làm ăn, đã có người trả tiền, thì dù là ghét Lưu Bang, ông cũng không thể khước từ. Lại nói, ông có khước từ cũng không được. Trừ phi ông không muốn tiếp tục sống ở huyện Bái nữa.

<>

Rượu Hoa Điều thuần khiết lan tỏa, thế nhưng Lư Quán lại không nhận thấy được mùi này.

<>

Thấy chung quanh không ai chú ý, gã nhịn không được nói:

<>

- Đại ca, vừa nãy tại sao lại ngăn đệ?

<>

Lưu Bang nheo con mắt lại:

<>

- Không ngăn người. Để người tìm cái chết sao? Đồ tử không ở đây. Chúng ta ai có thể đánh thắng được tên kia chứ?

<>

Lư Quán ngẩng ra, cúi đầu.

<>

Quả thực, người bên cạnh Lưu Bang, tính toán trên đầu ngón tay thì cũng chỉ có Phàn Khoái có thể đấu được Lưu Khảm Dù là Hạ Hầu Anh liên thủ với Chu Bột cũng không thể đấu lại tên kia. Hơn nữa, bên cạnh Lưu Khảm còn có một người là Quán Anh, nhìn đáng vẻ không dễ đối phó.

<>

Phàn Khoái hôm nay không còn như trước cả ngày ở cùng Lưu Bang nữa,.

<>

Hạ Hầu Anh cũng như vậy, Chu Bột thì sao? Đã quay về Phong ấp làm việc rồi. ..Đi theo Lưu Quý còn có Trần Hạ, nhưng đều không phải là đối thủ của Lưu Khảm. Vừa nãy nếu không có đại ca kéo lại, nói không chừng bây giờ...không biết mình sẽ chịu nhục nhã như nào.

<>

Lư Quán vẫn luôn nhìn Lưu Khảm không mấy vừa mắt! Kỳ thực nguyên nhân có rất nhiều, nhưng quan trọng nhất chính là Lưu Khảm phát tài quá nhanh, khiến cho người ta đổ kỵ. Vài năm trước, ngay cả nơi ở hắn cũng không có. Nhưng bây giờ, ngay cả quan lại cũng phải khiêm nhường hắn ta. Mở miệng là Lưu sinh, ngậm miệng cũng Lưu sinh... Lư Quán làm sao không cảm thấy căm phẫn?

<>

- Thế nhưng..

<>

Lưu Bang khoát tay áo:

<>

- Không phải ta nghe không hiểu cái tên đó làm nhục ta? Lễ nghĩa liêm sỉ. Ta nhổ vào! Đó là cái thứ gì chứ? Hắn vận khí tốt, lại là Lão Tồn nhân. Vì vậy mới có được thành quả ngày hôm nay. Ta không tin hắn cả đời đều có vận khí tốt đến vậy!

<>

Nói đến đây, Lưu Bang đột nhiên cười lớn:

<>

- Nhưng cái tên này có bản lĩnh đấy, văn võ song toàn, thật là không đơn giản.

<>

Quán, bên cạnh ta thật không có ai bằng hắn ta. Tiêu Hà, Phàn Khoái cũng không bằng, nếu hắn có thể nghe theo ta, thì ở huyện Bái này, ai còn dám xem thường ta nữa? Khà khà..cái khác không nói, chỉ riêng Tứ Thủy hoa Điêu do tên này làm ra cũng đã đủ thấy bản lĩnh của hắn rồi.

<>

Trong lúc nói cười, Lưu Bang dường như quên mất chuyện không vui ban nãy.

<>

Thế nhưng Lư Quán lại không nhin được nhúu mày. Cười khổ nói:

<>

- Đại ca, tâm tưởng của huynh đệ hiểu, nhưng huynh cũng thấy đấy, cái tên đó và chúng ta căn bản không phải là cùng đi trên một đường. Huynh nghĩ tốt về hần, nhưng hần chưa chắc đã cảm kích huynh đâu, hay là bỏ tâm tưởng này đi

<>

Đích xác, Lưu Bang và Lưu Khảm, nghiêm nhiên là hai người ở hai thế giới. Nhìn thế nào đều không giống người có thể cùng nhau đi trên một con đường.

<>

Nhưng là như thế này, Lưu Bang càng có hứng thú:

<>

- Quán, không thể nói như vậy. Ngày nay không đi trên một con đường, không dám đảm bảo ngày nào đó cũng không đi trên một đường hay không? Lưu Khảm này, huênh hoang quá rồi. Hần nhất định sẽ gặp rủi ro, không tin hãy chờ xem.

<>

- Ha ha, hãy đợi đấy. Hung hăng trước ngậm miệng sau!

<>

Nói chuyện cùng Lưu Bang một lúc, lòng Lư Quán như được xoa dịu đi.

<>

Cuộc chè chén uống đến nhá nhem tối. Lưu Bang lúc này mới hả lòng hả dạ đứng lên, kê vai sát cánh cùng Lư Quán đi về.

<>

Các tiểu lâu đó cũng tự giải tán đi, không bận tâm y nữa.

<>

An Khâu Bá nhìn hình bóng hai người, thở dài, kêu gọi tiểu nhị thu dọn đồng hồn độn trên bàn.

<>

Đã tới tiết đầu tiên của mùa hạ.

<>

Gió vào chạng vạng làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

<>

Lưu Bang và Lư Quán ngà ngà say, vừa cười ha ha vừa đi chéo chân trên đường phố.

<>

Mặc dù Lưu Bang ngày nay là con rể của Lữ gia, nhưng cũng không ở nhà Lữ gia, y căn bản không bước chân vào cửa Lữ gia. Ở huyện Bái, y tự có nơi đến, đó là nhà của Phàn gia, dù nhà của Phàn Khoái không rộng bằng Lữ gia nhưng ở đó rất an tĩnh, ngay góc đường, đi về trước một chút là đến nhà của Phàn Khoái rồi.

<>

Từ con hẻm nhỏ ven đường, bỗng nhiên có vài người đi ra. Dẫn đầu là một người đầu đội “Trách” màu vàng, thân cao bảy thước, ngăn cản hai người trên đường.

<>

Lúc này, trời vẫn chưa quá tối, Lưu Bang mắt say lơ dờ, nhận ra thân phận của đối phương.

<>

- Ung Nhị, người có chuyện gì?

<>

Người đến là đầy tớ của Ung Xỉ, mọi người gọi gã là Ung Nhị. Thậm chí tên thật của gã cũng không ai nhớ.

<>

Đừng thấy đối phương bên kia nhiều người, Lưu Bang lại không sợ gì.

<>

Phàn Khoái đi ra, nói:

<>

- Ai dám động đến một sợi lông của Lưu Quý, ta sẽ giết cả nhà hắn.

<>

Không sai, Phàn Khoái chỉ là một kẻ giết mổ nghèo xơ xác, nhưng luôn luôn chẳng biết sợ ai. Nhà Ung Xỉ đúng là rất lớn, nhưng nếu như thực sự chọc giận Phàn Khoái, sẽ rơi vào kết cục cả nhà sẽ chết hết. Hơn nữa còn có đám người Hạ Hầu Anh, Chu Bội và một đám du côn lưu manh đi theo, tất cả đều là đám coi rẻ sinh mạng, dám đả thương Lưu Bang ư, trừ phi Ung Xỉ không muốn sống nữa.

<>

Quả nhiên, Ung Nhị vẫn tươi cười, không vì câu quát đó của Lưu Bang mà tức giận.

<>

- Lưu Quý, chủ nhân của nhà ta muốn mời người uống rượu, không biết có được vinh hạnh người nhận lời không?

<>

Lưu Bang và Lư Quán nhìn nhau, không kìm được cùng cười:

<>

- Hôm nay mặt trời xuất hiện ở hướng tây rồi. Rõ ràng có nhiều người như vậy muốn mời ta uống rượu? Tại sao không đi chứ? Đã có người mời, không đi thì nào có vấn đề rồi...Dẫn đầu đi.

<>

Bộ dạng hết sức ngoan ngoãn, Ung Nhị quay người dẫn trước, phía sau Lưu Bang và Lư Quán là vài người nhà của Ung gia, lặng lẽ đi theo.

<>

Lư Quán thức tỉnh:

<>

- Đại ca, Ung Xỉ và chúng ta gần đây bất hòa, vô duyên vô cớ. Tại sao muốn mời chúng ta uống rượu?

<>

- Hắc. Chẳng phải đi sẽ biết sao?

<>

Lưu Bang cười lạnh nói:

<>

- Đúng dịp ta đang muốn tính toán với hần. Năm ngoái cái tên Lữ Trạch ngốc nghếch kia đã lấy tên của ta, xúi giục người chống lại Lưu Khảm. Con mẹ nó, dám lấy tên bố đây dễ dàng như vậy sao? Vừa đúng lúc ta muốn tính sổ với hần một trận.

<>

Quán, người sợ rồi sao.

<>

- Sợ hần rầm thối ý!

<>

Lữ Quán mặt đỏ bừng bừng, hung hăng nói:

<>

- Hần dám động đến đệ. Bố đây sẽ cho hần biết tay.

<>

- Vậy là được rồi. Chỉ là Ung Xỉ thôi, sao phải sợ hần?

<>

Đoàn người cứ như vậy đi tới Nam Thành chỗ Ung Xỉ. Do Ung Nhị dẫn đầu, đi thẳng tới hoa viên, leo lên một chòi nghỉ mát để nghỉ ngơi.

<>

Giữa chòi nghỉ mát bày ra hai bàn thức ăn, do Ung Xỉ tự sắp đặt.

<>

Lưu Bang lôi kéo Lữ Quán, sau khi không nói gì đặt mông ngồi đối diện với Ung Xỉ, nâng chén rượu lên uống một ngụm.

<>

- Lão Ung, tìm ta có chuyện gì, nói nhanh.

<>

<>

75. Chương 97-100

Chương 97: Người muốn làm gì

Trên đường về nhà, Thẩm Thực Kỳ Tào Vô Thương cao hứng bồng bồng.

Thế nhưng Khoái Triệt lại có vẻ rất trầm mặc.

Thừa dịp Đường Lệ và Quán Anh đang nói chuyện, Khoái Triệt đột nhiên bước nhanh hơn, đến bên cạnh Lưu Khảm:

- Đông chủ, hôm nay hình như ngươi có chút lỗ măng! Lưu Quý kia không phải hạng người đơn giản, người cần gì phải mạo hiểm đắc tội với hần?

Trên đời này tiểu nhân khó đề phòng.

Theo Triệt thấy, người này không những là tiểu nhân, hơn nữa lại có tính cách ắt hẳn. Mạo muội giở mặt với hần, chỉ sợ người sẽ bị bắt lợi thôi.

Thật ra, Lưu Khảm sao không biết hành động hôm nay của hần sẽ đắc tội với Lưu Bang chứ.

Chỉ là hần thật sự không chịu nổi bộ mặt của Lưu Quý. Được rồi, coi như là phong tục như vậy, nhưng người cũng quá đáng chẳng kiêng nể gì cả như vậy chứ.

Truy cầu tinh thần tự do, hiểu rõ tự nhiên không sai.

Nhưng làm đến như Lưu Bang hôm nay thì thật sự là có chút quá đáng!

Chẳng biết vì sao, lúc đó trong chớp mắt trong đầu Lưu Khảm hiện lên một bóng dáng xinh đẹp quật cường, làm trong ngực hần như nghẹn lại.

Thở ra một hơi dài, Lưu Khảm lẩm bẩm:

- Khoái Triệt, ta đương nhiên biết tiểu nhân khó phòng...Thật ra, không làm thế thì thế nào chứ? Ta và hần là hai loại người khác biệt...Lẽ nào, người cho rằng một ngày kia chúng ta có thể đi trên cùng một con đường sao?

Khoái Triệt nghe vậy thì ngạc nhiên!

“Thật ra, từ lúc a Khảm sản xuất ra Tứ Thủy Hoa Điều, đã bắt đầu bộc lộ tài năng ở huyện Bái, giữa hần và Lưu Quý đã định sẵn không thể nào cùng tồn tại rồi.”

Chẳng biết tự lúc nào Đường Lệ đã đi tới.

Y khẽ nói:

- Huyện Bái nhiều người như vậy, vậy mà a Khảm lại dám mắng chửi Lưu Quý như vậy sao?

Đúng vậy!

Cẩn thận nghĩ lại, Lưu Bang cũng không có gì đáng sợ. Đúng vậy, hần ta là mượn hơi người, ngã theo gió, nhưng thế thì sao nào?

Ta cũng đâu có kém đâu!

Ta gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tạo nên gia nghiệp như hôm nay. Bên cạnh hần ta còn có Phàn Khoái, Hạ Hầu Anh, nhưng mình thì có Đường Lệ và Thẩm Thực Kỳ đó sao?

Có thể vẫn còn kém so với nhân vật như Phàn Khoái, nhưng ít ra nói rõ, mình không phải là không đúng.

Mọi người đều là người, khởi điểm của ta cao hơn người, ta dựa vào gì mà sợ người, nhường người, tránh né người?

Lưu Khảm thoáng trở nên tâm tư hỗn loạn, bởi vì Lưu Bang mà hần biết và Lưu Bang trong lịch sử khác biệt quá lớn.

“Đại phong khởi hề vân phi dương

Uy gia hải nội hệ quy cổ hương

An đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương...”

Dịch:

Gió lớn nổi lên rồi mây bay vút

Uy thanh nổi lên trong bốn biển rồi

Làm sao có được dũng sĩ để giữ bốn phương

(Bài thơ Đại Phong ca của Lưu Bang: 2 câu đầu nói mình có sức mạnh thành công trong việc bình định thiên hạ, câu sau thể hiện ước muốn có nhiều dũng sĩ để giữ được bốn phương)

Lưu Bang hiện nay thật sự có phải là Lưu Bang làm nên “Đại phong ca” không? Lưu Khâm tự nói với mình, tâm tư trở nên mịt mù.

Nhưng lời lẩm bẩm của hắn lại làm cho Đường Lệ và Khoái Triệt hai mắt sáng lên.

Hai người nhìn nhau, không hện mà cùng lui một bước, không đi sóng vai với Lưu Khâm nữa.

Hành động kỳ lạ đó làm Quán Anh, Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương đều ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Đường Lệ và Khoái Triệt. Thẩm Thực Kỳ tiến lên, thấp giọng hỏi:

- Lão Đường, Lão Khoái, hai người các người sao vậy? Đang yên lành...mà A Khâm làm sao vậy?

Hai gò mà vô vàng gầy gầy của Đường Lệ chợt đỏ lên, y lắc đầu:

- Về nhà rồi nói!

Hiện nay Đường Lệ có hai nhà, một nhà là tổ trạch của hắn tại thị trấn Bái, còn một tòa là nhà mới gần bên nhà của Thẩm Thực Kỳ, cũng không quá lớn. Tổ trạch thì hiện đang cho thuê, trở thành một tửu quán nhỏ.

Hàng tháng có thể thu vào bốn năm trăm tiền, trên cơ bản đủ cho y sinh hoạt. Mà hiện tại trong nhà Đường Lệ chỉ có duy nhất một lão nô bộ, ở trong nhà mới. Thứ nhất là y không muốn gây tiếng động lớn trong thành thị, thứ hai là khoảng cách nhà của Lưu Khâm và Thẩm Thực Kỳ cũng rất gần, tiện đi lại.

Khoái Triệt nói với Lưu Khâm, là Đường Lệ có việc, Lưu Khâm cũng không nghi ngờ gì, đương nhiên không hề ngăn lại.

Mấy người Thẩm Thực Kỳ cũng chạy tới nhà Đường Lệ, đóng cửa phòng.

Lúc Lưu Khâm về đến nhà, Khâm phu nhân đang nghỉ trưa.

Thói quen này của Khâm phu nhân cũng là do Lưu Khâm. Bà tuổi đã cao, sức khỏe đương nhiên đã kém rất nhiều, ngủ trưa có thể giảm bớt mệt mỏi. Mùa xuân là thời tiết rất tốt để điều dưỡng. Lâu dần, Khâm phu nhân cũng đã thành một thói quen.

Vương Cơ đi tác phưởng giám sát công việc ủ rượu.

Trong viện chỉ có Lưu Cự và Vương Tín đang chơi đùa âm ỉ. Đứng thấy Lưu Cự mất trí nhớ, nhưng thân thủ vẫn còn, tuy Vương Tín trời sinh thần lực, nhưng ở trước mặt Lưu Cự thì còn kém xa. Thấy Lưu Khâm tới, cậu quệt miệng bỏ chạy tới trước mặt Lưu Khâm:

- Chủ nhân, đại chủ nhân thật là lợi hại, Tín không phải đối thủ của hắn!

Có lẽ bởi ngày đó bị Lưu Khâm đánh vài cái, mà Lưu Cự có chút sợ hãi đối với Lưu Khâm. Khi nhìn thấy Lưu Khâm, gã liền trở nên rụt rè, không dám tiến lên chào hỏi. Nghe Vương Tín báo cáo như thế, Lưu Cự mím miệng, bộ dạng rất ảm ức.

- A...Đại ca!

Lưu Khâm thật đúng là không quen với cách xưng hô này.

Thế nhưng Lưu Cự lại rất ngoan ngoãn bước tới, sợ sệt nói:

- Đệ đệ!

Lưu Khâm dở khóc dở cười... Hắn thở dài, chìa tay ra. Luận chiều cao, hắn thấp hơn Lưu Cự nửa cái đầu, nhưng khi hắn nắm lấy tay Lưu Cự, thì rõ ràng cảm thụ được, Lưu Cự né tránh. Đó là một loại bản năng, bởi vì sợ hãi mà sinh ra. Tuy rằng hắn không biết Lưu Cự từng trải qua chuyện gì, nhưng có thể hiểu nhất định là rất đáng sợ.

- Đại ca, huynh và Tín chơi đùa, đệ không phản đối.

Lưu Khâm vừa nói, vừa giơ tay nhận lấy khăn ướt, lau lên khuôn mặt bụi bặm của Lưu Cự, hòa nhã nói:

- Nhưng đệ phải biết, Tín năm nay mới mười tuổi, chỉ là một đứa trẻ, lúc chơi đùa nên chú ý một chút, đừng để Tín bị thương.

- Ô....ta nhớ rồi!

Có lẽ là ấn tượng hung hãn của Lưu Khảm đã để lại quá sâu trong lòng Lưu Cự, cho nên mỗi một hành động của Lưu Khảm, khiến một hán tử to lớn như gã đồ mắt lên, nước mắt chảy xuống:

- Đệ đệ, sau này đệ đừng ác với ta nữa, được không?

Lưu Khảm ngẩn ra, chợt hiểu ra, liền mỉm cười.

- Nào, đệ dạy hai người đánh quyền!

Vương Tín lập tức vui vẻ, mà Lưu Cự thì thấy Lưu Khảm cười, cũng cười theo.

Ba người chạy tới sân luyện võ ở hậu viện, thi triển quyền cước. Lúc đầu, Vương Tín còn cùng giúp vui, nhưng rồi về sau, Lưu Khảm và Lưu Cự đấu nhau, cậu không xen vào nữa. Hai người luyện Tâm Cung Bộ, mà bên cạnh còn có một con ngựa nhỏ quan sát cuộc chiến. Chú ngựa này là của Lữ Tu, nhoáng cái đã nửa năm rồi, chú ngựa đã trưởng thành lên nhiều, rất thân với Vương Tín.

Lưu Cự này quả nhiên là lực sĩ trời sinh, tuy rằng trí nhớ đã mất, nhưng công phu thì đã thành một bản năng.

Ngay từ đầu, Lưu Khảm còn không thi triển toàn lực, nhưng dần dần hắn phát hiện, nếu như không thi triển toàn lực, căn bản mình sẽ không phải đối thủ của Lưu Cự. Hai người quyền đi cước đến, đánh rất hứng khởi. Lưu Khảm nhắc lên hai cây trúc, ném cho Lưu Cự:

- Đại ca, tiếp lấy.

Cây trúc mang theo tiếng gió rít, quét ngang thiên quân.

Lưu Cự nhận lấy, hét lớn một tiếng, cây tre bươg nặng trên dưới trăm cây trong tay gã nhẹ như bẫg, một chiêu khóa chiêu đâm ngang của kiếm, chân dưới bước lướt, thân hình thuận thể vừa chuyển, chặg đánh ra. Hai cây tre bươg đều có trọng lượng tương đương va chạm vào nhau, một âm thanh trầm đục vang lên.

Tre bươg nát bẫg, một đoạn vải buộc phía trước tre bươg cũng nát như cánh bướm, bay lả tả.

- Khảm, Cự, các con đang làm gì vậy?

Lưu Khảm và Lưu Cự đang tỷ thí, kinh động tới Khảm phu nhân đang nghỉ trưa, bà tưởng chuyện gì đang xảy ra, vội vàng chạy tới, vừa lúc thấy Lưu Khảm và Lưu Cự giao phong, lập tức hoảng sợ.

Lưu Khảm lè lưỡi, nói:

- Mẫu thân, con và đại ca đùa nhau thôi, mẹ đừng lo lắng...Chúng con không có gì dẫu.

- Thế này mà gọi là đùa vui à?

Khảm phu nhân lạnh lùng nói:

- Mẹ thấy các con rõ ràng là đánh đến sồg chết dẫg.

Vừa nói, bà vừa đi đến bên cạnh Lưu Cự, đánh vào tay gã. Mà lúc này Lưu Cự cũng đã ném tre bươg đi, gẫi dẫu cười khì.

- Hai đứa con sau này không được tỷ thí nữa, đều là người lớn hết rồi, mà chẳng biết chừng mực gì cả. Cự, đi theo mẹ, thay bộ y phục mới.

Khảm phu nhân kéo Lưu Cự đi, để lại Lưu Khảm ở sân luyện võ cười khổ...Rốt cuộc ai mới là con ruột của mẹ dẫy!

- Chủ nhân, chủ nhân, chúng ta tỷ thí đi!

Vương Tín mắt tròn xoe nhìn Lưu Khảm, làm Lưu Khảm lại dỏ khóc dỏ cười.

Sau giờ cơm tối, Lưu Khảm về phòng mình.

Chuyện buổi trưa đã bị hẫg gác lại sau dẫy, dù là Lưu Bang muốn trả thù, hẫg nào có sợ gì? Hừ, hươg chết về tay ai, còn chưa biết dẫy.

Bình thân ngồi xuống, Lưu Khảm lấy một quyển thẻ tre trên án thư.

Thẻ tre tên là “Lã Thị Xuân Thu”, là Lưu Khảm lấy được từ chỗ Đường Lệ. Lã Thị Xuân Thu là do Lã Bất Vi biên soạn, phân làm mười hai kỷ, tám lăm, sáu luận cùng hai mươi sáu thiên, tổng cộng hơn hai mươi vạn chữ. Lã Thị Xuân Thu lưu truyền hậu thế, Lưu Khảm chưa từng đọc bao giờ, mà Lã Thị Xuân Thu trong tay hắn hiện tại, cũng chỉ là một bộ tàn thiên, nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn không có, với Lưu Khảm thế là đủ.

Vừa đọc một lúc, cửa phòng đột nhiên có người gõ vang lên.

Lưu Khảm vô cùng kinh ngạc đứng dậy, mở rộng cửa, là hai người Đường Lệ và Khoái Triệt.

Hai người nét mặt nghiêm túc, thấy Lưu Khảm, Đường Lệ trầm giọng nói:

- A Khảm, có chút chuyện muốn nói với ngươi, có rảnh không?

Lưu Khảm vốn định đùa chút, nhưng thấy thái độ hai người như thế, lời đùa đến bên mép lại nuốt vào.

Hắn nghiêng người tránh, để Đường Lệ và Khoái Triệt đi vào.

- Ngồi đi!

Lưu Khảm đóng cửa lại, ngồi xuống sau án thư, sau đó hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng mà muộn thế này mà tới đây?

Đường Lệ và Khoái Triệt nhìn nhau, như có chút do dự.

Một lúc lâu, Đường Lệ hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- A Khảm, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi, là vấn đề vô cùng nghiêm túc, mong rằng ngươi hãy nghiêm túc trả lời. Hôm nay trên đường ngươi ca:

“Đại phong khởi hề vân phi dương

Uy gia hải nội hệ quy cổ hương

An đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương...”

Ta và lão Khoái và đám Thảm Thực Kỳ đều muốn biết, bài ca này có thật là tâm tư của ngươi không?

- A!

Lưu Khảm mở to hai mắt, chẳng biết phải nói gì, chỉ là ngẫu nhiên cảm hoài, không ngờ bị Đường Lệ bọn họ nghe được.

- Ta,,

- Đông chủ, lúc trước ngươi ở Tống Tử, từng nói với chúng ta, nếu Cao Tiệm Ly kia có thể giết được Tần Vương, là có lợi với Tần, với sinh linh thiên hạ, không biết là ý tứ gì? Triệt từng suy nghĩ, chỉ cảm thấy Đông chủ như có dụng ý. Chẳng lẽ ngươi cho rằng chiến hỏa này vẫn luôn nhen nhóm?

Đường Lệ nói:

- A Khảm, từ lúc ta biết ngươi, đã cảm thấy trong lòng ngươi có điều gì đó sợ hãi. Ngươi có thể dự đoán được sẽ thống nhất tiên, còn dự đoán được Hoàng đế sẽ không phân phong, sau đó ngươi ủ rượu, còn cung phụng rượu Vạn Tuế, hình như là muốn cầu gì đó.

Nam chinh Bách Việt, chẳng can hệ tới chúng ta.

Nhưng ngươi lại đi làm rượu thuốc, nói vậy cũng không phải bởi câu nói đùa của ta và Vô Thương đâu. Bôn ba bao lâu, ta vẫn muốn hỏi ngươi: Ngươi sợ cái gì? Ngươi cầu cái gì? A Khảm, chúng ta là huynh đệ, mong rằng ngươi có thể thành thật nói cho chúng ta biết.

Khoái Triệt nói:

- Đúng vậy, đông chủ, rốt cuộc là người muốn làm gì, nghĩ gì, vì sao không thể nói cho chúng ta biết được? Biết đâu chúng ta có thể chia sẻ ưu sầu được với người? Tuy rằng nói người muốn lên cao, nhưng đối với những người đi theo người như chúng ta, thì dù gì cũng phải có một phương hướng rõ ràng, đúng không?

Đông chủ à, rốt cuộc là ngài muốn làm gì?

Chương 98. Bỏ ta mà đi, là những ngày hôm qua không thể giữ lại

Đã muộn rồi!

Trăng đã lên cao, nhưng trên cao chót vót ngôi sao kia lại chiếu sáng mặt đất. Ánh trăng xuyên thấu qua khe hở của cây cổ thụ sum suê, chiếu rọi vào sân nhà. Đầu mùa hạ, gió nhẹ nhàng, không khí tràn đầy hương thơm thoang thoảng của hoa tử đằng, khiến người ta cảm thấy thật khoan khoái dễ chịu. Lưu Khâm ngồi ở sân nhà, trên chiếc ghế đá giữa sân, mùi hương bay, nhưng tâm tư của hắn, từ lâu đã bay lên chín tầng mây rồi.

Đường Lệ cùng Khoái Triệt cũng không nóng lòng khiến Lưu Khâm trả lời. Bọn họ biết rõ ràng, giống như chuyện này, không phải là một chuyện dễ dàng nói ra. Lưu Khâm cần có thời gian để suy nghĩ, bọn họ cũng đủ thời gian chờ đợi. Với lại bài thơ ca kia của Lưu Khâm, đã nói rõ rất nhiều, vậy là đã đủ rồi.

Thế nhưng Lưu Khâm lại cảm thấy một mối nguy. Thẩm Thực cũng tốt, Đường Lệ cũng được... Còn có Khoái Triệt, Quán Anh, đến cả Tào Vô Thương! Nếu như hắn không thể có câu trả lời thỏa đáng, thì bao khổ cực xây dựng mối quan hệ rất có khả năng cũng sẽ mất hết đi, còn có những người đang lưỡng lự nữa.

Vấn đề là, bài thơ Đại phong ca kia không phải do hắn làm.

Lưu Khâm nhắm mắt lại, dựa sát vào cây đại thụ, ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời, theo khe hở ở giữa chạc cây, hắn có thể thấy đầy sao lấp lánh, ánh trăng sáng tỏ, sâu xa, bầu trời đêm bát ngát.

Ta phải đi như thế nào?

Lưu Khâm thật đúng là không biết nên trả lời thế nào. Từ trước đến nay trên cuộc đời này, hắn nghĩ nhất định phải tự bảo vệ mình. Bảo vệ tốt chính bản thân, bảo vệ tốt người thân, bảo vệ tốt bằng hữu. Ngoài ra, hắn thực sự không nghĩ quá nhiều...

Đó là những anh hùng tung hoành ngang dọc trong thời đại này. Trong lòng của Lưu Khâm dù sao vẫn có chút sợ hãi đối với bọn họ. Bất kể là đã gặp Lưu Bang, Tiêu Hà, hay là chưa gặp Hạng Võ, Phạm Tăng. Thậm chí còn bao gồm cả Trần Thắng, Ngô Quảng “Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ” khởi nghĩa tại làng Đại Trạch. Đương nhiên, còn có Thủy hoàng đế giống như một bóng ma, một ngọn núi lớn, khiến Lưu Khâm khó mà đối mặt.

“Vương hầu tương tương, trử hữu chủng hồ?”

Kiếp trước khi đọc một đoạn văn tự này, hắn cũng chỉ mỉm cười, tuyệt đối không quá để tâm đến. Thế nhưng đi tới thời đại này, thấy thời cuộc rất hỗn loạn... Lưu Khâm thật sự cảm nhận được rõ ràng, tâm tình của những nhân vật nhỏ bé khát khao được trở nên nổi bật.

“Vương hầu tương tương, trử hữu chủng hồ... Vương hầu tương tương, trử hữu chủng hồ?” Lưu Khâm lâm vào trầm tư, thoáng cái lại thấy rối loạn.

Tám chữ tựa như những hồi chuông lớn không ngừng vang vọng trong đầu Lưu Khâm. Trong lòng ngực hắn dường như có một hơi thở, đến mức hắn khó chịu tới cùng. Muốn kêu hét, muốn gào thét, thế nhưng dường như không có cách nào kêu lên thành tiếng.

Liên tục hít sâu, Lưu Khâm nắm chặt nắm đấm.

“Tần Hoàng Hán Vũ (1)

Lược khâu văn thái

Đường Tông tổng tổ

Lược tồn phong tao

Nhất đại thiên kiều Thành cát Tư Hân

Chích tri loan cung xạ điêu”

Lưu Bang chẳng qua là kẻ vô lại ở huyện Bái. Có gì tài đức gì mà chiếm đoạt giang sơn? Ta đâu thua kém hần? Dựa vào điều gì phải ở dưới hạng người như người? Lưu Khâm nghĩ tới đây, trí óc cũng tỉnh táo lại rõ ràng, bật đứng dậy, vừa muốn quay về buồng ngủ, lại nghe đến một âm thanh xa xa.

- Khâm, con đến đây xem thử.

Quay đầu lại, chỉ thấy Khâm phu nhân dựa cửa nhìn chăm chú, đưa tay vẫy vẫy Lưu Khâm, Ý tứ nói: con qua đây.

Lưu Khâm vô cùng ngạc nhiên khó hiểu. Đã trễ thế này. Tại sao mẫu thân chưa nghỉ ngơi? Theo như thói quen của bà, lúc này thường là đã sớm đi ngủ rồi.

Hắn lập tức đến chỗ Khâm phu nhân

- Mẹ, tại sao người còn không đi nghỉ ngơi?

Khâm phu nhân mỉm cười, ra hiệu Lưu Khâm đi theo. Bà quay về buồng ngủ. Lưu Cự ngủ ở phòng ngoài, ngáy khò khò vang trời, cũng nghiêng rảnh rảnh, không hiểu đang mộng gì. Khâm phu nhân đi đến đắp cho Lưu Cự tẩm chăn, sau đó cùng Lưu Khâm vào phòng trong, để Lưu Khâm ngồi xuống trước, tiếp đó Khâm phu nhân khó khăn lấy ra Xích kỳ nặng ở mặt sau của tủ.

- Mẹ, để cho con!

Lưu Khâm vội vàng đứng dậy bước tới, cầm vành đai gấu đen thuộc da lên, lại nhẹ nhàng một tay đỡ Khâm phu nhân, ngồi xuống ở trong phòng.

- Mẹ, người cầm nó làm gì?

Khâm phu nhân ngắm nhìn một chút da gấu đen.

- Khâm, con mở nó ra .

- Mở?

Lưu Khâm ngạc nhiên nhìn Khâm phu nhân, có phần thắc mắc. Trước đây lão phu nhân căn bản là không cho phép Lưu Khâm chạm vào Xích kỳ này, chứ đừng nói lấy ra xem. Thật vậy, nhận thức của Lưu Khâm về Xích kỳ này cũng chỉ hạn chế theo bộ sách “Xích Kỳ thư”. Thoáng qua đã bốn năm, Xích kỳ có hình dáng như thế nào hắn thật sự chưa từng thấy qua.

Nhẹ nhàng tháo nút thắt trên da gấu đen, trong đó đặt Xích kỳ.

Trên lưỡi Xích kỳ được bọc trong một vỏ bọc bằng da gấu da trăm năm, chỉ lộ ra cái cán dài sáu thước, tối đen, hình như không phải được làm từ đồng đen.

Lưu Khâm nắm lấy cái cán, cảm thấy một làn hơi lạnh kéo tới. Hắn quay đầu nhìn Khâm phu nhân, thấy mẫu thân mỉm cười khẽ gật đầu. Hắn cẩn thận, rút Xích kỳ trong vỏ bao ra, chỉ nghe một tiếng vù vù kỳ lạ vang lên, lập tức thấy lạnh cả người. Lưu Khâm nhin không được cất lên một tiếng sợ hãi, nhìn chăm chăm Xích kỳ, hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Vì sao hắn lại kinh ngạc như vậy? Không vì cái gì khác mà chính là vì Xích kỳ kia hết sức kinh hãi.

Trước kia hắn đọc trên Xích kỳ thư thấy hình vẽ như thế, đường may của Xích kỳ hết như một mặt đại kỳ trên cán dài. Chuôi kỳ cũng không phải là ghép lên trên, mà là bởi dày và mỏng xuyên tới cuối cùng. Mặt kỳ hiện lên hình dạng đường kẻ không theo một quy tắc nào cả. Độ rộng ước chừng trên dưới ba thước, sắc bén, hàn khí ập thấm vào người. Nhưng làm cho Lưu Khâm cảm thấy kinh ngạc nhất, cũng không phải trọng lượng của Xích kỳ. Lấy chuôi kỳ làm trung tâm, mặt kỳ cũng không phải là một khối hoàn chỉnh. Mặt trên có rất nhiều khe hở chạm rỗng, bảy tám thủy xoắn, giống như một con rồng được gắn vào. Thế nhưng tại chỗ có nhiều khe hở chạm rỗng đó, có nhiều kết nối tinh tế, không những không ảnh hưởng đến bề mặt Xích kỳ, ngược lại những khe hở được chạm rỗng, có thể làm ặt kỳ càng chống chịu được lực mạnh. Lưu Khâm nắm bằng một tay để thử nó, tiếng gió thổi vù vù, đồng thời xuất hiện một cảm giác kì quái.

Hắn sử dụng tám phần công lực là có thể làm xuất hiện lực đạo mười hai thành. Vật này thực sự có tác dụng tăng lực, mà quan trọng ở chỗ, cũng chính là ở ngay trên khe chạm rồng mặt kỳ.

Nếu như dùng lời nhận xét của hậu thế mà nói, lúc chế tạo xích kỳ này đã cân nhắc mọi mặt, những chỗ chạm rồng ra khe hở, đẹp hoàn mỹ mà phù hợp với khoảng cách cơ học, quả thực làm Lưu Khám không thể nói nên lời.

Khám phu nhân nói:

- Khám, con cũng đã lớn rồi, vốn mẹ không muốn giao Xích kỳ này cho con sớm như vậy, nhưng hiện tại xem ra, e rằng thời điểm thích hợp đã tới. Trong lòng mẹ, vốn luôn mong muốn con được bình an, vui vẻ suốt đời. Nhưng mẹ cũng nhìn ra được. Khám đã trưởng thành, suy nghĩ sâu sắc... Mẹ không biết bọn Đường Lệ tìm con nói những chuyện gì.

Nhưng xem ra, con đã có quyết định rồi. Bất kể con có quyết định như thế nào, mẹ đều ủng hộ con. Nhưng có một chuyện, con đừng quên, là nam nhi sống trên đời tinh thần không bao giờ bị khuất phục.

Đây là một giá trị quan rất đơn giản. Nếu đặt ở hậu thế, có khả năng hắn sẽ bị người ta chê cười rồi. Đội trời đạp đất ư? Bốn chữ này có vẻ giản đơn, thế nhưng muốn vùng lên, cũng quá khó khăn

Ánh mắt Khám phu nhân có phần mơ màng. Nhìn Lưu Khám nói:

- Từ hôm nay trở đi, con chính là người nắm giữ Kỳ này. Khám, con biết Xích kỳ này, vì sao được gọi là Xích kỳ chưa?

Lưu Khám khẽ lắc đầu,

- Xin mẫu thân dạy bảo .

- Kỳ, là gốc rễ tam quân.

Khám phu nhân nhẹ giọng nói:

- Mẹ tuy là không hiểu được chiến sự, nhưng cũng từng thấy một số trận chiến. Đại kỳ không ngã, tinh thần chiến sĩ không tiêu tan; cờ lệnh chỉ, trên dưới một lòng. Vậy người cầm cờ, đôi khi còn quan trọng hơn cả tướng. Giờ đây con là người cầm cờ. Muốn nên chuyện mà con đã ấp ủ...chớ có để những người nhìn thấy đại kỳ này phải thất vọng.

Con làm chuyện tốt, mọi người sẽ phải phục tùng con. Còn ví như con làm chuyện không tốt, chuyện đáng thất vọng... Như vậy thì cũng có ngày, những người đã từng theo con có thể sẽ muốn giết con.

Mẹ không hiểu nhiều đạo lý, mà cũng có thể nói ra được những điều này, còn những điều khác thì chính bản thân con phải tự mình lĩnh hội.

Lưu Khám thu Xích kỳ vào vỏ, nghiêm túc nói:

- Mẫu thân, hài nhi sẽ mãi khắc ghi lời dạy bảo của mẫu thân.

- Được rồi, đã khuya rồi. Đi nghỉ ngơi đi .

- Vậy hài nhi cáo từ.

Lưu Khám đứng dậy cầm Xích kỳ định đi ra ngoài, Khám phu nhân đột nhiên lại nói:

- Khám à, bớt chút thời gian nghĩ cách cởi khóa cho ca ca con nhé. Người như vậy, nếu như cả đời bị khóa, nhất định sẽ rất khó khăn.

Thật sự là hắn quên mất điều này!

Lưu Khám lên tiếng, đi ra nội đường. Thế nhưng ngay khi hắn đi ra đội đường thì trong nháy mắt. Trong lòng hắn lại sinh ra một cảm giác kỳ lạ. Mẫu thân nói câu kia, nhất định có ý nghĩa sâu xa. Đúng là chỉ Lưu Cự mà nói hay là có ý nhắc nhở ta điều gì đó? Hắn định quay lại hỏi, nhưng trong phòng đã tắt ánh lửa.

Lưu Khám bèn đi tới cạnh cửa phòng Lưu Cự, thoáng nhìn thấy Lưu Cự vẫn đang ngủ ngon lành, Lưu Khám bước tới đắp lại tấm chăn Lưu Cự đã đắp ra.

“Trương Lương ơi là Trương Lương, người là một người như thế nào?”

Nhìn xiềng xích đã xuyên sâu và da thịt của Lưu Cự, trong lòng Lưu Khám nảy sinh một tia ác cảm đối nhân vật ở hậu thế được xưng là trí thánh này.

Hắn đi ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, mang theo Xích kỳ, về tới phòng của mình. Nhưng trong lòng, trước sau không thể bình yên được.

Trần trọc không có cách nào ngủ được. Ánh trăng trên cao chót vót theo cửa sổ vào gian phòng, Lưu Khám lại đứng lên, đứng ở cửa sổ trầm tư suy nghĩ. Mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ hiện ra cảnh chiến tranh, máu thịt bay tung tóe khắp chiến trường. Mở mắt, nhìn thấy những làn gió trắng với một trong những màu sắc khá yên tĩnh. Đưa mắt khắp trời cao, rộng lớn và bí ẩn...

Tâm tính thiện lương như bay lên, Lưu Khám sinh ra một cảm giác kỳ lạ. Điều này, thật sự là quá nhỏ. Con người nhỏ bé khiến người ta cảm thấy có một áp lực.

Lão Đường bọn họ hỏi ta muốn làm cái gì?

Ta muốn làm cái gì?

Đầu Lưu Khám ong ong, lồng ngực có một hơi thở, dường như muốn dâng lên mà trút ra. Hắn quay người lại, khêu nến, lấy tấm lụa trắng, lấy bút, trầm ngâm một lát, sau đó múa bút thành văn.

“Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà? (2)

Thí như triêu lộ, khứ nhật khổ đa

Khái đương dĩ khảng, ưu tư nan vong

Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang

Thanh thanh tử cầm, du du ngã tâm

Đãn vi quân cố, trầm ngâm chí kim

U u lộc minh, thực dã chi bình.

Ngã hữu gia tân, cổ sắt xuy sanh.

Minh minh như nguyệt, hà thì khả xuyết?

Ưu tòng trung lai, bất khả đoạn tuyệt.

Việt mạch độ thiên, uống dụng tương tồn.

Khế khoát đàm, tâm niệm cự ân.

Nguyệt minh tinh hi, ô thức nam phi.

Nhiều thụ tam tấp, hà chi khả y?

Sơn bất yếm cao, hải bất yếm thâm.

Chu công thổ bộ, thiên hạ quy tâm...”

Khoảng chừng hơn bốn trăm năm sau đó, có một nhân vật mà kiếp trước Lưu Khám vô cùng kính trọng, chỉ huy trăm vạn đại quân, vượt trên sông lớn, hoành sóc phú thê.

Lưu Khám rất yêu thích bài thơ Bài đoản ca hành này. Hôm nay, hình như hắn có thể lĩnh hội được một phần ý chí bài thơ kia của Tào Cát Lợi rồi.

“Trước rượu nên hát, đời người bao lâu...”

Đã sinh ra trên đời này, tự nhiên có việc nên làm.

“Bỏ ta mà đi, là những ngày hôm qua không thể giữ lại (3)

Làm ta bấn loạn tâm tình, là những ngày hôm nay, cho ta thêm ưu phiền!”

Lưu Khám đột nhiên không kìm nén được cất tiếng cười to.

Đúng vậy, Lưu Sơn Quân của ngày hôm qua đã chết rồi, hôm nay chỉ có một Lưu Khám, hà tất phải để quá khứ quần mãi trong lòng, tuy rằng ngày hôm qua đó là ngày mai, nhưng có làm sao?

Khi mà Lưu Khám viết xuống tám chữ:

“Chu công thổ bộ, thiên hạ quy tâm”

Chẳng biết tự bao giờ lòng hẩn nhẹ bằng thoải mái mà trước nay chưa từng có.

Hắn ném bút mà đi nằm, say sưa đi vào giấc ngủ. Đêm nay, Lưu Khám có một giấc mộng đẹp lạ thường, một giấc mộng khiến hắn suốt đời không thể nào quên được...

Phóng ông lão nhân từng có một câu thơ. Thơ viết: Thiết mã kim qua nhập mộng lai!.

Chú thích:

(1) Dịch nghĩa: Tiếc thay Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế còn thiếu phong thái văn vẻ, Đường Thái Tông, Tống Thái Tổ chưa đủ phong nhã thanh tao. Con trời kiêu ngạo một thuở, Thành Cát Tư Hãn cũng chỉ biết giương cung loan bắn chim điêu lớn. (Họ) đều đã qua hết rồi, muốn tính nhân vật phong lưu, hãy nhìn ngày nay. – bài dịch tham khảo từ

(2) Bài thơ Đoàn kỳ hành ca của Tào Tháo.

(3) Bài thơ Khí ngã khứ của Lý Bạch

Chương 99: Che giấu sát khí

Lưu Khám tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao.

Thức dậy, điều đầu tiên hắn làm là đi đến bên thư án tìm tờ lụa trắng chứa bao tâm tình mà đêm qua hắn trút vào đó, mà nội dung bên trong, nếu như truyền bá ra ngoài, không những hắn chết không có chỗ chôn, còn liên quan đến mọi người xung quanh, có thể vì nó mà gặp nạn.

“Chu công thổ bộ,

Thiên hạ quy tâm!”

Chỉ tám chữ này, sợ bị ngũ xa phanh thầy đều là dễ dàng. Trên án hết sức gọn gàng, quyển Lã Thị Xuân Thu cùng với tờ lụa trắng đêm qua đặt lên bàn giờ đã không thấy đâu nữa.

Lưu Khám giật mình run run, cả người đứng thẳng lên, lục tìm khắp cả căn phòng cũng không tìm được tờ lụa đó.

Đi đâu mất chứ? Cũng có thể là người nào đó đã cầm đi? Trên trán Lưu Khám chảy mồ hôi lạnh, cầm Xích kỳ chạy ra ngoài.

- Đại ca? Tín?

Dưới bậc thềm, hai người một lớn một nhỏ. Một người là Lưu Cự, một người là Vương Tín.

- Các người ngồi ở chỗ này làm gì?

Lưu Khám vô cùng ngạc nhiên hỏi.

Lưu Cự quay đầu, nhếch môi cười cười:

- Mẹ nói rồi, khi đệ đệ con ngủ hoặc nói chuyện với người khác thì ta và Tín phải trông nom đệ.

- Đúng vậy, chủ nhân!

Vương Tín liên tục gật đầu:

- Lão phu nhân đúng là nói như vậy .

- Mẫu thân vào phòng ta?

Lưu Cự đáp:

- Đúng vậy, buổi trưa gọi đệ đi ăn cơm, nhưng đệ ngủ ngon quá, mẫu thân gọi mấy lần đệ cũng không tỉnh. Sau đó, mẫu thân còn thân còn cầm ra một tờ lụa trắng trên bàn, nói đệ lớn như vậy mà làm việc để lung tung. Nói đệ rất hoang đường! Tờ lụa trắng như thế mà đệ còn viết lung tung lên, mẹ rất tức giận, mang đi đốt rồi, còn sai chúng ta canh giữ ở đây nữa.

Lưu Cự nói năng có chút lộn xộn, nhưng ý tứ lại biểu đạt rất rõ ràng.

Lưu Khâm thoáng cái hiểu rõ. Tờ lụa trắng kia là bằng chứng phạm tội, lão phu nhân đã tiêu hủy rồi. Nhưng lại mượn Lưu Cự nhắc nhở Lưu Khâm. Sau này làm việc gì nhất thiết phải thận trọng. Suy nghĩ cẩn trọng, lão phu nhân cũng có thể biết chữ. Mặc dù chỉ là hậu duệ quý tộc đã lụi bại, nhưng tư tưởng rất tiến bộ. Có thể nào không rõ được thì từ kia có ý nghĩa gì?

Thở phào một cái, Lưu Khâm đi xuống bậc thang, vỗ vỗ vào vai Lưu Cự.

- Vậy huynh cứ ở đây chơi đùa đi, đệ đi ra ngoài có việc, khi nào mẫu thân về thì đệ sẽ nói chuyện với người.

Lưu Cự bằng lòng, sau đó quay qua cùng Vương Tín chơi trò trốn tìm. Xem ai chớp mắt trước ... Hai người cùng chơi đùa rất vui vẻ, nghe tiếng cười đến từ phía sau, Lưu Khâm không kìm được khe khẽ lắc đầu. Có đôi khi, Lưu Cự và Vương Tín như thế, đó thật sự là một hạnh phúc khó mà có được.

Những người hầu già đang chăm sóc hai con trâu ở góc hàng lang, trông thấy Lưu Khâm đến, cũng không hé răng một tiếng, nhưng chỉ chỉ hướng vào phòng.

Ý muốn nói: Đường Lệ đang ở trong phòng.

Lưu Khâm coi như là người thân, người hầu già hiển nhiên sẽ không đề phòng quá, vì vậy hắn lập tức bước lên bậc thềm, đẩy cửa đi vào trong phòng. Đường Lệ đang cầm một quyển mộc giản, gật gù đắc ý ngâm nga.

Lưu Khâm ngồi xuống:

- Lão Đường, hãy nói cho ta biết, làm thế nào để đạt được một chỗ đứng vững chắc ở huyện Bái?

Bài thơ kia đương nhiên là không thể nói cho Đường Lệ biết, chí ít là hiện tại không thể. Hơn nữa với giao tình giữa Lưu Khâm và Đường Lệ, có rất nhiều chuyện không cần nói rõ ràng cũng hiểu. Chỉ ra một chút việc nhỏ, đủ để người thông minh hiểu được. Đường Lệ là một người thông minh.

Chậm chạp bỏ cuốn mộc giản xuống, Đường Lệ cong khoe miệng lên thành một đường vòng cung, dọn thư án rộng rãi, sau đó từ dưới án lấy ra mấy khối gỗ kích thước không đồng đều.

- Đây là huyện Bái!

Đường lệ chỉ vào nơi trống trên án, trầm giọng nói:

- Huyện Bái này có một vạn hai nghìn hộ dân, mà quyền to nhất chính là Huyện Lệnh Lý Phóng có quyền sinh sát trong tay. Hắn tuy không phải là Lão Tàn nhân, nhưng có thể nhận ra, triều đình vì để khuyến khích các sĩ tử làm việc các nơi, cho nên đối với các sĩ tử ở mọi nơi cũng bình đẳng như đối với Lão Tàn nhân. Giống như Nhâm Hiêu, Lý Phóng còn kiêm nhiệm Huyện úy.

A Khâm, người cũng biết cứ như vậy, Lý Phóng sẽ nắm giữ được quyền lực chính trị lẫn kinh tế vào trong tay.

Đương nhiên, không thể so sánh hắn với Nhâm Hiêu, cho dù là triều đình cho hắn chức quyền tương đương, so sánh với Nhâm Hiêu là Thiết ưng duệ sĩ hành quân đánh trận, thành lập công huân thì hắn vẫn còn thua kém rất nhiều. Nhưng càng như thế, hắn lại càng mong muốn có thể một mình nắm lấy quyền lực.

Đường Lệ nói đến đây thì dừng lại nhìn Lưu Khâm.

- Cho dù Lý Phóng với Nhâm Hiêu là hai người hoàn toàn khác nhau. Không phải nói Nhâm Hiêu không có tâm cơ, mà là Lý Phóng rất biết ẩn nhẫn. Chính vì nguyên nhân đó mà từ lúc đến nhận chức được nửa năm đến nay, hắn vẫn không hề hành động...À, cũng không thể nói là chưa hề, bởi hắn bổ nhiệm Tiêu Hà làm Trưởng lại, nhưng đồng thời lại thăng Tào Tham làm Thiếu Lại, Tả sử quan bá. Khả khả, tâm tư của hắn rất cẩn trọng.

Lưu Khám khẽ gật đầu, hình ảnh tiếng cười của Lý Phóng quả là đúng như lời Đường Lệ nói.

- Nhưng làm Đại huyện thừa, đồng nghĩa với việc gánh vác rất nhiều việc khó khăn. Mà Tào Tam cũng là người có bản lĩnh, thăng cấp cho gã, trong vô tình đã phân chia quyền lực của Tiêu Hà, còn có thể nuôi dưỡng được thân tín ỉn ỉn mới là điều quan trọng nhất, không gây sự bất mãn cho người của huyện Bái.

Cao siêu, thật sự là cao siêu!

Đường Lệ đặt xuống một khối gỗ:

- Người qua lại thân cận nhất với Lý Phóng, là Ung Xỉ hậu duệ Kinh Man. Không có hắn, đám người Ung Xỉ này muốn tiền có tiền, cũng rất có uy vọng tại bản địa. Cha Ung Xỉ từng là phụ lão của huyện Bái, nay mặc dù đã mất, nhưng vẫn tạo nên căn cơ cho Ung Xỉ. Hộ lớn hào cường huyện Bái, chính là nhất hệ Ung Xỉ. Lý Phóng và Ung Xỉ đi lại thân cận, điều này có nghĩa hắn và Ung Xỉ đã muốn liên minh lại với nhau. Thế nhưng việc kết thành đồng minh này, người ngoài không biết được. Lý Phóng làm rất sạch, Ung Xỉ cũng cư xử hết sức bình tĩnh, không rõ ràng lắm.

Lúc nói xong về Ung Xỉ, Đường Lệ vẽ một vòng tròn bên ngoài khối gỗ. Cũng đại diện cho năng lượng mà Lý Phóng và Ung Xỉ nắm giữ.

Nói chuyện cả buổi, miệng lưỡi gã có phần khô lại, bèn đứng lên cầm một thương rượu trở lại. Dù sao, cuộc hội thảo tiếp theo, cũng không phải lo lắng là không có rượu.

Mà Lưu Khám thì lắc đầu không muốn uống, ra hiệu cho Đường Lệ nói tiếp.

- Được, chúng ta đã nói đến giai tầng cường hào của huyện Bái, thì không thể không nói đến hạng người phổ phường. Hắc hắc, nếu nhắc tới hạng người lưu manh phổ phường, thì không thể không nói tới Lưu Quý một chút. Lưu Quý sinh trưởng tại Phong Ấp, tuy không phải là người huyện Bái, nhưng người Bái đã coi hắn là người Bái rồi. Người này làm việc không câu nệ tiểu tiết, giỏi lôi kéo người hắc, đặc biệt là những hạng người buôn bán nhỏ đều tôn hắn là thủ lĩnh. Lưu Quý giỏi nói mạnh miệng, tính cách rất trơ tráo, nhưng lại khiến đám lưu manh còn đồ nhất nhất nghe theo.

Trước kia hắn từng làm môn khách của danh sĩ Trương Nhĩ, kinh nghiệm phong phú, cũng có tính ẩn nhẫn, hỉ nộ không thể hiện ra ngoài, đó là khắc họa chân thực nhất về hắn. A Khám, người đừng có khinh thường hắn, người này không phải là kẻ đầu đường xó chợ đâu. Như phượng hoàng không hót, nhưng một tiếng thôi cũng trở nên nổi bật. Hắn nắm trong tay trên 80% những hạng người chợ búa tại huyện Bái, tuy rằng chỉ là một đám không học vấn nghề nghiệp, nhưng tụ tập một chỗ, lại có thể tạo thành sức mạnh lớn, ngay cả Ung Xỉ cũng không dám động chạm tới hắn. Ha hả, sống ở huyện Bái bao lâu như thế, thì người là người đầu tiên dám trước mặt mọi người châm chọc Lưu Quý hắn đấy.

Lưu Khám nhú mày, khẽ nói:

- Ta làm gì nào?

Đường Lệ bật cười:

- A Khám, người thì không có gì, chỉ là một thương nhân kiếm tiền ở huyện Bái thôi.

Sắc mặt Lưu Khám đột nhiên tối sầm lại.

Đường Lệ nói:

- Người còn không phục. Trên thực tế tình huống đúng là như vậy... Người không phải là người huyện Bái, nhưng lại làm giàu ở huyện Bái. Trên người người lại có dấu vết Lão Tàn nhân, đã định trước rất nhiều hậu duệ của sáu nước không thừa nhận người.

Huyện Bái này cũng rất thú vị, nó có lực dung nạp rất lớn, nhưng lại có tính bài xích khó mà tưởng tượng nổi. Mỗi một người bên ngoài chạy tới huyện Bái tị nạn, đều phải qua một thời gian đau khổ dần vật. Cuối cùng hoặc là rời khỏi hoặc là hoàn toàn trở thành người huyện Bái. người, một kẻ nhà quê, hơn là là Lão Tần nhân, tạo nên gia nghiệp lớn như vậy tại huyện Bái, khó tránh bị người ta đổ kỵ. Lòng đổ kỵ ở cùng một chỗ, người làm gì cũng đều hỏng cả. A Khám, người cần suy nghĩ kỹ, trước kia ta không có tài sản, nhiều hay ít thì vẫn có bằng hữu.

Thế nhưng hiện tại thì sao chứ? Người đang đếm, tính toán xem, ngoại trừ chúng ta, người có bao nhiêu người bằng hữu thực sự?

Lưu Khám nghe được, há miệng ngạc nhiên.

Đường Lệ đón lời:

- Tại điểm này, Lữ Văn Lão Nhi mạnh mẽ hơn hẳn người. Lão vừa thấy tình hình không ổn, ngay lập tức kết thông gia với Lưu Quý. Kể từ đó, người huyện Bái tự nhiên mà tiếp nhận lão rồi, thế nên đám người Ung Xỉ sợ ném chuột vỡ bình đây.

Lữ Văn chính là Lữ Ông.

Lưu Khám khẽ gật đầu, không thừa nhận cũng không được, Đường Lệ nói rất có lý.

- Nay Tần thống trị thiên hạ, Lý Phóng chiếm được thiên thời; Ung Xỉ sống ở Bái nhiều năm có căn cơ nên chiếm địa lợi, mà Lưu Quý khéo léo mua chuộc lòng người, là chiếm nhân hòa. A Khám, người một là không có được thiên thời, hai là không có địa lợi, ba là không có nhân hòa, làm sao mà trụ vững được?

Lưu Khám đứng dậy, cung kính vái lạy:

- Lão Đường, xin thỉnh giáo người.

- Nếu muốn trụ vững, nhất định phải biết rõ ràng Lý Phóng và Ung Xỉ có quan hệ như thế nào. Cắt đứt quan hệ của Lý Phóng và Ung Xỉ, tạm thời phụ thuộc vào danh nghĩa của Lý Phóng. Người là Lão Tần nhân, lại có được Tước, tiến cống rượu tể, hơn nữa còn có quan hệ thân thiết với Nhâm Hiêu. Cho dù lý Phóng muốn động đến người cũng phải rất cân nhắc mới được. Mà quan hệ giữa hần và Ung Xỉ tất nhiên là được tạo dựng bởi lợi ích. Nếu chỉ như thế thì loại bỏ quan hệ giữa bọn chúng là không khó. Đến lúc đó chỉ cần diệt trừ Ung Xỉ, sau đó người phải dựa vào thế lực bản thân mình, thế là có được địa lợi dễ dàng... Như vậy, sẽ là bước đặt chân đầu tiên.

Lưu Khám nheo mắt:

- Còn bước thứ hai?

Đường Lệ gật đầu:

- Ta biết người và Lữ nhị tiểu thư là thanh mai trúc mã, giờ đây người đã đạt được thành quả, cho dù Lữ Văn Lão Nhi ngoan cố, cũng phải suy xét về mối quan hệ tốt này một phen. Nếu người có thể cùng Lữ nhị tiểu thư thành thân, là có được cái lợi nhân hòa từ Lưu Quý. Đến lúc đó, dựa vào thiên thời địa lợi, lại thêm nhân hòa có được, diệt trừ Lưu Quý...Hắc, đến lúc đó Lý Phóng chẳng làm gì được người cả.

Cùng Lữ Nhị tiểu thư thành thân sao?

Lưu Khám thấy trong lòng là lạ. Không thể phủ nhận, thật sự hần có cảm tình với Lữ Tu, thế nhưng tình cảm mà lẫn lộn với lợi ích bên trong, thì dù tình cảm có thuần khiết thế nào đã trở nên biến chất rồi.

Đường Lệ nói:

- A Khám, nếu như người thật sự muốn đứng vững gót chân ở huyện Bái, thì nhất định phải dung nạp trở thành người của huyện Bái. Lữ Văn Lão Nhi làm được điều đó, với lại lão là người duy nhất dễ dàng đột phá, hơn nữa, Lữ Nhị tiểu thư vốn thích người, không phải sao?

Mặt Lưu Khám hơi hơi đỏ lên, trầm tư suy nghĩ.

Đường Lệ đứng dậy:

- A Khám, hãy nghĩ kỹ. Nếu như người bằng lòng làm như vậy, tự có ta và A Kỳ giúp người. Thậm chí chuyện Lý Phóng và Ung Xỉ, người cũng không cần phải ra mặt. Chỉ cần mười dật hoàng kim, cộng thêm một Khoái Triệt là đủ. Còn người thì trước mắt cứ nghiên cứu chế tạo rượu thuốc, ta và Vô Thương không quá để tâm tới tước vị. Việc cấp bách là người phải nhanh chóng thăng được lên tứ tước. Bằng cách đó, lời của người với Lý Phóng sẽ rất có ảnh hưởng.

Lưu Khám suy nghĩ một chút:

- Những chuyện kia, ta không có ý kiến, thế nhưng việc thành thân, ta nhất định phải hỏi qua mẫu thân trước .

- Đây là hiển nhiên .

Đường Lệ đang nói chuyện cùng Lưu Khám, đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân.

- Chủ nhân, chủ nhân có ở trong không?

Khoái Triệt vội vội vàng vàng bước vào, thở hổn hển nói:

- Chủ nhân, ban nãy Chu Lan phái người đến đây đưa tin, nói là có chuyện quan trọng muốn cùng người trao đổi .

Chu Lan?

Lưu Khám không khỏi kinh ngạc đứng dậy:

- Hẳn tìm ta có việc gì?

Khoái Triệt nói:

- Ban nãy ta bí mật đưa người thăm dò một chút, Hắc nói sáng nay Chu Lan từng đi một chuyến đến huyện nha, sau khi trở về thì sai người chuẩn bị thu dọn. Thấy như vậy, hình như là muốn lên đường... nhưng cụ thể tình hình như thế nào cũng không rõ lắm.

Chu Lan phải đi sao?

Không phải nói là phải chờ tới khi cống rượu sau đó mới đi sao? Khoảng cách tới ngày đó còn khá xa, làm sao mà bất thành linh hắc lại muốn đi như vậy chứ?

Hơn nữa, theo đạo lý Chu Lan là thuộc hạ Nhâm Hiêu, Lý Phóng tuy là Huyện úy, nhưng chỉ thuộc huyện Bái mà thôi. Quân đội chính quy của Chu Lan cũng không phải Lý Phóng có thể điều động được. Phương diện này, chắc hẳn có chỗ nào đó nhầm lẫn.

Lưu Khám thoáng nhìn qua Đường Lệ, thấy nét mặt Đường Lệ bình tĩnh.

- A Khám, sợ là Ung Xỉ muốn động thủ, người đáp trả như thế nào?

Lưu Khám nhắm mắt lại, sau khi hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Khoái Triệt, người theo ta đi đến doanh trại, trước tiên phải đi gặp Chu Lan rồi nói sau.

Chương 100: Bước thứ hai

Cuộc gặp mặt với Chu Lan không đạt được kết quả nào.

Điều này cũng đã được Lưu Khám dự đoán trước. Tuy nhiên nó cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì, bởi ít ra, hắc cũng có thêm một thông tin rằng, không phải Nhâm Hiêu có định kiến với hắc mà chính là Lý Phóng đã đích thân đi Huyện Tương, lấy Hồ Phù về.

Nguyên nhân thì vô cùng đơn giản.

Từ sau khi 10 tên phủ vệ bị giết ở Mạnh Chư Trạch, Triệu Cao đã để con rể Diêm Nhạc triển khai một trận thăm sát cực kỳ máu tanh tại quận Năng, quận Trần vốn nằm dưới sự cai trị của cố Hàn và Sở quốc. Hễ rằng có một chút liên quan, thì cứ bắt nhảm còn hơn bỏ sót, tổng hết vào đại lao, hết đường chối cãi van xin. Dù người không có quan hệ trực tiếp với bọn phản tặc thì bọn chúng cũng dò xét đến tổ tông tám đời của họ.

Chưa đến một tháng, nước ngập khắp nơi.

Rất nhiều người quê hương quận Trần, quận Năng và thậm chí cả người quận Tam Xuyên không sống nổi, đành phải bỏ nhà mà đi.

Hoặc là họ đi quận Đông, hoặc là đến quận Tứ Thủy. Thậm chí còn có người chạy đến các quận phía Nam nước Hán với mong muốn sống thêm được chừng nào hay chừng đó.

Điều này đã khiến cho áp lực của quận Tứ Thủy tăng lên nhiều lần.

Ra khỏi núi Năng là Hạ ấp (là núi Năng thuộc tỉnh An Huy ngày nay), vòng về phía Đông thì gặp Phong ấp và huyện Bái. Do dân di cư tới nhiều, tình hình trị an nơi đây nhất thời biến động. Lý Phóng cho rằng, để kiểm tra được lượng lớn dân di cư thì phải bố trí thêm quân kiểm soát ở các chốt. Quân địa phương có 800 hương dũng, chưa thể đủ. Điều Chu Lan cùng 50 binh mã quản Hạ ấp, Phong ấp và Bành Thành. Một mặt là đội quân chính quy có sức chiến đấu mãnh liệt, mặt khác là dưới sự kiểm soát của quân Tần, bất kể gì đi nữa thì đó cũng là một sự uy hiếp ghê gớm đối với dân di cư.

Biện pháp rất hữu hiệu, lại sát với tình hình thực tế.

Lo lắng rằng Lưu Khâm đã về tới nhà, lại là đồn trú của quân Tần, Lý Phóng cảm thấy bất an. Do đó Nhâm Hiêu liền đồng ý với thỉnh cầu của Lý Phóng, ban cho Hồ Phù và lệnh Chu Lan tạm nghe theo biện pháp của Lý Phóng, đợi qua đợt đóng chốt kiểm soát sẽ quay lại là thuộc hạ của Nhâm Hiêu.

Đây phải chăng chỉ đơn thuần là đóng chốt kiểm soát ư?

Lưu Khâm cho rằng không chỉ thế! Đây tưởng như chỉ là cuộc điều động bình thường, nhưng xem ra ẩn chứa đầy sát khí.

Lại nhớ đến lúc trước qua thăm Lý Phóng, Lưu Khâm đã có chút ngỡ ra được câu nói kỳ quặc của y, cùng lời nói không đầu không đuôi của Tiêu Hà.

Chỉ sợ Lý Phóng cũng đã cực kỳ nôn nóng rồi! Dưới sự cai quản của y có một thương gia giàu có như thế, một ngày thu vào đầu kim không nói, còn sản xuất được rượu dùng tế tự tiến cống Hàm Dương. Nói rõ hơn một chút, đây là cách đi của sau tới Hàm Dương. Nếu như y có thể kiểm soát được rượu Vạn tuế, thì cái việc thăng quan tiến chức vùn vụt sau này không chỉ còn là lời nói chơi.

Nếu như vậy, e rằng mối quan hệ giữa Lý Phóng và Ung Xi không chỉ là liên minh đơn giản như thế, mà là hợp kê! Mười dật hoàng kim trong mắt người thường có thể là báu vật trên trời, nhưng đối với Lý Phóng, khi mà y đã để mắt đến rượu Vạn Tuế, thì chút hoàng kim ấy xem như không là gì cả. Khi Lưu Khâm hiểu rất rõ điều này, trong lòng hẳn chợt nảy lên tia sát ý.

Đêm hôm đó khi về tới nhà, Lưu Khâm đã trực tiếp tìm đến Quán Anh.

Hắn sai Quán Anh đến nhà Thẩm Thực Kỳ, đồng thời sắp xếp Tào Vô Thương ra khỏi thành, tạm thời ở cùng Đường Lệ.

Trong nhà hiện có Lưu Cự và Vương Tín, nhưng sẽ không có vấn đề gì. Đặc biệt là với sự tồn tại của Lưu Cự, có thể được xem là một thứ vũ khí bí mật. Toàn bộ huyện Bái người biết Lưu Cự, có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thế nhưng trước mắt thì như thế, xa hơn thì chưa đủ... Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương. Đối phương đã bắt đầu hành động, chỉ đơn thuần phòng thủ thì chưa đủ, còn phải chủ động tấn công.

(Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương: Ý nghĩa là ra tay trước là dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt (tai ương)).

Tính ra, nếu động thủ, Lý Phóng chỉ hành động vào ngày rượu Vạn tuế xuất hầm. Nhưng cho đến trước hôm rượu xuất hầm, Lý Phóng sẽ không, cũng như không dám hành động bừa bãi. Nhưng Lưu Khâm có thể dự tính được, hẳn ta sẽ có những nước cờ khác. Nếu rượu Vạn Tuế được đưa ra thành công, Lý Phóng sẽ có một năm để nghĩ cách kiểm soát quán rượu Lão tửu Đồ Lăng; Còn nếu thất bại, hẳn ta có thể theo luật nhà Tần mà hãm hại Lưu Khâm rồi nhân cơ hội cướp đi Lão tửu Đồ Lăng, thế mà Nhâm Hiêu còn nói hẳn không ý định đó.

Aha, từ đầu tới cuối, Lý Phóng không cần ra mặt, mà chỉ cần dùng một ít thủ đoạn nhỏ là có thể khiến Lưu Khảm khuyhnh gia bại sản.

Chẳng trách tục ngữ nói dân không đấu được với quan. Quan nắm trong tay nhiều tài nguyên, chỉ là một tiểu dân phổ phường, quả nhiên không phải là đối thủ của quan.

Cuối cùng Lưu Khảm đã hiểu được tình tiết này, hắn không hề cảm thấy sợ hãi mà còn có chút thích thú. Đây cũng là lần đầu tiên hắn đối diện với một cuộc giao chiến kể từ khi đến thời đại này. Đối thủ mặc dù chỉ là một tên Huyện trưởng, nhưng cũng không phải hạng yếu đuối trong triều đình. Đây cũng không phải là cuộc chơi một sống một còn, mà là cuộc đấu trí trong các thủ đoạn.

Nhìn vào sự việc Chu Lan rời đi, Lưu Khảm có thể thấy rõ ràng rằng, Huyện Bái đã có một chút biến hóa. Đầu tiên, những người giúp việc tại tác phường vô tình cũng như cố tình học lõm quá trình ủ rượu. Có người thậm chí còn chạy đến bên hầm rượu, cố ý thiếu chu đáo, để xảy ra những sai sót nhỏ. Việc này thoát nhìn thì thấy rất bình thường, nhưng cứ lặp lại thì cũng gây nên phiền toái. Do đó, Lưu Khảm cũng đã không ít lần bị Vương Cơ trách mắng.

Nhưng Lưu Khảm vẫn chưa đưa ra hành động.

Hắn quan sát...

Hắn xem Lý Phóng và Ung Xi đang có thủ đoạn gì.

Nhưng xem ra rượu Diếu vẫn cần phải bảo quản chặt, thế nên, khi Trần Nghĩa đến, Lưu Khảm đã bày tiệc rượu đón tiếp hắn ta.

- Cho ta hai mươi hộ vệ!

Lưu Khảm đi thẳng luôn vào vấn đề và nói thêm:

- Ta có thể tặng người 500 hũ tàn rượu, nhưng 20 tên hộ vệ này, bắt buộc phải nghe lệnh ta.

Trần Vũ hôm nay tập trung vào sản xuất tàn rượu, thậm chí còn đóng cửa các cơ sở kinh doanh khác. Từ một góc độ nào đó mà nói, Trần Vũ và Lưu Khảm đã là người cùng một hội một thuyền. Trần Nghĩa đại diện cho phía Trần Vũ, tất nhiên cũng hiểu được đạo lý người cùng phường có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Không dài dòng, hắn ta chọn ra 20 tên hộ vệ xuất sắc nhất của mình để lại cho Lưu Khảm. Những tên này thoát nhìn tướng vóc nghếch, nhưng khi đã bắt tay vào việc, thì chỉ có thể gọi là hoàn hảo.

- Nếu Lưu tiên sinh cảm thấy quân lực chưa đủ, ta có thể lên để thêm 30 tên hộ vệ nữa ở Ngõa Tang, không biết ý tiên sinh...

Lưu Khảm mỉm cười và nói:

- Hai mươi chắc đủ rồi! Mọi cái sẽ không ảnh hưởng đến việc của các người đâu. Ba mươi người này cứ để lại Ngõa Tang đi. Còn nữa, ta còn có chút việc cần phiền đến Trần huynh phải cực khổ đi một chuyến rồi.

Trần Nghĩa hạ giọng:

- Lưu tiên sinh đừng ngại, chỉ cần là việc trong khả năng của Trần Nghĩa này, thì ta không bao giờ từ chối.

Lưu Khảm ghé vào tai Trần Nghĩa, thăm thì một hồi:

- Chỉ cần việc này thành, một ngàn hũ rượu tàn nữa sẽ là của người.

Trần Nghĩa cúi người:

- Lưu tiên sinh yên tâm, việc này cứ giao phó hết cho Trần Nghĩa ta.

Ngày hôm sau, Trần Nghĩa khiêng tàn rượu đi, đồng thời để lại hai mươi hộ vệ, nhận nhiệm vụ kiểm tra hầm rượu hàng ngày.

Đám gia nhân tại xưởng lập tức trở nên ngoan ngoãn. Ít nhất thì chúng cũng không còn dám bén mảng tới hầm rượu, làm cho tình hình phía đó thay đổi tốt đẹp. Cứ như vậy, không khí kỳ lạ kéo dài được hơn mười ngày. Lưu Khảm đã sản xuất được mẻ rượu trắng đầu tiên, đặt cho nó tên là rượu Đỗ Khang, nơi nơi

giương cờ thông báo, làm náo nhiệt cả phủ, đồng thời không quên phái Khoái Triệt mang sang tặng Huyện Tương.

Đây là rượu dùng trong quân, nên không phải qua báo cáo Huyện nha. Đối với vấn đề này, Lý Phóng không hề ngăn cản. Nhưng có thể nhìn ra được, hẳn ta tựa như cũng không theo kế hoạch mà Đường Lệ vạch ra, cuối cùng sẽ mắc cạ.

Sau khi thảo luận, Đường Lực và Lưu Khâm đã thống nhất được phương án, chơi gì thì chơi, ta cũng không cùng chơi với các người, mà ta sẽ sử dụng biện pháp độc ác nhất dọn dẹp các người.

Do đó, Lưu Khâm một mực chờ Lý Phóng ra tay, còn hắn chỉ ngồi quan sát.

Mười ngày trôi vụt qua, khoảng thời gian đến ngày rượu Vạn Tuế xuất hầm dường như ngắn đi rất nhiều. Các thương nhân thường lui tới Huyện Bái, bỗng cảm nhận được không khí bất thường ở nơi đây, cũng liền tự động nhanh chóng rút lui. Điều thương nhân muốn là tiền tài! Đứng bên ngoài quan sát, thấy rõ tình huống rồi mới làm gì thì làm.

Nhưng lúc này, một sự việc không ai ngờ tới đã xảy ra!

Lữ Văn chủ động kết thân với Khâm phu nhân, có ý muốn gả con gái Lữ Tu cho Lưu Khâm. Lễ thông thường, đây là một việc vui. Nhưng Lưu Khâm dường như nhận thấy có gì bất ổn. Lữ Văn vẫn thường xem thường Lưu Khâm, sao hôm nay tự dưng lại muốn kết thân?

Vốn Đường Lệ cũng khuyên Lưu Khâm có thể kết hôn rồi lợi dụng việc đó để chia rẽ nhân mạch của Lưu Bang.

Nhưng Lưu Khâm không đồng ý.

Tình cảm là tình cảm, không nên để cho những thứ phức tạp lộn xộn xen vào. Nếu cưới Lữ Tu, thì cũng là đường đường chính chính mà cưới, chứ không nên lợi dụng việc đó để mưu kế gì. Sau này sinh sống, mối quan hệ cứ có gì không rõ ràng, thì cũng thấy khó chịu.

Đây là nguyên tắc của Lưu Khâm, Đường Lệ không thể lay chuyển.

Lại nói, trò chơi đã bắt đầu, Lưu Khâm cũng sẽ chỉ toàn tâm toàn lực tập trung vào Lý Phóng và Ung Xỉ, không màng tới cưới hỏi.

Nhưng hiện tại, Lữ Văn lại chủ động đưa ra yêu cầu kết thân. Nếu như là bình thường trong một giai đoạn khác, thì yêu cầu này cũng không có gì là lạ. Nhưng đúng vào lúc này, thì chắc là cần xem xét. Lữ Văn chẳng lẽ không biết huyền diệu trong đó ư? Cuộc chơi giữa Lưu Khâm và Lý Phóng, Ung Xỉ còn chưa phân thắng bại, ông ta sao có thể mạo muội đưa ra yêu cầu kết thân? Ở đây... chắc chắn có điều mờ ám!

- Chẳng lẽ Lưu Quý cũng tham gia ư?

Đường Lệ tay chống cằm, tự nói:

- Lữ Văn kia mặc dù đôi lúc khờ khạo, nhưng tuyệt đối không phải là một ngu ngốc. Đã biết rõ tình hình căng thẳng hiện nay, lại còn vội vã mang con gái qua gả.. Haha, lão ta không sợ xui xẻo sao?

- E rằng Lưu Quý không ảnh hưởng được Lữ Văn đâu.

Đường Lệ nói:

- Lưu Quý không ảnh hưởng được, nhưng hoàn toàn không có nghĩa Lữ tiểu thư không gây ảnh hưởng được. Nếu như chuyện này do Lữ tiểu thư đứng ra, vậy ý nghĩa ẩn chứa trong đó không phải là thông thường nữa rồi... A Khâm, nếu ta đoán không nhầm, thì Lưu Quý và Ung Xỉ đã cấu kết với nhau rồi.

Lưu Khâm kinh ngạc nhìn Đường Lệ.

- Nhưng việc này đối với Lữ Trĩ thì có liên quan gì?

Đường Lực cười ranh mãnh:

- A Khâm, Lữ Trĩ ở đây là vì muốn bảo vệ người đấy!

- Bảo vệ ta?

Đường Lực gật đầu: - Nếu sự hôn nhân thành, người thua, Lưu Quý cũng có lý do để đứng gia bảo toàn mạng sống của người lại, nói không chừng còn có thể thần phục người làm thuộc hạ của hắn; còn nếu người thắng, danh tiếng của người tại Huyện Bái cũng trở nên lẫy lừng, với Lữ gia cũng được lợi.

Hắc hắc, tính toán của Lữ tiểu thư quả là lợi hại.

A Khám, người nghĩ xem, nếu không phải Lưu Quý và Ung Xỉ cầu kết, thì Lữ tiểu thư tại Trung Dương xa xôi sao có thể làm như vậy được? Nghĩ chắc là nàng nghe được thông tin gì đó, mới tính chuyện hôn nhân. Nhưng dù sao thì chuyện có thể nào đi nữa, đều có lợi cho người.

Chỉ là, nếu chuyện Lưu Quý và Ung Xỉ cầu kết là thật, thì người sẽ hành xử như thế nào? Tha bổng cho Lưu Quý? Hay giết đuổi tận giết tuyệt?

Lưu Khám nheo mày, rồi hạ giọng:

- Đã là kẻ địch của ta, thì bất kể là ai, cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tha.

Đường Lệ cười gằn:

- Đã vậy thì, ta đã biết nên làm gì rồi!

76. Chương 101-109

Chương 101-102: Đánh cờ (1-2)

- Lưu Quý, người làm thế này là có ý gì?

Ung Xỉ đã lên lút tìm tới Lưu Bang, giận phùng phùng hỏi:

- Người đã đồng ý hợp tác cùng ta rồi, sao lúc này lại kết thân với Lưu Khám? Đừng nói là người không biết, cũng đừng nói là người không ảnh hưởng lão già Lữ Văn kia đây. Cái lão chết tiệt đó không có ai xúi giục, sao dám làm chuyện tày đình như thế này được?

Lưu Bang cười lớn đắc ý, bộ dạng như không có dính dáng gì.

- Chuyện này thực sự là không có liên quan gì tới ta... Ta là người ngoài, làm sao có thể làm chủ được gia đình họ Lữ? Thêm vào đó, Lữ Văn nghĩ như thế nào, đó là việc của lão, ta thì có liên quan gì? Lão Ung à, người đừng sợ hãi nữa, việc gì mà phải tự hù dọa chính mình?

Ung Xỉ then quá hóa giận:

- Ta mà sợ ư? Đường đường là người ngoại hươu, làm sao ta có thể sợ hắn chứ?

Lưu Quý, những lời thô thiển này ta vẫn cứ nói trước, hiện nay các bên đã chuẩn bị xong hết rồi, người đừng đến phút chót mà bỏ chạy. Nếu không, sẽ rất khó ăn nói với Huyện lệnh đại nhân đây... Còn nữa, Huyện lệnh đại nhân còn nói, ai cũng có thể đi, chỉ trừ Thẩm Thực Kỳ và Vương Cơ bắt buộc ở lại.

Lưu Bang cười lạnh lùng:

- Người đừng lấy Huyện lệnh ra dọa ta, làm gì và như thế nào là việc của người, ta chỉ có phụ trách kiềm giữ Lưu Khám mà thôi.

Lời đã nói đến mức này thì Ung Xỉ cũng không còn gì để nói nữa, đứng lên bỏ về.

Lưu Bang nhìn theo Ung Xỉ đi ra, trong mắt bỗng lóe lên một tia ý nghĩ độc ác. Lữ Quán nói:

- Đại ca, đệ thật không hiểu, tại sao huynh lại đồng ý để lão già Lữ Văn kết thân với Lưu Khám vào lúc này?

Huynh cũng không phải không biết, Đồ Tử kỳ thực rất yêu nhị tiểu thư.

Làm thế này, huynh không sợ Đồ Tử sẽ bắt mất sao?

Lưu Bang ngạc nhiên nhìn Lưu Quán:

- Không phải là ta gả, Đồ Tử làm sao lại giận ta được chứ? Người hấn giận là Lưu Khảm mới đúng.

Thêm nữa, Lữ Văn gả con gái, ta làm sao quản được?

Quán, đệ phải hiểu rằng, Đồ Tử nếu giận Lưu Khảm, thì hai người họ càng không thể đứng về phía nhau được, há chẳng phải là chuyện tốt sao?

Lưu Quán như vỡ ra trước lý lẽ của Lưu Bang, ánh mắt lóe lên một tia khâm phục.

- Thế nhưng, Lưu Khảm kia là một tên ngạo mạn. Cứ cho là bị Lý Phóng tính kế, nhưng e rằng hấn cũng không dễ dàng thần phục đại ca đâu.

Đúng vậy. Hấn là một con ngựa bất kham. Nhưng cũng là một đứa con hiếu thảo.

Lưu Bang cười hô hô:

- Đến lúc đó bỏ dây ra tay cứu lão nương hấn, hấn ta chẳng phải sẽ cảm ơn ta sao? Kể từ đó, Lý Phóng lại càng không dám chọc tới ta. Trong tay ta đã có Phàn Khoái và Lưu Khảm, lại có thêm Tiêu Hà Đường Lệ, thì sợ ai nữa chứ.

Thật là một ước mơ tốt đẹp. Nó làm cho tim gan Lưu Quán muốn nhảy ra ngoài vì sung sướng.

Nhưng gã còn chút lo lắng:

- Nhưng mà đại ca, quan hệ giữa Lưu Khảm và Nhâm Hiêu rất tốt, lại cùng là Lão Tồn nhân, Nhâm Hiêu có vì hấn ta mà ra tay không?

- Ha, không có rượu Vạn tuế, thì Lưu Khảm hấn không là cái gì cả. Lý Phóng chỉ cần nấu thành công rượu Vạn tuế, Nhâm Hiêu làm sao lại có thể vì một tên tiểu dân mà giở mặt với đồng liêu được chứ? Tuyệt vời. Đến lúc đó Lý Phóng lại bán cho Ung Xỉ... Nhưng có quan hệ gì tới chúng ta đâu cơ chứ. Từ đầu tới cuối đều là Ung Xỉ đứng ngoài bày trò, Nhâm Hiêu nhiều nhất là thu thập Ung Xỉ thôi. Nhưng nếu thế này, thì e rằng lại đúng tâm nguyện của Lý Phóng.

Lưu Quán gật đầu lia lịa, không nén được một tiếng thở dài:

- Ông quan này à, quả thực là đáng sợ.

- Đáng sợ cái rắm thối ấy!

Lưu Bang xoa xoa chái, cười gằn:

- Đổi lại là bố đây, ta làm còn tốt hơn hấn nữa. Tên kia chỉ là số mệnh may mắn, được đọc sách tại Tắc Hạ Học Cung hai năm. Nếu để ta làm Huyện lệnh, thì Tiêu Hà sẽ làm huyện thừa, còn Lưu Khảm và Đồ Tử sẽ làm Huyện úy.

Người xem, ta đâu cần làm gì, cứ thế mà cứ cai quản tốt Huyện Bái, sẽ mạnh hơn lão già kia cả trăm lần.

Lưu Quán nghe xong, không khỏi gật đầu lần nữa.

- Đó là điều đương nhiên, đại ca không phải là phạm nhân, chắc chắn mạnh hơn kẻ kia.

Lưu Bang cười đắc ý, đi giày vào rồi vịn mình đứng lên nói:

- Người lập tức trở về Phong ấp, tìm Chu Bột về đây. Để ta đi tìm Hạ Hầu. Cho hấn theo dõi tình hình của tên kia...ừm. Tiện thể gọi luôn Chu Hà về, ta có việc cần giao. Mạng người Huyện Bái chúng ta có thể sánh bằng người Sở, quý hơn người Tề. Đứng lại cho tên Chu Xương kia vào, không đáng.

Lưu Quán cũng trở người đứng lên:

- Đại ca yên tâm, việc của huynh đệ một giây cũng không trì hoãn.

Hai người hẹn xong ngày gặp mặt tại nhà Phàn Khoái, Lưu Bang mới chệnh choáng ra về.

Tính ra, chỉ hơn 20 ngày nữa là đến ngày rượu Vạn tuế xuất hành. Qua ngày đó, ngày lành của Lưu Khảm cũng đến.

Nghĩ tới đây, Lưu Bang bật cười. Làm người, vẫn cứ là không cần quá nổi trội. Vô sĩ vô lễ thì sao chứ? Lão tử chẳng phải vẫn sống tốt đấy sao? Ngược lại, mấy tên hiếu sĩ biết lễ đó lại đang ngày đêm cầu kết tranh đấu đó thôi.

Một người không cần thận, cả nhà xui xẻo theo, việc gì mà gánh quả khổ thế chứ?

Ha, có những lúc, làm chuột lại là hay. Xem xem, năm đầu tiên Thủy Hoàng, những hộ môn phú hào bị ép di dời đến đến Hàm Dương, họ sống như làm sao? Ngược lại, cứ sống cuộc đời chuột như ta đây, thì vẫn cứ tiêu dao tự đắc đó thôi.

Lưu Bang càng nghĩ thì càng thấy đắc ý, không kìm nổi ngâm nga khe khẽ một khúc ca.

Đối với việc hôn nhân với Lữ Tu, Lưu Khâm không hề để tâm.

Đây không phải vì Lưu Khâm không ưa Lữ Tu, mà do mỗi người đều có một nguyên tắc. Ví như hôn nhân, quan điểm thời xưa và hậu thế không giống nhau. Hậu thế có thể theo đuổi sự tự do, tính cá nhân mà một đời không kết hôn. Nhưng thời đại này, bất hiếu có ba, không có con là tội lớn nhất. Trong mắt nhiều người, nếu không kết hôn, không lấy vợ sinh con thì đã là thuộc loại đại nghịch bất đạo.

Thế nhưng, nếu trong tình cảm đó chứa những thứ phức tạp khác thì lại không đẹp như vậy nữa.

Ít nhất thì Lưu Khâm cũng nhận ra, nếu cùng Lữ Tu tính hôn sự, thì sẽ có quá nhiều nhân tố khác đan xen, nên hẳn cảm thấy phiền chán.

Thế nhưng chỉ là hẳn phiền chán, còn Khâm phu nhân thì tuyệt đối không. Lão phu nhân rất thích Lữ tiểu thư, đối với cuộc hôn nhân này, bà đồng ý cả hai tay. Do đó sau khi Lữ Văn phái người đến tính chuyện kết thân, bà lập tức nhiệt tình hưởng ứng, còn tích cực bàn ngày lành chọn tháng tốt.

Mọi việc đều rất thuận lợi, hai bên đều đã rất nhanh chóng thống nhất được ngày cử hành. Mừng mười tháng sau là ngày hoàng đạo cát tường vô cùng đẹp, mà cũng là ngày trước rước Vạn tuế xuất hãm 10 ngày.

Vì sao chọn ngày mười tháng sáu? Vấn đề này có nguyên nhân của nó. Đẳng nào thì Lưu Khâm cũng không biết rõ ràng, chỉ nghe được một câu rằng: kết hôn hôm này, con cháu có thể tề tựu đông đủ, khiến cho gia đình càng thêm thịnh vượng.

Hôn lễ lúc này, không có phức tạp rườm rà như đồn đại của hậu thế.

Hai bên định xong ngày tốt, bày tiệc rượu, đón tân nương qua môn, hết sức đơn giản. Trong đó không thể thiếu một ít trò chơi, nhưng những thể loại âm ỉ lúc đó chưa phổ biến, những thủ tục lễ tiết rườm rà cũng chưa rộng rãi.

- Mẹ, có gấp gáp quá không?

Lưu Khâm không tránh khỏi có chút bất mãn:

- Con bên này sắp xuất hãm rước Vạn tuế rồi, việc này có thể trì hoãn được không?

- Trì hoãn?

Khâm phu nhân lập tức trở nên không vui.

- A Khâm, con năm nay đã mười tám rồi, phụ thân con hồi xưa lấy mẹ cũng chưa qua mười sáu. Như bên quận Tam Xuyên, những đứa bằng tuổi con, nói không chừng đã có con hết cả rồi... À, mẹ thấy tốt lắm, lại có Đông Ông nhiệt tình. Càng sớm càng tốt, chuyện kết thân này hoàn chỉnh rồi, mẹ cũng như hoàn thành tâm nguyện.

Thế nào, chẳng lẽ con không thích A Tu?

- Cũng không phải là không thích, con chỉ cảm thấy có chút đột ngột quá!

- Đột ngột cái gì? Giành ra một ngày, cử hành hôn lễ cho xong... Con làm gì thì cứ làm, A Tu không phiền con đâu! Quyết định vậy đi!

Khâm phu nhân nói lời dứt khoát, Lưu Khâm lại dở khóc dở cười. Nhưng hẳn cũng biết rằng chuyện này không thể thay đổi. Chỉ biết mang bộ dạng khổ sở đến gặp Đường Lệ.

- Lão Đường, ta sắp thành hôn rồi!

Đường Lệ nghe thế, bật cười:

- Vậy thì chúc mừng người nhé!

- Thế nhưng trong tình thế này, ta có tâm trí nào mà thành hôn chứ... Ung Xỉ chưa giải quyết, Lý Phóng đang nhăm nhe, chung quy ta không được yên chút nào.

Đường Lệ cười thản nhiên:

- Thành hôn là thành hôn, Ung Xỉ là Ung Xỉ, hai thứ khác nhau, người tuyệt đối đừng đánh đồng chứ.

Kỳ thực theo như ta thấy, đây không chừng lại là chuyện hay. Ừm, đôi khi, đối với chúng ta đây lại là cơ hội tốt.

- Cơ hội?

Lưu Khám tự thấy ngốc nghếch, đúng là theo không kịp cái đầu chiến lược này.

Đường Lệ đứng lên, đi đi lại lại một chút trong phòng, rồi đột nhiên nói:

- Như hôm nay đám gia công có chút hoang mang, đã ảnh hưởng tới sản lượng rượu hoa tiêu Tứ Thủy. Sớm một ngày đưa chuyện này ra giải quyết rồi thì xem như sớm một ngày giải thoát. Theo ta, chúng ta cứ nên như thế này...

Thì thầm một lúc bên tai Lưu Khám, Đường Lệ nói:

- Tôn vô chương mười ba - có nói rằng: Công kỳ bất bị, xuất kỳ bất ý. Chuyện này nếu làm tốt, giải quyết ổn thoả, thì Lý Phóng e rằng chỉ rút cổ, không dám manh động.

- Có vội vàng quá không?

Lưu Khám chau mày:

- Ta e quân lực chưa đủ.

Đường Lệ nghiêm mặt nói:

- Chúng ta có thêm một ngày chuẩn bị, thì chẳng phải Lý Phóng và Ung Xỉ có thêm một ngày tính kế sao? Chúng ta chuẩn bị chưa đủ, thì Lý Phóng và Ung Xỉ cũng thế mà chắc chắn chuẩn bị chưa chu đáo. Chúng ta chơi trò ai độc ác hơn, nếu thành công, thì trước sau sẽ không phải lo nghĩ.

Lưu Khám cảm thấy lúng túng.

Còn vì sao lúng túng? Thì tự hấn hiếu, Đường Lệ cũng biết rõ.

A Khám, đại trượng phu làm việc phải quyết đoán, không chút do dự... A Tu nếu thực sự yêu người, thì cũng sẽ không trách cứ gì đâu.

- Đã vậy thì...

Lưu Khám thấy nhức đầu, hít thở sâu một hơi:

- Nhưng nếu thực sự được một lần mà ãi mãi, thì cố gắng lần này, cũng xem như đáng.

Chương 103-104: Đánh cờ (3-4)

Ung Xỉ lúc này đã hít vào thì ít, thở ra thì nhiều, cố gắng mở to mắt, trong miệng phun ra bọt máu:

- Tiểu huynh đệ người là ai?

- Người đoán đi!

Bành Việt cười nhạt một tiếng, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Bước được hai bước thì thấy hễ nương nằm trong góc kia run rẩy sợ hãi.

Y tiến lên một bước rồi hỏi:

- Người, tên gì?

- Tiệp nữ nhà Hồ, mong hảo hán tha mạng!

- Người Tề?

Hồ nữ tử lắc đầu liên tục:

- Tiệp nữ sinh ra ở Viên Thích, từ nhỏ được đưa về làm nô tỳ ở nhà Tề. Chiến tranh xảy ra, Tần tiêu diệt Tề, tiệp nữ bị bán cho Hề quán... Hảo hán tha mạng, tiệp nữ và mấy người kia không có chút quan hệ gì, mong hảo hán tha mạng.

- Viên Thích?

Bành Việt sắc mặt tái đi một chút, quay mặt đi. Đi được hai bước, y đột nhiên quay người lại hỏi:

- Người đi theo ta, hay ở lại chốn này?

- A?

- Đừng nhiều lời, đi theo ta, hay ở lại đây!

Mắt Hồ nữ tử bỗng dừng sáng ngời:

- Nguyên cùng hảo hán!

Bành Việt không nói thêm lời nào, qua ôm lấy Hồ nữ tử, sải bước ra khỏi các.

Các hành lang, xác chết nằm ngổn ngang, toàn bộ đều là những người Sở ngồi uống rượu cùng Ung Xí. Hai hán tử đón tiếp Bành Việt, bỗng thấy trong tay hán ôm một cô gái, sợ hãi một chút, rồi quay về bình thường:

- Đại ca, việc xong rồi, đi thôi?

- Ung gia kia...

- Quán huynh đệ dẫn người xông vào Ung gia, đủ ba mươi bảy người, một mạng cũng không sót. Tiền cùng đồ quý đều đã mang đi, nhị Hắc tử phái người nói, họ đã chuẩn bị rút lui rồi, mong đại ca nhanh chóng tập hợp. Nếu không đi, quân hương dưng sắp tới rồi.

Bành Việt gật đầu, thở dài một tiếng.

- Chỉ tiếc là chưa thể uống với huynh đệ ta một chén rượu mừng!

Nói xong, y khiêng Hồ nữ tử cùng hai đại hán bước ra Hề quán.

Bên ngoài Hề quán, có bảy tám con ngựa.

Bành Việt đỡ Hồ nữ tử lên ngựa, rồi ngồi ngay sau, đưa ba tong lên:

- Hồ Triếp, nhị Hắc tử, chúng ta về nhà!

Mấy người vạm vỡ đều nhảy lên ngựa, giơ roi quất mạnh và phóng ngựa bay đi.

Trên đường đi, mọi người đều né ra hai bên, nhường đường cho đoàn người ngựa chạy thẳng về thành Nam huyện Bái.

Cùng lúc đó, trong phủ Lữ gia thành Đông huyện Bái giăng đèn kết hoa, cổ nhạc tề minh.

Hôm nay là ngày thành thân của Lưu và Lữ, bất kể trong tâm đang có chuyện gì, thì người thành thị huyện Bái đều đích thân danh dự có mặt đầy đủ.

Lữ Văn vẻ mặt vui cười, hàn huyên cùng quan khách.

Theo phong tục của huyện Bái, tiệc cưới này được chia làm yến tiệc và động phòng. Yến tiệc do bên nữ làm chủ tổ chức, có thể được gọi là tiền nương tiệc. Động phòng do bên nam tổ chức, thì được gọi là hỉ tiệc. Theo thông thường, hỉ tiệc là tiệc chính, nếu gia đình giàu có, sẽ đãi tiệc ba ngày. Còn tiền nương tiệc chỉ là tiền tấu, chủ yếu là để thông báo mọi người, khuê nữ từ nay về sau, là người của họ kia rồi.

Lữ gia bây giờ cũng ít nhiều được xem là trụ cột của huyện Bái, do đó muốn tổ chức thật trịnh trọng.

Con trưởng Lữ Trạch do đi Hội Kê nên không thể về dự tiệc, chỉ có con thứ Lữ Thích Chi ra cùng Lữ Văn nghênh tiếp tân khách. Còn về Lưu Bang và Lữ Trĩ, một người là khuê nữ xuất giá, không được tính là người Lữ gia, còn một người thì danh tiếng... Hiện tại vẫn chưa xuất hiện.

Có điều huyện lệnh Lý Phóng vẫn hân hoan đến dự.

- Lưu Khâm, chỉ mấy ngày nữa là cổng rượu xuất hầm rồi, có cần bốn huyện giúp đỡ không?

Lý Phóng vẻ mặt hiền lành tươi cười, rồi cười ha hả nhìn trang phục Lưu Khâm đang mặc, con mắt nheo lại, trông có khí phách của bậc trưởng giả.

Nếu không biết rõ tâm địa của Lý Phóng, không chừng Lưu Khâm đã bị tên Huyện lệnh này làm cảm động rồi.

- Cảm ơn tấm lòng của Huyện chủ, rượu cổng đã xuất hầm từ hôm qua rồi. Sáng sớm hôm nay, ta đã phái huynh đệ Quán Anh sai người, mang rượu cổng cho huyện Tương rồi.

- A?

Miệng đang cười tít mắt của Lý Phóng khi nghe xong câu nói của Lưu Khâm thì bỗng dưng run rẩy, điều này thấy rõ vô cùng.

- Đã xuất hầm? Chẳng phải nói mười ngày nữa mới có thể xuất hầm sao? Sao ta lại không biết chút gì thế này?

- Ha ha, việc nhỏ cỡ con, sao dám kinh động tới Huyện chủ chứ? Cổng rượu là bốn phần của Lưu Khâm. Năm nay mọi thứ thuận lợi, liền cho xuất hầm sớm hơn một chút. Tiểu dân nghĩ: Tiểu dân sợ kết hôn xong, thì không toàn tâm toàn ý được, không chừng lại phải trì hoãn xuất hầm việc lớn.

Do đó tiểu dân liên tiếp làm không nghỉ ngơi, cũng bởi rượu cổng này... Nếu có chậm trễ, mong Huyện chủ lượng thứ.

Lưu Khâm vẻ mặt tươi cười, nhưng trong mắt Lý Phóng, lại có chút kỳ lạ.

- Nếu đại nhân không có gì nữa, tiểu nhân xin cáo từ. Hôm nay là ngày thành thân của tiểu nhân, chắc có nhiều việc phải làm.

- Hiển nhiên, hiển nhiên là thế!

Lý Phóng có chút không đề phòng, thuận tiện gật đầu đáp lại.

Lưu Khâm quay người rời đi, nụ cười trên mặt của Lý Phóng cũng liền tắt đi...

- Lý Đồng!

- Có tiểu nhân!

Một thanh niên nghiêng mình đứng dậy, vẻ mặt khiêm nhường, nhỏ nhẹ hỏi:

- Đại nhân, người có gì sai bảo ạ?

- Nhanh đi báo với Ung Xỉ, nói hần ta kế hoạch có biến động, để hần có chuẩn bị.

Lý Đồng dạ một tiếng rồi vội vàng chạy đi. Có điều sau khi ra khỏi cửa, hần ta không lập tức đi ngay mà còn đứng nán nã lại phòng khách.

Một lát sau, phía Nam của thành đột nhiên bốc cháy, Lý Đồng nở nụ cười ha hả.

Gã nhảy lên lưng ngựa, giơ roi đánh thúc, chạy thẳng về cửa Tây. Trong bụi cây bên ngoài thành Tây, hai thanh niên bước ra, người trước người sau.

Lý Đồng khi sắp tới trước mặt hai thanh niên thì nhảy xuống ngựa.

- Đường tiên sinh, thành Nam bốc cháy, việc tính đã thành... Không biết lời tiên sinh nói...

- Lý đại ca quả nhiên biết giữ chữ tín. Huynh đệ chúng ta khâm phục nhất là dạng hảo hán như Lý đại ca đây, chỉ tiếc rằng không thể cùng Lý đại ca nâng cốc. Vô Thương, mang rượu tới đây.

Hai người thanh niên, một là Đường Lệ và một là Tào Vô Thương.

Tào Vô Thương cởi túi hành lý ra khỏi người, bước về phía trước.

Lý Đồng chợt nói:

- Hai vị, xin dừng bước, thả hành lý dưới đất, mở ra rồi bước lại là được.

Đường Lệ mỉm cười:

- Lý đại ca vẫn là người cẩn thận.

- Lão già này không cẩn thận thì không xong... Haha, nhờ ra các ngươi muốn... Ở vùng hoang dã này, ta chết không không toàn thây.

Tào Vô Thương hừ lên một tiếng, từ từ mở túi hành lý.

- Đây là năm mươi dật hoàng kim!

Đường Lệ nghiêm mặt nói:

- Ngoài đáp ứng yêu cầu ba mươi dật hoàng kim của Lý đại ca, huynh đệ chúng ta còn mang thêm hai mươi dật hoàng kim tặng đại ca. Ngoài ra, còn có ba ngàn đồng làm lộ phí đi đường cho Lý đại ca.

Đường Lệ nói rồi rút từ trong áo ra một khối mộc giản.

- Đây có một tấm bài qua ải, bên trên còn viết: Lý Lương Người Tổng, hai mươi bảy tuổi, người cao bảy thước sáu tấc...

Đây là món quà huynh đệ ta đặc biệt chuẩn bị cho Lý đại ca.

Có tấm bài ấy, đi tới đâu cũng không bị người ta nghi ngờ. Cứ cho là có người kiểm tra, thì hộ tịch Tổng tử bên trên đó cũng chính là tên của đại ca.

Lý Đồng chợt thấy lạnh lạnh.

Nếu chỉ vì chút hoàng kim đó thì trong lòng chưa thể xem trọng Lưu Khảm.

Nhưng không ngờ, Lưu Khảm lại có bản lĩnh cao cường như vậy, có thể giúp gã đăng ký hộ tại Tổng tử. Tên này, có thật chỉ là một thương nhân không? Trong tâm gã có chút lo sợ, lời nói cũng không còn cao ngạo như trước, gã hơi cúi khom người.

- Tấm lòng của Lưu huynh đệ, Lý mỗ khắc trong tâm. Đường tiên sinh yên tâm, từ nay về sau, trên đời này chỉ có Lý Lương, không còn ai là Lý Đồng nữa.

Đoạn nói xong, gã bước qua lấy vàng và tấm bài qua ải, nhảy lên ngựa nghênh ngang phóng đi.

Tào Vô Thương nói:

- Có cần lãng phí nhiều tiền thế này không? Lão đây dùng một nhát kiếm, chẳng phải bớt phiền phức sao?

Đường Lệ cười mỉm, thấp giọng ghé vào tại Tào Vô Thương:

- Lý Đồng là người thông minh, lúc này ta dọa gã một chút, gã đã biết sợ. Sống không thấy mặt, chết không thấy xác; hắc hắc, đây mới là bớt phiền toái.

Lý Phóng lúc này chắc có nỗi khổ không nói nên lời rồi.

- Ta ghét tiếp xúc với bọn người, cả ngày tính chuyện người khác.

- Ta đâu có tính chuyện của người?

Đường Lệ không nhịn được phá cười lên:

- Đi thôi, chúng ta về xem nào nhiệt. Chỉ sợ qua đêm nay, Lý Phóng phải cúi đầu khuất phục.

Chương 105-106: Đánh cờ (5-6)

Xung quanh Lưu Khâm và Lý Phóng là một đám đông chen chúc, họ kéo nhau lên thành Nam.

Một người đầu đội trách đỏ, nhìn qua như một thương nhân, trong lúc lơ đãng mà bị đẩy tới bên cạnh Lưu Khâm.

- Không thấy Lưu Quý nữa rồi!

Giọng phát ra như một âm thanh tần số thấp, chỉ có một mình Lưu Khâm có thể nghe thấy.

Lưu Khâm nhíu mày:

- Thế Phàn Khoái?

- Cũng không thấy!!

Lưu Khâm dùng ngón trỏ chạm nhẹ vào môi, người thanh niên lập tức rời đi.

Người này, chính là một trong ba mươi hộ vệ Trần Nghĩa để lại ở Ngão Tang. Nhận được tin của Trình Mạc truyền đến đã bí mật tới huyện Bái hành động.

Lưu Bang bất ngờ biến mất?

Theo hiểu biết của Lưu Khâm, Lưu Bang cũng có vài chỗ ẩn náu trong huyện Bái. Một là trong nhà Phàn Khoái, hai là trong quán rượu của An Khâu Bá. Hai nơi này, cũng là chỗ thường xuyên lui tới của Lưu Quý, còn lại, rất ít người tới. Nghe nói, tờ mờ sáng Lưu Quý còn đang say rượu trong quán An Khâu Bá, sao lại đột nhiên biến mất được?

Hay là hắn ta đã nghe được phong thanh chuyện gì?

Chắc chắn có khả năng... Nếu Lưu Bang phát hiện ra tình hình không ổn, lựa chọn đầu tiên của hắn ta sẽ là đi tới nhà Phàn Khoái.

Võ công của Phàn Khoái có thể bảo vệ cho sự an toàn của Lưu Bang. Nhưng cả hai tên này đều không có nhà, họ có thể đi đâu được chứ?

- A Khâm!

Lữ Tu lắc nhẹ cánh tay của Lưu Khâm:

- Huynh quen người lúc nãy sao?

Lưu Khâm ngó ra:

- Người nào?

- Người lúc nãy, hình như còn nói chuyện với huynh!

Tiểu nha đầu này thật tinh ý. Lưu Khâm cười:

- À, có quen! Thương nhân bên An ấp, hồi trước có qua chỗ ta mua rượu.

Nói dối cũng phải có nghệ thuật! Nếu Lữ Tu đã phát hiện ra, lại phủ định là không biết thì càng làm nàng nghi ngờ. Hơn nữa Lý Phóng còn quay sang đây nhìn, dường như đã nghe thấy câu nói vừa rồi của Lữ Tu. Lúc này, dứt khoát thừa nhận một chút, bày phần thật, ba phần giả thì càng dễ khiến cho người ta tin tưởng. Đối với Lý Phóng, Lưu Khâm không có gì phải ngại, nhưng với Lữ, hắn phải ứng phó khéo léo một chút.

Các cô nương Lữ gia, đều khó đối phó như vậy ư?

Lưu Khâm cười khổ sở một tiếng, rồi nhìn Lý Phóng, nhếch mép cười nhạt.

Hỏa hoạn phủ Ung thành Nam đã được Tào Tham dập tắt.

Trước đồng đồ nát, khắp nơi là xác người, có nam có nữ, cả già lẫn trẻ.

Thấy Lý Phóng đi tới, Tào Tham vội vàng bước lên chào hỏi:

- Đại nhân, tiểu dân tự ý dùng danh nghĩa của người, hạ lệnh phong tỏa tứ môn huyện Bái rồi.

Lửa đã được khống chế, Hạ hầu Anh mang người tới, đang cho canh giữ Hề quán, đợi người vào thị sát.

Còn nữa, tiểu nhân đã tạm giam bọn tiểu tốt giữ thành Nam. Bọn đạo tặc vào từ thành Nam, hành động xong, cũng đã từ cổng thành Nam mà đào tẩu.

Lý Phóng nghe xong gật đầu liên tục.

Tào Tham đây quả nhiên thanh minh lạnh lợi. Lúc này ta bị Lưu Khâm chọc tức, đột nhiên lại quên hạ lệnh phong tỏa tứ môn, đáng chết đáng chết.

- Tào tá sử làm tốt lắm... sao có sai sót được... Ung gia, ra sao rồi?

Tào Tham khẽ đảo mắt nhìn Lưu Khâm, nhẹ nhàng nói:

- Cả nhà mất mạng, không một người nào sống.

- Thế bên Hề quán có manh mối gì không?

Tào Tham nói:

- Theo một tên lính tốt bên Hề quán, chàng vạng tối thì đột nhiên có một toán người xông vào quán, hễ gặp người là giết. Trong đó có một người, không phải giọng bản địa, hình như là người Tề. Người đó dùng ngựa xoa hai mũi, hung hãn vô cùng. Một mạch giết liền tám người, cuối cùng xông vào các, giết luôn Ung Xỉ. Những người uống rượu cùng Ung Xỉ, cũng bị bọn đạo tặc khác giết sạch.

Những người đó sau cùng còn cướp lấy một Hề nương, lên ngựa phóng về thành Nam.

Tên tiểu tốt cũng chỉ nói như vậy. Lúc đó tình hình nguy hiểm, hắn chỉ dám núp trong góc tường quan sát.

- Tiểu tốt thành Nam lại không ai chặn lại ư?

Tào Tham lắc đầu:

- Phía cửa thành đó chưa kịp hỏi, bởi lúc đó hỏa hoạn quá lớn, tiểu nhân buộc phải sắp xếp người dập lửa.

Lý Phóng nhìn Lưu Khâm một phát, đột nhiên nói:

- Mang bọn lính tốt đó lại đây gặp ta.

Xem ra, vị Huyện chủ đại nhân này đang chuẩn bị thẩm vấn trực tiếp. Lưu Khâm điềm nhiên đứng khoanh tay, lạnh lùng quan sát.

Sau một hồi, bốn năm lính tốt được áp giải tới.

- Bọn đạo tặc ấy, làm sao có thể vào thành?

Lý Phóng nghiêm nghị quát lớn:

- Bọn giặc đông như vậy, các người lại không kiểm tra?

- Oan uổng, oan uổng quá!

Một tên lính tốt la lên:

- Không phải tiểu nhân không kiểm tra, mà những người đó có lệnh bài của đại nhân, chúng nói là có việc cần bẩm báo... Tiểu nhân làm sao dám ngăn cản? Do đó để họ vào thành, rồi không ngờ mấy người một hai không nói, chế ngự toàn bộ tiểu nhân.

Đợi trong thành bốc cháy xong, mấy người đó lại đào tẩu theo cửa Nam. Bọn tiểu nhân bị bọn họ trói chặt, hoàn toàn không làm được gì.

Lý Phóng nghe xong, kinh sợ lẫn tức giận:

- Nói bậy, bốn huyện phát lệnh bài bao giờ?

- Thật, miếng lệnh bài đó còn nằm trong môn phòng, của bọn giặc kia để quên... Chuyện lớn thế này, sao tiểu nhân dám nói xằng bậy chứ?

Mặt Lý Phóng thoáng trắng bệch.

- Tào Tham!

Lý Phóng hét lớn một tiếng, Tào Tham không nói hai lời, phóng ngựa thẳng tới thành Nam.

Lần đi lần về này cũng không phải quá dài. Nhưng trong lời nói của Lý Phóng lại có cảm giác như đang đợi một năm trôi qua. Đặc biệt là lúc các cặp mắt xung quanh nhìn y, trong ánh mắt đó mang ý khó hiểu và ngờ vực, nhưng đồng thời cũng có một chút ý cảm thông.

Đường đường là huyện lệnh, lại cấu kết với đạo tặc?

Chuyện này nếu lan truyền ra ngoài, cho ngũ mã phanh thây sợ rằng còn nhẹ.

Một lúc sau, trên trán Lý Phóng lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Thần sắc của Tào Tham đã có chút bình tĩnh trở lại. Gã nhảy xuống ngựa, nhìn Lý Phóng, nhưng khóe mắt lại lần nữa đảo qua Lưu Khâm.

Lưu Khâm vẫn vẫn giữ bộ dạng vô bi vô hỉ thế, chỉ lạnh lùng nhìn Lý Phóng, một câu cũng không nói.

Phụ thân của Tào Vô Thương, Tào Đình trưởng không nhịn được nữa, hỏi một câu:

- Huyện chủ đại nhân, rốt cuộc là như thế nào? Lệnh bài kia có phải là thật không?

- Lệnh bài... Không hề nghi ngờ gì nữa, là thật!

Lý Phóng cầm lệnh bài, thất thần trong một lúc, không biết nên nói gì.

Ngược lại, Tiêu Hà nãy giờ trầm lặng, lại đột nhiên đi ra, đoạt lấy lệnh bài từ trong tay Lý Phóng, lướt mắt nhìn một phát, rồi lộ vẻ khinh thường.

- Kẻ cắp rốt cuộc vẫn là kẻ cắp, làm thì giống, nhưng vẫn không phải thật... Đến lệnh bài của đại nhân cũng không phân biệt được, đúng là đồ ăn hại. Tào Tham, lập tức trói mấy tên này lại cho ta, nhốt vào đại lao, đợi huyện chủ đại nhân hành xử.

- Oan uổng, oan uổng quá!

Mấy tên tiểu tốt la lớn, nhưng không ai thề để ý.

Không thể không nói, uy tín và địa vị của Tiêu Hà trong huyện Bái là rất cao. Một câu nói qua loa mà có thể mang trong sạch đến cho Lý Phóng.

Lưu Khâm co đồng tử lại, chăm chăm nhìn vào Tiêu Hà.

Nhưng Tiêu Hà bộ dạng điềm nhiên nhìn Lưu Khâm cười:

- Lưu huynh đệ, lời lúc nãy đại nhân nói người và đạo tặc cấu kết cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, không phải sự thật như vậy... Người xem giờ xảy ra chuyện lớn như thế này, nhiều người chết như thế. Chi bằng như thế này... Tập nã hung thủ mới là quan trọng nhất, huống hồ hôm nay lại là ngày tốt của người, việc càng không thể trì hoãn.

Có ý trong lúc vô tình, Tiêu Hà làm xoa dịu Lý Phóng.

Người xung quanh cũng liên tục gật đầu:

- Tiêu tiên sinh nói không sai! Lưu sinh đừng tính toán chuyện nhỏ nhặt này, tập hung tối vi trọng yếu. Đừng để kẻ cắp ở trong thành, mọi người đều không yên tâm... Lưu sinh, việc hôm nay như thế, coi như đã xong.

Lưu Khâm không kìm nổi nở nụ cười cổ quái. Hắn nửa lời không nói mà nhìn thẳng vào Tiêu Hà, Tiêu Hà cũng không né tránh mà đón ánh nhìn của Lưu Khâm, hai bên chăm chú hồi lâu...

“Tiêu tiên sinh, người định chống đối ta sao?”

“Lưu sinh, không phải ta muốn đổi đầu với người, mà do người tàn nhẫn quá!”

“Người không phạm ta, ta không phạm người... Tiêu tiên sinh, nếu không phải Lý Phóng, Ung Xỉ gây phiền phức cho ta, ta làm sao có thể gây ra việc như thế này chứ?”

“Thế như ba mươi bảy mạng nhà Ung gia, có chộc giận người không?”

“Đằng nào bọn họ cũng có dã tâm, thì ta phải chuẩn bị cho tốt... Nếu bọn họ thắng, thì số phận của nhà ta e rằng cũng chẳng kém đâu.”

“Nhưng người còn sống đấy!”

Lưu Khảm và Tiêu Hà, lúc này trao đổi không cần lời nói. Mỗi hàm nghĩa trong ánh mắt, trong lòng mỗi bên đều rõ.

Ánh mắt của Lưu Khảm từ từ trở nên lạnh lẽo...

Mặc dù không sợ Lưu Khảm, nhưng Tiêu Hà vẫn bị ánh mắt ẩn chứa sát khí của Lưu Khảm làm kích động cho khẽ run lên.

Lưu Khảm đột nhiên cười:

- Nếu Tiêu tiên sinh đã nói như vậy, thì Lưu Khảm sao có thể dám chống đối? Huyện chủ đại nhân, chuyện này theo tiểu dân, người cứ điều tra kỹ càng một chút, nói không chừng lại có gian tế? Nói không chừng tên gian tế đó lại ở ngay bên cạnh người? Mong người giải quyết cho ổn thỏa.

Nói xong Lưu Khảm cầm tay Lữ Tu, quay đầu bước về.

Mọi người xung quanh nhao nhao nhường đường. Tào Đình trưởng bước theo, vỗ vào vai Lưu Khảm:

- A Khảm, đại hỉ lại gặp chuyện này, thật đen đủi. Chút nữa nhớ dùng lá mầm xoa quanh người, có thể khử trừ đen đủi đó.

Tào Đình trưởng thực là người tốt bụng, đến bây giờ vẫn chưa rõ huyền cơ câu chuyện.

Lưu Khảm khẽ thở dài:

- Tào thúc, cảm ơn nhắc nhở của người... Haha, giá như ai cũng như người, thì tốt biết bao nhiêu?’

Lúc nói ra câu này, Lưu Khảm quay đầu nhìn thẳng vào Tiêu Hà.

Mặt Tiêu Hà hơi giật giật, gượng cười một cái, rồi quay người đi.

- A Khảm, chúng ta làm gì bây giờ?

Lữ Tu kéo tay Khảm, nhẹ nhàng hỏi.

Làm sao đây? Lưu Khảm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Gió đêm nay, mang thêm một chút khô nóng, còn có vị máu tanh tuổi nồng đậm.

Lưu Bang, giờ người đang ở đâu?

Chương 107: Đánh cờ (7)

- Vương Cơ, Vương Cơ...A Khảm bị bệnh, chuẩn bị xem rồi đến đó một chút.

Khảm phu nhân quay người về phòng, gọi:

- Cự, Cự à, nhanh lên một chút, đệ đệ con bị ốm rồi, theo mẹ vào thành đi.

Vương Cơ đang ở nhà bếp tại hậu viện lo liệu tiệc rượu ngày mai, Vương Tín ngồi xồm ở cửa, hai tay bóng nhẫy cầm một miếng thịt nướng nhồm nhoàm ăn. Tuy rằng gia cảnh đã khá lên rồi, nhưng lão phu nhân vẫn rất cẩn kiem, mà Lưu Khảm thì cũng rất chú trọng về ẩm thực, không phải ngày nào cũng được ăn thịt, mà Vương Tín lại là một “động vật” thích ăn thịt, mặc dù ăn uống vẫn không thiếu chất béo, nhưng đối với thịt thì cậu ta lại rất ham thích, tính cách này không thể thay đổi được. Thừa dịp Vương Cơ đang bận rộn, cậu cũng tranh thủ ăn vụng.

Nghe lão phu nhân gọi, Vương Cơ cũng luống cuống:

- Tín, con đừng ăn nữa, cùng mẹ đi chuẩn bị xe, chủ nhân con bị ốm rồi.

Wương Tín mở to hai mắt, có vẻ như khó tin:

- Mẹ à, nhị chủ nhân sao có thể bị ốm được chứ?

Chỉ là một câu nói băng quơ nhưng thoáng cái đã nhắc nhở Vương Cơ.

Lưu Khảm không nói cho Khảm phu nhân biết về tình huống khó khăn của hần hiện nay, là sợ lão phu nhân lo lắng. Nhưng Vương Cơ thì bình thường qua lại nơi ủ rượu, nên cũng biết những chuyện cổ quái phát sinh ở tác phường, tuy nàng không biết là chuyện gì, nhưng nàng cảm nhận được có chút gì đó khác lạ.

Đúng vậy, A Khảm huynh đệ lúc đi rất tốt, sao lại bị ốm được cơ chứ? Vương Cơ nghĩ tới đây, liền bảo Vương Tín đi đóng xe, còn mình thì lên lút chạy tới trước viện, vừa lúc thấy lão phu nhân ra phòng khách.

Lưu Quý?

Đột nhiên Vương Cơ nảy sinh được tia bất an, nàng bật hô lên:

- Lão phu nhân, đừng đi, những người đó là người xấu!

Wương Cơ hiểu rất rõ con người của Lưu Bang, ham ăn biếng làm, nhưng nửa đêm lại chạy tới đây báo tin, rõ ràng không phải là tác phong của Lưu Bang. Hơn nữa, nếu như A Khảm huynh đệ thật sự xảy ra chuyện, thù Lữ Văn phái Lưu Quý đến đây, sao có thể để bọn họ đi bộ được? Lữ gia cũng không thiếu la ngựa, chí ít cũng có một chiếc xe mới được.

Wương Cơ thốt ra theo bản năng, nhưng Lưu Quý nghe được thì như tiếng sấm nổ bên tai.

Con đàn bà thối chết tiệt này, phá hỏng chuyện lớn của ta rồi.

- Đồ tử. Động thủ!

Lưu Quý nói xong, lập tức đánh về phía Vương Cơ. Nhưng Lưu Quán phản ứng nhanh hơn:

- Đại ca, giao mụ đàn bà thối này cho đệ, huynh canh chừng!

Nói xong gã lập tức vọt vào. Vương Cơ kinh hãi kêu to, quay đầu chạy vào trong viện:

- Tín, mau cứu mẹ, Tín, mau cứu mẹ...

Khảm phu nhân lúc này đang sắp đi xuống bậc thang, thấy tình huống biến đổi bất thành linh này thì ngăn ra, rồi lập tức xoay người chạy vào trong. Phàn Khoái không muốn ra tay với một bà lão, nhưng gã cũng biết, nếu không bắt Khảm phu nhân, thì sẽ đúng như lời Lưu Bang nói. Huynh đệ này của ta nói xúi quẩy quá đi.

- Lão phu nhân, đừng sợ, chúng ta không có ác ý!

Phàn Khoái hô to, bước đi như bay về phía lão phu nhân. Nhưng gã lại không hề nghĩ, ai cũng thấy ý đồ của bọn gã rồi, người ta còn tin tưởng gã sao? Một lời nói càng khiến lão phu nhân run sợ, chân bước loạng choạng, cả người lao về trước. Phàn Khoái thấy vậy, thả người nhảy lên bậc thang. Ý của gã là đỡ lão phu nhân, nhưng đúng lúc này trong phòng truyền đến một tiếng rống to như tiếng sét nổ.

- Ai dám dẫm thương mẹ của ta, ta sẽ đánh chết hần!

Chữ “Chết” vọng vào tai tám người Lưu Quý, một bóng người cực to lớn lao ra ngoài, tay khéo léo đỡ lão phu nhân, một tay vung quyền đánh về phía Phàn Khoái.

Phàn Khoái không nhìn rõ người, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một nắm tay vung tới, làm gã hoảng sợ nhảy lên xê bước, đồng thời đánh quyền đón đỡ.

Bồng!

Một âm thanh nặng nề vang lên, Phàn Khoái hầu như là bị đánh bay ra ngoài, lúc hai chân rơi xuống đất còn lui mấy bước, sắc mặt biến đổi lớn. Cánh tay gã như không còn tri giác, một quyền của đối phương thật sự có khí lực kinh người.

Gã ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người đàn ông to lớn cao gần trượng, búi tóc rối tung, vẻ mặt cuồng bạo giận giữ, hai mắt trợn trừng.

- Mẹ, mẹ không sao chứ?

Khám phu nhân đứng vững lại thân thể:

- Cự, những người này là người xấu, muốn hại đệ đệ con!

- Dám hại đệ đệ ta?

Lưu Cự mở song chưởng, miệng rống như sư tử, ngửa mặt lên trời rít gào:

- Các ngươi đi chết hết cho ta, chết cho ta!

Lưu Bang dờ ra rồi!

Phàn Khoái cũng dờ ra rồi!

Người này là ai, sao có cảm giác còn đáng sợ hơn cả Lưu Khảm?

- Đại ca, thằng cha này kinh quá!

Phàn Khoái thầm cười khở, nói với Lưu Bang:

- Người này khó đối phó, chí ít một mình đệ không phải là đối thủ của hắn.

Quen biết Phàn Khoái nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Lưu Bang thấy Phàn Khoái chịu thua. Trong lòng y biết là không hay rồi, nhưng đã là đâm lao phải theo lao.

- Đồ tử, động thủ!

Chương 108-109: Tiêu Hà ra chiêu

Đã qua canh ba, nhưng ánh nến trong phòng Lưu Khảm vẫn sáng. Ngọn lửa dài hơn ngón tay phốc phốc nhảy lên, làm căn nhà nhỏ bé vô cùng sáng sủa. Lữ Trĩ trầm tĩnh ngồi trước mặt Lưu Khảm.

- A Tu, sự việc là thế này.

Lưu Khảm nghiêm trang nói;

- Đây không phải là ta thủ đoạn độc ác, là có người muốn hại ta tan cửa nát nhà. Ta biết, Lưu Quý là đại trưởng phu của đại tỷ, nhưng chuyện này cũng có hắn tham dự, còn có ý định lôi kéo Chu Xương. Ta vốn cho rằng chúng ta đã kết thân gia rồi, là người một nhà, thì hắn là nên giúp đỡ lẫn nhau, nếu không phải Chu Xương nói cho ta biết, Chu Hà để hắn ta rời khỏi, ta sẽ vẫn chẳng hay biết gì.

Ta thừa nhận ta có làm, nhưng thời đại này, tuy nói thái bình thịnh thế, nhưng hung hiểm vẫn còn tồn tại như cũ. Cho nên ta mới mượn cơ hội ngày hôm nay, xuất thủ phản kích. Ta tự nhận, mình bốn năm trước tới Huyện Bái cũng có cống hiến không ít cho huyện Bái. Bốn năm trước huyện Bái lúc đó mới chỉ có chưa tới tám ngàn hộ, nhưng hôm nay đã tới hơn một vạn hai nghìn hộ, thương nhân đến đây náo nhiệt hơn trước đây gấp trăm ngàn lần. Thế nhưng người huyện Bái vẫn không chịu thừa nhận, còn mưu hại ta, sao ta có thể khoan tay chịu chết được.

Lữ Tu là một cô nương thông minh, ngay từ đầu nàng chưa cảm nhận được có gì đó khác biệt, nhưng khi yên tĩnh suy nghĩ, nàng nhận ra ngay huyền cơ ẩn giấu trong đó. Nói trắng ra, Lưu Khảm mượn dùng hỉ yến lần này để khiến mọi người buông lỏng cảnh giác, sau đó thì đánh một đòn sấm sét. Nàng cũng là cô gái khéo léo, nhưng đêm nay là đêm thành thân của nàng, Lưu Khảm lại mượn cơ hội này để giết người? Thật sự có chút khó chịu.

Lưu Khảm rất thẳng thắn, không chút giấu diếm. Lữ Tu đau khổ muốn khóc lên, nhưng nghĩ đây cũng không phải hoàn toàn do lỗi của Lưu Khảm, dù sao trong chuyện này, Lưu Khảm cũng là bị ép bức mà đánh

trả mà thôi. Vấn đề ở chỗ, Lưu Khám muốn giết Lưu Quý. Chuyện như vậy, có thể lừa gạt một lúc, không thể lừa gạt cả đời, sớm muộn gì cũng bị vạch trần, thà như vậy, Lưu Khám đơn giản nói ra rõ ràng.

Ta hôm nay là muốn giết Lưu Quý! Nếu như nàng và người khác biết được ta thủ đoạn độc ác, giờ hối hận cũng vẫn còn kịp.

- A Khám, đừng giết Lưu Quý được không?

Lữ Tu cầu xin:

- Nếu như Lưu Quý chết, tỷ tỷ sẽ trở thành quả phụ. Con gái của tỷ tỷ mới hai tuổi, Lưu Quý chết đi, vậy tỷ tỷ thì sao đây? Lần này đúng là Lưu Quý sai, nhưng huynh hãy nể mặt tỷ tỷ, tha cho Lưu Quý một lần, được không?

- Đại tỷ có con rồi ư? Sao ta lại không biết?

Lữ Tu nói:

- Đã hai tuổi rồi. Là con gái, tên một chữ “Nguyên”.

Lưu Khám “a” một tiếng, tựa như nghĩ gì đó, hần đứng lên, đẩy cửa sổ ra, nhìn tiểu viện bên ngoài cửa sổ.

- A Tu, còn nhớ lúc chúng ta mới tới huyện Bái không?

- Hả?

- Khi đó ta hai bàn tay trắng, ở cùng mẫu thân. Lúc đó ta chỉ có một mình mẫu thân, cái gì cũng không có. Nhưng hiện tại, dứt bỏ sản nghiệp này không nói, nhưng Lão Đường, Thẩm Thực, lão Tào, Quán Anh...rất nhiều bằng hữu bên cạnh ta đã từng ở bên ta vào thời điểm ta khó khăn nhất, trở thành huynh đệ tốt của ta, không từ bỏ ta. Ta từng thề, tuyệt đối không để họ thất vọng.

Hôm nay ta thả một con ngựa, ngày khác sẽ liên lụy tới rất nhiều bằng hữu huynh đệ. Ta tình nguyện chết, cũng không muốn bọn họ gặp tai bay vạ gió. A Tu, hiện tại ta chỉ có nửa phần mềm yếu, tương lai sẽ chết không có chỗ chôn, muội hiểu chưa? Chuyện đại tỷ, không phải ta vô tình. Hôm nay ta và Lưu Quý đã là một sống một còn rồi.

Lưu Khám xoay người:

- Nếu như ta không may, Lưu Quý tuyệt đối sẽ không cho ta cơ hội nào đâu. Cũng như vậy, ta cũng không thể buông tha cho hắn.

- Thật sự không thể sao?

Hai mắt Lữ Tu đỏ lên. Từ nhỏ được sự che chở của cha mẹ, huynh trưởng, tỷ ty, nàng làm sao có thể hiểu giữa con người với con người đấu đá nhau, thậm chí đao thật thương thật chém giết nhau thật sự càng nguy hiểm. Thấy Lưu Khám không gạt đầu, trong lòng nàng trào lên cảm giác thất vọng.

Lưu Khám gạt đầu:

- Tuyệt đối không thể!

- Vậy muội hiểu rồi!

Lữ Tu chậm rãi đứng lên, do dự một chút, còn nói:

- Huynh Ngươi giết Lưu Quý muội mặc kệ, nhưng huynh tuyệt đối không được làm tổn thương tỷ tỷ muội.

- Muội..

Lữ Tu nhoẻn cười:

- Trời sắp sáng rồi, sau khi bá kiến thăm thăm, muội đã là người của huynh rồi. A Khám, muội biết huynh không phải là người xấu, cho nên mặc kệ huynh làm gì, muội sẽ ủng hộ huynh. Nhưng huynh hãy nhớ lời muội nói, không được làm tổn thương tỷ tỷ. Muộn rồi, muội sang phòng bên nghỉ trước. Hừng đông nhớ gọi muội dậy, chúng ta cùng nhau về nhà.

Lưu Khám cũng bật cười:

- Vậy muội nghĩ trước đi...Có cần ta thông báo cho phụ thân muội, đêm nay muội không về không?
- Đã uống rượu biệt ly rồi, trở lại làm gì? Hơn nữa, muội đã bảo Tiểu Trư nói cho rồi.

Tiểu Trư, là đệ đệ của Lữ Tu, Lữ Thích Chi. Bởi vì thân hình mập mạp nên mới có biệt hiệu là Tiểu Trư.

Lưu Khám đưa Lữ Tu về phòng nghỉ ngơi, sau đó quay lại phòng mình. Chỉ lát sau, một thanh niên đầu đội trách đồ lạng lẽ tiến vào:

- Đông chủ, không tìm được đám người Lưu Bang. Bên ngoài đã là giờ giới nghiêm rồi, chúng ta không thể tiếp tục tìm kiếm được nữa. Người thấy có nên tạm thời dừng tìm kiếm không? Đợi ngày mai tiếp tục tìm kiếm Lưu Quý?

Lưu Khám suy nghĩ một chút:

- Đến lúc này mà không phát hiện bóng dáng của Lưu Quý, đoán chừng cũng khó mà tìm được hắn. Tên này là chuột mà, trốn rất kỹ, chắc không ở trong thành rồi. Như vậy đi, bảo mọi người dừng tìm kiếm, ngày mai theo ta về uống rượu. Chỉ để lại vài người trong thành, chăm chú theo dõi vài người, mấy địa phương. Một nơi là nhà ở của Phàn Khoái, còn có chỗ của Hạ Hầu Anh. Mặt khác thì theo dõi động tĩnh của Lữ Trạch, đặc biệt là theo dõi Tiêu Hà thật sát sao. Đặc biệt là Tiêu Hà đấy, không được lơ lỏng cảnh giác.

Thanh niên gật đầu:

- Vậy ta cáo từ trước.

Thanh niên này tên là Trần Đường, là đệ đệ của Trần Nghĩa, đồng thời cũng là du hiệp nổi danh, tài bắn cung tinh tuyệt, kiếm pháp siêu quần. Phàm là một số đại tộc sẽ luôn có nhân tài, đặc biệt là rất coi trọng việc bồi dưỡng du hiệp. Thời loạn thế, du hiệp đã nhanh chóng cấu thành một đội võ trang bảo vệ gia viên. Hiện nay dưới sự cai trị của Đại Tần cũng khá bình yên.

Trần Đường ở trong nhà không có việc gì làm, vì vậy Trần Nghĩa đã để gã ở lại hỗ trợ Lưu Khám. Người này rất khôn khéo, hơn nữa làm việc cũng vô cùng kín đáo, tâm tư tỉ mỉ, là một nhân tài hiếm có.

Thế nhưng ngay cả gã mà không tìm được tung tích của Lưu Quý, chẳng lẽ hắn ta là chuột thật sao?

Lưu Khám nằm ở trên bệ cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng tỏ, lâm vào trầm tư.

Ngày hôm sau, Lưu Khám che chở Lữ Tu vội vàng về nhà. Lúc ra khỏi thành còn cười đùa với Nhâm Ngao hai câu, Nhâm Ngao cũng hỉ hả nói đùa lại hai câu, còn chỉ chỉ về phía Lữ Tu, làm Lữ Tu mặt đỏ bừng lên. Xa trường đi ra khỏi thành trước, Lưu Khám đi sau cùng, bị Nhâm Ngao lén kéo sang một bên.

- A Khám huynh đệ, tối hôm qua Tiêu tiên sinh tìm ta, nhờ ta chuyển lời với người.
- Nói cái gì?

Nhâm Ngao có vẻ ngượng ngùng, khẽ nói:

- Tiêu tiên sinh nói, Ung Xỉ đã chết, việc cũng đã kết thúc, hiện tại Huyện chủ rất sợ hãi, mong người khoan dung độ lượng. Hắn nói, người có thể tiếp tục việc làm ăn của người, đừng tiếp tục đấu đá nữa.

Lưu Khám cười lạnh một tiếng:

- Người nói cho hắn, chỉ cần châu quan đốt đèn, bách tính sao cần phóng hỏa chứ? Nếu như lần này là ta không may mà nói, hắn sẽ đứng ra nói như vậy không? Người kính ta ta một thước, ta kính người một trượng! Tiêu tiên sinh tốt với ta, ta sẽ nhớ kỹ trong lòng. Người nào làm chuyện gì, sẽ phải gánh chịu hậu quả. Ung Xỉ là Ung Xỉ, không liên quan tới ta.

Nhâm Ngao thở dài:

- Ta chỉ biết vậy thôi, nhưng nếu người đã quyết định rồi, ta sẽ chuyển lời lại với Tiêu tiên sinh. A Khám huynh đệ. Chuyện này ta không nói đúng sai, chỉ muốn người biết chừng mực, đừng làm gì quá lên.

Lưu Khám cười cười, gật đầu biểu thị đã hiểu, chấp tay cáo từ Nhâm Ngao, sải bước lên xe ngựa.

Nhìn bóng lưng Lưu Khảm đi rồi, Nhâm Ngao bắt đắc dĩ bắt đắc dĩ.

Trong môn phòng, Tào Tham đi ra.

- Người nghe hết rồi?

Nhâm Ngao cười nói:

- Ta đã sớm nói A Khảm quyết không thoái nhượng đâu. Loại chuyện này đổi lại là ta, sợ là cũng sẽ giống như hấn thôi.

Tào Tham trầm mặc một lát rồi nói:

- Tiêu đại ca nhận xét người này không sai. Chỉ tiếc, bị tường thành huyện Bái nhốt vào trong rồi.

- Mặc kệ, chỉ cần không dính dáng đến chúng ta là được.

Nhâm Ngao cười nói ha hả, nhưng trong tiếng cười toát lên vẻ bất đắc dĩ, đi vào trong môn phòng.

Mà Lý Đồng đem qua cũng tự dưng mất tích, tra xét toàn bộ huyện Bái cũng không thấy bóng dáng đâu, điều này làm cho Lý Phóng càng thêm sợ hãi. Y thậm chí mong muốn Lý Đồng đã chết.

Chết không đối chứng, chỉ ít cũng có thể nói xong là qua. Nhưng đây là người thì tìm không thấy, chết cũng chẳng thấy xác, muốn phát công văn đi bắt cũng khó. Bắt được hấn thì sao nào? Ngộ nhờ hấn bóc trần việc này ra ngoài, cho dù không chết, thì con đường làm quan của y sợ là cũng hết rồi.

Lý Phóng cũng chỉ biết âm thầm mà chịu đựng, trong bụng ghen khuất cơn tức mà cũng không có ai để phát tiết.

Mà Tiêu Hà lúc nhận được câu trả lời của Lưu Khảm, cũng chỉ lắc đầu cười khổ. Tiêu Hà lúc này đã không còn hứng thú đối với đại thể thiên hạ nữa. Với cuộc sống lâu dài mang theo tình cảm quê hương này ở huyện Bái khiến y muốn làm một cái gì đó cho huyện Bái. Lưu Khảm tạo phúc cho huyện Bái, y không phải không thấy, bằng không cũng sẽ không vào ngày hôm đó cảnh báo Lưu Khảm.

Nhưng nếu như để một người ngoài khống chế được huyện Bái, Tiêu Hà lại không thể nào chấp nhận được. Nhưng hiện tại Lưu Khảm không chịu buông tay, nói rõ là muốn đại khai sát giới. Mà Lý Phóng bởi bị bắt phải nhược điểm, đành âm thầm chịu đựng, không dám đắc tội Lưu Khảm lần nữa. Cứ như vậy, chẳng bao lâu nữa, Lưu Khảm chắc chắn sẽ trở thành chủ của huyện Bái.

Chuyện tốt? Chuyện xấu? Tiêu Hà nói không rõ. Trong tâm tư nghĩ, ít một chuyện còn hơn nhiều một chuyện.

Nhưng tình hình hương thổ này quá rối rắm thật sự là Tiêu Hà khó mà chấp nhận được sự thật này. Cho nên Tiêu Hà mất cả một ngày ngơ ngẩn, xử lý xong công vụ thì về nhà.

Chỗ ở của Tiêu Hà cũng không quá rộng rãi, tường đất cao hơn người, một tòa nhà đất chia làm hai gian. Gian chính có nội ngoại đường, gian phụ thì nhỏ hơn, là nơi mà hàng ngày Tiêu Hà đọc sách, suy ngẫm các vấn đề. Vừa vào nhà, thê tử đi ra đón.

Tiêu Hà vừa thành thân một năm, lấy một nữ tử bản địa, là Nhâm Hiêu chủ trì hôn sự. Thê tử họ Vương, tên Lư, nhỏ hơn Tiêu Hà một tuổi, tuy rằng không xinh nhưng lại hiểu biết lễ nghĩa, hiền thực thiện lương.

- Hạ Hầu ở trong phòng chờ tướng công nửa ngày rồi

Hạ Hầu, chính là Hạ Hầu Anh, làm việc cùng với Tiêu Hà tại công thự, cũng coi như là người quen, vì vậy thỉnh thoảng cũng có qua lại.

Tiêu Hà chau mày, trong lòng âm thầm cười khổ. Lúc này Hạ Hầu Anh tìm đến y, mục đích vô cùng rõ ràng rồi.

Cố tình không gặp ư? Nhưng đều là làm việc cùng một nơi, ngại đầu không gặp cúi đầu gặp, nếu làm hấn ta giận, sau này cũng khó mà qua lại được. Thế nhưng gặp....

- Lư, nàng hãy trông chừng tại cửa, có chuyện gì gọi ta.

Tiêu Hà nói xong đi đến thư phòng. Vương Lư đi ra ngồi ở bậc thang may vá y phục cho Tiêu Hà.

- Hạ Hầu, người tìm ta có việc gì?

Đi vào thư phòng, Tiêu Hà hỏi thẳng.

Hạ Hầu Anh vội vàng đứng dậy quỳ xuống, khóc rống nói:

- Tiêu tiên sinh, xin ngài hãy nghĩ cách cứu cứu Lưu Quý đại ca ba. . .nếu không đại ca chết mất.

- Xảy ra chuyện gì? Từ từ nói.

- Lưu Quý đại ca từ ngày hôm qua trong thành gặp chuyện không may đến bây giờ vẫn cũng không có tin tức. Ngày hôm nay ta phát hiện chung quanh nhà của ta cũng có người theo dõi. Không chỉ ta, mà nhà của Đồ tử cũng vậy. Hơn nữa cũng không thấy bóng dáng Đồ Tử đâu, ta lo lắng hẳn đã gặp nguy hiểm rồi.

- Người đừng vội, đừng nóng vội!

Tiêu Hà nâng Hạ Hầu Anh dậy:

- Nếu như Đồ tử và Lưu Quý ở cùng nhau, nói vậy Lưu Quý sẽ không gặp chuyện không may. Chỉ là, chỉ là chuyện này ta cũng bất lực. Ai kêu Lưu Quý làm vậy? Hiện tại người ta đã hạ quyết tâm muốn thu thập hẳn rồi. Không phải là ta chưa từng khuyên Lưu Khảm, nhưng người ta không động lòng. Cũng khó trách, đổi lại là người khác, gặp phải chuyện này cũng khó mà bỏ qua được.

Hạ Hầu Anh không chịu đứng lên, liên tục đập đầu với Tiêu Hà.

- Tiêu tiên sinh, toàn bộ huyện Bái này cũng chỉ có ngài mới cứu được Lưu Quý đại ca. Ta làm huynh đệ, không cần nói Lưu Quý đại ca làm đúng hay là sai, chỉ khẩn cầu ngài cứu ca ca ta. Nếu như ngài không chịu ra tay cứu giúp, sau này huyện Bái sẽ bị người ngoài làm chủ đấy.

Một câu nói này đã làm Tiêu Hà giật mình. Y nhìn Hạ Hầu Anh, hà đột nhiên thở dài:

- Hạ Hầu Anh, là ai dạy người nói như vậy?

- Cái này...

Hạ Hầu Anh ngẩn ra, do dự một chút, thấp giọng nói:

- Là đại tẩu, cô ấy nói Tiêu tiên sinh nhất định có biện pháp.

- Là Lữ tiểu thư sao?

Tiêu Hà nhắm mắt lại, cười khổ trầm ngâm không nói. Sau một lát, y khẽ nói:

- Hạ Hầu Anh, người đứng lên trước đi....Chuyện này, để ta suy nghĩ

77. Chương 110-114

Chương 110: Nhân Hiêu đến (1)

Lưu Khảm sau khi về đến nhà lại càng khiếp sợ.

Ngàn lần tính, vạn lần tính nhưng hắn lại không tính đến sự thông minh của Lưu Bang, lại có thể nhanh chóng phát hiện được sự không ổn của tình hình, rồi chuồn ra ngoài thành.

May mà Vương Cơ chưa cùng đi rước dâu, mà đang ở nhà chuẩn bị rượu thịt, may mắn hơn là sự tồn tại Lưu Cự, Vương Tín khiến Lưu Bang cuối cùng vẫn chưa thể đạt được ý xấu. Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, đúng là cẩn thận mấy cũng có sơ sót... Nếu không có những may mắn này, thì đúng là phiền phức rồi.

Cả người Lưu Khảm toát ra mồ hôi lạnh, song ý niệm càng kiên quyết phải giết bằng được Lưu Bang.

“Bách tử chi trùng, tử mà bất cương” (Rết trăm chân chết vẫn đứng vững, rắn chết vẫn còn nọc.) Người này quả thực còn trơn hơn con cá trạch, hơi bất cẩn liền bị nó cắn ngược lại.

Liên tưởng tới cuộc giao chiến nhiều lần của Lưu Bang và Hạng Vũ trong lịch sử, dường như cũng đã chứng minh cho điểm này.

Không được, nhất định phải giết chết Lưu Bang trước!

- Lưu Quý rất thông minh, sau một lần thất bại, nhất định sẽ không dễ dàng lộ diện nữa.

Đường Lệ Lệ gõ nhẹ tay vào mặt bàn, trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng bên cạnh hẳn có hai người bị thương, e là cũng không dễ thực hiện. Chẳng phải Vương Cơ nói là Lưu Quán là bị Vương Tín đánh cho bị thương đó sao, mà Đồ tử còn nghiêm trọng hơn, hơn một lần bị bị Cự ca đánh, chỉ sợ thương tích còn nghiêm trọng hơn Lưu Quán.

Lưu Khảm có chút không kiên nhẫn với cách nói chuyện chậm rãi của Đường Lệ Lệ.

- Lão Đường, huynh chớ lề đẽ nữa, hãy nói nhanh đi.

Đường Lệ nói:

- Lưu Quý chắc chắn rất rõ, Đồ tử là sự bảo đảm của y, cho dù bị thương, y cũng sẽ không dễ dàng vứt bỏ, cho nên y nhất định sẽ tìm cách trị thương cho Đồ tử và Lưu Quán. Nhưng nếu muốn tìm thầy thuốc trong huyện Bái, nhất định phải lén lút đi tìm. Với tính cách của Lưu Quý, chắc chắn sẽ không sợ mạo hiểm, cho nên y phải tìm thầy thuốc. Nhất định là tìm thầy thuốc ở chỗ khác.

Giờ đây huyện Bái nhờ vào rượu Tứ thủy Hoa điều mà trở nên nổi tiếng, thương nhân qua lại không ít, cũng không phải là chuyện khó khăn.

Lưu Quý sẽ có hai nơi có thể đi, một là Phong ấp, nơi đó là quê hương của y. Nếu trốn vào đoàn xe, cũng chưa tới nửa ngày đường là đến. Nhưng Lưu Quý xưa nay không ở Phong ấp. Hơn nữa mục tiêu đã quá rõ, cho nên ta suy đoán, y chắc chắn sẽ không chọn nơi đó.

Còn một nơi nữa đó là huyện Lưu.

- Huyện Lưu ư?

Tào Vô Thương nhíu mày:

- Nơi đó không phải gần hơn huyện Bái sao? Xuất phát từ đây, nếu đi xe thì không đến hai canh giờ.

- Đúng thế!

Đường Lệ nhếch miệng nói:

- Tuy hành trình đi huyện Lưu gần, nhưng dân khẩu nhiều hơn huyện Bái. Người bình thường nếu gặp phải nguy hiểm. Phản ứng đầu tiên là về nhà, dấu sao nơi đó là nơi ẩn náu của mình. Nhưng Lưu Quý không giống thế, y nhất định sẽ chọn huyện Lưu, một là tiện để ẩn trốn, hai là cũng có thể làm xáo trộn tầm mắt của chúng ta. Cách nhìn của y là sẽ cho rằng chúng ta sẽ chú ý Phong ấp hơn.

Lưu Khảm có một cảm giác rất lạ.

Hình như có chuyện gì đó đã bị hắt bỏ qua ... Hơn nữa là chuyện vô cùng quan trọng. Nhưng dù nghĩ thế nào đi nữa thì vẫn không thể nghĩ ra, như ẩn như hiện, cảm giác đó vô cùng khó chịu. Hẳn vừa mất tập trung nên lời nói lúc sau của Đường Lệ hẳn không nghe rõ.

- Huyện Lưu, huyện Bái...

Mẹ nó, rốt cuộc ta đã quên cái gì rồi? Sao cảm thấy bất an thế này?

- Lưu Khảm?

Lúc Đường Lệ phân tích xong, kinh ngạc nhìn Lưu Khảm, thấy dáng vẻ của hắn như người mất hồn, không thể kiên nhẫn nên gọi hắn mấy tiếng liền, Lưu Khảm mới bừng tỉnh.

Nhưng Đường Lệ vừa gọi lại khiến mạch suy nghĩ của Lưu Khảm bị đứt.

- Nếu đã như thế vậy chúng ta sẽ đặt trọng điểm ở huyện Lưu.

Lưu Khám do dự một chút, nói:

- Lão Tào, huynh và Đạo tử chia ra hành sự. Đạo tử dẫn theo hai mươi người đi huyện Lưu, thám thính hành tung của Lưu Quý. Lão Tào huynh cũng dừng nhàn rồi nữa. Lời nói của Lão Đường tất nhiên có lý, nhưng chúng ta cũng không thể lơ là Phong ấp. Huynh dẫn mười người, tập trung vào Phong ấp... Cho dù Lưu Quý xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào, chỉ cần phát hiện ra hành tung của y thì không cần phải nói gì nữa, lập tức hành động đi.

Tào Vô Thương không có chút thiện cảm với Lưu Bang, khi nghe vậy thì gật đầu lia lịa.

- Lần này may mà Bành đại ca ra tay trợ giúp, bây giờ hắn đã trở về, nhưng lại không thể thiếu lễ nghĩa...Như thế đi, để cho Trình Mặc mang theo một trăm bình rượu Hoa điều, gửi tới chỗ của Bành đại ca. Chỉ là làm việc không nên quá gây chú ý, đi cùng với đội buôn hành động là được rồi.

Đường Lệ cũng đồng tình với ý kiến của Lưu Khám, nói:

- Bành Việt người này đúng là người đáng để giao du, nhân cơ hội này phải qua lại nhiều mới được.
- Vậy khi nào chúng ta xuất phát? Tào Vô Thương hỏi.

Lưu Khám suy nghĩ một chốc lát, nói:

- Người và Đạo tử lập tức xuất phát, còn về phía Trình tiên sinh, ta sẽ bàn giao với ông ấy một chút, sáng sớm ngày mai xuất phát.

Mấy ngày nay Kỳ ca ở lại trong thành, để Tín đi với huynh ấy, để ý nhiều hơn động tĩnh trong thành.

Sau khi trải qua chuyện này, nghĩ chắc chắn việc trong cửa hàng sẽ bận rộn hơn, một mình Lão Chu ở đó, e rằng cũng rất bận. Kỳ ca qua đó trấn giữ, chắc có thể tốt hơn một chút. Cho dù rượu Vạn tuế đã đưa ra khỏi hầm, vậy những người làm công đó chắc cũng sẽ thành thật. Trong xưởng đã có ta trông coi, nên sẽ không xảy ra chuyện hỗn loạn gì nữa... Ha ha, ta thấy dây chuyền ba ngày nay cũng không cần phải lo liệu nữa.

Yến tiệc dây chuyền mà Lưu Khám nói chính là tiệc vui của hắn.

Sau khi cùng Lữ Tu về nhà, ngoài một ít thương nhân đến nhà chúc mừng ra, cũng chính là Tào Đình Trưởng và một vài người xuất hiện. Vốn lúc đầu đã chuẩn bị mấy chục bàn rượu thịt, cuối cùng lại kết thúc lạnh tanh. Nhưng ý nghĩa cũng được xem là đã đạt được, điều này cũng đủ rồi.

Yến tiệc dây chuyền...hay là thôi đi!

Đã đến giữa trưa, người nhà của Lữ Tu cuối cùng đã xuất hiện.

Tuy nhiên phụ phụ Lữ Văn chưa đến, chỉ có Lữ Thích Chi và mấy người nhà có mặt ở tiệc rượu.

Sắc mặt của Lữ Tu rất khó coi, trừng mắt nói với Lữ Thích Chi:

- Cha và mẹ rốt cuộc có ý gì? Tại sao vẫn chưa đến?

Lữ Thích Chi rất sợ Lữ Tu, vừa nghe thấy thì rụt cổ lại, sợ sệt giải thích:

- Nhị tỷ, không phải cha và mẹ không chịu đến, mà là vì chuyện của hôm qua, mẹ đã bị hoảng sợ. Sáng nay bệnh không dậy nổi. Cha thì phải chăm sóc mẹ, hơn nữa công việc cũng rất nhiều, còn cho người gọi đại tỷ về nữa. Nhị tỷ, tỷ nhất định không được tức giận, đại tỷ còn nhờ đệ chúc phúc cho tỷ

- Đại tỷ trở về rồi ư ?

Lữ Tu tỏ ra vô vùng kinh ngạc:

- Bệnh của mẹ sao rồi, đã mời thầy thuốc đến khám và trị bệnh ẹ chưa?

- Thầy thuốc đã xem qua rồi! Lữ Thích Chi nói:

- Thầy thuốc nói bệnh của mẹ không nặng, chỉ cần là phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng, qua mấy ngày nữa sẽ khỏe thôi.

Lữ Tu thở dài một hơi, ý nghĩ oán trách trước kia cũng theo đó mà giảm đi.

Nhưng sắc mặt của Lưu Khảm lại hơi trầm xuống.

Sự thông minh sắc sảo của Lữ Trĩ khiến cho hẳn ít nhiều cũng có chút kiêng nể. Hơn nữa, nàng đến được cũng rất nhanh...Lữ phu nhân là bị bệnh lúc sáng, làm sao mà buổi trưa Lữ Trĩ đã đến? Cho dù Lữ Trĩ cười ngửa, sớm nhất cũng phải buổi chiều mới đến, thậm chí lúc chạng vạng tối mới có thể đến được.

- A Tu, tiếp đón Thích Chi cho ta, ta đi tìm Kỳ ca nói chút chuyện.

Lữ Tu bủi môi, không vui vẻ nói :

- Vừa rồi là Lão Đường, bây giờ lại là Thẩm Thực...A Khảm, huynh chẳng thèm để ý đến muội.

- Làm gì có, làm gì có chứ!

Lưu Khảm cười nói:

- Kỳ ca tí nữa phải vào thành trông nom việc buôn bán. Ta đi kính hẳn hai chén rượu rồi quay lại ngay.

Lữ Tu quả là thông minh, sau khi tỏ ra chút không nhẽo, thì không quấy rầy nữa.

Nàng rất thông minh, biết lúc nào nên nói chuyện gì. Nếu một mực ngang ngược, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ khiến cho Lưu Khảm phiền não. Nhẹ nhàng một chút là đủ rồi! Tin rằng sau này Lưu Khảm sẽ chú ý đến nàng hơn. Mục đích của nàng cũng xem là đã đạt được.

Chương 111: Nhân Hiêu đến (2)

Kỳ ca, sau khi huynh vào thành phải để ý Lữ Trạch đó!

Lưu Khảm kéo Thẩm Thực Kỳ, khẽ dặn dò:

- Đại tiểu thư đã về. Sự tình tỏ ra quá lạ, người phải để ý nhiều hơn.

Thẩm Thực Kỳ đã từng lĩnh giáo qua sự thông minh của Lữ Trĩ, vừa nghe nói liền chau mày.

- Yên tâm, ta nhất định sẽ lưu ý...Một cơn gió thổi làm cỏ lay, ta cũng sẽ lập tức cử người đến báo cho người. Bên phía người cũng phải cẩn thận.

Lão Tào và Đạo tử dẫn theo không ít người đi rồi, trong nhà tuy có người và Cự ca nhưng xem ra tình hình bây giờ người huyện Bái rất mâu thuẫn. Ung Xỉ vì đặc ý mà buông lơi việc cảnh giác. Người càng phải rút ra bài học vết xe đổ mới được. Những ngày đại hỉ, đừng để người khác lợi dụng kẻ hở.

Cho dù nói thế nào thì Thẩm Thực Kỳ cũng là người mà Lưu Khảm có thể tin cậy.

Lưu Khảm gạt đầu tỏ vẻ biết nặng nhẹ, sau khi kính Thẩm Thực Kỳ hai ly rượu, Thẩm Thực Kỳ và Vương Tín rời khỏi. Lúc sắp đi, Lưu Khảm giao Võ Sơn kiểm cho Thẩm Thực Kỳ sử dụng. Thẩm Thực kỳ hiện tại cũng là công sĩ, chiếu theo luật nước Tần, được quyền mang theo binh khí.

Tiệc rượu lần này dừng lại lúc trời sẩm tối.

Tuy người không nhiều nhưng chén ly lại bữa bận, phải thu dọn cả một lúc.

Đêm động phòng hoa chúc, khi đề tên bằng vàng. Hạng hán gặp mưa rào, đất khách gặp cố tri. Trong bốn chuyện vui lớn của con người, thì đêm động phòng hoa chúc được xếp vào hạng thứ nhất. Theo lý mà nói, Lưu Khảm và Lữ Tu phải được hưởng sự vui sướng của quan hệ thân mật, nhưng đêm nay hai người họ đều không có tâm trạng.

Lữ Tu lo lắng bệnh của Lữ phu nhân, muốn về nhà xem sao.

Mà Lưu Khảm thì lại lo lắng Lữ Trĩ ra tay. Vị Lữ Hậu này trong lịch sử tuyệt đối không phải là người bình thường. Còn về đêm động phòng này, đối với Lưu Khảm có linh hồn hậu thế của mình từng ném trái “vạn bông hoa” thì cũng chỉ có một tia áy náy mà thôi.

Nhưng hẳn tuyệt đối không phải là người vì sự hổ thẹn mà thay đổi chú ý.

Nếu đã muốn phòng ngừa chu đáo, nếu đã muốn có chuẩn bị để thực hiện lý tưởng ” Chu Công thổ bộ, thiên hạ quy tâm”, có một số việc nhất định phải tạm thời phải để lại phía sau. Đây là quy tắc của trò chơi, nếu Lưu Khảm đã quyết định tham gia vào trò chơi này, thì nhất định phải tuân thủ.

Đêm này dài đằng đặc khác thường.

Trời vừa mới sáng, trong nhà đã tới một vị khách không mời mà đến.

Lưu Khảm nhận được thông báo, nhìn Lữ Tu vừa mới ngủ trong lòng hần, cũng không tránh được nảy sinh một chút thương hại.

Hôn nhẹ nhẹ lên môi nàng, Lưu Khảm đứng dậy, đắp tấm đệm mỏng cho nàng, sau đó đi khỏi phòng ngủ.

Là Tào Tham!

Lưu Khảm hơi kinh ngạc, vội vàng mời Tào Tham vào thư phòng:

- Tào ca, sớm như thế đã đến tìm đệ, không biết có chuyện gì?

Có lẽ là vì gấp rút đi đường nên Tào Tham hơi thở dốc.

Hít lấy một hơi, Tào Tham trầm giọng nói:

- Lưu Khảm à, đệ phải chuẩn bị một chút. Giờ dần sáng nay, Huyện chủ triệu tập bọn ta đến công sở, bổ nhiệm Lưu Quý làm Đình trưởng Tứ Thủy Đình ...tuy việc bổ nhiệm đã xong nhưng Lưu Quý vẫn chưa tìm được, đệ lo liệu sớm đi.

- Lưu Quý... Đình trưởng Tứ Thủy?

Lưu Khảm nghe xong không khỏi ngẩn ra, không nén được một tiếng thở nhẹ, kinh ngạc nhìn Tào Tham nói:

- Sao đột nhiên lại bổ nhiệm Lưu Quý làm Đình trưởng Tứ Thủy vậy?

Trong lịch sử, Lưu Bang đích thực đã từng làm chức Đình trưởng của Tứ Thủy đình.

Nhưng cụ thể là năm nào thì Lưu Khảm lại nhớ không rõ. Nhưng chắc chắn không phải là sớm như thế, bởi vì Tứ Thủy đình xuất hiện chưa tới một năm. Vị trí của Tứ Thủy đình chính là ở bên tử trường của Lưu Khảm. Năm ngoái, Lưu Khảm trước khi đi Tổng tử mới chính thức thành lập. Bây giờ ngay cả công sở đình vẫn chưa xây dựng hoàn thành theo tiến độ. Hẳn là có thể hoàn thành trong cuối năm, Tứ thủy Đình mới được xem là chính thức thành lập.

Lưu Bang lại trở thành Đình trưởng Tứ Thủy Đình.

Chẳng lẽ bởi vì sự xuất hiện của mình nên gã mới trở thành Đình trưởng.

DLưu Khảm hơi choáng váng, những ký ức hư huyền chân thật bỗng chốc nhui thành một mớ!

Nhưng hẳn không quên cảm ơn Tào Tham, Lưu Khảm đứng dậy tạ lễ:

- Tào Tham huynh, đa tạ huynh đặc biệt báo cho đệ chuyện này.

Lưu Khảm do dự một chút:

- Nhưng không biết Huyện chủ sao lại đột ngột bổ nhiệm Lưu Quý làm Đình trưởng Tứ Thủy đình?

Tào Tham dường như còn có chuyện khác muốn làm, cười gượng một cái, nói:

- Chuyện này ta không rõ nữa! Nhưng tối qua nghe nói Tiêu ca từng đến thăm Huyện chủ, sau đó Huyện chủ nhanh chóng đưa ra quyết định này. Nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ lắm.

Đã rất rõ rồi!

Lưu Khảm một lần nữa đa tạ Tào Tham.

Tiêu Hà, rốt cục đứng bên Lưu Bang rồi ư?

Tình cảm của Lưu Khảm vẫn còn rất phức tạp với Tiêu Hà. Từ trước đến nay, Tiêu Hà hoàn toàn không thể hiện tài hoa giỏi giang đến kinh ngạc, những chuyện mà y đã giải quyết đa số đều là chuyện lật vạt. Ít nhất Lưu Khảm vẫn chưa nhìn ra. Tiêu Hà trong lịch sử có rất nhiều điểm giống với Tiêu Hà lúc này, nhưng hẳn có thể cảm nhận được cách rất mơ hồ, năng lực của Tiêu Hà còn vượt xa những gì hắn nghĩ.

- Tại sao chứ?

Lưu Khảm nghĩ hoài mà vẫn không hiểu.

Tiêu Hà được cho là người có cặp mắt tinh tường, đáng tiếc sau này lại không tiếc dùng thủ đoạn dơ bẩn để cầu bảo toàn cho bản thân, biểu hiện ra hẳn không giống người thường.

Nhưng tại sao không chịu giúp ta?

Thà đi giúp hạng người như Lưu Quý cũng không chịu giúp ta?

Là ta thủ đoạn tàn nhẫn ư? Đây chắc chắn không phải là nguyên nhân. Trên thực tế trong thời đại này, người mà có thủ đoạn tàn nhẫn hơn Lưu Khảm thì có cả khối người.

Thậm chí có thể nói, cho dù là Lưu Bang cũng nham hiểm hơn Lưu Khảm.

Một người có thể trước người khác khi dọa giết phụ thân của mình còn nói chia cho ta một chén canh này chẳng lẽ không nham hiểm hơn Lưu Khảm sao?

Hàng trăm suy nghĩ của Lưu Khảm không có lời giải.

Tuy nhiên Tào Tham có thể đến báo tin thì dường như đã giải thích rõ, Tào Tham có ý cậy dựa vào mình.

Chuyện này cũng được coi là một chuyện tốt.. Lưu Khảm tiễn Tào Tham về, sau đó liền đến điền viên tìm Đường Lệ thương thảo.

- Nhất định phải giết chết Lưu Quý trước.

Đường Lệ nói khẽ:

- Nếu để Lưu Quý trở về, những kế hoạch trước đây cũng sẽ theo đó mà tan tành. Lưu Khảm! Không thể để Lưu Quý trở về!

Lưu Khảm lại im lặng, ngồi xổm xuống trên bờ ruộng, mắt hơi lơ lơ nhìn về đằng xa.

- Lão Đường, bây giờ sắp mùa thu rồi!

- Thế thì sao?

- Huynh nói trước đây chúng ta có phải là đã quá tàn nhẫn không?

- Tàn nhẫn ư?

Đường Lệ đứng kế bên Lưu Khảm:

- Nếu ngươi không tàn nhẫn, vậy thì đã bị người ta thanh toán rồi. Bây giờ thiên hạ thái bình cũng xem như là thời thịnh. Nhưng dưới bầu trời thái bình này ngươi lừa ta gạt sẽ không dừng lại. Ngươi không tàn nhẫn vậy đợi người khác tàn nhẫn với ngươi ư.

- Nhưng Tiêu Hà....

Lưu Khảm thở dài một hơi:

- Ta tự nhận đã làm không sai, thậm chí còn mạnh hơn Lưu Quý gấp trăm lần, nhưng tại sao mọi người thà muốn một người không phẩm hạnh như Lưu Quý cũng không muốn chọn ta? Người bình thường cũng thôi, Tiêu Hà không phải là người bình thường sao, tại sao cũng như thế chứ?

Đường Lệ không trả lời, đứng chấp tay.

Một lát sau y đột nhiên hỏi:

- Lưu Khảm, ngươi thật sự đã chuẩn bị để làm như thế sao?

Lưu Khám đứng dậy nói:

- Ta vô cùng khâm phục Tiêu tiên sinh...nhưng nếu ông ấy đã chuẩn bị làm kẻ thù của ta, vậy ông ấy sẽ phải trả cái giá rất đắt.

Lão Đường, huynh nói ta có phải đã quá ác không?

Đường Lệ cười:

- Nếu đã phân chia địch ta, thế thì không cần phải nói đến chuyện độc ác, ta cảm thấy cũng được!

Lưu Khám thở nhẹ một hơi:

- Nếu đã như thế, vậy độc ác một lần nữa đi. Cho dù trong hay ngoài, người ác như ta cũng đã là làm rồi.

Tìm người đi huyện Lưu, thông báo cho Đạo tử để hắn bí mật trở về.

Trong vòng ba ngày, ta mong có thể thấy xác của Tiêu Hà...một khi Tiêu Hà chết, người ta sẽ không đáng để nghĩ tới nữa.

Đường Lệ nghe xong, gật đầu nhẹ. Ngày thứ hai, Trần Đạo Tử vẫn chưa trở về, một đám người đã đến huyện Bái, khiến cho Lưu Khám không thể không tạm dừng hành động của hắn.

Nhâm Hiêu dẫn đầu năm trăm quân Tần đến ngoại thành huyện Bái.

Tuy nhiên y lại không tiến vào thành mà lệnh cho quân Tần đóng doanh trại cách thành bốn hoặc năm dặm.

- Lệnh cho Lý Phóng và Lưu Khám lập tức đến đây gặp ta.

Nhâm Hiêu ngồi thẳng trong lều lớn của chủ soái, lúc đưa ra mệnh lệnh thì thần sắc vô cùng nghiêm túc. Hai con ngựa nhanh rất nhanh chóng xông ra khỏi doanh trại.

Một con chạy thẳng đến huyện Bái, một con thì chạy về phía Tứ Thủy.

Nhâm Hiêu ngồi trong lều lớn, mặt trầm như nước, không nói một lời nào.

Phía tay phải y, Khoái Triệt và Quán Anh trung thành đứng nghiêm chỉnh, đầu cúi xuống và cũng không hé môi.

Khoảng nửa tiếng sau, phía bên ngoài lều lớn có người vô cùng cung kính nói:

- Hạ quan là Huyện lệnh huyện Bái tên Lý Phóng, phụng mệnh đến bái kiến Quận thủ đại nhân.

Chương 112: Trấn Lâu Thương (1).

Nhâm Hiêu bất ngờ đến huyện Bái rốt cục là vì nguyên nhân gì?

Hay bởi nghe nói vì những chuyện đã xảy ra ở huyện Bái nên đến ngăn cản? Nếu là vì nguyên nhân này vậy ông ta hà tất gì phải dẫn cả binh mã đến chứ?

Nếu thật sự đến ngăn cản, Nhâm Hiêu chỉ cần phái một người đến, tất cả mọi chuyện có thể dễ dàng giải quyết rồi. Lý Phóng không dám hành động lung tung, Lưu Khám càng phải “ném chuột sợ vỡ đồ” (muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại). Dẫn theo năm trăm quân tần...vậy năm trăm quân tần đến làm gì?

Là bởi Bành Việt hay là vì Lưu Cự ?

Trong lòng Lưu Khám có ma, nên không khỏi giật mình sợ hãi.

Hắn nuốt khan một cái, trên trán liền tiết ra những giọt mồ hôi li ti. Nếu là vì Bành Cự thì còn dễ nói. Cùng lắm thì như vịt chết chết cái ngang, đánh chết cũng không trả nợ. hậu thế quả rất hay: “Thần bạch tông khoan, lao để tọa xuyên, khoáng cự tông nghiêm, hồi gia quá niên” (Nghĩa là: Thành thật cung khai, ngồi tù thường xuyên, kháng cự không khai, về nhà ăn tết). Chỉ cần Nhâm Hiêu không có chứng cứ, Lưu Khám cắn chết cũng không liên quan với Bành Việt, chuyện này vẫn có thể xoay chuyển.

Nếu Nhâm Hiêu vì Lưu Cự mà đến...

Vậy thật sự xong đời rồi. Cơ nghiệp hiện có là chuyện nhỏ, tất cả những người này e là đều sẽ gặp nguy hiểm.

Đội quân Tần của Nhâm Hiêu đang ở ngoài thành, Lưu Khâm thấp thỏm không yên cưỡi lên một con ngựa tồi.

Con ngựa tiểu hồng của Lữ không có ở nhà mà đã bị Quán Anh cưỡi đi rồi. Ngày giết Ung Xỉ đó Lưu Khâm để Ung Xỉ cưỡi con ngựa tiểu hồng cùng với đội quân rời khỏi trước, sau đó nửa đường quay trở về huyện Bái. Đoàn xe tiếp tục chậm chậm tiến về phía trước, Quán Anh sau khi trợ giúp Bành Việt thủ tiêu Ung Xỉ, rồi cưỡi ngựa suốt đêm đuổi theo đoàn xe...Nếu quay đầu lại từ đây, ngựa bình thường chắc chắn không thể, cần phải có ngựa khỏe ngựa tốt thì mới có thể.

Mà ngựa tiểu hồng của Lữ là một con ngựa ngọc máu khô đến từ thành Tây. Hành trình nghìn dặm không thành vấn đề, vừa hay có thể phối hợp hành động.

Cho nên trong nhà bây giờ chỉ còn lại hai con ngựa tồi dùng để kéo xe, lúc đầu được mua về từ Tống tử.

Lưu Khâm cưỡi trên lưng ngựa, chạy về hướng trại lính thân binh của Nhâm Hiêu và suy nghĩ ý đồ thật sự của Nhâm Hiêu khi đến huyện Bái.

Có lẽ không phải là vấn đề từ Lưu Cự!

Nếu không Nhâm Hiêu trực tiếp dẫn binh nhốt cả nhà của hắn, một người cũng đừng hòng chạy trốn. Nhưng không phải vì Lưu Cự. Vậy tại sao chứ?

Trên đường đi Lưu Khâm hoang mang lo sợ.

Năm trăm quân Tần này không giống với quân Tần bình thường, chắc đến từ đội quân tinh nhuệ của nước Tần. Cho dù nhìn từ trang bị hay từ dáng vẻ, diện mạo của đội quân này không giống với đội quân mà Lưu Khâm đã gặp từ trước. Dĩ nhiên có cái không bằng với đội quân tinh nhuệ của Thiết Ưng. Tuy nhiên, lính nào thân thể cũng cường tráng, vai rộng eo tròn, toát ra một luồng sát khí.

Nếu chưa từng tiến vào trận mạc, nếu chưa từng giết ai. Chắc chắn không thể có khí chất như thế.

Khi bước vào cuộc chiến đó sẽ làm cho người ta trở nên uy lực. Người nhất gan, nói không chừng sẽ sợ đến nổi té đái trong quần vì luồng sát khí đó.

Khi Lưu Khâm đến doanh trại, vừa hay nhìn thấy Lý Phóng đi ra.

Nhưng không phải đi ra mà là bị khiêng ra, sắp xếp lên xe ngựa.

Lý Phóng rõ ràng là không nhìn thấy Lưu Khâm. Sau khi bị thuộc hạ đặt lên xe ngựa, người đánh xe ngựa phi nhanh về hướng huyện Bái.

Lý Phóng làm sao thế?

Lưu Khâm càng cảm thấy thấp thỏm không yên, không đoán ra ý đồ đến của Nhâm Hiêu.

Trong binh doanh được canh phòng nghiêm ngặt.

Trước lều lớn của chủ soái có một cái giá thẳng đứng, giống y như cái khung cửa, phía dưới lót một tấm lụa trắng. Một tên thân binh đang chỉnh sửa tấm lụa trắng, nhưng Lưu Khâm có thể nhìn thấy trên tấm lụa trắng đó dính phải nhiều vết máu, nhìn thấy mà giật mình.

Khoái Triệt và Quán Anh đứng ở cửa lều lớn, thấy Lưu Khâm thì gật nhẹ.

Trong binh doanh này đầy rẫy một luồng khí xơ xác tiêu điều. Giống như tất cả mọi người đều là người câm, rất yên tĩnh khiến người ra nhút nhát.

- Khởi bẩm đại nhân, Lưu Khâm đã đến!

Thân binh bên ngoài lều lớn của chủ soái bấm báo, chỉ nghe thấy tiếng của Nhâm Hiêu từ bên trong truyền ra:

- Cho tên tiểu tử đó bấm môn mà vào.

Cái gọi là báo môn mà vào chính là bước một bước phải báo lên tên của mình một lần, là cách để làm nhục người ta của đời này.

Do đó có thể nhìn ra, Nhâm Hiêu vô cùng bất mãn với Lưu Khảm.

Lưu Khảm do dự một chút, nhìn lên Triệt Khoái và Quán Anh. Thấy hai người họ hoàn toàn không có biểu thị gì, thì trong lòng biết chuyện này không lớn.

Hắn hít sâu một hơi:- Lưu Khảm người Đồng Hương Tần Dương Đông bá kiến Quận thủ đại nhân!

Vừa nói vừa bước một bước.

Khoảng cách từ chỗ này đến lầu lớn chủ soái khoảng mười mấy bước, Lưu Khảm một bước một báo, khi đến cửa lầu lớn, lúc này mới nghe Nhâm Hiêu nói:

- Cho vào!

Thời tiết vô cùng nóng, cửa lầu lớn trep một tấm màn trúc hành quân.

Lưu Khảm vén màn tiến vào trong lầu, phát hiện trong lầu hoàn toàn không có người nào. Nhâm Hiêu một mình ngồi xổm sau án thư, ánh mắt long lanh nhìn Lưu Khảm.

- Sao không tiến vào nữa? Mấy ngày nay, nhà ngươi không phải rất oai phong hă...lại còn thành thân nữa, lại còn giết người, tin tức này làm ầm ĩ đến nỗi những huyện kế bên đều truyền ra: huyện Bái có người tài, giết người không chớp mắt, là nhân vật bản lĩnh... Ngươi đúng là xuất sắc!

Nhâm Hiêu càng nói càng tức, cuối cùng không chịu nổi đứng trước bàn gào thét.

Theo lý mà nói, Lưu Khảm nên sợ hãi, nhưng không biết vì sao Nhâm Hiêu gào thét như thế ngược lại hắn cảm thấy yên tâm hơn.

Kiếp trước sinh ra trong nhà quân nhân, Lưu Khảm cũng có chút ít hiểu biết.

Giống như tiếng gào thét của Nhâm Hiêu, phần lớn thời gian là xuất phát từ tấm lòng quý trọng.. Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép? Đại khái là ý này.... Nếu bình tĩnh mà nói, ngược lại sẽ gặp phiền phức. Cha của Lưu Khảm kiếp trước cũng thường la hét Lưu Khảm như thế.

- Sao không nói gì? Câm điếc rồi hả?

Nhâm Hiêu trừng mắt nói với Lưu Khảm:

- Nghe nói tối hôm đó ngươi “răng nhọn miệng sắc” làm cho Lý đại nhân bị ngươi nói cho cứng họng. Hôm nay ngươi làm sao thế? Sao không nói gì?

Lưu Khảm lại cười khà khà!

- Cười hả, ngươi dám cười hả!

Nhâm Hiêu phẫn nộ nói:

- Đừng tưởng ta không có chứng cứ thì không làm gì được ngươi, có tin ta chặt đầu ngươi không?

- Tin, đương nhiên tiểu dân chứ!

Lưu Khảm vội nói:

- Chỉ là loáng qua đã hơn một năm, vẫn chưa được nghe lời giáo huấn và răn dạy của đại nhân, bỗng chốc, làm cho tiểu dân cảm thấy, cảm thấy...đại nhân một năm nay người vẫn khỏe chứ? Tiểu dân đã vài lần muốn đến thăm người, nhưng lại luôn cảm thấy không thích hợp.

Nhâm Hiêu thật sự rất muốn chửi rửa Lưu Khảm.

Nhưng nghe Lưu Khảm nói xong lời này, không biết tại sao không thể chửi được nữa...

Tay bắt giắc nắm thành nắm đấm. Rất lâu sau Nhâm Hiêu nói:

- Tên khốn nhà ngươi, tại sao không thể an phận hơn?

Nói xong, y không nhin được nên cười!

- Ngồi đi!

Nhâm Hiêu ngồi xuống, ra hiệu cho Lưu Khám ngồi ở kế bên:

- Thật ra đầu đuôi ngọn ngành của chuyện này ta đã biết rõ rồi... Cũng không thể trách người, tiểu nhân quấy phá. Chẳng qua là thủ đoạn của người quá nham hiểm, cho dù là tự vệ đi nữa cũng không thể...ây! Chuyện này dừng ở đây đi, chớ để làm ồn ào nữa. Nếu không Lý Phóng sẽ không có kết cục tốt, người cũng sẽ giống như thế.

Vừa rồi, ta đã trách mắng Lý Phóng, đồng thời đã phạt hắn.

Trước khi xuất phát, ta còn phái người đến Hàm Dương thường xuyên trình báo. Từ nay về sau, danh hiệu Đỗ Lăng lão tửu tất cả sẽ thuộc về Lưu gia người. Sau khi người chết, con trai người sẽ kế thừa, cháu trai người kế thừa...khi nào đời sau của người không còn ai kế thừa nữa, lúc đó triều đình mới thu lại danh hiệu Đỗ Lăng lão tửu. Bất kỳ ai tự tiện chiếm gia nghiệp của nhà người đều sẽ bị triều đình phạt nặng.

Chương 113: Trấn Lâu Thương (2).

Lưu Khám chắc chắn không ngờ sẽ có kết quả như thế.

- Đại nhân...!

Nhâm Hiêu xua tay, ra hiệu Lưu Khám đừng nói xen vào.

Im lặng một lúc, y nói tiếp:

- Tóm lại, chuyện này kết thúc ở đây, người cũng nghỉ ngơi chút đi! Bệ hạ sắp từ Lăng Gia trở về Hàm Dương rồi. Đã đi đến huyện Lỗ rồi, lệnh cho ta đi đến tiếp giá. Người mà tiếp tục làm âm ỉ nữa, khi truyền đến tai bệ hạ sẽ không có trái cây tốt để ăn đâu. Nhớ lời ta nói đó, chuyện kết thúc ở đây, đừng gây thêm rắc rối nữa... Lưu Khám, hiểu chưa?

Hai gò má Lưu Khám gật gật, trong lòng vô cùng không cam chịu.

Nhưng cũng biết, Nhâm Hiêu xuất phát từ ý tốt. Là xuất phát từ sự tôn trọng từ đáy lòng của Nhâm Hiêu. Không thân không thích với mình, chỉ qua lại vài năm nhưng đã chiếu cố hẳn rất nhiều. Lưu Khám có gia nghiệp như ngày hôm nay thì có thể nói là không thể xem nhẹ công lao của Nhâm Hiêu rất lớn.

- Lần này ta đến huyện Bái, tổng cộng có hai việc.

Lời mà Nhâm Hiêu vừa nói lại khiến cho Lưu Khám cảm thấy hơi hồi hộp. Hai việc ư? Còn có một việc là gì?

- Việc thứ nhất chính à ngăn cản người tiếp tục làm loạn; việc thứ hai cũng có liên quan tới người!

Nhâm Hiêu đứng lên vỗ vỗ tay nói. Hai tên cận binh từ ngoài lều tiến vào tay giơ lên một cuộn da bò.

Chính là bản đồ của quận Tứ Thủy!

Lưu Khám ngơ ngàng nhìn Nhâm Hiêu, không hiểu y có ý gì.

- Trận chiến ở Bách Việt không được thuận lợi lắm!

Nhâm Hiêu bình tĩnh nói:

- Từ sau khi bước vào cuộc chiến, việc cung ứng lương thực của quân ta xảy ra vấn đề. Lưu Khám! Chắc người cũng rõ, quận Tứ Thủy và các quận ở phía nam Tứ Thủy từng dưới sự thống trị của cổ Sở. Nước Sở tuy đã không còn nữa, nhưng lúc nào cũng có vài kẻ không chịu an phận, làm loạn ở các nơi... Năm nay Bệ hạ bị Bắc Sa Lăng ám sát, cũng là như thế.

Do quận Tứ Thủy ở phía nam, mà phía NamThủy Hoài lực lượng người Sở càng ngày càng lớn mạnh.

Phản tặc ẩn núp nhiều ở các quận phía nam của Hoài Thủy... Các quận Cửu Giang, Hành Sơn, Hội Kê, các quận Lư Giang, tuy người Sở không dám trắng trợn chống lại đại quân của ta, nhưng cũng không chịu phối hợp hành động với đại quân ta... Hơn nữa, chúng ta cũng không thể dùng cách hung dữ để tránh sự bạo

động và áp chế phản tặc. Vì lần vận chuyển bình thường quân nhu lương thảo, bộ hạ bắt đầu xây dựng kho lương.

Quận Tứ Thủy sẽ xây ba kho thóc, với những vật tư được trung chuyển từ nơi khác đến.

Trong đó, Linh Bích (nay là huyện Linh Bích thành Túc Châu An Huy), hai nơi hạ thành phụ đã bắt đầu xây dựng. Nhưng nói một cách tương đối, nằm ở quận Tứ Thủy, giáp với quận Đông Hải, kho lương bờ bắc của Hoài Thủy lại quan trọng nhất. Vì nó nằm ở Lâu Đình, vì thế được gọi là Lâu Thương.

Lưu Khảm không hiểu, Nhâm Hiêu nói với hắn những lời này là ý gì?

Nhâm Ngao nói:

- Thừa tướng đã hạ lệnh, kho lương ở các nơi lập ra quan viên thường, gọi là Thương Lệnh, lương bổng trên ba trăm, do các Quận thủ bổ nhiệm.

Lưu Khảm, năm đó Mông Nội sử từng muốn để người vào đại doanh Lam Điền để rèn luyện.

Nhưng mấy năm nay, ta lại phát hiện ra tài năng của người hoàn toàn không phải về chiến sự. Nếu thật sự vào đại doanh Lam Điền, thật sự có hơi đáng tiếc. Theo tư lợi mà nói, ta cũng hy vọng người có thể ở lại bên ta, tập luyện nhiều hơn,

Vị trí địa lý của Lâu Thương rất tinh vi, liên quan đến địa phương cũng rất nhiều.

Vốn dĩ, từ trước đến giờ ta luôn buồn rầu vì việc chọn người cho chức Lâu Thương lệnh này, nhưng thủ đoạn giải quyết nguy cơ của người lần này thật sự khiến ta dao động.

Nơi phi thường cần người phi thường và thủ đoạn phi thường.

A Khảm! Người là hậu duệ của Lão Tần Nhân, ta đương nhiên không nghi ngờ lòng trung thành của người với bộ hạ. Cho nên ta hy vọng người có thể tiếp nhận Lâu Thương.

Lưu Khảm trợn mắt nhìn Nhâm Hiêu, hắn cảm thấy hơi mơ hồ.

Lâu Thương lệnh ư?

Lương bổng trên ba trăm?

Nếu ta làm Lâu Thương lệnh này, há chẳng phải nói tất cả nỗ lực làm trước đây mà ta đã làm ở huyện Bái này đều là vô ích ư?

Lâu Thương, lại là một nơi xa lạ.

Sau khi đến đó, tất cả sẽ phải bắt đầu lại từ đầu, thậm chí còn phải bỏ đi sản nghiệp ở huyện Bái. Tính toán ra có vẻ như không lợi ích gì rồi.

Nhâm Hiêu trầm giọng nói:

- A Khảm, ta còn một chuyện nhất định phải nói rõ với người, Lâu đình hiện nay là một miếng đất hoang, phía đông bắc là huyện Đồng, phía đông nam là hồ Thành tử, phía nam là huyện Từ, phía tây là Cai Hạ, hướng về đông, qua hồ Thành tử là Hoài Âm

Qua huyện Từ chính là chỗ gấp khúc của sông Hoài.

Nhân khẩu chưa tới hai trăm hộ, điều kiện có thể không bằng huyện Bái.

Tuy nhiên thừa tướng đã báo lên bộ hạ, Tự Quan Trung và quận Tam Xuyên chuyển tám trăm hộ đến Lâu Đình, thêm vào cư dân có từ trước, tổng cộng có một nghìn hộ dưới sự cai quản của Lâu thương. Đồng thời, triều đình còn xây thành ở Lâu Đình, gọi là trấn Lâu Thương, thành lập đội bảo vệ thành gồm tám trăm người, do triều đình trang bị theo bộ binh phòng thủ. Về tổng thể là như thế, người suy nghĩ đi có muốn tiếp nhận không rồi lập tức trả lời ta.

Tám trăm trấn vệ được trang bị theo thú vệ ư?

Nghe ra có vẻ rất cuốn hút, nhưng trên thực tế cũng nói rõ tình hình nơi đó gay go phức tạp càng nhiều.

Lưu Khám không khỏi suy nghĩ đắn đo...

Đồng ý hay là không đồng ý đây?

Một nghìn hộ, cũng gần bốn năm nghìn người. Tám trăm trấn vệ hình như cũng khiến người ta sợ sệt...vấn đề là bỏ huyện Bái đã có nền tảng bên này chạy đến Lâu Đình khai hoang? Lưu Khám gãi gãi đầu, sau khi trầm ngâm một lát, hần cần rằng gật đầu.

- Thuộc hạ xin nghe theo sự sắp xếp của đại nhân.

Khuôn mặt Nhâm Hiêu lộ ra vẻ tươi cười.

Y xua tay ra hiệu cho tùy tùng lấy một cuộn lụa đen, mở ra rồi trầm giọng đọc:

- Lưu Khám người Tần Dương, hiển phương pháp cấp cứu lâm trận, có nhiều công trạng trong cuộc Nam chinh của đại Tần ta. Trận chiến Bách Việt này nhờ kế mà Lưu Khám hiến, tướng sĩ ta sống sót hơn mười nghìn người. Qua cuộc đàm phán phủ Thái úy, Lưu Khám được nâng lên một tước vị quân công, là làm chức Trâm Niếu Tam đẳng, hưởng đất ruộng ba khoảnh, nhà ba căn, cùng với ba người đãi nô.

Ngoài ra thưởng thêm một chiếc Lục Bí Khinh xa, Thương tổ mã thủ.

Tổ: chính là ý nghĩa đại tơ tằm. Thương tổ, chính là có thể đem đại tơ tằm màu đen này quấn lên cổ ngựa, thể hiện tước vị của mình. Trong hai mươi tước vị quân công của Đại Tần, một cái kế tiếp một cái.

Nói một cách bình thường, cấp bậc càng cao, phúc lợi được hưởng càng nhiều, đãi ngộ càng cao, thậm chí có thể lấy chức chức để bỏ hình phạt.

Chính vì chức vị đó có rất nhiều lợi ích, cho nên người Tần dốc sức muốn giành lấy chức công trạng.

Lưu Khám há to miệng, đầu óc vẫn còn mơ hồ:

- Đây chính là thăng chức ư? Thật không ngờ còn được thăng tước tam đẳng?

Nhâm Hiêu nói:

- Theo chức tước và tuổi của người, đảm nhiệm Lâu Thương Lệnh có hơi miễn cưỡng. Nhưng ta tin người có thể làm tốt, chớ khiến ta thất vọng. Ngoài ra, việc buôn bán của người ở huyện Bái có thể giao cho bạn của người làm... Chính là người tên Thẩm Thực Kỳ đó, chắc hẳn người cũng tin hẳn. Còn về Lý Phóng, hẳn đã bị ta đánh hai mươi roi, chắc hẳn cũng sẽ nhớ rất kỹ, sẽ không dám làm phiền người nữa.

Lưu Khám vái chào:

- Tiểu dân Lưu Khám đa tạ sự chiếu cố của đại nhân, xin đại nhân yên tâm, tiểu dân tuyệt đối sẽ không khiến đại nhân thất vọng.

Chương 114: Một kích sau cùng

Điều động Lưu Khám tới trấn giữ Lâu Đình, đối với Nhâm Hiêu mà nói, cũng không phải quyết định dễ dàng.

Chỉ có điều y đã nhận ra, Lưu Khám nếu như tiếp tục ở lại huyện Bái, không biết sẽ gây lên hỗn loạn tới mức nào. Đặc biệt hẳn đối địch với Lý Phóng đã tới tình trạng không thể hòa giải. Bởi vì trong lòng có điều cố kỵ, không dám công khai đối phó với Lưu Khám, nhưng sâu trong thâm tâm không chừng có thể tiếp tục ỷ mưu hãm hại Lưu Khám. Dựa vào biểu hiện của Lưu Khám, hẳn thực sự đủ dũng khí giết chết Lý Phóng.

Tứ Thủy cần ổn định!

Huyện Bái cũng cần ổn định. . .

Làm người đứng đầu trưng thu thuế tại quận Tứ Thủy, nếu như Tứ Thủy thực sự rối loạn, Nhâm Hiêu cũng sẽ đánh mất thể diện.

Còn điều Lưu Khảm đi, giữ Thẩm Thực Kỳ lại huyện Bái xem như là biện pháp ổn định thế cục. Đối với cách sắp xếp nhân sự, Nhâm Hiêu phi thường rõ ràng. Có một số việc Lưu Khảm đứng ra làm không được tốt cho lắm, nhưng nếu như Thẩm Thực Kỳ đứng ra, kết quả lại hoàn toàn khác.

Giống vậy, tại Lâu Đình và huyện Tương, Lý Phóng sẽ sợ ném chuột vỡ đồ.

Về phần Lưu Khảm có thể nhân cơ hội này lên đặt chân vào hệ thống quan lại Đại Tần, sau khi có kinh nghiệm sẽ trở thành thanh lợi kiếm sắc bén của Hoàng Thượng.

Nhâm Hiêu suy tính xem như thâu áo.

Y dừng chân tại huyện Bái ba ngày, liền thúc giục Lưu Khảm khởi hành.

Về phần sản nghiệp của Lưu Khảm, những thứ gì có thể mang đi thì mang theo, những thứ không thể mang thì giao lại hoặc bán cho Thẩm Thực Kỳ, cũng không quá phiền toái.

Sau ba ngày, Nhâm Hiêu khởi hành tới quận Tiết tiếp giá trước.

Cùng hôm đó, Lưu Khảm cũng khởi hành lên đường, đi Lâu Đình. . .

Ngoại trừ Chu Lan và năm mươi gã quân Tần được Nhâm Hiêu điều động cùng đi với Lưu Khảm, còn lại đều lại, ngay cả Lưu Cự cũng không gặp mặt Nhâm Hiêu. Mẹ con Vương Cơ cũng đang đi tới Lâu Đình, Đường Lệ đảm nhiệm Tá sử, Chu Xương đảm nhiệm Đẩu thực. Còn Khoái Triệt và Trình Mạc hiển nhiên cũng theo Lưu Khảm tới Lâu Đình, Lữ Tu hai mắt đỏ au cùng phu phụ Lữ Văn cùng đến đưa tiễn nói lời từ biệt.

Trần Đạo Tử cũng theo Lưu Khảm!

Thời điểm Trần Nghĩa đến đây nhận đơn hang, hắn ta đã đưa ra yêu cầu này.

Trong năm mươi người để lại cho Lưu Khảm, hiện tại Trần Nghĩa mang đi ba mươi người, để lại hai mươi người giúp đỡ Tào Vô Thương và Thẩm Thực Kỳ.

Lưu Khảm chỉ mang theo Trần Đạo Tử, theo hấn nhìn nhận, một mình Trần Đạo Tử đủ sánh ngang với ba mươi thành viên khác của Trần gia.

Ngoại trừ Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương, hầu như toàn bộ các thành viên tổ chức của Lưu Khảm đều rời khỏi huyện Bái.

Thẩm Thực Kỳ ở lại vì chăm nom việc làm ăn, còn Tào Vô Thương vì cha y không muốn rời khỏi huyện Bái, vì thế cũng ở lại.

Về phần Quán Anh. . .

Sau một ngày Lưu Khảm rời khỏi huyện Bái, y liền cáo từ về nhà!

Thoáng chốc đã rời nhà hơn một năm, thật ra trong lòng gã có chút nhớ mong cha vì vậy cũng rời đi, điều này không khiến người khác cảm thấy có gì đặc biệt kỳ quái.

Sau khi đoàn người Lưu gia rời xa, người dân huyện Bái dường như trút được gánh nặng, lại cảm thấy có chút mất mát.

Tỉ mỉ ngẫm lại, Huyện Bái vì có sự tồn tại của Lưu Khảm, chỉ qua vài năm đã trở nên có sức sống. . .Như vậy, sau này còn có thể như thế nữa sao?

- Hài tử này thực sự khó lường!

Trên đường về nhà, Lữ phu nhân không kiềm chế nổi rốt cục nói:

- Ông nó, kỳ thực năm đó đại a đầu cũng thích tiểu tử này, nếu như gả cho hấn, nói không chừng. . .Thôi quên đi, quên đi. Chuyện quá khứ không nên đề cập tới, Lưu Quý hiện tại có tin tức gì chưa?

Lữ Văn nhẹ nhàng lắc đầu:

- Vẫn chưa!

- Ta cảm thấy, gả đại a đầu cho Lưu Quý, rất đáng tiếc!

- Được rồi, bà bớt lời được chưa?

Lữ Văn không nhịn được thầm nói:

- Ít nhất nhị nha đầu hiện tại theo y, cũng không tính là xui xẻo.

Hai vợ chồng bọn họ nói chuyện, thoáng chốc đã tới cửa nhà.

Chỉ thấy Lữ Trĩ vội vàng chạy tới, Hạ Hầu Anh đi theo phía sau nàng, hai người đều cười ngượng, thoạt nhìn dường như muốn xuất môn.

- A Trĩ, con muốn đi đâu?

Sau khi Lữ Trĩ trở về, cũng không gặp mặt Lưu Khâm.

Thậm chí ngay cả Lữ Tu nàng cũng không gặp. . .

Trong lòng nàng nghĩ thế nào? Vợ chồng Lữ Văn không rõ lắm. Hôm nay suy nghĩ, bọn họ có cảm giác rất áy náy đối với đại nữ nhi của chính mình.

Lần này Lữ Trĩ về nhà. Vợ chồng hai người đương nhiên rất hi vọng nàng có thể ở nhà thời gian dài.

Lữ Trĩ nói:

- Lưu Quý có tin tức rồi!

Vợ chồng Lữ Văn ngẩn người:

- Lưu Quý đã trở về? Ở đâu? Thời điểm mấu chốt không thấy bóng dáng, hiện tại lại trở về làm chi?

Bất tri bất giác, vợ chồng Lữ Văn có ác cảm đối với Lưu Bang.

Lữ Trĩ sao lại không nghe ra hàm ý trong lời nói đó, đôi má lúm đồng tiền của nàng trầm xuống:

- Mẹ, cho dù Lưu Quý không tốt, suy cho cùng cũng là trưởng phu của con. . . Trước đó vài ngày huynh ấy đã cùng Phàn Khoái, Lưu Quán trốn đi rồi. Nhưng cũng không phải lỗi của huynh ấy, hơn nữa Phàn Khoái và Lưu Quán đều bị thương. Nếu như không phải có cao nhân đưa ra chủ ý cho huynh ấy, nói không chừng tại huyện Lưu đã bị người ta. . . .Mấy ngày nay vẫn ở chỗ Chu Bột, con phải đi xem một chút.

Nói xong, Lữ Trĩ xoay người lên ngựa, cùng Hạ Hầu Anh vung roi thúc ngựa rời đi.

Khói bụi đầy trời, khiến phu phụ hai người liên tục ho khan. Sau hồi lâu, Lữ Văn mới cười khổ nói:

- Con gái lấy chồng phải theo chồng, A Trĩ. . . Cũng không có điều gì sai. Sau này nói năng phải chú ý. Đại a đầu, nhị a đầu, cũng không được mạo phạm.

Lữ phu nhân gật đầu:

- Mặc kệ thế nào đi nữa, Lưu Quý hôm nay xem như người quan phủ, suy cho cùng cũng khá hơn trước đây.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Hai vợ chồng nhìn nhau, bỗng dưng liên tục cười khổ.

Ngày thứ ba Lưu Hám rời khỏi huyện Bái, rồi cuộc huyện Bái khôi phục lại cảnh huyện náo trước kia.

Tửu điểm Đỗ Lăng tửu vẫn đông đúc như trước, trong đó tửu quán ven đường, khách uống rượu nổi lên không dứt. Quả thực làm ăn vô cùng thịnh vượng.

Tiêu Hà và Lý Phóng rời khỏi thành xem xét việc đồng áng. Đã tới mùa thu hoạch rồi, các hộ gia đình làm nghề nông đều đang bận bịu trên đồng ruộng.

Lưu Bang đã được bổ nhiệm, chỉ là còn chưa trở về nhậm chức. Lý Phóng bị Nhâm Hiêu trách phạt hai mươi roi, tuy rằng da tróc thịt bong nhưng không bị tổn thương gân cốt. Lúc đó y đau quá ngất đi, nhưng sau hai ngày là có thể đi lại. Vừa mất thể diện, lại chịu hình phạt, Lý Phong tuy không muốn, cũng phải giả bộ siêng năng.

Sau khi Tiêu Hà trải qua việc này, đã có được sự tín nhiệm của Lý Phóng. Mọi việc lớn nhỏ đều do y xử lý, mà Tả sử Tào Tham lại xu thế bị Lý Phóng mất dần sự tín nhiệm. Cũng may, Tiêu Hà không quá bừa bãi, vào những thời điểm xử lý công việc, sẽ thương lượng với Tào Tham một chút. Tào Tham hiện tại rảnh rỗi, phần lớn thời gian, hoặc là cùng Nhâm Ngao tụ tập, hoặc là chạy đến chỗ cửa hàng rượu lâu năm tìm Thẩm Thực Kỳ

Đối với chuyện này, Tiêu Hà cũng không quá để tâm.

- Đại nhân, nhìn chung năm nay thu hoạch không tồi!

Tiêu Hà cười nói:

- Nói vậy có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ quận thủ đại nhân an bài.

Lý Phóng nhẹ nhàng gạt đầu, vung roi ngựa nói:

- Phải nhanh thêm chút nữa. Ra ngoài sớm ngày nào, trong lòng ta thoải mái thêm ngày đó. Tiêu tiên sinh, việc này phải phiền tiên sinh chiếu cố nhiều hơn. Về phía duy trì liên lạc với huyện Tương, cũng không nên đình trệ chuyện lớn.

Nói xong, Y đột nhiên kìm giọng nói:

- Lưu Quý khi nào có thể nhậm chức?

- Ý của đại nhân là. . .

- Thăng con Lưu gia kia thật là may mắn, gây lên chuyện lớn, vậy mà còn thăng quan phát tài, lòng ta nuốt không trôi. Lưu Quý khi nào có thể trở về? Đến lúc đó dựa theo kế hoạch trước kia chúng ta bàn bạc, để Lưu Quý quấy rối Thẩm Thực Kỳ.

Tiêu Hà nhú mày, trong mắt hiện lên vẻ coi thường, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, nghiêm mặt nói:

- Ta hôm nay đã phái người đi Phong Ấp rồi, nói rằng vậy chắc chắn một hai ngày nữa sẽ tới.

- Tốt nhất trở về sớm một chút, bằng không trong lòng ta. . .

Lý Phóng còn chưa nói xong, đột nhiên bên tai vang lên âm thanh chói tai.

Từ rừng cây ven đường bay ra một mũi tiễn bắn lén, nhanh như thiểm điện phóng tới. Tiêu Hà theo bản năng đẩy Lý Phóng ra, trong đầu y suy nghĩ, nếu như quả thực có người muốn giết người, người bị giết phải là Lý Phóng mới đúng. Nhưng sau khi đẩy Lý Phóng ra, Tiêu Hà tự nhiên phát hiện có điều bất thường.

Mũi tên bắn lén kia không phải nhằm vào Lý Phóng, mà rõ ràng nhằm vào y!

Muốn né tránh đã không kịp nữa rồi.

Chỉ nghe phù một tiếng, một mũi tiễn cắm giữa ngực Tiêu Hà. Trên mặt Tiêu Hà vẫn mang theo vẻ khó tin, ngón tay chỉ về phía rừng cây, đôi mắt trừng lớn, rồi từ từ ngã về phía sau.

- Là ai muốn giết ta?

Vào thời điểm hôn mê, Tiêu Hà tựa hồ đã hiểu.

“A Khâm huynh đệ, ngươi rút cuộc xuất thủ đối với ta rồi sao? Ta biết, ngươi không dễ dàng buông tha ta như vậy, nhưng ta không ngờ. . .”

- Cứu Tiêu tiên sinh!

- Có thích khách, mau bắt thích khách. . .

Mười mấy gã tùy tùng bảo vệ Lý Phóng đã loạn thành một mảnh.

Chỉ là có hai gã phản ứng cực nhanh, phóng ngựa lao thẳng về phía rừng cây. Cánh rừng kia cũng không quá lớn, bên trong không thấy một bóng người! Đi qua cánh rừng, chính là một quan đạo thẳng tắp. Cuối quan đạo xuất hiện cát bụi mù mịt. Loáng thoáng, có thể thấy một người một ngựa rời đi.

Người tinh mắt tựa hồ nhận ra kỳ sĩ kia. . .

- Kia chẳng phải. . .

- Câm miệng!

Gã tùy tùng bên cạnh vội vàng quát lớn ngăn lại, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía một chút, nhẹ giọng nói:

- Không muốn chết thì đừng nói, hãy nhớ kỹ, chúng ta không thấy gì hết.

Ngoài rừng, Lý Phong gào thét gọi người cứu Tiêu Hà.

Trong rừng, người tập trung mới có thể nghe thấy thanh âm líu nhíu nói:

- Người kia, thật là giống cái tên Cố Hàn vẫn luôn đi theo bên cạnh Lưu tiên sinh....Y, chẳng phải vài ngày trước y đã trở về Tuy Dương sao? Tại sao đột nhiên lại quay về đây?

78. Chương 115-117

79. Chương 118: Đình Tật Người Sở

Mùa thu thật là xinh đẹp!

Nhưng gió thu buồn bã chết người này luôn khiến cho người ta sinh ra hoài cảm khó hiểu. . . Cũng may, ngày thu này trôi qua rất nhanh.

Sau khi Lưu Khảm đến nhận chức, cũng không lập tức hàng động mạnh mẽ. Thời sinh trưởng thành tại Huyện Bái, khiến cho hắn trở nên chừng chặc rất nhiều. Tuy nói đã quen thuộc đại khái con người và sự việc thời đại này, nhưng đối với tư tưởng và quan niệm của mọi người, hắn vẫn còn ngây thơ.

Hắn cần quan sát, quan sát trong địa bàn thuộc về hắn rốt cuộc cất giấu cái gì?

Trí tuệ cổ nhân, thủ đoạn cổ nhân, hậu nhân rất khó hiểu được. Nếu như giải quyết theo phương thức và tư tưởng của hậu nhân, kết quả cuối cùng nhất định là sức đầu mề trán, thảm đạm xong việc. Lưu Khảm muốn chờ một chút, xem trong hai trăm hộ người Sở Lâu Đình này, phải chăng ngọa hổ tàng long?

Chẳng qua, quan sát một hồi, Lưu Khảm phát hiện một chuyện rất thú vị.

Tình hình của Lâu Đình hơi tương tự với Cự Dã Trạch. Thậm chí ở trình độ nào đó còn phức tạp hơn đầm Cự Dã Trạch một chút. Nơi này sông ngòi ngang dọc, gò đồi giao thoa. Đi về phía nam chính là Hồng Trạch, hơn nữa nối liền sông Hoài Thủy, quả thực phức tạp giống như mê cung.

Nếu có người sinh sự bờ bãi, quan phủ cũng rất đau đầu.

Người Sở tinh thông về thuyền bè, có rất nhiều gia đình sinh sống trên thuyền.

Tình hình không ổn, ngồi thuyền đi, khiến người ta không thể truy xét. Hơn nữa tập quán sinh hoạt cũng giữ lại tập tục thô bạo của người Sở.

Nhanh nhẹn, dũng mãnh, cuồng dã! Một lời bất hòa, dốc toàn lực, động cả tộc, khiến quan phủ cũng bó tay hết cách. Sau khi Lưu Khảm làm quan một tháng, đã hơi hối hận!

Giống như lên đảm nhiệm quản lý đám chó ồn ào, hai trăm hộ người Sở. . .

Cứt chó! Trên thực tế sinh hoạt trên địa bàn chẳng qua hơn chục hộ. Những người còn lại sinh sống trên sông, ở lại trên thuyền. Hai ba hộ kết thành thuyền trận, mấy trăm bước thuyền bè giúp đỡ nhau. Buổi tối qua đêm ngay trên thuyền, trời sáng rồi thuyền nông canh. . . hoặc là lái thuyền lao động.

Xây dựng Lâu thương đã tiến hành hai tháng rồi.

Nếu như tính toán dựa theo mỗi hộ một người, dù thế nào hai trăm người cũng có thể dựng lên một cái kho lương thực, hoặc có thể xây dựng một dãy nhà dân.

Nhưng tới giờ vẫn chưa thấy bất kỳ tiến độ nào.

Điều này có tính một loại tiêu cực biếng nhác, một kiểu mẫu chống cự không bạo lực hay không?

- A Khám, tiếp tục như vậy mà nói, chờ quận Tam Xuyên di dân đến, căn bản không có cách an bài thỏa đáng. . . Hơn nữa, không phải Nhâm đại nhân từng nói, kho lương nhất định phải bắt đầu sử dụng đầu xuân sau sao? Đến lúc đó lương thảo quân nhu chuyển đến, chỉ sợ căn bản không có cách bảo tồn.

Đường Lệ vô cùng buồn bực.

Y là mưu sĩ, giỏi về mưu lược, nhưng đối mặt với tình huống trước mắt này, cũng không khỏi hơi đau đầu!

Tất cả đều là chuyện vụn vặt, vụn vặt đến trình độ củi gạo dầu muối, hơn nữa rối rắm khiến Đường Lệ, Khoái Triệt đều có cảm giác không đường để đi. Nhiệm vụ chủ yếu trước mắt của Chu Xương là đốc thúc hơn chục hộ cư dân trên bờ xây dựng, nhưng cũng sút đầu mẻ trán.

Về phần Chu Lan càng không thể giúp ích chút gì.

Có đôi khi Lưu Khám cảm thấy, nếu như không phải Chu Lan cùng 50 Tàn quân sinh ra một chút tác dụng uy hiếp, nói không chừng những người Sở kia đã tạo phản. Chẳng qua tác dụng của Tàn quân cũng không ngừng ở đây, vì đẩy nhanh tiến độ kho lương, thậm chí Lưu Khám thương nghị với Chu Lan, phái một bộ phận Tàn quân giúp đỡ. Nhưng đây cuối cùng không phải biện pháp. . . Thời gian di dân còn lại ba tháng, chuyện khó làm đây!

Đường Lệ nói:

- Trước kia lúc ở Huyện Bái, nhìn Tiêu Hà tùy tiện nói hai câu, đi hai gia đình, chuyện gì cũng giải quyết. Vốn tưởng rằng chẳng qua như vậy, không nghĩ tới. . . Đáng tiếc, Quán Anh không thể giải quyết tên kia, lại muốn ra tay, chỉ sợ rất khó.

Nhắc tới chuyện Tiêu Hà, Lưu Khám cũng rất tiếc nuối trong lòng.

Không phải tiếc nuối vì đi lên mặt đối lập với Tiêu Hà, mà tiếc nuối vì không thể giết chết Tiêu Hà.

Người này, cuối cùng là một họa ngầm. . . Sau khi chuyện Tiêu Hà bị giết xảy ra, Nhâm Hiêu phái người đuổi theo Lưu Khám, nghiêm khắc khiển trách cảnh cáo Lưu Khám một phen. Hiện giờ hắn là mệnh quan triều đình, không phải hiệp khách trong phố xá có thể một lời không hợp mà giết người. Về sau nếu như Huyện Bái xảy ra chuyện tương tự lần nữa, cho dù có phải Lưu Khám làm hay không, Nhâm Hiêu gã sẽ không bỏ qua Lưu Khám.

Trước khi chưa từng bị nghiêm khắc, cho thấy sự phạm tội của Nhâm Hiêu.

Dưới tình huống đó, Lưu Khám vốn muốn phái Trần Đường ra tay lần nữa, lại không thể hành quân lặng lẽ, đành chỉ kế hoạch sau đó.

Ít nhất trước đầu xuân, không cách nào ra tay nữa.

- Không phải lão Tào đáp ứng sẽ qua giúp đỡ sao?

Lưu Khám cúi đầu xem công văn trên bàn, đột nhiên ngẩng đầu hỏi thăm Đường Lệ:

- Tại sao đến giờ còn chưa tới? Chẳng lẽ hắn đã thay đổi chủ ý?

Đường Lệ lắc đầu:

- Một tháng trước A Kỳ đã phái người đưa tin, nói lão Tào đã rời khỏi Huyện Bái, tới chỗ chúng ta. Tính toán thời gian, mười ngày trước hắn nên tới rồi, nhưng đến giờ ngay cả bóng người cũng không thấy. Chẳng qua ngài yên tâm, lão Tào người này rất coi trọng chữ tín, hắn đã đáp ứng đến giúp đỡ, cho dù thay đổi chủ ý, cũng sẽ nói rõ ràng trước mặt.

- Chỉ mong. . . Chỉ mong đừng thay đổi chủ ý!

Lưu Khám gãi đầu:

- Như vậy đi, chúng ta lại đi bái vị Hữu Trật đại nhân kia một chút. Lão già kia gian hoạt như quỷ, nhưng cũng là người biết nặng nhẹ. Hai lần trước lúc Tam lão tới chơi, ta một mực quan sát lão, có lẽ bởi vì có mặt Sắc Phu và Du Kiếu kia, lão cũng không nói gì, nhưng ta có thể nhìn ra được, dường như lão có lời muốn nói. Lão Đường, ta và người hai người chúng ta vụng trộm tới thăm hỏi.

Hữu Trật, là chức quan Tần, trên Đình Trưởng, Trật so với trăm thạch, thuộc hàng Tam lão.

Cái gọi Tam lão, theo thứ tự là Hữu Trật, Sắc Phu cùng Du Kiếu. Trong đó Hữu Trật quản giáo hóa, Sắc Phu phụ trách xử án và thu thuế, Du Kiếu chuyên trị an. Trong Tam lão, Hữu Trật chức quyền cao nhất, nắm giữ người một hương, nhưng trên thực tế chuyện Sắc Phu quản lý, là kẻ quản lý thực sự, còn Du Kiếu cùng loại với Cục trưởng cảnh sát đời sau. Vị Hữu Trật Lâu Đình này, dường như bị mất quyền lực.

Hữu Trật tên gọi Tương Cường, tương đối nổi danh tại bốn địa.

Cho nên khi Thủy Hoàng Đế quan chế quận huyện, liền cắt cử lão ra mặt làm quan.

Lưu Khâm có thể nhìn ra được, Tương Cường rất tức giận hai vị bộ hạ tay cầm thực quyền của lão, chẳng qua đối phương thế lớn không thể làm gì, cho nên đành nén giận. Có lẽ từ miệng Tương Cường có thể có được một số tin tức? Hiểu hơn một phần về Lâu Đình, có thể nắm chắc hơn một chút.

Đường Lệ cười:

- A Khâm, người đã chứng chạc hơn lúc ở Huyện Bái!

Lưu Khâm chỉ cười nhạt một tiếng, coi như một câu trả lời. Hắn đứng dậy, bước về phía sau hai bước, lại đột nhiên dừng lại:

- Khoát Triệt!

- Đông chủ phân phó!

- Người tìm Trình tiên sinh, nói chuẩn bị mười bầu rượu hai năm trong hầm, chờ sau khi ta và lão Đường trở về, người cùng ta tới Từ huyện một chuyến, bái phỏng Từ Huyện trưởng.

Lâu Đình, là một nơi rất vi diệu.

Chính là nơi giao giới giữa Đồng huyện và Từ huyện, trên danh nghĩa thuộc về Đồng huyện, trên thực tế lại do Từ huyện quản lý. Mà nay triều đình thiết lập nhà kho ở nơi này, trên cấp bậc mặc dù vẫn do Huyện quản lý, nhưng lại đưa quân trấn trực tiếp do Quận trưởng chỉ huy, không nghe theo Huyện trưởng phân phó.

Nhưng Lưu Khâm rất rõ ràng, nếu muốn đứng vững gót chân tại Lâu Đình, nhất định phải phối hợp với Chu Huyện.

Huyện thành gần Lâu Đình tổng cộng có bốn, theo thứ tự là Từ Huyện, Đồng Huyện, Thủ Lự, còn có Phù Ly. Ngoài ra Hạ Bị, Hạ Tương, Lăng Huyện, Hoài Âm cũng không quá xa. Sau khi Lưu Khâm tính toán một phen, cuối cùng quyết định trước tiên ra tay Từ Huyện.

Bởi vì Từ Huyện nhỏ nhất, chỉ có sáu ngàn hộ.

Nhưng Từ Huyện loạn nhất, bởi vì gần Hồng Trạch, dựa lưng vào sông Hoài Thủy, tình hình rất phức tạp. Với tư cách huyện thành cực nam của Tứ Thủy Quận, Từ Huyện trưởng là một người Tần thực sự, tên là Doanh Tráng, thuộc một chi của Vương tộc, xuất thân từ đại doanh Lam Điền, hơn nữa do Thủy Hoàng đích thân cắt cử.

Doanh thị nhất tộc không giống với những Vương tộc khác, bên trong chảy xuôi sự cứng cỏi của người Tần.

Chính bởi vì tình hình Từ Huyện rất loạn, Doanh Tráng chủ động xin nhậm chức. Tuy rằng gã là Vương tộc, nhưng không phải trực hệ với Doanh Chính. Nếu như nói gốc rễ, Doanh Tráng là huynh của Tần Hiếu Công Doanh Cừ Lương, hậu duệ của Công Tử Kiên. Ở lại Hàm Dương, cùng một chỗ với rất nhiều hoàng thân trực hệ, khó có ngày nổi danh, cho nên Doanh Tráng định tới Từ Huyện. . . Doanh Chính cũng vô cùng coi trọng quyết định này của gã, đồng ý thỉnh cầu của Doanh Tráng.

Đồng thời, Vương tộc đương nhiên không thể giống với quan viên địa phương thông thường.

Vì bảo đảm sự an toàn của Doanh Tráng, Thủy Hoàng Đế trang bị cho Doanh Tráng 300 giáp sĩ Lam Điền, cho phép gã quản lý 1200 người tại Từ Huyện.

Nếu thêm 300 giáp sĩ Lam Điền, trong tay Doanh Tráng có 1500 người, gần như có thể so sánh với hai Huyện.

Lưu Khâm nhìn trúng chính là 1500 người trong tay Doanh Tráng, quan hệ gần hơn, nói không chừng tương lai sẽ cần giúp đỡ. Lại thêm thân phận Vương tộc của Doanh Tráng, cũng là một cờ hiệu không tồi. Có một số việc, mời Doanh Tráng ra mặt, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Ở chỗ này nhất định phải nói rõ một chút binh chế Tần triều.

Tần triều dựa theo chế độ Quận Huyện trưng binh thời kỳ Chiến Quốc. Năm từ lúc 17 tuổi nhất định phải phò tịch, cùng loại với chế độ CMND đời sau. Sau khi phò tịch tùy thời có thể chiêu binh nhập ngũ, tới 60 tuổi mới có thể miễn trừ nghĩa vụ quân sự. Đồng thời, sau khi phò tịch hàng năm đều bị cưỡng bức lao động một tháng, gọi là canh tốt; tới 23 tuổi, binh lính chuyển thành chính tốt, trong vòng hai năm, một năm ở lại Quận Huyện tiếp nhận huấn luyện chính quy, sau một năm tới biên Quận phòng thủ, hoặc chuyển đến kinh đô và khu vực lân cận thủ vệ.

Thời điểm này, chính tốt chuyển thành thú tốt hoặc vệ sĩ.

1500 chính tốt, đối với một Huyện mà nói, hiển nhiên dư xài.

Đường Lệ cùng Khoái Triệt nhìn nhau cười cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Quyết định này của Lưu Khâm, nói rõ hấn lớn lên một lần nữa, có thể suy nghĩ, biết dựa thế. . . Đây đương nhiên là một chuyện rất tốt.

Khoái Triệt lui xuống tìm Trình Mạc chuẩn bị.

Lưu Khâm mang theo Vương Tín, cùng Đường Lệ thay đổi thường phục, chuẩn bị đi báỉ phỏng vị Tương Cường kia.

Nhưng đúng lúc này, Chu Xương thở hồng hộc xông tới từ bên ngoài, lắp bắp nói:

- Đông chủ, việc lớn không xong rồi!

Mặc dù Lưu Khâm hiện giờ đã là Thương Lệnh, Chu Xương phải gọi đúng chức vị, nhưng Chu Xương vẫn quen gọi Lưu Khâm là Đông chủ, dù sao thói quen vài năm cũng không phải thoáng chốc có thể thay đổi.

Lưu Khâm cùng Đường Lệ đang chuẩn bị ra ngoài, nghe Chu Xương vừa hô, không khỏi ngáy người.

- Lão Chu, xảy ra chuyện gì? Người đừng vội, đừng nóng vội, trước thở một hơi. . . Người gấp gấp, nhất định sẽ gấp chết chúng ta.

Chu Xương nói chuyện cà lăm, càng gấp càng cà lăm.

Đường Lệ không chờ Chu Xương nói tiếp, vội vàng dắt lấy gã, nói trêu chọc như vậy.

Có lẽ loại giọng điệu trêu chọc này, khiến cho tâm tình Chu Xương vốn vô cùng lo lắng đã dần dần bình phục lại. Gã liên tục hít mấy hơi thật sâu, cố gắng khiến mình bình tĩnh trở lại, sau đó mới lên tiếng:

- Đông chủ, bên phía công trường đã xảy ra chuyện. . . Người Sở giằng co với người của Chu Lan Tướng quân, mất thấy đã sắp đánh nhau. . . !

Lưu Khâm hơi hồi hộp trong lòng, mày nhẹ nhàng chau lại.

Cuối cùng muốn ra oai phủ đầu với mình sao?

Hấn trầm giọng hỏi:

- Lão Chu, vì sao lại đối địch?

- Bởi vì phân phối lương thực. . . Người Sở nói, triều đình không công bằng, đều làm việc cho triều đình, dựa vào cái gì người của chúng ta có thể ăn ngon, thức ăn của họ lại giống như đồ ăn cho chó lợn? Còn nói, nếu như không cải thiện cho họ, sẽ không làm việc nữa, đến lúc cải thiện mới thôi.

Lưu Khảm và Đường Lệ nhìn nhau, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo.

- Có người dẫn đầu gây chuyện?

- Có!

Chu Xương nói:

- Một người Sở tên là Đinh Tật, kêu gào hung hăng nhất. . . Ồ, Đinh Tật này hình như là thân thích của Sắc Phu.

Khóe miệng Lưu Khảm lộ ra nụ cười, một nụ cười dữ tợn.

80. Chương 119: Tam Hại Tuy Thủy

Đinh Tật, cao chừng 1m75, thân thể khỏe mạnh chắc nịch.

Trong những người Sở phổ biến cao bảy xích, Đinh Tật là một người coi như xuất chúng, sinh sống trên sông lâu dài, da mặt đen nhánh.

Từ bên tai tới mũi có một vết sẹo đỏ tươi, rất bắt mắt.

Nghe nói vết sẹo này do lúc gã tuổi nhỏ chơi đùa với huynh trưởng Đinh Khí không cẩn thận lưu lại. Cũng chính vết sẹo này khiến gã trông hung ác dữ tợn. Gã đứng phía trước bảy tám chục dịch phu, tay cầm một cái chùy sắt dùng để đầm đất, lớn tiếng la hét.

Dựa theo pháp luật, người lao dịch địa phương, tự lo lương thực.

Mà chính tốt dưới quyền Chu Lan, lại thêm liên tục di chuyển, lương thực tự bỏ đã sớm khô kiệt, lại trích lương thảo triều đình cấp ra. Chu Lan thân có chức Thượng Tạo, lương thực được phát không giống với binh lính bình thường. Lại thêm Lưu Khảm có lòng lười kéo 50 tên Tồn quân này, không tiếc tự bỏ tiền mua lương thực, cam đoan sức chiến đấu của binh sĩ Tồn quân, còn gia tăng sĩ khí của họ.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, thức ăn hai bên cũng chênh lệch rất lớn.

Người Sở làm công đã hai tháng, cơm canh từ tự chuẩn bị chuyển thành triều đình trích cấp.

Thấy đồ ăn của hai bên không giống nhau, hơn nữa một số người xúi giục, đám người này liền bắt đầu làm loạn, có xu thế xung đột với Tồn quân.

Đinh Tật kia không ngừng đi lại, lớn tiếng kêu gào:

- Đều làm việc cho người Tồn, vì sao đồ ăn của họ tốt hơn chúng ta? Chúng ta không làm nữa, không làm nữa!

- Đúng vậy, không làm nữa, về nhà, chúng ta về nhà!

Chu Lan tay nâng bảo kiếm, cố gắng khiến bộ tốt dưới quyền kiềm chế.

Thế nhưng bởi vậy Đinh Tật càng thêm khoa trương, tiến tới một cước đá lăn chạu cơm, còn cầm mấy chén sành hung hăng nện trên mặt đất.

- Quan của người Tồn đâu? Vì sao không đứng ra giải thích? Không phải là sợ võ mật, trốn dưới váy đàn bà không dám thò đầu ra rồi chứ?

Đám người Sở cười lên ha ha.

- Người Tồn không có loại, người Tồn không có loại. . .

Đúng lúc này, Lưu Khảm đi tới công trường. Hắn không mang theo người nào, bên cạnh chỉ có ba người Đường Lệ, Chu Xương, Trần Đạo Tử đi theo.

- Xảy ra chuyện gì?

Lưu Khám nhìn đám người Đinh Tật kêu gào, cũng không để ý, đi thẳng tới trước người Chu Lan, thấp giọng hỏi:

- Sao lại ồn ào?

Chu Lan đáp:

- Không rõ ràng lắm. Vốn tất cả mọi người đều ăn cơm, Đinh Tật kia bỗng nhiên xuất hiện, nói thức ăn của chúng ta tốt hơn họ, còn nói chúng ta không coi họ là người. Những người khác thoáng chốc bị kích động, đành công giằng co với chúng ta, nhục mạ triều đình.

Khóe miệng Lưu Khám nhếch lên, gật nhẹ đầu.

Hắn cất bước đi tới, trầm giọng quát:

- Ta là Thương lệnh Lâu Đình mới nhậm chức, các người không làm việc tử tế, là đạo lý gì?

- Ha ha, rốt cuộc có một kẻ làm quan đi ra rồi!

Đinh Tật giọng điệu giễu cợt nói:

- Tiểu tử, lòng của người còn chưa mọc đủ dài, rõ ràng cũng là quan sao? Có phải người Tần không có ai. . . Hay là mẹ của tiểu tử này ngủ với người ta, cho nên người mới chạy ra?

Lưu Khám biến sắc, đôi mắt chợt co rút lại.

Người Sở cất tiếng cười to, tiếng cười càng thêm khoa trương.

- Đều câm miệng cho ta!

Lưu Khám quát to một tiếng, lớn như lôi điện, quanh quẩn trên bầu trời:

- Bỏ quan hỏi lại các người một lần nữa, vì sao tụ chúng gây chuyện?

Khi nói chuyện, sĩ tốt Tần quân Chu Lan đều rút binh khí ra, đao kiếm sáng loáng, lóe lên hàn mang dưới ánh mặt trời.

Người Sở nhất thời thất thanh.

Đinh Tật thấy khí thế đối phương chế trụ, lập tức nói:

- Tất cả mọi người đều làm việc, dựa vào cái gì thức ăn của các người tốt hơn chúng ta? Cầm đao kiếm hù dọa người sao? Có loại giết ta. . . Hôm nay các người dám đụng tới chúng ta, người Sở ba trăm dặm Tuy Thủy tuyệt đối không để các người yên. Tối, chém ta đi, có loại thì chém tất cả người Sở đi? Cầm đao kiếm làm món đồ chơi hù dọa người sao?

Sĩ tốt Tần quân biến sắc,

Người Sở lập tức la lên âm ỉ:

- Đúng vậy, có gan các người chém chúng ta!

Đường Lệ giữ lấy cánh tay Lưu Khám:

- A Khám, đừng xúc động, ngàn vạn lần đừng giết người ở đây, nếu không chuyện chắc chắn ồn ào không thể thu thập.

Lưu Khám lại cười:

- Ta đương nhiên biết.

Nói xong, hắn lại tiến về phía trước một bước:

- Vậy các người có yêu cầu gì?

- Chúng ta. . .

- Chậm đã chậm đã, nhiều người nói như vậy, ta nghe không rõ ràng. Không bằng như vậy đi, các người đề cử ra mấy người bàn bạc cụ thể với ta, còn lại trước ăn cơm sau đó khởi công, thế nào? Mọi người ngồi xuống từ từ nói chuyện, chỉ cần hợp lý ta đương nhiên cố gắng thỏa mãn.

Đường Lệ kinh ngạc liếc Lưu Khảm, chợt lui về phía sau vài bước, dừng lại bên người Chu Lan.

- Chu đại nhân, làm phiền ngài lập tức đưa binh mã còn lại trong binh doanh, an bài tới công sở, để mọi người thu hồi đao kiếm, đại nhân nhà ta tự có chủ trương.

Chu Lan cũng không phải chưa nghe nói tới chuyện Lưu Khảm ở huyện Bái, đương nhiên cũng biết, đây không phải một người lương thiện.

Gã lập tức gật đầu, ra lệnh bộ hạ thu hồi binh khí, sau đó gọi một tên thân tín đến, vụng trộm chạy tới binh doanh, điều đám nhân mã tới.

Trong binh doanh, còn có hai mươi bộ tốt.

Đây gọi là vươn tay không đánh mặt cười, người Sở cũng không tiện quá phận, dù sao hiện giờ là thiên hạ của người Tần, nếu quả thật chọc giận đối phương, đại khai sát giới mà nói, xui xẻo vẫn là đám người bọn họ mà thôi. Đại biểu đàm phán với Lưu Khảm đương nhiên do mấy người Đĩnh Tật cầm đầu. Lưu Khảm thấy người Sở trấn định lại, trầm giọng nói:

- Đã như vậy, ta sẽ đợi các vị trong công sở.

Hắn dẫn theo Trần Đạo Tử và Đường Lệ đi tới công sở.

Đám người Đĩnh Tật có vẻ hơi do dự, tập trung một chỗ nói chuyện một hồi, sau đó cũng đi tới công sở.

Sau khi Lưu Khảm trở lại công sở, an vị chờ đợi.

Chỉ chốc lát, mấy người Đĩnh Tật đã tới, tổng cộng sáu người, Đĩnh Tật hiển nhiên là thủ lĩnh của họ, dẫn đầu đi vào công sở.

- Các vị, có yêu cầu gì, nói đi!

Lưu Khảm mặt không biểu tình, trầm giọng nói:

- Có yêu cầu gì, cứ nói ra. . . Ha ha, nói không chừng về sau không có cơ hội rồi.

Trong khi nói chuyện, một đám quan quân xông ra từ trong công sở.

Trần Đạo Tử thoáng cái đóng cửa lớn lại, đám người Đĩnh Tật nhất thời bối rối.

- Người muốn gì?

Lưu Khảm cười nói:

- Đương nhiên là đàm phán với các người! Không phải vừa rồi các người nói rất sảng khoái, cười cũng rất vang dội sao. Nhiều người ta nghe không rõ ràng. Nơi này yên tĩnh, nhất định cho các người nói thoải mái. À, chẳng qua chuẩn bị đàm phán với các người cũng không phải bổn quan.

81. Chương 120: Tam Hại Tuy Thủy

Nói xong, Lưu Khảm đứng dậy.

Hắn hất ống tay áo lên, Đường Lệ liền ra lệnh một tiếng:

- Bắt những tên này lại!

Rằng rắc, hai mươi tên Tần quân cùng lên, vây đám người Đĩnh Tật ở giữa.

Đĩnh Tật cũng hơi sợ hãi, la lớn:

- Các người muốn làm gì? Muốn làm gì? Cầu quan, nếu như người dám đụng tới ta, không có quả ngon để ăn.

- Có lẽ vậy đi, chẳng qua ngươi sẽ không nhìn thấy rồi!

Lưu Khảm nói xong, xoay người đi vào nội đường. Đường Lệ làm ra động tác hạ thủ, sĩ tốt Tần quân xông lên, đánh đám người Đinh Tật ngã xuống đất. Sau khi trói chặt bằng dây thừng, giải sáu người đi vào biệt viện. Đinh Tật ra sức giãy dụa:

- Cầu quan, ta thề không bỏ qua cho ngươi.

Trần Đạo Tử trên bậc thang chạy tới trước mặt Đinh Tật, đưa tay tát một cái lên mặt gã.

- Bịt miệng bọn chúng lại, người nào còn dám phát ra một chút âm thanh, giết không tha.

Không giống với Đường Lệ, Trần Đạo Tử cho ngươi ta cảm giác lạnh lẽo, khiến người ta hơi sợ hãi. Ánh mắt lạnh lẽo kia khiến cho người ta có cảm giác bị rắn độc để mắt tới. Một gã Tần quân kéo khăn vàng trên đầu Đinh Tật xuống, mở miệng gã nhét chiếc khăn vàng kia vào.

Chỉ là động tác hơi mạnh, khóe miệng Đinh Tật bị xé rách.

Đinh Tật đau tới trắng dã mắt, nhưng vài tên Tần quân dường như không thấy, giải sáu người đi vào biệt viện, ném vào trong nhà tù gỗ.

Đường Lệ đi tới thư phòng, thấy Lưu Khảm đang ngồi vững vàng sau bàn, mặt mũi âm trầm.

- Ta không gây sự với chúng, chúng lại đưa tới cửa. . . Vốn ta còn ý định quan sát thêm một chút, nhưng hiện tại xem ra, không cần thiết.

Lão Đường, người lập tức dẫn người tìm Tương Cường tới cho ta.

Nếu hắn không chịu tới thì bắt hắn tới cho ta. . . Ông không muốn giết người, lại có một số người tự mình muốn chết.

Đường Lệ lên tiếng, mang theo mười tên Tần quân chạy ra khỏi công sở.

Khoái Triệt đi lên phía trước, thấp giọng nói:

- Đại nhân, theo ý kiến của Triệt, hôm nay đám người Đinh Tật không hề sợ hãi như vậy, chỉ sợ bối cảnh không đơn giản.

Triệt nghe người ta nói: Tuy Thủy có ba hại, bỏ con đi đâu.

Ba hại này theo thứ tự là lũ lụt Tuy Thủy, chuột đồng và đạo tặc Hồng Trạch Đinh Khí. Đinh Khí, chính là huynh trưởng của Đinh Tật này, rất thích tranh đấu tàn nhẫn, là nhân vật lợi hại. Chẳng qua mấy năm trước, đúng là năm Đại tướng nước Sở Hạng Yển tự sát, Đinh Khí dẫn mấy chục người Lâu Đình, giết tới Đình Trường Lâu Đình, sau đó lái thuyền rời đi, trốn vào trong Hồng Trạch.

Lưu Khảm khẽ giật mình:

- Ngươi nói tiếp đi.

- Những năm này, thủ hạ của Đinh Khí ngày càng nhiều, bọn họ tung hoành trên sông Tuy Thủy, nếu có chuyện bỏ thuyền lên bờ, một khi tình huống không ổn lập tức lái thuyền đi. Sở dĩ Doanh Tráng đại nhân tại Từ Huyện chậm chạp không thi triển được tay chân, nguyên nhân rất lớn chính là bị đám người Đinh Khí kia hãm chân. Mặc dù cung nỏ Tần quân rất mạnh, nhưng trên sông nước thì lực lượng chưa đủ.

Lưu Khảm trầm ngâm không nói, một lát sau nói:

- Khoái Triệt, ngươi nói những thứ này chắc có hàm ý khác đi.

- Đúng là như thế!

Khoái Triệt do dự:

- Đinh Khí xuất quỷ nhập thần, Doanh Tráng nắm giữ binh tướng trong tay vẫn không làm gì được người này. Trong này tuy rằng có nguyên nhân Tần quân không am hiểu thủy chiến, nhưng Triệt cho rằng, sợ là còn có nguyên nhân khác. Một đám dân quê, có thể tung hoành hai sông, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Triệt từng xem lại công văn Đình Trưởng tiền nhiệm lưu lại, phát hiện thuộc hạ của Đình Khí, bất luận binh khí hay khôi giáp, đều không kém Tần quân.

Lưu Khảm đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Khoái Triệt.

- Ý người là!

- Có người âm thầm ủng hộ Đình Khí, có thể không chỉ một người, thậm chí là một tổ chức. Đông Chủ, ý chí của ngài cao xa, biết được tầm quan trọng của người này. Nếu như sau lưng Đình Khí thật sự có một tổ chức như vậy, ngài. . . chỉ sợ tương lai sẽ nửa bước khó đi!

Mặc dù Khoái Triệt nói rất mờ昧, nhưng Lưu Khảm vẫn nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của gã.

Cái gọi tổ chức, hẳn là những người phản Tần kia đi.

Nhâm Hiêu đã từng nói, mảnh đất Lầu Đình này là của người Sở, thậm chí là nơi di tộc của sáu nước. Thủy Hoàng Đế thiết lập Đông Hải Quận, hơn nữa chuyển mấy vạn hộ tới từ Quan Trung, từ phương diện nào đó mà nói cũng là vì áp chế thế lực phản Tần này. Lưu Khảm nhắm nghiền đôi mắt, trong đầu cố gắng nhớ lại tin tức cũng không nhiều về thời đại này. Thật đáng tiếc, đối với khu vực này, hình như không quá mức ấn tượng.

Khoái Triệt nói rất có đạo lý.

Nếu như hẳn làm đáng, thật sự chống lại Đình Khí, rất có thể sẽ đối lập với tổ chức phản Tần.

Lúc Thủy Hoàng Đế còn chưa chết, tổ chức phản Tần này không rõ rệt chút nào, nhưng Thủy Hoàng Đế vừa chết, những người này nhất định sẽ nhảy ra.

Trong lịch sử, phản Tần lợi hại nhất, Lưu Khảm chỉ nhớ rõ hai người.

Một người là Trương Lương, một người là chú cháu Hạng Lương.

Thật sự chống lại tổ chức này mà nói, sẽ tạo thành bất lợi rất lớn đối với sự phát triển sau này. Nhưng nếu tránh lui, như vậy hẳn ở Lầu Đình này sao có thể thành lập thế lực của mình? Hiện giờ Đình Tật khiêu khích hẳn, hẳn lui nửa bước, danh vọng sẽ không có. Dù là về sau Tam Xuyên Quận di dân đến, cũng khó có thể văn hồi tổn thất này. Thời đại này là thời đại coi trọng danh vọng, nếu không sẽ nửa bước khó đi.

- Khoái Triệt, nếu như hôm nay ta buông tha Đình Tật, ngày mai sẽ có Lý Tật, Trần Tật nhảy ra, ngày một có thể có Vương Tật, Mã Tật lấy tính mạng ta.

Có một số việc, chúng ta nhất định phải đưa mắt đi xa.

Nhưng có một số việc, chúng ta chỉ có thể chú ý trước mắt. Từ xưa tới nay, chân gấu và cá đều không thể cùng đạt được, đến cuối cùng thực lực mới là đại biểu.

Nắm đầm của ai lớn, người đó có thể nói chuyện.

Chỉ nhìn hiện giờ, những người phản Tần này có cuồng vọng nữa, nhưng một ngày bệ hạ còn sống, bọn chúng chỉ có thể núp trong khe cống mốc meo giống như chuột đồng.

Chu Công thành chuyện, cũng cần Vũ Vương phạt Trụ trước mới có thể thực hiện.

Khoái Triệt nghe lời này, không khỏi rơi vào trầm tư. Những lời này của Lưu Khảm không phải không có đạo lý. Chu Công thành chuyện?

Đông chủ đang nhắc nhở mình, chí hướng của hẳn sao?

Câu ngắn Lưu Khảm viết được Khảm phụ nhân thu lại. Có một số việc, có vài lời, mọi người hiểu là được rồi, Lưu Khảm không dám tùy tiện để lộ tiếng lòng. Hiện giờ, là hẳn chủ động nhắc tới từ Chu Công thành chuyện, trong lòng Khoái Triệt, đương nhiên sẽ có suy nghĩ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Trần Đạo Tử khẽ nói:

- Đại nhân, Tương Cương tới rồi!

82. Chương 121: Thủ Đoạn Sấm Sét

Tương Cường chủ động đến đây.

Khi nghe y nói Lưu Khảm muốn gặp y, lại nhìn thấy điệu bộ của Đường Lệ, dường như ý thức được điều gì, liền cực kỳ phối hợp cùng Đường Lệ tới.

Tương Cường thân cao bảy thước, khoảng chừng bốn mươi tuổi

Không giống cách ăn mặc của đại đa số, mà là mặc một áo bào màu xanh, mười phần dáng dấp sĩ tử Tề Lỗ, dưới hàm ba sợi râu, dáng vẻ đường đường, khí chất nho nhã. Ngồi ở trên đình, mắt nhìn mũi, hai tay nắm trong ống tay áo, thần sắc trang nghiêm.

Lưu Khảm nhanh chóng đi tới trên đình

Tương Cường vội đứng dậy chào:

- Tiểu lại Tương Cường ra mắt Thương Lệnh đại nhân.

Lưu Khảm mỉm cười:

- Tương tiên sinh mời ngồi, chúng ta chỉ là gặp kín, không cần nhiều cấp bậc lễ nghĩa. . . Người tới, mang rượu cho Tương tiên sinh.

Trần Đạo Tử bưng bàn rượu đi vào, đặt trước mặt Tương Cường.

Rượu thượng đẳng ủ ba năm, trên thị trường căn bản là không mua được. Hương thơm bay ngào ngạt quanh quẩn, Tương Cường vẻ mặt thưởng thức nhìn không được nuốt vài ngụm nước miếng, hầu kết chuyển động, cánh mũi phập phồng, mắt nhắm lại thưởng thức hương rượu, một lát sau nhìn không được, khen một tiếng:

- Rượu ngon!

Lưu Khảm nâng chén rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch:

- Tương tiên sinh, mời!

Tương Cường nhấc tay áo, uống một hơi cạn sạch.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Khảm đột nhiên nói rằng:

- Ngày hôm nay Đình gia sắp đặt ra việc này, nói vậy tiên sinh trước đó. . . Ha ha, có biết thôi.

- Khụ! Khụ!

Một ngụm rượu phun ra, Tương Cường mặt đỏ tía tai.

Lưu Khảm coi như không nhìn thấy, ngẩng ngía một miếng Nghĩ Tị trong tay, trên mặt giữ một nụ cười nghiền ngẫm, phảng phất tự lẩm bẩm nói:

- Nghĩ Tị này thật ra cũng rất đẹp, tiếc là chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài. Bản quan không phải kẻ ngốc, mắt vẫn nhìn rõ mọi chuyện. Vừa nhìn là biết tột cùng. . . Ha ha! chỉ là có một số người, thích ra vẻ. Bản quan thực ra hi vọng có thể xử sự hòa bình, nhưng xem ra là không có khả năng.

Lưu mỗ vốn là người dân thường

Được bệ hạ nhìn trúng, phụng mệnh làm rượu, thoảng cái mấy năm, đến nay cũng có chút thành tựu

Người bên ngoài nhìn vào thấy Lưu mỗ phong cảnh vô hạn nhưng không thấy được những lo lắng của Lưu mỗ, từng giây phút đều phải cẩn thận đề phòng. Càng như vậy Lưu mỗ lại càng hiểu rõ những thành tựu của ngày hôm nay. Tương tiên sinh, nếu như trên đường đi về phía trước, có một tảng đá chặn đường, thì nên làm thế nào?

- A! Việc này. . .

Dường như Lưu Khảm đối với câu trả lời của Tương Cường cũng không có hứng thú, tự nói tiếp mục đích của bản thân:

- Một hòn đá nhỏ thì đá văng đi. Nếu như là tảng đá quá lớn, ta đem đập nát nó.

- Tương tiên sinh!

Tương Cường cuống quýt đứng dậy:

- Tiểu lại ở đây! truyen copy từ

Đây có lẽ cũng là một người hiền lành, nhưng lá gan lại quá nhỏ.

Lưu Khâm nhìn Tương Cường trầm giọng nói:

- Ta muốn biết tình hình cụ thể của Đình gia. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, ngày mai cần ngài vất vả một phen.

Trước đó, ủy khuất Tương tiên sinh ở tại chỗ của ta một buổi tối đi.

Ha ha, tiên sinh không cần lo lắng. Ở chỗ ta cái gì cũng có, rượu ngon, món ngon. . . Nếu mệt mỏi, sẽ có người thu xếp cho tiên sinh nghỉ ngơi.

Nói xong, Lưu Khâm lặng lẽ nhìn chằm chằm Tương Cường.

Ý tứ rất rõ ràng:

Ta muốn giết chết Đình gia, sao sơn chấn hổ. Nhưng có một số việc cần vị tam lão này đứng ra trấn an. Một người mặt đỏ, một người mặt trắng. . . , việc của người chính là mặc kệ. Nói đồng ý, tất cả mọi người đều có lợi. Nếu nói không đồng ý, vậy cũng không quan hệ.

Không quan hệ? đó chính là chết!

Tương Cường chính là một người khéo léo, làm sao không hiểu ý tứ trong lời nói của Lưu Khâm?

Đây là để cho hắn lựa chọn đứng về phía nào. Đứng về phía Lưu Khâm hay đứng về phía Đình gia. Người của Đình gia, chính là Đình Khí kia, sẽ từ bỏ ý đồ sao?

Nếu không đứng về phía Lưu Khâm. Hắn tin tưởng đầu mình sẽ lập tức rơi xuống đất. Tương Cường không biết con người của Lưu Khâm, nhưng y có thể nhìn ra, trong nụ cười tủm tỉm này, một bộ dáng hiền lành của Thương lệnh đại nhân, nếu không giết đến người, tuyệt đối sẽ không nương tay.

- Tiểu lại, đương nhiên nghe đại nhân phân phó.

Câu nói này cực kỳ tối nghĩa, trong lòng Tương Cường tràn ngập cảm giác bất lực.

- Đã như vậy. . . Đạo Tử, hầu hạ tiên sinh nghỉ ngơi.

Lưu Khâm đứng dậy

- Xin thứ cho bản quan còn có chuyện trong người xin lỗi không tiếp được rồi.

- Đại nhân tự tiện, đại nhân tự tiện!

Lưu Khâm mang theo Đường Lệ nhanh chóng xoay người, sải bước ra khỏi đình.

Lúc này, trời đã về chiều. Công việc ở công trường cũng kết thúc. Mọi người cũng không tụ tập một chỗ đợi Đình Tật mà tốp năm tốp ba đi về. Đây cũng là một thói quen chết người, bọn họ có thể hung hãn, thậm chí không sợ chết, nhưng với điều kiện là phải có một người thủ lĩnh. Nếu mất người thủ lĩnh thì mọi người sẽ giống như một đàn ruồi không đầu. Đương nhiên, cũng có những ngoại lệ.

Nhưng Lưu Khâm tin tưởng người của Lâu Đình Sở sẽ không là ngoại lệ.

Sau khi ra khỏi quan thự, Lưu Khâm để cho Đường Lệ lĩnh mười tên lính Tàn canh giữ tại chỗ.

Hắn cùng Khoái Triệt đi thẳng tới bình doanh, tìm được Chu Lan, liền nói thẳng vào vấn đề:

- Chu đại ca, đêm nay ta cần người phối hợp.

Nói về thứ hạng, Chu Lan chỉ là một Chúc trưởng, thế nhưng không cùng một hệ thống với Lưu Khâm, không cần nghe lệnh của Lưu Khâm.

Chỉ là y cũng nhìn ra, thanh niên trước mắt này, tương lai tiền đồ sáng lạn. Vừa cung cấp cống rệu cho triều đình, vừa được Nhâm Hiêu cực kỳ coi trọng. Hơn nữa, thủ đoạn độc ác của Lưu Khảm không phải là y chưa nghe qua. Một khuôn mặt vô tồn lúc nào cũng như không có chuyện gì, vô duyên cớ lại muốn làm quan. . . không kết giao cùng những người như thế còn định kết giao với người nào?

- Thương Lệnh đại nhân không cần khách sáo, có việc gì cứ phân phó, Chu Lan toàn lực phối hợp.

- Ta muốn người đêm nay cùng ta xuất kích, tiêu diệt toàn tộc Đình thị.

Tộc Đình thị tổng cộng mười bảy hộ, chín mươi sáu nhân khẩu, Trong đó bốn phần ở bờ sông, sáu phần ở trên thuyền. Ta mang mười người giải quyết người phía bờ sông, người phái ba mươi người phụ trách trên sông.

Giờ Hội hành động, phải kết thúc trong vòng một giờ.

Phàm những người có ý định phản kháng, giết chết không cần luận tội. . . Nếu cấp trên có trách tội, một mình ta gánh chịu, tuyệt sẽ không liên lụy Chu đại ca người nữa phần.

Chu Lan tuy rằng mơ hồ đoán được ý đồ của Lưu Khảm, nhưng sau khi nghe vẫn là có chút do dự.

Để Tần quân xuất động, cần được thượng cấp đồng ý. Thượng cấp của Chu Lan là Nhâm Hiêu, lúc đi chỉ nhận được mệnh lệnh bảo hộ sự an toàn của Lưu Khảm, đốc thúc công trình nhanh chóng kết thúc. Nếu là Lưu Khảm bị công kích, hẳn tự nhiên sẽ không do dự. Nhưng chủ động xuất kích, không có hỗ phù của Nhâm Hiêu, chỉ sợ là vi phạm điều luật a.

- Thương lệnh đại nhân, chuyện này. . . có nói một câu với quận thủ đại nhân hay không?

Lưu Khảm nói:

- Không còn kịp rồi! ta bắt Đình Tật, chính là dùng thủ đoạn lời đình. Cư dân nơi đây, đa phần là của Đình thị, như thiên lôi chỉ đâu đánh đó. Nếu để bọn họ phản ứng nhiều, lại gây xích mích, tất gặp hỗn loạn, đến lúc đó trái lại không dễ thu thập. Hiện tại, nhân lúc bọn họ còn không có hành động, tiên hạ thủ vi cường. Chu đại ca, tận dụng thời cơ, đã mất không thể lấy lại, hôm nay động thủ chính là đúng lúc.

- Thế nhưng. . .

Lưu Khảm nghiêm mặt:

- Chu đại ca, không dùng lời đình thủ đoạn, khó có thể làm cho người ta kinh sợ. Nếu là để cho bọn họ man tính phát tác, người ta đều khó khống chế. Hơn nữa, không như vậy, bọn họ sẽ không cẩn thận làm việc, không cần thận làm việc, người ta đều khó thoát trách phạt a.

Người nghĩ xem, nơi ở đến nay còn chưa làm xong, lúc đầu xuân, quận Tam Xuyên di dân đến, an trí thế nào?

Kho lương không làm xong đúng hạn, chờ tới khi quân lương vận chuyển tới, sẽ sắp xếp thế nào. Mặc kệ giống hay không, đều là tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội.

Đến lúc đó, Khảm cố nhiên khó thoát trách nhiệm, Chu đại ca, người cũng không dễ chịu a.

Nghe ra, lời của Lưu Khảm cũng rất có đạo lý.

Chu Lan do dự một lát sau, nhẹ giọng nói:

- Thương lệnh đại nhân nói không sai, kỳ thực các huynh đệ cũng không thật cao hứng, cả ngày trông giữ cửa, cũng ngột ngạt lắm. Nếu giết có thể làm cho sự tình trở nên đơn giản như đã nói, Chu Lan tự nhiên phối hợp đại nhân.

- Đã như vậy, mong Chu đại ca chuẩn bị đi thôi.

Chu Lan gật đầu, đi xuống tiến hành an bài.

Trong quân trưởng chỉ còn lại hai người Lưu Khảm cùng Khoái Triệt. Lưu Khảm quý dị cười:

- Khoái Triệt!

- Đông chủ có gì phân phó?

- Ta có một chuyện vô cùng quan trọng muốn người đi làm, người đưa tai lại đây. Như vậy, như vậy . . . việc thành hay bại phụ thuộc vào người.

Khoái Triệt lúc mới nghe, mặt lộ ra vẻ rất nhẹ nhõm.

Nhưng dần dần, sắc mặt có chút ngưng trọng. Nghe xong Lưu Khảm nói, y nhin không được kinh ngạc nhìn Lưu Khảm, chợt cười khanh khách nói:

- Đông chủ, quả nhiên mưu kế hay. . . Khoái Triệt chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ, bất quá trước khi Khoái Triệt trở về, mong Đông chủ bảo trọng một chút.

Lưu Khảm gật đầu cười.

Khoái Triệt lập tức cũng không nói năng rườm rà, xoay người đi ra khỏi quân trướng.

Một lát sau, Chu Lan vội vàng trở lại đại trướng:

- Thương lệnh đại nhân, mọi việc đều đã an bài thỏa đáng . . . tùy thời có thể hành động.

- Trời đã tối rồi!

Lưu Khảm đi ra khỏi quân trướng, ngửa mặt lên nhìn trời.

Trăng sáng sao thưa, thực không phải là không khí tốt để giết người phóng hỏa a.

Chu đại ca, ta dẫn người xuất phát trước, người trực tiếp lên thuyền. Nhưng xin nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được nhân từ nương tay, bằng không sẽ để lại họa vô cùng.

Chu Lan lè lưỡi, hắc hắc cười:

- Thương lệnh đại nhân yên tâm, nhắc tới giết người, Chu Lan cũng sẽ không thua đại nhân

Lưu Khảm gật đầu, mang người rời khỏi quân doanh.

Lúc này vừa qua giờ Tuất, từ phương trời xa, vài đám mây đen bay tới.

83. Chương 122: Xích Kỳ Cừu Kích

Sắc phu tên là Đinh Miễn, cũng là tộc trưởng của bộ tộc Đinh thị ở Tứ Hồng.

Cần nói rằng, tộc Đinh thị cũng không nhỏ, ngày xưa thời thượng cổ Viêm đế Thần Nông thị, tổ tiên chính là thái công Khương Tử Nha giúp đỡ Chu triều lập quốc. Điểm này cũng có bằng chứng, từ thời con cháu của Khương Tử Nha thì bắt đầu có họ Đinh.

Có điều tính chân thực của nó thì ai biết được.

Khi Khương Tề bị Diên Tề đánh, con cháu của của Khương lão thái công cũng tan rã, cũng không biết thế nào lại có một chi đến Tứ Hồng.

Cũng chính là bộ tộc Đinh thị hiện nay

Nhân khẩu ở khu vực Tứ Hồng vốn cũng không phải rất giàu có, Đinh thị phát triển tới nay cũng được coi như là một đại gia tộc.

Một gia tộc có chín mươi sáu người ở chỗ khác thì không tính là gì nhưng tại Tứ Hồng lại được coi là lớn rồi.

Chỉ ít ở đây, không ai có thể chống lại Đinh thị

Ngọn đèn toát ra những tia sáng ảm đạm, Đinh Miễn triệu tập mọi người trong tộc lên bờ thương nghị sự tình, chính là hôm nay Đinh Tật vừa đến công sở làm việc, đi rồi không thấy về nữa nên phải thương nghị đối sách.

- Trọng thúc đang có gì lo nghĩ sao?

Một thanh niên tùy tiện nói:

- Đến ngày mai bảo người đến chỗ tên cầu quan đó làm ầm ĩ một chút, thử xem y có ngoan ngoãn thả người hay không. Chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, Trọng thúc người quá lo lắng rồi. Nếu không thì ngày mai nói mọi người của Tứ Hồng không đến làm việc. Để xem ai sốt ruột. . . Mặc kệ hắn có địa vị gì, dám bắt A Tật, đợi đến cuối cùng như thế nào thả người ra.

Mọi người nghe vậy, liên tục gât đầu biểu thị tán thành lời nói của thanh niên đó.

Thế nhưng Đinh Miễn có vẻ tâm thần không yên, nhẹ giọng nói:

- Nói thì nói vậy, nhưng ta cảm thấy cầu quan này với quan trước đây có vẻ không giống nhau.

- Trọng thúc, có gì không giống a!

Thanh niên lần thứ hai mở miệng:

- Ta đã hỏi thăm qua, tiểu tử này chẳng qua là phường bán rượu. . . chính là Đông chủ của Tứ Hoa Điều đã bỏ ra một số tiền lớn để có được chức quan này, hắn cứ làm rượu là được rồi lại còn muốn đặt chân ở Tứ Hồng ta, còn muốn chúng ta phải cúi đầu.

Là Long hấn cấp cho chúng ta quyền lực, là Hồ hấn cho chúng ta dựa vào.

Để chúng ta cẩu lên, tìm người báo cho Khí ca, dẫn người qua lấy mạng chó của hắn, nói chung, không có gì đáng để Trọng thúc lo lắng.

Người thanh niên đang tùy tiện nói những lời này, mở miệng là đánh đánh giết giết tên là Đinh

Là tộc đệ của Đinh Tật, cao bảy thước năm tấc, rất khỏe mạnh, hiện nay ở Đinh thị cũng là một người thiện chiến.

Đinh Miễn suy nghĩ kỹ càng một chút, cũng thấy có lý.

- Thật là ta đã lo lắng nhiều sao?

Hắn tự cười giễu một tiếng

- Đinh vừa nói không sai, ta không có gì phải sợ. Nếu thực sự không được, mọi người tìm cách nhờ a Khí. Bỏ một chén rượu, một miếng thịt cũng là một biện pháp nhưng tốt nhất là không phải đi đến bước này. Hôm nay vốn muốn thử một chút thủ đoạn của tên cầu quan này, không nghĩ tới hắn cứng rắn đứng độ với chúng ta.

- Ngày mai nhất định phải cho hắn nhìn rõ.

- Không sai! Không sai! để xem ngày mai hắn còn dám kiêu ngạo nữa không.

Người của Đinh thị không khỏi cười ha hả, Đinh nhất đột nhiên nói:

- Trọng thúc, người bị bắt mấy ngày trước, tính làm gì với hắn?

- Người nói tên thư sinh kia a!

Đinh Miễn suy nghĩ một chút.

- Sáng sớm mai mang đến chỗ nước sâu dìm hắn xuống, nhớ buộc thêm vài khối đá để cho chìm hắn.

Đinh Nhất nói:

- Ta làm việc, Trọng thúc yên tâm!

Nhóm người già trẻ đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy người bên ngoài gọi:

- Cháy rồi! Cháy rồi! Mau tới cứu hỏa!

Đinh Miễn nhú mày, không hài lòng nói:

- Lại không cẩn thận rồi, không phải đã nói sao, trời hanh khô phải chú ý nhiều một chút, kết quả là cần nước, ra xem có cần phải hỗ trợ gì không, ngày mai cứ làm theo những gì đã bàn bạc. Đinh Nhất, người bây giờ đi liên lạc với mọi người đi.

Đinh Nhất dạ một tiếng, cùng Đinh Miễn ra khỏi phòng.

Nhưng nhìn khắp nơi đều tối như mực, nào có cái gì cháy?

Rất nhiều người của Đinh thị đều ra khỏi phòng, mọi người nhìn xung quanh. Đinh Miễn lập tức nổi giận:

- Kẻ nào ở chỗ này kêu lung tung?

Còn chưa dứt lời, một mũi tên xé gió bay đến.

- Trọng thúc, cẩn thận!

Đinh Nhất ánh mắt tốt, phát hiện trước có điều không thích hợp. Cũng không kịp nói xong, mũi tên kia đã cắm thẳng vào giữa ngực Đinh Miễn. Mũi tên bay đến với một lực thật mạnh, cắm sâu vào tận xương cơ thể Đinh Miễn, đầu mũi sắp về phía sau.

Đuôi mũi tên màu trắng, đang đưa trong gió

Là Phi phù tiễn!

- Tộc nhân Đinh thị cấu kết với phản tặc, ý đồ tạo phản. Nay bản quan phụng mệnh khám xét, nếu có người phản kháng, đều giết không cần luận tội!

Một thân ảnh hùng tráng xuất hiện trước cửa, một tay cầm binh khí có hình thù kỳ lạ, tay kia cầm một cái khiên đồng đen nặng trĩu.

Một tên lính trong tay cầm một cây cung đi theo phía sau tráng hán.

Đinh Nhất nổi trận lôi đình:

- Cầu quan, chúng ta không tìm người phiền phức, người lại tự mình đến tìm chết? Dám xét nhà của Đinh gia.

Vừa nói, hán xoay người ngay lập tức cầm lấy một cái cào.

- Lão tử giết người tên cầu quan này!

Những thanh niên của tộc nhân Đinh gia không hẹn mà cùng cầm lấy vũ khí, nhưng hầu hết vũ khí của bọn họ chỉ là một ít nông cụ, gươm về phía cự hán.

Cự hán cười lạnh một tiếng, sừng sững đứng yên

Trong mắt hán, Đinh Nhất hay những thanh niên khác cũng vậy, chỉ là một đám thằng hề nhảy nhót mà thôi

Đúng lúc này, xa xa trên mặt sông, đột nhiên truyền đến một tiếng khóc tê tâm liệt phế. Theo ánh lửa hùng hực là một tiếng kêu thảm thiết.

Rất nhiều người vọt dừng lại trước mặt cự hán

Bọn họ dừng lại nhưng cự hán lại bắt đầu di chuyển binh khí kì dị trong tay, một thanh âm thanh u vang lên:

- Xích kỳ cửu kích

Cũng không ai thấy rõ cự hán di động như thế nào

Chỉ thấy hán vừa chuyển động, thân thể đã xuất hiện trước mặt một thanh niên, một ánh hàn quang sắc bén xẹt qua, cây gậy trong tay thanh niên kia bị chặt gãy, cả người bay ra, lồng ngực phun máu, Đinh Nhất lại càng hoảng sợ, vội vã hô to:

- Tiểu. . .

Đã chậm !

Chỉ thấy thân hình cự hán lay động, chân chạm xuống một cách ưu nhã, chín đạo hàn quang xẹt qua, chín cỗ thi thể ngã lăn trên đất. Có người bị chém vào bụng, có người lại bị chặt đứt nửa thân mình, rơi trên đất vẫn còn nhúc nhích. Còn có hai cái xác không đầu, vài người đang chạy đi chỗ khác cũng thẳng tắp ngã xuống.

Ngay trong lúc tất cả đang phát sinh, lúc cự hán dừng lại cước bộ sẽ cảm thấy hần vẫn như cũ đứng tại chỗ, tựa hồ chưa bao giờ di chuyển.

Không sai, người đó rất hung hãn, người của Đình gia cũng rất cuồng mãnh. . .

Nhưng chưa từng gặp qua thủ đoạn giết người tàn nhẫn đến như vậy.

Không ít người bị dọa sợ hãi tại chỗ, một lúc sau cùng thét lên, ném vũ khí trong tay xuống, vội quay đầu bỏ chạy, cũng không chạy được mấy bước, từ trong bóng tối bay ra vô số mũi tên nhọn, bay đến trước mặt. Kêu thảm thiết ngã vào vũng máu, trong đó có hai cô gái cũng không may mắn thoát khỏi.

Cự hán chính là Lưu Khảm

Trong mắt hần hiện lên một tia không đành lòng nhưng nháy mắt liền biến mất.

- Toàn bộ quỳ xuống, tự ý di động, chém ngay lập tức!

Đình Nhất một đôi mắt đỏ ngầu, trừng mắt nhìn Lưu Khảm, gào hét:

- Cầu quan, ta liều mạng với người! Ta liều mạng với người!

Còn chưa dứt lời, một mũi tên xé gió bay ra, xuyên qua miệng Đình Nhất, một dòng máu bắn tung ra.

Lưu Khảm tiến lên một bước, chém lấy đầu Đình Nhất.

- Nói lại một lần nữa, tất cả quỳ xuống!

Cùng lúc đó, trong bóng tối một đám quân Tần đi ra, cùng một đồng phục, gương cung, cài tên.

Tạo thành một vòng tròn vây quanh hơn hai mươi người của Đình gia. Chỉ cần có một người lộn xộn, những quân Tần này không do dự một chút bắn chết. Đối với Lưu Khảm mà nói, một hồi vừa rồi cũng không đủ mang tính khiêu chiến, chỉ động tay một lần, liền tạo thành một sự uy hiếp lớn. Người Đình gia tuy có ưu thế về nhân số, nhưng đối mặt với cự hán kia, cũng không ai dám động đậy.

Trên mặt sông, tiếng kêu cũng dần dần dừng lại.

Ba mươi chính tốt đầy kinh nghiệm chiến đấu, cùng một đám người không hề phòng bị, dân chúng tay không tác sát căn bản không thể sánh bằng.

Đốt ba chiến thuyền, giết mười mấy người, những người Đình gia trên Thuyền đang bị người của ChuLan áp giải lên bờ.

Hai gã binh lính quân Tần, kéo một thanh niên đi tới.

- A Khảm, cứu ta! cứu ta!

Thanh niên đó từ xa đã kêu lớn:

- Ta là Tào Tham, ta là lão Tào a. . .

- Tào Tham?

Lưu Khảm không khỏi ngẩn ra, đi nhanh lên phía trước, ra hiệu bảo hai tên lính buông thanh niên ra. Dưới ánh lửa, nhìn kỹ . . . thật đúng là Tào Tham. Chỉ thấy hần đầu tóc rối bù, quần áo tả tơi. Thấy Lưu Khảm một khắc đó, liền lao về phía trước.

- A Khảm, người nếu không tới, ta có thể đã mất mạng!

Lưu Khảm xoa đầu suy nghĩ hồi:

- Lão Tào, người như thế nào lại ở chỗ này? Ta đợi người liền hơn mười ngày, một mình người như thế nào tìm ta?

Tào Tham cười khổ nói:

- Ta vốn định trước tiên xem tình hình nơi này, không ngờ bị những người này bắt, giam ở trên thuyền hơn mười ngày.

- Người thật là. . .

Lưu Khám đỡ khóc đỡ cười, đưa tấm khiên đồng giao ột gã binh lính.

Lúc này, Chu Lan đi tới cười hắc hắc:

- Thương lệnh đại nhân, đều giải quyết xong rồi! Một người cũng chạy không thoát, bắt sống bốn mươi hai người.

Lưu Khám nói:

- Mang những người này trước tiên giam giữ tại binh doanh đã, làm phiền Chu đại ca phái người trông bọn họ. Đợi sáng sớm mai sẽ xử trí.

Chu Lan lên tiếng đồng ý, chỉ huy binh sĩ áp giải tù binh về quân doanh.

- A Khám, người dự định xử trí những người đó như thế nào?

Tào Tham ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

Lưu Khám trầm ngâm trong chốc lát:

- Ngày mai ta muốn nhuộm đỏ đời Tứ Hồng. . . Bằng không, sợ là khó có thể làm kinh sợ những người này.

Trên mặt Tào Tham hiện lên một vẻ không đành lòng.

Muốn khuyên bảo nhưng rõ ràng, đây cũng là cử chỉ bất đắc dĩ của Lưu Khám.

Hai người sóng vai đi đến quan phủ, gần đến nơi chợt thấy bên đường một người cưỡi ngựa như bay dừng trước mặt Lưu Khám.

- A Khám, đã xảy ra chuyện!

Lưu Khám nhú mày:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đường Lệ nói:

- Đinh Tật, tên Đinh Tật kia chạy rồi. . .

84. Chương 123: Ưu Đãi Và Hình Phạt

Lưu Khám nhìn qua rất bình tĩnh, cũng không có giận dữ như Đường Lệ tưởng tượng.

- Chạy rồi sao?

Lưu Khám thản nhiên nói:

- Chạy rồi thì thôi đi, một mình Đinh Tật bỏ chạy, cũng không có khả năng gây ra mưa to gió lớn gì.

Đường Lệ lúc này mới nhìn rõ Tào Tham đang đứng bên cạnh Lưu Khám.

Nghe Lưu Khám nói như vậy, lúc đầu Đường Lệ sửng sốt một chút, nhưng dường như hiểu được điều gì, vẻ lo nghĩ trên mặt lập tức biến mất.

- Lão Tào, người đây là có chuyện gì mà lại chật vật như vậy?

Hắn thậm chí không hỏi thêm một câu về chuyện của Đinh Tật, mà mang trọng tâm câu chuyện chuyển dời, vô cùng kinh ngạc nhìn Tào Tham.

Về mặt Tào Tham tức khắc đỏ bừng, lắp bắp hừ hai tiếng nhưng cũng không giải thích cái gì. Cũng không phải là chuyện gì quang vinh, nguyên bản muốn điều tra một chút tình huống của vùng Tứ Hồng - Lâu Đình, nhưng không nghĩ lại trở thành tù nhân, còn suýt nữa mất mạng, nói ra xấu hổ chết đi được.

Đường Lệ thay Lưu Khâm dìu Tào Tham trở về.

Lúc này vừa qua nửa đêm. Trên trời mây đen rậm rạp, có chút dấu hiệu của mưa gió.

Dân cư sống ở gần Đình gia đương nhiên cũng nghe được một tiếng động lớn cùng tiếng kêu thảm thiết. Thế nhưng không ai tới, hiện nay tình hình phức tạp, vị quan mới nhậm chức này tựa hồ so với những viên quan trước đây còn cứng rắn gấp trăm lần, không có việc thì dừng ra ngoài lại gặp họa vào thân. Nhưng ngày thứ hai, mọi người thấy nhà cửa Đình gia vắng vẻ thì sắc mặt thay đổi. Trên mặt đất còn lưu lại vết máu, trên mặt sông thỉnh thoảng còn gặp phải một vài đoạn như chân tay người. Tất cả đều cho thấy, Lâu Đình mới ngênh đón một hồi cự biến.

Giờ thìn, sấm chớp nổ vang, mưa như trút nước.

Bên bờ sông, bóng cỏ lau trắng nghiêng ngả trong mưa gió, thật là một cảnh sắc điêu tàn.

Những người muốn trở về công địa bị Chu Lan mang theo hơn mười lính Tần quân đuổi chạy tới bờ sông. Không chỉ có bọn hắn, hai trăm hộ dân Tứ Hồng, bảy trăm cư dân do Tương Cường cũng đều đi tới bờ sông. Mưa càng ngày càng lớn, sấm ngày càng rền vang, chớp xé rách trời cao, nước sông đục ngầu, cuộn cuộn rít gào. Những gì hiện ra trên mặt đất, đều khiến cho tim mọi người đập thành thịch.

Bảy mươi một người Đình gia, dưới sự áp giải của hai mươi tên lính Tần quân, từ bình doanh lần lượt đi ra.

Bị giày vò một đêm, cho dù là người có ý chí kiên cường cũng sẽ cảm thấy sợ hãi. Quân Tần không nói điều gì, cũng không ngược đãi bọn họ, thậm chí trước khi trời sáng còn sắp xếp cho họ những món điểm tâm phong phú. Trong ánh mắt hỏa đầu quân còn mang theo một tia thương hại.

- Ăn đi, ăn no rồi đi đường cho tốt.

Nghe tựa hồ như đến ngày tận thế. Lời đó đối với Đình gia, giống như là sấm sét giữa trời quang.

Đinh Miễn đã chết, Đinh Nhất cũng chết rồi. . . Người chủ sự của Đình gia hầu như chết hết. Hiện tại, đến phiên bọn họ. . . những nhân vật không đáng kể.

Cho đến lúc này, những người này mới nghĩ đến, hôm nay, thiên hạ là của Đại Tần.

Bọn họ phải đối mặt không phải là thân hào quan lại nông thôn trước đây, mà là quan viên do Đại Tần cất cử xuống. Con người lão Tần hung bạo tàn ngược có tiếng ở dân chúng sáu nước. Nghĩ đến trăm vạn dân chúng sáu nước còn bị họ tiêu diệt trong nháy mắt, ta chỉ là người tay không tác sát, không sống cho tốt, chạy đến đối kháng cái gì với quan phủ. Họ chỉ cần động một đầu ngón tay, chính mình không thể chống đỡ nổi.

Nước mưa trên gương mặt người của Đình gia chảy xuống.

Giống như là mất đi linh hồn, một đám mờ mịt không biết làm sao, thần thờ trong mưa đi tới bên bờ sông.

Lưu Khâm ngồi một cỗ lục bí khinh xa tới. Một thân áo giáp, tay cầm Vũ Sơn kiếm, lẳng lặng đứng trước mặt mọi người

Xe của hắn so sánh với xe sáu cương ngựa của quan phủ hắn hiển nhiên là không cùng một đẳng cấp. Ở nhà có một con hãn huyết bảo mã tốt nhất, Lưu Khâm đã đưa cho Quán Anh. Bốn con ngựa chạy chậm kéo một chiếc chiến xe rỉ sét từ nhà kho quan phủ đi tới.

Nhưng dù vậy, đối với bách tính phổ thông mà nói có thể tạo ra lực uy hiếp thật lớn.

Vương Tín làm lái xe cho Lưu Khâm.

Chu Lan cưỡi một chiến mã, đi tới bên cạnh xe ngựa.

- Thương lệnh đại nhân, phạm nhân đã đưa tới!

Lưu Khám gật đầu, nhìn quét bốn phía, một lát sau đột nhiên nói:

- Tương tiên sinh, hay là ngài nói rõ việc này một chút đi.

Tương Cường nở nụ cười khổ.

Lưu Khám này là quyết tâm muốn biến thành chiến xa của hắn a. . . Lòng cũng không muốn làm như vậy, thế nhưng y hiểu rõ, từ thời khắc đồng ý với Lưu Khám, đã không còn con đường khác để đi. Lưu Khám này còn ít tuổi nhưng quả nhiên thủ đoạn độc ác a.

- Các vị hương thân, hôm nay Thương Lệnh đại nhân triệu tập mọi người tại đây, chủ yếu là có hai việc.

Tương Cường đứng dưới mưa to hét lớn:

- Triều đình hạ lệnh thi công Lâu Thương, đến nay đã hai tháng, thế nhưng tiến độ quá mức chậm chạp. Thương Lệnh đại nhân đối với việc này cực kỳ bất mãn. Cuối cùng tra ra, làm ảnh hưởng đến tiến độ là do tộc nhân của Đình Miễn ở giữa xúi giục, mưu toan lừa dối, ảnh hưởng đến vận chuyển quân nhu! Mắt khác bọn họ còn âm thầm giúp đỡ phản tặc, trộm mật báo, cướp lương thực, thực là đại nghịch bất đạo.

Bên sông Tuy Thủy vô cùng vắng vẻ, chỉ có nước sông cuộn cuộn rít gào.

- Tương Cường, người chưa già. . . đừng nói hươu nói vượn. Chúng ta không có cấu kết phản tặc.

Nếu đã xé rách mặt, Tương Cường cũng không cố kỵ nữa. Cười lạnh một tiếng nói:

- Chứng cứ vô cùng xác thực, đại nhân từ trong nhà của Đình Miễn tra được chứng cứ chính xác Đình gia các người cấu kết phản tặc. Hôm nay đã trình báo huyện Phủ. Dựa theo luật Đại Tần, cấu kết phản tặc, làm liên lụy cả nhà, chém, lập tức hành quyết.

Tương Cường hét lớn câu nói cuối cùng.

Trong tiếng hét đó, ẩn chứa khoái ý không dứt.

Mặt đất chìm trong đông tố, tạo nên một vùng đáng sợ. Oán niệm bị Đình gia áp bách nhiều năm, ngày hôm nay rốt cục đã được phát tiết.

- Thương Lệnh đại nhân, xin trừng trị theo luật!

Lưu Khám mặt trầm như nước, hồi lâu, rít qua kẽ răng một chữ:

- Chuẩn!

Chu Lan lập tức không nói hai lời, phát tay ra hiệu. Mười tên lính Tần kéo mười người của Đình gia đi về phía bờ sông, ấn trên mặt đất, giơ tay chém xuống.

Kiểm đã chém xuống!

Mười chiếc đầu người máu chảy đầm đìa nằm trong bùn lầy. Máu phun ra nhuộm đỏ cả cỏ lau màu trắng.

- Đại nhân, ta không phải là người của Đình gia, ta không phải là người của Đình gia. . . ta chỉ là người ở rể. Ta không họ Đình, trong việc này không có chuyện của ta.

Hai gã nam tử nghe cổ la lên, hi vọng Lưu Khám có thể nghe được.

- Người ở rể?

Lưu Khám gật đầu:

- Người ở rể thì không ở trong tộc, tội chết có thể tha, khó tránh khỏi mang vạ. . . Tạm dẫn đi chờ xử lý sau. Những người còn lại kể tục.

Hai gã quân Tần như lang như hổ lôi hai nam tử đi ra. Lại một người Đình thị bị một nhóm Tần quân kéo đến bờ sông. Có đi đâu, sẽ có tiếp theo. . . Gặp được một đường sinh cơ, lại có mấy người cao giọng gọi, nỗ lực phải sạch quan hệ với Đình gia.

Tần quân lần thứ hai kéo những người đó đi ra, tiếp tục hành hình.

Trong thời gian nháy mắt, bốn mươi đầu người rơi xuống đất, có mười tám người đi ra tỏ rõ không quan hệ với Đinh gia.

Cổ lau nghiêng ngả, đã nhuộm máu đỏ một mảnh. Nước mưa xối xuống cũng không tiêu hết được vết máu trên cây cỏ. Lưu Khám nhìn mười tám người này liếc mắt, ngoắc tay bảo Chu Lan đi tới, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói nhỏ hai câu. Chu Lan gật đầu, làm mười tám người tiến lại, ra lệnh cho Tần quân đưa kiểm giao cho bọn chúng.

- Đại nhân cho các người cơ hội chứng minh sự trong sạch của chính mình. Người của Đinh thị vẫn còn mười ba người, qua giết bọn họ là có thể giữ được mạng sống.

Mọi người bao gồm cả Tương Cường, tức khắc hít một ngụm khí lạnh.

Vị Thương Lệnh đại nhân này quả nhiên là tàn nhẫn a. Lại có thể nghĩ ra phương pháp đó. . .

Lưu Khám không hề để ý đến động tĩnh trên pháp trường, lạnh lạnh nói:

- Tất cả mọi người nghe rõ ràng cho ta, khởi công xây dựng Lâu Thương, là việc trọng đại. Vào đầu mùa xuân, nhất định phải xây dựng hoàn thành kho lương trước. Còn có nhà dân nữa. Ta mặc kệ các người có thể làm được hay không. Ta chỉ muốn nói, các người phải làm được. Nếu đến thời hạn mà không thể hoàn thành, Đinh gia chính là vết xe đổ. Ta không quan tâm mỗi hộ bao nhiêu đàn ông đi làm, ta chỉ nhìn kết quả.

Có điều, trong lúc làm chinh dịch, không cần chuẩn bị lương thực, thống nhất do công sở sắp xếp.

Mặt khác, mỗi hộ tăng một chinh dịch, được tăng một học hạt kê tinh. Nói cách khác, các người đi hai người, là có thể được hai học hạt kê tinh, đi ba người, được ba học hạt kê tinh. Lấy ngày cuối năm làm giới hạn, sớm mỗi một ngày, mỗi hộ được thưởng một đấu hạt kê tinh, các người suy nghĩ đi.

Hạt kê tinh, đó là lương thực của tầng lớp thượng đẳng. Cư dân Tứ Hồng, đừng nói là ăn, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua.

Nghe được lời Lưu Khám nói, sau một lát yên lặng, đột nhiên phát ra một hồi tiếng hoan hô.

Mà Lưu Khám nhẹ nhàng gật đầu: thủ đoạn cà rốt và cây gậy quả nhiên là chính xác. Giết Đinh tộc lập uy, lấy khen thưởng để dụ người.

Kể từ đó, sự nhiệt tình của những người này sẽ được đề cao rất nhiều.

- Tín, chúng ta trở về đi!

Lưu Khám dứt lời, lại phân phó Chu Lan:

- Chu đại ca, mười tám người này tạm thời ở lại trong binh doanh, sắp đặt người giam giữ. Để bọn họ làm lao động cưỡng bức trước. Chờ chuyện này đi qua, đem bọn họ sang huyện Từ. . . chắc chắn Doanh Tráng đại nhân hẳn là có hứng thú.

Chu Lan gật đầu, miệng đáp một tiếng:

- Vâng!

Mưa càng rơi càng lớn, trên quả đồi ở bờ sông bên kia, một hán tử trắng kiện đứng trong bùn lầy, hai mắt sung huyết, nhìn về phía pháp trường, hàm răng nghiến lên từng tiếng, móng tay đâm vào trong thịt, máu từ lòng bàn tay từng giọt, từng giọt rơi xuống.

- Lưu Khám, cầu quan!

Ta và người thế không đội trời chung.

Tráng hán nghiến răng nghiến lợi nhìn khinh xa đang đi trong mưa, trong lòng âm thầm thề.

Người này, chính là Đinh Tật.

Giờ hơi hôm qua, Đinh Tật nhân lúc quan thự sơ hở đã chạy trốn ra khỏi nhà giam. Muôn suốt đêm chạy về nhà, đem tình huống thông báo cho tộc lão. Nhưng không nghĩ tới, chính là nhìn thấy Chu Lan mang theo người áp giải tộc nhân đi binh doanh. Đinh Tật ý thức được sự tình không ổn, suốt đêm qua ẩn nấp ở sông.

Vốn muốn xem tình huống rồi nói, lại không nghĩ rằng Lưu Khảm dĩ nhiên ở ngày thứ hai động thủ giết người.

Toàn tộc Đinh gia hơn bảy mươi người, ngoại trừ mười tám kẻ phản bội, không một người may mắn sống sót, còn có cả vợ con của Đinh Tật.

- Ta muốn báo thù, ta nhất định phải báo thù!

Đinh Tật từ trên đồi đi xuống, nằm ngửa mặt lên trời, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

- Nhưng hắn là quan, ta làm thế nào đối phó hắn. . . Không đúng, ta không đối phó được hắn, nhưng huynh trưởng ta có thể giết hắn! Không sai, ta đi tìm huynh trưởng, xin y dẫn người giết chết tên cầu quan này. Với thể lực của huynh trưởng, giết một tên cầu quan, sẽ không phí chút hơi sức đi. . .

Nghĩ tới đây, Đinh Tật đột nhiên sinh ra sức mạnh.

Xoay người đứng lên. lão đảo cát bước, rất nhanh biến mất trong màn mưa.

- Cầu quan, chờ lúc ta trở lại, nhất định phải đem người băm thây vạn đoạn!

85. Chương 124: Tâm Tư Của Lưu Khảm (1)

- Lão Đường, A Khảm làm thế, đến tột cùng là muốn làm gì?

Bên ngoài, mưa ào ào rơi xuống. Mưa cả một ngày, toàn thế giới bao phủ trong một màn thủy sắc, làm có chút không nhìn rõ.

Ngồi trong sương phòng, đã thay y phục, Tào Tham đã chỉnh đốn lại tinh thần, ôm cánh tay, lẳng lặng nhìn cái chậu gốm đặt ở trên bếp lò. Hơi nước mù mịt, còn pha trộn một cỗ hương rượu. Đường Lệ dùng một cái kẹp đặc chế, nhắc bầu rượu ở trong chậu gốm ra, rót vào hai cái chén, sau đó từ bát hoa quả bên cạnh lấy một quả anh đào, bỏ vào chén của mình, vui vẻ nhấp một ngụm.

Càng ngày càng thoải mái rồi!

Nghĩ tới phụ tới nay, ở quý phủ tại An Lăng Quân, cũng chưa có cuộc sống thoải mái như vậy.

- A Khảm muốn làm cái gì? Lão Tào, người nói lời này là có ý gì?

Trong lò, lửa rất lớn, cả phòng đều ấm áp. Khuôn mặt Tào Tham đỏ bừng có vẻ ngà ngà say.

- Người thật coi ta là kẻ ngu si à. Đang yên lành lại giết nhiều người như vậy, đem toàn bộ tộc nhân Đinh thị giết sạch, nếu nói chỉ là vì hoàn cảnh bức bách, ta không tin. A Khảm này cũng không phải là người có chừng mực. Ta cảm giác hắn làm như vậy, nhất định có cách nghĩ khác.

- Cách nghĩ?

Đường Lệ mỉm cười, lười nhác tựa vào tường. Ngẩng đầu nhìn mưa theo mái hiên rơi xuống, nhẹ giọng nói:

- Ai có thể có cách nghĩ khác? Có người muốn thăng quan phát tài, có người muốn báo thù rửa hận. Suy nghĩ của A Khảm, chỉ sợ có hắn là rõ ràng nhất.

Báo thù rửa hận?

Tào Tham ngẩn ra một lát, gật đầu chợt có chút hiểu ra.

- Nếu thực sự có thể như vậy, ngược lại cũng là một chuyện tốt.

- Chính xác là một chuyện tốt. . . Nhưng từ khi đó, sợ là A Khảm cũng kết thù với nhiều người rồi! Cũng không biết là tốt hay là xấu?

Tào Tham nhíu mày:

- Rất nhiều cừu nhân? Có ý gì?

Đường Lệ nở nụ cười:

- Một gia tộc ít hơn trăm người, trước mặt quan phủ cũng dám không kiêng nể gì cả; một tên đạo phỉ nhỏ nhố cũng dám xưng là Tuy Thủy Tam hại, thậm chí liên thủ với một ngàn năm trăm chính tốt địa doanh đều không làm gì được? Phương diện này cũng không đơn giản như vậy.

- Doanh Tráng, người này ta không biết!

Nhưng tướng lĩnh từ trong đại doanh Lam Điền đi ra lại không giỏi thủy chiến, đối với khu vực Tứ Hồng không hiểu nhiều lắm. Nhưng đối phó với một đám cường đạo xuất thân chân đất lại thực sự khó khăn như vậy sao? Ta không tin! Phương diện này nhất định còn có vấn đề khác tồn tại.

- Người là nói. . .

Tào Tham trong lòng lộp bộp một chút, ngay tức khắc cảm giác say hoàn toàn biến mất.

Đường Lệ gật đầu:

- Ta đã nhìn ra, Khoái Triệt đã nhìn ra, nói vậy A Khảm cũng nhìn ra vấn đề gì đó. Lão Tào, người chờ xem, lúc này những người phải rơi đầu ở Tứ Hồng, tuyệt đối không ít! A Khảm nói qua: "Nhất tướng công thành vạn cốt khô", ngược lại cũng thực sự là thỏa đáng.

- Nhất tướng công thành vạn cốt khô?

Tào Tham yên lặng suy ngẫm những lời này một chút, không tìm được cũng chấp nhận.

Mưa ngoài phòng, càng rơi càng lớn.

Ban đêm, bình an

Vào giờ dần, mưa rốt cục ngừng lại.

Khi mặt trời hiện ra từ chân trời phía đông, muôn ngàn ánh sáng chiếu khắp mặt đất, thật là một ngày đẹp trời hiếm hoi của mùa đông.

Ngày hôm trước đã chết nhiều người như vậy, tựa hồ đối với dân cư vùng này cũng không có ảnh hưởng gì.

A, cũng không phải không có ảnh hưởng nào. . . Sáng ngày mới, ba bốn trăm người tụ tập trước cửa quan thự, chờ đợi được phân công việc.

Đường Lệ rốt cục có thể từ trong đám lộn xộn thoát ra, ung dung nhìn Tào Tham đang bận rộn với đám đông trước cửa quan thự. Từ trong lòng cảm thấy một loại hạnh phúc. Tào Tham ghi tên từng nhà, nhà nào làm được bao nhiêu điểm công, ngày hôm nay phải phát bao nhiêu thực phẩm, tiến hành đầu vào đấy. Ba bốn trăm người rất nhanh đều nhận được nhiệm vụ của mình, thậm chí không cần người đốc thúc, tự động đi tới công địa làm việc.

Ngày mùa đã kết thúc, lúc này đang là những ngày nhàn hạ nhất trong năm.

Có việc làm, còn có thể mang lương thực về. Mọi người tự nhiên cũng nhiệt tình. Đường nhiên cũng có người còn mang thái độ hoài nghi đối với lời nói của Lưu Khảm.

Nhưng khi thấy được thù lao, mỗi người mang về một học hạt kê tinh mang về, người đến xem náo nhiệt cũng thấy động lòng.

Vì vậy ở ngày thứ hai, càng nhiều người tới chờ trước cửa quan thự, chờ được phát công việc. Thậm chí có một vài người không ở Lâu Đình cũng tới hỏi:

- Nếu như chúng ta cũng tới hỗ trợ làm việc, đại nhân có phát lương thực này cho chúng ta hay không? Cũng giống như người Lâu Đình hay không?

Đường nhiên câu trả lời đủ để bọn họ thỏa mãn.

Trình Mạc phụng mệnh đi tới Huyện Bái, xin Thảm Thực Kỳ phát ra năm trăm thạch hạt kê tinh. Mang theo một xe lương tiến về binh doanh, chất đống tại giữa bãi đất trống thì tinh thần của mọi người lại càng cao hơn. Điều này đối với Lưu Khảm mà nói cũng không phải là chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng trong mắt dân chúng, vị quan mới nhậm chức này, năng lực là không giống trước a.

Phải biết rằng, lương thực của Đại Tần trên cơ bản là do quốc gia thống nhất phân phối, cực ít cho phép dân gian tự mình buôn bán, kể cả là huyện lệnh huyện trưởng, thoảng cái muốn phân phối ra năm trăm thạch lương thực, cũng không phải là một chuyện dễ dàng. . . Cái này, tuyệt đối là tác phẩm của một người.

Thoảng cái đã qua hai mươi ngày.

Hơn mười kho lúa đột ngột từ mặt đất mọc lên trên một bãi đất trống, cực kỳ bắt mắt.

Dưới gò đồi, một loạt nhà dân, cũng bắt đầu hình thành. Xem chừng trong thời gian nữa là có thể làm xong và đi vào sử dụng.

Vương Tín hết sức phấn khởi, vội vàng tìm xe ngựa, lôi lê Lưu Khảm tuần tra công địa.

Đường Lệ cùng Tào Tham thì lại đứng bên cạnh Lưu Khảm, nhìn công địa khí thế ngất trời, không khỏi liên tục gật đầu.

- Lợi ích!

Lưu Khảm chỉ vào những người đang làm việc trên công địa, trầm giọng nói:

- Tâm trục lợi, con người đều có, chỉ khác nhau ở chỗ muốn lợi ích lớn hay nhỏ mà thôi. Những người ở trên cao, thường theo đuổi những lợi ích thật lớn, khó có thể làm bọn họ động tâm; thế nhưng đối với những người dân bôn ba vì một đấu lương thực, một chút lợi ích là có thể làm cho bọn họ điên cuồng. Một hạt kê tinh, đối với người ta mà nói, thì tính là gì?

Thế nhưng đối với bọn họ mà nói, chính là đại biểu cho ăn no bụng, thậm chí là sống rất tốt.

Khi thỏa mãn bọn họ điều gì đó, bọn họ sẽ nguyện ý đi theo ta, nghe theo ta nói, không bao giờ. . . phân ra cái gì người Sở, người Tần nữa.

Chỉ cần ta có thể không chặt đứt cuộc sống tốt đẹp của bọn họ. Hắc hắc, kẻ ngu si mới muốn đổi nghịch với ta.

Tuy nhiên, cần mất chút thời gian. . . cải cách chính trị đến nay đã hai trăm năm mới có cường Tần quật khởi. Ta cũng không biết ta còn có bao nhiêu thời gian đây?

Thanh âm của câu nói cuối cùng rất nhỏ, chỉ có Lưu Khảm mới có thể nghe được.

Đường Lệ và Tào Tham cũng không nghe rõ ràng, nhưng lời bàn của Lưu Khảm về lợi ích lại làm cho bọn họ cảm thấy một tia khiếp sợ.

Thế nên bọn họ cũng không chú ý tới câu nói cuối cùng của Lưu Khảm.

- Đúng rồi, A Khảm!

Tào Tham đột nhiên nhớ tới cái gì, nhẹ giọng nói:

- Người lần này thoảng cái điều tới năm trăm thạch lương thực. Vì sao không thấy cấp trên có phản ứng gì? Hay là người tự mang lúa từ kho nhà mình tới, nhưng động tác lớn như vậy, khẳng định sẽ bị để ý tới.

86. Chương 125: Tâm Tư Của Lưu Khảm (5)

Lưu Khảm phục hồi tinh thần, vỗ vỗ đầu Vương Tín.

- Tín, chúng ta trở về đi. . . Bài học ngày hôm nay của người còn chưa có làm đâu.

Vương Tín mỗi ngày đều phải làm rất nhiều bài tập, ngoại trừ luyện võ ở ngoài. Vương Cơ còn bắt y học chữ. Chỉ tiếc Vương Tín trời sinh không thích đọc sách. Mất sức của chín trâu hai hổ mới biết được tên mình viết như thế nào. Thế nên tâm trạng của Trình Mạc khi dạy cậu học chữ cũng rất thấp. Cũng may, Trình Mạc có một tính cách kiên trì, càng là thất bại, lão lại càng mạnh hơn, mỗi ngày đúng giờ lại chờ ở nhà.

Vừa nghe thấy hai chữ bài tập, Vương Tín lại cảm thấy nhức đầu. xem tại

- Cự bá cũng không biết chữ, y có thể không học, ta vì sao phải học?

Cự bá mà Vương Tín nói chính là Lưu Cự. Đến giờ, ngay cả chính tên mình còn không biết viết, hoàn toàn vô vọng.

Lưu Khám vỗ vỗ đầu Vương Tín:

- Cự bá lớn tuổi, Tín tuổi còn nhỏ. Không biết vài chữ, tương lai sẽ thiệt thòi lớn.

- Ta không thích học chữ, ta thích luyện võ. Còn có thích nghe chủ nhân người kể chuyện xưa. . . chính là cái chuyện về Tôn Ngộ Không.

- A, vậy người càng phải học thật tốt, sau này ta sẽ càng kể nhiều chuyện cho người.

Hai người này, người một lời, ta một câu, trực tiếp mang vấn đề của Tào Tham chuyển hướng. Xe ngựa dừng trước cửa quan thự, Lưu Khám mang theo Đường Lệ cùng Tào Tham đi vào thư phòng của hắn, sau đó phân phó nói:

- Đạo Tử, đi mang vật kia đến cho ta, ta có chuyện muốn bàn bạc.

Trần Đạo Tử bây giờ đã thành tùy tùng của Lưu Khám.

Nghe vậy, lập tức lên tiếng trả lời đi lấy

Lưu Khám nói:

- Kho lương tuy rằng xây xong, nhưng đó chỉ là một sự mở đầu. Lâu Thương gồm bốn quận Tứ Thủy, Cửu Giang, Đông Hải, và Nghiêm Lăng, là nơi trung chuyển lớn, phòng ngự cũng vô cùng quan trọng. Theo quận thủ đại nhân phân phó, toàn bộ Lâu Thương tổng cộng phải xây dựng bốn mươi chín kho lương.

Nói cách khác, lương thực đến Tứ Thủy, Đông Hải, trước khi đến Hoài Thủy, đều phải ở chỗ chúng ta tiến hành phân phối

Một khi có chuyện gì phát sinh, ở đây sẽ trở thành trọng điểm công kích. Cho nên song song với việc xây dựng kho lương, chúng ta phải bắt tay vào làm việc khác. Đợi đến sang xuân, ta chuẩn bị trưng tập lao dịch, xây dựng tường thành ở Lâu Đình, các người thấy thế nào?

Đường Lệ cùng Tào Tham nhìn nhau, gật đầu biểu thị tán thành.

Tuy rằng không rõ lời của Lưu Khám là một ngày sẽ xảy ra chuyện gì, đến tột cùng là chuyện gì, nhưng làm tốt việc phòng bị, tóm lại chính là một việc tốt. Bằng không, bốn mươi chín tòa kho lương, chỉ bằng vào mấy trăm lính tốt trông coi, chỉ sợ cũng khó chú ý hết được. Dù sao, vùng Tứ Hồng này cũng không phải là một nơi yên tĩnh. . . chí ít, trong vòng mười đến hai mươi năm, không có khả năng yên ổn.

Lúc này, Trần Đạo Tử đã trở về.

Phía sau còn dẫn theo bốn mươi gã Tần quân, khênh một vật nặng đi vào thư phòng.

- Đạo Tử, ở bên ngoài canh giúp ta.

- Vâng!

Trần Đạo Tử lên tiếng, mang theo Tần quân ra khỏi thư phòng, tiện tay đóng cửa lại. Lưu Khám đi tới trước mặt tấm vải đen trong thư phòng, chợt xúc lên. Phía dưới miếng vải đen là mô hình một tòa thành to khoảng hai thước vuông, cao hơn nửa người, hiện ra trước mặt Đường Lệ và Tào Tham.

- Mấy ngày nay, ta đã cân nhắc khởi công xây dựng Lâu Thương Trần như thế nào.

Không cần lo lắng, cái mô hình này không có khả năng truyền ra ngoài. Ta cho hơn mười người công tượng, phân biệt chế tạo từng bộ phận, sau đó dùng ba ngày tự mình lắp ghép ra nó. Lão Đường, lão Tào. . . Đây là Lâu Thương Trấn trong lòng ta, các người nghĩ sao?

Tào Tham như thế, Đường Lệ cũng vậy, lúc nhìn thấy mô hình, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Không vì cái gì khác, mô hình tòa thành trì mà Lưu Khảm cho bọn họ xem, làm cho Đường Lệ cùng Tào Tham được mở mắt. Nói đây là một tòa thành trì, còn không bằng nói đây là một tòa thành lũy kiên cố. Theo sự quy hoạch của Lưu Khảm, phía trong và phía ngoài Lâu Thương Trấn phân thành hai bộ phận.

Cao Cương dựa vào Tuy Thủy, vừa đứng từ Tuy Thủy có một khúc sông rất khó cập bến.

Ở giữa sườn đồi xây tường thành, hình thành trung tâm của Lâu Thương Trấn. Đây cũng là nội thành của Lâu Thương Trấn, cao khoảng trên dưới ba trượng.

Phía dưới Cao Cương, là bộ phận ngoại thành của Lâu Thương Trấn, cũng là chỗ người dân ở.

Đem tường thành phía trên Cao Cương kéo dài, thành cao hơn bốn trượng. Toàn bộ Lâu Thương Trấn, chỉ có một cửa ra vào, quay mặt về phía đông.

Từ Tuy Thủy, mở ra một con kênh, hình thành một con hào sâu hơn hai trượng bảo vệ thành. Xây tường Dương Mã ở bờ sông, lấy cầu treo nối với sông bảo vệ thành.

Phía sau tường Dương Mã, chính là lầu cổng thành. Xây các đài quan sát dịch cùng công sự trên mặt thành, hai tòa Ứng thành ngoài tròn, trong vuông hình thành hai đạo hệ thống phòng ngự.

Toàn bộ tòa thành, áp dụng kết quả lắng bảo, đặc biệt gia tăng lực sát thương của mặt bên các bức tường thành. Ở trong góc chết của mặt bên, bố trí các xe đá chờ công kích các vũ khí đường dài. Mặc dù đối thủ cũng có vũ khí đường dài giống mình, cũng không cách nào đánh được đến xe đá ở trong thành.

Đây là ở kiếp trước, Lưu Khảm nhìn thấy hệ thống phòng ngự của thành trấn ở trong một quyển tạp chí quân sự.

Tổng thể mà nói, so với hệ thống phòng ngự ở thời đại này, đã muốn tiên tiến hơn gần nghìn năm.

Đường Lệ cùng Tào Tham vòng vo vài vòng quanh mô hình, Tào Tham đột nhiên đưa ra một vấn đề rất sâu sắc:

- A Khảm, mặc dù có thể xây dựng nên tòa thành có hình dạng như thế này, thế nhưng nguyên liệu để xây dựng bức tường này, lấy cái gì làm chính? với chất đất của Tứ Hồng, sợ là rất khó. . .
- Đúng vậy, đất của Tứ Hồng hơi mềm, dù có thể xây nên, sợ là khó có thể đạt được yêu cầu đi.

Lưu Khảm cười nói:

- Ta đương nhiên suy nghĩ qua vấn đề này, đồng thời đã thí nghiệm thực tế rồi. Chất đất ở Tứ Hồng, chính xác tồn tại vấn đề như vậy. Mà xây bằng đá tảng, hiển nhiên công trình lớn quá mức, cũng không dễ hoàn thành. Ta nghĩ ra một biện pháp, chúng ta có thể dùng chưng thổ pháp để xây thành.
- Chưng thổ pháp?

Đường Lệ cùng Tào Tham đều nghi hoặc không giải thích được. Cái này đối với bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là một danh từ xa lạ.

Lưu Khảm giải thích nói:

- Chưng thổ pháp chính là dùng vôi, đất sét cùng với nước gạo nếp trộn lên, sau khi trộn đều bắt đầu xây, có thể làm cho các bức tường cứng không thể đánh vỡ. . . Cái này cũng là trước kia ta đi qua Cự Lộc thì thấy có người dùng phương pháp đó. Đất sét đối với chúng ta mà nói, không thành vấn đề. Chất đất của Tứ Hồng chính là như thế. Về phần vôi trắng, cũng không khó tìm, gạo nếp là khó nhất, không có nhiều.

Nếu dùng cách này, nhiều nhất ba năm có thể xây thành.

Đường Lệ suy nghĩ một chút:

- Nếu như biện pháp này thực sự không được, ta thật ra không có ý kiến. Nhưng là người xây dựng tường thành, còn phải xin chỉ thị của quận thủ.

Lưu Khám gật đầu nói:

- Đợi đến lúc xuân sang, ta sẽ xin chỉ thị.

- Như vậy thì tốt!

Đường Lệ, Tào Tham cùng Lưu Khám bàn bạc chỉ chốc lát, sau khi xác định một số việc, đứng dậy cáo từ.

Song vừa ra khỏi cửa phòng, Đường Lệ đột nhiên nói:

- A Khám, thời gian này sao không thấy lão Khoái? Chẳng lẽ là có công việc?

Lưu Khám lúc đầu ngẩn ra, rồi chợt cười thần bí:

- Lão Khoái sao, đương nhiên là đi làm việc nên làm rồi.

87. Chương 126: Đồng Huyện Trưởng

Trong nháy mắt đã bước vào tháng mười hai.

Lúc này, công nhân đến Lâu Đình xây kho lương càng ngày càng nhiều, đã gần đến bảy trăm người. Trong đó, có khoảng chừng hơn ba trăm người là cư dân bản địa của Lâu Đình.

Còn lại tất cả đều đến từ các vùng bên cạnh, làm cho Lâu Đình thoáng cái náo nhiệt hẳn lên.

Ai đến Lưu Khám cũng không cự tuyệt, chỉ cần người đã đến rồi, có thể ở đây làm việc. . . kê, ngô được phát bằng người bản địa, mỗi người một hộ.

Không thể không nói, chính những người từ bên ngoài đến, đã làm cho tốc độ xây dựng kho lương nhanh hơn rất nhiều.

Thế nhưng Tào Tham cũng không an tâm lắm. Không chỉ có y, ở đây, trong những người làm công đến từ ngoài Lâu Đình, có không ít người tướng mạo hung ác. Lại có vài người, vừa nhìn đã thấy không có lai lịch tốt. Do đến từ chỗ y, cho nên mới tập trung ở tại khu nhà ở vừa mới xây xong.

- Lão Đường, cứ nhận người như thế này, ta thấy sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nghĩ bụng, Tào Tham không nhin được tổ khổ cùng Đường Lệ:

- Những người này lai lịch bất minh, chúng ta không có cách nào kiểm chứng. Nếu đúng là có dụng ý khác. . .

Đường Lệ không đợi y nói xong, cắt đứt lời than phiền của y:

- Lão Tào, A Khám không ngốc!

Lưu Khám không ngốc, Tào Tham cũng không ngốc

Có đôi khi, chỉ cần một câu nói, cũng đủ để thuyết minh rõ ràng.

Đúng vậy, A Khám tiểu tử này không ngốc. . . Mỗi ngày đều đến công địa tuần tra, làm sao có thể không nhìn ra vấn đề ở mặt này đâu?

Chính mình có thể nhìn ra được, nói vậy hẳn cũng biết.

Sở dĩ đến bây giờ cũng không hé răng, chắc là đã có tính toán.

Nhưng là trong hồ lô của Lưu Khám, đến tột cùng là bán thuốc gì? E là ngoại trừ Đường Lệ, toàn bộ những người ở quan thự, đều không biết rõ ràng.

Còn có Khoái Triệt kia, đến nay còn không thấy bóng dáng, lại làm ra cái trò gì đây?

Trong lòng Tào Tham nghi hoặc không giải thích được, nhưng nhin xuống tò mò, không có truy hỏi đến cùng.

Vả lại, y chỉ là một người làm công. Nếu Lưu Khảm có sắp xếp, làm thuộc hạ, nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi chính là không hỏi vẫn tốt nhất.

Chẳng qua, y lằng lằng đem một vài người y cho là có vấn đề, liệt ra một danh sách.

Trong đó có một người thú vị nhất. Là một người ở Nghiễm Lăng, tên là Thiệu Bình, nhưng là dùng khẩu âm nước Sở phát âm, cũng rất dễ nghe thành Triệu Bình.

Người này, cũng không phải là người có thể lực tốt.

Da mặt trắng nõn, thân thể mảnh khảnh, còn có đôi tay kia, bảo dưỡng vô cùng tốt. Nhưng hết lần này tới lần khác lại giả dạng thành một người thô kệch, xen lẫn trong những người làm công. Khi rảnh rỗi, thì đi lại xung quanh quan thự, có lúc còn cùng vài người tụ tập một chỗ thì thâm với nhau.

Người này thực sự là kẻ ngốc hay sao?

Tào Tham cố ý tăng lượng công việc giao cho Thiệu Bình.

Nhưng kỳ quái chính là, một người yếu đuối như thế, mỗi lần đều có thể hoàn thành việc của y.

Điều này càng làm cho Tào Tham nâng lên chú ý đối với y. Lai lịch của người kia, tuyệt đối không đơn giản, thậm chí khả năng chính là một đầu mục.

Lúc mang tình huống này lên trình báo cho Lưu Khảm, Lưu Khảm chỉ nói đã biết, rồi lại không thêm đề ý đến việc này.

Thực sự đã định liệu trước?

Hay căn bản không có đề trong lòng?

Tào Tham không khỏi cảm thấy một tia sợ hãi. Nhưng hết lần này đến lần khác lại không có cách nào nói rõ, không thể làm gì khác hơn là ở chỗ tối, càng tăng thêm lưu ý đối với Thiệu Bình.

Thoáng cái đã hơn mười ngày.

Phương Bắc lúc này đã rơi vài trận tuyết lớn. Có người nói, đại tướng quân Vương Bôn đóng giữ ở quận Giao Đông cũng bị bệnh, phải trở về Hàm Dương.

Kỳ thực, từ lúc vào hè, thân thể của Vương Bôn không tốt lắm.

Cố gắng cùng hoàng đế đi tuần thú xong. Sau khi vào đông, đã bệnh không dậy nổi. Vương Bôn vừa đi, khiến cho chỗ Tề Lô tạm thời rơi vào tình trạng rối loạn. Vẫn may là các quan viên ở đây đều rất tận trách, cẩn thận làm việc, ngược lại cũng không có vấn đề gì lớn.

Tới giữa tháng mười hai, kho lương gần xây xong, cũng tiến hành đến giai đoạn cuối.

Một ngày này, Lưu Khảm đang ở quan thự cùng mọi người bàn bạc công việc, đột nhiên có người báo lại, nói là huyện trưởng Đồng Huyện phái người áp tải đồ quân nhu, lương thảo đến Lâu thương. Quan viên áp tải lương thảo còn yêu cầu Lưu Khảm lập tức phái người kiểm kê, thu nhận. Nghe nói có chuyện rắc rối, tựa hồ vô cùng khẩn cấp.

Chu Xương vô cùng kinh ngạc nói:

- Chưa nhận được mệnh lệnh của quận thủ đại nhân nói bắt đầu dùng kho lương, như thế nào đồ quân nhu lại đưa đến sớm vậy?

Chu Xương không khỏi cảm thấy kì quái, Tào Tham, Trình Mạc cũng như vậy, có chút không giải thích được. Nói đúng ra, Đồng Huyện Trưởng đưa tới đồ quân nhu, lương thảo, chỉ ít nên nói sớm một chút. Mà bên Lưu Khảm thậm chí một chút tin tức cũng không có. Có phải hay không quá gấp gáp rồi?

Lưu Khảm ngẩng đầu, cùng Đường Lệ nhìn nhau. Trên mặt hai người hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Đẩy án thư ra, Lưu Khảm đứng lên nói:

- Lão Tào, Lão Chu, các người theo ta đi qua xem đi. . . Nói không chừng lại là một phiên phúc.

Chu Xương và Tào Tham đều là những người tinh thông.

Cho nên đó là lý do Lưu Khảm lại bảo hai người đó mà không bảo Đường Lệ đi theo.

Ba người ra khỏi quan thự, cưỡi ngựa thẳng đến kho lương. Từ xa, đã thấy đã thấy khoảng chừng trên dưới bảy tám mươi chiếc xe trâu, dừng ở dưới Cao Cương. Dẫn đầu là một quan viên, lúc nhìn thấy Lưu Khảm, khóe miệng hơi nhếch lên, mi mắt sụp xuống, cũng không nói gì.

- Hạ quan Lưu Khảm, xin hỏi. . .

- Bản quan phụng mệnh của Đồng Huyện huyện thừa, Huyện Trưởng đại nhân, áp tải đồ quân nhu, lương thực đến kho lương. Người là Lưu Khảm? Nhanh chóng kiểm kê một chút đi.

Huyện thừa lão gia này rất kiêu căng, một bộ dáng đáp ăn trên ngồi trước.

Bên cạnh có Tá Sử cầm một quyển danh sách đi lên, hai tay trình trước mặt Lưu Khảm.

Mở ra hòm gỗ, Lưu Khảm không khỏi hơi nhú mào:

- Đại nhân, hạ quan vẫn chưa nhận được mệnh lệnh bắt đầu dùng kho lương. Huyện đại nhân lúc này mang đồ quân nhu đến đây, nhưng lại có rất nhiều binh khí, khôi giáp, sợ là không tốt lắm đâu. Hơn nữa, Huyện Trưởng cũng không có thông báo a.

- Nói nhảm, Huyện đại nhân làm việc, chẳng lẽ lại còn phải thông báo cho các người sao? Đừng quên, kho lương của người là ở Đồng huyện của ta. Tuy rằng triều đình chưa từng hạ lệnh bắt đầu dùng, nhưng hiện tại Huyện đại nhân cần sử dụng, chẳng lẽ còn phải được người đồng ý? Mau mau thu nhận, đừng trì hoãn.

Sắc mặt Lưu Khảm tức khắc thay đổi.

Một tên huyện lệnh nho nhỏ, luận chức quan cũng chỉ đồng cấp với Lưu Khảm.

Hít sâu một hơi, Lưu Khảm lần thứ hai nhìn lướt qua danh sách, nhú mào.

- Năm nghìn thạch kê thô, hai nghìn chiếc áo giáp, bảy mươi nghìn mũi tên. . .

Viên Tá Sử kia tiến lên hạ giọng nói:

- Những cái này đều là đồ quân nhu để sang năm vận chuyển tới Bách Việt. Đạo này nhà kho ở Huyện thành hơi chật chội, vì vậy mang tới để ở nơi này. Lưu Thương Lệnh, nhanh kiểm kê thu nhận đi. Chuyện này là do đích thân Huyện trưởng hạ lệnh, người không nhận, chúng ta không dễ làm a.

- Như vậy a. . .

Lưu Khảm suy nghĩ một chút, hơi bối rối gật đầu đáp ứng:

- Đã như vậy, ta đây nhận lấy trước. Nhưng là ta sẽ lập tức thông bẩm quận thủ đại nhân, nếu là quận thủ không đồng ý bắt đầu dùng kho lương, đến lúc đó, làm phiền các người mang những đồ này trở lại. Loại sự tình này, thứ lỗi ta không đảm đương nổi.

- Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên!

Tá Sử nói xong, áp giải quân nhu vận chuyển vào kho. Lưu Khảm phái Chu Xương và Tào Tham hai người hiệp trợ, ở một bên kiểm kê lên.

Hắn cũng không có để ý đến vị Huyện thừa ăn trên ngồi trước kia, mang theo người rời đi.

- Đúng rồi, còn có một việc. . .

Huyện thừa đột nhiên gọi Lưu Khảm lại:

- Trước cuối năm, còn có một nhóm đồ quân nhu sẽ đến Đồng Huyện. Huyện trưởng đã hướng Quận thủ đại nhân xin ra hồ phù, điều quân đội của Chu Lan đi tới Đồng huyện hiệp trợ. Lưu Khảm, thời gian này, làm phiền người phái người ở đây khổ cực một chút. Đại khái, trước cuối năm, quân đội của Chu Lan sẽ trở về. . . Nhưng là cũng sẽ không có chuyện gì, chính là vài ngày mà thôi, người tự nhìn mà làm.

- Cái gì?

Lưu Khám kinh sợ không thôi:

- Điều Chu Lan đi, ta ở đây không thể không có người trông coi.

- Này cũng không liên quan đến chuyện của ta, ta chỉ là phụng mệnh thôi. Được rồi, không phải người và quận thủ đại nhân quen biết sao? Cứ việc thông báo với quận thủ đại nhân đi.

Huyện thừa chính là nói những lời kỳ quái, lúc nói xong còn liếc Lưu Khám một cái, quay đầu ngựa rời đi. Chỉ để lại Lưu Khám nghiêng răng nghiêng lợi tại chỗ. Một lát sau, nhún chân, xoay người lên ngựa nghênh ngang đi.

”Lại rút người đi?

Nhâm Hiêu đây là làm cái quỷ gì?”

Sau khi trở lại quan thự, Lưu Khám đem tình hình nói với Đường Lệ.

Vậy mà Đường Lệ nghe xong lại nở nụ cười:

- Đoan Địa không có một chút ý gì mới, lại điều Chu Lan đi. Đồng Huyện trưởng này ngược lại cũng coi như là một diệu nhân.

Lưu Khám cũng cười.

- Không nghĩ tới người đầu tiên mắc câu lại là vị Đồng Huyện trưởng này.

- Một tên Đồng Huyện trưởng, đủ lớn rồi. . . A Khám, xem ra những người đó sắp có hành động, hơn nữa là trong vòng vài ngày tới.

Lưu Khám cười lạnh một tiếng:

- Để cho bọn họ đến đây đi, ta sẽ ở chỗ này chờ bọn họ.

- Có lẽ, bọn họ đã tới rồi đi!

Nói xong, Đường Lệ lại nhìn danh sách quân nhu trong tay:

- Thật là một phần lễ vật lớn, nhưng không biết những người đó có thể nuốt được không?

- Nuốt không được đi, vừa lúc nghẹn chết bọn họ!

- Lưu Khám lạnh lùng cười, vô ý thức nắm chặt nắm tay.

88. Chương 127: Huyết Sắc (1)

Trước cuối năm ba ngày, các bộ phận chính của kho lương đã cơ bản hoàn thành.

Dù là bốn mươi chín tòa kho lương trên đồi, hay là nhà dân đơn giản dựa theo kết cấu Kinh Vĩ, đều sớm làm xong. Còn giai đoạn xây dựng hậu kỳ, là muốn để dân di cư tới hoàn thành. Quy hoạch cụ thể, Lưu Khám đã trình báo cho Nhâm Hiêu.

Kế tiếp chính là nhẫn nại chờ đợi.

Dân di cư từ quận Tam Xuyên tới Phù Ly, tính toán lộ trình khoảng chừng trong mười ngày đến được Lâu Thương.

Hai người Tào Tham cùng Chu Xương công việc ngày càng lu bù. Di dân mới đến, nhất định còn rất nhiều chuyện lộn xộn cần xử lý.

Đừng coi chuyện ăn uống là việc nhỏ, nếu không sớm chuẩn bị, ắt sẽ tạo thành phiền toái rất lớn.

Nhưng trước đó, Lưu Khám còn có một việc muốn làm, đó chính là thực hiện việc thưởng trước kia đã đề ra. Sớm một ngày, một học kẻ tinh.

Một học, ước chừng là khẩu phần lương thực của một người trưởng thành trong sáu ngày.

Sớm trước ba ngày, chính là mỗi hộ có thể nhận được phần thưởng là ba học kê tinh. Về phần những người ngoại lai tới làm, thì không được thưởng như người Lâu Đình. Phàm là những người làm công, mỗi người có thể thu được hai đấu kê tinh, cũng là một chuyện vui lớn. Mười đấu là một học, nếu tính gộp lại, để đủ thưởng, cần hơn một trăm ba mươi thạch lương thực.

Lần thứ hai, Lưu Khâm cho người khẩn cấp điều tới hai trăm thạch kê tinh, mang tới kho lương. Đường nhiên, không phải là kê thô của Đồng huyện trong kho. Thế nhưng trong mắt những người làm công ở đây, ý nghĩa không bình thường. Người nước Tần quả nhiên là nói lời giữ lời, liền một vị quan nhỏ có thể làm được điểm này, bên trên còn có quan lớn hơn, còn có hoàng đế bệ hạ, nhất định cũng có thể làm được điểm này.

Đây chỉ là một khái niệm rất mộc mạc, hơn nữa còn là một quan niệm vô cùng giản đơn.

Trong lúc đó, người dân sáu nước đối với người Tần chính là sự thù địch. Phần lớn là do giới quý tộc nói xấu. Mà trên thực tế, Tắc Hạ học cung học Tuân Tử, đi chu du Tam Tần. Dọc đường, nhìn thấy, nghe thấy bao gồm ấn tượng đối với quan viên Tam Tần, cuối cùng cảm thán phát biểu rằng Tam Tần có cổ vật.

Cũng không nên xem nhẹ một câu đánh giá này.

Ở thời đại này, được xem là có cổ vật có thể được cho là đánh giá cao nhất.

Lưu Khâm vốn là vô tình làm một việc trong sự nhìn nhận của hắn. Nhưng đối với bách tính ở đây mà nói, ý nghĩa lại bất đồng.

Bởi cần sửa sang một chút, sau đó mới có thể phân phát những kê tinh này.

Cho nên Lưu Khâm tuyên bố bảo mọi người buổi trưa thứ hai đến công địa lĩnh thưởng. Đồng thời cho các tổ chức trước đó phụ trách bảo hộ kho lương về nhà nghỉ ngơi một ngày. Mọi người nhìn thấy, hôm nay mọi việc đã định, không có khả năng lại xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

Lúc kiểm kê xong kê tinh. Tào Vô Thương phụ trách áp tải lương thảo, đem đó ngủ luôn tại kho lương.

Đi theo còn có ba mươi người hộ vệ, tạm thời ở tại nơi vắng vẻ trong binh doanh. Lưu Khâm tổ chức tửu yến ăn mừng tại quan thự.

Ngoại trừ Quán Anh, Thẩm Thực Kỳ đang ở ngoài, những bằng hữu cũ đều tụ hội ở một chỗ.

Mọi người chén qua chén lại, dốc bầu tâm sự. Lưu Khâm vô cùng hài lòng, liên tiếp nâng chén. Lại còn kể rất nhiều câu chuyện khiến mọi người cười sảng sặc. Trong bầu không khí vui vẻ đó, mọi người đều không ý thức uống say hết.

Lưu Khâm say mềm nằm trên bàn ăn, Đường Lệ đợi người cũng nghiêng ngả nằm luôn tại chỗ.

Cửa quan thự mở to, từ bên ngoài nhìn vào cảnh tượng trong đình, vừa nhìn là hiểu ngay. Trong quan thự sáng trưng, rồi lặng ngắt như tờ.

Thời gian dần dần đi qua, đã qua giờ Hợi.

Hai chiến thuyền nhỏ bơi dọc theo Tuy Thủy, tại bến sông, từ trên thuyền nhảy xuống bảy tám người, đều mặc quần áo ngắn màu vàng đất, đầu mang mũ vàng, tay cầm dao sắc. Người dẫn đầu, thân cao bảy thước, vạm vỡ cường tráng. Trên mặt có một vết sẹo như con giun, từ tai sang đến mũi, càng tăng thêm vài phần dữ tợn. Ở phía sau hắn, đám người đều là khuôn mặt hung ác.

Người mặt sẹo chính là Đinh Tật đã bỏ trốn.

Y phát ra hai tiếng ếch kêu, từ trong bóng tối, rất nhanh cũng đáp lại hai tiếng kêu.

- Nhị gia, tất cả đều bình thường!

Một hán tử tướng ngũ đoản từ chỗ tối chạy đến, tới trước mặt Đinh Tật:

- Ta vừa xem qua rồi, cầu quan đó uống nhiều, trong quan thự không hề có phòng bị, tất cả đều uống say rồi. Hai bên binh doanh cũng chỉ có ba người tuần tra, những người khác đều ngủ.

Trên mặt Đình Tật, lộ ra một nét cười dữ tợn.

- Cầu quan hôm nay nên toi mạng. . . hắc, chắc là thấy công trình hoàn thành, cho nên thả lỏng cảnh giác. Phát tín hào, mời đại ca đến đi.

Hán tử tướng ngũ đoản gật đầu đáp ứng, cầm lấy hai cây đuốc đốt lên, sau đó ở chỗ ngoặt sông lắc lư. Nhưng một lát sau, bốn năm mươi chiếc thuyền nhỏ xa xa xuất hiện trên mặt sông, vây xung quanh một con thuyền lớn, chậm rãi đi tới bờ sông.

- Ta dẫn người đến quan thự, người ở lại, một hồi đưa đại ca công kích kho lương. Đồng Huyện trưởng quả nhiên sẵn khoái, có chỗ lương thực cùng trang bị này, thì cùng Doanh Tráng chính diện giao phong, chúng ta cũng không tất ở thế hạ phong. Được rồi, đã rõ ràng quân nhu, lương thảo để ở chỗ nào chưa?

- Nhị gia yên tâm, ta đều biết rõ ràng rồi!

Đêm nay trên công địa không hề có người, chỉ có trên dưới một trăm tên làm công ngoại lai, chờ ngày mai phát lương thực. Nhưng sợ là bọn họ phải thất vọng rồi. Qua đêm nay, tất cả mọi vật ở đây, đều là của đại gia và nhị gia. Làm cho những kẻ đó biết lợi hại của việc dám giúp lão Tần.

Đình Tật gật đầu:

- Đúng như vậy!

Nói xong, y mang theo người đi về hướng quan thự.

Hán tử tướng ngũ đoản ở lại bên sông chờ. Khoảng chừng thời gian một chén trà nhỏ, tất cả những thuyền nhỏ đều cập bờ. Từ trên thuyền, nhảy xuống đám phỉ tặc, xếp thành hàng chờ. Lúc chiếc thuyền lớn gần đến bờ sông, hơn mười chiếc thuyền nhỏ lại bơi tới, lần lượt đưa những người trên thuyền lớn sang, hướng lên bờ. Ánh trăng sáng ngời, bốn năm trăm tên phỉ tặc, mặc quần áo ngắn, tụ tập tại bến sông.

Một nam tử khuôn mặt gần giống Đình Tật, hơn ba mươi tuổi, nhảy lên bờ sông.

Người tướng ngũ đoản vội vã tiến ra đón, cung kính hành lễ nói:

- Đại gia!

- Lão nhị đâu?

Nam tử vừa mới lên bờ, mặc một bộ áo giáp, tay cầm một cây Đổng qua to bằng cánh tay dài chừng một trượng, thắt lưng mang một thanh đoản kiếm sáng lạnh. Hắn nhìn xung quanh một vòng, hơi nhú mày, lạnh lùng nói:

- Không phải ta đã nói, thống nhất hành động sao?

Người này, chính được gọi là một trong ba hại của Tuy Thủy – Đình Khí.

Đình Khí và Đình Tật là thân huynh đệ, là người có võ lực, dũng khí vạn người không đỡ được. Lúc Sở quốc bị tiêu diệt, Đình Khí mới hai mươi tuổi, mang một bầu nhiệt huyết muốn đầu quân, nhưng không nghĩ tới, hắn còn chưa có nhập Sở quân, Hạng Yển tướng quân đã tự sát thân vong rồi.

Sau lại có cao nhân chỉ bảo, sau khi Đình Khí giết quan viên mà Tần vương phái đến, cùng một bang thanh tráng, làm buôn bán.

Bọn chúng luôn đối nghịch với quan phủ, đặt biệt sau chiến tranh Bách Việt, mấy lần cướp bóc quân lương của Tần quân.

Những người này đều sinh hoạt trên sông nước, đối với hai sông Tuy, Hoài rất quen thuộc, nhiều lần quân Tần bao vây tiêu trừ nhưng đều chán nản quay về.

Sau đó, một đám hậu duệ sáu nước phản Tần đều có quan hệ với bọn chúng.

Đình Khí vốn tinh thông trên sông nước, lại được mưu sĩ hậu duệ của sáu nước chỉ điểm, như hổ mọc thêm cánh, làm quan phủ đau đầu không ngớt.

Hậu duệ phần Tàn của sáu nước, mơ hồ hình thành một đoàn thể. Từ Hàm Dương cho tới địa phương, đều an bài người của bọn chúng. Kể từ đó, Đinh Khí lại càng không kiêng nể gì cả. Doanh Tráng mấy lần nỗ lực chinh phạt, nhưng cuối cùng vì các loại nguyên nhân, không công mà về.

Lúc Đinh Tật tìm được Đinh Khí, Đinh Tật đang ở Hồng Trạch cùng sứ giả của hậu duệ sáu nước đang bàn bạc sự tình.

Nghe được Đinh gia toàn tộc bị giết, Đinh Khí nổi trận lôi đình. Nhưng người này, giao phong cùng Tần quân mấy năm, cũng không còn là nhiệt huyết kiểu tuổi trẻ. Sau một lúc phần nộ, y rất nhanh tỉnh táo lại. Thù, nhất định phải báo. Nhưng vấn đề ở chỗ, nên báo thù như thế nào?

Không chỉ muốn giết cầu quan, còn muốn từ đó giành lợi ích.

Quan trọng hơn, tuyệt đối không để quân Tần phát hiện kẽ hở gì. Thần không biết, quỷ không hay hoàn thành hành động, mới là kế sách tốt nhất.

Vì thế, Đinh Khí ẩn nhẫn ba lần rồi.

Nghe nói Đinh Tật tự ý hành động, Đinh Khí có chút không hài lòng.

Đinh Tật tuy rằng là huynh đệ của y, nhưng ở giữa đạo phi, Đinh Khí y mới là thủ lĩnh. Mệnh lệnh được phát ra, không một kẻ nào được vi phạm.

Đây cũng là kinh nghiệm khi Đinh Khí giao phong với quân Tần trên sông nước. Đối mặt với Tần quân cường đại, sức mạnh của một cá nhân không quan trọng, quan trọng là đoàn đội. Đinh Khí có thể vận hành tốt lực lượng này, chính là mỗi một hành động, mỗi một bộ phận, tất cả mọi người đều phải tuân theo mệnh lệnh. Chỉ có như vậy, mới có thể chống lại quân Tần. Đạo tặc Hồng Trạch, có thể tung hoành nganh dọc hai sông Tuy, Hoài chính là dựa vào kỷ luật nghiêm minh

Hơn nữa, Đinh Tật cùng quý tộc sáu nước đi lại rất gần. . .

- Nhị gia chắc là sốt ruột báo thù, cho nên có chút chờ không được.

Tên hán tử tướng ngũ đoản thấy Đinh Khí mất hứng liền bước lên phía trước giải thích.

- Nhưng đại gia yên tâm, thuộc hạ đã thám thính rõ ràng, không có gì sai sót.

- Như thế thì tốt.

Đinh Khí cũng biết, hiện giờ không phải là lúc truy lỗi của Đinh Tật. Nhưng trong lòng đã có suy nghĩ, chờ chuyện này kết thúc, nhất định phải giáo huấn một chút tên huynh đệ này. tiến lên phía trước, năm trăm đạo phi Hồng Trạch sát sao đi theo.

- Trên công trường tình hình như thế nào?

- Đại gia yên tâm, trên công địa không có nguy hiểm gì. Khi thuộc hạ tới, các huynh đệ đã bắt đầu hành động rồi. Lúc này có lẽ đã khống chế toàn bộ công địa rồi.

- Hầu Tam, làm rất tốt!

Trên mặt Đinh Khí rất cục lộ ra một nét tươi cười.

- Chờ lúc trở lại, lão tử phong người làm Lữ trưởng.

Vừa nói chuyện, y tăng nhanh bước chân, nhanh chóng tiến quân, nói:

- Các huynh đệ, nhanh chóng hành động.

Năm trăm đạo phi Hồng Trạch, không tiếng động đi theo Đinh Khí, thẳng đến công địa.

Cùng lúc đó, Đinh Tật mang theo người cũng đi tới ngoài cửa quan thự. Ngẩng đầu qua cửa lớn quan thự, y liếc mắt liền thấy được Lưu Khâm đang dựa vào bàn chủ vị ngủ. Chính gọi là, cừu nhân gặp mặt, mặt đỏ tía tai. . . Con mắt Đinh Tật đều đỏ ngầu, nắm chặt đồng việt, rít qua kẽ răng một câu:

- Các huynh đệ, giết!

Nói xong, Đinh Tật nhún người nhằm phía quan thự xông tới.

89. Chương 128: Huyết Sắc (2)

Theo kế hoạch của Đinh Khí, trước tiên là dọn sạch lương thảo cùng đồ quân nhu trong kho.

Đây là y cùng hậu duệ phần Tần của sáu nước cò kè mặc cả một nhóm đồ quân nhu thật vất vả mới có được. Đã ba năm, đoàn cướp Hồng Trạch của y chưa hề được thay đổi trang bị. Thậm chí, đến bây giờ, trong tay còn rất nhiều cướp Hồng Trạch đang ở trên sông Hoài Thủy quán lấy quân Tần toàn là đao gãy giáo gãy.

Dùng đại đội nhân mã kiềm chế Doanh Tráng ở huyện Từ. Dem theo bộ hạ tinh nhuệ cướp đoạt quân nhu chính là mục đích chủ yếu chuyển đi này của Đinh Khí.

Phần Tần? Đây không phải là chuyện một thường dân nước Sở như y lo lắng. Nước Sở bị diệt vong nhiều năm, khí huyết tuổi trẻ, một lòng hăng hái năm đó đã sớm lạnh. Đinh Khí thành thực rồi, trưởng thành rồi. Tựa hồ nhìn nhận sự việc càng thêm thấu triệt, suy nghĩ càng thêm kín đáo.

Nếu không phải y phạm án liên tục, đầu hàng cũng không có kết cục tốt. Nói không chừng Đinh Khí cũng đã sớm buông bỏ việc làm trộm cướp này.

Chính là lên thuyền giặc dễ, xuống thuyền giặc khó. Mặc kệ nếu như y rửa tay gác kiếm, người Tần không thu thập y thì hậu duệ của sáu nước cũng không tha cho y.

Thực lực là quan trọng nhất!

Đây chính là tổng kết tâm đắc của Đinh Khí trong mười năm phấn đấu. Trong tay có mấy nghìn tên giặc cướp, đây chính là thứ hậu duệ sáu nước coi trọng nhất.

Đương nhiên, thù cũng cần phải báo.

Đinh Khí đã tỉ mỉ nghiên cứu về Lưu Khảm, cho ra một kết luận: Một tên gian thương có chút vận khí tốt.

Chỉ có vậy thôi...

Trước lấy hết đồ quân nhu, sau đó khi rời đi, thuận tay giết chết người này, cũng không tính là báo thù rửa hận đi. Đối với Lưu Khảm, Đinh Khí chính là không thêm để vào mắt. Y đã sớm phái ra một trăm năm mươi tên đạo phỉ, trà trộn vào những người làm việc, đợi thời cơ đến thì động thủ.

Hiện tại, thời cơ đã tới rồi!

Tên thật của Hầu Tam là Hầu Cảnh, là kẻ sớm nhất theo Hồng Trạch đạo của Đinh Khí.

Thật lòng mà nói, tín nhiệm của Đinh Khí đối với Hầu Cảnh, thậm chí còn hơn cả thân đệ đệ Đinh Tật của y. Kẻ này người cũng như tên, là một con khỉ tinh quái, giỏi về nhìn mặt đoán ý, còn là một tên liều mạng. Tần quân chết ở trong tay y, ít nhất cũng có ba bốn mươi người đáng tin cậy.

Đã qua giờ tỵ, trăng đã lên đến giữa trời.

Đây cũng không phải là khí trời tốt để giết người phóng hỏa, đối với Đinh Khí mà nói, đã không quan trọng nữa.

- Các huynh đệ, lúc chiếm lĩnh kho thóc, nhanh chóng vận chuyển đồ quân nhu, lương thảo lên thuyền. Đến khi đó, Hầu Tam mang năm mươi người cùng ta tiếp ứng lão nhị. Tất cả mọi người đều nghe rõ. Hành động phải nhanh. Cuối cùng phóng một mũi lửa lớn, đốt hết toàn bộ kho lương và nhà dân, sau đó nhanh chóng rút lui. Dù sao ở đây cũng không phải Hồng Trạch, cũng không phải Hoài Thủy. Chỗ đủ cho đám đàn ông chúng ta hoạt động, con mẹ nó thực sự quá nhỏ rồi.

Cướp Hồng Trạch hạ giọng, đáp lại lời dặn của Đinh Khí.

Nhanh chóng, bọn chúng đã đi đến phía dưới Cao Cương. Nhưng là, Cao Cương im ắng, hình như không có phát sinh chuyện gì, liền ngay cả một cái bóng ma cũng không có.

Đinh Khí không khỏi ngừng lại:

- Hầu Tam, không phải đã hành động rồi sao?

- Đúng là đã kết thúc rồi mà...Một đám cây đu đủ mà thôi, làm sao so được với sự mạnh mẽ của đại gia? Đại gia chờ chút, để ta đi tìm hiểu.

Cây đu đủ, là một loại tiếng lóng của cướp Hồng Trạch, trước kia chỉ những người buôn bán bị cướp bóc.

Đây là danh từ chỉ những người, sau khi bị công kích, lập tức khoanh tay chịu chết.

Hầu Cảnh đoạt lấy cây đu đủ trong tay một tên đạo phỉ, đón gió, lắc ngang hai lần, lắc dọc hai lần. Một lát sau, trên Cao Cương xuất hiện một đốm lửa, làm như đáp lại, lắc dọc hai lần, lắc ngang hai lần...

- Đại gia, các huynh đệ đã đắc thủ rồi!

Đinh Khí không hề do dự, giơ lên đồng qua, hạ giọng nói:

- Các huynh đệ, hành động!

Cướp Hồng Trạch tuy chỉ là một đám cướp giết, Đinh Khí là một người thô kệch, một chữ cũng không biết. Nhưng kinh nghiệm chiến trận, ít nhiều cũng có kỷ luật. Những người được hậu duệ sáu nước phái đến trợ giúp, sự tâm đắc đối với sự thống trị cướp Hồng Trạch của Đinh Khí, càng ngày càng sâu.

Tuy rằng bắt đầu hành động, nhưng cũng không giống giặc cướp thông thường, ồn ã tiến lên mà chia thành hai ba nhóm, tổ chức đầu vào đây, cực kì nhanh chóng đi qua một loạt nhà dân, hướng Cao Cương đi tới. Đinh Khí xông về phía trước, tìm đập thành thịch. Chỉ cần lấy được chỗ quân nhu kia, vốn liếng để y đối kháng với quân Tần lại càng đủ. Mà hậu duệ sáu nước tất nhiên sẽ cho y càng nhiều ủng hộ. Từ từ, y muốn cho cướp Hồng Trạch không chỉ có ngang dọc Tuy Hoài, thậm chí còn muốn rong ruổi trên các sông lớn.

Mắt thấy đã tiến gần đến lưng núi, Đinh Khí đột nhiên cảm thấy không thích hợp, nếu nói kho lương đã bị người mình khống chế, đến lúc này, ít nhất phải có người xuống nghênh tiếp, đằng này lại không hề có động tĩnh.

- Hầu Tam?

Đinh Khí trầm giọng quát dẹp đường, như bình thường sẽ có một tiếng đáp lại của Hầu Cảnh, mà lúc này lại không có tiếng trả lời.

Dừng bước, Đinh Khí xoay người nhìn lại. Hầu Cảnh vẫn theo bên người, không biết lúc nào, đã không thấy tung tích...

- Hầu Tam, có ai thấy Hầu Tam không?

Đám cướp Hồng Trạch ngậy ra, không hiểu vì sao Đinh Khí đột nhiên dừng lại. Nhìn xung quanh, quả thật không thấy cái bóng của Hầu Cảnh. Có một tên lăm bầm nói:

- Đại gia tìm y làm cái gì? Không chừng lại chạy xuống rồi. Tên đó luôn luôn như vậy...chúng ta cứ xông lên trước là được, chắc không phải tên đó dám bán đứng chúng ta đâu?

Bán đứng!

Hai chữ này, giống như sét đánh bên tai, y bỗng dưng giật mình bừng tỉnh, xoay người quát lớn:

- Lui lại, các huynh đệ lui lại!

Cướp Hồng Trạch tuy rằng không rõ ràng lắm đến tội cùng xảy ra cái gì, nhưng uy danh mười năm của Đinh Khí, lại thêm nhiều năm tiến hành, làm những người này theo bản năng xoay người định sẽ rút đi. Cũng đúng lúc này, trên Cao Cương đột nhiên sáng bừng. Hơn trăm người đứng thẳng trên Cao Cương, giương cung tên, nhắm thẳng vào Đinh Khí.

Một người da mặt trắng nõn, thanh niên này nhìn qua gầy yếu, đơn bạc, từ trong đám người đi tới.

- Đinh Khí, sao giờ mới đến? Thiệu Bình ở đây đợi đã lâu ngày!

Đinh Khí giật mình một cái, đợi thấy rõ hình dáng của thanh niên đó, nhin không được thất kinh:

- Lui lại, trùng kế rồi!

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Thiệu Bình quát một tiếng:

- Bắn cung!

Vù...

Một trận dây cung rung lên, mũi tên như mưa bay về phía đám cướp Hồng Trạch. Đinh Khí một bên gạt bay tên, một bên chỉ huy nhân mã lui xuống núi. Nhưng không nghĩ tới, mới đi được hơn trăm bước, nhìn thấy dưới chân núi, trong nhà dân, ào ào đi ra hơn trăm người.

Toàn bộ là quân Tần mặc áo giáp đen, cầm mâu thuẫn, thắt lưng đeo kiếm.

Không giống quân Tần bình thường. Hàng quân Tần này, mỗi người đều cao lớn vạm vỡ, không giống người Sở bình thường. Càng như là người Tần tinh nhuệ.

- Lam Điền giáp sĩ!

Đinh Khí liếc mắt liền nhận ra lai lịch đội quân Tần này, nhin không được thét kinh một tiếng.

Phía trước hàng Lam Điền giáp sĩ, một gã cự hán đứng thẳng. Một tay cầm đại thuẫn, một tay cầm Xích kỳ, cười to nói:

- Đinh Khí, Lưu Khâm đợi ngươi lâu ngày... Nếu tới, cũng đừng đi, lại để người khác nói người nước Tần ta không biết lễ nghĩa, không hiểu chiêu đãi khách a.

Lưu Khâm, hán chính là Lưu Khâm?

Đinh Khí cũng chưa từng gặp qua Lưu Khâm, hôm nay vừa gặp không khỏi thấy lo lắng.

Trước kia trong lòng y vẫn xem thường, tức khắc biến mất, cùng lúc cảm thấy kỳ lạ: Lưu Khâm này không phải say ngã ở quan thự sao? Thế nào lại ở chỗ này?

Có điều thời gian không cho phép y suy nghĩ nhiều. Đảo mắt qua, lại phát hiện trốn ở sau lưng Lưu Khâm, chính là Hầu Cảnh đã đi thăm dò, nhin không được giận tím mặt:

- Hầu Tam, ngươi dám bán đứng ta?

Hầu Cảnh cười hắc hắc:

- Đại gia, không phải là ta muốn bán đứng ngươi. Chỉ là Lưu đại nhân so với ngươi inh gấp trăm lần, liếc mắt đã nhìn ra kế sách của ngươi. Ta phụng mệnh của ngươi dẫn người đến đây dò hỏi, ngày đó đã bị Lưu đại nhân nhìn ra kẻ hở... Chính là Lưu đại nhân tâm tính thiện lương, giúp ta hiểu ra lợi hại. Đại gia, thiên hạ hiện nay, đều là của Đại Tần, ngươi cùng một đám phản tặc ở cùng một chỗ, không có kết cục tốt.

Hôm nay, Từ huyện trưởng xin tới ý chỉ của Hoàng thượng, cũng cùng quận thủ đại nhân phối hợp, bao vây tiêu trừ giặc cướp Hồng Trạch.

Các đại nhân đợi, chính là ngươi lên bờ. Mà hiện tại ngươi bị ngăn chặn bởi những Tần quân này, trên thực tế là Hương Dũng do quận thủ đại nhân bí mật điều tới.

Binh mã của Từ huyện trưởng đã bao vây nơi này... các huynh đệ, nghe ta khuyên, buông binh khí, mau nhanh đầu hàng đi. Lưu đại nhân đã hướng Từ huyện trưởng và quận thủ đại nhân xin giúp chúng ta, chỉ truy cứu đầu đảng tội ác, còn những người đi theo thì không hề truy cứu, còn có thể cấp ọi người ruộng đồng, ở lại Lâu Đình.

Tận dụng thời cơ, mất rồi không có lại a!

Giặc cướp này sợ nhất là cái gì? Chính là cổ tử khí bị xẹp xuống.

Nghe được Hầu Cảnh nói như vậy, trong đám cướp Hồng Trạch không thể không sinh ra một tia rối loạn. Đinh Khí một đôi ánh mắt trợn trừng...

- Hầu Cảnh, ngươi không chết tử tế được!

Đinh Khí lớn tiếng hô;

- Đừng nghe hắn nói những lời yêu ngôn hoặc chúng. Lưu Khảm này chỉ là một tên đình trưởng, có tư cách gì cam đoan? Các huynh đệ, theo ta giết đi ra ngoài. Chỉ cần lên thuyền, chúng ta hoàn toàn có cơ hội. Hầu Cảnh bỏ đi, ta thề sẽ giết người!

Đình Khí vừa hô vừa hướng chân núi lao xuống.

Một tay cầm đồng qua, một tay rút đoản kiếm:

- Các huynh đệ, theo ta giết!

Lưu Khảm cười hắc hắc, không lùi mà tiến lên, xông lên phía trước chặn Đình Khí.

Một người đi xuống, một người hướng lên. Nhìn thấy sẽ gặp nhau, Đình Khí chợt nhảy lên đánh sang một đám, một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, hung hăng bổ về phía Lưu Khảm.

Lưu Khảm cũng không lùi bước, thân hình chuyển động, Xích kỳ vung lên.

Chỉ nghe choang một tiếng, giáo đồng bị Xích kỳ đỡ. Lưu Khảm dậm chân xuống, xông về phía trước, xích kỳ nhân dịp bay về phía trước. Đình Khí cùng Lưu Khảm cứng đối cứng một lúc, cảm thấy cánh tay tê dại, gan bàn tay vỡ tan. Bị Lưu Khảm đánh đến một phát, giáo đồng bị chặn lại, tuột tay bay ra.

Nhưng là Đình Khí thực lực cũng rất được, thấy tình thế không ổn, lui tiếp về phía sau.

Bốn năm tên cướp cũng thừa dịp tiến lên, quơ binh khí, hướng Lưu Khảm chém tới, ánh kiếm lấp lánh, hàn khí bức người.

Lưu Khảm lắc mình, đại thuấn gạt bay hai thanh lợi kiếm, Xích kỳ như gió thuận thế quét ngang ngàn quân, thét lên rồi chém ra, liên tục xoay hai lần, lực đạo của Xích kỳ tăng gấp đôi. Sức mạnh nghìn quân, giặc cướp bình thường há có thể chống lại.

Hai tên cướp Hồng Trạch gơ binh khí lên muốn chặn, lại nghe hai tiếng đang - phốc.

Xích kỳ chặt đứt binh khí trong tay và cả thân thể chúng thành hai đoạn, nội tạng và máu phun khắp nơi.

Đình Khí lúc này cũng phục hồi lại tinh thần, nổi giận gầm lên một tiếng rút kiếm chém ra.

Đối với y, Lưu Khảm như không thấy, Xích kỳ đánh bay binh khí của hai tên cướp, một tay cầm thuấn, lúc gạt đoản kiếm ra đồng thời dấn vào động tác của Đình Khí một đám, đánh bay ra ngoài. Không ở một cấp độ, hiển nhiên Lưu Khảm đối với Đình Khí mất đi hứng thú. Hắn sải bước, lay cờ xông vào trong loạn quân. Xích kỳ tung bay, lộ ra một cổ nhuệ khí, hàn quang lóe ra, trên xích kỳ, hoa văn hình rồng lay động, nét vẽ sống động như thật. Nhưng đi đến đâu, máu và thịt bay đến đó. Máu đào tuôn ra, chân tay bị chém rơi lả tả, kèm theo là tiếng kêu gào đau đớn không ngừng vang lên.

Lúc này trên Cao Cương, Thiệu Bình chỉ huy nhân mã không ngừng đè ép xuống dưới. Sau một lát chống lại, đầu trận tuyến rốt cục bị rối loạn. Cướp Hồng Trạch rất lợi hại nhưng đó là ở trên mặt nước. Lúc này, ở trên mặt đất, lại phải đối mặt với ba trăm Lam Điền giáp sĩ tinh nhuệ do Doanh Tráng mang đến. Đối mặt chém giết, toán cướp sao có thể là đối thủ của Lam Điền giáp sĩ, lại thêm Lưu Khảm bốn tẩu kêu gào trong loạn quân, làm đội hình của cướp Hồng Trạch loạn thành một đoàn.

Đình Khí bị Lưu Khảm quăng ra ngoài, ngã trên mặt đất, hồi lâu mới phản ứng lại.

Y gắng gượng vả đứng lên, mới đứng vững thân mình, lại cảm thấy một cổ hàn khí kéo đến, không chờ y kịp phản ứng, bốn thanh trường mâu đã xuyên thấu thân thể Đình Khí. Đình Khí kêu lên một tiếng sợ hãi, cúi đầu nhìn mũi mâu sắc bén trong ngực, dường như không thể tin nổi.

- Ta chết rồi?

Đình Khí trợn tròn mắt, há miệng muốn nói ra, nhưng miệng cứng lại, không phát ra một chút âm thanh.

Bốn gã Lam Điền giáp sĩ hét lớn một tiếng, đem thân thể của Đình Khí vút bay ra ngoài. Vừa rơi xuống, bị một đôi chân ra giẫm lên.

Lưu Khảm trong loạn quân hét lớn một tiếng:

- Nếu không đầu hàng, giết chết không cần luận tội!

90. Chương 129: Huyết Sắc (3)

Đinh Tật chạy ào vào cửa quan thự, đi qua sân nhà. Nhảy lên trên đình, đến chỗ Lưu Khâm đang say gục trên bàn.

- Cầu quan, hôm nay muốn người nợ máu phải trả bằng máu!

Đinh Tật hét lớn một tiếng, giơ rìu đồng trong tay chém xuống. Vết sẹo trên mặt hơi phiem hồng, trợn tròn mắt, thân thể hưng phấn vì sắp trả được thù mà run nhè nhẹ. Lúc này đây, có thể nói là dùng hết sức lực toàn thân, thế phải chém Lưu Khâm.

Rìu đồng mang theo một đạo hàn quang, hướng về phía Lưu Khâm.

Mắt thấy sẽ chém Lưu Khâm thành hai nửa, trong lòng Đinh Tật lại sinh ra một cảm giác cổ quái. Không biết vì sao, gã lại nghĩ Lưu Khâm trước mặt này, nhìn qua tựa hồ so với ấn tượng của gã lại lớn một chút. Cũng đúng lúc này, Lưu Khâm đang gục trên bàn đột nhiên tỉnh.

Cũng không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, bàn ăn nặng trĩu chợt bay tới.

Rìu đồng hung hăng chém vào bàn ăn, mọi thứ rơi xuống đất. Bàn ăn nặng trĩu suýt nữa đem Đinh Tật ngã xuống đất. Gã lão đảo, thẳm nhủ một tiếng:

- Không tốt, trúng kế rồi!

Nhắc chân giẫm lên bàn ăn, muốn rút rìu đồng ra.

Lưu Khâm lười biếng hô một tiếng, thân thể trên mặt đất xoay một vòng bỗng nhiên đứng lên.

Trong tay hắn, hiện ra một thanh đồng chùy nặng trĩu, dài chừng tám thước, một đầu to một đầu nhỏ. Đầu to trông như một cái bát con, đầu nhỏ mỏng như cánh tay, hình dáng giống như cái chùy mà các phụ nhân dùng để giặt quần áo, nhưng dài và nặng hơn một chút.

Nhìn lướt qua, thanh đồng chùy này cũng phải nặng bảy tám mươi cân!

- Tiểu tặc, dám hại huynh đệ ta, nhận của ta một chùy!

Người trên đình, cũng không phải là Lưu Khâm mà là Lưu Cự. Hai người này hình thể có chút tương tự, gục trên bàn, thật đúng là không phân biệt được.

Lưu Cự trợn tròn mắt, râu tóc đều dựng lên đi nhanh về phía trước, một cánh tay nắm chùy, tùy thân di chuyển. Giống như ảo ảnh, hô một tiếng, đánh về hướng Đinh Tật.

Lần này nếu là bị đập xuống, Đinh Tật chắc chắn biến thành một đồng thịt nát. Gã sợ đến mức cũng không thêm nhủ rìu đồng lên, lui mấy bước về phía sau. Bành! Bàn ăn bị thanh đồng chùy đập nát bậy. Lưu Cự lần thứ hai bước lên phía trước, đầu giống cánh tay của thanh đồng chùy chém xuống, đánh về phía Đinh Tật.

Toán cướp Hồng Trạch theo Đinh Tật đến cũng phát hiện không thích hợp.

Trên đình chỉ có một người sống, đó là Lưu Cự... Mọi người còn lại tất cả đều là bù nhìn làm bằng rơm rạ, chính là Đường Lệ cho những bù nhìn này mặc quần áo. Mắt thấy Đinh Tật không còn chỗ né tránh, một tên cướp hét lớn một tiếng, huy kiếm xông lên phía trước, giúp Đinh Tật xoay mình.

Đinh Tật trốn qua được nhưng tên cướp Hồng Trạch này thì không tránh khỏi.

Đầu tròn của thanh đồng chùy đánh vào đầu tên cướp Hồng Trạch, gã hét thẳm một tiếng, đầu bị đánh thành một đồng thịt vụn, máu hòa với óc văng khắp nơi, thân thể xương cốt ngã trên mặt đất, co giật hai cái rồi đoạn khí. Lúc này, Đinh Tật cho dù có là kẻ ngu si cũng hiểu là bị trúng kế, vội xoay người nhanh chân bỏ chạy. Vừa chạy vừa hô:

- Trúng kế rồi, rút lui... tất cả theo ta rút lui.

Nhưng tiến đến thì dễ, muốn đi ra ngoài lại không dễ chút nào.

Sau cửa lớn quan thự, Vương Tín cầm một thanh đồng chùy, kiểu dáng giống như thanh đồng chùy của Lưu Cự nhưng nhỏ hơn một chút.

- Chủ nhân nói, một người cũng không cho đi!

Hai tên cướp Hồng Trạch bay nhanh tiến lên. Lưu Cự đó giống như một con sư tử, người nhìn cũng thấy sợ hãi. Thế nhưng Vương Tín không giống, tuy rằng so với người cùng tuổi cao lớn hơn một chút, nhưng nhìn qua cũng chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi mà thôi. Cái gọi là bắt nạt kẻ yếu, là như thế.

Nhưng Vương Tín làm sao có thể để cho bọn chúng rút lui chứ.

Từ trên cây đại thụ trong viện, bay ra một mũi tên, bắn thẳng vào đầu một tên cướp.

Tên cướp Hồng Trạch kia liền ngã ngay trên mặt đất. Đồng bọn của gã lúc này vừa đến trước mặt Vương Tín, thấy gã đồng bọn đột nhiên ngã xuống, không khỏi ngẩn ra.

Gã chần chờ một giây, Vương Tín nhỏ thế đã có thể động thủ rồi.

Cậu nhảy cao lên, thanh đồng chùy thẳng tắp hướng lên trời, đây gọi là “Tổ cử hỏa thiêu thiên thức”. Giống như một luồng gió hạ xuống, tên cướp Hồng Trạch kia theo bản năng giơ kiếm đỡ, chỉ nghe một âm thanh vang lên, thanh đồng chùy chặt đứt kiếm. Lực đạo thật mạnh, đập vào trong lồng ngực của tên cướp Hồng Trạch.

Đinh Tật lại càng hoảng sợ.

Thế nào trong nhà tên cầu quan lại có loại quái vật này?

Đang lúc nghĩ ngợi. Từ trên cây đại thụ nhảy xuống một người, Võ Sơn kiếm như linh xà, biến hóa kỳ lạ đâm thẳng đến hướng Đinh Tật. Đinh Tật a một tiếng sợ hãi, xoay người né tránh. truyện copy từ

Gã phản ứng nhanh nhưng kiếm của đối thủ còn nhanh hơn. Hàn quang chợt lóe, thuận thế quệt nghiêng, máu phun ra. Đinh Tật kêu thảm một tiếng, người lao đảo an vị trên mặt đất. Cánh tay bị một kiếm của đối phương chặt đứt, đau đến toát mồ hôi lạnh. Phía sau, Vương Tín xông đến, khí thế như quét sạch nghìn quân... mà đập vào đầu Đinh Tật. Xương cổ đều bị cắt đứt, đầu gục xuống.

Đáng thương Đinh Tật, báo thù không được, nhưng lại chết thảm trong quan thự.

- Tín, bảo vệ cửa!

Trần Đạo Tử huy kiếm giết một gã cướp Hồng Trạch, lớn tiếng quát:

- Chớ quên, người đã hứa với chủ nhân người, không buông tha một người.

Vương Tín sau khi giết hai người, hưng phấn nổi dậy.

Nhưng nghe Trần Đạo Tử quát như thế, a một tiếng, lui về phía bậc thang, nhìn chằm chằm mọi người đang ẩu đả trong sân.

Ồ... có lẽ không phải ẩu đả!

Lưu Cự như hổ điên, đại chuy liên tục vung lên, liên tiếp đập lên mình hai tên cướp Hồng Trạch.

Tên cướp Hồng Trạch cuối cùng mất thấy phía trước là Lưu Cự, phía sau là Trần Đạo Tử, thật là tiến thoái lưỡng nan, liền buông binh khí:

- Ta đầu hàng, ta nguyện ý đầu hàng!

Một người giống hùng sư, một người giống ác lang, nhìn thế nào cũng là tử lộ, không bằng đầu hàng đi.

Trần Đạo Tử lạnh lùng nói:

- Đại nhân có lệnh, phạm là những người nhập quan thự, giết không cần luận tội!

Lời còn chưa dứt, Võ Sơn kiếm đã đâm trúng yết hầu tên cướp, sau đó nhẹ rút về, bảo kiếm vừa thu lại, một cổ máu tươi phun ra.

Trong sân nhà, ngã bảy tám cỗ thi thể.

Lưu Cự cau mày, vẻ mặt không vui.

- Không thoải mái, thật không thoải mái, mấy tên cướp ngốc, không đủ giết, thật không đủ giết!

Trần Đạo Tử không khỏi nở nụ cười:

- Cự ca, trước tiên đừng nói những lời này vội... Phỏng chừng đại nhân bên kia cũng đã kết thúc, hay là mau mau quét tước đi. Lát nữa lão phu nhân trở về, nhìn thấy tử thi đầy đất, nhất định sẽ bị kinh hãi. Trước tiên thu dọn ở đây, ta đi bình doanh báo tin.

Nhắc tới lão phu nhân, Lưu Cự tức khắc tỉnh ngộ.

- Không sai, không sai, nhanh thu dọn... Tín nhanh một chút tới giúp đỡ, mang những thứ này quảng đi, cũng không nên làm nường sợ hãi.

- Vâng!

Vương Tín lên tiếng, đi xuống bậc thang.

Hai người một lớn một nhỏ, đem những tử thi kia ném ra cửa lớn quan thự.

Chỉ một lát sau, bốn người Đường Lệ, Tào Tham, Chu Xương, Trình Mặc cùng Khám phu nhân và Vương Cơ từ phía ngoài đi tới. Đi theo sau còn có Tương Cường cùng hơn mười người Hương Dũng. Thấy thi thể ngoài sân, lão phu nhân nhú mày, trên mặt lộ ra vẻ thương hại, nhẹ thở dài một hơi.

- Người nói xem, tội gì mà tự làm khổ mình cơ chứ?

Bà tựa hồ nói với Vương Cơ, nhưng lại hình như là nói chuyện với Tương Cường:

- Mọi người đều sống, không phải rất tốt sao? Không nên làm ra những chuyện thương thiên hại lý, kết quả là một cái chết không toàn thây, lưng còn phải đeo tội phản bội, đây là tội gì cơ chứ?

Tương Cường liếc mắt liền nhận ra thi thể của Đinh Tật, trong lòng không khỏi một trận phiền muộn, lại quay đầu liếc nhìn Du Kiếu một cái, chỉ thấy Du Kiếu, khuôn mặt tái nhợt, không một giọt máu, thân thể còn không ngừng run rẩy.

- Lão Mộc a, lúc nữa tìm người đem những thi thể này mang ra xa một chút, tốt xấu gì cũng là hương thân, coi như là làm việc tốt đi.

- Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên!

Du Kiếu tên là Dương Mộc, thời trẻ cùng Đinh gia đi lại gần gũi, hợp tác với Tương Cường. Thế nhưng hiện tại, Đinh gia đi hết... Thậm chí ngay cả một trong Tuy Thủy tam hại là Đinh Khí, phỏng chừng cũng là lành ít dữ nhiều. Trong lòng y nếu nói không sợ mới lạ. Đồng thời cũng sợ hãi thủ đoạn tàn nhẫn này của Lưu Khám; lại lo lắng về phương diện khác, Tương Cường nhìn những cái chết này, có thể trả thù ta hay không?

Cho nên, khi nghe Tương Cường mở miệng, Dương Mộc lập tức gật đầu đáp ứng.

Mà Tương Cường, cũng có chút sợ, nhưng nhiều hơn là một loại sung sướng phát ra từ nội tâm. Năm xưa Du Kiếu giữu võ dương oai, hôm nay người chết, người vội vàng nịnh bợ. Từ nay về sau, chỉ cần không rời bỏ đội ngũ, tin tưởng trong tương lai, nhất định là một vẻ tươi sáng.

Lúc này, Lưu Cự khẩn chương chạy đến, quần quít lấy lão phu nhân đưa vào bên trong.

Lúc này, Lưu Cự càng hồi hộp nhìn Vương Tín, thấy y không có bị thương, cuối cùng cũng thấy yên lòng.

Đi theo A Khám huynh đệ rất tốt, không lo ăn, không lo mặc... Nhưng chỉ có một chút, mệnh của hần phạm sát tinh hay sao? Tại sao đến chỗ nào, đều phải nhìn thấy máu?

Đường Lệ đợi người đưa lão phu nhân ngồi vào trong đình, sau đó lại an bài Hương Dũng thủ hộ tốt quan thự.

- Lão Tào bên kia...

Đường Lệ ngẩng đầu nhìn sắc trời:

- Nói vậy cũng nên kết thúc rồi. Hơn mười một tiểu tặc, hẳn không phải là đối thủ của y. Qua đêm nay, sợ là hai sông Tuy, Hoài có thể bình an một hồi rồi. Nhưng là, ta có thể sống yên ổn sao, lão Tào, lão Chu, hai người các ngươi sợ sẽ bận đi.

Tào Tham cùng Chu Xương nhìn nhau cười:

- Bạn cũng tốt, bạn còn hơn không có việc để làm.

Hương Dũng canh giữ cửa, đột nhiên chỉ về phía bờ sông la lớn:

- Mau nhìn, cháy rồi, ngoặt sông bên kia hình như... cháy rồi!

Đường Lệ, Tào Tham hai người bước nhanh đi tới cửa lớn quan thự, đứng trên bậc thang nhìn xa.

Chỉ thấy phía ngoặt sông bên kia, lửa cháy hừng hực, chiếu sáng phía chân trời đen kịt.

Đường Lệ vỗ tay cười nói:

- Thành công rồi, lão Tào, một mối lửa thiêu cháy. Hồng Trạch bị diệt, có lẽ từ nay trở đi sẽ không bao giờ xuất hiện nữa!

91. Chương 130: Huyết Sắc (4)

Đình Khí đã chết, Đình Tật cũng đã chết!

Dòng họ Đình thị đối với bách tính vùng Tứ Hồng mà nói, từ nay về sau không hề có bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Không cần quan tâm chúng có phải là hậu duệ của Khương Tử Nha hay không, cho dù là con cháu của Chu Vô Vương thì sao? Người chết đèn tắt, chỉ kẻ mạnh mới có thể tồn tại.

Có lẽ đây chính là ý nghĩa sự tồn tại của gia tộc Đình thị đi.

Như Đường Lệ đã nói, cướp Hồng Trạch ở trên bờ, căn bản không đáng nhắc tới, thậm chí so với Vương Lăng còn kém hơn.

Lúc hừng đông, ở ngoài cửa lớn quan thự, ba trăm Lam Điền giáp sĩ đứng thẳng chỉnh tề, trang nghiêm.

Lưu Khâm ngồi ngay ngắn trên đình, Thiệu Bình thần sắc bình tĩnh ngồi trên đầu, Đường Lệ, Tào Vô Thương ngồi bên dưới. Tào Tham cùng Chu Xương không ở quan thự.

Đã chết nhiều người như vậy, tất nhiên có rất nhiều chuyện cần giải quyết hậu quả.

Đình Khí mang tới năm trăm tên cướp Hồng Trạch, chết trận hơn ba trăm, hơn một trăm bị bắt sống, hiện nay đang ở binh doanh, được Hương Dũng trông giữ.

- Thiệu Tư Mã, lần này có người tương trợ, Lâu Đình mới không có bị gây thành đại họa, Lưu Khâm vô cùng cảm kích, kính một chén.

Thiệu Bình cũng không khách khí, nâng chén uống một hơi cạn sạch. Trên da mặt trắng nõn hiện lên một chút hồng, trầm giọng nói:

- Thiệu Đình chỉ là theo lệnh của Doanh Tráng đại nhân đến đây hiệp trợ, cũng không có ra sức gì. Ngược lại, Thương Lệnh đại nhân lần này tính toán như thần. Nếu không có Thương Lệnh đại nhân bố cục, đám cướp đó có thể nào lên bờ? Còn những phản tặc này, sao có thể đơn giản trôi lên mặt nước. Sự tán thưởng của Doanh Tráng đại nhân đối với Thương Lệnh đại nhân lại tăng thêm rồi.

Hơn nữa, cho dù không có Lam Điền giáp sĩ xuất động, với tính toán của Thương Lệnh đại nhân - thủ đoạn không bỏ sót, có thể nâng đỡ khí của người khác, Đình Khí cũng khó có kết quả tốt. Hạ quan chỉ là nhảy vào giúp vui... Ha ha, nhưng thật ra, vị Tá sử Tào huynh của ngài thực làm ta ăn khổ a.

Thiệu Bình này là người Quảng Lăng nhưng lúc Doanh Trang đảm nhiệm chức Từ Huyện trưởng, y đầu quân dưới trướng Doanh Tráng, đồng thời được Doanh Tráng ban cho chức Quân Tư Mã cũng hơn ba năm rồi.

Đinh Tật có thể chạy trốn chính là mưu kế của Lưu Khảm. Từ lúc Đinh Tật trốn, Khoái Triệt suốt đêm chạy đến huyện Từ, xin Doanh Tráng điều binh. Ngay từ đầu, Doanh Tráng đối với Lưu Khảm cũng không có hảo cảm. Gã vốn xuất thân từ quân đội, lại là người trong vương tộc, sao có thể để mắt đến người xuất thân từ thương nhân như Lưu Khảm. Cho nên ngay từ đầu, đối với Khoái Triệt cũng không có hòa nhã, thậm chí không muốn tiếp kiến Khoái Triệt, làm kế hoạch suýt nữa thì chết non.

Nhưng không thể không nói, Khoái Triệt xuất thân từ mưu sĩ, thật ra cũng có chút thủ đoạn.

Doanh Tráng không gặp y? Không thành vấn đề! Khoái Triệt vòng sang tìm gặp người sủng thiếp của Doanh Tráng, cũng thông qua sủng thiếp này, cuối cùng gặp được Doanh Tráng, liền đi thẳng vào vấn đề:

- Chủ tử nhà ta có một kế, có thể giải mọi họa trong lòng của đại nhân

Doanh Tráng lúc đó ngẩn ra hỏi:

- Ta có họa gì trong lòng?

- Cướp Hồng Trạch, tàn sát bừa bãi Tuy Hoài, nhiều lần cướp bóc quân nhu của Đại Tần ta, hơn nữa xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng. Đại nhân là Doanh Tần vương tộc, có thể không cần lo lắng bề hạ xử phạt... Nhưng trong mắt người ngoài, đại nhân có thể có vị trí hôm nay, không phải vì năng lực của đại nhân, mà là vì xuất thân của ngài.

Chính là đám cướp này, nhiều lần không thể tiêu diệt. Một hai lần, bề hạ sẽ không truy xét. Nhưng thời gian lâu dài, miễn bàn đến chiến sự phía Nam, chính là danh dự của đại nhân sợ đều không tốt. Đến lúc đó, bề hạ coi như là muốn khoan thứ đại nhân, thế còn các quan viên, thậm chí bách tính sẽ thấy như thế nào? Cứ tiếp tục như vậy, cái họa trong lòng này chỉ sợ cuối cùng sẽ thành họa sát thân thôi.

Lời nói của Khoái Triệt làm người nghe kinh sợ một phen, làm Doanh Tráng giật nảy mình, thái độ đối với Khoái Triệt lập tức biến đổi.

Không sai, cướp Hồng Trạch là mối họa trong lòng y. Nhưng về phần thành họa sát thân, thật đúng là y chưa từng nghĩ qua. Thủy hoàng đế xác thực là một vị minh quân rất giỏi, nhưng Đại Tần lấy pháp trị quốc, một lần có thể đặc xá, hai lần có thể đặc xá, nhưng nhiều lần thất bại, sợ Thủy hoàng đế trong lòng cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Hiện nay, Thủy hoàng đế ngày càng cố chấp, mặc dù là vương tộc cũng phải cẩn thận. Nếu thực có một ngày, bề hạ không thể nhẫn nại nữa, như vậy người thứ nhất không may cũng là vương tộc y.

Pháp luật nước Tần nghiêm ngặt, trừ hoàng đế ra, đều bao trùm trên tất cả người dân. Nhớ đến năm xưa, tổ tiên của Doanh Tráng là Công Tử Kiên, không chỉ là huynh trưởng của Tần vương, lại lập nhiều công, nhưng vẫn bị xử phạt cắt mũi, cho nên đến nay vẫn phải đeo mặt nạ, tám năm không gặp khách lạ. Còn có Thương Quân, người thiết lập pháp luật nước Tần, cuối cùng cũng rơi vào hình phạt ngũ xa phanh thây, không thể tránh né sự truy cứu của pháp luật.

Doanh Tráng tuy là vương tộc, nhưng chữ “vương tộc” này cũng không bền chắc.

- Xin tiên sinh cứu ta!

Doanh Tráng vội đứng dậy thỉnh giáo.

Khoái Triệt cười nói:

- Cũng không phải tiểu nhân có thể cứu ngài, mà là chủ nhân nhà ta. Chủ nhân nhà ta lập nên một kế có thể dẫn đám cướp kia lên bờ.

Đồng thời, chủ nhân nhà ta còn phát hiện, quan viên Tứ Hồng dường như...

Đây là nơi thế lực của nghịch tặc phản Tần rất lớn, nếu không thể tiến hành trấn áp, chỉ sợ tình thế sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Kế đó cần đại nhân đứng ra phối hợp.

- Mời tiên sinh nói tiếp.

Khoái Triệt đem những nhận xét của Lưu Khảm nói một lượt, cuối cùng nói:

- Theo chủ nhân nhà ta đoán, phía sau Đình Khí, chắc chắn có giặc phản Tần ở Tứ Hồng giúp đỡ, thậm chí có thể là quan viên địa phương. Hôm nay, bệ hạ bắt đầu dùng sĩ tử các nơi, muốn dẹp đi địch ý đối với nước Tần. Không ngờ rằng, như vậy cũng dễ long ngư hỗn tạp, khó tránh khỏi sẽ có tiểu nhân nhân cơ hội sinh sự. Nếu Đình Khí khẳng định lên bờ, những phản tặc đó làm sao lại không phối hợp? Cho nên, chủ nhân nhà ta nhân cơ hội này, một lưới bắt hết, triệt để làm suy yếu lực ảnh hưởng của hậu duệ sáu nước tại Tứ Hồng, đồng thời còn có thể làm kinh sợ giặc cướp... trừ Đình Khí, phản tặc mất thanh thế. Từ nay về sau, đại nhân ở Tứ Hồng có thể vô tư rồi.

Doanh Tráng tìm đập thành thịch, đối với đánh giá của Lưu Khảm, bất giác đề cao vài phần.

Y lệnh Thiệu Bình mang theo ba trăm Lam Điền giáp sĩ, bí mật tới Lâu Đình, giả trang thành người tới làm công, đợi Đình Khí mắc câu.

Sau đó lại làm như quyết chiến cùng đạo phi Hồng Trạch, bố trí nghi binh, còn mình thì xuất phát trong đêm, đi huyện Tương cùng Nhâm Hiêu bàn bạc.

Hành động xâu chuỗi, có thể nói là thần không biết, quỷ không hay.

Chỉ tiếc Tào Tham lại không rõ huyền cơ ở mặt này, thậm chí đem Thiệu Bình trở thành người xấu, mấy lần gây khó dễ, làm Thiệu Bình có chút dở khóc dở cười.

Có điều không thừa nhận cũng không được, vị Thương lệnh này tuổi còn trẻ, nhưng thủ hạ xác thực là người tài ba a.

Lưu Khảm nói:

- Thiệu Tư Mã, Huyện trưởng cùng Quận thủ bao giờ có thể tới?

Thiệu Bình tính toán thời gian, cười ha hả nói:

- Nói vậy hôm nay đang ở Đồng huyện bận rộn đi, dù sao cũng không dừng ở một nơi, có một số việc phải xử lý xong. Nhưng Thương Lệnh đại nhân đừng lo lắng, hành động lần này tuyệt sẽ không bỏ qua một người.

Lưu Khảm cùng Thiệu Bình ở Lâu Đình chờ tin tức.

Đúng như lời của Thiệu Bình vậy, tuyệt sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai. Trên thực tế, Lưu Khảm cũng không biết kế hoạch dẫn xà xuất động này của hắn, lại nhắc lên ở Tứ Hồng bao nhiêu sóng gió.

Vào đêm Đình Khí hành động, Nhâm Hiêu cùng Doanh Tráng lĩnh binh đột nhiên quá bộ đến Đồng huyện.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Đồng huyện trưởng thậm chí còn không biết rõ ràng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì lại bị Nhâm Hiêu hạ lệnh bắt. Một người là quận thủ, một người là vương tộc, Đồng huyện trưởng ở trong mắt hai người giống như con kiến hôi, căn bản không cần cùng hắn nói lời gì vô ích.

Vào lúc bắt Đồng huyện trưởng, đêm đó Đồng huyện giới nghiêm.

Từ trong huyện nha quan thự, soát ra hơn mười quyển thư tín, toàn bộ đều là thư từ qua lại giữa Đồng huyện trưởng cùng hậu duệ sáu nước. Trong thư, đều là lời chửi bới nước Tần. Có vài thư tín cho thấy, trước đây vài lần quân Tần bị cướp bóc đồ quân nhu, đều có liên quan đến Đồng huyện trưởng.

Quan trọng nhất chính là, vị Đồng huyện trưởng này dùng chức quyền, đem rất nhiều binh khí, khôi giáp mượn tay Đình Khí, đưa đến trong tay bè lũ phản Tần.

Ngày cả liên nỗ Đại hoàng sâm, mũi tên Phi phù...

Lúc từng mảnh, từng mảnh chứng cứ phạm tội đưa ra trước mặt Đồng huyện trưởng, Đồng huyện trưởng cũng không thể chối cãi.

Sau mấy lần cực hình, Đồng huyện trưởng khai ra hơn mười tên đồng bọn cùng y hợp mưu tại Tứ Hồng. Nhâm Hiêu hành động trong đêm, ở ba nơi Hạ Tương, Lăng Huyện, Thủ Lự, theo danh sách truy bắt. Bắt tập đoàn phản Tần hơn ba trăm thành viên, trong đó không hiện hữu quan lại địa phương.

Bởi vậy mà khơi ra một hồi rung chuyển, chừng hơn một nghìn người bị liên lụy trong đó.

Sự tình lớn như vậy, đến cuối cùng dẫn đến mơ hồ hình thành cục diện không thể không chế được. Sau khi Nhâm Hiêu cùng Doanh Tráng bàn bạc xong, liền thượng tầu tới Hàm Dương.

Doanh Tráng quay về Từ huyện, triệu tập binh mã để tiêu diệt Hồng Trạch đạo đoàn. Mà Nhâm Hiêu lại tạm thời ở lại Đồng huyện. Cùng lúc, y muốn tiếp tục điều tra xuống dưới, bởi vì kết quả của lần này thật sự là có chút làm cho y hết hồn. Gần bốn cái huyện thành, lại có nhiều như vậy thành viên tập đoàn phản Tần. Như vậy, bên ngoài Tứ Hồng, bên ngoài Tứ Thủy thì sao... tập đoàn phản Tần này đến tột cùng có bao nhiêu lực lượng?

Sở tuy tam hộ, vong tần tất sở!

(Nước Sở mặc dù chỉ còn ba hộ, nhưng diệt Tần tất là Sở.)

Lời tiên tri từ xưa lần thứ hai xuất hiện làm Nhâm Hiêu không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Đương nhiên, ở lại Đồng huyện còn có một mục đích nữa: Để tâm tới Lưu Khảm.

Người này quá biết làm khổ người khác, quả thực là đi tới chỗ nào chỗ đó sẽ không được yên ổn. Nguyên vốn tưởng rằng đem hắc điều ra Phái huyện, hẳn là sẽ không gây ra cái phiền phức gì. Giờ thì tốt rồi, phiền phức càng lúc càng lớn hơn. Hắc đi qua một lần, rút ra hai vị Huyện trưởng.

Chờ ý chỉ triều đình xuống tới, chỉ sợ là cả nghìn đầu người rơi xuống.

Đến lúc đó Tứ Hồng sẽ trở thành một mảnh máu chảy...

Là chuyện tốt hay chuyện xấu? trong mắt Nhâm Hiêu đương nhiên là một chuyện tốt. Nhưng vấn đề là oanh động thực sự quá lớn.

Lúc Doanh Tráng quay về Từ huyện, Nhâm Hiêu liền nói đùa:

- Ta vốn muốn để tên này an phận một chút, đừng quá làm người khác chú ý. Người cũng biết, nghe nói Mông đại nhân rất coi trọng hắc, từng có ý muốn hắc gia nhập đại doanh Lam Điền. Trong lòng ta lại mong hắc ở lại, cho nên điều hắc đến nơi đây... Haiz, không nghĩ tới, gót chân hắc còn chưa đứng vững, lại làm cho ta gặp chuyện lớn như vậy, nghĩ không làm cho chú ý cũng khó.

Doanh Tráng không khỏi nở nụ cười:

- Có người trời sinh chính là hay gây sự! Người muốn hắc trung thực, trái lại sẽ khó chịu muốn chết. Lưu Khảm này, trước đây ta vẫn khinh thường. Thế nhưng hiện tại, ta ít nhiều có chút bội phục hắc... Người này giết người quả quyết, là một nhân vật sắc sảo. Cần thận bồi dưỡng một chút, tương lai nhất định là một nhân vật khó lường.

Có làm chú ý hay không ta không biết.

Nhưng ta biết sự việc lần này, người này cũng được thăng một cấp a. Mẹ nó, lão tử đánh chém bao nhiêu năm, giết bao nhiêu người, hôm nay mới là một Tả thứ trưởng mười đẳng tước, lão Nhâm người, cũng là rèn luyện nhiều năm, hôm nay cũng chỉ là Hữu thứ trưởng mười một đẳng tước.

Nhưng tên kia thì ngược lại, tài nhiều hơn tuổi? Hai năm, thoáng cái từ tam rồi tứ đẳng tước, quả nhiên làm cho người ta thần phục a. Tứ đẳng tước, tước hiệu không lớn. Nếu tính lại, trong hai mươi đẳng tước, địa vị cũng không tính là cao, nhưng có thể miễn trừ chinh dịch.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Lưu Khảm tài nhiều hơn tuổi? Ai chả biết, tam đẳng tước và tứ đẳng tước, cách một chút mà có người phân đầu cả đời cũng không cách nào lên được. Đến tước vị tam đẳng, trong quân cơ bản đã là một cái Chúc trưởng rồi. Muốn thăng tước, khi lâm trận phải chém giết ba mươi tên giáp sĩ, có thể đạt được tứ đẳng tước. Đương nhiên, muốn được như Nhâm Hiêu và Doanh Tráng, lại càng thêm trắc trở. Đã chiến phải chém được hai nghìn địch, công thành phải chém được tám nghìn địch... Chỉ có đạt được những con số này, tướng lĩnh mới có thể tăng thêm một tước. Hai nghìn, tám nghìn... nói dễ hơn làm.

Nhâm Hiêu nghe được, cũng chỉ có thể cười khổ gật đầu liên tục.

- Chỉ mong tiểu tử này đừng có gây phiền toái cho ta nữa!

Y nhẹ giọng nói:

- Nhưng mà, chỉ sợ một thời gian nữa hẳn lại gây chuyện thị phi thôi.

92. Chương 131: Cung Thương Là Ai?

Lý Tất ngăn ra:

- A Khám huynh đệ, người quen biết Cao Tiệm Ly?

- Đã từng gặp!

Lưu Khám ngược lại cũng không có gì phải giấu giếm, cười nói:

- Năm kia lúc ta đi làm việc ở Tổng Tử, ở yến mừng thọ của Từ công, từng nghe qua Cao Tiệm Ly này diễn tấu một khúc. Nhưng là lúc đó ta cũng không biết hẳn là Cao Tiệm Ly... Ha ha, sau đó chính Từ công nói cho ta biết chuyện này.

Lý Tất thở phào nhẹ nhõm:

- Ngàn vạn lần đừng có dính líu quan hệ đến những người này. Lúc Cao Tiệm Ly tới Hàm Dương, bệ hạ đã móc hai mắt của hắn, chỉ để lại một cái mệnh, hiện nay chuyên môn chơi đàn Trúc cho bệ hạ, tại Hàm Dương xác thực rất có danh tiếng, không ít người đối với y là cực kỳ tôn sùng. Ngay cả Mông đại nhân cũng cực kỳ tán thưởng, song chỉ vì việc năm xưa của y, bệ hạ vẫn canh cánh trong lòng, thế phải bắt được đồng bọn của y. Cho nên người sau này ít nhắc tới tên của y đấy.

Đây cũng là do quen thân với Lưu Khám, Lý Tất mới có thể nói ra những lời này, nếu đổi lại là người khác, sợ là bọn họ sẽ ngay lập tức bắt người, thẩm vấn một phen rồi nói.

Lưu Khám vội vàng nói tạ ơn, nhìn thoáng qua Cung Thương mà Lạc Giáp vừa nói, nhú mào, hắn cất bước đi về phía Cung Thương.

Lý Tất, Lạc Giáp khó hiểu, vội vã đuổi theo. Ba người tới trước mặt Cung Thương, Cung Thương cùng mọi người xung quanh đều lập tức đứng lên.

- Cái các người đang ăn là...

Lưu Khám chỉ vào lương khô trong tay một đứa bé đứng bên cạnh Cung Thương, nhin không được bèn hỏi. Lương khô này, đã không còn gọi là lương khô rồi...đen đen, dóm dóm, mặt trên còn loang lổ nấm mốc.

Thế nhưng đứa bé đó hình như là sợ bị cướp đi, nắm thật chặt ở trong tay.

- Đây chính là lương khô bọn họ mang theo... Làm sao vậy?

- Đều mốc meo rồi, còn ăn thế nào được?

Lưu Khám xoay người, nhẹ giọng hỏi:

- Không phải nói triều đình sẽ phát lương thực cho bọn họ sao?

Lý Tất đảo mắt:

- Đó là binh dịch.

- Hả?

Lạc Giáp giải thích:

- Chỉ có binh dịch mới được chia lương thực. Nhưng khi xuất chinh thì phải tự chuẩn bị khẩu phần lương thực từ ba đến mười ngày, sau đó triều đình mới phân phối. Kỳ thực trên đường lương thực đã được phát một lần rồi... chỉ là hiện nay chiến sự ở Bách Việt đang đến lúc then chốt, lương thực ở Hà Nam, phần lớn đều bị điều ra ngoài. Còn lại trong kho phủ, cũng chỉ còn lại một ít hạt kê cũ, có thể ăn no là được.

Không đợi Lưu Khám mở miệng, Lý Tất nói tiếp:

- Chớ có nói bọn họ, coi như là loại tốt thì có thể làm sao? Ta nghe người ta nói, khí hậu Bách Việt nóng bức, phát lương thực của ba ngày đến tay, qua một ngày đêm toàn bộ liền hư hỏng hết. Vứt cũng không được, ăn vào lại dễ sinh bệnh

- Bảo đảm chất lượng!

Lông mày Lưu Khảm nhíu chặt lại.

- Đại nhân, ngài muốn làm gì?

Thanh âm rụt rè vang lên bên tai Lưu Khảm.

Một cô bé gầy gò, xanh xao từ phía sau Cung Thương đứng ra, giơ một khối đen mốc mang theo mùi vị của bánh bột kê.

- Thích nha đầu, đừng hồ nháo!

Cung Thương vội vã kéo cô bé kia sang một bên.

Thế nhưng Lưu Khảm đã ngăn lại. Ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu cô bé.

Cô bé trông khoảng bảy tám tuổi, mắt to ngập nước, ngây ngốc nhìn Lưu Khảm.

Lưu Khảm ngồi xổm xuống, so với cô bé vẫn cao hơn rất nhiều. Từ trong tay nó tiếp nhận khối bánh bột kê, nhẹ nhàng cắn một miếng... đúng là bánh bột kê.

- Chu Xương!

Lưu Khảm kêu một tiếng.

Đang ở bên kia cùng Tào Tham kiểm kê nhân số, Chu Xương vội vã chạy tới:

- Đông chủ, có chuyện gì?

- Trong kho phủ của chúng ta còn có bao nhiêu lương thảo?

- A, khoảng chừng trên dưới một trăm thạch kê tinh...à à, ngài điều từ Phái Huyền lại hai trăm thạch, nhưng Thiệu Tư Mã bọn họ không cần, cho nên còn lại khá nhiều.

Mặt khác, trước đó vài ngày, Nhâm đại nhân phái người đến, để lại lương thảo ngày trước Đồng huyện gửi, một ngàn năm trăm thạch, nói là dùng cho an trí di dân. Những quân nhu, lương thảo khác, Thiệu Tư Mã đã áp tải về Từ huyện... nhưng qua mấy ngày này, còn có thể phân phối.

Lưu Khảm trầm ngâm chốc lát:

- Đem toàn bộ kê tinh mang ra đây, để mọi người ăn ngon một chút.

- Vâng!

Lưu Khảm ôm lấy cô bé:

- Nha đầu, cháu tên gì?

Cô bé rụt rè nói:

- Ta họ Thích, không có tên...

Cung Thương liền nói:

- Nha đầu kia vốn là người Định Đào, nguyên bản là phú hộ địa phương. Hai năm trước, bệ hạ chuyển mười hai vạn phú hào tới Hàm Dương, thì qua đời trên đường. Người Kỳ tộc nuốt hết gia sản của phụ mẫu, đem bán ột hộ là Liễu Huỳnh Dương... Năm ngoái bệ hạ ở Bắc Lăng Sa... Những hộ này cũng bị liên lụy. Lần này di dân, họ cũng bị vào trong đó. Đứa bé này họ Thích, chúng ta đều gọi nó là Thích Cơ.

Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, mong đại nhân đừng trách móc.

Cung Thương đối diện với Lưu Khảm, ngôn ngữ không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Tuy gã mặc quần áo tuy rằng lam lũ, nhưng mỗi một cử chỉ giờ tay, nhắc chân lại toát ra một loại uy nghiêm khác biệt.

Lưu Khám nhảy cảm cảm thấy được: Người này đã từng làm quan! Loại phong thái này, không phải là của người đọc sách bình thường có thể có được. Híp mắt lại, hẩn quan sát người này từ đầu đến chân một lượt.

- Ta sao lại trách nó?

Lưu Khám cười ha hả nói:

- Mọi người đều cất lương khô lại đi, bản quan đã sai người chuẩn bị đồ ăn, một lát nữa sẽ đưa tới tay chư vị. Chư vị đường xa ngàn dặm, từ Tam Xuyên đến Lâu Đình, cũng thật khổ cực. Bản quan chiêu đãi một chút, chỉ có mời chư vị chút cơm nóng, uống một ngụm nước nóng... đợi sau khi an trí, mỗi nhà phái người tới quan thụ lĩnh lương thảo đi.

Một câu nói này, làm cho hơn một nghìn ba trăm người đột nhiên yên tĩnh.

Một lát sau, những người này phát ra một trận tiếng hoan hô vang dội:

- Đại nhân ân trọng, chúng tiểu nhân vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích!

Cung Thương cũng ngẩng ra, vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Khám, cúi vái sát đất:

- Đại nhân nhân hậu, thật sự là may mắn của tiểu dân a.

- Thích nha đầu, còn cháu nữa...

Lưu Khám chỉ vào đứa bé trai đang nhìn chăm chú, sau đó đối với Cung Thương nói:

- Hai đứa bé này, chắc là không cha không mẹ phải không?

Cung Thương gật đầu:

- Đúng vậy!

- Đã như vậy, theo ta qua đây, ở bên hầu hạ mẫu thân ta đi.

Nói xong, Lưu Khám cười hỏi Thích Cơ:

- Nha đầu, cháu có bằng lòng hay không?

- Có được ăn no không?

- đương nhiên

Lưu Khám cười, sau đó nói với hai thằng bé:

- Cháu tên là gì?

Cung Thương vội vã nói:

- Đứa trẻ này họ Tư Mã, nguyên bản là người Hạ Dương, do chiến loạn mà bị chuyển tới Huỳnh Dương. Cha mẹ chết sớm, trong nhà chỉ còn lại mình nó, đây thật ra là một đứa bé hiểu chuyện. Tên một chữ Hỷ, rất thông minh lanh lợi, hơn nữa cũng có thể chịu khổ. - Tư Mã Hỷ?

Lưu Khám ngồi xổm xuống, trầm giọng hỏi:

- Tiểu hài nhi, bằng lòng đi theo ta không?

Tư Mã Hỷ gật đầu, cầm trong tay khối bánh đen cũng đưa cho Lưu Khám, có lẽ nó nghĩ, cái bánh đen này là lễ gặp mặt đi.

Lưu Khám cười tiếp nhận cái bánh đen, để vào trong lòng.

Sau đó ôm lấy Tư Mã Hỷ, xoay người nói với Lý Tất cùng Lạc Giáp:

- Hai vị huynh trưởng, ta đã thiết yến ở trong phủ, không say không về.

Lý Tất cùng Lạc Giáp sớm đã có chút không nịnh được.

Trong phủ Lưu Khâm... tất nhiên là có vô số rượu ngon a...

- Tất nhiên là thế, tất nhiên là thế!

Hai người cười ha ha, cùng Chu Xương dẫn hướng quan thự đi đến.

Lưu Khâm có vẻ hứng thú nhìn thoáng qua Cung Thương, lúc đến sát vai y, đột nhiên khom lưng, ở bên tai Cung Thương thấp giọng nói:

- Nó là Thích Cơ, nó là Tư Mã Hỷ... Như vậy tiên sinh tên gọi là gì? Ha ha, nếu như có thể nói, Lưu mỗ chăm chú lắng nghe.

Trên mặt Cung Thương thoáng một chút biến sắc

Chú thích: Tư Mã Hỷ, cha là Tư Mã Hàm, Ông nội là Tư Mã Thiên, là người Tây Hán - Hạ Dương nay là Thiểm Tây – Hàn Thành, cha Tư Mã Hỷ, thời sơ Hán là Ngũ đại phu.

93. Chương 132: Hai Nghìn Dật Hoàng Kim.

Sau khi thay bộ đồ mới, ăn chán chê, Thích Cơ lại có tiềm chất một tiểu mỹ nhân.

Đã trải qua nhiều đau khổ, tiểu nha đầu này rất hiểu chuyện, có thể nhìn mặt đoán ý, làm cho Khâm phu nhân đối với nó vô cùng thương xót.

Mà Tư Mã Hỷ gầy teo, cao cao, yếu ớt. Cậu không phải là một đứa bé hay nói chuyện, nhưng đúng như Cung Thương nói, cậu là một người có thể chịu khổ cực, hiểu chuyện. Thú vị nhất chính là Tư Mã Hỷ biết chữ. Vì vậy đã được phân đến bên người Trình Mạc giúp việc, điều này làm cho lão già Trình Mạc không có con rất vui vẻ.

Trình Mạc bị Lưu Cự cùng Vương Tín giầy vò sắp hỏng mắt, rốt cục phát hiện ra một người thích đọc sách biết viết chữ.

Mà Vương Tín cũng thật vui vẻ. Ở trong quan thự to lớn, chỉ có mình cậu là trẻ nhỏ. Lưu Cự tuy rằng có thể chơi đùa cùng cậu, nhưng dù sao cũng có chút không thích hợp. Hôm nay có thêm hai cái tiểu đồng bọn làm cho Vương Tín cực kỳ hài lòng, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười.

Tư Mã Hỷ chín tuổi, Thích Cơ tám tuổi.

Trong ba người, có Vương Tín là lớn tuổi nhất.

Thấy Tín trở nên vui vẻ, Vương Cơ cũng cảm thấy vui mừng. Trước đây không ai nguyện ý chơi đùa cùng Vương Tín, sau khi đi theo Lưu Khâm, cũng không ai chơi với nó. Đương nhiên ngoại trừ Lưu Cự, nhưng dù sao Lưu Cự cũng là người trưởng thành, nhưng lại là một người trưởng thành vô cùng khỏe mạnh, sơ xuất là sẽ làm Vương Tín bị thương. Vì chuyện này, Vương Cơ cũng rất đau đầu. Hiện tại, rốt cục thì tốt rồi!

Lý Tất cùng Lạc Giáp ở Lâu Thương ba ngày, mỗi ngày cùng Lưu Khâm thoải mái chè chén, sau đó lưu luyến không rời cáo biệt.

Trước khi chia tay, Lưu Khâm tặng hai người bọn họ mỗi người mười vò rượu ngon, cũng làm hai người cực kỳ vui vẻ.

Sau khi tiễn bước hai người, Lưu Khâm trở nên cực kỳ bận rộn. Lâu Thương Trấn tuy rằng sẽ trở thành một quân trấn, thế nhưng dân sinh cũng quan trọng như nhau.

Dân lấy ăn là trời!

Chỉ dựa vào lương thực triều đình cấp, chung quy khó có thể lâu dài, cần phải tự cấp tự túc... Lâu Thương Trấn có đất đai màu mỡ, nhưng năm qua bởi các loại nguyên nhân, nơi con người có thể dùng rất thưa thớt, ruộng đồng hoang phế không ít. Mà những bách tính chuyển từ quận Tam Xuyên tới, phần lớn đều là người nghèo khổ. Dựa theo quy định, xung quanh Lâu Thương có vạn khoảnh ruộng đồng đều do triều đình quản lý. Triều đình cho phép mỗi người mua ruộng, nhưng vấn đề là ai có tiền để mua những ruộng này?

- A Khám, ở đây có nhiều ruộng tốt lại hoang phế như vậy, không khỏi quá đáng tiếc đi.

Tào Tham nói:

- Nếu những ruộng này có thể sử dụng thích đáng, không đến năm năm, chỉ bằng Lâu Thương là có thể bằng với thuế má của một huyện.

- Vậy người có phương pháp gì?

- A Khám, sao người không đứng ra, thừa dịp quận thủ đại nhân đang ở Đồng huyện, đến cầu khẩn y mua lại những ruộng đất này? Hôm nay, những ruộng đất này đều là hoang điền, giá cả tuyệt đối sẽ không cao. Ta dự tính, năm trăm dật hoàng kim có thể mua hết chỗ ruộng này. Đến lúc đó, người có thể đem những ruộng đất này giao cho di dân trồng trọt. Cũng không làm cho bách tính bản địa Lâu Đình phản cảm, mà chúng di dân đối với người cũng sẽ mang ơn.

Một khoảnh ruộng tốt, cho dù là mười lấy một... A Khám, một năm tới người đã có thể có một khoản thu nhập hiệu quả rồi.

Với triều đình mà nói, người giải quyết cho bọn họ những phiền phức trong việc an trí di dân; với cá nhân người mà nói, những người này đều là gia phó của người.

Lưu Khám suy nghĩ một chút, cười khổ nói:

- Như vậy có phải hay không quá kiêu ngạo rồi?

Tào Tham nói:

- A Khám, lẽ nào người nghĩ người hiện tại, là không kiêu ngạo sao? Sáu huyện Tứ Hồng, nhắc tới tên người, ngay cả phụ nữ và trẻ em đều biết.

Lưu Khám cười khổ nói:

- Sợ rõ ràng là hung danh đi

- Chống lại miệng lưỡi của con người còn khó hơn cả chống võ đê.

Tào Tham nghiêm mặt nói:

- Mới chút thời gian, cũng rất khó để mọi người nói người tốt, đặc biệt là những người luôn đỏ mắt ghen ghét người, cho dù người làm cái gì kết quả cũng như nhau. A Khám, người là người Tần, hiện nay đang ở tình thế khó khăn, không chỉ trong công việc, còn có cừu hận giữa Tần Sở.

Mà cừu hận này, không phải là có thể đơn giản hóa giải như vậy.

Cùng với như vậy, sao không tự lập môn hộ? Ổn định người bên người, kết giao với hào kiệt thiên hạ? Cái gọi là “thiên hạ sôi sục, đều vì lợi mà đến”, chỉ có tự mình lớn mạnh, mới có thể lập được địa vị, vậy cần gì phải tính chuyện hộ người khác?

Lưu Khám nhẹ nhàng gật đầu...

- Đạo trời kỳ thỏa mãn, việc của người kỳ sự toàn vẹn.

Tào Tham nghiêm nghị:

- A Khám, khuyết điểm của người, đối với người mà nói, không hẳn đã không tốt.

Chẳng hiểu vì sao, những lời nói của Tào Tham lại làm Lưu Khám nhớ đến một câu nói của đời sau.

“Trăng còn có lúc tròn lúc khuyết, việc khó có thể toàn vẹn”

- Không sai, chính là ý này.

Lưu Khám trầm ngâm chốc lát, vỗ án đứng lên:

- Nếu khó cầu danh, vậy đơn giản làm đại địa chủ... Hắc hắc, lão Tào, buổi nói chuyện cùng người hôm nay, cũng làm ta hiểu ra, không cầu được danh, thì ta cầu lợi. Thiên hạ sôi sục, vì lợi mà đến. Trên thế gian

này, nói vậy có rất nhiều người như ta, là hạng người cầu danh lợi. Nếu có để đạt được một trong hai thứ, đối với Lưu Khá mà nói, cũng đủ.

Tào Tham nhìn vậy, không khỏi nở nụ cười.

Ngày thứ hai, Lưu Khá mang theo Tào Tham, Đường Lệ cùng Vương Tín, đi tới Đồng huyện.

Lúc này, Đồng huyện đang trong một mảnh hoảng loạn, sắp đến một hồi gió tanh mưa máu, làm vô số người cảm thấy sợ hãi.

Nhâm Hiêu cũng đang vì thế mà đau đầu. Vừa nghe Lưu Khá muốn mua vụn khoáng ruộng ở Lâu Thương, y không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Nhưng lại nghĩ, có cảm giác đây là một chuyện tốt. Có người nguyện bỏ vốn mua đất, đối với Tứ Hồng mà nói, không nghi ngờ là một an ủi.

Nhân tâm, thường thường như vậy: nước chảy bèo trôi.

Khi xảy ra việc, nhân tâm hoang mang, thấp thỏm lo âu; vào lúc này, bất luận là một chút cử động, đều sẽ sản sinh ra ý nghĩa không bình thường.

Vụn khoáng ruộng tốt.

A Khá quả nhiên là một danh tác a.

Không chỉ có thể trấn an được dân tâm hiệu quả, đồng thời có thể giải quyết được vấn đề an trí di dân. Nhưng là, năm trăm dật hoàng kim.... Có vẻ hơi ít. Hơn nữa Nhâm Hiêu đối với thổ địa vùng Lâu Thương cực kỳ hiểu rõ, kiên quyết không chịu đồng ý cái giá của Lưu Khá.

- Hai nghìn dật!

Nhâm Hiêu từng cười vượn hai đầu ngón tay. Từ bao giờ, tiểu tử nghèo hai bàn tay trắng năm đó nay đã trở thành một nhân vật khó lường. Chỉ ít hần đã có tư cách cùng chính mình đàm phán. Điều này làm trong lòng Nhâm Hiêu rất cảm hoài.

- Hai nghìn dật?

Lưu Khá đầu lắc như trống bỏi:

- Ta nào có nhiều tiền. Tối đa là bảy trăm dật.

Nhâm Hiêu cười mắng:

- Người đừng có cò kè mặc cả với ta, người bây giờ bán rượu lời lãi nhiều hay ít, ta không biết. Nhưng ta lại biết, hai nghìn dật hoàng kim chắc là không vấn đề gì. Tuy rằng làm như thế sẽ làm cho tiền bạc của người eo hẹp một chút, thế nhưng... Như vậy đi, hai nghìn dật hoàng kim, ta lại bán cho người hai nghìn khoáng đất ở phía tây Tứ Thủy. Đồng thời ta tặng người một tin tức, chắc chắn người sẽ cảm thấy hứng thú.

- Mười hai nghìn khoáng đất sao?

Lưu Khá trầm ngâm chốc lát:

- Tin tức gì vậy?

- Bộ hạ có ý định mở trường muối ở Đông môn khuyết của Chử Hải, nhưng cũng không phải quan phủ quản lý, mà là do Thanh lão trường thợ đứng ra chủ trì việc này.

Mở trường nấu muối?

Lưu Khá giật nảy mình

Hắn vẫn biết, giá muối xưa nay nặng là bởi triều đình, luôn luôn có quan phủ khống chế. Thanh lão là ai? Có bao nhiêu khả năng?

- Thanh lão là ai?

Nhâm Hiêu bình tĩnh cười:

- Thanh lão là đạo hào Ba Thục, là người bệ hạ kính trọng. Người đã từng nghe nói về Hoàng Lăng ở Ly Sơn chưa, Chu sa đan được cất ở trong, toàn bộ là do Thanh lão tiến cống. Người này ở trong triều rất có uy tín. Lần này mời ông ta đứng ra ở Chữ Hải, kỳ thực là trả lại cho ông ta một cái nhân tình.

- Trời ạ, liên cả Thủy hoàng để đền nợ ông ta nhân tình?

Lưu Khảm vắt hết óc, cũng không nghĩ ra sự chi giao giữa Tần Hán, lại có người nào tên là Thanh lão. Nhưng là...

- Tin tức này có quan hệ gì đến ta? Nếu triều đình đã có người sai khiến, ta làm sao có thể có chỗ tốt?

Nhâm Hiêu nói:

- Ta với Thanh lão cũng từng gặp nhau một lần. Năm ngoái, lúc ta quay về Tương huyện, Thanh Lão phái người truyền tin, muốn tìm người hợp tác với ông ta ở hai vùng Đông Hải. Dù sao, từ Ba Thục đến Đông Môn Khuyết cách muôn sông nghìn núi, luôn không thuận tiện.

Người nếu nguyện ý, ta có thể tiến cử người.

Nhưng có thành công hay không, ta cũng không cách nào bảo đảm... Một câu nói, hai nghìn dật, mười hai nghìn khoảnh, đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì thôi.

Tim Lưu Khảm đập thành thịch.

- Như vậy đi, người trở về suy nghĩ một chút, nhưng phải nhanh lên.

Nhâm Hiêu nói:

- Theo ta được biết, Hàm Dương đã có người cử động, đến Vu huyện tìm Thanh lão để bàn bạc việc này. Người nếu đồng ý sớm một chút, là có thể nắm chắc. Nếu là muộn, sợ đến lúc đó ta cũng bất lực.

- Suy nghĩ một chút, ta đồng ý việc này.

Lưu Khảm cắn răng một cái, giậm chân quyết định.

Làm muối ở Chữ hải, về mặt này khuất tất cũng quá lớn đi.

Nhâm Hiêu nhin không được cười ha hả:

- Ta chỉ biết tiểu tử người sẽ đồng ý. Như vậy đi, đêm nay ta sẽ phái người đi Vu huyện bàn việc này với Thanh lão.

Hai nghìn dật hoàng kim, ta muốn trong ba mươi ngày, phải nhìn thấy ở trong phủ nha.

- Ta sẽ làm hết sức.

Lưu Khảm xoa bóp hai gò má một chút, sau khi nhận lời, đứng dậy cáo từ.

Hai nghìn dật hoàng kim, thật không phải là số lượng nhỏ. Trên danh nghĩa Lưu Khảm, tính toán kỹ, cũng chỉ có từng này.

Hơn nữa trong ba mươi ngày phải có đủ, thật cũng không dễ.

- Lão Đường, lão Tào, trong tay các người có bao nhiêu hoàng kim? Ta nói là số lượng có thể có được trong ba mươi ngày...

Tại khách điểm, Lưu Khảm mày chau mặt ủ mà hỏi thăm.

- Trong ba mươi ngày... Tám mươi dật hắc không thành vấn đề đi.

Đường Lệ tính toán một chút liền trả lời.

Tào Vô Thương lộ vẻ xấu hổ, nhẹ giọng nói:

- Trong tay ta không có nhiều như vậy, đại khái khoảng ba bốn mươi dật là hết rồi.

Đường Lệ nghi hoặc hỏi:

- A Khám, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, lại cần nhiều vàng như vậy?

Lưu Khám cười khổ, đem sự tình thuật lại một lần:

- Ta vừa tính toán một chút, hai nghìn dật hoàng kim có thể tập hợp đủ, thế nhưng trong vòng ba mươi ngày thì không được. Ta đại khái có thể thu xếp được trên dưới tám trăm dật, cộng thêm hai người các người, còn chưa đủ một nghìn dật.

- A Kỳ thì sao?

Đường Lệ nghe được hai chữ Chữ Hải, đôi mắt sáng lên:

- A Khám, đây chính là một cơ hội tốt. Nếu có thể, mở trường muối ở Chữ Hải, tuyệt đối là lợi lớn hơn hại.

- Sao ta lại không biết chứ?

Lưu Khám thở dài nói:

- Quận thủ đại nhân làm thế, chỉ sợ chủ yếu là muốn kiểm tra ta. Bên A Kỳ ta cũng nghĩ tới, tình hình của hắn cũng giống ta, phỏng chừng cũng đưa ra được mấy con số này. Thế nhưng... còn thiếu bốn trăm dật a!

Bốn trăm dật, bốn trăm dật!

Bình thường mà nói, thật cũng không coi là cái gì.

Nhưng bỗng nhiên, thoáng cái muốn lấy ra nhiều như vậy, xác thực có chút hơi khó.

Trong phòng, Đường Lệ chần chừ trong chốc lát, ngắc đầu nói:

- A Khám, chuyện này, kỳ thật cũng không khó giải quyết. Người đã quên mất hai người.

- Ai?

- Quán Tước và Trần Vũ.

Lưu Khám nhú mày nói:

- Hai người họ có thể bằng lòng không?

- Nếu có thể có lợi, y lại có cái gì không muốn đâu?

Đường Lệ mỉm cười, khe khẽ nói nhỏ bên tai Lưu Khám một phen.

Lưu Khám con mắt híp lại:

- Đây cũng là một biện pháp hay.

94. Chương 133: Bỏ Lỡ Chính Là Bỏ Lỡ

Chủ ý của Đường Lệ kỳ thực rất đơn giản.

Nếu theo cách giải thích của hậu thế, đó chính là bốn chữ: Lợi và Ích đi liền với nhau. Đem hai nghìn khoảnh đất phía tây Tứ Thủy bán ra ngoài. Đường nhiên là, khẳng định không có khả năng bán theo giá ban đầu. Bốn trăm dật hoàng kim mua một nghìn khoảnh đất. Cứ như vậy, sẽ làm giảm bớt áp lực trên người Lưu Khám, đồng thời, Trần thị ở Dương Võ, Quán gia ở Tuy Dương coi như cũng bị buộc chung một thuyền với Lưu Khám. Đặc biệt là Quán Anh, Đường Lệ có thể nhìn ra, Lưu Khám đối với y rất là tán thưởng.

Mà Quán Anh cũng xác thực là một đại tướng tài! Bốn trăm dật hoàng kim, mặc kệ là Trần gia tài đại khí thô, hay là Quán gia mới phát tài mà nói, không nhiều, không ít, mà là vừa đủ. Nếu nhiều hơn, hai nhà này đều sẽ do dự; nếu ít hơn, sẽ không đạt được điểm quan trọng là liên minh. Con số này, chính là điểm mấu chốt của hai nhà.

Nếu luận theo suy nghĩ của người khác, Lưu Khám thật là không thể so sánh với Đường Lệ.

Lưu Khám cũng không chậm trễ, lập tức phái người đi Tuy Dương và Dương Vô. Nhưng đồng thời hắn cũng bắt tay vào chuẩn bị một chút. Nhỡ ra, hai nhà không đồng ý, Lưu Khám vẫn nhất định phải gộp đủ hai nghìn dật. Thực sự vẫn phải nói, cần dự phòng một biện pháp khác.

Sau khi trở lại Lâu Thương, Tào Vô Thương bởi vì còn muốn về nhà chăm sóc cha già, vì vậy từ biệt lên đường. Tào Đình Trưởng bây giờ đã không còn là Đình Trưởng trước kia. Lão nhiều tuổi rồi, có rất nhiều chuyện không thể đảm đương được nữa, hơn nữa lão làm chức Đình Trưởng này rất khiến người khác phiền lòng.

Lưu Khám cũng không giữ lại Tào Vô Thương, chỉ là nói với y, lúc trở lại Huyện Bái, phải cẩn thận nhiều hơn. Hiện nay, mặc kệ là Lý Phóng, hay là Lưu Bang lớn lên ở Tứ Thủy Đình, cũng sẽ không dám tùy tiện đi trêu chọc Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương. Nhưng thuyền được giữ gìn có thể dùng được vạn năm. Nhân Hiêu hiện tại lại đang nhìn hắn chăm chăm, Lưu Khám cũng không dám quá mức làm càn. Nhưng như thế không có nghĩa là ý niệm giết chết Lưu Bang của hắn không còn.

Lúc Tào Vô Thương cất bước đi, Lưu Khám lại cùng Tào Tham bàn bạc xong công việc thì trời cũng đã tối rồi, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Một năm lại đây, đầu óc hắn hầu như không có lúc nào được nghỉ ngơi. Cứ xong việc này lại phát sinh việc kia, hôm nay cuối cùng cũng có thể được thở ra một hơi. Nhưng là kế tiếp, từng nhóm di dân đến, sợ là còn bận rộn nhiều. Ngồi ở trước án thư, Lưu Khám nâng lên cuốn thẻ gỗ nặng trĩu, lòng nghĩ đến: Nếu có giấy, thì thật là tốt a!

- A Khám...

Lữ Tu bưng một chén cháo nóng hổi đi vào thư phòng.

Thấy Lữ Tu, lòng Lưu Khám cảm thấy rất thoải mái:

- Thế nào còn chưa đi nghỉ ngơi? Hai ngày này, chắc nàng cũng bận muốn chết rồi.

Lữ Tu đích thực là rất bận bịu, nào là việc trong nhà, lại còn có một số việc vặt bên ngoài nữa! Giờ đây, nàng không còn là thiếu nữ cả ngày không lo không nghĩ nữa, hiện tại nàng là thê tử của Lưu Khám, cần phải học cách vì hắn chia sẻ vui buồn. Hơn nữa, trên điểm này, Lữ Tu làm thực là rất tốt. Chỉ ít trong mắt Lưu Khám, nàng làm cực kỳ xuất sắc.

Lữ Tu đem cháo đặt trước mặt Lưu Khám:

- Thấy huynh từ khi về đến giờ, vẫn chưa nghỉ chút nào. Ăn chút gì trước đã.

Quả thực Lưu Khám cũng có chút đói bụng! Hắn cầm bát cháo lên uống từng ngụm, vẫn còn nóng hổi...

Hắn buông bát cháo, nhìn Lữ Tu cười nói:

- Được rồi, có chuyện gì thì nói đi, ta biết nàng tốt như vậy, khẳng định là có việc.

- Vậy huynh nói trước đây muội đối với huynh không tốt sao? Khám đáng ghét!

Lữ Tu làm như muốn đánh, lại bị Lưu Khám nắm lấy cổ tay:

- Dương nhiên... là rất tốt. Nhưng là nam nhân a, dù gì vẫn là có chút lòng tham.

- Đúng, đúng, đúng, biết lòng tham của huynh rồi, còn mang một bé gái về nuôi nữa cơ.

Lưu Khám không nhịn được cười, nói: nguồn

- Nhìn nàng, thế nào lại giống như trẻ con? Ta chỉ là thương cảm đứa bé đó. Tín ở nhà lại không có ai làm bạn, cho nên đem cho cậu ta hai người bạn mà thôi.

Lữ Tu nhẹ nhàng đánh Lưu Khám một cái, sau đó từ trong lòng hắn ngồi dậy, nghiêm mặt nói:

- A Khám, huynh vẫn còn hận cha mẹ muội đúng không?

Lưu Khám ngẩn ra:

- Do đâu mà nói lời này?

- Chớ giấu giếm muội.

Lữ Tu nói:

- Lúc trước, huynh cùng với Đường đại ca và Tào đại ca bàn việc trong phòng muội đều nghe được. Nếu là thiếu tiền, vì sao không tìm cha mẹ muội? Tuy nói rằng không được như ngày xưa, nhưng hai ba trăm dật hoàng kim, bọn họ vẫn có thể có được.

Hơn nữa, đây cũng không phải là chuyện xấu.

Tại Huyện Bái, cha mẹ đều phải cẩn thận, sợ làm cho người khác đổ kị, cho nên không dám có hành động gì. Nhưng bây giờ ở Lâu Thương, huynh cũng định làm thế có đúng hay không? Để cho bọn họ xuất tiền mua đất, phụ thân nhất định sẽ đồng ý. Thật ra, tại Huyện Bái thì ông vẫn có thể có cách.

- A!

Lưu Khám nhẹ nhàng vỗ vỗ trán.

Nói thật là, hần cũng không nghĩ đến phần tài sản của Lữ gia.

Lữ gia đích thực là nay không bằng xưa. Nhưng lấy ra mấy trăm dật hoàng kim, thì cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Chỉ là hần có cảm giác, Lữ Văn khẳng định sẽ không đồng ý. Hiện tại nghe Lữ Tu nói như vậy, Lưu Khám lại cảm thấy có chút không tốt lắm. Nói như thế nào, cũng là phụ mẫu của Lữ Tu, mình thà rằng tìm người ngoài, cũng không chịu tìm bọn họ... Nếu như lan truyền về, chỉ sợ hai người họ sẽ suy nghĩ càng nhiều a.

Lưu Khám trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- A, chuyện này đích thực là ta suy nghĩ không chu toàn.

Không bằng như vậy, nàng tìm người quay về Huyện Bái một chuyến, hỏi ý tứ hai lão một chút. Nếu như bọn họ đồng ý... Ba trăm dật hoàng kim, ta có thể cho bọn họ một nghìn khoảnh ruộng. Nhiều quá... phỏng chừng bọn họ cũng không có được nhiều tiền như vậy. Ừm, nàng xem như vậy có được không?

Lữ Tu nghe vậy mừng rỡ, ôm cổ Lưu Khám:

- A Khám, muội biết, huynh đối với muội tốt nhất.

Lữ Tu phản ứng như vậy cũng là tự nhiên.

Thoáng cái nửa năm, đã trải qua hai lần gió tanh mưa máu, Lữ Tu giờ đã trưởng thành chín chắn hơn rất nhiều. Bây giờ, những chuyện khó hiểu, nàng cũng đã chậm rãi lý giải. Mặc kệ ban đầu phụ phụ Lữ Văn đem nàng gả cho Lưu Khám, là xuất phát từ suy nghĩ nào. Thế nhưng hiện tại, nàng nhất định phải chứng minh cho phụ phụ Lữ Văn nhìn thấy, quyết định của bọn họ không sai! A Khám là một nam nhân xuất sắc, hần thực sự vô cùng xuất sắc.

Một đêm này, Lưu Khám tự thưởng mình một đêm ân ái tuyệt diệu.

Ngày mười tám tháng giêng, cùng thời gian ước định với Nhâm Hiêu đã qua mười ngày.

Quán Anh, Trần Vũ về mặt này vẫn còn chưa hồi âm về. Thẩm Thực Kỳ đã để Tào Vô Thương lần thứ hai lên đường, áp tải tám trăm dật hoàng kim an toàn tới Lâu Thương.

Mà cũng ngày này, ở Hàm Dương truyền đến tin tức.

Đối với chuyện xảy ra tại Tứ Hồng, Thủy Hoàng Đế nổi giận không thôi, sai người khẩn cấp sáu trăm dặm truyền tin, truyền đạt ý chỉ: Phàm những người tham dự vào việc này, tru di tam tộc, giết kẻ phạm tội, tịch thu tài sản cả nhà.

Tru di tam tộc, cả nhà bị tịch thu tài sản sung công, giết kẻ phạm tội! Những dòng chữ vô cùng đơn giản, nhưng nghĩa là mấy nghìn đầu người rơi xuống đất.

Ngay trong ngày chiếu lệnh phát đến Đồng huyện. Hơn ba trăm người bị kéo đến ngoại ô, tử hình tại chỗ. Những người cầm đầu, như Đồng huyện trưởng, các quan viên liên quan, đều bị ngũ xa phanh thây. Còn cái vị ngày đó đã từng áp tải đồ quân nhu tới Lâu Thương, chính là vị Huyện thừa đại nhân kiêu ngạo trước mặt Lưu Khảm, có người nói, lúc bị hành hình, sợ đến mức tiểu ra quần, nước mắt nước mũi ràn rụa, quả thực mất hết mặt mũi.

Đối với việc đó, Lưu Khảm cũng không thoải mái lắm. Tại ngày hành hình, lần thứ hai Lưu Khảm nhận được lệnh đi Đồng huyện trước, tận mắt nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi, trong lòng cảm thấy bị ai.

Chính mình đã bị cột thật chặt vào cổ xe chiến tranh của lão Tần Nhân rồi. Hôm nay, đường làm quan rộng mở, nhưng mấy năm nữa tình hình sẽ như thế nào? Hậu duệ sáu nước phản công trở lại, bản thân mình sẽ đi về đâu?

Ôm tâm tình trầm trọng như vậy, thậm chí lúc Nhâm Hiêu tuyên bố hần được thăng tước vị, hần cũng không có chút cảm giác sung sướng.

Lần thăng tước này, không phải chỉ được có một mình Lưu Khảm. Đường Lệ, Tào Vô Thương cũng đều được tướng thưởng. Hai người cùng hưởng tước Công sĩ! Đối với Lưu Khảm mà nói, coi như là hoàn thành lời hứa hẹn.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, chỉ có Lưu Khảm là rầu rĩ không vui. Sau khi tiệc rượu kết thúc, hần một mình trở lại thư phòng, trong lòng không yên, tay cầm một cuốn thẻ gỗ, tự hỏi về những chuyện tình thời gian qua. Có lúc, có một số việc... giống như câu nói của Dương đại hiệp trong bộ “Thần điêu hiệp lữ” ở hậu thế: Đời người không mấy khi được như ý muốn.

Mong muốn duy nhất của hần hiện tại, chính là trước khi chiếc thuyền chiến tranh của Đại Tần bị diệt, thì mau chóng tụ tập thực lực. Nhưng vấn đề là, còn có bao nhiêu năm?

Chợt có người gõ cửa phòng, Lưu Khảm phục hồi lại tinh thần, trầm giọng nói:

- Tiến vào!
- Đại nhân, Khoái Triệt đã trở về!
- A?

Lưu Khảm hô bật đứng dậy, vội vàng nói:

- Nhanh chóng mời y đến đây.

Chốc lát sau, chỉ thấy Khoái Triệt mặt mũi hồng hồng đi vào thư phòng. Vừa vào tới cửa, y cười ha hả nói:

- Triệt chúc mừng Đông chủ
- Lão Khoái, người đây là... chuyện mừng từ đâu tới a!

Khoái Triệt cười nói:

- Đông chủ hôm nay được thăng tứ đẳng tước, lại bước thêm được một bước vững chắc. Ta nghe người ta nói, Đông chủ tự bỏ tiền ra mua mười nghìn khoảnh đất. Quả thực là tạo phúc cho Lâu Thương. Không đến mười năm, Đông chủ sẽ trở thành nhân vật không thể thay thế được ở Lâu Thương này.

Lưu Khảm cười:

- Được rồi, chớ nói những điều vô dụng này, mau ngồi xuống đi.
- Tạ ơn Đông chủ.

Khoái Triệt ngồi xuống xong, mở tay nải trên người, lấy từ trong ra một cuốn thẻ gỗ

- Ngày đó Đông chủ muốn ta hỏi thăm danh sĩ sáu huyện Tứ Hồng, Triệt đã đi hỏi thăm cả bốn tháng trời, cuối cùng cũng không phụ tín nhiệm của Đông chủ, có chút thu hoạch.

Vừa nói chuyện, Khoái Triệt vừa cầm cuốn thẻ gỗ trong tay đặt ở trên thư án.

Lưu Khảm cầm lấy cuốn thẻ gỗ, mở rộng nhìn lướt qua.

- Hạng Lương?

Lưu Khám nhìn thấy một cái tên, quả tim không khỏi đập lộp bộp, ngẩng đầu hỏi:

- Hạng Lương này có phải là hậu nhân của Hạng Yến không?

Khoái Triệt gật đầu nói:

- Nếu Đông chủ biết Hạng Yến, vậy Triệt cũng không phải nói nhiều nữa, đây chính là con thứ của Hạng Yến. Hạng thị nguyên là quý tộc của nước Sở. Do sống ở vùng đất Hạng (nay là nam Hạng thành) cho nên lấy Hạng làm họ. Hạng Yến xuất thân từ Hạng thị, từng vất vả chống đỡ vận mệnh nước Sở trước đây... Sau khi mất, bộ tộc Hạng thị sụp đổ, trong đó có một chi, cũng đi tới Hạ Tương của Tứ Hồng.

- Hạ Tương (nay là Túc Thiên – An Huy)?

Lưu Khám ngạc nhiên nói:

- Vậy chẳng phải là cách nơi này rất gần sao?

Khoái Triệt nói:

- Đích xác là không quá xa. Nếu đi bằng ngựa, khoảng chừng một ngày đêm là có thể đến. Nhưng là Đông chủ hiện tại đi, sợ là không tìm được người này đâu.

Lưu Khám ngẩn ra:

- Vì sao vậy?

Khoái Triệt cười nói:

- Ngài ngẫm lại xem, ngài giết Đinh Khí, làm dấy lên một hồi gió tanh mưa máu ở Tứ Hồng. Tập đoàn phản Tần của hậu duệ sáu nước cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng đến. Ngài cho là Hạng Lương đó, sẽ tách rời hậu duệ sáu nước sao? Ta ở Hạ Tương nghe người ta nói, cuối năm ngoái, Hạng Lương mang theo cháu trai Hạng Tích và cả gia quyến, toàn bộ chạy khỏi Hạ Tương, chẳng biết đi đâu.

“Hội Kê!”

Một ý niệm xuất hiện ngay trong đầu Lưu Khám.

Tuy rằng không phải hiểu rõ lịch sử Tần Hán, thế nhưng hắn còn nhớ kỹ, Hạng Vũ hình như lập nghiệp từ Hội Kê. Hội Kê là một quận ở huyện Ngô Trung, nói không chừng y đã đến đó. Vậy có nên hay không bắt báo Nhâm Hiêu và Doanh Tráng đây? Lưu Khám không khỏi cảm thấy do dự. Theo lý trí mà nói, hắn hắn là nên nói cho Nhâm Hiêu; nhưng theo như trong lòng mà nói, Lưu Khám lại cảm giác không nên nói ra, giống như là chỉ điểm vậy.

- Lão Khoái, người nói xem thúc cháu Hạng gia sẽ đi nơi nào?

Khoái Triệt lắc đầu:

- Điều này cũng khó nói, nhưng ta phỏng chừng y sẽ đi xuống Giang Nam. Khu Tứ Hồng đã khó có thể ẩn thân...

Lưu Khám lại trầm mặc!

Với khôn khéo của Nhâm Hiêu, nói vậy cũng có thể đoán được điểm này. Đã như vậy, ta cần gì phải làm điều thừa? Nếu như thúc cháu Hạng Lương muốn trốn, coi như là nói cho Nhâm Hiêu, chỉ sợ cũng khó có thể tìm được. Quên đi, nếu đã bỏ lỡ, vậy bỏ qua y đi... Lưu Khám đứng dậy, đi ra khỏi thư phòng.

Trong đêm, trời đầy sao, trăng sáng tỏ.

Có một số việc, nếu không cách nào tránh khỏi, không bằng thông khoái đánh một trận đi.

“Bá Vương, người tự mình giải quyết cho tốt đi...”

Lưu Khám nói thầm trong tâm trí, trong lòng dâng lên chiến ý vô hạn, những mê man, khốn khổ trước đó biến mất hoàn toàn.

95. Chương 134: Học Trò Nhà Nông

Vụ tàn sát làm rung chuyển cũng không duy trong thời gian quá dài.

Sau khi Nhâm Hiêu chấp hành xong chiếu lệnh, cũng không tiếp tục truy bắt nữa. Chỉ ít trong mắt đa số người, hẳn thật là không truy nữa.

Nhưng Lưu Khảm lại biết, Nhâm Hiêu vẫn chưa chịu buông tha.

Đã giao tế vài lần với Nhâm Hiêu, mặc dù không thể nói là hiểu rõ y nhưng Lưu Khảm lại biết, Nhâm Hiêu không phải là người dễ dàng buông tha. Đặc biệt là những gì liên quan đến vấn đề nguyên tắc, Nhâm Hiêu lại càng sẽ không nhân từ nương tay nhất định sẽ tiếp tục truy xét.

- Nhưng cái đó thì liên quan gì đến mình?

Lưu Khảm từ khi trở lại Lâu Thương, lại trở nên thần bí.

Rất ít đi ra ngoài quan thự, ngoại trừ lúc luyện võ, đọc sách, phần lớn thời gian đều bận rộn ở phòng bếp, có đôi khi, ngay cả Vương Cơ, thậm chí Trình Mặc cũng sẽ đi qua hỗ trợ, thường là sẽ ở lại phòng bếp cả ngày. Về phần đang làm cái gì thì không người nào biết.

Thời gian thật nhanh, đảo mắt đã sắp tới cuối tháng.

Khoảng cách đến ngày giao hai nghìn dật hoàng kim càng ngày càng gần, thế nhưng Trần Vũ và Quán Tước vẫn chưa có tin tức về.

Lữ Văn thì ngược lại, lúc nhận được thư của Lã Địch, hưng phấn một đêm không ngủ. người ta thường nói, tình cảm quê hương.

Kỳ thực, giải thích ra, một cái là gia viên, một cái là đất đai.

Trong tay có nhiều tiền, cũng không so được với nghìn khoảnh ruộng tốt. Theo lời Lữ Tu, lúc Lữ Văn ở Huyện Bái, cũng muốn mua số đất này, thế nhưng, thứ nhất là lo lắng sẽ lọt vào cạm bẫy, đến lúc đó sẽ bị người tính kế; thứ hai là lúc đó quả thực cũng khó khăn.

Thế đạo dần dần cũng bình ổn, việc làm ăn của Lữ Văn cũng dần dần cũng trở lại như cũ, nên tâm tư với việc mua đất này càng ngày càng mạnh. Thế nhưng ở Huyện Bái cũng không dễ thành hiện thực như vậy. Ban đầu nghĩ, Lưu Khảm mua một khoảnh đất hoang, chắc là không quá nghìn tám trăm tiền. Nhưng hiện tại, Huyện Bái ngày càng phồn hoa, giá đất đai cũng tăng theo.

Lúc trước Lưu Khảm mua mười khoảnh ruộng mà nói, hiện nay, muốn mua số ruộng này, mỗi khoảnh ít nhất cần tốn một dật hoàng kim.

Lúc đó mọi người còn chê bai dè bủ, nhưng rồi nơi đó đã trở thành nơi sản xuất rượu Tứ Thủy Hoa Điều tửu tràng. Lưu Khảm tuy rằng đi vắng, nhưng thực tế Tào Vô Thương và Thẩm Thực Kỳ vẫn đang ở đây.

Có thể nhắc lên chút quan hệ, đó chính là tốn nghìn vàng cũng đáng.

Trong tay Lữ Văn thực ra cũng có chút tiền, nhưng làm lão tốn hao một dật hoàng kim mua một khoảnh đất, lão thật là không muốn.

Nguyên nhân không có hẳn, Lữ Văn lại không có rượu để bán! Nhưng từ Tứ Thủy Đình đến Huyện Bái quãng đường có nửa canh giờ, mà đất đai đã rối loạn tới tình trạng này rồi. Chỗ khác thì sao? Rẻ nhất cũng phải bảy tám trăm tiền một khoảnh. Lữ Văn do dự hồi lâu, cuối cùng từ bỏ.

Hiện nay, ba trăm dật hoàng kim, một nghìn khoảnh đất!

Lữ Văn làm sao có thể từ bỏ được? Lão tựa như cũng hiểu năm đó có một số việc mình đã làm, nên hiện tại nhìn thấy Lưu Khảm, lại càng không có chút thiện cảm nào. Tuổi càng lớn, càng quan tâm đến thể diện. Đến cuối cùng, bảo Lữ Thích Chi mang theo hoàng kim đi trước đến Lâu Thương thương nghị. Lão không nói gì nhiều, chỉ dặn Lữ Thích Chi:

- Tới Lâu Thương, nghe lời Khảm ca nói. Hẳn bảo con làm như thế nào, con cứ nghe theo là được. Đừng làm hấn tức giận.

Loáng cái đã nửa năm, Lữ Văn phát hiện, mình khi đối mặt với Lưu Khảm sẽ nơm nớp lo sợ.

Lữ Thích Chi thật ra là một tên phỉ bò, không hiểu được tâm tư của cha mình, nên trước khi xuất phát, còn hết sức hưng phấn.

Lúc ba trăm dật hoàng kim đến tay, trên cơ bản Lưu Khảm đã có đủ hai nghìn dật. Nhưng là hắn cũng không có quá nóng lòng giao cho Nhâm Hiêu, còn đang kiên trì đợi. Đợi Trần Vũ. Đợi Quán Tước... Người không thể không có tin tức được.

Một tháng trước, Vương Bí chết bệnh. Từ lúc Vương Bí mất, cũng đại biểu ột nhóm tướng lĩnh năm xưa triệt để rời khỏi vũ đài lịch sử. Trong tay Thủy hoàng đế hiện có ba đợt tướng lĩnh. Trong đó Vương Tiễn, Mông Ngao là nhóm tướng lĩnh già nhất. Mông Ngao là ở thời kỳ Tần Chiêu Vương từ nước Tề nhập vào nước Tần, lúc Chiêu Vương còn là quan báai Thượng khanh, sau đó từ thời kỳ Tần Trang Tương Vương đảm nhiệm tướng lĩnh. Bắt đầu cuộc đời trên lưng ngựa chinh phạt sáu nước. Có thể nói, như Vương Tiễn, Mông Ngao là Thủy Hoàng đế Doanh Chính vì Tần Trang Tương Vương mà để lại tài phú. Mông Ngao chết trận năm Tần vương Chính thứ bảy. Vương Tiễn năm thứ ba sau khi phá Sở ốm chết tại nhà.

Sau đó lại có lớp tướng lĩnh Mông Võ, Vương Bí, Lý Tín nổi lên. Lớp tướng lĩnh này là lúc Thủy hoàng đế đăng cơ được đề bạt lên, theo tuổi mà nói, đây là nhóm người thứ hai. Từ khi Lã Bất Vi diệt Chu, đến lúc Thủy hoàng đế quét sạch sáu nước, mấy trăm trận chiến to nhỏ, những người này trên cơ bản ít nhiều đều tham dự vào.

Có thắng lợi, cũng có thất bại; có vinh quang, đồng thời cũng có sỉ nhục. Lúc Thủy hoàng đế thống nhất sáu nước được một năm, Lý Tín ốm chết ở quê nhà Lũng Tây. Còn lại Mông Võ thì bệnh tật quần thân, hiện nay cơ bản là không để ý đến thể sự. Mà nay, Vương Bí cũng ốm chết, chỉ còn lại một con trai là Vương Ly, lớn tuổi hơn so với Mông Diêm, đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân. Trong lòng Thủy hoàng đế vô cùng bi ai.

Nhưng là việc này cùng Lưu Khảm cũng không có liên quan gì. Hàm Dương cách Lâu Thương vạn dặm, đối với con trai của Vương Bí, hắn cũng không có cảm thụ gì.

Sinh lão bệnh tử, là lẽ thường của con người mà thôi...

Đầu tháng hai, chính giữa ngày mùa. Liên tục ba ngày, mưa nhỏ không ngừng.

Đây đối với Lâu Thương mà nói, không nghi ngờ là một chuyện tốt. Ngày mùa cày bừa vụ xuân, trận mưa nhỏ này chính là giúp đỡ cho việc trồng trọt.

Ngày này, Lưu Khảm mang theo bốn người Tào Tham, Chu Xương, Trình Mạc, Tương Cường cưỡi ngựa tới bờ sông Tuy Thủy.

- Đại nhân, qua hai tháng nữa là đến mùa lũ rồi.

Tương Cường có chút sầu lo nói:

- Không biết năm nay lũ thế nào. Năm ngoái nước Tuy Thủy dâng đột ngột, vỡ đê từ Long Vương Khẩu, bao phủ hết mấy nghìn khoảnh ruộng. Đại nhân nhìn xem, bởi vậy mà ba dặm phía nam, cũng chính là Long Vương Khẩu... chỗ trũng ở mặt đông, một khi vỡ đê, nguy hiểm rất lớn.

Y chỉ tay phía trước, giải thích với Lưu Khảm.

Lưu Khảm im lặng, phóng ngựa dọc theo bờ sông, chậm chậm mà đi.

- Lão Tào, có biện pháp gì không?

- Chặn không bằng nạo vét, đây là biện pháp từ xưa lưu truyền đến nay... Nhưng vấn đề ở chỗ, làm sao khai thông? Tham ngu dốt, chưa có biện pháp gì.

Chu Xương cũng không lên tiếng, lặng lẽ quan sát địa hình.

Hồi lâu, Trình Mạc đột nhiên mở miệng nói:

- Đại nhân, năm nay lấy việc gia cố đê làm đầu, dù sao thời gian không đủ cho chúng ta làm việc khác. Có lẽ sau khi ngày mùa chấm dứt, chúng ta có thể làm nhiều việc hơn. Mặc có một cách, nhưng không biết có nên nói hay không?

- Trình tiên sinh mời nói.

Trình Mặc suy nghĩ một chút:

- Năm đó nước Trịnh đào kênh đã làm cho tám trăm dặm ruộng đất của nước Tần trở nên màu mỡ. Năm kia chúng ta đi qua quận Tam Xuyên, cũng từng gặp qua kênh Hồng Cầu, đồng dạng là vì khai thông sông mà xây nên. Đương nhiên là, đào kênh lớn như thế, đối với ta mà nói là không thích hợp, nhưng đào kênh nhỏ hơn, dẫn nước sông... Cùng lúc có thể giảm bớt lũ từ Tuy Thủy, lại có thể dự phòng tình hình hạn hán, nên làm.

- Đào kênh?

Lưu Khám nhíu mày:

- Đây không phải là chuyện nhỏ, cần phải cân nhắc kỹ càng, hơn nữa cần phải có người hiểu biết kỹ càng chủ trì mới được.

Vừa nói chuyện hần nhìn Tào Tham chờ đợi.

- Các người có ai am hiểu loại việc này?

- Việc này...

Không chỉ có Trình Mặc không có lời nào để nói. Thậm chí ngay cả Tào Tham, trong ba người cũng đều trầm mặc không nói.

- Thôi được, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, không phải là sớm chiều có thể quyết định được. Tất cả mọi người ngẫm lại biện pháp, tranh thủ trước vụ thu hoạch, tìm ra một phương án. Nhưng là trước đó... Lão Tào, cần làm phiền người rồi. Người cần ngăn cản một nhóm người, gia cố đê, chớ để công lao động của mọi người, cuối cùng hóa thành hư ảo. Còn có Cường lão, người cũng phối hợp với Lão Tào một chút, việc này hiện nay là quan trọng nhất.

Tào Tham cùng Tương Cường ở trên ngựa chấp tay lên tiếng;

- Vâng!

Lưu Khám quay đầu ngựa, ngẩng đầu nhìn sắc trời, trầm giọng nói:

- Lão Chu, thời gian này cần mau chóng chỉnh lý thương lương, mấy ngày nữa có một lượng lớn đồ quân nhu đến Lâu Thương. Người cần phải chuẩn bị thỏa đáng, đừng xảy ra sai lầm gì. Đây cũng là lần đầu tiên Lâu Thương đi vào sử dụng.

- Đại nhân yên tâm, hạ quan nhất định sẽ cẩn thận cư xử.

Chu Xương thần tình nghiêm túc, chấp tay đáp.

- Tất cả mọi người mau về thôi, Trình tiên sinh cùng ta đi loanh quanh một chút. Mọi người không cần theo ta nữa... Đúng rồi lão Chu, còn có một việc người cần lưu ý. Ta nhớ kỹ, lúc đầu vừa tới Lâu Đình, người ta nói Tuy Thủy có ba mối hại, hiện nay Khí Tử đã mất, lũ lụt không phải một ngày có thể giải quyết, trừ những đó ra, còn có mối hại lớn nữa là chuột, cần phải cẩn thận. Chuyện này hay là cùng Cường lão bàn bạc xem có biện pháp dự phòng nào không.

Tương Cường nói;

- Đại nhân một lòng tạo phúc cho Lâu Thương ta, quả thực là phúc của bách tính a.

Lưu Khám cười mắng:

- Cường lão chỉ được cái khéo miệng, đừng nói mấy lời sáo rỗng đó, hay là cẩn thận suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề đi.

Tuy nói là cười mắng, thế nhưng Tương Cường nghe vậy lại thoải mái vô cùng.

Rõ ràng, Thương lệnh đại nhân đã đem y trở thành người một nhà rồi... Nếu đổi thành những người khác, sao có thể nói như vậy?

Trong lòng vui vẻ, cùng Tào Tham, Chu Xương hướng Lưu Khám chào từ biệt.

Lưu Khám cùng Trình Mạc phóng ngựa mà đi:

- Trình tiên sinh, ta vừa thấy người ấp úng, hình như là có lời gì muốn nói, giờ đừng ngại nói ra.

Trình Mạc nói:

- Đông chủ, kỳ thực muốn nói đến trị lũ lụt, ta thật ra có tuyển được một người.

- Ai?

- Người này tên là Trần Anh, là người Đông Dương. Y xuất thân nông gia, là người của đại tộc họ Trần ở Đông Dương. Tổ tiên chính là môn đồ của hai huynh đệ Trần Tân, Trần Tương, cũng có người nói là xuất thân từ môn hạ của Trần Tân ở nước Trịnh. Người này rất có năng lực, có thể trị lũ lụt. Chỉ là...

Lưu Khám quay đầu hỏi:

- Chỉ là cái gì?

- Bộ tộc Trần thị thân với nước Sở, cho nên ta lo lắng sẽ có phiền phức.

Lưu Khám nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị có thể hiểu được loại lo lắng này của Trình Mạc. Đích xác ở Tứ Hồng mới xảy ra nhiều chuyện như vậy, lại mời Trần Anh, thứ nhất là không dễ dàng, thứ hai là... rất khả năng sẽ tạo nên một ít phiền phức không đáng có. Trời mới biết, bối cảnh của người này ra sao?

Nhưng có một người có thể trị thủy, đối với Lưu Khám mà nói, đây mới là việc cấp bách.

Trầm ngâm một lát sau, Lưu Khám nói:

- Chuyện này mấy hôm nữa ta đi Đồng huyện, thuận tiện thỉnh giáo Quận thủ đại nhân một chút, xem tình hình thế nào rồi nói.

- Ngoài ra, đại nhân chuẩn bị tu sửa thành trì, ta còn một người có thể đề cử...

Trình Mạc đang nói chuyện, từ xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa gấp gáp. Đã thấy một con, chạy như bay mà đến, kỵ sĩ từ xa đã lớn tiếng kêu:

- Đại nhân, đại nhân!

Mưa bụi lất phất, làm nhiễu tầm nhìn của người nhưng Lưu Khám thấy rõ ràng người trên ngựa, là Trần Đạo Tử.

Trần Đạo Tử ghì ngựa dừng lại trước mặt Lưu Khám, thở hổn hển nói:

- Đại nhân, xin nhanh chóng quay về quan thự, Từ huyện trưởng đang ở quan thự chờ.

Lưu Khám ngăn ra:

- Từ huyện trưởng, Người đang nói là Doanh Tráng?

Trần Đạo Tử gật đầu nói:

- Chính là Doanh Tráng đại nhân, hần có việc gấp, lệnh ta lập tức mời đại nhân về. truyện copy từ

Lưu Khám không khỏi ngạc nhiên:

- Doanh Tráng tìm ta? Lại có chuyện gì quan trọng đây?

96. Chương 135: Nhâm Hiêu Rời Đi.

- Lão Trình, người vừa nói cái gì? Ta không có nghe rõ ràng!

Lưu Khám quay đầu hướng Trình Mạc nhìn lại. Lúc Trình Mạc đang nói, vừa là lúc Trần Đạo Tử vội vàng tới, thế cho nên không để ý. Trình Mạc nói:

- Đại nhân cứ đi việc bận trước đi, Từ huyện trưởng đến đây chắc là có chuyện quan trọng, chờ xong việc cũng không muộn.

Ngẫm lại cũng có lý, không có việc sẽ không lên diện Tam Bảo, Doanh Tráng tới lúc này, khẳng định là có chuyện gì. Lưu Khám nhúc nhích đầu, vừa muốn mở miệng nói với Trần Đạo Tử, đột nhiên hần nghĩ tới một việc, không khỏi “à” to lên một tiếng, thầm nghĩ: Không tốt... Thúc ngựa bay nhanh.

Trần Đạo Tử cùng Trình Mạc hai người nhìn nhau, không rõ Lưu Khám vì sao đột nhiên có biểu hiện như vậy:

- Lão Trình, đại nhân làm sao vậy?

Trình Mạc lắc đầu cười

- Ta làm sao mà biết...

Nguy rồi! Nói phân nửa, sắc mặt Trình Mạc cũng đột nhiên biến đổi, quả tim đập thành thịch. Doanh Tráng ở quan thự, chẳng phải sẽ đối mặt với Lưu Cự sao?

Người khác không hiểu được thân phận của Lưu Cự, nhưng Trình Mạc lại biết.

- Đạo Tử, nhanh chóng quay về quan thự.

Trần Đạo Tử sờ sờ đầu trọc, cùng Trình Mạc chạy về quan thự. Vừa đi vừa nghĩ: Đại nhân như vậy, sao Lão Trình cũng như vậy?

Trình Mạc đoán không sai, Lưu Khám chính là lo lắng vấn đề của Lưu Cự. Cho tới nay, Lưu Cự đều không ra khỏi cửa, rất ít gặp người. Người của Lâu Thương đều biết, Lưu Khám có một ca ca ngốc, vô cùng khỏe mạnh, dũng mãnh như thiên thần. Chỉ là chưa có bao nhiêu người gặp mặt Lưu Cự, chỉ biết tại Lâu Đình có một tráng sĩ, lão bi xưng hùng, Lực vương như Cự, không bị trời buộc bởi trời, dũng mãnh như hổ, không ràng buộc bởi đất...

Từ một trình độ nào đó, Lưu Khám đã thâm nhập nhân tâm.

Doanh Tráng đi vào quan thự, chẳng phải là rất dễ gặp Lưu Cự?

Ngộ nhờ y.. Lưu Khám giơ roi thúc ngựa, dừng lại trước cửa quan thự. Thiệu Bình mang theo ba trăm Lam Điền giáp sĩ đi tuần tra, nhìn thấy bộ dáng này của Lưu Khám, không khỏi hoảng sợ.

- Lưu thương lệnh. Ngài làm sao vậy? đã xảy ra chuyện gì sao?

- A!

Lưu Khám nhảy xuống ngựa, nhìn thấy Thiệu Bình cũng không có ác ý, mà Lam Điền giáp sĩ, thậm chí còn gật đầu mỉm cười với hắn, xem như chào hỏi. Trong lòng cuối cùng nhẹ nhàng một chút, vội vã nói:

- Ta nghe nói Doanh đại nhân tới, vì vậy vội vàng đến đây. Không biết đại nhân vì sao lại tới đây?

Thiệu Bình cười nói:

- A, đại nhân là muốn đi Đồng huyện, vì vậy tiện đường tới nơi này, xem tình hình một chút.

Nghe nói Lưu thương lệnh dùng hai nghìn dật hoàng kim để mua mười hai nghìn khoảnh đất, đại nhân có chút hiếu kỳ, cho nên muốn đến xem kỹ một chút. Chính là Thương lệnh đại nhân thực là người có bản lĩnh. Tình hình an trí di dân rất tốt. nhìn qua Lâu Đình hiện nay, so với năm đó náo nhiệt hơn rất nhiều.

Thương lệnh mau vào đi thôi, đại nhân đang chờ người đâu.

Nghe ra, dường như là vừa thấy việc tốt.

Trong lòng Lưu Khâm, cuối cùng cũng bình tĩnh một ít. Nhẹ nhàng thở ra một hơi, chấp tay chào Thiệu Bình, sải bước lên bậc thang, đi vào quan thự.

Nhưng vừa đến quan thự, trong tâm Lưu Khâm, thoáng cái lại căng thẳng lên.

Thời Tần Hán, cũng không nhiều lắm lễ pháp trời buộc. Thời Hán, thuyết pháp phổ biến chính là phụ nữ không được đăng đường nhập thất. Thời Tần, lấy pháp gia trị thiên hạ, đối với lễ pháp của nho gia cũng không coi trọng. Mặc dù là ở Hàm Dương, cũng không phải là mọi chuyện đều tuân theo lễ pháp.

Khâm phu nhân đang ngồi ở đình thượng, đang nói chuyện cùng Doanh Tráng.

Quan trọng nhất là Lưu Cự dĩ nhiên ngồi chồm hổm ở phía sau Khâm phu nhân. Này vóc người như hùng sư, liền tiếp làm Doanh Tráng quan tâm.

- A, Huyện trưởng đại nhân... Hạ quan không biết đại nhân đến đây. Không tiếp đón từ xa, mong đại nhân thứ tội.

Lưu Khâm đi tới đình thượng, chấp tay hướng Doanh Tráng hành lễ.

Doanh Tráng khoát tay chặn lại, cười nói:

- Lưu Thương lệnh không cần khách khí, ta đang cùng lệnh đường trò chuyện, nói đến một ít chuyện kỳ thú. Ha ha, vẫn tưởng rằng Lưu Thương lệnh hùng tráng hơn người, lại không nghĩ rằng lệnh huynh càng nổi tiếng. Chỉ tiếc rằng... bằng không ta nhất định phải tiến cử y vào đại doanh Lam Điền. Huynh đệ người không hổ là người nước Tần ta. Mỗi người mỗi vẻ, thực sự làm ta ước ao, làm ta ước ao ... Ha ha...

Một trận cười to thoải mái, làm nỗi lo của Lưu Khâm lên đến cổ rồi lại lui xuống. Ngẫm lại cũng phải, việc của Lưu Cự năm đó, Doanh Tráng đang ở Từ huyện, hơn nữa với thân phận này của Lưu Khâm, y quả thật là không hoài nghi.

Nếu đổi lại là một chỗ khác, một người khác, Doanh Tráng không sinh nghi mới là kỳ lạ.

Y trời sinh dũng cảm, thích trở thành người dũng mãnh, cho nên cũng không có suy nghĩ nhiều. Chỉ ước ao làm huynh đệ của Lưu Khâm, thật đúng là người Tần hào dũng.

Còn có Vương Tín, tuy ít tuổi, cũng đã hiển lộ rõ tầm cao.

Một cửa, ba hào sĩ, ước ao, ước ao a!

Khâm phu nhân lúc này cũng thức thời dấm dặt:

- Đại nhân chắc là có chuyện gì muốn đàm luận cùng Khâm, lão thân cùng Cự, lui xuống trước.

- A, lão phu nhân tự nhiên.

Đối với Khâm phu nhân, Doanh Tráng ngược lại cũng vô cùng khách khí.

Lưu Cự theo Khâm phu nhân đi xuống. Nhìn bóng lưng hùng tráng biến mất ở hậu đường, Doanh Tráng nhìn không được thở dài một hơi:

- Đáng tiếc quá!

Đáng tiếc cái gì? truyện copy từ

Nói vậy Doanh Tráng cũng nhìn ra, Lưu Cự có chút ngốc nghếch. Một cửa ba hào sĩ, ông trời lại quá ân sủng Lưu gia? Chỉ là mọi việc đều có tốt có xấu, vì vậy chỉ xuất hiện một Lưu Khâm, còn lại hai người.

Thực là đáng tiếc quá. Lưu Khâm tất nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Doanh Tráng. Nhưng trong lòng lại nói: May mà đáng tiếc, may mà đáng tiếc. Chứ nếu người thật sự đề cử huynh ấy vào đại doanh Lam Điền, như vậy có thể nguy hiểm. Hắn ổn định tâm thần một chút, nghiêm mặt nói:

- Đại nhân, ngài đột nhiên giá lâm Lâu Thương, có phải có chuyện gì cần dặn dò?

Doanh Tráng gật đầu:

- Người thu thập một ít đồ đạc, đợi mưa tạnh, liền theo ta đi Đồng huyện.

- Đi Đồng huyện?

Lưu Khám vô cùng kinh ngạc nhìn Doanh Tráng, thầm nghĩ: thời gian giao hoàng kim còn vài ngày, lúc này đi Đồng huyện là vì sao?

Doanh Tráng nhẹ giọng:

- Đồ tướng quân mất rồi.

- A?

Lưu Khám không ý thức hỏi:

- Ai là Đồ tướng quân?

- Chính là Đồ Tuy tướng quân!

Giật nảy mình một cái, Lưu Khám nói:

- Đại nhân nói chính là chủ soái Nam chinh Bách Việt, Đồ Tuy Đồ tướng quân sao?

- Không phải y thì là ai?

Doanh Tráng hai tay xoa mặt, có chút mệt mỏi nói:

- Ta cũng vừa mới nhận được tin tức từ Nhâm đại nhân, cho nên vội vàng tới gặp y. Năm ngoái, Đồ tướng quân chinh phạt Bắc Hương Hộ, bị người Bách Việt phục kích. Một trăm hai mươi nghìn đại quân tan tác, Đồ Tuy tướng quân trong loạn quân bị người giết chết. Cũng may Triệu Đà cơ trí, thu thập toàn quân, lui tới huyện Long Xuyên.

Lưu Khám thực sự kinh sợ.

Trước kia vẫn nghe người khác nói đến chiến sự ở Bách Việt, tin chiến thắng liên tiếp báo về. Sao trong nháy mắt, quân lính tan rã hết rồi? hơn nữa người cầm quân cũng đã chết, vậy quân Tần chinh phạt Bách Việt, đã có thể nguy hiểm rồi.

- Đại nhân, xin đợi một lát, ta lập tức thu xếp đồ đạc.

Lưu Khám không dám chần chờ, vội vã đứng dậy ra khỏi đình thượng, bảo Vương Cơ chuẩn bị đồ đạc.

Sau đó quay lại đình thượng:

- Vậy Quận thủ đại nhân bảo ngài...

- Ta cũng không rõ lắm.

Doanh Tráng nói:

- Nhâm đại nhân chỉ muốn ta đến Lâu Thương thì dẫn người đi cùng, về phần là chuyện gì thì ta cũng không biết.

Vừa nói y vừa đi ra khỏi đình thượng, nhìn sắc trời một chút:

- Hết mưa rồi, chúng ta lập tức khởi hành thôi. Trước chập tối phải đến Đồng huyện.

Lưu Khám không dám chần chờ, vội vã đứng lên.

Lúc này, Vương Cơ cùng Lữ Tu mỗi người một chiếc tay nải đi đến, Vương Tín mang Xích kỳ, dừng trước mặt Lưu Khám:

- Đây là ngựa của người.

Khi Doanh Tráng nhìn thấy con ngựa của Lưu Khám thì không khỏi nhíu mày:

- Ngựa tồi như vậy, sao có thể chạy nhanh được, sao không đổi một con khác?

Lưu Khám cười khổ nói:

- Cũng không phải là hạ quan keo kiệt, chỉ là ngựa tốt khó tìm a.

Doanh Tráng cười nhạt:

- Sao không nói sớm, Chỉ là mấy con chiến mã, tìm ta là... lão Nhâm cũng thật là, dũng tướng như vậy, sao có thể phối với chiến mã như thế? Thiệu Bình, dắt con ngựa Xích Hỏa Lưu đến đây. Nếu không có ngựa tốt xứng đôi, thật sự là có chút không thích đáng a.

- Đại nhân, ngựa Xích Hỏa Lưu của ngài không phải chuẩn bị tặng cho Nhâm đại nhân sao?

Doanh Tráng cười nói:

- Lão Nhâm bên kia, ta quay lại sẽ tặng y con khác. Hơn nữa, Thương lệnh là ái tướng của y, ta nghĩ y cũng sẽ không ý kiến gì.

Một gã Lam Điền giáp sĩ dắt một con chiến mã đi tới.

Lưu Khảm vừa thấy, không khỏi tán thưởng một tiếng. Chỉ thấy con chiến mã tên là Xích Hỏa Lưu, toàn thân đỏ sậm như lửa, không có nửa cái lông tạp. Từ đầu tới đuôi dài chừng một trượng, từ móng đến đầu gần chín xích, bốn vó có một vòng lông trắng che lấp, chỉ nhìn dáng dấp, đã biết thần tuấn dị thường. Khi cất tiếng hí, giống như giao long từ biển bay lên không, tiếng hí dài vang vọng giữa trời.

- Ngựa tốt!

Lưu Khảm tuy không hiểu về ngựa, nhưng cũng biết đây là thiên lý mã nghìn vàng khó cầu. Căn cứ “Tương mã kinh” thuật lại. Bước đầu của việc xem ngựa là nhìn đầu ngựa, bởi vì đầu ngựa với răng miệng thể hiện bên ngoài rõ nhất của giống, thể năng, phẩm chất ngựa. Mà hình dạng của đầu được chia thành đầu thẳng, đầu thỏ, đầu lôm, đầu đóng và vài loại nữa đầu thỏ.

Đời sau gọi thỏ của ngựa xích thố chính là chỉ hình dáng đầu của ngựa.

Ở trong “Tương mã kinh” có nói: được như bốn con vật: thỏ và hồ ly, chim và cá, thì ngoài ra không cần gì nữa. Ý tứ chính là nói đầu ngựa như đầu thỏ, vai, tai và bộ lông giống như của hồ ly, mắt giống như chim ưng, lưng giống như cá. Nếu như một con ngựa có thể có những đặc thù trên, thì những cái khác không cần quan sát nữa. Đây là một thiên lý câu, không thể nghi ngờ là một thiên lý câu.

Lúc này Lưu Khảm đánh giá con ngựa trước mặt, chính là có bốn loại đặc thù trên. Doanh Tráng nói:

- Xích Hỏa Lưu này, mệnh danh là Đạp Tuyết Hồ Ly, là Tây Vực tiến cống cho bệ hạ, sau đó ban cho ta. Chỉ là ta đã có Bạch Long, theo ta đã lâu, tình cảm thâm hậu, thực không đành lòng bỏ đi. Cho nên ta nếu chỉ để sưu tập, thực là có chút đáng tiếc. Vốn là, ta định đem tặng cho lão Nhâm, nhưng nhìn người hiện nay ngay cả một con ngựa tốt cũng không có, ta tặng cho người. Phía lão Nhâm, ta sẽ nghĩ cách khác.

Lưu Khảm không khỏi sợ hãi:

- Đại nhân ưu ái như vậy, hạ quan sao có thể nhận được?

- Ta nói người được chính là được!

Doanh Tráng khí phách vung tay lên:

- Ngựa tốt phối với hào sĩ, Lưu Thương lệnh vũ dũng, rất hợp với ngựa này. Đừng nói nữa, mau đặt cho nó một cái tên đi.

- Xích Thố!

Rất nhiều năm sau, Lưu Khảm cũng nghĩ không rõ lúc đó như thế nào lại nói ra tên này. Trong bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa của đời sau, rất nhiều người biết tên Xích Thố. Ở sâu trong lòng, không khỏi sinh ra tình cảm đối với Xích Thố, vì vậy buột miệng nói ra.

- Xích Thố?

Doanh Tráng ngẩn ra, nhìn Xích Hỏa Lưu, vỗ tay cười to nói:

- Tên này thật là xứng, Xích Thố, quả nhiên là tên rất hay a.

Xích Hổ Lưu tựa hồ cũng cực kỳ thỏa mãn với cái tên này, nó hí dài một tiếng, như là cảm tạ Lưu Khảm đã cho nó một cái tên rất hay.

Ngựa Xích Thố ở đây, vậy người là Lã Bố ở đâu? Lưu Khảm không khỏi nở nụ cười, sải bước tiến lên, nắm lấy dây cương. Xích Hổ Lưu hí hai tiếng, bốn vó đạp động, như là giục Lưu Khảm lên ngựa, để cho nó thể hiện hùng phong của Xích Thố.

Lưu Khảm nhận lấy tay nải, lại đem xích kỳ đặt bên mình ngựa.

Xoay người lên ngựa, hướng Doanh Tráng chấp tay cười nói:

- Vậy hạ quan sẽ không khách khí.

Lời nói chưa dứt, Xích Thố hí dài một tiếng, phấn khởi gõ móng.

Doanh Tráng cũng nhẹ nhàng gật đầu, xoay người lên ngựa của mình:

- Lam Điền giáp sĩ, lên ngựa, xuất phát!

- Vâng!

Ba trăm giáp sĩ cùng đồng thanh, đều lên ngựa. Lưu Khảm lại chấp tay:

- Đại nhân, hạ quan nay được lương câu, muốn thử sức cước lực một lần. Liền đi trước một bước, ở Thượng cung chờ đại nhân.

Doanh Tráng nói:

- Cứ như vậy đi!

Lưu Khảm không hề khách khí, quay đầu ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa, Xích Thố hí vang, phi như bay. Doanh Tráng mang theo người, theo sát khởi hành.

- Doanh Tráng vì sao lại tặng ta ngựa quý?

Xích Thố chạy nhanh như chớp về phía trước, Lưu Khảm ngồi trên lưng ngựa, trong đầu lại suy tư về vấn đề này.

Lại nói, chính mình và Doanh Tráng cũng không phải rất quen thuộc, tổng cộng cũng chỉ gặp qua một lần. Doanh Tráng vì sao lại nhiệt tình như vậy, tặng ta ngựa quý?

- Mượn sức ta sao?

Nhưng Lâu Thương cũng không phải thuộc Từ huyện, quận Tứ Thủy là Nhâm Hiêu đứng đầu, y mượn hơi ta làm chi? Không đúng... lẽ nào nói Nhâm Hiêu đại nhân y...

Tim Lưu Khảm đập mạnh, tựa hồ đoán được đáp án.

97. Chương 136: Dưỡng Sĩ

Nhâm Hiêu thái độ trầm tĩnh, làm người khác không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng y.

Tự rót cho chính mình một chén rượu, sau khi nhấp một ngụm liền đặt chén lại chỗ cũ, hầu kết khẽ động, nuốt xuống, thở dài một hơi.

- Bệ hạ phát ra chiếu lệnh, mệnh ta lập tức lên đường đi Long Xuyên, tiếp nhận chiến sự ở Bách Việt.

Y mở mắt, tựa hồ đang lảo đảo, lại hình như là đang nói cùng Lưu Khảm và Doanh Tráng:

- Ba ngày sau ta khởi hành rồi.

Ở trên đường, Lưu Khảm đã đoán được đáp án này.

Nhâm Hiêu phải đi!

Doanh Tráng sở dĩ tặng hậu lễ, chắc là mong muốn bản thân gã có thể ở lại. Dù sao, trong mắt nhiều người, Lưu Khảm là người Nhâm Hiêu đề bạt lên. Nếu Nhâm Hiêu xuất chinh Bách Việt, nói không chừng sẽ mang Lưu Khảm theo. Nhưng trong mấy năm vừa qua, Lưu Khảm đã lộ ra bản lĩnh cao. Đặc biệt, một trận đánh ở Lâu Thương, người đã khiến Doanh Tráng bắt đầu coi trọng, không nghĩ rằng lại là một tên gian thương.

Có dũng có mưu, đích thực là một nhân tài.

Lại thêm Lâu Thương giữ vị trí rất quan trọng, nên cần có một người có khả năng chấn nhiếp Tứ Hồng mới được.

Các quan viên khác, muốn làm tốt được như Lưu Khảm cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa Lâu Thương đã bắt đầu sử dụng, càng cần phải làm cho ổn định.

Đây cũng là suy nghĩ của Doanh Tráng.

Đồng thời xuất phát từ sự quý mến đối với những người hào dũng, cũng khiến y rất muốn giữ lại Lưu Khảm.

Lưu Khảm lúc này chỉ có yên lặng không nói, trong lòng có chút sợ hãi, Nhâm Hiêu sẽ không thực sự muốn đem hắn đến Bách Việt.

Nhâm Hiêu trầm giọng nói:

- Doanh đại nhân phải tiếp nhận chức quận thủ Tứ Thủy. Chính là trước khi Tứ Hồng triệt để yên bình còn cần trấn thủ ở Đồng huyện.

Doanh Tráng chấp tay hành lễ:

- Doanh Tráng hiểu được.

Nhâm Hiêu nói xong nhìn Lưu Khảm, hồi lâu thở dài một tiếng:

- A Khảm, nói thật, ta rất muốn mang ngươi theo. Thế nhưng, Lâu Thương vừa mới bắt đầu sử dụng, cần phải lấy ổn định làm việc chính. Với uy lực của người ở Tứ Hồng hiện nay, đổi một người khác chỉ sợ rất khó thay thế. Cho nên, người phải ở lại Lâu Thương, tận lực phối hợp với Doanh Tráng đại nhân làm việc. Chuyện khác của y ta không muốn nói lại nữa. Chỉ có một yêu cầu: người phải bảo đảm một đường vận chuyển lương thẳng từ Tứ Hồng đến Hoài Hán, người có thể làm được không?

Tim Lưu Khảm lại đập mạnh, bắt đầu tính toán.

Một đường từ Tứ Hồng đến Hoài Hán, cũng chính là từ Lâu Thương khởi vận. Tới khu Nghiễm Lăng, quãng đường khoảng chừng trên dưới ba trăm dặm, nói tới cũng không tính là quá xa. Nhưng vấn đề là, từ Lâu Thương tới Nghiễm Lăng, phải đi qua Hồng Trạch. Hoài Thủy đi Hu Đài (nay hồ Hồng Trạch ở bờ Nam, Hoài An ở phía Nam) Đông Dương, tới Nghiễm Lăng, đặc biệt Hu Đài, gò đồi nhấp nhô, địa hình hiểm yếu, có đạo phỉ thường xuất hiện ở đó.

Trước kia vận lương qua đây, thường gặp chuyện không may. Hiện nay, cướp Hồng Trạch đã bị tiêu diệt, thế lực phản Tần cũng bị tấn công mạnh, nên tương đối tốt hơn một chút.

Thế nhưng...

Ngoại trừ từ Hu Đài tới Đông Dương chỉ có một con đường, từ Lâu Thương tới Nghiễm Lăng còn có thể đi vòng qua Lăng huyện, đi Hoài Âm, qua đình Cao Bưu, tới Nghiễm Lăng, đường xá mà nói thì tương đối an toàn, nhưng độ dài lại gia tăng gấp đôi.

Lưu Khảm tính toán một lát, ngẩng đầu nói:

- Nếu ta có hai nghìn giáp sĩ, có thể bảo đảm đường vận lương thông suốt.

Nhâm Hiêu liếc mắt nhìn Lưu Khảm, cười nói với Doanh Tráng:

- Chẳng phải ta đã nói sao? Tiểu tử này rất cơ trí, đừng có xem thường một bộ lỗ mãng kia, khi làm việc lại cực kỳ ổn thỏa. Ta cho rằng, giao đường vận chuyển lương từ Lâu Thương đến Nghiễm Lăng cho hắn, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Doanh Tráng gật đầu, cũng nở nụ cười.

- A Khám, ta theo Nhâm đại nhân gọi người như vậy. Trước kia, Nhâm đại nhân từng cho người tám trăm giáp sĩ đã là chuyện vượt quá quy định. Lâu Thương chỉ là một trấn, lại nắm giữ tám trăm giáp sĩ, bằng với một huyện. Nếu như tăng cho người hai ngàn người, sợ là rất khó nói rõ. Nhưng người nói cũng không phải là không có đạo lý. Dựa vào tám trăm giáp sĩ bảo hộ Lâu Thương và kiêm đường chuyển lương, xác thực là có chút rắc rối. Như vậy đi, hiện nay, trên danh nghĩa người có vạn khoảnh ruộng, có thể coi là hào cường một phương. Ta đồng ý cho người thiết lập môn hộ dưỡng sĩ. Về phần người có thể nuôi bao nhiêu thực khách, vậy phải xem bản lĩnh của người. Ta có thể giúp người sự thuận lợi, cũng chỉ có giới hạn này thôi, người hãy suy nghĩ cẩn thận một chút?

- Cho phép ta dưỡng sĩ?

Lưu Khám không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trừng to mắt nhìn Doanh Tráng.

Đây chính là chuyện không tưởng tượng nổi.

Dự trữ nuôi dưỡng thực khách, này đồng nghĩa với việc hắn có quân đội riêng của mình. Nghĩ đến năm đó, Mạnh Thường Quân có môn hạ thực khách lên đến ba ngàn người, ngay cả Tề vương cũng phải cố kỵ vài phần.

Đến giờ, đại Tần cũng vẫn còn giữ được làn gió dưỡng sĩ.

Nhưng cũng không phải là ai cũng có thể dưỡng sĩ, đó phải là người có địa vị nhất định, có thể lực nhất định, và trung thành đối với Đại Tần mới có tư cách này. Lưu Khám đã từng hỏi thăm qua, toàn bộ Đại Tần, người có thể đường hoàng dưỡng sĩ, chỉ có Thanh lão người Trường Thọ. Người khác, có thể chiêu mộ hộ viện dưới danh nghĩa dưỡng sĩ, nhưng phải rất cẩn thận, không dám quá mức đường hoàng.

- Ta, có thể dưỡng sĩ!

Lưu Khám trong lòng nhịn không được muốn cười trộm, nhưng trên mặt lại biểu hiện ra sự kinh hoàng.

- Nếu là như vậy... đại nhân cho rằng ta có thể được nuôi bao nhiêu người?

Nhâm Hiêu cười to nói:

- A Khám a, người mặc dù có thể dưỡng sĩ, nhưng phải biết rằng, nơi này là Tứ Hồng, không phải là Trung Nguyên, có thể nuôi nghìn người đã là một con số khó đạt rồi. Được rồi, không nói nữa, cho phép người nuôi nghìn người, nhưng người phải bảo đảm đường vận lương thông suốt.

- Hạ quan tuân mệnh!

Lưu Khám cũng biết lời nói của Nhâm Hiêu cũng không phải là nói chơi.

- Được rồi, người về trước đi thôi. Lần này tìm người đến đây chính là muốn nói với người chuyện này.

Nhâm Hiêu đứng dậy:

- Ba ngày sau người không cần đến tiễn ta. Cẩn thận chuẩn bị một chút, trách nhiệm trên người người, cũng không thoải mái chút nào.

Tuy rằng nghe ra cũng không có ý quá nhiệt tình.

Nhưng Lưu Khám lại vái tạ thật sâu rồi chậm rãi rời khỏi. Nhâm Hiêu... Người này cùng mình không thân chẳng quen, nhưng lại một tay đề bạt mình lên làm tướng lĩnh nước Tần. Hiện nay phải đi xa tận Bách Việt. Đối với chiến sự ở Bách Việt, ký ức của Lưu Khám cũng không có nhiều lắm. Nhưng là nghĩ tới sau khi Nhâm Hiêu đi Bách Việt, muốn gặp lại sẽ không phải là chuyện dễ dàng... Trừ phi, ngày nào đó Nhâm Hiêu về Hàm Dương làm quan.

Mà Nhâm Hiêu nhìn Lưu Khám, tâm tình cũng phức tạp như thế.

Tên này do y một tay bồi dưỡng quan tâm, từ lúc niên thiếu ngây thơ, đến nay nhìn thấy hắn từng bước thành tài. Giờ đây phải ly biệt, Nhâm Hiêu thật là có chút luyến tiếc. Hít sâu một hơi, nhìn theo bóng lưng Lưu Khám đi xa, Nhâm Hiêu mới phát hiện khóe mắt có chút ướt át.

- Vì sao lại như vậy?

Nhâm Hiêu cười khỏ một tiếng, lẽ nào mình đã già rồi sao?

- Lão Nhâm, nếu ngươi luyện tiếu tiểu tử này, thì mang hán theo đi.

Nhâm Hiêu xoay người, hung hăng đâm ngực Doanh Tráng một cái:

- Ngươi thật là, đừng được tiện lợi lại còn khoe mẽ. Xích Hỏa Lưu đều tặng rồi, chẳng lẽ còn có thể thả người. Hải tử đó thật là một vốn quý, nếu có được kinh nghiệm như ta, chỉ mười năm sẽ thành rường cột của Đại Tần ta.

Doanh đại nhân, ta giao hán cho ngươi đó!

Doanh Tráng gật đầu thật mạnh.

Ba ngày, rất nhanh trôi qua.

Nhâm Hiêu chỉnh đốn nhân mã, khởi hành rời Đồng huyện. Doanh Tráng tự mình tiễn y mười dặm đường, lưu luyện không rời, kéo tay Nhâm Hiêu nói:

- Lão Nhâm, lần này từ biệt, không biết bao giờ mới có thể gặp lại?

Nhâm Hiêu cười nói:

- Đợi chinh phạt Bách Việt, lúc chiến thắng trở về, ngươi và ta sẽ gặp lại.

Nam tử hán, không cần nói nhiều. Doanh Tráng, Nhâm Hiêu lệ rơi mà biệt, mỗi người một hướng mà đi.

Đi theo Nhâm Hiêu có tám trăm giáp sĩ. Y cũng không phải trực tiếp đi Long Xuyên, mà là muốn đi trước Hoài Thủy, tới Lịch Dương, chỉnh đốn lại nhân mã một chút.

Bởi Đồ Tuy chết đã tạo nên tổn thất nghiêm trọng của đại quân chinh phạt Bách Việt.

Cho nên Thủy hoàng đế hạ lệnh chiêu mộ nam tử tòng quân, ước chừng hai trăm nghìn người, đóng quân ở Lịch Dương. Chờ Nhâm Hiêu cùng đại quân hội hợp, lập tức khởi hành.

Đại Tần thiết lập bốn bậc thang binh dịch mộ binh. Bậc thứ nhất là phạm quan, chuế tể, thương nhân; binh dịch bậc thứ hai là nam tử từng làm chuế tể và thương nhân; bậc thứ ba là nam tử là tổ phụ mẫu, phụ mẫu đã từng làm chuế tể và thương nhân. Mà bậc thứ tư chính là nam tử làng bên, được gọi là Tả Lư.

Lần này chiêu binh, bắt đầu từ năm ngoái, duy trì liên tục cho tới giữa năm nay mới kết thúc.

Đoàn quân Nhâm Hiêu đi liên tục không ngừng, ven Tứ Thủy vào đến Hồng Trạch, chuẩn bị vượt Hoài Thủy mà tới Lịch Dương. Dọc theo đường đi, ngày đi đêm nghỉ, cũng không xảy ra chuyện gì. Khoảng chừng chiều tối ngày thứ hai rời đi Đồng huyện, Nhâm Hiêu cho người đến bờ sông Hoài Thủy, chuẩn bị ngày thứ hai qua sông.

Ngày này, chính là ngày Lưu Khâm cùng Nhâm Hiêu hẹn giao nộp hoàng kim.

Lũ xuân đã qua, nước sông Hoài cuộn cuộn chảy về hướng đông.

Trên bờ sông, dương liễu nhẹ nhàng lay động theo gió. Trên mặt sông, có một tầng sương bạc bao phủ, khiến cho người ta u sầu.

Nhâm Hiêu quay đầu nhìn lại về phía Tương huyện xa xa.

.

Thoáng cái ở Tứ Thủy qua một thời gian, mình đã đi vào tuổi trung niên. Đi được phân nửa cuộc đời, lại phải rời xa cố thổ.

Bách Việt? Đến tột cùng là bộ dáng gì đây! Không biết mình còn có thể được nhìn lại tám trăm dặm Tần Xuyên tráng lệ hay không.

- Qua sông!

Nhâm Hiêu thu hồi tâm tình, phát tay quát lên một tiếng.

Cũng đúng lúc này, một tiếng ngựa hí dài từ phương xa truyền đến. Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, từ xa đến gần.

Nhâm Hiêu quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một con chiến mã đỏ như lửa, nhanh như chớp bay tới.

Chính xác, là bay tới...

Trên ngựa, một người thanh niên giống như hùng sư, giơ roi giục ngựa:

- Nhâm đại nhân, Nhâm đại nhân chậm một chút, Nhâm đại nhân chậm một chút!

Là Lưu Khảm?

Nhâm Hiêu ngẩng ra, trầm nghĩ: Hẳn như thế nào chạy tới đây? Nhưng mà trong lòng dâng lên một cổ tình cảm ấm áp. Nhâm Hiêu thúc ngựa tiến về phía trước.

- A Khảm, hôm nay không phải người đi Đồng huyện giao hoàng kim sao, sao lại chạy tới nơi này?

Lưu Khảm có chút mệt mỏi, thở hồng hộc nói:

- Hôm qua ta tới Đồng huyện, lại nghe nói đại nhân đã khởi hành, cho nên chạy vội tới đây. Hoàng kim đã chuyển đến tay Doanh đại nhân, việc khác của y còn có Đường Lệ, Tào Tham bọn họ xử trí. Ta chỉ nghĩ, nếu không gặp đại nhân một lần, cả đời này sẽ tiếc nuối... nhiều năm qua, Khảm được đại nhân chiếu cố, mới có thành tựu ngày hôm nay.

Nay đại nhân đi xa Bách Việt, Khảm không có gì báo đáp, đặc biệt mang đến một phần bạc lợi.

Nhâm Hiêu nhíu mày vẻ không hài lòng:

- Lễ đưa tiễn...

Còn chưa dứt lời, đã thấy trong tay Lưu Khảm xuất hiện một cuộn thẻ gỗ, cung kính trao cho Nhâm Hiêu:

- Ta biết khí hậu Bách Việt không giống với Trung Nguyên, thực vật rất dễ hư hỏng. Bách Việt lại thêm khí độc trải rộng, nếu không cẩn thận rất dễ nhiễm chứng khí. Thấm Thực Kỳ và Đường Lệ bọn họ từng đi qua Bách Việt, phát hiện ở đó có một loại cây cỏ tên là Cửu lý hương, ăn vào vô hại, còn có thể xua tránh chứng khí.

Trong mấy ngày nay, ta nghiên cứu ra một loại quân lương, tên là bánh Tủy, trong khí hậu nóng bức có thể bảo quản được mười ngày không hỏng.

Nếu đem cây Cửu lý hương bỏ thêm vào trong đó, có thể làm cho quân sĩ không lo lắng khí độc. Lại có công hiệu khu trừ phong thấp, tiêu độc giảm đau.

Chỉ là, cây Cửu lý hương này chỉ sinh trưởng ở Bách Việt, Khảm không cách nào ở Lâu Thương tạo ra được.

Chỉ mong đại nhân lúc đến Long Xuyên, tự tay ngắt lấy, làm theo phương pháp chế tác bánh Tủy của ta, đem cây Cửu lý hương giã thành nước thêm vào trong đó là được.

Trên thẻ gỗ, ta đã ghi chú rõ ràng hình dáng của cây Cửu lý hương, cho nên việc tìm kiếm sẽ không quá khó khăn.

Đại nhân, đi Bách Việt, ngài phải bảo trọng. Khảm nhất định ở Lâu Thương vì đại nhân cầu phúc, cung chúc đại nhân chiến thắng trở về.

Lúc nói chuyện, trong mắt Lưu Khảm bật kín một tầng hơi nước, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào.

Tay nhận thẻ gỗ, mắt Nhâm Hiêu cũng đã ướt, y nhảy xuống ngựa, đứng trước mặt Lưu Khảm. Thấy thấp hơn hẳn một cái đầu. Nhớ năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử này, hẳn chỉ cao bằng mình a. Nhâm Hiêu hít sâu một hơi, dùng sức ôm chặt Lưu Khảm một chút.

- Tiểu tử, ở Lâu Thương làm việc cho tốt, cho người mười năm thời gian, nếu không kịp tước vị của ta, lúc ta trở về, nhất định không bỏ qua cho người.

Nhâm Hiêu trong hai mươi đẳng tước, hiện đang ở đẳng tước thứ mười bốn, là Hữu canh.

Chỉ là một câu nói, nhưng cũng biểu đạt kỳ vọng của y đối với Lưu Khảm.

- Được rồi, trở về đi...

Nhâm Hiêu xoay người lên ngựa, liếc mắt nhìn Lưu Khảm, bỗng nhiên nở nụ cười:

- Tiểu tử, nhớ kỹ, an phận cho ta.

Nói xong quay ngựa, mang theo người qua sông.

Lưu Khảm đứng ở bờ sông, hiểu rõ mấy câu nói trước khi đi của Nhâm Hiêu.

- Bảo ta an phận sao? Chắc là lo lắng ta gây chuyện thị phi. Chỉ là, Nhâm đại nhân, ngài bắt ta trong mười năm phải đuổi kịp tước vị của ngài, nhưng ngài còn có thể có mười năm sao?

Lưu Khảm thở dài một hơi, bên bờ sông, hai tay tạo thành hình chữ thập, lần thứ hai thật sâu thi lễ.

- Mong đại nhân bình an!

98. Chương 137: Đệ Tử Pháp Gia.

- Đáng tiếc quá, thực sự là đáng tiếc quá!

Tại quan thự Lâu Thương, Quán Anh đang ngồi ở đình thượng vừa uống rượu, hậm hực lắm bầm:

- Sớm biết sẽ phát sinh nhiều chuyện thú vị như vậy, đánh chết lão tử cũng không quay về Tuy Dương... Mẹ ôi, nói không chừng có thể kiếm được một chức quân công ấy chứ.

Hai ngày trước đây gã mang theo năm trăm dật hoàng kim đến Lâu Thương. Cùng Quán Anh đến Lâu Thương, còn có Trần Nghĩa người Dương Võ. Đương nhiên hai người này cũng không phải là cùng lúc đến, mà là đến trước sau cách nhau một chút thời gian. Đầu tiên là Quán Anh, sau là Trần Nghĩa. Hai người tổng cộng mang đến một nghìn dật hoàng kim, tính cả ba trăm dật Lữ Thích Chi Chi mang đến, trên thực tế Lưu Khảm bỏ ra không đến một nghìn dật hoàng kim đã có thể mua được chín nghìn khoảnh đất. Tiền của Thẩm Thực Kỳ hầu như không động đến.

Đương nhiên, đối với thu hoạch của Lưu Khảm, Trần Nghĩa, Quán Anh thậm chí cả Lữ Thích Chi đều rất hậm mộ.

Tuy hậm mộ thì hậm mộ vậy nhưng không có sự đổ kỵ. Đây chính là những gì Lưu Khảm nên được... Nếu không phải hấn tử mĩ trừ tính kế hoạch, muốn trong hai ngày mua được vạn khoảnh, phỏng chừng Trần gia cũng tốt, Quán gia cũng được, thậm chí Lã gia cũng không có cơ hội dùng ít tiền như vậy để mua được nhiều ruộng đất như vậy. Cùng ngày đó Lưu Khảm áp tải ngay hai nghìn dật hoàng kim tới Đồng huyện.

Quán Anh cùng Trần Nghĩa ở lại bởi vì còn có rất nhiều vấn đề nhỏ cần xử lý, giải quyết.

Lữ Thích Chi cũng như vậy, chính là gã cũng không cần lo lắng, bởi vì có nhị tỷ gã ở đây, dù thế nào, Lã gia đều cũng không ăn mệt. Gã sẵn lòng ở lại là bởi vì ở Lâu Thương không có người quản giáo gã. Hơn nữa, Lữ Thích Chi cũng có tò mò đối với nhị tỷ phu này của gã. Nhớ năm nào, vẫn còn là một Lưu Khảm ngây ngô, chỉ trong thời gian chớp mắt, đã biến thành Lưu thương lệnh ngày nay, hưởng chức tứ đẳng tước. Dù là đẳng tước không phải là cao trong hai mươi đẳng, nhưng quý là không cần đi lính a. Còn mình, cũng sắp đến tuổi rồi, không biết lúc nào sẽ bị chiêu mộ đi lính... Trừ phi, gã học tập theo đại ca, biến thành một người què, kéo dài hơi tàn.

Lữ Thích Chi ở lại còn có một mục đích, chính là nghe nói Lưu Khảm có thể thành lập giáp sĩ. Nếu nhị tỷ phu có thể thành lập giáp sĩ, đến lúc đó khẳng định cần chiêu mộ lính. Cùng với đi lính ở Huyện Bái, không bằng đi lính ở Lâu Thương. Chí ít có nhị tỷ và nhị tỷ phu chiêu cổ, không phải ăn nhiều khổ cực. Đây cũng là cách tránh né mộ binh mà Lã Trĩ nghĩ ra cho Lữ Thích Chi... quang minh chính đại đi lính, ai còn dám đưa lời ong tiếng ve. Thế cho nên Lữ Văn than thở: Nếu Lưu Khảm sớm một chút có thành tựu như hôm nay, chân của con lớn nhất – Lữ Trạch, cũng sẽ không như vậy.

Ở đình thượng, Đường Lệ đang kể chi tiết về ngày tru sát Đình Khí cho Quán Anh, Trần Nghĩa nghe. Làm Quán Anh hồi hận muốn chết, xoa tay nói:

- Sớm biết rằng theo A Khám còn có nhiều việc đặc sắc như vậy, lão tử cấp cấp bách bách quay về nhà làm cái gì a. Ngay cả Tào Vô Thương cũng có được một tước quân công, nếu như ta ở lại Lâu Thương, khẳng định sẽ mạnh hơn tiểu tử kia.

Không chỉ có Quán Anh hối hận. Trần Nghĩa tuy rằng không nói gì, thế nhưng nhìn sắc mặt buộc chặt của y, hẳn trong lòng ít nhiều cũng có tiếc nuối.

Đường Lệ cười lạnh một tiếng:

- Lão Quán, người đừng nói như thế. Hôm qua A Khám đi gấp, không kịp tìm người tính sổ đấy. Ngày đó bảo người ở Huyện Bái bắt chết Tiêu Hà. Kết quả tiểu tử người chỉ bắt một tên thì chuồn mất. Người cũng không có giết chết, đến bây giờ còn vui vẻ, thật là đáng chết mà. Thế mà người còn tự xưng là thiện xạ cơ đấy... Hắc hắc, người chờ xem, A Khám trở về khẳng định sẽ tìm người phiền phức.

Quán Anh tròn tròn mắt, sau một lúc lâu hú lên quái dị:

- Điều này làm sao có thể! Ngày đó rõ ràng lão tử bắn trúng rồi, sao có thể không chết?

- Nhưng người ta vẫn không chết!

Đường Lệ nói:

- Đã sớm nói với người, làm loại chuyện này, cần phải có chuẩn bị thật tốt vào, phải một kích giết chết. Một tên đó của người, chỉ bắn bị thương người kia, chứ không có đoạt tính mạng của gã. Sớm biết người không đáng tin như vậy, không bằng ta tự mình ra tay giải quyết.

- Hừ!

Quán Anh hô đứng lên:

- Giờ ta phải đi Huyện Bái, cho y thêm một tên nữa!

Đường Lệ một tay kéo gã xuống:

- Người đừng có phát rồ ở đây. Lúc đầu cho người làm như vậy, là bởi vì chúng ta đều hiểu rõ, coi như là giết người kia, quận thủ đại nhân cũng sẽ không quá mức trách cứ a Khám. Hiện nay, Nhâm đại nhân đã bị điều đi, quận thủ mới là người trong vương tộc, tính tình như thế nào, yêu thích cái gì? Chúng ta đều không biết. Nếu là bị xử trí một người thì không lo, người lại muốn A Khám rơi vào một đồng phiền phức lớn.

Người trái lại ngoan ngoãn ở lại chỗ này, vừa lúc nhóm di dân thứ hai sắp tới rồi. A Khám lập tức bắt tay vào chuẩn bị tổ chức giáp sĩ, người ở lại giúp hắn, tạo một cái công danh tước vị, nghĩ cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Quán Anh nhún chân, than một tiếng, ngồi trở lại.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Tư Mã Hỉ:

- Cung đại nhân, ngài sao lại tới đây?

- Hỉ tử a, đại nhân có nhà không?

Một âm thanh già nua truyền lại:

- Ta là muốn đến báo cho đại nhân một chút việc. Xuân này hạt giống hắn đưa ọi người, còn có một phần không dùng được.

Từ ngoài cửa, một trung niên nam tử đi vào mặc quần áo màu xanh, ngược lại làm nổi lên phong phạm hơn người.

Trần Nghĩa vốn đang nói chuyện cùng Đường Lệ, vô ý nhìn lướt qua. Nhưng chỉ một cái liếc mắt, nhất thời làm gã thay đổi sắc mặt, vội vàng đứng lên, từ trên đình thượng nhảy xuống, bước nhanh đi tới trước mặt trung niên nam tử kia, thi lễ thật sâu, cung kính nói:

- Trương tiên sinh, ngài như thế nào lại ở chỗ này?

Người trung niên chính là Cung Thương. Bởi lão biết chữ, tinh thông số học. Vì vậy Lưu Khảm để lão hiệp trợ Tào Tham, quản lý sinh kế của di dân.

Hành động bất ngờ của Trần Nghĩa khiến Đường Lệ đang ở đình thượng lại càng hoảng sợ.

Trương tiên sinh? Y không phải là họ Cung sao?

Sắc mặt Cung Thương cũng hơi đổi, gương cười nói:

- Vị tiểu ca này, chắc người nhận sai người rồi. Lão phu họ Cung, không phải họ Trương.

Trần Nghĩa nói:

- Trương tiên sinh, hồi trước ngài dạy học ở quê hương, ta từng theo gia chủ tới nghe ngài dạy học. Loáng cái đã nhiều năm, có khả năng ngài không nhớ rõ ta, nhưng tiểu tử ta lại nhớ rõ ngài. Không phải ngài làm quan ở Hàm Dương sao? Thế nào lại chạy tới Lâu Thương vậy?

Trang phục này của ngài, vì sao vậy?

Đường Lệ đứng đó cũng đã đi tới, nghe được Trần Nghĩa nói, không khỏi giật mình.

Làm quan ở Hàm Dương?

Đường Lệ tựa hồ nhớ tới cái gì, chỉ vào Cung Thương nói:

- Tiên sinh, chẳng lẽ lúc trước tiên sinh chính là Ngự sử Hàm Dương, Trương Thương Trương đại nhân.

Cung Thương nghe vậy, trong lòng lộp bộp một chút, chợt cười khổ một tiếng:

- Nguyên tưởng rằng trốn được ở đây, không có người biết ta, không nghĩ tới... Không sai, tại hạ chính là Trương Thương.

Ngay cả tên mình người ta cũng gọi ra, lại né tránh không thừa nhận, chẳng phải là không phóng khoáng.

Trần Nghĩa có chút không hiểu tại sao:

- Trương tiên sinh, ngài đang làm quan trong triều rất tốt, vì sao phải trốn đi?

Đường Lệ hít sâu một hơi rồi tiến lên hai bước nói:

- Không nghĩ tới, ở chỗ này lại có thể gặp được trưởng giả, thật sự là may mắn của Đường Lệ a.

Nói xong y đi ra của quan thự, nhìn bốn phía không người, sau đó xoay người nói: nguồn

- Mời trưởng giả thượng tọa.

Chỉ trong chớp mắt, Cung Thương... không là Trương Thương không hề giữ dáng dấp ngây ngốc trước kia, mà trở nên một trưởng giả đầy khí độ.

Lão gật đầu, được Trần Nghĩa dìu đỡ, kéo tay Tư Mã Hỉ đi tới đình thượng.

- Đạo Tử, đóng cửa!

Đường Lệ hô một tiếng, Trần Đạo Tử tiến lên khép cửa quan thự lại. Y chưa từng gặp qua Trương Thương, nhưng cũng nghe nói đến tên Trương Thương.

Vì vậy thái độ cũng cung kính hơn vài phần.

Đường Lệ rót một chén rượu cho Trương Thương:

- Trương tiên sinh đại danh, tiểu tử sớm đã nghe thấy. Cũng biết sự tình khi ngài làm quan Ngự sử ở Hàm Dương. Nghe đồn tiên sinh vì công kích việc xấu của triều đình, làm hoàng thượng tức giận, phái người truy bắt, chúng ta đều lo lắng cho tiên sinh a.

Trần Nghĩa nghe được cũng kinh ngạc nhìn Trương Thương.

Trương Thương cười khổ một tiếng:

- Ta nào có uy tín như vậy, chỉ là cho rằng hình phạt của triều đình quá nghiêm, hơn nữa phổ biến quá nhanh, cho nên không nịn được bèn nói ra. Ta nghĩ phải phế bỏ nhục hình, nhưng bệ hạ không đồng ý. Lúc nóng nảy, ngôn ngữ cũng lỗ mãng một chút, không ngờ đắc tội bệ hạ... Nếu không có bạn tốt lên cho ta biết, nói không chừng hiện tại ta đã chết ở trong đại lao Hàm Dương.

Lúc chạy ra khỏi Hàm Dương, ta được vị bằng hữu kia chiếu cố, ở tại nhà con của y. Nhưng chung quy cũng không phải là kẻ lâu dài... Vì vậy, người bằng hữu ấy nghĩ ra cho ta chủ ý này, để ta đi theo di dân, đến Lâu Thương tránh sóng gió.

Thôi được rồi, các người đã phát hiện ra ta rồi, vậy động thủ đi.

Trương Thương này là người Dương Võ, cũng là đồng hương với Trần Nghĩa, nhưng không phải là ở cùng một nơi.

Hồi đó đã từng báii học trò của Tuân Tử làm thầy, chuẩn xác mà nói, lão và Đình Ủy Lý Tư triều Đại Tần hiện nay là quan hệ sư huynh đệ.

Chỉ không giống với Hàn Phi, tuy rằng cũng là sư huynh đệ của Lý Tư, nhưng không gặp phải độc thủ của y.

Trương Thương không có tài kinh diễm như Hàn Phi, cũng không có tính toán giỏi như Lý Tư. Lão tính tình đồn hậu, hơn nữa không thích khoe khoang. Cho nên ở tại Hàm Dương, làm việc cũng không tệ, làm chức Ngự sử quản lý công văn. Khi đó cũng được Lý Tư chiếu cố.

Tuy rằng Trương Thương cũng không nói rõ người bằng hữu giúp y là ai, nhưng Đường Lệ loáng thoáng đoán người đó là Lý Tư.

Quận thủ quận Tam Xuyên chính là con trai của Lý Tư, đương triều phò mã Lý Do. Quanh năm ở tại Huỳnh Dương, Trương Thương là nhờ gã chiếu cố.

Cũng chỉ có Lý Do mới có năng lực như vậy, bóp méo hộ tịch, tăng thêm một người là Cung Thương.

Đường Lệ nghe Trương Thương nói không khỏi nở nụ cười.

- Sao tiên sinh lại nói những lời đó? Đại nhân tuy là làm quan triều đình, nhưng cũng không phải là người không phân rõ tốt xấu. Tiên sinh cứ ở lại đây, khi đại nhân trở về, biết được tiên sinh ở đây nhất định sẽ vô cùng vui vẻ. Hơn nữa Lâu Thương hiện nay còn có rất nhiều việc phải làm, chính là cần những nhân vật như tiên sinh chỉ điểm. Tiên sinh cứ yên tâm là được. Ngài ở tại Lâu Thương, so với Huỳnh Dương an toàn gấp trăm lần.

Ha ha, tiên sinh cứ yên tâm ở đây là được.

99. Chương 138: Người Tới Từ Ba Thục.(1)

Đường Lệ nói như vậy thật đúng là không phải khoác lác. Tuy rằng thời gian Lưu Khảm ở Lâu Thương không lâu lắm, đếm trên đầu ngón tay cũng chỉ khoảng nửa năm mà thôi. Nhưng nơi này trong thời gian nửa năm, do hấn dẫn dắt mà thay đổi, có lẽ rất nhiều người cả đời cũng không làm được việc này.

Người ở Lâu Thương sợ Lưu Khảm, đồng thời cũng rất thích vị tài chủ ít tuổi nhưng gia tài bạc triệu hơn nửa tính tình hào sảng. Thủ đoạn cứng rắn, tính tình hào sảng cùng hợp vào một con người, hình thành một loại mị lực vô cùng kỳ lạ, hấp dẫn người xung quanh.

Hơn nữa Lưu Khảm chọn vị trí bên cạnh cao cương, mơ hồ hình thành điện trang biệt viện ở Lâu Thương, đã quy hoạch hoàn thành, tùy thời có thể khởi công. Có người nói xây biệt viện sẽ tiêu tốn khoảng ba trăm dật hoàng kim, trong mắt người Lâu Đình, đây là một con số trên trời.

Cùng lúc đó, tổng thể thành lâu của Lâu Thương cũng sẽ cùng nhau khởi công. Không giống với lao dịch, người xây dựng Lâu Thương cũng không phải là bị cưỡng chế làm việc mà là căn cứ tình hình đều tự mình báo danh gia nhập. Hơn nữa, xây Lâu Thương cũng không phải là không trả công cho người làm. Công địa sẽ đảm bảo cho ăn bữa trưa, đồng thời đều căn cứ vào công việc đã làm, có thể được trả từ ba thăng đến một đấu kê thô. Điều này làm cho rất nhiều người động tâm.

Rất nhiều nhà sống trên sông nước, thậm chí một ít phụ nữ và trẻ em, người già yếu, đều mong đợi đến ngày này. Đặc biệt là những người tuổi cao, cho nên thân thể bất tiện mà không cách nào làm được việc của nhà nông, cũng hằng hái bưng bưng muốn gia nhập trong đó. Cho nên lúc Lưu Khảm dùng lợi ích đem mọi người đặt cùng một chỗ, uy vọng ở Lâu Thương cũng dần tăng lên.

Trương Thương sinh sống ở nơi đây, đích thực là rất an toàn. Đương nhiên, phải có một điều kiện tiền đề đó chính là Lưu Khảm phải đồng ý. Theo Đường Lệ thấy, khẳng định Lưu Khảm sẽ không cự tuyệt. Mà trên thực tế, Lưu Khảm cũng đích xác không có cự tuyệt, chỉ là trong lòng cười khở. Trước đây có một Lưu Cự, giờ lại thêm một Trương Thương... Cứ như vậy về sau, chẳng bao lâu, nơi đây sẽ phải đổi thành nơi thu nhận những đào phạm mất thôi. Hy vọng Doanh Tráng sớm một chút rời Đồng huyện. Chẳng may, lúc y chạy tới thị sát, nếu gặp phải Trương Thương, khi đó có tội cũng không thể nói rõ.

Lưu Khảm đồng ý để Trương Thương ở lại, nhưng không quá đồng ý y cư ngụ tại quan thự.

- A Khảm, Trương tiên sinh là danh sĩ, người làm sao có thể để lão đi giữ kho lương đâu?

Nghe xong Lưu Khảm sắp xếp, dù là Đường Lệ hay Trần Nghĩa, đều biểu hiện sự phẫn nộ.

Lưu Khảm cũng nổi giận:

- Để lão ở lại quan thự ư? Lão Đường, người có biết hay không, ở quan thự mỗi ngày ra ra vào vào bao nhiêu người? Có bao nhiêu quan viên từ Hàm Dương, Hoài Hán lui tới? khác không nói, nếu ta tạo ra được một đường vận lương an toàn từ Lâu Thương đi Hoài Hán, gần quận Tứ Thủy đồ quân nhu sẽ chuyển đi tới nổi liền không dứt. Người có dám chắc hay không, những quan viên lui tới đều không nhận ra tiên sinh? Được, nếu người dám cam đoan, ta liền để lão ở lại. Nếu không may bị phát hiện, mọi người đều ôm nhau cùng chết. Người suy xét cho kỹ đi.

Lưu Khảm nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Đường Lệ ngây ngốc đứng ở đình thượng, hồi lâu không nói ra lời.

Khoái Triệt thở dài, đi lên vỗ vai Đường Lệ:

- Lão Đường, đông chủ an bài như vậy, tất cả đều là vì tốt cho tiên sinh. Bên kho lương, là do lão Chu trông coi. Tiên sinh ở nơi đó đóng giả Tiểu lại, căn bản sẽ không bị phát giác, thậm chí còn an toàn hơn so với ở trong dân gian. Người ngấm lại mà xem, quan viên áp tải đồ quân nhu sẽ ở quan thự. Không đợi bọn họ vào thành, đồ quân nhu sẽ được chúng ta tiếp nhận, hoàn tất kiểm kê liền trực tiếp nhập kho kiểm tra, như vậy ai có thể phát hiện ra tiên sinh? Những lời nói vừa rồi của người, xác thực là có chút hơi quá.

Đường Lệ cùng Trần Nghĩa xấu hổ cúi đầu...

Đợi lúc Khoái Triệt rời đi, Trương Thương tiến lại, nhẹ giọng nói:

- Đường Lệ, Nghĩa... các người hiện nay, trước tiên cần phải rõ ràng một việc. Thương lệnh đại nhân là thượng cấp của các người. Như Lệ nói, hần là chủ nhân của Lâu Thương. Trước đó Lệ tự quyết định, đại nhân có thể không để ở trong lòng. Thế nhưng, quyền uy của hần, sẽ bị những hành vi này của người mà phân tán. Mặc kệ trước đây, các người vì nguyên nhân gì, tình bạn cũng tốt, danh lợi cũng được. nhưng hiện tại, các người phải nhớ kỹ: đại nhân là quan viên triều đình, hần là thượng cấp của các người. Kể cả người... Trần Nghĩa, cũng không thể dùng kiểu cách trước đây đối xử với hần.

Hiện nay ta cũng đã tứ tuần, cũng coi như là kiến thức rộng rãi. Ta đã từng thấy rất nhiều người, từ đầu đều là bằng hữu tốt, nhưng phú quý rồi, lại không cách nào bỏ đi địa vị của mình, đến cuối cùng, mỗi người một ngã, thành người xa lạ. Thương lệnh đại nhân là một người có thủ đoạn, có hoài bão, ta thực sự không hy vọng các bước về sau trở mặt thành thù với hần.

- Địa vị?

Đây là chuyện trước đó Đường Lệ chưa từng nghĩ qua. Trong mắt y, Lưu Khảm rất xuất sắc, nhưng mặc kệ xuất sắc ra sao, đều là bằng hữu của y, là tiểu huynh đệ ngày ngô trước đây. Từng bước, từng bước đi lên, Lưu Khảm thay đổi, Đường Lệ cũng thay đổi, chỉ là giai đoạn này còn không có phát hiện ra.

Dù sao, hiện nay Đường Lệ cũng chỉ là một thanh niên vừa qua hai mươi tuổi. Tuy rằng có tiếng là học hành giỏi giang, nhưng bằng đó từng trải, chung quy cũng chưa suy nghĩ được sâu xa. Mặc dù so sánh với Khoái Triệt, so sánh với Trình Mặc, thậm chí cả Tào Tham cùng tuổi với y, vì nguyên do xuất phát điểm, nên trên một số sự tình, Đường Lệ cũng không nhìn thấu triệt. Thế nhưng Trương Thương đã nhìn ra, nhẹ nhàng chỉ điểm cho y một câu, sau đó đi ra đình thượng.

Bên ngoài, Trình Mặc đã sớm đợi lão, hai người sống vai nhau, đi tới Cao Cương.

Mấy ngày này, Đường Lệ cũng thế, Lưu Khâm cũng vậy, thậm chí cả Trần Nghĩa, đều biểu hiện vô cùng trầm mặc.

- A Khâm, ta muốn đi ra ngoài một chút.

Sáng sớm hôm sau, Đường Lệ tìm Lưu Khâm.

- Đi ra ngoài một chút? Chẳng lẽ là ngươi muốn...Ngày hôm qua ta nhất thời tức giận, ngươi cũng chớ để trong lòng, ta không trách ngươi.

Đường Lệ lắc đầu cười nói:

- Ta đương nhiên hiểu ngươi, không có trách ngươi, cũng biết ngươi tức giận không phải vì ta, mà bởi vì Nhâm đại nhân rời đi, tâm tình ngươi có chút không tốt. Ta muốn đi ra ngoài một chút cũng không phải vì chuyện hôm qua... Ta muốn đi ra ngoài học hỏi một phen. Sách, ta đọc quá nhiều rồi. Nhưng làm người, ta hiểu quá ít, so ra kém lão Khoái, lão Tào, thậm chí kém cả ngươi. Ta đã nói qua với Trần Nghĩa rồi, theo thương đội của y, cũng để gia tăng kiến thức, mở mang tầm mắt. Trước kia, lúc chúng ta còn ở Huyện Bái, a Kỳ đã nói với ta, y nói học vấn của ta thì được rồi, nhưng đối với việc lý giải sự thay đổi của lòng người, khả năng so ra còn kém y. Nhiều thì năm bảy năm, ít thì hai ba năm, ta nhất định sẽ trở về.

Lưu Khâm trầm mặc không nói gì. Sau đó hần tiến lên, ôm Đường Lệ một chút:

- Lão Đường, ngươi đã có suy nghĩ ấy, ta cũng không cản ngươi. Ngươi là người đọc sách, một mình đi ra ngoài, cần phải bảo trọng nhiều hơn. Cầm lấy lệnh phù của ta, tuy rằng không dùng được mấy, cũng có thể miễn được chút ít phiền phức.

Chuẩn bị một chút đi, ta cho ngươi về Huyện Bái, gọi Vô Thương cùng Kỳ ca tới đây, chúng ta hội tụ rồi hãy đi. Nói chung là một câu: Bạn bè trong bốn bể, góc trời kể cũng gần. Lúc nào muốn về nhà, Lâu Thương chính là nhà của ngươi, ngươi là huynh trưởng của Lưu Khâm ta.

Nếu là trước đây, lúc Lưu Khâm làm thơ, khẳng định Đường Lệ sẽ chê hần làm không đúng luật thơ. Nhưng lúc này đây, Đường Lệ không nói gì thêm.

Đến ngày tiếp theo, Lưu Khâm luyện công xong, chuẩn bị đi làm đã thấy Tào Tham vội vã chạy tới, vừa thấy Lưu Khâm liền nói:

- A Khâm, lão Đường đi rồi!

- Đi?

Lưu Khâm lập tức nổi giận:

- Không phải đã nói chờ Kỳ ca bọn họ tới sao? Ta vừa mới chuẩn bị phái người đến đó, y thế nào đã đi rồi? Y đi một mình sao?

100. Chương 139: Người Tới Từ Ba Thục.(2)

Tào Tham nói:

- Không, là đi cùng Trần Nghĩa.

- Trần Nghĩa cũng đi? Không phải y còn muốn ở đây giám sát việc kiến thiết đền trang sao?

- Không, Trần Nghĩa nói chuyện này để cho ngươi quyết định, y tin tưởng ngươi sẽ không hại y. còn có, lúc lão Đường đi, bảo ta đem cái này cho ngươi.

Tào Tham nói, cầm một cái gói đưa cho Lưu Khâm.

Bên trong là một quyển sách, mặt trên còn đặt một cuốn thẻ gỗ. Thẻ gỗ là tâm tư Đường Lệ đưa cho Lưu Khâm, đại thể ý tứ chính là: Bạn bè trong bốn bể, góc trời kể cũng gần. A Khâm, ta nhớ kỹ... Yên tâm đi, ta nhất định sẽ trở về, người là huynh đệ của ta. Sách là năm đó, Quốc úy Ủy Liễu của Đại Tần, trước khi thoái ẩn, đưa cho ông nội ta làm lễ vật, cũng là tâm huyết suốt đời của y. Nay ta tạm giao cho người, thay ta bảo quản... Bảo quản thật tốt, khi nào ta về phải trả lại cho ta.

Lưu Khâm nhắm mắt lại, hít sâu một cái. Đường Lệ đã bắt đầu tìm kiếm con đường thuộc về y rồi... Đầu tiên là Nhâm Hiêu, tiếp theo là Đường Lệ. Một người là trưởng giả, quan tâm hẩn, giúp đỡ cho hẩn rất nhiều; một người là bằng hữu sớm nhất khi hẩn tới nơi này. Bây giờ, đều đi!

Lưu Khâm cảm thấy một chút cô đơn, làm chuyện gì đều uể oải. Hẩn hoặc là liều mạng luyện võ, hoặc là cười Xích Thố đi dạo. Đến tối, lại ngồi một mình dưới ánh đèn, lẳng lặng xem quyển thẻ gỗ kia. Quyển thẻ gỗ này cũng chính là câu truyện lưu truyền hậu thế “Ủy Liễu Tử”. So với Ủy Liễu Tử mà Lưu Khâm thấy ở kiếp trước, quyển trong tay lại càng thêm đầy đủ.

Từ chiến sự đến chính sự, từng câu từng chữ, đều toát ra tư tưởng của Ủy Liễu Tử. Chuẩn xác mà nói, Ủy Liễu Tử cũng không phải là bộ binh thư đơn thuần. Sau này, người Tống đem bộ sách này nhập vào “Võ kinh thất thư”, vì vậy bộ cự tác trở thành binh thư.

“Ủy Liễu Tử” thuộc học phái Tạp Gia, đồng thời kiêm hợp cả học thuyết của Nho, Mặc, Danh, Pháp, Binh chư gia. Hình thành nên một hệ thống đặc biệt. Học thuyết tiền đề của “Ủy Liễu Tử” chính là bản “Thương quân thư”, mặc dù liên quan đến binh pháp, nhưng đồng thời cũng bao hàm cả các phương diện chính trị, kinh tế, có chút hỗn tạp. Năm quyển, ba mươi một chương, mỗi chương phân chia nói về quan, binh, chế, chiến lược và công quyền.

Lưu Khâm đọc hết sức kỹ lưỡng, chăm chú để thực sự lĩnh hội. Kiếp trước, hẩn đích thực có xem qua bộ sách này, nhưng để tâm lĩnh hội như vậy thì là lần đầu tiên. Cứ như vậy, không để ý đã qua một tháng. Hai trăm hộ của nhóm di dân thứ hai từ Lạc Dương, Cầu Thị, Tân Thành đã đi đến Lâu Thương.

Khi xuất phát thì trên dưới một nghìn một trăm người, lúc đến Lâu Thương kiểm kê chỉ còn lại một nghìn không trăm bốn mươi tám người. Hơn nữa đoàn di dân này còn có cư dân của Lâu Đình. Một Lâu Thương nho nhỏ, chỉ trong nháy mắt đã có gần ba nghìn người sinh sống. Nhóm di dân thứ ba có ba trăm hộ, một nghìn bảy trăm người, từ Quan Trung, Nghĩa Cừ chinh phạt, hiện nay đã ra khỏi Hàm Cốc Quan, đến Cốc Thành. Theo quan viên áp tải dự tính, bốn mươi ngày sau sẽ đến Lâu Thương. Nếu như thêm một nhóm di dân nữa, sẽ có tổng cộng hơn năm nghìn người đóng ở Lâu Thương.

Khi nhóm di dân thứ hai đến, đã qua vụ nông canh. Nhưng cũng không cần lo lắng, Lưu Khâm đã phân phối đất đai trước đó. Đợi năm sau cày bừa vụ xuân, sau đó lợi dụng nhóm di dân thứ hai, chính thức bắt đầu xây dựng Lâu Thương. Kể cả người địa phương, gần một nghìn người, đồng thời công việc bận rộn cả lên. Một bộ phận người đi cùng Tương Cường tu sửa đê đập, một bộ phận khác thì bắt đầu xây dựng tường thành cùng điền trang.

Cùng lúc đó, Doanh Tráng trở về Tương huyện, phân phối tới bốn trăm lính tốt làm cơ sở vệ quân của Lâu Thương. Nói cách khác, Lưu Khâm còn cần chiêu mộ bốn trăm binh nữa. Chuyện chiêu mộ vệ quân cho Lâu Thương, Lưu Khâm vẫn chưa nhúng tay, mà giao cho Quán Anh xử lý. Trải qua một thời gian tinh thần sa sút, hẩn phải một lần nữa phấn chấn đứng dậy.

Đường Lệ đang tìm con đường của riêng mình... ta cũng không thể lạc hậu. Con đường của ta, sớm đã hình thành rồi, hiện nay chỉ cần tiến lên phía trước. Từ Viêm Hạ đến Lai Lâm, toàn bộ Tứ Hồng càng ngày càng náo nhiệt.

Một ngày, Lưu Khâm mang theo Vương Tín đi thị sát việc khởi công xây dựng vệ binh doanh của Lâu Thương. Bây giờ, Quán Anh là binh tào của Lâu Thương, được hưởng bổng lộc một trăm thạch. Còn Lữ Thích Chi, vì mối quan hệ với nhị tỷ Lữ, ở dưới trướng Quán Anh đảm nhiệm chức truyền lệnh binh. Vệ quân Lâu Thương đã hoàn thiện hình thức ban đầu, không làm Lưu Khâm phải quan tâm nhiều.

Việc kế tiếp là sau lúc thu hoạch vụ thu, làm thế nào tu sửa mương máng, khai thông Tuy Thủy. Đây đồng dạng cũng không phải là chuyện nhỏ. Phải có quy hoạch thích đáng. Tu sửa mương máng chính là công

trình hạng nhất, tiêu tốn rất nhiều tiền, con số kinh người. Nếu chỉ dựa vào một mình quận phủ chi trả, không biết đến ngày tháng năm nào mới làm xong. Cho nên Lưu Khám phải nghĩ ra một cách khác, lại mau chóng hoàn thiện việc kiến thiết công trình Lâu Thương.

Đường phố bên trong Lâu Thương, cũng có quy hoạch tương ứng. Căn cứ kết cấu kinh vĩ mà xây dựng, đường phố, chợ. Tất cả mười chợ, mười hai đường, chỉnh chỉnh tề tề, liếc qua thấy ngay. Mỗi con đường đều có mương nước để tránh lũ lụt phát sinh, bao phủ thành trấn. Những mương nước này nối thẳng với kênh hộ thành, phù hợp với yêu cầu của Lưu Khám. Dù sao thì hắn cũng không học ngành kỹ thuật xây dựng, cho nên quy hoạch của hắn cũng chỉ được như thế, sau này còn cần tìm người hỗ trợ.

Lưu Khám nhớ lại, ngày đó Trình Mạc hình như nói muốn tiến cử người nào đó, hình như là chuyên gia về phương diện này. Vì vậy sau khi thị sát xong binh doanh cùng công thự, bèn giục ngựa quay về quan thự.

- Tín, tìm Trình tiên sinh đến đây... Gần đây tiên sinh bận việc gì thế? Chẳng lẽ chính là dạy Thích Cơ cùng Hỉ Tử đọc sách viết chữ sao?

Vương Tín lắc đầu:

- Hình như không phải! Tiên sinh gần đây có chút thần bí, ở công địa điền trang bên kia tìm người đào một cái ao... Trước đó còn cho người sưu tầm các loại tre trúc gì đó, ta hỏi ý làm gì? Lão luôn luôn cười thần thần bí bí, cũng không nói với ta. Thích Nhi cùng Hỉ Tử cũng không hỏi được gì.

- Lão gia hỏa này, lại muốn làm cái gì?

Lưu Khám phân phó Vương Tín tìm Trình Mạc, một mình cưỡi Xích Thổ về quan thự.

Vừa mới xuống ngựa, đã thấy Hỉ Tử nghênh tiến lại:

- Đại nhân, có khách tới. truyện copy từ

- Có khách?

Lưu Khám ngẩn ra, vô ý hỏi:

- Khách nào? Từ đâu tới?

- Không rõ ràng lắm, dù sao bọn họ cũng nói cái gì kỳ quái, ta nghe không hiểu. Bây giờ đang đợi ở đình thượng, còn có một nữ nhân cơ.

Lưu Khám nhú mày gật đầu biểu thị đã biết, để Tư Mã Hỉ dắt Xích Thổ vào trong Lang Uyển, hắn sai bước đến quan thự, chỉ thấy trên đình thượng đang ngồi năm người, trong đó có một người là một cô gái, tuổi khoảng chừng bằng Lữ Tu, dung mạo rất đẹp, lung linh như nước. Còn lại bốn người, giống như là gia tướng.

Lữ Tu đang ở đình thượng tiếp đón, líu ríu nói chuyện cùng thiếu nữ kia. Nhìn thấy Lưu Khám đi vào, Lữ Tu vội ngừng nói, đứng dậy nói:

- A Khám, vị này chính là Tần Mạn tỷ tỷ, chờ huynh hồi lâu rồi.

Lúc này thiếu nữ cũng đứng lên, bốn người phía sau cũng đồng thời đứng dậy.

Lưu Khám gật đầu, tiến lên hai bước nói:

- Tại hạ Lâu Thương thương lệnh Lưu Khám, xin hỏi cô nương...

- Ta là Tần Mạn, từ Vu huyện đến. Trước đây, Quận thủ quận Tứ Thủy Nhâm Hiêu Nhâm đại nhân có gửi thư cho gia tổ, đề cử người cùng ta hợp tác xây dựng sân diêm.

Thân thể gia tổ có bệnh nhẹ, vì vậy mệnh tiểu nữ tử đến đây, cùng đại nhân bàn bạc.

101. Chương 140: Quả Phụ Thanh.

Lưu Khám có chút như đang nằm mơ. Hắn hầu như đã quên mất chuyện này... từ lúc Nhâm Hiêu nói với hắn chuyện này, đến bây giờ đã cách ba bốn tháng. Trong lúc đó xảy ra rất nhiều chuyện, lại thêm Lâu

Thương công việc bận rộn nên đã quên bém mắt chuyện sân muối ở Đông Môn Khuyết, quên hoàn toàn.

Đông Môn Khuyết, ở hậu thế được gọi là Tần Đông môn, do Thủy Hoàng đế lập thạch ở đây mà nổi tiếng, nằm ở Cù sơn, sườn núi Phúc Phủ. Đông môn ngày nay là do Thủy Hoàng thiết lập khi thượng vị.

Mở sân muối Đông Môn Khuyết, cũng là chuẩn bị cho những chuyện kế tiếp. truyện copy từ

Có người nói, Thủy Hoàng Đế chuẩn bị thiết lập Cù huyện tại sườn núi Cù Sơn. Nhưng cụ thể lúc nào bắt đầu, thì chính người trong vương tộc như Doanh Tráng cũng không rõ ràng lắm.

Đông Môn Khuyết lúc này, chính là một vùng đất hoang.

Ở đây lẫn lộn rất nhiều thôn xóm, nhân khẩu không tới mười nghìn người. Cự ly từ quận trì Đông Hải đến Đàm huyện còn một khoảng cách. Ngay bản thân quận Đông Hải, chính là một quận di dân đến, nói cách khác, tại Đông Môn Khuyết xa xôi, chỉ là một vùng hoang vắng.

Nhâm Hiêu tuy rằng nói Lưu Khâm liên hệ với vị Thanh lão kia. Nhưng nói thật ra, Lưu Khâm thực đúng là không có quá để trong lòng. Loại chuyện có thể gặp mà không thể cầu này, mà trên đời này còn có rất nhiều phú hào có địa vị hơn Lưu Khâm có khối người, nên cũng không đến lượt hắn, cần gì phải mong nghĩ. Hơn nữa, hai nghìn dật hoàng kim, mười hai nghìn khoảnh đất, Lưu Khâm cũng không phải lo nghĩ.

Không nói đến hắn dựa vào từng này đất đai, mà trở thành đại hào một phương. Nếu như đổi thành một chỗ khác, sợ là ngay cả một nửa cũng không mua được. Sau lại thêm Nhâm Hiêu vừa đi, Lưu Khâm cũng quên hẳn việc này. Nhưng không nghĩ tới, vị Thanh lão kia lại thực sự phái người đến đây. Hơn nữa nghe khẩu khí của vị này, thì chính là cháu gái của vị Thanh lão kia. Nhưng vấn đề ở chỗ, Lưu Khâm đến bây giờ còn không biết, đến tốt cùng Thanh lão là ai?

Tần Mạn đã đánh giá Lưu Khâm từ trên xuống dưới một lượt, một lát sau nở nụ cười khích khích:

- Nãi nãi nói, ngươi là người có quý nhân tương trợ. Nhưng vì sao ta lại không nhìn thấy điểm nào nhỉ?

- A?

Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Tần Mạn, có chút không quá hiểu ý tứ của vị này.

Ta có quý nhân tương trợ? Sao ta lại không biết. Hơn nữa, ta và vị Thanh lão kia chưa từng gặp mặt, bà làm sao mà biết ta có quý nhân tương trợ.

Lúc này Lưu Khâm giống như đang trong mộng. Khi Lữ Tu ra hiệu, Lưu Khâm vô tri vô giác ngồi xuống.

Tần Mạn cùng bốn gia thần của nàng cũng ngồi xuống, song phương trầm mặc một lát, Tần Mạn nói:

- Lưu Thương lệnh, Nhâm đại nhân nói, ngài ở đây rất có cơ nghiệp, dọc đường chúng ta đi tới, quả thực cũng được linh giáo. Ở vùng Lâu Thương này, ngài cũng được coi là đại hào. Hơn nữa thân phận của ngài chúng ta cũng đã điều tra qua, mong rằng ngài đừng tức giận. Trước khi đến Lâu Thương, ta đã gặp qua Doanh thúc phụ ở Huyện Tương, y rất tán thưởng ngài, điều đó chứng minh lời của Nhâm đại nhân không sai. Với thân phận của ngài mà nói, rất cực có thể thỏa mãn điều kiện.

Nhưng còn một vấn đề, nếu thiết lập thành sân muối ở Đông Môn Khuyết, khi thu lợi nhuận, nói vậy trong lòng ngài cũng rõ ràng. Nãi nãi được bệ hạ ân chuẩn, có thể một mình xây sân muối Chử Hải. Theo lý mà nói, với tài lực, nhân lực của Tần gia ta ở Ba Thục cũng không có gì trắc trở. Chỉ là, nãi nãi nghĩ mọi việc tốt quá lại hóa dở, thượng thư – Đại Vũ mô cũng có câu: Kiêu ngạo sẽ gặp tổn hại, khiêm tốn có ích lợi, đây chính là đạo trời. Tần gia ta có thể phân ra một phần lợi ích, nhưng với ngài mà nói, có thể gia tăng lợi ích gì cho Tần gia ta?

Tiểu nha đầu này, lại có thể đồng dạng gọi Doanh Tráng là thúc phụ. Phải biết rằng, dựa theo bối phận, Doanh Tráng chính là tộc đệ của Thủy Hoàng Đế.

Mẹ nó, vậy chẳng phải Thủy Hoàng Đế cũng là thúc phụ của cô ta sao?

Nói cách khác, vị Thanh lão kia dĩ nhiên là trưởng bối của Thủy Hoàng Đế? Cái mũ này chụp xuống đầu làm Lưu Khâm choáng váng.

Sau đó tiểu nha đầu chậm rãi nói, làm Lưu Khâm càng thêm sững sốt.

Biểu hiện qua những lời nói kia, hoàn toàn không hợp với độ tuổi của nàng, làm Lưu Khám ngạc nhiên.

Về phần câu nói cuối cùng, cũng là trọng điểm vấn đề. Người ta mang đến chỗ tốt cho người, thậm chí nói, nhờ Tần gia, người có thể thăng tiến tới triều đình. Còn người thì sao, có thể mang đến cho các nàng lợi ích gì? Phàm là thương nhân, đều là muốn hưởng đến lợi ích. Đó gọi là không có lợi ích thì không dậy sớm, người ta đem một khối thịt lớn như thế phân cho người, người như thế nào hồi báo?

Nỗi lo lắng trong lòng Lưu Khám dâng lên.

Tần Mạn cũng biết vấn đề này không phải là việc người ta có thể trả lời ngay lập tức. Vì vậy cũng không nóng nảy, lấy từ trong người ra một cái hộp ngọc, cười hì hì nói với Lữ Tu:

- Lữ gia tỷ tỷ, nữ nhi chúng ta không thích rượu, nơi này ta có hỏa tiền thì, là trà bà nội cho người lên Mông sơn, Thượng Thanh Phong hái, mời tỷ tỷ thưởng thức.

Vừa nói chuyện, một người gia tướng đứng dậy đi ra ngoài phòng, mang tới một bộ trà cụ. Chỉ thấy người đó thành thạo nhóm lửa đun nước, đợi lúc nước sôi, nhúm ra một nhúm lá xanh, nhẹ nhàng thả vào trong nước sôi.

Nước sôi lập tức cuốn theo lá trà, một tầng bọt trắng nổi lên, từng búp trà mở ra, như tạo thành những tiếng vang nhỏ. Một làn hương trà nhẹ nhàng tràn ngập đình thượng.

Lưu Khám còn đang suy tư vấn đề, nên cũng không chú ý động tác của Tần Mạn. Lúc hương trà bay tới, trong nháy mắt, hần bản năng giật giật mũi, ngẩng đầu kinh ngạc:

- Mông sơn cam lộ?

- A, chẳng lẽ đây cũng là sở trường của Thượng lệnh đại nhân?

Lưu Khám không khỏi nở nụ cười:

“Thực thổ trà xưng thánh

Mông sơn vị độc trần

Linh căn tác cao đỉnh

Thắng địa tiên phát xuân

Kỷ thụ kinh sơ hoãn

Quần lam cạnh trích tân

Thương điều tâm ám lạp

Tử ngạc lạc khinh lân

Đỉnh lịch hương quỳnh toái

Bồng tùng lục độn quân

Mạn hồng phòng sí thán

Trọng niên địch khinh trần

Huệ tích tuyên lai thực

Kiên hào trần tự tần

Thập phần điều tuyết phần

Nhất tuyết yết vân tân

Ốc thụ mê vô thủy

Thanh ngâm kiện hữu thần

Băng sương ngưng nhập cốt

Vũ cực yếu đăng thân
Lạc nhân chân hiền tế
Đường đường tác chủ nhân
Ngọc xuyên hầu văn sáp
Mạc yếm ký lai tần”

Ha ha, đây chính là Mông sơn cam lộ được hái giữa Thượng Thanh Phong trong năm đỉnh Mông sơn Ha ha, ta nghe nói qua, nhưng chưa bao giờ được thử qua.

Kiếp trước, Lưu Khâm cũng là một người yêu thích trà, mà gia cảnh nhà hắn cũng không kém, đã được thưởng thức không ít trà ngon. Chính là Mông sơn cam lộ Thượng Thanh Phong này hắn đúng là chưa từng thưởng thức qua. Ở thời đại kiếp trước của hắn, Thượng Thanh Phong chỉ còn lại bảy gốc trà. Nói trắng ra, đây là cống trà, mặc dù phụ thân Lưu Khâm kiếp trước cũng rất có địa vị, nhưng không cách nào uống đến. Vì thế trong lòng Lưu Khâm còn có chút tiếc nuối, nhưng không ngờ tới, ở thời đại này, lại có thể được uống trà đó.

Đương nhiên, phương pháp thưởng thức trà cũng không giống với. Cách hâm trà của Tần Mạn không giống với cách pha trà kiếp trước của hắn. đi tới thời đại này, vẫn đều là uống rượu. Uống rượu... không nghĩ tới, lại có người bắt đầu uống trà. Lưu Khâm nghĩ thấy hương trà, không nhận được, cười ha hả nói:

- Không biết tiểu thư có thể rót cho ta một chén không?
- Không nghĩ Thương lệnh đại nhân cũng là một người tao nhã.

Tần Mạn hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc, lấy ra một chén trà, rót cho Lưu Khâm một chén. Hai người gia thần hai bên lấy đĩa trà bằng bạch ngọc, nâng chén trà vào, đặt trước mặt Lưu Khâm. Chỉ thấy Mông sơn Cam lộ này màu vàng xanh trong chén trà, hương như mây che phủ, ngưng lại thật lâu. Nhấp một ngụm, vị ngọt mà thanh, làm cho Lưu Khâm cảm thấy một loại thần thanh khí爽 kỳ diệu.

Chốc lát, hắn nhẹ tán thưởng một tiếng:

- Trà ngon!
- Không ngờ Thương lệnh đại nhân và Mạn lại có cùng sở thích, nếu thích, ngày khác chắc chắn sai người đến tặng... Hì hì, trong nhà tuy có hàng trăm loại trà, chỉ hận không có người yêu thích. Ngược lại Thương lệnh đại nhân nấu ra rượu Hoa Điều, mọi người đều thích. Mạn còn cho rằng, Thương lệnh đại nhân cũng như người khác chứ.

Nói xong, nàng quay đầu nói với một gã gia thần phía sau:

- Khúc ca mà Thương lệnh đại nhân vừa ngâm, đã ghi nhớ chưa?
- Đã nhớ kỹ!
- Ghi lại cẩn thận, đợi khi về nhà, tìm một nhạc sư phổ nhạc, tấu cho tổ mẫu nghe.
- Vâng!

Khí độ đó, phong thái đó...

Sắc mặt Lữ Tu hơi đổi, ánh mắt có chút phức tạp nhìn sang Lưu Khâm.

- Thương lệnh đại nhân, ba ngày sau Mạn sẽ khởi hành về Đông Môn Khuyết. Đến lúc đó, mong rằng đại nhân có thể cho đáp án.

Tần Mạn uống xong chén trà, lại khôi phục dáng dấp lạnh lùng, trong trẻo trước đó.

- Chỉ những người của ngươi, về Đông Môn Khuyết?

Tần Mạn khẽ lắc đầu:

- Đương nhiên không phải. Mạn lần này xuất hành, tổ mẫu phái đội bảo vệ tám trăm người đi theo để bảo đảm an toàn trên đường. Lúc ta gặp Tráng thúc phụ ở Huyện Tương, chỉ mang theo một bộ phận, muốn xem tình hình của Thương lệnh. Nói như vậy, lúc này hộ đội đã đến rồi.

Ngay lúc đang nói chuyện, chợt nghe một trận bước chân truyền đến.

Trần Đạo Tử đi tới đình thượng:

- Đại nhân, ngoài cửa có một người xưng là gia thần của Mạn tiểu thư, cũng nói rằng hộ đội đang đóng ở ba dặm ngoài bờ sông.

Tần Mạn nghe vậy, đứng dậy.

- Nếu như vậy, Mạn xin cáo lui trước!

Lúc này Lưu Khâm đột nhiên mở miệng nói:

- Mạn tiểu thư, kỳ thực hiện tại ta có thể trả lời người... Khâm có thể bảo đảm Tần gia chín kiếp vinh hoa.

Cái gọi là chín kiếp, lý giải theo nghĩa đen chính là chín đời. Nhưng là ở thời đại này, chín kiếp, hiểu rộng ra hai chữ này nghĩa là: vĩnh viễn.

Mọi người trên đình thượng đều ngây ngẩn cả người.

Tần Mạn mày ngài khê động, bỗng dưng xoay người, ngừng mắt nhìn Lưu Khâm. Sau một lát, nàng đột nhiên mỉm cười quyến rũ:

- Thương lệnh, hay là ngài suy nghĩ thêm một chút, chớ nhanh chóng trả lời như vậy.

Nói xong, nàng mang theo gia thần rời đi.

Lưu Khâm không đi tiễn Tần Mạn. Đứng ở đình thượng, nhè nhẹ vỗ trán.

Kích động...thật mẹ nó kích động... Thế nào lại nói ra những lời này? Nhưng là thiếu nữ này, chỉ sợ cũng không phải là hạng người hiền lành đi.

Lữ Tu nhẹ nhàng kéo tay áo Lưu Khâm một chút.

- A Khâm, huynh... có phải là huynh thích cô ấy rồi hay không?

Lưu Khâm ngẩn ra, không khỏi nở nụ cười, ôm lấy thân thể mềm mại của Lữ Tu, nhẹ giọng nói:

- A Tu, muội chớ suy nghĩ miên man. Chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, ta làm sao có thể thích cô ấy? Hơn nữa, muội xem khí thế của cô ấy, sợ là vương công quý tộc cũng chưa chắc so được, làm sao có thể để ý ta?

- Muội mặc kệ, ánh mắt cô ấy nhìn huynh đều không bình thường rồi!

Lữ Tu lời kéo cánh tay Lưu Khâm, nhẹ giọng nói:

- A Khâm, muội mặc kệ sau này huynh có lấy cô ấy hay không, nhưng muội muốn huynh phải bảo đảm, vĩnh viễn đều đối tốt với muội.

Lưu Khâm không nói gì mà chỉ cố sức ôm Lữ Tu thật chặt.

“Khụ! Khụ! Khụ!”

Một trận ho khan làm hai người giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy Trình Mạc có chút xấu hổ đang đứng ngoài đình. Bên cạnh lão là Vương Tín đang tròn mắt hiếu kỳ nhìn Lưu Khâm cùng Lữ Tu.

Khuôn mặt Lữ Tu đỏ ửng

- A... Trình tiên sinh, ta đang có việc tìm người!

Lưu Khâm cũng rất xấu hổ. Nhưng hắn rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình, ho khan một tiếng, phong thái lại nghiêm túc:

- A Tu, ta có việc nói với Trình tiên sinh. Muội dẫn Tín đi xuống, nói với Vương Cơ tỷ tỷ, bảo tỷ ấy chuẩn bị rượu và thức ăn cho ta... còn nữa, không cần chuẩn bị cơm nước cho Quán Anh. Tên kia lúc trước nói, hôm nay y cùng với Thích Chi ngủ lại ở bình doanh, không về ăn, bảo tỷ ấy không cần nấu phần của họ.

Lữ Tu cúi đầu, đỏ mặt đi xuống.

- Đông chủ, ngài tìm ta có việc?

Lưu Khám gật đầu:

- Đúng vậy, Trình tiên sinh ngồi đi, ta tìm lão kỳ thực...

Đúng rồi, ta tìm Trình Mạc làm gì nhỉ?

Đầu tiên là Tần Mạn, sau lại có một phen xấu hổ, làm Lưu Khám quên mất mục đích tìm Trình Mạc.

Hắn cau mày, vỗ nhẹ trán:

- Trình tiên sinh, ngài làm việc ở Cù Nhẫn, có hiểu biết gì về huyện Vu không?

Không đúng, hình như không phải chuyện này!

Trình Mạc gật đầu:

- Huyện Vu à, ta đương nhiên biết. Từ Cù Nhẫn xuôi dòng là đến Vu huyện.

- Vậy lão có nghe nói đến người nào là Thanh lão chưa? Hắn là người rất có danh tiếng, hơn nữa tại Ba Thục, rất có thể lực.

- Thanh lão?

Trình Mạc nhíu mày:

- Đông chủ nói là Thanh lão nào?

- Ta cũng không biết, chỉ biết cháu gái của bà là họ Tần.

- Họ Tần?

Tay Trình Mạc nhẹ nhàng vuốt chòm râu, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên mở to hai mắt nói:

- Tần? Thanh lão như đông chủ nói, chẳng lẽ là Tần Thanh, quả phụ Thanh sao?

- Quả phụ Thanh?

Lưu Khám suy nghĩ một chút, lúc này mới lưu ý đến: Tần Mạn nhắc tới chính là tổ mẫu của nàng, cũng không dùng cách xưng hô khác.

Lẽ nào nói, Thanh lão này là một phụ nữ?

102. Chương 141-143

Chương 141: Biệt Mặc Khổ Hành Giả

Quả phụ Thanh, không rõ họ gì. Vì được Thủy Hoàng Đế tôn là Trinh mẫu, ban thưởng họ Tần, vì vậy đại đa số người chỉ biết bà ta tên là Tần Thanh.

Nói tới Tần Thanh này, chính là một nhân vật truyền kỳ ở Ba Địa.

Tổ tiên là người của quận Ba, huyện Chỉ, vì phát hiện ra đan khoáng mà thu lợi. Những người kinh doanh đan sa, gia tài bao nhiêu, không phải dùng chữ số là có thể tính được.

Tới đời của Tần Thanh, càng phát triển tới đỉnh cao, không gì sánh kịp.

Không cần đề cập đến cái khác, trong nhà người hầu hơn một nghìn, môn khách, hộ đội hơn mười nghìn người, uy vọng tại nơi này, so với hoàng đế còn vang dội hơn, có người nói là có thể kháng mệnh vạn thịnh. Hơn một nghìn người hầu, hơn mười nghìn môn khách... Khái niệm về người này, đến tột cùng là như thế

nào? Nói như thế, Thủy Hoàng Đế hạ lệnh thu thập vàng, đồng của thiên hạ, còn người đều là môn hạ của Tần Thanh, không phải quan, không phải binh, lại có thể kiềm giữ vũ khí, không tuân mệnh của Thủy Hoàng Đế.

Là Thủy Hoàng Đế không quản được Tần Thanh sao?

Đương nhiên đều không phải... Tần Thanh cho dù lợi hại, có thể so sánh được với thiên thừa quốc gia, vạn thừa quốc gia sao? Thủy Hoàng Đế chính là quét ngang sáu nước, thống nhất thiên hạ. Cho nên mới nói, không phải là Thủy Hoàng Đế không quản được Tần Thanh, không khống chế được Ba quận, mà là không muốn quản, cũng không thêm quản.

Ở bên ngoài tung tin vịt, nói Tần Thanh sở dĩ có địa vị này, là bởi vì bà ta đã bỏ vốn tu sửa Trường Thành, còn cung ứng đàn sa cho lăng của Thủy Hoàng. Nhưng vấn đề ở chỗ, Thủy Hoàng Đế cần bà ta làm như vậy sao? Với uy của hoàng đế, quân lâm thiên hạ, người nào dám không vâng theo, người nào có thể chống cự? Ra lệnh một tiếng, cả nghìn đầu người rơi xuống đất, Thủy Hoàng Đế muốn làm cái gì thì làm cái đó, lẽ nào lại cần chiếm tiện lợi của một quả phụ? Chỉ ít, Lưu Khâm cũng sẽ không tin loại chuyện ma quỷ này.

Sau khi Thủy Hoàng Đế nhất thống thiên hạ, chuyên môn phái người về Ba quận mời Tần Thanh ở lại Hàm Dương, chú ý, là mời, không phải là mệnh lệnh.

Trình Mạc nói:

- Trên đời này, nếu như nói ngoại trừ bệ hạ, còn có người giỏi hơn cả Tần pháp, thì ngoài Tần Thanh không còn người thứ hai.

Trước đây, lúc ta ở tại Cù Nhẫn, có nghe người ta nói về bà ta. Quan viên ở hai vùng Ba, Thục muốn đứng vững, người thứ nhất không thể trêu chọc, không thể đắc tội chính là Tần Thanh. Cho dù là đắc tội với quan thượng cấp, chỉ cần Tần Thanh ra mặt nói một câu, cũng có thể giữ được bình an. Không chỉ có như vậy, có người nói bệ hạ từng trước mặt mọi người gọi bà là Trình mẫu.

Cái chữ “mẫu” này không phải tùy tiện là có thể xưng hô. Đặc biệt với thân phận bậc này của Thủy Hoàng Đế, gọi Tần Thanh là “mẫu” càng làm cho kẻ khác không thể lý giải nổi.

Chính là, điều này cũng không ngăn được những lời bịa đặt về quan hệ của Tần Thanh và Thủy Hoàng Đế. Nguyên nhân rất đơn giản, tuổi của Tần Thanh tương đương với tuổi của mẫu thân Thủy Hoàng Đế. Nếu tính là Thủy Hoàng Đế thích nữ nhân, chỉ sợ cũng rất khó thích một người hơn nhiều tuổi như vậy.

Lưu Khâm nghe đến đây, da đầu cũng tê dại. Thanh lão, Thanh lão...Hắn vẫn luôn gọi như thế. Nhưng hắn thật không ngờ, địa vị của Thanh lão lại lớn như vậy. Trách không được, Thủy Hoàng Đế có thể để cho bà ta mở sân muối; những khuất tất ở mặt này, sợ là không ít a.

Trình Mạc hít sâu một hơi, nói tiếp:

- Đồng thời, Tần Thanh cũng là thủ lĩnh của Vu Minh ở Đại Giang

- Vu Minh?

- Cũng chính là đoàn thể của phương sĩ tế sư, là nhân vật lớn, thế lực trải rộng trên sông nước thượng du, toàn bộ phương sĩ Ba Thục, đều tôn bà ta một tiếng Thanh lão. Đông chủ, đó là một nữ nhân vô cùng đáng sợ và khó lường, người chớ có đi trêu chọc.

- Trêu chọc?

Ta trêu chọc cái rắm!

Lưu Khâm cười khổ trong lòng: vấn đề là, ta đồng dạng nói sẽ bảo hộ người ta chín kiếp vinh hoa. Hiện tại xem ra, còn không biết ai bảo hộ ai đâu.

Cơ hồ đồng thời, trong đầu Lưu Khâm lại hiện ra một nghi vấn. Nếu vị Tần Thanh này có thanh danh hiển hách như vậy, có quyền uy như vậy... Vì sao hắn lại không có chút ẩn tượng nào? Chẳng lẽ nói, sau khi Thủy Hoàng chết cái gia tộc khổng lồ này cũng mai danh ẩn tích theo, trong dòng sông lịch sử không còn lưu lại bất cứ vết tích nào có thể truy tìm?

- Đông chủ, ngài còn có việc gì nữa không?

Lưu Khảm bỗng đứng tỉnh lại. Trong chớp mắt, hắn đột nhiên nhớ tới mục đích ban đầu tìm Trình Mặc.

- Trình tiên sinh, ta nhớ kỹ ngài từng nói qua, có biết một người biết xây thành?

Trình Mặc lúc đầu ngẩn ra, chợt cười nói:

- Ta còn tưởng rằng đông chủ đã quên mất chuyện này rồi... Ha ha, không chỉ có biết cách xây thành, còn biết làm thế nào thủ thành. Chuẩn xác mà nói, ta tuy rằng xuất phát từ Mặc gia, nhưng người này, cũng được coi là đệ tử của Mặc gia.

- Là đệ tử Mặc gia?

Trình Mặc trầm trọng gật gật đầu:

- Từ sau khi tổ sư rời thế giới này, Mặc gia ta chia làm ba phái. Phân biệt thành Tương Lý thị, Tương Phu thị và Đặng Lăng thị. Trong đó, Tương Phu thị ở Tam Tần, sau bởi phức tạp mà tạo ra hai chi là Ngụy Mặc và Triệu Mặc. Tương Lý thị mặc dù nguyên quán cũng ở Tam Tần, nhưng bởi vì sống ở phía Tây, gần Tần quốc cho nên phân ra thành một chi Tương Lý thị ở phía Tây là Tần Mặc và chi Ngũ Hầu thị ở Tề Lỗ là Đông Phương Tần Mặc. Còn có một chi, chính là chi Mặc ở phía Nam, tụng đọc Mặc Kinh, tên cổ là Biệt Mặc, cũng có người gọi là Sở Mặc.

Đệ tử Biệt Mặc không thường xuất hiện, vì vậy đến ngày nay, Mặc gia suy sụp mà chi Mặc ở phía Nam vẫn còn tồn tại. Người mà ta tiến cử với Đông chủ, tên là Khổ Hành Giả, là hậu nhân của chi Mặc phía Nam, tổ sư là Khổ Hoạch. Đông chủ nếu có được người này, Lâu Thương nhất định có thể an ổn như núi.

- Khổ Hành Giả?

Một cái tên thật cổ quái!

Nhưng làm Lưu Khảm giật mình chính là sự hỗn loạn, rườm rà nhiều phe phái của Mặc gia.

Sau một lúc trầm mặc, Lưu Khảm hỏi Trình Mặc:

- Vậy tiên sinh quen Khổ Hành Giả này? Có biết người này hiện tại ở nơi nào không?

Trình Mặc gật đầu:

- Khổ Hành Giả ở tại Vân Mộng – Trạch Bạt, một nơi tên là Sa Tiện (gần Hồ Bắc, Vũ Hán ngày nay). Năm ngoái, khi ta còn làm quan ở Cù Nhẫn, cũng có qua lại với gã. Chỉ là... nếu Đông chủ đồng ý, ta có thể mời gã xuống núi.

Nếu Khổ Hành Giả này có năng lực như theo lời nói của Trình Mặc, có thể mời được xuống núi xác thực chính là một cánh tay đắc lực.

- Nhưng không biết muốn mời gã xuất thân, cần điều kiện gì?

Trình Mặc cười nói:

- Thứ nhất không cần tiền bạc, thứ hai không cần hứa hẹn. chỉ cần một người đi cùng ta là đủ.

- Ai?

- Khoái Triệt!

Lưu Khảm nhẹ nhàng xoa má, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đã như vậy, tiên sinh lập tức đi thôi. Ta sẽ cho Khoái Triệt và Đạo Tử đi cùng, nếu như cần vật phẩm, chỉ cần nói với Tào Tham là được. Chỉ là tiên sinh phải đi nhanh về nhanh, Lâu Thương ta quả thực là thiếu người.

Trình Mặc gật đầu đáp ứng, đứng dậy chuẩn bị xuất môn.

- Tiên sinh, ta nghe Tín nói, tiên sinh đang đào một cái ao ở điền trang, có tác dụng gì vậy?

Trình Mặc mỉm cười:

- Cái này sao... Đông chủ không cần nóng ruột. Đợi sau khi thành công, tự nhiên sẽ rõ ràng công dụng của nó thôi.

Nói xong, lão đi vài bước, nhưng sau khi ra ngoài đình lại quay lại, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đông chủ, quên không nhắc nhở Đông chủ lần nữa, đừng trêu chọc Tần Thanh a.

- A, a...

Lưu Khám gật đầu:

- Ta đã biết!

Thấy Lưu Khám trở về, Lữ Tu vội vã đứng dậy:

- A Khám, nhìn huynh râu rì không vui, vì sao vậy? Có thể nói uội biết được không?

Lưu Khám nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương, đem lai lịch của Tần Mạn đơn giản nói lại một lần.

Lữ Tu nghe được, không khỏi hít một hơi:

- Muội chỉ cho rằng cô ấy là một quý nhân, nhưng không ngờ tới, cô ấy lại có bối cảnh như vậy.

Lưu Khám cười khổ nói:

- Vậy muội nói xem, câu nói hôm nay của ta có phải là rất buồn cười hay không?

Lữ Tu lắc đầu:

- Cũng không phải ... Không có phú quý vĩnh viễn. Nhớ lúc đầu, nhà của muội chẳng phải cũng rất có uy vọng ở Đan Phụ đó sao? Nhưng bây giờ thì sao, nếu như về Đan Phụ hỏi thăm, muội phỏng chừng chỉ ít nửa số người ở đó không biết chuyện tình của Lữ gia. Trước đây muội nghe một vị tiên sinh nói: Mọi việc đều là cực thịnh mà suy, Tần gia đã phú quý mấy thế hệ, sợ là đến Tần Thanh là đỉnh cao nhất, kế tiếp sẽ suy sụp.

Nhưng A Khám nhà ta lại không giống với họ, huynh hiện tại mới mười chín tuổi đã có gia nghiệp như vậy. Sau một đời, hai đời, chúng ta chưa chắc đã không thăng nổi Tần gia kia... Bảo hộ họ chín kiếp, muội không cảm thấy có vấn đề gì, rất tốt a.

Lưu Khám thở dài, dịu dàng xoa xoa tóc Lữ Tu.

- Cũng chỉ có muội mới nghĩ như vậy. Người khác nghe thấy, nói không chừng còn có thể nghĩ ta cuồng vọng cơ.

Trầm tư một lát sau, hần nhẹ giọng nói:

- Nhưng là muốn có được lợi ích của sân muối ở Đông Môn Khuyết, chúng ta nhất định phải bỏ ra một ít mới được.

Một câu hứa suông, người ta nghe được sẽ chê cười đấy.

Không có thực tế lợi ích, chỉ sợ không cách nào rung động được Tần gia a...

- Vậy chúng ta không cần lợi ích của bọn họ là được rồi, dù sao hiện tại, cũng rất tốt mà.

- Hiện tại rất tốt nhưng không có nghĩa là sau đó cũng sẽ tốt.

Lưu Khám nhắm mắt lại, một lần nữa lâm vào trầm tư. Hần dựa vào trong lòng Lữ Tu, suy tư làm sao có thể làm Tần gia động tâm.

Lữ Tu cũng rất ngoan ngoãn không nói lời nào, chỉ lấy tay nhẹ nhàng vuốt huyệt thái dương của Lưu Khám, mong làm cho suy nghĩ của Lưu Khám càng thêm rõ ràng.

Lúc chạng vạng, Lưu Khám đột nhiên đứng dậy, bảo Lữ Tu mang tới một tấm bản đồ địa hình của Ba Thục, Lưu Khám trốn vào trong thư phòng xem địa đồ, không nói một lời.

Đủ một canh giờ, hần rút cục đi ra khỏi thư phòng. Ngoắc tay bảo Vương Tín đi tới:

- Tín, người lập tức đi tới bình doanh, bảo ThítamasChi trở về. Mặc kệ y đang làm cái gì, cũng lập tức trở về.

- Vâng!

Vương Tín lên tiếng, xoay người rời đi.

Lữ Tu nhẹ giọng hỏi:

- A Khám, huynh nghĩ ra biện pháp rồi sao?

Lưu Khám gật đầu, thở phào một cái:

- A Tu, ta quyết định rồi... Đem Đồ Lãng lão tử tiễn vào Giang Dương, cùng Tần gia liên thủ kinh doanh.

Chương 142: Có bỏ mới có được (1)

Hơn hai nghìn năm sau thời đại mà kiếp trước của Lưu Khám sinh sống, tại vị trí địa lý tọa độ 27 độ 39 tới 29 độ 20 vĩ độ Bắc, 105 độ 0841 tới 106 độ 28 độ kinh đông, có một tòa thành thị chiều rộng từ đông sang tây khoảng 121. 64 cây số, chiều dài từ nam lên bắc ước chừng 181. 84 cây số, tên là Lô Châu, thời kì Hạ Thương, thuộc sự cai quản của Lương Châu, đến thời Đại Chu đổi tên là tên là Ba Thục.

Năm Chu Thận Tĩnh Vương thứ năm, cũng chính là năm 316 trước công nguyên, tức là cách thời đại Lưu Khám đang sống bảy giờ khoảng chừng 99 năm, cùng năm đó Tần Huệ Văn vương phái Trương Nghi cùng Tư Mã Thác công chiếm Ba Thục, thiết lập Ba quận. Đồng thời vào lúc ấy cũng có một một tiểu thành thị tên là Giang Dương, lặng lẽ hình thành.

Thành Giang Dương này cũng chính là Lô Châu hậu thế. Nơi đây, có những con sông chảy theo hướng đông nam song song nếp uốn uốn của khu đầu phía Nam cùng núi Đại Lâu của khu Lĩnh Cốc kết hợp lại một chỗ. Đồng thời lại là dải đất bồn địa Tứ Xuyên dọc theo hướng cao nguyên Vân Quý, lại có bồn địa dạng đặc thù vùng đồi núi, Nam cao bắc thấp, dùng nước sông ăn mòn đất, do hướng nghiêng nam bắc.

Lấy Giang An - Nạp Khê - Hợp Giang làm một tuyến đường phân giới, bên phía nam là mặt trong, chủ yếu là vùng trũng, địa hình mặt phía bắc đa số là đồi núi. Có lẽ sẽ có người hỏi, tại sao Lưu Khám biết rõ chỗ này như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì kiếp trước Lưu Khám, trong rất nhiều loại rượu để thì hẳn lại rất thích rượu Diếu Lô Châu, đồng thời còn ở Tứ Xuyên sinh sống nhiều năm, dấu chân có thể nói là trải rộng toàn bộ thung lũng Tứ Xuyên.

Lữ Tu mở to chăm chú nhìn Lưu Khám, có chút khiếp sợ, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhích nhích mở ra, hơn nửa ngày mới nói:

-A Khám, huynh muốn đem rượu Hoa Điêu đưa đến Thục Trung sao?

Nàng hít sâu một hơi, lớn tiếng nói:

- Không được, muội không đồng ý!

Giọng nàng hơi lớn khiến Lữ Thích Chi cùng Vương Tín đang đợi ở cửa chờ được gọi vào, đều sợ tới mức khẽ run rẩy.

- Khám ca cùng tỷ tỷ lại cãi nhau!

Lữ Thích Chi lập tức kịp phản ứng. Đẩy Vương Tín,

-Tín, nhanh lên gọi thăm thăm đến đây.

Đồng thời ở trong nội tâm gã không ngừng thăm nhủ: rượu Hoa Điêu là tài nguyên của Khám ca, đang êm đẹp tại sao phải đưa đến Thục Trung kinh doanh làm gì? Chẳng phải là tự chặt đứt con đường làm ăn của mình sao? Nhưng mà Khám ca từ sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, có lẽ cơ trí đã vượt qua ta rồi. Huynh ấy làm như vậy, nhất định có lý lẽ của mình.

Đứng ở cạnh cửa. Lữ Thích Chi nghiêng tai lắng nghe.

Lưu Khám đã sớm đoán được Lữ Tu nhất định sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, cho nên cũng không nóng nảy, ngược lại kéo nàng ngồi xuống ghế, rót cho nàng một chén nước.

-Ta biết rõ muội nhất định sẽ phản đối; hơn nữa ta cũng hiểu rõ dù là Kỳ ca cũng chưa chắc đã đồng ý ngay lập tức. A Tu, vấn đề chính là ở chỗ này... Cái muội thấy chỉ là trước mắt, tầm nhìn của Kỳ ca có lẽ xa hơn muội, nhưng gần thì cũng chỉ bằng cái chén này thôi. Muội hiểu ý tứ của ta chứ?

Lưu Khám cầm hai cái đồng tước. Một cái bày ở trước mặt nàng, cái khác bày hơi xa một chút.

Lữ Tu nghi hoặc nhìn Lưu Khám, không phản bác.

- Thế nhưng ta...

Lưu Khám hít sâu một hơi nói:

- Ánh mắt của ta, lại tập trung nhìn vào ở bên trong này.

Lưu Khám nói xong. Dùng một tay chỉ vào mười mấy đồng tước đặt ở một chỗ khác trên một cái bàn khác.

- A Tu, muội có hài lòng với cuộc sống của chúng ta bây giờ chứ?

Lữ Tu nhẹ nhàng gật đầu,

- Muội đương nhiên thoả mãn rồi!

- Nhưng nếu như ta uội biết, vài năm sau, có lẽ khoảng vài chục năm về sau, cuộc sống trước mắt chúng ta sẽ không phồn vinh như vậy nữa, mà sẽ biến thành một mảnh phế tích, muội có tin không?

-A?

-Năm trăm năm Xuân Thu Chiến quốc, đến thời điểm hôm nay, Đại Tần có khoảng hai nghìn bảy trăm vạn người. Nhưng nếu như ta uội biết, sau mười năm nữa, hoặc là hai mươi năm sau, có lẽ con số đó sẽ chưa tới hai nghìn vạn, thậm chí sẽ càng ngày càng ít, muội nghĩ như thế nào?

Chương 143: Có bỏ mới có được (2)

A Tu, ta biết rõ chuyện này mới nghe, có thể muội không cách nào tiếp nhận được. Nhưng có bỏ mới có thể nhận lại... Chúng ta hôm nay chính là bỏ đi, để ngày sau đạt được nhiều nữa.... Mong muội hiểu cho ta.

Lữ Tu gật đầu...

Đang lúc nàng muốn mở miệng, lại nghe thấy từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói trầm ổn.

-A Khám, mẹ ủng hộ con!

Lời còn chưa dứt, Khám phu nhân được Lưu Cự nâng đỡ, đi đến. Nụ cười hài lòng vui mừng toát lên trên gương mặt bà.

-Từ trước cho tới nay, mẹ một mực lo lắng. Lo lắng hai năm qua con mọi việc đều thuận buồm xuôi gió. Lo lắng con bởi vì chút phong quang nhất thời mà chìm đắm trong đó, buông mình phóng đảng. Hôm nay nghe con nói những lời này. Mẹ vô cùng vui mừng. Con ta đã hiểu được sống ở đời gian nan khổ cực, đã hiểu được đạo lý nhìn xa trông rộng. Nếu cha con còn sống, nhất định cũng rất vui mừng và hạnh diện vì con. Có bỏ mới có được... A Khám, nói rất hay, nói rất hay!

Lưu Cự cũng toét miệng cười ha ha một tiếng,

-Đệ đệ, ta cũng ủng hộ đệ. Ai dám động đến đệ, ta xé y ra từng mảnh nhỏ.

Lưu Khám cùng Lữ Tu đứng dậy, đồng thời kêu lên:

- Mẹ.

Khi nghe được những lời Khám phu nhân nói, trong nội tâm Lưu Khám không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp. Hắn nhẹ nhàng gật đầu,

-Mẫu thân, người yên tâm... Hài nhi tuyệt đối sẽ không vì đắc ý mà ngủ mê, chắc chắn như vậy.

- Ba Thục, mẹ cũng từng nghe nhắc đến.

Khám phu nhân trầm giọng nói:

-Nếu thật như lời con nói là có loạn thể xuất hiện, chỗ đó có thể là một cái lựa chọn không tồi để đi. Lúc mẹ còn trẻ, từng nghe người ta kể câu chuyện thổ khôn đào ba hang. Hôm nay ngẫm lại, A Khám phòng ngừa chu đáo, có thể sử dụng kế này, cũng không mất gì quá đáng.

Ba Quận có thể là cái hang thứ nhất, Lâu thương chính là gốc rễ của con. Về phần huyện Bái... Nói thật, bất kể là con, hay là ai trong nhà, tại đó căn cơ đều không vững chắc lắm, chẳng thà tìm một địa điểm khác thì tốt hơn đây, với tư cách đi lập nghiệp ở vùng đất mới thì dễ dàng hơn nhiều. Đông Môn Khuyết là đất Chữ Hải, mẹ vốn không đồng ý. Tuy nhiên khi nghe những lời vừa rồi của con, cũng có thể xem đó là một con đường để thành lập căn cơ. Chỗ đó khá vắng vẻ, chỉ sợ là rất khó thuận mắt người khác, con nên tự mình làm đi.

Trong đại đa số thời điểm, Khám phụ nhân cho Lưu Khám cảm giác, là một lão phu nhân chỉ biết tuân theo những khuôn phép lạc hậu. Nhưng tại thời khắc này, Khám phụ nhân đang chậm rãi phân tích, đã chỉ điểm rất nhiều vấn đề, khiến cho Lưu Khám, Lữ Tu không thể không thay đổi cách nhìn về bà.

Khám phụ nhân cười nói:

- Con không phải nhìn mẹ như vậy. Năm đó trước khi gả cho phụ thân con, mẹ cũng là tài nữ thành Lạc Dương, từng đọc không ít sách, từng nghe không ít chuyện.

Nói chuyện, khuôn mặt già của bà hơi đỏ lên.

Lưu Khám nhìn Lữ Tu một cái, sau đó nói:

-A Tu, muội đi nói cho Thích Thi biết, rồi sai hần đi suốt đêm quay lại huyện Bái, gặp Thẩm Thực Kỳ về sau, lại để cho Kỳ ca cùng Vô Thương lập tức khởi hành đi khỏi huyện Bái, đến huyện Đàm hội họp cùng ta... Ủ, Thích Thi cũng phải cùng đi huyện Đàm đấy.

Lữ Tu gật gật đầu, Lưu Cự cũng mờ mờ gật đầu, rồi theo Lữ Tu cùng đi ra ngoài rồi.

-Tiểu Trư, nhớ kỹ cho ta. Sau khi đến huyện Bái, không cho phép đệ về nhà, không cho phép tiếp xúc với luật luận kẻ nào, nếu gặp Thẩm Thực Kỳ, lập tức đi theo bọn hần ngay. Chuyện hôm nay đệ nghe được, không cho phép nói cho bất kỳ ai. Nếu để cho ta nghe được nửa điểm phong thanh, bất kể là có phải đệ nói hay không. Ta cũng sẽ không tha cho đệ, hiểu chưa?

103. Chương 144-146

Chương 144: Cưỡi ngựa tới huyện Đàm (1)

Tần Mạn mang theo đội ngũ, giục ngựa mà đi. Đôi mắt sáng đẹp của nàng đầy hứng thú quan sát Lưu Khám đi đằng trước. Con người này bề ngoài hào phóng, nhưng nội tâm lại rất tinh tế, khiến cho Tần Mạn cảm thấy vô cùng rất hiếu kỳ. Nãi nãi (Bà nội) nói, người này có tướng quý nhân. Nhưng bất kể nàng nhìn như thế nào, đều không thấy một chút gì gọi là khí chất của quý nhân cả.

Nếu như là người khác, Tần Mạn nhất định sẽ chẳng thèm ngó tới. Nhưng theo như tổ mẫu của mình nói, những lời đánh giá người này, là do sự thúc của Phù Khâu tiên trưởng, đại danh鼎鼎 Từ Thị nói. Nãi nãi đối với những việc mà Từ Thị làm thì vô cùng chú ý. Nhưng đối với đạo hạnh của Từ Thị thì lại rất bội phục. Cái thuật “nhất thủ chiêm thi” (nhìn tay đoán mệnh người), đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa. Đối với phương pháp “quan khí vọng khí”, càng được xưng tụng là đệ nhất nhân ở Đại Tần.

Nói vậy chắc hẳn sẽ không xem kém nha!

Tần Mạn tự nói với chính mình: Mình không “quan khí”, cho nên cũng không cách nào nhìn ra tên này rốt cuộc có khí chất quý nhân gì, nhưng chuyện này đường xá khá xa nên cứ đi từ từ, mình có thể âm thầm quan sát. Một tên Thương lệnh nho nhỏ, lại dám dùng khẩu khí lớn như vậy, đúng là hiếm thấy.

Đối với tâm tư của Tần Mạn, Lưu Khám không hề phát hiện ra, hần và Vương Tín đi phía trước mở đường, giục ngựa bước thong dong, xem xét phong cảnh ven đường, cũng coi như tiêu diêu tự tại.

Vương Tín nay đã mười một tuổi, thân cao bảy thước, đã dần dần lộ ra dáng dấp một vị tiểu đại nhân. Sở học của cậu có phần tạp nham. . . Đã từng học quyền cước của Lưu Khám, cũng từng luyện Thái Cực, đi

theo Quán Anh học kỹ thuật cỡi ngựa, tiễn thuật cũng có chút thành tựu. Cùng Lưu Cự chơi đùa, rèn sức chịu đựng; cùng Tào Vô Thương học tập sử dụng binh khí, khiến cho Tào Vô Thương cũng phải nhận thua.

Một cây thương dài một trượng tám thước lớn, nặng hơn sáu mươi cân. Cái Vương Tín thiếu, chẳng qua là kinh nghiệm chiến đấu, chưa được đánh nhau chiến trận chân chính.

Tào Vô Thương đã từng nói:

- Qua mười năm nữa, chờ tiểu tử này trưởng thành, trong thiên hạ người có thể chế trụ được hắn, sợ là chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đối với điều này. Lưu Khảm cũng có chút chờ đợi. Không hiểu được tiểu tử ngốc này trong tương lai sẽ thành bậc hảo hán như thế nào?

Lộ trình mà đoàn người đi cần phải qua huyện Đồng, vượt qua Tứ thủy, lại ghé qua huyện Tương cùng huyện Lăng. Quá Ti Ngô (nay núi Mã Lăng) sau đó một đường đi lên phía bắc chính là chỗ huyện Đàm. Đoạn đường này cũng là bình thường không xảy ra chuyện gì. Cái này cũng khó trách, thời đại yên bình một đoàn người được vũ trang đầy đủ ở trên đại lộ tiến về phía kinh đô, không phải là người nào cũng có thể làm được. Cho dù không phải quan quân, ai lại dám ra mặt trêu chọc?

Hơn nữa Tần Man cũng dự hiểu rõ các rủi ro có thể xảy ra, nên hành động dọc đường rất có quy cách. Lúc đi ngang qua một châu huyện nào đó, sẽ phái người đi vào báo động. Hơn nữa cũng không quấy nhiễu dân chúng, phần lớn là cắm trại bên ngoài, ngay cả Lưu Khảm cũng phải âm thầm gật đầu.

Với thân phận của nàng ta, mà lại có thể không kiêu không nóng nảy, đúng là hiếm thấy. Chỉ là trong nội tâm lại thêm phần lo lắng. Mặc dù nói lại tự mình đi theo, nhưng có thể tạo lập quan hệ cùng Tần gia hay không, còn chưa có thể xác định được.

Lưu Khảm cũng không nóng lòng nói chuyện đưa Hoa Điều vào Giang Dương cho Tần Man biết. Việc này có khác gì đánh một canh bạc là mấy, chỉ có thể vào đúng thời điểm tự mình giải quyết mới phát huy hiệu quả lớn nhất. Ngược lại nếu mạo muội nói ra, sẽ làm cho người ta cảm thấy mình rất cần có họ, khiến họ xem thường mình. Thép tốt phải làm lưỡi đao, chính là đạo lý này.

Tại Ti Ngô dừng lại một ngày, sau đoàn người tiếp tục tiến lên.

Hai ngày sau đến huyện Đàm.

Trong thời Xuân Thu huyện Đàm thuộc về Đàm Quốc. Họ là hậu duệ Thiếu Hạo Đế. Nước Đàm từng có một vị quốc quân cực kỳ nổi danh. Tên tuổi đã không thể nào khảo cứu, mọi người tôn y là Đàm tử. Nghe nói vị quốc quân này học văn uyên bác, trong một lần đi đến nước Lỗ, lúc triều kiến quốc quân nước này, Lỗ vương có hỏi qua y nguyên nhân việc Thiếu Hạo dùng Điều làm quan danh (hàm quan lại), vị Đàm tử này trả lời vô cùng kỹ càng.

Chuyện này được ghi vào sử sách, trở thành tư liệu trọng yếu về sự hình thành và phát triển cơ chế quan lại ở thời cổ đại.

Thánh Nhân Nho gia Khổng Khâu lúc ấy mới chỉ hai mươi bảy tuổi, sau khi nghe được chuyện này, càng kiên định tin tưởng học tập. Thế cho nên tại đời sau Đường Tống một trong Bát đại gia Hàn Dũ, trong cuốn ‘sư thuyết’, có ghi lại câu nói Khổng Tử bàn luận về Đàm tử. Hôm nay, nước Đàm sớm đã không còn, thi cốt Đàm tử cũng khó có thể tìm kiếm. Nhưng khi Tần Mạn đến huyện Đàm, đã ở bên ngoài cửa cung nước Đàm, đã bái ba bái.

Cái này gọi là tổ tôn sư trọng hiền.

Trong thời đại kiếp trước mà Lưu Khảm sinh sống, tôn sư trọng đạo đã biến thành một lời nói suông.

Học sinh có thể đánh chửi thầy giáo, thầy giáo như thế nào, học sinh cũng chẳng thèm quan tâm. Ai cũng nói đời sau phát triển hơn thời đại trước, nhưng trong mắt Lưu Khảm nhìn nhận, đời sau còn kém xa hiện tại. Hắn cũng chưa nghe qua chuyện của Đàm tử, nhưng Tần Mạn đã rất kiên nhẫn giải thích cho hắn một phen. Lưu Khảm nghiêm túc lắng nghe, sau khi nghe hết hắn bắt đầu kính nể con người ấy, đứng trước cổ cung, cũng chấp tay vái ba lạy, coi như là hắn tôn trọng hiền nhân.

Cũng không nghĩ đến, cử động rất bình thường này lại làm cho Tần Mạn tăng thêm mấy phần hảo cảm với hắn.

- A Khám, A Khám!

Tại bên ngoài cửa thành huyện Đàm, Thẩm Thực Kỳ cùng Tào Vô Thương đã đợi từ lâu. Sau khi nhận được thông báo của Lữ Thích Chi, ba người vội vàng vàng chạy tới huyện Đàm. Đây cũng là lần đầu họ gặp mặt nhau kể từ khi Lưu Khám rời khỏi huyện Bái, tất nhiên không thiếu được một phen hàn huyên.

-Thương Lệnh đại nhân, đây là bằng hữu người nói sao?

Tần Mạn đi đến trước, nhìn thoáng qua Thẩm Thực Kỳ cùng Tào Vô Thương, rồi sau đó cười nói:

-Mạn không quấy rầy các vị đoàn tụ nữa. Đêm nay chúng ta ngủ lại tại huyện Đàm, sau khi ta tiếp chuyện huyện trưởng về, sẽ hạ trại ngoài thành. Ngày mai giờ Mão khởi hành, mong Thương Lệnh đại nhân, đừng quên.

-Tất nhiên!

Lưu Khám gật đầu đáp ứng.

Tần Mạn mang bốn tên gia thần cùng đi đến huyện nha. Thẩm Thực Kỳ nhìn bóng lưng uyển chuyển của Tần Mạn, nhin không được chặc chặc hai tiếng, đưa tay bắt lấy Lưu Khám,

-A Khám, cô nàng này là ai?

-Thế nào? Động lòng rồi à!

Thẩm Thực Kỳ cười hắc hắc,

-Người không hiểu được đâu, trong bốn huynh đệ, người đã thành hôn, a Lệ cũng đã định thân. Hôm nay ngay cả lão gia hỏa họ Tào này, cũng đã tìm được một mỹ nhân như hoa như ngọc, chỉ đợi năm sau là sẽ kết hôn rồi. Chỉ một mình ta, vẫn đơn thân lẻ bóng.

Mặt của Tào vô Thương không khỏi đỏ lên.

- A Kỳ, người chớ nói ta. . . người cũng đâu chịu thua kém, nếu không sao người cứ cả ngày lưu luyến ở Hề quán làm gì, huyện Bái có bao nhiêu cô gái tốt, sao không muốn gả cho người?

Lưu Khám, không nhin được phải bật cười.

-Kỳ ca, ta vội vàng vàng gọi người tới, là có chuyện quan trọng cùng người thương nghị.

Thẩm Thực Kỳ cũng thu hồi dáng vẻ lúc nãy, nói:

-Ta ở trong thành đã thuê một gian khách điểm tiện bề thương nghị sự tình. Đi, ta còn cầm theo mấy bầu rượu ngon nữa. . . Hắc hắc, vừa cất được rượu Diêu hãm bốn năm rồi, huynh đệ chúng ta vừa uống vừa nói chuyện. Chỉ là không có thời gian để say sưa một bữa.

- Rất tốt!

Năm người cứ như vậy, cùng nhau tiến vào huyện Đàm, đi thẳng đến một cái khách điểm. Chủ nhân khách sạn lúc nhìn thấy Thẩm Thực Kỳ cười đến nỗi con mắt híp lại thành một đường nhỏ, đưa năm người vào trong điểm.

- A Khám, người biết không!

Tào Vô Thương báo cáo:

- Tên này hiện nay rất phong quang đây, đi đến chỗ nào đều bày ra thân phận chủ nhân của Tứ Thủy Hoa Diêu. Người xem, cái tên chủ nhân khách sạn nhỏ này khi nghe xong tên của y, dứt khoát cho y thuê toàn bộ khách sạn không phải trả tiền đấy. Mẹ kiếp, người đừng nghe y nói hươu nói vượn, cái gọi là thuê cả khách sạn, là do người ta căn bản không dám thu tiền của y thôi. Khách điểm này vẫn còn cần kiểm ăn mà.

“Nở mặt sao?” Lưu Khám nghe được trong nội tâm lại không khỏi trầm xuống. “Càng nở mặt, thì sợ là sẽ càng lung lay...Đổi lại là mình, nếu như không phải mình biết được một ít sự tình trong tương lai, sợ rằng

cũng thỏa mãn với cuộc sống như hiện tại. Thẩm Thực Kỳ cũng như thế. . . Đừng nhìn Tào Vô Thương nói năng điêu ngoa, chỉ sợ đối với cuộc sống hiện nay, gã cũng hết sức hài lòng ấy chứ”.

Mang tâm sự. Hần lấy một ghế xuống ở bên cạnh cửa sổ.

Lữ Thích Chi cùng Vương Tín một người hai bầu Hoa Điêu, bày tại bàn rượu bên cạnh.

Điểm chủ kia là người rất thức thời đem bình phong kéo ra tạo thành một cái không gian độc lập, để cho bọn người Lưu Khảm thuận tiện nói chuyện, mấy vị đại gia này thì không thể chậm trễ được. Hầu hạ xong, người hầu lại đưa một ít đồ ăn đến, đủ để hân hưởng thụ ở khách điểm bình dân này.

Chương 145: Cưỡi ngựa tới huyện Đàm (2)

- A Khảm, vội vội vàng vàng gọi bọn ta đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lữ Trĩ cũng đã từng nói qua, cũng không hay đã nói gì với Thẩm Thực Kỳ.

Lưu Khảm trầm ngâm một lát, uống một ngụm rượu, nói khẽ:

- Kỳ ca, ta lần này tìm người tới, là có một chuyện quan trọng muốn nói. Ừm . . Ta suy nghĩ ngừng bán rượu ở huyện Bái, dời đến Giang Dương.

Thẩm Thực Kỳ dường như không để ý tới việc ấy:

- Tốt, vậy ngừng bán.

Lữ Thích Chi mở to hai mắt nhìn Thẩm Thực Kỳ, khẽ đẩy y một phát,

- Kỳ ca, lời Khảm ca, người có nghe rõ không?

- Ta đương nhiên nghe rõ ràng, không phải chỉ là ngừng bán rượu. . . Chậm đã, ngừng bán rượu? Vì cái gì?

Thẩm Thực Kỳ lúc này mới kịp phản ứng, thoáng cái trở nên kích động. Tào Vô Thương ngồi bên cạnh cũng nhìn Lưu Khảm với ánh mắt khó hiểu, nói:

- A Khảm, đang suôn sẻ, tại sao phải ngừng hoạt động Tử tràng? Còn có, người nói Giang Dương, đó là nơi nào?

Lưu Khảm thở dài:

- Ta biết ngay là các người không sẽ đồng ý.

Thẩm Thực Kỳ nóng nảy.

- A Khảm, không phải là ta không đồng ý, chỉ là, chỉ là. . . Giang Dương là nơi nào a! Nếu người nói là, muốn đem tử tràng dọn đi Lâu Thương, ta cũng không có ý kiến. Nhưng Giang Dương. . . Ta ngay cả nghe tên đều chưa từng nghe nói đến nữa là. Còn nữa, đang yên lành, vì cái gì mà phải ngừng?

- Giang Dương, tại Ba quận!

Phốc. . .

Tào Vô Thương phun ngay một ngụm rượu đang còn uống dở, rồi ho khan dữ dội.

- Ba quận?

Gã cả kinh kêu lên:

- A Khảm, người đang đùa à? Tại huyện Bái giao thông bốn phía đều thuận lợi, làm ăn rất tốt lại không làm, lại muốn chạy đến Ba quận làm chi? Ta thì cũng có nghe nói đến Ba quận, nhưng lại cách Tứ Thủy muôn núi nghìn sông, hơn nữa đi lại khó khăn, rất không thuận tiện, đi vào đó làm gì vậy?

Lưu Khảm rất khổ não.

- Kỳ ca, ta không thể nói.

- Là vì cô ta phải không?

Cô gái mà Thẩm Thực Kỳ nói đến, chính là Tần Mạn.

Lưu Khám cười khổ nói:

- Huynh thấy ta giống cái loại vì nữ nhân mà không để ý đến thứ gì khác sao? Dời Tử tràng vào Ba quận, nguyên nhân tất nhiên là có phần cô ta, nhưng lại rất nhỏ. . . Thân phận của nữ nhân này, chắc hẳn các huynh cũng nhìn ra sự bất thường rồi. Sự tình là như thế này. . .

Lưu Khám đem địa vị của Tần Mạn giải thích một lần, nghe xong Thẩm Thực Kỳ cùng Tào Vô Thương, trợn mắt há hốc mồm.

- Nguyên nhân cụ thể, ta không muốn giải thích, cũng không thể giải thích. Dời Tử tràng đi vào Ba quận, không chỉ là muốn hợp tác cùng với Tần gia. Trên thực tế, người ta có nguyện ý hợp tác cùng chúng ta hay không, còn chưa xác định được. Với tài lực của Tần gia, lợi nhuận mà chúng ta kiếm được chỉ là một chút tiền nho nhỏ, trong mắt người ta căn bản không đáng giá nhắc tới. Cho dù không thể hợp tác, ta cũng phải đem Tử tràng chuyển tới Giang Dương. Kỳ ca, Vô Thương. . . Tử tràng này các huynh cũng có một phần, ta chỉ muốn hỏi, các huynh có đồng ý hay không?

Thẩm Thực Kỳ cùng Tào Vô Thương, đều trầm mặc! Tim Lữ Thích Chi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhìn Lưu Khám, trong mắt hàm ý lại có chút bất đồng. Thế lực của Tần gia có thể thật sự đáng sợ. . . Phòng chừng chút gia sản của lão gia tử nhà mình đi so sánh với người ta chỉ sợ không bằng một sợi lông tơ. Gã không kinh ngạc về bối cảnh của Tần gia, mà là ngạc nhiên tại sao Lưu Khám lại dám dùng khẩu khí lớn như vậy để nói chuyện với gia tộc ấy? Hơn nữa còn muốn hợp tác. . . Ông trời của ta ơi, nếu đổi thành lão gia tử nhà mình, sợ là đã sớm sợ hãi mà từ bỏ rồi, thế nhưng bây giờ Khám ca vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Địa vị của Lưu Khám trong suy nghĩ Lữ Thích Chi bất chợt lại cao hơn một chút. Mặc dù nói nam nhân của đại tỷ hôm nay tại huyện Bái làm việc cũng không tệ, thế nhưng mà so với Khám ca, quả thật một người là trời, một người là . . . à...ngay cả là đất cũng không phải.

- Ta đã nói nhiều như vậy, ý các huynh như thế nào?

Tào Vô Thương quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Thực Kỳ, lại nhìn Lưu Khám một chút,

- A Khám nói như vậy rồi, ta không có gì ý kiến. Nếu a Kỳ đồng ý, ta sẽ cũng sẽ như vậy.

- Kỳ ca, huynh nói đi!

Thẩm Thực Kỳ nhắm mắt lại, uống một ngụm rượu.

Một lát lúc, y đột nhiên nở nụ cười, nói:

- A Khám, ta biết rõ ngươi không phải là người bình thường. Lúc trước khi ngươi đổi Tần tệ, ta đã biết rồi. Ngươi đã quyết định như vậy, nhất định có nguyên nhân của ngươi. Chúng ta lúc trước đã bàn bạc, ta cùng A Lệ cũng đã từng nói qua: Chuyện nhỏ chúng ta xử lý, chuyện quan trọng, do ngươi làm chủ. Ngươi muốn dời Tử tràng vào Ba Thục, ta không có ý kiến. Nhưng có một vấn đề, ta cùng Vô Thương làm sao bây giờ? Đi Giang Dương, hay là đi Lâu Thương?

Lưu Khám suy nghĩ một chút, mở miệng trả lời:

-Ta cho rằng. . .

Lời còn chưa nói xong, trong lúc đó nghe được từ trong hành lang của tửu quán truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

‘Rầm’ một tiếng động lớn vang lên, giống như là bàn ăn bị người ta ném xuống mặt đất. Theo sau đó có người tức giận quát mắng:

- Ngươi là chủ khách điểm này sao không hiểu chút đạo lý nào thế. Rõ ràng có rượu ngon, lại không chịu bán cho chúng ta? Sợ chúng ta không có tiền thanh toán sao? Như thế là khinh người đấy, thật sự là đáng hận. . . Tức chết ta .

- Vị khách quán này, sao ngài lại nói vậy chứ? Nếu có rượu ngon, ta sao lại không bán chứ?

- Còn nói không có rượu ngon?

Đám người Lưu Khâm nghi hoặc, đang chuẩn bị đứng dậy nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Đã thấy bình phong phía sau lưng “ầm” một tiếng rồi sụp đổ, một đại hán xuất hiện.

Chương 146: Hảo hán Chung Ly Muội

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Quả là hảo hán!

Sau khi Lưu Khâm nhìn rõ ràng đại hán kia, trong lòng nhin không được thán khen một tiếng. Vóc dáng y cũng không tính là cao, ước chừng khoảng tám thước, khuôn mặt hình chữ quốc, mày rậm mắt hổ, tướng mạo oai nghiêm lắm liệt. Nhìn bề ngoài tuổi tác ước chừng khoảng hai mươi hai một tuổi, lưng hùm vai gấu, khôi vĩ dị thường. Đại hán mặc một đại bào màu đen, eo mang thắt lưng da hổ, sau lưng đeo một chiếc cung và ống tên, tay cầm một thanh côn đồng.

Nói là côn, cũng không phải côn, nhưng cũng không biết làm từ chất liệu gì, dài gần hai trượng, một đầu là chuôi, một đầu lại có một vật cong như hình bầu dục, giống như một cái chùy, nhưng ở chùy đầu lại lồi ra một đoạn thương nhọn. Đồ vật này có thể dùng làm côn, cũng có thể làm chùy, lại có thể sử dụng để làm vũ khí, trọng lượng có lẽ nặng trên dưới tám mươi cân. Nếu như thi triển, lực sát thương tuyệt đối kinh người.

Đại hán coi như thận trọng, không đẩy ngã bình phong, mà là kéo bình phong ra. Điều này cũng làm cho Lưu Khâm tăng thêm vài phần ấn tượng tốt về y, nhẹ nhàng gật đầu. Người này có thể khiến Lưu Khâm tán thưởng, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng sẽ biết tán thưởng.

Tào Vô Thương lập tức nổi trận lôi đình:

- Tên gia hỏa nhà ngươi, muốn đánh nhau hay sao?

Sau khi đại hán kia nhìn rõ mấy người Lưu Khâm, cũng đã có chút hối hận. Trong năm người Lưu Khâm, có ba người được hưởng Quân công tước. Nhưng Lưu Khâm không hề mang cái chức quan ấy đi rêu rao khắp nơi. Thẩm Thực Kỳ cùng Tào Vô Thương đều mặc quan phục trên người. Nên nhìn bọn hắn là biết không phải là người bình thường!

Đại hán gặp tình huống như vậy, đành xin lỗi.

Tào Vô Thương dĩ nhiên không dễ dàng bỏ qua như vậy, không nói hai lời, vung quyền lên đánh, đại hán lách mình tránh né, trong miệng còn nói:

- Vị huynh đệ kia, ta không muốn đánh nhau cùng với ngươi, là tên chủ quán kia ức hiếp người khác thôi. .

- Hãy bớt sàm ngôn đi. Xem quyền!

Đang lúc uống rượu hưng phấn tự nhiên lại bị người khác quấy rầy, Tào Vô Thương sao chịu bỏ qua, thân người vươn lên chắn ngang một cái cất bước, cái này gọi là vượt qua khe núi đánh hổ, cánh tay như thanh sắt nhắm phía trước tung ra một đòn. Đại Hán cũng không phải là loại người lương thiện gì, chỉ là vừa rồi y thấy Thẩm Thực Kỳ cùng Tào Vô Thương mặc quan phục màu đen nên không khỏi yếu thế.

Tào Vô Thương liên tục tung ra hai chiêu, thực sự đã làm y nổi giận.

-Vị huynh đệ này, không chịu nói đạo lý. . . Đã như vậy, đừng trách ta vô lễ.

Nói xong y buông thanh côn đồng đang cầm trong tay ra, hai tay nắm chặt cùng một chỗ rồi tung ra một đòn, đầu quyền với Tào Vô Thương.

Phải nói là, sức mạnh của Tào Vô Thương hai năm qua so với trước kia cao hơn không ít. Đặc biệt là công phu quyền cước càng tăng tiến hơn, mặc dù so với Lưu Khâm vẫn còn có một khoảng cách lớn, nhưng tại huyện Bái, ngoại trừ Phan Khoái cùng Chu Bột ra thì cũng chỉ một mình Hạ Hầu Anh là có thể cùng gã cân sức ngang tài. Bỗng một tiếng, Tào Vô Thương xuất ra tư thế mã bộ đề tấn, nhưng cũng phải lùi lại hai bước, thâm nghĩ không ổn, gã lập tức hiểu rõ, khí lực người trước mặt có thể sánh ngang với mình.

Sau lưng đại hán còn có mười mấy người thanh niên cường tráng, họ đang hồi hộp nhìn hai người, nhưng không ai đứng ra hỗ trợ.

Năm trăm năm Xuân Thu Chiến quốc qua đi, tinh thần võ học đã được khắc sâu vào tâm thức mỗi người dân. Mặc dù Tề Lỗ là thánh địa của Nho gia, nhưng dân chúng ở đây cũng rất sùng bái và kính trọng anh hùng hảo hán. Tuy pháp luật nước Tần nghiêm cấm tự ý tranh đấu, ở trong phố xá, chỉ vì một lời nói không hợp ý mà dẫn tới việc đánh đập tàn nhẫn. Chỉ có điều, nếu như không phải có thâm cừ đại hận gì, thì căn bản là sẽ không rút kiếm tuyên chiến.

- Tên này đúng là hảo hán, dùng binh khí cũng không có tác dụng mấy.

Lưu Khám cười nói với Thẩm Thực Kỳ:

- Chỉ là theo ta thấy, lão Tào không phải là đối thủ của y.

Thẩm Thực Kỳ rót rượu, uống một ngụm sau đó cười nói:

- Nói nhảm, dùng binh khí. Đó không phải là loại đánh nhau bình thường nữa.

Vương Tín đột nhiên buồn bực nói:

- Năm hiệp?

- Tín. Người nói cái gì?

Thẩm Thực Kỳ hỏi:

Lưu Khám nói:

- Ý của Tín là, lão Tào chịu không được năm hiệp!

- Không thể nào. Dù thế nào cũng phải trụ được hơn mười hiệp. . .

Lời Thẩm Thực Kỳ còn chưa nói hết, thì bên này đại hán kia đột nhiên chuyển thân tới gần đối phương, xuất ra một chiêu “Hắc hổ đào tâm”, nhanh như tia chớp. Tào Vô Thương tránh không kịp, bị đại hán đánh thẳng vào ngực, chỉ cảm thấy một lực lượng lớn truyền đến, thoáng cái nện cho gã nằm ngay trên mặt đất. . .

- Lão Tào, người thật vô dụng!

Thẩm Thực Kỳ vỗ bàn kêu to:

- Lão tử đang còn nói người có thể tiếp được mười chiêu của y, đằng này. . .

- Nói nhảm, tên này khí lực không nhỏ, so với lão Quán (ở đây chỉ Quán Anh) thậm chí còn mạnh hơn vài phần. . . Ta không đấu lại, A Khám. . . Báo thù cho ta!

Lưu Khám “Phốc” một tiếng phun ngay ngụm rượu vừa đổ vào miệng, rất bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Tào Vô Thương. Hắn lắc đầu, vươn người đứng dậy, cất bước đi đến bên cạnh đại hán kia. Hắn so với đại hán còn cao hơn một cái đầu, dáng người giống như một ngọn núi nhỏ, làm cho đại hán cảm thấy một cổ áp lực trước nay chưa từng có, thậm chí một tiếng không tốt, vội vàng lui về phía sau hai bước, đứng thủ thế, trầm giọng nói:

- Vị lão huynh này, vừa rồi chỉ là hiểu lầm, đừng. . .

- Vậy trước tiên người hãy để ta đánh người một trận, sau đó ta mới dừng lại nói là hiểu lầm, và xin lỗi, người thấy thế nào?

Lưu Khám cũng không tức giận, chỉ là muốn làm điều mình thích mà thôi. Hơn nữa Tào Vô Thương còn đang ở bên cạnh, nếu như không ra tay thì không biết phải ăn nói thế nào với gã.

Đại hán được nghe, giận tím mặt.

- Người cái đồ chết tiệt, chẳng lẽ ta lại sợ người?

Tục ngữ nói đúng, ra tay trước thì chiếm được lợi thế, xuất thủ sau thì gặp nạn. Đại hán nhanh chóng xông lên, lập lại chiêu cũ, thậm chí còn muốn mạnh hơn mấy phần. Nếu như là Tào Vô Thương đối địch, lần này chỉ sợ không chết cũng phải bay đi một đoạn xa. Chỉ có điều đối chiêu với y lúc này là Lưu Khám, lại

không lui một bước, hấn cật bước thúc khuỷu tay, giống chiêu lúc nãy của Tào Vô Thương, nhưng lực đạo lại mạnh mẽ hơn mấy lần.

- Khai!

Lưu Khám trong miệng hô một tiếng, tung quyền về phía đại hán.

- Tín, người nói xem, trong mấy chiêu A Khám có thể thủ thắng?

- Mười chiêu!

Vương Tín ngu ngơ nói:

- Khí lực của người kia cùng Quán thúc không khác biệt nhau mấy, nhưng là so với Quán thúc lại linh hoạt hơn. Chủ nhân nhất định có thể thắng, tuy nhiên lại phải mất một chút sức lực.

Đang lúc nói chuyện, Lưu Khám cùng đại hán kia quyền qua cước lại, đã được bảy tám chiêu, trong lòng hấn thầm khen một tiếng đại hán kia thật bản lĩnh, tuy thế tay cũng không có chậm chậm lại, quyền rút thành tiếng gió, oanh một tiếng đâm tới. Mắt thấy đại hán kia đã chuẩn bị kỹ càng, Lưu Khám giữa chừng lại đột nhiên biến chiêu, thân thể bay lên trời, thuận thế bổ xuống một quyền, khiến cho đại hán kia lui liền lại mấy bước, đặt mông ngồi dưới đất.

- Chủ nhân, chiêu trăm hồ lô thật tuyệt!

Đại hán kia quay dưới đất như con lật đật, thuận thế quơ lấy thanh côn đồng. Mấy thanh niên cường tráng phía sau, thấy vậy lập tức muốn tiến lên.

- Đây, không nên đánh nhau!

Lúc đó Lưu Khám lại thu tay lại, cười cười rồi lui trở về ngồi xuống ghế,

- Chỗ này xem như rất tốt, đánh nhau sẽ phá hủy đi cả tòa khách điểm này mất, không bằng ngồi xuống uống rượu thì tốt hơn đây.

Đại Hán khề giật mình, có chút do dự liếc nhìn Lưu Khám, rồi phẩy tay ra hiệu ấy thanh niên cường tráng kia lui ra, đồng thời đưa thanh côn đồng giao cho đồng bạn, tiến lên hai bước vừa chấp tay vừa nói:

- Tại hạ Chung Ly Muội Y Lô (nay là cảng Liên Vân thành phố Quán Vân huyện Y lô hương), mới vừa rồi là do tại hạ lỗ mãng, xin hãy tha lỗi.

Chung Ly Muội? Ngay khi Lưu Khám nghe được cái tên này, không khỏi ngẩn ra, cảm thấy có chút quen tai, nhưng nhớ rất rõ. . . Chung Ly muội, hình như là người của Hạng Vũ . . . Ha ha, chẳng lẽ y hiện nay vẫn chưa nổi hay sao?

Tào Vô Thương nhin không được chen miệng nói:

- Y Lô là địa phương nào, tại sao ta không có nghe nói qua?

- Người không phải nói sắp chết sao?

Thẩm Thực Kỳ làm sao không nhận ra Lưu Khám rất có hứng thú đối với gã gia hỏa tên Chung Ly Muội kia, nhin không được bưng chén rượu lên.

- Uống rượu đi, thực là, con mẹ nó, nói nhiều quá đấy. Hạng người như người này, sớm muộn gì cũng chết vì cái miệng đó, uống rượu uống rượu.

Lưu Khám cũng không biết Y Lô là địa phương nào thế nhưng hấn sẽ không hỏi thăm lỗ mãng giống như Tào Vô Thương, mà lại nói:

- Hảo hán, vừa rồi chúng ta uống rượu, không biết vì sao lại đắc tội với các hạ?

- Ah, cái này. . .

Chung Ly Muội có chút ngoài ý muốn, nhìn thoáng qua mấy bầu rượu đang đặt ở bàn bên cạnh. Lúc này, chủ nhân khách sạn mới từ phía sau quầy hàng chui ra, cười mơn trớn nói:

- Khách quan, khách quan. . . Sự tình là như thế này. Mấy vị này coi như là khách quen của ta, sống ở Y Lô hương phía đông huyện Đàm, đường xá có chút xa xôi, ước chừng khoảng một ngày đường. Ngày bình thường bọn họ thường hay săn bắt động vật, đến bán ở chỗ của ta, thuận tiện có làm vài chén. Mấy vị khách quan mang rượu tốt tới, hẳn tưởng rằng ta khinh không bán cho y. Cho nên. . . Đã hiểu lắm, thật sự là đã hiểu lắm! Chung Ly, cũng tại tiểu tử nhà ngươi, thúc ở nơi này có rượu ngon, chẳng lẽ còn không bán cho người? Rượu này là do mấy người khách quan tự mình mang đến đây.

Biết rõ đây là quán rượu, có thể hâm nóng rượu. . . nếu không cái khách sạn nhỏ bé của ta họ đi vào đây làm cái gì chứ.

Chung Ly Muội mặt đỏ tới mang tai, liên tục gãi đầu xin lỗi.

- Haha, cái này lại được gọi là có đánh mới quen nhau chẳng?

Lưu Khám đi qua nắm lấy cánh tay của Chung Ly muội, cười nói:

- Chung Ly huynh vì thích những tửu này mà đến, cũng coi như là duyên phận của chúng ta. Chủ quán, chó giải thích dài dòng, ta không tức giận đâu. . . Nếu mấy vị huynh đệ không chê, không bằng chúng ta cùng ngồi bàn chè chén một phen, có được không?

Nói xong, Lưu Khám quay sang Thẩm Thực Kỳ hỏi:

- Kỳ ca, huynh mang theo bao nhiêu rượu?

- Không có nhiều, chỉ có mười bầu thôi.

Chủ quán kia nhìn không được nuốt nước miếng một cái. Mười bầu, còn không nhiều sao? Giá rượu này trên thị trường, ít nhất phải năm ba ngàn tiền mới có thể mua được à nha.

- Đây là rượu ủ?

Chung Ly Muội kinh ngạc nhìn Lưu Khám, nói:

- Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của ngài.

Lưu Khám mỉm cười,

- Tại hạ Lưu Khám, trước kia ở tại huyện Bái, hôm nay ở Lô Thương. . . Không biết huynh nghe đến tên ta chưa?

- Huynh là Lưu Khám?

Chung Ly Muội lộ ra vẻ mặt kinh hãi, nghẹn ngào hô lên.

104. Chương 147-149

Chương 147: Đậu đỗ sinh ở miền nam

Trên thực tế, Lưu Khám cũng không biết, hôm nay hắn đã trở thành danh nhân ở vùng Tứ Hồng Đông Hải.

Còn chuyện, hắn tại Lô Thương lên kế hoạch một trận chiến để tru sát Đinh Khí, càng khiến cho rất nhiều người nhớ kỹ tên của hắn. Trong miệng mọi người, Lưu Khám là loại giết người không chớp mắt, ăn tươi nuốt sống chủ nhân. Đặc biệt là những hậu duệ sáu nước đối với Lưu Khám có thể nói là hận thấu xương, càng có nhiều lời đồn được tạo ra. Mặc dù nói như vậy nhưng cũng không đạt được có hiệu quả khiến dạn dè dừng gậy, nhưng xem như có thể trừ cái hung danh cho hắn.

Đông Hải Quận, tuy nơi này do di dân làm chủ, nhưng nó nguyên là vùng đất thuộc hai nước Tề Lỗ, tự nhiên cũng không thể tránh khỏi ảnh hưởng.

Cũng may, Chung Ly Muội vốn sống ở xã Y Lô, chỗ này cũng có thể coi như là địa phương hẻo lánh.

Khoảng cách tới huyện Đàm cũng khá xa, bị đại triều giáo hóa cũng không nghiêm trọng như những nơi khác. Tuy nhiên lời đồn hình dạng của Lưu Khám giống như ma quỷ thì bọn họ đã nghe. Nhưng ở trong

suy nghĩ bọn người Chung Ly Muội, cảm thấy Lưu Khâm chỉ hơi hung ác chút ít, cũng không thể nói có cừu hận gì không.

Chẳng qua hiện nay vừa thấy chân nhân, so với những lời đồn ở bên ngoài kia không quá giống nhau.

Có câu: 'lời đồn dừng ở trí giả'. Chung Ly Muội tuy không có đọc qua sách vở, cũng không biết chữ, nhưng y cũng là người rất cơ trí.

Trí giả, không nhất định phải là những người đọc đầy đủ Tứ thư, Ngũ kinh. Thậm chí có thể nói, đọc nhiều sách quá, đôi khi sẽ biến thành kẻ ngu. Chung Ly Muội cũng được cho là một trí giả. Từ lúc trước y đã không thể nào tin được những lời đồn kia, hôm nay nhìn thấy Lưu Khâm, mặc dù giật mình, nhưng y cũng cảm thấy người này thật vô song.

Ngược lại vị chủ quán kia quả thực lại rất hoảng sợ!

Ông trời của ta, sao tên ôn thần này lại xuất hiện ở đây?

Trong lời nói cùng hành vi, bỗng nhiên có thêm vài phần sợ hãi. Lưu Khâm nhìn thoáng qua vị chủ quán kia, từ trong túi lấy ra một nén vàng, ném vào trong tay chủ quán.

- Đồ ăn rất ngon. Đem thêm vài món đi, rượu nếu không phải đủ, trong nhà nếu như còn có xin cứ đưa lên. Nếu tiền chưa đủ, cứ nói dừng ngay. Ta phải ở đây mời những huynh đệ này uống rượu, người chớ quấy rầy. Đi đem cửa lớn đóng lại, tổn thất bao nhiêu tiền đến lúc đó ta sẽ đưa thêm.

Đã đủ rồi, đã đủ rồi đấy!

Chủ quán cầm lấy nén vàng kia, thật giống như gã đang bưng một khối sắt đã được nung đỏ, kinh hồn táng đảm mà rời đi.

Lưu Khâm khoát tay chặn lại.

- Muội huynh đệ, Lưu mỗ cũng là người nước Tần. Trong mắt các người, có lẽ là loại người cùng hung cực ác, có dám ngồi cùng bàn với ta không?

Chung Ly Muội cười cười,

- Có gì mà không dám?

Nói xong, hất quay người nói với những thanh niên cường tráng kia:

- Các huynh đệ, hôm nay đồ lãng tửu thần mời khách. Đem bàn bày cùng một chỗ, mở bụng ra mà ăn uống nào.

Những thanh niên cường tráng kia, hiển nhiên nghe theo lời Chung Ly Muội, giống như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Nghe vậy thì cùng nhau hét lên một tiếng:

- Tạ ơn Đồ Lãng tửu thần.

Đám người cùng động thủ, đem nổi các bàn ăn lại với nhau. Chủ quán chạy đi thu hồi cái biển hiệu quảng cáo, đóng đại môn lại. Trên bếp nước chảy không ngớt đồng thời dâng lên mùi thức ăn, mặc dù không phải sơ hào hải vị. Nhưng là xem ra cũng cực kỳ phong phú. Một vò rượu, được đặt ở trên bàn.

Chung Ly Muội rót một chén rượu đầy,

- Tại hạ tạ ơn Thương Lệnh một chén!

Y cũng biết, Lưu Khâm hôm nay đã là Thương Lệnh của thương khổ. . .

Lưu Khâm mỉm cười, gắp bát rượu lên, một hơi uống cạn sạch. Tất cả mọi người chỉ tập trung ăn uống cũng không nói tới sự tình gì khác, chỉ là thoải mái chè chén.

- Muội huynh đệ, Y lô là nơi nào.

- À, ở ngay tại chân núi Cù.

Lưu Khám khẽ giật mình, mở miệng hỏi:

- Thế ra ở cửa Đông Khuyết, Cù sơn sao?
- Đúng vậy!

Lưu Khám không khỏi nở nụ cười. Cái này gọi là không xảo không thành sách, cổ nhân thật không lừa ta! Ta đang muốn đi Cù sơn, không ngờ đã có người đưa tới đến tận cửa. Chỉ là, Lưu Khám cũng biết đạo lý dục tốc bất đạt, hẳn cũng nhìn ra được, Chung Ly Muội là người rất có chủ kiến.

Cùng loại này người thông minh nói chuyện, không có khả năng giở mánh khéo.

Dù sao tương lai tại cửa Đông Khuyết thành lập ruộng muối. Cũng phải chào hỏi Chung Ly muội một tiếng mới được. Chỉ cần có cơ hội, đến lúc đó tự nhiên nước chảy thành sông.

Tào Vô Thương kinh ngạc nói:

- A Khám, ngươi không phải cũng muốn đi Cù sơn sao?

Chung Ly Muội nghi hoặc ngẩng đầu.

- Thương Lệnh cũng đi Cù sơn à?

Lưu Khám gật đầu nói:

- Đúng vậy. . . Ta cùng với Ba Thục Tần gia, muốn tới Cù sơn một chuyến, quan sát chỗ này một chút, nếu được tương lai sẽ cho xây dựng mấy ruộng muối.
- À!

Chung Ly Muội bình tĩnh nhận ra,

- Chuyện này ta cũng đã nghe người ta nói qua. Không nghĩ tới đúng là Thương Lệnh.

Lưu Khám khoát tay cười nói:

- Ta cũng không phải là chủ sự, tuy nhiên lại muốn nương nhờ phong quang của người khác một chút. Lần này, ta chỉ là đi theo.
- Thì ra là thế!

Chung Ly muội gật đầu nói:

- Đã như vậy, Muội cầu chúc cho Thương Lệnh thành công!
- Cảm ơn những lời tốt lành của ngươi, uống nào!

Mọi người không hề vì vấn đề này lời thôi mãi, sau dăm ba câu lại nâng ly cạn chén làm tạo thành những tiếng huyền ảo ồn ào. Lưu Khám cũng hiểu rõ, phần lớn người ở Y lô hương đều là hậu duệ của Đàm quốc năm đó. Sau khi nước Đàm bị diệt, những hậu duệ trốn thoát, họ rời đất cũ chuyển đến Y lô. Chỗ đó vắng vẻ, lại gần biển cả. Người nước Tề cũng không muốn làm chuyện quá tuyệt tình, trong lúc vô vọng thì cũng không biết tìm chỗ nào khác, đành dứt khoát định cư ở đây, từ đó hậu duệ của nước Đàm xưa kia sống tại Y lô.

Nhoáng một cái, hơn trăm năm. . .

Khái niệm nước Đàm, có lẽ đã trở thành hư vô.

Thậm chí rất nhiều người quên, đã từng có một chi hậu duệ của Thiếu Hạo tạo thành quốc gia. Mặc dù người Y lô nào cũng như nhau. Nếu như nói vừa mới bắt đầu còn có người còn muốn phục quốc. Nhưng theo thời gian đám người ấy già đi, hôm nay đại đa số người Y lô, cũng không nhớ tới thân phận mình hồi xa xưa xa xưa ấy. Nhưng Chung Ly Muội lại còn nhớ rõ, rượu được một lúc, lại nhin không được cảm khái ngàn vạn về cái đạo lý thương hải tang điền.

Lưu Khám chỉ là ở một bên yên lặng lắng nghe.

Quan niệm tư tưởng người Y Lô dường như bắt đầu từ Đàm tử, có chút gần với học phái Nho gia.

Nhưng không có cùng tư tưởng với Nho gia. . . Cụ thể bất đồng ở điểm nào? Lưu Khảm cũng không biết quá rõ ràng. . .

Trận này rượu, uống thật dài.

Chung Ly Muội cáo từ lên đường, trở về nhà trong hoàng hôn. Bọn hán nhất định phải ra khỏi thành trước khi cửa thành đóng cửa, khởi hành suốt đêm, quay lại xã Y Lô. Lưu Khảm tuy có tâm giữ bọn họ lại, nhưng bị Chung Ly Muội khéo léo từ chối.

Lý do của y làm người ta khó lòng nủi kéo: đã rời nhà nhiều ngày rồi, nên sớm trở về, để tránh trong nhà người nhớ mong.

Trước khi đi, Chung Ly Muội còn đưa cho Lưu Khảm một cái túi làm bằng vải đỏ. Bên trong có chứa một ít hạt đậu màu đỏ.

Theo Chung Ly muội giới thiệu: đây là đặc sản của vùng Đông Hải, mang theo trên người, có xua hiệu quả làm cho loài muỗi tránh xa, thích hợp cho việc cắm trại dã ngoại.

Lưu Khảm liếc mắt nhận ra, những hạt đậu đỏ này, được đời sau gọi là cây tương tư tử.

Một đêm vô sự.

Sáng sớm ngày thứ hai. Lưu Khảm mang theo Lữ Thích Chi cùng Vương Tín lên đường. Mà Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương, tức thì đi trở về huyện Bái. Họ đã đồng ý với đề nghị của Lưu Khảm, như vậy cần phải bắt tay vào làm việc để chuẩn bị . Đừng xem nhẹ chuyện này, rất nhiều việc cần phải chi tiết, tỉ mỉ, hao tâm tổn trí.

Đầu tiên, không thể để lộ chuyện này.

Tiếp theo, cần phải hoàn thành một số hợp đồng đã kí từ trước, nhất định phải mau chóng thực hiện.

Thứ ba, muốn thỉnh Trần Vũ cùng Quán Anh đến đây, thảo luận một việc. Dù sao tửu tràng này một khi dời đến giang dương, tất sẽ có vô số phiền toái kéo đến. Vấn đề vận chuyển, hay quay vòng tiền vốn, hàng tồn. . . Vần vắn một loạt sự tình, đều phải thương nghị thật kỹ lưỡng.

Lưu Khảm cho tới bây giờ chỉ là một tên chưởng quầy chỉ tay năm ngón mà thôi, những chuyện cụ thể, cả phải Thẩm Thực Kỳ đến giải quyết.

Sau khi Lưu Khảm cùng Tần Mạn tụ hợp. lại tiếp tục hành trình. Rời khỏi huyện Đàm, tuyến đường phải đi qua khá hoang dã, có đôi khi đi cả ngày, cũng không thấy được một bóng người.

Quận trưởng quận Đông Hải đã sớm nhận được chiếu lệnh từ Hàm Dương đưa tới, phải toàn lực phối hợp với Tần Mạn.

Cho nên, còn phải ra một người y lô hương quen thuộc địa hình đi theo dẫn đường, cũng coi như giảm ít đi không ít phiền toái không cần thiết.

-Mạn tiểu thư!

Lưu Khảm đem túi hạt đậu mà Chung Ly Muội cho hán tặng lại Tần Mạn, “Nghe người ta nói đồ vật này có thể đuổi muỗi. Chúng ta hai ngày này sợ là phải ngủ ngoài trời, nơi này khá hoang dã, thời tiết lại bắt đầu nóng dần, sợ là càng ngày sẽ càng nhiều muỗi. Người đeo cái này vào, nói không chừng có thể tạo được một ít tác dụng.”

Đôi mắt đẹp của Tần Mạn sáng lên.

-Cái này, gọi là gì?

- Là tương tư tử.

Người dẫn đường kia nhìn thoáng qua, cười nói:

- Thương Lệnh quả nhiên là có kiến thức hơn người. Thứ này chính xác gọi là cây tương tư tử. Nhưng lại có một câu chuyện như thế này.

- Ah, kính xin chỉ giáo.

Người kia lại nói:

- Kỳ thật cũng không có gì. Truyền thuyết trước kia nói trong số môn hạ của Tống Khang vương có một tên là xá nhân, tên là Hàn Bằng. y có vợ là mỹ nữ, bị Cố Khang vương đoạt đi. Hàn Bằng thấy vậy nên tự vận, về sau vợ của y nghe được tin ấy, cũng thất cổ mà chết, di thư cho Khang vương, thỉnh cầu gã hợp tang cho nàng cùng một chỗ với Hàn Bằng.

Nhưng có thể được sao, Khang vương có thể đồng ý chẳng? Chẳng những không có đem hai người hợp táng cùng nhau, ngược lại còn cho người đem bọn họ phân ra chôn riêng từng người, hơn nữa hai mộ liền nhau, mặc dù gần trong gang tấc, lại không thể hội hợp với nhau.

- Ài, cái tên Khang vương này lòng dạ thật độc ác.

Tần Mạn nghe được, nhin không được thét lên một tiếng kinh hãi, tay che môi anh đào, trong đôi mắt đẹp kia, mắt đã rưng rưng.

Nữ nhân, quả nhiên là nữ nhân. . .

Lưu Khảm ở một bên nhin không được nói thắm một câu. Tần Mạn liếc mắt nhìn hẩn một cái, giống như muốn nhờ cái nhin này mà giết người, hẩn lập tức im lặng

Người kia lại ha ha cười cười,

- Nhưng là chẳng ai ngờ rằng, ngày hôm sau, ở bên cạnh hai nấm mộ, lại sinh ra một cây đại tử mộc. Chỉ sau mấy ngày, cành mầm nở lớn lên, đơm hoa kết trái. . . Có một đôi uyên ương tê nghỉ lại trên cây, sáng sớm không chịu đi, con cái cổ rên rĩ, rất là cảm động.

Người Tống cảm thấy buồn bã, nên đặt tên cây là tương tư. Trái của Tương tư cây, trông như viên bi rất tròn, sắc màu đỏ thắm. Cho nên có người nói, cái cây này chính là huyết lệ của vợ chồng Hàn Bằng, nên gọi tên khác là cây tương tư tử.

Nghe xong, đôi mắt đẹp của Tần Mạn đã đỏ lên.

- Cái tên Khang vương kia thật đáng chết. . .

Lưu Khảm ở một bên cũng nhẹ nhàng gật đầu, từ xưa đến nay, những câu chuyện như thế mới có thể động tới sâu trong lòng người, cho dù là nam nhân, cũng phải động tâm. Hẩn khẽ ngâm:

”Đậu đỏ sinh miền nam,

Xuân tới mọc mấy cành.

Nguyên chờ đời một mình

Vật ấy là một nỗi tương tư.”

Tần Mạn nghe được, không khỏi nao nao, mở to hai mắt nhìn thoáng qua Lưu Khảm.

Lưu Khảm lại thở dài một hơi, hạ thấp người nói:

- Cảm xúc nhất thời bộc lộ, mong rằng Mạn tiểu thư chớ trách. . .

Nói xong, giục tiến lên. Vương Tín cùng Lữ thích chỉ hai người cũng đi theo, chỉ để lại bụi mù đầy trời, quay cuồng không ngừng.

”Đậu đỏ sinh miền nam,

Xuân tới mọc mấy cành.

Nguyên chờ đời một mình

Vật ấy là một nỗi tương tư.”

Tần Mạn ngâm khẽ, nhìn nhìn bực nhỏ trong tay, hai gò má trắng như noãn ngọc, lúc đó chợt đỏ ửng, ánh mắt cũng có chút mê ly.

Ngẩng đầu, nàng thì thào lẩm bẩm:

- Hắn tặng vật ấy cho ta, chớ không phải là. . .

Hai gò má lập tức nóng lên, thầm nghĩ: Quả thực hổ thẹn chết mất thôi!

Chương 148-149: Âm mưu gia? Mạo hiểm gia?

Lộ trình từ Đàm thành đến Đông Môn Khuyết xem như không quá xa, ước chừng trên dưới ba trăm dặm.

Nếu như ra roi thúc ngựa, chắc chỉ cần khoảng một ngày rưỡi là có thể đến nơi. Nhưng bọn người Tần Mạn lại đi mất hơn bốn ngày.

So với hắn gấp rút lên đường, bọn họ lúc này đi chẳng khác gì đi du ngoạn. Không biết là Tần Mạn không tận lực, hay là do tiểu nữ nhi kia điều khiển, trên đường đi cứ dừng ngang dừng dọc. Mặc kệ nhìn thấy cái gì, cũng không nhận được mà phải hỏi vài câu, có đôi khi một mực không đi, có lúc lại đòi dừng lại để nghỉ ngơi.

Có lẽ nào. . .

Phong cảnh Ba Thục tuy đẹp, nhưng cảnh sắc ở quận Đông Hải này lại không được như vậy.

Theo Lưu Khâm nhận xét, Tần Mạn cũng coi như là người có chút cơ trí, lại khôn khéo, nhưng nói thật thì hắn cũng chỉ lớn hơn tiểu cô nương kia một tuổi mà thôi. Lần đầu đi Ba Thục, trông thấy cái gì đều nghĩ là mới lạ, đi chậm cũng là chuyện rất bình thường. Dù sao cũng không có chuyện gì, bản thân Lưu Khâm cũng không nóng vội.

Thế nhưng trong mắt Lữ Thích Chi, tựa hồ cũng sắp xảy ra chuyện lớn gì đó!

- Tín, người nhìn vị Mạn tiểu thư, có phải vừa lòng với Khâm ca rồi phải không hả?

Vương Tín gãi gãi đầu, có chút mơ hồ hỏi:

- Như thế nào gọi là “vừa lòng Khâm ca”? Người muốn nói đến chủ nhân sao? Chúng ta cũng không phải mỗi ngày đều nhìn hắn sao.

Thôi quên đi, quên đi, biết rõ đó chỉ là một tiểu tử ngốc, thế mà còn muốn cùng gã thảo luận chuyện tình nghiêm túc.

Lữ Thích Chi đành phất phất tay, tâm sự nặng nề nhìn về phía trước mặt. Hai ngày này, Mạn tiểu thư rất thích tìm Khâm ca thảo luận thi phú gì gì đó.

”Không được, ta nên giám sát chặt chẽ một chút, chớ lại để cho Nhị tỷ chịu thiệt thòi. Vạn nhất vị Mạn tiểu thư này cùng Khâm có tình cảm với nhau thật, Nhị tỷ phải làm sao bây giờ?”

Nghĩ tới đây, Lữ Thích Chi ho khan một tiếng.

- Tín, ta ngâm xướng một khúc, người có thể cùng hòa tấu được không?

Trên đường đi, xung quanh là cảnh vật hoang vu yên tĩnh. Trời xanh mây trắng, thực làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Vương Tín mạnh mẽ gật đầu, nói:

- Được được, người hát đi. Ta phụ họa cùng.

Lữ Thích Chi hắng giọng một cái, há miệng cất lời hát.

”Thái thái quyển nhĩ,

Bất doanh khuyên khuông.

Ta ngã hoài nhân,

Chí bỉ chu hàng..

Trắc bỉ tồi ngô,

Ngã mã khôi đòi,

Ngã cô chúc bĩ kim lời.

Duy dĩ bất vĩnh hồi (hoài)."

(Bài thơ: Quyển nhĩ 1, 2)

Ca khúc mà Lữ Thích Chi xướng lên là một bài trong Kinh Thi - Chu Nam, tên là "Quyển nhĩ". Bài hát thể hiện nỗi hoài niệm của thê tử khi cách xa trượng phu, nữ tử đã thông qua hái rau quyển nhĩ vành tai để diễn tả nỗi nhớ của nàng đối với trượng phu.

Không thể phủ nhận giọng hát của Lữ Thích Chi đích thật rất hay, thanh âm trong trẻo, cùng giọng hát hơi trẻ thơ của Vương Tín phụ họa, càng thêm dễ nghe.

Lưu Khám ở phía trước nghe được rõ ràng. Lòng không khỏi nao nao.

Mà Tần Mạn tức thì biến sắc, quay đầu trừng mắt với Lữ Thích Chi, làm cho Lữ Thích Chi sợ tới mức lập tức ngậm miệng lại.

Ánh mắt của cô nàng này thật sự là quá lợi hại rồi, lợi hại đến mức khiến cho tâm thần Lữ Thích Chi phải phát lạnh. Tuy nhiên ngay lập tức mặt Tần Mạn đỏ ửng lên, nàng cố gắng giữ thần sắc tự nhiên rồi lại nói chuyện cùng Lưu Khám một lúc nữa, mới giục ngựa trở về. Nhưng trước khi chia tay lại trừng mắt nhìn Lữ Thích Chi một cái.

Bất kể như thế nào, ca khúc mà Lữ Thích Chi hát lên chính xác có chút hiệu quả.

Trong một đoạn thời gian về sau, Tần Mạn cũng không chủ động tìm Lưu Khám nói chuyện nữa. Trong yên tĩnh, tốc độ di chuyển cũng tăng lên rất nhiều.

Đối với việc này, trong nội tâm Lữ Thích Chi, rất lấy làm đắc ý, cả ngày bắt đầu tính toán, lúc trở về Lâu Thương làm cách nào để được Nhị tỷ ban thưởng.

Chạng vạng tối ngày thứ năm, đoàn người Lưu Khám đã tới Cù Sơn.

Ánh tà dương, những ráng mây hồng, soi sáng khắp mặt đất.

Tần Mạn sai mọi người cùng với binh lính, dọc theo suối hạ trại để nghỉ ngơi. Đồng thời mang theo một đoàn binh lính tinh nhuệ, phóng ngựa như bay đi tới xung quanh, điều tra địa hình.

Lưu Khám không có tùy tùng, hẩn ở yên trong doanh trướng không đi đâu cả, trên tay đang lật xem quyển sách 'Ủy Liễu Tử' mà Đường Lệ lưu lại cho hẩn. Tay không xem sách, đã biến thành một cái thói quen của hẩn. Chỉ cần không có chuyện gì, hẩn chỉ ngồi yên không để ý tới việc gì khác nữa.

Về phần việc vặt, đã có Lữ Thích Chi cùng Vương Tín quản lý, không cần hẩn quan tâm. Đợi đến lúc ăn cơm tối, Tần Mạn đã dò xét địa hình trở về, nàng lại triệu tập thủ hạ và gia thần vào trong đại trướng thương nghị sự tình, cũng không có lộ diện.

Bất tri bất giác, ánh trăng đã treo trên đầu ngọn liễu.

Mấy ngày liền bốn ba, Lữ Thích Chi tựa ở cửa ra vào doanh trướng, thiu thiu ngủ. Vương Tín cũng đã gật gà gật gù, tuy nhiên Lưu Khám không ngủ, hẩn cũng không vội ngủ. Tựa ở bên cạnh án thư, đầu đang suy nghĩ từng chuyện từng chuyện, nhìn về phía trên cảm giác phi thường thú vị. Lưu Khám buông quyển sách xuống, duỗi cái lưng mệt mỏi, cởi xuống áo khoác choàng lên người Lữ Thích Chi, sau đó nhẹ khẽ đẩy Vương Tín một cái nói:

- Tín, ngươi mệt rồi, ngủ đi.

- Chủ nhân ngài không nghỉ ngơi, Tín sao có thể ngủ.

- Thế thì theo ta đi ra ngoài đi một chút?

Trong lúc nói chuyện Lưu Khám đã cẩn thận cất quyển sách kia đi, rồi mang theo Vương Tín cất bước đi ra khỏi doanh trướng. Trong doanh trại có đốt một đồng lửa, phần lớn mọi người đều ngủ rồi. Mấy tên vệ sĩ

phụ trách gác đêm, cũng tựa vào cửa doanh trại mà ngủ gật. Đứng trong doanh trại, có thể cảm nhận được gió biển từ đằng xa đập vào mặt, mang theo một mùi tanh, khiến cho tinh thần Lưu Khâm chấn động.

Lần trước ngửi được gió biển, chính là sự tỉnh của kiếp trước. Nhoáng một cái hấn ở thời đại này đã sinh sống được vài năm rồi, Lưu Khâm cơ hồ quên mất loại hương vị này. Quay đầu nhìn lại, thấy trong doanh trường của Tần Mạn vẫn còn ánh sáng. Hấn không khỏi có chút tò mò dừng bước lại, quay người đi về phía đó.

“Tiểu nha đầu này làm việc không quản thời gian, quả thật rất chăm chỉ. Sáng sớm ngày mai lại đi thăm dò địa hình, thế mà lúc này vẫn chưa chịu nghỉ ngơi.”

Khi đang đi tới, Lưu Khâm đột nhiên dừng bước, trong chốc lát vừa rồi, hấn phảng phất như thấy một cái bóng đen, lóe lên bên trong doanh địa, rồi chợt biến mất.

- Tín, nhìn thấy không?

Vương tín gật đầu, nói:

- Ở phía trước doanh trường của Mạn tiểu thư.

- Đi tìm Thích Chi, nhớ mang theo vũ khí!

Lưu Khâm nói xong, sải bước đi đến doanh trường của Tần Mạn. Vương Tín cũng không nói thêm cái gì, quay người chạy về.

Nhảy tới trước màn cửa doanh trường, Lưu Khâm định đi vào trong trường của Tần Mạn. Trong doanh trường dưới ánh lửa, Tần Mạn đang tập trung tinh thần nằm ở trên thư án, xem xét địa đồ. Ngẩng đầu, trông thấy Lưu Khâm tiến đến, Tần Mạn không khỏi khẽ giật mình. Đôi má lúm đồng tiền bỗng nhiên đỏ bừng. Vừa muốn há miệng, đã thấy Lưu Khâm đưa ngón tay đặt ở trên môi, ra hiệu chớ có lên tiếng, rồi sau đó, hấn nhẹ nhàng đưa tay chỉ về một nơi chỗ hẻo lánh ở trong doanh trường, đưa tay ý nói với Tần Mạn có ai đó đang đi đến.

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra. Thế nhưng Tần Mạn cũng biết tình huống không ổn. Chậm rãi đứng dậy, nâng chân lên, nhẹ đặt chân, đồng thời từ từ rút đoản kiếm ra, đi đến bên cạnh Lưu Khâm, quay mặt về phía vải trường, lưng tựa lưng Lưu Khâm, tìm hấn đột nhiên đập càng lúc càng nhanh.

“Nha đầu kia, quả nhiên cơ trí. Biết rõ cần phải yểm hộ phía sau ta, đích xác là một nhân vật lớn.”

Lưu Khâm hít sâu một hơi, đột nhiên trong lúc đó cất bước tiến nhanh về phía trước hai bước, . Trong miệng phát ra một tiếng rống to giống như sét đánh, đồng thời một vòng ánh sáng màu xanh phát ra, xuyên qua trường mấy da trâu, xung quanh doanh trường. Chỉ chỉ nghe tê lạp một tiếng soạt lớn, lực trùng kích cự đại đánh vào mạnh mẽ, làm cho da trâu bền vững bị xé rách vỡ ra. Hấn tinh tường cảm nhận, giống như đụng phải cái gì đó, nhưng tuyệt không phải là người kia.

Trong nội tâm không khỏi khẽ run lên, người tới trình độ không kém nha. Ngay lúc đâm ra đột ngột, Lưu Khâm đã lui về phía sau, phòng thủ. Cùng lúc đó da trâu bị xé rách, một cây côn Thanh Đồng nặng trĩu đang tiến đến.

Cây côn Thanh Đồng kia có một đầu là hình chùy, trên đầu chùy còn có một cái lưỡi sắc bén dài chừng hai thước, đang đâm về phía Lưu Khâm. Cũng may mắn là Lưu Khâm kịp lui một bước, nếu không sẽ nguy hiểm gặp thật sự. Vũ khí trong tay Lưu Khâm giống như có sinh mệnh riêng. Hô một cái liền quay lại, Lưu Khâm hai tay nắm ở cán, hướng về phía bên ngoài bổ xuống một chiêu. Keng một tiếng, côn Thanh Đồng kia tựa hồ bắt đầu bị sụp đổ, nhưng cũng không hề chấm dứt. Một thân ảnh khôi ngô tráng kiện giẫm chặn tại chỗ vọt vào trong doanh trường, côn Thanh Đồng chuyển động, một chiêu Hoàn tảo Thiên Quân, cứ như thế mà nện ra.

- Dừng tay!

Trong tích tắc từ lúc côn Thanh Đồng kia xuất hiện. Lưu Khâm đã cảm thấy quen mắt.

Đã nhìn thấy rõ ràng người tới, trong lòng hấn không khỏi nghi hoặc. Hô to một tiếng. Đồng thời vũ khí trong tay đã hoành không ngăn cản, lại tung ra một chiêu vượt qua khe hở, phá giải hoàn toàn một kích

của đối phương. Lưu Khâm trong miệng vội vàng hô:

- Muội huynh đệ, là ta. . . Ta là Lưu Khâm. . . Mau dừng tay.

Người tới, thực sự là Chung Ly Muội. Y lúc này cũng đã nhìn rõ Lưu Khâm, lòng không khỏi nao nao, vội lui một bước thu hồi Thanh Đồng côn, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy bên ngoài doanh trướng vang lên tiếng ồn ào kèm theo là một tiếng động lớn, đồng thời tiếng binh khí va chạm cũng nổ ra. Lưu Khâm một tay giữ lấy Tần Mạn kéo đến sau lưng,

- Dừng ồn ào!

Tần Mạn tâm thần bất ổn, có chút lo lắng định ra ngoài quan sát. Chỉ là sau khi nghe Lưu Khâm nói, lập tức lại bình tĩnh trở lại.

- Muội huynh đệ, bên ngoài là người của người?

- Thương Lệnh, người tại sao lại ở chỗ này?

- Ta vì cái gì không thể ở chỗ này? Ta không phải đã nói với người, ta cùng Ba Thục Tần gia đến đây dò xét Đông Môn khuyết, hôm nay mới đến nơi đây. Mặc kệ giữa chúng ta có cái gì hiểu lầm, trước tiên người hãy ra lệnh mọi người dừng lại có được không?

Nếu không lẽ có ai bị thương, sợ rằng sẽ rất khó ăn nói đấy.

Mới trôi qua mấy ngày, mà Chung Ly Muội nhìn như già đi rất nhiều, trong mắt đầy tơ máu. Y cảnh giác đánh giá Lưu Khâm, do dự một chút,

- Thương Lệnh, thật là hôm nay các người mới đến chứ?

- Nói nhảm, không phát hiện chúng ta còn mang theo mấy tiểu Du Bình, đi cực chậm đấy sao. Nếu không phải nằng, ta sớm đã đến.

Tần Mạn trừng mắt, sử dụng chuôi kiếm hung hăng chọc Lưu Khâm một phát, hất hăm hỏi:

- Người vừa mới nói ai là tiểu Du Bình?

Chung Ly Muội nhẹ gật đầu, sải bước đi ra bên ngoài doanh trướng. Lưu Khâm một tay che chở cho Tần Mạn, cùng Chung Ly Muội đồng thời đi ra ngoài. Lúc này, trong doanh địa đã vô cùng hỗn loạn, mười mấy thanh niên cường tráng ăn mặc theo phong cách của Chung Ly Muội, đang cùng quân hộ tống của Tần Mạn vây dựa cùng một chỗ. Dao thương va chạm cực kỳ náo nhiệt nhưng cũng rất kinh khủng.

- Ba khương đồ phụ, toàn bộ dừng tay!

Tần Mạn lên tiếng đầu tiên, nằng nặng khẩu âm cùng tiếng địa phương ở đất Ba Thục hô lớn, phát ra mệnh lệnh.

Cùng lúc đó, Chung Ly Muội cũng hô lên:

- Người Đàm Y lô, dừng tay, dừng tay, chỉ là hiểu lầm, mọi người không nên đánh nhau nữa!

Đang khi nói chuyện, song phương rất nhanh đã chia tách ra. Song phương dùng quân trướng của Tần Mạn làm đường ranh giới, một trái một phải, chăm chú cảnh giác lẫn nhau.

Trong hai toán người đột nhiên chạy ra một người.

- Muội, chuyện gì xảy ra thế? Sao đột nhiên lại dừng tay?

Gia thần của Tần Mạn cũng tiến lên hỏi thăm:

- Mạn tiểu thư, những người này là ai, đã xảy ra chuyện gì? Đột nhiên lại xông tới. . . Nếu không có Tín thiếu gia cùng một số người phát hiện, chúng ta đã có thể đã bị tổn thất nặng.

- Là hiểu lầm, là hiểu lầm thôi!

Tần Mạn thấp giọng giải thích. Còn cái gọi là hiểu lầm kia, nằng cũng không rõ ràng cho lắm. Tuy nhiên cái tên Thương Lệnh đáng giận kia đã nói là hiểu lầm, vậy thì cứ coi như là hiểu lầm đi. Cũng may song phương

cũng không có xuất hiện thương vong, sự tình coi như đang ở trong phạm vi có thể khống chế. Người của Chung Ly Muội cũng có người nhận ra Lưu Khảm, nhẹ giọng quay sang người bên cạnh giải thích một hai. Nhưng để có thể giải quyết triệt để vấn đề xem ra rất khó, trong ánh mắt của một số người vẫn ẩn chứa vài phần dè dặt.

105. Chương 150-153

Chương 150: Bốn mươi so với một (1)

Theo như Tần Mạn thấy thì Lưu Khảm đưa ra quyết định này, hiển nhiên là không quá hợp lý. Mặc kệ như thế nào, hôm nay tên Từ Phúc dương cái danh hiệu làm việc cho Thủy Hoàng đế, người là một vị quan của Đại Tần, hơn nữa là quan lại địa phương, lại muốn giúp người khác đối phó với triều đình? Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải là liên lụy tới chín tộc, cả nhà bị chém đầu sao? Thực sự không muốn sống nữa rồi?

Thế nhưng trong mắt Chung Ly Muội nhìn nhận, giờ phút này Lưu Khảm có bộ dạng hoàn toàn khác.

Bỗng nhiên y xoay người quỳ gối trước mặt Lưu Khảm, từng dòng lệ nóng như muốn chảy ra nói:

- Khảm huynh đệ, phần tâm ý này của Khảm huynh, Muội vô cùng cảm kích. Nhưng có lẽ Khảm huynh không nên tham dự việc này thì hơn. Việc này không quan hệ với Khảm huynh, Muội sẽ nghĩ cách giải quyết. Nếu như có thể còn sống để trở về, Muội nhất định sẽ cùng Khảm huynh đệ nâng cốc ăn mừng. Khảm huynh đệ, người ít nhất khiến cho ta hiểu được một việc, người Tần. . . thực sự không phải là hạng người hung tàn ác độc theo như đồn đãi.

Trong lúc nói chuyện ngôn ngữ đã thân mật hơn, cách xưng hô cũng được thay đổi dần.

Lúc trước, Chung Ly Muội gọi Lưu Khảm là Thương lệnh, ẩn ý ở bên trong là hai người còn cách nhau xa ngàn dặm. Nhưng bây giờ, y gọi Lưu Khảm là huynh đệ. Trải qua năm trăm năm thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc đất nước này đã thai nghén ra những tín niệm sâu xa, hàm nghĩa của hai chữ huynh đệ, tuyệt không phải loại người đến từ hậu thế như Lưu Khảm có thể lý giải.

Kinh Kha diệt Tần, Cao Tiệm Ly, Xa Ninh ôm hận cả đời. Biết rõ đó là con đường chết, nhưng tám năm sau, vẫn một mực đi trên con đường cũ. Đây là tình, đây là nghĩa. . . Hết thấy đều ở trong hai chữ huynh đệ kia. Lúc này trong dân chúng thì tình huynh đệ, vượt xa cái loại huynh đệ ở hậu thế, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm huynh đệ của chính mình một đao. Đây là một loại tán thành, thật giống như những lời Đường Lệnh nói với Lưu Khảm: một ngày huynh đệ, cả đời là huynh đệ.

Lưu Khảm đỡ Chung Ly Muội dậy nói:

- Muội huynh đệ, người không cần khuyên can! Ý ta đã quyết. . .

Nói xong. Hắn quay người lẳng lặng nhìn Tần Mạn.

Tần Mạn cũng đứng im, lẳng lặng nhìn Lưu Khảm.

- Xem như ta gặp chuyện không may, thỉnh cầu Mạn tiểu thư đưa mẫu thân của ta đến Ba Thục. Cơ ngơi và sản nghiệp của ta cũng xin đưa về Tần gia, kính xin tiểu thư đáp ứng.

Lưu Khảm nói xong thì vái nàng một cái.

Tần Mạn không cách nào hiểu nổi chuyện này. Chung Ly Muội cũng không cách nào lý giải. Vì cái gì mà Lưu Khảm lại kiên quyết làm chuyện này như thế? Kỳ thật, trong nội tâm Lưu Khảm, còn tồn tại một cái ý tưởng khác trong đầu: nếu như ngày hôm nay Từ Phúc không ra biển. Hơn hai ngàn năm sau, liệu có thể có giấc Oa hoành hành hay không? Có người nói, Từ Phúc đưa ba ngàn đồng nam đồng nữ ra biển, chúng chính là tổ tiên của người Oa.

Lưu Khảm không biết sự tích này có phải là thật hay không, nhưng nếu như là thật sự chẳng phải sẽ chấm dứt một cái hậu họa sao? Trong lòng mỗi người, sự kiên trì trước một chuyện nào đó là không giống nhau. Kiếp trước, Lưu Khảm xuất thân từ một gia đình có truyền thống làm quân nhân, chính vì vậy hắn cũng có lòng kiên trì khó có thể lay chuyển.

Ở trong thời điểm, có những sự tình không thể dùng lý tính để giải quyết, mà là có nên làm hay không nên làm. Tần Mạn không biết vì sao Lưu Khâm như thế kiên trì. Tuy nhiên nàng cũng biết, hôm nay Lưu Khâm đưa ra quyết định như vậy. Không hổ với hai chữ huynh đệ được nói ra từ trong miệng hắn.

- Thương Lệnh yên tâm, nếu như Thương Lệnh thật sự gặp chuyện không may, mẫu thân của Thương Lệnh, cũng như mẫu thân của Mạn; thê tử của Thương Lệnh, Mạn cũng coi như tỷ muội tốt của mình.

Lưu Khâm gật gật đầu, kéo Chung Ly Muội đi ra khỏi doanh trường.

- Thương Lệnh, khoan đã!

Tần Mạn do dự một chút, bỗng dừng gọi Lưu Khâm dừng lại. Nàng đi đến trước mặt Lưu Khâm, ghé vào lỗ tai hắn, hơi thở giống như mùi hoa lan nói:

- Thương Lệnh biết quân Tần đi về phía nào không?

Lưu Khâm khẽ giật mình, lắc đầu.

- Theo Mạn biết, hôm nay Từ Phúc . . . đang ở kho muối.

- Kho muối?

Tần Mạn nói khẽ:

- Diêm thương thành là nơi tụ tập các vật phẩm cống nạp, cũng là quê hương của Từ Phúc. Mạn mặc dù không biết rõ là rốt cuộc quân Tần đi đến chỗ nào, nhưng thiết nghĩ, nhất định bọn chúng sẽ tập trung trước Diêm thương thành. Theo Mạn phỏng đoán thì vụ việc của Y Lô hương, tuyệt đối không phải là do ngẫu nhiên. Chỉ sợ là do chính Từ Phúc chỉ đạo. . . Hơn nữa, cũng sẽ không dừng lại trên đất Y lô hương, chỉ sợ xuôi theo vùng duyên hải Mộc Thủy mà đi, vùng Nghi Thủy, phàm là nơi nào mà quan phủ không có cách nào để quan tâm đến, đều sẽ phát sinh chuyện như vậy. Dù sao, hôm nay Từ Phúc làm những chuyện như vậy, cũng sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của y. Sợ rằng, sau này y cũng không dám làm việc quá lộ liễu.

Cho nên, nếu chuyện này quả thật chính là do y gây nên. Nhất định sẽ có kế hoạch chu đáo, như vậy sự xuất hiện của y tại kho muối, cũng không phải là việc bình thường. Đầu tiên y sẽ đến kho muối tập trung cùng mọi người, sau đó y mang người đi thẳng đến Lang Gia đài. Thương Lệnh, nếu muốn giải cứu những đồng tử kia, không ngại thì hãy truy tìm theo hướng đấy.

Nói xong, Tần Mạn nhìn thoáng qua bộ cung tiễn trên người Chung Ly Muội.

Nàng vén mảnh vải lên, gọi:

- Tần Chu!

- Ti chúc có mặt.

- Đi chọn lựa hai mươi bộ cung tiễn tốt nhất mang tới đây, đồng thời đổi binh khí cho bọn họ. . .

Cung tiễn của mấy người Chung Ly Muội là do tự mình chế tác để đi săn, so với cung tiễn quân dụng, tự nhiên không chỉ thấp hơn một bậc thôi đâu.

- Muội, đa tạ Mạn tiểu thư.

Chung Ly Muội tiến về phía Tần Mạn vái nàng một cái, ngàn lời cũng không thể so sánh được sự trầm mặc ngày hôm nay. Lưu Khâm để cho Vương Tín cùng Lữ thích ở lại doanh trại, mặc cho hai người bọn chúng khóc lóc năn nỉ như thế nào đi nữa, Lưu Khâm cũng sẽ không đồng ý.

Bên kia, Tần Mạn lại sai người chọn ra hơn mười con chiến mã đưa tới, nói

-Thương lệnh, Mạn sẽ nghĩ cách để ở lại chỗ này khoảng mười ngày, chờ Thương Lệnh trở lại.

Lưu Khâm gật đầu, chấp tay chào Tần Mạn một cái.

Hắn và Chung Ly Muội giờ roi giục ngựa, chạy ra khỏi nơi trú quân của Tần gia. . .

Lúc này, mới thấy tên quận trưởng Đông Hải Quận phái người ra, vẻ mặt mê man đi tới, hỏi:

- Mạn tiểu thư, Thương Lệnh đi đâu vậy?

Trong mắt Tần Mạn lóe lên tia sắc bén, lúm má đồng tiền cười duyên hơn cả hoa đào.

- A, Lưu Thương Lệnh đi xử lý một số việc, người không cần lo lắng, nên trở về nghỉ ngơi đi thôi.

Tên kia à lên một tiếng, quay người rời đi.

Tần Mạn đưa mắt liếc nhìn một gia thần ngằm ra hiệu một cái, tên gia thần kia tiến lên một bước, một chiêu nhanh chóng ôm lấy cổ của tên binh tốt kia, hai tay dùng lực.

Rắc!

Tên lính kia thậm chí còn chưa kịp phát ra âm thanh đã tắt thở.

- Sau khi trở lại bờ sông, phái người báo cho quận trưởng quận Đông Hải, nói rằng người này. . . rất cơ trí, ta cảm thấy rất thích, nên giữ gã ở lại dưới trướng.

Bọn người Lưu Khảm ra sức giơ roi giục ngựa, lao nhanh trong bóng đêm .

Tin rằng tốc độ của quân Tần cũng sẽ không quá nhanh, dù sao cũng phải mang theo một đám hài tử, làm sao có thể đi nhanh được đây?

Chương 151: Bốn mươi so với một (2)

Bạn sẽ ủng hộ 10 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:Cứ như vậy, cả ngày lẫn đêm cực nhỏ đuổi theo, vào lúc tờ mờ sáng, rốt cục cũng thấy được một đội quân Tần. Dọc theo quan đạo, đập trên nắng sớm, tiến vào trong nội thành Diêm Thương.

Chung Ly Muội hận đến mức liên tục dậm chân.

- Chậm mất một bước, chậm mất một bước!

Quả thật là chỉ kém một bước. So với việc ở ngoài thành đánh nhau với quân Tần, thì chuyên tiến vào Diêm thương để cứu người, không hề nghi ngờ đó là hai việc khác xa nhau như trời với đất.

Lưu Khảm thúc ngựa chạy lên sườn núi, từ trên cao nhìn xuống Diêm thương.

Diêm thương thành, dựa vào bàng biển, dùng yếu tố sông núi để làm chỗ dựa. Ở đây nhờ nghề muối và đánh cá mà nổi danh khắp nơi.

- Chung Ly Muội!

Lưu Khảm đột nhiên lên tiếng,

- Huynh đệ hãy phái một người tìm cách đi vào, điều tra tình hình kho muối cũng như nội thành cho rõ ràng, sau đó chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.

Chung Ly Muội khẽ giật mình, lộ ra vẻ kinh hãi.

- Khảm huynh đệ, chẳng lẽ ngươi định tấn công kho muối sao?

- Trước tiên phải đi tìm hiểu đã rồi hãy nói sau.

Lưu Khảm nói xong, nhảy xuống ngựa đi vào trong mảnh rừng. Từ ngực áo lấy ra một tấm bản đồ, lại không nói một lời nào.

Trong vòng một đêm, hần từ là người đi theo để hỗ trợ đổi thành người lãnh đạo. Chung Ly Muội lên tiếng, phái hai người xuống núi trà trộn vào nội thành Diêm Thương.

Hần đi tới bên cạnh Lưu Khảm, nói khẽ:

- Khảm huynh đệ, không phải ta muốn nói những lời làm mất khí thế đâu. Nhưng thành Diêm thương, sở dĩ được mệnh danh là Diêm thương thành cũng bởi vì nó chính là nơi cung cấp muối cho ba quận gồm: Đông Hải, Lang Gia, Tiết quận. Ba quận đó dùng hơn phân nửa số lượng muối mà kho muối cung cấp, thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm. Dựa vào hai mươi ba người chúng ta mà muốn công phá kho muối, chuyện đó căn bản là không có khả năng. . . Hơn nữa, công thành, sự tình này có thể sẽ phát triển thành việc to lắm đây!

- Vậy người muốn xem bọn chúng mang mấy đứa nhỏ ra biển thật sao?

Lưu Khám ngẩng đầu cười nói:

- Trên đời này không có việc gì là không làm được, chỉ là người có muốn làm hay không thôi. . . Người xem, Mạn tiểu thư đã nói cho ta những tin tình báo rất rõ ràng. Từ Phúc lần thứ nhất và lần thứ hai ra biển, đều xuất phát từ chỗ này. Nhưng rất hiển nhiên hai lần trước ra biển, y đều đã thất bại. Nhưng là lần thứ ba, y lại chọn Lang Gia đài. . . nghe nói có lần đi đường quãng đường tương đối xa, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Từ Phúc là phương sĩ, đương nhiên biết làm việc này sẽ ảnh hưởng tới trời đất. Cho nên, sau khi y trải qua hai lần thất bại, nhất định sẽ không ra đi từ Cống Du, mà xuất phát từ Lang Gia. Điểm này, người cũng đã nói rồi. Cái kia quân Tần nói, sẽ xuất phát từ Lang Gia đài. Đã như vậy, bọn người Từ Phúc nhất định sẽ rời khỏi kho muối.

- Ý của người là. . .

- Tấn công kho muối, đương nhiên không phải ý kiến hay. Cho dù chúng ta có thể thành công, nhưng cũng sẽ tạo ra những nguy hiểm, chỉ sợ là chúng ta cũng không thể thoát ra.

Cho nên chúng ta chỉ có thể ra tay ở trên đường!

Hắn đề mấu chốt hiện nay là phải biết rõ ràng kho muối có bao nhiêu binh mã, Từ Phúc sẽ dùng bao nhiêu người để áp giải bọn nhỏ.

Nếu biết rõ ràng chuyện này, chúng ta nhất định sẽ còn có cơ hội. Muội huynh đệ, từ giờ trở đi, người cần cầu nguyện, chúng ta nhất định có thể toàn thắng.

Chung Ly Muội kinh ngạc liếc nhìn Lưu Khám, nhẹ nhàng gật đầu.

Khoảng giờ ngọ, hai người được phái đi vào thành tìm hiểu tin tức cũng đã trở lại.

- Quân Tần ở kho muối có khoảng hai ngàn ba trăm người, tuy nhiên tất cả đều là quân Tần mới. . . Trong đó, đóng ở tại kho muối, ước chừng có khoảng hai ngàn người, còn ba trăm người, thì được Từ Phúc phái đi để hộ quân. Nghe nói, trong một hai ngày nay quân Tần thường xuyên trở lại và mang theo không ít hải tử, ước chừng trên dưới bốn năm trăm người.

Ta ở trong tửu quán của kho muối tìm người hỏi thăm một chút tin tức, thì nghe nói lần này, Từ Phúc trở lại chủ yếu là vì tế tổ, đoán chừng sẽ rời khỏi thành sau một hai ngày nữa.

Lưu Khám cùng Chung Ly Muội bắt đầu tính toán.

Bốn năm trăm đồng tử, ba ngàn hộ quân?

- Khám huynh đệ, xem ra không dễ làm à nha.

Chung Ly muội cười khổ một tiếng,

- Cho dù những binh lính mới này không phải lão quân Tần các người, nhưng mười lăm so một, chúng ta thật sự không có phần thắng.

- Mười lăm so một?

Lưu Khám cười lạnh một tiếng,

- Ta coi người vẫn chưa hiểu việc này rồi. Từ Phúc không phải là người ngu, y đã làm ra loại chuyện này, há có thể không có đề phòng. Theo ta thấy, y còn có thể từ kho muối tạm thời điều động binh mã, cùng hội quân một chỗ ở ven đường để hộ tống. Kho muối có khoảng hai ngàn binh lính, như vậy nếu tính toán, nhiều nhất Từ Phúc có thể điều khiển được khoảng năm trăm binh mã. Hô. . . Muội huynh đệ, người có lẽ nên dựa theo con số tám trăm người mà tính toán mới có thể đúng. Nói cách khác, bốn mươi so một, mới là kết quả chuẩn xác.

- Bốn mươi so một?

Không chỉ có là Chung Ly muội, cơ hồ tất cả mọi người, đều toát ra vẻ tuyệt vọng.

Cái này rõ ràng. . . căn bản không cần đánh cũng đã biết bại. Được rồi, cho dù Lưu Khâm có thể một so một trăm, chính mình liều chết cũng có thể một so một trăm. Bớt đi hai trăm người, vẫn còn tới hơn sáu nghìn người so hai mươi, binh lực hai bên cách nhau quá xa. Trận này, phải đánh thế nào đây? Chung Ly Muội tâm thần bất định.

Chương 152: Mã Nhĩ Sơn (1)

Sáng sớm, trời có chút âm u.

Từ Phúc cự tuyệt lời mời ở lại của huyện úy Cống Du, leo lên một cỗ an xe bốn ngựa kéo, rồi sau đó hạ lệnh xuất phát.

Dựa theo quy định của nước Tần lúc trước, có thể đứng ở trong xe thì gọi là cao xe; chỉ có thể ngồi trong xe, tên là an xe. Ba mặt thành xe là vách gỗ, một mặt là màn xe, rất giống với xe mái hiên đời sau. Sau khi Từ Phúc lên xe, cũng không có nói một lời nào mà chỉ an tọa trong xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Hai ngày này, tinh thần của y cứ cảm thấy có chút gì đó bất an khiến y không thể tập trung, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Từ Phúc là phương sĩ, tuy không phải là thần tiên sống giống như dân cư vẫn hay gọi, nhưng về nhiều phương diện khác, y thật sự có năng lực mà thường nhân khó có thể bằng được. Ví dụ về khả năng nhảy bèn của giác quan thứ sáu, thường xuyên chính xác. Đặc biệt là sau ba lượt ra biển thất bại trở về, khả năng linh cảm càng ngày càng rõ ràng.

Nói ra cũng thật sự là kỳ quái!

Ba lượt ra biển, mỗi một lần trước khi lên đường, y nhất định sẽ tắm rửa sạch sẽ, trai giới, suy diễn cát hung.

Rõ ràng đều là ngày tốt lành, vào thời điểm trước khi lên đường thời tiết cũng rất thuận lợi. Sau khi ra đến biển hết lần này tới lần khác, không đến một ngày quang cảnh đã thay đổi rất bất ngờ. Sóng lớn không ngừng, gió biển gào thét. Ba lượt ra biển, ba lượt bị sóng gió đánh dạt về bờ, ngày tiếp theo còn bị hỏng mất ba chiếc thuyền, tổn thất rất nặng nề.

Kinh nghiệm một lần như vậy, kinh nghiệm hai lần vẫn như vậy. . .

Làm cho Từ Phúc tâm trí luôn kiên cường hơn người khác, tinh thần cũng không khỏi có chút bất an.

Chính mình làm những chuyện này, rốt cuộc là vì cái gì? Trong nội tâm Từ Phúc rất rõ ràng, nếu giữ vững đạo tâm là, không làm việc trái với lương tâm thì sẽ không sợ quỷ. Nhưng một khi trong nội tâm đã có quỷ, hàng ngày trong lòng luôn thấp thỏm lo âu. Ba ngàn đồng nam, ba ngàn đồng nữ. . . để có được con số này có bao nhiêu gia đình phải cửa nát nhà tan? Liên tục thất bại mấy lần, cũng đủ để cho Từ Phúc cảm nhận được một loại sợ hãi khó tả.

Giống như bên trong tấm tối, có một loại lực lượng thần bí nào đó, đang vẫy gọi y, báo trước cho y điều gì đó.

Từ Phúc làm phương sĩ, tự nhiên cũng sẽ tin tưởng vào điều này. Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, Thủy hoàng đế đã ra lệnh cho y, trong năm nay phải ra biển thành công.

Điều này cũng làm cho Từ Phúc phải chịu áp lực càng lớn hơn!

Tổn thất gần ngàn đồng nam đồng nữ, một lần nữa lại phải chiêu mộ binh lính sao?

Từ Phúc rất muốn nói chuyện này cho Thủy hoàng đế biết, nhưng như vậy, chẳng phải là y tự mình nói mình làm việc vô năng, trong suy nghĩ của Thủy hoàng đế địa vị y sẽ giảm đi rất nhiều? Nhưng những hải tử bị tổn thất, làm như thế nào để bổ sung đây! Sau một thời gian dài suy nghĩ, cuối cùng Từ Phúc cũng đưa ra quyết định.

Mượn cơ hội trở về Lang Gia đài, làm lễ tế tổ, mật lệnh cho bọn thuộc hạ. Cướp bóc đồng nam đồng nữ trong các huyện dọc trên đường đi.

Dù phải dùng bất cứ biện pháp gì để có thể kiếm đủ số lượng hài tử đủ theo yêu cầu cũng được. Tuy y biết rõ việc này lại sẽ khiến cho nhiều người phải trôi dạt đi khắp nơi, nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

Đi tới bước này, vì phối hợp với hành động của đồng bạn, Từ Phúc đã quyết tâm gánh chịu hết thảy tội lỗi.

Có lẽ. Cuối cùng cũng sẽ chết không yên lành . . .

Từ Phúc không chỉ nghĩ qua một lần như vậy, nhưng y cũng nghĩ, kế hoạch của mình đang thực hiện, là một sự kiện vĩ đại, lại rất cao thượng, cần gì phải quan tâm tới những tiểu tiết hay là việc sau này cơ chứ? Cho dù giờ không làm những chuyện này nữa, thì những chuyện trước kia chẳng phải uổng phí sao? Còn có những hài đồng bị chết trong biển, rồi binh lính, thậm chí là bạn của y, không phải họ sẽ chết vô ích sao? Vì bọn họ nhất định phải kiên trì.

Có những loại người đã tiến vào trạng thái quyết ý phải làm bằng được thì người ta luôn tạo ra được một cái lý do thích hợp.

Từ Phúc cũng là người như thế.

Nhưng cũng không có nghĩa chút tự an ủi mình như thế, sẽ làm cho thâm tâm y an bình hơn.

Bắt đi hơn năm trăm hài đồng, trên cơ bản đã kiếm đủ số lượng mà hắn yêu cầu.

Vì bảo đảm an toàn, Từ Phúc muốn điều động hơn năm trăm binh sĩ đang đóng quân tại kho muối, nhưng lại bị cự tuyệt.

Nguyên nhân rất đơn giản. . . kho muối có một vụ làm ăn với lâu thương và hiện giờ phải chuyển hàng cho họ, cũng phải cần ít nhất sáu trăm tên binh lính áp giải dọc đường đi. Cống du cũng không có biện pháp để điều ra quá nhiều binh lính cho Từ Phúc, cho nên sau một phen do dự, cũng cấp cho Từ Phúc hai trăm người.

Cộng với ba trăm người Từ Phúc mang đến vị chi là năm trăm binh mã.

Năm trăm, chính là năm trăm người đó nha!

Từ Phúc nghĩ thầm: đoạn đường đi qua Cống Du, chính là con đường mới xây dựng, có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Chỉ mất một ngày đi đường đã tới Lang Gia đài rồi, hết thảy mọi việc đều tốt lành. Lúc này đây, nhất định phải thật cẩn thận, tuyệt đối không để chuyện gì xảy ra.

Từ Phúc nghĩ tới đây. Dùng sức xoa bóp lên hai gò má.

Ta nhất định có thể thành công, nhất định có thể thành công. . . đoàn người bắt đầu đi vào một khe núi.

Sau khi Tự Thủy Hoàng xưng đế ba năm, ông ta đã bắt tay tu kiến con đường này. Cuối cùng sau hai năm, hôm nay đã thông suốt bốn phương, việc tu sửa đã hoàn thiện.

Tuy nhiên ngày đầu tiên xuất phát, đã nổi lên một cơn mưa nhỏ.

Mưa phùn mịn mờ, như muốn nói cho người ta biết nỗi buồn vô tận.

Thậm chí buổi sáng đến bây giờ những hài đồng bị bắt ở phía sau đoàn xe cũng không ngớt khóc từ, cũng làm cho Từ Phúc cảm thấy nỗi phiền não chưa bao giờ có.

Trong thời gian một ngày, mà đoàn người mới tiến được ba mươi dặm.

Việc này khiến cho Từ Phúc không cao hứng chút nào, đêm đó sau khi hạ trại, y triệu tập năm tên Lữ Trưởng, nghiêm lệnh ngày thứ hai phải tăng tốc.

Nhưng đến ngày thứ hai, trận mưa này lại càng lớn hơn!

Có không ít hài tử, trong đêm đã sinh bệnh. Điều này cũng làm cho Từ Phúc cảm thấy rất đau đầu.

Lại một ngày trôi qua, lại chỉ đi được hai mươi dặm đường. Từ Phúc cắn răng một cái, sai người đi đường suốt đêm, nhất định trong vòng bốn ngày phải đến được Lang Gia đài.

Điều này khiến binh lính tức giận, bọn chúng cũng không cố kỵ điều gì nữa.

Trước kia còn lo lắng đường đi quá xóc, sẽ khiến những hài tử này không chịu đựng nổi. Nhưng hôm nay Từ Phúc đã ra lệnh hung ác như thế, vậy thì đều đừng nói cái gì nữa. Bảo trụ cái đầu của mình mới là quan trọng nhất, dù sao những hài tử này, không có chút quan hệ nào tới mình, chạy đi!

Đi vội, rất nhanh bọn họ đã đi được bốn mươi dặm đường.

Chương 153: Mã Nhĩ Sơn (2)

Lộ trình từ Cán du đến Lang Gia đài, ước chừng hơn bốn trăm dặm đường.

Từ khi mệnh lệnh được ban ra, trong ngày thứ ba đám người đã đi được hơn tám mươi dặm, tức là cũng gần một nửa lộ trình rồi.

Đã đến ngày thứ tư, bầu trời tốt cuộc cũng đã quang đăng trở lại.

Sự lo lắng ở trong lòng Từ Phúc, cuối cùng cũng đỡ đi chút ít. Khó được ở trên xe ngủ một giấc. Các binh sĩ mỗi một, y làm sao không phiền lụy? Cả ngày nghe đám trẻ con kia khóc, cho dù là ý chí sắt đá, cũng sẽ không chịu nổi. Huống chi Từ Phúc cũng không phải là loại người có ý chí sắt đá.

Ánh mặt trời soi rõ, đội ngũ vẫn tiến bước trên con đường.

Ngay lúc đó, Từ Phúc bị một cú xóc làm bừng tỉnh, bỗng dưng mở to mắt, rèm xe vén lên cả giận nói:

- Phía trước phát sinh chuyện gì? Vì sao dừng lại, không tiến lên?

Một gã lư trường phóng ngựa chạy tới, không kịp thở nói:

- Khởi bẩm đại nhân, phía trước có một trạm gác cản đường.

- Trạm gác?

Phúc thành phố lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ bọn họ không nhận biết được tín phù sao? Hãy nói cho bọn họ mở đường cho chúng ta đi.

Lư trường cười khổ nói:

- Tiên sư, chỉ sợ là không được. Nghe nói hai ngày trước mưa to, khiến cho con đường phía trước bất ngờ bị sụt lở. Hôm nay bọn họ đang gia tăng để tu sửa, dự tính phải mất một ngày mới hoàn thành. Tiên sư, mọi người cũng đều đã mệt mỏi sắp không đi nổi, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi một ngày có được không?

Lông mày Từ Phúc nhăn lại, rồi lắc đầu.

- Không được, chúng ta phải đi nhanh hơn nữa, không thể nghỉ ngơi. . . Cẩm bản đồ đến đây!

Ngay lập tức một tên thân tín của y, đưa tới một tấm bản đồ da trâu, giao cho Từ Phúc. Từ Phúc cúi đầu nhìn một chút, rồi sau đó trầm giọng nói:

- Truyền lệnh xuống, đội ngũ đi vòng qua núi Mã Nhĩ, xuyên qua khe Cự Thạch, suốt đêm tiến lên. Ta nhớ khi qua khe Cự Thạch rồi đi về phía Đông Bắc, có một cái thị trấn, nếu đến được đó trước giữa trưa ngày mai, cho phép mọi người nghỉ ngơi một ngày. Nói ọi người biết, chịu vất vả một chút, đến Lang Gia đài nhất định sẽ được trọng thưởng.

- Tuân lệnh!

Lư trường lập tức đáp ứng, quay đầu ngựa đi truyền đạt mệnh lệnh.

Từ Phúc tựa gối ở trong xe liền thở phào một cái.

Thật đúng là không thuận lợi mà.

Cứ thử nghĩ xem từ sau khi ở kho muối đến giờ, dọc đường đi sự tình cứ xảy ra liên tục hết chuyện này lại đến chuyện khác, làm cho người ta phiền hà mãi không dứt. Mà thôi, sau khi ra biển, lão tử tốt cuộc cũng sẽ không trở lại. Nhất định sẽ tìm một hải đảo, sau đó an bài thích đáng cho những hài tử này, rồi lão tử một mình tìm đi Tiên Sơn.

Từ Phúc nghĩ tới đây, thở dài một hơi.

Đội ngũ chuyển hướng đi về phía Mã Nhĩ Sơn. Thấy thế tám nam tử mặc quân phục của quân Tần, lại không hẹn mà cùng thở phào một cái.

Khi cỗ xe biến mất nơi sườn núi, một người trong đó giật cái mũ đang đội trên đầu xuống, hung dữ nói:

- Một đám bại hoại.

- Mẹ kiếp, đều là người nước Tề!

Mấy người thấp giọng nói thầm :

- Còn nói là người Tần hung tàn, nguyên một đám ô hợp. Theo ta thấy, quân Tần cũ so với bọn chúng mạnh hơn nhiều. . . Ca. Ta vừa mới nhìn rõ mấy đứa bé rồi. Những khuôn mặt nhỏ nhắn kia trông gầy guộc hơn hẳn. . . Mẹ kiếp, nếu không phải Thương Lệnh ra lệnh, ta muốn ngay lập tức liều mạng cùng bọn chúng.

Con mắt nam tử đầu lĩnh đã đỏ lên.

Y hung dữ quay đầu lại nói:

- Không cần nói nhảm, lập tức lên ngựa, đi báo tin cho Thương Lệnh.

Mấy người từ trong rừng dẫn ra mấy con ngựa, rồi lập tức cưỡi lên lưng. Cũng mặc kệ cái kia trạm gác kia như thế nào, giờ roi thúc ngựa, mau chóng đuổi theo.

Bởi vậy nên chạy theo hướng Đông Bắc, đã thấy là một con đường bằng phẳng.

Đem xuống, đội ngũ của Từ Phúc đã vượt qua núi Mãng Nhĩ.

Mãng Nhĩ sơn là ngọn núi cao nhất vùng Đông Nam nước Lỗ, ước chừng cao hơn bảy trăm mét. Bởi vì ngọn núi có những khối đá lớn hình dạng giống như vành tai, cho nên tên đặt tên là Mã Nhĩ sơn. Thế núi hơi chếch về hướng Đông Tây, ven đường có thể thấy được Ngũ lão Phong, từng đóa hoa phong đánh chờ kỳ để nở mọc cạnh những hồ nước trông rất thanh tú. Trong núi có lam khí tốt tươi, nước suối róc rách. Đem xuống, phong cảnh trong núi càng thấy u tĩnh và kỳ lạ, lam khí tung bay, làm cho người ta phảng phất giống như là đi vào tiên cảnh.

Tuy nhiên, trên đường đi luôn mọc những bụi gai, núi đá đá lởm chởm, con đường gần như là dốc đứng.

Tuy có cảnh đẹp ven đường xen pha lẫn tiếng thông reo trong gió, nhưng đối với một đám người kiệt sức, ngựa hết hơi, tất cả đều mệt không chịu nổi mà nói, thì cảnh sắc có đẹp đến mấy, cũng không thể so với đêm êm chán ấm. Có người, ở trong lòng đã bắt đầu thấp giọng mắng thầm:

- Sớm biết như thế, lão tử đã đi vận chuyển muối tới Lâu Thương còn hơn.

Từ Phúc làm như không có nghe thấy.

Vì ủng hộ sĩ khí, y còn xuống xe, cưỡi trên một con chiến mã.

Mấy chiếc xe chở đám trẻ đi sau cùng, một đám binh sĩ đều lộ ra thần sắc mệt mỏi, đầu gục xuống, buồn bã ỉu xiu.

-Phía trước chính là khe cự thạch, vượt qua nơi đó, giữa trưa ngày mai khi đến thị trấn Hoàng Thảo, mọi người có thể nghỉ ngơi một ngày, lấy lại một ít sức lực.

Từ Phúc lớn tiếng la lên.

Nhưng hiệu quả đạt được cũng không quá rõ ràng. . .

- Ca à, người nói ta làm chuyện này, tương lai có thể sinh ra một đứa con không có lỗ thối hay không vậy?

Một binh sĩ thấp giọng hỏi thăm.

- Người cảm miệng cho ta!

Người bên cạnh hung dữ nói,

- Chúng ta đang làm việc giúp cho tiên sư, coi như người không có lỗi, không có nghĩa là tiên sư cũng không có lỗi.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Loại cảm giác kỳ quái này, một khi đã lan tràn ra, muốn thu lại cũng là chuyện không thể nào làm được.

Từ Phúc cũng biết, nếu như không nhanh chóng nghĩ cách dàn xếp, sợ rằng sẽ không quản được đám binh lính này nữa rồi.

Cẩn rằng một cái, y la lớn:

- Các huynh đệ, khi đến Hoàng Thảo, sẽ thưởng ỗi người một bầu rượu ngon. . . Mọi người cố thêm một chút, đi nhanh lên nào.

Những lời vừa rồi giống như có chút tác dụng, đội ngũ tốc độ tiến lên hình như là nhanh hơn một ít.

Từ nơi này nhìn lên trên sườn núi có thể loáng thoáng trông thấy hình dáng của Trường Thành. Vượt qua khe núi, chính là khe Cự thạch.

Tiếng vó ngựa lộp cộp, hòa lẫn với tiếng xe chạy, nghe có vẻ lộn xộn.

Chỉ mong, chỉ mong mọi chuyện bình an vô sự. . .

Từ Phúc ghì ngựa đứng ở lối vào khe Cự Thạch, nhìn thấy đội ngũ đang chậm rãi tiến vào trong này. Trong miệng không ngừng thúc giục:

- Đi nhanh hơn, nhanh hơn nào!

Đúng vào lúc này, chỉ nghe thấy từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng ầm ầm, ầm ầm, giống như trời long đất lở.

Một gã lữ trường ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi hoảng sợ lớn tiếng kêu to:

- Tiên sư, tránh ra. . .

Từ Phúc lại càng hoảng sợ, cũng ngẩng đầu lên muốn xem tình hình như thế nào. Chỉ thấy một bóng đen lớn, ầm ầm từ trên vách núi rơi xuống, thể như lôi đình, lực của vạn quân, tiến về phía vách núi nơi đám người đang đứng. Núi sụp sao?

106. Chương 154: Mã Nhĩ Sơn (3)

Những khối đá ở trên vách núi của khe cự thạch, hòn nhỏ nhất trọng lượng ít ra cũng hơn năm ngàn cân.

Đá ở Mã Nhĩ Sơn này chủ yếu là núi non kết cấu thành. Về những khối đá nham thạch ở khe núi này, dân gian còn lưu truyền một câu chuyện rất mỹ lệ.

Năm hai mươi hai đời Chu Linh Vương (tức là năm 550 trước công nguyên), Tề Trang Công Khương Quang phát quân chinh phạt nước Vệ, nước Tấn, cướp lấy Triều Ca. Năm sau, Trang Công từ Triều Ca trở về, không có trở về kinh đô Lâm Truy, mà là tập kích Cử quốc. Trong lúc chiến đấu, tướng nước Tề là Lãnh Kỷ Lương bất hạnh chết trận.

Vợ của Kỷ Lương, cũng là người nước Tề.

Sau khi nghe được tin trượng phu chết, Tề Trang Công cũng không biểu hiện thành ý gì, khiến nàng cực kỳ bức xúc, vì vậy lúc trông thấy quan tài của Kỷ Lương ở trên Mã Nhĩ Sơn liền khóc rống. Khóc phu quân chết, cũng là khiển trách Trang Công bất nghĩa. Nàng khóc rất thê lương làm cho trời đất cũng phải biến sắc, ánh sáng của trăng sao cũng ảm đạm đi. Lúc ấy ở Mã Nhĩ Sơn cũng đang tu sửa Trường Thành, bởi vì nghe thấy Khương thị khóc mà sụp đổ. Một khối đá nham thạch tự dưng từ sườn núi lăn xuống, rớt bên cạnh khe Cự Thạch.

Cho nên, dân bản xứ xưng là thiên khóc nham (đá khóc ngày).

Câu chuyện Kỷ Lương cùng Mạnh Khương thị thời xưa, được đời sau ghi lại với cái tên: Khương nữ khóc Trường Thành hiện nguyên hình.

Ở trong " Tả truyện " có ghi lại khá tương quan.

Đương nhiên, là do lưu truyền trong nhân gian trải qua thời gian dài rồi trở thành khoa trương như vậy. Khương thị cũng không có khóc ở bên cạnh Trường Thành, chỉ ở bên ngoài thành Lâm Truy kinh đô nước Tề khóc vài tiếng mà thôi. Nhưng về sau một truyền mười, mười truyền một trăm, không biết như thế nào lại biến thành câu chuyện mà Lưu KKhám hôm nay nghe được.

Khương nữ khóc Trường Thành?

Tại thời điểm Lưu Khám nghe được câu chuyện này, phản ứng đầu tiên chính là như vậy.

Ha ha, lịch sử dĩ nhiên là thú vị như thế, rất nhiều chân tướng, theo thời gian trôi qua, đã chôn vùi trong dòng sông dài đằng đẵng. Khiến cho đời sau, chuyện Khương nữ khóc Trường Thành lại trở thành một chứng cứ tố cáo sự tàn bạo của chính sách cai trị nước Tần. Mà sự thật là như thế nào? Hóa ra lịch sử lưu truyền có chút không đáng tin cậy à nha.

Lưu Khám vuốt ve thiên khóc nham, lại đi tới bên vách núi nhìn xuống khe núi.

Khe Cự Thạch không rộng chỉ có thể đủ để một chiếc xe ngựa đi qua. Nếu như ngăn chặn ở cửa vào của khe núi là có thể chia quân Tần làm hai phần.

Vấn đề là, làm như thế nào để dẫn dụ bọn người Từ Phúc tới chỗ này.

Có lẽ đúng là ý trời, mấy hôm nay trời mưa không ngớt, khiến cho Lưu Khám có thể nghĩ ra biện pháp.

Thiết tạp!

Trong nội dung của kịch truyền hình ở thời đại sau không phải thường sẽ xuất hiện tình tiết như vậy sao? Muốn cho người khác đi con theo con đường mà mình sắp đặt, biện pháp tốt nhất chính là thiết tạp. Đương nhiên, Từ Phúc có thể mắc lừa hay không, Lưu Khám cũng không dám cam đoan. Nếu như không thể thành công, thì ngay cả thiết tạp của mọi người cũng sẽ dùng hết.

Khi Lưu Khám nhắc tới ý định này, tất cả mọi người đều cảm thấy rất sợ hãi.

Nhưng cuối cùng, Chung Ly Muội vẫn đồng ý với kế sách của hắn. Lưu Khám không muốn đánh bạc, thì cũng phải đánh. Đánh bạc Từ Phúc sẽ không phát hiện ra kế hoạch này, đánh bạc Từ Phúc sẽ đi về phía khe Cự Thạch.

Nếu muốn đánh bạc vậy thì phải chuẩn bị tốt hai việc.

Nếu như Từ Phúc không mắc câu. mấy người Lưu Khám cũng chỉ có thể trực tiếp động thủ cướp người. Đến lúc đó hươu chết về tay ai, cũng còn chưa biết. Tuy nhiên, rất may mắn, cuộc đánh bạc lần này Lưu Khám đã dành phần thắng. . .

Từ Phúc cũng không hoài nghi cái trạm gác tự nhiên mọc ra. Trên thực tế hai ngày mưa, cũng khiến cho tinh thần cảnh giác của Từ Phúc lơ là đi rất nhiều. Đầu óc hắn cũng căng thẳng đến độ muốn nổ tung, còn hơi sức nào mà đi phân biệt trạm gác kia là giả hay thật? Từ Phúc sẽ không đi kiểm tra, nếu như thuộc hạ của y, thì càng không phân biệt nổi.

Vấn đề kế tiếp chính là làm như thế nào để cắt đứt được nhân mã của từ thành phố.

Ánh mắt của Lưu Khám nhìn ngay về phía những tảng nham thạch lớn ở trên các vách núi.

Chung Ly Muội lắc đầu liên tục. Tổ vẽ không đồng ý với dự định này của Lưu Khám.

- Khám huynh đệ, không phải ta muốn nói nhưng lời làm mất khí thế.

Chung Ly Muội đi đến bên cạnh những tảng đá thiên khóc nham. Dùng sức đẩy hai cái,

- Người nhìn xem, những tảng đá này có phải nặng lắm không? Ta ước chừng ít ra cũng phải nặng hơn năm ngàn cân. Hơn nữa, chúng đều đã trải qua gió táp mưa sa, người những tảng đá này đã bị hòa cũng một chỗ với vách núi rồi.

Tất cả mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Chung Ly Muội nói:

- Không phải là người trời sinh thần lực có thể nâng được vạn cân, thì theo ta là không cách nào làm nó động dậy được.

Lưu Khảm đi vòng quanh thiên khốc nham nửa vòng, lại nằm sát trên mặt đất, quan sát chỗ nối tiếp của nham thạch với mặt đất.

Nếu như có Lưu Cự ở đây thì tốt rồi!

Đây là ý niệm đầu tiên của Lưu Khảm, dựa vào sức lực của hắn và Lưu Cự, nói không chừng có thể rung chuyển những khối đá mà lại giống như những hòn núi nhỏ này. Còn nếu như dựa vào chính mình, e rằng sẽ có điểm nguy hiểm, trừ phi, có giúp đỡ. . . Chậm đã, giúp đỡ? Tròng mắt của Lưu Khảm chuyển động, linh quang lóe lên.

Cho ta một cái điểm tựa, ta có thể nâng cả trái đất.

Đây là câu nói giống như bị thần kinh của một nhà bác học lừng danh đã từng nói qua. À, hình như là Aristotle thì phải. Khi còn ở trường trung học không chịu khó học môn vật lý, chon nên không nhớ rõ rồi. Ông ta có thể nâng cả địa cầu, ta sao lại không có thể lay động được những khối nham thạch đáng chết bày cơ chứ? Ít nhất, ta còn có thể tìm được một điểm tựa.

- Chung Ly, người phải người tìm hiểu hành trình của Từ Phúc địa, lưu lại cho ta mấy người ở chỗ này, ta suy nghĩ biện pháp.

Chung Ly Muội có chút không tin tưởng Lưu Khảm , nhin không được nói:

- Người muốn dùng biện pháp gì vậy? Không có khả năng thành công đâu, chúng ta cần chuẩn bị thủ đoạn khác thì hơn.

- Có lẽ sẽ thành công đấy.

Lưu Khảm nghiêm trang nói:

- Không thử sao có thể biết được? Chung Ly, ta cho người biết, hôm qua ta mộng thấy Thần Tiên. . .

Bọn người Chung Ly Muội nghe được chuyện này, đều ngẩn cả người!

107. Chương 155: Mã Nhĩ Sơn (4)

Nói giỡn sao?

Tuy nhiên xem dáng vẻ nghiêm túc của Lưu Khảm, thật không giống người đang nói đùa.

- Mơ thấy Thần Tiên thì sao?

- Thần Tiên truyền cho ta một pháp thuật, có thể bài sơn đảo hải (nâng núi chuyển biển). Tuy nhiên cả đời này, ta chỉ có thể sử dụng một lần, ta muốn thử xem xem.

Nếu người muốn giảng khoa học cho bọn người Chung Ly Muội nghe, nói cho họ hiểu rõ nguyên lý đòn bẩy, căn bản là vô nghĩa.

Chẳng bằng đưa ra một ít lý do kỳ lạ cổ quái. . . Người khoan hãy nói, Chung Ly Muội thật sự tin tưởng vào lý do đó.

- Khảm huynh đệ, nếu người thật sự có thể bài sơn đảo hải, sau này người sai ta đi hướng đông ta không hướng tây, người để cho ta giết người, ta tuyệt đối không phóng hỏa.

Mọi người cũng có chút tin tưởng, nói đến những chuyện như vậy, tất nhiên cũng có chút cổ kị.

Chung Ly Muội vỗ bộ ngực nói, những người còn lại cũng không khỏi cười nói:

- Một lời đã định!

Về mặt Lưu Khám cũng nghiêm túc, cùng Chung Ly Muội vỗ tay minh ước.

Hai ngày kế tiếp, bọn người Chung Ly Muội sắp đặt các loại bẫy mai phục ở trên đường, chuẩn bị phục kích. Đồng thời nghiêm mật tìm hiểu hành tung của đoàn người Từ Phúc.

Rốt cục, Từ Phúc đã đến, nhưng lại trúng phải cái bẫy.

Bọn người Chung Ly Muội lập tức cảm thấy hưng phấn, xoa tay, chuẩn bị làm lớn một phen.

Lúc chạng vạng tối, gã chạy lên trên vách núi, chuẩn bị thương nghị cùng Lưu Khám về phương án hành động cụ thể. Hai ngày chuẩn bị công phu, cơ hồ Lưu Khám mỗi ngày đều đứng ở trên vách núi, lúc vừa mới bắt đầu hẳn còn để cho người khác hỗ trợ, về sau, căn bản là không cho phép những người khác đi tới, nói là phải giữ bí mật.

-Khám huynh đệ, người đã tới!

Chung Ly Muội cố gắng áp chế cảm giác hưng phấn, thanh âm dường như đã có chút run lên.

-Cũng đã sắp xếp ọi người t mai phục rong núi. . . Các huynh đệ đi thám thính không phải đã nói rồi sao? Xe chở đám hài tử đi sau, kỵ quân đi đầu. Chúng ta chặn ngang, cắt đứt đường tiếp nối của bọn chúng.

- Khám huynh đệ, người thật sự thành công sao?

Chung Ly Muội nhìn những tảng thiên khốc nham ở phía xa, có chút do dự nói:

- Kỳ thật người không cần làm như vậy, chúng ta nửa đường tập kích, đám quân lính kia đều đã mệt mỏi có người còn bị bệnh, thắng bại cũng còn chưa biết đâu.

- Ta ý đã quyết, người không nhiều lời nữa.

Trải qua hai ngày chuẩn bị, Lưu Khám đã có vài phần nắm chắc. Chung Ly Muội thấy không thể thuyết phục được Lưu Khám, vì vậy gật gật đầu, trở mình xuống núi.

- Chung Ly!

Lưu Khám suy nghĩ cái gì đó đột nhiên gọi gã lại, sau khi đánh giá phải trái một phen, hẳn bốc một nắm bùn đen oqr trên mặt đất, bôi lên trên mặt Chung Ly Muội.

- Người làm gì?

Chung Ly Muội hoảng sợ vội hỏi.

Lưu Khám cười nói:

- Để ọi người bôi bùn đen lên toàn thân, đặc biệt là ở trên mặt. Người nói, nếu như đêm hôm khuya khoắt, từ trong rừng đột nhiên xông ra một đám quái vật đen sì, những người kia sẽ nghĩ như thế nào? Phản ứng như thế nào. . . A, chẳng lẽ là sơn quỷ tác quái?

Khi nói chuyện, Lưu Khám còn làm ra bộ dạng y như thật.

Chung Ly Muội nhin không được cười. Nói thật, trong lòng y vốn có chút lo lắng. . . Nhưng hiện tại, giống như chút lo lắng cuối cùng ấy cũng đã tan biến rồi.

Vì vậy, Chung Ly Muội mang người xuống dưới núi. Lưu Khám thì ở lại trên vách núi, nhìn thấy những tảng đá thiên khốc nham ngày đó, nhin không được thở phào một cái.

Hai ngày nay, hẳn vụng trộm đem những tảng đá khốc nham này vốn gắn chặt cùng mặt đất nạy lên, làm cho chúng trở thành những tảng đá riêng biệt. Đồng thời lại sai người chặt mấy cây gỗ làm thành những cái chạng gỗ coi như là một điểm tựa đơn giản. Ở phía dưới mép mặt đá không lộ ra ngoài, kê lên một cái cây làm hòn lẩn, sau đó buộc hai thân cây lại làm một cái đòn bẩy.

Có được hay không, thì hãy thử rồi biết.

Khi nhân mã của Từ Phúc bắt đầu tiến vào khe cự thạch, Lưu Khám cũng đem đòn bẩy chọc vào trên mặt đất.

Cởi áo, để lộ hai cánh tay săn chắc. Hắn đem đòn bẩy theo cây lán nghiêng cắm vào phía dưới, một đầu để lên trên bờ vai, giống như tư thế nửa ngồi nửa đứng.

Dưới vách núi, tiếng xe ngựa mơ hồ truyền đến.

Lưu Khảm cắn răng, thời gian dần trôi qua, cơ bắp toàn thân đều đã căng cứng lên, khí lực tích lũy bấy lâu nay, giống như muốn bạo phát ra khỏi cơ thể ngay trong tích tắc này. Mồ hôi, từng hạt từng hạt từ trên trán chảy xuống, rơi trên thân thể. Tảng đá thiên khốc nham, bắt đầu lắc lư.

Đè chết Từ Phúc cho ta !

Khí lực của Lưu Khảm dồn ở đan điền, đột nhiên bạo phát.

Chân cứ bước về phía trước từng bước một. Chợt xem thường một bước này, đòn bẩy đang nạy thiên khốc nham rốt cục không chịu nổi rồi. Lưu Khảm thân thể tiến về phía trước, đòn bẩy rắc một tiếng đã bị bẻ gãy. tuy nhiên, thiên khốc nham cũng bị bật lên, ầm ầm, ầm ầm, lay động hai cái, thời gian dần trôi qua, hòn đá đã bị đẩy xuống.

Những tảng nham thạch giống như ngọn núi nhỏ, bấp bênh ở trên vách núi rồi đổ ào xuống, giống như trời long đất lở.

Lưu Khảm bị ngã sông soài áp mặt lên trên mặt đất, miệng bị những tảng đá nhỏ như cái đầu đánh vỡ, trên mặt cũng bị thủng hai lỗ máu chảy đầm đìa.

Nhưng hắn vẫn nở nụ cười, cười thoải mái, thậm chí cất tiếng cười to.

Thiên khốc nham đột nhiên rơi xuống mang theo thần lực vạn quân, ầm ầm từ bên trên vách núi lăn về phía khe sâu, chỉ nghe thấy ‘ầm’ một tiếng vang nổ mạnh, toàn bộ khu vực khe cự thạch rung lên.

108. Chương 156: Mã Nhĩ Sơn (5)

- Pháp Khắc!

Trong khoảnh khắc tảng đá thiên khốc nham nện lên trên mặt đất, trong lòng Chung Ly Muội nhin không được một hồi vui mừng, rồi rống to một tiếng giống như sấm sét.

Một tay cầm kiếm, một tay vung Thanh Đồng côn, từ trong rừng trên sườn núi vọt ra, giống như mãnh hổ xuống núi.

Cho tới bây giờ, gã cũng không hiểu rõ cái khẩu hiệu và những lời Lưu Khảm giao cho gã đến tột cùng là có ý gì. Dựa theo lời giải thích của Lưu Khảm thì: Pháp Khắc nghĩa là xung phong liều chết, nếu muốn làm chó thì lui lại. Gầm một tiếng trong cuống họng, ý là một tên đều không tha; đặc biệt nhất là khi tình huống không ổn.

Vì mấy câu nói đó, lại khiến cho bọn người Chung Ly Muội phải học được trong thời gian dài.

Nếu là giả dạng làm sơn quý, vậy thì cũng không nên nói tiếng người nữa. . . Có lẽ Lưu Khảm thật sự thần thông quảng đại, biết rõ cả ngôn ngữ của sơn quý.

Tóm lại là chỉ cần nhớ thật kỹ là được!

Chung Ly Muội thật không nghĩ đến, Lưu Khảm thật sự đã nện thiên khốc nham xuống núi.

Không chỉ là y, mà tất cả mọi người đều không ngờ Lưu Khảm lại có thể thành công. Ngay tại thời khắc này, nghĩ đến những lời nói trước kia của Lưu Khảm, bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng.

Mẹ, có thần tiên hỗ trợ, vậy thì sợ cái quái gì nữa!

Thiên khốc nham rơi vào chính giữa đường đi trong khe cự thạch, chặn kín cửa vào. Chỉ ít có hơn ba trăm người bị ngăn ở bên trong khe núi.

Có hơn hai mươi binh sĩ, kể cả Từ Phúc cùng một gã lư trưởng, cả người lẫn ngựa bị đè dưới hòn đá giống như ngọn núi nhỏ kia.

Còn sống hay đã chết?

Lúc này căn bản cũng không có người còn có thể quan tâm đến bọn chúng. Trong tích tắc thiên khóc nham rơi xuống, tất cả quân Tần đều giật mình tỉnh mộng.

- Pháp Khắc, Pháp Khắc!

Chung Ly Muội gầm thét liên tục.

Một tầng bùn đen bọc lấy toàn thân, trên mặt cũng bôi bùn đen, chỉ lộ ra miệng cùng lỗ mũi, còn có một đôi con ngươi đen lóng lánh.

Xuất Thanh Đồng còn ra, một cổ duệ phong nổi lên hất tung một gã kỵ quân cả người lẫn ngựa nằm sông soài trên mặt đất. Cát bước tiến lên, tay nâng kiếm, chặt phăng cái đầu của tên kỵ quân. Máu tươi phun tung toé lên trên người Chung Ly Muội, rồi y cười lớn một tiếng lộ ra hàm răng trắng bóng.

Đã quá nửa đêm, tất cả quân Tần cũng đều đã mệt mỏi.

Tự dừng lại có một đám người khốn kiếp không giống người, quỷ không giống quỷ xông tới như vậy, nếu như là lúc bình thường, cũng đã bị dọa đến hồn phi phách tán.

-Sơn quỷ!

Một gã lính Tần kinh hoảng kêu lớn.

Liền bị một mũi Điều Linh tiễn bắn trúng cổ 'Bạch' một tiếng ngã trên mặt đất.

Người giẫm người, ngựa giẫm người. . . trong nháy mắt, chỗ này giống như biến thành một đồng thịt nhão. Quân Tần cơ hồ không cách nào chống cự, vứt bỏ lại mấy chiếc xe chở tẩm hài đồng, chạy thực mạng về bốn phía. Không có chỉ huy, không rõ ràng lai lịch của địch nhân. . . còn có khối đá kia như từ trên trời giáng xuống, đủ để cho những người này không có tâm ham chiến.

Ngược lại, quân Tần ở bên trong khe núi, dưới sự dẫn dắt của ba tên lữ trưởng, đã muốn vượt qua thiên khóc nham thoát ra ngoài để cứu viện.

Nhưng đúng lúc đó, từ trên vách núi lại có bó đuốc rơi xuống liên tiếp. Cái rơi trên mặt đất, liền tắt ngúm, còn có cái lại rơi vào trong bụi cỏ, . . cũng không biết là như thế nào nữa. Bỗng nhiên PHỐC một tiếng, ngọn lửa không biết từ đâu bùng lên, thế lửa lập tức lan tràn khắp nơi.

- Là dầu hỏa, là dầu hỏa. . .

Tên lính Tần nhanh trí nào đó lập tức kịp phản ứng.

Không tệ, lúc chạng vạng tối, Chung Ly Muội dẫn người tưới hơn mười bình dầu hỏa vào trong các bụi cỏ. Loại dầu này cũng không khó để mua được, trên chợ, một vò dầu hỏa chỉ mất tám mươi đồng. Mua nhiều, chủ quán còn có thể giảm thêm giá.

Phương pháp này cũng là do Chung Ly Muội nghĩ ra.

Nếu như Lưu Khâm không thể rung chuyển khối thiên khóc nham kia, thì có thể dùng hỏa lớn để đốt cháy những tên hồn đản này.

Thế lửa được dầu hỏa thôi động, nhanh chóng lan ra xung quanh. Hơn nửa hai ngày trước còn có mưa, trong khe núi còn có chút ít ẩm ướt, một cổ khói dày đặc bay lên trời cả bao phủ toàn bộ khe núi. Tên lữ trưởng mới vừa rồi còn nghĩ đến chuyện đem binh mã vượt qua thiên khóc nham, lúc này cũng bất chấp những người bên kia tảng đá nham thạch. Chạy . . . Nếu không chạy, may mắn thoát khỏi chết cháy, thì cũng khói hun chết tươi.

Quân Tần bên trong khe núi lập tức rối loạn đội hình.

Người đẩy người, người chen người.

Ở trong thời điểm này đừng có nói chuyện huynh đệ, ai dám cản đường, lập tức rút kiếm chém gã ngay.

Tiếng đao kiếm va chạm hòa cùng âm thanh gào thét nghe rất thê lương, chiến mã lồng lộn phát ra tiếng phì phì trong mũi. Bọn nhỏ ở trong xe chở tù trong cũng bừng tỉnh, khóc rống lên làm người ta cảm thấy tê tâm liệt phế.

Đủ loại âm thanh hòa vào với nhau, toàn bộ khe cự thạch, loạn rồi!

Lưu Khảm thở phì phò, đứng ở bên trên vách núi. Hắn cố gắng trấn tĩnh sau khi thở dốc một hồi, mặc áo giáp vào, thuận tay vốc một nắm bùn đen từ trên mặt đất, bôi lên mặt. Một tay cầm đồng việt, một tay nắm đại thuần, bước đi như bay từ trên sơn đạo chạy xuống.

Trên đường chạy xuống hắn gặp được hai tên quân Tần đang chạy trốn lên trên vách núi, Lưu Khảm không nói hai lời, xông lên.

Đồng việt xẹt qua mang theo một cổ gió lạnh gào thét, cùng lúc đó, đại thuần trong tay cũng đánh ra. Mấy năm qua khổ luyện Đam thủy công, giờ phút này đã hiện ra uy lực. Tốc độ của Lưu Khảm cực kỳ nhanh, nhanh đến mức khiến cho hai gã lính Tần thậm chí không nhìn rõ kẻ đến trước mặt là người hay quỷ.

Chỉ cảm thấy một mảnh mây đen đè xuống.

Theo bản năng giờ binh khí ra ngăn cản, keng một tiếng, thủ cấp của một gã đã bị đồng việt chặt đứt.

Một tên khác Tần Quân lại đưa binh khí ra nghênh đón, liền bị đại thuần nện lên người “bụp” một tiếng huyết nhục bay tứ tung. Trong tích tắc trước khi chết, hai tên lính Tần còn đang nghi hoặc: vừa rồi là vật gì, chẳng lẽ là thủ lĩnh của những tên sơn quỷ kia? Quỷ vương sao? Nhất định là đấy, nhất định là Sơn Quỷ vương. . .

Ý thức, dần dần biến mất!

Dưới sườn núi, Tần Quân liên tiếp bại lui.

Hơn một trăm người, bị hơn hai mươi bọn Chung Ly Muội chia nhau tàn sát, tử thương vô số.

Thi thể ngổn ngang lộn xộn chất đống giữa đường, thời điểm Lưu Khảm đến, chiến đấu đã cơ bản chấm dứt.

- Cầu, cầu, cầu!

Lưu Khảm thả người nhảy lên một cỗ xe chở đám hài tử đang đứng trên sơn đạo chật hẹp quay đầu ngựa lại. Bánh xe chuyển động, liền nghiền một cái thủ cấp.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện cái đầu người kia, chính là đầu của Từ Phúc.

Thân thể y ở đằng kia bị thiên khốc nham đè lên, đoán chừng cũng đã biến thành thịt vụn. Chỉ là không biết làm như thế nào cái đầu này lại bị rơi ra bên ngoài. Đây gọi là đầu, thân hai nơi, tuy nhiên mặc dù là như vậy, đến cuối cùng cũng không có thể bảo trụ được cái đầu.

Bánh xe đè nát chướng ngại vật, khiến đầu Từ Phúc bị nghiền vỡ.

Bên kia, bọn người Chung Ly Muội đang chém giết đến đoạn cao hứng, nghe được tiếng gọi ầm ĩ của Lưu Khảm, lập tức giật mình tỉnh lại.

Lần này bọn họ tới đây mục đích không phải để giết người, mà vì cứu những hài tử kia. Mười mấy người liền xông qua, nhảy lên xe, lái xe thay đổi phương hướng.

Những này xe chở tù, tất cả đều là trải qua thiết kế chuyên môn, phi thường rắn chắc.

Một cỗ tù xa, có thể nhét được ba bốn mươi đứa bé, do sáu con ngựa kéo đi.

- Cầu, cầu, cầu!

Chung Ly Muội lớn tiếng la lên, hơn mười cỗ xe ngựa liền chuyển hướng chạy trên đường núi, mấy con ngựa tung bốn vó chạy như điên. Xe ngựa của Lưu Khảm chạy ở sau cùng.

Chung Ly Muội đợi toàn bộ xe ngựa chạy đi, mới bước vội hai bước, nhảy lên xe.

Những tên quân Tần còn có ý đồ chặn ở ven đường, liền bị chiến mã hung ác đánh văng ra ngoài. Thời gian một cái nháy mắt, xe ngựa đã chạy ra khỏi núi.

Cho đến lúc này, quân Tần mới thở dài một hơi.

- Ca à, những tên vừa rồi. . . Là người hay là quỷ vậy?

- Nói nhảm, người mà có thể có hình dạng như thế sao? Nhất định là quỷ, nhất định là sơn quỷ Mã Nhĩ sơn quấy phá. Ta nghe người ta nói, sơn quỷ thích ăn nhất chính là tim cùng máu của những tiểu hài nhi. Ta đoán chừng những sơn quỷ này thấy chúng ta áp tải nhiều hài tử như vậy, cho nên mới công kích chúng ta.

Luận điệu chắc chắn như vậy, khiến rất nhiều người gật đầu đồng ý.

Đúng vậy, nhất định là sơn quỷ, là sơn quỷ. . .

Lời của những kẻ kia chính là ngôn ngữ của sơn quỷ, lại có thể bài sơn đảo hải, một đám khí lực lớn vô cùng, toàn thân mọc ra lông màu đen, con mắt to như chiếc chuông đồng.

Còn có, còn có. . .

Bọn chúng có răng nanh dài một thước, gặp người có thể cắn cắn, còn có thể hút máu người.

Không thể không nói, sức tưởng tượng của mọi người thật là phong phú. Chỉ trong thời gian ngắn mà một đám tàn binh bại tướng, lại có thể hình dung và miêu tả hình dáng của sơn quỷ rõ ràng như vậy. Nhưng mà kế tiếp, nên làm cái gì bây giờ?

- Cái này, cái này không phải là đầu tiên sư sao?

Có một gã, tại trong mớ lầy lội phát hiện ra thủ cấp của Từ Phúc, nhịn không được kinh sợ la lên.

- Tiên sư cũng đã chết, chúng ta còn ở lại chỗ này làm cái gì?

Đến Lang Gia đài? Trở về kho muối?

Chỉ sợ tất cả mọi người đều xong đời. Đi thôi, chạy, việc không thành còn ở lại chờ chết sao? Đến lúc đó truy cứu, chỉ sợ những người này một người đều không sống được. Phải làm đạo tặc cũng tốt, làm lưu dân cũng được. Trong tay có kích có thương, chẳng lẽ lại còn có thể chết đói hay sao? Chạy!

Sau khi đám người hoàn tất thương nghị, tất cả đều quay đầu chạy đi.

Lúc này, ở bên trong khe cự thạch, lửa vẫn bốc lên không ngừng, khiến cho đêm đen như mực màn trở thành đỏ bừng.

Mãi cho đến sáng sớm, từ trong khe cự thạch có một đám binh lính vượt qua được thiên khốc nham mà đi ra ngoài.

Nhưng chúng nhìn thấy khắp nơi trên mặt đất chất đầy thây người, tất cả chỉ là đồng bừa bọn. . .

- Tang Lư Trường, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Một tên binh sĩ nhịn không được hỏi, trong giọng nói có xen mấy phần nức nở.

Người này là lư trường, tên là Điền Tang, là một người nước Tề. Chuẩn xác mà nói, nếu như ngược dòng tìm hiểu tám đời tổ tông của y, Điền Tang cũng thuộc vào dạng hoàng thân quốc thích nước Tề.

Tuy nhiên từ hơn trăm năm trước đã xuống dốc, hôm nay chỉ có thể làm một lư trường nhỏ nhỏ ở trong đám quân hỗn tạp này.

- Hài tử bị bắt đi. . . Tiên sư cũng không tìm thấy!

Điền Tang chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt. Vất vả bao lâu mới leo đến vị trí hôm nay, nhưng mà không ngờ tới, lại có kết cục thảm như thế?

Đang êm đang lành, sao không ở lại kho muối mà chạy tới nơi này?

- Đi, chúng ta đi!

Điền Tang cắn răng một cái, nói khẽ:

- Chúng ta đi lên trên núi. Gặp tình huống như thế này, đã không thể trở về nhà nữa, chúng ta đi lên Thái Sơn làm sơn tặc. Mẹ kiếp, dựa vào hơn trăm người chúng ta, trong tay lại có binh khí, thăng quan phát tài là không thể nào rồi, có thể tiêu diêu tự tại xem ra đã là không tệ.

- Đúng, chúng ta làm sơn tặc!

Hơn một trăm người đồng thời vung vẩy binh khí lớn tiếng hô. Khi tia nắng ban mai chiếu xuống, một đám quân Tần chật vật không chịu nổi, cùng Điền Tang tiến về phía trước.

Phương xa, sơn mạch trập trùng.

Đồi sau, nơi đó được người dân gọi là Mông Sơn khu.

109. Chương 157: Chung Ly Nguyên Ý Đi Theo (1)

Bọn người Lưu Khảm vội vàng đánh xe chạy nhanh, từ trong núi Mã Nhĩ thoát đi ra ngoài, lúc đến quan đạo liền gíu roi quất ngựa, một đường chạy như điên.

Nếu nói hần không sợ hãi, có lẽ đúng là nói hừu nói vượn. Có thể thành công dễ dàng như vậy đã là nằm ngoài suy đoán của Lưu Khảm. Sau khi tâm tình bình tĩnh lại, hần cũng có chút hoảng sợ khiến tim cứ đập thình thịch như muốn thoát ra ngoài. Thế cho nên lúc chạy vội vào trong núi, có mấy lần thiếu chút nữa đã lật xe. Sau khi ra khỏi núi Mã Nhĩ, Chung Ly Muội cũng không dám để cho hần tiếp tục lái xe nữa, tiếp nhận dây cương từ trong tay hần, tìm phương hướng chính xác, liền giục ngựa chạy không ngừng.

Thời điểm trời sắp sáng, Lưu Khảm đột nhiên nói với Chung Ly Muội.

- Chung Ly, đỗ xe!

Chung Ly Muội vội vàng ghì chặt dây cương, khiến con ngựa dừng đứng thân người lên hí dài một tiếng, rồi dừng lại tại chỗ.

Lưu Khảm hít sâu một hơi, lần nữa kìm nén tâm tình,

- Đi đường nhỏ, trước tiên tiến vào bên trong mảnh rừng kia, phải để cho bọn nhỏ yên tĩnh một chút.

- Đi đường nhỏ?

Một gã người y lô kỳ quái hỏi:

- Đi đường nhỏ, như vậy lộ trình sẽ nhiều hơn một trăm dặm đấy.

- Không đi đường nhỏ, chẳng lẽ lại để cho quân Tần lập hàng rào chặn đường chúng ta sao?

Lưu Khảm nói một câu làm ọi người từ trong mộng tỉnh dậy, Chung Ly Muội lập tức mở miệng thúc giục nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đi đường nhỏ, trước tiên tiến vào mảnh rừng rồi hãy nói tiếp.

Chỗ này là vùng rừng nhiệt đới rậm rạp hoang vu.

Đôi khi, muốn đi xuyên qua cánh rừng này, cần mất cả ngày.

Chung Ly Muội giục ngựa xông lên trước tiên, lái xe tiến vào rừng nhiệt đới. Ở phía sau y, hơn mười cỗ xe ngựa nối đuôi nhau mà đi, mà trên xe lại vọng ra tiếng khóc nỉ non, nhưng dần dần cũng yên tĩnh trở lại.

- Là Chung Ly thúc thúc sao?

Một thanh âm nữ hài tử giống như trẻ nhỏ đang bú vang lên.

- Qua nhi ngoan, nghe lời thúc thúc, chịu khó một chút nữa thôi, chỉ chốc nữa thôi thúc thúc sẽ đưa các con ra ngoài.

-Là Chung Ly thúc thúc, là Chung Ly thúc thúc!

Nữ hài tử kinh hỉ la lên nói:

- Ta đã nói rồi, Chung Ly thúc thúc nhất định sẽ đến cứu chúng ta.

Mọi người đừng sợ, không phải yêu quái, là Chung Ly thúc thúc đến cứu chúng ta.

- Ai đấy?

Lưu Khám nhin không được hỏi một câu.

- Là chất nữ (cháu gái) của ta.

Chung Ly Muội nhẹ giọng giải thích nói:

- Là hài tử của huynh trưởng ta. Phụ mẫu ta mất sớm. Khi còn bé ta được anh trai và chị dâu nuôi dưỡng thành người. . . Hai năm trước, lần lượt anh trai và chị dâu ta bị bệnh qua đời, Qua nhi là người thân duy nhất của ta còn lại trên đời. Ta từng thề, quyết không để cho nó phải chịu thiệt thòi.

Thật không nghĩ đến. . .

Khám huynh đệ, lúc này nếu không phải người hỗ trợ, ta chỉ sợ là không được cứu Qua nhi rồi.

Huynh đệ còn chịu tổn thương do thi triển phép thuật của thần tiên nữa chứ. Trong nội tâm ta thật không biết nên nói như thế nào mới tốt đây.

Lưu Khám vỗ vai Chung Ly Muội,

- Đến phía trước rồi nói sau. Lát nữa người dẫn mấy người đi tìm chút gì ăn đi, ta đoán những hài tử này, mấy hôm đã không có gì nhét đầy bao tử rồi. Những chuyện khác, chờ sau khi chúng ta thoát được nguy hiểm rồi hãy nói. Hiện tại, vẫn chưa phải là thời điểm để đắc ý.

- Đúng như thế!

Chung Ly Muội gật đầu. Tổ vẻ đồng ý. Dựa theo phỏng đoán của Lưu Khám, chậm nhất vào giữa trưa quan phủ sẽ có hành động.

Bây giờ chỉ có thể đi thật xa, càng xa càng tốt. Về phần những chuyện khác tốt nhất vẫn là để sau hãy nói.

Xe ngựa chạy nhanh vào chỗ sâu trong rừng rậm. Mắt thấy phía trước đã không có đường để đi, Lưu Khám này mới nói bọn người Chung Ly Muội, ngừng xe ngựa lại.

Nhắc miếng vải đen trùm kín trên trên xe lêm, bọn nhỏ ở trong đó nhin không được cùng kêu lên một tiếng vui mừng.

Lúc này, Lưu Khám mới lưu ý đến bộ dáng mọi người vẫn dễ y nguyên như khi đang trong núi. Tuy nhiên trời đã sáng rõ, nếu bọn nhỏ nhất gan, rất dễ làm cho chúng sợ hãi.

- Đừng thả người vội, mọi người tẩy hết vết bùn đen trên người đi đã.

Lưu Khám vội vàng ngăn cản Chung Ly Muội khi y đang muốn tiến lên mở xe chở tù. Rồi nói với mọi người.

Hoàn toàn chính xác. Mấy tiểu hài tử vốn nhất gan, nếu như không để cho bọn nó bình tĩnh trở lại. Một khi mở xe chở tù, nhất định sẽ chạy trốn tứ tung. Đến lúc đó, có thể xảy ra chuyện bất trắc. Chung Ly Muội âm thầm tán thưởng Lưu Khám thận trọng, lớn tiếng nói:

- Qua nhi, cố gắng thêm chút nữa nhé, thúc thúc sẽ lập tức trở lại.

Mọi người đi vào trong rừng tìm suối nước, rửa sạch lớp bùn đen trên mặt.

Lớp bùn đen bị bóc xuống rơi xuống, tuy còn dính một ít, nhưng cơ bản đã có thể nhìn rõ bộ dáng.

- Thúc thúc, thúc thúc, nhanh thả con ra đi!

Một cánh tay của nữ hài đồng từ trong xe vươn ra, nhìn về phía Chung Ly Muội lớn tiếng gọi.

Lúc này, bọn nhỏ người y lô bị cướp bắt đi cũng đã nhận ra thân nhân của mình, nhất thời tiếng la khóc nổi lên, rất hỗn loạn.

Lưu Khám nhăn lại lông mày, nghiêm nghị quát:

- Im lặng cho ta!

Bọn nhỏ lại bị dọa càng hoảng sợ, cả một đám ngậm miệng im thin thít.

- Các người nếu không muốn những người đó bắt lại, thì nhất định không được khóc, không cho phép làm náo động. Những người có người thân thì đứng tại một chỗ, sau khi xuống xe phải thật ngoan ngoãn. Trong chốc lát nữa, chúng ta sẽ ăn cơm, chờ khi trời tối đen, lại đi ra ngoài, các người có chịu không?

Nói thật, đời này Lưu Khảm cũng chưa từng đối mặt với nhiều tiểu hài nhi như vậy, chúng làm cho da đầu của hắn cũng phải run lên.

Cũng may, hình dáng của hắn cũng có lực chấn nhiếp. Khổ người của hắn như vậy lại thêm một tiếng rống to, khiến mấy trăm hài tử, đều ngậm miệng lại.

Nhưng nhiều hài tử như vậy, phải an trí cho chúng như thế nào đây?

Có sự uy hiếp của Lưu Khảm, lại thêm những hài tử ở y lô hương trấn an chúng, sau khi mở xe tù ra, cũng không xuất hiện sự hỗn loạn.

110. Chương 158: Chung Ly Nguyên Ý Đi Theo (2)

Những hài tử này chấn kinh không nhỏ, ùa đi tìm kiếm những người quen biết, rồi ngồi xuống chung quanh xe ngựa thành từng vòng, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn bọn người Lưu Khảm. Những ánh mắt lương thiện không pha một chút tà niệm, khiến cho người ta cảm thấy đau lòng. Lưu Khảm nhìn thấy nhiều hài tử như vậy, không khỏi sinh ra cảm giác đau đầu.

Chung Ly Muội ôm một nữ hài nhi chừng tám chín tuổi, đi tới trước mặt Lưu Khảm.

- Khảm huynh đệ, đã sai người đi săn thú. . . Như thế nào, chúng ta đã cứu được bọn nhỏ, người nên vui lên đi chứ!

Lưu Khảm vẽ mặt cầu xin,

- Ta có thể cao hứng sao? Những hài tử này, làm sao bây giờ?

- Cái này. . .

Lưu Khảm bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Không nói đến việc bọn chúng có biết đường về nhà hay không. Cho dù biết được, liệu nhà của chúng còn ở đó hay không?

Được rồi, cho dù người nhà của bọn chúng vẫn còn, bọn chúng cũng biết đường về nhà.

Nhưng một khi quan phủ đến đó tra hỏi, người cho rằng bọn chúng có thể thoát được sao? Đến lúc đó, chỉ sợ là chúng ta cũng không thoát thân được.

Chung Ly Muội nghe thế, hít một hơi thật sâu.

Thử suy nghĩ xem phải làm thế nào với đám hài tử này. Đưa bọn chúng về nhà sao? Hiển nhiên đây không phải là một ý tưởng tốt.

Hay là, vứt chúng tới hoang dã?

Ý niệm này chỉ vừa lóe lên một cái trong đầu Chung Ly Muội trong đầu cũng, đã bị hắn bác bỏ lập tức.

Nếu làm như vậy, chính mình cùng với những tên khốn đi cướp bóc bọn nhỏ, có cái gì khác nhau cơ chứ? Ít nhất, bọn hắn đi theo Từ Phúc còn có thể sống được. Nếu như mình vứt bọn chúng vào nơi hoang dã. Chỉ sợ khó có người nào còn sống sót, hoặc cũng chỉ lơ thơ mấy đứa mà thôi. Làm như vậy, chính là tự tạo nghiệp chướng ỉn.

- Khảm huynh đệ, người. . .

Lưu Khảm vội vàng khoát tay,

- Người đừng nhìn ta, hiện tại ta cũng nghĩ không ra biện pháp gì đây!

Hắn trầm mặc một lát. Nói khẽ:

- Trong phủ của ta nếu thu nhận thì một hai chục đứa bé cũng đã là quá sức rồi, nếu như thu nhận toàn bộ, nhất định sẽ làm cho người khác chú ý.

Như vậy đi, người an bài một người, lập tức đi về phía núi Cù núi.

Nếu như Man tiểu thư còn ở đó, hãy nghĩ cách để cho nàng dẫn người tự hợp cùng chúng ta ở Khảm Dương. . . Nếu nàng đã chịu giúp đỡ chúng ta, tất sẽ không chỉ quan tâm giúp đỡ một lần hay nhiều lần. Trừ phi có Man tiểu thư ra mặt hỗ trợ, nếu không chúng ta đừng mơ tưởng tới chuyện đi ra khỏi Đông Hải Quận. Tiến vào Tứ Thủy, mới có thể nói là an toàn.

Chung Ly Muội hiện tại, hoàn toàn tin vào Lưu Khảm, y như thiên lôi sai đánh đâu thì đánh đó.

Gật đầu liên tục, nói:

- Khảm huynh đệ nói đúng, ta sẽ an bài người đi ngay. Ngay lập tức giải quyết xong xuôi chuyện này.

Chung Ly Muội lập tức tìm tới một đồng bạn. Ghé vào lỗ tai gã thấp giọng nói vài lời, người y lộ kia gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ, liền cười ngựa rời đi.

Lúc này, những người đi săn bắn cũng đã trở lại.

Lưu Khảm lại sai người băm con nai kia ra nhiều mảnh, nấu thành một nồi canh thịt băm.

Mùi thịt tỏa ra nồng đậm, tràn ngập khắp cả rừng, lúc này bọn nhỏ đã có chút nhịn không được rồi. Chỉ tiếc, bên người bọn Lưu Khảm cũng không mang theo nhiều bộ đồ ăn, chỉ có thể chia thành từng nhóm nhỏ để ăn uống. Một mình Lưu Khảm, bước chậm trong rừng, rồi nhảy lên trên một cành cây ngồi xuống.

Nên làm cái gì bây giờ?

Tần Man, sẽ đáp ứng hỗ trợ sao?

Trong nội tâm Lưu Khảm, hoặc nhiều hoặc ít có chút sợ hãi .

Chung Ly Muội đã ăn no, trong lòng ngực của hắn là Quả nhi đang ngủ say, ngồi xuống bên người Lưu Khảm.

Từ vẻ mặt của mỗi người, bọn hắn đều nhìn ra đối phương đều đang sau sự bình tĩnh kia là những lo nghĩ thấp thỏm bất an. . .

- Chung Ly, sau khi chuyện này chấm dứt, người định làm như thế nào?

Chung Ly Muội nghe được khẽ giật mình, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ. Y cười khổ một tiếng nói:

- Ta cũng không biết. . . Trở về Y lô nhất định là không được nữa rồi, không phải là chúng ta không muốn trở về, nhưng hôm nay vẫn còn người ở y lô, phải mau chóng bỏ đi, nếu không họ chắc chắn sẽ bị liên quan.

Về phần đi chỗ nào, ta cũng chưa nghĩ tới.

Ta nghe nói, vùng sông Di Nam, thế lực người Tần cũng không tính là quá lớn, cho nên nếu như không có chỗ nào để đi, ta sẽ đi đến chỗ đấy.

- Đi Hội Kê?

Lưu Khảm xì mũi coi thường,

- Nếu như vậy, không bằng người hãy mang theo nhóm người này đến chỗ ta. . . Chậm đã, các người có thể tới làm cho lâu thương. Đó là địa bàn của ta, vô cùng an toàn. Về phần hộ tịch của các người, cũng không khó xử lý. Đến lúc đó ta sẽ tìm vài hương lão nói qua một chút là tốt rồi.

Quả là đúng vậy, đây không phải là một cơ hội mà mình đang đợi sao?

Đi Hội Kê?

Đây không phải là vô duyên vô cớ tiện nghi Hạng Vũ?

Có một số việc, người không thể không tin tưởng cái thuyết số mệnh. trong lịch sử tuy không ghi rõ, vì sao Chung Ly Muội lại có quan hệ với Hạng Vũ. Nhưng cho tới bây giờ, hắn còn không biết Hạng Vũ là ai, tại sao lại phải để ột nhân vật lớn như vậy chạy mất? Không bằng cứ lưu lại bên cạnh mình.

Chung Ly Muội nói khẽ:

- Như vậy có làm khó người hay không?

- Khó cái gì?

Lưu Khảm vung tay đứng lên,

- Quyết định vậy nha, đi lâu thương.

Chúng ta coi như là huynh đệ đã cùng vào sinh ra tử, lúc này nếu ta không giúp người, như thế không phải là không có nghĩa khí sao? Cứ như vậy đi, tới lâu thương giúp ta.

Hai gò má Chung Ly Muội run rẩy kịch liệt.

Một lát sau, y đứng dậy, ôm lấy Quả nhi, quỳ một chân trên đất.

- Khảm huynh đệ, chỉ mong người không bỏ, Chung Ly Muội nguyện đi theo làm tùy tùng, vì Khảm huynh đệ mà ra sức làm khuyến mã.

111. Chương 159. Mạn Tiểu Thư, Bảo Trọng.

Hai ngày liên tiếp, bọn người Lưu Khảm đi cho tới sáng, tránh đường mòn, cứ nhắm vào rừng cây và vùng núi mà đi.

Đường đi rất khó khăn, nhưng an toàn hơn rất nhiều. Ít ra là đối với Lưu Khảm, dọc đường đi cũng xem như thuận lợi.

Đến sáng ngày thứ tư, đoàn người Lưu Khảm rốt cục đã đi ra khỏi vùng núi, nghỉ lại ở bên bờ sông Nghi Thủy.

Nơi này, gọi là Khải Dương, là một cái bến sông không lớn lắm. Cho nên cứ thẳng đường hướng về phía nam, theo Nghi Thủy xuống là có thể đến nơi.

Đoàn người Lưu Khảm tìm một cái sơn cốc, tạm thời sắp xếp ổn định.

Cùng lúc đó phái người đi về phía bến sông Khải Dương kiểm tra tình hình. Nếu như mọi việc thuận lợi, có lẽ Tần Mạn sẽ ở nơi này hội họp với hắn.

Thật ra, Lưu Khảm không yên tâm lắm. Mang theo quá nhiều trẻ con như vậy, muốn đi qua nhiều Châu Huyện quả là chuyện không tưởng. Chưa nói đến bên ngoài rốt cuộc là tình trạng như thế nào, cho dù những đứa trẻ này thân thể rõ ràng cũng sẽ không gây chú ý sao?

Tìm Tần Mạn giúp đỡ cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Cũng may bọn nhỏ không đói bụng, vì vậy cũng không có đứa nào gây ồn ào. Đã trải qua liên tiếp biên cố, những đứa trẻ này đều trưởng thành.

Ít nhất còn hơn những cậu ấm, bọn chúng đã biểu hiện ra sự chín chắn không giống bình thường.

Lưu Khảm dựa vào càn xe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chung Ly Muội đang vui đùa với đứa cháu gái bảo bối của y, thỉnh thoảng còn phát ra hai tiếng cười khe khẽ.

Mãi cho đến giữa trưa, người được phái đi mới trở về. Cùng đi còn có hai người là Lữ Thích Chi và Vương Tín. Vừa thấy Lưu Khảm, hai người đều khóc lớn.

- Chủ nhân, Tín còn tưởng rằng người không cần Tín nữa!

Lưu Khám không khỏi mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ đầu Vương Tín:

- Mới có mấy ngày, sao lại học thói đàn bà như thế, không khóc nữa!

Nói xong, hần nhìn Lữ Thích Chi.

- Tín không hiểu chuyện, còn người lại khóc cái gì?

- KKhám ca. Cuối cùng huynh cũng trở về. Hai ngày nay đệ chờ đợi lo lắng, chẳng may huynh có chuyện gì trở về đệ làm sao ăn nói với nhị tỷ.

- Nói vậy!

Lưu Khám đột nhiên nổi giận:

- Người ấy, cả ngày đều nghĩ đến việc ta gặp chuyện không may...Được rồi, đừng nói chuyện không đâu nữa, Mạn tiểu thư đã tới Khải Dương chưa?

Lữ Thích Chi liên tục gật đầu:

- Mạn tiểu thư nhận được tin, suốt đêm từ Cù Sơn xuất phát, đã đến bến sông Khải Dương rồi. Chỉ là tối nay không thể đi, Mạn tiểu thư nhờ đệ nói lại với huynh. Chờ hai ngày nữa, cô ấy sẽ nghĩ cách điều động thuyền, sau đó chúng ta sẽ đi đường thủy, tương đối an toàn.

- Đi đường thủy sao?

Chung Ly Muội nhún mày:

- Như vậy chẳng phải sẽ rất chậm sao? Hơn nữa, nếu như đi đường thủy e là sẽ cần rất nhiều thuyền, cũng không tốt lắm đâu.

Thế nhưng Lưu Khám lại nở nụ cười, nhẹ giọng nói một câu:

- Người hiểu ta là Mạn Tiểu thư!

- Thích Chi, tình hình bên ngoài như thế nào?

Lữ Thích Chi giật mình:

- Tình hình ư? Bên ngoài rất yên tĩnh, cũng không hề có tin tức gì. Khám ca, những đứa trẻ này, làm sao các huynh đoạt lại được vậy?

Lưu Khám không trả lời, đứng một chỗ sững sờ.

Không có tin tức gì?

Hần nhìn thoáng qua Chung Ly Muội. Thấy Chung Ly Muội vẻ mặt cũng mù mịt.

Vậy là mấy trăm quân Tần a...sẽ không từ mà biệt. Chỉ cần những đứa trẻ này bị cướp đi, chẳng lẽ quan phủ không hề có một chút phản ứng gì sao?

Kỳ quái!

Lưu Khám suy nghĩ một chút:

- Thích Chi, người lập tức chạy về Khải Dương, nói cho Mạn tiểu thư...Nói là, nàng phải lưu ý động tĩnh của quan phủ, không thể phớt lờ được. Hai ngày, ta chỉ có thể chờ ở đây hai ngày, nếu như không thể nhanh chóng lên thuyền, những đứa trẻ này rốt cuộc sẽ gặp phiền phức.

Lữ Thích Chi liên tục gật đầu, lên ngựa quay về đường cũ.

Vương Tín thì ở lại, cậu mang đến cho Lưu Khám ngoại trừ ngựa Xích Thổ còn mang theo rất nhiều binh khí. Lúc trước, khi Lưu Khám xuất phát cũng không mang theo Xích Kỳ. Nguyên nhân rất đơn giản, hình dạng của Xích Kỳ thật sự là rất đặc biệt, rất dễ bị người phát hiện ra sơ hở.

E là, toàn bộ quận Tứ Thủy cũng chỉ có hần dùng binh khí như vậy.

Thiệu Bình đã từng thấy qua, không ít Giáp Sĩ Lam điền ở quận Tứ Thủy cũng gặp qua, rất nhiều người thấy. Ngây ngốc ở trong thung lũng hai ngày, Lữ Thích Chi đưa tin đến: thuyền đã chuẩn bị ổn thỏa, sáng sớm xuất phát, mời đoàn người Lưu Khâm mang theo trẻ em đến nửa đêm đến bến Khải Dương lên thuyền. Tần Mạn còn cố ý nhắc nhở: phải cẩn thận một chút.

Thật ra không cần Tần Mạn nhắc nhở, Lưu Khâm cũng sẽ cẩn thận. Đến đêm, hấn cho bọn trẻ lên xe, đoàn người đánh xe ngựa, Lưu Khâm thì cưỡi Xích Thổ, hướng về phía bến Khải Dương mà đi.

Trước nửa đêm, xe ngựa đã lặng lẽ đến bến sông.

Nghi Thủy nước chảy cuồn cuộn, chỉ thấy nơi bến sông có mười lăm chiếc thuyền đại dục đang cập bến. Đây là một loại thương thuyền được cải tiến dựa theo chiến thuyền đại dục của Ngô Việt.

Chiến thuyền này chắc chắn là do Tần Mạn điều động đến.

Với loại thương thuyền này, dựa vào uy vọng của Tần gia, điều động đến cũng không quá khó khăn.

Những chiếc thuyền này đều là Tần gia đồ phụ. Theo lời giải thích của Lữ Thích Chi, quyền sở hữu của những chiếc thuyền này hiện nay đều đã thuộc về Tần gia. Để có đủ mười lăm thương thuyền cánh lớn này, Tần Mạn đã tốn một ngàn dật hoàng kim, cuối cùng cũng đã điều động đến, cập bến tại bến sông.

Một chiếc thương thuyền đại dục, có thể chở được tối đa một trăm hai mươi người.

Trong đó trên hai chiếc thuyền đã có khách, đáng ngạc nhiên chính là họ hàng của Chung Ly Muội. Thì ra, sau hai ngày từ khi đoàn người của Chung Ly Muội xuất phát, Tần Mạn đã phái người đem những người già, phụ nữ và trẻ em may mắn còn sống sót từ Y Lô Hương tới. Số người cũng không nhiều, chỉ trên dưới một trăm người mà thôi.

Tần Mạn, cả người mang áo giáp nhẹ, thắt lưng cột một sợi dây bằng tơ.

Lưu Khâm nhảy xuống chiến mã, đi tới trước mặt Tần Mạn, thi lễ thật sâu nói:

- Mạn tiểu thư, Khâm lỗ mãng, đã không thể cùng với Mạn tiểu thư điều tra ruộng muối, lại còn làm phiền đến Mạn tiểu thư, thật sự là rất áy náy. Cho dù là Thanh lão luôn từ chối người, lời hứa của Khâm vẫn như trước không thay đổi.

Ngoài ra, ta sẽ đem một số Tứ Thủy Hoa điều, nhập vào Giang Dương.

Trễ nhất là cuối năm, ta sẽ phái người đi huyện Vu, đến lúc đó xin Mạn tiểu thư chiếu cố nhiều hơn.

Đôi mắt đẹp của Tần Mạn sáng ngời, chột lại có chút ảm đạm.

- Người không đi cùng chúng ta sao?

Lưu Khâm nhìn thoáng qua đội thuyền, cười khổ một tiếng nói:

- Thương thuyền này tối đa chỉ chứa được một nghìn năm trăm người. Đoàn người của người thì có tám trăm người, lại còn có cả ngựa...Lại còn có trẻ em, e là rất khó chở hết. Hơn nữa, nếu như chúng ta đi cùng nhau, thế nào cũng phải ngừng giữa đường. Loại thương thuyền này, e là không thể cập bến ở bến nhỏ, đến lúc đó chẳng phải là càng thêm nguy hiểm sao.

Tần Mạn khê cắn môi, lẳng lặng nhìn Lưu Khâm.

- Vậy các người...

- Mạn tiểu thư, người hãy nghe ta nói hết. Ta đã xem qua địa đồ, từ nơi này đi một mạch xuống nam, chỉ có ba bến sông là có thể ngừng được. Huyện Đàm, Hạ Bi, sau đó thẳng đến Thành Tử mà vào Hoài Thủy. Cho dù là ở nơi nào, chỉ cần người neo thuyền lại, chắc chắn sẽ bị chú ý.

Cho nên, ta kiến nghị người theo Nghi Thủy xuống nam, tại vùng Hạ Bi rồi vào Tứ Thủy, sau khi xuống nam đến Hoài Thủy, đến hướng tây Chung Ly rồi thuyền.

Cứ đi như vậy, trên đường đi người sẽ tránh được rất nhiều phiền phức.

Còn ta sẽ ở chỗ này tiếp tục điều tra một chút, xem tình hình rốt cuộc là thế nào rồi sẽ tính tiếp.

Tần Mạn nhìn Lưu Khám, một lát sau nhẹ giọng nói:

- Người đã có quyết định, ta đây cũng không miễn cưỡng người... Chỉ là từ lúc này cho đến lúc thuyền rời bến vẫn còn sớm, hãy đi dạo với ta một chút, được không?

Lưu Khám ngẩn ra, khẽ gật đầu, biểu thị đồng ý.

Hai người nhẹ bước dọc theo bờ sông Nghi Thủy. Gió thổi hiu hiu, mây trôi nhẹ nhẹ, sao trời lấp lánh.

Thật là một không gian khó có được, làm cho tâm tình bỗng trở nên thoải mái hơn. Tần Mạn không nói gì, Lưu Khám cũng không nói.

Chỉ sóng vai nhau mà đi... nguồn

Loại cảm giác này, thật vô cùng tốt!

Lưu Khám nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Tần Mạn, đột nhiên cười nói:

- Chúng ta cứ tiếp tục đi như vậy, chỉ sợ sẽ đi tới Hạ Bi mất.

Tần Mạn nhẹ giọng nói:

- Nếu như được đi như thế này mãi, cho dù là đi tới chân trời góc biển, ta cũng bằng lòng.

Tiếng nói rất nhỏ, Lưu Khám không nghe thấy được.

- Người nói gì?

- A, ta không có nói gì!

Tần Mạn nói xong, xoay người, đưa lưng về phía Lưu Khám, lặng lẽ nhìn sông Nghi Thủy.

Lưu Khám cũng không hỏi nữa, dựa vào một gốc cây liễu, nhìn bóng lưng Tần Mạn. Ánh trăng sáng tỏ, phản chiếu trên mặt sông.

Chẳng biết từ lúc nào, trên mặt sông nổi lên một luồng hơi nước giống như một cuộn tơ.

Đối với Lưu Khám mà nói, một màn cảnh tượng này, có lẽ là cảnh sắc mà cả đời cũng không quên được. Hắn khẽ vuốt vuốt mũi, thầm nghĩ: thực sự là người đẹp rực rỡ a...

Là ánh trăng làm tăng thêm vẻ quyến rũ của Tần Mạn, hay là Tần Mạn khiến cho ánh trăng càng thêm say lòng người?

Lưu Khám cũng không rõ ràng, cũng không muốn biết rõ...

Hai người, một người ngồi ở cạnh bờ sông, một người dựa vào gốc cây. Thời gian cứ như vậy, từ từ trôi qua, mãi cho đến khi có tiếng gọi từ xa truyền tới.

Là Tần Chu, gia nhân của Tần Mạn.

Gã thở hổn hển chạy tới, hành lễ một cái:

- Tiểu thư, tất cả mọi người đều đã lên thuyền, đã sắp xếp xong rồi...Tiểu thư, cô xem chúng ta...

Tần Mạn đứng lên, ánh mắt có chút mơ màng nhìn Lưu Khám.

- Thật sự không cùng đi sao?

Lưu Khám, lắc đầu.

- Việc hợp tác, ta sẽ giúp người nói với gia tổ (ông nội)...Nếu gia tổ đồng ý, trễ lắm là mùa xuân năm sau, ta sẽ tới tìm người.

Thật ra, cho dù là hợp tác có thành công hay không, ta cũng sẽ ở tại Lâu thương chào đón Mạn tiểu thư.

- Thật không?

Ánh mắt của Tần Mạn sáng lên, nhìn Lưu Khám.

Không biết vì sao, tại giờ khắc này, trái tim của Lưu Khảm đột nhiên co thắt lại.

- Đương nhiên là thật rồi!

Hắn trầm giọng trả lời, sau đó nhìn sắc trời một chút, nhẹ giọng nói:

- Mạn tiểu thư, bảo trọng!

- Thương lệnh, người cũng bảo trọng!

112. Chương 160: Khổng Tử Không Nói Chuyện Quái Dị, Bạo Lực, Phản Loạn, Quỷ Thần.

Rất khó nói rõ ràng, đối với Tần Mạn rốt cuộc là loại cảm giác gì.

Nàng rất đẹp, rất có tài hoa, làm việc rất có phong cách quý phái, hơn nữa gia cảnh vô cùng giàu có, cũng không có cái loại tính cách tiểu thư như ở hậu thế.

Nói chung Tần Mạn rất ưu tú.

Nhưng chính vì ưu tú như thế, khiến cho Lưu Khảm phải chùn bước. Không thể phủ nhận, hắn cũng có tình cảm với Tần Mạn. Nhưng cũng chỉ có thế mà thôi. Dù sao hai người chênh lệch nhau quá lớn, cho nên có thể đứng cùng một chỗ, có thể cùng Tần gia hợp tác, đã là một kết quả không tệ rồi. Làm bạn bè tốt thì còn có thể, thế nhưng nếu tiến thêm một bước nữa... Lưu Khảm không dám nghĩ tiếp.

Hơn nữa, mình đã có thê tử, vậy thì phải an bài nàng như thế nào đây?

Được rồi, nếu nói bỏ qua tất cả, Tần Mạn thích mình, cũng đồng ý gả ỉnh. Thế nhưng nàng có chế chấp nhận thân phận Cơ không?

Mọi người ở phố phường, ai cũng có thể được gọi các loại như Vương cơ, Thích cơ.

Thế nhưng thật sự mà nói, xưng hô là phu nhân, thuộc về chính thất, gọi Cơ như vậy, chính là tiểu thiếp.

Để ột thiên kim tiểu thư mà gia đình vô cùng bản lĩnh, gia tài bạc triệu làm thiếp thất? Tần Mạn đồng ý, nhưng người nhà của nàng cũng sẽ không đồng ý.

Cũng như vậy, Lưu Khảm cũng sẽ không bởi vì nàng mà để cho Lữ thiệt thòi làm tiểu thiếp.

Thế cho nên, dừng lại đúng lúc, đừng để tiến thêm một bước nữa. Nếu không kết quả, nhất định sẽ là rất thê lương, Lưu Khảm không muốn thê lương.

Rõ ràng có thể đi bằng thuyền, sau khi đến Thành Tử thì rời thuyền.

Nhưng Lưu Khảm tình nguyện về nhà bằng đường bộ. Cũng không muốn đi đường thủy. Nguyên nhân rất đơn giản. Tần Mạn phong hoa tuyệt đại, không thể phủ nhận là rất có sức hấp dẫn.

Một người không thể khống chế được, vậy mới là vạn kiếp bất phục.

- Khảm huynh đệ, hiện tại thay đổi ý kiến, còn kịp!

Chung Ly Muội cũng không lên thuyền, y mang theo mười người khỏe mạnh, cùng với ba người Lưu Khảm, Vương Tín, Lữ Thích Chi cùng nhau xuất phát từ Lục Thượng.

Về phần trẻ em, không cần lo lắng. Người Y Lô sẽ ở thương thuyền để Chung Ly sau đó rời thuyền. Mang theo bọn nhỏ nói đi Lâu thương trước.

Đến lúc đó, chỉ cần phái người đến đón là được.

Lưu Khảm lắc đầu, từ chối ý tốt của Chung Ly Muội.

- Trời sắp sáng, chúng ta cũng chuẩn bị lên đường thôi.

Vương Tín ở một bên dẫn ngựa đến, Lưu Khảm cầm lấy dây cương, đang chuẩn bị xoay người lên ngựa. Đúng lúc này, một thương thuyền đã chạy đi đột nhiên ngừng lại. Tiếp đó ngừng lại bên bờ, Tần Mạn cười

ngựa, từ trên boong tàu vọt nhanh lên bến, đến trước mặt Lưu Khảm ghìim dây cương, chiến mã quay vòng tại chỗ.

Không đợi Lưu Khảm kịp phản ứng, Tần Mạn đem một cái túi gấm thêu nhét vào tay của Lưu Khảm:

- Thương lệnh, chúng ta gặp lại tại Lâu thương.

- A...

Lưu Khảm mở miệng muốn nói cái gì đó, Tần Mạn đã vung roi, quay trở lại thuyền.

Thương thuyền tách bến lần thứ hai. Chỉ thấy Tần Mạn giục ngựa thẳng đứng cạnh mép thuyền, giơ tay, hướng về phía Lưu Khảm hươ hươ một chút, rồi giục ngựa rời đi.

- Vật gì vậy?

Chung Ly Muội hiếu kỳ nhìn cái túi trong tay Lưu Khảm, có chút hiếu kỳ hỏi.

Lưu Khảm gãi gãi đầu. Mở túi, thấy đầy ắp bên trong đều là hạt đậu đỏ đỏ tươi.

Lữ Thích Chi nhẹ giọng nói:

- Khảm ca, trong túi còn có chữ viết.

Lưu Khảm đưa cái túi đến dưới cây đuốc nhựa thông mà nhìn kĩ. Đó là những chữ dùng kim thêu lên.

Nước nam sinh đậu đỏ

Xuân về nở cảnh xinh

Chàng ơi hái nhiều nhé

Nhớ nhau tha thiết tình.

(Tương tư – Vương Duy)

Đây rõ ràng là hạt đậu đỏ lúc đầu Lưu Khảm đưa cho Tần Mạn, sau đó giải thích chuyện về cây đậu đỏ, thuận miệng ngâm một bài thơ.

Thật ra, lúc ấy hẳn cũng không có suy nghĩ gì khác.

Nhưng hôm nay xem ra, vị Mạn tiểu thư này, không lẽ đã hiểu lầm cái gì rồi chứ? Không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng Lưu Khảm cười khổ không thôi.

E là gặp chuyện phiền phức nữa rồi.

Buộc túi lại, Lưu Khảm đem bỏ vào trong ngực, bỗng nhiên trừng mắt nhìn Lữ Thích Chi nói:

- Nhớ kỹ, người không thấy, không nghe, không biết gì hết, về nhà không được nói lại với nhị tỷ của người.

Về mặt hết sức dữ tợn, Lữ Thích Chi kinh hoảng gật đầu liên tục.

- Đi thôi, bây giờ chúng ta xuất phát, nói không chừng trước khi trời tối, là có thể đến quán rượu Tương Bí!

Lưu Khảm vừa nói vừa lắc mạnh đầu.

Hai chân thúc vào bụng ngựa Xích thố, Xích thố nhấc chân hí vang một tiếng, phóng lên, hướng phía về phía Tương Bí lao đi.

- Đi, chúng ta đi Lâu thương!

Đoàn người của Chung Ly Muội thúc mã giờ roi, theo sát sau Lưu Khảm.

Tiếng vó ngựa rung động ầm ầm, sau một lát, bến sông Khảm Dương nhỏ bé này lại trở về yên tĩnh như trước.

Rốt cục ở Cự Thạch Giản phát hiện một cái xác chết đã bốc mùi hôi thối, thậm chí đã bị dã thú gặm cắn chỉ còn lại có một đồng xương trắng. Huy động hơn một trăm người, cuối cùng cũng nhấc được khối đá lên,

nhưng chỉ tìm được một đồng thịt nát. Chỉ là, từ trong đồng thịt nát này, các quan viên kinh hãi phát hiện một bộ y phục ăn mặc theo kiểu phương sĩ.

Cẩn thận xem xét, dựa vào hoa văn trên quần áo không khó để nhận ra quả nhiên chính là quần áo của Từ Thị.

Từ Thị... Đã chết?

Các quan viên kinh hoàng, không nói lời nào, lập tức phái người phong tỏa đoạn đường từ Cự Thạch Giản đến ruộng muối. Đồng thời phái người mang tin tức, khẩn cấp vượt qua sáu trăm dặm ngày đêm liên tục đi Hàm Dương, báo chuyện này với Thủy Hoàng đế. Không ai dám giấu diếm, việc này quá lớn!

Năm trăm quân Tần, cộng thêm một Tiên sư, người chuẩn bị rời bến tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão cho bệ hạ...

Đã chết? Mất rồi?

Loại sự tình này ai có thể đảm đương nổi?

Lúc Huyện lệnh Cống Du nghe tin tức này thì đang ngồi ở công đường lập tức chết lặng người. Khuôn mặt nhỏ thó đều biến sắc, trắng bệch như tờ giấy.

- Nếu biết trước như thế ta đã phái binh mã nhiều hơn. Nếu biết trước như thế ta đã phái binh mã nhiều hơn!

Huyện lệnh tự bảo với chính mình, trong lời nói vừa hoảng hốt vừa như tự lên án chính mình:

- Sao ta lại cho có hai trăm quân lính, vì sao lúc đó ta chỉ cho Tiên sư có hai trăm quân lính.

Gã đâm ngực giậm chân, nhưng hối hận thì đã muộn.

Cùng ngày, quận thủ của quận Lang Gia suốt đêm đến Cống Du, khi vào huyện nha, không nói không rằng trước hết sai người bắt Huyện lệnh Cống Du và Huyện úy.

- Nhất định phải tra xét, tra cho ra hung thủ cho ta!

Quận thủ quận Lang Gia gầm lên:

- Bọn họ mang theo nhiều trẻ em như vậy. Đầu thể nào chạy thoát xa được? Phong tỏa mọi ngã đường của bốn quận, mỗi một tấc đất đều tìm kiếm cho ta, tra xét hết cho ta...

Trong lúc nhất thời, cả quận Lang Gia thần hồn nát thần tính.

Đồng thời rất nhanh chóng, sự căng thẳng và nôn nóng như thế này lan tràn tới quận Đông Hải, quận Tiết, thậm chí cả quận Tứ Thủy.

Nếu so sánh, quận Tứ Thủy coi như nhẹ nhàng hơn. Nhưng ba quận khác thì nguy hiểm hơn. Ven đường thiết lập trạm kiểm soát, chỉ cần là người đi đường mang theo trẻ con, không nói một lời trước bắt lại, sau đó sẽ nghiêm hình khảo tra.

Cùng lúc đó, Thủy hoàng đế tại Hàm Dương cũng đã nghe được tin tức.

- Dem tất cả các quan lại ở Cống Du Huyện bắt hết cho ta. Các hộ gia đình trong vòng hai trăm dặm xung quanh Cự Thạch giản cũng bắt hết toàn bộ, nhất định phải tìm được hung thủ.

Đối với những hành vi trước kia của Từ Thị, dù là Phù Tô hay Mông Diêm cũng không thể nào chấp nhận.

Trong cung Hàm Dương, Mông Diêm hướng về phía người em của mình nháy mắt một cái, Mông Nghị lập tức hiểu ý của huynh trưởng, bèn đứng lên.

- Bệ hạ. Từ tiên sư chết, có rất nhiều chỗ đáng ngờ ... Theo thần hạ biết, khối nham thạch đổ tại lối vào của Cự thạch Giản, nặng hơn sáu nghìn cân. Về sau các quan lại ở quận Lang Gia, huy động hơn một trăm người mới dịch chuyển được khối đá ấy, chuyện này, có vẻ không bình thường.

Thủy Hoàng đế nghe vậy lông mày rậm giương lên:

- Mông Nghị, người muốn nói gì cứ nói thẳng.

- Từ tiên sư thần thông quảng đại, thế mà lại bị khối đá giết chết... Chuyện này theo thần thấy không bình thường. Thần hoài nghi, nếu thật sự có hung thủ, chỉ sợ cũng không phải người bình thường làm ra. Nếu muốn giết chết một người như Từ tiên sư vậy, trừ khi cũng là người có bản lĩnh cao cường giống như ông ta vậy.

- Ý người là nói...

- Thần cho rằng, bệ hạ sai người tra xét những dân thường này, sợ rằng không quá thỏa đáng.

Điều tra hung thủ, phải ra tay từ phương sĩ. Với bản lĩnh của Từ tiên sư, nếu như thật sự bị người bình thường giết chết, chỉ sợ cũng không xứng với danh hiệu Tiên sư rồi.

Lúc Thủy hoàng đế tức giận, toàn bộ trong cung Hàm Dương người dám đứng ra can gián, chỉ có huynh đệ Mông gia.

Hơn nữa, dù cho bọn họ nói cái gì, Thủy hoàng đế cũng không tức giận. Hơn nữa cũng sẽ không giận nữa, ông ta cũng sẽ bình tĩnh lại, tự suy xét lại.

- Thượng khanh, người nói có lý.

Mông Diêm lúc này cũng đứng ra, trầm giọng nói:

- Bệ hạ, nếu Từ tiên sư đã chết, các đồng nam đồng nữ ở trên đài Lang Gia có nên tạm thả bọn họ về nhà hay không? Bệ hạ muốn tìm người có bản lĩnh như Từ tiên sư, chỉ sợ cũng không dễ dàng. Một năm rưỡi sau, đồng nam đồng nữ cũng đã quá tuổi, nếu lại ra biển chỉ sợ không còn thích hợp. Chi bằng thả bọn họ trở lại, đợi tìm được người thích hợp thì chọn lại?

- Điều này...

Thủy hoàng đế có phần do dự, nhưng theo lời của Mông Diêm, cũng không phải không có lý.

Mông Diêm lại tiến thêm một bước nói tiếp:

- Còn nữa, đầu năm thì Lô tiên sư không phải nói muốn đi tìm tiên nhân kia, tiên đoán tương lai của đại Tần ta sao?

Lúc trước khi đi y đã từng nói, cần một hai năm mới quay lại.

Lúc đầu là do Từ tiên sư giới thiệu Lô tiên sư tới, hay là chờ Lô tiên sư trở về, bệ hạ hỏi y, rồi sẽ quyết định sau?

Lô tiên sư mà Mông Diêm nói, là một vị phương sĩ khác, nghe nói rất thần thông quảng đại, là đệ tử giỏi nhất của tiên nhân Tiệp Môn ra đời trước kia.

Thủy hoàng đế đối với vị Lô tiên sư này vô cùng tín nhiệm. Vừa nghe Mông Diêm nói như thế, ông liền do dự.

Sau một lát, ông đứng dậy:

- Nội sử và Thượng khanh nói cũng có lý. Như vậy đi, sẽ không giam giữ những cư dân trong vòng hai trăm dặm Cự Thạch Giản, nhưng nhất định phải tra hỏi kỹ càng. Huyện lệnh Cống Du bảo hộ bắt lục, quận thủ quận Lang Gia cũng không thoát khỏi trách nhiệm, đều bắt hết, liên lụy tam tộc.

Các đồng nam đồng nữ giam giữ tại đài Lang Gia, có thể cho về nhà.

Mặt khác, Thượng khanh lập tức phái người đi huyện Vu, mời Thanh Lão đến Hàm Dương, trẫm vừa lúc có việc muốn thỉnh giáo.

Như thế đủ rồi, giải tán đi.

Mông Diêm, Mông Nghị hai huynh đệ cùng nhau đi ra cung Hàm Dương.

- Ca, huynh nói Từ Thị, có thật là bị...hay không?

- Hừ, Khổng Tử không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần!

Mông Diễm cắt ngang lời của Mông Nghị, nhẹ giọng nói:

- Thật ra ta nghĩ, trong chỗ tối tăm, sẽ có thần linh.

Hai người nhìn nhau, hiểu ý nhau cùng cười.

Đúng vậy, có lẽ là trong chốn tối tăm, thực sự có thần linh tồn tại...

113. Chương 161: Cao Tiệm Ly Hành Thích Tần Vương

Năm Tần vương thứ ba mươi mốt, cũng chính là năm thứ sáu kể từ khi Thủy hoàng đế thôn tóm sáu nước, thống nhất Hoa Hạ.

Mưa xuân rả rích, cũng là lúc bắt đầu mùa vụ.

Ở bờ hào phía nam huyện Trần (nay là Nam Hoài Dương), một vài người đàn ông trung niên tay cầm trúc đăng, lặng lẽ đứng yên trước một tấm bia đá.

Đối diện với họ, là một người đàn ông mặc áo tơ, đầu đội nón lá, nhìn không rõ tướng mạo.

- Lô sư, đi Hàm Dương, e là nguy hiểm vô cùng, ngài...

Một gã đàn ông trung niên nhẹ giọng nói:

- Tuy huyện Trần không được coi là an toàn, nhưng ít ra có thể giữ cho tiên sinh được chu toàn. Sao không ở lại, yên lặng đợi chờ thời cơ chứ?

Người đàn ông mặc áo tơ này lại khẽ lắc đầu.

- Từ sư qua đời, thoáng chốc đã một năm. Đến nay vẫn chưa tìm ra hung thủ, lòng ta không thể nào yên được. Bạo Tần vẫn còn đó, chẳng lẽ ta lại tham sống sợ chết hay sao? Con trai lớn của Tần Vương là Doanh Phù Tô, tuy không sánh bằng Tần Vương, thế nhưng tính tình lại trung hậu. Nếu như một ngày nào đó Phù Tô tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế, đại nghiệp của sáu nước khó mà khôi phục. Ta đã hạ quyết tâm, quay lại Hàm Dương... Nhất định phải làm cho Hàm Dương hỗn loạn. Chư công, Hàm Dương loạn, thiên hạ sẽ bị loạn.

Chỉ có thiên hạ loạn, ta mới có cơ hội phục hưng cố quốc.

Lô mỗ mặc dù bất tài, nhưng cũng không muốn làm người hèn nhát. Chỉ mong sau này nếu như kế hoạch của Lô mỗ thành công, chư công chớ chậm trễ làm lỡ mất cơ hội mới được.

Trong lời nói của người đàn ông mặc áo tơ mang theo một loại ma lực vô cùng kỳ lạ.

Lời nói rất đơn giản nhưng làm cho những người xung quanh cảm thấy có một sức hút khó có thể cưỡng lại được.

- Lô sư, tạm biệt!

Người đàn ông mặc áo tơ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta muốn đi về phía đông, đi qua Hạ Bi, từ Cổng Du rời bến, nhân đó sẽ đến bãi tế ông bạn già của ta một phen.

Khoảng nửa năm, ta sẽ lên bờ ở Phù Đảo.

Chư công nếu nghe thấy ở phương bắc có chiến sự nổi lên, điều đó có nghĩa là ta đã thành công. Đến lúc đó, xin chư công tính toán cẩn thận, đợi thời cơ đến.

Một vài đàn ông trung niên, nghe vậy khom người đáp lại.

Người đàn ông mặc áo tơ không nói gì nữa, xoay người bước đi trong mưa bay lất phất, một mạch chống sào đi về phía đông.

- Nhĩ công, Lô sư có thể thành công không?

Một gã đàn ông trung niên khẽ lắc đầu, sau đó sâu kín thở dài:

- Cũng chưa biết...Ta cứ lặng yên mà chờ, nếu Lô sư có thể thành công, vậy thì đại nghiệp của sáu nước có thể phục hồi. Dư, sao ngươi không gặp gỡ với Dữ Vô Thần nhiều hơn, lôi kéo người này, đừng bỏ qua. Nếu có thể hưng phục, người này chính là cơ hội.

- Ta hiểu rồi.

Tháng ba, Hàm Dương nổi lên mưa gió.

Mông Điềm từ sau khi kiểm tra Ủy quân trở về, đi thẳng đến phủ Thượng khanh.

Tại cửa lớn, y nhảy xuống ngựa, cũng không chờ người hầu vào thông báo, đi thẳng đến thư phòng ngay. Tuy ở đây không phải là nhà của y, nhưng trên thực tế cũng không khác chi nhà của y. Ai cũng đều biết, Hàm Dương nhị Mông, thân như một người. Mông Điềm ở nhà của Mông Nghị, đương nhiên không cần khách sáo.

- Mông Nghị, người tìm ta gấp như vậy là có chuyện gì quan trọng sao?

Mông Điềm đi vào thư phòng. Ngồi phịch xuống, ở trên án thư rót một chén rượu, uống ừng ực một hơi cạn sạch. Sau đó thở phào một cái, trong đôi mắt lộ vẻ mãn nguyện vô cùng.

Mông Nghị và Mông Điềm tuy rằng là anh em ruột, nhưng lại không giống nhau lắm.

Mông Điềm khô ngô cường tráng. Mà Mông Nghị thì cao gầy. Nhìn chung, Mông Điềm hơi thô kệch, còn Mông Nghị lại giống như một danh sĩ đọc đủ thứ thi thư, da mặt trắng trẻo, ngũ quan lộ ra một vẻ cương trực đang ngồi ở sau thư án, lật xem công văn, thấy dáng dấp Mông Điềm như vậy, không khỏi nở nụ cười.

- Huynh trưởng, bộ dạng của huynh vẫn như vậy, rất lo lắng sao?

Gã vừa nói vừa rút từ trong một quyển sách một quyển công văn. Ngẩng đầu nói:

- Nhâm Hiêu gửi thư, cuối năm ngoái y xuất binh Long Xuyên. Đã đánh chiếm Bắc Hương hộ. Hôm nay đại quân đang chuẩn bị nam hạ, dự tính vào cuối năm nay sẽ kết thúc cuộc chiến Bách Việt. Huynh trưởng đề cử người, quả nhiên không giống bình thường.

Mông Điềm không khỏi đắc ý gật đầu:

- Điều đó là đương nhiên, tốt xấu gì Nhâm Hiêu cũng xuất thân từ Duệ sĩ thiết ứng, so với Đồ Tuy kia đương nhiên có khác rồi.

Lúc trước thủ đoạn của y ở Huyện Bái, thật vô cùng inh.

Tiêu diệt cùng sử dụng, đánh một trận công thành. Cuộc chiến Bách Việt, y đưa ra sách lược lấy người Việt trị người Việt, hợp ý của bề hạ. Thật ra, xét về kinh nghiệm chiến đấu y còn rất kém. Nếu không phải vì năm ngoái tướng quân Vương Bí qua đời, Vương Ly không thể ra trận được thì cũng không tới lượt y cầm binh đây.

Mông Nghị cười nhe nhả, dùng ngón tay mảnh khảnh, mở mộc giản.

- Huynh trưởng, huynh đã nghe đến tên Lưu Khảm chưa?

Mông Điềm ngẩng ra, nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Có chút ấn tượng, nhưng không nhớ rõ lắm.

- Huynh quên rồi sao?

Mông Nghị nói:

- Lúc trước sau khi chấm dứt chiến tranh với Tề, huynh hỗ trợ Nhâm Hiêu tiêu diệt Vương Lăng, sau khi trở về từng nói tại Huyện Bái đã phát hiện được một nhân tài.

- A, Lưu Khảm...Lưu Khảm, ta nhớ ra rồi!

Mông Diễm vỗ đầu:

- Người không nhắc ta thật sự muốn quên...Ừm, người này, lúc ở đại trạch Chiêu Dương, từng đề xuất một phương pháp cấp cứu ở chiến trường. Về sau chính Triệu Đà chỉnh sửa trình báo lại, hiệu quả rất tốt. Hẳn là người Tần, hình như là...

Ta nghĩ không ra là con cái nhà ai.

Lúc đó ta có ý muốn đưa y vào đại doanh Lam Điền, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ.

Sau này lúc ta trở về Hàm Dương, nhiều việc xảy ra cho nên quên hẳn luôn. Thế nào, tiểu tử này theo Nhâm Hiêu đến Bách Việt ư?

- Ha ha, Nhâm Hiêu cũng muốn mang hắn đi, nhưng lại bị Tráng đại ca không cho đi.

Vừa nói, Mông Nghị cầm một cục gỗ trong tay đưa cho Mông Diễm:

- Huynh xem đi, tiểu tử này lập được một công lao, Nhâm Hiêu thay hắn xin thưởng này.

Mông Diễm nhíu mày, cầm lấy cục gỗ từ trong tay của Mông Nghị, nhìn nhìn một chút, ngây ngẩn cả người.

- Tiểu tử này trở thành Lâu Thương lệnh khi nào?

Y thở nhẹ một tiếng:

- Nhâm Hiêu và Doanh Tráng cũng không phải hồ đồ. Ta nhớ rõ là Lưu Khảm năm nay còn chưa tới hai mươi, thế mà đã làm Thương lệnh hơn một năm rồi. Lâu thương là con đường quan trọng để chuyển lương từ Hoài Hán đến Tứ Thủy, lẽ nào để một tiểu tử đảm nhiệm trọng trách như vậy?

- Nhưng mà hắn quả thật làm được!

Mông Nghị mỉm cười:

- Nhâm Hiêu ủy nhiệm Lâu thương lệnh, ta cũng biết. Nhưng lúc đó ta cũng không biết tuổi của Lưu Khảm lại như thế. Chỉ là tiểu tử này quả thật có bản lĩnh, sau khi đến Lâu thương, lập tức lập kế giết chết Hồng Trạch đạo đoàn. Đầu năm ngoái một trận gió tanh mưa máu ở Tứ Hồng. Huynh có còn nhớ không? Ha ha...Cũng vì tiểu tử này hơn người cho nên lại được thăng cấp.

Ánh mắt Mông Diễm sáng lên.

- Trước khi Nhâm Hiêu đi Bách Việt đốc chiến, tiểu tử này đưa tiền hai phần đại lễ.

Mông Nghị đứng lên, từ trên án thư nhắc lên một bầu rượu, rót đầy một chén rồi uống một ngụm:

- Hắn giải quyết vấn đề khó khăn về việc quân lương dễ hỏng.

- Sao?

- Tiểu tử này chế ra một loại thực phẩm tên là bánh tủy, đem cách làm báo lên cho Nhâm Hiêu.

Nhâm Hiêu theo đó mà làm ra, khi xuất binh đi Bắc Hương hộ, mang theo bánh tủy, hành quân cấp bách mười hai ngày liên tục, bất ngờ đánh chiếm Bắc Hương hộ.

- Huynh trưởng, huynh đoán bánh tủy này như thế nào?

Mông Diễm suy nghĩ một chút:

- Bách Việt khí hậu nóng bức, thức ăn dễ bị hư. Mười hai ngày hành quân cấp bách, nếu như trên đường đi không có tiếp tế, chỉ sợ là không xong.

Mông Nghị cười nói:

- Nếu như không hư, sau khi binh lính ăn no, liên tục đánh tan ba đạo quân phản công của bọn phản loạn Bách Việt. Mãi cho đến khi Triệu Đà dẫn quân giáp công từ phía sau, làm cho Bắc Hương hộ bị chiếm hoàn toàn. Huynh trưởng, mười hai ngày. Là mười hai ngày a! Ở Bách Việt có thể bảo quản mười hai ngày không hư, nếu như ở tại phương bắc, có thể bảo quản được bao lâu?

- Ta đoán, có thể bảo quản được hai mươi ngày. Các con đường vận chuyển lương thực, thời gian dài đằng đẳng.

- Nếu binh sĩ có thể mang theo hai mươi ngày quân lương xuất kích, huynh nghĩ xem kết quả sẽ như thế nào? Quân địch, ý ta nói là nếu có quân địch.

- Hà hà, chúng ta có thể công kích hai mươi ngày liên tục!

Mông Điềm nghe vậy, hít vào một hơi.

Với quân Tần binh giáp tinh duệ, nếu có thể công kích hai mươi ngày liên tục, sợ là không có một đạo quân nào có thể chống đỡ nổi.

Vậy chẳng phải là vô địch thiên hạ sao?

- Bí quyết ấy có đưa tới không?

Mông Nghị gật đầu:

- Nhâm Hiêu đã trình báo lên, cũng vì vậy mà thỉnh công cho Lưu Khảm...Huynh trưởng, đó mới chỉ là một.

- Chẳng lẽ còn có thứ hai?

- Huynh có còn nhớ, lá thư của Triệu Đà đề cập tới biện pháp giải độc cấp cứu ở chiến trường không? Hiện giờ Lưu Khảm đã hoàn chỉnh nội dung.

Ba năm trước đây khi hấn đến bắc địa, dùng biện pháp đốt rượu ngược.

Ha ha, tên này thật sự là có tài hoa, dùng biện pháp đốt rượu để tạo ra rượu đốt, có thể có hiệu quả trừ độc. Hơn nữa lúc chiến sĩ bị trọng thương, rượu đốt còn có hiệu quả giảm đau. Nhâm Hiêu đã từng sử dụng thử lúc ở Bách Việt. Có thể nói là hiệu quả vô cùng tốt.

Ngoài ra, Lưu Khảm trước khi Nhâm Hiêu xuất phát, đã giải quyết giúp Nhâm Hiêu vấn đề đại quân gặp phải khí độc ở Bách Việt.

Năm đó sau khi dùng biện pháp đốt rượu, bèn ột số người đáng tin cậy đi Bách Việt trước. Kết quả, ở Bách Việt phát hiện một loại cây thuốc tên là Cửu lý hương, có thể giải trừ tác hại của khí độc. Với rượu đốt này, với cây thuốc Cửu Lý hương này, Nhâm Hiêu trình báo, ít nhất đã giảm bớt tổn hại ba mươi ngàn người.

- Con mẹ nó!

Mông Điềm gầm lên một tiếng, vỗ án.

- Tên đầu chó Nhâm Hiêu này vận khí thật tốt, lại có thể phát hiện được một nhân vật như thế...Nếu y nói không giả, Lưu Khảm này có thể thăng hai tước.

Thăng hai tước, cũng chính là quan đại phu.

Khi Mông Điềm nói xong, không khỏi nở nụ cười:

- Chưa tới hai mươi tuổi, từ một người dân thường làm quan đại phu, thật không tưởng nổi.

Ừ, chúng ta cùng nhau vào cung, tấu rõ ràng với bệ hạ việc này.Được rồi, mang theo rượu đốt và bí quyết làm bánh gì đó, trình báo cho bệ hạ.

Ta thực sự là càng ngày càng muốn đem tiểu tử này kéo đến làm việc trong Ủy quân của ta...Chỉ là hiện giờ muốn kéo tới cũng không phải dễ.

Như vậy đi, người giúp ta quan sát kĩ tên tiểu tử này, nói không chừng sau này ta còn có thể sử dụng hấn.

Mông Điềm và Mông Nghị chuẩn bị một chút, rồi cùng nhau đi ra thư phòng.

Hai người vừa mới ra phủ, đã thấy một gã Trung xa phủ xa sĩ phi như bay tới. Xa sĩ kia đến ngoài cửa phủ dừng lại, nhảy xuống ngựa, bước nhanh hai bước.

- Mông nội sử, đã xảy ra chuyện lớn rồi!

- Đã xảy ra chuyện gì?

Xa sĩ này nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ lệnh cho hai người lập tức vào cung... Lúc này, bệ hạ bị hành thích!

- Cái gì?

Mông Diễm, Mông Nghị không khỏi quá sợ hãi, cùng nhìn nhau, cả buổi cũng nói không ra lời. Bệ hạ, sao lại bị hành thích?

114. Chương 162: Từ Nay Về Sau Không Tin Người Quan Đông Nữa.

Gương mặt Cao Tiệm Ly xanh xao già nua, đôi mắt y ra sức mở to nhưng phía trước vẫn là một mảng đen kịt.

Tiếng âm ĩ huyền não xung quanh dần xa, cơ thể bị mấy bàn tay to lớn ấn chặt xuống mặt đất lạnh giá, nhưng y vẫn cố gắng ngẩng đầu nghe ngóng...

Đã thành công chưa?

Ban này y nghe thấy một tiếng hét thảm thiết của Thủy hoàng đế, tiếp đó là những âm thanh âm ĩ.

Cho dù thành công hay không, ta đã làm rồi, ta sẽ không phụ lòng người, Kinh Kha!

Bên tai dường như văng vẳng bài thơ Dịch thủy tổng biệt: Gió hiu hắt thổi, nước sông Dịch lạnh, tráng sĩ một lần ra đi không trở về...

Kinh Kha, người thấy chưa? Ta đã báo thù cho người, ta đã báo thù cho người rồi! Việc người chưa làm được, cuối cùng ta đã hoàn thành.

- Cao Tiệm Ly!

Một giọng nói run rẩy mà trầm ấm bỗng nhiên cất lên khiến Cao Tiệm Ly chợt bừng tỉnh từ trong thế giới hư ảo. Y nghiêng đầu như muốn nghe cho rõ âm thanh đó.

- Trẫm đối đãi với người không tệ, tại sao vẫn muốn như vậy?

Thủy hoàng đế chưa chết!

Cao Tiệm Ly bất giác nhắm mắt lại: Ta thất bại rồi, ta vẫn thất bại!

Từ sau khi bị áp giải đến Hàm Dương, y vẫn luôn muốn tìm cơ hội để ám sát Thủy hoàng đế, tuy nhiên cơ hội này không dễ tỷ nào.

Thủy hoàng đế tiếc cho tài hoa của Cao Tiệm Ly nên không chặt đầu y, thế nhưng sai người làm y bị mù, giữ y lại Hàm Dương để gầy đàn trúc. Một mặt là do tài nghệ gầy đàn của Cao Tiệm Ly đã xuất thần nhập hóa, nếu dùng bốn chữ để hình dung thì đó là: kỷ cận vu đạo. Mặt khác, Thủy hoàng đế cũng muốn dùng cách này để nói cho sĩ nhân sáu nước rằng, chớ có phản kháng trẫm lần nữa!

Người thấy đấy, Cao Tiệm Ly là bằng hữu tốt của Kinh Kha, ngay cả người như vậy ta cũng có thể giữ lại, các người còn lo gì chứ? Hãy sống cho tốt, yên tâm mà sống từng ngày. Chỉ cần các người đồng ý, trẫm có thể ban cho các người vinh hoa phú quý hưởng không hết... Vì thế, hãy làm việc và cống hiến cho ta đi!

Sau khi đôi mắt của Cao Tiệm Ly bị mù, y đã trở thành nhân vật gây náo động nhất Hàm Dương.

Vương công quý tộc mở tiệc đãi khách đều coi việc mời được Cao Tiệm Ly ra mặt gầy đàn là vinh hạnh, trong khi đó còn không được dùng biện pháp mạnh, bởi vì Thủy hoàng đế từng nghiêm lệnh: Kẻ nào động đến một sợi tóc của Cao Tiệm Ly sẽ bị chu di tam tộc, xử vào ngũ hình. Ngũ hình là thế nào ư? Đó là năm loại nhục hình trong Tần pháp.

Thứ nhất: xăm mặt; Thứ hai: gọt mũi; Thứ ba: chặt chân, tức là chặt hai gót chân; Thứ tư: đòn roi, có nghĩa là đánh chết bằng roi; Thứ năm: chặt đầu. Tuy nhiên hình thức chặt đầu này không đơn giản chỉ là chém đầu mà còn đập cho nát be bét.

Có chiếu lệnh như thế thì ai dám dùng sức mạnh với Cao Tiệm Ly?

Hơn nữa, dù hai mắt của Cao Tiệm Ly bị mù nhưng phong cách của nhà nghệ thuật tồn tại trong xương cốt vẫn khiến vô số người điên cuồng vì nó.

À.. phần đông là phụ nữ!

Loáng cái ba năm trôi qua, sự đề phòng của Thủy hoàng đế với Cao Tiệm Ly dần dần biến mất.

Còn Cao Tiệm Ly cũng bắt đầu từ tính hành động của y. Hôm nay, Thủy hoàng đế rất vui nên gọi Cao Tiệm Ly vào cung Hàm Dương gảy đàn.

Cao Tiệm Ly cầm cây đàn trúc bước vào cung Hàm Dương.

Tuy vậy, đàn hôm nay lại nặng hơn nhiều so với trước đây. Bởi vì, y đặt thêm một miếng chì vào trong thân đàn để chuẩn bị ám sát Thủy hoàng đế.

Màn biểu diễn bắt đầu, Thủy hoàng đế ngồi trên đàn bệ, đắm chìm trong tiếng nhạc của Cao Tiệm Ly.

Nhưng dần dần, tiếng đàn ngày càng nhỏ, Thủy hoàng đế lấy làm khó hiểu bèn lên tiếng hỏi:

- Cao Tiệm Ly, sao trẫm không nghe thấy tiếng gì?

- Bệ hạ, khúc nhạc đến đây phải trầm thấp.

Cần ghé sát người lắng nghe mới có thể cảm nhận được vị trong đó.

Thủy hoàng đế liền bước xuống đàn bệ, tiến lại gần Cao Tiệm Ly. Quả nhiên như vậy. Đoạn khúc này đúng là hợp với việc ghé sát lại nghe. Tiếng nhạc càng lúc càng trầm thấp. Thủy hoàng đế bèn nghiêng người, rướn đầu và ghé tai vào nghe. Hành động này khiến cho hoàn bội ở thắt lưng kêu leng keng. Cũng trong thời khắc đó, Cao Tiệm Ly đột nhiên nâng đàn lên, trượt miếng chì trong thân đàn ra, cùng với động tác của Cao Tiệm Ly, miếng chì đập xuống người Thủy hoàng đế.

Cũng chỉ có cơ hội ra đòn này! Thế nhưng vẫn thất bại...

Nghe thấy Thủy hoàng đế hỏi, Cao Tiệm Ly cười ha hả:

- Bệ hạ hà tất phải nhiều lời, mau giết ta đi!

- Người đã tự tìm cái chết thì trẫm cũng đáp ứng nguyện vọng của người!

Thủy hoàng đế cũng nổi giận thật sự nên quát rất to và hạ lệnh cho vệ sĩ trong cung lôi Cao Tiệm Ly ra xử hình phạt tử mã phanh thây. Ông ngồi trở lại trên đàn bệ, lướt mắt nhìn khắp cung Hàm Dương trống không: Tặc tử lực quốc không đáng tin, tặc tử lực quốc... Trẫm tuyệt đối sẽ không tin các ngươi. Sử quân đẩy lên trận gió tanh mưa máu.

Thủy hoàng đế hạ chiếu, tất cả dân chúng của lục quốc không được đặt nửa bước chân tới Hàm Dương. Cung Hàm Dương từ nay sẽ cấm cửa, trừ vệ sĩ bảo vệ cung điện ra, bất kỳ ai cũng không được lại gần đàn bệ trăm bước. Nếu có tấu chương, phải trình cho Trung xa phủ lệnh Triệu Cao chuyên dâng lên Thủy hoàng đế ở trong triều.

Ông đang sợ hãi!

Hậu duệ của lục quốc giống như một đám mây mù bao phủ lên bầu trời đại Tần.

Thủy hoàng đế cũng bắt đầu đa nghi, càng đề phòng hơn với những người xung quanh, thậm chí ngay cả tần phi của ông cũng không còn tin tưởng nữa.

Một thời gian, Tần Xuyên trong vòng tám trăm dặm của Quan Trung bao phủ trong sự khủng bố.

Có điều sự khủng bố này lại không ảnh hưởng tới Lâu Thương cách đó nghìn dặm. Đã tới giữa mùa hạ, phóng tầm mắt nhìn ra phía Lâu Thương là một màu xanh um tùm.

Trần Lâu Thương đã bước đầu khởi công xây dựng.

Năm ngoái khi quay về Lâu Thương đã vào cuối hạ. Ba trăm hộ di dân đã tới cũng khiến cho công việc xây dựng của Lâu Thương chính thức mở màn. Đầu thu, Trình Mạc và Khoái Triệt đã mời được Khổ Hành Giả là đệ tử của Biệt Mặc tới Lâu Thương, được Lưu Khám ủy nhiệm làm Khách khanh, chủ trì việc xây dựng Lâu Thương. Một năm sóng gió, do đã có phòng bị từ trước nên lão Long Khẩu cũng không xuất hiện tình huống hiểm nguy.

Nói tóm lại, năm thứ năm Thủy Hoàng đối với Lưu Khám mà nói chắc chắn là một năm có nhiều thu hoạch.

Vạn khoảnh ruộng tốt đã quy về dưới danh nghĩa của hắn, hưởng tứ đẳng tước, không còn lo lắng chuyện lao dịch. Vệ quân Lâu Thương cũng đã xây dựng xong, đi Đông Hải còn mời được cả nhân tài như Chung Ly Muội. Hiện tại tám trăm vệ quân Lâu Thương đã chiêu mộ đủ, tiếp theo là chỉnh đốn và tập luyện.

Lưu Khám chạy đến Tương huyện, điều động năm mươi chiến mã trong tay của Doanh Tráng. Tập trung đủ trăm kỵ quân, giao cho Quán Anh chỉ huy và được gọi với cái tên rất đẹp là kỵ quân thống lĩnh; Bảy trăm người còn lại do Chung Ly Muội huấn luyện, gọi là bộ quân thống lĩnh.

Sự hoàn thiện của hai đội kỵ quân và bộ binh cũng chứng tỏ Lâu Thương đã chính thức được đưa vào sử dụng.

Khổ Hành Giả sau khi xem xong mô hình Lâu Thương mà Lưu Khám thiết kế cũng vô cùng khen ngợi. Đồng thời gã còn hoàn thiện ở một vài chi tiết, bắt đầu giai đoạn khởi công.

Đến giờ, Lưu Khám không còn phải lo nghĩ gì nữa.

Ba trăm hộ di dân gia nhập khiến cho tổng số dân của Lâu Thương đã vượt trên năm nghìn người.

Cộng với tộc người của Chung Ly Muội và lưu dân của khu vực Tứ Hồng, dân số thực tế đã đạt tới sáu nghìn người, gần bằng quy mô của các huyện thành xa xôi.

Tháng chín, Lưu Khám tấu xin Doanh Tráng sửa lại kênh Lâu Thương.

Về việc này, Doanh Tráng cũng không hề phản đối, chỉ nói với Lưu Khám:

- Người muốn sửa kênh không vấn đề gì, nhưng đừng trông mong trong quận sẽ ủng hộ người bao nhiêu. Nhiều nhất cũng chỉ cung cấp một vài trâu ngựa và dụng cụ, nhiều hơn nữa thì phân chia cho người một ít lương thực, ngoài điều này ra không còn hỗ trợ thêm gì khác.

Sau khi xây dựng Lâu Thương, Doanh Tráng đại khái đã hiểu được cách làm việc của Lưu Khám.

Người này thích lấy lợi ích để hiểu lòng dân chúng, không tùy tiện trừng phạt lao dịch. Cách này hay nhưng tiền bạc và lương thực tiêu hao quá lớn.

Doanh Tráng thấy, hiện giờ Lưu Khám làm quan thì nên đứng từ góc độ vị quan để suy xét vấn đề, chứ không phải hơi tỷ là nói đến lợi ích. Theo ý, người hay nói nhiều đến lợi ích đa phần là con buôn. Lưu Khám không nên như vậy, tuy nhiên Doanh Tráng cũng không bức ép Lưu Khám thay đổi.

Tóm lại, người muốn sửa kênh không thành vấn đề, sự ủng hộ của quận phủ cho người chỉ như vậy, việc còn lại tự người giải quyết.

Nếu như người vẫn muốn xây dựng rầm rộ, hơn nữa còn dùng cách của người. Vậy rất đơn giản người tự xuất tiền xuất lương thực đi. Nhiều nhất tương lai sẽ xin công lao cho người.

Lưu Khám tính toán sơ qua, nếu khởi động toàn diện vùng Lâu Thương thì thật sự hắn không chống đỡ được.

Nguyên nhân không ở hắn, Tứ Thủy Hoa Điều qua một thời gian điều chỉnh đã dần bắt đầu giảm sản lượng và di chuyển tới Giang Dương.

Để lựa chọn địa chỉ của xưởng rượu, Thẩm Thực Kỳ đã được đặc phái tới Ba Thục.

Dự tính nếu như di chuyển toàn bộ xưởng rượu tới Giang Dương, ít nhất cần hai năm quá độ. Trong đó, lợi nhuận và tổn thất không phải là chuyện đùa.

Vì thế trong vòng hai năm, Lưu Khám phải thất lưng buộc bụng, tính toán chi li.

May mà có vị quản gia như Tào Tham đã giúp Lưu Khâm thoải mái rất nhiều. Thế nhưng cho dù như vậy, xây dựng rầm rộ vẫn không phải là chuyện hần có thể chống đỡ được.

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn đi...

Lưu Khâm chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Thu nhỏ quy mô công trình, quy hoạch từng hòn đất, lấy Lâu Thương làm trung tâm, dần dần muốn mở rộng ra bốn phía. Ồ, nếu có đủ thời gian, khoảng mười năm là có thể khiến Lâu Thương biến thành vùng đất đai trù phú, trở thành khu vực giàu có nhất Tứ Thủy.

Nhưng Lưu Khâm biết rõ: hần sợ không có thời gian của mười năm nữa!

Sau khi quy hoạch viên gạch đầu tiên, Lưu Khâm từng thử tới Đông Dương mời Trần Anh xuống núi để chủ trì công việc tu sửa kênh mương cho hần.

Tuy nhiên điều đáng tiếc là, Trần Anh không có mặt.

Không ở đây hay là không muốn?

Lưu Khâm không còn lòng dạ nào so đo điều này nữa... May mà Khổ Hành Giả sống cạnh Vân Mộng Đại Trạch, lại tinh thông về các công trình đất gỗ, vì thế cũng có chút tâm đắc với việc sửa kênh. Nếu công trình không lớn, gã còn có thể tập hợp lại. Vậy là Lưu Khâm, Khổ Hành Giả và Trình Mạc tập trung với nhau, qua hơn mười ngày nghiên cứu, cuối cùng đã vạch ra được nét khái quát cơ bản. Cái gọi là ba người thợ giấy thổi thủng cả Gia Cát Lượng mà.

Vậy là, lập đông xong, Lâu Thương cũng bắt đầu khởi công.

Công trình kéo dài tròn ba tháng, cuối cùng vào cuối năm đã hoàn thành kế hoạch giai đoạn đầu. Đồng thời thành lũy bên trong Lâu Thương cũng tuyên bố hoàn thành.

Sau lập xuân, những người được phân ruộng đất đã bắt đầu một năm lao động vất vả.

Còn Lưu Khâm cũng chào đón một việc cực kỳ quan trọng trong cuộc đời hần... Lữ Tu mang thai rồi, hơn nữa còn sắp tới ngày sinh nở.

115. Chương 163: Có Con Trai Đặt Tên Là Tần

- Trời nóng thật!

Chung Ly Muội đại mã kim đao ngồi dưới bóng cây ở giếng trời, một tay phe phẩy quạt, một tay cầm đồng tước.

Trên thành của đồng tước còn bám những giọt nước nhỏ tí xíu, đó là nước quả mới lấy ra từ dưới giếng sâu, còn rất mát.

Trong tiết trời này, uống một ngụm nước quả mát lạnh đúng là một sự hưởng thụ lớn.

Quán Anh đang ngồi trên bệ đá đối diện với gã, lưng dựa vào gốc cây to, nhắm mắt nghỉ ngơi. Giờ Quán Anh và Chung Ly Muội như hình với bóng. Cả ngày lẫn lộn tập luyện trong doanh trại, hai bên cũng coi như khá hiểu nhau. Chỉ là trên phương diện trị binh thì hai người lại trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Có thể là do chịu ảnh hưởng của cuốn binh thư của Tần Khai nên Quán Anh thích kỵ quân.

Đặc biệt là sự cơ động linh hoạt của kỵ quân, còn cả sức tấn công mạnh mẽ, rõ ràng là mê mẩn.

Trong khi đó Chung Ly Muội lại thiên về bộ quân. Về phương diện trị binh, gã rất thích một câu trong “Binh pháp Tôn Tử - tập quân tranh”: kỳ tạt như phong, kỳ từ như lâm, xâm lược như hỏa, bất động như sơn, nan tri như âm, động như lôi chấn. Vì thế, gã đã xin Lưu Khâm giúp gã tìm được một bộ “Binh pháp Tôn Tử” của Tần Tiểu Triện từ trong dân gian, còn ép Quán Anh dẫn Lữ Thích Chi đến.

Dẫn tới làm gì?

Rất đơn giản, chính là để lúc rỗi rãi, Lữ Thích Chi sẽ đọc binh pháp Tôn Tử cho y.

Ha ha, ai bảo Lữ Thích Chi biết chữ cơ chứ?

Một năm trôi đi, Chung Ly Muội đã thuộc lòng Binh pháp Tôn Tử. Lúc trị binh, gã thường lấy Binh pháp Tôn Tử làm gốc để thao luyện diễn võ. Đôi khi phải thừa nhận trên đời này có sự tồn tại của thiên tài. Như Quán Anh cũng tốt, mà Chung Ly Muội cũng được, cả hai đều không phải xuất thân từ quân sĩ chính thống, thậm chí không biết được mấy chữ, chỉ dựa vào binh thư mà thống lĩnh vệ quân của Lâu Thương đâu ra đấy.

Về điều này, Lưu Khâm cũng vô cùng khâm phục.

Lưu Khâm không nhúng tay vào việc thống lĩnh vệ quân Lâu Thương. Bởi vì điểm suy nghĩ của gã đặt vào các đồng ruộng sắp được đưa vào sử dụng nhiều hơn.

Một mẫu ruộng mở cửa là đủ để công khai dưỡng sĩ.

Muốn ăn không sao?

Không thể nào... Lưu Khâm không thể vì mỹ danh Mạnh thường quân mà tự nhiên nuôi không một nghìn người ăn không chờ chết. Điều hấn cần là từ đám người này tìm được một nhóm người hầu cận đáng để hấn tín nhiệm, từ đó xây dựng một đội quân tinh nhuệ thật sự.

Đội nhân mã này mới có thể coi là nòng cốt của hấn.

Tuy nhiên, giờ này phút này, Lưu Khâm lại đang quanh quẩn ở cửa hậu viện quan sở.

Từ trong phòng ngủ thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét đau thấu tâm can, khiến trái tim hấn cũng run lấy bầy theo âm thanh đó.

- A Khâm, người chớ đi vòng vòng nữa!

Lữ Văn tỏ vẻ không biết làm thế nào, cười đau khổ nói:

- Người đi đi lại lại làm ta đau đầu quá.

Lưu Khâm mơ màng không nghe, hấn đứng trước cửa viện liên tục xoa tay. Tiếng kêu thê lương đó khiến hấn tan nát cõi lòng.

- A Khâm... A Khâm...

Lữ Tu ở trong phòng ra sức kêu gào tên của Lưu Khâm.

Bà đỡ chạy ra:

- Thương lệnh, ngài vào với phu nhân đi, nếu không phu nhân rất căng thẳng... ngài động viên bảo phu nhân chớ có hồi hộp nữa.

Lưu Khâm gật đầu lia lịa, không nói gì liền theo bà đỡ đi vào phòng ngủ.

Lữ phu nhân liền thở dài khe khẽ:

- Nhị a đầu đúng là tốt số, nhìn A Khâm yêu thương và quan tâm nó, ta cũng coi như yên lòng rồi.

Lữ Văn cũng gật đầu.

Nghĩ trước đây, khi đại a đầu Lữ Trĩ sinh nở, cái tên Lưu Quý đó chẳng thấy bóng dáng đâu.

Không nên so sánh người này với người khác. Hễ so sánh là chắc chắn xảy ra chuyện. Nhìn Lưu Khâm yêu thương Lữ Tu, Lữ Văn cảm thấy thương xót cho Lữ Trĩ. Nhưng còn có thể có cách nào nữa? Nghĩ lại trước đây, gã Lữ Trĩ cho Lưu Bang cũng là việc bất đắc dĩ.

Giờ hối hận cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Có thể có người sẽ hỏi:

- Vợ chồng Lữ Văn sao lại tới?

Con gái sắp sinh, mặc dù nói con gái xuất giá như bát nước đổ đi, nhưng dù sao cũng là một phần máu thịt cắt ra từ người mình. Lữ Văn cũng muốn nhân cơ hội này xích lại mối quan hệ với con rể, không vì điều gì khác, chỉ cần thấy sự náo nhiệt hiện giờ của Lâu Thương, thật khiến mọi người động lòng.

Người con rể thứ hai càng ngày càng phát đạt. Nghe nói ngay cả huyện trưởng hai huyện Đồng và Từ hiện thấy Lưu Khảm cũng không dám nhận toàn lễ của hắn. Trên đường, khi Lữ Văn đi qua huyện Đồng đã từng tạm tá túc lại, chủ quán trọ nghe nói ông là thân thích của Lâu Thương lệnh nên vô cùng nhiệt tình, khiến Lữ Văn rất bất ngờ. So sánh với tình hình khi ông ở Huyện Bái, đúng là một trời một vực.

- Phu nhân, hay là bà cũng vào giúp một tay.

Sau một hồi do dự, Lữ Văn khê nói:

- Đừng xảy ra chuyện gì chứ! Ta nhớ rất rõ, khi đại a đầu sinh không khó như vậy, đây đã sắp một canh giờ rồi, sao vẫn chưa sinh? Ta tức chết đi được, đúng là muốn làm ta sốt ruột chết đây.

Lữ Văn giậm chân giục giã. Ngay cả khi con dâu cả sinh cháu, ông cũng không lo lắng như thế này.

Lữ phu nhân đồng ý rồi bước vào trong viện.

- Lão Quán, người nói xem lần này A Khảm sẽ sinh con trai hay con gái?

Trong chốn quan trường, cả Chung Ly Muội và Quán Anh thấy Lưu Khảm đều phải tôn xưng một tiếng Thương lệnh. Có điều lúc riêng tư vẫn gọi tên của hắn.

Quán Anh đảo mí mắt:

- Lưu Khảm sẽ không sinh con!

- Ý ngươi là...

- Được rồi, được rồi, ta biết ngươi muốn hỏi gì? Đợi một lát sẽ biết... Còn tự xưng là bất động như núi, không có chút định tính gì cả.

- Ta không có định tính, ngươi thì có... Chân ngươi vung vẩy cái gì thế?

- Cưỡi ngựa, ngươi quản làm gì?

Hai người này ở cùng với nhau, chắc chắn sẽ cãi nhau.

Bên kia Tào Tham và Khoái Triệt đang đứng chờ, bọn họ cũng đã quen nên căn bản chẳng thèm quan tâm đến hai người đó.

Khổ Hành Giả nghiêm mặt nói:

- Theo ta suy đoán, sẽ là một bé gái.

- Phì, dựa vào cái gì mà bảo bé gái?

Quán Anh ngồi thẳng người, nghiêm nghị nói:

- Ta lại nghĩ là bé trai.

Chung Ly Muội đảo mắt:

- Hay là thế này, chúng ta đánh cược đi, hai trăm tiền, ta cược bé gái, ai đặt cược, ai đặt cược nào.

- Cầm thú!

Chưa đợi Chung Ly Muội nói hết, đám đông đồng loạt trợn mắt, Quán Anh và Khổ Hành Giả mắng té tát. Có điều mắng xong, Khổ Hành Giả liền lôi túi tiền từ trong ngực áo ra rồi vẽ một đường thẳng lên trên bàn đá:

- Một bên là gái, một bên là trai, ta đặc cược bé gái.

- Ta đặt bé trai!

Tào Tham và Chu Xương dở khóc dở cười.

Tuy nhiên ba người này cứ vòng quanh dây đợc cũng khiến bầu không khí dịu đi. Khoái Triệt cũng xông lên đặt cược, còn Trình Mặc nhìn cũng có vẻ muốn thử xem sao.

- Quyết rồi thì bỏ tay ra, quyết rồi bỏ tay ra mau!

Giọng của Chung Ly Muội mang theo một ma lực hấp dẫn khiến Tào Tham và Chu Xương cũng xiêu lòng.

Đúng lúc này, trong hậu viện vang lên tiếng khóc ròn của trẻ con, Lữ Văn đang đi đi lại lại ở cửa hậu viện vội vỗ mạnh vào đầu của Lữ Thích Chi, kích động nói:

- Sinh rồi, sinh rồi!

- Sinh rồi thì sinh chứ sao, đánh con làm gì?

Lữ Thích Chi buồn rười rượi, ôm đầu tỏ vẻ đau khổ.

- Trai hay gái?

Đám đông lao tới, thò đầu ra kêu lên đầy kích động. Hai trăm tiền đặt cược mặc dù không nhiều nhưng con muỗi có nhỏ thì cũng là thịt mỡ.

Rèm cửa được vén lên, Khám phu nhân cười hề hề ôm một đứa bé bước ra.

Vương Cơ đỡ lấy bà, nét mặt cũng tươi rói.

- Thăm thăm, bé trai hay gái?

Khám phu nhân hạnh phúc đáp:

- Là một bé trai, Lưu gia có hậu rồi!

- Hành Giả, đền tiền!

Phu nhân chưa dứt lời, Chung Ly Muội và Quán Anh đã túm lấy Khổ Hành Giả đang định trốn thoát. Khổ Hành Giả cao bẩy thước, người gầy yếu mà phải chịu sự giẫm đạp của hai tên như hổ như sói là Chung Ly Muội và Quán Anh, nên nhất thời cũng kêu gào thảm thiết.

Cùng lúc đó, Lữ Tu mệt mỏi nằm ở trên giường. Trên khuôn mặt tái nhợt có chút đỏ bừng, một tay nàng vẫn nắm chặt tay Lưu Khám, đôi mắt ánh lên niềm vui hạnh phúc.

- A Khám, là một bé trai!

Lưu Khám tay kia ôm lấy Lữ Tu, khẽ hôn lên trán nàng. Bà đỡ liền rời khỏi phòng để hai người bên nhau.

- Vậy huynh nghĩ xong chưa, đứa bé tên là gì?

Lưu Khám nghiêng đầu cười nói:

- Gọi tên gì không quan trọng, mấu chốt là nàng không sao... Mẹ đã nghĩ rồi, gọi con là Bình An.

- Không hay, không hay, Bình An, cái tên này không mạnh mẽ lắm. Cha nó là một hảo hán tài giỏi, nhất định phải nghĩ ra cái tên uy vũ.

Lữ Tu khẽ nũng nịu.

- Vậy gọi là Lưu Tần, được không?

Lưu Khám buột miệng nói, nói xong trong lòng không khỏi giật mình.

Sao lại gọi là Tần?

Không biết tình hình của Tần Mạn giờ ra sao. Đã hẹn lập xuân tới Thương Lâu, nay đã sắp vào thu rồi, sao vẫn không thấy bóng dáng?

Không đúng, không đúng, đang yên lành ta nghĩ đến người đó làm gì?

Không phải vì nàng ấy, chắc chắn không phải vì nàng ấy...

Lữ Tu dường như rất hài lòng, gật đầu nói:

- Tần khá hay, cha nó chính là lão Tần nhân, còn là quan của Đại Tần... ừ, gọi là Lưu Tần đi, muội thấy cũng hay.

Đúng rồi, nhất định là lý do này!

Lưu Khám cứ lặp đi lặp lại với bản thân mình, chắc chắn là vì nguyên nhân này. Nếu không, đang yên đang lành sao ta có thể nghĩ đến cái tên Tần này?

Ta là lão Tần nhân, ta là quan của Đại Tần... chắc chắn là nguyên nhân này rồi.

116. Chương 164: Hợp Tác (1)

Với Lưu Khám mà nói, ngày đầu tiên lập thu mừng được quý tử, rõ ràng là một khởi đầu thuận lợi.

Nhưng khi hắn ôm con trai, trong đầu lại hiện lên hai hình bóng... mờ mờ, lẫn lộn, nói không rõ.

Tần Mạn!

Người con gái phong hoa tuyết đại, có phong thái tiểu thư khuê các ấy một đi không trở lại.

Thế nhưng ấn tượng để lại cho Lưu Khám quả thực quá sâu sắc, không thể xóa mờ. Mặc dù về lý trí, hắn liên tục nhắc nhở bản thân, chớ có chìm vào đó, chớ có chìm vào đó. Nhưng không biết tại sao cuối cùng lại không thể quên được người này, thậm chí càng quên càng rõ nét.

Còn hình bóng kia, Lưu Khám không dám và cũng không muốn nghĩ.

Đối với hắn, người đó chỉ thuộc về Lưu Khám đã chết, chứ không thuộc về hắn. Cho dù hắn và nàng có quan hệ gì, nhưng đã mỗi người một ngã từ lâu. Nếu còn nghĩ đến nàng, chẳng phải không công bằng với Lữ Tu sao? Đúng rồi, như thế không công bằng với Lữ Tu. Lưu Khám ôm con ngồi trong phòng. Lữ Tu còn đang ở cũ, cơ thể vẫn rất yếu.

Nàng đang chìm trong giấc ngủ say.

Hắn nhắc bút lên, trầm ngâm giây lát rồi viết một bài thơ trên tấm vải trắng.

“Vô ngôn độc thượng tây lầu, nguyệt như câu.

Tịch tịch ngô đồng thâm viện tỏa thanh thu.

Tiền bất đoạn, lý hoàn loạn, thị ly sầu.

Biệt thị nhất bàn tư vị tại tâm đầu.”

Thở phò mạnh một cái, Lưu Khám lúc này ít nhiều cảm nhận được tình cảm của Lý Hậu Chủ trước kia khi sáng tác “Tương kiến hoan”.

Mặc dù không phải vì một việc đau khổ, nhưng chắc chắn hoàn cảnh này vẫn khá tương đồng.

Nghĩ một lúc, Lưu Khám đặt bút xuống, chuẩn bị thu tấm vải trắng lại thì đúng lúc này, cửa phòng có tiếng gõ nhẹ, giọng Lữ Thích Chi vang lên.

- Khám ca, khách khứa đều đến cả rồi. Thăm thăm mời huynh tới.

- Ta biết rồi!

Lưu Khám vội vã nhét tấm vải trắng vào trong ngực, sau đó đặt Lưu Tần xuống bên cạnh Lữ Tu, quay người đi ra khỏi phòng.

- Mời Vương Cơ tỷ tỷ đến chăm sóc nhị tỷ của người.

Lữ Thích Chi vâng một tiếng, vội vã rời đi. Lưu Khám ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, đột nhiên cảm xúc dâng trào: Thật đúng là con mẹ nó là ánh nguyệt như câu mà!

Lúc này, ánh trăng tàn đang treo trên lơ lửng trên bầu trời xanh.

Tốt xấu cũng là quan. Mặc dù không to nhưng cũng là quan phụ mẫu chính thống một phương.

Ừ, là quan phụ mẫu!

Lưu Khám thân là Thương lệnh của Lâu Thương, hai năm trước cũng coi như có chiến tích. Cho dù đối với bách tính Lâu Thương hiện giờ hay với dân di cư từ quận Tam Xuyên và Nghĩa Cừ đến thì hẳn giống như phụ mẫu. Hai năm nay, mọi người ăn no mặc ấm, hơn nữa nhà nhà đều có cửa ăn của để. Trong mắt lão bách tính, vị quan có thể giúp họ sống yên ổn chính là vị quan tốt, là quan phụ mẫu.

Ngẫm lại xem, Lưu Khám mua đất để dân di cư trồng trọt. Địa tô thu cũng không cao lắm. Lúc nông nhàn còn xây dựng thủy lợi, gia cố đê điều. Trước đây khi phong lao dịch, nhà nhà đều sầu não buồn đau. Thế nhưng hiện giờ, làm việc là kiếm được tiền, quanh năm suốt tháng, những ngày này không biết tốt đẹp hơn bao nhiêu so với trước đây, đặc biệt là đám dân di cư kia càng cảm ân đại đức với Lưu Khám... Suy cho cùng những ngày này thoải mái hơn nhiều so với khi ở quê nhà.

Giờ đây, Thương lệnh có quý tử, tất nhiên là việc đại hỉ.

Không chỉ các hương lão muốn đến chúc mừng, mà quan viên huyện Đồng và huyện Từ cũng nhận nhiệm sai người tới. Còn bách tính Lâu Thương càng tiến cử rất nhiều đại diện thường xuyên qua lại, có tới hàng trăm người.

Lưu Khám liền nghĩ:

- Trước đây khi lão tử thành thân, cộng lại cũng không được mười mấy vị khách, giờ thì hay thật, sinh con lại có nhiều người tới chúc mừng thế này.

Việc này thật sự nghĩ đến lại thấy buồn bực.

Tiệc rượu bắt đầu, mọi người thoải mái ăn uống no say. Không chỉ những vị khách tới chúc mừng, Lưu Khám muốn chung vui với dân nên còn sai người tổ chức tiệc rượu trong doanh trại. Đám binh lính đó đương nhiên không thể đến, nhờ mà uống nhiều gây chuyện gì đó sẽ không may mắn. Tuy nhiên lại không thể coi nhẹ, đành phải tổ chức trong doanh trại. Dù sao có Chung Ly Muội và Quán Anh canh giữ ở đó, nên bọn chúng chắc sẽ giữ chừng mực... Hừ, chuyện là hai tên này không được uống nhiều. Vì thế, Lưu Khám còn phái Khổ Hành Giả và Chu Xương tới giám sát bọn họ.

Tào Tham là người chủ trì buổi tiệc, y đứng ở cổng đón khách. Khi tiệc rượu đang diễn ra, bỗng thấy bụi bay mù mịt trên quan đạo, một đội nhân mã lao về phía phủ quan.

Chẳng lẽ là vận chuyển lương thảo? Tào Tham cảm thấy kỳ lạ, bởi vì gần đây đã có một chuyến lương thảo vừa tới Lâu Thương, Doanh Tráng đã nói trong tháng sẽ không vận chuyển lương thực nữa. Không phải đội bảo vệ quân nhu thì còn có thể là ai? Chẳng lẽ là vị quan sứ nào đó nhậm chức, vừa hay hôm nay đi qua đây.

Cũng không thể nào! Quan sứ đến đây, ắt phải có thông báo.

Tào Tham cũng không dám tự quyết, vội quay người chạy vào trong phủ, tới nói khẽ mấy câu vào tai Lưu Khám, Lưu Khám cũng nhú mày.

- Đi xem đi, chớ kinh động mọi người!

Lưu Khám vừa nói vừa đứng lên xin lỗi các vị khách xung quanh, sau đó theo Tào Tham đi ra ngoài phủ. Hắn đứng trên bậc thềm nhìn về quan đạo. Chỉ thấy đội nhân mã đó đã dừng lại. Một lát sau, mấy con ngựa lao ra từ trong đội ngũ, phi vùn vụt về phía phủ quan.

Hai người dẫn đầu rõ ràng là Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương. Phía sau bọn họ còn có một người nhưng bị Thẩm Thực Kỳ chắn mất tầm nhìn, không thấy rõ.

Hồi đầu năm, Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương tới Ba quận để khảo sát địa hình Giang Dương. Đi theo còn có Quán Tước và Trần Vũ. Đây cũng là ý của Khoái Triệt, Trần Vũ là đại tộc của Dương Vũ, Quán gia ở Tuy Dương mặc dù không bì được với Trần Vũ nhưng ít nhiều cũng có nền tảng. Nay, Lưu Khám làm quan ở Lâu Thương, tốt nhất không can thiệp quá sâu vào thương sự.

Hay nhất là phân phát lợi ích đi, không những có thể thu được một khoản tiền lớn mà còn nhận được sự giúp đỡ của nhiều người hơn. Lưu Khám cảm thấy rất có lý bèn bàn bạc với Thẩm Thực Kỳ, cuối cùng

quyết định giành ba mươi phần trăm lợi nhuận cho ba họ tộc Lữ, Trần, Quán cùng phân chia.

Đây cũng là một nguyên nhân nhỏ khiến Lữ Văn lần này không nể nang chạy tới Lâu Thương. Mặc dù mỗi họ chỉ có mười phần trăm lợi nhuận, nhưng cũng đủ để khiến mọi người động lòng. Lữ Văn đi theo con gái nên không cần quá bận tâm. Tuy nhiên Trần gia và Quán gia phải đích thân khảo sát. Đặc biệt là Quán gia, vốn là gia tộc nấu rượu nên rất tâm đắc với việc khảo sát xưởng rượu.

Về phần Tần gia cũng vô cùng tán thưởng đề nghị của Lưu Khâm là chuyển xưởng rượu tới Ba Thục. Theo Thẩm Thực Kỳ sai người truyền tin: bọn họ được chăm sóc chu đáo ở Ba quận, gia chủ của Tần gia, chính là bà quả phụ tên Thanh đó thậm chí còn đích thân tiếp kiến bọn họ sau khi trở về từ Hàm Dương. Mặc dù tổng cộng chỉ nói vài câu nhưng tác dụng rất rõ rệt.

Lẽ nào việc ở Ba quận đã được giải quyết?

Lưu Khâm đang nghĩ ngợi thì Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương đã dừng lại trước phủ quan.

- A Khâm, A Khâm...

Thẩm Thực Kỳ gọi to.

Không đợi hai người bọn họ nói, Lưu Khâm sải bước lên, ôm chặt từng người vừa xuống ngựa.

- Các người trở về đúng lúc quá, ta có con trai rồi, có biết không, ta có con trai rồi... Hôm nay vừa hay là tiệc mừng, các người nhất định phải uống vui vẻ với ta.

Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương ngẩn ra một lúc mới reo hò hưng phấn.

- A Khâm, chúc mừng, chúc mừng!

Tuy vậy, Thẩm Thực Kỳ lập tức nghiêm lại nét mặt, khẽ nói:

- A Khâm, ở đây còn có một người khách.

- Khách ư? Vậy cùng vào đi, chúng ta...

Lưu Khâm nói nửa chừng bỗng nhiên im bật. Ánh mắt đăm đăm nhìn vào người con gái đứng sau Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương.

Chính là Tần Mạn!

- Mạn, Mạn, Mạn tiểu thư?

Sắc mặt Tần Mạn có phần tái nhợt nhưng vẫn gắng nở nụ cười, bước lên chúc phúc:

- Chúc mừng Thương lệnh, chúc mừng Thương lệnh, mừng được quý tử. Xem ra, ta đến rất đúng lúc.

- A, điều này, điều này...

Lưu Khâm cứng họng, không biết nên nói thế nào.

Thật đúng với câu: Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến. Trước khi tiệc rượu bắt đầu, hắn còn nghĩ đến nàng, không ngờ nàng thật sự xuất hiện.

- Mạn tiểu thư, sao lại tới đây?

Tần Mạn cười gượng một tiếng:

- Sao, không chào đón ư?

- Đương nhiên, đương nhiên không phải... Mạn tiểu thư mau mời vào.

Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương kéo theo Tào Tham đã lúi vào trong sân từ lâu. Lúc này, việc này tốt nhất người ngoài nên tránh đi.

- Xưởng rượu của người đã định rồi.

Tần Mạn cúi đầu, khẽ nói:

- Hơn nữa, gia tổ đường như cũng rất hứng thú với điều kiện trao đổi mà người nêu ra. Người phái ta tới để bàn bạc với Thương lệnh việc hợp tác cụ thể, chỉ là không ngờ... có lẽ ta tới không đúng lúc, Thương lệnh chớ trách!

- Không trách, không trách!

Lưu Khám không biết nên nói thế nào mới được.

Hắn vội nghiêng người nhường đường, Tần Mạn bước lên bậc thềm, nhìn đình viện huyên náo liền hơi nhứ mày, dường như không quen lắm. Cũng khó trách, hôm nay trong sân đình là một mớ hỗn độn.

- Loạn quá, thực sự loạn quá...

Lưu Khám gãi đầu, nghĩ một lát:

- Chi bằng thế này, cô theo ta đi tới hậu viện đi. Chỉ có mẫu thân và huynh trưởng của ta, đa phần đều là phụ nữ, khá yên tĩnh.

Tần Mạn cúi thấp đầu, buông một câu:

- Cũng được!

Nàng theo sau Lưu Khám đi dọc hành lang, khi thấy sắp vào hậu viện, Tần Mạn đột nhiên hỏi một câu:

- Ta có thể thăm em bé trước không?

- A, đương nhiên được!

Lưu Khám hơi nghiêng người:

- Mạn tiểu thư mời qua bên này.

- Thương lệnh, không biết quý công tử tên là gì?

Lưu Khám dẫn đường phía trước, nghe thấy liền buột miệng đáp:

- Đã đặt tên rồi. Mẫu thân gọi nó là Bình An, có điều tên chính là Lưu Tần.

Bỗng nhiên hắn run run, như muốn che giấu điều gì đó:

- Là Tần trong chữ Đại Tần của chúng ta.

Tần Mạn nghe vậy hơi sững người, ánh mắt vốn đang xám xịt trong phút chốc ánh lên chút sinh khí.

Mẹ nó, Tần trong chữ Đại Tần và Tần trong chữ Tần gia chẳng phải cùng một chữ Tần sao!

Ta giải thích ngớ ngẩn quá!

Lưu Khám lúc này hận không thể tự vả vào mồm mình.

117. Chương 165: Hợp Tác (2)

Lúc này Lữ Tu Tu đã tỉnh, đang chơi đùa với tiểu Bình An ở trong phòng.

Khi Lưu Khám dẫn Tần Mạn bước vào, đầu tiên Lữ Tu sững người, nhìn Tần Mạn căng thẳng rồi lập tức thể hiện thái độ thù địch.

Phụ nữ đôi khi mãi cảm hơn đàn ông rất nhiều.

Lưu Khám bước tới khẽ nói vào tai nàng:

- À, Mạn tiểu thư đến nói chuyện hợp tác với chúng ta, hôm nay cùng Kỳ ca tới. Nghe nói chúng ta có em bé nên muốn tới thăm.

Trong lời của Lưu Khám cố ý nhấn mạnh hai từ chúng ta.

Quả nhiên, Lữ Tu Tu nghe xong thái độ đã dịu đi nhiều, cười tươi khoát tay:

- Mạn tiểu thư, xin lượng thứ cho cơ thể bất tiện, mời ngồi, mời ngồi... Vương Cơ tỷ tỷ, ở đây không phiền tỷ nữa, tỷ cũng dẫn Tín đi ăn chút gì lót dạ đi.

Vương Cơ hơi lo lắng nhìn hai người phụ nữ và một người đàn ông trong phòng, trong lòng thở dài.

Tìm người đàn ông, không nên tìm người quá xuất sắc, nếu không thật sự phiền phức. Thực ra người ngốc nghếch như Cự là an toàn nhất... Phì, sao ta lại nhớ tới gã chứ? Tên gốc đó, cả ngày chỉ biết gây sự với Tín.

Tâm tư của phụ nữ đúng là thay đổi khôn lường. Loáng cái không hiểu có thể biến ra bao nhiêu sự việc.

Đợi Vương Cơ đi ra, Lưu Khâm ngồi giữa Tần Mạn và Lữ Tu Tu, chân tay có phần luống cuống.

Tần Mạn cướp lời trước:

- A Tu, có thể để ta nhìn tiểu Bình An không?

Lữ Tu Tu gật đầu, đưa tiểu Bình An vào lòng Tần Mạn, thấy bộ dạng Tần Mạn ôm đứa bé lóng ngóng mà buồn cười. Cũng khó trách, Tần Mạn dù sao vẫn là thiếu nữ, giống như là tiểu công chúa ở Ba Thục, chưa hề trải qua việc này. Có điều nàng rất thông minh, thỉnh giáo Lữ Tu bí quyết ôm trẻ con thế nào.

Hai người nói chuyện qua lại, gạt Lưu Khâm sang một bên. Một người lần đầu làm mẹ, một người là tiểu thư khuê các đến tuổi gả chồng nhưng nói chuyện rất sôi nổi.

Lưu Khâm đứng cạnh nhìn, thật không biết nên nói gì.

Là Tần Mạn cố tình hay là A Tu có dụng ý nào khác? Dù sao nhìn vẻ ngoài của hai người vô cùng thân thiết.

Lúc này, Vương Cơ quay về phòng;

- A Khâm huynh đệ, Thấm thắm nói Mạn tiểu thư từ xa đến, thế nào cũng phải uống cốc rượu mới được. Còn nữa, những vị khách của đệ ở tiền viện sắp làm loạn rồi. Thấm thắm nói bảo đệ tới chăm sóc họ một lát. Dù sao là chủ nhân, không được thất lễ.

Lưu Khâm đang thấy khó chịu, nghe vậy vội vàng đứng lên.

- Mạn tiểu thư. Mời!

Mạn tiểu thư có vẻ không nỡ trả tiểu Bình An lại cho Lữ Tu:

- À, muội muội, lần này ta đến còn mang theo chút đặc sản của Ba quận, lát nữa sẽ sai người mang đến, rất bổ dưỡng cho cơ thể. Ta đi gặp Thấm thắm trước, mai lại tới thăm muội và tiểu Bình An, được không?

Lữ Tu mỉm cười gật đầu đồng ý, Tần Mạn lúc này mới theo Lưu Khâm cùng đi ra khỏi phòng.

Đứng ở cửa, Lưu Khâm giơ tay day day huyệt thái dương, rồi nói với Tần Mạn:

- Mạn tiểu thư, ta đi trước chào hỏi, không đi cùng cô nữa.

- Thương lệnh xin tự nhiên!

Lưu Khâm vừa nói vừa sải bước đi.

Tần Mạn đứng ở cửa phòng, đợi Vương Cơ ra dẫn đường. Nhìn xung quanh, nàng phát hiện ra ở cửa có một tấm vải trắng viết chữ, liền tò mò bước tới nhặt lên, mở ra xem, nàng sững sờ. Trên đó viết bài thơ "Tương kiến hoan". Ban nãy khi Lưu Khâm bước ra, vô tình làm rơi tấm vải trắng xuống đất. Hắn đang buồn cái gì? Phiền muộn điều gì?

"Tiền bất đoạn, lý hoàn loạn, biệt thị nhất bàn tư vị tại tâm đầu."

Thật thê lương và đau khổ

Lẽ nào...

Khuôn mặt Tần Mạn bỗng đỏ bừng, thấy Vương Cơ bước ra, nàng vội nhét tấm vải vào ngực, cố gắng trấn tĩnh nở nụ cười với Vương Cơ. Nhưng trái tim nàng lại đập thình thịch muốn nhảy ra ngoài.

Lưu Khám chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, vô cùng khó chịu. Đến cuối buổi tối hôm qua, cả đám người đều uống nhiều, hẳn thậm chí còn không nhớ đã về phòng như thế nào. Khi mở mắt ra đã thấy khuôn mặt ân cần săn sóc của Lữ Tu.

- A Khám, cuối cùng huynh đã tỉnh rồi... Tối qua sao uống nhiều rượu thế?

Lưu Khám gượng cười đáp:

- Không phải ta muốn uống, là đám Kỳ ca không chịu buông tha ta. Mấy huynh đệ năm ấy, giờ cũng chỉ có ta có con. Bọn họ rất vui! Ha ha, ta cũng vui... Nhưng niềm vui này suýt nữa chịu không nổi.

Sự việc về sau ta cũng không nhớ rõ. Ấy, thật vất vả uội... Đúng rồi, tiểu Bình An đâu? Sao không thấy nó?

Lữ Tu vỗ vào người Lưu Khám, khẽ cười nói:

- Toàn thân huynh toàn mùi rượu, mẫu thân không muốn để tiểu Bình An bị nhiễm nên đã ôm đi rồi.

Vương Cơ tỷ tỷ đã đun xong canh giải rượu, huynh uống một chút đi đã, đừng làm lỡ chính sự.

Lưu Khám ngẩn ra:

- Chính sự gì?

- Huynh quên rồi sao?

Lữ Tu dở khóc dở cười nói:

- Mạn tiểu thư đêm qua lúc cáo từ đã hẹn hôm nay sẽ đến tìm huynh bàn chuyện hợp tác. Khi đó huynh uống say bí tỉ nên hẹn gặp mặt vào giữa trưa. Giờ chính ngọ rồi, Mạn tiểu thư còn đang chờ huynh kìa.

- A!

Lưu Khám nghe vậy đập vào đầu, nói với vẻ có phần chán nản:

- Uống rượu hỏng việc, uống rượu hỏng việc!

Vừa nói hẳn vừa trèo xuống giường. Bên cạnh, Lữ Tu đã chuẩn bị sẵn đồ rửa mặt súc miệng. Đến thời đại này, mặc dù không có đồ dùng kiện toàn như hậu thế, nhưng cũng có một vài thói quen vệ sinh tương tự. Ví dụ như hàng ngày thức dậy, Lưu Khám sẽ súc miệng bằng nước muối.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Lưu Khám thay y phục rồi vội vã đến tiền sảnh.

Tần Mạn dẫn theo hai gia thần tới đã đợi khá lâu, đang nói chuyện phiếm câu được câu chăng với Thẩm Thực Kỳ. Thấy Lưu Khám bước vào, nàng cũng đứng lên.

- Xin lỗi, xin lỗi, đêm qua tham uống nhiều rượu nên mệt, khiến tiểu thư phải đợi lâu. Mong được thứ tội... À, Mạn tiểu thư đêm qua hẳn là không được nghỉ ngơi phải không?

Quầng mắt Tần Mạn đen thâm, rõ ràng là không được nghỉ ngơi tốt.

- Ồ, không hề gì, chỉ là trong lán trại hơi ẩm nóng nên không ngủ ngon giấc.

- Đã thế, Mạn tiểu thư cứ ở chỗ ta. Hậu viện còn rất nhiều chỗ trống, hơn nữa hầu hết là phòng mới xây, chưa ai vào ngủ lần nào.

Phụ nữ không ngủ ngon giấc sẽ không có lợi cho cơ thể. Ha ha, đợi tới tầm này năm sau, diện trang của ta sửa chữa xong, nếu Mạn tiểu thư đến thì không cần bảo mọi người tạm thời dựng trại nữa rồi.

- Thương lệnh mong ta đến sao?

Tinh thần của Tần Mạn phấn chấn hẳn lên, đôi mắt to quầng rử kia ánh lên niềm vui sướng.

Lưu Khám ngẩn người, buột miệng nói:

- Tất nhiên là hoan nghênh!

Thẩm Thực Kỳ đứng bên cạnh ho lên một tiếng:

- A Khám, người đã đến rồi thì chúng ta trở lại vấn đề, trước tiên bàn chuyện chính sự đi.

Vừa nói đến chính sự, Tần Mạn lập tức đổi thái độ.

- Thương lệnh, gia tổ khá hứng thú với điều kiện mà người nêu ra. Hơn nữa tháng trước bà phụng chiếu tới Hàm Dương, cũng thỉnh thoảng nghe nói một vài chuyện của người, vì thế rất có cảm tình. Lần này phải ta đến là để bàn bạc chuyện này. Xưởng muối ở Đông Môn Khiết sẽ mở vào mùa xuân năm tới. Nếu Thương lệnh muốn hợp tác với Tần gia chúng ta, không phải là không thể. Chỉ có điều, gia tổ có một điều kiện.

Lưu Khám bình tĩnh cười:

- Xin Mạn tiểu thư cứ nói rõ.

- Năm mươi phần trăm sản nghiệp của xưởng rượu ở Giang Dương của người thuộc về chúng ta!

- Cái gì?

Thẩm Thực Kỳ buột miệng kêu lên kinh ngạc, lắc đầu lia lịa:

- Mạn tiểu thư, năm mươi phần trăm sản nghiệp thì nhiều quá.

Mặc dù sớm đã chuẩn bị phải cắt đi một miếng thịt, nhưng nghe xong Lưu Khám cũng không khỏi lạnh toát. Hay thật, một câu nói là muốn lấy đi một nửa sản nghiệp của ta sao?

- Để trao đổi, gia tổ có thể giao hai mươi phần trăm sản nghiệp của xưởng muối Đông Môn Khiết cho Thương lệnh.

Thẩm Kỳ Thực lắc đầu nói:

- Điều này không thể, ba mươi phần trăm, nhiều nhất bọn ta nhượng lại ba mươi phần trăm sản nghiệp.

Lưu Khám im lặng không nói, hẳn đang tính toán lợi hại trong đó.

Lịch sử tương lai sẽ phát triển thế nào? Lưu Bang dựa vào vùng đất quý Hán Trung để thừa thế xông lên, trong lúc cuộc chiến Sở Hán khốc liệt nhất, chiến hỏa cũng chưa thể lan tới Ba Thục. Nguyên nhân trong đó rất đơn giản, là vì Ba Thục có núi sông hiểm trở, dễ thủ khó công. Nếu như... chỉ là nếu như tương lai đại loạn nổi dậy, có sự ủng hộ của Tần gia, ta sẽ có thể giành được Hán Trung dễ dàng, hơn nữa còn nhanh chóng ổn định.

Tuy nhiên, tại sao Tần Thanh lại nhắm tới ta? Chỉ ít hiện giờ, ta chỉ là một Thương lệnh nhỏ, còn lâu mới bì được với đám quyền quý Hàm Dương cầu xin bà hợp tác. Bà ta lại chọn mình là vì nhận thấy điều gì? Vì một câu nói hùng hồn của ta trước kia sao? Trong chuyện này có uẩn khúc.

- Thương lệnh, Thương lệnh!

Tần Mạn thấy Lưu Hãm mãi không nói gì, liền gọi hãm.

Lưu Khám lấy lại tinh thần, mỉm cười nói:

- Xưởng rượu Giang Dương, ta có thể dâng năm mươi phần trăm sản nghiệp, nhưng không biết Thanh lão bà ngoài trao đổi hai mươi phần trăm xưởng muối ra, còn có điều kiện gì nữa không?

- A Khám, người điên rồi ư?

Thẩm Thực Kỳ kích động nói:

- Không được, ta tuyệt đối không thể đồng ý.

- Kỳ ca, chớ kích động, nghe Mạn tiểu thư nói tiếp đã.

Tần Mạn nở nụ cười:

- Thương lệnh quả nhiên thông minh, ta quả thật chưa nói hết. Gia tổ nói, năm mươi phần trăm sản nghiệp xưởng rượu của người không phải là lấy không. Trước tiên, lấy địa chỉ Kỳ ca đã chọn làm trung tâm, trong phạm vi năm trăm dặm, gia tổ sẽ đầu tư và sửa chữa xây dựng thành thị trấn rượu Ba Trung.

Thẩm Thực Kỳ hít một hơi.

- Ngoài ra, gia tổ muốn trình báo lên Hàm Dương, nâng cấp Giang Dương từ thành lên huyện. Nói cách khác, đưa thành Giang Dương trở thành huyện Giang Dương, chức huyện úy có thể do Thương lệnh chỉ huy.

Thứ ba, gia tổ quyết định xây thành muối ở Đông Môn Khuyết có quy mô tương tự như Lâu Thương. Có thể do Thương lệnh điều khiển nhân lực, phụ trách quản lý các công việc liên quan của thành muối.

Còn nữa, gia tổ nghe nói Thương lệnh từng hiến quân lương bài thuốc bí truyền, có thể bảo quản hai mươi ngày không thối. Bà rất có hứng thú, hơn nữa đã nói rõ với bề hạ và nhận được quyền sản xuất quân lương. Nếu Thương lệnh muốn, gia tổ có thể chia sẻ việc này với ngài.

Lần này, không chỉ Thẩm Thực Kỳ hít một hơi mà Lưu Khâm cũng như đang mơ!

Sức mạnh của quả phụ này có vẻ cũng lớn quá nhỉ. Rốt cuộc bà ta có quan hệ gì với Thủy hoàng đế mà Hoàng đế lại đồng ý việc như thế này?

118. Chương 166: Đại Tàn Nghiêng Ngả

- Còn điều kiện khác nữa không?

Không khí tĩnh lặng kéo dài một lúc trong phòng, cuối cùng Thẩm Thực Kỳ bèn mở miệng hỏi.

Câu hỏi này không chỉ khiến Tần Mạn và đám gia thần nhìn y với ánh mắt coi thường, mà ngay cả Lưu Khâm cũng khinh bỉ nhìn y.

Còn muốn điều kiện gì nữa!

Từ xướng rượu rách nhà mình đổi lấy nhiều thứ hậu hĩnh như thế, người còn có tư cách để đàm luận điều kiện sao.

Người muốn xây xướng rượu, người ta xây cả thị trấn. Người muốn tham gia đụn biển, người ta mở thành muối. Cái gì gọi là tài khí to lớn? Thế nào gọi là thế lực uy phong? Nếu giờ người vẫn không hiểu, vậy chỉ bằng đập đầu chết cho xong... Huống hồ, còn có sản xuất quân lương.

Đó là khái niệm gì? Khắp thiên hạ có bao nhiêu quân Tần, nếu thu hết công việc sản xuất quân lương lại, dù chỉ có mười phần trăm lợi nhuận cũng có thể xây được mười đến trăm Lâu Thương. Nếu nói Lưu Khâm không động lòng là nói bậy, nhưng càng như vậy, hắn càng lo lắng.

- Mạn tiểu thư, vậy ta có thể làm gì?

Tần Mạn không nói, chỉ xua tay ý bảo đám gia thần lui ra ngoài.

Lưu Khâm cũng là người thông minh:

- Kỳ ca, người ra ngoài một lát, ta và Mạn tiểu thư muốn nói một số chuyện quan trọng.

- Chuyện quan trọng..., chuyện quan trọng...

Thẩm Thực Kỳ có phần hồn bay phách lạc đi ra ngoài, đầu óc vờn vờ suy nghĩ, chuyện quan trọng đó rốt cuộc là chuyện gì? Giờ còn có việc gì quan trọng hơn hợp tác? Nếu thật sự như Tần Mạn nói, thì Lưu Khâm... Không, tất cả mọi người bên cạnh Lưu Khâm đều sắp phát tài rồi.

- Thương lệnh, gia tổ chỉ muốn ta hỏi người một câu.

- Xin hỏi là câu gì?

Tần Mạn có vẻ rất phân vân, trầm ngâm một lát mới khẽ nói:

- Nếu Đại Tàn nghiêng ngả, Thương lệnh sẽ lựa chọn thế nào?

Lưu Khâm giật bắn người, trợn tròn mắt nhìn Tần Mạn, mãi không nói nên lời. Câu nói này tuyệt đối không phải là việc Tần Mạn có thể hỏi, chắc chắn là từ mồm của Tần Thanh. Tuy nhiên bà ta hỏi câu này là có ý gì?

Lưu Khâm nuốt nước bọt trong miệng.

- Câu nói này của Thanh lão giải thích thế nào?
- Gia tổ bảo, chỉ cần nói ra câu này, Thương lệnh đương nhiên sẽ hiểu.
- Ta...

Lưu Khám chỉ nói một chữ rồi im bặt.

Câu trả lời này rất quan trọng, thậm chí quan trọng đến nỗi có thể mất mạng.

Hắn do dự hồi lâu. Một lát sau cắn răng nói:

- Nếu Đại Tồn nghiêng ngả, ta sẽ đập đổ rồi xây lại là được.

Nói xong câu này, tim của Lưu Khám đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tồn Mạn không nói gì, chỉ im lặng nhìn Lưu Khám. Lâu sau, cuối cùng nàng mới lên tiếng:

- Thương lệnh, thật ra ta không hiểu ngươi và bà nội ta nhìn thấy gì. Tuy nhiên bà nội nói, nếu câu trả lời của ngươi giống bà, vẫn mong ngươi nhớ kỹ lời hứa đó.

Nói xong, Tồn Mạn lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài phòng.

Khi bước tới cửa, nàng dừng chân:

- Thương lệnh, vẫn mong ngươi chuẩn bị sẵn, đầu xuân sang năm sẽ xây thành ở Đông Hải.
- Mạn tiểu thư, nàng...
- Câu trả lời của Thương lệnh ta đã biết, nhiệm vụ của chuyến đi này đã hoàn thành. Còn phải lập tức quay về Ba quận, hồi bẩm gia tổ... Nếu tất cả thuận lợi, năm tới trước khi thành muối động thổ, hy vọng Thương lệnh có thể tới Ba quận một chuyến. Ý của gia tổ là muốn bàn bạc trực tiếp với Thương lệnh.
- Nói xong, Tồn Mạn rời đi.

Lưu Khám ngồi trong đại sảnh, cũng không đứng lên tiễn. Chuyện xảy ra hôm nay đã vượt ra khỏi phạm vi dự liệu của hắn. Lão Thanh này là người thế nào? Bà ta rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lẽ nào bà ta nhìn ra tương lai của Đại Tồn? Nếu như thế, sao bà ta không vào bẩm với Thủy hoàng đế. Nhìn từ mối quan hệ để bà có thể lấy được mỗi sản xuất quân lương từ tay Thủy hoàng đế thì Thủy hoàng đế chắc chắn sẽ nghe theo đề nghị của bà ta. Hơn nữa, Thủy hoàng đế khá coi trọng bà, nhưng tại sao quả phụ này lại không nói? Rốt cuộc bà ta đang có suy tính gì?

Lưu Khám chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, muốn suy nghĩ thật kỹ nhưng lại không thể bình tĩnh.

Lúc này, Thẩm Thực Kỳ bước vào, thấy bộ dạng Lưu Khám như vậy bèn ngừng vực hỏi:

- Đàm phán không thành ư? Sao Mạn tiểu thư lại đi?

Lưu Khám lúc này mới bừng tỉnh:

- Bàn bạc vô cùng thuận lợi, chỉ là... Chỉ là thuận lợi quá thôi!

Bản thân Tồn Mạn cũng không rõ, tại sao khi nghe thấy câu trả lời của Lưu Khám, trong lòng bỗng nhiên trở nên rối loạn.

Sau khi vội vã rời khỏi Lâu Thương, nàng lập tức dẫn theo đoàn hộ tống khởi hành quay về, nhưng trong lòng lại đặc biệt phức tạp và mâu thuẫn.

Trước khi đi, bà nội bảo nàng chuyển câu hỏi này cho Lưu Khám.

Khi ấy nàng lại không để ý lắm, theo nàng có lẽ bà nội muốn thăm dò Lưu Khám, xem hắn có trung thành với Đại Tồn hay không.

Thực ra, việc này có gì mà phải thăm dò chứ? Tồn Mạn không cho là như vậy. Lưu Khám là lão Tồn nhân, hơn nữa còn là quan của Đại Tồn. Hắn không trung thành với Đại Tồn, lẽ nào lại trung thành với kẻ khác?

Thế nhưng sau khi nhận được câu trả lời của Lưu Khám, tâm trạng nàng lại thấy rất phức tạp.

Bà nội bảo nàng chuyển câu này, có lẽ không chỉ là để thăm dò. Còn câu trả lời của Lưu Khảm dường như cũng đã nói rõ, hẳn và bà nội đều nhìn ra thứ gì đó. Thế nhưng hiện giờ Đại Tần lại đang ở giai đoạn đỉnh cao hưng thịnh. Bộ hạ đang ở độ tuổi thích hợp, sao lại nói Đại Tần nghiêng ngả được?

Lần này bà nội sau khi quay về từ Hàm Dương đã trở nên kỳ lạ hơn.

Về lý mà nói, bà không cần tiếp kiến đám Thẩm Thực Kỳ, nhưng bà lại bỗng nhiên gián tiếp gặp bọn họ. Khi đó không cảm thấy kỳ lạ, nhưng giờ Tần Mạn như đã nhận ra được điều gì. Hôm đó khi bà nội gặp bọn Thẩm Thực Kỳ, không nói gì nhiều, mà rất thân thiết hỏi han bọn họ về quá trình Lưu Khảm làm giàu và những chuyện gặp phải.

Cuộc nói chuyện ngày hôm đó, nàng cũng có mặt. Bà nội từ đầu đến cuối tổng cộng chỉ nói ba câu.

- Rất tốt!

- Được lắm!

- Giới...

Ngoài ra, bà không biểu hiện gì khác nữa. Sau đó không lâu, bà bảo mình cùng theo Thẩm Thực Kỳ và Tần Vô Thương đến Lôu Thương. Thậm chí, bà còn đưa ra điều kiện hậu hĩnh, khiến Tần Mạn có phần không thể lý giải.

Trong lòng nàng đương nhiên tán thành như vậy. Tuy nhiên xét về lý hoặc nhìn từ góc độ của một người buôn bán, vụ làm ăn này không có lời. Tứ Thủy Hoa Điều mặc dù thanh danh vang dội, rượu Vạn Tuế dù lừng lẫy đại danh, nhưng lợi nhuận ở đó sao bì được với xương muối của Tần gia?

Hơn nữa, bà luôn không tán thành việc tham dự quá nhiều vào chính sự của Tần quốc. Thế nhưng lần này bà lại chủ động nhận việc sản xuất quân lương, dường như có gì đó không giống với phong cách làm việc của bà trước đây.

Đêm đó, Tần Mạn lệnh cho đội hộ tống cắm trại bên bờ sông Hoài. Nàng ngồi trong lều trại suy nghĩ mông lung... Trên thư án là hai đồ vật. Một là tấm vải trắng viết bài thơ “Tương kiến hoan”, thứ kia là túi gấm màu đỏ đựng hạt tương tư mà Lưu Khảm tặng cho nàng. Tần Mạn khẽ vỗ trán, cắn nhẹ vào môi.

Bà nội, bà nói A Khảm có quý nhân phù trợ!

Nhưng quý nhân phù trợ này rốt cuộc giải thích ra sao đây?

119. Chương 167: Nguyên Hanh Lợi Trinh

Lập thu, mưa bao phủ trắng xóa khắp Vu Sơn.

Qua chuyến đi gấp rút hơn một tháng, cuối cùng Tần Mạn đã tới Vu huyện. Nhưng hay tin tổ mẫu đã đến tỉnh tu ở biệt viện Vu Sơn nên nàng vội vã tới đó.

- Bà nội, thế nào là có tướng quý nhân?

Khi gặp tổ mẫu, câu đầu tiên của Tần Mạn không phải là vấn an mà đi thẳng vào vấn đề luôn.

Tần Thanh đã qua lục tuần. Mặc dù tóc bạc sớm nhưng vẫn nhìn ra được nét phong nhã tài hoa tuyệt đại thời trẻ. Bà đang pha trà trong phòng, dường như không nhận ra Tần Mạn đến, thậm chí có vẻ còn không nghe thấy lời của nàng, chỉ chăm chú nhìn nước đang sôi sùng sục, lát sau bà ột nhúm trà thơm vào, trong chốc lát, hương trà thơm ngào ngạt bao phủ cả căn phòng.

Tiếp đó bà rót đầy trà vào hai chén.

Lúc này, Tần Thanh mới ngẩng đầu lên, ra hiệu cho Tần Mạn ngồi xuống.

- Mạn, con cho rằng thế nào mới là quý nhân?

Tần Mạn nghĩ một lát, bỗng nhiên nhận ra định nghĩa của hai từ quý nhân này hình như thật khó xác định.

- Gia tài nghìn vạn, mười vạn khoảnh ruộng tốt, nô bộc đầy nhà, có thể gọi là quý nhân không?

Tần Thanh lắc đầu:

- Đó chỉ là người giàu, chứ không phải quý nhân... Cho dù có tài sản nghìn vạn, mười vạn khoảnh ruộng tốt với nô bộc đầy nhà nhưng người bốc mùi thối, như ta chẳng hạn, có thể hưởng thụ an nhàn, cơm áo không lo, nhưng nếu nói là quý nhân thì thật sự không xứng.

- Vậy mấy đời công hầu, quyền khuynh triều đình, nắm giữ binh mã trong thiên hạ, có phải là quý nhân không?

Tần Thanh lại lắc đầu:

- Đó chỉ là người có quyền lực, hoặc một khi nắm được quyền hành sẽ tùy tiện làm xằng, thế nhưng không liên quan gì đến chữ quý này.

Tần Mạn do dự mãi, khẽ nói:

- Như Bệ hạ Hàm Dương, có xứng với chữ Quý không?

Những lời này Tần Mạn cũng không muốn nói ra miệng, nhưng đến bước này, nàng cũng biết phải làm rõ ý đồ thật sự của tổ mẫu.

Tần Thanh lần này không đáp lại.

Bà uống một ngụm trà rồi từ tốn hỏi:

- Mạn, con đã đọc “Dịch” chưa?

- À, con đã đọc rồi nhưng không hiểu rõ lắm.

Tần Thanh cười nói:

- Con sao hiểu được. Ta từ năm hai mươi tuổi học “Dịch” đến nay hơn bốn mươi lần, nhưng vẫn không xứng với hai chữ hiểu rõ. Chỉ dám nói là khá tâm đắc mà thôi. Con giờ mới có mười chín, sao có thể hiểu rõ được chứ? Đến giờ căn bản chưa nhìn thấy lối đi.

Nói xong, bà đặt tách trà bằng ngọc trắng xuống, lôi một cuốn “Dịch” ở bên cạnh ra.

“Dịch thủ quái vi cần. Cần giả, thiên dã.” Con xem cùng quẻ này chồng lên nhau. Dụ long chính là cương dương. Vì thế ‘Tượng’ viết: thiên hành kiện, quân tử không ngừng vươn lên. ‘Từ’ cũng viết: nguyên hanh lợi trinh. Nguyên là căn bản, hanh là biến báo; Lợi là thủ đoạn, trinh là kiên trì. Quân tử duy chỉ có bốn phẩm chất này mới có thể phát triển, tiền đồ vô hạn. Vì thế, > viết: Đại tai cần nguyên. Vạn vật tứ thủy, nãi thống thiên. Văn hành vũ thi. Phẩm vật lưu hành, đại minh chung thủy, lục vị thời thành. Thời thành dĩ lục long dĩ ngự thiên. Cần đạo biến hóa, các chính tính mệnh, bảo hợp thái hòa, nãi lợi trinh. Thủ xuất thứ vật, vạn quốc hàm ninh. Chỉ có điều này mới là Quý.”

<>

<>

Tần Thanh thao thao bất tuyệt nói, khiến cho Tần Mạn thấy đầu óc hỗn độn.

<>

- Bà, con không hiểu!

<>

- Con cứ nhớ kỹ, một ngày nào đó tự nhiên sẽ hiểu ra.

<>

Tần Thanh nói:

<>

- Vạn vật đều có thịnh suy, nhân thế cũng như vậy. Hai mươi năm trước, khi lần đầu ta gặp bệ hạ, đúng lúc có biến, bệ hạ trong ngoài đều khốn đốn, tâm trạng bất an. Vì thế ta được bệ hạ ưu ái, mới cho phép Tần

gia ta hùng bá Tây Nam. Thế nhưng, mọi việc cuối cùng đều có thay đổi. Khi đó bộ hạ sung sức, nhưng nay lại bảo thủ, hơn nữa tính tình đa nghi. Lần này sở dĩ ta muốn nhận sản xuất quân lương ở Hàm Dương, trên thực tế cũng là để loại bỏ mối hoài nghi của bộ hạ.

<>

Tần Mạn không khỏi kinh ngạc:

<>

- Bà, bộ hạ nghi ngờ bà sao?

<>

- Hôm nay không nghi ngờ, khó đảm bảo ngày khác không hoài nghi.

<>

Tần Thanh mỉm cười:

<>

- Năm xưa Vương Tiễn cầm binh khuynh quốc, cũng không yêu cầu Điền Vấn gì mà?

<>

Bộ hạ lúc đầu khi thống nhất đều có tấm lòng thiên hạ rộng mở. Nhưng tên Lô Tử Cao đó tự xưng là môn đồ của thần tiên, nhìn bề ngoài một lòng cống hiến cho bộ hạ, nhưng thực chất lại giấu diếm dã tâm. Ta từng nhắc nhở riêng bộ hạ, nhưng bộ hạ lại...Mạn, con hãy nói cho ta biết, thiên hạ này người mà bộ hạ tin tưởng nhất là ai không?

<>

Tần Mạn nhíu mày:

<>

- Phù Tô ca ca đối nhân xử thế rất thật thà chất phác, bộ hạ đương nhiên tin tưởng huynh ấy.

<>

- Sai rồi!

<>

- Vậy thì hai vị thúc thúc nhà Mông gia?

<>

- Cũng không đúng!

<>

- Là bà nội!

<>

Tần Thanh bật cười ha hả:

<>

- Nếu bộ hạ tin ta, tội gì ta phải nhận việc quân lương? Chuốc thêm mùi xú uế về mình chứ?

<>

- Thế bộ hạ tin ai?

<>

Tần Thanh không trả lời mà đứng dậy kéo tay Tần Mạn đi ra ngoài, men theo con đường núi ngoằn ngoèo, một lát sau đã đi tới ven núi. Đứng đây có thể nghe thấy tiếng ầm vang của nước sông đập vào vách núi.

<>

- Con hãy đi tới viên đá thi gan kia đi.

<>

Đá thi gan là chỗ nhô ra từ vách núi ở sườn núi Vu Sơn, chỉ đứng được một người. Sườn núi này như cây cầu gãy treo trên đại giang. Khi đứng trên viên đá thi gan, tai nghe tiếng nước sông gầm rú, nhận thấy đá dưới chân rung rung, như bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống nước.

<>

Gương mặt Tần Mạn lập tức tái nhợt.

<>

Nàng chậm rãi lùi lại:

<>

- Bà, con đã hiểu rồi!

<>

- Bệ hạ cũng giống như con đứng trên viên đá thi gan vậy, trơ trọi không có chỗ dựa, duy chỉ có thể gửi gắm vào thần tiên. Người không tin ai cả, chỉ tin bản thân mình. Vì thế mới muốn cầu xin thần tiên. Tâm trạng này cả đời khó thay đổi được... Sở dĩ Từ Thị làm trái lại cũng là do suy nghĩ này.

<>

Nếu sau khi thống nhất sáu nước, bệ hạ có thể chậm một chút, tiến chậm dù mất thời gian nhưng sau hai mươi, ba mươi năm, cơ nghiệp của Đại Tần sẽ vững chắc, bọn đạo chích sáu nước cũng phải ngừng công kích. Thế nhưng trong lòng bệ hạ lại không yên, sử dụng một loạt thủ đoạn với mục đích dù là tốt. Con xem, chúng ta đi chậm, dù đi rất chậm nhưng lại vững vàng, sẽ không ngã xuống đất. Nhưng nếu con chạy, tốc độ mặc dù rất nhanh nhưng dễ không để ý là sẽ ngã... Thậm chí rơi xuống nước. Đại Tần giống như đi trên con đường núi này, càng phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa. Tuy nhiên bệ hạ lại không chờ đợi được, người muốn chạy. Mà nếu chạy thì sẽ ngã.

<>

Tần Mạn khẽ gật đầu, dường như đã hiểu tâm trạng của Tần Thanh.

<>

Tần Thanh nói tiếp:

<>

- Lần này Cao Tiệm Ly thích sát Tần, thực ra đã không liên quan tới việc của sáu nước. Đó là một tên gàn bướng, hành động của hắn không phải là phục hưng sự nghiệp của sáu nước gì cả, mà chỉ là cầu tâm an, đáp lại tình nghĩa trước đây. Thực tế, giết rồi là xong.

<>

Thế nhưng bệ hạ lại vì thế mà vùng dao tàn sát trắng trợn. Và có lời đồn truyền ra, từ nay sẽ không tin tưởng dân chúng của sáu nước nữa. Cái gọi là thiên hạ chi đại, mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân, mạc phi vương thân. Đây là thiên hạ của Đại Tần, nhưng hành động này của bệ hạ đồng nghĩa với việc chia cắt Lão Tần và sáu nước. Con nghĩ xem, khi dân chúng sáu nước không thể nhận thấy sự bình đẳng, bọn họ nhất định sẽ triển khai hành động nhắm đến Đại Tần. Đối với Lão Tần, đây mới là tai họa.

<>

Tần Mạn không biết nên nói gì.

<>

Một lúc sau, nàng khẽ nói:

<>

- Bà, câu hỏi mà bà bảo con chuyển lời đến Thương lệnh, Thương lệnh đã có câu trả lời.

<>

Bà hỏi hần: “Đại Tần nghiêng ngả, ngươi sẽ thế nào?” Câu trả lời của hần là: “Nếu Đại Tần nghiêng ngả, chỉ bằng đạp đổ rồi xây lại.” Chỉ là con vẫn không nhìn ra, chữ quý của hần nằm ở đâu? Nhưng ở bên cạnh hần, tôn nhi có thể cảm nhận được sự bất an trong lòng hần.

<>

- Tại sao lại bất an?

<>

Tần Mạn lắc đầu nói:

<>

- Cái này... tôn nhi không biết.

<>

- Vị Thương lệnh này dù còn trẻ nhưng lại là người có tầm nhìn xa. Chắc hần hần cũng cảm nhận được dòng chảy ngầm trong sự bình yên này.

<>

Mạn, ta thật sự muốn gặp hần. Từ Thị nói hần có tướng quý nhân, ta tin vậy. Chỉ là cách xem khí của Từ Thị chỉ chú trọng hai chữ hanh và lợi mà xem thường nguyên, trinh. Phẩm chất là cơ bản, chỉ hiểu biến thông. Người chỉ biết dùng cổ tay, mặc dù có thể thành anh hùng trong chốc lát, nhưng lại khó giữ được cơ nghiệp muôn đời.

<>

Con lập tức phái Tần Chu tới Lâu Thương lần nữa, cầm phù tín của ta, nói với tên Lưu Khảm đó... hãy nói, lão bà này hy vọng gặp hần trong năm nay.

<>

- Dạ!

<>

Tần Mạn khẽ dạ một tiếng rồi đỡ lấy Tần thanh đi từ từ men theo con đường núi.

<>

Lúc này, mặt trời sắp lặn xuống ngọn núi phía Tây. Tuy nhiên thấy mây mù trên đỉnh Vu Sơn cuộn cuộn không ngừng. Nước sông gào rít, đập vào đá núi... âm âm, âm âm... đỉnh tai nhức óc.

<>

Tâm tư của Tần Mạn vẫn cực kỳ phức tạp. Lẽ nào thời kỳ hưng thịnh này còn chưa bắt đầu đã lại có tai ương loạn lạc xảy ra sao? Như vậy, Tần Thị ở Ba Trung sẽ lựa chọn thế nào? Trước đây nhờ vào tình cảm của bà nội trợ giúp cho Thủy hoàng đế, từ đó đổi lấy thành tựu ngày hôm nay. Nhưng khi thời buổi loạn lạc sắp đến thì sẽ có cục diện ra sao?

<>

Cất không ngừng, tâm trí vẫn rối loạn, là nỗi buồn ly biệt, là dư vị ở trong lòng...

<>

Lúc này, trong lòng Tần Mạn hoàn toàn rối loạn. Sau cuộc trò chuyện dài này đã khiến tâm trí nàng càng bay lơ lửng.

<>

Nàng im lặng một mình bước lên Tây lầu!

<>

Nàng khẽ thở dài:

<>

- Nhưng không biết ta và Thương lệnh sẽ có kết cục ra sao đây? Chỉ mong Ba Thục đừng hỗn loạn.

<>

120. Chương 168: Người Làm Tần Diệt Vong Là Hồ

Theo tính toán của Tần Mạn, Tần Chu xuất phát lúc này, cả đi và về mất chín mươi ngày, theo lộ trình thì Lưu Khảm có thể tới huyện Vu trong năm. Sau khi đón năm mới ở Thục Trung, khi khai xuân hai người cùng xuất phát, quay về Lâu Thương. Đến lúc đó Tần Mạn sẽ chú ý đến việc xây dựng thành muối Đông Hải, tuy nhiên khoảng cách không còn xa nữa. Một kế hoạch và sự sắp xếp hết sức hoàn hảo. Nhưng đâu phải chuyện nào cũng được như ý muốn? Cuối tháng chín, theo lịch đời Tần chính là mấy ngày cuối cùng của năm, vài ngày nữa là tết của Đại Tần. Ánh chiều tà chiếu nghiêng xuống sông Vị Thủy, trên mặt sông găm rú bao trùm một tầng sáng chói màu hồng. Một đội xe ngựa lao như bay trên đường về phía Hàm Dương. Bên ngoài thành Hàm Dương, một đội xe đang im lặng đứng đó.

Trung Xa phủ lệnh là Triệu Cao vẻ mặt trang nghiêm, khi nhìn thấy dấu xe ngựa liền thở dài, quát roi phi xe đi.

- Trung Xa phủ lệnh Triệu Cao, phụng chiếu lệnh của bệ hạ cung kính chờ đợi Lô tiên sư đã lâu. Xe ngựa phía trước đang chờ, tiên sư đổi xe vào cung, bệ hạ đang ở trong cung đợi người.

Giọng nói không lớn nhưng do là hoạn quan nên có phần the thé chói tai. Có điều âm thanh đó trong tiếng xe ngựa chạy ầm ầm lại giúp mọi người nghe rất rõ. Đội xe lập tức dừng lại ở phía trước, một phương sĩ tiên phong đạo cốt mặc quần áo trắng bước xuống xe.

Triệu Cao cho xe tới gần phương sĩ rồi nhảy xuống xe nói:

- Mời tiên sư lên xe!

- Làm phiền Phủ lệnh!

Vị phương sĩ này nho nhã ôn hòa, giọng nói tạo cảm giác thân thiết. Nói xong, người bước lên xe của Triệu Cao, chỉ thấy Triệu Cao nhảy lên xe, ghì cương ngựa quay về.

Chiến mã hí dài, lao đi vun vút. Các xa sĩ của Trung Xa phủ loáng cái đã dẹp đường cho xe chạy, Triệu Cao phi xe lao thẳng đến cửa chính của cung Hàm Dương.

Phía sau, hàng trăm xa sĩ của Trung Xa phủ theo sát bảo vệ. Trong ánh chiều tà, cung Hàm Dương toát lên một vẻ uy nghiêm trầm mặc. Lô tiên sư theo Triệu Cao vào cung, nhưng thấy dọc đường được canh phòng cẩn mật bèn ngạc nhiên hỏi:

- Phủ lệnh, không khí trong cung sao lại căng thẳng ngột ngạt như vậy?

Nói rồi liền vội xua tay:

- Để ta tính xem nào!

Chỉ thấy y bấm đốt ngón tay nhắm mắt, sau một hồi im lặng liền kêu “a” một tiếng kinh hãi:

- Bệ hạ đầu năm gặp tai ương đổ máu, không biết long thể đã khỏe chưa?

Mắt Triệu Cao sáng lên, nhìn Lô tiên sinh kính nể:

- Lô tiên sinh quả nhiên thần thông quảng đại. Ở xa tí tấp mà vẫn suy đoán chính xác như vậy. Quả thật, đầu năm bệ hạ đúng là gặp chút hung hiểm. Tuy nhiên không gặp việc gì lớn, chỉ bị kẻ xấu của sáu nước liều lĩnh đâm bị thương bả vai, giờ đã bình phục lâu rồi.

Vừa nói, hai người đã tiến vào cửa cung.

Triệu Cao kéo Lô tiên sư lại:

- Tiên sư xin dừng bước ở đây... Bệ hạ từng có chiếu lệnh, chư thần trên điện không được lại gần đàn bệ trăm bước.

Chưa dứt lời đã nghe thấy giọng nói trầm hờn của Thủy hoàng đế vang lên trong điện:

- Triệu Cao, Lô tiên sinh không phải người thường, không cần tuân theo chiếu lệnh.

- Vâng!

Triệu Cao vội nghiêng người, cung kính đáp:

- Tiên sư xin mời.

Lô tiên sư cất bước tiến vào đại điện, nhưng y nhận ra ánh sáng rực rỡ trên điện trước đây, nay vô cùng mờ mịt. Bốn mặt đều có rèm đen buông thấp, Thủy hoàng đế ngồi trên đàn bệ, cũng lúc ẩn lúc hiện. Không khí dường như khiến mọi người nghẹt thở, Lô tiên sinh muốn phát tay áo rời đi. Tuy vậy, y vẫn kiềm chế được... Theo y, cảnh tượng trước mắt chắc chắn là một cơ hội tốt.

- Tiên sư, trăm lệnh cho người vượt biển tìm tiên, không biết có thu hoạch gì không?

Lô tiên sư vội vã quỳ rạp xuống đất:

- Ngô hoàng công cái Tam hoàng, đức hạnh Ngũ đế, nhờ vào hồng phúc của Ngô hoàng, Tử Cao ở hải ngoại quả là đã tìm được sư phụ rồi. Ngô sư Tống Vô Kỵ, ẩn cư trên tiên đảo Đông Hải. Được nghe Tử Cao phụng mệnh Ngô hoàng tới nên đã ngoại lệ cho Tử Cao đọc một quyển thiên thư. Tử Cao không không hổ với sứ mạng của mình, nhìn chung cũng có chút thu hoạch.

Thủy hoàng đế ngồi trên đàn bệ không khỏi tỏ vẻ xúc động, hơi nghiêng người, trầm giọng nói:

- Vãn xin tiên sư nói rõ.

Lô Tử Cao cố gắng trấn tĩnh lại, trầm giọng nói:

- Tử Cao từng thấy một loạt các ký hiệu trong thiên thư, đó là chữ viết của thần tiên... Được Ngô sư chỉ bảo, cuối cùng Tử Cao đã hiểu được hàm nghĩa trong đó. Chỉ là, Tử Cao không dám nói ra.

Thủy hoàng đế nhíu mày:

- Tiên sư cứ nói đừng ngại, trăm không trách người.

Lô Tử Cao nói:

- Quyển thiên thư đó tên là “Lạc Thư”, nằm trong tập “Trích vong ích”. Trong đó có bốn chữ tiên văn, ý là... Vong Tần giả, Hồ! (Kẻ tiêu diệt Tần là Hồ!)

Thủy hoàng đế giật mình, ngồi ngậy người trên đại điện, rất lâu vẫn không nói nên lời.

Vong Tần giả Hồ? Chữ Hồ này... giải thích thế nào?

Tử Cao giải thích:

- Bệ hạ, từ xưa đến nay, khắp Sóc Bắc Địch Nhung đều là Hồ Man. Từ sau khi Đại Tần Văn Công bắt rông, Địch Nhung suy yếu. Thế nhưng, phía Bắc có Hung Nô, Đông Hồ bình thịn, từ thời Hiếu Công đến nay nhiều lần phạm vào biên quận của ta. Yên Triệu đều là lũ ăn hại, để cho bọn Hồ man tàn sát bừa bãi dân chúng vùng biên giới. Giờ Đại Tần ta thống nhất thiên hạ, nhưng lũ Hồ Man vẫn ngồng cuồng như trước, đã thành đại họa. Tử Cao cho rằng, Hồ chính là Hung Nô!

Thủy hoàng đế nghe vậy, gật đầu liên tục.

- Đúng, đúng lắm... những lời tiên sư nói khiến ta hiểu ra vấn đề.

Người Hồ cũng là hung nô. Nếu ta khởi binh tiêu diệt Hung Nô, vậy thì Đại Tần của ta sao có thể ổn định lâu dài, thiên thu muôn đời được?

- Đúng vậy!

Lô Tử Cao trả lời chắc như đinh đóng cột, từ đó từng bước kiên định thêm quyết tâm của Thủy hoàng đế.

Trên đàn bệ, mặc dù không đáp lại nhưng Lô Tử Cao biết rằng, kế sách giết Hồ này đã thành công. Lũ Hồ man đó chẳng lẽ dễ dàng bị tiêu diệt vậy sao? Với đầu óc của Lý Mục cũng chỉ duy trì được cục diện không phân thắng bại, chứ truy sát triệt để là điều không thể nào.

Điểm trọng yếu là, Đại Tần ta và Hung Nô cứ dây dưa mãi với nhau.

Ba năm? Năm năm? Binh lực của người tiêu hao ở Biên quận, tới khi binh lực của Quan Trung trống rỗng thì sáu nước sẽ thừa cơ phục dậy, quét sạch Quan Trung, khôi phục đại nghiệp của sáu nước.

Tuy nhiên lúc này, Lô Tử Cao lại không nói thêm câu nào nữa. Theo những hiểu biết của y về Thủy hoàng đế, dừng đến đây là được. Nếu nói quá rõ ràng, ngược lại sẽ phản tác dụng. Vì thế, y im lặng chờ câu trả lời của Thủy hoàng đế.

- Tiên sư!

- Có Tử Cao.

- Từ sư... chết rồi!

Đầu tiên, Lô Tử Cao cố ra vẻ ngẩn ra sững sốt, lập tức bấm đốt ngón tay:

- Từ sư chết rồi... từ từ đã. Từ sư một nửa đã là tiên, sao có thể chết được? Đợi Tử Cao suy đoán... à, à... bệ hạ, Từ sư không chết mà bình giải thoát xác thành tiên mà thôi.

Nghĩ trước đây, y ba hoa khoác lác ca ngợi Từ Thị, nếu nói Từ Thị chết rồi, chẳng phải trước sau mâu thuẫn sao? Vì thế, Từ Thị không thể chết! Từ Thị thành tiên... đúng, gã bình giải rồi, thành tiên rồi!

Thủy hoàng đế nghe xong ngẩn người ra, có vẻ không hài lòng:

- Lại có chuyện này ư? Bình giải thế nào? Còn nữa, những mảnh thi thể sót lại khắp nơi nên giải thích ra sao?

- Bình giải chính là thoát khỏi xác thịt, vũ hóa thành tiên, so với Ngô sư ung dung tán tiên thì vượt hơn một bậc. Bệ hạ nghĩ xem, hôm đó viên đá gần chục nghìn cân, người bình thường sao có thể di chuyển được? Nếu không có Từ sư làm, liệu ai có đủ bản lĩnh ấy? Lúc bình giải, tự có tiên lực dồi dào... Người thường lại gần có kết cục tốt không? Vì thế những mảnh xác chết đầy rẫy kia không phải do gã giết, mà là khi Từ sư bay lên đã gây ra.

- Hóa ra là thế. Thảo nào ta mời Trình mẫu suy đoán nhưng không ra hung thủ là ai.

Thủy hoàng đế lẩm bẩm, lát sau lại hỏi:

- Tiên sư, nhưng chuyến đi này của Từ Thị, thuốc trường sinh bất lão của trẫm phải làm sao bây giờ?

- Cái này...

- Tiên sư đã gặp tôn sư Vô Kỵ tiên sinh rồi, trẫm sẽ sắp xếp cho ba nghìn đồng nam đồng nữ cùng theo tiên sinh vượt biển, tiên sinh thấy thế nào?

Lô Tử Cao nghe vậy không khỏi giật mình.

Y là phương sĩ, có thể nói năng nói cuồn, lan man lan man, thậm chí có thể che giấu cái chết của Từ Thị không loan ra ngoài. Tuy nhiên trong lòng cũng thờ phụng quý thần. Y biết rõ kết cục của ba nghìn đồng nam đồng nữ kia. Tới khi vượt biển sẽ tùy ý ném ra hoang đảo, để mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Không sai, điều này quả thực có thể đẩy lên sự phẫn nộ của mọi người trong thiên hạ. Tuy thế bản thân cũng khó tránh được kết cục thảm hại. Cái chết của Từ Thị nói không chừng chính là lời cảnh cáo của ông trời... Bằng không, ba lần vượt biển sao đều thất bại? Tới lần thứ tư còn chưa đi thì đã chết rồi? Lô Tử Cao mặc dù to gan nhưng không muốn giẫm lên vết xe đổ.

- Bệ hạ, vượt biển đi cũng không có tác dụng, Tử Cao còn có diệu kế khác.

- Hả?

- Lần này Tử Cao gặp được sư phụ, nên từng cầu được diệu pháp, có thể luyện chế thuốc trường sinh!

Bộp!

Chỉ nghe một tiếng kêu trên đàn bệ vang lên, Thủy hoàng đế đập xuống thư án, đứng thẳng người dậy:

- Tiên sư có thể luyện chế ra thuốc trường sinh sao?

- Đúng vậy!

- Nhưng không biết phải mất bao lâu mới thành?

Lô Tử Cao nói:

- Ba năm, năm năm, tám năm hay mười năm? Thuốc trường sinh không phải cái thể gian có được, Tử Cao cũng chỉ biết đơn thuốc chứ chưa hề luyện qua. Chỉ sợ mất nhiều thời gian, tuy nhiên thời gian cụ thể... Tử Cao cũng không dám bảo đảm, dù sao điều này cần suy xét từ đầu mới được.

Nếu Lô Tử Cao nói y có thể luyện chế ra ngay lập tức, Thủy hoàng đế sẽ không tin. Nhưng y nói như thế này, Thủy hoàng đế lại tin... Thuốc của thần tiên ư, sao có thể dễ dàng có được như vậy?

- Tiên sư nói cũng có lý, chỉ là thời gian lại khá dài, có cách nào nhanh hơn không? Xin tiên sư vui lòng chỉ giáo.

Biện pháp nhanh hơn? Lô Tử Cao giả bộ, nhìn thì như rất bối rối nhưng đầu óc lại đang suy nghĩ rất nhanh. Chỉ đánh nhau vẫn không được, sẽ khiến quốc lực, tài lực và nhân lực của Đại Tần kiệt quệ...ồ, đây là một cơ hội, nếu thành công...

Lô Tử Cao mở to mắt:

- Quả thật có một cách có thể nhanh hơn. Tử Cao từng nghe nói, thời thượng cổ, giữa trời và đất được nối bằng cây cầu dài, con người có thể trèo lên trời thành tiên. Về sau trời đất chia tách, cây cầu bị gãy. Đến nay, dù không thể lên trời thành tiên nhưng lại thiên nhân cảm ứng.

- Thiên nhân cảm ứng?

Lô Tử Cao nói:

- Ta từng thấy một đàn lên trời trong thiên thư. Bệ hạ đứng trên đó khẩn cầu ông trời ban cho tiên đơn. Nếu thiên nhân cảm ứng, nhất định sẽ ban cho bệ hạ thuốc trường sinh bất lão. Chỉ có điều xây đàn lên trời hao tổn rất nhiều của cải, nhưng lại là một cách nhanh thành công.

- Đàn lên trời?

Thủy hoàng đế có vẻ rất ngạc nhiên, mãi cũng không thấy trả lời.

Lâu sau, người nói:

- Tiên sư đi đường mệt mỏi, hãy nghỉ ngơi trước đi. Đợi trẫm xử lý một số việc vặt rồi sẽ đàm luận cùng tiên sư.

- Tử Cao tuân chỉ!

Lô Tử Cao thở phào một cái, đứng dậy rời khỏi đại điện.

Y chậm chạp bước về phía cửa cung, chỉ thấy đầu óc quay cuồng từng hồi, nhưng toàn thân y lại ngập tràn hạnh phúc.

Mầm đã gieo xuống, xem lúc nào có thể thu hoạch?

Đang nghĩ thì tiếng bánh xe ào ào phía sau, Lô Tử Cao vội né người thì thấy Trung Xa phủ lệnh Triệu Cao đánh xe từ trong phủ vụt ra nhanh như gió.

Lô Tử Cao thăm cười cuồn cuộn trong lòng:

- Kế của ta đã thành rồi!

121. Chương 169: Chiêu Mộ

Trong điền trang mới xây, có một khu gọi là lò sắt.

Đây là một tiểu viện độc lập, nằm nổi giữa điền trang và Lâu Thương. Nó thuộc nội trái, người bình thường không thể vào. Trong tiểu viện có xây một lò rèn sắt thô sơ, Lưu Khảm một tay cầm kìm sắt, một tay giơ búa gõ leng keng trong lò để rèn dụng cụ, Lưu Cự và Vương Tín tò mò đứng cạnh xem.

Về lý, chuyện này căn bản không cần Lưu Khảm phải làm.

Thế nhưng Lưu Khảm vẫn đặc biệt mời một thợ rèn từ huyện Đồng đến để theo học suốt một tháng trời.

Hắn muốn làm gì?

Câu trả lời rất đơn giản... Hắn muốn tự mình rèn móng và bàn đạp yên ngựa. Ở thời đại này, móng ngựa vẫn chưa ra đời, bàn đạp yên ngựa cũng chỉ là loại đơn, chỉ dùng để lên ngựa thuận tiện mà thôi. Điều trước tiên Lưu Khảm phải giải quyết là vấn đề của móng ngựa, hơn nữa còn không được để người khác biết.

Cách tốt nhất không gì bằng là tự mình bắt tay vào làm.

Dựa vào ký ức của kiếp trước, Lưu Khảm mất một tháng, cuối cùng đã rèn được thành công. Đầu tiên hắn sử dụng trên mấy con ngựa khác, thấy không vấn đề gì mới bắt tay chuẩn bị lắp móng ngựa sắt cho Xích Thố. Hơn nữa, qua nhiều lần thực nghiệm, kỹ xảo của Lưu Khảm cũng đã tiến bộ rất nhiều. Móng ngựa hắn rèn cũng khá đẹp mắt, phù hợp cho Xích Thố sử dụng.

Lưu Cự và Vương Tín vừa canh giữ vừa tò mò nhìn cái móng ngựa thành hình trên đe sắt.

- Đệ đệ, đệ làm cái đồ chơi này thật sự có tác dụng sao?

Lưu Cự hiếu kỳ hỏi:

- Xích Thố phải mang theo đồ vật này, liệu có thoải mái không.

- Vậy huynh đi giày vào có thoải mái không?

- Không!

- Thì thế!

Lưu Khảm dùng kìm sắt kẹp một miếng móng ngựa bằng sắt lên, thả vào trong nước, chỉ nghe thấy tiếng xèo một cái, bọt khí sủi lên.

- Đồ vật này giống như chúng ta đi giày, Xích Thố chắc chắn không thoải mái, đi chân trần sẽ dễ bị thương, nhưng sau khi đã có đồ vật này rồi, Xích Thố không cần lo bị thương khi đi đường nữa... Tín, đồ vật ta bảo người làm, người đã làm xong chưa?

Vương Tín đáp:

- Làm xong rồi!

Nói rồi, cậu giơ lên một bộ yên ngựa ở bên cạnh. Đương nhiên, đây không phải là yên ngựa cầu cao thường thấy trong đời sau, mà là yên bằng rất phổ biến ở thời đại này. Điểm khác biệt với yên bằng bình thường khác nằm ở chỗ hai bên yên ngựa đều có một bàn đạp rủ xuống.

Bàn đạp được rèn bằng đồng thau, trên thị trường bán rất nhiều, một bàn đạp có giá hai mươi tiền.

Có lẽ chỉ là vấn đề quan niệm chẳng. Bàn đạp mặc dù đã xuất hiện từ lâu nhưng không ai nghĩ sẽ lắp ráp thành bàn đạp đôi.

Bên kia, Lưu Cự dắt ngựa Xích Thố tới, Vương Tín tiến lên đặt yên ngựa bằng vào, vắt ngang bốn dây đai bằng da bò dưới bụng ngựa, thắt chặt lại.

Móng ngựa của Xích Thố đã được lắp xong hai hôm trước, ngoài lúc ban đầu có vẻ không quen lắm ra, nó không có bất cứ phản ứng xấu nào.

Lưu Khảm xoay người lên ngựa, hai chân dẫm vào bàn đạp, sau khi chạy thử hai vòng trong sân, thấy cũng tạm được. Chỉ là chiếc yên bằng này quả thực không thoải mái lắm, mặc dù có sự giúp sức của bàn đạp nên đã thuận tiện hơn nhiều. Thế nhưng rõ ràng không vững chắc như yên ngựa cầu cao.

Đáng tiếc, giờ vẫn không thể để yên ngựa cầu cao xuất hiện được.

Lưu Khảm bảo Vương Tín mang một cái áo vật lại, may vào lưng ngựa, vừa vặn có thể che được hai bàn đạp. Sau đó lại treo nghiêng xích kỳ trên thân ngựa, thử hai lần nữa xác định không ảnh hưởng đến cử động của mình, lúc này hẳn mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ca, cả Tín nữa... nhớ rõ nhé, hôm nay tất cả những thứ các huynh nhìn thấy, không được nói với ai. Đây là cái hộ mệnh của chúng ta.

Lưu Cự và Vương Tín gật đầu liên tục, tỏ ý đã hiểu.

Lưu Khảm xoay người lên ngựa, vừa định cưỡi ngựa ra ngoài đi dạo thì thấy Khoái Triệt vội vã chạy tới.

- Đông chủ, Tàn gia ở Ba quận phái người tới!

Lưu Khảm ngẩn người, vội vã xuống ngựa, ném dây cương cho Vương Tín.

- Phái ai tới?

- Tàn Chu!

Lưu Khảm gạt đầu, xua tay nói:

- Đi, chúng ta đi gặp y!

Hai người vội vàng tới phòng khách, chỉ thấy Tàn Chu một mình đứng trên đình.

- Tàn tiên sinh!

Tàn Chu và Lưu Khảm cũng coi như đã quen biết từ trước, y vội khom người nói:

- Thương lệnh khách sáo rồi, Tàn Chu là đồ phụ, sao xứng với hai chữ tiên sinh chứ?

Nói rồi, y lôi từ trong ngực ra một chiếc phù tín.

- Tàn Chu hôm nay tới đây là phụng mệnh của gia chủ, mời Thương lệnh tới Ba quận một chuyến.

Đây là tín phù của Tàn Thanh. Lưu Khảm nghe xong liền thở phào một cái, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sau ba tháng thấp tha thấp thỏm chờ đợi, cuối cùng Lưu Khảm đã nhận được hồi âm của Tàn Thanh. Mặc dù vẫn không rõ thái độ của bà ta lắm, nhưng ít nhất không cần tiếp tục lo lắng nữa. Tất cả, đợi sau khi gặp Tàn Thanh sẽ biết kết quả.

Đối với chuyến đi tới Ba Thục, Lưu Khảm ít nhiều vẫn rất chờ đợi.

Nếu như thật sự có được sự ủng hộ của Tàn Thanh, đồng nghĩa với việc ôm được cái chân lớn, cực kỳ có lợi cho sự phát triển sau này của hắn.

Ừ, Đại Tàn một ngày chưa diệt vong thì ta có thêm một ngày trừ mưu tính kẻ. Tốt nhất thời gian dài thêm một chút, chỉ có như vậy mới có thể chuẩn bị đầy đủ. Thỉnh thoảng, Lưu Khảm rất hận bản thân mình. Kiếp trước lúc còn đi học, sao không để tâm hơn một chút? Chối ít cũng nên biết rõ rốt cuộc Thủy hoàng

để chết năm nào? Như vậy, chẳng phải mình cũng có thêm một sự chắc chắn sao? Đâu phải suốt ngày lo lắng như bây giờ.

Tuy nhiên, Lưu Khâm cũng không phải nói đi là đi ngay.

Dù sao hiện giờ hẳn là Thương lệnh của Lâu Thương, đảm nhận trọng trách vận chuyển lương thực của Hoài Hán. Vì thế, hẳn phải sắp xếp mọi việc chu đáo, sau đó còn phải đi tới Tương huyện một chuyến để thông báo cho Doanh Tráng, chắc Doanh Tráng cũng sẽ không cản trở, suy cho cùng vận chuyển lương thực ở Hoài Hán giờ đang thông suốt, cũng không có phiền phức gì lớn. Hơn nữa là Tần Thanh mời, Doanh Tráng hẳn sẽ đồng ý. Tuy nhiên, trường hợp này vẫn phải đi một chuyến.

Trước tiên Lưu Khâm gọi Tào Tham về, thu xếp việc khi vào đông.

Mùa đông năm nay bận rộn, có hai việc lớn phải giải quyết. Trước tiên phải hoàn thành công trình xây dựng tường thành Lâu Thương. Ít nhất là xây dựng xong hành lang chủ thể, còn lại là một số vấn đề nhỏ nhặt, đợi sang năm tiến hành cũng không muộn. Còn công tác tu sửa kênh mương phải chuẩn bị khởi công.

Còn nữa, còn nữa...

Thường ngày cũng không cảm thấy bận rộn lắm.

Nhưng đợi tới khi phải sắp xếp, Lưu Khâm mới nhận ra, những việc chi tiết lại vụn vặt rắc rối đến vậy.

Một Lâu Thương nhỏ bé đã như vậy thì công việc của cả một đế quốc sẽ nặng nề như thế nào? Nghe nói các công văn mà Thủy hoàng đế phải xử lý hàng ngày, cộng lại cũng một hai trăm cân. Cũng thật sự bái phục thái độ làm việc chăm chỉ của y, chỉ ít Lưu Khâm thấy mình không làm được.

Đợi sau khi thu xếp các công việc của Lâu Thương, Lưu Khâm dẫn theo Trần Đạo Tử và Vương Tín, chuẩn bị khởi hành đi huyện Tương.

Nhưng chưa đợi bọn họ xuất phát, Doanh Tráng đã sai người tới trước.

- Thương lệnh, Quận thủ mời ngài lập tức tới Tương huyện, có việc quan trọng cần bàn với Thương lệnh.

Người tới báo tin cũng là người quen của Lưu Khâm.

Đó là Lại Thiệu Bình, Quân Tư mã dưới trướng của Doanh Tráng trước kia, nay là quận trưởng Tứ Thủy.

Lưu Khâm ngạc nhiên hỏi:

- Việc quan trọng? Bình tiên sinh có biết là việc gì không?

Thiệu Bình lắc đầu tỏ ý không rõ lắm.

Lưu Khâm cũng không tiện truy hỏi nữa, dù sao hẳn đang muốn tới Tương huyện một chuyến, như vậy cũng tiện đường. Lưu Khâm và Thiệu Bình lập tức khởi hành tới Tương huyện không ngừng nghỉ. Giữa trưa ngày hôm sau, hai người đã tới phủ Quận thủ và đang chờ triệu kiến sau khi thông bẩm.

Một lát sau, Thiệu Bình bước ra từ phủ Quận thủ.

- Thương lệnh, Quận thủ chờ ngài ở thư phòng, ngài đi theo ta.

Lưu Khâm không khỏi thêm ngạc nhiên, cùng Thiệu Bình bước vào trong phủ. Ven đường chỉ thấy có giáp sỹ tuần tra, tạo cảm giác căng thẳng như thể đại chiến đang cận kề. Hơn nữa, nếu là đàm luận việc công, Doanh Tráng sẽ triệu kiến ở phòng khách. Tại sao phải gặp mình trong thư phòng?

Xảy ra việc lớn rồi!

Lưu Khâm thầm nhủ.

Thư phòng của Doanh Tráng trang nghiêm như quân trướng.

Ở giữa phòng bày một bộ sa bàn lớn, nhưng nhìn không rõ là địa hình ở đâu.

Trên một mặt tường treo một tấm bản đồ da bò. Doanh Tráng đang đứng trước bản đồ, im lặng quan sát, dường như không nhận ra Lưu Khâm đã đến.

- Quân thủ, Lưu Thương lệnh tới rồi.

Doanh Tráng lúc này mới như bừng tỉnh, quay người nhìn Lưu Khảm, trầm ngâm nói:

- Thương lệnh, ngồi đi.

- Quận thủ, không biết ngài lệnh cho Lưu Khảm tới gấp như vậy là có gì cản dẫn?

Doanh Tráng khác với Nhâm Hiêu. Lưu Khảm có thể tùy ý trước mặt Nhâm Hiêu nhưng lại không dám như vậy trước Doanh Tráng.

Doanh Tráng gạt đầu, quay người đi tới cạnh thư án, lôi ra một cuộn vải đen.

- Thương lệnh, chúc mừng!

- Dạ?

- Hàm Dương gửi hai chiếu lệnh tới.

Doanh Tráng nở nụ cười, sau đó mở tấm vải đen ra, trầm giọng nói:

- Lưu Khảm nghe chiếu!

Lưu Khảm lúc này cảm thấy đầu óc hỗn độn, không hiểu tấm vải đen trong tay Doanh Tráng rốt cuộc để làm gì. Hàm Dương ra chiếu lệnh thì có quan hệ gì với ta chứ? Lưu Khảm tự biết với thân phận hiện giờ của hắn, không đủ lọt vào tầm mắt của Thủy hoàng đế, lẽ nào...

Lưu Khảm miên man suy nghĩ, nhưng hành động không có chút nào chậm trễ.

Hắn vội vã quỳ gối nói:

- Thần Lưu Khảm, tiếp chiếu!

- Lưu Khảm từ khi nhậm chức Thương lệnh của Lâu Thương đến nay, chăm chỉ cần cù, bảo đảm con đường lương thực của Hoài Hán được suôn sẻ... Phủ Thượng Khanh đã xem xét quyết định nâng tước một đẳng là tước đại phu; Còn việc sản xuất quân lương được tiến hành thuận lợi ở chiến sự Bách Việt, mặc dù chưa chém đầu nhưng không thể phủ nhận công lao nên nâng một đẳng tước, hưởng tước quan đại phu; Nhờ chế rượu trắng mà tướng sĩ Đại Tần ta sống sót, đạt trên ba mươi nghìn người, xứng đáng với nhất đẳng quân công tước, được hưởng tước công đại phu.

Lưu Khảm không khỏi ngỡ ngàng!

Doanh Tráng cười nói:

- Từ khi Thương quận của Đại Tần ta lập pháp tới nay, chưa từng có ai một ngày thăng liền ba cấp, Thương lệnh có thể nói là người đầu tiên đấy.

- Cái này... Thần lo sợ!

Công đại phu còn gọi là Thất đại phu, là tước đẳng vị thứ bảy trong hai mươi đẳng quân công tước của chế độ nhà Tần, là một bước ngoặt lớn. Từ dân tước đến công đại phu, khi gặp huyện lệnh, thừa, áp cũng không cần bái kiến. Tức là thấy quan chỉ cần chấp tay là được. Doanh Tráng tiến lên đỡ Lưu Khảm đứng lên rồi đặt tấm vải đen vào tay Lưu Khảm.

Khuôn mặt tươi cười, y quay người cầm lấy một cuộn vải đen khác trên thư án rồi mở ra:

- Lưu Khảm tiếp chiếu!

- Dạ... Thần Lưu Khảm tiếp chiếu!

- Lệnh cho Thương lệnh Lâu Thương của Vị Thủy là Lưu Khảm, sau khi tiếp chiếu, lập tức khởi hành, nội trong ba mươi ngày phải tới Chu Dương trình diện.

Lưu Khảm ngẩn người, đờ đẫn nhìn Doanh Tráng. Lúc này thật sự không kịp phản ứng. Sao đang yên đang lành bảo ta tới Dương Chu trình diện?

Doanh Tráng nói:

- Đây là lệnh chiêu mộ do phủ Thái thú ban bố, Thương lệnh, tiếp chỉ đi.

Lưu Khám mơ hồ nhận lấy chiếu thư, mãi mới phản ứng lại:

- Quận thủ, Dương Chu ở đâu, sao lại chiêu mộ?

Còn nữa, ta tới Dương Chu sẽ báo cáo với ai?

Doanh Tráng đáp:

- Cái này, người không cần hỏi nhiều. Tóm lại một câu, bệ hạ đã quyết định dụng binh với Hung Nô, đại quân Biên quận đã bắt đầu tập kết về Thượng quận. Dương Chu đã ở Thượng quận... Lẽ ra, người vốn không cần chấp thuận, nhưng đây là lệnh chiêu mộ của phủ Thái thú, khác với việc tập trung lao dịch binh thường. Sau khi người tới Dương Chu, tự nhiên sẽ có người nói cho người biết cần tới gặp ai...

Thời gian hơi gấp nhưng vẫn coi như là đủ.

Thế này đi, ta sẽ ban ba trăm Lam Điền giáp sĩ của ta cho người, Trường lại Thiệu Bình theo người cùng tới Dương Chu. Trước tiên người hãy quay về Lâu Thương sắp xếp. Hai ngày sau khởi hành, ta sẽ phái Thiệu Bình dẫn người tới Phái huyện gặp người. Còn cụ thể tùy từng thế nào, người hãy tự bố trí. Có điều, người đi Dương Chu trình diện là chuyện của trình diện, còn vẫn phải đảm bảo thông suốt con đường vận chuyển lương thực ở Hoài Hán, đã hiểu chưa?

Lưu Khám có chút mơ màng, cầm chiếu lệnh và tín phù lui ra khỏi thư phòng.

Hắn đứng trên bậc thềm đại môn của Quận thủ, gió lạnh thổi qua khiến hắn giật mình.

Khai chiến với Hung Nô?

Lưu Khám bỗng bừng tỉnh: Đại Tàn sắp khai chiến với Hung Nô rồi!

122. Chương 170: Phàn Khoái Thỉnh Mệnh

Quay về Lâu Thương, trời đã về khuya. Lưu Khám đi một mạch từ huyện Tương về Lâu Thương. Chân trước vừa xuống ngựa, chân sau đã lệnh cho người gọi toàn bộ đám Tào Tham, Quán Anh, Chung Ly Muội đến.

Phòng khách điền trang mới xây rất rộng lớn, Lưu Khám ngồi chính giữa, thuật lại sự việc ọi người.

- Tàn tiên sinh, lần này Lưu Khám chỉ sợ không thể cùng đi tới Ba quận với ngài được.

Lưu Khám cũng ời cả Tàn Chu đến. Mặc dù Tàn Chu chỉ là gia nô của Tàn gia, nhưng có thể thấy gã rất được trọng dụng. Vì thế dù Tàn Chu nói thế nào, Lưu Khám cũng luôn tôn kính gã.

Tàn Chu rõ ràng cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, gã bất đắc dĩ phải gật đầu, tỏ ý cảm thông. Không sai, với năng lực của Tàn Thanh, đương nhiên có thể khiến cho phủ Thái Ủy thu hồi lại chiếu mộ binh này. Tuy nhiên liên quan đến đại sự quốc gia, tính cách của Tàn Thanh cũng quyết không thể làm như thế. Vậy nên Tàn Chu nói:

- Thương lệnh không cần xin lỗi, bệ hạ đã muốn khai chiến với Hung Nô, tự nhiên sẽ lấy quốc sự làm trọng. Có điều nếu như vậy... Tàn Chu phải chuẩn bị quay về Ba quận. Dù sao chuyện này cũng cần bẩm báo gia chủ.

- Vậy không giữ tiên sinh nữa!

Tàn Chu đi rồi, Khoái Triệt lúc trước vẫn luôn cúi đầu trầm tư không nói, giờ bỗng nhiên cất lời.

- Đông chủ, tại sao bệ hạ đột nhiên quyết định dụng binh với Hung Nô?

Lưu Khám biết một vài nội tình bên trong. Trong trí nhớ của kiếp trước có liên quan đến nguyên nhân Thủy hoàng đế dụng binh với Hung Nô. Nghe nói là vì một lời tiên tri: kẻ giết Tàn là Hồ. Thủy hoàng đế vì thế rất sợ Hung Nô nên quyết định dụng binh. Theo lời giải thích của hậu thế, chữ Hồ trong câu này không phải Hung Nô mà là Hồ Hối.

Tuy nhiên Lưu Khảm không tán thành lắm với ý kiến này. Nghĩ chắc là cách giải thích khiên cưỡng của hậu thế, chân tướng trong đó cũng còn chưa biết. Có điều, điều đó không có liên quan nhiều với hắn.

Lưu Khảm nói:

- Khoái Triệt, chuyện này giờ không phải là việc chúng ta cần bận tâm. Lần này phủ Thái Úy chỉ đích danh chiêu mộ ta, ta cũng không thể từ chối.

Quận thủ cũng rất coi trọng chuyện này, không những tặng ba trăm lam điền giáp sỹ trong tay cho ta, còn sắp xếp cho Trường lại Thiệu Bình trợ giúp. Thế nhưng đồng thời hắn nói, mặc dù ta được chiêu mộ bắc cương nhưng công việc của Lâu Thương không thể trì hoãn, vận chuyển lương thực Hoài Hán cũng phải duy trì thông suốt. Vì thế, sau khi ta đi, việc lớn nhỏ ở đây sẽ do người và Tào Tham chủ trì. Nếu gặp rắc rối, có thể xin Quận thủ trợ giúp, chắc chắn người sẽ giúp đỡ. Đúng lúc Kỳ ca và Vô Thương đều ở Lâu Thương, về mặt nhân lực cũng không cần ta phải quá lo lắng. Nếu có vấn đề không giải quyết được, có thể thỉnh giáo Trương Thương tiên sinh. Quán Anh dẫn một trăm kỵ quân Lâu Thương theo ta cùng xuất chinh. Chung Ly Muội ở lại trợ giúp Khoái Triệt và Tào Tham.

- Lệnh của Tôn Thương lệnh, tại hạ chắc chắn sẽ đồng tâm hiệp lực, tuyệt nhiên không làm Thương lệnh thất vọng.

Đám Tào Tham đứng dậy tuân mệnh, ít nhiều nhìn chung cũng khiến Lưu Khảm có thể yên tâm. Tuy nhiên, chỉ một mình Quán Anh đi theo có phần không đủ. Nhưng tìm ai đồng hành đây? Rút Quán Anh ra đã khiến cho sức chiến đấu của Lâu Thương giảm đi một tầng, rút tiếp người khác sợ sẽ ảnh hưởng đến việc xây dựng Lâu Thương. Mặc dù Lưu Cự vô nghệ cao cường nhưng lại không được lộ diện, tuổi tác của Vương Tín còn quá nhỏ...Xem ra phải triệu tập thêm một số người nữa mới được. Chỉ đáng tiếc, thời gian của Lưu Khảm quá ít, căn bản không kịp mộ binh.

Thời gian hai ngày trôi đi rất nhanh, cuối cùng Lưu Khảm chỉ có thể dẫn theo Quán Anh, Trần Đạo Tử và Lữ Thích Chi lên đường, theo sau còn có một trăm kỵ quân. Khi chuẩn bị đi, lão phu nhân quyền uyển tiễn Lưu Khảm ra ngoài thành.

- A Khảm, đến chiến trường, con phải cẩn thận hơn nhé, đừng muốn chứng tỏ mình xuất sắc mà ảnh hưởng đến tính mạng mình.

Lữ Tu thì mắt sưng đỏ mọng, ôm Lưu Tồn trong lòng, ở bên cạnh im lặng không nói gì.

- Mẫu thân, phu nhân, chỉ là một lần chiêu mộ thôi mà, sao phải đau buồn như thế? Nhiều nhất nửa năm là con có thể trở về. Phu nhân hãy chăm sóc mẫu thân nhé, việc trong nhà nhờ cả vào phu nhân, chớ để ta thấp thỏm nhớ mong.

Lữ Tu gật đầu liên tục.

Lưu Khảm dẫn theo người ngựa, khởi hành dưới ánh nắng ban mai. Do tất cả đều là kỵ quân nên tốc độ cũng rất nhanh. Vì thế chỉ một ngày đã tới Huyện Bái gặp Thiệu Bình. Loáng cái đã ba năm, đây là lần đầu tiên Lưu Khảm quay về Huyện Bái. Chỉ có điều lần này, thân phận của hắn đã khác một trời một vực với lúc trước rời khỏi Huyện Bái. Tước vị Công đại phu đủ để khiến huyện lệnh Lý Phóng cũng phải cung kính ra thành nghênh đón. Các phụ lão của Huyện Bái ra xa tận mười dặm đón chào.

Giây phút thấy Lưu Khảm, trong lòng Lý Phóng vẫn run cầm cập.

- Lý huyện lệnh!

Lưu Khảm dường như đã quên những ân oán trước đây với Lý Phóng khi ở Huyện Bái, hăm trăm giọng nói:

- Lần này ta phụng chiếu tới bắc cương, muốn điều tạm một số người ở chỗ huyện lệnh, không biết Huyện lệnh có đồng ý hay không?

Lý Phóng đáp:

- Nhưng không biết Thương lệnh muốn điều ai?

- Đình trưởng Tứ Thủy Đình Lưu Quý!

Lưu Khám bình tĩnh nhìn Lý Phóng:

- Và cả huyện thừa Tiêu Hà nữa.

Trong lòng hắn chưa từng một phút giây nào quên hai người này. Lưu Bang hay Tiêu Hà gì cũng được... Trước đây vâng lệnh của Nhâm Hiêu nên hắn không thể hạ thủ. Sau này lại vì các lý do nên cũng không tìm được cơ hội thích hợp. Còn bây giờ, cơ hội cuối cùng đã đến rồi! Chiêu mộ hai người này đến chiến trường, có thể tùy ý tìm lý do để tiêu diệt bọn họ. Lưu Khám đã quyết định, phải nhân cơ hội này, giải quyết triệt để Lưu Bang... Còn về Tiêu Hà, xem y có thông minh không đã.

Lý Phóng ngăn người, nét mặt tươi cười ẩn chút cay đắng.

- Thương lệnh, không phải bản huyện không phối hợp, thực ra... Hai mươi ngày trước Lưu Quý đã áp giải dân phu tới Ly Sơn phục lao dịch, dự kiến phải tới lập xuân mới quay về; Còn Tiêu Hà ba hôm trước ra ngoài công cán, áng chừng cũng phải mười mấy ngày mới về, giờ không còn ở Huyện Bái.

Trùng hợp vậy sao?

Lưu Khám nghe thế thầm tiếc trong lòng.

Mặc dù Lưu Bang là đình trưởng Tứ Thủy Đình, nhưng không có tước vị, hàng năm phải phục lao dịch ba mươi ngày. Thủy hoàng đế xây dựng hoàng lăng ở Ly Sơn, dân phu các vùng phải thay phiên tới đó. Y không ở Huyện Bái, thật sự chỉ có thể nói y số may. Còn Tiêu Hà, tại sao bỗng nhiên ra ngoài công cán?

- Nhẽ ra việc này sai người đi là được, nhưng Tiêu huyện thừa cố ý muốn đích thân xuất mã. Bản huyện cũng không nói được, đành để hắn ta đi. Không ngờ... Chi bằng đợi hắn ta quay về, bản huyện sẽ báo tới gặp Thương lệnh?

Hả, Tiêu Hà lại nhìn ra tâm tư của ta sao? Lưu Khám cười gượng. Mười mấy ngày nữa, hắn đã xa tận nghìn dặm, Tiêu Hà sao có thể đuổi kịp? Dù sao không thể vì một mình hắn ta mà làm lỡ thời gian được. Lưu Khám nhắm mắt lại, suy nghĩ một hồi. Tiêu Hà cũng đang tỏ rõ thái độ với ta. Không động được vào người thì ta tránh đi vậy!

Lưu Khám đứng là không còn cách nào khác.

- Hai người này đã không ở đây... vậy như thế này đi. Vẫn xin Huyện lệnh cho ta mượn Đông môn bá của Huyện Bái là Nhâm Ngao, y chắc là có ở đây chứ.

- Nhâm Ngao?

Lý Phóng gật đầu lia lịa:

- Nhâm Ngao có, đang ở đây.

Gã sợ Lưu Khám lại gọi ra một cái tên nào đó, ngộ nhỡ không ở đây thì không hiểu sẽ chọc giận sát tinh này thế nào nữa. Một loạt hành động của Lưu Khám sau khi tới Lâu Thương, Lý Phóng cũng không phải không biết. Người này chính là sát tinh, tới đâu máu đều chảy thành sông.

- Đã vậy, xin Huyện lệnh lập tức phái người thông báo cho Nhâm Ngao. Mời hắn ta mau chóng tới đây.

Lý Phóng vội vã quay trở về Huyện Bái, Lưu Khám thì bảo Lữ Thích Chi về nhà một chuyến để thông báo cho người trong nhà. Sau đó, hắn cùng Thiệu Bình thảo luận lộ tuyến hành quân trong doanh trại. Đến chiều tối, Nhâm Ngao phụng mệnh tới báo kiến Lưu Khám, đồng thời còn dẫn theo một người.

Phàn Khoái!

Lưu Khám vô cùng kinh ngạc nhìn Phàn Khoái, trong lòng không khỏi thấy khó hiểu.

Chỉ thấy Phàn Khoái tròn tròn mắt, lớn tiếng nói:

- Nghe nói Thương lệnh sắp tới bắc cương. Khoái bắt tài, muốn theo Thương lệnh cùng đi. Không biết có được không?

- Người muốn đi bắc cương cùng ta sao?

Phàn Khoái đáp:

- Mặc dù Phàn Khoái và Thương lệnh bất hòa, nhưng cũng nghe được một số chuyện. Đại ca giờ không ở Huyện Bái, Phàn Khoái cũng chẳng có việc gì làm. Tiêu tiên sinh trước khi đi công cán đã bảo ta đến tìm Thương lệnh cùng tới bắc cương, không vì cái gì khác, chỉ cầu công danh. Nếu Thương lệnh đồng ý, chuyến này Phàn Khoái nhất định sẽ tuân mệnh của Thương lệnh. Không biết ngài có đồng ý không?

Lưu Khảm càng lúc càng mơ hồ.

Là Tiêu Hà bảo gã tới sao? Làm gì?

Chẳng lẽ là muốn đi theo ta, tìm cơ hội giết ta ư?

Hắn quan sát Phàn Khoái từ trên xuống dưới, dường như muốn tìm ra một câu trả lời khẳng định từ trên mặt gã.

Nhưng Phàn Khoái lại giận dữ:

- Thương lệnh cứ thẳng thắn, đồng ý hay không nói một câu. Phàn Khoái mặc dù chỉ là hạ đẳng người chó má nhưng cũng biết đại nghĩa. Tiêu tiên sinh và tại hạ đã nói rất nhiều chuyện của người Hung Nô, Phàn Khoái thấy, đại trượng phu sinh ra trên đời, có một số việc nhất định phải làm.

Ta chẳng ưa ngài chút nào! Thế nhưng, tại hạ rất khâm phục ngài. Năm đó khi ở Chiêu Dương Đại Trạch, ngài mạo hiểm cả tính mạng để cứu huynh đệ của mình, là người dám chịu trách nhiệm. Tại sao giờ làm quan to như thế này lại trở nên nhu nhược? Ngài nói thẳng đi, nếu thật sự làm khó, tại hạ tuyệt đối không miễn cưỡng.

Lưu Khảm không nhịn được cười, Nhâm Ngao và Thiệu Bình bên cạnh cũng đều bật cười. Tên này hóa ra lại là người thẳng thắn!

Thiệu Bình nói:

- Ta thấy vị tráng sĩ này cũng là người oai phong, cứ đi cùng tới bắc cương, nói không chừng đúng là người có năng lực.

Người này đúng là rất được...

Lưu Khảm gật đầu:

- Người đã nói thế, nếu ta không đồng ý, chẳng phải không được phóng khoáng cho lắm sao? Người muốn theo ta đến bắc cương, tạo dựng sự nghiệp cũng được. Chỉ có điều trong quân đội không như ở nhà, có rất nhiều trói buộc, kỷ luật nghiêm minh, người phải biết rõ.

Phàn Khoái đáp:

- Điều này không cần ngài nói, tại hạ đương nhiên hiểu.

Đáng tiếc! Người này đúng là hảo hán... Nếu có thể nhân cơ hội này xích lại quan hệ với gã, một ngày nào đó không chừng còn có thể thu phục được.

Lưu Khảm nghĩ tới đây, lập tức nói:

- Được, vậy người về chuẩn bị đi, giờ dần ngày mai điểm danh, giờ mao xuất phát, đừng có chậm trễ.

- Vậy Phàn Khoái xin cáo từ!

Nói xong, gã xoay người sải bước ra khỏi quân trướng.

Nhâm Ngao lắc đầu cười:

- A Khảm... Không đúng, nên là Thương lệnh. Tính cách Đồ tử như vậy, ngài cũng đừng để bụng. Trước khi Tiêu tiên sinh đi đã từng nói, ngài nhất định sẽ tìm trợ thủ ở đây, hai năm nay đồ tử đã chín chắn hơn nhiều, ngài cứ yên tâm. Tại hạ đã chuẩn bị ổn thỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể tòng quân xuất hành. Nhưng không biết, Thương lệnh chuẩn bị bảo tại hạ làm gì? Xin ngài căn dặn.

- Nhâm đại ca, huynh đệ chúng ta đừng khách khí như vậy.

Lưu Khám cười ha hả:

- Cụ thể làm gì, ta giờ vẫn chưa nghĩ ra. Chi bằng như thế này, ủy quyền cho Nhâm đại ca tạm thời làm người hầu cận của ta đi.

- Nhâm Ngao xin nghe theo lời dặn bảo của Thương lệnh!

Lưu Khám bảo Thiệu Bình tiếp tục sắp xếp với Nhâm Ngao, còn hắn một mình ngồi trong quân trường, suy nghĩ mãi không lý giải được.

Tiêu Hà biết rõ ta muốn đối phó với y, tại sao còn muốn giúp ta? Tên Phàn Khoái đó nói rất rõ ràng là nghe theo sự sắp xếp của Tiêu Hà, vì thế mới dốc sức phục vụ. Nếu là người khác thì không sao. Nhưng Phàn Khoái và ta có hận thù lớn, Tiêu Hà làm như vậy là có dụng ý gì?

123. Chương 171: Nam Nhi Tông Quân Ca

- Tiêu tiên sinh, tại sao người bảo Đồ tể giúp cái tên đó?

Trong một tửu quán ở Bành thành, Hạ Hầu Anh cuối cùng không nhịn được bèn lên tiếng hỏi:

- Ngài biết rõ hắn và đại ca không hợp nhau mà.

Tiêu Hà nghiêng người dựa vào tường, co chân khoanh tay nhìn dòng người qua lại trên đường một cách thanh thản.

Mãi mới được lúc thanh thoi... Từ sau khi công cán ở huyện nha, dường như rất lâu rồi không có cảm giác thoải mái thế này. Lần này tới Bành thành, thực ra là một việc cực kỳ đơn giản, chỉ để đưa công văn, sau đó đợi nhận được hồi đáp thì sẽ quay về Huyện Bái.

Nói chung, việc này đều do Tiểu lại trong huyện nha làm, căn bản không cần Huyện thừa đường đường như hắn ta phải ra mặt. Thế nên khi Tiêu Hà xuất hiện trước mặt Huyện lệnh ở Bành thành đã khiến Huyện lệnh vô cùng căng thẳng, còn cho rằng đã xảy ra chuyện lớn gì.

Phì một hơi, Tiêu Hà vươn người, ngồi thẳng lưng.

- A Anh, người phải nhớ một việc, Lưu Khám giờ làm quan, Thương lệnh một vùng dù địa vị không lớn lắm nhưng lại nắm giữ con đường lương thực Hoài Hán, quyền lợi không nhỏ, là công đại phu thất đẳng dân tước, kể cả huyện lệnh Huyện Bái cũng chỉ là quan đại phu lục đẳng dân tước mà thôi. Nếu người còn không bịt miệng lại, động đến cách xưng hô với hắn. Theo luật pháp của Tần sẽ bị tội đại bất kính, ít nhất phải bị gọt mặt.

Hạ Hầu Anh giật mình, ngơ ngác nhìn Tiêu Hà, không hiểu tại sao Tiêu Hà lại dùng những lời lẽ nghiêm túc như thế. Nhưng gã cũng biết, Tiêu Hà không nói sai. Giờ khác với ngày trước, Lưu Khám cũng đã không còn là tên nghèo xơ xác đó nữa. Trong lời nói của Tiêu Hà không hề nhắc đến ý của Hạ Hầu Anh.

Thế nhưng trong lòng Hạ Hầu Anh lại luôn có một chút ảm ức. Không thể phủ nhận rằng Lưu Khám quả thật rất lợi hại, tuổi còn trẻ mà tay trắng lập nghiệp, từ chỗ là con trai của một thực khách đã leo lên được địa vị Công đại phu hiện tại. Điểm lại dân chúng ở Huyện Bái, không ai có thể bì được hắn. Hơn nữa, trước đây Hạ Hầu Anh cũng tham gia vào cuộc huyết chiến Chiêu Dương Đại Trạch, cũng vô cùng khâm phục hành động dù chết cũng không bỏ rơi đồng đội ở chiến trường của Lưu Khám. Tuy nhiên gã không thể kết bằng hữu với hắn... Chỉ riêng việc Lưu Khám xỉ nhục Lưu Bang trước mặt mọi người đã khiến gã không thể chịu được. Huống hồ, trước đây Lưu Khám còn định giết chết Lưu Bang, càng làm cho Hạ Hầu Anh thêm thù hận.

Tiêu Hà nói:

- Ta bảo Đồ Tử đi giúp hắn. Một là vì Lưu Quý giờ không ở Huyện Bái. Căn bản không ai trông coi được Đồ Tử. Không phải người không biết, tên đó mấy hôm nay chỉ cần uống rượu là ra tay đánh người, đã nhiều lần xúc phạm hình luật, là ta đứng ra bao che cho nó. Chi bằng để nó theo Lưu Khám đi bắc cương, còn hơn tiếp tục ở Huyện Bái gây chuyện thị phi. Nói không chừng lại làm nên công danh.

Đương nhiên, ta cũng có tính toán riêng... Bởi vì ta rất sợ!

Hạ Hầu Anh kinh ngạc nói:

- Sợ? Sợ cái gì?

- Ta sợ Lưu Khảm giết ta!

Tiêu Hà nói đến đây, sắc mặt liền tái nhợt:

- Nghe có nực cười không? Ha ha, ta thật sự rất sợ! Trước đây ta ra tay trợ giúp Lưu Quý, kết quả suýt nữa đã bỏ mạng. Mặc dù ta không nhìn thấy hung thủ, nhưng ta biết chính là hắn. Tên Lưu Khảm này rất có dã tâm.

Trước đây khi hắn phát động phản kích, nếu không phải là ta ra tay thì Huyện Bái giờ đã thành thiên hạ của hắn. Thất bại trong gang tấc, sao hắn có thể không hận ta? Giờ nghĩ lại, lúc đó ta ra tay cũng có phần liều lĩnh... A Anh, thực sự ta rất sợ chết.

Hạ Hầu Anh sững sờ nhìn Tiêu Hà, mồm há hốc mãi không nói thành lời.

Tiêu Hà cười đau khổ, khẽ vuốt ngực và nhắm hai mắt lại:

- Hồi trước Lưu Khảm chỉ là một thương nhân buôn rượu mà đã ra tay độc ác như vậy. Giờ hắn có vây cánh chắc chắn thế kia, chúng ta chỉ là con kiến trong mắt hắn thôi. Trận tình phong huyết vũ ở Tứ Hồng đó, người có nghe nói không? Ta đã nghe mọi người nói qua. Cả nhà Đinh gia bị hắn giết sạch, sáu huyện Tứ Hồng có hàng nghìn đầu người rơi xuống, nhuộm đỏ cả Tứ Thủy. Khoảng thời gian đó, cả ngày ta đều gặp ác mộng. Ta sợ Lưu Khảm sẽ đưa trận tình phong huyết vũ đó tới Huyện Bái, đến lúc đó thì tất cả mọi người đều đen đủi rồi. Ta bảo Đồ Tử tới giúp hắn, thực ra cũng là muốn ra tín hiệu với hắn: Ta cúi đầu rồi, tuyệt đối không cản trở tiền đồ của người nữa. Nếu như hắn nhận, chúng ta sau này có thể kê cao đầu không lo lắng; Nếu hắn không nhận, ta sẽ phải chuẩn bị đi tới quê hương hắn.

Hạ Hầu Anh hít một hơi dài.

Có thể gã không nhìn ra được lợi hại trong đó, nhưng nghe Tiêu Hà nói vậy, gã bắt chợt cũng thấy sờn gai ốc.

- Tiêu tiên sinh lo nghĩ nhiều quá.

Tiêu Hà khẽ nói:

- Không phải ta lo nghĩ nhiều, mà là phải cân nhắc hậu quả. A Lữ đã mang bầu rồi, hai tháng nữa sẽ sinh. Ta có thể không suy nghĩ cho bản thân ta nhưng ta không thể không lên sẵn kế hoạch cho A Lữ và đứa bé trong bụng nàng được... Ta không muốn sau khi A Lữ sinh con không có cả chỗ dựa. A Anh... Lưu Khảm, không được đắc tội hắn!

Nói xong lời này, Tiêu Hà thở dài một cái.

Mãi sau, y khẽ nói:

- Tính ngày thì Lưu Khảm chắc cũng đã đi rồi. Chúng ta chuẩn bị đi, có thể quay về Huyện Bái rồi.

Hạ Hầu Anh gật gật đầu, khuôn mặt trắng bệch...

Ngay từ thời Chiến quốc, Ngụy quốc từng vượt Kiền sơn (Diệt Tử Ngộ lĩnh), xây dựng Ngụy trường thành ở phía đông Ni Dương (nay thuộc huyện Chính Ninh – Cam Túc). Phía tây trường thành là lãnh thổ của Nghĩa Cừ Nhung quốc, còn phía đông chính là vùng Thượng quận của Ngụy quốc.

Hậu Tần quốc đã giành được Thượng quận, Ngụy trường thành trở thành biên giới giữa Tần và Nghĩa Cừ Nhung quốc. Khi đó, Tần đã xây dựng Trì Vô thành ở trường thành và cho đại quân vào trấn thủ, bọn chúng thường xuyên vượt qua trường thành, xâm chiếm lãnh thổ của Nghĩa Cừ Nhung quốc. Trì Vô thành cũng chính là tiền thân của Dương Chu.

Đoàn người của Lưu Khâm ngày đi đêm nghỉ, hai mươi ngày lặn lội đường xa mới vào tới Tự Hàm cốc, men theo dòng sông đi lên phía bắc, vượt qua Ngụy trường thành sẽ tới lãnh thổ của Dương Chu.

Dọc đường, chỉ thấy từng đội binh mã lao vun vút trên đường. Không có cảnh tượng cờ quạt rợp trời, tuy nhiên cuộc đại chiến đó đã bao trùm không khí xơ xác tiêu điều tạm thời lên bầu trời của Dương Chu. Dù nhìn từ trang bị hay tinh thần binh sĩ thì trên tám mươi phần trăm binh mã tập kết ở Dương Chu tới từ các đội quân vùng biên tinh nhuệ của Lão Tần. Khác với quân Tần nhìn thấy ở Quan Đông, quân trấn giữ biên cương của Lão Tần ở đây càng tỏ ra dũng mãnh.

- Cuộc điều động binh mã lần này tổng số đã trên ba trăm nghìn. Trong đó binh mã của Nhạn Môn, Đại Quận tạm thời đóng tại chỗ, một mặt trở thành binh mã của bậc thang thứ hai, mặt khác là để kinh sợ Hồ Đông dị tộc. Trước mắt, chỉ ba vùng Vân Trung, Thượng quận và Bắc Địa đã tập kết hai trăm nghìn quân Tần tinh nhuệ. Nghe nói thống soái là tướng quân Nội Sử Mông Diêm mà bệ hạ tin tưởng, hiện giờ dồn đốc tác chiến ở Dương Chu.

Mông Diêm, quả nhiên là Mông Diêm.

Lưu Khâm nắm chặt tay trong vô thức. Trong vòng vây của không khí tiêu điều xơ xác này, Lưu Khâm không hề hoảng loạn, cũng chẳng sợ hãi. Trái lại nhiệt huyết còn sục sôi. Sục sôi! Không sai, chính là sục sôi, một cảm giác sục sôi muốn giết người, muốn nhìn thấy máu!

“Vua không thuận:

Nho giáo lên ngôi trắng sỷ vong, Thần Châu nhân nghĩa nói khoác không

Man di xâm lấn Trung Nguyên loạn, sỷ tử chạy rông dân khóc ròng.”

Lưu Khâm bỗng nhiên khe khẽ hát. Làn điệu dựa theo “Thanh niên trí thức tông quân ca” của hậu thế, nhưng ca từ lại có chút thay đổi.

Năm 1995 công nguyên, trong cuốn “máu tẩm tiểu Nhật Bản” do Cừu Thánh tiên sinh của đại học Sơn Đông biên soạn đã từng trích dẫn bài thơ của một bằng hữu đã làm, có tên là “Nam nhi hành”. Từ ngữ hùng hồn mãnh liệt, khiến cho Lưu Khâm khi đó còn đang học đại học rất yêu thích. Sau đó hắn đã kết hợp làn điệu của “Nam nhi hành” và “Thanh niên trí thức tông quân ca” để pha trộn thành một ca khúc. Hồi ức này vô cùng sâu sắc.

“ Nam nhi phải giết người, cứ giết chẳng sờn lòng

Nghiệp thiên thu muôn thuở, chém giết lập nên công”.

Lưu Khâm tay đỡ xích kỳ, ngón tay gõ gõ, khe khẽ cất giọng hát.

Ban đầu Thiệu Bình và Trần Đạo Tử không để ý, nhưng dần dần đã bị hấp dẫn bởi ca từ. Về mặt của hai người bọn họ không giống nhau.

Thiệu Bình khẽ nhú mày, còn Trần Đạo Tử lại hơi mỉm cười.

“Xưa có chàng trắng sỷ, nghĩa khí nặng như non

Giết người trong nháy mắt, chết nhẹ tựa lông hồng

Cũng có kẻ ác bá, ưa giết người như ma

Muốn thu phục thiên hạ, vung gươm tuốt đao ra

Giờ mò trăng đáy nước, hạng ấy tìm đâu ta.”

Nhâm Ngao, Phiên Khoái, Quán Anh và Lữ Thích Chi sau một hồi yên lặng lắng nghe cũng gật đầu và khe khẽ hát theo nhịp gõ của Lưu Khâm. Ca khúc thanh niên trí thức tông quân ca không phức tạp, cũng không có nhiều luyện lấy lăm, chỉ cần nhiệt huyết dâng tràn mà thôi.

Tiếng hát từ vài người ban đầu đã dần dần truyền đi, các lam điền giáp sĩ xung quanh cũng khe khẽ ngân nga theo.

“ Ta muốn học người xưa, chấn hưng hùng – bá chí

Thanh danh như bọt nước, đời cười có sá chi

Vai vác thanh kiếm sắc, nổi giận thì giết người

Xẻo thịt đùi nhắm rượu, cười nói quỷ thần kinh”

Đó là một luồng nhiệt huyết khiến mọi người không thể kìm nén, là một hào khí nam nhi kiên cường khí khái mà mỗi người đều có. Bài hát này không hợp với cách hát nhỏ nhẹ. Bởi vì nhiệt huyết, hào khí và xung đột muốn giết người đó cần phải gào lên mới thể hiện được hết, nếu không sẽ sinh ra cảm giác ức nghẹn đến chết. Vậy nên, tiếng hát dần cất cao lên.

Quán Anh không nhịn được nữa!

- Hát lên, các huynh đệ gào lên cho ta!

Nếu như nói, đám kỵ quân từ Lâu Thương tới còn có chút ngại ngần thì ba trăm lam điền giáp sỹ kia lại không hề hàm hồ.

Phải gào lên, nếu không chi bằng chết đi.

“Vua không thuận:

Nho giáo lên ngôi tráng sỹ vong, Thần Châu nhân nghĩa nói khoác không

Man di xâm lấn Trung Nguyên loạn, sỹ tử chạy rông dân khóc ròng

Nam nhi phải giết người, cứ giết chẳng sồn lòng

Nghiệp thiên thu muôn thuở, chém giết lập nên công

Xưa có chàng tráng sỹ, nghĩa khí nặng như non

Giết người trong nháy mắt, chết nhẹ tựa lông hồng

Cũng có kẻ ác bá, ưa giết người như ma

Muốn thu phục thiên hạ, vung gươm tuốt đao ra

Giờ mò trăng đáy nước, hạng ấy tìm đâu ta”

Phiền Khoái liền gầm lên giận dữ:

- Khó chịu, khó chịu quá!

Vừa nói gã vừa rút bảo kiếm ra và đâm mạnh vào tấm khiên. Chỉ nghe tiếng keng một cái rất mạnh, như chuông vàng Đại Lữ.

Nỗi uất ức buồn phiền trong lòng ngay lập tức được xả ra sạch, chỉ còn lại nhiệt huyết sục sôi khắp lồng ngực mà thôi. Quán Anh cũng không chịu thua, rút kiếm vung đao, ba trăm lam điền giáp sỹ theo đó cũng rút binh khí ra, đâm mạnh vào tấm khiên trong tay. Keng keng keng... những tiếng ban đầu có vẻ hơi hỗn loạn nhưng lập tức đã tìm được tiết tấu tương đồng. Từng bước rồi đột nhiên tăng nhanh, tiếng kim loại va vào nhau mỗi lúc một mạnh. Nam nhi đã muốn giết người, sao có thể không có binh trong tay? Kiếm khiên giao đấu, sát khí bao trùm.

“Vua không thuận:

Nho giáo lên ngôi tráng sỹ vong, Thần Châu nhân nghĩa nói khoác không

Man di xâm lấn Trung Nguyên loạn, sỹ tử chạy rông dân khóc ròng

Ta muốn học người xưa, chấn hưng hùng – bá chí

Thanh danh như bọt nước, đời cười có sá chi

Vai vác thanh kiếm sắc, nổi giận thì giết người

Xẻo thịt đùi nhắm rượu, cười nói quỷ thần kinh

Ngàn dặm tìm giết địch, nguyện cả đời hy sinh
 Chuyên Chư - Điền Quang ấy, cũng có chút giao tình
 Chết về Tây phương hết, một đề hồi hận thôi
 Hồn say cùng lý tưởng, chiến ý chột cao bay
 Cửa Tây chào già biệt, mẹ buồn tiễn con đi
 Lòng quyết ghi sách sử, nam nhi chí không về
 Đánh giết tung trời đất, thảm khóc động Âm cung
 Ba bước chém người chết, lòng muốn tay chẳng dừng
 Máu chảy dài vạn dặm, thân chất cao ngất trời
 Tráng sỹ sau trận chiến, gói xác địch ngủ vùi
 Trong mộng còn giết giặc, trên mặt ánh nét cười
 Nhi nữ xin chớ hỏi: sao tàn bạo quá thôi?
 Lòng nhân muôn thuở chỉ hại người, đạo lý xưa nay đều giả dối
 Vua không thuận:
 Hồ báo săn mồi lập uy danh, nai tơ yếu đuối ai thương đến?
 Thế gian vẫn vậy mạnh hiếp yếu, khôn cùng có lý cũng bằng không”
 Lưu Kháms bắt đầu cũng dâng trào cảm xúc, nhưng sau đó không còn kiềm chế được sự hung tàn trong lồng ngực nữa, hấn rung cờ đập mạnh vào tấm khiên, chiến mã hí lên một hồi dài. Tất cả mọi người đang ca hát, đang gào thét, đang rít lên... Thế nhưng trên những khuôn mặt đó, sự cuồng nhiệt không thể kìm nén được đang dâng trào trong ánh mắt. Lúc này, nho học còn chưa độc tôn. Huyết khí năm trăm năm thai nghén nên trong nháy mắt đã hội tụ thành dòng nước lũ cuộn cuộn.
 Có lẽ Thiệu Bình xuất thân từ nho gia nên không hoàn toàn đồng ý với những ca từ này. Nhưng khi tất cả mọi người đều đang gào hét thì sự dè dặt trước đó dường như đã biến mất trong tích tắc. Người cất cao tiếng hát, tay nắm chặt chuôi kiếm. Có lẽ đây là giới hạn cuối cùng của ý, trước sau đều không rút kiếm đâm vào khiên.
 “Vua thôi chất vấn:
 Nam nhi tự biết đường hành động
 Đã ra tay, phải quyết lòng
 Sự nghiệp, nhân từ chẳng thể đi chung
 Nam nhi dựng nghiệp nơi chinh chiến, gan hùm mắt dữ tựa sói lang
 Hãy sống đời trai trong chém giết, chớ để đời cười dạ nữ nhân
 Xưa nay nợ nước thân không tiếc, xả xác quân thù miệng hát vang
 Cả trăm trận chiến cùng quân địch, nơi nào cũng nguyện đắp cỏ xanh
 Nam nhi nào khiếp sợ, ca mãi khúc quân hành:
 Giết một người là tội
 Giết vạn người: anh hùng
 Giết được trăm ngàn vạn
 Anh hùng trong anh hùng

Anh hùng trong anh hùng, nhưng ý nghĩa không chung:

Nhìn lại nghìn năm người nhân nghĩa, mấy ai có được chí hào hùng

Chẳng thích danh thơm yêu tiếng ác, giết người trăm vạn lạnh như không?

Nên dạy muôn dân nuôi mầm hận, chớ xúi nhân gian chửi anh hùng

Phóng mắt theo từng trang lịch sử, có ai chưa phải giết người không?”

Ca từ của nam nhi ca về cuối đã thay đổi rất nhiều so với ban đầu.

Đợi đến câu cuối “có anh hùng nào mà không giết người” thì tất cả mọi người như đang gào lên, tiếng hát vang vọng mãi trong không trung.

Một lần, hai lần, ba lần....

Khi cả con đường đều vang vọng ca khúc này, tường thành của Dương Chu phía xa đã dần thấp thoáng.

Mặt trời chiều lặn dần, tiếng ca lạnh lạnh.

Sát khí bao trùm khắp trời đất, Mông Diêm dẫn theo phụ tá đứng ở đầu thành nhìn quân sĩ qua lại liên cật tiếng cười to.

124. Chương 172: Vĩnh Chính Nguyên

Có thể khích lệ lòng quân, có thể khích lệ lòng quân!

Mông Diêm nhìn Lưu Khâm đứng trước mặt, trong lòng âm thầm tán thưởng. Nhoáng cái đã sáu năm, ngày xưa là tiểu tử không có tiếng tăm gì, hôm nay đã thành mãnh hổ.

Bài ” Nam nhi tòng quân ca ”, trong một ngày đã truyền khắp Dương Chu.

Mặc dù nói nghe cảm giác kỳ lạ, nhưng không phải phong, không phải nhã, không phải tụng, lại bộc lộ hết huyết khí nam nhi. Tổ tiên Mông Diêm là người Tề, nhưng y sinh ra và trưởng thành ở nước Tần. Càng yêu thích loại khí thế lấy lòng này, đối với loại thuyết pháp nhân nghĩa đạo đức, xưa nay y luôn luôn coi thường.

Lần này chinh phạt dân tộc Hung Nô, ý kiến trên triều đình cũng không thống nhất. Đình Úy Lý Tư, Tể Tướng Vương Quán, còn có nhóm Bác sĩ Thuần Vu Việt bọn họ không quá tán thành đối với việc khai chiến đánh dân tộc Hung Nô.

Theo như bọn họ, hoàn toàn không cần khai hỏa đối với dân tộc Hung Nô. . Vô cơ hưng binh, phần thắng không nhiều lắm. Hơn nữa người Hung Nô là dân tộc trên lưng ngựa, hành tung phiêu hốt bất định, rất khó nắm bắt được thời cơ chiến đấu. Chỉ vì một lời tiên tri không giải thích được, lại phát sinh một trận chiến tranh không biết hồi kết. Vu Đại Tần nói cũng cuộc chiến này cũng không có điểm gì tốt. Vì thế, đám người Lý Tư trên triều đình và đám người chủ chiến Mông Diêm tranh luận kịch liệt.

Nhưng cuối cùng vẫn là Thủy Hoàng Đế quyết định việc này.

Từ khi thống nhất sáu nước tới nay, Thủy Hoàng Đế càng ngày càng bảo thủ. Nhưng khi có chuyện lớn, ông vẫn lắng nghe một chút ý kiến của thần tử. “Dân tộc Hung Nô, nhất định phải đánh, hơn nữa phải đánh kịch liệt. . .” Đây là nguyên văn câu nói của Thủy Hoàng Đế. Cũng chính vì câu nói này, đám người Lý Tư đành phải ngậm miệng lại. Đồng thời trong khoảng thời gian ngắn nhất, gây dựng phương châm và kế hoạch tác chiến với dân tộc Hung Nô.

Cùng lúc đó, Thủy Hoàng Đế bổ nhiệm Mông Diêm là thống lĩnh, đốc chiến tại Dương Chu. Trận chiến này, điều động ba mươi vạn đại quân trấn giữ biên Quận, đồng thời các quận Sơn Đông bắc bộ điều động hai mươi vạn dân phu, hiệp trợ đẩy mạnh chiến sự.

Mông Diêm cũng xuất thân trong thế gia quân nhân, ba đời làm tướng. Trong xương cốt tồn tại dòng nhiệt khí dũng mãnh của lão Tần nhân. Vì thế, y rất tán thưởng đối với bài ca ” Nam nhi tòng quân ca ” Lưu Khâm hát. Cho nên Lưu Khâm vừa mới đến ngoài thành Dương Chu, Mông Diêm liền tới gặp mặt hắn.

Nói thật, Lưu Khảm cũng rất kích động! Sáu năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy Mông Diêm, hắn cũng không biết thân phận của Mông Diêm, hơn nữa cũng không có tư cách nói chuyện với Mông Diêm. Nhoáng cái sáu năm trôi qua, thời điểm gặp lại Mông Diêm lần nữa, Lưu Khảm lại không biết nên nói thế nào cho phải. Trong tâm tư, hắn kính nể Mông Diêm không thôi. Thậm chí sự kính phục còn vượt xa so với đám người Lưu Bang, Hạng Vũ.

Tại thời kỳ Chiến Quốc, danh tướng nổi bật. Bất kể là Nhạc Nghị, Tôn Tẫn, Bàng Quyên, Bạch Khởi, Vương Tiễn. .. Lưu Khảm độc chỉ kính nể Lý Mục. Giữa Ích Vân, đánh Hồ Man, đó là vị anh hùng dân tộc chân chính. Còn thời kỳ Tần Hán giao tranh, người Lưu Khảm kính nể duy nhất chỉ có một mình Mông Diêm!

Hậu thế thuật lại rất nhiều về Mông Diêm, Lưu Khảm thực sự không nhớ rõ. Duy nhất chỉ có chuyện y đánh tan dân tộc Hung Nô, mở rộng biên cương khuếch đại lãnh thổ là hắn thủy chung chưa từng quên. Vì thế, khi hắn đứng trước mặt Mông Diêm, lại cảm giác luống cuống tay chân.

Mông Diêm không khỏi nở nụ cười!

- Rốt cuộc vẫn còn con nít. Khó tránh khỏi có chút căng thẳng. Chỉ là không ngờ, tiểu tử này là người văn võ song toàn.

Y chân thành đánh giá Lưu Khảm, không biết rằng Lưu Khảm đang nhìn y. Vóc dáng Mông Diêm to lớn vạm vỡ, nhưng so với Lưu Khảm vẫn thấp hơn nửa cái đầu. Mặt chữ Quốc, lông mày rậm mắt to, thoạt nhìn qua sẽ không cảm thấy có gì đặc biệt. Thế nhưng sau khi tới gần, lại có thể cảm nhận cương khí trên thân thể Mông Diêm, đây là một loại khí chất chỉ có thể hiểu không thể diễn đạt bằng lời, có người cảm thụ được, có người không.

Trong lòng Lưu Khảm nhìn không được khen ngợi một tiếng: Không hổ là danh tướng đệ nhất Tần Hán!

Nếu như Mông Diêm không chết, Lưu Bang, Hạng Vũ có thể lật đổ được đại Tần sao? Bất giác trong đầu Lưu Khảm hiện ra loại ý niệm như vậy.

Lúc này, Mông Diêm lên tiếng.

- Lưu Khảm. Bệ hạ lần này khai chiến đối với dân tộc Hung Nô. Vốn không quá mức liên quan tới người, nhưng ta phá lệ để người mộ binh. Người cũng biết vì cái gì chứ?

Không sai, lần này mộ binh, dừng lại ở các quận Sơn Đông bắc bộ, các quận Sơn Nam không cần xuất chinh. Quận Tứ Thủy thuộc Sơn Đông nam bộ, đường ranh giới chính là dòng Hoàng Hà. Phía nam Hoàng Hà chính là Sơn Đông nam bộ, phía đông Hoàng Hà là Sơn Đông bắc bộ. Hiển nhiên quận Tứ Thủy, quận Năng, quận Trần, quận Tam Xuyên, thậm chí quận Tiết, quận Lang Gia, thực sự không cần điều động.

Kỳ thực cho tới bây giờ, Lưu Khảm cũng không hiểu rõ, phủ Thái Úy này cũng tương đương với Bộ quốc phòng hậu thế, vì sao phát binh lệnh mộ binh này? Hiện tại nhờ Mông Diêm nói, đã mơ hồ hiểu phần nào. Với năng lực của hắn, phát lệnh mộ binh cũng không phải chuyện khó.

Mông Diêm nói:

- Đây là lần thứ hai ta gặp người. Lần đầu tiên là ở đại trạch Chiêu Dương, sáu năm trước người còn là một đứa trẻ. Không ngờ, sáu năm ngắn ngủi, người có thành tựu lớn ngày hôm nay. Ta vốn muốn mang người chiêu nhập đại doanh Lam Diêm, chỉ tiếc sau lại bận rộn, quên mất chuyện này. Ha ha, cũng bởi vậy mà lại để Nhâm Hiêu kia được lợi rồi. Trước kia Nhâm Hiêu phát chiến báo tới, đã mấy lần nhắc tên người. Cho nên, ta rất hiếu kỳ muốn nhân cơ hội này biết một chút, người trong miệng Nhâm Hiêu kia, là trụ cột của Đại Tần ta sau này rốt cuộc trưởng thành có dáng dấp thế nào. Không tồi, không tồi!

Mông Diêm liên tiếp nói hai từ " Không tồi ", khiến Lưu Khảm vừa mừng vừa lo.

- Lưu Khảm!

- Dạ!

- Người lần này mang theo bao nhiêu binh mã?

Lưu Khảm trầm giọng nói:

- Ngoài ba trăm giáp sĩ Lam Điền mà Quận Thủ tặng cho Lưu Khâm ra, Khâm tự trang bị trăm kỵ quân, mang theo ba người, gồm hai thư tá, một Quân Tư Mã. Cộng cả Khâm, tổng cộng 407 người, đặc biệt đang tiến về phía tướng quân báo danh.

Vừa nói chuyện, hắn từ trong lòng lấy ra tín phù phủ Thái Úy, rất cung kính đưa tới trước mặt Mông Điền.

Mông Điền cười cười, thu nhận tín phù. Sau đó lại cầm một miếng hồ phù màu đen, suy nghĩ một hồi lâu rồi trầm giọng nói:

- Tốt, xem như ngươi đã làm xong khâu chuẩn bị. Ngươi hát bài hát vừa nãy rất tốt, mặc dù không hợp nhịp điệu, nhưng ngược lại có thể bùng khởi bao huyết khí. Như này đi, ta gọi một trăm giáp sĩ nữa, cùng ngươi hát một khúc. Từ hôm nay, ngươi là Quan Bái Quân Hưu trong quân, tới Vĩnh Chính Nguyên nhận lệnh. . . Lý Thành đâu?

- Có tiểu tướng!

Vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên có một gã thanh niên tiến vào, toàn thân mặc quân trang, tuổi chừng hai mươi, nhanh chóng đi tới trước mặt Mông Điền.

- Ngươi làm Tả Tư Mã trong quân Lưu Quân Hưu, lĩnh một tổ khinh xa. Dưới trướng của Lưu Quân Hưu. Lập tức lĩnh ba ngày quân lương, nghe theo lệnh Lưu Quân Hưu Vĩnh Chính Nguyên. Hạn trong ba ngày phải đến, không được chậm trễ, hiểu chưa?

- Lý Thành hiểu!

Sau khi thanh niên kia liếc mắt nhìn Lưu Khâm, chợt lui về phía sau Lưu Khâm.

Mông Điền nói:

- Lý Thành chính là danh tướng, mưu lược xuất chúng; Lưu Khâm ngươi vừa mới trải qua chiến trường, nhìn hai người các ngươi có thể chân thành hợp tác.

Lưu Khâm và Lý Thành chấp tay tuân lệnh:

- Quyết không phụ sự ưu ái của tướng quân.

Dựa theo biên chế quân Tần, thời gian có chiến tranh, thường lấy biên chế làm cơ sở xây dựng quân đội tác chiến thành từng bộ từng khúc. Lúc này trên không có chức vị Nguyên Soái, Thống Soái được gọi là Đại Tướng quân hoặc Thượng Tướng Quân, dưới có Phó Tướng, Tì Tướng. Mỗi Tướng Quân thống lĩnh nhiều bộ, chủ tướng từng bộ phận được gọi là Giáo Úy. Cũng chính vì thế trong binh thư hậu thế thường gặp chế độ một bộ một giáo.

Dưới bộ là khúc. Chủ tướng từng khúc được gọi là Quân Hưu. Nói chung mỗi một Khúc có khoảng chừng 120 đến 150 người, gọi là Thiên Nhân. Phân phối quân đội thành sáu cấp.

Chắc hẳn Mông Điền lo lắng Lưu Khâm tuổi còn nhỏ, cũng chưa từng trải việc trong quân. Vì vậy không ban cho hắn nhân mã tác chiến, mà tại đây chỉ bổ sung cho hắn thêm trăm người. Trong đó, có một tổ Bình xa khoảng chừng sáu mươi người, tổ cung tiễn hơn ba mươi người.

Có thể nói, Mông Điền đã phải hao tâm tổn sức vì Lưu Khâm. Để có thể đảm bảo quân lệnh thông suốt, thậm chí an bài Lý Thành làm phó tướng của hắn. Lý Thành này có lai lịch không nhỏ, là một trong mấy người cháu của Lý Tín. Lý Tín trước kia chiến công hiển hách, là một trong những danh tướng Đại Tần. Nếu như sau đó không tấn công nước Sở thất bại, không biể tước vị sẽ thế nào?

Sau khi Vương Tiễn phá Sở, Lý Tín chịu tội về quê. Bể quan suy nghĩ lỗi lầm, sau cùng sầu não mà chết. Nhưng Thủy Hoàng Đế không vì Lý Tín thất bại mà không để mắt đến y. . . Con trai Lý Tín, hiện tại làm Lang Trung Lệnh tại Hàm Dương, thống lĩnh đại doanh Lam Điền. Lý Thành được an bài bên cạnh Mông Điền, thậm chí Thủy Hoàng Đế còn nói với Mông Điền, phải bồi dưỡng Lý Thành thật tốt.

Hôm nay, Mông Điền giao Lý Thành cho Lưu Khâm, tự nhiên có đạo lý của y.

Có một số việc, Lý Thành phải đứng ra mới có thể giải quyết. Bằng không dựa vào tư liệu của Lưu Khâm trong quân, cho dù được ban chức vị Công Đại Phu, vẫn gặp rất nhiều chuyện phiền toái. Lần này tập kết quân biên cương, đều là kiêu binh hãn tướng, nhất định phải có người có thể đứng ra thu xếp.

Mà Lý Thành, không cần bàn cãi chính là sự lựa chọn tốt nhất. Không cần lo lắng Lý Thành có điều gì bất mãn, trong quân Tần quân kỷ nghiêm khắc, cấp bậc trên dưới rõ ràng. Lý Thành cũng không phải người không biết nặng nhẹ, chỉ riêng điểm này, Mông Diêm đã không có gì phải lo lắng. Chỉ xem Lưu Khâm có bản lĩnh đối phó với Lý Thành hay không?

Lưu Khâm nhận lấy hắc mộc hồ phù, cùng Lý Thành sóng vai rời khỏi gian phòng. Hai người nhìn nhau, cũng không trò chuyện điều gì, mà một trước một sau đi ra ngoài.

Trước mặt, một tì tướng vội vã chạy tới, trong nháy mắt lướt mình ngang qua Lưu Khâm, liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi đột nhiên hừ lạnh.

Trong tiếng hừ, mang theo vị đạo giễu cợt. Lưu Khâm ngẩn người, nhin không được quay đầu liếc mắt nhìn tì tướng kia, chợt bị Lý Thành kéo tay, thấp giọng nói:

- Đừng gây chuyện, đó là Vương Ly.

- Vương Ly là ai?

Sau khi rời khỏi quân doanh, Lưu Khâm không nhin được hỏi.

Lý Thành cười khổ nói:

- Y là con trai của Vương Bí tướng quân, rất có lai lịch trong quân, so với Mông đại tướng quân còn cao hơn một chút. Lần này chinh phạt dân tộc Hung Nô, phủ Thái Úy vốn muốn để Vương Ly tướng quân là Thượng tướng quân, nhưng sau đó Bệ hạ lại bổ nhiệm Mông đại tướng quân, hắn đành phải chịu nhin.

Phe phái. . . Lẽ nào trong quân Tần còn có phe phái?

Lý Thành và Lưu Khâm lên ngựa, quay đầu thoáng liếc nhìn quân doanh sau lưng:

- Chúng ta lần này đóng ở Vĩnh Chính Nguyên, trực thuộc sự quản lý của Vương Ly tướng quân.

- Vậy sao?

- Lưu Quân Hưu, nói chung ngài phải cẩn thận một chút. Sau khi đến Vĩnh Chính Nguyên, mọi việc cần phải cẩn thận, bằng không ngay cả đại tướng quân cũng không thể bảo vệ ngài. Ta nghe người ta nói, Vương Ly tướng quân vô cùng bất mãn đối với việc đại tướng quân có ý chiêu binh ngài. Cho nên sau khi đến Vĩnh Chính Nguyên rồi, nhất định phải có hành động. Ứng biến trong quân cũng là một loại tôi luyện! Đại tướng quân có ý tốt ah!

- Có lẽ vậy. . .

Lưu Khâm bắt đầu nhức đầu. Mọi chuyện còn chưa bắt đầu, vậy mà đã đắc tội với quan trên, e là lần này đi Bắc Cương sẽ không thuận lợi.

125. Chương 173: Mông Tật, Mông Khắc

- Kỳ thực bất kể ở đâu, bất kể nơi nào, chuyện phe phái tranh chấp nhất định không thể tránh khỏi.

Đêm đó, khi Lưu Khâm đang ngồi trong quân trướng, Trần Đạo Tử cười ha hả vì hân ưu sầu.

- Quân Hưu không cần lo lắng vì chuyện này, luật pháp Đại Tần nghiêm khắc, không chỉ đối với bách tính, mà đối với quan lại và tướng lĩnh càng thêm sâu sắc. Bản thân Quân Hưu không cần dựa vào chiến công mà đảm nhiệm chức vụ Công Đại Phu, có thể nói là trường hợp đặc biệt từ trước tới nay chưa có. Tướng lĩnh Quân Tần dựa vào tổ tông bỏ dấy không nhiều lắm, đặc biệt là vua giết người Bạch Khởi kia đều phải từ chức tước nhỏ mà vươn lên.

- Vương Ly xuất thân danh tướng thế gia, cũng có hoàn cảnh như vậy. Có thể từng bước leo lên vị trí hiện tại tự nhiên có chỗ đặc thù. Ba đời quân nhân thế gia, toàn bộ Đại Tần chỉ có Mông gia có thể sánh ngang,

thế nhưng luận về chiến công và lai lịch, Mông gia kém Vương gia. Cho nên lúc này đây không thể trở thành chủ tướng, trong lòng Vương Ly chắc chắn sẽ không thoả mái. Nhưng nói y nhắm vào ngài, thì chưa hẳn.

Lưu Khám nhẹ giọng nói:

- Hẳn không nhằm vào ta, thì nhằm vào Mông đại tướng quân.
- Điểm này Quân Hầu càng không cần lo lắng, nếu như Vương Ly ngay cả điểm ấy không giữ được chừng mừng, ta thấy Vương gia nhà hẳn ta coi như suy tàn rồi. Sẽ có chút phiền toái nhỏ, nhưng nếu nói nguy hiểm tới tính mạng, ắt không có khả năng.

Lý Thành từng nói, Vương Ly sẽ có hành động đối với Quân Hầu, nhưng nguyên nhân lớn nhất có thể là vì Quân Hầu là trường hợp mộ binh đặc biệt của Đại Tướng Quân. Chỉ cần Quân Hầu đi thẳng ngôi ngay, không để hẳn có cơ, như vậy cho dù hẳn có muôn vàn chủ ý cũng không làm được gì Quân Hầu.

Đi thẳng, ngôi ngay? Nói thì dễ nhưng làm lại rất khó. . .

Chỉ là sau khi được Trần Đạo Tử an ủi một hồi, trong lòng Lưu Khám chuyển biến tốt hơn rất nhiều. Hôm nay thu hoạch kỳ thực không coi là nhỏ, ít nhất thái độ của giáp sĩ Lam Điền đối với chính mình có lẽ thân cận hơn vài phần. Trước kia, Lưu Khám và giáp sĩ Lam Điền kẻ vai chiến đấu, ngược lại cũng có chút giao tình. Chính bản thân hẳn rất rõ ràng, tước vị của chính mình tăng lên quá nhanh. Sau một lần chiến đấu, cấp bậc lại tăng lên, mà rất nhiều người cả đời không thể đạt được tước vị của hẳn hiện tại. Vì vậy khó tránh khỏi có người cảm thấy khó chịu, đặc biệt là những giáp sĩ Lam Điền bên cạnh Doanh Tráng. Có thể thân mật hơn một chút, suy cho cùng chính là một chuyện tốt.

Lúc này tác chiến ở Bắc Cương, nếu như không có những người này ủng hộ, e là rất khó đặt chân trong quân đội.

Thấy Lý Thành mang đến một tổ Binh xa, Lưu Khám biết, trong quân đội Bắc Cương này có rất nhiều người không phục hẳn. Cũng may, Lý Thành biểu hiện xem như không tệ, có lẽ nhờ Mông Điều chỉ bảo. Chỉ là, có thể khiến Lý Thành tin phục, thật tâm thật ý hợp tác với chính mình hay không? Lưu Khám biết, còn cần dựa vào biểu hiện của chính mình.

Lưu Khám thống lĩnh nhân mã rời khỏi Dương Chu, chạy tới Vĩnh Chính Nguyên. Vĩnh Chính Nguyên này là thao trường quân Tần đóng quân tập võ. Thuộc quận Thượng, đồng thời liên hợp với Nghĩa Cừ có nhiệm vụ làm trạm cung cấp quân nhu để tấn công dân tộc Hung Nô.

Khi Lưu Khám thống lĩnh quân đội đến Vĩnh Chính Nguyên, đã là ngày thứ ba rời khỏi Dương Chu. Khi tiếp nhận hồ phù, đoàn người Lưu Khám được an bài vào doanh địa cửa đông thao trường. Xung quanh còn có hai khúc nhân mã.

Lý Thành giới thiệu:

- Khúc binh mã phía tây chính là thuộc quản lý của Phùng Kính, con trai của Phùng Kiếp tướng quân, cũng chính là con cháu của Hữu thừa tướng Phùng lão tướng quân. Chỉ là Phùng Kiếp tướng quân và Mông đại tướng quân vì chính sự mà chia rẽ, vì vậy thiên hướng về phe Vương Ly tướng quân, lúc nói chuyện cần phải cân nhắc.

Khúc binh mã phía nam, chủ tướng là Mông Tật, con trưởng của Mông đại tướng quân. Tâm tính rất tốt, chỉ là tính tình có chút nóng nảy. Nhưng em trai y Mông Khắc lại là người rất chừng mực, chung quy có thể qua lại.

Lưu Khám ngăn người, kinh ngạc nhìn Lý Thành.

Lý Thành cười nói:

- Quân Hầu chớ giật mình. Lần này chinh phạt dân tộc Hung Nô, thế nhưng có không ít người muốn nhân cơ hội này lập chiến công, ta cũng vậy. Chỉ có điều ta thuở nhỏ đã mắc bệnh nặng, thân thể không tính là quá tốt, cho nên không được làm chủ tướng. Nếu không, ta sao lại cam tâm làm phó tướng cho ngài?

Quân Hầu yên tâm, ta nhất định sẽ toàn lực trợ giúp ngài. Tuy rằng ta không biết ngài, nhưng đại tướng quân coi trọng ngài như vậy, hơn nữa còn được phủ Thái Úy phát quân lệnh điều ngài qua đây, như vậy

chắc chắn phải là người có bản lĩnh. Ta đây muốn lập công trạng, đã có thể nhờ cậy vào ngài.

Hai ngày ở chung, Lưu Khảm và Lý Thành trở nên thân thiết hơn rất nhiều, vì thế trò chuyện tự nhiên có vài phần tùy ý.

Lưu Khảm không kiềm chế được bật cười, vỗ vỗ vai Lý Thành nói:

- Người yên tâm, ta dù thế đi nữa cũng phải giúp người có được chức vị mới được.

Lý Thành nghiêm túc nói:

- Quân Hầu đừng cho là ta a dua nói vậy, lời ta nói chính là lời thật lòng. Ta ở bên cạnh Mông đại tướng quân ba năm, chưa bao giờ thấy Mông đại tướng quân coi trọng ai như ngài, cho dù là hai vị công tử Mông gia, cũng chưa từng được Mông đại tướng quân tán thưởng. Sáu năm, từ một người tay trắng mà thành Công Đại Phu, ngoài trận tiểu chiến đại trạch Chiêu Dương, có thể nói là Quân Hầu chưa từng ra chiến trường. Nhưng lại có thể được đại tướng quân ưu ái, Mông Khánh cũng rất coi trọng ngài, như vậy ngài nhất định có điểm phi thường. Cho nên, Quân Hầu chỉ cần tập trung tư tưởng dùng cho việc trị quân, còn chuyện vụn vặt không cần lo lắng, Thành xin dốc hết sức đảm nhiệm.

Đây chính là một loại đảm bảo, cũng là một loại tín nhiệm. Nghe Lý Thành nói xong lời này, tâm tình Lưu Khảm có chút nặng nề, thoáng chốc chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

- Chỉ là Quân Hầu cần phải cẩn thận, ta mang tới một trăm người, tất cả đều là quân tinh nhuệ có thể chinh chiến, e rằng không dễ dàng khuất phục.

Theo ánh mắt của Lý Thành, Lưu Khảm liếc nhìn về phía tổ Binh xa. Nhưng nhìn những Binh xa này, rất dễ nhận thấy binh mã Lưu Khảm mang tới có chút không phù hợp. Kỳ thực quân đội thuộc sự chỉ huy của Lưu Khảm chia làm ba phái. Một trăm kỵ binh mang từ Lâu Thương tới không cần bàn cãi, bọn họ luôn nghe theo lệnh của Lưu Khảm. Giáp sĩ Lam Điền tuy thân cận với Lưu Khảm, nhưng nếu như phát sinh xung đột, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn. Phiên phức hơn chính là một trăm sĩ tốt vừa được điều động tới. Binh xa quân Tần, một xe ba giáp sĩ, tám gã Binh bộ, hợp thành một thừa.

Sáu thừa làm một tổ, mười tám thừa làm một đội. Chủ tướng một tổ Binh xa được gọi là Xa Chính. Cấp bậc thứ một trăm trong quân.

Một tổ xa Chính hộ tống Lưu Khảm đến đây địa vị không nhỏ, chính là con trai của Quận thủ Quận Tứ Thủy Đồ Tuy từng suất quân đi Nam chinh, họ Đồ, tên Đồ, thân hình cao lớn, vũ lực siêu quần, từng lâm trận chém chết tám giáp sĩ, được Mông Diêm rất yêu mến. Chỉ là sau khi cha chết, tính tình của Đồ Đồ thay đổi lớn. Nói dễ nghe là bi thương quá độ, nói khó nghe là trở nên nóng nảy khác thường. Đầu tiên trong chính là trong quân vì tranh đấu riêng tư đánh binh lính suýt bị chém đầu. Sau lại thu hồi ba năm công trạng, liền bị hạ hai cấp, từ Quan Đại Phu trở thành thường dân.

Gã vốn trong quân đội cũng là Quân Hầu cấp một, cũng bởi vì chuyện này, mà xuống làm Xa Chính. Thậm chí rất nhiều lính tốt dưới trướng cũng không muốn dốc sức vì gã. Trong tổ Binh xa này, có ba chỗ là người nhà Đồ Tuy. Còn lại ba chỗ, Mông Diêm an bài Đồ Đồ một khúc.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Lưu Khảm, Đồ Đồ liền ngẩng đầu lên. Trong ánh mắt mang theo một tia khinh thường.

- Đồ Xa Chính, thủ hộ cửa doanh!

Đồ Đồ nghe vậy lại liếc mắt nhìn Lưu Khảm hừ lạnh một tiếng, sai người trấn thủ cửa doanh. Gã có thể không phục Lưu Khảm, nhưng không thể không tuân lệnh. Đây là luật pháp trong quân Tần, nếu như gã không tuân quân lệnh, Lưu Khảm có thể lập tức giết chết gã. Quả thực không ai muốn chọn cái chết.

- Phần Khoái, Nhâm Ngao, chỉnh đốn doanh địa. Những người còn lại theo ta vào trướng nghị sự.

Lưu Khảm vừa ra mệnh lệnh, chợt ngoài cửa doanh vang lên một trận cười vang:

- Đồ nhị, người đến từ khi nào vậy? Sao không chào hỏi.

Chỉ thấy một gã thanh niên mặc khôi giáp, sải bước đi tới. Người này thân cao hơn tám thước, lưng hùm vai gấu. Còn có một thanh niên theo sau y. Mặc dù cũng cường tráng nhưng lại có vẻ trầm tĩnh. Chỉ thấy thanh niên kia cười lớn đi lên phía trước, mạnh mẽ ôm Đồ Đồ một cái:

- Ta vừa nghe nói có binh mã tiến vào. Còn không biết là ai, không ngờ là tiểu tử ngươi. . . Lần này là ai kêu ngươi tới?

- Lưu Quân Hầu!

Thanh niên kia ngây người:

- Lưu Quân Hầu nào?

Đồ Đồ đột nhiên nhếch miệng cười:

- Ta cũng không biết Lưu Quân Hầu nào, ngược lại chỉ biết hẳn chính là Lưu Quân Hầu!

Trong giọng nói tràn đầy ý coi thường, hơn nữa thanh âm rất lớn, toàn bộ người trong doanh địa đều nghe rất rõ ràng. Ba trăm giáp sĩ của Thiệu Bình bất động thanh sắc, thế nhưng đám người Quán Anh lại không khỏi nổi giận. Vừa muốn đứng ra nói, đã thấy Lưu Khâm nhẹ nhàng xua tay. Người đi phía trước chính là Mông Tật, đi phía sau chính là đệ đệ của y Mông Khắc. Trong quân có bài hát viết: Mãnh hổ tạt hành, giáo hồ khắc địch.

Trong đó mãnh hổ chính là Mông Tật, hồ ly gian xảo chính là Mông Khắc. Ha ha, thoát nhìn biết hai người kia tìm Quân Hầu gây phiền phức.

Lý Thành còn chưa dứt lời, đã thấy Mông Tật và Mông Khắc bước vào quân doanh.

- Ai là Lưu khâm?

Mông Tật hét lớn một tiếng.

Lưu Khâm bất động thanh sắc, đứng ra nói:

- Ta chính là Lưu Khâm!

Thật là cao lớn. . .

Huynh đệ Mông Tật trong quân đã là những người tương đối cao lớn, thế nhưng so với Lưu Khâm, hiển nhiên phải gọi là sư phụ.

Mông Tật ngửa đầu quan sát Lưu Khâm một hồi. Đột nhiên cười lạnh một tiếng nói:

- Ta còn tưởng rằng người mà phụ thân ta cả ngày ca ngợi là nhân vật phi thường. Hôm nay vừa gặp, chẳng qua chỉ vậy mà thôi.

Lưu Khâm mỉm cười:

- Vốn nhờ đại tướng quân nâng đỡ, chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, thật hổ thẹn!

- Coi như ngươi biết điều!

Mông Tật hừ một tiếng:

- Chỉ là cứt chó mà thôi. Nhìn khổ người to lớn như ngươi thực sự là hạ người vô tích sự.

Câu nói này tràn đầy ý sỉ nhục. Lưu Khâm sắc mặt không đổi chỉ cười cười, cũng không mở miệng tranh luận với Mông Tật.

Mông Tật đắc ý cười ha ha, thế nhưng Mông Khắc sau lưng y lại khẽ nhíu mày.

- Đi, chúng ta quay về. . . Thằng cha này, thực sự không biết phụ thân ta coi trọng ngươi ở điểm gì?

Mông Tật nói xong, quay đầu chuẩn bị rời đi. Lúc này, Lưu Khâm lại thoáng chốc nắm lấy bả vai y. Mông Tật theo bản năng hất vai, muốn thoát khỏi bàn tay to lớn của Lưu Khâm. Thế nhưng bàn tay Lưu Khâm to lườn giống như kim sắt, không chút lay động.

- Mông Quân Hầu, ta có một vấn đề muốn lãnh giáo.

- Vấn đề gì?

Mông Khắc thấy tình hình không ổn, liền vội vàng tiến lên nói. Thế nhưng Lưu Khâm vung tay lên, Quán Anh và Phàn Khoái thoáng chốc chặn lối đi của Mông Khắc.

Mông Khắc cả giận nói:

- Lưu Quân Hầu, ngươi có ý gì?

- Ta muốn thỉnh gặp Mông Quân Hầu, đây là doanh địa của ai?

Trong lòng Mông Khắc có chút hồi hộp, vừa muốn mở miệng nói, lại nghe Mông Tật trả lời:

- Lời vô nghĩa, đây chẳng phải doanh địa của ngươi sao?

- Nếu là doanh địa của ta, vì sao hai người lại xuất hiện trong doanh trường của ta? Không được ta cho phép, lại tự tiện xông vào doanh trường?

- Đồ Đồ!

Thật không ngờ, Lưu Khâm bất chợt trở mặt.

Đồ Đồ theo bản năng lên tiếng:

- Dạ!

- Sau khi ta vào doanh, mệnh lệnh đầu tiên là gì?

- Hả?

- Thiệu Bình tư mã, ngươi nói sau khi ta vào doanh, mệnh lệnh đầu tiên là gì?

Thiệu Bình cười nhạt một tiếng:

- Mệnh lệnh của Quân Hầu là, lệnh Đồ Xa Chính trấn thủ cửa doanh.

- Đã như vậy, không được ta cho phép, tự ý để người tiến vào doanh địa, dựa theo quân kỷ phải xử lý thế nào?

Không chỉ huynh đệ Mông Tật hít sâu một ngụm lương khí, mà ngay cả Đồ Đồ cũng không khỏi sợ run cả người, hoảng hốt nhìn Lưu Khâm.

- Không nghe lệnh quan trên, tự ý để người lạ vào doanh. . . Dựa theo luật, chém đầu!

Lưu Khâm nheo mắt một cái, trầm giọng nói:

- Như vậy, Phàn Khoái còn không mau bắt Đồ Đồ lại cho ta? Quân tốt bản bộ tự ý để người lạ vào doanh, theo luật phải chém đầu. Chỉ là trong lúc đại chiến sắp bùng nổ, trong quân đang cần dùng người, tạm thời cởi chiến giáp, bắt lại cho ta.

- Lưu Khâm, ngươi dám!

Mông Tật không khỏi kinh ngạc hô lớn một tiếng.

Liền thấy Lưu Khâm mỉm cười:

- Mông Quân Hầu, ta trừng phạt binh mã của ta, có liên quan gì tới ngươi? Nếu không nể mặt đại tướng quân, ta ngày hôm nay nhất định chém đầu hai huynh đệ ngươi. . . Quán Anh, Nhâm Ngao đuổi hai người này ra ngoài cho ta, không có quân lệnh bất cứ kẻ nào cũng không được tiến vào.

126. Chương 174: Đông Lăng Hầu Triệu Bình (1)

Từ khi Mông Tật sinh ra tới nay, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, chẳng gặp trở ngại gì.

Mông gia ba đời làm tướng, trong quân có uy tín không kém gì Vương gia. Tới đời thứ ba, hai anh em Mông Diêm, Mông Nghị càng được Thủy Hoàng Đế tín nhiệm. Tại Hàm Dương, nào ai dám đắc tội với Mông Diêm? Trong hoàn cảnh này, cho dù Mông Diêm gia giáo rất nghiêm khắc, nhưng Mông Tật và Mông Khắc khó tránh khỏi chút khí thế quần là áo lụa, hoành hành ngang ngược có thể không tính, nhưng còn vô cùng kiêu ngạo.

Hai huynh đệ y vốn đã không ưa Lưu Khâm rồi! Một gã chỉ ra trận một lần, không có tên trong đại hoanh Lam Điền, dựa vào cái gì có thể liên tiếp thăng chức? Làm quan thất phẩm cũng đành thôi, nhưng lại một mực được Mông Diêm coi trọng. Trong một năm nay, mấy lần Mông Diêm nhắc tới Lưu Khâm trước mặt hai huynh đệ y. Điều này khiến Mông Tật càng không cách nào chấp nhận được.

Quán Anh và Nhâm Ngao không phải phải kẻ đầu đường xó chợ, mang theo mấy chục tên quân sĩ, dùng côn đuổi huynh đệ Mông Tật ra khỏi doanh trường.

- Lưu Khâm, ta không giết ngươi, thề không làm người!

Mông Tật then quá hóa giận, giờ chân tức giận mắng, xoay người chạy khỏi doanh địa. Mông Khắc không kích động như Mông Tật, trong lòng tuy nổi giận, nhưng lại kìm nén mấy phần. Chỉ là, y biết không ngăn được Mông Tật, y không tùy ý ngăn cản nữa, chỉ lẳng lặng đứng ở ngoài cửa viên môn xem xét tình hình. Lưu Khâm này rốt cuộc muốn gì. . .

- Khắc, các người tại sao ở đây?

Một thanh niên thúc ngựa chạy tới, cùng lúc này Phần Khoái mang theo sáu gã giáp sĩ, áp giải hai giáp sĩ trên Binh Xa đến cửa viên môn.

Cánh tay hai giáp sĩ này bị trói, giáp trụ trên người bị cởi bỏ, búi tóc bị tháo tung, tóc tai bù xù quỳ gối trước viên môn.

- Công tử cứu ta, công tử cứu ta!

Hai gã giáp sĩ này đều là người nhà Đồ Đồ, lúc này thảm thiết kêu la. Nhưng Đồ Đồ lúc này bản thân khó bảo toàn, bị hai người Quán Anh và Nhâm Ngao đè chặt xuống đất, Trần Đường tiến lên cởi bỏ giáp trụ trên người y. Sắc mặt Phần Khoái không chút biến đổi, lớn tiếng đọc quân kỷ. Sau đó chỉ thấy y trợn tròn mắt hổ. Hung dữ hô lớn một tiếng:

- Chém!

Mặc kệ Đồ Đồ là ai? Giáp sĩ Lam Điền bên cạnh Lưu Khâm nào dám do dự nửa điểm. Hiện tại bọn họ dưới trướng Lưu Khâm cần phải dốc sức, còn chọc giận Lưu Khâm chẳng khác nào đùa giỡn với tính mạng chính mình. Đồ Tuy tuy đã chết. Nhưng dù sao cũng là đại tướng trong triều, Đồ Đồ dù sao cũng là con đại tướng. Vậy mà người ta không chút lưu tình! cho dù dựa theo quân kỷ, Đồ Đồ thực sự phạm tội mất đầu.

Thiết kiếm vung lên thật cao, sau khi nghe hai tiếng hét thảm, đầu người lăn trên mặt cát. Máu tươi nhanh chóng lan tràn trên sa địa. Hai cái tử thi không đầu, âm một tiếng đổ trên mặt đất. Nếu như nói, trước kia có người muốn chế giễu Lưu Khâm, thì lúc này đều hít sâu một ngụm lương khí. Lưu Khâm này thực sự dám giết người! Mông Khắc đứng bên cạnh thanh niên kia, hai gò má bỗng nhiên giật giật một chút.

- Kính Quân Hầu, Lưu Quân Hầu này thực sự kiêu ngạo!

Mông Khắc sắc mặt không đổi nói.

Đầu hai giáp sĩ này đượ buộc vào sợi dây treo dưới đại kỳ. Phần Khoái trợn tròn mắt hổ, đảo mắt nhìn quay mọi ngoài doanh, xoay người quay về doanh trường.

Quân Hầu trẻ tuổi kia cười một tiếng:

- Đồ Đồ tự tìm cái chết. Đáng chết!

Bỗng nhiên chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, tiếng bước chân ùn ùn. Mông Khắc quay đầu nhìn lại, giật mình một cái. Hóa ra Mông Tật đã chạy về bản khúc triệu tập nhân mã, qua doanh địa của Lưu Khâm chém giết.

- Khắc, nếu như không ngăn cản lệnh huynh, e là sẽ có phiền phức!

Quân Hầu trẻ tuổi kia nhẹ giọng nói, xoay người nhường qua một bên. Mông Khắc sợ hãi vội vàng chạy tới, lớn tiếng quát:

- Huynh trưởng, huynh điên rồi!

- Khắc, người tránh ra cho ta, ta hôm nay không giết chết Lưu Khảm, thề không buông tay.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy trong quân doanh của Lưu Khảm vang lên tiếng kèn lệnh inh ỏi. Nhâm Ngao mặc giáp chỉnh tề thống lĩnh một tổ Binh xa từ trong doanh đi ra. Liền thấy trên thân y khoác Hủy Giáp, búi tóc, tay cầm giáo.

- Quân Hầu có lệnh, không được Quân Hầu cho phép, hễ kẻ nào tới gần cửa doanh hai trăm bước, giết không tha!

- Nhĩ mục độc tử, hôm nay lão tử chém cái đầu cổ!

Mông Tật ngồi trên ngựa chửi ầm lên.

(Độc tử, ở Hàm Dương có nghĩa là cái mông. Nhĩ mục độc tử có ý tứ tương đồng với câu mẹ nhà người. Đầu cổ có nghĩa là súc sinh. Dịch chỉnh thể câu này chính là: mẹ nhà người, ta hôm nay chém chết tên súc sinh nhà người!)

Nhâm Ngao nghe không hiểu Mông Tật chửi cái gì, nhưng cũng biết đây không phải cái gì tốt. Chỉ thấy sắc mặt y lạnh như băng, giọng cây giáo trong tay lên.

Từ sau cửa doanh trưởng xuất hiện một loạt cung thủ, đứng thành hàng rải rác hai bên cửa doanh trưởng. Theo sát là hai trăm giáp sĩ Lam Điền đang gào thét lao tới, bước tiến cực kỳ đều đặn tiến về phía trước năm mươi bước, để Binh xa chặn phía trước.

Chỉ thấy Phàn Khoái đứng giữa đám giáp sĩ, một thân Hủy Giáp, tay cầm kiếm tay cầm thuẫn đặt chéo nhau, lớn tiếng quát:

- Quân Hầu có lệnh, kẻ nào tiếp cận quân doanh trong phạm vi hai trăm bước, giết không tha!

Lưu Khảm trong vòng vây của năm mươi gã giáp sĩ, lập tức đi tới cửa doanh trưởng. Trong quân doanh, chiến mã hí vang một hồi. . . Trong khoảng thời gian rất ngắn, Lưu Khảm đã kết trận hoàn tất, khiến mọi người ngoài cửa doanh trại xem vô cùng náo nhiệt, tất cả đều trừng mắt há mồm.

Lúc này Mông Tật kiên quyết muốn tới ah! Trận chiến này quả thực giao tranh, không nói vấn đề thắng bại. . . Cho dù Mông Tật thắng, cũng không thu được trái ngọt. Mọi người đều có thể hiểu được Mông Tật, đó là một người quân kỷ nghiêm khắc, thiết diện vô tư. Mông Tật công kích doanh địa phe mình đã là tội rất lớn.

Hai gã Quân Hầu xông về phía trước, Mông Tật ghìm cương ngựa lại.

- Tật Quân Hầu, nghìn vạn lần đừng nên kích động, nghìn vạn lần đừng vọng động!

Vốn tưởng rằng, quân đội Lưu Khảm chỉ là một đám ô hợp, chỉ cần dùng chút thủ đoạn cường ngạnh, Lưu Khảm sẽ quy phục, ngoan ngoãn thả Đồ Đồ. Nào có ngờ trong bộ khúc của Lưu Khảm có giáp sĩ Lam Điền. Mông Tật cũng xuất thân từ đại doanh Lam Điền, chỉ cần nhìn phương pháp kết trận của đối phương, liền biết được lai lịch của đối phương. Ngược lại hít một ngụm lương khí, trong lòng không khỏi do dự.

Đánh hay không đánh? Nếu đánh, cho dù thắng, cha mình cũng sẽ không bỏ qua cho chính mình; không đánh trước mắt bao người thì làm gì còn thể diện chứ? Lưu Khảm đầu quần khăn, xích kỳ đặt ngang trên yên ngựa, trên tay kia còn có một tấm lá chắn dài hình bầu dục dài bốn thước, rộng ba thước.

Tấm lá chắn này của hắn nhìn rất thú vị, lá chắn không phẳng lì, mà là một vòng hình răng cưa, có thể khóa binh khí đối phương. Tấm lá chắn này nặng trĩu, khoảng chừng ba bốn mươi cân. Sắc mặt Lưu Khảm âm trầm như nước, lông mày rậm chau lại, ngựa Xích Thổ dưới háng hưng phấn hí lớn.

- Mông Quân Hầu. Ta lặp lại lần nữa, trong vòng mười tấc nếu như không rời đi ngoài hai trăm bước, đừng trách ta hạ lệnh công kích!

Lữ Thích Chi, đếm!

Lữ Thích Chi béo chắc, từ nhỏ chưa gặp trảng cảnh như này bao giờ? Khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm trắng bệch, tâm can đã nhảy loạn. Y suýt chút nữa bị nhị tỷ phu nhà mình hù chết!

Thật là gan, thật bản lĩnh. Mông Tật là ai? Đó là con trai thượng tướng quân Mông Diêm, nếu như đổi lại là người khác, phỏng chừng đã sớm sợ mềm nhũn người. Cũng chỉ có Khảm ca có dũng khí chống đối như vậy. Hừ, mười tức. . . Còn để ta đếm. Đây rõ ràng cho ta cơ hội nở mặt nở mày rồi.

Lữ Thích Chi cũng không biết, một đọc thể nào, y phát lên giọng điệu run run, khiến Lưu Khảm quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn y.

- Thật mất mặt!

Thanh âm tuy bình thản, thể nhưng âm điệu lại cao vút.

Mông Khắc gắt gao cầm dây cương ngựa của Mông Tật:

- Ca, không nên vọng động. Lui lại phía sau, lui lại phía sau. . . Người này là một mạo tử, không đáng chấp!

Mạo tử cùng là tiếng Hàm Dương. Có nghĩa là người măng chàng, ngôn ngữ hậu thế dùng có nghĩa là kẻ lỗ măng.

Mông Tật tiến thoái lưỡng nan. Y biết rõ, ngày hôm nay chính mình chỉ cần lui một bước, sau đó đừng nghĩ chính mình có cơ hội ngăn đầu trước mặt Lưu Khảm.

- Bậy!

Mông Tật cắn răng một cái:

- Người tránh ra cho ta. Đồ Đồ, ta hôm nay nhất định cứu người. Chuyện này không liên quan gì đến người, người tránh sang một bên cho ta.

Vừa nói, y liền rút thiết kiếm ra, cắn răng quát lớn:

- Quân sĩ, theo ta. . .

127. Chương 175: Đông Lăng Hầu Triệu Bình (2)

- Mông Tật, người ăn gan hùm mặt báo sao?

Đúng lúc này, từ phía xa xa truyền tới tiếng vó ngựa. Một đội kỵ quanh nhanh như điện vọt tới. Người cầm đầu chính là một gã văn sĩ, nhưng toàn thân bọc một kiện Hủy Giáp, bên trong là áo bào xanh, thắt lưng đeo bảo kiếm. Chỉ thấy y thúc ngựa xông tới, binh sĩ hai bên đường vội tít tránh đường. Mông Tật thấy người này, sắc mặt liền đổi thành màu xanh, vội vàng tung người xuống ngựa, còn chưa kịp mở miệng, văn sĩ kia đã tới trước mặt y.

Văn sĩ cầm trong tay một chiếc roi ngựa, không nói nhiều lời, trực tiếp la mắng:

- Người chỉ là một hạt dương nhỏ, biết đây là nơi nào không? Dám cả gan tư đấu, ý đồ vây công quân đội cùng phe. . . Theo người phải xử lý thế nào? Người nói ta nghe chút, theo người phải xử lý thế nào?

So sánh với Mông Tật, rõ ràng văn sĩ này nhìn vô cùng gầy yếu. Thế nhưng Mông Tật bị y quật, ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, chỉ gồng gượng đứng ở nơi đó mặc cho văn sĩ kia quật. Sau khi liên tiếp quật mười roi, văn sĩ kia mới dừng tay lại:

- Cút ngay về doanh địa của người cho ta, không có mệnh lệnh, không được bước ra khỏi cửa doanh nửa bước.

- Bình Hầu, người kia muốn giết Đồ Đồ!

- Nếu như Đồ Đồ phạm vào quân kỷ, giết y thì có gì sai đâu?

- Ta. . .

Sắc mặt văn sĩ kia âm trầm, vung roi ngựa một cái chỉ về phía đám người quanh thân:

- Cút tất cả về doanh địa cho ta!

Đám sĩ tốt của Mông Quân Hầu nhất thời tan tác như chim muông. Văn sĩ kia liếc mắt nhìn Mông Khắc:

- Người cũng trở về, bề quan suy nghĩ lỗi lầm thật tốt.

- Thành Tư Mã, người kia là ai?

Sắc mặt Lý Thành khẽ đổi, nhẹ giọng nói:

- Quân Hầu, đây là Quân Lang tại Vĩnh Chính Nguyên Triệu Bình, cũng là Đông Lăng Hầu trợ thủ cho Vương Ly tướng quân.

Triệu Bình?

Lưu Khâm chưa từng nghe nói qua. Ít nhất trong lịch sử cuối Tần, người này không có nhiều ấn tượng.

Bên kia, Mông Tật bị mắng chửi, lúc này mặt mũi xám xịt mang theo nhân mã bản khúc rời đi. Chỉ là trước khi đi, Mông Tật hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lưu Khâm. Thoạt nhìn, tựa hồ vẫn chưa muốn đi! Trong lòng Lưu Khâm thầm than một tiếng, nhưng không có ra lệnh binh sĩ buông vũ khí mà nhìn Triệu Bình nói:

- Văn sĩ kia mau dừng bước, thông báo tên họ.

- Ta đây là Quân Lang tại Vĩnh Chính Nguyên Triệu Bình, Lưu Quân Hầu, mau thu quân trở về doanh địa.

Vừa nói, Triệu Bình liền lấy hồ phù đại doanh Vĩnh Chính Nguyên ra, sai người đưa tới tay Lưu Khâm. Sau khi Lưu Khâm nhìn hồ phù trước mặt, mới xua tay ra hiệu cho nhân mã dưới trướng thu binh. Sau đó nhảy xuống ngựa, ở ngoài viên môn khom mình hành lễ:

- Tiểu tướng Lưu Khâm, không biết Quân Lang đến, không đón tiếp từ xa. Xin thứ tội cho tiểu tướng mang theo giáp trụ, không thể toàn lễ.

Triệu Bình nhìn Lưu Khâm từ trên xuống dưới một hồi. Rồi liếc nhìn ngựa Xích Thổ của hắn, đột nhiên nở nụ cười.

- Xem ra Tráng Quận Thủ rất coi trọng người. . . Chẳng những cho người mượn thân vệ của y, ngay cả Xích Thổ của y cũng đưa cho người mượn sao? Người này thật là. Trước kia ta dùng ba nghìn dật hoàng kim để đổi lấy Xích Thổ của y, y lại coi như bảo bối không chịu lấy. Thôi, chúng ta vào doanh trướng nói tiếp.

Trong lòng Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc, gã Triệu Bình này tựa hồ có quan hệ rất tốt với Doanh Tráng sao? Hắn liền vội vàng khom người nhường đường. Còn Triệu Bình mệnh lệnh cho đám thuộc hạ ở ngoài doanh trướng chờ, một mình theo Lưu Khâm đi vào doanh trướng. Khi đi ngang qua cửa quân trướng, liền thấy Đồ Đồ bị lột sạch giáp trụ quỳ gối ngoài doanh trướng. Hắn thoạt nhìn Đồ Đồ, sau đó thất vọng lắc đầu.

Quân trướng cũng không lớn.

Triệu Bình ngồi ở chính giữa, Lưu Khâm ngồi phía giữa bồi tiếp.

- Lý Thành, Đồ Đồ xảy ra chuyện gì?

Đều là đệ tử nhà binh, xem chừng Triệu Bình đều biết. Lý Thành không dám giấu diếm nửa điểm, liền vội vàng khom người hành lễ, tường thuật lại một hồi.

- Tên khốn kiếp này!

Triệu Bình giận tím mặt, vỗ bàn tức giận mắng:

- Mông Tật là mao tử, Mông Khắc là mao tử. .. Đồ Đồ chỉ là hạt dưa.

Hạt dưa, trong tiếng Dương Hàm có ý là đứa ngốc.

Đồ Đồ ở ngoài trướng nghe rất rõ ràng. Cúi đầu, trên mặt toát lên vẻ xấu hổ.

Sau khi mắng xong, Triệu Bình nhắm mắt lại, ổn định tâm tình một chút, sau đó nói:

- Lưu Quân Hầu, theo luận Đồ Đồ mắc tội, chém đầu là nhẹ, người xử lý không có nửa điểm sai lầm. Chỉ là. . . Như thế này, ta và Đồ Tuy là bạn tri kỷ, Đồ Tuy chết trận tại Nam Cương, lại chỉ có độc một đứa con trai. Tiểu tử này từ nhỏ đã có dã tính, mẹ chết sớm, lão Đồ không có thời gian quản giáp y, vì thế cho nên không biết nặng nhẹ. Triệu Bình mặt dày khản cầu Quân Hầu tha cho y một mạng.

Lưu Khảm không trả lời ngay, lông mày rậm chau lại.

Lý Thanh đứng bên quỳ gối, nhẹ giọng nói:

- Quân Hầu, Đồ Đồ nhất thời mạo phạm, xin ngài hãy tha cho y một mạng.

Trần Đạo Tử, Triệu Bình cũng khuyên:

- Đúng vậy, Quân Hầu. Đại chiến sắp bùng nổ, ngay mới đầu đã giết tướng lĩnh phe ta, thực sự có chút không may mắn. Hơn nữa, giáp sĩ thủ xa đã bị giết, quân kỷ đã rõ ràng. Không bằng tha cho Đồ Đồ, để y sau này ra trận lập công chuộc tội.

- Áp giải y lên đây!

Lưu Khảm trầm mặt nói.

Chỉ trong chớp lát, Phàn Khoái và Quán Anh áp giải Đồ Đồ vào quân trường.

Lưu Khảm liếc mắt nhìn Đồ Đồ, khẽ thở dài một hơi:

- Đồ Đồ, ta và người không tư thù cá nhân. Trước kia khi cha người Tuy Công ở Tứ Thủy, đã chiếu cố ta rất nhiều, lòng ta thực sự cảm kích. Thế nhưng, trong quân kỷ luật nghiêm minh, người làm tướng đầu tiên phải tuân thủ điều luật. Người phụng mệnh thủ hộ cửa doanh, không được mệnh lệnh của ta, không được phép cho ai vào doanh, ta muốn giết người, người có gì oán hận không?

- Ta. . .

- Người có oán hận hay không không quan trọng. Ta cũng biết, ta là người không có lai lịch sâu, người không phục ta, đây cũng là chuyện bình thường. Nhưng người phải nhớ kỹ, ta bây giờ là chủ tướng của người, mệnh lệnh của ta, người nhất định phải chấp hành. Nếu như không phục, lúc không người người có thể tìm ta nói chuyện, đấu võ, ta sẽ không để ý. . . Bỏ đi, Bình Hầu cầu tình cho người, đám người Lý Thành cũng xin khoan hồng cho người, ta sẽ tha cho người một mạng. Chỉ là, tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó có thể tha. . .

Ta đánh người 20 mươi côn, thu hồi chức Xa Chính của người. Người có thể trở về Dương Chu bẩm báo với Mông đại tướng quân, rời khỏi bộ nhân mã trực thuộc sự chỉ huy của ta; nhưng nếu như người muốn lưu lại, sẽ phải từ một gã Khinh Binh mà lên. Nếu như trên chiến trường người lập được công lao, ta sẽ vì người xin quan trên thỉnh công cho người. Đi hay ở, tùy người lựa chọn.

Triệu Bình bên cạnh không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn Lưu Khảm, trong lòng âm thầm tán thưởng: Mông tướng quân để ý tới tiểu tử này, quả nhiên có đạo lý.

Đồ Đồ ở lại, nhất định phải từ một tiểu tốt làm lên, xét về quân kỷ mà nói, coi như được giữ gìn. Nếu như Đồ Đồ không chịu lưu lại. . . Vậy y thực sự không có chỗ đi. Mông Điềm tuyệt đối sẽ không tiếp tục thu nhận y, thậm chí còn giết y. Quan trọng nhất chính là, y cả đời này đều phải vác trên lưng cái tiếng đão ngũ.

- Bình Hầu, ngài cho rằng Khảm lần này xử trí như vậy có được không?

Triệu Bình thở dài, gật đầu nói một câu:

- Lưu Quân Hầu xử trí rất thỏa đáng. Đồ Đồ, trước mắt người có hai con đường, người dự định chọn như thế nào?

Đồ Đồ cắn chặt hàm răng, sau một hồi, bỗng nhiên dập đầu:

- Đồ Đồ nguyện ý lãnh phạt, nguyện ở lại dưới trướng Quân Hầu.

- Người cần phải hiểu rõ, nếu ở lại trong quân ta, người không được tính là giáp sĩ, không có quan hệ gởi tới Tuy Công, chỉ là một gã tiểu tốt trong bộ khúc của ta. Ta sẽ không chiếu cố cho người nữa điểm, muốn thành công danh phải giống như bọn họ, dựa vào tính mệnh của người dốc sức lập công.

Lưu Khảm vừa nói vừa chỉ tay vào đám người Phàn Khoái.

Đồ Đồ gật đầu thật mạnh:

- Đồ Đồ nguyện ý ở lại trong quân Lưu Quân Hầu.

Chú thích: Triệu Bình, là Đông Lăng Hầu triều Tần. Tần diệt vong không làm quan nữa, mà ẩn cư ở phía đông thành Trường An, trồng dưa lập nghiệp. Có trong " Sử ký thế gia Tiêu Tướng Quốc ".

128. Chương 174-181

Chương 174: Đông Lăng Hầu Triệu Bình (1)

Từ khi Mông Tật sinh ra tới nay, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, chẳng gặp trở ngại gì.

Mông gia ba đời làm tướng, trong quân có uy tín không kém gì Vương gia. Tới đời thứ ba, hai anh em Mông Diễm, Mông Nghị càng được Thủy Hoàng Đề tín nhiệm. Tại Hàm Dương, nào ai dám đắc tội với Mông Diễm? Trong hoàn cảnh này, cho dù Mông Diễm gia giáo rất nghiêm khắc, nhưng Mông Tật và Mông Khắc khó tránh khỏi chút khí thế quân là áo lụa, hoành hành ngang ngược có thể không tính, nhưng còn vô cùng kiêu ngạo.

Hai huynh đệ y vốn đã không ưa Lưu Khảm rồi! Một gã chỉ ra trận một lần, không có tên trong đại hoanh Lam Điền, dựa vào cái gì có thể liên tiếp thăng chức? Làm quan thất phẩm cũng đành thôi, nhưng lại một mực được Mông Diễm coi trọng. Trong một năm nay, mấy lần Mông Diễm nhắc tới Lưu Khảm trước mặt hai huynh đệ y. Điều này khiến Mông Tật càng không cách nào chấp nhận được.

Quán Anh và Nhâm Ngao không phải phải kẻ đầu đường xó chợ, mang theo mấy chục tên quân sĩ, dùng côn đuổi huynh đệ Mông Tật ra khỏi doanh trường.

- Lưu Khảm, ta không giết ngươi, thề không làm người!

Mông Tật then quá hóa giận, gờ chân tức giận mắng, xoay người chạy khỏi doanh địa. Mông Khắc không kích động như Mông Tật, trong lòng tuy nổi giận, nhưng lại kìm nén mấy phần. Chỉ là, y biết không ngăn được Mông Tật, y không tùy ý ngăn cản nữa, chỉ lẳng lặng đứng ở ngoài cửa viên môn xem xét tình hình. Lưu Khảm này rốt cuộc muốn gì. . .

- Khắc, các người tại sao ở đây?

Một thanh niên thúc ngựa chạy tới, cùng lúc này Phàn Khoái mang theo sáu gã giáp sĩ, áp giải hai giáp sĩ trên Bình Xa đến cửa viên môn.

Cánh tay hai giáp sĩ này bị trói, giáp trụ trên người bị cởi bỏ, búi tóc bị tháo tung, tóc tai bù xù quỳ gối trước viên môn.

- Công tử cứu ta, công tử cứu ta!

Hai gã giáp sĩ này đều là người nhà Đồ Đồ, lúc này thảm thiết kêu la. Nhưng Đồ Đồ lúc này bản thân khó bảo toàn, bị hai người Quán Anh và Nhâm Ngao đè chặt xuống đất, Trần Đường tiến lên cởi bỏ giáp trụ trên người y. Sắc mặt Phàn Khoái không chút biến đổi, lớn tiếng đọc quân kỷ. Sau đó chỉ thấy y trợn tròn mắt hổ. Hung dữ hô lớn một tiếng:

- Chém!

Mặc kệ Đồ Đồ là ai? Giáp sĩ Lam Điền bên cạnh Lưu Khảm nào dám do dự nửa điểm. Hiện tại bọn họ dưới trướng Lưu Khảm cần phải dốc sức, còn chọc giận Lưu Khảm chẳng khác nào đùa giỡn với tính mạng chính mình. Đồ Tuy tuy đã chết. Nhưng dù sao cũng là đại tướng trong triều, Đồ Đồ dù sao cũng là con đại tướng. Vậy mà người ta không chút lưu tình! cho dù dựa theo quân kỷ, Đồ Đồ thực sự phạm tội mất đầu.

Thiết kiếm vung lên thật cao, sau khi nghe hai tiếng hét thảm, đầu người lặn trên mặt cát. Máu tươi nhanh chóng lan tràn trên sa địa. Hai cái tử thi không đầu, âm một tiếng đổ trên mặt đất. Nếu như nói, trước kia có người muốn chế giễu Lưu Khảm, thì lúc này đều hít sâu một ngụm lương khí. Lưu Khảm này thực sự dám giết người! Mông Khắc đứng bên cạnh thanh niên kia, hai gò má bỗng nhiên giật giật một chút.

- Kính Quân Hầu, Lưu Quân Hầu này thực sự kiêu ngạo!

Mông Khắc sắc mặt không đổi nói.

Đầu hai giáp sĩ này đượ buộc vào sợi dây treo dưới đại kỳ. Phàn Khoái trợn tròn mắt hổ, đảo mắt nhìn quay mọi ngoài doanh, xoay người quay về doanh trưởng.

Quân Hầu trẻ tuổi kia cười một tiếng:

- Đồ Đồ tự tìm cái chết. Đáng chết!

Bỗng nhiên chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, tiếng bước chân ùn ùn. Mông Khắc quay đầu nhìn lại, giật mình một cái. Hóa ra Mông Tật đã chạy về bản khúc triệu tập nhân mã, qua doanh địa của Lưu Khảm chém giết.

- Khắc, nếu như không ngăn cản lệnh huynh, e là sẽ có phiền phức!

Quân Hầu trẻ tuổi kia nhẹ giọng nói, xoay người nhường qua một bên. Mông Khắc sợ hãi vội vàng chạy tới, lớn tiếng quát:

- Huynh trưởng, huynh điên rồi!

- Khắc, người tránh ra cho ta, ta hôm nay không giết chết Lưu Khảm, thề không buông tay.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy trong quân doanh của Lưu Khảm vang lên tiếng kèn lệnh inh ỏi. Nhâm Ngao mặc giáp chỉnh tề thống lĩnh một tổ Binh xa từ trong doanh đi ra. Liền thấy trên thân y khoác Hủy Giáp, búi tóc, tay cầm giáo.

- Quân Hầu có lệnh, không được Quân Hầu cho phép, kẻ nào tới gần cửa doanh hai trăm bước, giết không tha!

- Nhĩ mục độc tử, hôm nay lão tử chém cái đầu cổ!

Mông Tật ngồi trên ngựa chửi ầm lên.

(Độc tử, ở Hàm Dương có nghĩa là cái mông. Nhĩ mục độc tử có ý tứ tương đồng với câu mẹ nhà người. Đầu cổ có nghĩa là súc sinh. Dịch chỉnh thể câu này chính là: mẹ nhà người, ta hôm nay chém chết tên súc sinh nhà người!)

Nhâm Ngao nghe không hiểu Mông Tật chửi cái gì, nhưng cũng biết đây không phải cái gì tốt. Chỉ thấy sắc mặt y lạnh như băng, gươm cây giáo trong tay lên.

Từ sau cửa doanh trưởng xuất hiện một loạt cung thủ, đứng thành hàng rải rác hai bên cửa doanh trưởng. Theo sát là hai trăm giáp sĩ Lam Điền đang gào thét lao tới, bước tiến cực kỳ đều đặn tiến về phía trước năm mươi bước, để Binh xa chặn phía trước.

Chỉ thấy Phàn Khoái đứng giữa đám giáp sĩ, một thân Hủy Giáp, tay cầm kiếm tay cầm thuẫn đặt chéo nhau, lớn tiếng quát:

- Quân Hầu có lệnh, kẻ nào tiếp cận quân doanh trong phạm vi hai trăm bước, giết không tha!

Lưu Khảm trong vòng vây của năm mươi gã giáp sĩ, lập tức đi tới cửa doanh trưởng. Trong quân doanh, chiến mã hí vang một hồi. . . Trong khoảng thời gian rất ngắn, Lưu Khảm đã kết trận hoàn tất, khiến mọi người ngoài cửa doanh trại xem vô cùng náo nhiệt, tất cả đều trừng mắt há mồm.

Lúc này Mông Tật kiên quyết muốn tới ah! Trận chiến này quả thực giao tranh, không nói vấn đề thắng bại. . . Cho dù Mông Tật thắng, cũng không thu được trái ngọt. Mọi người đều có thể hiểu được Mông Điền, đó là một người quân kỷ nghiêm khắc, thiết diện vô tư. Mông Tật công kích doanh địa phe mình đã là tội rất lớn.

Hai gã Quân Hầu xông về phía trước, Mông Tật ghì cương ngựa lại.

- Tật Quân Hầu, nghìn vạn lần đừng nên kích động, nghìn vạn lần đừng vọng động!

Vốn tưởng rằng, quân đội Lưu Khâm chỉ là một đám ô hợp, chỉ cần dùng chút thủ đoạn cường ngạnh, Lưu Khâm sẽ quy phục, ngoan ngoãn thả Đồ Đồ. Nào có ngờ trong bộ khúc của Lưu Khâm có giáp sĩ Lam Điền. Mông Tật cũng xuất thân từ đại doanh Lam Điền, chỉ cần nhìn phương pháp kết trận của đối phương, liền biết được lai lịch của đối phương. Ngược lại hít một ngụm lương khí, trong lòng không khỏi do dự.

Đánh hay không đánh? Nếu đánh, cho dù thắng, cha mình cũng sẽ không bỏ qua cho chính mình; không đánh trước mắt bao người thì làm gì còn thể diện chứ? Lưu Khâm đầu quần khăn, xích kỳ đặt ngang trên yên ngựa, trên tay kia còn có một tấm lá chắn dài hình bầu dục dài bốn thước, rộng ba thước.

Tấm lá chắn này của hắn nhìn rất thú vị, lá chắn không phẳng lì, mà là một vòng hình răng cưa, có thể khóa binh khí đối phương. Tấm lá chắn này nặng trĩu, khoảng chừng ba bốn mươi cân. Sắc mặt Lưu Khâm âm trầm như nước, lông mày rậm chau lại, ngựa Xích Thỏ dưới háng hưng phấn hí lớn.

- Mông Quân Hầu. Ta lặp lại lần nữa, trong vòng mười tức nếu như không rời đi ngoài hai trăm bước, đừng trách ta hạ lệnh công kích!

Lữ Thích Chi, đếm!

Lữ Thích Chi béo chắc, từ nhỏ chưa gặp tràng cảnh như này bao giờ? Khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm trắng bệch, tâm can đã nhảy loạn. Y suýt chút nữa bị nhị tỷ phu nhà mình hù chết!

Thật là gan, thật bản lĩnh. Mông Tật là ai? Đó là con trai thượng tướng quân Mông Điền, nếu như đối lại là người khác, phỏng chừng đã sớm sợ mềm nhũn người. Cũng chỉ có Khâm ca có dũng khí chống đối như vậy. Hừ, mười tức. . . Còn để ta đếm. Đây rõ ràng cho ta cơ hội nở mặt nở mày rồi.

Lữ Thích Chi cũng không biết, một dọc thế nào, y phát lên giọng điệu run run, khiến Lưu Khâm quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn y.

- Thật mất mặt!

Thanh âm tuy bình thản, thế nhưng âm điệu lại cao vút.

Mông Khắc gắt gao cầm dây cương ngựa của Mông Tật:

- Ca, không nên vọng động. Lui lại phía sau, lui lại phía sau. . . Người này là một mao tử, không đáng chấp!

Mao tử cùng là tiếng Hàm Dương. Có nghĩa là người măng chàng, ngôn ngữ hậu thế dùng có nghĩa là kẻ lỗ măng.

Mông Tật tiến thoái lưỡng nan. Y biết rõ, ngày hôm nay chính mình chỉ cần lui một bước, sau đó đừng nghĩ chính mình có cơ hội ngáng đầu trước mặt Lưu Khâm.

- Bậy!

Mông Tật cắn răng một cái:

- Người tránh ra cho ta. Đồ Đồ, ta hôm nay nhất định cứu ngươi. Chuyện này không liên quan gì đến ngươi, ngươi tránh sang một bên cho ta.

Vừa nói, y liền rút thiết kiếm ra, cắn răng quát lớn:

- Quân sĩ, theo ta. . .

Chương 175: Đông Lăng Hầu Triệu Bình (2)

- Mông Tật, ngươi ăn gan hùm mật báo sao?

Đúng lúc này, từ phía xa xa truyền tới tiếng vó ngựa. Một đội kỵ quanh nhanh như điện vọt tới. Người cầm đầu chính là một gã văn sĩ, nhưng toàn thân bọc một kiện Hủy Giáp, bên trong là áo bào xanh, thắt lưng đeo bảo kiếm. Chỉ thấy y thúc ngựa xông tới, binh sĩ hai bên đường rối tít tránh đường. Mông Tật thấy

người này, sắc mặt liền đổi thành màu xanh, vội vàng tung người xuống ngựa, còn chưa kịp mở miệng, văn sĩ kia đã tới trước mặt y.

Văn sĩ cầm trong tay một chiếc roi ngựa, không nói nhiều lời, trực tiếp la mắng:

- Người chỉ là một hạt dương nhỏ, biết đây là nơi nào không? Dám cả gan tư đầu, ý đồ vây công quân đội cùng phe. . . Theo người phải xử lý thế nào? Người nói ta nghe chút, theo người phải xử lý thế nào?

So sánh với Mông Tật, rõ ràng văn sĩ này nhìn vô cùng gầy yếu. Thế nhưng Mông Tật bị y quật, ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, chỉ gượng gượng đứng ở nơi đó mặc cho văn sĩ kia quật. Sau khi liên tiếp quật mười roi, văn sĩ kia mới dừng tay lại:

- Cút ngay về doanh địa của người cho ta, không có mệnh lệnh, không được bước ra khỏi cửa doanh nửa bước.

- Bình Hầu, người kia muốn giết Đồ Đồ!

- Nếu như Đồ Đồ phạm vào quân kỷ, giết y thì có gì sai đâu?

- Ta. . .

Sắc mặt văn sĩ kia âm trầm, vung roi ngựa một cái chỉ về phía đám người quanh thân:

- Cút tất cả về doanh địa cho ta!

Đám sĩ tốt của Mông Quân Hưu nhất thời tan tác như chim muông. Văn sĩ kia liếc mắt nhìn Mông Khác:

- Người cũng trở về, bệ quan suy nghĩ lỗi lầm thật tốt.

- Thành Tư Mã, người kia là ai?

Sắc mặt Lý Thành khẽ đổi, nhẹ giọng nói:

- Quân Hưu, đây là Quân Lang tại Vĩnh Chính Nguyên Triệu Bình, cũng là Đông Lăng Hưu trợ thủ cho Vương Ly tướng quân.

Triệu Bình?

Lưu Khâm chưa từng nghe nói qua. Ít nhất trong lịch sử cuối Tần, người này không có nhiều ấn tượng.

Bên kia, Mông Tật bị mắng chửi, lúc này mặt mũi xám xịt mang theo nhân mã bản khúc rời đi. Chỉ là trước khi đi, Mông Tật hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lưu Khâm. Thoạt nhìn, tựa hồ vẫn chưa muốn đi! Trong lòng Lưu Khâm thầm than một tiếng, nhưng không có ra lệnh binh sĩ buông vũ khí mà nhìn Triệu Bình nói:

- Văn sĩ kia mau dừng bước, thông báo tên họ.

- Ta đây là Quân Lang tại Vĩnh Chính Nguyên Triệu Bình, Lưu Quân Hưu, mau thu quân trở về doanh địa.

Vừa nói, Triệu Bình liền lấy hồ phù đại doanh Vĩnh Chính Nguyên ra, sai người đưa tới tay Lưu Khâm. Sau khi Lưu Khâm nhìn hồ phù trước mặt, mới xua tay ra hiệu cho nhân mã dưới trướng thu binh. Sau đó nhảy xuống ngựa, ở ngoài viên môn khom mình hành lễ:

- Tiểu tướng Lưu Khâm, không biết Quân Lang đến, không đón tiếp từ xa. Xin thứ tội cho tiểu tướng mang theo giáp trụ, không thể toàn lễ.

Triệu Bình nhìn Lưu Khâm từ trên xuống dưới một hồi. Rồi liếc nhìn ngựa Xích Thổ của hắn, đột nhiên nở nụ cười.

- Xem ra Tráng Quận Thủ rất coi trọng người. . . Chẳng những cho người mượn thân vệ của y, ngay cả Xích Thổ của y cũng đưa cho người mượn sao? Người này thật là. Trước kia ta dùng ba nghìn dật hoàng kim để đổi lấy Xích Thổ của y, y lại coi như bảo bối không chịu buông. Thôi, chúng ta vào doanh trướng nói tiếp.

Trong lòng Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc, gã Triệu Bình này tựa hồ có quan hệ rất tốt với Doanh Tráng sao? Hắn liền vội vàng khom người nhường đường. Còn Triệu Bình mệnh lệnh cho đám thuộc hạ ở ngoài doanh

trưởng chờ, một mình theo Lưu Khảm đi vào doanh trưởng. Khi đi ngang qua cửa quân trưởng, liền thấy Đồ Đồ bị lột sạch giáp trụ quỳ gối ngoài doanh trưởng. Hắn thoát nhìn Đồ Đồ, sau đó thất vọng lắc đầu.

Quân trưởng cũng không lớn.

Triệu Bình ngồi ở chính giữa, Lưu Khảm ngồi phía giữa bồi tiếp.

- Lý Thành, Đồ Đồ xảy ra chuyện gì?

Đều là đệ tử nhà binh, xem chừng Triệu Bình đều biết. Lý Thành không dám giấu diếm nửa điểm, liền vội vàng khom người hành lễ, tường thuật lại một hồi.

- Tên khốn kiếp này!

Triệu Bình giận tím mặt, vỗ bàn tức giận mắng:

- Mông Tật là mạo tử, Mông Khắc là mạo tử. .. Đồ Đồ chỉ là hạt dưa.

Hạt dưa, trong tiếng Dương Hàm có ý là đứa ngốc.

Đồ Đồ ở ngoài trưởng nghe rất rõ ràng. Cúi đầu, trên mắt toát lên vẻ xấu hổ.

Sau khi mắng xong, Triệu Bình nhắm mắt lại, ổn định tâm tình một chút, sau đó nói:

- Lưu Quân Hưu, theo luận Đồ Đồ mắc tội, chém đầu là nhẹ, ngươi xử lý không có nửa điểm sai lầm. Chỉ là. . . Như thế này, ta và Đồ Tuy là bạn tri kỷ, Đồ Tuy chết trận tại Nam Cương, lại chỉ có độc một đứa con trai. Tiểu tử này từ nhỏ đã có dã tính, mẹ chết sớm, lão Đồ không có thời gian quản giáp y, vì thế cho nên không biết nặng nhẹ. Triệu Bình mặt dày khấn cầu Quân Hưu tha cho y một mạng.

Lưu Khảm không trả lời ngay, lông mày rậm chau lại.

Lý Thanh đứng bên quỳ gối, nhẹ giọng nói:

- Quân Hưu, Đồ Đồ nhất thời mạo phạm, xin ngài hãy tha cho y một mạng.

Trần Đạo Tử, Triệu Bình cũng khuyên:

- Đúng vậy, Quân Hưu. Đại chiến sắp bùng nổ, ngay mới đầu đã giết tướng lĩnh phe ta, thực sự có chút không may mắn. Hơn nữa, giáp sĩ thủ xa đã bị giết, quân kỷ đã rõ ràng. Không bằng tha cho Đồ Đồ, để y sau này ra trận lập công chuộc tội.

- Áp giải y lên đây!

Lưu Khảm trầm mặt nói.

Chỉ trong chớp lát, Phàn Khoái và Quán Anh áp giải Đồ Đồ vào quân trưởng.

Lưu Khảm liếc mắt nhìn Đồ Đồ, khe thở dài một hơi:

- Đồ Đồ, ta và ngươi không tư thù cá nhân. Trước kia khi cha ngươi Tuy Công ở Tứ Thủy, đã chiếu cố ta rất nhiều, lòng ta thực sự cảm kích. Thế nhưng, trong quân kỷ luật nghiêm minh, người làm tướng đầu tiên phải tuân thủ điều luật. Ngươi phụng mệnh thủ hộ cửa doanh, không được mệnh lệnh của ta, không được phép cho ai vào doanh, ta muốn giết ngươi, ngươi có gì oán hận không?

- Ta. . .

- Ngươi có oán hận hay không không quan trọng. Ta cũng biết, ta là người không có lai lịch sâu, ngươi không phục ta, đây cũng là chuyện bình thường. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, ta bây giờ là chủ tướng của ngươi, mệnh lệnh của ta, ngươi nhất định phải chấp hành. Nếu như không phục, lúc không người ngươi có thể tìm ta nói chuyện, đấu võ, ta sẽ không để ý. . . Bỏ đi, Bình Hưu cầu tình cho ngươi, đám người Lý Thành cũng xin khoan hồng cho ngươi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Chỉ là, tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó có thể tha. . .

Ta đánh ngươi 20 mươi côn, thu hồi chức Xa Chính của ngươi. Ngươi có thể trở về Dương Chu bẩm báo với Mông đại tướng quân, rời khỏi bộ nhân mã trực thuộc sự chỉ huy của ta; nhưng nếu như ngươi muốn

lưu lại, sẽ phải từ một gã Khinh Binh mà lên. Nếu như trên chiến trường người lập được công lao, ta sẽ vì người xin quan trên thỉnh công cho người. Đi hay ở, tùy người lựa chọn.

Triệu Bình bên cạnh không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn Lưu Khâm, trong lòng âm thầm tán thưởng: Mong tướng quân để ý tới tiểu tử này, quả nhiên có đạo lý.

Đồ Đồ ở lại, nhất định phải từ một tiểu tốt làm lên, xét về quân kỷ mà nói, coi như được giữ gìn. Nếu như Đồ Đồ không chịu lưu lại. . . Vậy y thực sự không có chỗ đi. Mong Diêm tuyệt đối sẽ không tiếp tục thu nhận y, thậm chí còn giết y. Quan trọng nhất chính là, y cả đời này đều phải vác trên lưng cái tiếng đảo ngũ.

- Bình Hầu, ngài cho rằng Khâm lần này xử trí như vậy có được không?

Triệu Bình thở dài, gật đầu nói một câu:

- Lưu Quân Hầu xử trí rất thỏa đáng. Đồ Đồ, trước mắt người có hai con đường, người dự định chọn như thế nào?

Đồ Đồ cắn chặt hàm răng, sau một hồi, bỗng nhiên dập đầu:

- Đồ Đồ nguyện ý lãnh phạt, nguyện ở lại dưới trướng Quân Hầu.

- Người cần phải hiểu rõ, nếu ở lại trong quân ta, người không được tính là giáp sĩ, không có quan hệ gởi tới Tuy Công, chỉ là một gã tiểu tốt trong bộ khúc của ta. Ta sẽ không chiếu cố cho người nữa điểm, muốn thành công danh phải giống như bọn họ, dựa vào tính mệnh của người dốc sức lập công.

Lưu Khâm vừa nói vừa chỉ tay vào đám người Phàn Khoái.

Đồ Đồ gật đầu thật mạnh:

- Đồ Đồ nguyện ý ở lại trong quân Lưu Quân Hầu.

Chú thích: Triệu Bình, là Đông Lăng Hầu triều Tần. Tần diệt vong không làm quan nữa, mà ẩn cư ở phía đông thành Trường An, trồng dưa lập nghiệp. Có trong " Sử ký thế gia Tiêu Tướng Quốc ".

Chương 176: Diễn võ (1)

Tuy rằng chỉ là hai mươi gậy, nhưng nếu như thật sự muốn dồn người ta vào chỗ chết thì hai mươi gậy ấy vẫn còn thừa. Tuy nhiên mục đích của Lưu Khâm lại không phải là đánh chết Đồ Đồ, mà là mượn chuyện của Đồ Đồ để tạo uy tín cho bản thân trong binh mã bản bộ.

Bây giờ mục đích đã đạt được rồi, cũng đã có chuyển biến tốt. Lưu Khâm không sợ Đồ Đồ báo thù, nếu như y không biết phải trái, lúc đó cứ coi như Mong Diêm cầu xin tha thứ, hẳn cũng sẽ giết tên này. Chỉ có điều hiện tại... Vẫn phải nể mặt Triệu Bình. Nếu như chọc giận Triệu Bình, sau này có thể sẽ ném mùi đau khổ. Dù gì cũng là thượng quan, là nhân vật quyền lực thứ hai trong Vĩnh Chính Nguyên. Lưu Khâm dù có bản lĩnh đến mấy, cũng không gánh nổi rắc tâm mưu kế của người ta.

Vì thế, quan hành hình do Lý Thành đảm nhận. Hai mươi gậy, đánh đến nỗi Đồ Đồ rách da toác thịt, máu chảy đầm đìa. Nhưng Lưu Khâm cũng biết rõ, đó chỉ là tổn thương bên ngoài chứ không làm cho Đồ Đồ tổn thương gân cốt. Kết thúc, hẳn lấy ra một bình nhỏ đưa cho Lý Thành.

Đây là thuốc bột được chế từ một loại thảo dược mà bọn Thẩm Thực đã phát hiện ra khi đi ngao du ở Nam Cương, rắc lên vết thương có thể cầm máu và giúp vết thương lành lại nhanh chóng, lại có tác dụng mạnh đối với vết thương ngoài, rất phổ biến ở các dân tộc miền núi Nam Cương. Nhưng do loại thảo dược này chỉ mọc ở chốn thâm sơn cùng cốc, chỉ có người bản địa mới có thể tìm thấy. Thẩm Thực bọn họ cũng chỉ có thể mua lại một ít từ tay người bản địa.

Lưu Khâm đã nhìn thấy loại thảo dược này, trông giống như củ tam thất Vân Nam ở hậu thế vậy.

Tuy nhiên hẳn cũng không dám chắc chắn, cho nên không ban bố ra ngoài. Hai năm nay, tổng cộng đã mua được sáu lần thảo dược, mới chế ra được năm bình thuốc bột. Mấy lần dùng thử thấy công hiệu cũng được, lần này lúc Lưu Khâm ra ngoài, nhân tiện đem theo hai bình để phòng biến cố.

Đội mọi việc xử lý xong xuôi, Lưu Khâm mới có thời gian tiếp đãi Triệu Bình.

- Lưu quân hầu! Người lần đầu đến Vĩnh Chính Nguyên, chắc cũng không hiểu rõ, người ở đây đa phần đều là xuất thân công tử, bình thường kiêu ngạo ngang tàng cũng đã quen, người nào người nấy đều tự mình là thiên hạ vô địch, ngạo mạn vô cùng. Vương Ly tướng quân... ha ha... Chắc người cũng nghe Lý Thành nói qua rồi, y nén uất ức trong lòng, cũng chẳng buồn quản lý bọn họ. Ta không biết thượng tướng quân phải ngài đến đây là có ý gì, những nghĩ chắc hẳn cũng có ý giáo huấn bọn họ.

Ở chỗ Thượng Khanh ta cũng đã nghe nói chuyện của người. Không cần biết là người vận may tốt cũng được, hay là có thực học thực tài cũng được, đã đến chỗ này là biết người có chỗ không bình thường. Nếu không thượng tướng quân sẽ không đặc biệt nhờ cậy phủ Thái úy chiêu mộ người. Làm tốt lắm, giết chết uy phong của tên tiểu tử đó... Ha ha, thực ra cũng không coi là tính cách xấu xa lắm, chỉ là ở trong nhà xác lão quen rồi, không biết trời cao đất dày.

Còn hai mươi ngày, ở đây sẽ có một lần diễn võ đón năm mới.

Đến lúc đó Thượng tướng quân sẽ đến trước quan sát, còn tặng cờ cho các ban chỉ huy chính danh... Ta đoán, bọn tiểu tử đó sẽ gây phiền phức cho người.

- Diễn võ?

Lưu Khâm ngần người, không nhin được hỏi:

- Bình hầu, lúc nào quyết chiến với quân Hung Nô?

Triệu Bình lắc lắc đầu cười:

- Cái này người không cần hỏi, Thượng tướng quân tự có sự sắp xếp. Lúc nào nên đánh, tự nhiên sẽ đánh... Nhưng các bộ đều cần chăm chỉ luyện tập võ nghệ. Đợi khi thời cơ chín muồi, tự nhiên sẽ phải dùng. Vĩnh Chính Nguyên liên hệ vận chuyển lương thực đến hai vùng Thượng Quận và Bắc Địa. Một khi đại chiến nổ ra, tất cả các người đều phải ra trận. Cho nên, cần chuẩn bị kỹ càng một chút, sẽ không phải là chuyện xấu.

Lưu Khâm nhẹ nhàng gật đầu, ra vẻ đã hiểu.

Đây cũng là sự khác biệt của người Trung Quốc với một số nước ngoài khác. Lúc ghi chép lại lịch sử, người Trung Quốc thích dùng lối hành văn quanh co giàu ngụ ý, trọng mưu, trọng lược... Đương nhiên, điều này có liên quan đến văn hóa Trung Quốc. Còn người nước ngoài ghi chép lại lịch sử sẽ sử dụng cách miêu tả hết sức tường tận, trọng thuật, trọng chi tiết.

Cho nên ở kiếp sau, khi Lưu Khâm tìm đọc sử sách, thường không tìm thấy miêu tả cụ thể về một trận đại chiến nào đó. Bút mực hầu như đều đặt vào mưu lược và toàn cục, chứ không hề ghi chép tường tận các chi tiết. Với người Trung Quốc mà nói, sách lược binh pháp là một loại tồn tại gần như là chính cống, có thể ngầm hiểu, nhưng lại không thể truyền lại bằng ngôn ngữ... Còn đối với quá trình cụ thể thì cần phải tự đi lĩnh hội và lý giải. Còn người châu Âu thì lại miêu tả tường tận về trận chiến tranh. Ví dụ như trận chiến như thế nào, ra quân ra sao... đều được ghi chép vô cùng rõ ràng. Như vậy hậu thế có thể hiểu được trận Macedonia như thế nào thế nào, bộ binh La Mã kết trận tác chiến ra sao. Nhưng người Trung Quốc lại chỉ có thể dựa vào số tư liệu ít ỏi để đưa ra những phán đoán mơ hồ.

Mười trận Tôn Tẫn cũng được, mà binh hình mười sáu bài cũng xong... Rất nhiều trận pháp cổ chính là nhận thức mơ hồ, làm cho người hậu thế không có cách nào hiểu tường tận được. Đối với trận Mông Điềm đánh quân Hung Nô cũng vậy, Lưu Khâm cũng không hề có một ấn tượng nào. Chỉ là nhớ mang máng trong lịch sử có nói, Mông Điềm đánh tan quân Hung Nô, chiếm được ba nghìn dặm đất. Rốt cục là đánh bại như thế nào, dùng cách nào để đánh bại? Còn về tình hình cụ thể của quân Hung Nô lúc đó, Lưu Khâm không hề có chút nhận thức nào. Thế cho nên khi hắn đích thân rơi vào cảnh giới kỳ lạ này, không biết phải hành động từ đâu, cũng không biết nên tham dự vào như thế nào.

Nghe Triệu Bình nói xong, Lưu Khâm chỉ còn biết cười gượng trong lòng.

- Khâm xin khắc ghi lời của Bình hầu.

Triệu Bình nhẹ nhàng gật đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng lúc lúc đi đến cổng lều trại, y liền dừng bước.

- Lưu quân hầu!

- Tiểu tướng có mặt!

- Trong khi diễn võ, ta đoán người rất có thể sẽ chạm trán với Mông Tật... Người đừng thấy Mông Tật người nhỏ bé, thật ra dụng binh giao chiến không hề tồi. Tên này vào đại doanh Lam Điền từ lúc mười hai tuổi, năm năm sau mới có được tư cách dẫn binh, thật đánh hung hãn hơn cả mấy lần trước.

Thật ra, những tên trong Vĩnh Chính Nguyên này, đa số đều đã nhìn thấy máu, đã có chút kinh nghiệm, người không thể xem thường.

Trước kia Mông Tật tác chiến tấn công, dũng mãnh vô song; Mông Khắc lại giỏi xem xét thời thế, nhận định tình hình, thường đứng giữa chỉ huy, ra lệnh dựa vào sự thay đổi của tình hình chiến đấu. Bộ đội sở thuộc của Mông Tật, đa phần lấy quân kỵ mã làm chủ, tiếp thu rất nhiều đặc điểm trong phương pháp chiến đấu của người Hung Nô. Như khi đối đầu với địch, đương nhiên phải cẩn thận. Lưu Khảm nghe cảm thấy có chút choáng váng.

Nhưng ngay tức khắc hần dường như đã hiểu được ý của Triệu Bình. Lúc diễn võ, nếu thật sự chạm trán với Mông Tật, xem ra Triệu Bình hay Mông Điền đều hi vọng hần sẽ dạy cho Mông Tật một bài học.

Vẫn thật xem trọng ta!

Lưu Khảm không khỏi gượng cười trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn phải cung kính, nói:

- Đa tạ Bình hầu chỉ bảo!

Xong rồi, Triệu Bình đi rồi!

Tâm trạng của Lưu Khảm có chút nặng nề. Hần ngồi một mình trong lều trại, rầu rĩ không vui. Triệu Bình đã nói hần có khả năng sẽ chạm trán Mông Tật, vậy dự tính một trăm phần trăm là sẽ chạm trán. Muốn đánh thắng Mông Tật, dạy cho y một bài học... e là không phải chuyện dễ dàng.

Mặc dù nói Triệu Bình nhắc nhở hần đủ điều, nhưng vấn đề ở chỗ, cách đánh trận của người Hung Nô, Lưu Khảm không hề có chút kiến thức nào cả. Cứ coi như có người nói cho hần biết, Mông Tật sẽ dùng cách của người Hung Nô, dùng quân kỵ mã xung kích quân ta. Thế nhưng người Hung Nô, cuối cùng là đánh như thế nào?

Đêm đó, Vĩnh Chính Nguyên yên tĩnh không một tiếng động.

Thế nhưng Lưu Khảm lại trần trọc không ngủ được, nửa đêm bật dậy, ngồi ngẩn người trong lều trại. Chiếc giường trong lều lúc này khẽ rung động. Chỉ thấy Lý Thành và Trần Đạo Tử, hai người sánh vai cùng bước vào.

Lý Thành nói:

- Đạo Tử. Thấy ta đoán thế nào? Quân hầu chắc chắn là không ngủ được.

Trần Đạo Tử không nhịn được nở nụ cười, cùng với Lý Thành tiến lên phía trước hành lễ, sau đó hỏi:

- Quân hầu, đêm đã khuya, sao còn chưa đi ngủ?

Lưu Khảm gượng cười:

- Các người không phải đã đoán ra rồi sao, cần gì phải hỏi ta?

- Nhưng là lo lắng thời gian diễn võ...

Lưu Khảm gật gật đầu:

- Ta vừa mới có uy danh, rèn sắt còn phải tranh thủ lúc nóng, việc gì cũng phải tranh thủ cho kịp thời cơ. Mặc dù ta chưa từng phục vụ trong quân đội, nhưng cũng biết trong quân đội phải dùng thực lực để nói. Nếu như quân của ta thất bại trong lần diễn võ, sau này đừng mơ ngăn đầu trước mặt người khác. Cho nên ta phải thắng, hơn nữa phải thắng oanh liệt, thắng sao cho những tên công tử kia tâm phục khẩu phục... Ôi Thành Tư Mã đừng trách, không phải ta nói người, mà là nói bọn Mông Tật.

Lý Thành cười nói:

- Tổ tiên Thành gia chúng tôi sau khi phạt Sở thất bại, sớm đã không còn là công tử gì nữa rồi, có thể theo quân phục vụ đã là bệ hạ ân sủng và Thượng tướng quân chiêu cố rồi. Quân hầu đừng lo chuyện của tôi, tôi đã phụng mệnh trợ giúp quân hầu, đương nhiên cũng hi vọng quân hầu có thể giành thắng lợi.

- Nhưng làm thế nào để giành thắng lợi?

Lưu Khám nói:

- Bình hầu mặc dù có nói với ta, Mông Tật sẽ dùng kị quân để tấn công đội của ta, lại tinh thông cách chiến đấu của người người Hung Nô. Nhưng ta nói thật, ta chưa từng nhìn thấy cách tác chiến của người Hung Nô, chỉ biết bọn họ nổi tiếng cưỡi ngựa bắn tên. Cách thức cụ thể thì ta không rõ lắm.

Trần Đạo Tử không nén được nụ cười.

- Quân hầu nếu như vì chuyện này mà lo lắng thì thật không cần.

Thành Tư Mã mặc dù chưa cầm quân, nhưng ông nội hấn - Lý Tín tướng quân đã từng giao chiến nhiều lần với quân Hung Nô, còn dẫn quân bình định Yên Quốc, thiết nghĩ đối với việc này cũng có ít nhiều hiểu biết. Quân hầu sao không đem việc nghi hoặc trong lòng nói với Thành Tư Mã, y nhất định có thể cho ngài câu trả lời hài lòng, cần gì phải mất ngủ?

Đúng thế! Mông Tật hấn là con nhà tướng, Lý Thành không phải cũng là con nhà tướng hay sao? Hơn nữa, luận về chiến công, Mông Diêm chưa chắc đã có nhiều chiến tích lớn lao như Lý Tín. Nếu không phải vì phạt Sở thất bại, chỉ e bây giờ chức tước còn cao hơn Mông gia nữa. Phải biết rằng, lúc đầu Thủy hoàng để bắt đầu muốn dẹp Sở, trong tay chỉ có hai người được chọn lựa, một là Vương Tiễn, một là Lý Tín.

Nói một cách tương đối, phụ thân của Mông Diêm - Mông Vô, phụ thân của Vương Bí - Vương Ly, đều chỉ có thể luôn cúi chức phó tướng.

Nghĩ đến đây, Lưu Khám vội bật dậy, đi chân trần đến lều trại trung ương, hành lễ với Lý Thành:

- Xin Thành Tư Mã dạy cho ta.

Lý Thành trong lòng rất thoải mái!

Y ngay lập tức cười, lấy trong lòng ra một cuộn thư tín, trải lên trên án thư.

- Đây chính là cách dụng binh tâm đắc của gia tổ tôi năm đó... Gia tổ đã từng ở Vân Trung, trong thư những lần giao chiến với quân Hung Nô, cách chiến đấu của quân Hung Nô, đều được ghi lại tỉ mỉ. Đáng tiếc phụ thân tôi không thích kị chiến, mà tôi lại vì lí do sức khỏe nên cũng không có cách nào kế thừa cơ nghiệp gia tổ. Tuy nhiên, hồi Thành còn nhỏ có nghe gia tổ chỉ dạy, nguyên vì quân hầu giải thích nghi hoặc.

Lưu Khám không ngừng gật đầu, lệnh cho Lữ Thích Chi châm thêm hai cây đuốc mỡ trâu, nhưng ngọn lửa bập bùng bèn về phía bức thư, chiếu cho lều trại sáng rực.

Trên thư án, Lý Thành dựa vào những ghi chép trong thư, giải thích tường tận cho Lưu Khám cách kị chiến của quân Hung Nô. Đồng thời vẽ ra nhiều bản vẽ để cho Lưu Khám tham khảo. Còn Lưu Khám lúc này giống hệt như một cậu học sinh hiếu học, chăm chú lắng nghe. Thỉnh thoảng một số vấn đề chi tiết cũng nảy sinh thắc mắc, Lý Thành lại dốc hết khả năng đưa ra lời giải đáp.

Không biết tự bao giờ, phía đông trời đã hừng sáng.

Ở cửa lều, Lữ Thích Chi đã đang ngủ, còn Trần Đạo Tử thì không ngừng ngủ gật. Trái lại, Lưu Khám và Lý Thành bận rộn cả đêm, tinh thần sung mãn, nét mặt hân hoan phấn khởi. Đợi sau khi giải thích hết tấm bản đồ cuối cùng, Lý Thành cười nói:

- Những điều Thành biết chính là đây, tuy nhiên cũng chỉ là nói suông trên giấy chứ chưa hề tận mắt chứng kiến. Hi vọng có thể giúp đỡ được quân hầu, hai mươi ngày sau, thắng lợi hoàn toàn trong trận diễn võ.

Lưu Khám nắm chặt lấy tay của Lý Thành:

- Nếu không có Thành Tư Mã, lần này chắc chắn ta sẽ thất bại. Xin yên tâm, trong lòng ta đã có tính toán, chỉ là muốn thực hiện hoàn toàn còn cần thời gian, cần tìm tòi hơn nữa. Nếu có vấn đề khó khăn thì nhất định cần làm phiền Thành Tư Mã lần nữa.

Nói xong, Lưu Khâm dùng sức vươn vai một cái, chậm rãi bước ra khỏi trại.

Sáng sớm đông, cơn gió lạnh luôn khiến tinh thần con người phấn chấn. Mặc dù một đêm chưa ngủ, nhưng Lưu Khâm không hề cảm thấy mệt mỏi.

Chương 177: Diễn võ (2)

Trong thành Dương Châu, vừa đúng giờ Tuất. Trời đã tối rồi, Mông Diêm đem theo người hầu cận, chậm rãi bước đến cửa trước ngôi nhà.

Dương Châu là một quân trấn, khiến trúc dân dụng không hề nhiều. Ngoài mấy tòa nhà lác đác ra, tất cả mọi người đều sống trong quân doanh. Thậm chí bao gồm cả Mông Diêm cũng như vậy. Có thể sống trong nhà dân, có thể thấy thân phận và địa vị của chủ nhân trong ngôi nhà này không hề bình thường. Mông Diêm khe khẽ thở dài, sai người lên phía trước gõ cửa.

- Ai đó?

Từ bên trong vọng ra một giọng nói có giọng địa phương rất nặng, ngay sau đó cửa hé ra một khe hở, một cái đầu từ bên trong thò ra.

- A, thượng tướng quân!

Mông Diêm hạ giọng nói:

- Vương Ly tướng quân có nhà không?

Người đó chần chờ một lát, Mông Diêm đã hiểu nguyên do. Ông nhẹ lắc đầu, đẩy cửa, tự mình vào trong. Đây là chỗ ở của phó tướng quân Vương Ly, còn người mở cửa là người nhà của lão. Tên đó có ý muốn ngăn cản, nhưng nhìn người hầu cận của Mông Diêm, cuối cùng bỏ cái suy nghĩ đó. Thật ra, trong thâm tâm hắn ta nào không hi vọng Mông Diêm có thể khuyên giải Vương Ly, sớm ngày phấn chấn trở lại?

Vương Ly đang uống rượu trong phòng, trong người đã có chút men say. Từ ngày nhận được bổ nhiệm trở đi, lão uất ức và nóng tính. Luận về sự từng trải trong quân đội, Vương Ly còn nhiều hơn Mông Diêm. Trong trận thống nhất lục quốc, lão theo ông nội – Vương Tiễn, dẫn quân tiến công phá trận doanh của quân Sở.

Còn lúc đó, Mông Diêm vẫn chỉ là Hàm Dương lệnh mà thôi, trận chiến phá Tề, lão lại theo phụ thân Vương Tiễn xuất quân, liên tục chiến đấu trên chiến trường tại đất Tề - Lỗ. Nếu như luận công trạng, Vương Ly tự nhận là cao hơn Mông Diêm. Thế nhưng Mông Diêm đã thành Nội sử, còn lão lại phụ trợ phụ thân, làm một phó tướng quân ở Giao Đông. Loáng một cái vài năm, Đồ Tuy thất bại. Vương Ly còn tưởng lão sẽ phụ trách trận chiến phương Nam, ai ngờ thời gian đó phụ thân Vương Tiễn lại mắc bệnh qua đời, cuối cùng vẫn không thể như ước nguyện. Trận Bắc Cương lần này, Vương Ly thấy vô cùng quan trọng. Sau khi xác định khai chiến với Hung Nô, lão liền lập mười ba bản tấu chương, trình bày cách nhìn của mình về trận Bắc Cương, làm cảm động Thái úy phủ.

Kết quả là...

Thái úy phủ thì thông qua rồi, nhưng còn Bệ hạ lại ột đòn, lệnh cho Mông Diêm thống soái đơn đốc tác chiến. Còn lão, vẫn chỉ là một phó tướng quân! Việc như thế này nếu đổi lại là bất kì người nào cũng đều không thấy thoải mái. Huống hồ Vương Ly tự nhận là không hề kém so với Mông Diêm, nhưng lại cứ thua hắn.

Càng nghĩ càng thấy chán ghét. Mặc dù ủy nhiệm chức phó tướng quân, luyện binh ở Vĩnh Chính Nguyên, nhưng lão không có tâm tư nào mà đi rèn luyện bọn công tử kia, cả ngày ở Dương Châu mơ mơ màng màng như người say. Còn Mông Diêm, hình như cũng quên mất sự tồn tại của lão, mặc kệ lão ở nơi này, hoàn toàn không đếm xỉa tới.

Nhưng không ngờ hôm nay Mông Diêm lại đến...

- Hóa ra là Thượng tướng quân đến nhà, không biết có gì chỉ giáo?

Mông Diễm ngửi thấy mùi rượu nồng nặc cả phòng, khê chau mày, lặng lẽ ngồi xuống đối diện Vương Ly, sau đó chìa tay ra, tên hầu cận đưa lên một cuốn công văn. Mông Diễm đặt công văn trên thực án, đẩy ngược về phía trong, trầm giọng nói:

- Công văn hôm nay Bình hầu đưa tới.
- Liên quan gì đến ta?

Vương Ly trợn trừng đôi mắt đã say men, nhìn Mông Diễm không chút sợ sệt.

- Ta chẳng qua chỉ là một tên Phó tướng quân, ngài là Thượng tướng quân, ngài có thể tự quyết, cần gì phải đến hỏi ta?
- Người cứ xem qua đi rồi hẵng nói.

Vương Ly tỏ vẻ khinh thường, cầm công văn lên, mở ra, sau khi nhìn một lúc, vẫn ở trên thực án:

- Người là do ngài chọn, ta xem làm gì? Bên Vĩnh Chính Nguyên có Bình hầu trông nom, thêm một người như ta không nhiều lên, mà bớt một người như ta cũng không ít đi, huống hồ ta cũng không có việc gì.
- Ly đại ca, ta biết trong lòng người không thoải mái.
- Ta không hề không thoải mái... ha ha... Ta thoải mái vô cùng.

Mông Diễm thở dài:

- Ta với người đều cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cùng nhau gia nhập đại doanh Lam Diễm, cùng được phong đất và ban chức tước... Luận về tư cách, ta còn phải gọi người một tiếng lão đại ca. Nói thực lòng, trận Bắc Cương lần này, bản tấu chương của người bệ hạ cũng đã xem qua, nhưng bệ hạ cho rằng, chiến sự Hung Nô tuyệt đối không thể kéo dài, nhất định phải giành thắng trong một trận. Kế hoạch của người tốt thì có tốt, nhưng không có cách nào phù hợp với yêu cầu của bệ hạ, người đã rõ chưa?
- Ta sao lại không rõ!

Vương Ly bỗng nhiên giận dữ:

- Đánh thắng trong một trận, nói sao mà dễ như vậy? Cách đánh của người Hung Nô không phải ngài không biết. Bọn Hồ mọi rợ đó sinh ra trên lưng ngựa, lớn lên trên lưng ngựa, lãng du như cơn gió, hành tung thoát ẩn thoát hiện. Duy chỉ có cách xây công sự tầng tầng lớp lớp, không ngừng dồn ép những tên đó hoạt động trong khoảng không gian phía Nam sông Hoàng Hà, sau đó chờ thời cơ mà quyết chiến. Đây là tình hình thực tế, ngài không phải không biết, sao còn không nói giúp ta?

Mông Diễm cũng giận dữ nói:

- Ta sao lại không biết từ sông Hoàng Hà trở về Nam, đất đai bằng phẳng, hàng nghìn dặm đất phù sa, thích hợp với cách chiến đấu của người Hung Nô? Nhưng vấn đề ở chỗ, nếu như người lấy cách xây dựng công sự, cần bao nhiêu năm mới có thể tìm được thời cơ quyết chiến? Có khi phải dài qua Trường Thành, ba nghìn dặm đất phù sa, người cần xây bao nhiêu thành trì, đóng quân bao nhiêu binh mã, tiêu tốn bao nhiêu thời gian? Người đã tính toán chưa?

Ta thừa nhận, chiến lược của người rất ổn thỏa, nhưng người có từng nghĩ qua chưa, nếu như theo cách đánh của người, quân Hung Nô còn chưa đánh hết, đại Tàn ta đã chống đỡ không nổi rồi? Ly đại ca, đến giờ người vẫn chưa hiểu ý của bệ hạ sao? Cái mà bệ hạ cần chính là tốc chiến tốc thắng, ba mươi vạn đại quân, cho dù có tổn thất một nửa, chỉ cần đánh tan Hung Nô, bệ hạ cũng không tiếc.

Thời gian, bệ hạ không quan tâm những cái khác, chỉ quan tâm thời gian. Vì thế nên mới cho ta làm chủ trận chiến này, người cho rằng ta muốn hay sao? Đồn đốc trận chiến này, đồng nghĩa với việc ta sẽ phải gánh vác tính mạng của ít nhất là mười vạn người. Ly đại ca, ta với người đều phiền muộn, nhưng đây là ý chỉ của hoàng thượng.

Vong Tàn giả hồ! (Tàn mất tại Hồ: Câu sấm thời Tàn Thủy Hoàng)

Thủy hoàng để lúc ủy nhiệm cho Mông Diễm chức soái, từng kéo tay y nói:

- Quân Hung Nô một ngày chưa bị tiêu diệt, trẫm còn ăn ngủ chưa yên. Mông Diêm, tâm sự của trẫm, người chắc đã hiểu. Trẫm muốn ngủ ngon, nhưng có thể ngủ được hay không, còn phải xem bản lĩnh của người, hiểu không?

Những lời này, chỉ những lúc có mặt thân tín như Mông Diêm, Thủy hoàng đế mới nói ra. Vương Ly ngăn người nhìn Mông Diêm, một hồi lâu sau, bỗng nhiên vươn tay hất rượu và thức ăn trên thực án xuống đất, lại nhặt công văn lên xem.

- Ta tính có ba đường tiến công, dụ quân chủ lực Đầu Man quyết chiến. Bây giờ, ta phô trương thanh thế ở hai vùng Bắc Địa và Thượng Quận, ý đồ tạo ra hiện tượng giả, ép Đầu Man phải dựa vào Vân Trung, còn đằng sau thì quyết chiến với Đầu Man ở núi Giả Dương. Binh mã ba đường, hai giả một thật. Bắc Địa, Thượng Quận binh mã chẳng qua chỉ là giả, quân chủ lực quyết chiến chính là ở Vân Trung.

Vương Ly dường như không nghe thấy, “Ồ” lên một tiếng.

- Người do Thượng tướng quân chọn cũng là người tài giỏi, cố nhiên... Thiệu Bình nói, mười lăm ngày nữa diễn võ, hắn ta định sắp xếp cho Lưu Khảm và Mông Tật giao đấu.

Ý kiến hay...

Quân đội của Lưu Khảm mặc dù có ba trăm giáp sĩ cường tráng của quận thủ chống đỡ, nhưng muốn chiến thắng hổ khúc của cháu Tật, e là không có khả năng.

Mông Diêm cười nhạt một tiếng:

- Tên nghiệt tử đó trẻ người non dạ, nếu như không có Bình hầu kịp thời ngăn cản, tên đó đã phạm đại tội tấn công vào đơn vị bạn rồi, ta định không tha cho nó. Hai năm nay, tên nghiệt tử này quá thuận lợi, thuận lợi đến nỗi cho rằng nó có hổ khúc là có thể thiên hạ vô địch. Theo ta thấy, chưa chắc lần này nó đã thắng được Lưu Khảm. Ta lại xem trọng Lưu Khảm, vừa có thể dạy cho hai tên nghiệt tử kia một bài học.

Vương Ly không nhịn được cười:

- Người làm cha thật là thú vị. Người ta ai cũng mong sao con mình nở mày nở mặt, người lại mong cho hắn thất bại sao?

- Thượng tướng quân, ta với ngài đánh cược, ngài có dám không?

Mông Diêm bình tĩnh nói:

- Ly đại ca cứ nói đừng ngại. Muốn đánh cược cái gì?

Vương Ly nói:

- Chúng ta lấy chuyện diễn võ của cháu Tật và Lưu Khảm ra cá cược. Nếu như Tật thắng, ta sẽ đốc thúc chiến sự quân Vân Trung, nếu như cháu Tật thua, ta lập tức về Vĩnh Chính Nguyên, toàn lực luyện tập binh sĩ, nghe theo điều khiển của ngài. Không biết thượng tướng quân có dám cá cược không?

Mông Diêm nghe vậy, không khỏi vui mừng.

- Ly đại ca, người nói vậy có thật không?

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!

Mông Diêm giơ cánh tay ra, cười:

- Đã nói như vậy, ta với người đánh cược... Mười ngày sau, chúng ta cùng đến Vĩnh Chính Nguyên giám sát diễn võ.

- Thượng tướng quân, ngài thua chắc rồi!

Vương Ly không kìm được cười ha ha:

- Ta không biết vì sao ngài lại xem trọng tên Lưu Khảm đó như vậy, có thể đúng là hắn ta có bản lĩnh. Nhưng Hoài Hãn không bằng Bắc Cương. Bọn trộm cướp của Tứ Thủy càng không so được với đội quân tinh nhuệ Đại Tần chúng ta. Cháu Tật xuất thân đại doanh Lam Diên, từ lúc thống quân đến nay, chiến

công lừng lẫy, làm sao để một tên Thương lệnh oắt con so sánh được?... Khà khà, Thượng tướng quân, đến lúc đó kết quả là ngài thua thì đừng có mà nuốt lời đấy.

- Ly đại ca cũng không được nuốt lời mới được!

Mông Diễm nhìn Vương Ly, không nhịn được cười phá lên.

Hai người còn nói một hồi nữa, đầu tiên chọn thống soái sở bộ Bắc Địa Quận, sau đó Mông Diễm mới đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi chỗ của Vương Ly, Mông Diễm thở phào một cái.

Người hầu cận bên lão không kìm được nhẹ nhàng hỏi:

- Thượng tướng quân, trận cá cược giữa ngài và Vương Ly tướng quân thật sự là có chút bất lợi. Tật công tử và Khắc công tử có tài năng thật sự, còn Lưu Khảm kia cứ coi như có bản lĩnh thì chẳng qua cũng chỉ là nơi Lâu Thương chật hẹp, sao có thể là đối thủ?

- Nếu thua thì ngài làm thế nào?

Mông Diễm cười cười, lắc đầu nói:

- Ta sẽ không thua đâu... khà khà... một người mà trong vòng sáu năm có thể tăng liên tục bảy chức vị, chẳng phải là người tài giỏi hay sao?

Đúng là hần chưa từng vào đại doanh Lam Điền, cũng chưa trải qua chiến sự gì cả. Nhưng ta có một linh cảm, Tật và Khắc không thể là đối thủ của Lưu quân hầu. Để chúng nó nhận một bài học, cũng để hiểu đạo lý “thiên ngoại hữu thiên”. (ngoài bầu trời vẫn còn bầu trời.) Hơn nữa, cứ coi như Lưu Khảm thua đi, cũng không có vấn đề gì. Việc ta quan tâm là quá trình của trận đấu Hung Nô. Còn trận tiến công cuối cùng do ai chỉ huy không quan trọng. Cái quan trọng là, ta nhất định phải đánh bại Đầu Man... Quyết không thể để bọn chúng có cơ hội phát triển lớn mạnh.

Mông Diễm nói xong lại thở phào.

- Đi thôi, chúng ta quay lại lều trại, mười lăm ngày sau, thắng bại tự nhiên sẽ có kết quả cuối cùng.

Chương 178: Diễn võ (3)

Đồn trú Vĩnh Chính Nguyên có mười hai khúc nhân mã, tổng cộng có hơn tám nghìn bảy trăm người.

Như bộ khúc của Lưu Khảm, quân số vừa đủ năm trăm người. Theo nội quy quân đội Tần Quốc, một đội sau khi đủ quân số, ước chừng khoảng từ tám nghìn đến mười một nghìn người.

Dưới bộ thiết lập mười hai khúc, chịu quản lý của Vĩnh Chính Nguyên, vừa vận tập hợp đủ một đội nhân mã. Trong mười hai khúc, tổng số người cũng không bằng nhau. Có đội hơn cả năm trăm người, như khúc nhân mã của Mông Tật, Phùng Kính, mỗi khúc gần nghìn người. Sở bộ của Mông Tật tám trăm bảy mươi người, hơn nữa toàn bộ đều là kỵ quân; bộ khúc của Phùng Kính là hỗn hợp xa bộ, có hai đội binh xe, bốn trăm khinh binh. Trong mười hai khúc, sức chiến đấu của hai khúc này là dũng mãnh nhất.

Ngoài ra còn có hai người quen của Lưu Khảm, Lý Tất, Lạc Giáp cũng đều đóng quân ở Vĩnh Chính Nguyên. Dưới trướng của hai người này, ước chừng đều là ba, bốn trăm người, toàn bộ là những kỵ binh được tuyển chọn ra từ đại doanh Lam Điền, vô cùng dũng mãnh. Các khúc còn lại, Lưu Khảm không thân quen lắm. Có người là con trai nối dõi của đại thần trong triều, có người là tướng lĩnh đã trải qua nhiều lần chinh chiến nhưng vẫn chưa đủ tuổi để thống lĩnh một đội, tất cả đều tập hợp ở Vĩnh Chính Nguyên, chờ sự điều động của Dương Châu. Xét về tổng thể mà nói, những người tập hợp ở trong Vĩnh Chính Nguyên này, căn bản là tướng lĩnh đời thứ tư của Đại Tần trong tương lai. Lần này phụng mệnh đến Bắc Cương, một mặt là để tăng thêm kinh nghiệm, mặt khác cũng hi vọng có thể đoạt được công trạng, thăng quan tiến chức.

Ở cùng với một đám người như vậy, Lưu Khảm có chút áp lực. Tuy nhiên may mà sau lần ra oai ở ngày đầu tiên, các khúc quân hầu hoặc là còn một số người khinh thường Lưu Khảm, nhưng không dám tùy tiện trêu đùa. Người này tuổi tác không lớn, quân công không nhiều lắm, nhưng lại nắm rõ kỷ luật quân đội quân Tần như lòng bàn tay, động một tí là lấy điều luật trong quân ra ép người, thật là không có cách nào

với hắn ta. Hơn nữa, Lưu Khâm trị binh cũng thật sự là có mảnh khoe, chỉ nhìn thấy quân kỉ thôi đã làm người ta kinh hãi.

Bởi vì mọi người đều ở thao trường, nên đều phân định khu vực có huấn luyện. Hai người Mông Khắc và Phùng Kính đứng trên một gò đất, lặng lẽ quan sát tình hình luyện tập của đội quân Lưu Khâm. Bây giờ là cuối đông, mặc dù đã lộ ra chút sắc xuân, nhưng gió Bắc vẫn mạnh, mang theo cái lạnh thấu xương từ Bắc Cương, khiến cho người ta run lên bần bật.

Lưu Khâm cười trên lưng ngựa Xích Thổ, nghiêm khắc nhìn quân sĩ luyện tập. Hôm nay luyện tập, lấy bộ quân làm chủ, Đồ Đồ và Phần Khoái dẫn dắt năm mươi binh, trong tiếng trống vang dội, biến hóa thành muôn hình muôn vẻ các đội hình đội ngũ. Lữ Thích Chi thì đứng trên một chiếc xe chiến, không ngừng vẫy cờ. Tiếng trống dồn dập, cờ lệnh tung bay, chỉ thấy Đồ Đồ và Phần Khoái đem theo binh mã, chỉnh tề tiến về phía trước, không có một người nào quay ngang quay dọc, khi hàng ngang đi đến cuối thao trường, quân kỳ của Lữ Thích Chi vừa tung bay, tiếng trống lập tức ngừng lại.

Theo tiếng chiêng đồng, hàng ngang quay người trở lại. Ba người Lý Thành, Trần Đạo Tử, Thiệu Bình cười ngựa bên cạnh Lưu Khâm, nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng Lưu Khâm vẫn y nguyên khuôn mặt bình lặng như nước, hình như không hề hài lòng với biểu hiện của bộ quân. Hắn nhìn Lữ Thích Chi một cái, sau đó vẫy vẫy cánh tay.

Lữ Thích Chi gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Quân kì vẫy hướng lên trên, lại lắc lư xung quanh ba lần, hàng ngang lập tức biến thành ba hàng dọc, bước dài về phía trước trong tiếng trống.

Trên gò núi. Phùng Kính khe khẽ gật đầu.

- Tên Lưu Khâm này cũng không tệ. Mặc dù chưa phục vụ trong quân đội bao giờ nhưng luyện tập quân hình này không hề mơ hồ, lại kỉ luật nghiêm minh. Chỉ nhìn những khinh binh này, về đội hình và kết trận, tuyệt đối không hề thua kém biểu hiện của khinh binh đội ta, thật sự không tồi.

Nói xong, Phùng Kính quay đầu nhìn Mông Khắc.

- Khắc Tư Mã. Người ta đúng là có chút bản lĩnh.

Mông Khắc cười gượng:

- Người được lão gia nhà ta coi trọng, sao có thể là kẻ tầm thường được? Chỉ là... Người cũng nhìn thấy rồi đấy. Hôm đó hắn không hề nể mặt đại ca ta, còn làm cho đại ca ta đầu tiên bị Binh hầu phạt đánh, sau đó lại bị cha phái người đến trách mắng. Người không biết đâu, ca ca ta rất uất ức, thề rằng muốn tranh thắng thua với hắn. Không chỉ là huynh trưởng, chỉ sợ các khúc quân hầu ở Vĩnh Chính Nguyên này cũng đều chịu uất ức... Ha ha, mọi người đều trong quân đội nhiều năm, sao lại chịu để cho Lưu Khâm đánh bại?

Phùng Kính nói:

- Bọn ta đã ở đây quan sát Lưu Khâm năm ngày rồi, kết quả tên này ngoài đội hình ra cũng chỉ có đội hình, căn bản không hề có bản lĩnh diễn tập các cái khác. Lẽ nào hắn ta thật sự cho rằng, dựa vào đội hình là có thể đánh bại thiết kỵ hổ khúc của lệnh huynh sao? Ta thấy có chút kì lạ.

Mông Khắc gật gù.

- Ta cũng thấy không hợp lý lắm, cho nên mới tiếp tục quan sát. Nếu như nói khả năng tấn công, kỵ quân dưới trướng của ca ca ta, không ai ở Vĩnh Chính Nguyên này có thể sánh bằng. Cứ coi như hai người Lý Tất, Lạc Giáp thì cũng không so được. Lưu Khâm không phải tên gốc, sao lại chỉ diễn tập đội hình, mà không luyện tập những cái khác?

Chuyện này rõ ràng có điều kì lạ, chẳng lẽ tên Lưu Khâm này ngoài diễn tập đội hình ra không có bản lĩnh gì khác sao?

- Mau nhìn kia!

Đang nói chuyện, Phùng Kính bỗng nhiên cất ngang Mông Khắc.

Chỉ thấy trong thao trường, khinh binh đã biến thành chữ nhất theo hàng ngang, oai phong tiến lên phía trước, đã đi đến bên cạnh thao trường.

Lữ Thích Chi vừa mới chuẩn bị vẫy cờ lệnh, đã bị Lưu Khảm ngăn lại:

- Tiếp tục đánh trống, đừng dừng lại!

Bên cạnh, Trần Đạo Tử và Thiệu Bình lập tức chạy lại, giành lấy cái dùi trống, luân phiên thay tay nhau, tiếng trống âm âm.

Qua mép thảo trường chính là một con sông.

Nước không sâu, chỉ không quá thắt lưng. Trên bờ sông có tảng băng trôi bập bênh, nước hồ lạnh cóng, cái lạnh thấu xương khó mà chịu đựng được. Nếu như tiếp tục đi về phía trước, phải đi qua con sông. Đứng đầu là Đồ Đồ và Phàn Khoái, đều không khỏi lưỡng lự, còn bộ binh dưới trướng hình như đội hình đã có chút lệch lạc. Có người đã dừng lại, có người quay đầu nhìn, còn cho rằng quan cờ trống Lữ Thích Chi ra sai mệnh lệnh.

Lưu Khảm lao tới, nhảy xuống ngựa, bạt tai Đồ Đồ một cái.

- Ai cho người dừng lại?

Vừa nói, hắn vừa dùng tay đánh lính, quát lớn:

- Ai cho người dừng hả? Ai cho người dừng? Ai cho người dừng?

Một trăm tên khinh binh thì một trăm tên bị bạt tai.

Đánh xong, Lưu Khảm cởi bỏ áo giáp tê giác trên người, giọng nghiêm nghị:

- Tiếng trống chưa dứt thì cho dù là phía trước có rừng gươm biển lửa cũng không được dừng lại. Toàn thể nghe lệnh, cùng ta tiến về phía trước.

Nói xong, một tay đoạt lấy đại kỳ trong tay Phàn Khoái, sải bước về phía con sông.

Tất cả mọi người đều ngẩng người ra một lúc, điều chỉnh lại đội hình cùng Lưu Khảm tiến lên phía trước. Tiếng trống càng ngày càng dồn vang, vọng lại không trung âm thanh kinh thiên động địa.

Khinh binh chữ nhất hàng ngang lao xuống con sông.

Nước sông lạnh thấu xương, nhưng đội hình vẫn không hề hỗn loạn.

Lưu Khảm đem theo người, sau khi lao xuống sông, tiếng trống đằng sau lập tức dừng, theo sự chỉ huy cờ lệnh của Lữ Thích Chi, hàng ngang biến thành hai hàng dọc, quay đầu men theo con đường cũ trở về. Lúc lên bờ, quần áo của tất cả mọi người đều bị cứng đờ lại.

- Hãy nhớ là tiếng trống chưa dứt thì chưa được dừng... Nếu như lần sau còn chần chừ, theo luật phản kháng cờ lệnh mà xử... Phàn Khoái, Đồ Đồ, tiếp tục thao diễn.

Giọng của Lưu Khảm run run, xem ra, hắn cũng lạnh.

Nhưng tiếng hô vẫn mạnh mẽ và nghiêm nghị. Xa xa quan quân kỳ phát lệnh lần thứ hai, Đồ Đồ và Phàn Khoái lần này không hề có chút chậm trễ. Trong tiếng trống và tiếng chiêng đồng thay đổi đội hình, từng đội, từng hàng, lúc là hàng ngang, lúc là hàng dọc, lúc lại trộn lẫn vào nhau.

Mông Khắc chau mày, Phùng Kính cũng nhẹ nhẹ lắc đầu.

- Tên này rốt cục là muốn làm gì đây?

Mông Khắc trầm trầm:

- Theo lý mà nói, kỉ luật nghiêm minh. Dưới trướng hắn còn có ba trăm giáp sĩ, sao không thấy hắn tiến hành thao diễn.

Phùng Kính đột nhiên nói:

- Khắc Tư Mã, theo ta thấy... Khà khà... Tên này định dùng một trăm khinh binh để giải quyết thiết kỵ hổ khúc tinh nhuệ của lệnh huy.

- Hắn hoang tưởng hão huyền.

Chương 179: Diễn võ (4)

Mông Khắc lạnh lùng đáp lại:

- Nếu thật sự như thế, ta phải cho hần lĩnh giáo một chút uy lực thật sự của hổ khúc thiết kỵ của ta.

Nói xong, y quay người đi xuống gò đất.

Tự có người hầu dắt ngựa đến, Mông Khắc vươn mình trèo lên ngựa, giương cao roi quất ngựa đi. Phùng Kính không rời đi ngay, mà ở lại quan sát.

Một hồi lâu, y lắc đầu cười gượng một tiếng:

- Nhìn không rõ, đúng là nhìn không rõ.

Ngày tháng cứ thế qua đi, ngày diễn võ càng ngày càng gần.

Lưu Khảm vẫn cứ luyện tập khinh binh như cũ, còn xa binh và kỵ binh thì hoàn toàn giao cho hai người Lí Thành và Thiệu Bình phụ trách, tự có hai người Quán Anh và Nhâm Ngao chỉ đạo.

Cách diễn võ còn ba ngày, Lưu Khảm bỗng nhiên đóng chặt thao trường lại.

Sau có còn hạ lệnh ngày đêm đảo ngược, ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm luyện tập, mời hai đội quân của Lí Tất và Lạc Giáp cùng nhau tập luyện đến tận trời sáng. Trên mặt Đồ Đồ có vết thương, Phán Khoái bước đi có phần không vững. Hầu như tất cả những khinh binh tham gia luyện tập, hoặc ít hoặc nhiều đều bị thương. Liên tiếp hai ngày sau, Lưu Khảm tuyên bố nghỉ ngơi trước diễn võ một ngày.

Rốt cục thì hai ngày đó đã tập luyện nội dung gì? Ngoài đội ngũ của hai người Lí Tất và Lạc Giáp ra thì người ngoài không ai biết rõ. Có người có ý hỏi, nhưng Lý Tất, Lạc Giáp chỉ cười chứ không đáp.

Mông Khắc bắt đầu lo lắng.

- Ca ca, huynh phải cẩn thận một chút, tên Lưu Khảm này không rõ muốn giở trò gì.

Mông Tật cười khẩy:

- Giở trò gì không quan trọng, lúc diễn võ phải xem thực lực. Đội quân tinh nhuệ của ta đã thân chinh trăm trận, tên con con Lưu Khảm này sao có thể là đối thủ được? Khắc, đệ cứ yên tâm, đợi ngày mai sau khi ta đánh bại Lưu Khảm rồi, nhất định phải làm cho hần ta nhục nhã một phen.

Mặc dù là nói như vậy nhưng trong lòng Mông Khắc vẫn cảm thấy bất an.

Ngày thứ hai, một một tháng giêng.

Lúc này khu Tứ Hồng đã trăm hoa đua nở. Bách tính Lâu Thương vào ngày này sẽ cúng tế thần tiên, cầu ột năm mưa thuận gió hòa.

Còn ở Bắc Cương, vùng đất băng giá vẫn còn chưa tan, mặt đất cứng đờ như đá, ngã xuống đất có cảm giác như bị bệnh.

Mông Diêm và Vương Ly đến Vĩnh Chính Nguyên đêm hôm trước để quan sát cuộc so tài diễn võ. Một người là thống soái, thượng tướng quân của đại quân Bắc Cương, một người là chủ tướng của Vĩnh Chính Nguyên. Sau khi tin tức hai người đến được truyền đi, lập tức làm cho quân sĩ của cả Vĩnh Chính Nguyên âm ỉ cả lên.

Ai cũng biết, ý nghĩa của việc hai vị này xuất hiện ở Vĩnh Chính Nguyên, chỉ sợ là không giống nhau.

Sáng sớm, chỉ thấy võ đài cờ quạt phấp phới, cờ Hắc Long, cờ Hắc Phượng, cờ Hắc Hổ bay phấp phật trong gió Bắc, gương kiếm lạnh lẽo được mặt trời chiếu lên sáng chói.

Tiếng kèn không ngừng vọng lại trong không trung.

Từng đội, từng hàng binh lực từ các doanh địa di chuyển ra, sau khi đến võ đài chính phân thành bốn phía.

Trên đài điểm tướng là ba người Mông Diêm, Vương Ly, Triệu Bình trang trọng nghiêm túc, phía sau họ còn phân chia ra một hàng tướng giáp đội mũ sắt.

Sau khi xếp thành hàng, Triệu Bình đứng dậy, tuyên bố diễn võ chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là thao diễn binh mã, biểu diễn đội hình. Liên tục một mạch đến tận trưa, hàng loạt các nghi thức mới coi như kết thúc, tiếp đến là các đội từng đôi giao chiến.

Mười hai đội chia làm hai hàng ngũ, mỗi hàng sáu khúc, đầu tiên tiến hành trận chiến mở màn.

Sau khi xuất hiện hai đội thắng cuộc, tiếp tục tiến hành trận chung kết. Địa hình chiến đấu của hai bên dựa vào thao trường của Vĩnh Chính Nguyên mà tiến hành lựa chọn. Địa hình của Vĩnh Chính Nguyên chia thành ba bộ phận là bình nguyên, đồi núi và sông ngòi, thậm chí là trên một thao trường đối chiến, hoàn toàn được tự ý lựa chọn, trước khi đối chiến, ai cũng không được biết. Thậm chí bao gồm cả đối thủ chiến đấu là ai, không đến phút chót, cũng không ai biết.

Đây là một trận diễn võ vô cùng dài, sẽ diễn ra liên tục trong ba ngày.

Mông Tật không khỏi nóng lòng muốn thử.

- Khắc, tốt nhất trận đầu tiên là trận đấu chiến giữa ta và Lưu Khảm. Ta cần phải làm cho hắn bị đào thải ngay từ vòng đầu tiên, xem hắn còn dám hung hăng nữa hay không?

Trong hàng ngũ của mình, Mông Tật xắn tay áo hàm hè.

Mông Khắc lại không lạc quan, nhẹ nhàng nói:

- Huynh trưởng, mọi việc đều cần cẩn thận. Bây giờ chúng ta hoàn toàn không biết gì về cách đánh của Lưu Khảm, tự nhiên gặp gỡ, chỉ sợ cũng không phải là chuyện tốt. Đệ thì hi vọng có thể gặp hắn ở vòng thứ hai, ít nhất thì cũng có chút hiểu biết về cách đánh của hắn.

Binh pháp có nói:

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà!

- Khắc à, sao ta cảm thấy đệ hình như đã trở thành kẻ nhát gan rồi?

Mông Tật không nhịn được hạ giọng mỉa mai:

- Một tên giữ lương thực ở Lâu Thương, tài giỏi đánh được hai lần bọn trộm cướp thôi, hà tất phải căng thẳng như vậy?

Mông Khắc hám mồm, muốn thanh minh.

Thế nhưng lời nói đến mép rồi lại không biết làm sao mở miệng nói. Đúng vậy, huynh đệ y cũng là người trải qua trận đánh lớn, hà tất phải lo lắng vì một tên giỏi lắm chỉ đánh được bọn trộm cướp, thậm chí còn không bằng tên binh sĩ chính thức ấy? Có phải là lo bỏ trống rỗng rồi không?

Mặc dù sự thực là vậy nhưng Mông Khắc vẫn cảm thấy bất an.

Lúc đó, Vương Ly đứng lên, đến bên cạnh đài điểm tướng.

Y từ trong một cái hòm đen rút ra một thanh hồ phù bằng gỗ mun, ánh mắt lướt qua một lượt, hạ giọng nói:

- Trận đầu tiên... Mông Tật... Hồ khúc!

Mông Tật không nhịn được nhếch môi nở nụ cười, thúc ngựa lao ra bản trận, xuống ngựa ở phía trước đài điểm tướng.

- Mông Tật có mặt!

Căn cứ vào nội quy diễn võ lần này, đội ở trận đầu tiên có thể lựa chọn địa hình... Mông Tật, người chọn địa hình đối chiến như thế nào?

Mông Tật dường như không hề do dự, lớn tiếng đáp lại:

- Khởi bẩm Ly tướng quân, kỵ quân sở bộ của Tật chọn thao trường bình nguyên làm nơi giao đấu.

Tuy có kiêu căng, nhưng Mông Tật cũng không ngốc.

Đối thủ của vòng thứ nhất, vẫn chưa biết là người nào. Nếu như đối thủ là loại người hung hãn như Phùng Kính, Mông Tật phải chọn ưu thế mới được.

Vương Ly gật đầu:

- Trận đầu, thao trường bình nguyên... Mông Tật, hồ khúc...

Nói đoạn, y lại từ một cái rương đen khác, lấy ra một mảnh hổ phù làm bằng gỗ mun. Y nheo mắt, đột nhiên nở nụ cười.

Quay đầu lại, nhìn Mông Diêm ở đằng sau, sau đó trầm giọng nói:

- Đối phương, Tứ thủy Lô Thương, Lưu Khâm.

Cả thao trường bỗng lặng ngắt như tờ, không lâu sau lại trở lên hỗn loạn. Chuyện của Lưu Khâm và Mông Tật, trong lòng mọi người ai cũng rõ.

Phùng Kính không nén được, nói với quân Tư Mã:

- Xem ra Lưu quân hầu e là xui xẻo rồi!

Còn Lưu Khâm, mặt bình lặng như nước, thúc ngựa lao ra bản trận, xuống ngựa ở phía trước đài điểm tướng, nhận hổ phù gỗ mun.

Mông Tật và Lưu Khâm nhìn nhau, Lưu Khâm im lặng không lên tiếng.

Mông Tật hung bạo nói:

- Lưu quân hầu, hi vọng một lát nữa, người vẫn có thể giống như bộ dạng hai mươi ngày trước, cho ta lĩnh giáo bản lĩnh của người.

Lưu Khâm cười khẩy:

- Mông quân hầu, đợi lát nữa thua thì đừng có về nhà khóc nhè!

- Người...

Trong khoảnh khắc, ba đội bộ khúc đối chiến đã được chọn ra, ba đội Phùng Kính, Lí Tật, Lạc Giáp, nhưng không phải ở vòng mở màn.

Trên đài điểm tướng, quan cờ trông vẫy cờ lệnh.

Sáu đội nhân mã chạy nhanh ra thao trường, cũng chính thức mở màn cho cuộc so tài diễn võ.

Chương 180: Diễn võ (5)

Không thể không nói, những người có thể đảm nhận chức quân hầu ở Vĩnh Chính Nguyên đều không phải là nhân vật đơn giản.

Nhưng trong lúc mở màn diễn võ, bao gồm cả Mông Diêm, Vương Ly, Triệu Bình trên đài điểm tướng, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn vào thao trường bình nguyên.

Nơi gọi là thao trường bình nguyên ấy, đương nhiên là một mảnh đất bao la và bằng phẳng.

Chiều dài ước chừng khoảng ba nghìn bước chân, chiều rộng hai nghìn bảy bước. Không có đồi núi, không có khe rãnh, là một dã chiến cứng rắn.

Một bên được trời hậu đãi, đã từng khổ luyện nhiều năm ở đại doanh Lam Điền, đã tôi luyện qua chiến trận, nguồn gốc gia học; còn bên kia lại không có tiếng tăm gì, dựa vào vận may trong sáu năm thắng bảy chức, chưa hề có kinh nghiệm trong quân đội, chỉ trải qua một trận ẩu đả chân chính một lần.

Hơn nữa, binh lực cả hai phương đều có cả ưu lẫn nhược.

Thắng bại dường như không cần người ta suy nghĩ, chỉ cần là người hiểu biết, nhìn qua là có thể nhìn ra cao thấp ở đây.

Nhưng mặc dù là trận đấu này trong con mắt của vô số người, thắng bại đã sáng tỏ, cuộc chiến mà thực lực khác hẳn nhau, nhưng vẫn thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Phùng Kính suất lĩnh quân giáo của bản bộ, Lý Tất, Lạc Giáp suất lĩnh quân giáo của bản bộ ...

Nhưng người lặng lẽ quan sát ngoài thao trường, không ai nói gì, trên mặt ai nấy đều không hề có một biểu hiện.

- Xem ra Mông quân hầu định tốc chiến tốc thắng!

Lý Tất đột nhiên nói:

- Ba quân trái, giữa, phải, hai cánh kỵ quân năm trăm người, bộ quân ở giữa ba trăm bảy mươi người... Mông quân hầu tấn công dựa vào đội kỵ quân sở trường của hắn, còn bộ quân đằng sau thì tiếp cận giải quyết Lưu Khảm. Ha ha. Cự ly này thật sự rất thích hợp để tiến hành kỵ chiến.

Phương trận mà Mông Tật bày ra hết sức đơn giản.

Phùng Kính lại cười và hỏi:

- Lý quân hầu, Kính có một chuyện muốn thỉnh giáo, vẫn mong quân hầu chỉ giáo!

- Mời nói!

- Hai ngày trước, Lưu quân hầu mời Lý quân hầu giúp đỡ, rốt cục là diễn tập cái gì? Lúc trước thì phải bảo mật, nhưng giờ nên nói ra rồi chứ!

Hai người Lý Tất, Giáp Lạc cùng nhìn nhau cười:

- Thật ra vô cùng đơn giản, Lưu quân hầu bảo ta ra quân bằng đội kỵ quân hình mũi khoan. Sau đó thì khinh binh sẽ ngăn chặn... Ồ, mà cũng không phải là ngăn chặn, là cùng lúc ta xuất quân, duy trì đội hình thẳng tiến, sau đó xông lên tách ra khỏi đội hình Lưu quân hầu, nhưng mà sau đó, đội hình của quân hầu có thể ở ngoài kỵ quân của ta năm bước, vẫn không hề loạn, mà còn tiếp tục thẳng tiến.

Phùng Kính nhíu mày:

- Đấu pháp này rốt cuộc là như nào?

- Cứ nhìn đi, tự sẽ hiểu!

Lúc này, Lưu Khảm cũng bày xong hình trận...

Một trăm khinh binh, chia thành hai hàng ngang, tạo thành tiền quân. Tuy nhiên khinh binh mặc giáp, hơn nữa còn đồng loạt sử dụng đại thuẫn chắc chắn cao sáu thước.

Tiền quân lùi về phía sau một trăm năm mươi bước, tạo chỗ cho trung quân.

Toàn bộ là người bắn nỏ, trang bị kiếm dài, xếp thành chữ nhất theo hàng ngang. Lưu Khảm đứng trên binh xa do Nhậm Ngao điều khiển.

Trung quân lại lùi về sau trăm bước, còn lại là trăm kỵ quân. Nhìn trận hình của Lưu Khảm, có chút giống với trận hình mũi khoan trong binh pháp Tôn Tử, nhưng cũng lại không giống lắm. Trên điểm tướng đài. Mông Diêm không kìm được đứng lên, tập trung quan sát động tĩnh ở thao trường, có vẻ như hết sức hiếu kỳ.

Tiếng trống trận ù ù vang vọng trong không trung.

Mông Khắc nhíu mày chăm chú nhìn trận pháp kì quặc của Lưu Khảm, có phần không hiểu hắn định làm gì.

Chuẩn bị dùng bộ quân ngăn chặn xung kích của ta ư? Mông Khắc cười khẩy trong lòng, vậy cờ lệnh, dao động xung quanh, tiểu giáo phía sau điều khiển trống vọng vàng gõ.

Ầm ầm...

Tiếng trống rung trời. Mông Tật thúc ngựa xuất quân, lớn tiếng quát:

- Hổ khúc, xung kích!

Nếu như nói, vừa này Mông Tật còn có chút bắn khoả, sau khi Lưu Khảm bày xong trận hình, y trái lại lại chẳng còn lo lắng nữa.

Rõ ràng chỉ là một trận hình phòng ngự. Chỉ dựa vào phòng ngự, có thể ngăn cản kỵ quân hổ khúc của ta sao? Có phần hoang tưởng rồi đấy. Hãy xem ta dạy cho người một bài học.

Do không có bàn đạp, đội kỵ quân bây giờ đa phần dựa vào cưỡi ngựa bắn tên và đánh chớp nhoáng là chính, dựa vào không gian mà sản sinh ra lực tấn công, cấu xé trận hình của đối thủ trong chớp mắt. Còn về phần mã chiến, ngoài là loại nghệ thuật cưỡi ngựa vô cùng tỉ mỉ, đồng thời có sức mạnh trời sinh, có thể dựa vào chiến mã xung kích chớp nhoáng, một lần hành động giết chết đối thủ. Tuy nhiên loại người này lại không nhiều, Mông Tật thì có thể, nhưng dưới trướng hắn, những người có thể giao chiến trên lưng ngựa chỉ đếm được mười người mà thôi. Kìa, sau khi hổ khúc xông lên, viễn trận dùng mũi tên, cận trận chỉ dùng có kiếm dài.

Khoảng cách của hai bên khoảng chừng bảy trăm bước.

Theo Mông Tật nghĩ, khoảng cách này vừa đúng thích hợp cho lực xuất kích của kỵ mã hoàn toàn được tăng lên. Kỵ mã một khi tăng tốc, uy lực vô song.

Cũng cùng lúc đó, đội quân của Lưu Khảm lặng ngắt như tờ, không hề có một động tác gì.

- Có phải là bị dọa cho khiếp sợ rồi không?

Một tên quân hầu chưa tham chiến, không nhận được cười phá lên.

Nhưng vừa dứt lời đã nhận được ánh mắt lạnh lùng của cả một đoàn người.

Năm trăm bước!

Khoảng cách tiền quân Lưu Khảm chỉ có năm trăm bước. Sở bộ của Mông Tật lao tới như bay, tiếng móng ngựa dồn dập, khói bụi mù mịt.

Lưu Thích Chi vội cờ lệnh, tiền quân bỗng nhiên di chuyển cấp tốc về phía trước. Cũng cùng lúc đó, trung quân bắn nỏ bắt đầu đánh trả, chỉ trong chớp mắt cả thảo trường mưa mũi tên ào ào tới tấp.

Vì là diễn võ nên cả hai bên đều không được dùng đao thật gươm thật.

Tất cả mũi tên đều phải bỏ đi đầu kim loại, ngựa chiến cũng không được mặc áo giáp. Như vậy, mũi tên lúc đâm vào người ngựa, có thể sinh ra một sức mạnh to lớn vô cùng. Mấy con ngựa chiến đang lao nhanh bị mũi tên bắn trúng sẽ lập tức ngã xuống đất. Mà lúc này, do tiền quân của Lưu Khảm đang điều động bất ngờ, khoảng cách của hai bên đang thu hẹp nhanh chóng, bốn trăm bước, ba trăm bước... Mông Điềm không khỏi hé một nụ cười.

Dựa vào khinh binh điều động kỵ quân xuất kích, sau đó giảm bớt không gian của kỵ quân.

Đây là một thử nghiệm hết sức dũng cảm, xem ra Lưu Khảm cũng khá hiểu biết về phương pháp kỵ chiến của Hung Nô đấy chứ.

Thưa thốt dần tiếng chiến mã hí vang. Tiền quân và kỵ quân của Mông Tật đã rất gần nhau, lúc đó Phàn Khoái và Đồ Đồ hét to:

- Xuất kích!

Đối diện với chiến mã đang lao ra, tiền quân không hề lo sợ trốn tránh, ngược lại còn nghênh đón phía trước, khi cự ly của chiến mã gần nhất còn khoảng bốn năm bước, bỗng nhiên dùng giáo mác dài để đâm. Mặc dù chỉ toàn sử dụng binh khí bằng gỗ, nhưng vẫn khiến cho chiến mã kinh sợ.

Mục tiêu của giáo mác dài không phải là thân ngựa, cũng không phải là kỵ binh trên lưng ngựa, mà là ngựa.

Chiến mã bị đau, hí vang rồi ngã xuống đất. Vốn dĩ do khoảng cách rút ngắn, tốc độ của chiến mã không thể tăng lên được, bây giờ bị đâm trúng chân, có con chống vó lên trời, có con lại nhất quyết nằm trên mặt

đất. Các kỵ binh trên lưng ngựa ngã xuống đất tới tấp, vùi trong cát bụi. Cùng lúc đó, tần suất mũi tên của trung quân bắn nổ của Lưu Khâm càng ngày càng nhanh, mũi tên vun vút lao vào không trung.

Chương 181: Diễn võ (6)

Không thể không nói, những người có thể đảm nhận chức quân hầu ở Vĩnh Chính Nguyên đều không phải là nhân vật đơn giản.

Nhưng trong lúc mở màn diễn võ, bao gồm cả Mông Diêm, Vương Ly, Triệu Bình trên điểm tướng đài, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn vào thao trường bình nguyên.

Nơi gọi là thao trường bình nguyên ấy, đương nhiên là một mảnh đất bao la và bằng phẳng.

Chiều dài ước chừng khoảng ba nghìn bước chân, chiều rộng hai nghìn bảy bước. Không có đồi núi, không có khe rãnh, là một dã chiến cứng rắn.

Một bên được trời hậu đãi, đã từng khổ luyện nhiều năm ở đại doanh Lam Diêm, đã tôi luyện qua chiến trận, nguồn gốc gia học; còn bên kia lại không có tiếng tăm gì, dựa vào vận may trong sáu năm thắng bảy chức, chưa hề có kinh nghiệm trong quân đội, chỉ trải qua một trận ẩu đả chân chính một lần.

Hơn nữa, binh lực cả hai phương đều có cả ưu lẫn nhược.

Thắng bại dường như không cần người ta suy nghĩ, chỉ cần là người hiểu biết, nhìn qua là có thể nhìn ra cao thấp ở đây.

Nhưng mặc dù là trận đấu này trong con mắt của vô số người, thắng bại đã sáng tỏ, cuộc chiến mà thực lực khác hẳn nhau, nhưng vẫn thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Phùng Kính suất lĩnh quân giáo của bản bộ, Lý Tất, Lạc Giáp suất lĩnh quân giáo của bản bộ ...

Nhưng người lặng lẽ quan sát ngoài thao trường, không ai nói gì, trên mặt ai nấy đều không hề có một biểu hiện.

- Xem ra Mông quân hầu định tốc chiến tốc thắng!

Lý Tất đột nhiên nói:

- Ba quân trái, giữa, phải, hai cánh kỵ quân năm trăm người, bộ quân ở giữa ba trăm bảy mươi người... Mông quân hầu tấn công dựa vào đội kỵ quân sở trường của hắn, còn bộ quân đằng sau thì tiếp cận giải quyết Lưu Khâm. Ha ha. Cự ly này thật sự rất thích hợp để tiến hành kỵ chiến.

Phương trận mà Mông Tất bày ra hết sức đơn giản.

Phùng Kính lại cười và hỏi:

- Lý quân hầu, Kính có một chuyện muốn thỉnh giáo, vẫn mong quân hầu chỉ giáo!

- Mời nói!

- Hai ngày trước, Lưu quân hầu mời Lý quân hầu giúp đỡ, rốt cục là diễn tập cái gì? Lúc trước thì phải bảo mật, nhưng giờ nên nói ra rồi chứ!

Hai người Lý Tất, Giáp Lạc cùng nhìn nhau cười:

- Thật ra vô cùng đơn giản, Lưu quân hầu bảo ta ra quân bằng đội kỵ quân hình mũi khoan. Sau đó thì khinh binh sẽ ngăn chặn... Ồ, mà cũng không phải là ngăn chặn, là cùng lúc ta xuất quân, duy trì đội hình thẳng tiến, sau đó xông lên tách ra khỏi đội hình Lưu quân hầu, nhưng mà sau đó, đội hình của quân hầu có thể ở ngoài kỵ quân của ta năm bước, vẫn không hề loạn, mà còn tiếp tục thẳng tiến.

Phùng Kính nhíu mày:

- Đấu pháp này rốt cuộc là như nào?

- Cứ nhìn đi, tự sẽ hiểu!

Lúc này, Lưu Khâm cũng bày xong hình trận...

Một trăm khinh binh, chia thành hai hàng ngang, tạo thành tiền quân. Tuy nhiên khinh binh mặc giáp, hơn nữa còn đồng loạt sử dụng đại thuấn chắc chắn cao sáu thước.

Tiền quân lùi về phía sau một trăm năm mươi bước, tạo chỗ cho trung quân.

Toàn bộ là người bắn nỏ, trang bị kiếm dài, xếp thành chữ nhất theo hàng ngang. Lưu Khâm đứng trên binh xa do Nhậm Ngao điều khiển.

Trung quân lại lùi về sau trăm bước, còn lại là trăm kỵ quân. Nhìn trận hình của Lưu Khâm, có chút giống với trận hình mũi khoan trong binh pháp Tôn Tử, nhưng cũng lại không giống lắm. Trên điểm tướng đài. Mông Diêm không kìm được đứng lên, tập trung quan sát động tĩnh ở thao trường, có vẻ như hết sức hiếu kỳ.

Tiếng trống trận ù ù vang vọng trong không trung.

Mông Khắc nhíu mày chăm chú nhìn trận pháp kì quặc của Lưu Khâm, có phần không hiểu hẳn định làm gì.

Chuẩn bị dùng bộ quân ngăn chặn xung kích của ta ư? Mông Khắc cười khẩy trong lòng, vậy cờ lệnh, dao động xung quanh, tiểu giáo phía sau điều khiển trống vọng vàng gõ.

Ầm ầm...

Tiếng trống rung trời. Mông Tật thúc ngựa xuất quân, lớn tiếng quát:

- Hổ khúc, xung kích!

Nếu như nói, vừa này Mông Tật còn có chút băn khoăn, sau khi Lưu Khâm bày xong trận hình, y trái lại lại chẳng còn lo lắng nữa.

Rõ ràng chỉ là một trận hình phòng ngự. Chỉ dựa vào phòng ngự, có thể ngăn cản kỵ quân hổ khúc của ta sao? Có phần hoang tưởng rồi đấy. Hãy xem ta dạy cho người một bài học.

Do không có bàn đạp, đội kỵ quân bây giờ đa phần dựa vào cưỡi ngựa bắn tên và đánh chớp nhoáng là chính, dựa vào không gian mà sản sinh ra lực tấn công, cấu xé trận hình của đối thủ trong chớp mắt. Còn về phần mã chiến, ngoài là loại nghệ thuật cưỡi ngựa vô cùng tỉ mỉ, đồng thời có sức mạnh trời sinh, có thể dựa vào chiến mã xung kích chớp nhoáng, một lần hành động giết chết đối thủ. Tuy nhiên loại người này lại không nhiều, Mông Tật thì có thể, nhưng dưới trướng hắn, những người có thể giao chiến trên lưng ngựa chỉ đếm được mười người mà thôi. Kìa, sau khi hổ khúc xông lên, viễn trận dùng mũi tên, cận trận chỉ dùng có kiếm dài.

Khoảng cách của hai bên khoảng chừng bảy trăm bước.

Theo Mông Tật nghĩ, khoảng cách này vừa đúng thích hợp cho lực xuất kích của kỵ mã hoàn toàn được tăng lên. Kỵ mã một khi tăng tốc, uy lực vô song.

Cũng cùng lúc đó, đội quân của Lưu Khâm lặng ngắt như tờ, không hề có một động tác gì.

- Có phải là bị dọa cho khiếp sợ rồi không?

Một tên quân hầu chưa tham chiến, không nhận được cười phá lên.

Nhưng vừa dứt lời đã nhận được ánh mắt lạnh lùng của cả một đoàn người.

Năm trăm bước!

Khoảng cách tiền quân Lưu Khâm chỉ có năm trăm bước. Sở bộ của Mông Tật lao tới như bay, tiếng móng ngựa dồn dập, khói bụi mù mịt.

Lưu Thích Chi vậy cờ lệnh, tiền quân bỗng nhiên di chuyển cấp tốc về phía trước. Cũng cùng lúc đó, trung quân bắn nỏ bắt đầu đánh trả, chỉ trong chớp mắt cả thao trường mưa mũi tên ào ào tới tấp.

Vì là diễn võ nên cả hai bên đều không được dùng đao thật gươm thật.

Tất cả mũi tên đều phải bỏ đi đầu kim loại, ngựa chiến cũng không được mặc áo giáp. Như vậy, mũi tên lúc đâm vào người ngựa, có thể sinh ra một sức mạnh to lớn vô cùng. Mấy con ngựa chiến đang lao nhanh bị mũi tên bắn trúng sẽ lập tức ngã xuống đất. Mà lúc này, do tiền quân của Lưu Khâm đang điều động bất ngờ, khoảng cách của hai bên đang thu hẹp nhanh chóng, bốn trăm bước, ba trăm bước... Mông Điềm không khỏi hé một nụ cười.

Dựa vào khinh binh điều động kỵ quân xuất kích, sau đó giảm bớt không gian của kỵ quân.

Đây là một thử nghiệm hết sức dũng cảm, xem ra Lưu Khâm cũng khá hiểu biết về phương pháp kỵ chiến của Hung Nô đấy chứ.

Thưa thốt dần tiếng chiến mã hí vang. Tiền quân và kỵ quân của Mông Tật đã rất gần nhau, lúc đó Phàn Khoái và Đồ Đồ hét to:

- Xuất kích!

Đối diện với chiến mã đang lao ra, tiền quân không hề lo sợ trốn tránh, ngược lại còn nghênh đón phía trước, khi cự ly của chiến mã gần nhất còn khoảng bốn năm bước, bỗng nhiên dùng giáo mác dài để đâm. Mặc dù chỉ toàn sử dụng binh khí bằng gỗ, nhưng vẫn khiến cho chiến mã kinh sợ.

Mục tiêu của giáo mác dài không phải là thân ngựa, cũng không phải là kỵ binh trên lưng ngựa, mà là ngựa.

Chiến mã bị đau, hí vang rồi ngã xuống đất. Vốn dĩ do khoảng cách rút ngắn, tốc độ của chiến mã không thể tăng lên được, bây giờ bị đâm trúng chân, có con chổng vó lên trời, có con lại nhất quyết nằm trên mặt đất. Các kỵ binh trên lưng ngựa ngã xuống đất tới tấp, vùi trong cát bụi. Cùng lúc đó, tần suất mũi tên của trung quân bắn nổ của Lưu Khâm càng ngày càng nhanh, mũi tên vun vút lao vào không trung.

.

129. Chương 182-187

Chương 182-183: Nguyên làm đầy tớ cho Quân hầu

Trong khoảnh khắc Mông Tật hét lên, Mông Khắc biết là hỏng rồi.

Lão gia tính cách như thế nào, y cũng đã hiểu tương đối... Không sai, chiến pháp lần này của Lưu Khâm đích thực không theo quy tắc thông thường, nhưng người ta lựa chọn phương thức chiến đấu đường đường chính chính giành thắng lợi, sao có thể nói là người ta giở trò được?

Huynh trưởng nhà mình đúng là tẩu hỏa nhập ma rồi! Thua thì thua rồi, sau này thắng lại là được, làm thế này còn ra thể thống gì?

Quả nhiên, trên điểm tướng đài cờ lệnh pháp phối, tuyên bố kết quả thắng thua của trận bình nguyên, Lưu Khâm thắng, Mông Tật thua...

Hơn mười giáp sĩ chạy như bay từ trên điểm tướng đài xuống, sau khi lao đến thao trường, nhảy xuống ngựa bên cạnh Mông Tật, không nói lời nào, lấy dây thừng trói chặt y lại.

- Đại công tử, đừng làm khó bọn ta, Thượng tướng quân có lệnh, ngài đừng có làm loạn nữa!

Lúc này, Mông Tật dường như đã tỉnh táo một chút, không dám tiếp tục xác xược nữa, theo chân giáp sĩ đi đến đài điểm tướng.

Còn bên kia, Lưu Khâm cũng lên ngựa đi về phía điểm tướng đài. Cũng không phải hắn muốn nhìn thấy trò cười của Mông Tật, mà là sau khi đại chiến, cần phải hoàn lại hồ phù, đợi thông báo vòng sau. Những người xem trận ở xung quanh, ánh mắt nhìn Lưu Khâm, cũng không còn lạnh nhạt nữa rồi. Thói đời là vậy, người có tài năng thực sự, mọi người tự nhiên sẽ phục người.

Trong quân đội Lão Tàn nhân, những hành động lén lút đi đường ngang ngỗ tất thường không nhiều. Bất kể người xuất thân thế nào? Bất luận người gia cảnh thế nào... Thắng, chính là thắng.

Như biểu hiện của Mông Tật hôm nay, mọi người mặc dù có thể thông cảm được nỗi buồn phiền của y, nhưng hoàn toàn không tán thành.

- Lưu Khâm phụng mệnh giao trả hổ phù!

Dưới điểm tướng đài, Lưu Khâm hai tay nâng hổ phù, nói một cách cung kính.

Bên cạnh, Mông Tật quỳ trên đất, bị dây thừng trói chặt, bên cạnh còn có hơn mười giáp sĩ coi giữ.

Vương Ly cũng đã toại nguyện nên cũng chẳng đứng ra nói lời nào. Hơn nữa còn có một Mông Diêm ở bên trong, thật sự không đến lượt lão nói.

Mông Diêm cho người nhận hổ phù, nhưng không để Lưu Khâm rời đi. Lão đứng ở chỗ mép đài, cúi đầu nhìn chằm chằm Mông Tật, mặt mũi tái mét, rất lâu không hề nói lời nào.

- Mông Tật, ngươi vẫn không phục sao?

- Con không phục!

Dù sao cũng đã đến nông nổi này, nhượng bộ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Mông Tật ngẩng cao đầu, lớn tiếng nói:

- Lưu quân hầu bày trận không như bình thường, con không phục!

Mông Diêm cười giận dữ:

- Ha ha, Mông Diêm ta đúng là đã sinh ra đứa con ngoan không chịu nhận thua... Vậy con nói, cái gì mà theo quy tắc thông thường chứ? Hay là ta phải bảo Lưu quân hầu bày chiến trận ra, để con tấn công cũng không được phản kháng, sau đó phán rằng con đã giành thắng lợi, thì con mới phục đúng không?

Phương pháp bình trận là ở chỗ đồng lòng. Con từ nhỏ đã học binh pháp, Tôn Võ mười ba chương con thuộc lòng như cháo chảy, vậy chắc con cũng biết trong “Hư thực thiên” có câu: Nước vì có đất nên chảy, binh vì có địch nên thắng. Binh pháp luôn thay đổi thế trận, nước luôn thay đổi hình dạng, kẻ mà có thể vì quân địch mà thay đổi để giành thắng lợi, mới gọi là thần.

Lưu quân hầu làm rất tốt, hôm nay hấn dụng binh, xứng đáng với một chữ “thần”. Mà trước ngày mười lăm thao diễn này ta cũng đã được nghe nói rồi. Lưu quân hầu kỹ luật nghiêm minh, thuộc hạ dưới trướng có thể áp chế không gian xung kích của kỵ quân của con, xứng danh là tướng.

Mà con thì trái lại không hề biết dụng ý của hấn, thua rồi, con có muốn nói gì không?

Mông Tật ơi Mông Tật. Con càng ngày càng sa sút, kém cỏi. Đánh giá tình hình quân địch không chính xác, là thứ nhất; hành động thiếu suy nghĩ, là thứ hai; lâm trận không biết tiến lui, chỉ biết tiến công, là thứ ba. Con thua không hề oan uổng! Hôm nay, lại bị đánh cho tơi bời, còn tự xưng hổ phù cái nỗi gì?

Hừ, ta thấy con còn không bằng con mèo bệnh, còn làm quân hầu cái gì, đánh trận cái gì, công trạng cái gì?

Trước mặt mấy nghìn người, Mông Diêm không hề nể tình Mông Tật, mắng cho Mông Tật cúi đầu, không dám nhìn phụ thân trên điểm tướng đài.

Mông Diêm cười nhạt:

- Con có cảm thấy thua Lưu quân hầu là mất mặt không? Cho rằng bản thân võ nghệ cao cường, muốn lấy lại thể diện?

Nói xong, ông cười khà khà, ánh mắt xoay chuyển:

- Sao, Lưu quân hầu có đồng ý lĩnh giáo võ thuật cao siêu vô song của Mông quân hầu không?

Lưu Khâm ngăn người ra, ngạc nhiên nhìn Mông Diêm.

- Nếu như thượng quân hầu có lệnh, Khâm nào dám không tuân?

- Được!

Mông Diêm cười phá lên, lúc ánh mắt nhìn chằm chằm vào người Mông Tật, đột nhiên trở lên lạnh lùng:

- Mông Tật, ta cho con và Lưu quân hầu giao đấu!

Nhưng, không thể đấu không.

Như vậy đi, nếu như con lại thua, ta sẽ tước bỏ chức quân hầu của con, làm thuộc hạ dưới tướng Lưu quân hầu, giống như Đồ Đồ, làm từ chức khinh binh!

Trước, khi Mông Điềm cho Mông Tật và Lưu quân hầu đấu võ, mọi người còn cho rằng Mông Điềm cho Mông Tật một cơ hội lấy lại thể diện.

Nhưng sau khi ông nói xong câu nói cuối cùng, mọi người đều kinh ngạc. Nếu như Mông Tật còn thua một lần nữa thì đúng là mất hết sạch thể diện. Nhưng lại nghĩ, võ nghệ của Mông Tật được coi là vô địch trong Vĩnh Chính Nguyên, Lưu Khám đáng người to, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của Mông Tật.

Mông Điềm nói xong, lạnh lùng nói:

- Mông Tật, con có dám nhận lời không?

- Mông Tật đồng ý đấu với Lưu quân hầu một trận!

Mông Tật đã nghe ra rồi, lão gia đã thật sự tức giận. Đây cũng là cơ hội cuối cùng của y, nếu như không đồng ý, chỉ sợ sẽ lập tức bị đuổi ra khỏi nhà, ra khỏi Vĩnh Chính Nguyên. Với người bình thường mà nói, không tham gia quân ngũ có lẽ là một chuyện tốt. Nhưng đối với đứa con nhà tướng như Mông Tật, nếu như không tham gia quân ngũ, hơn nữa còn bị đuổi ra khỏi doanh quân, sau này đừng nghĩ đến chuyện ngẩng đầu trước mặt người khác.

- Nếu đã như vậy, các người các người đi chuẩn bị, đợi thao diễn vòng hai kết thúc, sẽ tiến hành giao đấu.

Sức chiến đấu của Lưu Khám rất cực như thế nào, trong Vĩnh Chính Nguyên này, những người biết chỉ đếm trong đầu ngón tay.

Quán Anh biết, Trần Đạo Tử biết, Lữ Thích Chi biết... Ngoài ra, cũng chỉ có Phàn Khoái, Nhậm Ngao rõ, Thiệu Bình cũng chỉ biết sơ sơ mà thôi.

Nghe nói đấu tướng, bọn Quán Anh đều không nhịn được cười.

Lữ Thích Chi đem ra một cái đĩa, vô cùng hung hăng:

- Nào, nào, nào, lại đây xem, Khám ca giành thắng lợi trong vòng mười chiêu, đặt vào đây... Giành thắng lợi trong vòng hai mươi hiệp, đặt vào đây... Bên đây là trong vòng ba mươi hiệp, nhanh nhanh đặt vào đây. Mau đặt vào đây!

Phùng Kính ngăn người, đám người này quá kiêu ngạo rồi!

- Chỗ này thì sao?

Phùng Kính nhìn thấy bảng đồng mà Lữ Thích Chi vẽ ra, chỉ vào chỗ còn trống ở giữa, nói:

- Là đặt cược Mông Tật thắng à?

Dù Phùng Kính là Quân hầu, Lữ Thích Chi lại không hề để ý đến cái chức vị đó. Ở sông bạc không có to nhỏ, Lữ Thích Chi khinh khỉnh:

- Đây là đặt cược cho Khám ca thắng trong vòng ba hiệp, ta đặt Khám ca nội trong ba hiệp sẽ giành thắng lợi... Nhanh tay đặt cược, nhanh tay đặt cược, chậm là không kịp đâu!

Chương 184-185: Lão Bi Doanh (1-2)

Đối với việc Mông Tật thất bại, trong lòng Mông Điềm cũng kinh ngạc vô cùng.

Sáu năm trước, lúc lão ở Đại Trạch Chiêu Dương, từng nghe Triệu Đà nói, tên Lưu Khám này giống như lão bi, nói về võ dũng, ít người là đối thủ. Sau đó nghe Lý Tật, Lạc Giáp kể về một số chuyện liên quan đến Lưu Khám, cho nên cũng coi như là có chút hiểu rõ.

Trong thâm tâm, Mông Điềm không phải là không hi vọng Mông Tật có thể dựa vào trận đấu tướng này mà lấy lại chút thể diện, nhưng không ngờ lại thất bại hoàn toàn như vậy, nhanh chóng như vậy. Chỉ trong

thời gian quay đầu nói chuyện với Vương Ly, Triệu Bình thì Mông Tật đã thua cuộc, thật sự làm Mông Điềm cảm thấy kinh ngạc.

- Đúng thật là một lão bi tài giỏi!

Tuy rằng con trai thất bại, nhưng Mông Điềm không hề giận Lưu Khâm mà ngược lại còn khen ngợi nhiều hơn.

Lão gật đầu cười:

- Lưu Khâm này quả thật văn võ song toàn, đúng là không phụ Nhậm Ngao đánh giá hần hai từ “Lão Bi”, quả thật lợi hại!

(Lão Bi: người gấu, mãnh tướng)

Vương Ly thì lại nhú mày, khe khẽ thở dài. Phân biệt cấp bậc, từ xưa đến nay đều có. Lão với Mông Điềm có chút xích mích, nhưng với hai huynh đệ Mông Tật, Mông Khắc thì vẫn có chút cảm tình. Bất luận nói như thế nào, Mông Tật cũng là con nhà gia học xuất thân trong đại doanh Lam Điền, lại bị một tên vô danh tiểu tốt ở địa phương mộ binh đến đánh cho thảm hại như vậy. Vương Ly ngoài miệng thì không nói lời nào, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút mất thể diện. Nhưng, lão không nói được chỗ sai của Lưu Khâm. Đầu tiên là đấu trận, sau là đấu tướng... Mông Tật thua lần này thật hồ đồ, công danh thể diện phút chốc coi như hết.

Nhìn Lưu Khâm trong đấu trường một cái, Vương Ly “hừ” một tiếng.

Ba ngày diễn võ, cuối cùng đã kết thúc.

Lưu Khâm không hề thắng đến phút chót, ở trận chung kết, hắn gặp Phùng Kính cùng vào vòng trong, hai bên liều mạng, cuối cùng dựa vào ưu thế quân số, Phùng Kính đánh bại Lưu Khâm, người đã liên tục gặp hai trận ác chiến, giành được thắng lợi. Tuy nhiên, Phùng Kính mặc dù thắng, cũng là thảm thắng.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, trận đấu mấy vòng phía sau đều có sự bất công hết sức rõ ràng. Phùng Kính được vào không vòng một, sau đó chiến thắng đối thủ ở thao trường bình nguyên, từ đó giành được tư cách tham gia trận quyết chiến. Còn Lưu Khâm liên tục hai trận, đầu tiên là một trận chiến đấu ác liệt với kỵ quân của Lạc Giáp, sau đó lại chiến đấu kịch liệt hai canh giờ với một khúc nhân mã khác, có thể nói là một con đường khá gian truân.

Sau hai trận ác chiến liên tục, số bộ của Lưu Khâm chỉ còn lại hơn ba trăm người có thể tham gia chiến đấu. Đồ Đồ, Quán Anh lần lượt bị thương rời khỏi trận, ở trận cuối cùng lúc chiến đấu một mất một còn với Phùng Kính ở thao trường khe sông, binh lực của hắn chỉ bằng một nửa so với bộ đội sở thuộc của Phùng Kính.

Đến Lưu Khâm cuối cùng còn mình trần ra trận, dẫn mười tên giáp sĩ trực tiếp lao vào trung quân của Phùng Kính. Chỉ đáng tiếc cuối cùng việc sắp thành lại hỏng. Nhưng cũng thật sự làm cho Phùng Kính sợ toát mồ hôi lạnh. Với võ dũng của Lưu Khâm, nếu thật sự muốn để hắn xông vào trung quân, thắng bại còn phải xem xét. Phùng Kính thắng, nhưng lại thắng không thoải mái chút nào; Lưu Khâm thua, lại thua một cách thanh thản.

Điều này chỉ e là cách giữ thể diện của cấp trên mà thôi.

Nói cho cùng, mười hai khúc nhân mã của thao trường Vĩnh Chính Nguyên này, nếu thật sự để cho Lưu Khâm giành thắng lợi, thể diện của ai cũng không còn nữa. Mông Điềm cũng biết lúc Vương Ly phân tổ cũng đã có mưu tính, nhưng cũng không hề ngăn cản. Lần này coi như Lưu Khâm phải chịu uất ức một chút.

Lưu Khâm thua thì thua rồi, nhưng tất cả mọi người ở Vĩnh Chính Nguyên này đều không dám khinh thường hắn nữa. Lúc gặp nhau, cũng có người chủ động chào hỏi Lưu Khâm, thậm chí trong cử chỉ và lời nói cũng toát ra sự nể trọng. Thực lực, trong thao trường này, có thực lực mới có thể có chỗ đứng.

Nếu như không có bản lĩnh, cho dù bên trên có Thủy hoàng đế đỡ lưng cũng không có tác dụng. Còn nếu như thật sự có bản lĩnh, cho dù trước không một xu dính túi, cũng được tôn trọng. Mấy ngày liền, Lữ Thích Chi đều ưỡn ngực rất cao!

Ngày thứ hai sau khi kết thúc diễn võ, Mông Điềm và Vương Ly liền rời đi!

Những ngày tiếp theo cũng trở nên nhàn nhã và thoải mái. Nhưng Lưu Khám lại không thể nhàn nhã, hẳn đặc biệt mời đại phu đến, cùng theo sát tuần tra doanh trại quân đội suốt cả hành trình, trị thương cho các binh tốt và tướng lĩnh bị thương trong trận diễn võ. Có lúc, hẳn còn ngồi cùng các thương binh, nói nói cười cười, không hề câu nệ, kéo gần mối quan hệ với bộ khúc. Lấy nghiêm trị quân, lấy khoan đãi nhân... Tất cả những điều này, Triệu Bình đều nhìn thấy.

Hôm nay, tiếng trống tập hợp các tướng ở Vĩnh Chính Nguyên bỗng nhiên vang lên. Lưu Khám lập tức đem theo hai người Lữ Thích Chi và Trần Đạo Tử, vội vàng đi về phía đại trướng trung quân.

Lý Tất, Lạc Giáp cũng đã đến, thấy Lưu Khám đi vào đại trướng, hai người dịch người để chừa một chỗ trống, vậy vậy Lưu Khám.

- Hai vị Quân hầu, thật đúng là kỳ quân, đi lại nhanh thật!

Lưu Khám cũng không khách khí, ngồi xuống, cười ha ha, nói:

- Ta vội vội vàng vàng đến, còn tưởng là đến đầu tiên cơ đấy!

- Nào, không nói những điều nhảm nhí ấy, hôm nay Bình hầu tập hợp các tướng, e là sắp có việc rồi!

Lý Tất còn chưa dứt lời, các quân hầu đã từ bên ngoài lần lượt bước vào, nhìn thấy Lưu Khám ai nấy đều tiến lên phía trước cười nói bắt chuyện.

- Cảm giác không giống lắm nhỉ?

Lạc Giáp nói một câu đầy bí ẩn.

Lưu Khám ngẩn người:

- Cảm giác gì?

- Hì hì, lúc người mới đến Vĩnh Chính Nguyên, có ai chào hỏi không? Qua một thời gian ngắn, ai nấy đều nhiệt tình vô cùng với người rồi đấy. Huynh đệ, nói thật ban đầu lúc người mới đến đây, ta vẫn chưa thật sự xem trọng người.

Nhưng cũng thật không thể nào ngờ được, người lại có bản lĩnh đến như vậy. Ta với Lý Tất đều tòng quân lúc mười bốn tuổi, đến nay cũng được mười lăm năm. Làm từ chức sĩ trở đi, sau đó được tuyển vào đại doanh Lam Điền, rồi lại gia nhập Thiết Ưng duệ sĩ, trải qua từng bước từng bước một, thật chưa từng gặp nhân vật nào như người. Khả khả, cứ làm cho tốt, tiến đồ sau này của lão đệ sáng chói, không đến mười năm là có thể làm được chức tướng quân!

Lưu Khám cười:

- Tướng quân có thể dễ làm thế như thế sao?

Đang nói chuyện thì hai người Phùng Kính và Mông Tật bước vào trướng. Lúc nhìn thấy Lưu Khám, Mông Tật rõ ràng có chút ngại ngùng. Nhưng cũng nhìn ra, y dường như có điều muốn nói với Lưu Khám, nhưng miệng cứ mấp máy, không nói ra được... Lưu Khám cũng đành coi như không nhìn thấy.

Triệu Bình mặc quân phục, bước vào trong đại trướng.

Các quân hầu đều lần lượt đứng dậy, cung kính hành lễ vãn an, sau đó lại quay về chỗ ngồi.

Triệu Bình quét ánh nhìn một lượt qua tất cả mọi người, ngồi ngay ngắn ở giữa đại trướng.

Tự có một thân binh đem một cuộn văn kiện đến, lão nhẹ nhàng mở ra, sau đó lệnh cho người mang tới một cái tráp có trạm trổ hoa văn hình hắc long.

Nhìn thấy cái hộp đó, ánh mắt tất cả mọi người đều sáng lên.

Đây là tráp đựng hồ phù. Theo quy định thời Tần, chế độ tổ chức từ khúc trở lên, nhất định phải có hồ phù mới có thể điều động. Hồ phù chia làm hai mảnh. Mỗi khúc quân hầu giữ một nửa, chủ tướng giữ một nửa. Theo luật Tần, các Khúc quân hầu nhận hồ phù chứ không nhận người. Cũng chính là nói, nếu như Triệu

Bình không phát nửa mảnh hổ phù còn lại ra thì không có cách nào điều động bất kì một đội ngũ quân đội của khúc nào. Mà các khúc quân hầu cũng không nghe theo.

Triệu Bình đem cái tráp đó ra, sợ là sắp có hành động rồi...

- Hôm nay tụ tướng, có ba việc...

Triệu Bình vẽ mặt trang trọng:

- Việc thứ nhất, miễn chức Quân hầu của Mông Tật, lấy thân phận là khinh binh phục tùng trong bộ đội sở thuộc của Lưu Khảm. Cắt giảm quân số hổ khúc ban đầu, miễn chức giữ năm trăm quân của Mông Khắc. Tạm thời giữ chức quân hầu, giữ hai trăm năm mươi quân, theo quân chờ lệnh điều khiển. Tê...

Từng tiếng ồn ào xì xào vang lên.

Hổ khúc vốn có tám trăm bảy mươi người, một loáng đã cắt giảm đi còn hai trăm năm mươi người, chẳng khác gì binh lực tiêu giảm đến một khúc có quân số ít nhất so với quy định. Bình thường thì kỵ quân đa phần là từ hai trăm năm mươi người đến ba trăm người làm một khúc, hổ khúc vốn dĩ có sự phân công không hợp lý.

Chỉ là với thân phận của huynh đệ Mông Tật, Mông Khắc ở nơi này, cũng không ai trách móc gì cả. Nhưng bây giờ một loáng cắt giảm đi sáu trăm người, chẳng khác nào xóa bỏ đi danh hiệu hổ khúc. Vẫn là một khúc, nhưng chỉ là một khúc bình thường thôi.

Mông Khắc mặt đỏ bừng, cúi đầu đồng ý.

- Chuyện thứ hai, sáu trăm người bị cắt giảm từ hổ khúc, chia ra phân vào các khúc khác. Bộ đội sở thuộc của Lưu quân hầu tăng một trăm chín mươi người, tròn bảy trăm, hiệu là Lão Bi doanh; sở bộ của Phùng Kính tăng tám mươi người, vừa tròn tám trăm, hiệu là Khinh Xa doanh...

Sau đó Triệu Bình phân phối binh lực như thế nào, Lưu Khảm không nghe rõ. Nhưng hẳn lại rõ ràng một điều: hẳn có phiên hiệu rồi! Lão Bi doanh, mặc dù không hiểu nghĩa ra sao, nhưng có kỳ hiệu độc lập, không phải là đãi ngộ có thể tùy tiện nhận được... Điều này đồng nghĩa với nhân mã thuộc sở bộ của hẳn đã thành tinh nhuệ.

Thân binh của Triệu Bình đem từng lá cờ đã thêu danh hiệu, đặt trước mặt các Khúc quân hầu. Lý Tắt ở bên cạnh nhìn đại kỳ trên bàn Lưu Khảm với vẻ ngưỡng mộ, nói có chút ghen tị:

- Huynh đệ, chúc mừng đệ!

Lá cờ này làm từ gấm vóc, mặt cờ như mực, bên trên thêu gấu có cánh, bên cạnh có ba chữ: Lão Bi doanh.

Lúc này Lưu Khảm mới bừng tỉnh, cầm lá cờ, cùng mấy người Phùng Kính đứng dậy đồng thanh bái tạ. Vĩnh Chính Nguyên có mười hai khúc quân, chỉ có ba khúc nhận được phiên hiệu. Lần lượt là sở bộ thuộc Lưu Khảm, Phùng Kính và Lạc Giáp. Ba đội nhân mã này vừa hay lần lượt là xa binh, kỵ quân và bộ tốt.

Triệu Bình nói:

- Ba người các ngươi nhận được danh hiệu này là do Thượng tướng quân ban tặng. Thượng tướng quân có lời, nếu như lần này lập được công trạng, lão sẽ trình lên bệ hạ, giữ nguyên danh hiệu của ba khúc nhân mã, tự mà làm cho tốt đi.

- Quyết không phụ sự kì vọng của thượng tướng quân!

- Chuyện thứ ba, Thượng tướng quân phát quân lệnh đến, từ hôm nay Vĩnh Chính Nguyên sẽ là nơi vận chuyển lương thực, các bộ đều có ủy nhiệm.

- Phùng Kính nghe lệnh!

- Có mặt tướng!

- Người xuất phát từ hôm nay, nội trong ba ngày đến Phu Thi, nghe theo sự điều động của Thượng tướng quân.

- Vâng!

Phùng Kính kinh ngạc vô cùng, chấp tay tuân mệnh, sau đó lĩnh hổ phù từ trong tay Triệu Bình, quay người bước ra khỏi lều trại trung quân.

Nhận được hổ phù, y lập tức không chập chạp.

Triệu Bình nói tiếp:

- Lý Tất, Lạc Giáp!

- Vâng!

- Hai người các người, lập tức lĩnh binh tiến về Vân Trung, nghe theo sự điều phái của Hầu phó tướng. Lạc Giáp là chính, Lý Tất là phụ, hai người mau đi đi!

- Vâng!

Lý Tất và Lạc Giáp nhận hổ phù, lúc đi qua bàn của Lưu Khâm, Lạc Giáp nhẹ nhàng nói:

- Huynh đệ, chúng ta gặp lại nhau ở trên chiến trường.

- Hai vị ca ca bảo trọng!

Triệu Bình lại phát bảy hổ phù, các Khúc quân hầu lần lượt nhận mệnh rồi đi!

Trong lều trưởng trung quân, chỉ còn lại hai người Lưu Khâm và Mông Khắc.

Triệu Bình nhìn hai mảnh hổ phù trong tráp, do dự hồi lâu, trầm ngâm nói:

- Mông Khắc, người theo bốn hầu ba ngày sau xuất phát, đến Nghĩa Cừ đại doanh nghe lệnh. Lưu quân hầu, người tạm thời ở lại Vĩnh Chính Nguyên, đợi lương thảo quân dụng phân phối đầy đủ, mười ngày sau áp tải đến huyện Phú Bình chờ lệnh.

Lưu ý: Phú Bình thời Tần, hiện nay ở Ninh Hạ Ngô, cùng với Phú Bình được thành lập thời Tây Hán (thời Tần gọi là Tần Dương, nay trong vùng Thiểm Tây) không phải cùng là một nơi.

Chương 186-187: Lão Bi Doanh (3-4)

Phú Bình rất nhỏ. Chỉ có hai cửa thành, từ cửa bắc đi đến cửa nam, không quá một nghìn bước. Tường thành thấp bé, không cao hơn hai người, xây bằng cách đầm đất, cơ bản là không có tác dụng nhiều lắm. Tuy nhiên nhà cửa trong thành không hề ít, có ba đường phố ngang dọc, hai đường đại lộ.

Đây là con đường tắt yếu nối kết Hà Bắc và Bắc Địa quận. Không ít thương nhân coi Phú Bình như một thị trấn. Nhưng trên thực tế, huyện Phú Bình ngay từ ngày đầu tiên thành lập, đã không tồn tại dưới hình thức thị trấn.

Góc Tây Bắc của thành có một khúc quân Tần chiếm đóng. Lúc này, trong huyện Phú Bình lửa cao ngút trời, vô vàn người Hung Nô phóng ngựa như bay trên đường đại lộ, không ngừng dùng nỏ bắn chết những người cản đường bọn chúng. Tiếng cười hô hố, tiếng la khóc thảm thiết, vang vọng không ngớt cả một vùng trời huyện Phú Bình, đường phố bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ rực.

Nam Vinh giương cặp mắt dữ tợn, một tay cầm kiếm sắt, một tay cầm mâu, gào thét một cách lạnh lùng. Chiếc mâu dài đâm một tên binh sĩ trên lưng ngựa xuống, Nam Vinh chạy nhanh hai bước, bay lên, vung kiếm chém bay tên binh sĩ Hung Nô thứ hai.

Đêm nay những tên Hung Nô này xuất hiện quá bất ngờ, bất ngờ đến nỗi quân canh giữ trong thành căn bản không kịp phản ứng. Những tên Hồ Thương vào huyện thành Phú Bình ban ngày, lột bộ mặt hiền lành xuống, vấy dao khua kiếm, truy sát giết chóc một cách điên cuồng.

- Lão Tần oai hùng, cùng chịu quốc nạn!

Một gã quân Tần giận dữ gầm lên, dùng thân mình chặn đứng một tên kỵ binh Hung Nô. Chiến mã đá bay y đi, tên Tần quân đó miệng phun máu tươi, còn chưa đợi lật người bò lên, hai tên Hồ Thương từ bên cạnh nhảy ra, đâm xuyên một kiếm qua bụng y. Tên Tần quân này gào thét thảm thiết, mở rộng hai cánh tay ôm chặt tên Hồ Thương, hung dữ cắn vào cổ đối phương, tên Hồ Thương kêu la thảm thiết không ngừng.

Cảnh tượng như vậy ở huyện thành Phú Bình nơi nào cũng có thể thấy. Trên mặt đất, xác quân Tần nằm ngổn ngang, nhưng không có đầu người nào hướng về thành phía nam. Nam Vinh đã nhớ không nổi, rốt cục mình đã giết bao nhiêu tên Hung Nô nữa. Nhưng người Hung Nô vẫn không thấy ít đi, vẫn từ những lỗ hổng trong tường thành đổ sập và cổng thành xông lên.

- Lão Tần oai hùng, cùng chịu quốc nạn... khinh binh xuất kích, đến chết không nghĩ.

Nam Vinh dùng kiếm sắt chặt đầu một tên Hung Nô. Ngửa mặt lên trời kêu gào không ngừng.

Đây là khí phách mà Lão Tần nhân đã thai nghén năm trăm năm, trước vô số lần quốc nạn ập xuống, lúc nguy cấp, bọn họ đều kêu gào khẩu hiệu như vậy, xông vào quân địch. Từ khi Đại Tần quét sạch sáu nước đến nay, chỉ còn ít người nhớ nổi câu nói cổ xưa này. Nam Vinh giống như một con dã thú điên cuồng, liều chết ngăn chặn sự xung kích của mấy chục tên Hung Nô. Tiếng gầm gừ. Trong bầu trời Phú bình, trong khoảnh khắc, tiếng vang vọng không ngừng.

- Lão Tần oai hùng, cùng chịu quốc nạn...

Chuyện này có lẽ không được gọi là quốc nạn ập xuống, nhưng đối với những binh Tần phòng thủ ở Phú Bình mà nói, chỉ cần quân Hung Nô xông vào, đó chính là quốc nạn.

- Vương tử, chúng ta rút lui thôi!

Ngoài cửa thành Phú Bình, một tên Hung Nô lớn tuổi, khề khuyền bảo tên thanh niên bên cạnh.

Tên thanh niên như có vài phần men say, cười lớn, hung hăng:

- Rút lui? Cửa thành Phú Bình đã bị chúng ta công phá, chẳng lẽ về tay không sao? Bọn Nam mọi rợ này không phải rêu rao muốn bình định chúng ta hay sao? Hôm nay chúng ta dạy cho chúng một bài học, ta muốn đập bằng huyện Phú Bình.

Người Hung Nô già không khỏi nhíu mày, bộ mặt lo âu.

Xét về tổng thể, vóc người Hung Nô đa số không cao lắm, nhưng vô cùng tráng kiện; đầu to và tròn, khuôn mặt rộng, xương gò má rất cao, cánh mũi to; râu trên rậm rạp, còn ở dưới chỉ để lại một nhúm râu cứng; những cái dải tai xuyên lỗ, đeo vòng tai, trên đỉnh đầu nhô lên một nhúm tóc, bốn xung quanh cạo sạch, lông mày rậm, mắt hạnh nhân, ánh mắt lấp lánh có thần.

Tuy nhiên, thanh niên này và đa số người Hung Nô lại không như thế, da rất trắng, gò má cao, hốc mắt sâu. Con người hơi có màu xanh lam, vóc người cao hơn người Hung Nô bình thường một chút. Gã mặc một cái áo dài nam rộng thùng thình, hai bên xẻ tà, dài che cả chân. Trên lưng còn buộc một cái đai da trâu to bằng lòng bàn tay, đính đầu sói, cực kỳ nổi bật. Ông tay áo buộc chặt lại ở chỗ cổ tay, mặc dù đã là giữa xuân, nhưng lại khoác một cái áo len ngắn ở trên vai, trên thắt lưng đeo một túi cung tên, hơi nghiêng về phía chân trái, ông tên treo vắt ngang lưng, đầu mũi tên hướng về bên phải.

Đây là trang phục điển hình của những tên Hung Nô quý tộc.

Mà tên thanh niên kia đích thực là một quý tộc Hung Nô, tên Loan Đề Tà Hàn, là con trai của Tả Hiền Vương. Thủ lĩnh của người Hung Nô, được gọi là Thiên Vu, nghĩa là to lớn. Tên đầy đủ là Sanh Lê Cô Thiên Vu, nếu dịch lại nghĩa là thủ lĩnh vĩ đại nhất thiên hạ. Địa vị của Thiên vu, trong tộc Hung Nô không ai có thể thay thế được, nhưng dưới Thiên Vu, còn có Tứ Giác, gọi là Vương hầu.

Cái gọi là Tứ Giác, lần lượt là Tả Hiền Vương, Tả Cốc Lễ Vương, Hữu Hiền Vương, Hữu Cốc Lễ Vương.

Loan Đề Tà Hàn này chính là con trai của Tả Hiền Vương Yên Thị, bởi vì có huyết thống hoàng thất Nguyệt Thị, nên rất được Tả Hiền Vương sủng ái.

(Yên Thị: người Hung Nô thời Hán gọi hoàng hậu của vua)

Đại Tần tập kết binh mã, là đối tượng bị tấn công, người Hung Nô tất nhiên rất rõ.

Như vậy, Đầu Man Thiên Vu, người đang giữ chức thủ lĩnh Hung Nô, cũng biết sức chiến đấu của Đại Tần dừng mãnh đến mức nào, nên nhất quyết chưa hành động, chờ đợi thời cơ, cho quân Đại Tần một đòn chí

mạng. Đầu Man Thiên Vu có thể nhẫn nại, nhưng không có nghĩa thuộc hạ của lão đồng ý nhẫn nại. Loan Đề Tà Hàn này là một trong số đó.

Hàng năm đả thảo cốc, gã không coi người bẫy nước vào mắt. Vì vậy mặc dù Đầu Man Thiên Vu có lệnh không manh động, nhưng hôm nay Tà Hàn uống hơi nhiều rượu, bị bạn bè chọc tức đã đem hơn hai nghìn người bản bộ đến tàn sát Phú Bình. Gã cần dạy cho quân Tần một bài học, tiện thể nói với Đầu Man Thiên Vu, quân Tần không hề đáng sợ.

Nhìn huyện Phú Bình bị thiêu đốt, Tà Hàn cười điên cuồng không ngớt. Không đếm xỉa đến sự ngăn cản của mưu sĩ bên cạnh, gã rút mâu dài ra, hét lớn:

- Các huynh đệ, theo ta xông lên, giết chết quân Lão Tần, cướp phụ nữ của chúng đi, đem trâu bò của chúng đi. Một tên cũng không được để sót, một tên cũng không được, san bằng huyện Phú Bình cho ta.

Phía sau Tà Hàn có bảy tám trăm kỵ binh Hung Nô. Nghe thấy tiếng sói rú, bọn chúng theo Tà Hàn xông vào thành Phú Bình. Còn người Hung Nô già lại giữ tên tùy tùng dưới trướng không cho tiến lên.

- Lão đại nhân, sao không xông vào?

- Chúng ta ở ngoài này xem thế nào, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì còn có thể tiếp ứng.

Lão vỗ vỗ cái bao đựng tên trên người, trong lòng bất an, ghìm ngựa đứng ở vị trí cũ, không hề động đậy...

Lúc này, quân Tần bên cạnh Nam Vinh càng ngày càng ít, mười mấy người vây tụ lại một chỗ, đứng ở đầu đường chính, liều mạng ngăn chặn sự xung kích của quân Hung Nô. Tà Hàn dẫn đầu quân xông vào, hông dưới chiến mã nhanh như cuồng phong. Lúc lướt qua bên cạnh một tên quân Tần, y giơ tay đâm vào người tên quân Tần đó một mâu.

- Các huynh đệ, ra sức giết cho ta...

Tà Hàn hưng phấn gào thét, trong lòng Nam Vinh, khoảnh khắc này cũng trở nên lạnh lẽo.

Sắp kết thúc chưa?

- Lão Tần oai hùng, cùng chịu quốc nạn!

Một âm thanh rất to từ xa vọng lại, theo tiếng vó ngựa dồn dập đập lên đá xanh trên đường, hiện lên vô cùng rõ rệt.

Lưu Khảm xông vào cửa thành, đứng lúc nhìn thấy Tà Hàn đánh chết một quân Tần. Bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng gào thét thê lương vang vọng trời xanh, trong khoảnh khắc, máu của Lưu Khảm bỗng sôi sục, thiêu đốt... Đối với câu khẩu hiệu này, hắn không hiểu lắm, nhưng trong giây phút này, hắn có thể hiểu được ý chí không chịu khuất phục của Lão Tần nhân. Bất luận hắn có phải là Lão Tần nhân hay không, giây phút này, Lưu Khảm cho rằng, bản thân mình chính là một Lão Tần nhân.

- Khinh binh xuất kích, đến chết không nghĩ!

Ngựa Xích Thố hí một tiếng dài dữ dội, trong ánh lửa giống như một tia chớp màu đỏ. Hai tên Hồ Thương đang đuổi theo một người con gái vẫn chưa hiểu là có chuyện gì xảy ra, Lưu Khảm đã lướt qua người bọn chúng. Xích kỳ tung bay, chặt đứt ngang eo một tên Hồ Thương.

Cơ thể Lưu Khảm ở trên ngựa hơi hơi nghiêng, hai chân lạng lẽ đặt lên cái bàn đạp ẩn dưới hầu bao, bỗng nhiên dùng lực, cái khiên đồng nện vào đỉnh đầu tên Hồ Thương kia. Lực đánh này bằng cả nghìn cân, nện cho đầu tên Hồ Thương nát như tử. Máu tươi hòa lẫn với óc màu trắng đục đặc quánh, chảy thành một dòng theo thân người. Mông Tật tay cầm mâu dài quất qua, làm tên người Hồ rơi vào trong biển lửa.

Có phải là quân cứu viện không?

Nam Vinh đột nhiên tinh thần phấn chấn, gào to:

- Quân cứu viện tới, quân cứu viện tới rồi... Khinh binh Lão Tần, chết cũng không nghĩ!

Thanh kiếm sắt trong tay lại càng vững mạnh, chém hai tên Hung Nô ngã lộn xuống đất. Lưu Khảm như thần binh từ trên trời rơi xuống, ngựa Xích Thố hí vang không ngừng, cõ Xích Kỳ dưới ánh lửa chiếu sáng

lấp lánh ánh đỏ, giống như là lưỡi liềm của tử thần, như một làn sóng quét qua nơi nào, không ai có thể ngăn cản.

Mông Tật một tay cầm mâu dài, một tay cầm kiếm sắt, theo Lưu Khâm tiến công mãnh liệt.

“Giết, giết, giết!”. Trong miệng liên tục thốt ra ba từ giết, mâu dài tung bay, giống như con giao long ra biển. Hai người, một như mãnh hổ, một như hùng sư. Phía sau hai mươi kỵ quân, giống như ác lang, trong nháy mắt đã mở một con đường huyết mạch. Còn lúc đó, Phàn Khoái dẫn bộ binh xông vào cửa nam.

Chứng kiến tình cảnh bi thảm của Phú Bình, Phàn Khoái nổi trận lôi đình.

- Giết chết Hồ Man, một tên cũng không buông tha.

Tà Hàn vẫn còn mơ hồ chưa hiểu có chuyện gì xảy ra.

Binh lực của Phú Bình, gã nắm rất rõ. Đây là đám người từ đâu ra vậy? Trong chiến tranh loạn lạc, gã cũng không nhìn ra đối phương rốt cục có bao nhiêu người, trong lúc do dự, Lưu Khâm đã xông đến trước mặt gã.

Lưu Khâm quay người lấy sức, Xích kỳ tung bay trong gió, loáng một cái bỏ về phía Tà Hàn.

Tà Hàn vội vội vàng vàng dùng mâu dài đỡ lại, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc, dưới một phát của Xích Kỳ sắc bén, mâu dài của gã gãy đôi. Thế tiến công không giảm, nhân tiện xông lên. Tà Hàn ghì ngựa, ngựa giờ vó lập tức đứng lại. Chỉ thấy trước mắt trong khoảnh khắc xuất hiện một mảng máu, máu tươi ầm nóng, bắn tung tóe đầy mặt gã. Xích kỳ bổ xuống đầu ngựa, Tà Hàn “bịch” một tiếng, ngã lăn từ trên ngựa xuống. Không đợi gã đứng vững, ngựa của Mông Tật liền đến trước mặt gã, xương cốt gã dường như bị một cái búa to nện trúng, kêu răng rắc.

Tà Hàn thảm thiết kêu lên một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Ít nhất lần này Mông Tật cũng chặt gãy hai cái xương sườn của gã. Nam Vinh vừa đứng lúc đứng bên cạnh, nhắc gươm sắt định giết Tà Hàn. Chỉ nghe thấy Lưu Khâm hét lớn:

- Tha cho hắn một mạng sống, ta còn cần!

- Tha cho cái mạng chó của ngươi!

Nam Vinh nhắc chân, hung dữ đập vào mặt Tà Hàn ngất đi.

Hai gã quân Tần xông đến, kéo Tà Hàn đi. Những tên Hung Nô còn lại không kìm được hoảng hốt lo sợ:

- Xin hãy trị thương cho Vương Tử chúng ta, xin tha cho Vương Tử!

Ồ, còn là một Vương tử cơ đấy!

Lưu Khâm chỉ nhìn thấy cái đầu sói dính bên lưng Tà Hàn, biết gã có thân phận không thấp, không ngờ còn là một vương tử. Vậy lại càng không thể tha... Nghĩ đến đây, Xích kỳ khiên đồng vung lên càng mạnh, sau khi xông lên hơn mười bước, hắn nhảy từ trên ngựa xuống, xông lên đánh cho những tên Hung Nô liên tục lùi về phía sau:

- Lão Tần nhân, theo ta giết hết bọn chúng, không bỏ sót một tên.

Đúng lúc này, cửa bắc bỗng nhiên đại loạn. Quán Anh thống lĩnh kỵ quân lách qua thành, xuất hiện sau lưng người Hung Nô.

Y vung cái kích, lớn tiếng hô:

- Quán Anh Tuy Dương ở đây, những tên Hồ mọi rợ... hãy để mạng lại!

.

130. Chương 188-190

Chương 188: Lão Bi Doanh (5)

Từng thi thể quân Tần được xếp trên đồng củi.

Sông Hoàng Hà cuộn cuộn gào thét, như đang hát lên bài ca đưa tiễn những hồn thiêng còn chưa đi xa. Gió phần phật, hất những cờ quạt tung bay.

“Khi viết vô y, dữ tử đồng bào.

Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu.

Dữ tử đồng thù!

Khi viết vô y, dữ tử đồng trạch.

Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích.

Dữ tử giai tác.

Khởi viết vô y, dữ tử đồng thường.

Vương vu hưng sư, tu ngã giáp binh.

Dữ tử giai hành!

(Bài Vô y trong Kinh Thi – Tần Phong)

Một bài quân ca Lão Tần truyền lại từ hai trăm năm, vang vọng trong không trung. Nam Vinh Tú đem theo quân Lão Tần may mắn sống sót đưa tiễn người quá cố.

Mặc dù là giáp sĩ của Lam Điền, Lưu Khâm cũng đang khê ngâm nga.

Trong tiếng hát đó có nỗi bi thương vô tận, sự tưởng nhớ vô tận. Đám người Quán Anh đứng ở bên nghe thấy, cũng không kìm nổi xúc động.

- Ta hình như hiểu rồi!

Quán Anh nói thì thầm, đôi tay bất giác nắm thành nắm đấm.

Nhâm Ngao hỏi:

- Người hiểu cái gì?

- Ta hiểu được, vì sao sáu nước Sơn Đông lại bại bởi Lão Tần nhân. Không phải bọn họ nón giáp cứng chắc, không phải bọn họ giáo mâu sắc bén, mà là vì tâm huyết khắc trong xương cốt của những Lão Tần nhân này. Có lẽ bọn họ không có tri thức hiểu lễ nghĩa như người sáu nước, có lẽ bọn họ không tao nhã lịch thiệp như người sáu nước, nhưng họ có tâm huyết, có khí khái dũng cảm không sợ chết... Sáu nước bại dưới tay Lão Tần, bại không hề oan uổng.

Nhâm Ngao cũng khe khẽ thở dài:

- Hôm qua lúc ta nhặt các thi thể, phát hiện ra vết thương chí mạng của những Lão Tần nhân này, toàn bộ đều ở đây.

Y chỉ chỉ vào ngực, nhẹ giọng:

- Tổng cộng hai trăm mười bảy thi thể, không có vết thương chí mạng nào ở đằng sau cả. Thật đúng là Lão Tần nhân rất đáng sợ, đúng là Lão Tần nhân uy vũ... Quán Anh, nếu như đánh một trận nữa, ta có cảm giác là Lục Quốc cuối cùng vẫn thất bại.

Quán Anh không đáp. Nhưng từ trong mắt y, có thể thấy sự đồng tình của hân với câu nói của Nhâm Ngao.

Còn Lưu Khâm, lại lặng lẽ đứng ở hàng đầu của đội ngũ, nhìn Nam Vinh giơ cây đuốc lên, ném vào đồng củi. Trên đồng củi, sớm đã được rắc vật dẫn cháy, ngọn lửa bùng lên, một loáng đã ngút trời, cuốn hơn hai trăm thi thể kia vào ngọn lửa.

Đây cũng là một cách Lão Tồn nhân xử lý thi thể lúc lâm chiến.

Không có nhiều quan tài như vậy, thế nên họ hỏa táng. Sau khi hỏa táng, bọn họ sẽ đem tro xương của thi thể rắc lên chiến trường, để hi vọng có hồn thiêng đồng đội bảo hộ. Cùng lúc đó, bách tính Phú Bình hát bài Chiêu Hồn ca, nhưng nghe tiếng khóc sùt sùi không ngừng, càng tăng thêm phần bi thương và lạnh lẽo.

Lưu Khảm nhắm nghiền mắt lại, nắm chặt tay hình nắm đấm.

- Quân hầu, mọi người đều không chịu đi!

Nam Vinh Tú mắt đỏ hoe, đi đến:

- Các hương thân nói, Phú Bình này là nhà của bọn họ, cho dù là chết, cũng muốn chết trên đất quê nhà. Tổng cộng hơn sau nghìn ba trăm hai mươi người, trong đó thanh niên trai tráng có một trăm tám mươi người, còn lại đều là người già, phụ nữ và trẻ em, nghe theo quân hầu điều khiển.

Thực ra lúc hỏa táng thi thể, Lưu Khảm đã đoán được đáp án.

Những người đã chết hôm qua, không chỉ là những quân Lão Tồn đóng quân trên đất Phú Bình, còn có rất nhiều bách tính bản địa. Quận Bắc Địa này, là nơi lạnh căm căm, trước kia chịu sự thống trị của người Nhung Quốc Nghĩa Cừ, lại chịu đựng đủ hồ họa. Nhưng có thể nói là dân chúng nhanh nhẹn, ai nấy đều không sợ chết.

Xem ra, đúng là phải đánh một trận phòng ngự ở đây rồi! Nhưng lòng dân có thể dùng, còn có thể đánh trận. Nghĩ đến đây, Lưu Khảm giơ tay, ý bảo hai người Trần Đạo Tử và Lý Thành lên phía trước nghe lệnh.

- Từ giờ trở đi, công việc sửa chữa Phú Bình do Thành Tư Mã phụ trách. Đạo Tử, huynh phụ trách giúp đỡ Thành Tư Mã chỉnh đốn lại phòng thủ của Phú Bình. Lợi dụng tất cả những quân nhu lương thực có thể lợi dụng trong thành, nhân lúc quân Hung Nô còn chưa đến, tổ chức nhân lực, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ phòng ngự của Phú Bình.

- Vâng!

- Quán Anh, Nhâm Ngao!

- Có!

Hai người Quán Anh và Nhâm Ngao bước lên, chấp tay nói:

- Xin Quân hầu dặn dò!

- Trong thành Phú Bình, vẫn còn một nghìn tám trăm thanh niên trai tráng, các huynh tổ chức lại, sắp xếp vào quân dưới trướng, tăng cường luyện tập... Có thể luyện tập thành thể nào thì luyện tập thành thể đó, thời gian còn lại của chúng ta không còn nhiều nữa, khẩn trương xuống dưới chuẩn bị, chờ trì hoãn nữa.

- Vâng!

- Tú Quân hầu, sổ bộ của người, ta sẽ chia ra, đưa vào dưới trướng của hai người Phàn Khoái và Đồ Đồ, xin người đừng trách.

Nam Vinh Tú vội vàng nói:

- Lưu quân hầu xin đừng nói vậy, Nam Vinh sẽ sắp xếp như vậy.

- Kỵ quân kể từ ngày hôm nay, toàn bộ sẽ do ta chỉ huy... Lữ Thích Chi!

- Có!

- Lính trinh sát thuộc sở bộ của Mông Tật, tạm thời do đệ thống lĩnh. Từ hôm nay trở đi, đệ cần phải giám sát động tĩnh của quân Hung Nô cho ta. Có tình hình gì thì lập tức quay về bẩm báo cho ta!

- Vâng!

Sau khi đã dặn dò xong, Lưu Khảm xoay người lên ngựa.

- Tú quân hầu, chúng ta đi xem địa hình xung quanh Phú Bình một chút nhé!

Một thân quân dẫn ngựa đến, Nam Vinh Tú xoay người lên ngựa, theo Lưu Khám rồi đi.

Sau khi hai người đi hết chu vi trăm dặm xung quanh Phú Bình, trong lòng Lưu Khám lại càng thêm trầm tư. Xung quanh Phú Bình chủ yếu là bình nguyên, cộng thêm một số ít gò đồi, căn bản không có địa hình phòng thủ. Nhưng nếu như vứt bỏ, phía nam Phú Bình đất đai bằng phẳng, vừa vặn phù hợp với kỹ chiến của quân Hung Nô. Xem ra, duy chỉ có dựa vào thành Phú Bình mới có thể giữ chân người Hung Nô, đợi viện quân đến.

Lưu Khám tính toán một lúc. Bọn họ ít nhất phải ở Phú Bình bảy ngày, viện quân mới có thể đến kịp được. Thế nhưng muốn dựa vào tường thành sơ sài của Phú Bình để phòng thủ bảy ngày, có vẻ như không phải là một chuyện dễ dàng.

- Quân hầu phiền lòng về chuyện phòng địch à?

Hình như nhìn ra được tâm sự của Lưu Khám, Nam Vinh Tú thúc ngựa lên phía trước, đi song song với Lưu Khám.

Lưu Khám gật đầu:

- Nếu như chống đỡ được đến khi viện quân đến, chỉ dựa vào một mình huyện thành Phú Bình chắc chắn là không thể. Cho nên ta hi vọng có thể chủ động tấn công, cùng lúc với chúng ta đánh đòn phủ đầu quân Hung Nô, cũng có thể giữ bước chân của quân Hung Nô, để cho Phú Bình có đủ thời gian.

Vừa có thể đánh đòn phủ đầu, vừa có thể giữ chân quân địch ư?

Nam Vinh Tú không nén được cái nhú mày, chuyện này không phải là chuyện dễ dàng...

Trầm ngâm hồi lâu, Nam Vinh Tú hình như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, mắt đột nhiên sáng lên:

- Quân hầu, ta có một chỗ này!

- Hả, chỗ nào?

- Phú Bình ngoài một trăm hai mươi dặm ra, có một chỗ gọi là đồi Bạch Thổ nữa, là con đường mà quân Hung Nô nhất định sẽ đi qua. Một bên là Hoàng Hà, bên kia là khe rãnh đá khổng lồ được hình thành tự nhiên, cao hơn mười trượng. Địa hình hướng từ Nam đến Bắc, địa thế dốc thoải, nhưng có thể nói cực kỳ hiểm yếu.

Hơn nữa trên đồi Bạch Thổ, có tường thành ngày xưa Lão Ngụy nhân xây dựng, nhưng đã bị bỏ đi nhiều năm có thể dựa vào đó mà phòng ngự.

Chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Nam Vinh Tú cười gượng một tiếng:

- Nơi đó cách Phú Bình hơi xa, đồ quân nhu rất khó cung ứng lên được. Hơn nữa tường thành trên đồi Bạch Thổ không chống được một thời gian dài, đến lúc đó nếu chúng ta muốn rút lui, ắt phải đối diện với sự truy kích điên cuồng của quân Hung Nô, cũng không lạc quan lắm.

- Ừm, chúng ta đi suốt đêm đến đó quan sát, sau đó quyết định lại!

- Vậy thì Tú xin dẫn đường!

Lưu Khám và Nam Vinh Tú lập tức khởi hành xuất phát, nửa đêm đã tới đồi Bạch Thổ.

Đúng như Nam Vinh Tú nói, địa hình của đồi Bạch Thổ này quả thực vô cùng hiểm yếu. Một bên là sông Hoàng Hà cuộn cuộn chảy xiết, bên kia là khe rãnh, vách núi cao hơn mười trượng. Nói một cách chính xác, đây là một vùng sông nước, tới gần bờ sông, có cỏ tranh màu trắng đang lay động trong gió.

Tường thành trên đồi Bạch Thổ đã đổ nát tan hoang kinh khủng, có vài chỗ đá sụp xuống.

Lưu Khám leo lên chỗ cổng đã bị sụp phân nửa, đưa mắt nhìn xa xa về phía bắc, lòng chảo chỉ dài hai ba dặm, rất khó phục kích ở chỗ này.

Phía bắc lòng chảo, chính là vùng đồng bằng mênh mông bát ngát, địa thế bằng phẳng, lại càng không thấy chỗ nào có thể mai phục được.

- Chặn đánh ở chỗ này cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Lưu Khám nói, quay đầu nhìn về phía nam, chau mày, thở nhẹ.

Ở đây đúng là một chỗ tốt để chặn đánh quân Hung Nô!

Nhưng vấn đề ở chỗ, sau khi chặn đánh xong, làm thế nào để rút khỏi đồi Bạch Thổ, phía nam đồi Bạch Thổ, đều là vùng đồng bằng rộng lớn.

Không hề cho rằng, nếu như không thể tìm cách thoát khỏi sự truy kích của quân Hung Nô, vậy thì binh Lão Tần chặn đánh quân Hung Nô ở đây, cơ bản là rơi vào chỗ chết. Sông Hoàng Hà cuộn cuộn, là một rãnh trời không có cách nào vượt qua. Thế nhưng binh nguyên do phù sa bồi đắp mà thành lại thích hợp nhất với tác chiến kỵ quân.

Lưu Khám nheo nheo mắt, lặng lẽ quan sát địa hình xung quanh.

- Tú quân hầu, phiên người ngay lập tức quay về Phú Bình, điều động sở bộ của Phàn Khoái, cùng với xa binh của Nhâm Ngao, xuất phát suốt đêm.

- Quân hầu, ngài định...

Lưu Khám hít một hơi sâu:

- Không cần nói nữa, ta đã quyết rồi, chặn đánh quân tiên phong của Hung Nô ở đây. Nhớ rõ. Điều động tất cả chiến mã trong thành Phú Bình đến đây. Tuyệt đối không thể để quân Hung Nô dễ dàng phá bỏ chỗ này, nếu không tưởng thành Phú Bình không chống đỡ được bao lâu.

Lưu Khám vừa nói vừa đập nhẹ nhẹ lên lỗ châu mai, đưa mắt nhìn về phía Bắc, trong lòng cười gượng một tiếng:

- Có thể chống đỡ được bảy ngày hay không, chỉ chờ vào đồi Bạch Thổ này, có thể giữ chân được bao ngày.

Nghĩ đến đây, hấn lớn tiếng quát:

- Người đâu, đem chiến kỳ của Lão Bi doanh cắm ở trên cổng cho ta!

Chương 189-190: Tiểu Trư chạy mau!

Gió đêm ở Bắc Cương thật mạnh! Đối với Lữ Thích Chi, người đã quen thuộc với cơn gió mơn man ở quận Tứ Thủy mà nói, mặc dù đã sống ở Bắc Cương khá lâu rồi vẫn không quen được.

Lữ ngựa đang nhón nhơ gặm những cây cỏ lá to bên bờ sông Đô Tư Thổ, Lữ Thích Chi nằm trên bãi cỏ, nhìn những ngôi sao lấp lánh trong bầu trời đêm, tự nhiên lại man mác nhớ nhà. Từ nhỏ đến lớn, y đều lớn lên trong vòng tay yêu thương và chăm sóc của gia đình. Cho dù là sau này rời xa gia đình, đi lính ở Lâu Cương, thành một tên lính tốt, nhưng trên thực tế, y vẫn sống trong vòng đôi cánh bao bọc của người nhà, vô lo vô nghĩ như cũ.

Mười tám năm, ngoại trừ lúc này, nơi xa nhất mà y từng đi chính là Đông Hải. Nhưng lúc đó, Lưu Khám hết lòng chăm sóc y, cũng không giao cho y quá nhiều trách nhiệm và áp lực. Nhưng lần này, y không thể không đảm nhận trách nhiệm. Hai mươi tên kỵ quân dưới trướng, có nhiệm vụ trinh sát và do thám, đối với Lữ Thích Chi mà nói, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời.

Trinh sát!

Điều này đồng nghĩa với việc sẽ mặt đối mặt với kẻ địch! Lữ Thích Chi trời sinh đã là một người vô cùng lười nhác. Y sùng bái Lưu Khám, nhưng không có nghĩa rằng y muốn trở thành một người giống như Lưu Khám. Lúc mà sinh mạng bao nhiêu người đều gửi gắm vào một người, người đó nhất định rất mệt.

Lữ Thích Chi nhằn gốc cỏ, ngồi dậy, nhìn đồng đội cách đó không xa đang ôm binh khí, tựa vào gốc cây nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ hai mươi người này thôi, đã làm ta mệt chết đi rồi, nếu còn nhiều hơn nữa e rằng ta sẽ không có cách nào làm tốt được.

Vẫn là đi theo bên cạnh Khảm ca tốt hơn!

- Hắc Phu!

Lữ Thích Chi gọi nhẹ một tiếng, một tên lính cách y gần nhất mở mắt:

- Lữ đầu, sao không nghỉ ngơi đi... Ha ha, nếu như ngài không nghỉ ngơi cho thật tốt, trinh sát sẽ không đạt yêu cầu. Đến lúc đó, Quân hầu sẽ không tha cho ngài đâu!

Hắc Phu là một kỵ sĩ hổ khước theo Mông Tật đến. Tuy rằng nói hổ khước bị mất đi biên chế, nhưng Mông Khắc vẫn đem binh sĩ tốt nhất dưới trướng điều phối cho Mông Tật. Cũng không phải vì lấy lòng, chỉ là hi vọng Lưu Khảm có thể mở ột con đường sống, chiếu cố cho Mông Tật. Tên Hắc Phu này cũng là người trải qua hàng trăm trận chiến, từ hơn một trăm kỵ quân, bộc lộ tài năng, trở thành một lính trinh sát, cũng đã có thể nói rõ tài năng của gã rồi.

Lữ Thích Chi cúi xuống:

- Ta không ngủ được, đây nói chuyện với người... Hắc Phu, người là người ở đâu vậy?

- Kỳ Sơn!

- Ồ!

Lữ Thích Chi nói:

- Kỳ Sơn không phải chính là nơi Chu Văn Vương lập nghiệp sao?

Hắc Phu cười có pha chút niềm tự hào:

- Đâu chỉ Chu Công! Kỳ Sơn, còn là nơi hưng thịnh của Đại Tàn ta. Tổ tiên trên ta sáu đời, đầu tiên là tiên vương chinh chiến, đến đời ta, đã là đời thứ bảy... Bây giờ, Đại Tàn ta thống nhất thiên hạ, nhất định sẽ coi trọng thời hoàng kim năm đó.

Trong ngữ khí đó có cả niềm tự hào không cần che đậy.

Lữ Thích Chi không nén được hỏi:

- Bấy đời dốc sức phục vụ Đại Tàn? Vậy sao người không ở lại Hàm Dương, lại chạy đến biên quận hoang vu này làm binh?

- Ở lại Hàm Dương làm gì có công trạng?

Hắc Phu nhẹ giọng nói:

- Tổ tiên trên ta sáu đời, đều dựa vào đôi tay giành được công trạng, đến lúc thế hệ của ông nội ta, đã có bốn đời cha truyền con nối rồi. Vốn dĩ ta có thể không cần đi lính, nhưng nếu không đi lính, làm sao có thể lập công trạng, làm rạng rỡ tổ tông đây? Biên quận tuy rằng hoang vu, nhưng lại có vô số cơ hội lập công. Khà khà, ta tính rồi, chỉ cần giết mười tên giáp sĩ nữa, là ta có thể tăng thêm một chức. Đến lúc đó, gia đình lại có cánh đồng mấy hecta, xây thêm mấy ngôi nhà... Ta cũng có thể cưới một người con gái.

Trong mắt Lão Tàn Nhân, trên đời này dường như không có một việc gì có thể khiến bọn họ lưu tâm hơn là việc lập công trạng. Khác với kiểu tập tục con trai tốt không làm lính của hậu thế, ở thời đại này, làm lính có nghĩa là tài năng xuất chúng, có thể làm rạng rỡ tổ tông. Càng chưa nói đến việc sau khi có được công trạng, ánh mắt người khác nhìn mình càng khác. Nhưng chỉ cần phần thưởng mà quốc gia ban tặng, cũng đủ để mỗi người dân Lão Tàn đều điên cuồng đi lính, điên cuồng đi cống hiến tính mạng.

Nói thật, Lữ Thích Chi rất khó lý giải cách nghĩ này của Hắc Phu.

Đêm đã khuya...

Hoa cỏ lau bên sông đung đưa, bỗng nhiên mấy con dạ điểu chui ra. Theo tiếng vỗ ngựa gấp rút vọng lại, hai con ngựa chiến nhanh như chớp chạy đến.

- Lữ đầu, chúng ta phát hiện thấy quân Hung Nô!

Tất cả lính trinh sát rào rào đứng dậy. Lữ Thích Chi hoảng sợ, vội vàng hỏi:

- Quân Hung Nô ở đâu?

- Cách Ô Thủy năm mươi dặm. Có khoảng ba nghìn người, hình như là đoàn quân tiên phong. Kỳ quân toàn một màu xanh, đang chạy gấp về phía này.

Hắc Phu nhíu mày:

- Nói cách khác, trước khi trời sáng, bọn họ sẽ vượt qua sông Đô Tư Thố à?

- Chậm nhất là giờ dần, chắc chắn sẽ tới!

Từ sông Đô Tư Thố đến đồi Bạch Thổ, ước chừng khoảng trăm dặm. Nếu như quân Hung Nô cứ tiến lên với tốc độ này, trước chính Ngọ sẽ đến đồi Bạch Thổ.

Lữ Thích Chi không khỏi hoang mang!

- Vậy chúng ta... mau mau quay về đồi Bạch Thổ, thông báo cho quân hầu!

Hắc Phu nắm chặt cánh tay của Lữ Thích Chi:

- Lữ đầu, chúng ta không thể quay về toàn bộ. Nếu như vậy, quân hầu chỉ có hai canh giờ để chuẩn bị, chắc chắn sẽ gấp gáp. Kể sách bây giờ, duy chỉ có trì hoãn bước chân của bọn Hung Nô, chỉ cần có một người quay về báo là được.

Lữ Thích Chi đầu tiên ngăn người ra, lập tức nói:

- Nếu như vậy, Hắc Phu người quay về đi, ta dẫn quân ở đây trì hoãn.

Hắc Phu cười, lộ ra hàm răng hơi ố vàng. Gã nhìn những người khác xung quanh mình một chút, mọi người cũng đều mỉm cười, gật đầu với gã. Là đồng đội bao năm, mọi người nghĩ gì?

Hắc Phu có thể nhìn ra từ trong nụ cười giản đơn.

- Lữ đầu, có câu nói này của ngài là đủ rồi!

Hắc Phu vừa nói, vừa rút cung tên từ thắt lưng của Lữ Thích Chi xuống, sau đó vỗ vỗ lên vai y.

- Nhưng đánh trận liều mạng, ngài vẫn còn kém xa. Ngài ở lại, ngoài tự tìm cái chết ra thì không còn tác dụng nào khác, hay là đi sớm một chút đi!

- Thế nhưng...

- Lữ đầu, đừng có “thế nhưng” nữa. Ngài lập tức đuổi đến đồi Bạch Thổ, chúng ta ở đây có thể kéo dài bao lâu sẽ kéo dài từng đó. Ngài về sớm một khắc thì Quân hầu sẽ có thêm một chút thời gian chuẩn bị. Hai mươi người đấu với ba nghìn người, kết cục thế nào không cần phải đoán.

Lữ Thích Chi giật mình nhìn những Lão Tần Nhân này, phát hiện ra trên mặt bọn họ, không hề lộ chút vẻ sợ chết, ngược lại lại vui vẻ, sôi nổi. Loại tình cảm kỳ quái này, Lữ Thích Chi rất hiếm khi gặp. Lúc đầu Lưu Khâm và Chung Ly Muội đến giải cứu trẻ con, hình như cũng toát ra vẻ mặt kiểu này, nhưng tuyệt đối không mãnh liệt như của bọn người Hắc Phu.

Trong lòng y cũng đã rõ, Hắc Phu nói là sự thật.

Lữ Thích Chi nhẹ nhàng gật đầu, bỗng nhiên bước lên một bước, ôm chầm lấy Hắc Phu:

- Ta nhớ rồi, người tên Hắc Phu, người Kỳ Sơn!

Nói xong, y quay người trèo lên ngựa, chấp tay về phía mọi người, giơ roi thúc ngựa đi.

Hắc Chi chờ cho đến khi chỉ còn thấy Lữ Thích Chi ở xa xa, hai mươi người hít một hơi sâu, phần chân lại tỉnh thần.

- Các huynh đệ, chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút... phải dạy cho bọn mọi rợ đó một bài học, nếu ai không giết một hai chục tên thì sẽ lỗ vốn.

- Một hai chục tên làm sao đủ, dù thế nào cũng phải tiêu diệt một hai trăm tên!

Bọn Hắc Phu vừa nói vừa bật cười. Mọi người lần lượt lên ngựa, men theo sông Đô Tư Thố, hướng về phía Bắc mà hành tiến. Quân Hung Nô nếu muốn vượt qua sông Đô Tư Thố, chỉ có một con đường. Chỉ cần có thể vượt lên trước, chiếm giữ con đường đó là có thể ngăn cản tốc độ hành quân của quân Hung Nô.

131. Chương 191-196

Chương 191-192: Trận đại chiến đầu tiên

Chiến tranh rốt cuộc là cái gì?

Đối với Bồ Nô mà nói, chiến tranh chính là dùng đao kiếm trong tay, xé rách thân thể đối thủ, khiến áu của những tên Tần mọi rợ, Yển mọi rợ, Ngụy mọi rợ phun đầy trên người chúng, sau đó cắt lấy đầu của bọn chúng xuống, đem làm đẹp cho y phục của chính chúng. Ngoài lần đó ra, ý nghĩa của chiến tranh là vô số giá trị, diện tích đất đai, còn có những người phụ nữ đẹp... Chỉ có như vậy thôi, hết sức đơn giản.

Thân là Tả Cốt Đô Hầu dưới trướng của Đại Thiên Vu Hung Nô, trên tay Bồ Nô dính đầy máu tươi. Lần này áu tử của Tả Hiền Vương bị bắt làm tù binh, đối với Tả Cốt Đô Hầu Bồ Nô mà nói, thực ra cũng không thấy bị xúc phạm nhiều lắm. Bị một đám Tần mọi rợ bắt làm tù binh, còn không bằng chết tại trận. Mà y cảm thấy hưng phấn, là bởi vì y một lần nữa lại có thể cảm thấy sự hưng phấn của dòng máu tươi ầm ập trên người, là y lại cảm nhận trong lòng mình đang trào dâng nhiệt huyết. Nghĩ tới cái cảm giác tuyệt vời này, Bồ Nô hơi hơi run, sự run rẩy của phần khích.

Bồ Nô thống lĩnh ba nghìn kỵ binh bản bộ, vó ngựa không ngừng nghỉ ngày đêm đuổi tới huyện Phú Bình. Dọc đường đi có thể nói là vô cùng thuận lợi. Ngoại trừ gặp một chút rắc rối nhỏ ở hồ Đô Tư Thố chết tiệt ra, không còn có cái gì có thể ngăn trở bước chân của y. Nhưng Bồ Nô cũng không thể không phủ nhận hai mươi tên Tần mọi rợ này thực sự rất hung hãn.

Cuộc đấu chỉ kéo dài trong thời gian một nén nhang thôi cũng đã khiến y tổn thất hơn trăm tên dũng sĩ.

Nhiệt huyết của Bồ Nô lại một lần nữa dâng trào... Y thích cảm giác loại đá chọi với đá, thế lực ngang nhau này, hy vọng đối thủ ở Phú Bình đừng khiến cho y thất vọng. Thế là, ba nghìn đại quân đã tiến đến khe đồi Bạch Thổ vào gần giờ hội.

Xa xa, trông thấy ngọn cờ của quân Tần đang phấp phật bay trên đồi Bạch Thổ, dưới chân núi, một đội quân Tần xếp thành bốn hàng, đứng yên. Trên sườn núi, hơn trăm binh giương cung bắn nỏ đã ở thế đội lệnh, một tên thanh niên vạm vỡ như gấu thần đứng ở trước quân trận.

Không gian của đồi Bạch Thổ không hề lớn, cũng không đủ để khiến đoàn kỵ binh của quân Hung Nô tản ra tập kích bất ngờ. Bồ Nô không thể không ghi chặt chiến mã, triển khai trận hình ở ngoài Hà Cốc. Phải nói chiến tranh đúng là một cuộc giao lưu văn hóa hai chiều. Năm đó, Triệu Vũ Linh Vương Hồ phục cưới ngựa bắn tên, sáng lập hồ đao kỵ sĩ - một trong bốn tứ đại tinh nhuệ tung hoành thiên hạ. Người Hung Nô cũng trong cuộc giao chiến với Lục Quốc mà học được quân trận.

Ba ngàn kỵ quân Hồ triển khai trận địa, cũng vô cùng uy dũng. Bồ Nô nheo mắt lại, sau khi nhìn chăm chú trong giây lát, không tìm được khe nhúu mảy.

Những trận địa bày ra này của đám quân Tần mọi rợ quả thực rất tốt, vừa đúng lúc kẹp giữa lòng chảo, dựa vào phía sau đồi Bạch Thổ, hình thành một đạo phòng tuyến vô cùng kiên cố. Nhưng chỉ dựa vào vài trăm người mà muốn ngăn cản sự tấn công của đoàn kỵ binh tinh nhuệ hơn chúng gấp mấy lần sao?

Khóe miệng Bồ Nô khẽ nhếch lên, giơ cao thanh Hồ đao trong tay, thuận thế bổ một nhát xuống. Kỵ binh Hung Nô lập tức thay đổi trận hình, do trận địa hàng nhận ban đầu, bỗng chốc biến thành trận hình trùy, chiến mã liên tục thở ra những tiếng phì phì, ở thế chờ lệnh phát động.

Cũng đúng lúc đó, dưới đồi Bạch Thổ, Lưu Khâm cũng giơ tay lên. Quan cờ trống lập tức vẫy vẫy cờ lệnh, ba trăm bộ binh do Phàn Khoái dẫn đầu đều tằm tấp tiến về phía trước mười bước, một tay cầm khiên dài, một tay cầm mâu dài, nhắm thẳng vào kỵ binh Hung Nô. Đồng thời mỗi lần tiến lên một bước, thì lại đồng thanh hét lên: “ giết, giết, giết...”

Mười từ giết thốt ra, vang vọng trong cả bầu trời. Bầu trời bé nhỏ của lòng chảo bỗng chốc phủ đầy một bầu sát khí vô cùng mãnh liệt. Ngay cả Hồ kỵ Hung Nô của bên ngoài lòng chảo, cũng không khỏi bị biến sắc.

Sắc mặt Bồ Nô biến sắc, giọng thanh Hồ đao lên, nghiêm giọng quát:

- Các huynh đệ, tấn công!

Ba tên Bách Phu Trưởng hợp thành đầu mũi tên, cùng nhau phối hợp, xông vào lưng sông. Theo sau lại có đội Hồ kỵ trăm quân, điều động liên tục, nhằm đòi Bạch Thổ mà giết.

Cung nỏ thủ ở lưng chừng đồi Bạch Thổ lại không hề động đậy.

Lưu Khảm một tay cầm khiên đồng, một tay cầm Xích kỳ, lặng lẽ nhìn kỵ quân xông đến, sắc mặt bình lặng như nước. Năm trăm bước... bốn trăm bước...

Nhìn thấy Hồ kỵ càng ngày càng gần, thế nhưng khinh binh sở bộ của Phàn Khoái lại không hề có động tĩnh.

Trong lòng Bồ Nô không khỏi xuất hiện một điềm báo không lành: quân Tần mọi rợ này muốn làm gì? Nếu là ngày xưa... Thương lang cung của bọn chúng sớm nên bắn ra rồi. Vì sao đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh? Lẽ nào, bọn chúng thực sự muốn dựa vào máu thịt trên cơ thể để ngăn cản kỵ quân của ta sao?

Trong lòng y vẫn còn đang hoài nghi, bên trong cốc đột nhiên có sự thay đổi. Đối mặt với tiễn thủ của người Hung Nô, toàn bộ khinh binh giờ khiến gỗ lên bảo vệ cơ thể. Tám mươi bước, bốn mươi bước, hai mươi bước...

Hí.... Tiếng hí thảm thiết của đoàn chiến mã liên tiếp vọng lại, chỉ thấy những tên Hồ Kỵ đứng đầu, ngựa đều bật mắt móng trước, ngã từ trên ngựa xuống.

Hóa ra, lúc cách trận hình khinh binh chục bước, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện rất nhiều hầm hố. Nồng sâu, to nhỏ khác nhau, trên mặt đều được che phủ đất, nhìn bề ngoài căn bản không nhìn ra có gì bất thường. Nhưng khi chiến mã đang xung trận, chân của chúng rất dễ bị rơi vào hố. Những con chiến mã may mắn, sau khi ngã vẫn có thể đứng dậy, nhưng những con chiến không may, trong chốc lát có thể gãy chân, xé rách bắp thịt và gân, sau khi ngã xuống đất không thể nào đứng dậy nổi.

Còn những kỵ binh bị ngã từ trên ngựa xuống, chưa kịp đứng dậy đã bị những con chiến mã phía sau lao tới làm cho đứt gân gãy xương. Trong cốc địa nhỏ hẹp này, vốn chẳng có cách nào phát huy lực cơ động và lực xung kích của đội kỵ quân.

Lúc đó Lưu Khảm quát lớn:

- Bắn cung!

Hàng trăm mũi tên được bắn ra, xé toang không khí, gào thét hướng về phía người Hung Nô.

Nhưng trong lúc giương cung bắn tên, trong cự li bao trùm tầm bốn trăm mét, vừa hay chính là ở phía trước đội hình khinh binh quân Tần khoảng năm mươi bước chân.

Hồ kỵ Hung Nô bị chiến mã phía trước chặn lại, dồn lại một chỗ thành một đám hỗn loạn. Sau khi một trận tên được bắn đi, mười mấy tên kỵ binh ngã vào trong vũng máu, xác chúng không ngừng bị gót sắt xéo qua, trong nháy mắt đã thành vụn thịt. Tiếng gào thét thê lương không ngừng vọng lại.

Hai trăm cung nỏ thủ trên sườn núi lần lượt tấn ra, thương vong đối với Hồ Kỵ quá lớn.

Những tên Hồ kỵ từ trên ngựa ngã xuống, đứng lên một cách khó khăn, giọng thanh Hồ đao lên, hướng về phía khinh binh Phàn Khoái, bắt đầu tấn công.

Đứng giữa quân trận, Phàn Khoái tròn mắt, bất thành lời có tiếng quát to:

- Khinh binh, xuất trận!

Bộ tốt quân Tần ở hàng đầu, trong tiếng hiệu lệnh bỗng nhiên rút khiên gỗ, một loạt ánh giáo dài sắc bén hung hãn xông ra.

Cùng với đó, khinh binh ở hàng thứ hai giờ cao khiên gối, xông lên từ bên cạnh khinh binh hàng đầu, chặn bước chân của người Hung Nô lại.

Chương 193: Diệu kế

Trong dòng chảy mênh mông của lịch sử, trận chiến đồi Bạch Thổ chỉ là một chiến dịch nhỏ căn bản không ghi chép trong lịch sử.

Thế nhưng, trên lịch sử phát triển lính đánh bộ, cũng là một sự kiện quan trọng. Bộ binh sử dụng trường đao và cung nỏ, dựa vào địa hình hiểm trở mấy lần đánh bại kỵ binh dân tộc Hung Nô, như vậy phải hai, ba trăm năm sau mới có loại chiến thuật này, nhưng hiện tại đã xuất hiện.

Nếu như nói, thời điểm Vĩnh Chính Nguyên Lưu Khảm và Mông Diêm giao phong, loại chiến thuật này chỉ là hình thức sơ khai, như vậy trận chiến đồi Bạch Thổ, chiến thuật trường binh đã hoàn thiện. Dù sao, sử dụng trường đao thương thật chém giết và khái niệm luyện tập võ nghệ khác nhau một trời một vực.

Bắt đầu từ giờ Hợi, tới cuối giờ Dậu, Lưu Khảm lợi dụng địa hình hiểm trở kết hợp với chiến thuật trường binh, trải qua ba canh giờ ác chiến, hoàn toàn đánh tan quân Hung Nô. Ba nghìn quân Hung Nô, trên chiến trường bị giết hơn một phần ba, có mấy trăm tên bị bắt, những tên còn lại chạy toán loạn. Trước khi màn đêm buông xuống, thi thể chất đầy trên đồi Bạch Thổ, máu tươi nhuộm đất đen biến thành màu hồng.

Phụ trách quét dọn chiến trường là thanh niên trai tráng được điều động từ Phú Bình tới.

Một đồng tằm thi, khiến vô số người không ngừng nôn mửa, thế nhưng trong lòng lại vô cùng vui mừng.

Trên đồi Bạch Thổ, Lữ Thích Chi ngưỡng mộ nhìn tướng lĩnh ngồi hai bên sườn núi, đồng thời liên tục nhỏ giọng nói thầm.

Lão quán, không phải vì giết một Tả Cốt Đô Hầu, tới mức tin tức lan truyền khắp thế giới đấy chứ?

Còn gã Đồ Tử chết tiết kia, giết người thì giết, người còn xách theo mười mấy cái đầu người bên người, không sợ hù dọa người khác kinh hoàng sao? Quả thực là người điên!

Lúc này, hai đối tượng bị chửi bới kia, đang ngồi trong quân trường chén qua chén lại.

Phàn Khoái cười đến mức đôi mắt biến thành một cái khe, lớn tiếng nói:

- Lão Quán, có thấy không, lão tử ngày hôm nay giết mười một giáp sĩ. Người tính cho ta, muốn đổi thành quân công, ta có thể đạt được tước vị gì? Mười một giáp sĩ, đúng chuẩn mười một giáp sĩ.

Quán Anh không để ý, cười nhạt nói:

- Chỉ giết một chút tiểu lâu la cũng coi là bản lĩnh? Lão tử hôm nay một mũi tiễn bắn chết chủ tướng bọn chúng, ít nhất cũng đạt được hai quân công tước. Không như người, cả ngày chém giết, tất cả thu thập được mười tên Phụ Trưởng, chỉ có một gã Bách Phụ Trưởng, quân công sao có thể sánh bằng ta?

Dựa theo quy định quân đội Hung Nô, dưới Thiên Vu có bốn Tả Hiền Vương, mà dưới bốn Tả Hiền Vương, còn có Tả Hữu Đại Tướng, Tả Hữu Đại Đô Úy, Tả Hữu Đại Đương Hộ và hàng loạt Tả Hữu Cốt Đô Hầu. Cốt Đô Hầu, trên cơ bản tương đương với Tướng Quân trong chế độ triều Tần.

Khuôn mặt đen của Phàn Khoái vừa giật giật vài cái, trong lòng liền thầm mắng một tiếng: Vận khí cứt chó!

Lúc này, Lưu Khảm và Nam Vinh Tú trấn án sĩ tốt xong, từ ngoài quân trường đi tới.

Đám người Quán Anh lập tức đứng lên, chấp tay thi lễ đối với Lưu Khảm.

Lưu Khảm gật gật đầu, ngồi xuống vị trí chủ tướng:

- Trận đánh ngày hôm nay, chúng lấy ít đánh nhiều, đạt được đại thắng, toàn bộ các vị ra sức chém giết, Khảm không có gì để bày tỏ, chỉ có kính các vị một chén rượu này, để tỏ lòng cảm kích. . . Các vị, mời cùng ta uống chén rượu này.

- Toàn bộ nhờ Quân Hầu chỉ huy thỏa đáng khởi dậy tinh thần ọi người!

Đám người Quán Anh, Phàn Khoái cùng giơ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Thế nhưng vẻ tươi cười trên mặt Lưu Khảm đột nhiên biến mất.

- Trận chiến này chúng ta tuy giành được toàn thắng, nhưng lúc này không thể lơ là. Tả Hiền Vương thống lĩnh mấy vạn nhân mã, dự tính hừng đông ngày kia sẽ đến, vì thế bắt đầu từ ngày mai, các bộ cần gia tăng công sự xây dựng, phải hoàn thành trước khi đại quân của Tả Hiền Vương tới.

- Tuân lệnh Quân Hầu!

Lưu Khảm gật đầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

- Các bộ lập chiến công, xin hãy mau chóng thông báo tới Lữ Thích Chi. Sau khi trở lại Phú Bình, ta sẽ sai người qua Nghĩa Cừ thông báo. . . Trận chiến này, chúng ta mặc dù thắng, thế nhưng tổn thất hơn một trăm người. Bởi vậy cũng biết, người Hung Nô không phải gà đất chó sành, phải cẩn thận mới được. Tú Quân Hầu, người ngày mai phải đôn đốc dân phu gia tăng tiến độ, tốt nhất trước giờ Ngọ ngày mai tu sửa hoàn thành phế tích tại đồi Bạch Thổ. Sau đó, dẫn dân phu qua Phú Bình trợ giúp đám Tư Mã xây dựng tường thành.

Chương 194: Hỏa thiêu đồi Bạch Thổ

Đồ Kỳ, trong câu nói Hung Nô có hàm nghĩa chính trực, trung nghĩa.

Nhưng, chính trực cũng được mà trung nghĩa cũng được, chẳng có chút nào liên quan đến Loạn Đề Đồ Kỳ. Sinh ra muộn hơn Loạn Đề Đầu Man hai năm, chỉ có thể làm một Tả Hiền Vương. Theo lý mà nói, Tả Hiền Vương này thông thường đều là người kế tục của Thiên Vu mới có thể đảm nhận, nhưng lúc đó lúc Đầu Man đăng ngôi Thiên Vu, vẫn chưa có con trai nối dõi, đành để cho Đồ Kỳ tạm thời đảm nhiệm. Cho nên trong lòng Đồ Kỳ trước nay luôn luôn tồn tại một ý nghĩ.

Hiện nay, Đầu Man có mười sáu đứa con trai, đã lơ mờ lộ ra ý muốn thay đổi Tả Hiền Vương.

Sở dĩ vẫn chưa động đến lão, là vì đại quân trong tay Đồ Kỳ và người Nguyệt Thị ở phía sau. Đồ Kỳ hiểu rất rõ, không chỉ là Đầu Man nhìn chăm chăm vào lão, cả ba người còn lại trong Tứ Giáp đều nhìn chăm chăm vào lão. Tà Hàn không chỉ là sợi dây gắn bó giữa lão với người Nguyệt Thị, mà còn liên quan đến thể diện của lão. Cho dù là Đồ Kỳ không sủng ái Tà Hàn, cũng không thể không xuất binh ứng cứu, nếu không sẽ bị người khác đàm tiếu.

Những dây dưa lằng nhằng đó, tuyệt đối không phải một câu nói mà nói rõ ràng được.

Sau khi thiêu cháy thi thể binh sĩ sở thuộc Bồ Nô, trong lòng Bồ Kỳ rất không thoải mái.

Lão ngồi một mình trong lều trại uống rượu sầu.

Vốn cho rằng đất Phú Bình nhỏ bé này, thậm chí không cần đến lão ra tay, dựa vào ba nghìn kỵ binh Bồ Nô là có thể đánh chiếm dễ như bẻ cành khô.

Nào biết đến bóng dáng của tường thành Phú Bình còn chưa thấy, Bồ Nô đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Bọn Tần mọi rợ có người tài ư?

Đồ Kỳ không ngông cuồng như quân Bồ Nô, sau khi nghe miêu tả tỉ mỉ về bại quân, sau khi đến thung lũng, lão dứt khoát vượt lên trước, đóng quân ở đó, để tránh đối phương lại dùng quỷ kế gì nữa. Đồng thời, lão cũng không lập tức hạ lệnh tấn công mà tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục.

Trên đồi Bạch Thổ có bao nhiêu quân Tần?

Đồ Kỳ đã nghe ngóng rõ ràng, không đến hàng nghìn hàng vạn như đám bại quân kia nói, chẳng qua cũng chỉ mấy trăm quân Tần, còn lại toàn bộ đều là dân phu.

Cờ quạt xuất hiện trên vách núi hôm qua cũng là do Lưu Khảm lệnh cho dân phu dựng lên.

Trong lúc hoảng loạn, rất khó nhìn xem đối phương rốt cục có bao nhiêu người. Thế cho nên rất nhiều bại binh đều tưởng rằng số lượng quân Tần ít nhất cũng đến hai ba nghìn.

Mà cũng cứ coi như có người nhìn ra mảnh khoe này, cũng sẽ không nói thẳng ra.

Dù sao thì mấy nghìn quân mà bị mấy trăm quân đánh bại, nói ra cũng không được hay cho lắm. Theo kế hoạch của Đồ Kỳ, sau một đêm nghỉ ngơi, rạng sáng ngày mai sẽ bắt đầu tấn công dữ dội không ngừng nghỉ vào đồi Bạch Thổ. Tốt nhất là có thể một đòn phá vỡ phòng ngự của đồi Bạch Thổ, tiến thẳng vào huyện thành Phú Bình.

Chỉ có như vậy mới có thể chứng tỏ bản lĩnh của hãn.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến cho những người khác nhìn vào không dị nghị. Sự thất bại của Bồ Nô, không phải là ta không có bản lĩnh, mà là vì đối thủ quá mạnh mà thôi.

Nhưng đối thủ lớn mạnh như vậy vẫn bị ta đánh bại trong chớp mắt.

Chỉ là đánh bại đồi Bạch Thổ, vẫn còn thành Phú Bình. Đồ Kỳ phát hiện, lúc này ra quân cứu viện Tà Hàn, có lẽ không dễ dàng như lão tướng tưởng.

- Truyền lệnh Thiên phu trưởng các bộ đến đại tướng nghị sự!

Đồ Kỳ uống một ngụm rượu, lệnh cho thân binh truyền lệnh xuống dưới. Sau đó, lão lại rút ra một bản đồ da trâu, trong lều quân quan sát.

Một lát sau, các bộ đông quân lần lượt kéo đến quân trưởng, phân thành hai bên.

- Bọn Tàn mọi rợ trên đồi Bạch Thổ, vô cùng xảo quyệt!

Đồ Kỳ vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Sự thất bại của Bồ Nô, cố nhiên là bại ở chỗ thiếu cảnh giác, nhưng cũng không thể phủ định, quân Tàn mọi rợ thật sự có bản lĩnh.

- Đại vương, trước khi lâm trận, hà cớ phải đề cao chí khí của người khác, hạ thấp uy phong của mình?

Một gã thiên phu trưởng đứng lên nói to:

- Ngày mai ta nguyện làm quân tiên phong, cổ vũ tinh thần tiến đến đồi Bạch Thổ, đại vương không cần lo lắng như vậy!

- Thi Trục Hân không hổ là dũng sĩ Hung Nô ta, quả nhiên thẳng thắn. Hôm nay ta gọi các người đến, chính là vì bàn bạc làm thế nào để cổ vũ tinh thần tiến đánh đồi Bạch Thổ. Thi Trục Hân, người đã chủ động xin đi, vậy ta lệnh cho người làm tiên phong, sáng sớm ngày mai xuất phát, tiến hành tấn công.

Dũng sĩ các bộ đều cần phải chuẩn bị kỹ càng, tấn công liên tục không ngừng vào đồi Bạch Thổ...

Thi Trục Hân, ta biết người rất dũng cảm, nhưng tuyệt đối không thể lơ là. Nếu không người sẽ bước vào vết xe đổ của Bồ Nô. Một khi bắt đầu tấn công, không có lệnh của ta, các bộ không được tự ý dừng lại, thậm chí là lùi lại. Ta sẽ tự mình đôn đốc, tất cả những người lùi bước khi lâm trận, giết không tha!

Thi Trục Hân là tên của người Hung Nô.

Ngoại trừ một số ít quý tộc có họ, đa số người Hung Nô chỉ có tên. Thi Trục Hân này cũng coi như là khác loại với người Hung Nô, thân cao chín thước, cao lớn vạm vỡ, vô cùng mạnh mẽ. Gò má cao, trên gương mặt còn xăm hình đầu sói. Bộ râu như kim thép, được ánh nến chiếu sáng, càng hiện ra một loại khí chất dữ tợn và đáng sợ.

Nghe Đồ Kỳ nói như vậy, Thi Trục Hân cũng không nói gì nữa.

Đồ Kỳ nói:

- Bây giờ ta sắp xếp thứ tự tấn công các bộ... Bộ đội sở thuộc Thi Trục Hân là thê đội đầu tiên, hai bộ Lư, Khưu Phù Vưu làm yểm trợ hai bên sườn, một khi Thi Trục Hân tiến công có gì bất lợi, hai bộ các người lập tức tiếp tay, dẫn binh lực vào trận đồi Bạch Thổ.

Hai tên tướng lĩnh Hung Nô đứng dậy, đăm ngực nhận lệnh.

Chương 195-196: Âm mưu

Nghĩa Cừ, ngày xưa là nước của người Tây Nhung, tồn tại từ triều Thương.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, Nghĩa Cừ thành lập Quận Quốc hùng mạnh, chống lại Tần, Ngụy, đồng thời tham gia trận tranh giành ngang dọc Trung Nguyên.

Chiêu Vương ba mươi bốn năm, diệt quốc!

Đã là đầu tháng ba, khí hậu mát mẻ dễ chịu.

Triệu Bình nằm bò ra bàn, sau khi lật xem công báo trong tay, lại sắp xếp các vật phẩm trên thư án một cách ngay ngắn gọn gàng xong, mới ngẩng đầu lên, nhìn Mông Tật đang quỳ ở sân. Trong lòng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nhưng nét mặt lại u ám, giống như vô cùng giận dữ.

- Mông Tật, không phải ta đã nói với ngươi, phát binh cứu viện Phú Bình, cần phải xin Thượng tướng quân đồng ý mới được. Cứ coi như ngươi quỳ đến chết ở đây, nếu như ta không có hổ phù của Thượng tướng quân, ta cũng không thể điều động một binh một tốt được. Đừng có quấy rầy chỗ này nữa, quay về kiên nhẫn đợi đi!

Mông Tật nghe thấy thế nhất thời nôn nóng.

- Bình hầu, nhưng bây giờ Phú Bình ngàn cân treo sợi tóc, binh mã trong tay Lưu Quân Hầu không đến nghìn người, lại đối mặt với toàn lực lượng binh mã của Tả Hiền Vương... Nếu như Bình hầu còn không xuất quân, chỉ sợ đám người Lưu quân hầu, tất cả bọn họ đều phải chết ở huyện thành Phú Bình. Ở đó không chỉ có tinh binh của Đại Tần ta, còn có hàng ngàn bách tính Lão Tần ta... Bình Hầu, xin ngài hãy phát binh cứu viện, cho dù chỉ nghìn người, cũng tốt hơn là khoanh tay đứng nhìn.

Triệu Bình nhú lông mày, sắc mặt càng u trầm.

- Mông Tật, lời này của ngươi có ý gì? Cái gì gọi là ta khoanh tay đứng nhìn?

Vừa nói, Triệu Bình vừa đứng dậy, giận dữ quát:

- Binh mã Bắc Địa Quận của ta không quá hai nghìn người. Đồng thời còn phải bảo vệ Hàm Dương, vốn dĩ đã là lấy trứng chọi đá, làm gì còn có binh tướng đi cứu viện Phú Bình? Ngươi cần phải biết, trận địa ở Bắc Cương lần này, Thượng Quận cũng được, Bắc Địa cũng được, binh mã vốn dĩ không dồi dào. Thượng tướng quân có ý muốn ép đại quân Hung Nô đến núi Giả Âm quyết chiến, nào biết các ngươi, các ngươi...

Các ngươi ở Phú Bình tự ý gây chiến, đã khiến cho Thượng Tướng Quân đau đầu.

Lẽ nào phải vì một huyện thành Phú Bình nhỏ bé, mà không để ý đến đại cục hay sao? Được! Cứ coi như chúng ta muốn đi cứu viện Phú Bình, hoặc là điều động binh mã.

Hơn mười vạn đại quân, ngươi cho rằng nói điều động là có thể điều động à?

Thời gian, chúng ta cần thời gian... Mười ngày, thời gian mười ngày nữa, nếu như Thượng Tướng Quân phát hổ phù, ta tự nhiên sẽ xuất binh cứu viện.

Mông Tật cũng nổi giận:

- Mười ngày, Phú Bình sớm đã biến thành đồng hoang tàn rồi!

- Câm miệng!

Bộ ngực của Triệu Bình không ngừng phập phồng, sau một lúc bình tĩnh lại:

- Mông Tật, đây là pháp lệnh của Đại Tần ta, không có hổ phù của Thượng Tướng Quân, ta không có cách nào điều động binh lính.

- Thế nhưng...

- Không có thế nhưng gì nữa, ngươi lui xuống đi. Ở đây ta vẫn còn rất nhiều việc cần làm, không có thời gian lãng nhăng với ngươi.

Nói xong, Triệu Bình phủ tay áo bỏ đi.

Mông Tật sắc mặt tái xanh, đứng lên, nhìn chăm chăm vào lá cờ Hắc Long treo trên tường ở giữa đại đường, bỗng nhiên giậm chân, thở hổn hển, quay người đi.

Đến tận khi bóng của Mông Tật biến mất, Triệu Bình lại quay lại đại đường.

Nhưng bên cạnh lão lại thêm một người, chính là Thượng Tướng Quân Mông Diêm.

- Thượng tướng quân, làm như vậy có được không? Những lời vừa nãy của Mông Tật tuy rằng rất hung hãn, những cũng không phải không có lý. Mười ngày, ta thật sự lo rằng Lưu Khâm không chống đỡ nổi.

Mông Diêm ngồi xuống, cười đau khổ.

- Chuyện này xảy ra quá đột ngột, binh mã trong tay người và ta, hai quận cộng vào cũng không quá bốn nghìn, binh mã tinh nhuệ, đều ở Vân Trung.

Ta đã phái người đến Hàm Dương báo tin rồi. Nếu như có thể điều Đô Úy quân đến đây, ước chừng cần đến mười ngày. Mà từ Nhận Môn phân phối binh mã, ít nhất cũng cần thời gian ba ngày. Cho nên, bất luận như thế nào, bây giờ chúng ta cũng không thể hành động, nếu không đến Hàm Dương cũng sẽ nguy hiểm.

Triệu Bình đột nhiên cười gượng:

- Ngài nữ tử Lưu Khâm sao?

- Là ý gì?

Triệu Bình thở dài:

- Thượng Tướng Quân, ta biết lần này ngài vì an ủi Vương Ly tướng quân, không tiếc để toàn bộ binh mã tinh nhuệ giao cho y chỉ huy, thậm chí để cho y chủ trì trận núi Giả Lan. Nhưng vấn đề ở chỗ, Vương Ly tướng quân có thể không? Y có thể đảm đương trọng trách này không?

Mông Diêm nói:

- Bình hầu, người có gì cứ nói thẳng, đừng có vòng vòng vo vo như vậy!

- Được, nếu đã như vậy thì ta dứt khoát nói rõ điều này.

Triệu Bình đi ra đại đường, lại ngồi xuống đối diện Mông Diêm:

- Vương Tiễn lão tướng quân dụng binh như thần, Vương Bôn đại tướng quân cũng là bậc thầy binh pháp, điều này không ai có thể phủ nhận. Nhưng vấn đề ở chỗ, Vương Ly tướng quân có thể đánh đồng với Vương lão tướng quân và đại tướng quân không? Ưu điểm của y, nhược điểm của y, ta và ngài trong lòng đều rõ.

Thượng tướng quân, ngài thật sự cho rằng, bệ hạ là vì tin ngài nên mới cho ngài đốc chiến Bắc Cương sao?

Bệ hạ là loại người như thế nào, từ khi tự mình chấp chính, từ bình tới loạn, đoạt quyền Tướng Quốc, quét sạch Lục Quốc, là người khôn khéo như thế nào?

Ngài biết rõ khuyết điểm của Vương Ly, do dự thiếu quyết đoán, lúc cần quyết đoán thì không quyết đoán, lúc không cần quyết đoán thì tự ý quyết định...

Càng không nói đến kế hoạch trận Bắc Cương lần này của y như thế nào, chỉ đơn giản là tính cách này của y, cũng khó mà làm bệ hạ an tâm. Kinh nghiệm trong quân ngũ của ngài, mặc dù không bằng Vương Ly, nhưng bệ hạ lại muốn ngài đốc chiến trận Bắc Cương, là vì lý do gì? Chính là vì bệ hạ nhìn thấu ưu nhược của Vương Ly!

Mông Diêm im thin thít, một lúc lâu sau mới thở dài lo lắng.

- Bình hầu, ta không phải không biết nhược điểm của Vương tướng quân. Nhưng Vương Tiễn lão tướng quân, Vương Bôn đại tướng quân nhiều năm trong quân ngũ, xây dựng thế lực rất mạnh. Trong hai mươi vạn binh mã trận Bắc Cương này, tướng lĩnh là học trò của cha con lão tướng quân, ít nhất cũng có mười mấy người. Càng không nói đến những người trước kia phục vụ dưới trướng Lão tướng quân. Đến Tô Giác cũng là từ trong trướng Đại tướng quân mà ra. Những người này cơ bản tuyệt đối phục tùng Vương Ly, nếu như không an ủi Vương Ly, những người này làm sao ổn định được? Người cũng biết, từ lúc Vương Bôn đại tướng quân qua đời, tướng lĩnh Lão Tần ta...

Mông Diêm chưa nói hết, nhưng Triệu Bình đã có thể hiểu ý tứ của lão.

Quả thật, từ sau trận bình định Lục Quốc, danh tướng của Lão Tần người thì qua đời, người thì ẩn cư, hiện nay vừa đúng giai đoạn trống rỗng.

Một loạt tướng lĩnh mới, chưa thể kham nổi trọng trách, trong tay Mông Diêm, đối mặt với tình thế không ai có thể sử dụng.

Bọn Lý Tư, Vương Quán không đồng ý trận Hung Nô, nguyên nhân căn bản, nói trắng ra cũng chính là vì điều này. Loạn thế, danh tướng xuất hiện liên tục, nhưng cũng đã định trước sau khi bình định thiên hạ, triều chính sẽ xuất hiện trạng thái chân không. Lão tướng, không dám dùng, tiểu tướng, không thể dùng.

Triệu Bình trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên nói:

- Vậy bây giờ ngài rốt cuộc là định làm gì?

Mông Diêm gõ nhẹ ngón tay lên thư án:

- Chờ!

- Chờ?

- Không sai, chờ...

Mông Diêm mỉm cười, đứng dậy đi đến cửa phòng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt, nói thầm:

- Ta muốn xem xem, Lưu Khâm này rốt cuộc có thể xoay sở được đến bước nào? Tài năng của tên Nhậm Ngao kia, ta rất rõ, một người được Nhậm Ngao gọi là rường cột của Đại Tần ta ba mươi năm sau, rốt cuộc có bản lĩnh gì mà khiến Nhậm Ngao tôn sùng đến vậy?

Triệu Bình nhíu mày, ngạc nhiên nhìn Mông Diêm.

- Thế nào, lẽ nào ngài cho rằng Lưu Khâm kia vẫn còn có thể ngăn cản Tả Hiền Vương ư?

- Không thử thì làm sao biết được?

Triệu Bình cười nói:

- Thượng tướng quân! Ngài phải làm rõ một chuyện... Trong tay Lưu Khâm chỉ có hơn nghìn binh mã, cứ coi như cộng thêm mấy nghìn bách tính Phú Bình, cứ coi như có bản lĩnh đi nữa, e rằng cũng không ngăn được năm vạn hổ lang dưới trướng Tả Hiền Vương, ngài quá xem trọng hắn rồi!

Mông Diêm chỉ cười chứ không đáp.

Một lát sau, lão nhẹ nhàng nói:

- Bình hầu, ta cần người làm một chuyện.

- Chuyện gì?

- Người cần tìm cách âm thầm giúp Lưu Khâm, để cho hắn ít nhất cũng có thể bảo vệ Phú Bình ba mươi ngày. Cùng lúc đó, ta sẽ nghĩ cách truyền đến quân Hung Nô một tin.

Triệu Bình hỏi:

- Tin gì?

- Bắc địa. Trống rỗng!

Triệu Bình nghe xong, giật mình. Nhưng lão hồi phục tinh thần rất nhanh, trên mặt bỗng nhiên hé ra nụ cười:

- Thực mà hư. Hư mà thực.

- Đúng vậy!

.

132. Chương 197-205

Chương 197: Tiếng trống nửa đêm

Đồi Bạch Thổ đại hỏa, cháy liên tục đến sáng.

Hơn nửa lũng sông bị đốt đến cháy đen, người Hung Nô tử thương vô số. Đặc biệt là lúc trời sáng, sức gió đột ngột tăng cường, cũng làm cho sức lửa càng hung hăng. Những tên Hung Nô và chiến mã bị chết cháy, nhiều không kể xiết. Trong tiếng trống trận, đại quân Hung Nô căn bản không biết rốt cuộc có bao nhiêu người bí mật tập kích doanh trại, mặc dù có Đồ Kỳ ra sức tập trung, nhưng đại thế đã mất, chỉ có thể tháo chạy ba mươi dặm.

Cũng may trận đại hỏa này làm cho Lưu Khảm không thể không dẫn quân rút lui.

Nếu còn không rút lui, trên dưới trăm người này sẽ phải bỏ mạng trong đám lửa.

Vẫn là câu nói cũ, đánh trận là vì muốn được sống, chứ không phải vì muốn được chết. Có thể đạt được kết quả như vậy, đã là nằm ngoài dự tính của Lưu Khảm rồi. Thế nên thống lĩnh bộ khúc quay về đồi Bạch Thổ, sau khi kiểm tra, một trăm năm mươi người không hụt người nào, chỉ có mười mấy người bị thương trong lúc rút lui. Nhưng vết thương cũng không nghiêm trọng, có thể nói là toàn thân trở ra, hơn nữa lại còn toàn thắng.

Đến giữa trưa, lửa cuối cùng cũng tắt.

Trong lòng chảo, khắp nơi là thi thể cháy đen, quân Hung Nô tổn thất mấy nghìn người, càng tổn thất hơn hai phần ngựa.

Đó vẫn chỉ là chuyện nhỏ!

Hung Nô vốn là dân du mục, cái không thể thiếu nhất chính là ngựa.

Vấn đề ở chỗ, đám lửa này của Lưu Khảm đốt sạch quân nhu của quân Hung Nô. Đặc biệt là khí giới, thang mây các loại sử dụng để tấn công thành, toàn bộ đều bị thiêu trụi trong bể lửa. Cần phải biết, người Hung Nô vốn dĩ không giỏi công kiên, khí giới lại bị thiêu hủy, có thể gọi là họa vô đơn chí.

Đồ Kỳ kiểm kê binh mã, đau đớn vô cùng.

Đến bóng dáng quân địch cũng không nhìn thấy, năm vạn quân đã tổn hao hàng loạt...

Ba mươi mốt tên Thiên Phu Trưởng, chết mất ba mươi tên, Bách Phu Trưởng và Thập Phu Trưởng còn vượt qua cả năm mươi người. Nếu như cộng thêm cả Bồ Nô trước kia, đại trận vẫn chưa bắt đầu, đã tổn thất hơn nửa quân quan. Nhìn bộ dạng phờ phạc của tướng lĩnh dưới trướng, Đồ Kỳ phát điên lên!

- Tấn công. Tấn công cho ta!

Lão cười trên lưng ngựa, vung vung tay, điên cuồng gào thét:

- Trong vòng một ngày, bắt giữ đồi Bạch Thổ cho ta, ta phải chém những tên Tần mọi rợ thành nghìn mảnh.

- Đại vương, ngài bình tĩnh!

Mấy tên tướng lĩnh kéo lấy Đồ Kỳ:

- Đợi đến lúc quân nhu cạn kiệt, trong quân chỉ còn lại lương thực không đủ cho ba ngày. Đồi Bạch Thổ chật hẹp nhỏ bé, không đáng phải suy nghĩ, nhưng nếu như hết quân lương trù bị, sẽ phải đối diện với nguy cơ chết đói, không thể lơ là.

- Vậy người nói phải làm gì?

Đồ Kỳ nhìn chung vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn, sau khi bình tĩnh trở lại, thở hổn hển hỏi.

- Việc cấp bách, cần lập tức thúc giục Đặng Khẩu gửi lương thực... Quân Tần mọi rợ giao hoạt, sau khi liên tiếp thắng liền hai trận, chắc chắn tinh thần binh sĩ sẽ dâng cao, nếu như chúng ta tấn công lúc này, chỉ sợ sẽ tổn thất thảm hại. Cứ coi như nắm được đồi Bạch Thổ, còn có Phú Bình... Đại vương lẽ nào có thể

bảo đảm sẽ đánh hạ Phú Bình trong một lần? Đồi Bạch Thổ nhỏ bé, đã làm chúng ta hao binh tổn tướng, huống hồ là huyện thành Phú Bình, e rằng càng không dễ dàng...

Có lẽ, chúng ta nên bấm báo với Thiên Vu?

Đồ Kỳ vừa nghe đã nổi giận:

- Không được!

Còn về việc vì sao không được, trong lòng lão vô cùng rõ. Nếu như bị Đầu Man biết tình hình của lão ở đây, lại có đủ các lý do, sẽ bỏ đi hàm tước Tả Hiền Vương của lão. Cần phải biết, mấy đứa con dưới gối Đầu Man, hiện nay đều nhìn chằm chằm như hổ đói đợi lên ngôi kìa.

- Truyền lệnh xuống, đóng quân ở bên ngoài lòng chảo, đợi lương thảo đến rồi tấn công.

Các tướng lập tức đồng thanh lĩnh mệnh, lần lượt xuống phía dưới sắp xếp.

Đồ Kỳ dẫn thân binh, đứng ở ngoài lưng sông đã cháy đen, đưa mắt nhìn xa xa về phía đồi Bạch Thổ, loáng thoáng, trên cổng thành đổ nát kia, có thể nhìn thấy bóng người lay động. Lão biết, quân Tần mọi rợ giờ này khắc này cũng nhất định giống như lão, đang nhìn về phía lão.

- Tần mọi rợ, ta nhất định băm các ngươi thành trăm ngàn mảnh!

Đồ Kỳ không nén được, ngẩng mặt lên trời rít gào. Nhưng trong lòng, lại sợ hãi vô cùng!

Đồi Bạch Thổ nhỏ bé này rốt cục muốn ta phải tổn thất bao nhiêu binh mã?

Đồ Kỳ đoán không sai. Lưu Khâm đang đứng trên cổng thành, nhìn chiến kỳ của người Hung Nô che kín cả bầu trời ngoài lưng sông.

Doanh trại dưới thành, tiếng reo hò không ngớt.

Nói thật, hôm qua lúc quân Hung Nô tới đồi Bạch Thổ, tất cả mọi người đều sợ hãi. Dù sao thì bọn họ phải đối mặt với kỵ binh tinh nhuệ Hung Nô gấp hàng chục lần bọn họ. Nếu như nói không lo lắng, không sợ hãi, đơn thuần là nói dối, nhưng không ngờ được, bọn họ lại thu được thắng lợi!

Chương 198: Treo ngựa đánh trống

Trời đã sáng hẳn...

Cổng trước của doanh trại Hung Nô bị thiêu cháy đen. Mặc dù lửa đã bị dập tắt, nhưng vẫn còn những đám khói xanh lượn lờ. Nói thật, trận tập kích của quân Tần lúc sáng sớm, không đạt được hiệu quả lớn lắm, tập kích lần này, hoàn toàn là tấn công dựa vào kỵ binh, nhưng ngoài Lưu Khâm xông vào tiền doanh giằng vò bọn chúng một phen, đồng thời tiện tay thả hai mũi lửa ra, những người khác chưa hề tới gần.

Hai đỉnh trưởng bị thiêu rụi!

Hàng rào ở cổng đại doanh và chuồng ngựa bị phá hỏng rồi... Ôi, lại phải đổi cửa doanh khác.

Chết mất hơn ba mươi tên Hung Nô, lại còn bị cướp đi hơn hai mươi con chiến mã. Ngoài ra, quân Hung Nô không có tổn thất nào khác.

Thế nhưng Đồ Kỳ cũng hiểu rất rõ, đêm nay đã ảnh hưởng đến quân Hung Nô lớn như thế nào...

Bọn Tần mọi rợ thật sự không coi mấy vạn quân Hung Nô ra gì, một người mà dám xông vào, sau khi giết chết mười mấy tên binh sĩ Hung Nô, nghênh ngang đi ra.

Trong đó, còn có một tên Thiên Phu Trường bị đối phương mưu sát.

- Đại Vương, làm thế nào bây giờ?

Một gã Thiên Phu Trường mặt mũi tái mét, khổ sở hỏi.

- Cái gì làm thế nào?

- Đánh... Hay là không đánh?

Đồ Kỳ nghiêng răng, hung bạo nói:

- Đánh, đương nhiên phải đánh! Truyền lệnh xuống, giờ thìn làm cơm, buổi trưa tấn công đồi Bạch Thổ cho ta!

Thế nhưng, theo tình hình hiện nay của quân Hung Nô, có thể đánh thành bộ dạng nào?

Đồ Kỳ quả thật không dám khẳng định. Binh mã của mình, tự trong lòng mình sẽ rõ, so với quân Lão Tần hai trăm năm nay đào tạo bằng quân kỉ nghiêm khắc, sức chiến đấu của người Hung Nô rất dũng mãnh, lúc đánh thuận, có thể dễ như bẻ cành khô, còn lúc gặp khó khăn, sẽ binh bại như núi đổ.

Bây giờ muốn tấn công đồi Bạch Thổ, kết quả...

Đồ Kỳ thở dài.

Cứ coi như đánh bại đồi Bạch Thổ, chỉ sợ tử thương này sẽ làm người ta vô cùng sợ hãi. Trận này, đã từ cục diện tất thắng, chuyển thành thảm thắng. Sớm biết buổi tối đến đồi Bạch Thổ hôm đó, nên gõ trống làm hăng hái tinh thần mà tấn công, như vậy, sẽ có thể không phải rơi vào cục diện như hôm nay.

Đồ Kỳ ngồi trong lều... nhẹ nhõm vỗ trán, cười gượng.

- Đại vương ăn chút gì đi!

Một tên thân binh đem cơm canh đến, đặt ở trước mặt Đồ Kỳ. Đồ Kỳ nhắc bát lên, có chút buồn phiền, ăn uống không cảm thấy ngon... Húp một hớp canh, còn chưa kịp nuốt đã nghe thấy bên ngoài có tiếng rầm rầm, tiếng trống trận vang dội. Ngụm canh đó bị Đồ Kỳ phun ra ngoài.

Vẫn còn đến?

Đồ Kỳ vợ lấy trường kiếm, xông ra khỏi quân trướng.

Trong đại doanh Hung Nô là trở thành một đoàn loạn lạc.

Cơm vừa mới nấu xong vãi đầy mặt đất, chỉ thấy binh sĩ Hung Nô ai nấy đều cầm binh khí, như chim sợ cành cong, nhìn ngó bốn phía.

- Đại vương, trận này không thể đánh nữa rồi!

Một gã thân tín cười gượng nói:

- Các dũng sĩ căn bản đã không còn tâm tư nào đánh trận nữa rồi... Một đêm không ngủ, bị quân Tần giày vò như vậy mãi, không phát điên cũng không được. Chỉ bằng, chúng ta nghỉ ngơi thêm một ngày, chúng ta tiến đánh cũng sẽ dễ dàng hơn một chút. Nếu không, với tình trạng như thế này mà đi đánh đồi Bạch Thổ, cứ coi như đồi Bạch Thổ không có bao nhiêu Tần mọi rợ, tổn thất của chúng ta cũng vô cùng thảm hại!

Đồ Kỳ không phải không biết, trận này không thể đánh...

Chỉ khổ nỗi không có một lối thoát...

Hôm nay mà có lối thoát, lão đương nhiên gật đầu đồng ý. Chỉ là trong lòng còn sợ hãi nói:

- Nhưng bọn Tần mọi rợ hư hư thực thực giày vò chúng ta, chúng ta không có cách nào nghỉ ngơi.

Gã thân tín nghĩ ngợi một chút, lập tức đưa ra một chủ kiến.

- Sáng nay Tần mọi rợ tập kích thành công, chủ yếu là chúng ta cách bọn chúng gần quá. Trong vòng chưa đến mười dặm, đợi lúc bọn chúng xông lên, bọn ta muốn phòng bị cũng không kịp. Chỉ bằng lùi về sau ba mươi dặm, đồng thời đóng quân cách đồn trung quân mười dặm. Như vậy, Tần mọi rợ cứ coi như muốn tập kích ta lần nữa, chúng ta cũng có thể có đủ thời gian chuẩn bị.... Như vậy tốt hơn là bị bọn Tần mọi rợ giày vò trên chọc.

- ừm, kế này hay!

Đồ Kỳ lập tức tán thành, hạ lệnh đại quân lùi về phía sau ba mươi dặm hạ trại đóng quân.

Lưu Khám đứng ở trên cửa thành, nhìn chiến kỳ của quân Hung Nô đang dần dần rút lui, không nhịn được cười khanh khách.

- Tả Hiền Vương này, thật là cực phẩm!

Lữ Thích Chi thấy kì lạ, hỏi:

- Quân hầu nói gì vậy? Binh Hung Nô lùi về ba mươi dặm, chúng ta có muốn tập kích cũng phiền phức.

- Ai nói chúng ta muốn tập kích?

Lưu Khám cười khẩy:

- Đệ dẫn theo hai trăm người đi thay thế bọn Quán Anh... Ngày mai không cần phải đánh trống khua cờ nữa. Đợi sau khi trời tối, hai trăm chiêng trống gõ lên cho ta. Nhớ, không chỉ cần gõ chiêng trống, còn cần chiến mã hí vang. Tóm lại, ta cần làm cho bọn chúng không được yên ổn.

Lữ Thích Chi vui vẻ nhận lệnh đi.

Phàn Khoái đứng bên cạnh lắc đầu:

- Quân hầu, chiêu này của ngài, hơi cay độc một chút!

Nào biết Lưu Khám trợn mắt:

- Đánh trận không phải như thế này sao, lừa gạt lẫn nhau xem thủ đoạn ai inh hơn.

- Thế nhưng đánh như thế này, ta lần đầu tiên gặp, cũng là lần đầu tiên nghe nói... Cái này, cái này, cái này hơi cay độc một chút!

Lưu Khám cười khẩy liên tục, không trả lời.

Một lát sau hắn nhẹ nhàng nói:

- Đồ Kỳ muốn ngủ yên giấc, nhưng lại không biết, lần này lão lùi lại, chỉ sợ là làm cho tinh thần binh sĩ giảm đến không còn gì.

- Vậy ý của ngài là...

- Ngày mai Đồ Kỳ tất nhiên không có lòng nào mà tấn công.

Nói xong, Lưu Khám hé ra nụ cười rạng rỡ:

- Đồ tử, nếu không chúng ta cá cược?

Phàn Khoái nghe được, lắc đầu như cái trống lắc:

- Cá cược? Ta không có hứng thú... Quay về với chính nghĩa đi, thủ đoạn của quân hầu quá độc ác rồi.

Đêm này, đối với quân Hung Nô mà nói, chắc chắn là một đêm khó ngủ.

Tiếng trống trận suốt đêm, còn điên cuồng hơn cả hôm trước. Lại còn có tiếng ngựa hí đi kèm tiếng chiêng trống, khiến cho người trong đại doanh Hung Nô khó mà ngủ được, thật sự là bị tập kích đến sợ rồi... Cả một đêm, tất cả mọi người đều thấp tha thấp thỏm canh giữ lều trại. Người không mặc giáp, tay cầm đao thương.

Đồ Kỳ càng không tài nào ngủ được, những âm thanh nhỏ xíu cũng khiến lão chạy ra khỏi lều tại, xem xét tình hình.

Thế nhưng, đối với quân Tần trên đồi Bạch Thổ mà nói, đêm nay chắc chắn là một đêm vô cùng tuyệt vời.

Sau khi trời sáng, quân Hung Nô cố gắng mở mắt trào ra ngoài, ai nấy tinh thần uể oải, khiến cho Đồ Kỳ không thể không hạ lệnh nghỉ ngơi.

Cũng may đến chiều, quân nhu lương thảo tiếp theo đã được vận chuyển đến doanh địa.

Điều này ít nhiều khiến cho tinh thần binh sĩ Hung Nô phấn chấn hẳn lên. Nhưng tinh thần thì phấn chấn rồi, muốn lập tức phát động tấn công, vẫn là không thể.

Thế là Đồ Kỳ hạ lệnh, sau khi ăn no nê, toàn bộ quay lại quân trường nghỉ ngơi.

Ngày mai giờ dần dùng cơm, giờ mao điểm tướng, giờ thìn phát động tấn công đồi Bạch Thổ. Lần này, Đồ Kỳ kiên quyết muốn khuếch trương thanh thế, tóm gọn đồi Bạch Thổ.

Đối với mệnh lệnh như thế này, binh sĩ Hung Nô đương nhiên không hề có ý kiến gì.

Đều mệt muốn chết rồi!

Bị giày vò ba ngày liền, còn không tấn công nữa thì dừng tấn công nữa...

Thế nên, trời vừa tối, quân Hung Nô đã lũ lượt chui vào trong lều trại, bịt lỗ tai, che đầu, trong lòng đinh ninh: thích làm gì thì làm, hôm nay cứ coi như người gõ chiêng đến vỡ cả chiêng ra, bố mày cũng không chơi với các người, bố mày còn phải đi ngủ.

Quả nhiên, đến giờ tỵ, tiếng chiêng trống lại vang lên.

Đến Đồ Kỳ cũng tê liệt rồi. Nghe thấy tiếng trống, tiếng ngựa hí, lão dứt khoát lấy chăn phủ lên đầu.

Tùy các người giày vò, ta đây không thêm để ý!

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kì quặc. Tiếng chiêng trống tối nay, hình như nghe không được có quy luật như hai hôm trước. Cũng phải, giày vò hai tối, có lẽ Tần mọi rợ cũng mệt rồi. Khả khả, giày vò nữa đi, ta muốn xem, đợi đến trời sáng các người còn giày vò như thế nào.

Lần này ngủ thật là ngon.

Trời vừa sáng, quân Hung Nô sau một đêm nghỉ ngơi, ăn một bữa no, đang bày trận hình ở ngoài lưng sông.

Nhưng tiếng trống trận, tiếng ngựa hí trên đồi Bạch Thổ vẫn chưa dừng. Quân Hung Nô người nào người nấy mặt mũi dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt lấy đao thương.

Tần mọi rợ, các người cứ giày vò đi, đợi đến khi bố mày công chiếm đồi Bạch Thổ, xem bọn ta xử lí các người thế nào.

Đồ Kỳ đắc ý vẫy cờ lệnh, nghiêm giọng quát:

- Các dũng sĩ, tấn công, tấn công cho ta, hôm nay nhất định phải chiếm được đồi Bạch Thổ!

Binh sĩ Hung Nô đồng thanh hò hét.

Tiếng hò hét của mấy vạn người, nhấn chìm cả tiếng ngựa hí và tiếng trống trận.

Từng hàng, từng đội binh sĩ Hung Nô trèo lên thang mây, xông lên đồi Bạch Thổ. Cùng lúc đó, tên bay như mưa yểm hộ quân Hung Nô, rơi về phía đồi Bạch Thổ.

- Giết! Giết!...

Binh sĩ Hung Nô chạy băng băng, trong lòng vẫn cảm thấy có chút kì lạ: chuyện gì xảy ra thế này, bọn Tần mọi rợ sao lại không có động tĩnh gì thế này?

Đồ Kỳ vuốt râu cười to:

- Mặc kệ bọn Tần mọi rợ gian xảo như quỷ, nhưng dưới sự tấn công mãnh liệt của đại quân ta, cũng chỉ có thể bó tay chịu chết, ha ha ha!

Thế nhưng, tiếng hét “giết” càng ngày càng nhỏ.

Thậm chí còn không nghe thấy nửa tiếng giao chiến. Trên đồi Bạch Thổ vắng vẻ không một tiếng động, Đồ Kỳ kinh ngạc trèo lên cao nhìn về phía xa, nhìn tường thành của đồi Bạch Thổ bị người Hung Nô phá vỡ, vẫn không nhìn thấy quân Tần phản kích.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Đồ Kỳ nghi hoặc nhìn về hai bên.

Các tướng lĩnh hai bên nhìn nhau, cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, cuộc tấn công tự động dừng lại. Trên đồi Bạch Thổ, một tên Thiên Phu Trưởng thở hổn hển phi ngựa đến, nhảy xuống ngựa ở phía trước Đờ Kỳ, quay người quỳ xuống:

- Đại vương, không hay rồi, không hay rồi...

- Cái gì không hay?

Tên Thiên Phu Trưởng nói to:

- Trên đồi Bạch Thổ, không có một tên Tần mọi rợ nào cả!

- Cái gì?

Mắt của Đờ Kỳ tròn còn tròn hơn cả lục lạc. Lão nuốt nước bọt:

- Làm sao có thể? Người nghe xem tiếng trống trận không phải vẫn đang vang lên sao?

- Đại vương, là ngựa!

- Hả?

- Bọn Tần mọi rợ này, treo những con ngựa bị thương lên gỗ trống. Lúc chúng ta tìm đến, lũ chiến mã đó đã sức cùng lực kiệt, xem ra là gỗ suốt từ đêm hôm qua đến giờ... Bọn Tần mọi rợ này, tất cả đã bỏ chạy từ đêm hôm qua rồi!

Đờ Kỳ tát vào miệng, chỉ cảm thấy trong ngực có một luồng khí xông thẳng lên đỉnh đầu.

Trong cổ họng có chút ngòn ngọt, lão chỉ tay vào Thiên Phu Trưởng kia, hồi lâu mới hét to một tiếng:

- TỨC CHẾT MẮT...

Một ngụm máu tươi phun ra, Đờ Kỳ lập tức rơi từ trên ngựa xuống, bất tỉnh nhân sự.

Chương 199-200: Tả Hiền Vương uy vũ

Diện mạo huyện thành Phú Bình hoàn toàn mới mẻ!

Tuy rằng chỉ là thời gian mười ngày ngắn ngủi, nhưng hàng nghìn người cùng bắt tay làm việc, dưới sức mạnh đồng tâm hiệp lực, khiến cho huyện thành so với trước kia, dường như đã thay đổi hình dáng. Tường thành cao hơn và dày hơn, mặc dù không to được như ở thị trấn, nhưng cũng đủ ngăn cản một khoảng thời gian. Thành cao hơn ba thước, độ dày tăng gấp hai lần. Chỉ là lâu cổng thành vẫn còn thấp, cơ bản là gần như bằng với tường thành mới được xây lại.

Cờ Hắc long bay phấp phật trong gió, cờ lớn của Lão Bi Doanh rủ xuống phía dưới lầu trên tường thành.

Trong thành, từng hàng từng đội, cộng vào đủ ba bốn mươi chiếc xe ném đá tập hợp, lầu trên tường thành còn đặt mười mấy sàng nổ Tham Liên, cung tên như núi, chất đầy trong góc thành. Ngoài ra, rất nhiều ngôi nhà ở gần cửa thành đã bị dỡ bỏ. Đất đá nhét đầy trong bao tải, xếp chồng vào trong góc tường thành. Tác dụng của nó là tăng cường khả năng phản kích của tường thành.

Có thể nói, toàn bộ Phú Bình đều hoạt động...

Chỉ cần là trai tráng có thể cầm binh khí, tất cả đều tham gia vào huấn luyện.

Người lớn tuổi một chút thì vận chuyển và lăn gỗ đá, gia cố thêm phòng ngự tường thành. Đến đứa trẻ đang bi bô tập nói cũng ôm từng bó tên vận chuyển lên trên tường thành. Người già yếu và phụ nữ trẻ em ra trận, sau khi quyết định ở lại, tất cả mọi người đều có quyết định ắt phải chết.

Cho dù là chết, cũng phải chết trên mảnh đất đã sinh ra và nuôi dưỡng mình.

Ngày xưa người Hồ trong thành, toàn bộ đều bị giam giữ vào nhà lao. Không ít người Hồ định chống lại, đã bị Lý Thành chém giết không hề khách khí.

Toàn bộ thành Phú Bình bây giờ ý chí chiến đấu ngút trời.

Đặc biệt là sau khi nghe thấy tin tức thắng lợi ở đồi Bạch Thổ, khiến cho cư dân trong thành càng tăng thêm tự tin.

Trận chiến này, ai thắng ai bại, vẫn còn chưa biết...

- Thành Tư Mã, Tú Quân Hầu...

Một gã tiểu giáo xông lên lầu thành, gọi to:

- Lưu Quân Hầu... đám người Lưu Quân Hầu đã quay lại rồi.

Lý Thành và Nam Vinh Tú vội vàng trèo lên lầu thành, đưa mắt nhìn xa xa về phía bắc. Trong ánh nắng ban mai, từng đội kỵ quân phi nhanh như tia chớp đang băng băng về hướng Phú Bình.

Trên đại kỳ màu đen kia, có viết ba chữ “Lão Bi Doanh” màu vàng, lấp lánh trong ánh chiều dương.

- Đúng là Lưu Quân Hầu!

Nam Vinh Tú nhìn một cái đã thấy ngựa Xích Thổ chạy phía trước đội ngũ, trên ngựa là một chàng trai cường tráng như sư tử đang ngồi ngay ngắn, vẫy tay về phía lầu thành.

- Xếp hàng, nghênh đón Quân Hầu về nhà!

Nam Vinh Tú vừa truyền lệnh xuống, cửa thành mở rộng, hàng nghìn sĩ tốt từ trong thành xông ra, xếp thành hai hàng cung nghênh ở cổng thành.

Lúc này Lưu Khâm cũng đã đến dưới thành. Chỉ thấy hấn căng dây cương, ngựa Xích Thổ hí vang một tiếng rồi dừng lại. Lưu Khâm nhảy xuống ngựa, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Hắn không hề nóng lòng vào trong thành, mà quét ánh mắt một lượt nhìn tường thành Phú Bình, khê gật đầu.

Lý Thành và Nam Vinh Tú đi trước nhất, phía sau còn có ba người Nhậm Ngao, Đồ Đồ và Trần Đạo Tử đi theo.

- Quân Hầu vất vả rồi!

Lý Thành và Nam Vinh Tú bước nhanh lên phía trước, cúi người hành lễ trước Lưu Khâm.

Lúc này, Quán Anh, Phàn Khoái, còn có Lữ Thích Chi cũng đã xuống ngựa, lặng lẽ đứng phía sau Lưu Khâm, không nói tiếng nào.

Lưu Khâm tiến lên ôm mấy người một chút, sau đó vẫy tay:

- Đừng nói với ta mấy lời vô dụng đó, chúng ta vào thành rồi nói tỉ mỉ.

Đạo Tử, người và Lữ Thích Chi sắp xếp người, rải nhiều củ ấu sắt và sừng hươu ở ngoài thành.

Ta ước chừng, Tả Hiền Vương đó sắp bị ta chọc tức đến phát điên rồi, chậm nhất là đêm nay, đội quân tiên phong của lão nhất định sẽ tới ngoài thành Phú Bình. Hơn nữa sẽ lập tức phát động tấn công. Quán Anh, Nhậm Ngao, hai người chuẩn bị một nghìn cung tiễn thủ, mai phục trong chiến hào. Chưa có lệnh của ta, không được bại lộ hành tung.

Phàn Khoái, Đồ Đồ, hai người các người luân phiên bảo vệ trên thành.

Thành Tư Mã, người lập tức phái thám báo đi nghe ngóng hành tung của quân Hung Nô. Một khi phát hiện ra quân địch, lập tức quay về bẩm báo với ta.

Lưu Khâm không hề khách khí, người còn chưa vào đến thành đã giao ra bao nhiêu là mệnh lệnh, cho thấy thái độ vô cùng kiên cường.

Còn mọi người cũng không hề có cảm giác không vui.

Dù sao lần này, nếu như không có Lưu Khâm giữ chân đại quân Hung Nô trên đồi Bạch Thổ, với tình trạng của Phú Bình lúc trước, căn bản không chịu nổi một đòn tấn công.

Người biết bản lĩnh của Lưu Khâm, tự nhiên sẽ coi Lưu Khâm như Thiên Lô, sai đâu đánh đó.

Người chưa từng gặp Lưu Khâm, chỉ dựa vào người ta dựa vào mấy trăm người ít ỏi ngăn chặn người Hung Nô trong thời gian ba ngày, là đủ khiến người ta kính nể.

Lý Thành lập tức phái người đi thám mã, bọn người Quán Anh cũng bắt chấp uể oải đường xa, ai nấy nhận mệnh lệnh mà đi.

Nam Vinh Tú vô cùng kinh ngạc nhìn kỹ quân phía sau Lưu Khảm, trong lòng rất nghi hoặc. Y nhớ rất rõ, hôm đó lúc y rời khỏi đồi Bạch Thổ, trong tay Lưu Khảm chỉ có bốn năm trăm người. Ba ngày ác chiến, tại sao binh mã của Lưu Khảm lại không hề giảm đi như vậy?

Không chỉ có Nam Vinh Tú cảm thấy kỳ lạ, bọn người Lý Thành cũng vô cùng nghi hoặc.

Đợi mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa, lúc mọi người tụ tập trong đại trường trung quân mới được dựng lên giữa huyện Phú Bình, nghe Lưu Khảm giải thích tỉ mỉ một lượt quá trình hấn ở đồi Bạch Thổ ba ngày. Nghe xong, Lý Thành, Nam Vinh Tú, Đồ Đồ, Trần Đạo Tử, ngay cả mấy người Nhậm Ngao cũng đều trở mặt không nói lên lời.

- Nói cách khác, trong thời gian ba ngày, Quân Hưu căn bản không hề liều mạng chiến đấu với quân Hung Nô?

Lưu Khảm cười to:

- Với binh mã trong tay ta, nếu liều mạng chiến đấu, thậm chí đến thời gian một ngày cũng không trụ đỡ nổi. Cũng may mà Tả Hiền Vương cũng là người không biết dụng binh, trong thời gian ba ngày, liên tục xuất hiện sơ suất, cho nên bị ta chui vào chỗ hở. Nói ra, cũng là vận may, nếu như Tả Hiền Vương đó hiểu binh pháp thì trận này cứ coi như có thể kéo dài ba ngày, e rằng cũng không còn được mấy người.

Nam Vinh Tú đứng thi hành lễ.

- Quân Hưu, Nam Vinh thật sự bái phục.

- Quân Hưu, nên đem chuyện vui truyền báo cho bách tính, để ọi người cùng vui vẻ.

Trần Đạo Tử bỗng nhiên nói:

- Bách tính bây giờ mặc dù ý chí chiến đấu dâng cao, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút lo lắng. Bây giờ Quân Hưu ở trận đồi Bạch Thổ, dù chưa tiêu diệt Tần mọi rợ, nhưng cũng là chiến tích thu được toàn thắng. Nên để ọi người cùng biết, biết được Quân Hưu có thủ đoạn quý thần khó lường.

Trước mặt Quân Hưu, người Hung Nô chẳng qua chỉ là gà nặn bằng đất, chó làm bằng ngói, không đáng đánh.

Nếu thật sự như vậy, Phú Bình này đừng nói là giữ mười ngày, cứ coi như hai mươi ngày, ba mươi ngày... E rằng cũng không phải là vấn đề gì to tát.

- Chính là như vậy, chính là như vậy!

Lý Thành liên tục gật đầu:

- Bây giờ, chính là thời cơ tuyên dương võ dũng Quân Hưu, mưu trí hơn người, Đạo Tử nói chí phải, chí phải!

Lưu Khảm nghe hiểu rồi.

Ý của Trần Đạo Tử rõ ràng là muốn để hấn lập đàn tế thần.

Cũng được, lập đàn tế thần thì lập đàn tế thần. Phú Bình lúc này cũng thật sự cần một người tâm phúc, ngoài hấn ra, ai có thể đảm đương?

- Nếu đã như vậy, cứ để Trần Đạo Tử sắp xếp đi!

- Vâng!

Trần Đạo Tử khom người tuân lệnh, lùi ra đại trường trung quân.

Lưu Khảm nhìn phía sau y, bỗng nhiên có cảm giác kỳ lạ.

Nói thật, trước đây thật sự là không phát hiện ra Trần Đạo Tử có điểm gì đặc biệt cả. Kiểm pháp inh, là người tâm tư kín đáo, lạnh lùng trầm ổn.

Nhưng nếu như nói y có cái gì đặc biệt xuất chúng, Lưu Khảm vẫn chưa phát hiện ra.

Thế nhưng lần hành động ở Bắc Cương này, Trần Đạo Tử lại bộc lộ ra một mặt khác. Y rất biết nghiên ngẫm tâm tư người khác, cũng có thể dựa vào tình hình khác nhau mà đưa ra các loại mưu đồ. Điều này với Trần Đạo Tử trăm mặc ít nói, thật sự là hai người khác nhau, khiến Lưu Khảm không khỏi cảm thấy kì lạ.

- Quân hầu... Quân Hầu...

- Hả?

Lưu Khảm bỗng nhiên giật mình, nhìn Lý Thành và Nam Vinh Tú, cười ngượng ngùng:

- Thành Tư Mã, người nói gì cơ? Vừa nãy ta hơi phân tâm, chưa nghe rõ.

Đối với việc phân tâm của Lưu Khảm, Lý Thành và Nam Vinh Tú đều có thể lý giải.

Dù sao quang cảnh ba ngày ở đồi Bạch Thổ, Lưu Khảm và người Hung Nô so mưu đấu trí, kỳ mưu diệu kế nhiều vô kể, thật sự là tổn hao tinh thần. bây giờ tinh thần thả lỏng một chút, khó tránh việc xuất hiện tình trạng như vậy. Lý Thành cười nói:

- Quân Hầu ba ngày rồi chưa nghỉ ngơi, ta nghĩ cũng hơi mệt rồi... Thế này đi, Quân Hầu nghỉ ngơi một chút, đợi đến trưa, chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận quân tình, mọi người lui trước đi!

Nhậm Ngao và Đồ Đồ cũng hiểu, vội vàng đứng dậy cáo từ.

Bọn người Quán Anh dưới sự lãnh đạo của Nhậm Ngao, quay về nghỉ ngơi. Mọi người đều rất rõ, bây giờ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mới có thể nghênh đón đại chiến tốt hơn.

Lý Thành và Nam Vinh Tú cũng chuẩn bị cáo từ, nhưng lại bị Lưu Khảm ngăn lại.

- Thành Tư Mã, Tú Quân Hầu... Nghĩa Cừ có tin tức gì không?

Nam Vinh Tú và Lý Thành nhìn nhau, cười gượng lắc đầu.

- Theo lý mà nói, đại công tử sớm đã nên đến Nghĩa Cừ rồi, Bình Hầu cũng nên biết sự tình ở Phú Bình. Nhưng không biết vì sao, đến tận bây giờ vẫn bất vô âm tín. Không chỉ là Bình Hầu không có tin tức, mà đến cả đại công tử cũng không có tin tức. Nhưng nghĩ cũng không thể có vấn đề gì lớn, nói không chừng viện binh đã đang trên đường, hai ngày sau chắc sẽ đến. Quân Hầu không cần quá lo lắng như vậy.

Nói rất có lý, nhưng trong lòng Lưu Khảm lại cảm thấy bất an.

Hai người Lý Thành và Nam Vinh Tú đi rồi, một mình hấn ngồi trong đại trường, suy nghĩ về nguyên nhân hậu quả, nhưng không nghĩ ra manh mối gì.

Hay là, thực sự như Lý Thành nói, viện quân bây giờ đang trên đường...

Ngã xuống giường, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Cũng khó trách, từ ngày đầu tiên giao chiến với Bồ Nô, đến bây giờ đã tròn bảy ngày hấn chưa được ngủ ngon giấc, thật sự mệt rồi.

Nằm trên giường, Lưu Khảm ngủ rất say sưa.

Cho đến tận giữa trưa, Lý Thành và Nam Vinh Tú gọi Lưu Khảm dậy ăn cơm, hấn mới tỉnh dậy. Mặc dù thời gian không dài, nhưng tinh thần đã hồi phục lại rất nhiều. Lúc sáng vẫn còn có chút mê man, nhưng bây giờ đã tỉnh táo không ít. Lưu Khảm đứng dậy, vươn vai một cái.

Khâu Phù Vưu thống lĩnh tám nghìn kỵ quân, buổi trưa xuất phát từ đồi Bạch Thổ, không ngừng chạy về hướng Phú Bình.

Trên đường, Khâu Phù Vưu không ngừng chửi rủa Tần mọi rợ gian xảo. Từ lúc mười hai tuổi bắt đầu giết người, bắt đầu đánh trận, hơn hai mươi năm rồi, trận đồi Bạch Thổ này là trận uất ức nhất trong cuộc đời lão. Người muốn động thủ với người ta, người ta cần bản không định tiếp chiêu, giống như là đánh vào bầu không khí vậy, nhẹ nhàng, không có cách nào dùng sức.

Loại cảm giác đau khổ này, không chỉ Khâu Phù Vưu có, mà trong đại quân Hung Nô, trên có Tả Hiền Vương Đồ Kỳ, dưới có tiểu binh tầm thường, cơ hồ toàn bộ đều có cái cảm giác này. Lão tận mắt nhìn thấy, Tả Hiền Vương bị Tần mọi rợ chọc tức cho thổ huyết, mặt trắng bệch đến kinh người.

Ta tuyệt đối không thể mắc lừa nữa. Tuyệt đối không thể mắc lừa bọn Tần mọi rợ nữa!

Khâu Phù Vưu đã ra quyết định, sau khi đến Phú Bình, không nói gì, trực tiếp bắt đầu tấn công Phú Bình. Là sống hay chết, giao chiến trước đã. Thành cũng được, bại cũng được, còn tốt hơn là cái cảm giác có lực không được dùng mấy ngày trước. Đúng, đến rồi là phát động công kích!

Người Hung Nô không giỏi công kiên, đây là một chuyện tất cả mọi người đều biết rõ.

Khâu Phù Vưu cũng biết rõ. Nhưng y càng rõ, nếu như không đánh một trận, y sẽ phát điên, các dũng sĩ dưới trướng, cũng sẽ suy sụp.

Cho nên, trên đường y không ngừng thôi thúc binh mã nhanh chóng hành động. Lúc tối, tiến đến thành Phú Bình, Khâu Phù Vưu lại ngăn người!

Ánh chiều tà chiếu nghiêng, ánh sáng rơi vãi đầy mặt đất.

Ánh sáng màu đỏ máu đó, bao phủ đầy khoảng không huyện thành Phú Bình, đem cho người ta cảm giác cực kỳ trang nghiêm.

Trên tường thành, trên lầu thành, bóng dáng một người cũng không có...

Chỉ thấy cổng thành Phú Bình rộng mở, ở ngoài cổng thành, ngựa Xích Mã có bờm màu đỏ lửa như than hồng, đang lặng lẽ đứng giữa đường.

Lập tức, một người trai tráng như sư tử đứng, người mặc giáp, tay cầm đại kiếm hình thù kì lạ, không nói một lời nào.

Cái mũ màu đen che hết hơn nửa khuôn mặt, khiến người khác không cách nào nhìn rõ bộ dạng của hắn. Bên cạnh không có một binh một tốt nào, chỉ có một mình hắn, nhưng lại khiến cho người khác có áp lực khó có thể hình dung.

Phía sau người hắn, trong thành Phú Bình có thể nói là vừa nhìn đã hiểu ngay.

Trên đường lớn, không nhìn thấy một bóng người. Cả một thành trấn lặng ngắt như tờ, giống như là một tử thành vậy, không có một tiếng động nào cả.

Trên tường thành, một mặt đại kỳ bay phấp phới trong gió. Bên trên có ba chữ “Lão Bi Doanh”, trong ánh tà dương còn sót lại, mang một ánh sáng màu máu.

Khâu Phù Vưu không khỏi run rẩy!

Y nhận ra tên trai tráng đó, hai lần bí mật đánh úp cướp trại, tên này đều tham dự, cũng giết chết vô số hảo hán Hung Nô.

Tên này muốn làm gì?

- Tướng quân, làm sao bây giờ?

Khâu Phù Vưu hít sâu một hơi, thúc ngựa tiến lên phía trước, nhìn chăm chăm vào Lưu Khâm, đột nhiên nói:

- Tấn công... Ta không tin, một mình hắn còn có thể ngăn nổi tám nghìn người của ta?

- Thế nhưng...

- Đừng nói với ta cái gì thế nhưng, tên này giả thần giả quỷ trêu chọc chúng ta ba ngày ở đồi Bạch Thổ, bây giờ chúng ta mặc kệ hắn giả trò gì, xông lên tấn công, xem hắn còn có thể giả trò gì. Mẹ nó, nếu như không tấn công mới là mắc lừa hắn.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Khâu Phù Vưu vẫn không khỏi thấp thỏm trong lòng.

Tám nghìn kỵ quân từ từ tiến lên phía trước, nhưng mặc kệ bọn chúng tiến gần thế nào, trong thành vẫn không hề có động tĩnh gì, Lưu Khảm cũng không hành động.

Tám trăm bước... sáu trăm bước... bốn trăm bước... ba trăm bước... hai trăm bước...

Khâu Phù Vưu chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, bên tai vang lên tiếng ong ong. Đánh trận hơn nửa đời người, thật chưa từng gặp tình cảnh như thế này.

Lưu Khảm càng không hành động, trong thành Phú Bình càng không có động tĩnh, trong lòng Khâu Phù Vưu lại càng lo sợ không yên.

Lén nuốt nước bọt, y nghiêng răng, giọng trường mâu lên hét:

- Cho ta...

Đường như đúng lúc Khâu Phù Vưu hạ lệnh tiến lên, lại nghe thấy tiếng gào như sấm của Lưu Khảm:

- Lưu Khảm Tần Dương ở đây, người nào qua đây tìm cái chết?

Âm thanh đó, như một tiếng sấm rền vang trong không trung.

Ngựa Xích Thổ ngay sau đó hí vang một tiếng, tung vó đứng thẳng lên.

Xích Kỳ mang một vết sáng màu đỏ máu trong không trung. Giọng nói chưa dứt, chỉ nghe thấy trong thành Phú Bình vang lên tiếng hét “giết” long trời lở đất.

Trong chiến hào phía sau Lưu Khảm, ừn ừn kéo ra hàng nghìn người bắn nỏ.

Quán Anh và Nhậm Ngao hét to:

- Bắn tên, bắn tên!

Cùng lúc đó, trên lâu thành xuất hiện vô số đại kỳ, lại có hơn nghìn người bắn nỏ xuất hiện, trong chớp mắt tên bay như mưa về hướng kỵ quân Hung Nô. Những người này, hình như là thần binh giáng trần, khiến cho kỵ quân Hung Nô kinh sợ đến tròn mắt ngây người.

Hàng kỵ quân đứng trước nhất, căn bản không thể phản ứng lại, chỉ thấy dưới mưa mũi tên, hơn trăm người bị bắn chết ngay trên lưng ngựa.

Không biết vì sao, tất cả mọi người, trong khoảnh khắc, trong đầu đều tái hiện lại ba ngày sống không bằng chết ở đồi Bạch Thổ. Lưu Khảm hét lên một tiếng, khiến cho hai chữ “tấn công” đến miệng Khâu Phù Vưu bỗng nghẹn ứ lại.

- Rút lui, rút lui, Tần mọi rợ có mai phục!

Vừa nói, y vừa quay đầu ngựa chạy.

Quân Hung Nô vốn bị dọa đến hoang mang lo sợ, vừa nhìn thấy chủ tướng bỏ chạy, cũng thúc ngựa chạy theo.

Phải biết rằng, trận tiền của quân Tần có thể bao phủ phạm vi ba bốn trăm bước. Người bắn nỏ trên thành, đa số là thanh niên trai tráng, dân phu mới được tổ chức lại, đương nhiên không thể so với quân Tần chính quy được. Nhưng cường cung ngạnh nỏ, lực sát thương trong vòng hai ba trăm bước thì cực kỳ mạnh. Tên bay tới tấp, che cả bầu trời. Người già nữ nhi và trẻ e trong thành phát cờ hò reo, Nam Vinh Tú dẫn một đội kỵ quân xông ra khỏi thành, chỉ đánh cho Khâu Phù Vưu bay mất áo giáp, nhếch nhác chạy. Chết mất mấy trăm người, quân Hung Nô rút lui ba mươi dặm.

Lưu Khảm lúc này mới hạ lệnh rút binh, Nam Vinh Tú dẫn hai trăm kỵ quân từ từ rút về thành Phú Bình.

Trong thành Phú Bình tiếng reo hò không dứt...

Tận mắt nhìn thấy người Hung Nô trước kia hung hãn tàn bạo, lại dễ dàng bị đẩy lùi như vậy, đối với người Phú Bình mà nói chắc chắn là một kì tích.

Lời đồn quả đúng là không giả!

Đều nói Lưu Quân Hầu là Tôn Võ sống lại!

Trước kia nghe người ta nói, Quân Hầu ba ngày ở đồi Bạch Thổ giết chết hơn vạn quân Hung Nô, còn bên mình thì không tổn thất một binh một tốt. Người Phú Bình bán tín bán nghi, dù sao cũng là chưa tận mắt chứng kiến. Nhưng bây giờ.... Sợ gì các người? Người Hung Nô có hung hãn hơn nữa, chúng ta có Lưu Quân Hầu ở đây, Phú Bình vững chắc như núi.

Sau khi Khâu Phù Vưu rút lui ba mươi dặm, thu gom tàn quân mới phát hiện binh mã dưới trướng, trong mười nghìn thì thiệt mất hai ba nghìn.

Người Hung Nô bị bắn chết không nhiều, nhưng trong đó bởi vì chịu không nổi loại áp lực tâm lý nặng nề này mà len lén chuồn ra khỏi đám người Hung Nô, còn nhiều hơn cả người Hung Nô chết trận. Khâu Phù Vưu không dám tấn công Phú Bình nữa, vội vàng đóng doanh tạm thời ở ngoài thành.

Giờ tuất, Đồ Kỳ thống lĩnh đại quân đến ngoài thành Phú Bình.

Được nghe Khâu Phù Vưu hao binh tổn tướng, hơn nữa còn thua mà không hiểu ra sao cả... Đồ Kỳ nhất thời giận dữ, gào lên muốn chặt đầu Khâu Phù Vưu trước mọi người.

May mà mọi người cầu xin, Khâu Phù Vưu cuối cùng cũng giữ được tính mạng.

Thế nhưng, muốn lập tức tấn công cũng không thể được...

Đồ Kỳ phiên muện ngồi chính tề trong quân trướng, uống hết bình rượu này đến bình rượu kia.

Đến giờ tỵ, phía thành Phú Bình đột nhiên khua chiêng gõ trống. Đồ Kỳ tức giận đập vỡ bình rượu, chửi ầm lên:

- Chết tiệt, Tần mọi rợ đúng là bố mày là hạt dưa có phải không? Thử đoạn như vậy, bố mày sao có thể mắc lừa lần nữa... Chết tiệt, lần này bố mày xem mày có thể giở trò gì được nữa.

Đang nói, một tên hầu cận xông vào trong trướng.

- Hoảng cái gì mà hoảng?

- Đại vương, là vương tử, là đại vương tử...

Đồ Kỳ lúc này cũng tỉnh táo lại. Vương tử? Vương tử không phải chính là con của lão sao?

- Vương tử làm sao?

- Vương tử đứng trên lầu thành, bọn Tần mọi rợ đang chửi ngài!

- Điểm binh mã, theo ta ra khỏi doanh quan sát!

Đồ Kỳ không nói thêm lời nào, dẫn binh mã xông ra đại doanh. Chỉ thấy trên lầu thành cờ quạt sáng rực.

Đồ Đồ và Phàn Khoái dẫn hơn một nghìn người hò reo ở trên lầu thành. Nghe kĩ một chút, Tả Hiền Vương cuối cùng cũng nghe rõ ràng.

- Tả Hiền Vương uy vũ... Thê tử say nằm giường Thiền Vu, lỗ con trai lại thiệt binh...

Tả Hiền Vương uy vũ... Thê tử say nằm giường Thiền Vu, lỗ con trai lại thiệt binh...

Tả Hàn bị trói chéo cánh tay ra sau lưng, ấn chặt vào lầu thành, chỉ nghe thấy một giọng vang dội:

- Tả Hiền Vương uy vũ, Tả Hiền Vương mọc sừng... Quân hầu nhà ta nói rồi, Tả Hiền Vương đường xa đến, bọn ta sẽ hết sức làm tròn phận chủ. Vì vậy tối nay mời Tả Hiền Vương xem một tiết mục hay, mong Tả Hiền Vương nhận cho.

- Phụ vương, cứu con!

Tả Hàn gào lên thê lương.

Tiếng hét còn chưa dứt, một tên quân quan ở trên lầu thành đã giơ tay chém xuống, chặt đầu Tả Hàn.

Đầu người máu chảy đầm đìa, từ trên lầu thành chảy thẳng xuống dưới thành. Thân người máu nóng phun ra như suối... Mặc dù đứng ở xa, nhưng Đồ Kỳ giống như cảm thấy dòng máu tươi đỏ đang phun lên mặt lão, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Tay chỉ Phú Bình, môi không ngừng run rẩy.

Lúc này, trên lầu thành lại vang lên một tràng tiếng cười mắng:

- Tả Hiền Vương uy vũ, thê tử say nằm giường Thiền Vu, lỗ con trai lại thiệt binh!

- Aaaa... bọn Tần mọi rợ ức hiếp ta quá đáng, ức hiếp ta quá đáng...

Đồ Kỳ cảm thấy khí huyết tràn lên, trong đầu ong ong, “phù” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, ngã từ trên ngựa xuống...

Các tướng quan xung quanh vội vàng tiến lên trấn an, Đồ Kỳ yếu ớt tỉnh lại. Lão thì thảo, tay chỉ vào quân Tần trên lầu thành:

- Giết cho ta, giết cho ta... giết hết Tần mọi rợ cho ta!

Chưa dứt lời, một chút sức lực cũng không còn.

Chỉ thấy Đồ Kỳ lộn ngược mắt, một lần nữa lại ngất đi.

Chương 201-202: Mạo Đồn và A Lợi Đề

Đến Lưu Khâm cũng không ngờ được sẽ có kết quả như thế này: Đồ Kỳ, đã chết...

Thậm chí còn chưa chống đỡ được đến lúc mặt trời mọc vào buổi bình minh, một vị đường đường là Tả Hiền Vương Hung Nô, đã thổ huyết mà chết trong quân trưởng. Đưa mắt nhìn theo đại quân Hung Nô chậm chạp rút lui, đám người Lưu Khâm ngơ ngác nhìn nhau.

- Đạo Tử, người thật độc ác!

Lưu Khâm không nén được than lên một tiếng, vỗ vai Trần Đạo Tử, cười nói:

- Nhưng như thế cũng tốt, Đồ Kỳ chết rồi, quân Hung Nô giống như bầy sói mất đi con đầu đàn. Ít nhất trong thời gian này, bọn chúng không có cách nào đe dọa Phú Bình được. Nhưng mà, người thật là độc ác!

Đám người Quán Anh và Phần Khoái, theo bản năng bước lùi một bước. Tất cả sự việc đem qua, hoàn toàn là từ một tay Trần Đạo Tử. Trần Đạo Tử cho rằng, Đồ Kỳ liên tiếp thất bại, đã đến lúc thể suy sức yếu, trong lòng vẫn luôn kìm nén nổi tức giận. Nếu như có thể khơi ngọn lửa này ra, Đồ Kỳ cứ coi như không chết, cũng sẽ bị bệnh nặng một trận. Mất đi sự chỉ huy của Đồ Kỳ, đối với Phú Bình chắc chắn là một chuyện tốt. Cho nên Trần Đạo Tử nghĩ đến dẫn trận chiến sự Tà Hàn ra, thế là có một tiết mục chém đầu trên lầu tường thành.

Trong chuyện này, Lưu Khâm cũng thêm mắm thêm muối một chút. Lúc mà Tả Hiền Vương hung hăng chửi rủa, chính là hấn đã trù tính ra. Đầu Man Thiền Vu có ngủ với vợ của Tả Hiền Vương hay không, Lưu Khâm không biết. Thế nhưng trước mặt lão, giết chết con trai của Tả Hiền Vương, cũng đủ khiến lão bị thương đến cực điểm, thậm chí tinh thần sẽ suy sụp. Kế sách này của Trần Đạo Tử, có chút gần giống với Gia Cát Lượng ba lần chọc tức Chu Du thời hậu thế.

Đương nhiên kế sách này cũng có phần nguy hiểm, giết Tà Hàn rồi, nói không chừng sẽ dẫn đến sự báo thù điên cuồng của Tả Hiền Vương. Tuy nhiên với tình hình hiện tại của Phú Bình, duy trì mười ngày không là vấn đề. Cứ coi như thật sự không có hiệu quả, giết một con sói con, cũng không đáng là gì.

Kết quả là, Tà Hàn đầu rơi xuống đất, Đồ Kỳ tức chết ở trong quân.

Quán Anh cười gượng nói:

- Đạo Tử, sau này ta không bao giờ cãi nhau với người nữa, con người người, thủ đoạn thực sự là quá nham hiểm đi.

Còn Lưu Khâm thì đứng bên cạnh, lặng lẽ nhìn Trần Đạo Tử.

Trong giai đoạn lịch sử Sở Hán, cái tên Trần Đạo Tử rõ ràng là vô cùng xa lạ với Lưu Khá. Tuy nhiên trước đây đã có cơ sở của Khoái Triệt rồi, Lưu Khá cũng không đến nỗi nghi ngờ nhiều lắm. Nhưng vấn đề là, người có thể nghĩ ra kế sách nham hiểm thế này, tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường. Hơn nữa, trong thời đại này, có một người, hình như rất giống với Trần Đạo Tử. Mưu kế nghĩ ra, tất cả đều là trực tiếp đánh thẳng vào chỗ mềm yếu trong lòng người, khiến người ta khó có thể phòng bị. Người đó tên Trần Bình, cùng họ với Trần Đạo Tử. Nhưng cũng không biết vì sao, lúc này Lưu Khá nhìn Trần Đạo Tử, lại có một loại cảm giác chông chéo lên nhau.

Chẳng lẽ, Trần Đạo Tử chính là Trần Bình?

Trong nội tâm, Lưu Khá bắt giác đưa ra giả thiết. Nhưng trong khoảnh khắc ý nghĩ này dấy lên, hần lại bắt giác run cầm cập. Có lẽ, Trần Đạo Tử chính là Trần Bình. Hãy nhìn y, trầm mặc ít nói, nhưng tâm tư lại tinh tế tỉ mỉ, không ra tay thì thôi, đã ra tay chắc chắn là cay độc vô cùng. Nếu như Trần Đạo Tử này không phải Trần Bình, vậy Trần Bình trong lịch sử, không phải là càng đáng sợ hay sao?

Nghĩ đến đây, Lưu Khá nhẹ cắn môi, không nói thêm câu nào nữa. Đến tận khi Lữ Thích Chi đẩy đẩy hần, hần mới tỉnh lại:

- Tiểu trư, đẩy ta làm gì?
- Thành Tư Mã đang nói chuyện với huynh.
- Hả?

Lưu Khá quay người, nhìn Lý Thành nói:

- Thành Tư Mã, không biết có gì chỉ giáo?

Đối với hành động của Lưu Khá hơi một tí là tư tưởng không tập trung, Lý Thành cũng không trách móc. Y cười nói:

- Vừa nãy lính trinh sát hồi báo, quân Hung Nô đã lui binh tới đồi Bạch Thổ. Tạm thời đóng quân. Xem ra, đám người này chưa từ bỏ ý định. Đồ Kỳ kia mặc dù bị Đạo Tử làm cho tức mà chết, nhưng theo người Hung Nô tâm địa hẹp hòi, tuyệt đối không chịu để yên. Quân Hung Nô sẽ không từ bỏ, Đầu Man cũng nhất định sẽ có hành động.
- Ủ!

Lưu Khá gật gật đầu:

- Đây cũng là chuyện trong dự tính. Đồ Kỳ đó dù sao cũng là Tả Hiền Vương Hung Nô, nếu như Đầu Man không hề bộc lộ thái độ gì, há chẳng phải sẽ làm thuộc hạ thất vọng sao? Ta dự tính, quân Hung Nô nhất định sẽ nhanh chóng truyền tin cái chết của Đồ Kỳ cho Đầu Man, đến lúc đó...

Đến lúc đó làm sao?

Lưu Khá không nói thêm gì nữa.

Nhưng người ở đây, ngoài Đồ Đồ có chút chất phác ra, những người còn lại đều không ngốc. Thậm chí đến Phàn Khoái cũng nghe ra ý trong câu nói của Dương Phàm. Đến lúc đó, Phú Bình sẽ đối diện với sự báo thù càng hung ác hơn của quân Hung Nô.

Tuy nhiên, báo thù có thể như thế nào? Lúc trước bắt giữ Tà Hàn, không phải cũng nghĩ đến sự báo thù của quân Hung Nô sao... Kết quả thì sao, quân Hung Nô không chỉ hao binh tổn tướng, lại còn chết cả Tả Hiền Vương. Mọi người mặc dù biết rõ chiến sự sẽ càng thảm khốc, nhưng lại vô cùng nhẹ nhõm. Trong lòng tất cả mọi người đều có một ý nghĩ:

- Nếu như quân Hung Nô đến, khiến cho bọn chúng mặt mày nhếch nhác như cũ!
- Thành Tư Mã, người lập tức phái người gửi tin đến Nghĩa Cừ, đem tình hình ở đây hồi báo lại theo đúng sự thật. Khẩn cầu Bình hầu mau chóng phát binh cứu viện, còn có tất cả vật phẩm lương thảo, quân nhu, có gì, ta cần gì... Như thế này đi, người đích thân đi một chuyến.

Cũng thật là, Mông Tật và Thiệu Bình vừa đi là bật vô âm tín, rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Lý Thành không chút do dự nhận lời.

Thực ra y rất muốn biết, Nghĩa Cừ rốt cục xảy ra chuyện gì. Cứ như vậy, Lý Thành hôm đó dẫn theo mười mấy người rời khỏi Phú Bình, chạy băng băng về Nghĩa Cừ. Còn Lưu Khâm thì không dám có nửa phần buông lỏng, hạ lệnh cho người tiếp tục gia cố tường thành. Có trời mới biết lần sau quân Hung Nô đến, tình hình sẽ ra sao, lo trước tính sau, mới là kế sách tốt nhất.

Ngày thứ ba Lý Thành rời khỏi Phú Bình, Mông Tật thống lĩnh hai ngàn dân phu, cùng với số lượng lớn quân nhu lương thảo đi đến thành Phú Bình. Ngay lúc Lưu Khâm bắt đầu tích cực chuẩn bị, xa xa trong vương trướng Hung Nô gần cửa sông, ở bờ sông Hoàng Hà, là một tình cảnh bi thảm.

Đồ Kỳ đã chết!

Đây là một chuyện khiến ọi người không thể ngờ đến. Đại quân năm vạn người, chinh phạt một nơi nhỏ bé như Phú Bình, trong mắt của tất cả mọi người, quả thực là chuyện không hề tốn mấy may sức lực. Thế nhưng Phú Bình không những không bị đánh chiếm, bây giờ đến Tả Hiền Vương cũng chết rồi. Lúc Đầu Man nhận được tin này, ngẩn ngơ hồi lâu không hề nói tiếng nào.

Đầu Man bốn mươi lăm tuổi.

Điều vô cùng thú vị là, lão và Thủy hoàng đế cùng sinh một năm.

Lúc Thủy hoàng đế quét sạch sáu nước, Đầu Man tự lập làm Thiên Vu, xuất binh cướp đoạt vùng đất phía nam sông Hoàng Hà. Hiện nay, đúng là lúc Đầu Man đang thỏa lòng đắc chí, cho nên sau khi nghe được tin Thủy hoàng đế chuẩn bị xuất binh chinh phạt Hung Nô, Đầu Man không những không sợ, mà còn rất phấn khởi.

Nếu như trận này có thể đánh tan quân Tần, vậy thì Hung Nô sẽ hùng lập Bắc Cương. Lãnh thổ rộng ba nghìn dặm của Ngụy trường thành, sẽ trở thành bãi chăn nuôi của người Hung Nô. Đến lúc đó lão có thể lấy chỗ này làm cứ điểm tiến công, có thể vào tấn công Thượng Quận, Vân Trung, có được lãnh thổ phía Bắc Hoàng Hà. Làm không tốt, quân Hung Nô vẫn có thể đột nhập vào Trung nguyên, cướp đoạt Sơn Đông.

Khà khà, Hung Nô từ đó có thể càn quét thiên hạ.

Cách nghĩ rất tốt, nhưng Đầu Man cũng không phải là hạng người vô dụng. Lão nhận thức rõ ràng, sức chiến đấu của quân Tần mạnh mẽ đến mức nào. Cho nên lão từ đầu đến cuối không tấn công, mà đợi cơ hội quân Tần lộ ra kẽ hở.

Giống như Mông Diêm quyết chiến với lão ở Tứ Cơ, sách lược của Đầu Man là không giao chiến trực tiếp với quân Tần, mà lợi dụng lực cơ động lớn mạnh của đại quân Hung Nô để độ sức với Tần quân. Hôm nay cần một nhất, ngày mai bắt một ít, đợi đến lúc quân Tần tỏ ra mệt mỏi, hoặc là xuất hiện kẽ hở, mới toàn lực tấn công, đánh tan hoàn toàn quân Tần. Cho nên Đầu Man vẫn chờ đợi, chờ đợi thời cơ.

Nhưng lão vạn lần không ngờ được, Đồ Kỳ lại chết!

Mặc dù nói, Đầu Man luôn muốn đoạt lại quyền lực Tả Hiền Vương từ tay Đồ Kỳ, nhưng chuyện cũng phải phân nặng nhẹ. Bây giờ lúc này lão đương nhiên không thể hành động thiếu suy nghĩ. Cho nên lúc lão nghe nói Đồ Kỳ xuất quân tấn công Phú Bình, cũng không hề ngăn cản.

Nhưng bây giờ...

Sớm không sớm, muộn không muộn, Đồ Kỳ lại nhằm vào lúc này mà chết. Mấy chục vạn người Hung Nô dưới trướng đều nhìn Đầu Man, xem lão có động tĩnh gì. Báo thù? Hay là tiếp tục nhẫn nại?

Đây là một sự lựa chọn khiến cho Đầu Man rất khó đưa ra quyết định. Báo thù, vậy thì lão nhất định phải ra trận. Nếu như không báo thù, thuộc hạ dưới trướng sẽ lập tức oán giận lão, thậm chí còn ảnh hưởng đến sự thống trị bộ tộc của Đầu Man. Điều này tuyệt đối không phải là việc lão muốn làm.

Đồ Kỳ chết tiệt, người chết rồi thì thôi, tại sao còn phải gây phiền phức cho ta thế này?

Đầu Man quanh quẩn trong vương trướng, chốc chốc lại vỗ nhẹ lên cái trán nhăn nhó.

- Đại Thiên Vu vì chuyện ở Phú Bình mà phiền não sao?

Người vừa nói, là nữ nhân được Đầu Man sủng ái nhất, cũng là Yên Thị của Hung Nô hiện nay. Cái gọi là Yên Thị, cũng gần như là một cách gọi của hoàng hậu.

Vị Yên Thị này, vốn là nữ nhân của phụ thân Đầu Man.

Nhưng người Hung Nô có kiểu tục lệ con nạp thê tử của cha, đệ nạp thê tử của huynh. Đầu Man gương cười gật gật đầu:

- Lan Chỉ, nàng có chủ ý gì không?

Tên của Yên Thị là Lan Chỉ, năm nay hai mươi tám tuổi.

Có thể trở thành Yên Thị giữa bao nhiêu nữ nhân bên cạnh Đầu Man, Lan Chỉ này cũng là nữ nhân có thủ đoạn. Nữ nhân của Đầu Man, trẻ trung xinh đẹp không ít, nhưng lại cứ sủng ái Lan Chỉ. Thậm chí, rất nhiều chuyện lớn, Đầu Man đều thỉnh giáo Lan Chỉ.

Mà Lan Chỉ cũng thật sự đưa ra cho Đầu Man không ít chủ ý. Bây giờ nghe Đầu Man hỏi, nàng mỉm cười nói:

- Thiếp thân là phận nữ nhi, có thể có chủ ý gì chứ? Chẳng qua Đồ Kỳ huynh đệ chết cũng chết rồi... Việc cấp bách, là phải khống chế binh mã sở bộ của Tả Hiền Vương.

Hơn nữa không thích hợp kéo dài, cần nhanh chóng đưa ra quyết định.

Nếu như Đại Thiên Vu cảm thấy không dễ quyết định, sao không tìm người để hỏi xem?

- Tìm người hỏi? Tìm người nào để hỏi?

Lan Chỉ nói:

- Đại Thiên Vu lẽ nào quên mất hai người kia rồi sao?

- Hai người nào.... À...

Đầu Man đột nhiên bừng tỉnh ngộ, gật đầu liên tục nói:

- Ta hiểu rồi... người đâu, lập tức tìm Mạo Đốn và A Lợi Đê đến đây, nói ta có việc phải trao đổi với bọn họ.

Chương 203-205: Bỏ quân cờ

- Mạo Đốn, con nghĩ thế nào?

Mạo Đốn cười nhạt, nhếch môi, lộ ra hàm răng hơi ố vàng:

- Con không nghĩ gì, tất cả nghe theo sự dặn dò của Đại Thiên Vu.

Một con sói cô độc xảo quyệt!

Đầu Man chửi thầm một tiếng trong lòng.

- A Lợi, còn con?

Trong mắt A Lợi có một tia sáng nóng bỏng, nhưng gã sau một hồi trầm ngâm, vẫn cố nén sự thôi thúc tự đề cử:

- Con và ca ca nghĩ giống nhau, nghe theo sự dặn dò của Đại Thiên Vu.

- Cũng được. Ta biết hai huynh đệ còn vô cùng thân thiết.

Như vậy đi... Ta cũng không miễn cưỡng các con... Chúng ta thi một chút, nếu như ai có thể thắng được Phú Bình, người đó sẽ tiếp nhận Tả Hiền Vương. Thế nào?

A Lợi và Mạo Đốn nhìn nhau, vẫn không hề nói.

- Ngoài ra, ta nghe nói tình hình hiện nay của Bắc Địa quận, không giống như chúng ta tưởng tượng. Bình lực ở đó trống rỗng, đến nỗi lúc Phú Bình bị tấn công, Đông Lăng Hầu Triệu Bình còn không điều động được binh mã cứu viện. Các con cũng biết, ta vẫn luôn tìm khe hở của bọn Tần mọi rợ. Một khi công phá

Phú Bình, ta sẽ tập kết đại quân. Huy động binh lực tiến về phía Nam, lúc đó Tả Hiền Vương sẽ là tiên phong.

Cơ thể A Lợi không khỏi run lên.

Tia sáng nồng nhiệt trong mắt gã, cũng không thể che đậy được nữa, không kìm được nắm tay thành nắm đấm.

Ngược lại, Mạo Đột nhú mày.

- Tin tức của Đại Thiên Vu có đáng tin không?

- Tần mọi rợ đúng là khó đối phó, nhưng người trung nguyên không đoàn kết. Tin tức này là một người nước Triệu Quốc cũ buôn bán ở Bắc Địa ngẫu nhiên nghe ngóng được. Mấy ngày trước ta buôn bán hàng hóa ở đó, ta dùng năm mươi dật (đơn vị tiền tệ, bằng hai mươi lượng) để mua lại, tuyệt đối vô cùng chính xác.

- Người thương nhân nước Triệu cũ kia có đáng tin không?

- Tên kia đã buôn bán với ta bao nhiêu năm, vô cùng đáng tin.

- Vậy còn chờ gì nữa?

A Lợi không nén nổi, nói to:

- Chúng ta đi đánh, giết hết toàn bộ bọn Tần mọi rợ đáng chết kia.

Vua bọn Tần mọi rợ không phải muốn diệt trừ chúng ta sao? Chỉ cần chúng ta công phá Nghĩa Cừ, vua Tần mọi rợ đó nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi.

Mạo Đồn không tiếp lời, chỉ cúi đầu trầm tư.

Đầu Man nói:

- Nhưng vấn đề bây giờ là, ai có thể lấy danh nghĩa Tả Hiền Vương đi công phá Phú Bình? Các con nên biết, ai làm mất mặt người Hung Nô, nhất định phải do người đó lấy về. Đánh Phú Bình, nhất định phải do Tả Hiền Vương thống lĩnh binh mã xuất chinh, các con có đồng ý nhận cuộc thi đấu này không?

- Đại Thiên Vu!

Mạo Đồn đột nhiên nói:

- Một nơi nhỏ bé như Phú Bình, lại ngăn cản được bước chân của Đồ Kỳ, cho thấy trong Tần mọi rợ đích thực là có người tài. Cứ coi như chúng ta công phá Phú Bình, từ Phú Bình đến Nghĩa Cừ, ngàn dặm thảo nguyên. Ngộ nhờ quân Tần mọi rợ nhân lúc chúng ta đánh chiếm Phú Bình tập kết binh mã, quyết chiến với chúng ta trên bình nguyên thì làm thế nào? Đại Thiên Vu, người cũng biết, Tần mọi rợ vẫn luôn chờ thời cơ quyết chiến với chúng ta.

- Quyết chiến thì quyết chiến, bọn người Nam mềm yếu đó, làm sao có thể là đối thủ của dũng sĩ Hung Nô chúng ta?

A Lợi đứng lên lớn tiếng nói.

Đầu Man mỉm cười:

- Mạo Đồn, con nghĩ đúng là có lý. Nhưng theo ta nghĩ, Tần mọi rợ trước kia muốn ép chúng ta quyết chiến ở núi Giả Lan. Quân tinh nhuệ của bọn chúng hiện này đều tập trung ở Vân Trung quận. Bắc Địa quận trống rỗng. Nếu như muốn tập trung quân chủ lực của bọn chúng, ít nhất cần thời gian hai tháng. Hai tháng, đủ cho chúng ta đi đi lại lại Bắc Địa mấy lần. Con còn lo lắng cái gì?

Hơn nữa, binh mã Vân Trung tập kết về Bắc Địa, chúng ta nhất định có được tin tức.

Đợi lúc đại quân của bọn chúng đến, chúng ta sớm đã bỏ đi bất vô âm tín rồi... Mạo Đồn, con rất cẩn thận, là một việc tốt. Nhưng quá cẩn thận sẽ để mất cơ hội. Ở điểm này, A Lợi mạnh hơn con rất nhiều. Nó mới đúng là dũng sĩ Hung Nô chân chính.

Trong câu nói này, không thiếu có ý gây chia rẽ.

Hai gò má của Mạo Đồn hơi co giật, nhưng lập tức khôi phục lại bình tĩnh ban đầu.

Y mỉm cười nhìn A Lợi, hạ giọng nói:

- A Lợi huynh đệ đừng vô hơn người, con đúng là không bằng đệ ấy. Thực ra, chức vụ Tả Hiền Vương, do A Lợi huynh đệ đảm nhiệm, là một chuyện không còn gì tốt hơn. Nếu như Đại Thiên Vu đã quyết định như vậy, con tán thành.

Mạo Đồn chết tiệt, ta đã nói đến mức này rồi, ngươi vẫn không mắc câu sao?

Lẽ nào nó không hiểu ý nghĩa của chức Tả Hiền Vương? Hoặc có lẽ, nó cam tâm tình nguyện nhường A Lợi gánh vác chức Tả Hiền Vương này. Đầu Man không khỏi hoài nghi nhìn Mạo Đồn.

Lại phát hiện trong ánh mắt của Mạo Đồn, lộ ra vẻ chân thành. Kế sách tọa sơn quan hổ đấu này, xem ra không có tác dụng gì cả.

Hoặc có lẽ, hai người nó đã trở thành đồng minh, cần liên thủ chống đối lại ta?

Trong lòng Đầu Man càng ngày càng bất an.

Lão đứng lên nói:

- A Lợi, con nghĩ thế nào?

- Nếu như thật sự giống như Đại Thiên Vu nói, A Lợi đồng ý làm tiên phong, đánh chiếm Nghĩa Cừ làm món quà hiến tặng cho Đại Thiên Vu.

Ánh mắt quay sang nhìn Mạo Đồn, y vẫn bộ dạng bình tĩnh như vậy.

Đầu Man nghĩ một chút:

- Mạo Đồn đã không chịu làm Tả Hiền Vương, vậy thì không cần thi đấu nữa. A Lợi, kể từ bây giờ trở đi, con sẽ gánh vác chức Tả Hiền Vương. Ta lệnh cho con lập tức tiến thẳng đến đồi Bạch Thổ, tụ hợp lại cùng với binh mã của con... Ta muốn trong vòng một tháng.... Không, trong vòng mười ngày, đánh đến Nghĩa Cừ. Ta sẽ tập kết các bộ binh mã, thống lĩnh đại quân theo sau, không biết con có tự tin không?

A Lợi chấp tay nói:

- Con nhất định sẽ đánh đến Nghĩa Cừ đúng thời gian.

- Như vậy, con mau chóng xuất phát đi... Mạo Đồn. Con không cần đi nữa. Con đã cẩn thận như thế, thì tạm thời ở lại đây, giúp ta trông coi quân nhu lương thực. A Lợi, con nhất định phải đánh thật tốt cho ta, con cần phải biết, ta luôn vô cùng coi trọng con.

Sau khi A Lợi và Mạo Đồn nhận lệnh, bước ra khỏi vương trướng.

- Mạo Đồn ca ca, ta xuất phát đây!

Ngoài doanh địa, Mạo Đồn nắm chặt lấy cánh tay của A Lợi, trịnh trọng nói:

- A Lợi, đệ phải đặc biệt cẩn thận. Đồ Kỳ mặc dù vô dụng, nhưng cũng không phải cái gì cũng sai. Nhưng lần này, lại bị đánh cho thảm hại ở Phú Bình, thậm chí mất cả mạng... Điều này cho thấy rằng Tần mọi rợ thật sự có người tài.

Đệ gặp chuyện phải thận trọng đề dặt, tâm tư của Đại Thiên Vu... sâu xa lắm!

Nói chung, muốn giúp đỡ gì thì nói với ta. Chỉ cần ta có thể giúp được, nhất định sẽ tận lực giúp, đừng có giẫm vào vết xe đổ của Đồ Kỳ.

- Mạo Đồn ca ca yên tâm, A Lợi không phải là đồ vô dụng như Đồ Kỳ kia, đệ nhất định sẽ cẩn thận.

A Lợi cười lớn, quay người lên ngựa, quất roi ngựa, chạy băng băng.

Nhìn bóng dáng của A Lợi xa dần, Mạo Đồn đứng đó, đứng yên không nhúc nhích.

- Đại Vương tử, lẽ nào ngài thật sự muốn nhường đường cho Nhị Vương tử sao?

Một gã thân tín thấp giọng hỏi:

- Nếu như Nhị Vương tử đánh đến Nghĩa Cừ, vậy thì ngài ấy sẽ danh chính ngôn thuận... Ta không hiểu.

- Đồ vô liêm sỉ, tình cảm giữa huynh đệ ta, cần người chõ mồm vào sao?

Mạo Đồn xoay người lên ngựa, hung hãn đánh cho tên thân tín kia một roi.

Quay đầu ngựa, nhìn doanh địa vương trưởng, lại nhìn về phía A Lợi rồi đi, bỗng nhiên, Mạo Đồn cười khẩy.

A Lợi huynh đệ, đệ cho rằng Tả Hiền Vương dễ làm như thế sao?

Đánh đến Nghĩa Cừ? Ta lo đệ đến thành tường Nghĩa Cừ cung không nhìn thấy... Đại Thiên Vu, người đầu tiên định tọa sơn quan hổ đấu, bây giờ lại muốn đuổi hổ nuốt lang sao? Như thế cũng tốt, vậy chúng ta hãy xem ai mới là ngư ông!

- Đại Vương tử, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đi chuẩn bị một ít lễ vật... Ồ, đem chiếc áo da cáo đỏ đến đây. Hồ Lộc Cô, người giúp ta nghe ngóng một chút, Yên Thị dạo này thích đi đâu săn bắn? Tiện thể giúp ta mua chuộc người bên cạnh Lan Chỉ Yên Thị, nói ta muốn gặp bà ta.

Hồ Lộc Cô là người nước Yên cũ, vốn họ Cơ, nghe nói còn là một vương tộc. Còn về tên thật, đã không có ai biết. Mọi người đều quen gọi gã bằng tên Hung Nô bây giờ. Gã giữ chức trợ tá bên cạnh Mạo Đồn.

Hồ Lộc Cô nhận lời, đem theo người vôi vàng rồi đi.

Còn Mạo Đồn lại quát roi ngựa đi, trong vương trưởng, tiếng sừng trâu kéo dài, không ngừng vang vọng trong không trung

.

133. Chương 206-211

Chương 206: Thành bị phá (1)

Xích Kỳ trong ánh lửa vẽ ra một đường vòng cung đẹp tuyệt, hung hãn bổ vào một tên Bách Phu Trưởng.

Lưỡi dao sắc bén từ ngực của Bách Phu Trưởng kéo qua, đến nỗi phần trên của đối phương bay xuống lầu thành, còn nửa phần dưới vẫn còn ở trên thành. Máu tươi, pha cả nội tạng, bắn lên người Lưu Khảm. Còn Lưu Khảm dường như không có cảm giác, bước đi như bay, đạp chân bay lên không, sau khi giấu người phía sau khiên đồng, hạ xuống đất, khiến ột tên tốt khỏe mạnh Hung Nô vừa mới trèo lên lầu thành, đã bị đánh bay ra ngoài.

- Lão Tần oai hùng, cùng chịu quốc nạn... Huyết chiến đến cùng, đến chết không nghĩ!

Mỗi lần giết một tên, Lưu Khảm lại hét lên. Sĩ tốt Lão Tần trong thành, bị ảnh hưởng bởi sự sát hại, nghe tiếng hô gào, ai nấy đều trở nên điên cuồng vô cùng.

Hai gã binh sĩ Hung Nô xông vào tường thành, chỉ thấy một Lão Tần nhân ngã vào vũng máu, bỗng nhiên từ dưới đất lại chồm lên, hét câu “Lão Tần oai hùng, cùng chịu quốc nạn”, ôm lấy một gã Hung Nô trong đó, cùng ngã xuống thành, cũng phải cao chừng bảy tám mét. Chân tường thành cắm toàn chông sắt, sau khi ngã xuống, cơ thể bị chông sắt xuyên thủng, kết quả không nói cũng có thể đoán được.

Lữ Thích Chi bị trượt chân, suýt chút nữa thì rơi xuống, được Đồ Đồ bắt được kéo lên, nghiêm nghị quát:

- Đứng thẳng vào, cầm chắc cho ta đại kỳ. Đại kỳ không đổ thì Lão Bi không chết!

Lữ Thích Chi giống như một người điên, trên mặt còn dính ít máu còn chưa lau, lớn tiếng đáp lại:

- Đại kỳ không đổ, Lão Bi không chết!

Kiểm sát chém một tên Hung Nô ngã vào vũng máu. Đây là một trận chém giết bi thảm, không phải người chết thì là ta sống. Người Hung Nô tấn công liên tục cả một đêm, đến tận lúc bình minh, cuối cùng mới dừng lại.

Bộ khúc của A Lợi ba lần đánh lên lầu thành Phú Bình, cũng lại ba lần bị đánh xuống. Sau khi hai bên đều phải trả giá vô cùng thê thảm, không thể không tạm thời dừng lại. Lúc tia sáng đầu tiên chiếu rọi trên bầu trời Phú Bình, cả huyện thành, bao phủ một mảng ánh sáng màu máu. Máu theo các kẽ hở chảy xuống dưới, bức tường màu tro đất, bây giờ cũng đã chuyển thành màu đỏ thẫm, vô cùng quái dị.

- Bốn trăm hai mươi ba người!

Sau khi Lý Thành và Trần Đạo Tử báo cáo số người thương vong xong, tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc. Trong số đó, không bao gồm các binh sĩ rơi xuống thành. Nếu như cộng cả vào, số lượng thương vong sẽ phải hơn năm trăm, gần sáu trăm.

Hôm nay là ngày thứ bảy! Nhưng số thương vong của một buổi sáng, gần như đã vượt qua tổng số thương vong của sáu ngày cộng lại.

Vấn đề lớn nhất mà thành Phú Bình phải đối mặt, chính là sau khi hao hụt một lượng lớn cung tên, bây giờ còn lại không nhiều. Rất nhiều cung tiễn thủ, không thể không vứt bỏ cung tên, cầm đao thương lên mà giết gần. Không còn cách nào khác, ai bảo ngay từ lúc đầu tiên đã hao hụt nhiều cung tên như vậy?

Cũng không thể trách cung tiễn thủ được.

Rất nhiều người đây là lần đầu tiên cầm cung tên lên, thậm chí cũng là lần đầu tiên đối mặt với trận chiến như vậy, nên mũi tên hầu như được bắn ra một cách mù quáng.

Bây giờ, cung tiễn thủ đã thành thực rồi, nhưng cung tên thì...

- Người Hung Nô thương vong bao nhiêu?

- Ít nhất cũng một nghìn ba trăm tên trở lên... Thi thể trong thành cũng gần bốn trăm rồi, thêm cả ngoài thành nữa, con số này chắc vẫn chưa đủ.

Người Hung Nô bị chết trước khi tính toán, dưới thành Phú Bình này, ít nhất cũng chết sáu bảy nghìn người Hung Nô.

Lý Thành không nhịn được cười nói:

- Nếu như đây là dã chiến, Quân hầu có thể lên ít nhất là hai cấp... Ha ha, cứ coi như trận phòng ngự cũng đã là công trạng rồi. Ngoài thành vẫn còn mấy nghìn người Hung Nô, đợi đến lúc kết thúc, ta xem Quân hầu
Cầu nói đùa này, thật sự có thể giảm bớt bầu không khí nặng nề ở đây.

Ai cũng biết, nếu như không có viện quân tới, chỉ sợ Phú Bình trụ không nổi ba ngày.

Mông Tật, Mông Khắc cúi đầu im lặng.

Nam Vinh Tú nói:

- Quân hầu, tính ngày tháng, viện quân chắc cũng đến rồi chứ!

Chỉ sợ không có viện quân thôi!

Trong lòng Lưu Khâm nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt, vẫn phải giả bộ nhẹ nhàng thoải mái. Hắn là người chủ chốt của Phú Bình này, nếu đến cả hắn cũng nản lòng thất vọng, thì Phú Bình này đến một ngày cũng không giữ nổi. Ánh mắt quét qua từng người bên cạnh, Lưu Khâm nói:

- Bình Hầu không thể bỏ mặc chúng ta, Thượng tướng quân nhất định sẽ phải viện quân đến ứng cứu chúng ta... Các người xem, huynh đệ Mông Quân Hầu cũng ở đây, Thượng tướng quân có thể không để ý không?

Sở dĩ viện quân đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, chắc là Thượng tướng quân có dự định của ngài ấy. Chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt Phú Bình, những chuyện khác, không cần phải lo nghĩ... Theo ta thấy, nhiều nhất là ba ngày, viện binh nhất định sẽ xuất hiện.

Câu này nói ra, đến bản thân Lưu Khảm cũng không thể tin.

Lúc hần nhắc đến Thượng tướng quân, hai huynh đệ Mông gia Mông Khắc hơi hơi run lên.

Mông Tật tùy tiện nói:

- Quân hầu nói rất đúng, nếu như phụ thân ta không phát viện binh, mẫu thân ta nhất định không tha cho ông ấy.

Mọi người nghe xong tất cả đều bật cười.

Lưu Khảm lặng lẽ ra khỏi quân trường, đứng bên ngoài quân trường, cổ sức hít một hơi thật sâu. Chết tiệt, đến không khí hít vào thở ra cũng vương mùi tanh của máu.

- Lưu Quân Hầu!

Lưu Khảm không quay đầu lại. Bây giờ trong thành Phú Bình tổng cộng có ba quân hầu. Trong đó Nam Vinh Tú đã nhận hần là chủ, chỉ gọi quân hầu, không thêm tên họ. Người gọi hần là Lưu Quân Hầu, chỉ có một người, chính là Mông Khắc. Cho nên Lưu Khảm không cần quay đầu lại, cũng biết là Mông Khắc đến bên cạnh.

Mông Khắc đã không còn khí chất nho nhã của ngày trước nữa, râu ria xồm xoàm, nhìn rất chán chường.

Y đến bên cạnh Lưu Khảm, môi mấp máy, dường như muốn nói điều gì. Nhưng lời chưa kịp nói, cũng không biết nói thế nào.

- Không có viện binh, có đúng không?

Mông Khắc run run, không nói lên lời.

- Ta có thể nhìn ra, Thành Tư Mã cũng nhìn ra rồi, còn có Trần Đạo Tử cũng nhìn ra... Ca ca của ngươi là một người thẳng thắn, trong đầu sẽ không thay đổi. Còn ngươi, ta tin là ngươi sau khi đến Phú Bình mới phát hiện ra điều này. Có đúng không? Đánh trận đến nước này, ngươi hiểu, ta cũng hiểu... Đạo lý “nhân từ không nắm binh”, ngươi và ta đều hiểu, nhưng muốn làm được, lại... rất khó!

Mông Khắc nói:

- Lưu Quân Hầu, ngươi đừng trách phụ thân ta, ông ấy..

Lưu Khảm khoát tay, ra bộ không thèm để ý, cười nói:

- Ta không trách ông ấy, ta sao lại có thể trách ông ấy... Chết tiệt, ta không trách ông ấy, lẽ nào lại trách bản thân ta sao?

Hần rất muốn biểu lộ ra phong độ, nhưng hỏa khí trong lòng lại không kiềm chế nổi.

Hần xoay người, nắm chặt lấy cánh tay Mông Khắc, dần từng chữ một nói:

- Ta có thể không để ý sống chết, nhưng những bách tính này thì sao?

Người làm quân, bảo vệ quốc gia, dù chết không tiếc. Lúc ta khoác thêm bộ áo da đen này, ta đã có chuẩn bị sẽ chết rồi. Nhưng những bách tính này, bọn họ nhìn sao, nhìn trắng chờ đợi viện quân. Bọn họ thà rằng ăn ít đi một miếng cơm, cũng phải để cho chúng ta ăn no. Để chúng ta giành được thắng lợi, bọn họ có thể đưa con lên lầu thành... Thế nhưng, bọn họ nhận lại được gì? Lúc trưng thu thuế má, nghĩ đến bọn họ; lúc chiêu mộ lao dịch, nghĩ đến bọn họ.

Nhưng bây giờ, lại một chân đá bay bọn họ...

Chương 207: Thành bị phá (2)

Ta mặc kệ thắng với lợi, ta chỉ muốn biết, sau khi ta chết, ta làm sao đối diện với chất vấn của bọn họ!

Nói xong câu cuối cùng, khuôn mặt Lưu Khảm méo mó đến đáng sợ.

Đạo lý “nhất tướng công thành vạn cốt khô”, hần hiểu rất rõ. Thế nhưng lúc hần thật sự đối diện với tình cảnh này, lại không có cách nào tiếp nhận.

Huống hồ, hắn chỉ là một quân cờ bị vứt bỏ.

Mông Khắc bịt kín miệng Lưu Khâm:

- Quân hầu, nói cẩn thận!

- Được rồi, người buông tay ra, ta đã bình tĩnh rồi...

Lưu Khâm cũng biết, những lời hắn vừa nói, có chút đại nghịch bất đạo. Thế nhưng những lời dồn nén ở trong lòng, nếu như không nói ra, sẽ bức bội chết mất. Hắn có thể coi thường quân địch đang từng tên từng tên tiến đến trước mặt hắn, nhưng lại không có cách nào coi thường từng người bên cạnh mình ngã xuống.

Mấy nghìn người...

Nếu như tính cả hai nghìn người Mông Tật dẫn đến và một nghìn người Mông Khắc dẫn đến, trong thành Phú Bình có gần vạn người.

Tính mạng của gần vạn người, một loáng đã trở thành quân cờ bị bỏ đi. Mặc dù đã sống ở thời đại này nhiều năm, nhưng Lưu Khâm vẫn không cách nào tiếp nhận sự lãnh đạm này. Theo hắn thấy, hắn bị phản bội, bị Mông Diêm phản bội, bị đế quốc Đại Tần phản bội.

Lưu Khâm dùng hai tay che mặt, xoa bóp thật mạnh.

Lát sau, hắn nhẹ nhàng nói:

- Không có viện quân, chúng ta bây giờ chỉ có dựa vào chính mình. Ta không có cách nào vứt bỏ bách tính trong thành, bọn họ không đáng chết... Ta ước tính, Phú Bình chống cự không được mấy ngày nữa. Vừa nãy Thành Tư Mã nói riêng với ta, đông thành có mấy chỗ tường đã bị lỏng lẻo. Ta ước tính, mấy chỗ tường thành khác đều có tình hình như vậy. Điều mà chúng ta cần làm bây giờ là làm thế nào yểm hộ cho bách tính trong thành rút lui?

- Vậy quân hầu có chủ ý gì không?

Lưu Khâm vuốt vuốt mũi:

- Hai ngày nay ta luôn quan sát, Phú Bình bị bao vây bốn phía nhưng về tương đối mà nói, sở bộ vùng đồi núi phía nam chắc là mềm yếu nhất. Thành tây có sông Hoàng Hà ngăn cản, thành bắc lại phải đối diện với quân tinh nhuệ của A Lợi, khó mà xông ra ngoài.

Mông Khắc gật đầu:

- Do vậy Phú Bình phá vòng vây phía tây, chỉ cần có thể xông ra, ba mươi dặm ngoài là Tử Ngộ Lĩnh. Đi vào Tử Ngộ Lĩnh, chúng ta có thể có một cơ hội sống. Hai ngày nay ta quan sát, quân sĩ phía đông Phú Bình, chủ tướng tên là Nang Tri Nha Tư, vốn dĩ là thân tín của Đồ Kỳ, hình như cũng không ủng hộ A Lợi lắm, lực chiến đấu tương đối yếu, có lẽ có thể phá vòng vây.

Lưu Khâm vỗ nhẹ trán.

- Trước tiên không vội vàng, việc này tốt nhất là thảo luận với mọi người... Như thế này đi, người thống lĩnh bộ khúc lặng lẽ tổ chức bách tính, có thể dẫn đi thì dẫn toàn bộ đi. Chuyện này, người thảo luận cùng Thành Tư Mã. Một khi chúng ta quyết định, hành động sẽ tương đối gấp rút.

Mông Khắc đồng ý một tiếng, không nói gì thêm.

Hai người sóng vai đứng một lúc, sau đó ai nấy tự rời đi.

Lưu Khâm một mình leo lên lầu trên tường thành, nhìn Phàn Khoái và Đồ Đồ đang kiểm tra lại đường đi trong thành.

Lữ Thích Chi ở dưới thành, đang dắt ngựa Xích Thố đi dạo. Đáng tiếc con ngựa tốt này, trong trận chiến phòng ngự này, dường như không có cơ hội phát huy.

Lưu Khâm thở dài, đứng dưới lỗ châu mai.

- Quân hầu!

Đồ Đồ đi đến bên Lưu Khám hành lễ.

- Người Hung Nô có động tĩnh gì không?

Đồ Đồ lắc đầu nói:

- Cũng thật là bất thường. Ban đêm đánh hung hăng như vậy, sau khi trời sáng, lại không có chút động tĩnh gì. Cũng không biết bọn Hồ mọi rợ đó có phải ăn nhằm cái gì rồi không. Cả một buổi trưa không hề có động tĩnh gì... Ha ha, có lẽ là mệt rồi.

- Mệt rồi?

Lưu Khám lại không cho rằng như thế.

Bảy ngày này, hắn đã thấy thủ đoạn của người Hung Nô. Những tên này cũng có năng lực học hỏi rất cao, hơn nữa tuyệt đối không mọi rợ như người hậu thế nói. Ngược lại, người Hung Nô rất hiểu chiến pháp, hơn nữa trong chiến tranh không ngừng điều chỉnh, tìm kiếm phương pháp giải quyết tốt nhất.

Nheo nheo mắt lại, Lưu Khám nhìn về đại doanh Hung Nô ở phía xa.

- Chú ý vào một điểm cho ta!

Lưu Khám dặn dò:

- Hồ mọi rợ đánh trận rất đồng bộ. Hai này trước đánh trận hung hãn như vậy, đột nhiên lại yên lặng, chắc chắn là có âm mưu... Đúng rồi, để mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, nói không chừng sẽ luân phiên ác chiến.

- Ty chức đã rõ!

Tên Đồ Đồ này, mặc dù rất lỗ mạng, thậm chí có chút khó gần, nhưng lại là người thẳng tính.

Ban đầu, y thật sự không phục Lưu Khám. Nhưng sau khi trải qua hàng chuỗi liên tiếp những trận ác chiến, Đồ Đồ đối với Lưu Khám đã hoàn toàn nể phục.

Loại người thế này một khi đã nể phục ai, sẽ một lòng một dạ.

Cho nên chuyện Lưu Khám dặn dò, y nhất định sẽ gắng hết sức mà làm theo.

Đi xuống lầu thành, Lữ Thích Chi đang dắt ngựa Xích Thổ đến trước mặt Lưu Khám, cười hì hì nói:

- Khám ca, cưỡi ngựa đi dạo hai vòng đi. Hai ngày nay ngựa Xích Thổ không được dùng đến, bức bối quá rồi... Huynh xem, nó vừa nhìn thấy huynh, kéo cũng không đi nữa, trực tiếp chạy tới đây.

Lưu Khám cười gật đầu, giơ tay ra nhẹ nhàng vuốt cái bờm mềm mượt.

- Xích Thổ, hai ngày này uất ức cho người rồi!

Ngựa Xích Thổ rúc rúc cái đầu to dùng vào lòng Lưu Khám, sau khi làm nũng một hồi, không ngừng hí vang. Chân trước đạp lên mặt đất “cộc, cộc”, Lưu Khám hiểu ý của Xích Thổ, đây là bảo hắn cười lên... Xung quanh cũng chẳng còn việc gì, Lưu Khám bảo Lữ Thích Chi đem ngựa đến, giữ người ngựa, sau đó phủ thêm yên ngựa, thắt chặt dây đai, xoay người lên ngựa. Ngựa Xích Thổ hí vang.

Thành Phú Bình không lớn, chỉ có thể chạy bộ quanh tường thành.

Lưu Khám cười trên lưng ngựa Xích Thổ, cười ha ha, mặc kệ cho nó nhẹ nhàng chạy. Ven đường, chốc chốc lại có bách tính chào hỏi hắn, Lưu Khám cũng gật đầu đáp lại.

Đúng chính Ngọ, đúng lúc Lưu Khám cưỡi Xích Thổ đến tây thành, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất.

Một đoạn tường thành đã đổ sụp ngoài dự tính, khiến cho tường thành phía tây bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hổng to dùng. Khói bụi mù mịt, ngựa Xích Thổ bị sắc hí vang, liên tục đạp chân lùi về phía sau. Lưu Khám ngẩn người, ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy người Hung Nô xông vào, hồi lâu không có phản ứng.

- Định tập kích, định tập kích!

Lâu trên tường thành vọng lại tiếng hò hét âm ỉ.

Lưu Khám lập tức hiểu rồi...

Đường hầm, những tên Hung Nô chết tiệt này, đã đào đường hầm!

Phú Bình biến thành chốn địa ngục trần gian.

Binh sĩ Hung Nô ùn ùn xông ra khỏi đường hầm, mặt mày dữ tợn nhào về phía bách tính trong thành. Sau khi bức tường thành tây sụp đổ không lâu, thành cũng đổ ngay sau đó... Binh sĩ Hung Nô nhiều không kể xiết, từ lỗ hồng tiến vào trong thành, thành Phú Bình nhỏ bé trong chớp mắt đã tăng thêm hàng nghìn người... Tiếng than khóc, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trên bầu trời Phú Bình.

Chương 208: Khí phách Đại Tần

Phú Bình biến thành chốn địa ngục trần gian.

Binh sĩ Hung Nô ùn ùn xông ra khỏi đường hầm, mặt mày dữ tợn nhào về phía bách tính trong thành. Sau khi bức tường thành tây sụp đổ không lâu, thành cũng đổ ngay sau đó... Binh sĩ Hung Nô nhiều không kể xiết, từ lỗ hồng tiến vào trong thành, thành Phú Bình nhỏ bé trong chớp mắt đã tăng thêm hàng nghìn người... Tiếng than khóc, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trên bầu trời Phú Bình.

“Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương”, kẻ này quả là vô cùng inh!

Mặc dù thành ngữ này bây giờ vẫn chưa xuất hiện, nhưng kế sách mà A Lợi sử dụng, hoàn toàn phù hợp với sự tinh túy của kế sách này.

Không tiếc mấy nghìn sinh mạng để thu hút sự chú ý của đám người Lưu Khám.

Đồng thời đào hầm thông qua Phú Bình, khiến cho tường thành vốn đã không kiên cố, trong chớp mắt đã trở thành một đồng gạch ngói hoang tàn.

Không những là thủ đoạn độc ác mà còn máu lạnh vô tình?

Lưu Khám lúc này đã không còn rảnh để nghĩ về tính cách của A Lợi.

Xích Kỳ phát phối chao liệng, Lưu Khám phóng ngựa bay như tên, vừa chém giết binh sĩ Hung Nô vừa hét to.

Hắn hi vọng có thể tụ tập quân sĩ trong thành, thế nhưng trong chiến trận hỗn loạn, toàn bộ Phú Bình đã thành một đồng hỗn loạn. Binh sĩ Lão Tần không tìm thấy tướng lĩnh, vội vàng ứng chiến. Mặc dù là trung quân tinh nhuệ, nhưng đối diện với binh sĩ Hung Nô điên cuồng, dũng mãnh không sợ chết này, không tránh khỏi hoang mang. Càng không cần nói đến những người già phụ nữ trẻ nhỏ sức trời gà không chặt đang kêu gào...

- Khám ca cứu đệ!

Một giọng nói quen thuộc vang lên. Lưu Khám quay đầu lại nhìn, không xa, Lữ Thích Chi đang bị bốn năm tên binh sĩ Hung Nô bao vây, vô cùng nguy hiểm.

- Tiểu Trư đừng sợ, ta tới đây!

Ngựa Xích Thố hí vang một tiếng, bỗng nhiên giơ chân đứng thẳng lên. Sau khi tránh sự tấn công của một tên binh sĩ Hung Nô, móng sắt hung hãn đạp vào đầu đối phương, khiến tên binh sĩ Hung Nô vỡ toang đầu, xoay người ngã xuống đất. Lưu Khám thuận thế phủ phục trên lưng ngựa, hai chân treo vào trong bàn đạp, Xích Kỳ giơ ra quét sạch nghìn quân, một tia máu phun ra. Ba tên binh sĩ Hung Nô đầu rơi xuống đất.

Giống như một tia lửa mãnh liệt, xông lên.

Xích Kỳ ra một chiêu chặt bốn bên, chém ngã những tên Hung Nô bao vây Lữ Thích Chi. Xích Thố đã đến trước mặt Lữ Thích Chi.

- Tiểu Trư, lên ngựa... Theo ta!

Đã không còn thời gian hỏi Lữ Thích Chi có bị thương hay không, Lưu Khảm lấy giọng điệu của mệnh lệnh nghiêm nghị quát.

Lữ Thích Chi không nói thêm lời nào, xoay người bám vào con chiến mã vô chủ, sau khi lên ngựa, thuận tay cầm lên một thanh trường mâu, đi theo phía sau Lưu Khảm.

- Ta là Lưu Khảm, mau mau tập hợp cùng ta, đẩy lùi quân Hung Nô mọi rợ!

Tiếng hét như tiếng sấm, rất nhanh bị tiếng hô “giết” che lấp.

Nhưng, Trần Đạo Tử đang bảo vệ Lý Thành, đem theo mấy chục tên thân binh đến phía trước Lưu Khảm.

- Quân hầu, Phú Bình không trụ được nữa rồi. Rút lui thôi.

Rút lui, nói sao mà dễ như vậy?

Không nói đến ngoảnh mặt nhìn, toàn bộ đều là hình bóng quân Hung Nô, muốn ra khỏi đám quân hỗn loạn này, rõ ràng vô cùng khó khăn. Lưu Khảm không trả lời, chỉ phóng ngựa chạy như bay trong loạn quân. Hắn nhìn trân trân một người phụ nữ bị binh sĩ Hung Nô chặt đầu, đứa trẻ sơ sinh trong lòng rơi xuống cát bụi. Trong chớp mắt bị đám ngựa loạn giẫm lên thành đồng thịt nát vụn.... Mà tất cả những điều này, hắn căn bản không có cách nào đi ngăn cản, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Cơn thịnh nộ trong lồng ngực bùng cháy, giây phút này Lưu Khảm phát điên rồi, sụp đổ rồi!

Chưa bao giờ cảnh tượng của kiếp trước vốn chỉ có thể nhìn thấy trong phim ảnh, bây giờ lại hiện ra sờ sờ trước mắt hắn.

Giờ phút này, ý nghĩ bất lực và nuối tiếc trào lên, khiến Lưu Khảm áy náy vô cùng. Hắn xoay Xích Kỳ, điên cuồng lao đến bắt giết quân sĩ Hung Nô.

Trần Đạo Tử ở phía sau hắn kêu to:

- Quân hầu, giữ cờ!

Bỗng dưng tỉnh lại, Lưu Khảm lập tức hiểu được ý của Trần Đạo Tử.

Hắn thúc ngựa lao đến chính giữa quân doanh, một tay nhấc cán cờ to bằng miệng bát lên, hai chân dùng lực xuống bàn đạp, dồn khí xuống dưới rốn, hét to một tiếng.

- Lên!

Cột cờ treo chiến cờ của Lão Bi Doanh đã bị Lưu Khảm nhấc lên.

Một tay cầm cán cờ, một tay vung Xích Kỳ, Lưu Khảm hô to:

- Lão Tàn quân, áp sát vào ta!

Tướng là gan của binh, cờ là hồn của quân...

Trong khoảnh khắc lá cờ của Lão Bi Doanh bay phấp phới trong không trung, các binh sĩ như ruồi không đầu, một loáng đã tìm được chỗ dựa.

Rất nhanh, Phàn Khoái và Nhâm Ngao dẫn hơn trăm người đến hội tụ cùng Lưu Khảm.

- Quân hầu, giết ra ngoài, giết ra ngoài đi!

Quán Anh cả người là máu, trên áo giáp sắt còn dính cả nội tạng. Y một tay múa kích, một tay kiếm ngăn, dưới hông chiến mã cũng là vết thương loang lổ.

Lý Thành cũng bắt được dây cương của Lưu Khảm, hét lên giận dữ:

- Quân hầu, người không phải thần, cũng không cứu được tất cả mọi người... Tình cảnh hiện giờ, phải mau chóng rút lui khỏi thành Phú Bình, vạn lần không thể tiếp tục quyết chiến. Rút lui thôi, những người chết rồi còn trông cậy vào người báo thù rửa hận cho bọn họ.

Lúc này, Lưu Khảm ít nhiều cũng đã bình tĩnh lại một chút.

Sau khi hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn lại tinh thần của mình, hắn cũng hiểu, cục diện này đã không phải là một mình hắn có thể thay đổi được.

- Rút!

Lưu Khám quay đầu ngựa, hướng về thành phía nam.

- Quân hầu, thành nam đã bị phá!

Lưu Khám nói:

- Ta biết, Khâu Phù Vưu là tên thất phu, nếu như dám cản ta, ta sẽ lấy đầu hắn

Lúc này mọi người mới nhớ ra, Khâu Phù Vưu đó lúc trước là bại tướng dưới tay Lưu Khám. Lúc trước Đồ Kỳ dẫn quân đến, chính là Khâu Phù Vưu là tiên phong. Kết quả là bị Lưu Khám đánh cho thảm hại. Vốn dĩ tên Khâu Phù Vưu này đã bị Đồ Kỳ giáng làm Bách Phu Trưởng rồi, nhưng khi A Lợi đến, Khâu Phù Vưu lại được đề lên làm Thiên Phu Trưởng, hơn nữa còn được ủy nhiệm là chủ tướng một phương. Trong đó, tất nhiên có thủ đoạn mua chuộc lòng người của A Lợi, nhưng không thể phủ nhận, Khâu Phù Vưu mặc dù nhát gan, nhưng cũng không phải là bất tài... Dù sao thành Nam cũng đã bị phá.

- Đánh ra ngoài, đánh ra ngoài!

Lưu Khám dẫn binh xông về phía thành nam, trên đường lại hội tụ được hàng trăm binh sĩ Lão Tần.

Thế nhưng, người Hung Nô trong thành ngày càng nhiều, theo lỗ thủng trên tường đông thành, càng có nhiều người Hung Nô xông vào, giết chóc tàn sát.

Còn Lưu Khám cưỡi ngựa dẫn đầu, Lữ Thích Chi và Trần Đạo Tử theo hai bên, Lý Thành trấn giữ trung quân ở đằng sau.

Hai người Quán Anh và Phàn Khoái áp trận, trên đường đi xung phong liều chết như một đợt sóng mạnh mẽ. Nhìn thấy sắp tiến gần đến thành Nam, từ trong hẻm bỗng nhiên xông ra một đội binh mã. Người dẫn đầu, chính là Nam Vinh Tú. Ông dẫn theo hơn trăm binh sĩ, nghênh đón Lưu Khám chạy tới.

- Quân hầu, rút lui thôi!

Thanh trường đao trong tay Nam Vinh Tú dính đầy máu tươi.

Ông ngồi trên lưng ngựa, sắc mặt trang trọng, nói:

- Nam Vinh nguyện vì hậu quân, xin quân hầu mau đi.

- Đồ Đồ, Phàn Khoái bọn họ đâu?

Nam Vinh Tú nói:

- Lúc trước ta thấy hai bọn họ với hai vị công tử Mông gia tụ hợp, nghĩ cũng đã phá vòng vây ra rồi... Quân hầu, đừng có do dự nữa, Phú Bình đã hoàn toàn không còn hi vọng nữa rồi, nếu như ở lại đó chờ chết, chỉ bằng chạy ra ngoài. Sau này báo thù rửa hận giúp mọi người là được rồi.

- Cũng nên như vậy!

Lưu Khám gật đầu, thống lĩnh bộ khúc tiến về thành nam.

Chỉ thấy tường nam sụp xuống, nứt ra một lỗ hổng bằng ba người. Quân Hung Nô nhiều không kể xiết, đang từ lỗ hổng đó chui vào trong. Lưu Khám ngồi ngựa đi đầu, vác cờ vung binh khí, Xích Kỳ vừa khua, máu thịt bắn tung tóe. Lưu Khám người ngựa hợp nhất, giống như là mãnh hổ xuống núi, cương quyết mở một con đường huyết mạch từ lỗ hổng. Ngựa Xích Thổ nhảy lên hí vang, từ lỗ hổng nhảy ra ngoài thành, vừa lúc nhìn thấy hai tên Bách Phu Trưởng xông vào.

Ngựa không ngừng tung vó, cán cờ bỗng nhiên vung lên, giống như một cơn gió lướt qua, làm ột tên Bách Phu Trưởng bay ra ngoài. Xích Kỳ thuận tay vung một cái, máu tươi phun tung tóe...

- Lưu Khám Tần Dương ở đây, tên nào qua đây tìm cái chết?

Chỉ một tiếng này, giống như tiếng sét đánh, nổ vang.

Binh sĩ Hung Nô không khỏi dừng chân, nhìn Lưu Khảm, bỗng nhiên đồng thanh hét lên, quay đầu bỏ chạy.

Trong những ngày tháng vừa qua, binh sĩ Hung Nô chết trong tay Lưu Khảm nhiều vô số kể. Rất nhiều người đã ghi nhớ tên của hắn vào trong lòng. Nghe thấy Lưu Khảm xuất hiện, đã sợ đến nỗi chân tay rụng rời. Nhân lúc này, mọi người dưới sự thống lĩnh của Lưu Khảm xông ra khỏi Phú Bình.

- Quân Hâu, Tú Quân Hâu vẫn chưa đuổi kịp.

Có người hét lên rất to, Lưu Khảm quay đầu ngựa nhìn lại, nhìn thấy không những Nam Vinh Tú chưa ra, mà hơn trăm binh sĩ Lão Tần còn bị mắc kẹt ở chỗ lỗ hổng. Quân Hung Nô trong thành giống như thủy triều xông lên tấn công, còn Lão Tần đối diện với sự tấn công điên cuồng của người Hung Nô, lại không ai chịu lùi bước.

- Quân hâu, mau đi!

Nam Vinh Tú hét to:

- Mỗ là quân hâu của Phú Bình, thành còn người còn, thành vỡ người chết... Mong quân hâu bảo trọng, ngày sau ngựa đạp Hung Nô, báo thù cho huynh đệ chúng tôi... Mau đi đi!

- Tú quân hâu!

Mắt của Lưu Khảm hoe đỏ, quay ngựa muốn xông vào đó.

Thế nhưng Trần Đạo Tử đã nắm lấy dây cương, nghiêm nghị nói:

- Quân hâu, không phải ngươi muốn Tú quân hâu chết không nhắm mắt đấy chứ?

- Ta?

- Tú Quân Hâu là người cầm đầu Phú Bình, bây giờ chết trận ở đây, dù chết cũng quang vinh. Ngựa của hắn đạp quân Hung Nô, báo thù rửa hận. nếu như ngươi đến đó, ai sẽ dẫn bọn ta đi dẹp Hung Nô đây? Hơn nữa, ở đây vẫn còn gần nghìn người, đợi ngươi dẫn bọn họ ra khỏi vòng vây đã. Chẳng lẽ hữu dũng vô mưu, tạm thời rút lui đã.... Ngày khác chúng ta quay lại chỗ này, báo thù cho Tú Quân Hâu!

- Quân Hâu, Trần Tá Sử nói rất đúng!

Lão Tần quân ở chỗ lỗ hổng càng ngày càng ít.

Nam Vinh Tú cũng đã thương tích đầy mình, thở hổn hển như trâu. Khi ông nhìn thấy Lưu Khảm dẫn theo người, mở một con đường huyết mạch để trốn chạy trong đám loạn quân, trên mặt đã hiện lên nụ cười vô cùng khuây khỏa. Lưu Khảm đi rồi, ngày khác nhất định sẽ quay lại báo thù rửa hận cho những người đã chết hôm nay, dù chết cũng không tiếc.

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào.

Vương vu hưng su, tu ngã qua mâu.

Dữ tử đồng thù...”

Từ trong miệng Nam Vinh Tú vọng ra bài quân ca Lão Tần truyền lại từ hai trăm năm. Ông vừa ngừng đầu, Lão Tần nhân bên cạnh lập tức đáp lại.

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch.

Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích.

Dữ tử giai tác!”

Trong tiếng hát đó, tràn đầy ý chí quyết tử không oán không hận. Tuy chỉ có trăm người, nhưng lại mang theo một khí thế dù có nghìn quân vạn mã, cũng không cách nào ngăn cản. Lúc đó, đám binh sĩ thương tích đầy mình đã ngăn cản được quân Hung Nô nhiều gấp mấy chục lần bọn họ. Trong khoảnh khắc tiếng hát vang lên, trong thành Phú Bình, không ngừng vang vọng lại bài quân ca của Lão Tần nhân. Lão Tần nhân mệt mỏi rồi, mang theo thương tích đầy người, giờ binh khí đã sút mẻ, hung hãn nhào về phía đối

phương. Giống như... Người Hung Nô ở trước mắt, chẳng qua chỉ là một đám gà nặn bằng đất, chó làm bằng ngói vậy!

Tê...

A Lợi như hít phải ngậm khí lạnh.

- Đại vương hà cớ gì phải như vậy?

A Lợi nhìn tử thi trên khắp mặt đất, chỗ hoang tàn đổ nát kia, những thi thể bị moi gan mổ bụng, nhẹ nhàng nói:

- Nếu như người Trung Nguyên đều như thế này, hi vọng ngựa Hung Nô ta đạp bằng trung nguyên, mãi mãi không thể trở thành hiện thực... Đám Tần mọi rợ này, thật sự là dũng sĩ, đáng được kính phục.

Những người bên cạnh đều im lặng không nói!

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng thường.

Vương vu hưng sư, tu ngã giáp binh.

Dữ tử giai hành!|

Lúc mà những đồng đội bên cạnh, ai nấy đều ngã xuống, Nam Vinh Tú vừa buồn, vừa thoải mái...

- Hồ mọi rợ, hãy chờ xem khí phách Lão Tần ta? Hãy chờ xem khí phách Lão Tần ta!

A Lợi mặt biến sắc, trầm giọng hô:

- Lấy cung tiễn cho ta!

Tự có binh Nô đem một cây cung phơi sắt Bát Thạch, A Lợi giương cung cài tên, nhắm trúng vào Nam Vinh Tú đang ra sức chém giết trong đám loạn quân, y cắn chặt răng, mở cung như trăng đầy tháng. Mũi tên sắc bén, rít thành tiếng trong không trung, đâm trúng ngực Nam Vinh Tú.

Chỉ thấy Nam Vinh Tú dường như đã mất cảm giác, ông giơ tay lấy kiếm chặt đứt mũi tên, thuận thế bỗng nhiên khua trường mâu, khiến một tên binh sĩ Hung Nô không nhảy qua được. Mũi tên này đương nhiên cũng có ảnh hưởng.

Động tác của Nam Vinh Tú rõ ràng đã có chút chậm chạp, trường mâu bảy tám chi hung hãn đâm xuyên qua người ông.

- Hồ mọi rợ, có thể thấy khí phách Lão Tần quân của ta!

Nam Vinh Tú bỗng gào lên một tiếng, dọa cho binh sĩ Hung Nô xung quanh sợ lui về phía sau, tay ông giữ trường mâu, đứng thẳng dưới thành, trên mặt vẫn nở một nụ cười.

Một gã người Hung Nô nhấc mâu lên đâm, Nam Vinh Tú đứng hiên ngang trong vũng máu.

Những tên Hung Nô còn lại ồ lên, lúc đang định dùng đao phanhy Nam Vinh Tú, chợt nghe tiếng A Lợi hét lên:

- Tất cả dừng tay!

Y dẫn bộ khúc đến gần thi thể, nhìn thi thể Nam Vinh Tú.

Sau một hồi trầm tư, y nhẹ nhàng nói:

- Đây là một dũng sĩ tài giỏi, các người không được phá hủy thân thể hắn, theo lý nên hậu táng mới phải.

Lúc này, tiếng hò hét bên trong thành Phú Bình đã dần dần dừng lại...

Ánh trời chiều như máu, chiếu lên đồng hoang tàn trong thành Phú Bình, hiện ra ánh sáng vô cùng quái dị.

Chương 209: Quyết chiến sắp bắt đầu

Choang!

Bình rượu rơi ra khỏi tay của Mông Diễm, vỡ thành từng mảnh...

- Phú Bình, thật sự bị phá rồi ư?

Thám báo quỳ ở trước sân, hồi báo:

- Khởi bẩm Thượng tướng quân, tin tức vô cùng chính xác. Năm ngày trước, quân Hung Nô đào thông hầm, tạo thành ba lỗ thủng trên tường thành Phú Bình. Nhân mã trong thành ra sức chống lại, nhưng không biết làm thế nào khi binh mã Hung Nô số lượng quá lớn, cuối cùng chỉ có thể thoát vòng vây mà ra ngoài. Quân Hưu Lưu Khâm của Lão Bi Doanh, thống lĩnh nhân mã bản bộ từ thành nam phá vòng vây ra ngoài. Hai vị công tử dẫn bộ quân từ thành đông xông ra, sau đó không còn tin tức gì nữa...

Quân Hưu Phú Bình Nam Vinh Tú chết trận...

Cả thành hơn sáu nghìn bách tính, tất cả đều bị giết. Bây giờ, Tả Hiền Vương Hung Nô A Lợi đã chinh đồn binh mã, đột nhập Bắc Địa, tiến về phía Nghĩa Cừ.

Trong lòng trống rỗng, Mông Diễm ngồi ngẩn người, hồi lâu sau mới nói ra ba từ:

- Thăm dò tiếp!

Thám báo đi ra khỏi đại đường, còn Mông Diễm vẫn ngồi ngay ngắn ở phía xa. Từ chiến lược mà nói, thành Phú Bình bị phá, cũng có nghĩa là kế sách của lão hoàn thành một nửa rồi.

Tiếp theo, phải xem Triệu Bình hành động như thế nào.

Nếu như hành động bên Triệu Bình đủ nhanh, sự sắp xếp của Mông Diễm cũng hoàn toàn thành công. Đối với năng lực của Triệu Bình, Mông Diễm không hề có chút nghi ngờ. Thế nhưng, nhìn thấy đại thắng đến gần, trong lòng Mông Diễm lại không hề có chút vui vẻ. Ngược lại, lão cảm thấy vô cùng nặng nề.

Phú Bình bị phá rồi!

Mấy nghìn tính mạng, sau khi khổ sở chống lại gần ba mươi ngày đêm, cuối cùng vẫn không thể giữ được.

Thật ra, bọn họ căn bản không cần chết. Nếu như Mông Diễm và Triệu Bình có thể phối hợp hành động, dành cho Phú Bình một chút, cho dù là một chút ủng hộ, bách tính Phú Bình sẽ không chết. Lần này trận chiến chống quân Hung Nô cứ coi như là thắng, Mông Diễm cũng không cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì thắng lợi lần này được xây dựng trên tính mạng của mấy nghìn người..

Chiến tranh mà, sao có thể không chết người? Mông Diễm cũng là người thân chinh trăm trận, người chết đã gặp qua nhiều không đếm nổi. Nhưng không có một lần nào, lại khiến lão ngơ ngàng và phiền não như lần này. Lão hình như hiểu được, năm đó lúc Vương Tiễn làm chủ soái, tại sao trước mỗi lần quyết định đều phải suy tính trước sau. Là bản tính cẩn thận sao? E rằng không phải chỉ là như vậy... Vương Tiễn biết rõ hơn Mông Diễm cái giá phải trả sau mỗi quyết sách.

Có lẽ, sau này ta sẽ không được chết tử tế!

Mông Diễm khe khẽ thở dài, nhắm nghiền mắt lại, ngồi thờ thẩn ở chỗ cũ, không hề nhúc nhích. Phù Tô từ trong đường bước đến ngồi xuống bên cạnh, nhìn Mông Diễm, dường như đã hiểu tâm tình lúc này của lão, nên cũng không hỏi thêm câu nào.

- Đại công tử, người đều biết rồi đúng không?

Phù Tô gật đầu, hít sâu một hơi:

- Bình Hưu phái người đi tăng cường báo tin trong vòng sáu trăm dặm, nói binh mã A Lợi đã qua Chiêu Vương Thành, nhanh chóng tiến về phía núi Kê Đầu. Bình Hưu đã sắp xếp xong rồi, hai ngày tới, sẽ đánh quân Hung Nô ở núi Kê Đầu, xin bên Thượng tướng quân chuẩn bị sẵn sàng.

Chiêu Vương Thành mà Phù Tô vừa nói, cũng chính là Trường Thành thời hậu thế.

Là Trường Thành được khởi công xây dựng thời Tần Chiêu Vương từ Vân Trung Quận mãi đến tận Lũng Tây. Thời Tần Chiêu Vương, Đại Tần vẫn phải đối mặt với các loại Hồ họa.

Vì vậy khởi công xây dựng Trường Thành để phòng ngự người Hồ tấn công.

Nếu như A Lợi thắng lợi núi Kê Đầu, thì có thể men theo đường sông Kinh Thủy đến gần Nội Sử Quận. Nói cách khác, núi Kê Đầu này, cũng chính là phòng tuyến cuối cùng của phía bắc Nội Sử Quận. Triệu Bình chuẩn bị nghênh địch ở núi Kê Đầu, cũng là chiến lược mà sau này Mông Điềm vạch ra.

Hơn nữa thông báo cho Phủ Thái Úy Hàm Dương, nhận được sự ủng hộ của Thủy Hoàng Đế.

Mông Điềm gật gật đầu:

- A Lợi tiến đánh núi Kê Đầu, cũng phù hợp với dự tính của ta. Trận này đã không cần phải quan tâm nữa, với khả năng của Bình Hầu, đối phó với A Lợi nhỏ nhoi không có gì đáng nói. Ta vừa mới nhận được chiến báo, đại quân Đầu Man đã di chuyển về hướng Tử Ngô Lĩnh, dự tính mười ngày sau bọn họ sẽ phát động tấn công. Bây giờ ta vẫn tỏ ra yếu kém trước Đầu Man, đợi hấn mắc câu.

Nhắc tới quân vụ, tâm trạng của Mông Điềm cũng đã có chuyển biến tốt hơn nhiều.

Sau khi trầm tư hồi lâu, lão đứng dậy đi ra Đại Đường. Phù Tô đi ngay phía sau Mông Điềm. Hai người đến sân, liền nhìn thấy trên mặt sân, bày và chất ra một đống to bản đồ. Đây cũng là bản cát cổ xưa nhất thời Chiến Quốc, dựa theo địa hình của Tử Ngô Lĩnh mà làm thành. Mông Điềm đi đến phía trước một cái mô hình cổng thành thì dừng chân lại, cúi đầu lặng lẽ quan sát sa bàn dưới chân.

- Lần này, Đầu Man tác chiến cách xa Đình Thiển Vu, rõ ràng là muốn một trận thắng lợi.

Phù Tô không trả lời, chỉ cúi đầu lặng lẽ quan sát.

- Đại công tử, ta sẽ quyết trận với Đầu Man ở giữa Tử Ngô Lĩnh và Hoàng Sơn. Đánh bại hấn không hề khó khăn, cái khó là làm thế nào để tiêu diệt hoàn toàn. Ta có suy nghĩ thế này, cần có người lách qua Hoàng Sơn, vượt qua Tử Ngô Lĩnh, từ Chiêu Sơn Thành tấn công phía sau... Đội binh mã này, toàn bộ đều là kỵ quân. Ta nghĩ mời đại công tử thống lĩnh đội binh mã này xuất kích, chỉ là không biết Đại công tử có bằng lòng không?

Phù Tô sao có thể không bằng lòng?

Thủy Hoàng Đế phái y đến đây, chính là để y lập được công trạng.

Y tỉ mỉ quan sát địa hình giữa Tử Ngô Lĩnh và Hoàng Sơn, nếu như theo kế sách của Mông Điềm, lần này sẽ thu được toàn thắng.

Còn binh mã xuất kích từ phía sau, sẽ là công đầu.

Lần hành động này, vấn đề lớn nhất chính là, làm thế nào qua được Hoàng Sơn mà thần không biết quỷ không hay. Nhưng Mông Điềm đã đưa ra sách lược, nhất định nghĩ đến cách giải quyết. Cho nên Phù Tô cũng không cần lo lắng vì chuyện này. Điều y cần làm, chính là xuất kích đúng thời gian, phối hợp với Mông Điềm lúc đánh nhau trực tiếp với Đầu Man... Sau một hồi trầm ngâm, Phù Tô gật đầu đồng ý.

Mông Điềm lập tức tìm ra người dẫn đường, lại đem tất cả các việc cần chú ý nói cho Phù Tô.

Ngày hôm sau, Phù Tô thống lĩnh binh mã xuất phát.

Mông Điềm đứng trên lầu thành, nhìn theo Phù Tô rời đi, trong lòng lại đang nghĩ về một chuyện khác: bọn người Lưu Khâm bây giờ ra sao? Lưu Khâm sau khi phá tan vòng vây ở thành nam, kiểm kê lại người ngựa, phát hiện ra quân Tần theo hấn phá vòng vây, nhân số không đủ tám trăm.

Người Hung Nô rất nhanh đã đuổi đến.

Khâu Phù Vưu mặc dù không chịu giao chiến trực tiếp với Lưu Khâm, nhưng cố làm ra vẻ hết sức cam tâm tình nguyện.

Y thống lĩnh mấy nghìn binh mã, gấp rút bám theo sau đám người Lưu Khâm. Lưu Khâm nhanh, bọn chúng cũng nhanh. Lưu Khâm chậm, bọn chúng cũng giảm tốc độ lại.

Người này rất có mưu tính, chuẩn bị có một màn kịch mèo vờn chuột, không ngừng buông thả đám người Lưu Khâm, sau đó nhất cử tiêu diệt.

- Quân Hầu, cứ bỏ chạy như vậy cũng không phải là cách!

Lý Thành không nhịn được nói:

- Cứ chạy như thế này, chúng ta không suy sụp không được... Quân Hung Nô đuổi như thế kia, rõ ràng là muốn làm kiệt quệ lực lượng của ta. Bọn chúng đều là một người hai xe, lại còn có cả lương khô bên mình. Còn chúng ta đi quá vội vàng, không mang theo cái gì.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, không đợi đến trời sáng, chúng ta chỉ có thể khoanh tay chịu chết.

Trần Đạo Tử không ngừng gật đầu:

- Đúng vậy, đoạn đường về Nam, đất đai bằng phẳng, thích hợp nhất với kỵ trận Hung Nô. Theo ta thấy, chỉ bằng chúng ta chuyển hướng Đông Bắc. Thiết nghĩ đi vào vùng núi non Tử Ngộ Lĩnh, chỉ cần đi vào, ưu thế kỵ trận của quân Hung Nô cũng sẽ biến mất hoàn toàn.

Trong núi, ai giết chết ai vẫn còn chưa biết.

Thật ra, Lưu Khâm cũng có ý định như vậy.

Lúc trước hần và Mông Khắc bàn bạc, nghĩ đến rút lui về phía núi Tử Ngộ Lĩnh. Chỉ là vội vàng đột phá vòng vây, cho nên không phân biệt phương hướng. Bấy giờ nghe Trần Đạo Tử và Lý Thành nói như vậy, hần cũng biết không thể do dự được nữa. Truyền lệnh xuống dưới, hai người Quán Anh, Nhâm Ngao làm tiên phong, Lý Thành dẫn trung quân rút lui về hướng Tử Ngộ Lĩnh. Hần và Trần Đạo Tử, Lữ Thích Chi, ba người dẫn bộ quân ngăn cản địch phía sau.

Quân kỵ của Lão Bi Doanh đã rơi trên người Lữ Thích Chi.

Y khiêng đại kỳ, thúc ngựa bám sát phía sau Lưu Khâm. Ba người dẫn theo một trăm kỵ binh, dần dần lùi về phía sau. Khâu Phù Vưu hình như nhận ra Lưu Khâm, cũng không dám lại gần phía trước, chỉ chậm chậm bám theo, đợi cơ hội, sau đó ra đòn chí mạng.

Lúc bình mã vượt qua bờ sông Sơn Thủy, từ gò đồi phía sau bờ sông, bỗng nhiên xuất hiện một chi binh mã, lao về phía Khâu Phù Vưu, số người cũng không nhiều lắm, khoảng sáu bảy trăm người.

Dẫn đầu là một vị đại tướng, thống lĩnh một trăm kỵ quân lao thẳng vào trung quân của Khâu Phù Vưu.

Hai người bước xuống, mỗi tướng thống lĩnh một trăm người, ở phía sau kỵ quân giữ chân địch, ba trăm người bắn nỏ khác, bắn điên cuồng về phía quân Hung Nô.

Mặc dù trời đã tối, nhưng Lưu Khâm vẫn nhìn ra lai lịch của đám nhân mã này.

Mông Tật!

Cố nhiên là huynh đệ Mông Tật...

Còn có hai người Phàn Khoái và Đồ Đồ!

Lưu Khâm trong lòng không khỏi mừng rỡ, nhìn thấy người Hung Nô trận tuyến hỗn loạn, lập tức quát hồng ngựa Xích Thổ, ngựa Xích Thổ tung vó hí vang. Người dựa vào phía sau ngựa, hai chân đạp vào bàn đạp, ngựa như rồng, người như hổ, giống như một đám lửa cháy mạnh, dán vào mặt đất mà xông lên.

Hai người Trần Đạo Tử và Lữ Thích Chi vội vàng theo sau, một trăm kỵ quân bắt đầu tấn công.

Tốc độ của ngựa Xích Thổ nhanh như tia chớp, trong chớp mắt đã đến phía trước quân Hung Nô.

Xích Kỳ dao động, giống như đám lửa cháy rừng rực. Chỗ mà Lưu Khâm đến, chỉ thấy máu thịt phun ra, chân tay rụng ra rơi đầy mặt đất. Tiếng khóc thét thê lương vang vọng cả bầu trời. Khâu Phù Vưu đang chỉ huy binh mã phòng ngự đội quân Mông Tật, không ngờ lúc này Lưu Khâm lại bắt đầu tấn công.

Lúc y phản ứng lại, Lưu Khâm đã đến trước mặt y.

- A!

Khâu Phù Vưu không nén nổi hét lên một tiếng kinh hãi, nhắc thanh trường đao đang định phản kích, Lưu Khâm đã tới trước mặt y. Xích Kỳ giương cao lên, một chiêu tung lửa lên trời. Lưu Khâm dồn lực toàn

thân, bỗng dưng bật mạnh dậy trên lưng ngựa. Xích Kỳ thuận thế rơi xuống, xé gió rít lên một tiếng, đâm về phía Khâu Phù Vưu. Khâu Phù Vưu giờ trường mâu lên đỡ, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, Xích Kỳ sắc bén khiến trường đao đứt đôi, theo quán tính cực lớn bổ xuống, “bụp” một tiếng, máu tươi phun ra... Khâu Phù Vưu đáng thương đã bị Lưu Khảm một chiêu chẻ ra làm hai.

Lúc này, Lý Thành chỉ huy trung quân đánh lên ngược trở lại.

Quán Anh và Phần Khoái giống như hai con hổ tấn công từ một phía khác, giết cho quân Hung Nô máu chảy thành sông, nhếch nhác chạy.

- Hồ mọi rợ rất nhanh sẽ đuổi đến, chúng ta vào núi trước đã... Sau khi vào núi, chúng ta nghĩ cách khác.

Mông Khắc vô cùng tỉnh táo, to tiếng nhắc nhở Lưu Khảm.

Lưu Khảm cũng biết, hiện giờ không phải lúc để nói. Thế nên hấn gật gật đầu với mọi người, hội tụ lại, chạy về phía Tử Ngộ Lĩnh.

Lần này tốc độ hành quân đã tăng lên đáng kể.

Cũng phải cảm ơn Khâu Phù Vưu đã đem tới đây rất nhiều ngựa, khiến cho rất nhiều người không cần chạy bộ nữa. Mặc dù không đủ mỗi người một ngựa, nhưng một ngựa hai người ngồi thì có thừa. Trước giờ tỵ, đám người Lưu Khảm đã trốn vào trong Tử Ngộ Lĩnh.

A Lợi sau khi biết tin Khâu Phù Vưu đã bị giết chết liền huy động binh lính đuổi tới, nhưng đám người Lưu Khảm đã dẫn binh mã chạy trốn, không còn dấu vết nào.

Chương 210: Trận quyết chiến Hà Nam Địa (1)

- Phú Bình đã bị phá!

Trong thành Cù Diễn, Mạo Đốn nghe xong trình thám báo cáo, nhắc một sừng rượu mạnh lên, hung hãn uống cạn một hơi. Y không nói gì, nhưng trong lòng có chút ngập ngừng. Tên trình thám quỳ trên mặt đất cũng không dám nói thêm gì, chỉ lặng lẽ đợi Mạo Đốn dặn dò.

Tên thám báo trưởng này là thân tín của Mạo Đốn, tên là Tô Lặc.

Gã đi theo Yên Thị của Mạo Đốn - Hô Diễn Châu đến, tính tình trầm ổn, được Mạo Đốn vô cùng tín nhiệm.

Gã không chỉ là thám báo trưởng của Mạo Đốn, mà còn là thân vệ trưởng của Mạo Đốn. Lúc này, Tô Lặc không biết chủ nhân của mình rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng có thể nhìn ra, Mạo Đốn vô cùng do dự. Hình như gặp phải chuyện gì khó giải quyết, khiến y khó xử.

Mỗi lần như thế này, Tô Lặc nhất định sẽ im lặng không nói.

Sau một lát, Mạo Đốn mở miệng nói:

- Tô Lặc, ngươi ngay lập tức đi tới Lâm Hà Độ Khẩu mời Tả Cốc Lễ Vương đến đây, cứ nói là ta có chuyện cần bàn bạc với ông ấy.

Tả Cốc Lễ Vương tên là Hô Diễn Đề, chính là nhạc phụ của Mạo Đốn.

Trong rất nhiều bộ tộc Hung Nô, số người trong bộ tộc của Hô Diễn Đề không phải là nhiều lắm, nhưng ai nấy đều cực kỳ hung hãn. Lúc này Đầu Man Thiên Vu đang ở Tử Ngộ Lĩnh tập kết binh mã, điều động tổng cộng hai mươi ba vạn quân tinh nhuệ. Trong đó còn có huy động tất cả lực lượng của cả thúc thúc của Mạo Đốn, Hữu Hiền Vương Y Nha Tư, Tả Đại Tướng Độc Long Kỳ ra trận. Nhưng nếu như luận về dũng mãnh thiện chiến, vẫn là binh mã của bộ lạc Hô Diễn Đề mạnh nhất. Cho nên, lúc Đầu Man Thiên Vu điều động binh mã, cũng để ột vạn người của bộ lạc Hô Diễn Đề làm quân tiên phong, do con trai của Hô Diễn Đề là Thanh Cách Nhĩ chỉ huy.

Hà Nam Địa tổng cộng có khoảng tám mươi vạn quân Hung Nô.

Lần này huy động hai mươi ba vạn quân, lại thêm cả binh mã dưới trướng A Lợi và binh mã còn giữ lại trong tay Mạo Đốn, hầu như tất cả trai tráng Hung Nô ở Hà Nam Địa, những người có thể đi đều điều động đi. Những người Hung Nô còn ở lại trong các bộ lạc, chủ yếu là nữ nhân trẻ em và người già. Nếu

như thua trận ở Hà Nam Địa, người Hung Nô sẽ tổn thương nguyên khí cực kỳ nghiêm trọng. Đến lúc đó, không những không giữ được Hà Nam Địa, cứ coi như chạy tới Hà Bắc, cũng đều nguy hiểm như nhau.

Phía Bắc Hoàng Hà, địa hạt vạn dặm.

Nơi này nhìn có vẻ như rất rộng lớn, đa số đều là đất nghèo nàn, còn xa mới so được với sự giàu có và phì nhiêu ở Hà Nam Địa này.

Phía tây có Nguyệt Thị lớn mạnh chiếm cứ cả một vùng hành lang (dải đất hẹp) Hà Tây. Phía nam giáp Kỳ Liên Sơn. Phía tây là Đôn Hoàng, là một đất nước nửa du mục, nửa nông canh. Không chỉ là địa vực rộng lớn, hơn nữa vị trí cũng vô cùng quan trọng, là con đường nối giữa các quốc gia Tây Vực, có bán kính hai mươi vạn.

Nghe nói, binh lực của Nguyệt Thị thừa thớt hơn Hung Nô, nhưng trên thực tế, trong nước Nguyệt Thị, binh lực tiềm ẩn khó mà tính toán. Mạo Đồn từng đi qua Nguyệt Thị, cũng đã ước lượng sơ qua, nếu như Nguyệt Thị cả nước đánh một trận, binh lực đạt đến hơn ba mươi vạn trở lên. Càng không nói đến quan hệ của bọn họ với các quốc gia Đại Uyên, Khâu Từ, Ô Tôn... của Tây Vực rất mật thiết. Một khi giao chiến, các quốc gia Tây Vực nhất định sẽ ủng hộ Nguyệt Thị. Luận về sức chiến đấu, Hung Nô có thể có ưu thế, nhưng...

Nếu như hai bên thật sự đánh nhau, cứ coi như Hung Nô thắng, cũng chỉ là thảm thắng.

Thắng lợi như vậy, không hề có lợi gì đối với Hung Nô... Được rồi, còn có người Đông Hồ ở phía đông nhìn chằm chằm như hổ đói, có thể tránh được đánh nhau thì tránh đánh nhau. Tin rằng trước kia Nguyệt Thị cũng có ý nghĩ như vậy. Nhưng nếu như người Hung Nô tổn thương sinh khí ở Hà Nam, người Nguyệt Thị sẽ nghĩ như thế nào?

Chuyện như thế này, cứ coi như dùng mộng cũng có thể nghĩ ra đáp án.

Trên thảo nguyên ý mạnh hiếp yếu, làm gì có cái gì gọi là tín nghĩa? Muốn tiếp tục sinh tồn, chỉ có một cách, khiến cho bản thân trở nên lớn mạnh.

Cả ngày nay, Mạo Đồn tỏ ra tâm trạng bất an.

Ngăn cản Đầu Man Thiên Vu?

Tin rằng Mạo Đồn không có bản lĩnh này. Rất rõ ràng, Đầu Man đã hạ quyết tâm, hơn nữa dưới sự cổ vũ của những người Y Nha Tư và Độc Long Kỳ, Đầu Man sớm đã rất tự tin. A Lợi... e rằng chỉ là một quân cờ mà Đầu Man sử dụng, Mạo Đồn sớm đã nhìn ra sự kiêu ngạo của Đầu Man đối với hai huynh đệ y. Cho nên y hành sự càng ngày càng thận trọng, hơn nữa cứ coi như A Lợi chết đi, đối với Mạo Đồn mà nói, chỉ có lợi.

Nhưng lần này là A Lợi, lần sau sẽ là ai? Đầu Man còn sống một ngày, Mạo Đồn còn cảm thấy bất an. Nếu như lần này Đầu Man thua, thậm chí chết đi...

Trong khoảnh khắc suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, Mạo Đồn lại càng hoảng sợ. Y vội vàng bỏ cái ý nghĩ này đi. Ý nghĩ này giống như là hạt giống vậy, chỉ cần một ngày trồng xuống, nhất định sẽ nảy mầm. Mặc cho Mạo Đồn tìm mọi cách tránh nghĩ đến chuyện này, nhưng ý nghĩ đó càng ngày càng rõ ràng. Đầu Man già rồi, lão đã không còn phù hợp với ngôi vị Thiên Vu, người Hung Nô dưới sự cai trị của lão, sớm muộn cũng đi đến diệt vong. Chỉ có ta, chỉ có thể là ta... Hung Nô chỉ có nằm trong bàn tay ta, mới có thể trở nên vững mạnh.

- Đại Vương Tử, Tả Cốc Lễ Vương đến!

Giọng của Tô Lặc truyền vào trong tai Mạo Đồn, khiến cho y ngay lập tức tỉnh lại.

Không biết tự khi nào, trời đã sáng rồi!

Mạo Đồn vội vã đứng lên chỉnh quần áo:

- Nhanh mời Tả Cốc Lễ Vương vào!

Chưa dứt lời, chỉ thấy rèm trướng khẽ động, một lão nhân cao lớn sải bước tiến vào.

Tả Cốc Lễ Vương Hô Diễn Đề khoảng năm mươi tuổi, tóc muối tiêu, cơ thể cường tráng. Mặc dù thân là Tả Cốc Lễ Vương, nhưng vóc người của Hô Diễn Đề vẫn rất đẹp, nhìn qua, không có gì khác so với người hai mươi, ba mươi tuổi. Sóng lưng thẳng tắp, trên người khoác áo gai đen, đầu đội mũ da chồn, eo thắt dây cương có đính đầu sư tử bằng vàng.

Phía sau lão còn có một nữ nhân lạnh lẽo đáng yêu.

Khoảng chừng mười bảy tuổi, xinh đẹp như hoa, trong nét ngây thơ lại toát ra khí chất nhu mì.

Nữ nhân này, chính là Yên Thị của Mạo Đốn – Hô Diễn Châu.

- Hô Diễn Đề tham kiến Đại Vương Tử!

Trong Tứ Giác Hung Nô, Hô Diễn Đề là người chịu ảnh hưởng của văn hóa Trung Nguyên sâu sắc nhất. Hồi còn trẻ, lão đã ngao du Sơn Đông Lục Quốc, có giao tình với Thái Tử nước Yến – Cơ Đan, thậm chí gọi Cơ Đan là huynh trưởng. Cho nên trong cử chỉ hành động, Hô Diễn Đề có chút phong thái Trung Nguyên. Mặc dù thân là nhạc phụ của Mạo Đốn, nhưng trước mặt Mạo Đốn, Hô Diễn Đề vẫn tỏ ra kính nể như cũ.

Theo như Hô Diễn Đề nhìn thấy, Mạo Đốn mới là thích hợp kế thừa Thiên Vu nhất. Trong đây không hề có chút thân tình nào, mà đơn thuần là dựa vào năng lực của Mạo Đốn mà nói.

- Tả Cốc Lễ Vương chớ đa lễ.

Mạo Đốn dịu Hô Diễn Đề đây, sau đó chau mày, nhìn thấy Hô Diễn Châu, hình như có chút không vui.

- Châu nhi, sao nàng cũng tới?

- Phu quân, chàng ở đây ngày đêm vất vả, thiếp một mình sống ở ven sông, làm sao mà có thể yên tâm.

- Đại Vương Tử, ngài đừng trách Châu Nhi. Nó cũng là nhớ người quá... Ta thấy nó không ăn uống ngày đêm nhớ ngài, nên mới dẫn nó đến thăm ngài.

Hô Diễn Đề vội vàng giải thích.

Lúc này sắc mặt Mạo Đốn mới dịu đi một chút.

Y vươn tay, Hô Diễn Châu rất nghe lời đến ngồi bên cạnh y, nằm rạp xuống đầu gối của y.

Mạo Đốn vuốt ve mái tóc đen nhánh của Hô Diễn Châu, thở dài:

- Châu Nhi, ta cũng nhớ nàng... Thế nhưng nàng thật sự không nên đến đây. Bây giờ đại chiến bắt đầu, thắng bại có mà dự đoán. Ta thật sự lo lắng, nếu như xảy ra loạn lạc, sẽ không có cách nào chăm sóc cho nàng.

- Thiếp không cần phu quân chăm sóc!

Hô Diễn Châu vừa nói, vừa rút ra từ trong lòng một thanh kiếm ngắn, cười hì hì nói:

- Tần mọi rợ nếu như dám đến sinh sự, thiếp sẽ giết bọn chúng!

- Liều lĩnh!

Mạo Đột cười khổ nói:

- Nàng cho rằng Tần mọi rợ là một đồng phế thải sao? Trong bảy nước trung nguyên, Tần mọi rợ là hung hãn nhất. Lần này Tả Hiền Vương hao binh tổn tướng, chết hơn vạn người, mới công phá nổi huyện Phú Bình... Nếu như nói trước kia Đồ Kỳ vô dụng, nhưng A Lợi thì sao? Tổn thất cả năm sau nghìn người, còn phải dựa vào đào hầm mới có thể phá thành. Bọn Tần mọi rợ đó, tuyệt đối không phải hạng người tầm thường.

Hô Diễn Đề tỏ ra tán thành với cách nói của Mạo Đốn, liên tục gật đầu.

- Nhưng Đại Vương Tử, Tần mọi rợ ở Phú Bình đó chỉ là trường hợp đặc biệt. Sau khi A Lợi công phá Phú Bình, bây giờ đã tiến quân thần tốc, đã vượt qua Chiêu Vương Thành, sắp đánh đến núi Kê Đầu rồi. Đến lúc đó Đại Thiên Vu phát binh tiến đến, vua Tần mọi rợ nhất định sẽ rất hoảng sợ... Nhưng ta nghe ý của ngài, hình như không phải như vậy. Lê nào nói, Tần mọi rợ sẽ có quỷ kế? Ngài tìm ta đến, là vì sao?

- Châu Nhi, nàng ra ngoài nói với Tô Lạc, nói rằng không có sự đồng ý của ta, bất kì người nào cũng không được quanh quẩn ở Khung Lư trăm bước... kể cả nàng.

Hô Diễn Châu ngăn người một lát, biết Mạo Đồn có chuyện cần nói với Hô Diễn Đề, nên ngoan ngoãn gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

- Tả Cốc Lễ Vương. Ta rất bất an!

Chương 211: Trận quyết chiến Hà Nam Địa (2)

Đợi Hô Diễn Châu ra ngoài, Mạo Đồn đi thẳng vào vấn đề:

- Mọi người đều cảm thấy, Phú Bình chỉ là một trường hợp đặc biệt. Thậm chí đến người cũng cho rằng như vậy. Nhưng ta cho rằng, Tần mọi rợ hung hãn từ lúc sinh ra đã như vậy rồi. Từ khi bọn họ lập quốc đến nay, trải qua vô số khó khăn, cho dù là sáu nước Sơn Đông tiến hành phong tỏa bọn họ, bọn họ vẫn có thể phá vòng vây, thống nhất thiên hạ. Đây không chỉ là công lao của một người, mà là sự nỗ lực của toàn bộ sáu trăm vạn Lão Tần nhân. Theo ta thấy, Phú Bình... chẳng qua chỉ là một trong số đó.

A Lợi tuy rằng thắng, nhưng ta lại cho rằng, đệ ấy vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa, chủ lực của Tần mọi rợ rốt cuộc ở đâu? Không ai biết rõ...

Chỉ nghe một nhà lái buôn nói mà phán đoán chủ lực của Tần mọi rợ ở Vân Trung Quận, hai vùng Bắc Địa, Thượng Quận trống rỗng, có phần hơi vội vàng.

Nếu như, ta nói là nếu như!

Đại Thiên Vu chỉ dùng A Lợi làm mồi nhử, người nghĩ sao?

- Mồi nhử?

Hô Diễn Đề ngăn người, lộ ra vẻ kinh hãi:

- Sao có thể... Lê nào Đại Thiên Vu không sợ sự uy hiếp của phía Đông Hồ sao?

Mạo Đột cười khẩy:

- Chỉ e rằng chính là vì Đông Hồ, mới thúc đẩy Đại Thiên Vu làm như vậy.

Đối với sự thay đổi của Đầu Man hai năm nay, Hô Diễn Đề không phải không biết.

Nhưng việc này chẳng qua chỉ là suy đoán mà thôi, bây giờ Mạo Đồn nói trắng ra như vậy, Hô Diễn Đề nhất thời cũng khó mà chấp nhận.

- Đại Thiên Vu tự cho rằng mưu thành, nhưng Tần mọi rợ cũng không phải lũ ngốc.

Mạo Đồn nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ Tần mọi rợ không còn là thời đại sáu trăm vạn người Lão Tần nhân năm đó nữa, quét sạch sáu nước, bọn họ có thể trong một thời gian ngắn ngủi, có thể điều động ra trăm vạn đại quân. Ai có thể biết được, Tần mọi rợ đang nghĩ cái gì? Nếu như, vẫn chỉ là nếu như, Tần mọi rợ cố ý từ bỏ Phú Bình, dụ đại quân chủ lực ta tập kết, sau đó quyết chiến chính diện, Hung Nô ta có bao nhiêu phần thắng?

- Cái này...

Hô Diễn Đề dường như đã nghe ra một ít manh mối, do dự một lát, lặng lẽ nhìn Mạo Đồn.

- Đại Vương Tử, người nghĩ gì?

- Nếu như Đại Thiên Vu thua, tám mươi vạn quân Tần ta ở Hà Nam Địa sẽ tử thương vô cùng nghiêm trọng!

Hô Diễn Đề gật đầu:

- Điều này là chắc chắn... Đại Thiên Vu điều động tất cả binh mã các bộ, nếu như thua, chúng ta chỉ còn lại một đám nữ nhân trẻ em và người già yếu. Tần mọi rợ thừa cơ tấn công, bộ ta chỉ còn có khoanh tay chờ chết... Nhưng thật sự là như thế sao?

Mạo Đồn không trả lời.

- Đại Vương Tử có dự định gì, nói ra xem.

Mạo Đồn trầm ngâm một lát:

- Tả Cốc Lễ Vương, trong tay người bây giờ còn bao nhiêu binh mã?

Hô Diễn Đề đếm đếm ngón tay, nhẹ giọng nói:

- Thanh Cách Nhĩ mang đi một vạn người. Ta ở Lâm Hà Độ Khẩu, ước chừng còn khoảng tám nghìn đến một vạn rưỡi binh mã. Nhưng rất phân tán, nếu như muốn tập kết lại, ít nhất cũng cần thời gian hai ngày mới có thể tập kết được.

Đại Vương Tử, người chuẩn bị cứu viện Đại Thiên Vu sao?

Lúc lời vừa nói ra, Hô Diễn Đề không nghĩ sẽ nghe thấy đáp án khẳng định.

Mạo Đồn trầm giọng nói:

- Không, ta không định ứng cứu Đại Thiên Vu!

Tuy rằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Hô Diễn Đề vẫn không khỏi run rẩy. Lão lặng lẽ nhìn Mạo Đồn, Mạo Đồn cũng không lảng tránh ánh mắt của lão, trầm tư nhìn lão. Hai người nhìn nhau hồi lâu. Hô Diễn Đề nói:

- Người chuẩn bị hành động thế nào?

Chỉ câu nói này, Mạo Đồn nhất thời có cảm giác nhẹ nhõm.

Y sợ nhất là không được Hô Diễn Đề ủng hộ. Hô Diễn Đề đã nói ra lời như vậy, đã đủ thấy lập trường của lão.

- Tả Cốc Lễ Vương, ta nghĩ mời người lập tức phái binh mã, tụ tập những nữ nhân trẻ em các bộ ở Hà Nam Địa lại, đặc biệt là những người đang mang thai, đưa từ Lâm Hà Độ Khẩu đến Hà Bắc. Còn về người già yếu, không cần phải quan tâm, chỉ cần bảo vệ nữ nhân, người Hung Nô sẽ có cơ hội phục hưng.

Bảo vệ nữ nhân và trẻ em!

Đây cũng là quan điểm của người Hung Nô.

Nữ nhân và trẻ con là gốc rễ của người Hung Nô...

Hô Diễn Đề gật đầu, tỏ ý đồng tình với hành động của Mạo Đồn. Nhưng lão vẫn còn do dự một lát, hỏi một câu:

- Nếu như Đại Thiên Vu thua thì sao?

Mạo Đồn cũng ngây người!

Nói thật, trận chiến giữa Đầu Man và quân Tần sẽ có kết quả thế nào?

Y cũng không nói rõ được... Chỉ là cảm giác bản năng. Đầu Man sẽ thua, hơn nữa còn thua rất thảm.

Thế nhưng nếu như Đầu Man thắng, biết được y làm như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua cho y. Vốn đã cảnh giác với Mạo Đồn, bây giờ một khi thực hiện hành động này, càng bộc lộ hoàn toàn dã tâm của Mạo Đồn. Như thế, cứ coi như là con trai trưởng của Đầu Man, cũng sẽ có kết cục thê thảm.

Không hành động?

Nghĩ cách cứu viện Đầu Man?

Vết xe đổ của A Lợi ngay trước mắt, Mạo Đồn không muốn giẫm lên. Tình thân của người Hung Nô rất mờ nhạt, cái mà bọn họ xem trọng là thực lực. Nếu như phụ thân của y không phải là Đầu Man, nói không chừng sẽ sống rất tốt. Nhưng y lại là con trai của Đầu Man. Với khát vọng quyền lực bây giờ của Đầu Man, bản thân y sớm muộn sẽ trở thành đinh trong mắt lão... Hoặc là, bây giờ cũng đã là đinh trong mắt lão rồi.

Đối với nghi vấn ngày của Hô Diễn Đề, Mạo Đốn không biết trả lời như thế nào.

Hai người ngồi ngẩn ra hồi lâu, Hô Diễn Đề đột nhiên đứng dậy:

- Đại Vương Tử, nếu như Đại Thiên Vu thắng... Ta hi vọng người có thể nhớ rõ, chuyện này không hề có liên quan gì đến ngài. Bộ tộc của ta có thể giao phó cho ngài trông nom rồi. Hô Diễn Đề ở Hà Nam Địa, không quá năm vạn người, nhưng ở Hà Bắc, còn có hơn mười vạn. Chỉ hi vọng, đến lúc đó ngài có thể chăm sóc tốt cho bọn họ, đối xử tốt với Châu Nhi, vậy là đủ rồi.

- Tả Cốc Lễ Vương...

Hô Diễn Đề nói ra những lời này, cũng có nghĩa là hoàn toàn ủng hộ Mạo Đốn.

Mạo Đốn gật đầu, trịnh trọng nói:

- Tả Cốc Lễ Vương, ta tin vào trực giác của ta. Nếu như lần này ta thắng, người chính là Tả Hiền Vương của người Hung Nô; nếu như lần này ta thua, ta nhất định sẽ đối xử tốt với mọi người bộ tộc Hô Diễn. Vì Hung Nô ta, Mạo Đốn cầu xin người.

Hô Diễn Đề không nói gì thêm, quay người sải bước ra khỏi Khung Lư.

Mạo Đốn cũng biết, từ khoảnh khắc này trở đi, vận mệnh của y, sẽ có sự thay đổi long trời lở đất...

Là tốt hay là xấu?

Ngay cả Mạo Đốn cũng không biết rõ... Hai ngày này, tâm trạng của Mạo Đốn vô cùng phức tạp.

Hô Diễn Đề làm việc nhanh chóng nghiêm túc, lập tức triển khai hành động. Lão dựa theo lời Mạo Đốn nói, phái binh mã đi điều động nữ nhân các bộ lạc lại.

Tinh nhuệ các bộ đều nhận lệnh tập kết, trong các bộ lạc chỉ còn lại một đám người già yếu coi giữ.

Nhân mã của Hô Diễn Đề, có thể nói là không hề tốn chút sức lực nào đã có thể cướp nữ nhân đi. Còn đối với những người già yếu... Ai mà đi quản bọn họ?

Thời gian hai ngày ngắn ngủi, Hô Diễn Đề đã tập hợp được gần vạn nữ nhân, hơn nữa còn sắp xếp lui về phía Hà Bắc.

Đồng thời, bộ tộc Hô Diễn ở Hà Bắc cũng bắt đầu hành động. Nhân mã tinh nhuệ ùn ùn kéo về Hà Bắc tập hợp, phòng ngừa bất trắc.

Mạo Đốn trong hai ngày này như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Ngày hôm nay, y đang ở trong Khung Lư bàn việc với Hô Diễn Đề vừa từ Lâm hà về, Tô Lặc đột nhiên xông vào, sớ hãi nói:

- Đại Vương Tử, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!

Tim Mạo Đốn đập mạnh.

- Tô Lặc, đứng dậy nói chuyện... Cứ từ từ mà nói, xảy ra chuyện gì rồi? Đừng vội vàng...

- Nhị Vương Tử, Nhị Vương Tử bị Tần mọi rợ phục kích ở núi Kê Đầu, nhân mã sở bộ đã bị Tần mọi rợ đánh tan tác, không thấy tung tích Nhị Vương Tử.

- Hả?

Hô Diễn Đề không kìm nổi hét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng Mạo Đốn lại không cảm thấy có gì kì lạ, hình như A Lợi nếu như thắng lợi, y mới cảm thấy kì lạ.

Sau một hồi trầm tư, y hỏi một câu:

- Tô Lặc, người có biết bọn Tần mọi rợ đó dùng bao nhiêu binh mã để đánh bại A Lợi không?

- Theo thám báo hồi báo, Tần mọi rợ số lượng nhiều, hơn nữa toàn bộ đều là quân tinh nhuệ đã quen chiến đấu. Còn nhân số, ít nhất là hai mươi vạn.

- Thế Đại Thiên Vu đâu?

Hô Diễn Đề khẽ hỏi một câu.

- Đại Thiên Vu tập kết ở giữa Tử Ngộ Lĩnh và Hoàng Sơn, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Quả nhiên là như vậy... Hô Diễn Đề nhìn Mạo Đốn một cái, hình như đã hiểu Mạo Đốn tại sao lại đưa ra quyết định như vậy. Mượn đao giết người, đây đúng là điển hình của mượn đao giết người mà. Lần này là A Lợi, lần sau sẽ là ai? Nói không chừng sẽ là Mạo Đốn... Đại Thiên Vu rõ ràng là muốn nắm giữ quyền lực. Thế nhưng lão lẽ nào không hiểu, A Lợi cũng được mà Mạo Đốn cũng được, đây là tương lai của Hung Nô.

Thế nhưng trong lòng lại có cảm giác sợ hãi.

Theo Mạo Đốn nói, nếu như A Lợi chỉ là một mối nhử thì hướng chủ công của Đầu Man không phải là Bắc Địa Quận.

Bắc Địa Quận, bây giờ có hai mươi vạn quân Tần mọi rợ tinh nhuệ.

Vậy thì Thượng Quận thì sao? Binh lực ở Thượng Quận không phải là trống rỗng sao? Đầu Man chỉ cần chiếm được Thượng Quận, cứ coi như thu được toàn thắng, lúc đó...

- Đại Vương Tử!

Hô Diễn Đề khẽ gọi Mạo Đốn.

Mạo Đốn đang trầm tư tĩnh táo lại, ngửa mặt lên trời cười không ngừng.

Tô Lạc nhìn Mạo Đốn không hiểu có chuyện gì, không biết vì sao lại cười. Còn Hô Diễn Đề lại tỏ ý bảo gã ra ngoài, sau đó hỏi:

- Đại Vương Tử, vì sao lại cười.

- Tả Cốc Lễ Vương, tăng tốc hành động, tăng tốc hành động...

- Hả?

- Đại Thiên Vu tấn công Bắc Địa là giả, đánh Thượng Quận mới là thật. Kế sách sơ hở như thế này, đến ta cũng có thể nhìn ra, chủ soái của Tần mọi rợ nghe nói là Mông Diêm thân chinh trăm trận, làm sao có thể không nhìn ra? Ta dám khẳng định, đám Tần mọi rợ phục kích A Lợi ở núi Kê Đầu, tuyệt đối không phải quân chủ lực. E là binh mã Biên quân Thú Vệ điều động từ Nội Sử Quận đến... Người đã từng nói với ta, Tần mọi rợ ngoài Biên Quân Thú Vệ ra, còn có hai nhánh nhân mã Hiệu Quân và Trung Hiệu Quân. Chủ lực của Tần mọi rợ đã quyết chiến cùng chúng ta, sao có thể bận tâm những cái này?

Hai mươi vạn...

Hừm...

Ta thấy binh mã phục kích A Lợi không thể quá mười vạn. Nói là hai mươi vạn, chẳng qua là Tần mọi rợ khuếch trương thanh thế mà thôi.

Đại Thiên Vu chắc chắn thất bại, ta và người phải hành động nhanh hơn, dùng hết khả năng bảo vệ nguyên khí của người Hung Nô. Tả Cốc Lễ Vương, tương lai của người Hung Nô đều nằm trong tay người.

Việc đến nước này, Hô Diễn Đề cũng không còn đường lui, lập tức đứng dậy chấp tay:

- Hô Diễn Đề nhất định không phụ sự phó thác của Mạo Đốn Đại Thiên Vu.

Mặc dù Đầu Man vẫn còn sống, nhưng trong mắt Hô Diễn Đề, Mạo Đốn đã thành Đại Thiên Vu chân chính. Lần đánh cuộc này, thắng bại... Ha, chỉ có trời mới biết.

.

134. Chương 212-217

Chương 212: Trận quyết chiến Hà Nam Địa (3)

Mây chiều bốn phía hợp lại, quạ khách bay loạn.

Ráng chiều phía tây Thiên Đình ép chặt lấy mặt đất. Đồng cỏ hoang dã rậm rạp, dần dần u ám. Trong cảnh chiều chạng vạng lại càng cô đơn và lạnh lẽo. Không khí dường như cũng ngưng kết lại, trong đó đầy rẫy mùi hôi tanh sắc mũi và mùi máu tươi nồng nặc.

Những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, những con chiến mã vô chủ kêu gào trong hoang dã.

Những binh khí đứt đoạn cắm hỗn loạn trên mặt đất, dường như đang kể câu chuyện nào đó...

Trong hai ngày, người Hung Nô và quân Tần đã tiến hành vô số lần giao chiến mang tính chất thăm dò. Từ mười mấy người đầu tiên, đến sau này tác chiến tới nghìn người. Hai bên đều tử thương. Xa xa có ánh lửa trại lập lòe, còn mơ hồ vọng lại tiếng kèn lệnh “u u”, càng tăng thêm sự thê lương.

Mông Điềm trào lên vọng dài, nhìn xa xa về phía doanh địa Hung Nô.

- Dương Hùng, các đạo nhân mã đã sắp xếp ổn thỏa chưa?

- Khởi bẩm Thượng Tướng Quân, đã sắp xếp ổn thỏa rồi ạ... Chỉ là Đầu Man chậm chạp không chịu phát động công kích. Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy, đại quân sớm muộn cũng sẽ lộ ra kẽ hở.

Người vừa nói là một tướng lĩnh cường tráng khoảng chừng ba mươi tuổi tên là Dương Hùng, xuất thân từ Đại Doanh Lam Điền, bây giờ dưới trướng Mông Điềm, giữ chức Quan Bái Hiệu Ủy.

Doanh địa bây giờ ở đèo, chính là sở bộ của Dương Hùng. Mấy ngày liên giao chiến, khiến cho Dương Hùng tổn thất vô cùng nghiêm trọng, cho nên có chút nóng ruột.

Mông Điềm đương nhiên hiểu tâm tư của Dương Hùng.

- Đầu Man làm như thế, cũng là bình thường.

Lão hít một hơi dài, trên mặt tỏ ra hài lòng.

- Nếu không như vậy, làm sao có thể để lão tin rằng binh lực ở Thượng Quận của ta trống rỗng?

Nhấn nhin thêm chút nữa, hôm nay chúng ta tổn thất bao nhiêu, ngày sau sẽ đều được đền bù trở lại.

Trận chiến trên núi Kê Đầu đã kết thúc. Bình hầu thu được toàn thắng. Đồng thời còn tạo ra một hiện tượng giả, tin rằng không bao lâu, Đầu Man sẽ không nhẫn nại được.

Đang lúc nói chuyện, có tên tiểu hiệu chạy đến.

Mông Điềm không hề để ý, chỉ chăm chú nhìn đại doanh Hung Nô ở phía xa xa.

Còn Dương Hùng lại đi về phía tên tiểu hiệu, sau khi thì thầm nói chuyện hai câu, quay về bên cạnh Mông Điềm.

- Thượng Tướng Quân, lúc chiều tối Hồ mọi rợ lại có một bộ binh mã tới đây... Nhìn cờ hiệu, hình như là chủ lực của Hữu Hiền Vương Y Nha Tư.

Bây giờ chủ lực của người Hung Nô đã đạt đến hai mươi năm vạn.

- Y Nha Tư đến rồi sao?

Mắt Mông Điềm sáng lên, trong lòng tính toán một chút, trên mặt lộ ra một nụ cười uy nghiêm đáng sợ.

- Xem ra, Đầu Man chuẩn bị một trận công thành. Khà khà, Tứ Giác Hung Nô, một bộ nhân mã Tả Hiền Vương đã bị Bình hầu đánh bại. Trong ba người còn lại, cũng chỉ có Tả Cốc Lễ Vương vẫn còn thế lực. Đầu Man sắp không nhẫn nại được nữa rồi, xem ra trước trời sáng, lão nhất định sẽ phát động tấn công.

Suy nghĩ một chút, Mông Điềm khẽ nói:

- Dương Hùng, truyền lệnh của ta, bộ nhân mã của ngươi từng nhóm rút lui, không được đánh rần động cỏ.

- Vâng!

Dương Hùng lập tức gật đầu, quay người đi xuống sắp xếp. Mông Điềm đi xuống vọng đài, sớm có tên hầu cận dắt ngựa đến. Lão xoay người lên ngựa, lại không nén được quay lại nhìn về phía Đại doanh Hung Nô một cái.

Cứ đặc ý thêm một đêm đi, đợi đến ngày mai, xem người còn tiếp tục kiêu ngạo được nữa không?

Cùng lúc đó, cờ đuốc trong đại doanh Hung Nô sáng rực.

Từng hàng, từng đội kỵ binh tinh nhuệ di chuyển, đao thương dưới ánh lửa chiếu sáng, lóe ra ánh sáng sắc lạnh đáng sợ.

Đầu Man ngoài mặc áo lông, trong mặc áo giáp, đang ngồi ngay ngắn ở giữa đại trường. Hai bên đại trường, có mấy chục tướng lĩnh Hung Nô, hai người đứng đầu trái và phải, lần lượt là Y Nha Tư và Độc Long Kỳ. Y Nha Tư là huynh đệ của Đầu Man, khoảng chừng bốn mươi tuổi, tính khí dũng mãnh hiếu chiến.

Trong các chư vương tử, Y Nha Tư và A Lợi đi lại rất thân thiết.

Cho nên Đầu Man lúc đầu điều động binh mã, Y Nha Tư không ủng hộ lắm. Thế nhưng lúc lão nghe được tin A Lợi thua trận xong, lập tức hỏa tốc đến tụ họp với Đầu Man. Điều này khiến Đầu Man cảm thấy có chút thoải mái. Con điều hầu nhỏ có lợi hại nữa, cuối cùng cũng không phải là đối thủ của con điều hầu già. Người xem, chỉ cần dùng chút thủ đoạn, cái gọi là đồng minh, cũng lập tức tan thành mây khói. Quyền lực này, quả nhiên là thứ tốt.

Độc Long Kỳ là Tả Đại Tướng, là tướng lĩnh dũng mãnh số một dưới trướng Đầu Man.

Y là con rỗng một mắt, chỉ có một mắt là có thể sử dụng. Muội muội của y – Thỉ Cúc, là một Yên Thị trong Khung Lư của Đầu Man. Mặc dù không được sủng ái như Lan Chỉ Yên Thị, nhưng so với những người khác, còn tốt gấp trăm lần. Độc Long Kỳ cũng là nhờ mối quan hệ này mà trở thành tâm phúc của Đầu Man.

Hai người Y Nha Tư và Độc Long Kỳ đang thảo luận vấn đề một cách kịch liệt.

Ở cổng Vương trường, một người thanh niên đang ngồi, sắc mặt có chút không tốt lắm.

- Thanh Cách Nhĩ, sao lại không vui?

Một người thấp giọng hỏi, Thanh Cách Nhĩ ngẩng đầu, sau khi nhìn Đầu Man, bỗng dưng cười:

- Không có gì, chỉ là đang nghĩ chút chuyện.

Mà trên thực tế, Thanh Cách Nhĩ đủ lý do để không vui.

Liên tục mười mấy lần giao chiến với Tần mọi rợ, toàn bộ binh phái đi đều là binh mã của bộ tộc Hô Diễn của y.

Đánh thắng, lại không dễ tấn công, đánh thua, quay về vẫn phải chịu bị trách mắng. Mới có thời gian mấy ngày, sở bộ của Thanh Cách Nhĩ đã tổn thất rất lớn.

Nguyên nhân ư?

Trong lòng Thanh Cách Nhĩ biết rất rõ.

Mạo Đốn là em rể y, mà lần này tập kích, phụ thân dường như không nhiệt tình lắm. Đầu Man đã thôi thúc mấy lần, Hô Diễn Đề đều mượn cớ không thống lĩnh binh mã đến. Trong mắt tất cả mọi người, trên người Thanh Cách Nhĩ có dấu vết rất sâu sắc của Mạo Đốn, Đầu Man đương nhiên không thích.

Bia đỡ đạn!

Dũng sĩ bộ tộc Hô Diễn, đã bị Đầu Man coi như bia đỡ đạn, Thanh Cách Nhĩ làm sao cảm thấy thoải mái được. Điều quan trọng hơn là, y từ lâu đã gián tiếp có được tâm phúc mà phụ thân phải đến, biết được dự định của Mạo Đốn Vương Tử. Bây giờ y cần một cơ hội, đem những dũng sĩ bộ tộc Hô Diễn còn lại đi. Thậm chí Đầu Man và nanh vuốt của lão... Hơ, làm gì có liên quan gì đến ta? Đợi phụ thân trở thành Hữu Hiền Vương, ta chính là Tả Đại Tướng.

Thanh Cách Nhĩ vẻ ngoài tỏ ra vô cùng lỗ mãng, nhưng trên thực tế, rất có tâm kế.

Đúng lúc này, có thám báo xông vào vương trướng:

- Đại Thiên Vu, đại doanh quân Tần hình như có hành động khác thường.

Hành động khác thường?

Đầu Man hét lên, đứng dậy, lớn tiếng quát:

- Hành động gì khác thường?

- Vừa nhận được tin tức, đại doanh quân Tần từ lúc đêm, binh mã điều động cực kỳ nhiều... Theo ước tính, rất có khả năng là sắp rút lui.

- Rút lui?

Đầu Man nghe xong không nhịn được cười lớn:

- Tần mọi rợ quả nhiên chống đỡ không nổi rồi. Nếu như không phải binh lực Thượng Quận trống rỗng, bọn chúng sao có thể không tăng viện binh? Thủ đoạn như vậy, đã sử dụng ở Phú Bình một lần rồi, còn có thể qua mắt ta hay sao? Bọn chúng rút lui về hướng nào?

- Hình như là Chiêu Vương Thành ở phía Hoàng Sơn.

Đầu Man nở nụ cười mãn nguyện, nhìn một lượt tất cả mọi người trong vương trướng.

Y Nha Tư và Độc Long Kỳ gần như là đứng lên đồng thời:

- Đại Thiên Vu, ta nguyện dẫn nhân mã bản bộ truy kích, xin Đại Thiên Vu ân chuẩn.

Hai người nói xong, lại nhìn nhau. Ánh mắt đó giống như là kiếm sắc va vào nhau, bắn ra tàn lửa. Đây là một cơ hội tỏ rõ thực lực với Đầu Man, bây giờ chức vị Tả Hiền Vương Hung Nô vẫn còn để trống, Y Nha Tư khát khao có thể nhân cơ hội này mà trở thành một Tả Hiền Vương mới. Cũng như thế, Độc Long Kỳ cũng muốn lập chiến công, muốn thăng chức lên từ chức vị Tả Đại Tướng, ít nhất cũng trở thành một trong Tứ Giáp.

Đầu Man thì lại không hề để tâm tới hai người bọn họ, mà nhìn về phía Thanh Cách Nhĩ.

Trong lòng Thanh Cách Nhĩ không khỏi hồi hộp:

- Lão già này chẳng lẽ lại muốn ta làm bia đỡ đạn nữa hay sao? Nếu như vậy, ta nên cự tuyệt như thế nào?

Ai ngờ, Đầu Man lại hé nụ cười cổ quái.

- Thanh Cách Nhĩ, nhân mã của ngươi liên tục tác chiến mấy ngày, tổn thất có hơi nghiêm trọng. Lần này xuất kích, ta thấy ngươi không cần phải làm quân tiên phong nữa... Thế này đi, người đến coi giữ quân nhu lương thảo, tiện thể nghỉ ngơi phục hồi một chút. Y Nha Tư, Độc Long Kỳ, hai người các ngươi cũng không cần tranh chấp... Lần này, bản Thiên Vu phải đích thân thống lĩnh binh truy kích, hai người các ngươi yểm hộ hai bên, xuất phát đồng thời. Lập tức nổi trống tụ tướng, Tần mọi rợ một khi lùi bước, chúng ta phải liều chết giữ bọn chúng lại, sau đó đánh cho bọn chúng một trận tơi bời. Chư vị, sau khi đánh vào Thượng Quận, nữ nhân và bò dê, tùy các ngươi lấy.

- Đại Thiên Vu vạn tuế!

Trong vương trướng, đột nhiên vang lên tiếng hô rung trời lở đất.

Y Nha Tư và Độc Long Kỳ không nói lời nào, sải bước xông ra khỏi vương trướng. Cùng lúc đó, trong doanh địa người Hung Nô vang lên tiếng kèn lệnh kéo dài.

Tùng tùng... Tùng tùng...

Tiếng trống trận rung trời vang lên, từng hàng từng đội kỵ binh tinh nhuệ Hung Nô xông ra khỏi doanh địa, tấn công về hướng đại doanh quân Tần.

Trong đại doanh quân Tần đã gần như trống rỗng.

Chỉ còn lại không đến nghìn quân Tần, dưới sự tấn công hung hãn của quân Hung Nô, thậm chí không kéo dài được thời gian một nén hương, đã chết không còn một người.

Đầu Man ngồi giạng chân trên lưng ngựa Vương Chi Tinh màu đen thuần, chỉ huy hàng ngũ bắt đầu truy kích.

Còn hai đội kỵ quân tinh nhuệ của Y Nha Tư và Độc Kỳ Long, hộ vệ cho trung quân, phi như bay trong đêm, có tư thế không phá Chiêu Vương Thành, thề không từ bỏ.

Còn Thanh Các Nhĩ, lại đứng ở trong doanh địa vắng vẻ, nhìn theo đại quân rời đi.

- Hữu Cốt Đô Hầu, Đại Thiên Vu thật sự khinh người quá đáng rồi... Mấy hôm trước là chúng ta giao chiến với Tần mọi rợ, nhưng bây giờ sắp nhìn thấy chiến thắng rồi, lại gạt chúng ta qua một bên. Nghỉ ngơi và hồi phục... Đại Thiên Vu rõ ràng là châm biếm dùng sĩ bộ lạc Hô Diễn chúng ta.

- Châm biếm?

Thanh Các Nhĩ nhẹ nhàng nói:

- Lão không còn cơ hội châm biếm nữa, cứ để lão đắc ý một lần đi. Truyền lệnh của ta, lập tức thu lại toàn bộ quân nhu lương thực.

- Chúng ta phải đi theo sao?

Thanh Các Nhĩ cười bí hiểm:

- Đi theo? Đi tìm đường chết sao? Ta không có hứng thú... Thu tất cả quân nhu lương thực, hỏa tốc lui về Lâm Hà Độ Khẩu.

Mệnh lệnh kì quặc này khiến tên hầu cận bên cạnh nhất thời ngẩn người.

Chương 213: Trận quyết chiến Hà Nam Địa (4)

Tuần Cực Lĩnh là một nhánh núi của Tử Ngọ Lĩnh. Núi non trùng điệp, nhấp nhô chạy dài. Đỉnh núi kì quái và đá lởm chởm, thân núi rừng cây rậm rạp, khiến cho cả Tuần Cực Lĩnh nhìn qua xanh tốt vô cùng. Đứng ở chỗ cao nhất đỉnh núi, có thể nhìn thấy một bãi đất. Qua bãi đất, chính là Cù Diễn Thành. Trời mênh mông, đất mênh mông, liếc mắt quét qua, nhất thời có cảm giác trống vắng hoài cảm.

Lưu Khảm đứng trên đỉnh núi, ánh mắt như chim ưng, nhìn chằm chằm vào Thành khoách lúc ẩn lúc hiện, hồi lâu cũng không cử động, giống như một khối nham thạch đứng sừng sững ở đây đã từ rất rất lâu, không hề nhúc nhích... Từ sáng sớm đến giữa trưa, bụi sương mù ở trong núi ứ đọng cả áo giáp của hãn, dưới ánh mặt trời lung linh ngay lập tức lại khô ngay! Lưu Khảm bình tĩnh hít thở, phía sau hãn, vẫn còn rất nhiều người đang đứng trầm mặc không lên tiếng.

- A Lợi thua rồi sao?

- Thua rồi!

Lý Thành khẽ nói:

- A Lợi bị Bình Hầu phục kích ở núi Kê Đầu, thua vẫn còn chút quy tắc. Y dẫn binh lui giữ Triều Na, gần Chiêu Dương Thành, định ổn định trận tuyến. Nếu như lúc đó Đầu Man xuất binh cứu viện, A Lợi cứ coi như thua, cũng sẽ không thua thảm hại như vậy.

Thế nhưng, y cũng giống như chúng ta, đều bị coi như quân cờ...

Sau khi cố thủ hai ngày, Triều Na bị phá. Sáu vạn quân Hung Nô bị đánh bại hoàn toàn, A Lợi trong đám loạn quân không rõ tung tích, không biết sống hay chết.

Bây giờ Đầu Man đã tập kết Tử Ngọ Lĩnh, phát động tấn công về hướng Hoàng Sơn. Quân hãn, chúng ta làm gì đây? Có phải nên áp sát Tử Ngọ Lĩnh không? Nhưng Thượng Tướng Quân chắc hẳn đã có sự sắp xếp thỏa đáng rồi, chúng ta cho dù đến Tử Ngọ Lĩnh, cũng chỉ có thể đuổi kịp đoạn kết.

Tất cả mọi người, đều trầm mặc!

Hai người Mông Tật, Mông Khắc càng cúi đầu, đến một câu cũng không nói.

Ở thời đại này, mạng người rẻ như chó. Chức trách của quân nhân, không phải là bảo vệ quốc gia, chỉ là công cụ của một số người. Trên thực tế, ý nghĩa tồn tại của quân nhân là gì? Cho dù là trải qua cuộc hỗn chiến năm trăm năm Xuân Thu Chiến Quốc, vẫn không ai có thể đưa ra câu trả lời.

Quyết định của Mông Diêm không có gì đáng trách.

Tất cả là vì thắng lợi, sinh mạng của mấy nghìn người nhỏ nhoi từ bỏ thì từ bỏ, có đáng là gì?

Thế nhưng Lưu Khảm không có cách nào chấp nhận. Những kí ức từ kiếp trước, mặc dù đã bị thời gian làm hao mòn, mờ hồ đi nhiều, nhưng nhận thức đối với người quân nhân, Lưu Khảm còn nhớ rõ hơn tất cả những cái khác. Chức trách của quân nhân, chính là bảo vệ quốc gia, đến những lão bách tính ngày đêm bên mình, kẻ vai tác chiến cũng không thể bảo vệ nổi, còn gọi gì là quân nhân nữa? Mấy nghìn quân tốt, đánh đến bây giờ, chỉ còn lại một nghìn người.

Là Lưu Khảm đã cho những bách tính đó tia hi vọng!

Nhưng đến cuối cùng lại phát hiện tia hi vọng đó chẳng qua chỉ là bong bóng xà phòng, là một giấc mộng...

Là người cầm đầu, trong lòng Lưu Khảm rất khó chấp nhận. Hắn không thể nào chấp nhận số phận bị coi như quân cờ này. Cho dù là Mông Tật, Mông Khắc cùng làm bạn, hắn vẫn không cách nào chấp nhận. Ngược lại, Mông Tật, Mông Khắc lại tỏ ra không có gì, có lẽ từ ngày được sinh ra trở đi, bọn họ đã được định trước số phận rồi. Bọn họ sinh ra là vì Thủy Hoàng Đế mà sinh ra, chết đi cũng là vì Thủy Hoàng Đế mà chết đi, những chuyện khác, đều không quan trọng.

Sự khác biệt tư tưởng hơn hai nghìn năm, lúc này hiện lên vô cùng sâu sắc.

Rất khó nói cái gì đúng cái gì sai, ở phương diện này mà nói, Lưu Khảm không hề sai. Mông Diêm không sai, thậm chí người Hung Nô cũng không sai.

Sai là sai ở chỗ, cái vương mắc hỗn loạn này.

Lưu Khảm lắc đầu:

- Chúng ta không đi Tử Ngộ Lĩnh!

- Không đi Tử Ngộ Lĩnh?

Lý Thành đầu tiên ngăn người ra, nhưng lập tức đưa ra lý giải:

- Không đi Tử Ngộ Lĩnh cũng được. Tình trạng của chúng ta bây giờ, thật sự không thích hợp đánh trận.

Nghỉ ngơi hồi phục một chút cũng tốt, đợi chiến sự kết thúc, chúng ta lại báo lên Thượng Tướng Quân.

- Nghỉ ngơi và hồi phục?

Lưu Khảm quay người, cười nhạt:

- Chúng ta thật sự cần nghỉ ngơi hồi phục, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ. Ta không tụ tập cùng Thượng Tướng Quân, cũng không khoanh tay đứng nhìn. Ngược lại, chúng ta cần phải hành động, trợ giúp Thượng Tướng Quân trận này. Chúng ta phải công chiếm Cù Diễn.

- Công chiếm Cù Diễn?

Quán Anh không nén nổi kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Có ý gì?

Trần Đạo Tử ngay từ đầu đã không hiểu ý đồ của Lưu Khảm, nhưng rất nhanh, y phản ứng lại, mắt sáng lên, không khỏi khen một tiếng:

- Hay!

Mông Khắc và Lý Thành ngay lập tức cũng hiểu ra.

Nhưng hai người lại lập tức lộ vẻ khó xử, khẽ nói:

- Quân Hầu, dựa vào binh lực bây giờ của chúng ta, tiến đánh Cù Diễn, chỉ sợ là không phải quyết định hay. Cù Diễn còn có mấy vạn quân Hung Nô, dựa vào tình hình trước mắt của chúng ta, tiến đánh Cù Diễn, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Lưu Khâm không trả lời, mà vẫy tay ra hiệu Lữ Thích Chi đến.

- Tiểu Trư, đem tình hình mà đệ thăm dò mấy ngày nay báo cáo với mọi người đi!

Sau khi trốn vào Tuấn Cực Lĩnh, Lữ Thích Chi lại một lần nữa đóng vai trò là một thám báo. Y dẫn hơn trăm tên thám báo, hóa trang thành người Hung Nô, không ngừng thăm dò tin tức bên ngoài. Hơn nữa, Lữ Thích Chi chỉ chịu trách nhiệm với Lưu Khâm, tình hình thăm dò được, ngoài Lưu Khâm ra, không ai biết cả.

Lữ Thích Chi nói:

- Lúc trước Cù Diễn đúng là có mấy vạn binh mã. Nhưng thời gian này, cũng là sau khi A Lợi đột nhập Bắc Địa, quân Hung Nô điều động binh mã nhiều lần, rõ ràng là không bình thường. Đặc biệt là mấy ngày gần đây, một tập lớn binh lực đã chuyển về phía Lâm Hà Độ Khẩu.

Tất cả đồ quân nhu lương thảo cũng chuyển đi nhiều lần.

Ta còn phát hiện một chuyện rất thú vị, sở bộ Hô Diễn Đề ở Lâm Hà Độ Khẩu, đã đem nữ nhân, trẻ con trong bộ lạc cả vùng ven sông, toàn bộ đều chiêu mộ đến Lâm Hà Độ Khẩu. Chỉ còn lại một đám người già yếu đóng giữ... Những nữ nhân và trẻ con đó, sau khi đến Lâm Hà Độ Khẩu, đều bị đưa đến Hà Bắc. Ngoài ra, thợ thủ công trong các bộ lạc cũng bị dời đi. Cù Diễn bây giờ chỉ còn lại hơn ba nghìn người.

Đây là một tin rất quan trọng, ba người Trần Đạo Tử, Lý Thành, Mông Tật phản ứng lại đầu tiên.

Người Hung Nô sắp rút lui?

- Điều này làm sao có thể?

Mông Khắc hét lên:

- Bọn Hung Nô chết tiệt, bây giờ đang quyết chiến với Thượng Tướng Quân ở núi Tử Ngộ Lĩnh, Cù Diễn là Khung Lư của Thiên Vu Hung Nô, sao lại làm ra chuyện như thế? Nếu như bọn chúng sắp rút lui, Đầu Man đang giao chiến ở phía trước, chẳng phải là không có ý nghĩa gì hay sao?

- Đúng vậy, điều này không bình thường... Có thể người Hung Nô đang có âm mưu gì?

Lưu Khâm nói:

- Người trấn giữ Cù Diễn, là Mạo Đốn!

Quán Anh ngăn người:

- Mạo Đốn là ai?

- Y là trưởng tử của Đầu Man.

Lưu Khâm nghĩ một lát, đáp lại Quán Anh. Ấn tượng đối với Mạo Đốn, chỉ là nhớ mang máng. Trong lịch sử sau khi Lưu Bang thống nhất Hán Thất, đã từng giao chiến với Mạo Đốn, kết cục là để lại một nỗi nhục mà đối với người Hán mà nói, nhục nhã vô cùng: tự giẫm vào vòng vây.

Mạo Đốn này, hình như là từng giết cha đoạt quyền, là một người cực kỳ tàn nhẫn, lại vô cùng có năng lực.

Cho nên, khi Lưu Khâm lần đầu tiên nghe thấy Lữ Thích Chi nhắc đến Cù Diễn, phản ứng đầu tiên là: Mạo Đốn nhất định là có âm mưu.

Thế nhưng sau đó, sau khi Lữ Thích Chi nghe ngóng chính xác tình hình Hung Nô, liên hệ với hành vi giết cha trong lịch sử, Lưu Khâm hình như hiểu ra một chút. Vừa đúng như Trần Đạo Tử nói: Quyền lực, có thể làm tất cả biến thành lạnh nhạt, thậm chí phụ tử bất hòa, huynh đệ thành thù.

Chương 214: Trận quyết chiến Hà Nam Địa (5)

Lịch sử năm trăm năm Xuân Thu Chiến Quốc, hành vi giết cha không hề hiếm thấy.

Cha giết con. Con giết cha...

Điều này dường như không có gì đáng gọi là kỳ lạ. Sau này lại thêm tin tức A Lợi bại trận truyền đến, Lưu Khảm cũng hiểu một chút cách nghĩ của Mạo Đốn:

- Mạo Đốn và A Lợi, được xưng là Hung Nô Song Bích, rất có uy danh trong bộ tộc, thậm chí có phần còn vượt qua cả thế lực của Đầu Man. Lần này A Lợi bị Đầu Man coi như quân cờ, không hẳn là không có ý mượn đao giết người, cho nên mới sinh ra một số cách nghĩ không giống nhau.

Ta đoán là Mạo Đốn muốn tự lập.

Y triệu tập nữ nhân và trẻ con các bộ lạc ở Hà Nam Địa là vì bản thân y đã đoán được, Đầu Man sẽ thua rất thảm hại.

Cho nên, Mạo Đốn suy trước tính sau, chuyển nữ nhân và trẻ con đó tới Hà Bắc, sau này có thể giữ lại nguyên khí người Hung Nô... Con gái của Hô Diễn Đề ở Lâm Hà Độ Khẩu chính là Yên Thị của Mạo Đốn. Vì vậy Hô Diễn Đề nhất định sẽ ủng hộ hành động của Mạo Đốn, nên mới hành động như vậy.

Tiểu Trư, Mạo Đốn bây giờ vẫn ở Cù Diễn à?

Lữ Thích Chi lắc đầu:

- Theo tin tức mà đệ nghe ngóng được, mấy ngày trước Mạo Đốn đã rời khỏi Cù Diễn, theo Hô Diễn Đề đi Lâm Hà Độ Khẩu rồi.

Hôm nay chủ tướng coi giữ Cù Diễn là thân tín của Mạo Đốn, tên là Tô Lạc.

Tên này dừng mãnh vô song, nghe nói có dũng khí vạn người không địch nổi, nhưng tính ham rượu, mỗi ngày không có rượu là không vui, là một tên ma men chính cống.

Ánh mắt Lưu Khảm sáng quắc, nhìn chăm chú vào mọi người.

- Thế nào? Người Hung Nô muốn rút lui, chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ toại nguyện được. Nghe nói, trong thành Cù Diễn vẫn còn hơn một vạn nữ nhân, đang đợi chuyển đến Cù Diễn. Trong bụng những nữ nhân này đều là nòi giống của người Hồ. Nếu như tha bọn họ đi, sau này nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, trở thành mối đe dọa lớn cho chúng ta. Ta muốn cá cược một phen, chỉ không biết các người có đồng ý không?

Mông Khắc nói:

- Nếu như theo lời Tiểu Trư nói, cướp đoạt Cù Diễn không phải là chuyện khó... Vấn đề là, chúng ta sẽ đối mặt với sự phản công của người Hung Nô.

- Đúng vậy, với binh lực hiện tại của chúng ta, chỉ e là không chống đỡ nổi sự phản công của người Hung Nô.

Lưu Khảm cười nói:

- Ta đã nói rồi, đây là một trận cá độ. Nếu như thành công, chúng ta không những có thể báo thù rửa hận cho bách tính Phú Bình, mà còn có thể giúp đỡ Thượng Tướng tấn công Hung Nô. Người Hung Nô vùng Tử Ngọ Lĩnh hầu như đã tụ tập hơn tám phần quân tinh nhuệ.

Chiếm lĩnh Cù Diễn, giống như việc đóng cửa đánh chó, bọn Hung Nô kia sẽ không còn đường thoát.

Hơn nữa, sau khi chúng ta cướp đoạt Cù Diễn, vẫn có thể có khả năng lớn sẽ thu hút được binh lực của Mạo Đốn. Bình Hưu đã đánh bại A Lợi ở Bắc Địa, binh tiên phong chắc chắn sẽ hướng phía bắc. Chỉ cần chúng ta nắm chắc thời cơ, người Hung Nô ở Hà Nam Địa chắc chắn sẽ không có đường nào chạy trốn... Sau đó chúng ta tụ tập lại cùng đại quân, thẳng về Hà Bắc. Như vậy, có thể một lúc diệt trừ quân Hung Nô, từ đó diệt trừ vĩnh viễn hậu hoạn, thế nào?

Đối với tất cả những người ở đây mà nói, câu nói của Lưu Khảm chắc chắn khiến rất nhiều người cảm động.

Chỉ là, muốn đánh thắng trận đại chiến này, nhất định phải nắm chắc thời cơ. Nếu không, không những không cách nào đạt được mục tiêu, ngược lại toàn quân sẽ bị tiêu diệt.

- Mẹ nó, đặt cược!

Mông Tật vỗ chân hét lên:

- Thắng thì mọi người đều được thăng quan tiến chức, thua thì cùng nhau đi đời nhà ma... Quân hầu, ta làm cùng người.

- Ta cũng vậy!

Phàn Khoái và Đồ Đồ vỗ tay đáp lại.

Trần Đạo Tử lại lặng lẽ nhìn Lưu Khám, hồi lâu sau, đột nhiên cười:

- Binh hành hiểm chiêu, đóng cửa đánh chó! Khà khà, thật sự rất kích thích, ta làm!

Lưu Khám nhìn về phía Quán Anh.

Quán Anh cười nói:

- Người đừng có nhìn ta, ta cùng người đến Bắc Cương, chính là vì muốn lập công trạng. Chết tiệt, lão tử ở Phú Bình giết đến sứt tay, vừa hay được xả hơi ở Cù Diễn. Ta làm, ta làm... Nam nhi giết người, lập công nghìn thu, đều ở giết người!

Mông Khắc cũng liên tục gật đầu.

Lưu Khám thấy mọi người đều đồng ý, lập tức phân công nhiệm vụ.

- Tiểu Trư, đệ lập tức đem theo người, nghĩ cách trà trộn vào Cù Diễn, làm nội ứng. Ta không cần biết đệ dùng cách nào, tóm lại cần phải mai phục cho ta.

Đợi khi nào ta phát động tấn công, đệ phải từ trong thành tiếp ứng.

Nhiệm vụ này rất nguy hiểm, cũng rất gian khổ. Nhưng ta tin đệ, tên tiểu tử này, nhất định có thể làm tốt, đúng không nào?

Lữ Thích Chi trịnh trọng gật đầu:

- Khám ca, huynh yên tâm đi, đệ nhất định có thể làm tốt.

- Thành Tư Mã, ta cần người ngay lập tức nghĩ cách liên lạc với Bình Hầu, còn với làm thế nào nói với Bình Hầu, ta tin rằng người nhất định biết rõ. Được rồi, các vị, thành bại là ở lúc này. Bách tính Phú Bình và Tú Quân Hầu ở trên trời có linh, nhất định sẽ phù hộ cho chúng ta, mã đáo thành công!

- Báo thù cho Tú Quân Hầu!

- Báo thù cho bách tính Phú Bình!

Mấy bàn tay xếp chồng lên nhau, mọi người thần sắc trang nghiêm, trịnh trọng tuyên bố.

Vì vậy, Lý Thành ngay hôm ấy dẫn năm mươi kỵ quân, xuất phát từ con đường nhỏ giữa Tuấn Cực Lĩnh. Lữ Thích Chi dẫn theo một trăm Lão Tần quân, hóa trang thành người Hung Nô, sau khi trời tối lên vào trong Tuấn Cực Lĩnh, mai phục trong thành Cù Diễn, tìm cơ hội trộn lẫn vào thành. Bọn người Mông Tật, Mông Khắc, mỗi người dẫn một đội binh mã, tạm thời nghỉ ngơi hồi phục trong núi, chờ đợi mệnh lệnh.

Lưu Khám đứng ở trên đỉnh núi, để lại Trần Đạo Tử.

Ánh trăng lạnh lạnh chiếu lên đỉnh núi, tỏa ra một vùng sương lạnh màu ngà.

Lưu Khám lặng lẽ nhìn Trần Đạo Tử, hồi lâu sau, khẽ hỏi:

- Đạo Tử, trận này lạnh hay dữ còn chưa biết, có lẽ... Sẽ là trận cuối cùng của chúng ta.

Trần Đạo Tử cười nói:

- Quân Hầu hà tất phải bi quan như thế? Trận này chỉ cần chúng ta có thể nắm chắc thời cơ, mưu tính thích hợp, tất sẽ thắng.

Trận cuối cùng này, sao lại nói vậy?

Lưu Khám thở dài:

- Kỳ thực ta chỉ muốn biết một việc.
- Chuyện gì?
- Đạo Tử, người rút cuộc là ai?
- Hả?

Trần Đạo Tử ngẩn người ra, kinh ngạc nhìn Lưu Khâm:

- Quân hầu, những lời này từ đâu mà nói ra vậy?

Hai tay của Lưu Khâm cố sức xoa xoa mặt. Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn một vầng trăng tàn:

- Ta không biết nên nói như thế nào, nhưng ta cảm thấy, người không phải là Trần Đạo Tử... Ha ha, nói ra thật nực cười, ta chỉ là cảm thấy, người chính là Trần Bình.

Trần Đạo Tử khẽ run lên, nhìn Lưu Khâm, hồi lâu không nói gì.

Một lát sau, y đột nhiên thở dài:

- Quân Hầu, ta đúng là Trần Bình. Chỉ là, Đạo Tử là tên mụ mà mẫu thân đặt cho ta, đúng như người nói, tên của ta đúng là Trần Bình. Thế nhưng ta không hiểu, Bình chẳng qua chỉ là một cái tên không ai biết, Quân Hầu làm sao biết được?

Chương 215: Trận quyết chiến Hà Nam Địa (6)

Phía đông ló ra ánh bình minh màu trắng xanh. Vòng nguyệt quế nhàn nhạt vẫn được treo ở phía tây thiên đình, từng đội kỵ binh Hung Nô, đã đến cánh đồng bát ngát ba mươi dặm ở Thành Chiêu Dương miệng núi Hoàng Sơn.

Đầu Man thống lĩnh thủ lĩnh quý tộc, trèo lên cồn cát. Truy kích suốt đêm, chém giết hơn nghìn quân Tần, sở bộ của Dương Hùng nhếch nhác trốn vào thành Chiêu Vương. Lúc này, trên đồng cỏ bao la có một lớp sương mù mờ ảo, chuyển động nhẹ nhàng trong không trung.

- Đại Thiên Vu, phía trước phát hiện quân Tần.

Đầu Man cười khẩy kiêu ngạo:

- Tần mọi rợ định quyết một trận tử chiến với chúng ta đây! Truyền lệnh xuống dưới, đại quân bày trận, chuẩn bị phát động tấn công.

Lệnh được truyền xuống, trên đồng cỏ hoang vắng vọng lại tiếng kèn lệnh kéo dài. Đầu Man trấn thủ trung quân, không ngừng chỉ huy binh mã chuyển động. Không biết tự lúc nào, trời đã sáng rõ...

Sương sớm dần dần tan ra...

Đầu Man ngồi trên thần Tuấn Vương Chi Tinh, nhìn xa xa. Nhưng vừa nhìn, đã khiến lão giật mình. Chỉ thấy vùng đất rộng lớn dưới thành Chiêu Vương ở miệng núi Hoàng Sơn, một mảng đen sì, toàn bộ đều là quân trận bộ hạ của Tần quân ùn ùn kéo đến. Lặng ngắt như tờ, như một rừng rậm tĩnh mịch đứng sừng sững trước mặt đại quân Hung Nô. Một mảng màu đen ngòm che phủ cả vùng đất màu vàng.

Tê!

Những binh mã này, ít nhất cũng đến mười vạn!

Đầu Man kéo mái che, tỉ mỉ quan sát. Chỉ thấy quân Tần xếp thành một phương trận chỉnh tề, bốn mặt phương trận chặt chẽ vững chắc, mặt trước là trận địa, hai cánh trái phải đều là ba hàng chiến xa xếp thành lá chắn, giống như hàng rào của hậu thế. Cờ quạt phấp phới trong gió sớm, mâu giáo thành rừng, hư hư thực thực, khiến người ta không có cách nào nhìn được đến cuối, xe vọng lâu cao hơn mười ma tượng dựng đứng ở giữa các đội hình.

Tên Mông Diêm này, quả nhiên là danh tướng!

Quân Tần này, đúng là duệ sĩ sức mạnh vô địch. Quân trận bố trí vô cùng nghiêm chỉnh, trong trận có mười vạn đội quân, nín thở, lặng ngắt như tờ. Nhưng chính trong không gian tĩnh mịch khiến người ta kinh hồn bạt vía này, lại ẩn chứa một sát khí vô cùng nặng, khiến Đầu Man trong lòng sợ hãi.

Vấn đề là... Bọn Tần mọi rợ này từ đâu ra?

Thủy Hoàng Đế triệu tập ba mươi vạn đại quân, chinh phạt Hung Nô. Bây giờ quân tinh nhuệ đều tập trung hết ở Vân Trung quận, đã là một tin tức được chứng thực rồi. A Lợi bị quân Tần tinh nhuệ công phạt ở núi Kê Đầu, nhân số quân Tần hơn mười vạn người, điều này chắc cũng không sai. Nói như vậy, Thượng Quận chỉ còn lại nhiều nhất hai ba vạn binh mã. Hơn nữa trong mấy lần thăm dò trước, Đầu Man cũng đã chắc chắn... Thế nhưng, mười vạn quân Tần này lại ở đâu mà ra? Nếu như là mới điều động, tại sao lại không nghe thấy một chút tin tức nào? Chuyện gì xảy ra vậy?

Y Nha Tư và Độc Long Kỳ đến tụ hợp cùng Đầu Man.

- Đại Thiên Vu, tình hình hình như có chút không ổn!

Độc Long Kỳ tuy rằng là một người lỗ mãng, nhưng cũng không phải là một tên không có đầu óc. Lão nhìn thấy đại trận của quân Tần phía trước, không nén được hỏi. Phí lời, ai cũng có thể nhìn thấy tình hình không ổn mà!

Thế nhưng có thể làm sao bây giờ?

Lui binh. Tuyệt đối không thể nào. Với trận thế này của quân Tần cho thấy, một khi người Hung Nô lui binh, bọn chúng chắc chắn sẽ thừa cơ đánh lên. Sĩ khí lúc tăng lúc giảm. Người Hung Nô tuyệt đối không phải là đối thủ. Kế sách bây giờ, duy chỉ có tiến công... Dựa vào khí thế lúc trước, khoa trương thanh thế để đánh bại quân Tần. Hoặc là sẽ tử thương nghiêm trọng, nhưng kết quả, vẫn còn hơn là bây giờ rút lui. Đúng, tấn công, cũng chỉ có tấn công!

Đầu Man vô ý nắm chặt tay thành hình nắm đấm.

- Chúng ta mắc lừa rồi!

Giọng của lão đột nhiên cất cao lên:

- Nhưng cũng chẳng sao. Tần mọi rợ quen sử dụng quỷ kế. Nhưng dưới quân tiên phong của ta, có thể có tác dụng gì chứ? Đại quân ta có hai mươi vạn, đủ để đánh tan bọn Tần mọi rợ kia. Nói cho các dũng sĩ biết, lùi một bước là chết, tiến một bước là sống. Chỉ cần chúng ta đánh bại Tần mọi rợ, ngênh tiếp chúng ta sẽ là vàng bạc quý giá và nữ nhân xinh đẹp nhiều vô kể của Trung Nguyên. Đã chiến, người Hung Nô ta sợ ai chứ? Truyền lệnh, tiến công, tiến công!

Không thể không nói, Đầu Man đích thực là một người tài giỏi.

Trong tình cảnh biết rõ ràng là đã trúng kế, chỉ với mấy câu nói, đã khiến dũng sĩ Hung Nô vốn suy sụp, một loáng đã phần chấn lên.

- Tiến công, tiến công!

Người Hung Nô vốn đã giỏi xung kích tiến đánh, người mượn sức ngựa, ngựa mượn uy người. Một vùng rộng lớn trước mắt, vừa hay có thể phóng ngựa chém giết. Tần mọi rợ ứng chiến ở chỗ này, há chẳng phải tự tìm đường chết hay sao? Chỉ cần Tần mọi rợ không chống đỡ được xung kích của người Hung Nô, một khi đánh bại, vậy thì vó ngựa và cung tên của người Hung Nô sẽ có thể đuổi kịp bọn chúng, đánh cho bọn chúng tơi bời tan tác.

Như vậy, sẽ một trận thành công.

Mông Diêm bày trận thế ở chỗ này, thế nhưng lại không phát động tấn công.

Rất rõ ràng, lão cũng biết ưu thế của người Hung Nô, cho nên không chịu đối mặt chiến đấu ở đây, mà sẵn sàng trận địa chờ địch. Đã như vậy, vậy cho người lĩnh giáo một chút cái gì mới gọi là đã chiến thật sự!

Đầu Man đưa ra chủ ý, lập tức hạ lệnh công kích. Độc Long Kỳ dẫn binh ra trước, cùng với Y Nha Tư một trái một phải, mỗi người dẫn hai vạn kỵ quân, lao thẳng về phía quân Tần. Còn trung quân của Đầu Man, là quân tiên phong chủ lực, tấn công về hướng quân Tần.

Ngay từ đầu, bọn chúng thúc ngựa chạy chậm, đợi kỵ trận kéo dài khoảng cách xong, lập tức đồng thanh hò hét, đột nhiên tăng tốc, xông về phía quân Tần.

Giữa hai quân có khoảng cách khoảng ba bốn dặm. Năm vạn kỵ quân như ba mũi tên sắc bén bay về phía quân Tần, tiếng hò hét, tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc. Cánh đồng cỏ hoang vắng, ngay lập tức cát bụi cuộn cuộn nổi lên, khuếch tán lên bầu trời.

Mông Điềm đứng trên xe vọng lâu trong đội hình trung quân. Chiếc xe vọng lâu này của lão, rõ ràng là cao hơn các xe vọng lâu khác một chút, đại khái là có chiều cao khoảng bốn trượng. Trên khuôn mặt trầm tĩnh lạnh lùng, lộ ra vẻ xơ xác tiêu điều. Quan cờ trống đứng bên cạnh lão, tay cầm cờ lệnh, đợi Mông Điềm hạ lệnh.

Lấy tinh chế động!

Sách lược này của Mông Điềm, dựa vào thế phòng ngự để giam chân đại quân Hung Nô. Cho đến khi toàn bộ được điều động ra, mới ra một đòn chí mạng. Nhìn kỵ quân Hung Nô xông đến, Mông Điềm không nén nổi nụ cười nhặt uy nghiêm, từ từ giơ tay phải lên, sau đó vẫy mạnh xuống.

Quan cờ trống phía sau lập tức hiểu ý của lão. Cờ hình tam giác màu đen trên xe vọng lâu được kéo lên, vùng bốn phía, lập tức trong xe vọng lâu của các quân trận khác cũng kéo cờ lên. Trong trận, vọng lại tiếng kèn lệnh chỉnh tề, nhưng Tần Quân vẫn không có chút động tĩnh nào.

Lúc kỵ binh Hung Nô đang gào thét, điên cuồng lao tới, cách quân trận tiên phong còn khoảng bảy tám trăm bước, cờ đen trên xe vọng lâu bỗng nhiên biến thành cờ màu. Trong chớp mắt, trong các quân trận vọng lại tiếng trống trận vang dội “tùng tùng tùng”. Tiếng trống rung trời, đại trận Tần quân đang yên lặng bỗng nhiên thay đổi, từng chiếc xe bắn nỏ khổng lồ được đẩy ra phía trước, một tiếng “vút” vang lên, tên khổng lồ đã bay ra.

Xe bắn nỏ của quân Tần là sau khi tiếp thu ưu điểm của Tham Liên Nỏ Đại Hoàng của cổ Hàn, cải tiến thêm. Mũi tên cực to được đeo gọt tỉ mỉ, có độ dài khoảng bốn năm thước. Cự ly bắn của loại xe bắn nỏ này có thể bao phủ phạm vi năm sáu trăm mét. Khoảng cách bảy tám trăm bước, vừa hay là trong tầm bắn của loại nỏ Tần này. Hàng nghìn chiếc xe bắn nỏ được bắn ra đồng thời. Một hàng tên cực to phá không, phát ra tiếng xé gió đinh tai nhức óc. Loại cung tên vốn dùng cho công thành này, trong dã chiến, càng bộc lộ sự đe dọa và lực sát thương không gì sánh nổi.

Mỗi một mũi tên khổng lồ ẩn chứa lực bằng vạn quân.

Mặc dù người Hung Nô cầm khiên chắn, sau khi bị mũi tên khổng lồ bắn trúng, “đùng” một tiếng, sẽ vỡ tan tành.

Hàng nghìn hàng vạn binh sĩ Hung Nô kêu gào thảm thiết rồi ngã xuống. Có người thậm chí cả người lẫn ngựa đều bị mũi tên khổng lồ xuyên qua. Chiến mã hí lên thảm thiết, đem theo một vũng máu tươi. Rất nhiều người Hung Nô bị mũi tên khổng lồ làm đứt cả cánh tay nhưng cũng không lùi bước, cắn răng tiến về phía quân Tần.

Một lượt, hai lượt, ba lượt...

Trong khoảng cách ba trăm bước, người Hung Nô tử thương thảm trọng, thi thể ngổn ngang đầy mặt đất. Thế nhưng, chiếc xe bắn nỏ này cũng có nhược điểm của nó. Do là một xe bắn nỏ, cần phải có bốn năm gã trai tráng mới có thể sử dụng. Tốc độ và tần suất bắn ra cũng chịu rất nhiều ảnh hưởng. Trong khoảng cách ba trăm bước, chỉ đủ cho bọn họ bắn ra bốn năm lượt. Mặc dù xe bắn nỏ có thể điều chỉnh được góc độ phóng ra, nhưng cự ly càng gần, uy lực của xe bắn nỏ càng nhỏ, thậm chí còn có thể gặp phải góc chết. Có thể nói, ba trăm bước này, là một vùng đất tử vong.

Qua ba trăm bước, tác dụng của xe bắn nỏ đối với người Hung Nô cũng theo đó mà giảm.

Người Hung Nô điên cuồng tấn công, rất nhanh đã khiến cho xe bắn nỏ mất đi tác dụng. Đầu Man không nhìn nổi hung hãn vậy vậy nắm tay trong trung quân.

- Tiến công, tiếp tục tiến công...

Nhưng đúng lúc này, Mông Diêm cũng ra ứng đối.

Cờ màu trên xe vọng lâu, bỗng nhiên lắc lư tứ phía. Xe bắn nỏ lập tức lùi lại phía sau, từng hàng máy bắn đá xuất hiện ở phía trước trận. Cái máy ném đá này, là một loại đại sát khí mà tấn công và phòng ngự đều có thể sử dụng. Giống như một cái khung cổng đứng sừng sững, lúc sử dụng đem những viên đạn đá nặng hơn năm cân bỏ vào trong một cái túi da, buộc chặt túi bằng dây thừng, dưới sức kéo căng của dây thừng được nối với một cái cần, khi cái cần đó bị lật lên, những viên đạn đá thuận thế bị bay ra phía trước, bao phủ cự ly khoảng ba trăm bước.

Đạn đá như mưa rơi, rít lên rồi bay ra. Những viên đạn đá đổ ập lên đầu binh Hung Nô, đè lên khiến chúng gào khóc thảm thiết.

Từng hàng binh Hung Nô xông đến đầu tiên, máu chảy đầm đìa rồi ngã xuống, chiến mã trong cơn mưa đá hí lên thảm thiết không ngừng.

Bọn người Đầu Man trợn tròn mắt nhìn tình hình chiến đấu trước mắt, một hồi lâu không có phản ứng gì.

- Đại Thiển Vu, lui thôi!

Một gã thân tín nhìn cảnh tượng máu chảy đầm đìa, không nén được khuyên Đầu Man:

- Vũ khí mà Tần mọi rợ sử dụng, quả là vô cùng lợi hại.

Một ánh sáng lạnh chợt lóe lên, Đầu Man rút kiếm sắt chém bay gã thân tín.

- Còn dám nói rút lui à, giết!

Lão sao lại không tiếc bao nhiêu dũng sĩ chết đi? Thế nhưng tuyệt đối không thể rút lui, chỉ cần rút lui nửa bước, sẽ gây ra toàn quân tan tác.

- Truyền mệnh lệnh của ta, tiến công, không được ngừng nghỉ, tiếp tục tấn công!

Tiếng kèn lệnh vang vọng trong không trung, người Hung Nô lấy lại dũng khí, tiếp tục lao về hướng quân Tần.

Nhìn thấy khoảng cách với đại trận quân Tần càng ngày càng gần, rất nhiều chiến mã đang phi nước đại bỗng nhiên phát điên. Có con quỳ xuống dưới đất, có con lại không thuần phục nhảy loạn lên. Từng con chiến mã ngã xuống, ngóc cái cổ lên hí lên những tiếng rên rỉ. Hóa ra, trước quân trận của quân Tần, có rắc rất nhiều củ ấu sắt, củ ấu đá bằng nắm tay. Trên những củ ấu này bố trí rất nhiều góc sắc nhọn, chiến mã đang phi nước đại bị những củ ấu không dễ phát hiện này chọc thương, sao có thể không quỳ ngã, rên rỉ?

Bọn Tần mọi rợ đáng ghét này, còn dùng thủ đoạn như vậy nữa!

Mắt Đầu Man đã hoe đỏ:

- Thổ Mễ Hân, Hô Bì Tà... Lập tức tấn công, tấn công! Truyền lệnh của ta, bảo hai người Y Nha Tư và Độc Long Kỳ đẩy nhanh tốc độ tiến công. Ta không tin, bọn Tần mọi rợ này còn có thủ đoạn gì nữa. Người nào giết được Mông Diêm, phong chức Tả Hiền Vương.

Câu này vừa được nói ra, tất cả người Hung Nô như phát điên!

Từng đội kỵ binh tinh nhuệ từ trong trận xông ra, tiếp tục xông về hướng quân Đại Tần.

Những binh sĩ Hung Nô dấn vào củ ấu sắt mà ngã xuống, ngay lập tức đứng dậy nhào lên. Lúc đó, bọn chúng cách đại trận quân Tần còn chưa đầy trăm bước. Thế nhưng trong doanh địa quân Tần, vọng lại từng hồi tiếng mõ. Những người bắn nỏ quân Tần sớm đã chuẩn bị sẵn sàng chờ địch, nhanh chóng xuất hiện. từng hàng mũi tên dày đặc khiến cho những người Hung Nô xông đến bị bắn thành nhím, ngã xuống vũng máu.

Trên mặt Mông Diêm thoáng nở một nụ cười nhạt.

- Truyền lệnh, người cầm khiên tiến về phía trước.

Cờ màu vẽ thành một vòng tròn trong không trung, sau đó dao động trên dưới. Quân trận bỗng nhiên chia ra, từng hàng bộ tốt tay cầm khiên, xếp thành hàng xuất kích. Đây cũng là chiến thuật trường bình mà Mông Diêm chọn dùng của Lưu Khâm.

Đối phó với kỵ quân rất hữu dụng, cũng như thế, đối phó với một đám binh sĩ Hung Nô không có trận hình, hoàn toàn là tự vi chiến, càng dễ dàng vô cùng. Lúc quân Hung Nô không dễ dàng gì lao về phía trước trận, lại phát hiện, hàng tường khiên kín không một lỗ hở đang nghênh đón chúng.

Vừa tới gần, từ trong khe trống của khiên, vô số giáo dài đâm ra.

Quân Hung Nô chưa kịp phòng ngự bị đâm giống như tổ ong bò vẽ, theo người cầm mâu tiến lên, trường mâu lập tức thu lại, bức tường khiên trở thành kín không kẽ hở.

- Hồ mọi rợ, có thể chạm vào xe chiến của ra, coi như là người thắng!

Đầu Man phát điên rồi!

- Toàn quân tiến công, ta xem hán còn có thể giở trò gì!

Theo lệnh hạ xuống, đại quân Hung Nô bắt đầu hành động. Nhưng cũng đúng lúc này, nụ cười trên mặt Mông Diêm lại càng rạng rỡ.

- Trận Thương lang tiến, xuất kích!

Chương 216: Trận quyết chiến Hà Nam Địa (7)

Hàng vạn mũi tên bắn ra cùng một lúc!

Mấy vạn mũi tên Thương Lang Tiến đồng thời được bắn ra, bầu trời trên chiến trường vang vọng lại tiếng huýt gió chói tai mà chỉ có Thương Lang Tiến mới có, như hàng vạn con sói gầm gừ.

Chiến mã hí lên bị thương, dường như bị tiếng huýt gió của mũi tên làm cho kinh hãi.

Con chiến mã dưới hông Độc Long Kỳ chân mềm nhũn, “phù” một tiếng, quỵ xuống dưới đất. Một viên đạn đá gào rít bay tới, đập đúng vào mặt Độc Long Kỳ. Viên đá nặng hơn nửa cân, nhờ được máy ném đá phóng ra nên lực rất lớn. Mặt của Độc Long Kỳ bị đập đến máu chảy đầm đìa, lão kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống mặt đất. Máy chục cây Thương Lang Tiến rơi xuống ngay sau đó, trong chớp mắt đã đâm vào Độc Long Kỳ khiến lão trông như con nhím.

- Tả Đại tướng đã chết!

Lúc Đầu Man nghe thấy tin dữ, trong đầu trống rỗng.

- Đại Thiên Vu, mau nhìn... Hữu Hiền Vương xông vào trong rồi!

Một gã hầu cận vừa chỉ vào chiến trường vừa hét to lên. Đầu Man quay đầu thật mạnh tập trung nhìn về phía xa xa, chỉ thấy Y Nha Tư thống lĩnh hơn nghìn tên binh sĩ Hung Nô từ một bên phá tan phòng ngự của Tần quân, sau khi vượt qua hàng rào được tạo thành từ những chiếc xe chiến, đột nhập vào đại trận quân Tần.

- Toàn quân tấn công!

Tâm trạng chột vui chột buồn khiến cho Đầu Man mất đi sự trầm ổn ngày xưa.

Lão không thể nào nhẫn nại được nữa, lớn tiếng ra lệnh, nhưng lại không phát hiện, Y Nha Tư mặc dù xông vào trong đại trận quân Tần, nhưng dù sao nhân số cũng quá ít. Sau khi đột nhập vào trận địch, lập tức bị rơi vào vòng vây. Mâu, giáo, kiếm, thương như rừng nhanh chóng chém giết những tên này.

Y Nha Tư còn thảm hại hơn, bị chặt đứt một cánh tay, ngã vào trong vũng máu, đã mất đi khả năng tác chiến.

Đầu Man càng không phát hiện ra, lúc lão chỉ huy đại quân bắt đầu tấn công, trên mặt đất xuất hiện một sự chấn động lạ thường. Từ phía sau đại quân Hung Nô vang lên tiếng sấm rền mơ hồ. Có tên Hung Nô nhanh trí quay đầu lại xem, nhưng vừa nhìn đã sợ đến hồn bay phách lạc.

- Kỵ quân Tần mọi rợ, là Kỵ quân của Tần mọi rợ!

Bấy giờ là chính ngọ, ánh nắng rực rỡ.

Chỉ thấy một dòng nước lũ đen ngòm xuất hiện phía sau núi, giống như mũi tên rời khỏi dây cung, nhanh chóng tiến về phía trước. Ước lượng qua loa, nhân số ước chừng khoảng ba bốn vạn. Kỵ sĩ toàn một màu giáp đen. Sau khi tiến lại gần, hàng vạn mũi tên đồng loạt bắn ra. Tiếng huýt gió của Thương Lang Tiễn, cùng với tiếng người hô ngựa hí hòa lẫn vào nhau. Đầu Man nhất thời biến sắc, không nén được hét lên một tiếng:

- Tần mọi rợ gian xảo, chúng ta trúng kế rồi...

Lời còn chưa dứt, cổ họng bỗng nhiên ngòn ngọt.

Một ngụm máu tươi phun ra, Đầu Man ngã từ trên ngựa xuống.

Các thủ lĩnh quý tộc nhìn thấy thế cũng hoảng loạn...

- Lui binh, lui binh!

Lúc này đại quân Hung Nô vừa mới bắt đầu tấn công, bị tập kích bất ngờ, lòng quân nhất thời rối loạn. Có người muốn xông lên phía trước, có người lại muốn chạy về sau, trên mảnh đất rộng lớn thành một đoàn người hỗn loạn. Còn xe bắn tên và máy bắn đá của quân Tần, lúc này lại phát huy tác dụng.

Hàng vạn mũi tên đồng thời bắn ra, đá vụn như mưa giết cho người Hung Nô thi thể ngổn ngang, máu chảy thành sông.

Đầu Man đau buồn tỉnh lại, trong lòng biết đại thế đã mất, không khỏi than lên một tiếng:

- Rút binh, lập tức rút binh!

Lúc kỵ binh do Phù Tô thống lĩnh xuất hiện, Mông Diêm cũng đã biết, trận này đã kết thúc rồi. Lão luôn quan sát động tĩnh của người Hung Nô, khe khẽ gạt đầu, tay nắm thành nắm đấm, giờ lên thật mạnh, rít lên bốn chữ:

- Toàn quân, xuất kích!

Tùng tùng... tùng tùng tùng...

Trăm nghìn tiếng kèn lệnh đồng thời được thổi lên, vô số mặt trống trận rung động, vang vọng cả bầu trời.

Đó thật sự là đất rung núi chuyển, người nhát gan một chút, sẽ bị tiếng trống, tiếng kèn lệnh dọa cho hồn xiêu phách lạc. Còn tướng lĩnh Tần quân lại nhiệt huyết sôi trào, tìm đường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không nhịn nổi hò hét ầm ĩ, binh khí đập vào binh khí, sát khí tận trời.

Trong chớp mắt, đội hình trở thành đội ngũ tiến công.

Dưới sự chỉ dẫn của mấy nghìn chiếc xe chiến, mười vạn bộ binh trong mảnh đất rộng lớn giống như một tòa núi lớn màu đen đè về phía người Hung Nô.

Cuồng nhiệt, dũng mãnh...

Quân Tần đã kìm nén cả một buổi trưa, đồng thanh hò hét, giống như những con mãnh hổ.

Tiếng trống trận, tiếng hò hét, kinh thiên động địa.

Phù Tô đã tách hậu quân của người Hung Nô ra. Tướng lĩnh dưới trướng Đầu Man, thống lĩnh kỵ quân diên cuồng xông lên liều chết, định phá vòng vây để tạo thành một lỗ hổng cho nhân mã đại quân Đầu Man. Trong tiếng chém giết bốn phía, dưới sự tập kích của mũi tên đạn đá, kỵ trận Hung Nô rút lui đã hoàn toàn mất kiểm soát, thành một đoàn người hỗn loạn. Cho dù có thủ lĩnh các bộ liều mạng tập trung lại, nhưng

đã không còn cách nào tổ chức lại thành chống cự có hiệu quả. Hơn hai mươi vạn đại quân, giống như một bầy cừu bị xua đuổi, hoảng loạn lùi bước.

Mông Điềm chỉ huy binh mã, bắt đầu tấn công từ ba phía.

Xe vọng lâu từ từ tiến lên phía trước, không ngừng thay đổi tín hiệu cờ. Kỵ quân của Phù Tô tự động phân thành hai bộ, tiến hành tấn công từ hai phía.

Xe chiến, bộ tốt hò hét tiến lên như thủy triều. Bọn họ dựa vào binh thế to lớn, giống như những người thợ săn đang bắn giết bầy cừu đông đúc phía trước. Một trận ác chiến từ lúc chính Ngọ mãi đến tận lúc trời chiều ngã về tây, hai đại quân dây dưa trên một đất rộng lớn đầy máu, giết đến người rơi ngựa ngã, đất trời u ám.

Dưới sự liều mạng yểm hộ của vô số người, Đầu Man cuối cùng cũng mở ra một con đường huyết mạch vẹn vẹn chỉ ba bốn trăm người.

Song, hai mươi lăm vạn đại quân trải qua trận này, chỉ có hơn ba vạn kỵ quân trốn ra, lui ra hơn sau mười dặm. Sau nửa đêm, quân Tần mới coi như dừng công kích.

Dưới ánh trăng, những con chiến mã vô chủ đang hí vang.

Trên chiến trường không phải vọng lại từng đợt âm thanh rên rỉ yếu ớt, dưới sự chỉ đạo của tướng lĩnh các bộ, quân Tần bắt đầu dọn dẹp chiến trường, cứu chữa cho những người bị thương.

Mông Điềm và Phù Tô đứng trên xe vọng lâu, nhìn chiến trường thây chất ngổn ngang như núi, thở một hơi dài như trút được gánh nặng.

Người Hung Nô qua trận này đã mất đi lực tái chiến.

Có thể nói, mục tiêu của Thủy Hoàng để đã đạt được một nửa. Tiếp theo chính là chinh đồn binh mã, không ngừng cố gắng.

- Thượng tướng quân, bao giờ thì phát động công kích lần hai?

Mông Điềm cười cười:

- Đầu Man thất bại lần này, tất sẽ lui về Cù Diễn. Sau khi ta nghỉ ngơi hồi phục ba ngày, sẽ bắt đầu tấn công về Cù Diễn, đánh tan hoàn toàn Hồ mọi rợ.

Đối với việc chiến trận, Phù Tô không phải là tinh thông lắm.

Hơn nữa trước khi rời khỏi Hàm Dương, Thủy Hoàng để đã nói với y, việc lâm trận, y nhất định phải nghe theo sự phân công của Mông Điềm, không được tự ý can thiệp quân vụ. Nói cách khác, Phù Tô mặc dù là con trưởng của Thủy Hoàng để, nhưng ở đây, y chỉ là một quan quân bình thường.

Bất luận Mông Điềm thấy thế nào, Phù Tô cũng nhớ kỹ thân phận của mình.

Y khẽ nói:

- Như vậy rất tốt, có thể kết thúc trận Hà Nam Địa trước mùa thu năm nay, phụ hoàng chắc sẽ rất vui. Trận này cũng may mà có Thượng tướng quân bày mưu tính kế, nếu không làm sao có thể nhanh chóng giành thắng lợi như vậy? Ha ha, ban đầu ta còn cho rằng, phải tiếp tục một thời gian nữa cơ.

Mông Điềm thở dài:

- Không phải là ta bày mưu tính kế, đúng ra là do các tướng sĩ phục vụ quên mình. Nói thật, nếu không phải những việc Lão Bì Doanh làm ở Phú Bình, ép ta không thể không thay đổi chiến lược, chỉ sợ đến bây giờ chúng ta còn đang giằng co với người Hung Nô.

Chỉ tiếc những hảo hán ở Phú Bình.

Phù Tô không tiếp lời, bởi vì y không biết nên an ủi Mông Điềm như thế nào. Y biết rõ, mặc dù giành thắng lợi, nhưng Mông Điềm e là sẽ không vui vẻ. Lão nói không sai, trận này thắng lợi, là do lấy tính mạng của hơn vạn người Phú Bình đổi lại. Trong đó, có người người Mông Điềm yêu quý, còn có người Mông Điềm thân thiết nhất... Mặc dù là bây giờ Phù Tô nghĩ đến, cũng cảm thấy vài phần hổ thẹn.

- Mông Tật, Mông Khắc bọn họ vẫn chưa có tin tức gì sao?

Mông Diêm lắc đầu, quay người, chăm chú nhìn vào chiến trường...

Đúng lúc này, một đội kỵ quân nhanh như chớp từ hướng Chiêu Vương Thành chạy tới. Kỵ sĩ trên ngựa vừa chạy như bay vừa hét lớn:

- Thượng tướng quân ở đâu? Thượng tướng quân ở đâu? Sáu trăm dặm Nghĩa Cừ khẩn cấp, sáu trăm dặm Nghĩa Cừ khẩn cấp, có quân vụ khẩn cấp, có quân vụ khẩn cấp.

Mông Diêm ngẩn người, vội vàng khoát tay ra hiệu thân quân trả lời.

- Thượng tướng quân ở đây, sứ giả báo danh!

- Ta là Tư Mã Lý Thành của Lão Bi Doanh, có quân vụ khẩn cấp, cầu kiến Thượng tướng quân.

Lão Bi Doanh?

Mông Diêm trong lòng hồi hộp, vội vàng nói to:

- Lập tức đem Lý Thành đến gặp ta... Đại công tử, Lão Bi Doanh vẫn còn, Lão Bi vẫn chưa chết!

Cũng không rõ rốt cục đây là loại cảm giác như thế nào, lúc này Mông Diêm xúc động vô cùng.

Lão bước nhanh xuống xe vọng lâu, Phù Tô cũng theo sát sau lão. Lúc hai người xuống xe vọng lâu, ngựa của Lý Thành đã đến trước mặt. Nhìn thấy Lý Thành xoay ngựa từ trên ngựa nhảy xuống, lấy trong lòng ra một tấm lụa trắng, thở hổn hển:

- Bình hầu có công văn khẩn cấp sáu trăm dặm, xin Thượng tướng quân xem qua.

Có lẽ do trên đường đã chạy đi vội vàng, Lý Thành đến tay cũng không giờ lên được. Mông Tật vội vàng đến dìu Lý Thành dậy, nhận lấy mảnh lụa trắng trong tay y:

- Lưu Quân hầu... bọn họ vẫn sống chứ?

- Quân hầu vẫn sống, nhưng chúng ta phát hiện ra người Hung Nô có hành động không bình thường ở Cù Diễn.

Một tên thân binh đi đến đỡ lấy Lý Thành từ tay Mông Diêm. Mông Diêm mở tấm lụa trắng, Phù Tô cầm trong tay cây đuốc đến bên cạnh lão.

Dưới ánh đuốc, Mông Diêm đọc lướt nhanh công văn khẩn của Triệu Bình.

Chương 217: Trận quyết chiến Hà Nam Địa (8)

Một lúc lâu sau, lão không nén nổi một tiếng thở dài:

- Nếu như không có Lão Bi, suýt chút nữa bỏ lỡ đại sự... Truyền lệnh quan, lập tức truyền lệnh của ta, các bộ nhân mã không được nghỉ ngơi, lập tức xuất phát, truy kích Đầu Man. Ai đuổi được tàn quân của Đầu Man đầu tiên sẽ được thăng một cấp, người nào có thể giữ bước chân của Đầu Man một ngày, thăng hai cấp. Các bộ binh mã từ bây giờ trở đi, người không được tháo giáp, ngựa không được rời yên, truy kích cho ta, truy kích!

Phù Tô không khỏi kinh ngạc nhìn Mông Diêm:

- Thượng tướng quân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mông Diêm hít sâu một hơi, đưa tấm lụa trắng cho Phù Tô:

- Lão Bi đã phát hiện ra ở Tuần Cự Lĩnh, con trai của Đầu Man chuẩn bị rút khỏi Hà Nam Địa, hơn nữa còn đem toàn bộ nữ nhân trẻ nhỏ đến Bắc Địa. Y chính là muốn giữ lại nguyên khí của người Hung Nô, đợi đến ngày khác ngóc đầu trở lại. Lão Bi đã suất binh tập kích Cù Diễn... giữ chân binh mã của Mạo Đồn, đồng thời đánh cho không chừa lối thoát, định ngăn trở Đầu Man ở phía đông Cù Diễn, tiêu diệt toàn bộ Hồ man rợ.

Bình Hầu đã dẫn kỵ binh tiến về phía Lâm Hà Độ Khẩu, chuẩn bị chặn đứt đường lui của người Hung Nô.

Nhưng, Lão Bi nói, y có thể đánh hạ Cù Diễn, nhưng nhiều nhất có thể kéo dài Hồ mọi rợ một ngày. Nếu như tàn quân Đầu Man đến, y sợ là đến một ngày cũng không trụ được. Bây giờ Lão Bi Doanh chỉ còn lại hơn một nghìn người, Mạo Đồn và Đầu Man đánh từ hai mặt, y chắc chắn sẽ toàn quân bị tiêu diệt.

Đại công tử, xem ra chúng ta không thể nghỉ ngơi.

Ta dẫn kỵ binh truy kích suốt đêm, công tử dẫn trung quân theo sát phía sau...

Ven đường không được nghỉ ngơi, phàm là những ai ngăn cản hành động của đại quân ta, công tử có thể xem xét tình hình mà xử lý, không cần phải bẩm báo với ta. Lí Thành, người xuống dưới nghỉ ngơi đi.

Lúc Mông Diêm đang giải thích, Phù Tô cũng xem xong nội dung của tấm lụa trắng.

Y không nhịn được nở nụ cười:

- Thượng tướng quân, xem ra Lão Bi này đúng là làm người ta đau đầu. Sự sắp xếp của người đã vì hấn mà thay đổi toàn bộ... Nhưng tin tức này của hấn đúng là rất quan trọng, nếu như đợi đến lúc bọn Hồ Man đó lui về Hà Bắc, chúng ta có muốn tấn công, cũng rất khó.

Chính xác. Qua Hà Bắc, chính là thảo nguyên vạn dặm.

Người Hung Nô là dân tộc du mục, sau khi đến thảo nguyên, muốn tấn công cũng không hề dễ. Còn Tần quân đến lúc đó lại phải đối mặt với khó khăn chiến đấu trong lòng quân địch. Vả lại không nói đến đất Hà Bắc vẫn có các nước Nguyệt Thị, chỉ có quân nhu lương thực đã là một chuyện đau đầu.

Cho nên, nhất định phải giải quyết Hung Nô ở Hà Nam Địa, cũng chỉ có thể giải quyết ở Hà Nam Địa.

Phù Tô đột nhiên có hứng thú sâu sắc với cái tên Lão Bi mà Mông Diêm nói. Tên Lão Bi này, đúng là một nhân vật khó lường.

Tờ mờ sáng.

Nhân vật khó lường trong lòng Phù Tô bây giờ đang đau đầu vô cùng.

Lúc trận đại quyết chiến ở Chiêu Vương Thành bắt đầu, Lưu Khảm cũng phát động tập kích Cù Diễn. Lữ Thích Chi dẫn hơn trăm Tần quân, cùng với Đồ Đồ, lặng lẽ mai phục ở trong thành Cù Diễn. Sau khi trời sáng, Lữ Thích Chi nhận được tín hiệu của Lưu Khảm, giải quyết vệ binh ở cổng thành Cù Diễn mà thần không hay quỷ không biết, sau đó mở cổng thành, để cho bọn người Lưu Khảm đi vào trong.

Hơn một nghìn Lão Tần quân đem theo lòng thù hận bại trận ở Phú Bình, tiến vào trong thành Cù Diễn.

Quân Hung Nô coi giữ ở Cù Diễn, căn bản không nghĩ đến, lại có một đội quân Tần thần không biết quỷ không hay lên vào trong thành.

Một bên vội vã ứng chiến, một bên tính toán hoàn thiện.

Hai bên giao chiến, quân Hung Nô lập tức tan tác. Trong đêm tối, bọn chúng cũng không rõ bọn chúng phải đối mặt với bao nhiêu quân Tần.

Bốn người Quán Anh, Nhậm Ngao, Phàn Khoái, Lưu Khảm, mỗi người thống lĩnh một đội nhân mã, sau khi tiến vào trong thành, triển khai một cuộc tàn sát đẫm máu.

Ôm lòng tin báo thù cho người Phú Bình, quân Tần gan dạ dũng cảm, hung hãn vô cùng.

Thủ tướng Cù Diễn – Tô Lặc say bí tỉ, thống lĩnh thân binh ra chống lại, lại bị một mũi tên của Nhậm Ngao bắn chết. Kết quả là, Cù Diễn như rắn mất đầu, người Hung Nô điên cuồng nhếch nhác bỏ chạy. Bọn người Lưu Khảm binh chưa dính máu đã thắng, chiếm lĩnh Cù Diễn. Thế nhưng hấn phát hiện, tình hình trong thành Cù Diễn này thật ra rất phức tạp.

Trong thành còn có hơn một vạn nữ nhân và trẻ em chuẩn bị được rời đến Lâm Hà Độ Khẩu.

Lại có thể dựa vào doanh trại để chống lại sự tấn công của bọn Lưu Khảm. Người Hung Nô này là dân tộc trên lưng ngựa, cho dù là nữ nhân và trẻ nhỏ cũng có thể cầm đao thương, kéo cung nỏ. Đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân khiến Lưu Khảm đau đầu. Nếu như thật sự đánh nhau, nữ nhân và trẻ nhỏ trong doanh trại, căn bản không phải là đối thủ của Lưu Khảm. Bọn họ đến binh khí cũng không đủ, nếu

Lưu Khám nhẩn tâm, đánh hạ doanh trại này cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Vấn đề ở chỗ, Lưu Khám vẫn không nở nhẩn tâm.

- Quân hầu, đánh chứ!

Quán Anh cười gượng nói:

- Đây là một đàn sói mẹ và sói con. Nhưng nếu như người có chút nương tay, chắc chắn sẽ lâm vào tình huống mãi mãi không phục hồi được.

- Đúng vậy, chúng ta đánh thôi!

Mông Tật nghiêng răng nói:

- Lẽ nào quân hầu quên, Tú quân hầu đã chết như thế nào sao? Còn có bách tính Phú Bình... Lúc người Hung Nô tàn sát chúng ta, không hề thấy nửa phần nương tay, chúng ta hà tất phải để ý đến bọn chúng?

Lưu Khám sao lại không biết, nếu như không giải quyết những nữ nhân và trẻ nhỏ trong doanh trại này, một khi người Hung Nô phản kích, hắn sẽ phải đối mặt với cảnh thù trong giặc ngoài. Không sai, lúc người Hung Nô giết người Trung nguyên, trước nay không hề để ý đến nữ nhân và trẻ nhỏ. Nhưng bảo Lưu Khám làm như vậy, hắn thật không nở nhẩn tâm. Thế nhưng, không nhanh chóng giải quyết vấn đề này, tất cả những việc đã làm sẽ đổ sông đổ biển.

Làm thế nào?

Trần Đạo Tử... Không, phải là Trần Bình mới đúng, lúc này bỗng nhiên nói.

- Quân hầu, những nữ nhân này, e là có thủ lĩnh!

Sau khi nói chuyện một hồi ở Tuấn Cực Lĩnh, Trần Bình cuối cùng cũng đã thừa nhận thân phận của mình. Nhưng y cũng hỏi Lưu Khám tại sao lại biết tên của y?

Vấn đề này đối với Trần Bình, Lưu Khám vẫn chưa biết nên trả lời như thế nào.

Chẳng lẽ lại nói với y, ta là người từ hậu thế tới, ta biết Trần Bình người rất lợi hại, cho nên muốn lôi kéo người.

Đối với chuyện này, Lưu Khám chỉ có thể giải thích một cách mơ hồ:

- Trong khoảng tối tăm u ám, tự sẽ có một sức mạnh thần bí... Trước kia khi ta còn nhỏ đã từng có một người bạn, cũng tên là Trần Bình, vô cùng lợi hại. Thế nhưng sau đó ta và Trần Bình rời xa nhau, nhiều năm nay ta vẫn luôn nhớ. Cho nên huynh trưởng của người nói với ta, có lúc người cũng được gọi là Trần Bình, ta cảm thấy vô cùng thân thiết. Hơn nữa ta có trực giác người chính là Trần Bình.

Trả lời kiểu này, nếu như ở thời hậu thế sẽ chẳng có ai tin.

Thế nhưng ở thời đại tin quỷ thần, kính trời đất này, lí do thoái thác này lại có ma lực tồn tại mà người khác không thể kháng cự.

Trần Bình đúng là tiếp nhận lời giải thích của Lưu Khám.

Y nói cho Lưu Khám, ban đầu lúc huynh trưởng y nhắc đến Lưu Khám trước mặt y, tán thưởng Lưu Khám sau này nhất định sẽ thành đại sự.

Vì vậy, Trần Bình sinh ra lòng hiếu kỳ, muốn xem người mà được huynh trưởng tán thưởng rốt cục có bản lĩnh thế nào?

Y không dùng đại danh, mà lấy thân phận là Trần Đạo Tử, đến bên cạnh Lưu Khám. Mấy năm nay, y luôn âm thầm quan sát Lưu Khám, thậm chí lúc mấy chuyện lớn xảy ra, y cũng đều tham gia vào, muốn biết rõ cách nghĩ thật sự của Lưu Khám.

Từ lúc Lưu Khám từ thành Tống Tử quay về Bái Huyền, sau đó giết Ung Xỉ, đại náo huyện Bái trở đi, Trần Đạo Tử dần dần có cảm giác kỳ lạ.

Lưu Khám thật lợi hại!

Thủ đoạn độc ác của hắn, hắn liều mạng treo lên, tất cả mọi việc đều bắt đầu từ cảm giác bất an trong nội tâm hắn.

Vì sao bất an? Hắn rốt cục muốn làm gì?

Trần Đạo Tử càng ngày càng hiếu kỳ, thế nên sau khi Lưu Khảm đến Lâu Thương, cũng đi theo hắn đến. Bây giờ thiên hạ thái bình, mặc dù không được quốc phú dân an, thậm chí thịnh thoả còn có mấy việc phát sinh. Nhưng xét tổng thể mà nói, vẫn không có chuyện gì đáng để Lưu Khảm sợ hãi.

Lưu Khảm trông coi Lâu Thương, thủ hạ đông đúc, trong nhà ruộng đồng phì nhiêu vạn khoảnh.

Có thể nói là cuộc sống không lo âu, đường quan thuận lợi. Thê tử con cái cũng có rồi, sự nghiệp cũng có rồi, hắn lại sợ hãi cái gì?

Hoặc là nói, những thứ Lưu Khảm nhìn thấy, Trần Bình bây giờ vẫn chưa nhìn ra. Nếu như là như vậy, Lưu Khảm thật không đơn giản.

Trần Bình không hỏi Lưu Khảm thêm. Y biết, lúc Lưu Khảm có thể nói với y, tự nhiên sẽ nói.

Sau khi Lưu Khảm nghe thấy lời của Trần Bình, hắn hơi nhú mày. Hắn treo lên chiến xa, nhìn ra phía doanh trại. Chỉ nhìn thấy giữa doanh trại, có một đại tướng bằng da trâu rất lộng lẫy. Trong lòng khẽ giật mình, hắn quay người hỏi Lữ Thích Chi:

- Tiểu Trư, doanh trại này là của ai?

Lữ Thích Chi suy nghĩ một chút, nói:

- Đệ nghe có người nói, doanh trại đó vốn dĩ là nơi trú quân của Mạo Đốn. Nhưng Mạo Đốn bây giờ ở Lâm Hà, không ở Cù Diễn.

Nơi đóng quân của Mạo Đốn?

Vậy thì thật là thú vị...

- Nhưng ta nghe nói, Mạo Đốn có người thân nào đó ở Cù Diễn...

Lữ Thích Chi gãi đầu, có vẻ rất khổ não. Một hồi lâu sau, y khẽ vỗ trán:

- Đệ nhớ ra rồi, hình như là Yên Thị của Mạo Đốn không theo y đến Lâm Hà... Nhất định là ả, Yên Thị của Mạo Đốn, hình như tên là, tên là Hô Diễn Châu, chính là Hô Diễn Châu!

.

135. Chương 218-221

Chương 218: Hô Diễn Châu (1)

Hô Diễn Châu đúng là còn ở Cù Diễn.

Ai lại có thể nghĩ đến, một đám tàn binh bại tướng đã thảm bại ở Phú Bình, lại có thể có dũng khí như vậy, tập kích Cù Diễn vào lúc này? Ít nhất, Mạo Đốn cũng không nghĩ đến, Hô Diễn Châu càng không nghĩ đến.

Nhưng Hô Diễn Châu dù sao cũng không phải nữ nhân bình thường. Thân là Yên Thị của Mạo Đốn, nàng có sự giỏi giang và khôn khéo khác người. Cho dù là Lưu Khảm dẫn binh tiến vào trong thành Cù Diễn, Hô Diễn Châu cũng không hề tỏ ra hoảng loạn.

Phải tiếp tục kiên trì!

Hô Diễn Châu đã hiểu được tâm tư của trượng phu, đồng thời cũng biết, nữ nhân và trẻ nhỏ trong doanh trại này là tương lai của Hung Nô. Bất luận như thế nào, nàng đều phải bảo vệ nòi giống của người Hung Nô.

Tuy rằng không rõ trong thành rốt cuộc có bao nhiêu quân Tần, thậm chí không rõ lai lịch của đám quân Tần này, nhưng Hô Diễn Châu tin rằng, có thể thần không hay quỷ không biết công chiếm Cù Diễn, nhân số của quân Tần không thể quá nhiều. Nếu không, về phía Cù Diễn không thể không có chút tin tức nào.

- Mọi người phải kiên trì!

Hô Diễn Châu mặc áo giáp, tay nhắc trường mâu:

- Tần mọi rợ không kiên trì được bao lâu đâu, binh mã của Thanh Cách Nhĩ đang tiến gần đến Cù Diễn, Đại Vương tử sau khi nhận được tin, nhất định sẽ đến doanh cứu chúng ta. Chỉ cần có thể kiên trì đến lúc viện quân đến, Tần mọi rợ tự nhiên sẽ không chiến mà bại.

Các nữ nhân cũng đồng thanh hô to, bọn trẻ con cũng đồng loạt giơ cung nỏ hưởng ứng.

Trong doanh trại nhỏ, mặc dù không có nhiều nam nhân, nhưng ý chí chiến đấu cao ngút của đám nữ nhân và trẻ nhỏ này cũng khiến người ta không thể khinh thường. Trên mặt Hô Diễn Châu hé nở ra nụ cười rạng rỡ, trong ánh mắt mang theo cả sự kiên định, nắm chặt trường mâu.

- Châu Yên Thị mau nhìn!

Nữ nhân phụ trách canh gác bỗng nhiên hét lên:

- Bọn Tần mọi rợ đang làm trò quỷ gì vậy?

Hô Diễn Châu nghe vậy, vội vàng trèo lên vọng đài, nhìn theo hướng nữ nhân kia chỉ tay. Sắc mặt Hô Diễn Châu lập tức trở nên trắng bệch.

Trời lơ mờ sáng, mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng có thể nhìn rõ hành động của quân Tần, chỉ thấy mấy trăm tên quân Tần đang đẩy từng chiếc từng chiếc xe đẩy củi, xếp thành một hàng, nhằm về phía cửa lớn của doanh trại.

Người Hung Nô sống dựa vào du mục, số lượng trâu dê đương nhiên không ít. Hô Diễn Châu không khỏi nhớ đến năm xưa nghe phụ thân nói về Diên Đan người nước Tề dựa vào trận hỏa ngư để đại phá quân Yên, không chỉ cướp lại được thành thị bị người nước Yên đánh hạ, thậm chí suýt chút nữa đã hỏa thiêu nước Yên.

Đến giờ Hô Diễn Châu vẫn nhớ, lúc phụ thân nhắc đến câu chuyện này, cảm kích nói:

- Tài trí của người Trung Nguyên còn nhiều hơn cả cá diếc trong sông, đánh trận với bọn họ, nhất định phải cẩn thận.

Nhìn thấy tư thế này của quân Tần, chẳng lẽ là muốn tái hiện hỏa ngư trận. Nếu như những xe bò kéo củi này xông vào trong doanh trại, đối với nữ nhân và trẻ nhỏ trong trại, chắc chắn sẽ là một trận tai họa. Xem ra, tướng lĩnh của Tần mọi rợ đã hạ quyết tâm kết thúc chiến đấu rồi!

Nữ nhân và trẻ nhỏ trong doanh trại một khi mất đi sự bảo vệ của tường rào doanh trại, kết quả như nào không cần phải đoán. Mặc dù nhân số khá đông, nhưng nếu như Tần mọi rợ hạ quyết tâm tàn sát, bên này căn bản không thể là đối thủ của quân Tần. Người chết, Hô Diễn Châu đã nhìn thấy rất nhiều, thậm chí tự mình ra tay giết. Nhưng những nữ nhân và trẻ nhỏ trong hàng rào này, là hi vọng gửi gắm tương lai của người Hung Nô, làm sao nài lại không lo?

- Yên Thị, chúng ta liều mạng với bọn chúng chứ!

Có người khê khuyển vào tai Hô Diễn Châu, nhưng Hô Diễn Châu không hề tiếp nhận.

Phải nhẩn!

Vả lại xem chủ tướng của Tần mọi rợ nói thế nào đã. Nếu như có thể có cách vịn cả đôi đường, Hô Diễn Châu cũng sẽ xem xét nghiêm túc.

Lúc này, chỉ nhìn thấy một quan quân xuất hiện ở trước xe bò.

- Người ở bên trong nghe rõ đây, Đầu Man đã thất bại, đại quân của ta sẽ nhanh chóng tới, các người đừng có mơ tưởng gì nữa. Bây giờ lập tức hạ vũ khí xuống, nếu như đi ra đầu hàng, quân hầu nhà ta có thể bảo

đảm tuyệt đối không làm hại đến tính mạng các người. Một khi đại chiến kết thúc, tự sẽ sắp xếp ổn thỏa cho các người... Nhưng nếu như cố ý chống lại, đừng có trách bọn ta nhẫn tâm, lúc phá trại, các người một người cũng không thoát.

- Một người cũng không để sót, một người cũng không để sót!

Quân Tần đồng thanh hò reo, mặc dù nhân số không nhiều nhưng hiệu quả tạo ra cũng khó mà ước lượng.

Nữ nhân và trẻ nhỏ trong doanh trại này mặc dù có thể cầm vũ khí chống lại, đương nhiên không thiếu những người ý chí kiên cường, thậm chí có người đã chắc sẽ phải chết. Nhưng đại đa số người chung quy lại là không muốn chết, sau khi nghe thấy tin Đầu Man thất bại, quân Tần lập tức sẽ đến, nhất thời đều trở nên hoang mang.

Bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chú vào Hô Diễn Châu, hi vọng Hô Diễn Châu có thể nghĩ ra cách nào đó.

Đại Thiên Vu đã chiến bại rồi sao?

Hô Diễn Châu cũng có chút hoảng hốt...

- Các người rốt cục là người nào?

Quan quân kia nói:

- Ta là Bách Phu Trưởng dưới trướng Lão Bi Doanh – Đồ Đồ, phụng mệnh Lưu Quân hầu đặc biệt đến đây khuyên Yên Thị. Quân hầu nhà ta nói, hai nước giao chiến, tử thương là chuyện khó tránh, nhưng không liên quan đến nữ nhân và trẻ nhỏ. Mặc dù các người đã giết Phú Bình, nhưng bọn ta cũng không giống như các người. Đại Tần từ Thiên triều Thượng Quốc, có lòng khoan dung... Nếu như bây giờ các người đầu hàng, Quân hầu nhà ta có thể đảm bảo các người an toàn.

Đừng có nghĩ quỷ kế ra để kéo dài thời gian, Quân hầu có lệnh, trong thời gian một nén nhang mà không ra hàng, bọn ta sẽ lập tức phát động tấn công.

Nghe người ta nói, Hô Diễn Châu là một người lương thiện, cũng thông tình đạt lý, chắc hẳn sẽ không để nhiều người thế này cùng mất mạng với lão Đầu Man chứ!

Câu nói này của Đồ Đồ chính là từ miệng của Trần Bình.

Quả nhiên, Hô Diễn Châu càng tâm hoảng ý loạn... Lão Bi Doanh? Đây tuyệt đối là một cái tên có tên tuổi vang dội. Chính là đội nhân mã đã giết cho Tả Hiền Vương tới bởi áo sắt, thậm chí mất cả tính mạng. Rất nhiều người Hung Nô đã đặt một cái tên hiệu cho Lưu Khâm: Lão Bi.

Còn có người nói: Lão Bi không chết, người Hung Nô còn không yên lòng.

Vốn tưởng rằng, Lão Bi Doanh đã bị A Lợi đánh bại ở Phú Bình rồi, nhưng không ngờ, bọn họ vẫn còn sống, lại còn xuất hiện ở Cù Diễn.

Đây là một đám Tần mọi rợ lòng đầy thù hận!

Đã nói ra, là nhất định sẽ làm được. Phải biết rằng, lúc A Lợi phá thành Phú Bình, đã giết chóc tàn sát, không để sót một người nào. Những tên Tần mọi rợ này, chỉ e là hận người Hung Nô thấu xương. Nếu như ép cho bọn chúng phát điên, nữ nhân và trẻ nhỏ trong thành...

Hô Diễn Châu không khỏi giật mình...

- Yên Thị, chúng ta nên làm gì?

- Châu Yên Thị, chúng ta liều mạng với Tần mọi rợ...

Trong lúc lơ đãng, người trong doanh trại đã chia rẽ, mười mấy phụ nữ nhanh nhẹn tay cầm binh khí, lớn tiếng hò hét.

Chương 219: Hô Diễn Châu (2)

Hô Diễn Châu ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy quân Tần đã đốt tín hươu.

Hơn trăm người tay cầm cây đuốc, đứng ở phía sau xe bò. Có thể tưởng tượng được, một khi xe bò phát cuồng sẽ tạo ra tổn thương đến mức nào?

Lòng ngực Hô Diễn Châu đập thình thịch, hồi lâu sau, nàng đột nhiên nghĩ ra một cách, triệu tập những người đàn bà nhanh nhẹn lại bên cạnh mình, thì thầm hai câu. Những người đàn bà nhanh nhẹn này nghe xong, ai nấy sắc mặt vui vẻ, gật đầu liên tục tỏ ý tán thành.

Thế là Hô Diễn Châu leo lên vọng đài, nói với Đồ Đồ ở ngoài doanh trại:

- Tàn mọi rợ ở ngoài doanh trại nghe rõ, bọn ta có thể đầu hàng, nhưng nhất định phải đảm bảo tính mạng của bọn ta. Còn nữa, theo tục lệ của người Hung Nô, ta là Yên Thị của người Hung Nô, chỉ có thể đầu hàng với chủ tướng của các người. Chủ tướng của các người nhất định phải đích thân đến đón nhận bọn ta đầu hàng ở cổng doanh trại, và chính miệng nói bảo đảm.

Những lời này của Hô Diễn Châu, rất nhanh đã truyền đến tai Lưu Khảm.

Trần Bình nghe được, trên khuôn mặt thanh tú bỗng lộ ra một nụ cười lạnh nhạt.

- Người đàn bà này chết đến nơi rồi còn muốn giở trò.

Lưu Khảm ngăn người:

- Đạo Tử sao lại nói vậy?

Tuy rằng đã biết thân phận của Trần Bình, nhưng Lưu Khảm vẫn quen gọi Trần Bình là Đạo Tử. Xưng hô như vậy cũng khiến người khác cảm thấy thân thiết, thật chặt quan hệ thêm một chút.

Trần Bình cười nói:

- Châu Yên Thị này cũng không phải nhân vật tầm thường. Theo ta thấy, ả muốn lúc Quân Hưu đứng ra tiếp nhận đầu hàng, nhân cơ hội giết chết quân hưu. Người đàn bà Man tộc này chắc rất rõ, một khi Quân hưu chết, lòng quân nhất định sẽ hỗn loạn, cho nên mới nghĩ ra kế sách này.

Mông Tật hung hãn nói:

- Quân hưu, ngài quá mềm lòng rồi. Đối phó với đám nữ nhân này tuyệt đối không thể nương tay!

Lưu Khảm liếc mắt nhìn Mông Tật:

- Châu Yên Thị đã đưa ra yêu cầu như vậy, nếu như ta không đồng ý, cho thấy ta ích kỉ. Đồ Đồ, nói với người đàn bà đó, yêu cầu của cô ta, ta đáp ứng. Ta thật muốn xem xem, một đám nữ nhân lại có bản lĩnh gì mà ám sát ta. Nhậm Ngao, Quán Anh, cả Mông Tật nữa... Ba người các người dẫn một trăm người chú ý bọn nữ nhân kia cho ta. Nếu như có người muốn nhân cơ hội làm loạn, giết ngay tại chỗ. Ta dù có nhẹ dạ cũng không dung tha cho người khác làm nhục. Phần Khoái, Đồ Đồ, hai người các người theo ta đi gặp bọn đàn bà Man tộc đó!

- Vâng!

Mọi người nhận lệnh đi, Lưu Khảm lại thì chỉnh lại mũ chiến, tay cầm Xích kỳ, sải bước về phía doanh trại. Dừng bước cách cửa lớn doanh trại khoảng chừng mười bước, Lưu Khảm quát lớn:

- Ta là Quân hưu của Lão Bi Doanh – Lưu Khảm, xin Châu Yên Thị ra ngoài trả lời.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy cửa lớn doanh trại mở ra. Hô Diễn Châu khoác một cái áo lông, trên mặt thoa chút phấn, dẫn theo mấy nữ nhân dáng vẻ nhanh nhẹn, từ trong doanh trại bước ra.

- Thiếp thân Hô Diễn Châu, là Yên Thị của Đại Vương Tử Mạo Đổn, nghe đại danh quân hưu đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Hô Diễn Châu có thể nói tiếng Trung Nguyên rất lưu loát, nhưng lại kèm theo một chút khẩu âm Yên Triệu. Ấy cung kính hành lễ với Lưu Khảm, sau đó nghiêm mặt nói:

- Vừa nãy Quân hưu nói, nếu như bọn ta chịu ra hàng, có thể đảm bảo tính mạng cho nữ nhân và trẻ nhỏ trong trại ta, không biết lời Quân hưu nói có thật không?

Lưu Khám nói:

- Chỉ cần các người không gây chuyện, tự có thể đảm bảo tính mệnh của các người.
- Không nuốt lời?
- Tuyệt không nuốt lời!

Hô Diễn Châu nhân lúc đang nói chuyện, nhìn lên Lưu Khám, trong lòng hồi hộp, thầm nghĩ:

- Người này thật giống Lão Bì!

(Lão Bì: gấu thần)

Do Lưu Khám đội mũ chiến nên nàng cũng không nhìn rõ diện mạo của Lưu Khám. Mặc dù cách mười mấy bước, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được hơi máu tanh nồng tỏa ra từ người Lưu Khám. Không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, Hô Diễn Châu nghiêng rằng, theo tập quán của người Hung Nô, phủ phục trên mặt đất:

- Hô Diễn Châu nguyện thay mặt cho tất cả mọi người, xin Quân hầu tha mạng.

Lưu Khám nheo nheo mắt, cất bước đến phía trước dìu nàng.

Cùng lúc đó, mấy nữ nhân phía sau Hô Diễn Châu lặng lẽ tiến về phía trước hai bước. Lúc Lưu Khám dìu Hô Diễn Châu, chỉ thấy Hô Diễn Châu bỗng nhiên giơ tay nắm chặt lấy vai của Lưu Khám, trong miệng hét lên một tiếng chói tai:

- Ra tay nhanh lên!

Cơ thể mềm mại giống như bị một bàn tay vô hình giữ lại.

Hô Diễn Châu phát hiện bản thân căn bản không thể giữ được Lưu Khám, theo Lưu Khám đứng thẳng người lên, Hô Diễn Châu thoáng cái đã rời ra.

Ngực nàng nhói đau, một ngụm máu tươi phun ra, cơ thể mềm mại bị văng ra ngoài.

- Người đàn bà Man tộc, chút tài vật này cũng dám đem ra biểu diễn sao?

Giọng nói lạnh lùng của Lưu Khám vang lên bên tai Hô Diễn Châu. Mười mấy người đàn bà vừa mới rút vũ khí ra, lại thấy Đồ Đồ và Phàn Khoái đã cầm thuẫn vung kiếm xông lên. Không thể phủ nhận, mười mấy người đàn bà này thật sự có chút bản lĩnh, nhưng phải xem là so sánh với người nào.

Đồ Đồ và Phàn Khoái không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc.

Khiên đồng quay vòng, kiếm sắc khua khua, chỉ thấy máu thịt bay ra, tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Trong chớp mắt, mười mấy người đàn bà ngã vào trong vũng máu.

Các nữ nhân trong doanh định ra ngoài giúp đỡ, nhưng nghênh tiếp bọn họ chính là một loạt mưa mũi tên.

Hơn trăm nữ nhân và trẻ con ngã xuống vũng máu, những người bị vấp ngã bởi thi thể, bị người phía sau giẫm bị thương, bị chết càng không đếm xuể. Còn chưa đợi bọn họ đến gần Lưu Khám, thân thể Hô Diễn Châu đã bay lại, rơi xuống mặt đất, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Những nữ nhân tay cầm vũ khí, nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Lưu Khám vung Xích kỳ, xoay người kéo đao, “rắc” một tiếng, cán cờ to bằng miệng bát ở ngoài viên môn bị chém đổ.

- Người nào còn dám tiến lên một bước, giết không tha!

Thân thể cường tráng, đao sắc bén vẫn còn dính máu...

Đối với những nữ nhân trong doanh trại, không thể nghi ngờ đã tạo nên lực chấn nhiếp thật lớn đối với họ.

- Hạ binh khí xuống, tay ôm đầu gối xồm, trong vòng ba tiếng, nếu còn đứng thẳng, đánh chết không tha.
- Đánh chết không tha!

Hàng loạt tiếng hô vang vọng trong không trung. Các nữ nhân sợ hãi, sau khi do dự một hồi, ném vũ khí trong tay đi, ngoan ngoãn tay ôm đầu ngồi xuống. Còn những nữ nhân và trẻ con không chịu khuất phục, nhìn Lưu Khảm một cách căm giận. Lần này, Lưu Khảm không còn mềm lòng nữa.

Xích kỳ vung xuống dưới, một loạt mũi tên sắc nhọn bay ra, gần trăm người bị bắn chết tại chỗ.

- Nói lại lần nữa, bỏ vũ khí xuống, hai tay ôm đầu ngồi xuống.

Lưu Khảm gầm lên giống như tiếng sấm rền, dọa cho các nữ nhân ai nấy đều ngồi xuống, có không ít đứa trẻ, đặc biệt là trẻ sơ sinh gào khóc.

Bọn người Nhâm Ngao dẫn binh mã bản bộ thuận thế xông vào trong doanh trại.

- Trông chừng cho kĩ ả Yên Thị gì kia, nói không chừng sau này vẫn còn có tác dụng.

Lưu Khảm nhẹ nhàng dẫn dò một câu sau đó xoay người dẫn Lữ Thích Chi rời đi.

Trời, vừa qua giữa trưa...

Chương 220: Lựa chọn

Lâm Hà Độ, nghe tên giống như chỉ là một bến đò.

Đương nhiên lúc người Hung Nô qua sông, Lâm Hà là một thôn ở đầu cầu, sau đó sau khi người Hung Nô đứng vững ở Hà Nam Địa, Lâm Hà lại trở thành đầu mối then chốt liên kết giữa hai vùng Hà Nam Địa và Hà Bắc, vị trí vô cùng quan trọng. Đây là vùng chăn nuôi ở Hà Nam Địa của bộ lạc Hô Diễn, có gần mười vạn người sống ở đây. Xét về cả Hà Nam Địa thì Lâm Hà Độ Khẩu không được coi là doanh địa lớn, nhưng cũng có thể coi là thuộc dạng trung bình.

Lúc Hô Diễn Đề gió bụi dặm trường từ Hà Bắc chạy tới Lâm Hà, đã là ngày thứ ba Cù Diễn bị thất thủ. Mấy ngày nay, lão luôn xử lí việc di chuyển ở Hà Bắc. Nếu như người Hung Nô thất bại, sẽ phải đối diện không chỉ là sự tấn công của lão Tần, đồng thời còn phải đối mặt với tập kích của hai bên Đông Hồ và Nguyệt Thị. Cho nên, Hô Diễn Đề nhất định phải chuẩn bị tốt tất cả sự vụ, bao gồm cả giao hợp với Nguyệt Thị. Vì điều này, Mạo Đốn đã đưa ra, tây thì liên kết với Nguyệt Thị, đông thì dựa vào phương trận Đông Hồ. Nói một cách tổng thể, chính là phải thuận lợi mọi bề, sinh tồn trong kẻ hở. Đồng thời phải chuẩn bị mở rộng về phía bắc, để thôn tính các dân tộc du mục nhỏ yếu ở phía bắc Hung Nô.

Để liên hợp với Nguyệt Thị, Mạo Đốn lệnh cho Hô Diễn Đề đem trả cho Nguyệt Thị hai nghìn dặm đất và hàng vạn trâu dê mà năm ngoái Nguyệt Thị tặng cho Hung Nô. Hô Diễn Đề trong khoảng thời gian này ở Hà Bắc chính là bận rộn chuyện này.

- Cù Diễn thất thủ rồi? Sao Cù Diễn lại có thể thất thủ?

Lúc Hô Diễn Đề nghe được tin này, mặt không khỏi biến sắc:

- Vậy Châu Nhi đâu? Châu Nhi có bỏ chạy khỏi Cù Diễn chưa?

Mạo Đốn nhìn gầy gò, cũng rất tiều tụy. Y nhắm hờ mắt lại, hồi lâu sau mới khẽ thở dài:

- Toàn quân Cù Diễn bị diệt, Tô Lặc chết trận tại chỗ. Theo những người chạy trốn ra nói, lúc Tần mọi rợ công chiếm Cù Diễn, Châu Nhi vẫn còn trong Khung Lư của ta. Còn có hơn vạn nữ nhi và trẻ hỏ, đều rơi vào trong tay Tần mọi rợ.

Gân xanh trên trán Hô Diễn Đề lộ ra, hai tay nắm thành nắm đấm.

- Vậy...

Không đợi Hô Diễn Đề nói hết, Mạo Đốn khổ não nói:

- Bây giờ không chỉ là Cù Diễn xảy ra chuyện, theo thông tin nhận được từ thám báo, ba ngày trước, Đầu Man bại binh ở Hoành Sơn thành Chiêu Vương.... Hơn hai mươi vạn đại quân hầu như bị tiêu diệt toàn bộ, Hữu Hiền Vương và Tả Hữu đại tướng chết trận tại chỗ.

- Hả?

Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Hô Diễn Đề nghe tin này, vẫn ngẩn người ra, hồi lâu không nói lời nào.

Đầu Man thất bại...

Hồi lâu sau Hô Diễn Đề cuối cùng cũng phản ứng lại:

- Đại Thiên Vu, chúng ta có nên lập tức xuất binh, đoạt lại Cù Diễn không?

Đại Thiên Vu mà Hô Diễn Đề nói, không phải là Đầu Man, mà là chỉ Mạo Đốn. Khi lão quyết định ngồi chung thuyền với Mạo Đốn, Đầu Man trong mắt Hô Diễn Đề, đã không còn là Thiên Vu Hung Nô nữa rồi. Lão vội vàng hỏi:

- Nhưng biết đội Tần quân nào tập kích Cù Diễn?

- Lão Bi ở Phú Bình.

Hai gò má của Hô Diễn Đề không kìm chế được hơi co giật, sau khi kinh ngạc, nén nỗi khiếp sợ trong lòng:

- Lão Bi đó vẫn chưa chết sao? Còn chạy đến Cù Diễn tập kích... Đại Thiên Vu, nếu đã như vậy, ta tin rằng binh mã trong tay Lão Bi nhất định không thể quá nhiều. Ở Phú Bình đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề rồi, giới lâm cũng còn lại hai nghìn quân thôi. Chúng ta có thể nhân lúc chỗ đứng chưa vững, một lần đoạt lại Cù Diễn.

Ai ngờ, Mạo Đốn chỉ thản nhiên hỏi một câu:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó? Sau đó cái gì?

- Sau khi đoạt lại Cù Diễn, chúng ta sẽ làm gì? Nghênh tiếp Đầu Man, tiếp tục để ông ta làm Thiên Vu, mở mắt trừng trừng nhìn người Hung Nô tiêu tan trong tay ông ta sao?

- Cái này...

Mạo Đốn đứng dậy, đi đến cổng đại trường, quay lưng về phía Hô Diễn Đề nói:

- Hôm qua lúc ta nghe tin, cũng chuẩn bị lập tức xuất binh cứu viện. Thế nhưng thám báo phát hiện dấu vết hoạt động của đại đội Tần quân ở bờ sông Hoàng Hà. Theo thám báo nói, Tần quân ở Bắc Địa rất có thể đã vượt qua Ngụy Trường thành, đến vùng Đặng Khẩu, cách Lâm Hà Độ Khẩu của chúng ta cũng không quá ba bốn ngày đường.

Nói đến đây, Mạo Đốn quay người nhìn Hô Diễn Đề.

- Tả Cốc Lễ Vương, xin ngài hãy tha thứ cho ta không xuất binh đi đoạt lại Cù Diễn, bởi vì thời gian đã không cho phép ta đi đoạt lại Cù Diễn.

Hô Diễn Đề cúi đầu, hồi lâu mới thở dài.

- Bọn mọi rợ Trung Nguyên quả nhiên lợi hại, từng vòng bao lấy từng vòng... Nếu như chúng ta cứu viện Cù Diễn, đi đi lại lại cũng phải mất đến hai ngày. Cứ coi như chúng ta có thể trong một ngày cướp được Cù Diễn, cũng tất sẽ đối mặt với khả năng bị cắt đứt đường lui... Tần mọi rợ thật độc ác!

Thế nhưng, Châu Nhi phải làm sao bây giờ?

Trên khuôn mặt Mạo Đốn hiện lên vẻ lo lắng.

- Bây giờ Lâm Hà Độ Khẩu vẫn có năm vạn nữ nhân và trẻ nhỏ. Việc khẩn cấp trước mắt là bảo vệ tính mạng cho bọn họ. Tả Cốc Lễ Vương, bây giờ tất cả những gì chúng ta làm, đều nên lấy tương lai của Hung Nô làm chủ... Nếu như Châu Nhi ở trên trời có linh, ta tin rằng nàng ấy nhất định có thể hiểu ta.

Mặt khác, ta nhận được tin của Thanh Cách Nhĩ, dưới trướng y vẫn còn bảy nghìn kỵ quân, áp vận khối lượng lớn lương thảo quân nhu chạy về. Ta đã phái người thông báo cho y, bảo y thay đổi đường từ kho Bộ Tề Độ Hà, vượt qua Ô Lương Tổ ghé qua từ Dương Sơn, sau đó nghỉ cách tỵ hợp với chúng ta. Nghe nói,

Mông Diễm đuổi rất sát rồi, chắc chắn là muốn hội tụ với Lão Bi ở Cù Diễn, một lưới tóm gọn chúng ta. Cho nên, lúc này, chúng ta quyết không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Tả Cốc Lễ Vương, ta đã phái người cầu viện Đông Hồ, nói là A Lợi đã chết trong tay Tần mọi rợ, xin Đông Hồ Vương xuất binh báo thù. Nếu như thuận lợi, tính toán từ bây giờ, Đông Hồ trong vòng mười ngày, sẽ xuất binh đánh Vân Trung. Chỉ cần chúng ta vượt qua Hoàng Hà, cố sống chết giữ Hà Bắc, mười ngày sau, Tần mọi rợ sẽ không thể không dừng tiến quân vào Hà Bắc. Đối với chúng ta mà nói, cũng là cơ hội tốt để nghỉ ngơi lấy lại sức. Cho nên, ta khẩn cầu ngài, vạn lần không nên làm việc theo tình cảm.

Giọng nói bình tĩnh mà Mạo Đồn cố gắng đủ đề Hô Diễm Đề có thể cảm nhận được sự chân thành trong câu nói. Quả nhiên, Hô Diễm Đề ngồi ở trên giường, khuôn mặt nhăn nhó, cơ thể hơi run run. Đắm một cái thật mạnh xuống bàn, lão ngẩng đầu lên, nhìn Mạo Đồn:

- Đại Thiên Vu nói không sai, giờ khắc này, chúng ta nên lấy đại cục làm trọng, lão thần nguyện nghe theo sự điều khiển của Đại Thiên Vu.

Trong lòng Mạo Đồn thở phào nhẹ nhõm.

Phải nói, Mạo Đồn đối với Hô Diễm Đề là tình nghĩa sâu nặng, nhưng đối với Mạo Đồn mà nói, tương lai của Hung Nô và sự nghiệp mới là điều quan trọng nhất trong cuộc đời của y. Tình hình trước mắt thật sự không phù hợp phát binh tấn công Cù Diễn, bởi vì y vẫn còn việc quan trọng hơn phải làm.

Cù Diễn, ngày thứ ba.

Trần Bình hơi lo lắng khuyên:

- Quân hầu, bọn nữ nhân đó giữ lại, cuối cùng cũng chỉ là rắc rối. Theo ta thấy, hay là giết hết đi.

Đúng vậy, thật sự là một rắc rối lớn.

Một vạn nữ nhân và trẻ con, mặc dù nói trong tay không có tác sát, nhìn giống như không có sức chiến đấu nào, nhưng một khi làm loạn lên, uy hiếp cũng không nhỏ.

Lưu Khảm làm sao lại không biết, nhưng hẳn cuối cùng cũng không thể nào nhẫn tâm.

Mặc dù bọn người Trần Bình mấy lần khuyên nhủ, Lưu Khảm đều giả bộ không để ý, đánh lạc hướng sang chủ đề khác. Nhưng trong lòng lại căng thẳng vô cùng. Hô Diễm Châu đã được cứu tỉnh lại rồi, lại bị Lưu Khảm giam giữ đơn độc. Đối với người đàn bà Man tộc này, Lưu Khảm không dám có nửa điểm khinh thường.

Người nữ nhân có thể nghĩ ra cách giả đầu hàng, cũng không phải là nữ nhân đơn giản, tuyệt đối không thể để ả ta trà trộn vào trong đám tù binh, nếu không nhất định sẽ gây hỗn loạn. Nhưng nếu như nói để hẳn giết nhiều nữ nhân thế này, hẳn không làm được, cũng không thể làm được. Mặc dù trong mắt người khác, không phải là cùng họ hàng, trong lòng ắt sẽ khác. Đừng nói là một vạn người, mười vạn người, hai mươi vạn người thì đáng là gì? Thắng là vua, thua là giặc, đây là quy luật tồn tại của cuộc sống.

Nhưng Lưu Khảm từ đầu đến cuối lại không tán thành.

Tách những nữ nhân và trẻ nhỏ này ra, lấy hàng rào vây chặt lại, lại phải thêm hai người Lữ Thích Chi và Trần Bình chuyên môn trông coi, phòng bọn họ làm loạn. Đồng thời Lưu Khảm cũng hạ lệnh những người khác tranh thủ nghỉ ngơi hồi phục, để chuẩn bị ứng phó với hàng loạt trận huyết chiến tiếp theo.

Mạo Đồn cũng tốt, Đầu Man cũng được, đều không phải là những nhân vật tầm thường.

Vốn dĩ Lưu Khảm cũng không hề có niềm tin có thể chống đỡ được sự phản công của người Hung Nô. Nhưng sau khi công chiếm Cù Diễn, lại phát hiện trong Cù Diễn vẫn còn một doanh nô lệ, đại bộ phận người trong doanh đều là người Trung Nguyên bị người Hung Nô bắt nhốt lại, nhân số ước chừng khoảng hai nghìn người.

Trong đó, vẫn có không ít người là thú binh của Biên Quận, lực chiến đấu không thể nói là dũng mãnh, nhưng ít nhất cũng có thể có chút tác dụng. Lưu Khảm lệnh cho hai người Đồ Đồ và Phàn Khoái chọn ra những người khỏe mạnh gia nhập vào các quân, sau đó lại từ trong kho của Cù Diễn lấy ra không ít cung

nỏ và mũi tên. Mạo Đồn quyết định rời khỏi Hà Nam Địa, đương nhiên không thể từ bỏ các vật tư trong thành Cù Diễn.

Nhưng Cù Diễn là vương trưởng của người Hung Nô ở Hà Nam Địa, vật tư tích trữ nhiều không kể xiết.

Mạo Đồn còn không dám quang minh chính đại điều đi, ngăn ngừa Đầu Man phát giác. Cứ như vậy, lại có lợi cho bọn Lưu Khảm...

Trong một kho, thậm chí còn tìm thấy mấy nghìn vò dầu đen. Loại dầu đen này chính là cái mà hậu thế gọi là dầu thô. Theo một người Bắc Địa bị người Hung Nô cướp đoạt giới thiệu, ở vùng Cao Nô Bắc Địa, có rất nhiều dầu thô đen, không ít người địa phương coi dầu đen như nhiên liệu. Loại dầu đen này của người Hung Nô cũng là mua giá rẻ từ vùng Cao Nô, lấy làm vật dẫn lửa.

Sau khi Lưu Khảm biết được, lập tức hỏi rõ vị trí của Cao Nô.

Dầu mỡ, ở thời đại này lại có thứ này à?

Nhưng cứ coi như là có dầu mỡ, cũng không có tác dụng gì, ngoài dẫn lửa phát sáng ra, Lưu Khảm thật không nghĩ ra trong thời đại này có thể có thứ gì có thể dùng được dầu.

Nghe Trần Bình luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại, Lưu Khảm rất khổ sở vò đầu.

- Đạo Tử, những nữ nhân và trẻ nhỏ đó... Nếu như bọn họ thật sự gây chuyện, ta cho phép người giết bọn họ, nhưng bây giờ... Đúng rồi, bây giờ đã là ngày thứ ba rồi, tại sao phía Mạo Đồn lại không có động tĩnh gì nhỉ? Lễ nào y không chuẩn bị đoạt lại Cù Diễn sao?

Trần Bình suy nghĩ một chút:

- Hai ngày nay ta nghe ngóng, nghe người nói Mạo Đồn rất yêu thương Yên Thị kia, hơn nữa ả lại là con gái của Hồ Diễn Đề, Mạo Đồn chắc không khoanh tay làm ngơ. Sở dĩ đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh, ta đoán Mạo Đồn đó chắc là nhìn ra cái gì rồi?

Lưu Khảm lại hỏi:

- Nếu như y nhìn ra ý đồ của chúng ta, chúng ta nên ứng phó như thế nào?

- Ứng phó?

Trần Bình không khỏi phá lên cười.

- Quân hầu, người nghĩ quá lớn rồi, quá xa rồi... Có một số chuyện căn bản không phải là bây giờ có thể nghĩ, hoặc là nói người cũng không nên nghĩ. Có thể nói, bây giờ người làm đã đủ rồi. Lần này Thượng tướng quân có thể nhanh chóng đánh bại Cù Diễn, nói trắng ra người ít nhất cũng có nửa công lao. Cho nên, bây giờ cai người nên nghĩ là dự định sau này.

- Dự định sau này?

- Không sai, chính là dự định sau này. Đối với Mạo Đồn, tự có Đông Lăng Hầu đối phó. Phía người chỉ cần giữ Cù Diễn, phá hỏng đường lui của Đầu Man, mặt khác cũng phải suy nghĩ, bây giờ người nên phát triển thế nào. Đi Hàm Dương hay là ở lại Hà Nam Địa, hoặc có lẽ... quay lại Lầu Thương. Bình cho rằng, sau khi đại chiến kết thúc, Thượng tướng quân nhất định sẽ hỏi người chuyện này, người nên trả lời như thế nào?

Lưu Khảm không thể không trầm mặc!

Những lời Trần Bình nói, tuyệt đối không phải bắn tên không đích.

Đại chiến sắp kết thúc, ta nên lựa chọn như thế nào?

Trong thời gian ở Bắc Cương, mặc dù mỗi ngày đều không thể thiếu chinh chiến giết chóc, nhưng Lưu Khảm cũng đã thích cái cảm giác như vậy.

Những Lão Tần nhân gan góc kia đã khiến cho hắn nảy sinh một tình cảm khác đối với vương triều Đại Tần.

Kiếp trước những điều hần nghe được đều là Đại Tàn tàn bạo thế nào thế nào, những không thể phủ nhận, ở thời đại này, lại tràn đầy tâm huyết.

Có lúc, Lưu Khảm thật sự nghĩ dứt khoát giữ Lão Tàn là được. Nhưng lại nghĩ, giữ Lão Tàn...Nói dễ như vậy sao? Trừ phi hần có tư cách khuyên Thủy Hoàng để. Hần có thể có tư cách sao? Với người trung thành tận tâm với Thủy Hoàng để như Mông Diêm, lẽ nào không nhìn ra ảnh hưởng chính trị của Lão Tàn? Mông Diêm còn không khuyên nổi Thủy Hoàng để, bản thân mình có tư cách và năng lực khuyên Thủy Hoàng để sao? Không khuyên nổi Thủy Hoàng để, vậy tương lai của Đại Tàn...

Lưu Khảm rất rõ tính cách của mình, tuyệt đối không thể khuất phục dưới trướng Triệu Cao.

Vậy thì, ở lại Hà Nam Địa, giúp đỡ Phù Tô?

Đây có lẽ cũng là một sự lựa chọn tốt, nhưng cũng chỉ là tương đối tốt mà thôi.

Lưu Khảm do dự, lặng yên ngồi trong trướng, không nói lời nào. Hồi lâu sau, hần nhìn Trần Bình, hỏi:

- Đạo Tử, người cho rằng ta... nên trả lời như thế nào?

Chương 221: Đầu Man tức chết

Trần Bình không trả lời.

Không phải là y không muốn nói, thực ra là không cách nào nói. Lựa chọn thế nào, dù sao cũng liên quan đến tương lai của Lưu Khảm, Trần Bình không thể đưa ra quyết định.

Đương nhiên y có thể bày mưu tính kế, có thể tiến hành phân tích cho Lưu Khảm, nhưng đáp án cuối cùng, nhất định phải là do Lưu Khảm đi tìm. Loại việc thế này, người ngoài không thể nhúng tay quá nhiều. Cho dù là Lưu Khảm rất tin tưởng y, Trần Bình cũng không dám mạo muội đưa ra đáp án.

Còn Lưu Khảm, nhanh chóng đem chuyện này bỏ ra phía sau đầu.

Nguyên nhân rất đơn giản, ngày thứ tư công chiếm Cù Diễn, Lưu Khảm nhận được tin tức chính xác:

- Trần Bình dẫn năm vạn Đô úy quân đã đi qua di chỉ thành Phú Bình, đang tiến nhanh về phía Lâm Hà Độ Khẩu. Chủ lực đã công chiếm Đặng Khẩu, nhân mã tiên phong không ngừng tiến sát Lâm Hà. Dự tính trong vòng hai ngày là có thể phát động công kích với Lâm Hà Độ Khẩu.

Như vậy, Mạo Đốn thờ ơ lãnh đạm với Cù Diễn, hình như cũng có nguyên nhân hợp lý.

- Mạo Đốn nhất định đã phát hiện binh mã của Bình Hầu!

Mông Khắc nói:

- Từ Lâm Hà Độ Khẩu đến Cù Diễn, đi đi lại lại cần hai ngày. Nếu như Mạo Đốn muốn cướp lại Cù Diễn, nhất định phải đoạt lại Cù Diễn trong một ngày, thậm chí là thời gian ngắn hơn, sau đó đem nữ nhân và trẻ con ở Cù Diễn về Lâm Hà Độ Khẩu. Điều này rõ ràng là chuyện không thể nào, cứ coi như Mạo Đốn đó có thể đánh hạ Cù Diễn trong vòng một ngày, y cũng không thể nào đem số nữ nhân và trẻ con, còn có cả vật tư đi được.

Như vậy, ra quân ồ ạt ngược lại còn lợi bất cập hại.

Hơn nữa binh mã Bình hầu đã xuất hiện, khiến cho Mạo Đốn không dám dễ dàng mạo hiểm, chỉ có thể giương mắt nhìn chúng ta công chiếm thành Cù Diễn.

Mông Tật trước nay toàn là kẻ phụ họa cho Mông Khắc, nghe vậy gật đầu liên tục.

Bọn người Lưu Khảm cũng đồng ý với những điều Mông Khắc nói, chỉ có Trần Bình có vẻ rất trầm tư. Sau một hồi trầm tư, y hỏi:

- Quân hầu, bây giờ trước mắt chúng ta bày ra hai con đường. Một con đường là há miệng chờ sung, đợi bại quân Đầu Man đến, sau đó đánh ra ngoài thành.

Con đường khác, chính là khởi binh suốt đêm, tấn công Lâm Hà Độ Khẩu.

- Tấn công Lâm Hà?

Mông Khắc trợn mắt, kinh ngạc nhìn Trần Bình nói:

- Đạo Tử. Tấn công Lâm Hà Độ Khẩu làm gì? Giết được Đầu Man, đủ khiến nguyên khí Hung Nô bị tổn thương nặng nề.

- Ta có một loại cảm giác!

Trần Bình nói:

- Mạo Đồn đó còn khó đối phó hơn Đầu Man rất nhiều. Những gì Khắc Quân hầu nói lúc trước, đúng là rất có lý. Mạo Đồn có thể là sợ binh mã Bình hầu sắp đến, nên án binh bất động. Nhưng ta lại cho rằng, Mạo Đồn từ lúc bắt đầu đã không định cướp lại Cù Diễn.

Trên thực tế, cướp lại Cù Diễn không hề có lợi ích gì đối với y.

Y trăm phương ngàn kế làm nhiều chuyện như vậy, chính là để có thể trở thành Đại Thiên Vu của Hung Nô. Cướp lại Cù Diễn, ngoài vấn đề nữ nhân và trẻ con ra, còn có một vấn đề, tương lai của người Huân Nhi do ai làm chủ? Mạo Đồn cướp lại Cù Diễn, tương lai của người Hung Nô sẽ do Đầu Man làm chủ. Y án binh bất động, thì tương lai của Hung Nô chính là do y làm chủ. Cho nên, ta cho rằng Mạo Đồn sợ dĩ không xuất binh, nguyên nhân lớn nhất chính là vì y muốn Đầu Man đi vào chỗ chết. Con người này tâm tư tỉ mỉ, hơn nữa lại cay độc, lại nguy hiểm, thậm chí còn hơn Đầu Man.

Không thể không nói, dự cảm của Trần Bình vô cùng chuẩn xác.

Trong lịch sử, người tạo ra mối đe dọa thật sự đối với người Trung Nguyên, chính xác là Mạo Đồn.

Mối đe dọa lớn khiến cho triều Đại Hán ban đầu không thể không dựa vào hòa hiếu kết giao để làm hòa diu người Hung Nô. Đến tận thời Hán Vũ đế, mới coi như được giải quyết. Nhưng sau này, người Hung Nô nhiều lần đe dọa người Trung Nguyên, có lúc mặc dù có tướng lĩnh Đông Thang đánh bại Hung Nô, nhưng đến cuối cùng, vẫn là người Hung Nô suýt chút nữa đã đem đến cho người Trung Nguyên tai họa ngập đầu. Hồ đầu tiên của Ngũ Hồ Loạn Hoa chính là con cháu của Nam Hung Nô.

Mặc dù Lưu Khâm không có ấn tượng sâu sắc với chuyện ở thời Sở Hán, nhưng chuyện Ngũ Hồ Loạn Hoa, hẳn cũng biết.

Hắn không khỏi gật đầu:

- Nếu không có Đạo Tử nhắc nhở, ta suýt chút nữa đã bỏ lỡ đại sự rồi. Đầu Man chẳng qua chỉ là chó chết chủ, không đáng lo ngại.

Ngược lại tên Mạo Đồn này, xem ra còn lợi hại hơn...

Các vị, ta tiếp thu ý kiến của Đạo Tử, tập kích Lâm Hà, các vị thấy thế nào?

Mọi người nghe xong không nói lời nào.

Trần Bình không nén nổi phá lên cười:

- Quân hầu, theo ta thấy, tập kích Lâm Hà, chỉ cần bốn năm trăm tinh kỵ là đủ rồi. Những người khác phải cố thủ Cù Diễn, ngăn chặn đường lui của Đầu Man. Ta ước lượng, Thượng tướng quân nhất định sẽ không ngừng truy sát Đầu Man, thậm chí có thể đánh bại một cách triệt để.

Cù Diễn không thể không cố thủ, Lâm Hà cũng không thể bỏ mặc.

Binh của chúng ta chia làm hai đường, chỉ cần có thể giữ chân Hung Nô nửa ngày, cũng coi như lập được đại công. Nhưng độ nguy hiểm của việc tập kích Lâm Hà rất lớn.

Nói đến đây, ánh mắt Trần Bình quét một lượt qua mọi người.

Mông Tật đứng dậy hét lên:

- Nếu như nói về tập kích kỵ quân, ta sẽ đi theo.

Quán Anh cũng nói:

- Việc này, không thể thiếu Quán Anh ta xuất mã...

Phàn Khoái, Đồ Đồ, Nhâm Ngao, Mông Khắc đều tranh nhau đứng dậy. Nhưng Lưu Khảm khoát tay ra hiệu cho bọn họ im lặng, trầm giọng nói:

- Phàn Khoái, Đồ Đồ là tướng bộ hạ, thật không hợp với tập kích đường dài, ở lại cố thủ Cù Diễn. Nhâm đại ca cũng ở lại Cù Diễn phụ trợ... Khắc quân hầu, trong thành Cù Diễn này, có ta và người chức vị cao nhất, cho nên chủ tướng ở trận tập kích Lâm Hà do ta đảm nhận, còn ở Cù Diễn do người trấn thủ.

Quán Anh và Mông Tật có sở trường cưỡi ngựa bắn tên, theo ta đi.

Đạo Tử, người ở lại phụ trợ Khắc Quân hầu... Thích Chi lập tức xuất phát, đi về phía Đặng Khẩu tìm chủ lực của Bình hầu, xin Bình hầu cần phải nhanh chóng đến Lâm Hà.

Các vị, trận chiến Bắc Cương sắp kết thúc rồi.

Có thể làm một mẻ giải quyết hết người Hung Nô không, phải xem trận đánh cuối cùng của chúng ta. Lưu thủ cũng được mà xuất kích cũng được, ra sức đánh một trận. Duy chỉ có như vậy thì hơn vạn bách tính Phú Bình mới coi như không chết uổng, bọn Tú Quân hầu mới có thể ngậm cười nơi chín suối.

Mọi người trong đại trường, đồng loạt đứng dậy vỗ tay đồng ý.

Giống như Trần Bình nói, bây giờ Đầu Man hoảng sợ như chó chết chủ.

Đối mặt với sự tấn công không ngừng của Mạo Đốn, đại quân Hung Nô càng đánh càng bại, trong một ngày thua mười ba trận, đợi đến lúc Đầu Man hoàn toàn thoát khỏi truy binh, bên cạnh chỉ còn lại mấy trăm tên thân cận. Đã hoàn toàn rời xa đại đội nhân mã, khắp núi đồi, hầu như tất cả đều là truy binh của Lão Tần.

Đánh cho Đầu Man đã không còn dám ứng chiến nữa.

Chỉ cần nhìn thấy cờ hiệu của Tần quân, là lập tức thúc ngựa bỏ chạy.

Từ Hoành Sơn Chiêu Vương Thành một đường xuống, có một con đường nghìn dặm. Trong lộ trình hơn nghìn dặm này, Đầu Man căn bản không dám dừng lại. Con ngựa thần tuấn Vương Chi Tinh sùi bọt mép, ngã lăn trên đường. Đầu Man liên tục thay đổi bốn con ngựa, cuối cùng cũng dứt được truy binh.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy tường thành Cù Diễn.

Đầu Man đột nhiên khóc òa lên, đầm ngực nói:

- Hối hận vì không nghe lời Mạo Đốn, nên đã trúng gian kế của Tần mọi rợ, hai mươi vạn đại quân...

- Đại Thiên Vu hà tất phải buồn rầu?

Tên hầu cận bên cạnh không nén được khuyên can:

- Người Trung Nguyên không phải cũng đã nói, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia sao? Cù Diễn vẫn còn binh mã của chúng ta, chỉ cần quay về, chúng ta có thể chấn chỉnh lại cờ trống. Tần mọi rợ thế lớn, chúng ta có thể lui về Hà Bắc. Ta từng nghe nói câu chuyện của Câu Tiễn người Trung Nguyên. Sau khi Câu Tiễn đó mất nước, ngủ trên đồng củi, mỗi ngày đều ném mật, cuối cùng đánh bại được quân địch, phục quốc thành công.

Mặc dù bây giờ chúng ta thua, nhưng chúng ta vẫn có mấy mươi vạn bộ tộc. Hà Bắc vẫn còn dũng sĩ của chúng ta, không cần đến mười năm, chúng ta có thể đánh lại, đoạt lại Nam Địa. Đại Thiên Vu không nên vì điều này mà ủ rũ.

Mặc dù người Hung Nô ở Bắc Trường Thành, văn hóa cũng không hưng thịnh.

Vậy thì, sự rối loạn của Xuân Thu Chiến Quốc, cũng là thời kỳ văn hóa truyền bá hưng thịnh nhất. Rất nhiều câu chuyện trong thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, người Hung Nô cũng đã nghe qua. Những điều hầu cận vừa nói, chính là câu chuyện Việt Vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật, với Đầu Man mà nói, cũng thỏa đáng.

Đầu Man nghe thế ngừng kêu than.

Lão gật đầu lia lịa:

- Không sai, ta vẫn chưa chết, Hung Nô vẫn chưa diệt vong, ta nhất định có thể chấn chỉnh lại, báo thù Tần mọi rợ.

Nói xong, lão rút ra một mũi tên bẻ gãy, thề với trời:

- Ta Đầu Man thề với trời, nếu như báo mối thù hôm nay, thề không làm người.

Những tên hầu cận đi theo không nén nổi thở dài.

Bọn chúng không sợ thất bại, chỉ sợ Đại Thiên Vu của mình vì thất bại mà tinh thần sa sút, như vậy Hung Nô thật sự không còn hi vọng gì.

Thấy dáng vẻ Đầu Man khí thế hùng hực, những tên hầu cận cũng vô cùng vui vẻ. Không ngờ lúc Đầu Man bẻ gãy mũi tên, trong lòng lại đang nghĩ: ta thật sự có thể báo thù sao? Với sự thịnh vượng của Hung Nô bây giờ còn không phải là đối thủ của Đầu Man, sau này thật sự có thể báo thù sao?

Đầu Man ôm trong lòng tâm sự, thống lĩnh các bộ tiến về phía Cù Diễn.

Lúc đến dưới thành Cù Diễn, trời đã tối. Bốn cửa thành Cù Diễn đều đóng chặt, trên lầu tường im phăng phắc, trong thành cũng không có tiếng động nào.

Đầu Man cảm thấy kì lạ, thúc ngựa đến dưới thành, hét to:

- Ta là Đầu Man, người trong thành mở cửa!

Nhưng trong thành lại không có động tĩnh gì, chỉ có một tấm đại kỳ bay phấp phới trong gió.

- Đại Thiên Vu, hình như không được bình thường!

Một gã hầu cận khẽ nói. Thật ra không cần nói, Đầu Man cũng cảm thấy chuyện này có gì đó không bình thường. Lão đang định hét lên lần nữa, đột nhiên nghe thấy một trận chiêng trống vang lên trên lầu thành, cùng với ánh đèn dầu lắc lư, trong chớp mắt đã chiếu sáng cả thành.

Trần Bình dẫn hơn trăm Tần quân, xuất hiện trên lầu cổng thành.

Đèn đuốc hạ xuống, Trần Bình cười nói:

- Đại Thiên Vu, ngài đến muộn quá, bọn ta đợi ngài ở đây đã lâu!

- Người là ai?

Đầu Man không nén nổi hét lên hoảng sợ.

- Trần Đạo Tử, dưới trướng Lão Bi Phú Bình... Đại Thiên Vu, bọn ta công chiếm Cù Diễn đã lâu, người sao không xuống ngựa đầu hàng, còn có thể bảo toàn tính mạng.

Lão Bi Phú Bình!

Trong đầu Đầu Man vang lên những tiếng ung ung.

Lại là Lão Bi Phú Bình... Cái tên này rốt cuộc là từ đâu chui ra? Từ khi tên này xuất hiện đến nay, ta không thể nào sống yên ổn.

Nhìn những tên hầu cận bên cạnh vừa mệt mỏi vừa uể oải, trong lòng Đầu Man đã biết đại thế đã mất.

- Chúng ta đi!

Lão quay đầu ngựa, định bỏ đi. Chợt nghe bên cạnh có tiếng hò hét, một đạo nhân mã bỗng nhiên xuất hiện phía sau lão.

- Lão Thiên Vu còn định đi đâu?

Người dẫn binh chính là Mông Khắc. Y chưa dứt lời, hai bên thành lại xuất hiện hai đạo nhân mã, chính là Phần Khoái và Đồ Đồ. Nhân số không nhiều, mỗi người đều đem theo khoảng hai trăm người bên cạnh. Nhưng mấy trăm người này, bao vây bọn Đầu Man ở giữa, khiến cho Đầu Man sợ đến há hốc mồm.

Cù Diễn, đúng là bị Tần mọi rợ công chiếm rồi sao?

Thế nhưng ở Cù Diễn ta để lại hơn vạn người, còn có Mạo Đốn trấn thủ, sao lại có thể...

Hình như ngay lập tức hiểu được điều gì, Đầu Man quay đầu nhìn lên phía trên lầu thành một cái. Mối lo âu khổ não:

- Tàn mọi rợ, Mạo Đốn đã hàng rồi sao?

- À, người nói cái vị Đại Vương Tử của người sao?

Trần Bình không nhịn được cười ha hả:

- Theo ta biết, lúc người khai chiến ở Hoành Sơn, Đại Vương Tử của người đã tập hợp nữ nhân và trẻ con của các bộ lạc Nam Địa, định qua Hoàng Hà mà tự lập. Lúc chúng ta công chiếm thành Cù Diễn, Đại Vương Tử của người không có trong thành.

- Điều này không thể nào, không có mệnh lệnh của ta, nó làm sao dám làm vậy?

Trần Bình cười nói:

- Lão Thiển Vu, người đúng là già rồi... Sao Mạo Đốn lại không dám? Y có bộ lạc Hô Diễn làm hậu thuẫn, lại có Yên Thị của người ra mặt trợ giúp, đương nhiên là mọi việc đều thuận lợi. Nhưng người cũng không cần lo lắng, Quân hầu của chúng ta đã bao vây Lâm Hà Độ Khẩu rồi, không lâu sau chắc chắn Mạo Đốn sẽ sớm gặp được người. Thật là đáng thương, làm Thiển Vu làm đến thân phận của người... Khà khà.

Những lời của Trần Bình làm mọi người đều cười phá lên.

Đầu Man ngây dại nhìn Trần Bình, hình như không thể nào tin được những lời y nói.

- Người nói, Lan Chỉ...

- Khà khà, Lão Thiển Vu, người vừa mới đi, Lan Chỉ Yên Thị của người đã ngủ cùng Mạo Đốn, trở thành Yên Thị của Mạo Đốn rồi.

- Người nói láo!

Đầu Man dù thế nào cũng không ngờ được, hai người thân thiết nhất lại phản bội lẫn nhau.

Một trận tiếng động trong cổ họng, trong cổ họng trong mắt phát điem, tay lão chỉ vào Trần Bình, lời còn chưa nói, máu đã phun ra ngoài, sau đó ngã xuống dưới mặt đất.

- Đại Thiển Vu!

Tên hầu cận kinh hãi hét lên một tiếng.

Cũng đúng lúc này, tiếng trống trận ù ù vang lên trên lầu thành.

Mông Khắc giơ tay lên, chỉ vào phía trước:

- Tấn công cho ta, một tên cũng không để thoát!

.

136. Chương 222: Máu Nhuộm Bến Lâm Hà

Trời sắp sáng! Lúc này, là lúc bóng tối trước ánh bình minh, tất cả mọi người đều đang chìm sâu trong giấc mộng, chỉ có tiếng điều đầu lúc nào cũng vang vọng trên không trung.

Tại bến Lâm Hà có hơn trăm chiến thuyền bỏ neo, có binh sĩ tuần tra trên bến tàu.

Nhưng có thể nhìn ra được những binh sĩ tuần tra này đều mặt mày ủ rũ. Chiến sự tiền tuyến bất lợi, khiến cho các binh sĩ Hung Nô ven sông cũng mất đi phong thái kiêu ngạo ương ngạnh trước đây, thậm chí ngay cả chiến mã cũng cụp đầu xuống, mang theo binh lính tuần tra bồi hồi đi lại trong doanh địa.

Từng cơn gió sông làm cây cỏ dập dờn.

Lưu Khám cười Xích Thố lẳng lặng nhìn doanh địa Hung Nô phía xa, mắt hờnheo lại, tựa như đang nghĩ gì đó. Một trận chiến này nếu như có thể thành công, người Hung Nô chỉ ít cần thời gian trăm năm mới có thể khôi phục lại được.

- Quân hầu, thám báo đã trở về!

Mông Tật giục ngựa đi tới bên Lưu Khám, ghé vào tai hắn thì thầm thông báo. Mông Tật mặc bì giáp tê giác màu đen chế thức quân Tần, đầu đội đầu ngao, trên mặt còn dùng bùn đen quét lên, mới nhìn còn không thể dễ dàng nhận ra mặt mũi y. Không chỉ là y, mà bao gồm cả Lưu Khám và năm trăm kỵ quân tất cả đều trang phục như vậy. Theo như lời Lưu Khám nói, như vậy rất dễ ẩn nấp, lại có tính chấn nhiếp lớn. Hiệu quả như nào, Mông Tật cũng không rõ, nhưng cái cảm giác nhơn nhớt trên mặt thì thật sự là khó chịu.

Lưu Khám hỏi:

- Tình huống thế nào?

- Vào chính Ngọ hôm qua thám báo giả dạng làm người Hung Nô lên vào trong doanh địa, Mạo Đốn không ở trong đó, ngày trước đó hắn ta đã qua sông rồi, nghe nói là hội hợp với binh mã sở bộ thuộc Thanh Cách Nhĩ con trai của Hô Diễn Đề. Người hiện đang đóng ở đó chính là Hô Diễn Đề.

Hô Diễn Đề?

Lưu Khám chau hàng lông mày rậm lại.

Mạo Đốn không ở bên Lâm Hà ư? Điều này hoặc ít hoặc nhiều cũng làm cho Lưu Khám cảm thấy thất vọng. Lần này xuất kích bên Lâm Hà, cùng lúc là ngăn chặn bước chân của người Hung Nô qua sông, tận lực làm ngập úng người Hung Nô tại nam Hoàng Hà. Về phương diện khác, trong lòng Lưu Khám cũng tồn tại một ý niệm muốn đánh giết Mạo Đốn. Theo hắn thấy, Mạo Đốn với là nhân vật có sự uy hiếp lớn nhất. Giết Mạo Đốn, người Hung Nô sẽ mất đi khả năng phục hưng.

Thế nhưng Mạo Đốn lại không ở đó!

- Quân hầu, trời sắp sáng rồi....

Quán Anh giục ngựa đi tới, trầm giọng nói:

- Đợi đến hừng đông mới tập kích, e là sẽ rất khó khăn. Người xem, chúng ta có nên xuất kích luôn không?

Xuất kích ư?

Lưu Khám khẽ gật đầu.

Cũng được, giết không được Mạo Đốn, vậy thì chặt đứt căn cơ của người Hung Nô vậy. Đã không còn bộ tộc, thì Mạo Đốn muốn Đông sơn tái khởi cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Trên thảo nguyên mạnh hiếp yếu, một khi người Hung Nô xuống dốc rồi, bọn họ tất nhiên sẽ gặp phải sự công kích báo thù của các dân tộc du mục khác.

Nghĩ tới đây, Lưu Khám gợn Xích kỳ lên.

- Xuất kích!

Theo một tiếng ra lệnh của hắn, năm trăm kỵ quân cùng đồng loạt hành động.

Lưu Khám, Quán Anh và Mông Tật các lĩnh một đạo nhân mã theo ba đường tả trung hữu cùng xuất kích. Lúc bắt đầu thì chiến mã chạy với tốc độ không quá nhanh, nhưng khi tiếp cận doanh trại tại bên Lâm Hà thì tốc độ gia tăng lên, năm trăm chiến mã lao nhanh, thanh thế cực kỳ kinh người.

Bình minh tựa như sấm sét xé rách sự yên tĩnh.

Binh sĩ Hung Nô trông coi doanh môn nghe thấy tiếng vó ngựa, không khỏi ngẩn ra. Đợi khi nhìn thấy rõ ràng thì Lưu Khám đã suất lĩnh kỵ quân nhào tới phía trước doanh địa.

Xích kỳ khóa trên yên ngựa, cung Đại Hoàng giật kéo như trăng rằm, một nhánh Bạch Linh tiễn bắn ra, mang theo lực vạn quân sấm sét, trúng ngực vệ binh ở giữa doanh môn. Một tiếng kêu thảm thiết thê lương

vang lên, thân thể vệ binh mang theo tiễn sắc bắn xuyên ra sau, ầm một tiếng, tiễn sắc cắm vào hàng rào gỗ. Vệ binh kia bị đóng đinh vào trên hàng rào, máu tươi nhuộm đỏ cả cây Bạch Dương.

- Tần mọi rợ, là Tần mọi rợ...

Người Hung Nô cũng đã phát hiện tình huống không ổn, nhưng lúc này Lưu Khâm đã mở cung, hai mươi nhánh Bạch Linh tiễn bắn ra hàng loạt, nháy mắt giết hết vệ binh đứng ở doanh môn. Ngựa Xích Thố chạy vọt vào trong doanh địa, ngửa mặt lên trời hí lên một tiếng dài.

Hai người Mông Tật, Quán Anh cũng dẫn người giết vào trong doanh địa, lấy bình gốm màu đen trong bao trên lưng ngựa ra sức ném về phía trưởng binh. Chỉ nghe ba tiếng vỡ liên tiếp, bình gốm rơi xuống đất vỡ tan, dầu đen trong bình chảy ra rất nhanh, tỏa ra một mùi gay mũi.

Năm trăm kỵ quân người nào cũng mang theo bao, trong mỗi bao đều có bốn bình gốm. Trong bình gốm chứa dầu đen, khi toàn bộ được ném ra ngoài, đám người Mông Tật đánh hỏa chiết tử, ném xuống mặt đất.

Dầu đen gặp lửa lập tức bùng cháy lên, thể lửa rất nhanh lan tràn cực nhanh, người Hung Nô không kịp đề phòng bị lửa lớn bất thành hình làm cho hoảng sợ, tất cả đều kinh hoảng, một đám khói oai tà giáp chạy ra khỏi trưởng binh, lớn tiếng kêu gào, nhưng rồi ra đến ngoài lại càng gặp đả kích hung mãnh hơn.

Hai chân Lưu Khâm sớm đã đặt trong bàn đạp (ở hai bên yên ngựa), ngựa Xích Thố hí lên liên tục, thấy người là cắn, đạp.

Xích Kỳ kéo đất, bắn tóe lửa...

- Tần mọi rợ dám đánh lén, chạy đi!

Một gã Thiên Phu Trưởng Hung Nô thúc ngựa về phía Lưu Khâm. Lưu Khâm cũng không đáp lời, Xích Kỳ bỗng nhiên cuốn lên, vẽ ra một đường vòng cung quỹ dị, nghiêng vẩy lên, ngựa Xích Thố bỗng nhiên tăng tốc, không đợi Thiên phu trưởng kia ra chiêu, nó đã vọt tới sát người gã, một chùm máu tươi bắn ra, Thiên Phu trưởng kia kêu thảm một tiếng, đã bị Xích Kỳ chặn ngang chặt đứt, thi thể ngã xuống trong vũng máu.

- Lão Bi Phú Bình ở đây, các người còn chưa chịu chết!

Lúc Lưu Khâm giết Thiên Phu trưởng kia, hét lớn một tiếng, âm thanh chấn động như sấm giập.

Lão Bi Phú Bình đã trở thành tên tuổi vang dội trong lòng người Hung Nô, mấy lần huyết chiến tại Phú Bình, người Hung Nô tổn thất cực kỳ thê thảm và nghiêm trọng. Nay nghe tiếng rống to như vậy, lại thấy thân thể Lưu Khâm to lớn hùng vĩ như người gấu, khiến nhiều người Hung Nô nảy sinh sự sợ hãi. Hơn mười binh sĩ bao vây tới, đã thấy Lưu Khâm đao nhanh lao vút qua giống như cơn gió xẹt qua người họ, chỉ để lại những tàn thi trên mặt đất.

Bên này Lưu Khâm đại khai sát giới, bên kia hai người Quán Anh, Mông Tật cũng không chút nào nhàn hạ giết nhiều như “phôn thệ tu tiên”. Hai người các lĩnh một trăm năm mươi người, chạy vòng quanh bắn vào doanh địa. Quân Tần lần này xuất kích được phối bốn binh tên, kỹ thuật bắn tên cũng cực kỳ tinh. Trong lúc nhất thời, chỉ thấy mưa tên bay tán loạn, chỉ cần là người Hung Nô thì không chút do dự mà bắn chết.

Rất nhiều người Hung Nô thậm chí còn chưa biết rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mới từ trong lều vài đi ra thì lập tức bị bắn chết. Rất nhiều thi thể ngã trong biển lửa, trong vũng máu. Hai người Mông Tật và Quán Anh múa trường kích hung hãn độc địa đâm về phía binh lính Hung Nô. Trên chiến trường, không hề tồn tại ý niệm gì gọi là nhân từ cả. Chỉ cần đối phương trong tay nắm giữ binh khí, mặc kệ là nam nữ hay người già thì cũng đều không do dự mà giết chết.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, bên Lâm Hà ngập trong biển lửa, lửa cháy ngút trời...

Hô Diễn Đề đang ngủ say bừng tỉnh giấc, dù sao lão tuổi cũng đã lớn, ban ngày bận nhiều việc, buổi tối khó tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi. Hiện tại Hô Diễn Đề không chỉ thân thể mệt mỏi, mà ngay cả tâm cũng vô cùng mệt mỏi. Không nói đến chuyện con gái bị bắt, quân Tần ngày càng tới gần, đơn giản chỉ nói tới chuyện di chuyển mấy vạn phụ nữ và trẻ em Hung Nô sang bờ bên kia Hoàng Hà cũng đã đủ khiến lão đầu óc choáng váng rồi. Đặc biệt là Mạo Đôn không ở đây, bao việc lớn nhỏ đều do một tay Hô Diễn Đề làm chủ, xử lý việc bờ nam, còn phải đi kiểm tra phòng ngự bờ bắc, Hô Diễn Đề cảm thấy thật sự là mệt.

Lúc lao ra khỏi doanh trường, chỉ thấy bến Lâm Hà đã ngập trong biển lửa, tiếng khóc nỉ non của phụ nữ và trẻ em, tiếng kêu rên của binh lính, tiếng hí thê thảm của chiến mã...những âm thanh hỗn tạp nghe vô cùng chói tai. Hô Diễn Đề đứng ở trước cửa doanh trường, hơn nửa ngày mới tỉnh táo, lập tức giận tím mặt, lớn tiếng quát:

- Ngựa đâu, mau dẫn ngựa tới cho ta!

Tần mọi rợ thật khinh người quá đáng! Chúng ta thất bại, thậm chí đã phải rời khỏi Hà Nam Địa, nhưng các người còn không chịu buông tha, đây chẳng phải là đuổi tận giết tuyệt sao?

Thân binh mang chiến mã tới, Hô Diễn Đề xoay người nhảy lên ngựa, cầm mâu giết ra. Thấy trước mặt có hai gã quân Tần, trường mâu trong tay lão vung lên, hét to một tiếng, đâm trường mâu tới. Không thể không nói, người Hung Nô thật sự là dân tộc sống trên lưng ngựa. Dưới tình huống không có bàn đạp, nhưng lại vô cùng vững chãi ở trên lưng ngựa thì triển rất nhiều chiêu số, không phải là người bình thường có thể làm được. Mặc dù quân Tần cung mã thành thạo, nhưng cũng không thể đánh đồng được, hai gã quân Tần kêu thảm một tiếng, bị Hô Diễn Đề đâm ngã xuống ngựa. Trong lúc nhất thời, binh lính Hung Nô sĩ khí tăng lên, đi theo Hô Diễn Đề khởi xướng bao vây tấn công quân Tần.

Dần dần, Mông Tật và Quán Anh bắt đầu cảm thấy cật lực rồi, người bên cạnh càng ngày càng ít, mà người Hung Nô bắt đầu điên cuồng lao tới.

Hô Diễn Đề trong đoàn người ngang dọc tung hoành, xa thì dùng trường cung bắn chết gần thì dùng mâu ứng chiến. Quân Tần mặc dù dũng mãnh nhưng cũng không thể đối chọi lại Hô Diễn Đề, mà Mông Tật và Quán Anh tuy rằng thấy Hô Diễn Đề, nhưng bởi vì nhân số Hung Nô vây quanh mình quá đông, nên không thể nào đi qua đó được, chỉ đành phải mất mở trường nhìn Hô Diễn Đề đâm giết mà bó tay hết cách.

Trời đã sáng, thế lửa càng lúc càng cuồng dã....

Từ lúc đánh bắt ngờ trong khoảnh khắc đã chuyển thành thời gian càng lâu, đánh bắt ngờ biến thành huyết chiến, nhân số quân Tần càng lúc càng ít đi.

- Lửa, cháy rồi!

Đột nhiên, có người Hung Nô sợ hãi hét lên. Hô Diễn Đề đang đâm giết một gã quân Tần, nghe vậy giận giữ hét:

- Kêu gì mà kêu, cháy thì có gì mà kỳ quái?

Không sai, cháy thì có gì mà kỳ quái? Từ khi bình minh lên đến giờ, lửa lớn đã cháy rất lâu rồi, hiện tại kêu thì có tác dụng gì?

- Đại vương, là bến tàu, bến tàu cháy toàn bộ rồi.

Hô Diễn Đề nghe vậy quá sợ hãi, quay lại nhìn về hướng bến tàu, chỉ thấy bến tàu ánh lửa ngút trời, dò tại bến hơn phân nửa bị bao trùm trong biển lửa. Không hay rồi, trúng kế rồi! Hô Diễn Đề lập tức hiểu được, những quân Tần trước mắt này chỉ là một sự nguy trang mà thôi. Một khi thuyền bị hủy, vậy thì mấy vạn người Hung Nô tại bờ Nam, đặc biệt là những phụ nữ và trẻ em chưa kịp qua sông thì coi như xong rồi!

- Theo ta đi cứu hỏa!

Hô Diễn Đề chẳng quan tâm tới Mông Tật và Quán Anh nữa, quay đầu ngựa phóng tới bến tàu.

Từ rất xa đã nghe tiếng la hét kêu gào vang vọng rung trời, Hô Diễn Đề lòng nóng như lửa đốt, phóng ngựa như bay.

Cũng không ngờ, một con chiến mã đỏ rực từ trong loạn quân chột giết ra. Đại tướng lao ra kia chính là Lưu Khảm, bùn đen trên mặt đã khô nứt, hiện ra vết rách quỷ dị đáng sợ, trong ánh lửa lại càng dữ tợn, bị giáp tê giác đen đã biến thành màu đỏ sẫm, giống như một Lệ Quỷ từ trong địa ngục đi ra, Hô Diễn Đề lại càng hoảng sợ, ghì ngựa muốn nói gì đó, nhưng Xích Thố kia đã nhanh như tia chớp không đợi Hô Diễn Đề mở miệng đã vọt tới trước mặt lão...

- Lão Bi Phú Bình đến lấy đầu người đây!

Lưu Khám hét lớn một tiếng, Xích Kỳ vung lên, mang theo tiếng gió rít chém về phía Hô Diễn Đề.

Xích Kỳ nặng trĩu nhưng cực nhanh, Hô Diễn Đề hoảng sợ nâng mâu muốn đón đỡ, nhưng tốc độ của Lưu Khâm còn nhanh hơn, tốc độ của Xích Thổ lại càng nhanh, Kỳ đi theo người, người mượn lực ngựa, trong giây lát hai ngựa giao qua, Hô Diễn Đề chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh xẹt qua cổ.

Chiêu số này thật nhah...người này chính là Lão Bi Phú Bình ư?

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, đầu và thân Hô Diễn Đề đã tách rời, máu tươi từ trong thân thể Hô Diễn Đề phụt ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả chiến mã. Mà chiến mã dưới háng lão lại không hề biết chuyện gì xảy ra, vẫn cuộn cuộn lao về phía trước.

Đầu rơi trên mặt đất, quay tròn vài vòng.

Trong nháy mắt, thời gian như ngừng trôi, tất cả người Hung Nô khi nhìn thấy tử thi không đầu trên lưng chiến mã, đầu óc trống rỗng.

- Tả Cốc Lễ Vương chết rồi...Tả Cốc Lễ Vương bị Lão Bi Phú Bình giết chết rồi!

Khi người Hung Nô kịp phản ứng hét lên, lập tức sĩ khí người Hung Nô tại bên Lâm Hà sa sút xuống. Ngay cả Tả Cốc Lễ Vương đã chết rồi, vậy còn đánh làm gì nữa? Bến đò bị đốt, thuyền bị đốt, đường đi đã tuyệt, hiện tại thủ lĩnh cũng đã chết....

Chạy thôi!

Người Hung Nô cũng không còn lòng ham chiến nữa, bỏ chạy bốn phía.

Lưu Khâm suất lĩnh gần hai trăm kỵ quân thừa cơ yểm sát, đuổi theo được vài dặm, chỉ nghe tiếng tù và sừng trâu kéo dài hùng hồn trên trời cao. Xa vời, bụi bặm bốc lên, cuộn cuộn. Lờ mờ đã có thể thấy được Hắc Long Kỳ, mấy nghìn kỵ quân lão Tàn xuất hiện tại bên Lâm Hà.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Hắc Long Kỳ, trong lòng Lưu Khâm đột nhiên trở nên trống rỗng. Hắc Long Kỳ mà hắn từng chờ đợi rất lâu, rốt cuộc đã xuất hiện rồi!

137. Chương 223: Máu Mười Vạn Hung Nô (i)

Giết chóc vẫn đang tiếp tục...

Ánh dương xán lạn chiếu sáng mặt đất Bắc Cương, máu tươi bắn ra, dưới ánh mặt trời trông như có một vẻ đẹp không thể tả được.

Tử thi kéo dài từ bờ sông, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy, dùng núi thây biển thây để hình dung cũng không có gì quá đáng.

Từng đội thiết kỵ Tàn quân từ bốn phương tám hướng hò hét chạy đến, nhanh chóng nhập vào trong trận chiến, tiến hành trận tàn sát đẫm máu đối với người Hung Nô. Một trận đại chiến, đã trở thành một trận giết hại không có chút gì hồi hộp. Tiếng kêu rên thê lương cùng tiếng hét thảm thiết vang vọng không ngừng trong không trung.

Lưu Khâm đã rút khỏi trận chiến, ngừng truy kích.

Không phải hắn không muốn truy kích, thật sự là không còn sức để tiếp tục truy sát. Năm trăm kỵ quân, sau khi trải qua trận khổ chiến lúc sáng sớm, bây giờ chỉ còn sót lại hơn hai trăm người. Trong đó, có bảy phần bị thương, bao gồm cả Mông Tật và Quán Anh cũng đều nhuốm máu chinh bào, mệt mỏi rã rời.

Vừa nãy là dựa vào khí thế truy sát người Hung Nô.

Bởi vì Lưu Khâm biết rõ, một khi bọn Hung Nô kia đứng vững, nhất định sẽ tiến hành phản kích điên cuồng với bọn họ. Cho dù là mất đi Hô Diễn Đề, tính hiếu chiến trời sinh của người Hung Nô cũng không để cho bọn họ thất bại bỏ chạy như vậy. Cho nên đầu tiên, cho dù là mệt nữa khổ nữa, Lưu Khâm cũng nhất định phải tiếp tục truy sát. Không vì điều khác, chỉ vì hai trăm người, có thể tiếp tục tồn tại.

Viện quân đến rồi!

Khí thể trong lòng Lưu Khảm cũng tan ra...

Lưu Khảm thống lĩnh nhân mã bản bộ, lui giữ trên một gò núi, lệnh cho người đem đại kỳ của Lão Bi Doanh đã bị rách đem cắm sừng sững dưới ánh mặt trời.

Quán Anh nhảy xuống ngựa, nhổ ra một bãi nước bọt có máu.

- Mẹ nó, Lão Tần nhân lần này cuối cùng cũng đuổi kịp một lần.

Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng Lưu Khảm biết rõ, Quán Anh trước nay vẫn cứ canh cánh trong lòng việc trước kia bị coi như quân cờ.

Đối với trên mặt quân sự mà nói, Mông Diêm và Triệu Bình không hề làm sai gì cả.

Thế nhưng sâu trong đáy lòng, vẫn có một cảm giác bị phản bội. Quán Anh không giống Nam Vinh Tú, cũng không giống Mông Khắc, Mông Tật. Y không phải Lão Tần nhân, cũng chưa từng trải qua đủ loại cực khổ của người Lão Tần năm đó, đương nhiên không thể có lòng trung thành như bọn Mông Tật. Trên thực tế, không chỉ là Quán Anh, cả Lưu Khảm, Phàn Khoái, Nhậm Ngao, trong lòng đều không thoải mái.

Trong lòng mọi người đều biết, nhưng chưa hề biểu lộ ra ngoài.

Nghe Quán Anh lầm bầm như vậy, Lưu Khảm bất giác nhìn Mông Tật đang canh giữ bên cạnh đại kỳ, ôm cổ Quán Anh nói:

- Lão Quán, lát nữa phải nhớ kỹ, lời nào nên nói, lời nào không nên nói. Ở đây không giống như chỗ khác, ăn nói phải cẩn thận chút.

Quán Anh gật đầu:

- Ta biết!

Biết... là tốt!

Lưu Khảm khe thở dài, dắt ngựa Xích Thổ. Ngồi trên một tảng núi đá, tảng núi đá này bị mặt trời chiếu cho nóng rát, cách áo quần rồi mà vẫn cảm nhận được lửa nóng hừng hực như cũ. Lưu Khảm dường như không có cảm giác, lặng lẽ quan sát chiến trường tàn sát khốc liệt vẫn còn đang tiếp tục.

“Nhất tướng công thành vạn cốt khô” đại khái là như thế này.

Nghĩ lại, từ đời Bạch Thổ trở đi, đến tận bây giờ, chết đi đâu chỉ vạn người? Người của ta, người của địch, cộng lại phải đến hai ba vạn người. Đối với Lưu Khảm mà nói, hẳn có thể không do dự giết chết từng tên địch xâm phạm hãn, nhưng cái chết của đồng đội, còn có bách tính Phú Bình chết đi, từ đầu đến cuối vẫn khiến lòng hãn đau nhói. Nhìn lá Hắc Long Kỳ tung bay trong chiến trường, không biết từ lúc nào mất Lưu Khảm đã hơi ươn ướt.

Hắc Phu, Nam Vinh Tú... còn rất nhiều rất nhiều... thậm chí còn có người hãn không biết tên, trong khoảng khắc này đều hiện lên trong đầu hãn.

Nếu như, nếu như Hắc Long Kỳ có thể xuất hiện sớm một chút.

Nếu như Triệu Bình, Mông Tật, bọn họ có thể xuất binh cứu viện sau trận huyết chiến Phú Bình... thì tình hình trận đại chiến này sẽ như thế nào?

Lưu Khảm không biết.

Nhưng có một điều Lưu Khảm biết rõ, đó là những bách tính Phú Bình vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Tiếp tục sống sót...

Một điều nói ra rất dễ dàng, rất nhẹ nhàng, nhưng làm lại vô cùng khó khăn. Không trải qua chiến tranh, mọi người vĩnh viễn không hiểu được sự mong manh của sinh mệnh. Từng sinh mệnh sống rời khỏi bên mình, Lưu Khảm thậm chí cảm thấy, hẳn không nên thân với những người đã chết ấy.

- Quân hầu mau nhìn, đó không phải là Tiểu Trư sao?

Giọng nói của Quán Anh khiến Lưu Khảm đang trầm tư tỉnh lại.

Ngẩng đầu nhìn theo hướng Quán Anh chỉ, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, một đội kỵ quân mặc khôi giáp tươi sáng bay nhanh ra khỏi chiến trường hỗn loạn. Một người dẫn đầu, chính là Lữ Thích Chi. Nhìn y rất có sức sống, đang giong roi thúc ngựa về phía gò núi.

- Quân hầu, Quân hầu!

Lữ Thích Chi nhảy xuống ngựa chỗ dưới gò núi, rảo bước đến trước mặt Lưu Khâm.

Quân sĩ đi theo, tự động xếp thành một hàng dưới gò núi, có trách nhiệm canh giới bà bảo vệ. Tất cả mọi người đều nhìn chiến kỳ của Lão Bì bay phấp phới trên gò núi, trong ánh mắt có cả sự kính nể, cả nhiệt huyết, còn có cả chút ngưỡng mộ. Khúc binh mã này, đúng là những dũng sĩ xông ra từ trong biển thây núi thây... Đối với dũng sĩ, trước này người Lý Thành không giấu lòng ngưỡng mộ trong lòng họ.

Lữ Thích Chi quỳ một gối xuống, hành lễ với Lưu Khâm.

- Khâm ca, Bình hầu đã dẫn binh mã trung quân đến Lâm Hà, xin huynh lập tức đi báo trình diện.

Lưu Khâm gật gật đầu, đứng dậy.

Lưỡi Xích Kỳ chống xuống đất, hẩn lại nhìn chiến trường đã yên ổn trở lại, hít một hơi thật sâu, xoay người lên ngựa.

- Toàn quân Lão Bì Doanh lên ngựa, theo ta đến Lâm Hà... Mông Tật, người cầm cờ.

Mông Tật nghe vậy, đôi mắt bỗng nhiên rực sáng, vui vẻ gật đầu liên tục, nhắc lấy đại kỳ của Lão Bì Doanh lên, xoay người cười lên lưng ngựa.

Chiến kỳ này không phải người nào cũng có thể nắm giữ được.

Đặc biệt là lúc này, có thể được giao nhiệm vụ cầm cờ, thật sự là một chuyện vinh quang.

Hai trăm kỵ binh Lão Bì theo Lưu Khâm lên ngựa, dưới sự bảo vệ của kỵ quân mà Triệu Bình phái tới, lướt qua chiến trường nhanh như tia chớp.

Chiến kỳ bay phấp phới, khiến cho vô số Tàn quân nghiêng đầu nhìn.

Những nơi đi qua, nhưng phàm là có nhân mã Tàn quân, đều sẽ lập tức nhường đường, tiễn bọn Lưu Khâm đi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Tuy rằng không tận mắt chứng kiến chiến tích huy hoàng của Lão Bì Doanh, nhưng tất cả mọi người đều nghe nói về trận sinh tử quyết liệt xảy ra ở Phú Bình.

Có kỳ mưu diệu kế, có tàn sát kịch liệt.

Lão Bì không chết, đã trở thành một truyền kỳ trong Tàn quân Bắc Cương. Đặc biệt là Tàn quân đóng tại Bắc Địa Quận, lại càng cảm thấy vinh quang.

Thế lửa ở Lâm Hà Độ Khẩu đã được khống chế.

Nhưng vẫn còn khói dày bốc lên ngút trời. Xa xa, Lưu Khâm đã nhìn thấy trong doanh địa người Huân Nhi đã biến thành một đồng hoang tàn, binh mã Tàn quân đi ra đi vào. Ở chỗ khúc sông gần Độ Khẩu, một đại doanh Tàn quân vừa mới được xây dựng lên đã hiện lên quy mô.

Năm trăm chiếc xe chiến xếp thành hai hàng ngang làm hàng rào của đại doanh.

Ở giữa có một lỗ hổng, là cổng ra vào. Hai bên có Tàn quân mặc khôi giáp bảo vệ, lúc đại kỳ của Lão Bì Doanh xuất hiện, trong doanh địa bỗng nhiên vọng lại tiếng kèn lệnh dài, theo đó là từng đội Tàn quân xông ra đại doanh, xếp thành hai hàng.

“hu!”

Lưu Khâm không khỏi ghì cương, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng ở trước mắt.

- Khâm ca... huynh xem, Bình hầu đem người ra doanh nghênh tiếp!

Lữ Thích Chi còn chưa dứt lời, đã nhìn thấy một chiếc xe diêu (xe nhẹ thời xưa) làm bằng đồng thau từ trong đại doanh đi ra. Một vị tướng lĩnh nho nhã đứng trên xe, chính là Triệu Bình.

Nghi lễ long trọng quá!

Lại còn ra ngoài doanh nghênh đón, Lưu Khâm không khỏi ngạc nhiên.

Nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, xoay người nhảy xuống chiến mã. Chiếc xe diêu làm bằng đồng thau trong sự chen chúc của một tốp tướng lĩnh kỵ quân, cũng đến trước mặt Lưu Khâm.

Lưu Khâm vội vàng hành lễ:

- Quân hầu Lão Bi Doanh Lưu Khâm bái kiến Bình hầu... xin thứ cho Lưu Khâm đang mặc áo giáp nên không thể hành toàn bộ lễ.

Trb cười, nhảy xuống xe diêu, đỡ lấy cánh tay của Lưu Khâm, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, khẽ nói một câu:

- Lưu Quân hầu, vất vả cho các người rồi!

- Bình hầu...

Trong lòng Lưu Khâm trở nên ấm áp, đang định nói gì, nhưng Triệu Bình đã cắt ngang.

- Quân hầu không cần nói nhiều, đại thắng Hà Nam Địa lần này, Lão Bi Doanh của người đã vất vả, lại lập được công lớn. Nhớ đến công đầu, người lập công trạng ở đồi Bạch Thổ, ở Phú Bình, Thượng tướng quân và ta đều coi trọng. Nói thật, lúc thành Phú Bình bị phá, Thượng tướng quân cũng vô cùng lo lắng, từng ra lệnh cho ta đi nghe ngóng tình hình các người... Nhưng không ngờ được, các người lại đánh chiếm Cù Diễn, lại lập được một đại công.

Có gì thì theo ta vào trong trướng rồi nói.

Người đầu, mời tướng sĩ Lão Bi Doanh vào doanh, chăm sóc cho tốt.

Quân hầu, theo ta lên xe cùng vào trong trướng.

Triệu Bình kéo cánh tay của Lưu Khâm, leo lên xe diêu bằng đồng thau.

Trong nháy mắt, hai đội nhân mã bên ngoài doanh đã giơ kiếm giáo, đồng thanh hô lên:

- Lão Bi không chết!

Âm thanh vang vọng chân trời, khiến cho Lưu Khâm rất sợ hãi. Hắn đang định hỏi, thì bị Triệu Bình ngăn lại, khẽ nói:

- Quân hầu, đây là điều người đáng được nhận!

- Hả?

- Dựa vào một khúc binh mã, liên tiếp đánh bại Tả Hiền Vương Đồ Kỳ ở đồi Bạch Thổ; lại dựa vào mấy nghìn quân sĩ, dựa vào tàn thành Phú Bình đánh bại đại quân Hung Nô nhiều gấp mười lần mình. Từ đầu đến cuối, tình cảnh trong hơn ba mươi ngày, khiến cho Thượng tướng quân ung dung điều hành binh mã, quân trung cường dũng, đều tự hào về quân hầu... Ha ha, Đại Tàn ta từ cải cách chính trị Thương Quân, quân đội mới tổ chức tới nay, duy chỉ có một người, có được vinh quang hơn Quân hầu.

- Ai?

- Võ An Quân Bạch Khởi.

Lưu Khâm mở to mắt, kinh ngạc nhìn Triệu Bình, không biết phải làm thế nào.

Lại là tên giết người đó?

- Võ An Quân đến từ Đại tộc Bạch Thị ở Nghĩa Cừ, làm từ chức tiểu tể, lập cho Đại Tàn ta không ít chiến công. Quân hầu và Võ An Quân cũng có nhiều điểm giống nhau, sau này tiền đồ chắc chắn còn rộng mở.

Hai người đang nói chuyện, đã đến đại trướng trung quân.

Triệu Bình dẫn Lưu Khám vào trong trường, ra hiệu cho hắn ngồi xuống, sau đó phất tay bảo các chư tướng đi làm việc của họ, chỉ còn lại hai người lão và Lưu Khám.

- Bình hầu, không biết tình hình Cù Diễn bây giờ thế nào?

Triệu Bình nói:

- Giờ thìn, ta nhận được tin, Đầu Man dẫn tàn quân quay về Cù Diễn, nhưng đã bị bộ nhân mã mà người để lại ở Cù Diễn giết chết. Bộ binh mã của Thượng tướng quân đang xuất phát về phía Cù Diễn, dự tính tối này là có thể đến.

Bộ binh mã của Quân hầu, ngày đêm chinh chiến, chắc là đã mệt mỏi lắm rồi. Đợi lát nữa ăn no xong, nghỉ ngơi một lát.

Sáng sớm ngày mai, bộ nhân mã của người theo ta tiến về Diêu Châu, bái kiến Thượng tướng quân...

Ha ha, Đại công tử cũn đang tiến về Cù Diễn, dự tính lúc chúng ta đến Cù Diễn, Đại công tử cũng sắp đến. Đại công tử rất có hứng thú với người.

- Đại công tử?

Lưu Khám không biết việc Phù Tô cũng đến Bắc Cương đốc chiến.

Trên thực tế, việc Doanh Phù Tô ở Bắc Cương, ngoài số ít người biết, thậm chí đến Vương Ly cũng không biết rõ. Đương nhiên rồi, với thân phận quân hầu nhỏ bé của Lưu Khám, đương nhiên không thể biết tin này. Cho nên nghe thấy ba chữ Đại công tử, Lưu Khám không khỏi ngạc nhiên.

Với thân phận của Triệu Bình, có ai có thể gánh nổi ba chữ Đại công tử.

Lưu Khám đương nhiên không thể liên tưởng đến Phù Tô, bởi vì hắn đối với Phù Tô này vốn dĩ không hiểu lắm, chỉ biết là một người như vậy thôi.

Trên lịch sử giới thiệu về Phù Tô cũng không nhiều.

Mà Phù Tô làm những chuyện gì, ghi lại cũng không nhiều. Ấn tượng của Lưu Khám đối với Phù Tô, chỉ gói gọn trong hai chữ “bảo thủ”. Nhất thời cũng không liên tưởng được.

- Đại công tử nào cơ?

Lưu Khám không nén nổi hỏi.

Triệu Bình lại nở nụ cười:

- Đương nhiên là Ngô Hoàng Trưởng tử, Phù Tô đại công tử... Lần này đại công tử phụng mệnh đến đốc chiến Bắc Cương, liên tiếp nghe nói về công trạng của Lão Bi Doanh người lập được, cho nên vô cùng tò mò. Y còn nói với Thượng tướng quân, nếu như có cơ hội, nhất định phải gặp người.

Phù Tô?

Lưu Khám không nén nổi cảm động trong lòng.

Lúc này Triệu Bình mở miệng nói:

- Quân hầu đi nghỉ ngơi trước đi, ta đã lệnh cho người sắp xếp đồ ăn và nơi ở, sáng sớm ngày mai, ta sẽ phái người đi tìm người.

Triệu Bình nhất định có rất nhiều chuyện phải làm ở Lâm Hà, không thể nào ở đây nói chuyện với hắn được.

Đối với điểm này, Lưu Khám cũng biết rất rõ, cho nên vội vàng đứng dậy, chấp tay hành lễ với Triệu Bình:

- Nếu đã như vậy, Lưu Khám xin cáo lui!

- Từ từ đã!

Lúc Lưu Khám sắp đi ra khỏi doanh trường, Triệu Bình đột nhiên gọi hắn lại.

- Bình hầu có gì dặn dò?

- Có một chuyện, ta phải nói trước với người... Phó tướng quân cũng đang đến Cù Diễn. Bây giờ ta cũng không giấu người, lúc đầu, Thượng tướng quân vốn dĩ có kế hoạch để cho Phó tướng quân chỉ huy binh mã Vân Trung, quyết chiến với Đầu Man. Nhưng do những gì người làm ở Phú Bình, làm loạn kế hoạch ban đầu. Thượng tướng quân không thể không phát động binh mã quyết chiến trước, thế cho nên binh mã ở Vân Trung Quận vẫn luôn là những người đứng xem chưa thể tham chiến.

Cho nên, Phó tướng quân có thể sẽ không thân thiện với người lắm, đến lúc đó nếu như gặp lão, tốt nhất người có sự chuẩn bị, nhẫn nại một chút.

138. Chương 224: Máu Mười Vạn Hung Nô (2)

Phó tướng quân Vương Ly?

Sau khi Lưu Khâm rời khỏi đại trường trung quân, trong lòng cảm thấy nặng trĩu.

Cũng khó trách, không hiểu ra sao cả lại xuất hiện thêm một kẻ thù, hơn nữa lại là kẻ thù đáng sợ, thật sự không phải là một chuyện vui vẻ gì. Vương Ly ba đời dốc sức vì Lão Tần, tổ phụ và phụ thân, đều là nguyên lão công thần của Đại Tần, sự vững chắc của bối cảnh, ở Đại Tần có thể coi như ít người có thể giống như vậy. Nếu như thật sự bị một người như thế nhớ, chỉ sợ là... ngày tháng sau này chắc chắn sẽ khó sống.

Chỉ là, Vương Ly thật sự sẽ thù hận mình sao?

Tuy rằng nói, Vương Ly đã từng là chủ tướng của Vĩnh Chính Nguyên, nhưng trên thực tế lúc ở Vĩnh Chính Nguyên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lưu Khâm cũng không tiếp xúc nhiều lắm với Vương Ly, sự hiểu biết với Vương Ly cũng chỉ là giới hạn ở sự miêu tả của người khác mà thôi.

Nhưng câu nói nhắc nhở này của Triệu Bình khiến trong lòng Lưu Khâm hoài nghi.

Cho đến nay Thủy Hoàng Đế vẫn chưa sắc lập Thái tử. Lão có mười bảy người con, Doanh Phù Tô là con trưởng, cũng là người có hi vọng kế thừa hoàng vị nhất. Lưu Khâm nhớ mang máng, Thủy Hoàng đế trong lịch sử trước lúc lâm chung viết chiếu thư, chính là muốn Phù Tô kế thừa hoàng vị. Nếu như không phải Triệu Cao quấy phá, Lý Tư giở trò ở trong, tên Doanh Hồ Hợi bị nguyên rửa muốn đời kia căn bản không thể nào đăng ngôi Hoàng vị.

Khoan đã...

Lưu Khâm đột nhiên nhớ tới một chuyện, ngay lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Doanh Hồ Hợi, theo những ghi chép trong sách giáo khoa lịch sử, lúc y đăng lên ngôi hoàng vị, đã là thanh niên hơn hai mươi tuổi rồi. Thế nhưng Lý Thành đã từng nhắc với Lưu Khâm, Doanh Hồ Hợi là con trai út của Thủy Hoàng đế, năm nay mới bảy tuổi, vẫn là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện.

Mạch suy nghĩ bây giờ hình như ngay lập tức đã rõ ràng.

Nếu như theo cách nói của lịch sử, lúc Thủy Hoàng đế chết đi, Doanh Hồ Hợi hai mươi tuổi. Vậy thì bây giờ cách lúc Thủy Hoàng đế mất ít nhất cũng còn hai mươi ba năm nữa. Mình có thời gian hai mươi ba năm, dựa vào nền tảng bây giờ mà nói, chắc có thể làm được một số chuyện.

Không đúng... kiếp trước lúc đi học, thầy giáo có nói qua, sau khi Tần Triều thống nhất sáu nước chỉ có thời gian hai mấy năm.

Bây giờ đã là năm thứ bảy rồi, cách thời gian Thủy Hoàng Đế băng hà...

Nếu như tính toán như vậy, lịch sử Tần Triều ít nhất còn có hai mươi năm nữa. Sự khác biệt giữa mười mấy năm nay và hai mươi năm, các sử quan sao có thể sơ ý? Hơn nữa, Tần triều nếu như có thời gian hai mươi năm, hai ba năm sau Doanh Hồ Hợi vừa hay hai mươi tuổi, lại phù hợp với lịch sử ghi chép lại.

Do sử quan không cẩn thận? hay là ở đây có vấn đề gì khác?

Lưu Khâm bắt đầu có chút hồ đồ.

Bây giờ hấn hối hận vô cùng, kiếp trước sao lại không học lịch sử cẩn thận một chút? Nếu như có thể nắm rõ thời gian, sẽ có tác dụng vô cùng lớn đối với kế hoạch sau này. Thế nhưng ai có thể nghĩ đến, trên đời này thật sự tồn tại chuyện xuyên không thể này?

Tâm trạng có chút buồn phiền, Lưu Khâm khoác áo đi ra khỏi lều.

Lúc này, đã quá giờ hội.

Doanh địa của người Hung Nô ban ngày đã trở thành hoang tàn, bây giờ đã thay da đổi thịt, binh mã Tần quân đóng quân. Trận lúc sáng, người Hung Nô có thể nói là toàn quân bị tiêu diệt. Ngoài số ít người... ước chừng chưa đến một nghìn người chèo những chiếc thuyền còn sót lại vượt qua Hoàng Hà ra, người Hung Nô ở bờ Hà Nam không có tên nào trốn thoát. Tần quân chém đầu hơn ba vạn người, người Hung Nô may mắn tồn tại thậm chí chưa đến vạn người.

Trong số những người này, đại đa số đều là nữ nhân và trẻ vị thành niên.

Theo tập quán thời Tần, những tên tù binh đa số sẽ trở thành nô lệ. Có lẽ rất nhiều năm sau, bọn chúng sẽ bị đồng hóa hoàn toàn.

Đứng ở cổng doanh trường, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng than khóc của những nữ nhân và trẻ nhỏ.

Lưu Khâm đứng ngẩn ngơ ở cổng lều trại, lắng nghe một lát tiếng than thở yếu ớt. Dù có thể nào, có thể sống được là tốt!

Thời đại này cũng không tồn tại công ước Giơ ne vơ, Lưu Khâm cho dù có lòng thay đổi cũng không có cách nào phát huy.

Rất nhiều việc không thể một lần là giải quyết xong, nhất định phải tiến hành từ từ. Thay đổi suy nghĩ cố hữu của mọi người, cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Đi một bước tính một bước vậy!

Lời nhắc nhở của Triệu Bình hôm nay, trong đó không thiếu biểu thị ý lôi kéo.

Lý Thành cũng đã từng nói, Triệu Bình và Mông Diễm đều có mối quan hệ thân thiết với Đại công tử. Triệu Bình và Mông Diễm có phải là có ý định giới thiệu mình cho Doanh Phù Tô không? Nếu như là như vậy, hấn phải đối đáp như thế nào? Từ trong nội tâm mà nói, Lưu Khâm không xem trọng Doanh Phù Tô lắm. Theo như trong lịch sử nói, người này có lòng dạ đàn bà, hơn nữa vô cùng bảo thủ, có thể nói, là ngu dốt.

Người mà chỉ dựa vào một tấm chiếu thư giả của Triệu Cao, Lý Tư mà tự sát, lại có thể có trí tuệ gì?

Tuy nhiên, nếu như Doanh Phù Tô thật sự có thể sống tiếp, đối với Đại Tần đế quốc mà nói, có lẽ thật sự là may mắn...

Gãi gãi đầu, Lưu Khâm dừng chân bên cạnh cột buộc ngựa. Ngựa Xích Thổ bị cột vào trên cọc ngựa, lúc nhìn thấy Lưu Khâm, ngựa Xích Thổ mừng rỡ vẫy vẫy cái đuôi, thở phì phì, rúc cái đầu to dùng vào trong lòng Lưu Khâm, khê cò vào trong lòng hấn.

Tiết trời sắp đầu thu...

Trong doanh địa nổi gió, không phải gió lớn lắm, lại vô cùng nhẹ nhàng, mơn man trên mặt, trên người, cảm giác vô cùng thoải mái.

Lưu Khâm ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm. Đêm nay, trăng sáng sao thưa... Trời cao vô cùng, trăng lại đặc biệt tròn. Không có sao, khiến cho không trung trở nên cực kỳ trống trải, khiến cho người ta cảm thấy trống trải, hình như là rất rộng rãi, đồng thời lại vô cùng chật chội.

Xe đến trước núi ắt có đường, cứ đi một bước tính một bước vậy.

Trong lòng Lưu Khâm cũng biết rất rõ, bản thân bây giờ không có bất cứ cơ hội gì để chống lại, để thay đổi.

Chênh lệch địa vị quá lớn, so sánh với bọn người Mông Diễm và Doanh Phù Tô, bây giờ hấn chẳng qua là một nhân vật nhỏ không đáng kể.

Huống hồ, phía trên bọn họ, còn có sự tồn tại của hoàng đế tối cao. Tranh cái gì? Thay đổi cái gì? Chỉ sợ đến cuối cùng, cái gì cũng không tranh được, ngược lại còn rơi vào kết cục bi thảm.

Lưu Khảm nghĩ tới đây, tâm trạng đã nhẹ nhõm rất nhiều. Hắn cũng muốn biết, xem triều Đại Tần này với mình, rốt cục còn duyên phận bao lâu nữa.

Đúng lúc Lưu Khảm không thể ngủ, đang thở ngắn than dài ở Lâm Hà Độ Khẩu, trong thành Cù Diễn lại sáng rực đèn, giống như là không có ban đêm.

Sau khi vào đêm, Mông Diêm dẫn binh chiếm giữ Cù Diễn.

Mông Khắc thống lĩnh mọi người đưa đại quân của Mông Diêm vào trong thành. Sau đó đem toàn bộ phòng thủ trong thành phố giao cho Mông Diêm, lui về một bên nghe lệnh.

Mông Diêm không vội hỏi kết quả chiến đấu, mà hỏi thăm tình hình của Lưu Khảm trước.

139. Chương 225: Máu Mười Vạn Hung Nô (3)

Lúc biết được Lưu Khảm suất bộ đi tập kích Lâm Hà Độ Khẩu, Mông Diêm cũng không khỏi bị hành động to gan này của Lưu Khảm làm cho hoảng sợ.

Nhưng không thể không thừa nhận, nếu như Mạo Đốn thật sự suất bộ qua sông, sau này chắc chắn sẽ đem lại phiền phức lớn cho Hà Nam Địa.

Tiếp tục tấn công?

Bây giờ Mông Diêm vẫn chưa có dự định này. Lần này có thể nhanh chóng cướp lại Hà Nam Địa, hoàn toàn là nhờ sự tồn tại của một người có tác động quyết định như Lưu Khảm.

Nếu như không phải là Lưu Khảm giết Tả Hiền Vương Đồ Kỳ ở Phú Bình, trận chiến sự này cũng không biết sẽ có kết thúc thế nào.

Không chỉ như vậy, trận Bắc Cương lần này, từ đầu đến cuối tổng cộng điều động hơn năm mươi vạn binh mã, có điều binh mã chưa điều động, mà lương thảo đi trước.

Tác chiến quy mô lớn năm mươi vạn người, mỗi ngày tiêu hao vô số tiền và lương thực.

Đại Tần thống nhất chưa quá bảy năm, vẫn còn chưa chống đỡ nổi sự tiêu hao lớn như vậy. Tấn công bờ phía bắc sông Hoàng Hà, ngoài cần phải đối mặt với quân Hung Nô chố cùng rút giậu ra, còn phải đối mặt với môi trường phức tạp và tuyến tiếp viện lâu dài. Ngoài ra, còn có hai con thú khổng lồ là Nguyệt Thị quốc và Đông Hồ đang nhìn chằm chằm. Có lẽ hai mươi năm, ba mươi năm... toàn bộ Trung Nguyên sẽ ổn định lại, có thể qua sông chiến đấu.

Thế nhưng bây giờ lại không thể.

Cho nên, Mông Diêm một mặt lo cho sự an nguy của bọn người Lưu Khảm, mặt khác lại mong rằng bọn người Lưu Khảm có thể thành công.

Sau khi suy tính nhiều lần, Mông Diêm đem một đội nhân mã tinh nhuệ trong tay giao cho Mông Khắc thống lĩnh. Đồng thời lệnh cho Mông Khắc dẫn Đồ Đồ, Phàn Khoái, Nhậm Ngao, Lý Thành, năm người lập tức xuất phát về phía Lâm Hà Độ Khẩu. Có lẽ đã muộn rồi, nhưng vẫn còn hơn là không hành động.

Binh mã mà Lưu Khảm để lại ở Cù Diễn chẳng qua chỉ còn bảy tám trăm người mà thôi.

Hơn nữa trải qua nhiều trận khổ chiến liên tiếp như vậy, bọn họ sớm đã mệt mỏi rã rời rồi, khó có thể tác chiến đường xa lâu dài nữa. Đội nhân mã mà Mông Diêm giao cho Mông Khắc, tên là Lầu Phiên Quân. Quân Lầu Phiên toàn một màu xanh, mặc dù chỉ vền vẹn ba nghìn người, nhưng sức chiến đấu khiến người ta sợ hãi, dũng mãnh thiện chiến, dũng cảm vô địch.

Lần này kỵ binh của quân Hung Nô đại bại ở Chiêu Vương thành chính là lấy Lầu Phiên Quân làm tiên phong.

Toàn bộ Bắc Cương, cũng chỉ có một vạn quân Lâu Phiên mà thôi. Mạo Đồn giao cho Mông Khắc Lâu Phiên quân, lại nói với Mông Khắc, nếu như gặp được Lưu Khâm, phải đem hổ phù cho Lưu Khâm nắm giữ, Mông Khắc tự động quay về đốc suất dưới trướng Lưu Khâm. Lão sẽ phái đại quân theo sau, tiến về Lâm Hà.

Lâu Phiên này, là một chi ở Bắc Định, ước chừng thành lập trong khoảng Xuân Thu dựng nước.

Lãnh thổ của nó cơ đại khái ở biên giới Triệu Quốc sau này, cũng chính là các khu phụ cận Bắc Bộ, Bảo Đức, Kha Lan, Ninh Võ tỉnh Sơn Tây ở hậu thế.

Thời kỳ Chiến Quốc, tranh chấp giữa các nước xảy ra liên tục.

Nước Lâu Phiên ý chí binh tướng dũng cảm, nổi tiếng giỏi về cưỡi ngựa bắn tên, trước nay nằm ở vùng đất không bại, nhiều lần uy hiếp đối với nước Triệu ở ngay sát. Sau này, Triệu Vô Linh Vương học hỏi các nước Lâu Phiên, đẩy mạnh Hồ phục cưỡi ngựa bắn tên, khiến cho nước Triệu dần dần trở nên hùng mạnh, cuối cùng tiêu diệt các nước Lâu Phiên, Lâm Hồ... công chiếm nước Trung Sơn, mở mang bờ cõi, trở thành một trong thất hùng tiếng tăm lừng lẫy thời Chiến quốc.

Nhưng nước Triệu mặc dù thắng nước Lâu Phiên, nhưng lại không giết nhân mã của bọn họ.

Ngược lại áp dụng sách lược trị binh của họ, thu nhận và thay đổi binh mã Lâu Phiên, từ đó khiến cho binh mã nước Triệu trở nên càng mạnh mẽ.

Sau trận Trường Bình của Bạch Khởi, lãnh địa của nước Lâu Phiên bị nước Tần chiếm lĩnh, binh mã của Lâu Phiên bị gia nhập vào trong Tần quân, gọi là Lâu Phiên Quân, là một đội nhân mã biên quân có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất.

Mông Khắc lần đầu nhận được ba nghìn Lâu Phiên Quân, đương nhiên vui sướng không kể xiết, dẫn theo bọn người Trần Bình, Lý Thành khởi hành suốt đêm, hành quân gấp về phía Lâm Hà.

Mông Khắc đi rồi, nhưng Mạo Đồn vẫn không thể nào an giấc.

Trên án thư, có một bức chiếu thư từ Hàm Dương cách sáu trăm dặm gửi gấp đến.

- Nghe nói khanh thu được toàn thắng, trăm vô cùng mừng rỡ.

Vậy thì Hồ họa là do Đại Tần ta nuôi ong tay áo, khanh không thể học theo phụ nữ yếu lòng, nhân từ nương tay. Trẫm ở Cung Hàm Dương chờ đợi tin lành.

Đây là chiếu thư mà Thủy Hoàng để tự tay viết, do binh sĩ đi ngày đêm gửi tận tay Mông Điềm.

Từ ngữ cực kỳ ôn hòa, nhưng Mông Điềm biết được Thủy Hoàng Đế trong lòng không hài lòng. Lúc trước báo tấu triều đình, Mông Điềm từng nhắc đến một chuyện, đó chính là người Hung Nô bị bắt ở Hà Nam Địa đã vượt quá con số mười vạn người, nên xử lý thế nào? Mông Điềm kiến nghị với Thủy Hoàng Đế, đem hơn mười vạn, thậm chí là nhiều người Hung Nô hơn dời đến Trung Nguyên, từ từ đồng hóa bọn họ. Nhưng bây giờ xem ra, Thủy Hoàng Đế hình như rất không hài lòng với ý kiến này của lão. Không thể học thói nhân từ của phụ nữ, Đại Tần nuôi ong tay áo... Những từ này vô cùng trầm trọng.

Mông Điềm biết tâm tư của Thủy Hoàng đế: hơn mười vạn người Hung Nô, không để sót một tên nào, giết hết toàn bộ.

Đối với binh sĩ Hung Nô hung ác, Mạo Đồn sẽ không có chút thương hại. Nhưng vấn đề ở chỗ, trong số mười vạn người này, có rất nhiều phụ nữ và trẻ vị thành niên. Giết tù binh, và giết phụ nữ trẻ nhỏ, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Giết những binh sĩ Hung Nô đó, Mông Điềm sẽ không mềm lòng, nhưng giết những nữ nhân và trẻ con kia... Mông Điềm không khỏi có chút do dự.

Ở thời đại này, giết hại dân trong thành chẳng qua chỉ là một chuyện hết sức bình thường.

Trong hai trăm năm Chiến Quốc, chuyện tàn sát dân trong thành chỗ nào cũng có. Nhưng điều này không có nghĩa là tất cả mọi người đều thích làm như vậy, thậm chí đến Bạch Khởi, người được gọi là nhân đồ, lúc chôn sống bốn mươi vạn Triệu quân, cũng do dự không quyết. Mông Điềm thật sự có chút không nhẫn tâm làm như vậy.

Nhưng ý của Thủy Hoàng Đế, xuất phát từ lòng trung thành, Mông Diễm biết bản thân phải làm cái gì!

Nhắm mắt lại, Mông Diễm cười gượng trong lòng.

Thôi đi... Vì giang sơn xã tắc nghìn thu của Đại Tần ta, cứ coi như sau này không được chết tử tế như Võ An Quân, ta cũng đồng ý gánh chịu.

Nghĩ tới đây, Mông Diễm rút ra một tấm lụa trắng, dựa vào bàn múa bút thành văn.

- Người đâu!

Cùng với tiếng ra lệnh của Mông Diễm, một tên thân cận từ ngoài trưởng đi vào, khom người nói:

- Thượng tướng quân có gì dặn dò!

Mông Diễm nhét tấm lụa trắng vào trong ống trúc, đóng ấn tín, đưa ra ngoài:

- Người lập tức đem quân lệnh này, suất bộ đi Hà Nam Địa, truyền lệnh chủ tướng các quân, đọc xong chấp hành. Sau đó đem quân lệnh này về hồi báo. Sau ba mươi ngày, ta cần nhìn thấy hai mươi ấn tín của chủ tướng các quân trên quân lệnh này, đã rõ chưa?

Tên hầu cận bên cạnh Mông Diễm đã nhiều năm lập tức biết chuyện này không phải chuyện đùa.

Gã vội vã lấy hai tay đỡ lấy, khom lưng tuân mệnh.

Mông Diễm lại gọi hai gã thân tín khác, trầm giọng dặn dò:

- Hai người các người sau giờ tỵ dẫn người vào trong doanh tù binh, không phân biệt già trẻ nam nữ, giết sạch toàn bộ, không để sót tên nào!

140. Chương 226: Một Mặt Khác Của Phù Tô (i)

Đầu thu, Bắc Cương nổi gió.

Một trận đại chiến xảy đến bất ngờ mới kết thúc, đang lúc tất cả mọi người đều cho rằng hòa bình sắp đến, thì núi Giả Âm Sơn phía bắc, Chiêu Vương Thành phía nam, Vân Trung phía đông, Hạ Lan Sơn phía tây, trên vùng lãnh thổ rộng lớn hàng nghìn dặm lại dấy lên một cảnh giết chóc vô cùng thảm khốc.

Mông Diễm hạ lệnh: giết sạch người Hung Nô ở Hà Nam Địa.

Gã sứ giả giữ phù tiết của Thượng tướng quân, dưới sự bảo vệ của Vệ đội, ngựa chạy không ngừng nghỉ, trong vòng hai mươi lăm ngày đã đến toàn bộ Hà Nam Địa, đem mệnh lệnh của Mông Diễm gửi cho hai mươi quân chủ tướng đóng giữ ở Hà Nam Địa. Ngay lập tức, hai mươi vạn nhân mã đồng thời ra tay, một trận tàn sát đầm máu trong gió thu đầu hiu... Trong hai mươi ngày ngắn ngủi, vùng đất Hà Nam Địa ba nghìn dặm bị nhuộm đỏ màu máu tươi.

Sau một trận ở Chiêu Vương Thành, hai mươi lăm vạn tinh nhuệ Hung Nô tử thương hơn nửa.

Những tên thất bại bỏ chạy, mười nghìn thì thiệt mất bốn nghìn. Tinh nhuệ Hung Nô bị Tần quân bắt giữ, không quá năm sáu vạn người, nhưng con số mà các quân trình báo lên lại vượt quá mười lăm vạn. Cũng có thể nói, trong số mười lăm vạn này, ngoài số binh sĩ Hung Nô trốn thoát ra, đại đa số là trú lại ở trong bách tính bình thường ở các bộ lạc Hà Nam Địa. Trong đó không thiếu người già yếu, có lẽ có rất nhiều người đến chiến mã cũng không thể cưỡi được.

Toàn bộ Hà Nam Địa, tổng cộng có hơn bảy mươi vạn người Hung Nô.

Nếu như trừ hơn mười vạn người Hung Nô được Mạo Đốn chuyển đến bờ phía bắc sông Hoàng Hà ra, như vậy Hà Nam Địa vẫn còn sáu mươi vạn người Hung Nô.

Thôi được, sau khi đã khải trừ những tên Hung Nô bị giết ra, Hà Nam Địa vẫn còn hơn hai mươi vạn người Hung Nô.

Nói cách khác, trong thời gian hai mươi ngày ngắn ngủi, mặc dù đã giết hơn mười vạn Hung Nô, nhưng trên thực tế, đây chẳng qua chỉ là bắt đầu mà thôi. Theo như ý mà Thủy Hoàng Đế chiếu chỉ, không giết hết người Hung Nô ở Hà Nam Địa, nhiệm vụ của Mông Diêm coi như không hoàn thành.

Người Hung Nô chạy tán loạn bốn phía.

Còn Tần quân, dưới sự thúc giục của các quân tướng lĩnh, bắt đầu hành động đi săn bắn. Con mồi của bọn họ, chính là người Hung Nô đang đào tẩu.

Mông Diêm đã từng âm thầm nói với thân tín:

- Lệnh này vừa ra, kết cục sau này của ta, có thể còn không bằng Võ An Quân.

Chuyện của Võ An Quân Bạch Khởi không cần phải nói rườm rà. Mông Diêm rất rõ, giết chóc như thế này là có tội với trời, sau này nhất định sẽ không được chết tử tế, thậm chí còn tệ hơn cả Bạch Khởi. Bạch Khởi cuối cùng tự vẫn mà chết. Mông Diêm có ý nghĩ như vậy, là bởi vì những người lão giết toàn hầu hết là bách tính bình thường. Mặc dù nói người Hung Nô ai nấy đều là chiến sĩ, những những nữ nhân và trẻ con này, còn có những người già yếu đuối, sao có thể gọi là chiến sĩ.

Phải nói, lỗi lầm của Mông Diêm, còn nặng hơn nhiều so với Bạch Khởi. Ít nhất những người Bạch Khởi giết đa số là những binh sĩ đã từng chiến đấu với y.

Lưu Khảm trở lại Cù Diễn đã sắp hai mươi ngày rồi!

Mông Diêm cũng không ngay lập tức đi gặp hắn, thậm chí đến Triệu Bình, sau khi bố trí ổn thỏa cho Lưu Khảm, ngay lập tức không thấy hình bóng đâu, ngay đến tin tức cũng không có.

Triệu Bình không hề sắp xếp cho Lưu Khảm ở trong thành Cù Diễn, mà sắp xếp cho hắn và bộ khúc nhân mã của hắn vào trong binh doanh ở ngoài thành. Lúc này ở Cù Diễn, đã đóng quân hơn mười vạn Tần quân, liên doanh kéo dài hơn trăm dặm, cờ quạt tung bay rợp trời. Binh doanh của sở bộ Lưu Khảm kề sông gần núi, phong cảnh tú lệ vô cùng. Bao gồm trang bị quân nhu lương thực, cũng phân phối rất đầy đủ, thậm chí đến lá đại kỳ Lão Bi Doanh đã sớm bị rách mướp cũng được thay đổi.

Đối với một bộ khúc đã trải qua liên tiếp những cuộc khổ chiến mà nói, đây chắc chắn là một nơi tốt để nghỉ ngơi.

Mông Khắc và kỵ quân sở bộ của y không đóng ở chỗ này, ngay đến cả Mông Tật cũng bị Mông Diêm điều đi làm việc ở nơi khác.

Đi đâu? Làm gì?

Lưu Khảm không biết, Triệu Bình cũng không biết.

Nhưng Lý Thành trong lúc ngẫu nhiên đã lộ một câu:

- Đại công tử Doanh Phù Tô muốn tuần sát Hà Nam Địa, sau đó trình báo với Hàm Dương, cho nên tự mình chỉ đích danh, muốn hai huynh đệ Mông gia suất bộ đảm nhận việc bảo vệ. Nghe nói, Mông Tật sau khi bị điều đi, đã được Phù Tô phục hồi nguyên chức.

Nghĩ một chút, hình như cũng không có gì kì lạ.

Hầu như tất cả người Lão Tần đều biết, Đại công tử Phù Tô vô cùng kính trọng Mông Diêm, đồng thời cũng rất xem trọng hai huynh đệ Mông gia.

Nếu như được coi như Chiêu Tương Vương trước kia, Mông gia có thể gọi là ba đời được Tần vương xem trọng, điều này ở trong lịch sử mặc dù không thể nói là không có, nhưng tuyệt đối là chưa từng có. Chắc chắn Phù Tô cảm thấy huynh đệ Mông gia suýt chút nữa mất mạng ở trận huyết chiến Phú Bình, Mông Tật lại bị tước đi chức vụ Quân hầu, cho nên trong lòng có chút mắc nợ, mượn cơ hội tuần tra lần này, cất nhắc huynh đệ Mông gia, nói ra cũng là chuyện tình nghĩa.

- Quân hầu, chỉ sợ tâm tư của Đại công tử không chỉ như thế!

Người nói ra câu này, ngoài Trần Bình có thể phỏng đoán tâm tư người khác ra, không còn ai khác.

Bây giờ Trần Bình đã phụ tá cao nhất bên cạnh Lưu Khảm. Lưu Khảm cũng tin tưởng y hơn nhiều. Nghỉ ngơi hai mươi ngày, cũng cảm thấy buồn chán, mặc dù nói không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc, nhưng cứ ở trong binh doanh cũng cảm thấy phiền muộn. Theo như pháp kỉ của Tần quân, nếu như không có quân lệnh, thì không thể tự ý rời khỏi quân doanh. Quân doanh ở đây, không chỉ giới hạn ở diện tích binh doanh, mà là vùng đất bán kính trăm dặm lấy binh doanh làm tâm. Nói cách khác, bọn Lưu Khảm tiến vào quân doanh, cũng không phải là nghỉ ngơi đơn thuần mà đồng thời còn phải đảm nhận việc phòng ngự.

May mà chỗ này non xanh nước biếc.

Món ăn bằng thịt thú rừng trong núi cũng rất béo ngậy, bốn người Quán Anh, Nhâm Ngao, Phàn Khoái, Đồ Đồ cả ngày đem theo sĩ tốt giả vờ đi thao diễn quân trận, nhưng trên thực tế lại đi vào trong rừng săn bắn. Lưu Khảm trong lòng biết rõ, nhưng cũng không ngăn cản. Tính ra, từ năm đầu tiên tiếp xúc với người Hung Nô đến khi chiến sự kết thúc, thì nửa thời gian là vào sinh ra tử, máu nhiễm chinh bào. Bây giờ nghỉ ngơi một chút, cũng không phải là một chuyện xấu.

Cái gọi là đạo trị binh, lúc căng lúc chùng mà...

Lưu Khảm và Trần Bình ngồi dưới một gốc cây bên cạnh suối nước, nhàn nhã chơi cờ vây.

Phải nói, ở kiếp trước Lưu Khảm cũng đã từng say mê cờ vây một thời gian, hơn nữa kỳ lực cũng không hề kém. Có trình độ chuyên ngành sơ sơ, có thể chơi cờ tương đương với Trần Bình. Lữ Thích Chi dắt ngựa Xích Thổ, thông dong đi dạo trên bãi cỏ ở bờ suối. Lúc không có chiến sự, ngựa Xích Thổ đều do Lữ Thích Chi chăm nom, bất kì ai cũng không được tiếp cận. Bởi vì trên người ngựa Xích Thổ này còn ẩn chứa vũ khí bí mật của Lưu Khảm, ít nhất là bây giờ, Lưu Khảm không thể để lộ bí mật ra ngoài, hẳn vẫn phải tiếp tục xem chừng.

Thế cuộc trên bàn cờ đang kịch liệt, Trần Bình vờ vờ quân cờ, nói một câu không đầu không cuối.

Lưu Khảm ngẩn người ra:

- Đạo Tử, câu này của người có nghĩa là gì?

Ánh mắt của Trần Bình rời khỏi bàn cờ, cười ha ha nói:

- Đại công tử sở dĩ điều huynh đệ Mông gia đi, chỉ sợ là có ý đồ riêng. Những ngày này ta luôn luôn suy nghĩ một chuyện. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy chuyện này có liên quan đến quân hầu người.

- Có liên quan đến ta?

Triệu Bình nói:

- Trước kia Trần Lăng Hầu từng nói qua, Đại công tử rất tò mò về người. Theo lý mà nói, sau khi người đến Cù Diễn, y phải triệu kiến người mới đúng. Cứ coi như Đại công tử không triệu kiến, Thượng tướng quân cũng nên triệu kiến... Từ lúc Thượng tướng quân không tiếc phái thân vệ quân của lão đến xem, chắc là rất coi trọng quân hầu. Nhưng bây giờ thì sao? Không ngó ngang gì đến, thậm chí đến Trần Lăng Hầu cũng không nhìn thấy đâu, chẳng phải là kỳ lạ hay sao?

- ừ, người nói như vậy, thật sự cũng có chút kỳ lạ.

Lưu Khảm suy nghĩ một chút:

- Ta nghe nói hai ngày trước phó tướng quân đến Cù Diễn, có phải là để ta tránh Phó tướng quân không? Đông Lăng Hầu cũng nói với ta, trận ở Bắc Cương, là do hành động của chúng ta, đã ép Thượng tướng quân không thể không thay đổi kế hoạch tác chiến ban đầu. Vốn dĩ là quyết chiến do Phó tướng quân chỉ huy, cuối cùng chỉ có thể đứng ngoài cuộc... Phó tướng quân hình như có chút lòng thù địch với ta.

Ai ngờ Trần Bình nở nụ cười...

- Cứ coi như Phó tướng quân có lòng thù địch với Quân hầu, cũng không làm gì được quân hầu. Bây giờ Quân hầu đã không còn là tên vô danh tiểu tốt nữa, đại quân ba mươi vạn ở Bắc Cương, ai không biết danh Lão Bi Phú Bình? Với công trạng mà Quân hầu lập được lần này, Phó tướng quân chẳng lẽ lại có thể hành động thiếu suy nghĩ? Nói là bảo vệ, rõ ràng là không hề thỏa đáng. Ta cho rằng, e là Đại công tử có tư tính khác, cho nên mới không ngó ngang đến Quân hầu, cũng coi như là thử thách đi.

- Thử thách?

Trần Bình cười gật đầu:

- Thử thách tính kiên nhẫn của quân hầu!

Lưu Khám lập tức trầm mặc không nói, những lời của Trần Bình, không phải là không có lý. Nhưng hẳn không hiểu, Phù Tô rốt cuộc là muốn thử thách hắn cái gì?

Tuy rằng chưa từng gặp Phù Tô, nhưng thông qua quan sát thời gian này, Lưu Khám cảm thấy, Phù Tô không hề là một người bảo thủ, có lòng dạ đàn bà giống như những gì lịch sử đánh giá. Nghĩ kỹ một chút, lớn lên trong gia đình đế vương, hơn nữa lại sinh ra vào năm Thủy Hoàng Đế tự mình chấp chính, trải qua bao nhiêu cảnh giết chóc thảm thiết, càng nhìn thấy vô số cảnh tàn sát khốc liệt. Phụ thân y là Tần Thủy Hoàng, là một vị hoàng đế giết người không chớp mắt thiên cổ. Người như vậy, làm sao có thể bảo thủ buồn cười như trong lịch sử miêu tả được? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Lưu Khám mơ hồ cảm thấy, đằng sau vẻ thiếu quyết đoán mà Phù Tô biểu hiện, còn có một khuôn mặt khác.

Nói cách khác, sau khi Mạo Đốn đưa ra lệnh tàn sát, Phù Tô sao có thể thờ ơ? Thậm chí đến lời khuyên can cũng không nói một câu.

Như vậy, Phù Tô rốt cuộc có dự định gì?

Lưu Khám đột nhiên cảm thấy vô cùng kỳ lạ...

- Quân hầu!

- Hả?

Trần Bình nói một lần nữa, kéo Lưu Khám ra khỏi trầm tư.

- Người nữ nhân kia... người định thế nào?

- Người nữ nhân nào?

Trần Bình khẽ nói:

- Yên Thị của Mạo Đốn... Ban đầu ả chịu đầu hàng, chính là muốn giữ lại những nữ nhân và trẻ con này. Nhưng bây giờ, Thượng tướng quân đã ra lệnh, những nữ nhân và trẻ con trong Cù Diễn đều bị giết sạch. Nếu như đêm đó nữ nhân này cũng ở trong doanh địa mà chúng ta đặc biệt sắp xếp, e là chúng khó tránh khỏi... Ta biết quân hầu không cho rằng những hành động của Thượng tướng quân là đúng, nhưng đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Diệt cỏ nếu không diệt tận gốc, sau này sẽ thành đại họa.

Bây giờ trận tàn sát này cũng qua rồi, đủ để cho người Hồ ở phía bắc Trường Thành trong vòng ba mươi năm sau cũng không dám nhòm ngó Trung Nguyên. Ta nghĩ, Thượng tướng quân chắc chắn đã có dự định, sau khi trận này kết thúc, trong mười năm sẽ không có chiến sự với người Hồ nữa. Nhưng tương lai chắc chắn khỏi lửa chiến tranh sẽ nổi lên.

Lưu Khám gõ nhẹ lên trên bàn cờ, gật đầu biểu thị ý tán thành.

Trần Bình nói:

- Thời gian này nữ nhân đó tỏ ra vô cùng trầm lặng, như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

Nhưng càng như vậy, càng có thể nói rõ lòng thù hận trong lòng ả sâu sắc như thế nào.

Nếu như giữ ả lại, nói không chừng sẽ gây đại họa. Ta cho rằng, nữ nhân như vậy không thể lưu lại. Bây giờ Quân hầu căn cơ chưa vững, không thể bất chấp nguy hiểm được. Mặc dù chúng ta có thể trông giữ ả nghiêm ngặt hơn, nhưng chung quy lại là một tai họa, Quân hầu xin cân nhắc.

Trần Bình nói rất khéo léo, nhưng Lưu Khám có thể nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của y.

Đạo Tử là lo lắng ta nhất thời mềm lòng, hoặc là sẽ bị nữ sắc mê hoặc, mà gây nên đại họa...

Một Hô Diễn Châu, có thể tạo phiền phức gì? Lưu Khảm không biết, tin rằng Trần Bình cũng khó mà đoán được. Nhưng câu nói này không sai, nữ nhân này có nỗi hận tang gia diệt tộc với ta, phụ thân ả chết trong tay ta, khó tránh sẽ gây phiền phức.

Nếu như ả khóc than thì cũng coi như là bình thường.

Nhưng vì ả quá trầm lặng, trầm lặng đến nỗi Trần Bình sinh ra đề phòng.

Trong khoảng thời gian này, Lưu Khảm gặp rất nhiều người chết. Đối với chuyện giết người, ít nhiều cũng đã tê liệt.

Sau khi nghe Trần Bình nói những lời này, hấn ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói:

- Đạo Tử, người cho rằng ta nên làm gì mới được?

Trần Bình ngẩn người, hồi lâu sau nghiêng rặng, vẽ một đường trên cổ, làm động tác giết người:

- Nếu như Quân hầu không nhẫn tâm, Bình có thể làm giúp.

Lưu Khảm không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bàn cờ.

Hồi lâu sau, hấn lặng lẽ thở dài, đứng dậy nói:

- Ta không phải mềm lòng, giết nhiều người như vậy, giết thêm ả cũng không nhiều lên, không giết ả cũng không ít đi. Chỉ là... Nhưng người nói cũng rất có lý, nếu đã như vậy, thì người đi xử lý ả đi.

Nói xong, hấn quay người, ngẩn ngơ nhìn suối nước trong suốt.

Trần Bình cũng đứng lên, chấp tay hành lễ với Lưu Khảm, khẽ nói:

- Quân hầu yên tâm, việc này cứ giao cho ta xử lý...

141. Chương 227: Một Mặt Khác Của Phù Tô (2)

Trên một gò đất cao ở thành Cù Diễn, một ngôi nhà giản dị mới được dựng lên, trong bốn bề lều trại san sát, hiện lên vô cùng bất mắt.

Mông Điềm mặc một đại bào rộng, đang ngồi ngay ngắn trên sân.

Mặc dù là thân phận tôn quý như Phù Tô, cũng phải ngồi phía sau lão. Đây là trong quân phủ Bắc Cương, chỗ ngồi của chủ vị chỉ có chủ soái mới có thể ngồi lên. Còn Phù Tô bây giờ chẳng qua chỉ là thân phận giám quân, đương nhiên cũng không có tư cách ngồi trên chủ vị. Các cấp bậc của Lão Tàn thâm nghiêm, đừng nói đến Phù Tô, ngay đến bây giờ Thủy Hoàng Đế tới, chỉ cần lão không thu lại hổ phù, cũng không có tư cách ngồi lên chủ vị.

Mông Điềm xem qua có chút tiều tụy.

Sắc mặt hơi hơi nhợt nhạt, hai mươi ngày trước còn bộ râu đen sì, bây giờ đã xuất hiện sợi màu bạc trắng, dường như một loáng đã già đi rất nhiều.

Mông Điềm năm này không quá bốn mươi tuổi, nhưng khiến cho Phù Tô có cảm giác giống như lão đã qua ngũ tuần.

Trong lòng không nén nổi có chút đau thương, Phù Tô rất rõ, Mông Điềm sở dĩ trở nên như vậy, e là bởi vì lệnh giết hàng loạt. Mông Điềm là một quân nhân, lại không phải là một nhà chính trị gia xuất sắc. Ít nhất theo Phù Tô thấy, tim của Mông Điềm vẫn còn đủ cương quyết.

- Thượng tướng quân, vất vả cho người rồi!

Câu nói này của Phù Tô xuất phát từ trong nội tâm, khẽ nói:

- Thượng tướng quân một lòng chia sẻ với phụ hoàng, Phù Tô nhất định khắc ghi trong lòng. Đợi sau khi quay về Hàm Dương, ta nhất định sẽ bẩm báo với phụ hoàng công lao của Thượng tướng quân.

Mông Điềm cười:

- Phân ưu cùng Ngô Hoàng, là vinh hạnh của Mông Diễm. Mông gia ta ba đời nhận được ơn vua, bây giờ là lúc báo đáp. Hơn nữa, bây giờ Mông Diễm cũng đã có địa vị cao, thật không thích hợp phong thưởng thêm nữa. Đại công tử xin luận công cho các tướng sĩ đã chết trận... Lần này có thể đoạt được Hà Nam Địa, nếu như không có tướng lĩnh phục vụ quên mình, e rằng sẽ không thể nào kết thúc nhanh như thế. Danh sách ta đã liệt ra rồi.

Nói xong những lời này, trong đình bỗng trở nên yên lặng.

Điều này đối với Mông Diễm và Phù Tô mà nói, là chuyện chưa từng có... Tuy rằng cả hai có sự chênh lệch về độ tuổi, nhưng rất dễ nói chuyện với nhau.

Từ ngày đầu tiên Phù Tô đến Bắc Cương trở đi, hai người thường ngủ chung, nói chuyện thâu đêm.

Giống như có lời không bao giờ nói hết vậy.

Nhưng tình cảnh hai bên đối mặt mà ghen hòng không nói được như thế này, trước nay chưa từng xuất hiện. Còn đối với nguyên nhân trong đó, hai người đều hiểu rõ, nhưng cũng không cách nào nói thẳng ra.

Hồi lâu sau, Mông Diễm chợt hỏi:

- Đại công tử đã quyết định chưa?

Phù Tô ngẩn người, lập tức nở nụ cười:

- Xem ra không giấu nổi Thượng tướng quân, thời gian bồi dưỡng đạo đức của Phù Tô còn cần tu luyện.

- Vậy thì...

- Thượng tướng quân, những ngày này, thông qua Mông Khắc ta hiểu được đại khái... Ta suy nghĩ rất nhiều, quyết định để hấn đi về trước.

- Trở về?

Mông Diễm nhú mày:

- Đại công tử. Bây giờ phía Hà Nam Địa đang lúc xây dựng sửa sang, sao lại phải để hấn quay về?

Phù Tô nói:

- Chính là bởi vì đang xây dựng, sửa sang, cho nên mới cần hấn quay về. Phía Hàm Dương đã truyền đến tin, phụ hoàng dự tính xây dựng quận huyện ở Hà Nam Địa. Người Hung Nô sau trận chiến này, trong vòng ba mươi năm tuyệt đối không thể tạo cho chúng ta uy hiếp quá lớn.

Vậy thì khu vực Bắc Cương rộng lớn, ngoài người Hung Nô ra, chúng ta còn phải đối mặt với nhiều đối thủ hơn.

Nguyệt Thị Quốc, nước bá quyền Hà Tây, liền một mạch Tây Vực. Dưới trướng có mấy chục vạn binh sĩ không cung, không thể coi thường. Còn Đông Hồ lại càng giống một con thú khổng lồ. Thực lực của nước này thậm chí còn hơn cả Hung Nô trước đây... Có hai con thú khổng lồ phục kích ở Bắc Cương, chỉ sợ là nhất thời cũng không thể yên ổn được.

Mông Diễm gật đầu:

- Đại công tử nói chí phải, Đông Hồ và Nguyệt Thị Quốc đều không thể xem nhẹ.

Phù Tô nói tiếp:

- Bởi vì có sự tồn tại của hai con thú khổng lồ nên binh mã Bắc Cương không thể cự quây. Từ Liêu Đông đến Hà Nam Địa, đất đai nghìn dặm, cho dù là đóng giữ ba mươi vạn binh mã cũng khó mà chú ý đến toàn cục. Hơn nữa chiến sự Nam Cương cũng đã đi đến hồi kết, chỉ Bắc Hương Hộ lại là đất đai hàng nghìn dặm, binh mã Nhậm Ngao cũng khó mà rời đi... Thượng tướng quân, người có biết Đại Tần ta ở Sơn Đông bây giờ có bao nhiêu binh mã không?

Sắc mặt Mông Diễm hơi hơi thay đổi, sau khi trầm tính toán trong lòng, không khỏi giật mình.

- Binh mã Sơn Đông không vượt quá mười lăm vạn.

- Không chỉ như thế, Phụ hoàng rất rõ tình hình hiện nay ở Bắc Cương, đã quyết định chuyển Đô Úy quân thành Biên quân, đóng quân ở vùng phụ cận núi Kê Đầu.

Nói cách khác, sông Tần tám trăm dặm Quan Trung, ngoài ba đội nhân mã là Trung Úy quân, Lang Trung Lệnh quân và Vệ Úy quân ra, các đội khác chưa đầy năm vạn.

Lang Trung Lệnh quân không quá một nghìn người, Vệ Úy quân không quá năm nghìn người.

Cộng thêm cả một vạn người của Trung Úy quân, tổng cộng không quá hai vạn, mà hai vạn này cũng là chỗ dựa bảo vệ xung quanh kinh đô cuối cùng. Đại doanh Lam Điền mặc dù coa ba bốn vạn nhân mã đóng quân, nhưng lại phải sợ hai vùng Nam Dương và Dĩnh Xuyên, căn bản không thể nào rút quân ra được.

Nói cách khác, hai biên giới nam và bắc chưa bình ổn, trước khi binh mã chưa rút về, binh lực Sơn Đông và Quan Trung trống rỗng, một khi xảy ra biến loạn gì, sẽ tạo ra hậu quả khó lường... Thượng tướng quân, những lời này của ta không phải là nói cho người khác kinh sợ, mà là nguy cơ tồn tại thực sự. Nói như thế này đi, trước lúc binh mã hai biên cương chưa thể rút lại, Đại Tần ta bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với nguy cơ bị phá đổ.

Mông Điềm không phải là một chính trị gia, nhưng chắc chắn rằng, lão là một nhà quân sự xuất sắc.

Sau khi nghe xong những lời này của Phù Tô, Mông Điềm lập tức tỉnh ngộ, giang sơn xã tắc đế quốc Đại Tần, đang ở trong tình cảnh nguy hiểm.

- Tần pháp mặc dù tốt, nhưng cần thời gian, từ từ đẩy mạnh...

Chúng ta tạm thời không cần lo lắng về Quan Trung, nhưng Đông Sơn, đặc biệt là vùng Tứ Thủy, Đãng Quận, Trần Quận và Nam Dương lại vô cùng nguy hiểm.

Phía nam sông Trường Giang, có người Việt dũng mãnh hiếu chiến, hơn nữa có thể chế tạo vũ khí tinh xảo.

Nếu như những vùng này một khi xuất hiện phản loạn, Đại Tần ta thậm chí có thể không xuất binh mã đi dẹp loạn, mà từ nay về sau một nửa giang sơn sẽ thất thủ.

Trong mắt Thủy Hoàng đế, Phù Tô có lẽ đúng là có do dự không quyết đoán.

Trên thực tế thì sao? Thủy Hoàng đế sở dĩ không hài lòng với Phù Tô, có lẽ không phải là cái gọi là thiếu quyết đoán, mà là chính kiến của hai người khác nhau. Không thể phủ nhận, Thủy Hoàng đế Doanh Chính đúng là minh quân thiên hạ hiếm có. Ít nhất trước khi thống nhất sáu nước, lão đúng là rất anh minh. Sau đó sau khi thống nhất sáu nước, Thủy Hoàng đế dần dần trở nên bảo thủ, rất nhiều chuyện không biết nghe theo lời can gián như ngày xưa.

142. Chương 228: Một Mặt Khác Của Phù Tô (3)

Không thể phủ nhận, Thủy Hoàng đế Doanh Chính đúng là minh quân thiên hạ hiếm có. Ít nhất trước khi thống nhất sáu nước, lão đúng là rất anh minh. Sau đó sau khi thống nhất sáu nước, Thủy Hoàng đế dần dần trở nên bảo thủ, rất nhiều chuyện không biết nghe theo lời can gián như ngày xưa.

Lấy việc đẩy mạnh Tần pháp mà nói, Thủy Hoàng đế quá sùng bái năng lực của mình.

Còn Phù Tô thì vừa hay nhìn thấy điều này, cho nên mới đề nghị Thủy Hoàng đế giảm tốc độ đẩy mạnh Tần pháp lại, tiến hành từ từ từng bước từng bước một.

Kết quả là, sự bất đồng của hai phụ tử họ xuất hiện.

Mông Điềm nói:

- Nếu đã như vậy, người phái hấn về, lẽ nào còn có tác dụng lớn nào sao?

Phù Tô gạt đầu:

- Bây giờ đất của nước Sở cũ, có tà thuyết mê hoặc quần chúng, nói cái gì mà Sở dù có ba nhà, vong Tần tất Sở, thậm chí còn lôi kéo cả Tiên Hiên. Chúng ta đều biết những lời xằng bậy đó, nhưng những lời đồn

đại này, lại hoàn toàn không có cách nào ngăn chặn được. Cứ như thế mãi, đất Sở chắc chắn sẽ trở thành mối họa từ bên trong của Đại Tần ta. Cho nên, nhất định phải có một người tài giỏi đóng quân.

Ta đã dâng tấu lên phụ hoàng, thiết lập Đô úy Tứ Thủy.

Đất Sở nếu như loạn, nhất định là từ nam về bắc... giao cắt chỗ nam bắc của quận Tứ Thủy, đứng mũi chịu sào. Tráng thúc phụ mặc dù đáng tin, nhưng năng lực lại không đủ. Điểm này, từ chuyện giặc cướp Hồng Trạch là có thể nhìn ra. Nếu như không có Lão Bi, e rằng Hồng Trạch đến bây giờ vẫn không yên ổn.

Chúng ta cần một người trẻ, có bản lĩnh kiên cường, biết tiến biết lui để đóng quân ở Tứ Thủy Quận.

Người này nhất định phải có căn cơ ở Tứ Thủy Quận, đồng thời lại phải có lòng trung thành tận tụy với Đại Tần ta. Ta đã nghĩ lâu lắm rồi, duy chỉ có Lão Bi là thích hợp. Chuyện ngày trước không nói, từ biểu hiện của hắn ở Phú Bình cho thấy, con người này bình tĩnh, túc trí đa mưu, có thể tùy cơ ứng biến... Ta dựa vào những chuyện hắn đã làm, đã cho thấy hắn là một người bản lĩnh cực kỳ cứng rắn, thậm chí còn sẵn sàng hi sinh.

Hắn là Lão Tần nhân...

Bất kể hắn có là hậu nhân của Lưu Tùng hay không, vết tích của người Lão Tần trên người hắn, không ai có thể xóa đi được.

Ngoài ra, hắn cũng có quan hệ mật thiết với Nhậm Ngao ở Nam Cương, có thể gọi là tình thầy trò. Mà hắn cũng có đất đai rộng lớn ở Lầu Thương, rượu hoa điều Tứ Thủy mặc dù đã đóng cửa, nhưng cái tên Đỗ Lăng Tử Thần, đến bây giờ vẫn được người ta ca ngợi. Người này, chính là nhân tuyển thích hợp trong lòng ta.

Những lời này của Phù Tô, thật sự làm Mông Điềm cảm động.

Lão trầm mặc hồi lâu:

- Đại công tử nói chí phải, chỉ là hắn tuổi vừa tròn đôi mươi, đã đảm nhiệm chức giáo úy, khó tránh khỏi khiến người khác không phục.

Phù Tô cười:

- Ai không phục?

- Cái này...

- Ta đã nghe ngóng được, năm nay người này mặc dù ở Bắc Cương, nhưng lại liên thủ với Thanh Lão, sửa chữa Diêm Thành ở Đông Hán. Với tầm nhìn xa trông rộng của Thanh Lão, kẻ nhàn rỗi đừng nói hợp tác với ả. Cứ coi như vừa ý cũng đã rất khó. Thế nhưng Thanh Lão lại chọn Lão Bi, chính là nói rõ ả coi trọng Lão Bi, hơn nữa Tráng thúc phụ cũng vô cùng khen ngợi hắn. Người cũng biết, phụ hoàng cũng khá coi trọng Tráng thúc phụ.

Tất cả những điều trên không nói, chỉ dựa vào công trạng mà hắn lập được ở Bắc Cương, còn thừa sức làm Đô Úy.

Đội Bạch Thổ với mấy trăm người ba trận thì ba lần thắng, chém giết hơn hai nghìn người. Trận huyết chiến Phú Bình, vì để giành đủ thời gian cho Đại Tần ta, giết hơn vạn, chọc tức chết Đồ Kỳ, giết chết Hồ Diễm Đề... Tứ Giác Hung Nô, thì một nửa chết trong tay hắn. Còn có cướp đoạt Cù Diễm, tập kích Lâm Hà, giết hơn vạn địch. Công trạng như vậy, nếu sinh ra trước mười năm, đừng nói là một Đô úy, cứ coi như làm Tướng quân, Phụ hoàng cũng sẽ không có bất cứ ý kiến gì. Càng không phải nói hắn đã nghiên cứu chết tạo ra Yến Tửu, trong đại chiến lần này, cứu sống vô số quân Đại Tần ta.

Nếu như tính toán tỉ mỉ, còn nói không hết nữa.

Những điều Phù Tô nói chỉ là công lao công khai của Lưu Khâm, trong đó toàn bộ ảnh hưởng mà một mình hành động tạo ra lại càng khó mà đánh giá.

Mông Điềm đếm ngón tay tính toán, không khỏi cười gượng.

- Nếu như tính thế này, tên này ít nhất cũng phải lên ba chức... Mẹ nó, Tả Thứ Trưởng hai mươi tuổi, làm Đô Úy cũng không không có gì quá đáng.

Cái mà Đại công tử lo lắng là, với tình hình hiện nay mà nói, Lưu Khảm chính xác là một nhân tuyển thích hợp.

- Hơn nữa, cứ như vậy, cũng có thể khiến Thượng tướng quân bớt chút phiền phức.

- Phiền phức?

- Trong lòng Phó tướng quân rất uất ức!

Phù Tô không nén nổi nở nụ cười:

- Lão không dám tức giận với ta, cũng không dám tức giận với người, nhưng khó tránh sẽ trút giận lên Lão Bi. Nếu như Lưu Khảm ở lại Hà Nam Địa, hai người khó tránh khỏi sẽ có lúc chạm trán. Ta nghe Mông Khắc nói, tên Lão Bi đó tính tình nóng nảy, ngộ nhỡ đối đầu với Phó tướng quân, theo quân kỉ là tội danh đối đầu với thượng quan, đến lúc đó người còn giữ được hay không?

- À, là như vậy sao... Khả khả!

Mông Điềm bật cười:

- Ta đã sơ ý chuyện này, nếu như Lưu Khảm ở lại Hà Nam Địa, đúng là một chuyện phiền phức.

Nhưng Đại công tử vạch kế hoạch cho Lưu Khảm như vậy, e rằng có mục đích khác.

Quan hệ giữa Mông Điềm và Phù Tô quá thân thiết, Mông Điềm nói năng cũng không mấy kiêng kỵ. Còn Phù Tô cũng không phải là một người câu nệ tiểu tiết, sau khi nghe thế gật gật đầu.

- Ta đúng là có suy nghĩ khác.

Lưu Khảm tuy là người Lão Tần, nhưng lại không có chút căn cơ nào ở Hàm Dương. Thanh Lão không phải là một người thích đứng ra, còn Tráng thúc phụ.... Nếu như thúc có người đỡ lưng ở Hàm Dương, chỉ e sẽ không tự nguyện đến Tứ Thủy. Phụ hoàng mặc dù coi trọng thúc, không phải là năng lực của thúc ấy, mà là tình nghĩa huynh đệ. Cho nên nói, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, Tráng thúc phụ căn bản không thể nói gì trước mặt phụ hoàng.

Cứ như vậy, nếu như Lưu Khảm muốn phát triển hơn nữa, chỉ có thể đi theo ta.

Người này rất có năng lực, nếu như có thể tôi luyện thêm, thành tựu sau này e rằng không kém Thượng tướng quân, ta sao lại có thể không suy tính cho hẳn?

Mông Điềm thật không ngờ, Phù Tô lại không hề giấu diếm tâm tư của y như thế.

Đầu tiên là ngăn ra, chợt hiểu ý của Phù Tô:

Phù Tô, cũng là thông qua chuyện của Lưu Khảm, để bộc lộ cõi lòng của mình.

Hoàng thượng đã hơn bốn mươi rồi, thời kì hưng thịnh cũng đã qua, sau này nhất định là Phù Tô kế ngôi hoàng vị.

Phù Tô đang bày tỏ với lão:

Ta sẽ không giấu diếm người cái gì, Mông Điềm người là thầy tốt bạn hiền của ta, đồng thời cũng là người ta tin tưởng nhất.

Có một người như thế đã là đủ rồi!

Mông Điềm cười:

- Lưu Khảm này có thể được Đại công tử xem trọng, đúng là phúc phận của hắn...

Nói xong, lão và Phù Tô cùng cười, tất cả những lời nói kia đều không cần nói nữa, trong lòng lão hiểu, trong lòng Phù Tô cũng hiểu.

143. Chương 229: Đô Úy Tứ Thủy (1)

Hô Diễn Châu bị ép chết trong mộng!

Trước khi Trần Bình ra tay, lệnh cho người tặng cho ả một vò rượu trắng loại mạnh. Người Bắc Cương, thích rượu mạnh, ngày xưa thường mua bán với người Yến, mua một ít rượu Yến ủ dưới đất. Sau khi Yến Quốc bị diệt, rượu Yến cũng trở nên ít ỏi. Mặc dù còn có thương nhân buôn bán, nhưng giá cả lại cao vô cùng. Mặc dù Hô Diễn Châu là nữ nhân, nhưng tửu lượng lại không hề kém nam nhân Hung Nô.

Chỉ có điều, sau khi rượu trắng được Lưu Khảm cải tiến, rượu Yến trước kia không thể sánh bằng.

Nồng độ rượu cao, tính rượu cũng rất mạnh. Uống một vò rượu trắng, Hô Diễn Châu say mềm. Cũng chính vì như thế, lúc chết cũng không có bị giày vò lắm. Đây cũng là chủ ý của Lưu Khảm. . . Từ sâu trong nội tâm, hẳn không hề muốn giết Hô Diễn Châu, nhưng không giết cũng không được.

Trần Bình nói không sai, nếu như giữ nữ nhân này lại, cuối cùng sau này ắt là tai họa.

Thả ả đi là chuyện không thể. Giữ ả ở bên cạnh, Lưu Khảm lại không yên tâm. Càng không phải nói đưa ả về Lâu Thương, chẳng khác gì tự chuốc lấy phiền phức. Đây không phải là mối hận thù bình thường, có thể dùng thời gian để hóa giải. Mối hận diệt tộc giết cha, cao hơn trời, sâu hơn biển. cứ coi như Hô Diễn Châu dung mạo điểm lệ như Hằng Nga, Lưu Khảm cũng không thể để ả sống. Đúng với câu nói cổ: diệt cỏ phải diệt tận gốc!

Chỉ là mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng Lưu Khảm lại cảm thấy không thoải mái.

Gió thu hiu quạnh, quét qua khắp nơi Bắc Cương. Kỵ quân Hung Nô ử rũ xuất hiện trên thảo nguyên mênh mông, nhân số không tính là nhiều, ước chừng khoảng hơn trăm người. Bộ dạng người nào người đấy tiều tụy, nhếch nhác vô cùng. Trong tay bọn họ đều cầm binh khí, nhưng đa số đều là mâu tàn giáo gãy. Hơn nửa số binh đứng tên đều trống rỗng, giáp trụ trên người cũng vỡ nát, thậm chí còn đọng vết máu đã khô đen, hiển nhiên vừa trải qua một trận khổ chiến.

Thủ lĩnh là một thanh niên cao to và cường tráng, mặc dù bộ dạng tiều tụy, nhưng vẫn toát ra khí chất nhanh nhẹn dũng mãnh không thể giấu diếm.

Dừng chân ở một mảnh rừng thưa gần bờ sông, người thanh niên tháo băng ở đùi ra, nhảy xuống ngựa, vận động thân thể.

Một nam tử khoảng bốn mươi tuổi rút hầu bao từ sau lưng ra, bốc một cái bánh to và một tảng thịt khô đi đến trước mặt người thanh niên:

- Đại Vương, ăn chút đồ đi. . . Hai ngày nay người đã không ăn gì rồi, cứ như thế này, cơ thể sẽ không trụ nổi. Những người này còn phải trông đợi vào sự dẫn dắt của người để phá vòng vây nữa. Nếu như người suy sụp, tất cả mọi người coi như xong. Người ăn trước đi, ta đi kiếm ít nước cho người.

Đại Vương?

Không sai, chàng thanh niên này chính là con thứ của Đầu Man, Nhị Vương Tử thất bại ở Chiêu Vương Thành, đồng thời cũng là Tả Hiền Vương của người Hung Nô, A Lợi!

Từ lúc gặp phục kích ở núi Kê Đầu, A Lợi đầu tiên còn ảo tưởng Đầu Man sẽ suất binh đến cứu viện.

Nhưng mà thật không ngờ, y và bộ khúc của y, lại trở thành quân cờ của Đầu Man. Đối mặt với quân tinh nhuệ Lão Tần từ quận Nội Sử đến, A Lợi cũng kiên trì một thời gian, nhưng đối mặt với tình trạng quân bách bên trong không có lương thảo, bên ngoài không có viện binh, cuối cùng bị Triệu Bình đánh bại.

Mấy vạn đại quân thất bại thảm hại.

A Lợi dẫn theo thân quân của mình, liều mạng phá vòng vây tìm ra con đường huyết mạch.

Ven đường thu nạp được một số tàn quân, ít nhiều cũng có hai nghìn người. Từ sau bại chiến thất bại ở núi Kê Đầu, A Lợi biết mình không thể quay lại Hung Nô được nữa. Đầu Man sẽ không tha cho y, cái gọi là thủ lĩnh Vương Công kia cũng sẽ không chịu để yên cho y. Trừ phi. . . trừ phi y có thể lập đại công, nếu không, quay về Hung Nô chỉ có một con đường chết. Lúc đó, A Lợi thật sự vô cùng phiền não.

Nhưng những phiền não này hết rất nhanh trôi qua rất nhanh!

Đầu Man đã bị quân chủ lực của Mông Diêm đánh đòn phủ đầu ở Hoàng Sơn Chiêu Vương Thành, thất bại thảm hại mà bỏ chạy. Lúc đó A Lợi còn muốn quay về Cù Diễn báo danh. Đầu Man cũng bại rồi, thất bại của y về tương đối mà nói, chẳng qua cũng chỉ là thất bại nhỏ mà thôi. Dựa vào lá chắn phía sau y, đủ để ngóc đầu trở lại ở Hung Nô. Sau đó Nhưng mà điều khiến y bất ngờ chính là, dân tộc Hung Nô thất bại. . Hơn nữa còn thất bại cực kỳ thê thảm đến Cù Diễn cùng xong. Liên Cù Diễn cũng đã mất, Mặc Đột đem dẫn theo người và tài sản lui về bờ bắc Hoàng Hà. Đầu Man chết dưới thành Cù Diễn, Hô Diễn Đề cũng bị chặt đầu ở ven sông Độ Khẩu.

Những người mà kẻ tạo nên tất cả những chuyện này, lại là mấy tên bại quân Phú Bình đã cơ hồ đã bị A Lợi quên lãng.

Trong khi A Lợi vẫn còn mơ hồ không hiểu, Mông Diêm đã hạ lệnh tàn sát. Tàn quân ở Bắc Cương lũ lượt chui ra, trong vòng hai mươi ngày ngắn ngủi, A Lợi đã gặp Tàn quân mười một lần. Sau những trận huyết chiến liên tiếp, tàn quân bại tướng khó khăn lắm mới có thể tập hợp lại được, bây giờ bên người chỉ còn lại hơn trăm người . xem tại

Hà Nam Địa, không thể ở lại nữa!

Bờ phía bắc Hoàng Hà. . .

Nơi đó mặc dù vẫn còn người Hung Nô, nhưng toàn bộ đều là người của Mông Diêm. Dưới sự tấn công liên tiếp, A Lợi cũng đã nhìn rõ mặt mũi thật sự của Mông Diêm. Đó là một con sói cô độc, một con sói vừa có thể ngấm ngấm chịu đựng và độc ác tàn nhẫn. Thất bại của người Hung Nô, nói trắng ra không phải là thua Mông Diêm, mà là thua chính mình. Nếu như ban đầu mọi người có thể đồng tâm hiệp lực thì bây giờ đã sớm đánh vào thành Hàm Dương rồi.

Trong nội bộ đâm đá lẫn nhau, không tin tưởng nhau.

Mặc dù là phụ tử, huynh đệ, trong thời khắc mấu chốt, cũng sẽ không do dự mà đâm sau lưng nhau một mũi chí mạng.

Nếu như người Hung Nô muốn vùng dậy, chỉ có thể có một vua. Cái gì mà Tứ Giác, toàn là phân chó hết. . . Nếu như trận này, quyền lớn nằm trong tay mình, làm sao có thể thất bại thảm hại đến vậy? Hung hãn cắn một miếng bánh lớn, mũi A Lợi cay cay, không kìm nổi rơi xuống hai hàng nước mắt.

Miếng bánh vào trong miệng có chút vị đắng.

Thế nhưng trong lòng lại càng đắng hơn.

Lúc này gã thân binh lấy túi đựng nước suối mang đến. Tiếng bước chân vang lên, A Lợi vội vàng lau nước mắt trên mặt, lại khôi phục sắc mặt bình tĩnh ban đầu. Mặc kệ là người nào, đều không thể nhìn thấy chính mình rơi lệ. Những người này đến bây giờ vẫn còn theo mình là bởi vì mình vẫn chưa suy sụp. Nhưng nếu như nhìn thấy chính mình rơi lệ, có lẽ ngay cả ánh trăng tối này cũng đừng mong có thể nhìn thấy.

Bây giờ A Lợi không tin tưởng ai.

- Ô Dục, tên thám báo dò la tin tức đã về chưa?

Nam tử trung niên là lão nô được mẫu thân của A Lợi mang về từ Đông Hồ khi Đầu Man lấy chồng. Từ đó đến giờ gã vẫn rất trung thành tận tụy với A Lợi.

Nghe A Lợi hỏi, Ô Dục vội vàng trả lời:

- Đã về rồi. . . chỉ là lúc trước thấy tâm trạng Đại Vương không tốt nên không dám quấy rầy.

Nếu như là trước đây, A Lợi sớm đã rút roi ngựa ra rồi.

Thế nhưng lần này A Lợi lại không tức giận, ngược lại còn nở nụ cười, khẽ nói:

- Ô Dục, ta biết ngươi lo lắng cho ta. Nhưng những chuyện thế này, sau này không nên tự quyết. Nếu như chúng ta không thể nhận được tin tức đúng lúc, sẽ không có cách nào phán đoán chính xác được. Lúc trước

ở núi Kê Đầu, nếu như ta có thể cẩn thận hơn chút, nghe ngóng tình hình nhiều hơn, thì bây giờ cũng không chắc sẽ trở thành thế này.

Thất bại, đôi khi thật sự khiến con người ta trưởng thành lên rất nhiều.

A Lợi nhắm mắt lại, sau một hồi trầm tư, nói:

- Được rồi, nói đi, có tin tức gì?

- Theo quân Tần truyền lại, Đại Vương Tử sau khi rút về bờ bắc Hoàng Hà, đầu tiên là cắt tặng hai nghìn dặm đất Hà Bắc, ba vạn trâu dê, cúi đầu xưng thần với nước Nguyệt Thị. Còn sau đó lại dẫn tàn quân, ước chừng khoảng hơn hai mươi vạn người, chuẩn bị lui về núi Lang Cư Tư nghỉ ngơi lấy sức.

144. Chương 230: Đô Úy Tứ Thủy (2)

A Lợi bỗng nhiên ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Ô Duy. Ánh mắt y sắc bén, khiến Ô Duy không khỏi hốt hoảng.
. . .

Sau hồi lâu, A Lợi nở nụ cười:

- Ca ca quả nhiên lợi hại. Trước đây ta còn không phục huynh ấy, nhưng bây giờ thật sự phải nói là phục, đúng là mưu kế hay, nhường cho nước Nguyệt Thị hai nghìn dặm đất, thật ra chính là đẩy nước Nguyệt Thị tiến lên phía trước.

Lui về Lang Cư Tư Sơn. . . Khả khả, hướng về bắc có thể thôn tính Cách Côn và Đinh Linh, phía nam có thể chiếm đoạt Hồ Yết và Chung Khương. Không những rời xa khỏi sự tấn công của Lão Tần, đồng thời còn tách khỏi khả năng bị cậu ta thôn tính. . . Lang Cư Tư Sơn cây cỏ um tùm, mặc dù không trù phú như nam bắc Hoàng Hà, nhưng có thể phát triển tốt hơn, nghỉ ngơi hồi phục tốt hơn, lớn mạnh hơn. Ca ca, huynh quả thật lợi hại. . . Hay, hay, hay lắm!

A Lợi liên tiếp nói ra ba từ “hay”, lại khiến Ô Duy cảm thấy vô cùng mơ hồ.

- Đại Vương, chúng ta có cần đi Lang Cư Tư Sơn hay không?

A Lợi lắc đầu:

- Không thể. Hiện tại dựa vào chút nhân mã của chúng ta, đi Lang Cư Tư Sơn, vừa làm vừa phải lựa xem người ta thế nào cũng đành thôi, thế nhưng làm không tốt còn bị người ta hại chết. Ô Duy, chúng ta không thể nương tựa ca ca, kế hoạch bây giờ, chỉ có quay về Đông Hồ, đi tìm cậu, tạm thời ở ẩn nấp.

Cậu đã già rồi, mấy đứa con của cậu căn bản không đáng nhắc đến.

Ô Duy, chúng ta đi Đông Hồ. . . Ngoài ra, những sách cổ của người Trung Nguyên chúng ta nhặt được trên đường, ta nhất định phải giữ lại.

Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ trở lại.

Khi đó, ta phải đấu một phen với Lão bì, trận giao phong giữa hai quân cờ. . . Ha ha, bây giờ ta nghĩ đến đã cảm thấy hưng phấn.

A Lợi không nén được bật cười thật to.

Trong tiếng cười đó có bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu bi thương, người ngoài không thể nghe ra được. Bọn người Ô Duy lặng lẽ nhìn A Lợi, trong lúc này, chỉ cảm thấy A Lợi giống như đã biến thành một người khác. Dưới ánh mặt trời, hình bóng y bóng cao lớn lạ thường.

- Ô Duy, chia mọi người ra thành mười đội, hai đội là một tổ, thay phiên tuần tra động tĩnh xung quanh. Sau khi trời tối chúng ta xuất phát, từ núi Câu Chú hướng về phía bắc. . . Ở đó mặc dù cũng là lãnh thổ của Lão Tần, nhưng dân cư thưa thớt, binh mã của Lão Tần không nhiều. Từ bây giờ trở đi, chúng ta ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm xuất phát, dọc theo Nhu Thủy. Chỉ cần có thể đi qua Yển Trường thành, chúng ta xem như đã hoàn toàn an toàn.

Bọn người Ô Duy đồng thanh tuân lệnh, ai nấy đều tự mình chuẩn bị.

Còn A Lợi lại lẳng lặng đứng trong rừng, khước môi đột nhiên nhếch lên:

Lão Bì, rốt cục chúng ta vẫn có thể gặp lại.

Lưu Khám đột nhiên rùng mình, sau đó lại hắt hơi liên tiếp hai cái.

Day day mũi, Lưu Khám cười gượng nói:

- Ai mà có quan hệ tốt với ta như vậy, lại nhớ nhung ta như vậy. . . Lý Thành, người nói tiếp đi, Đồ Úy Tứ Thủy, rốt cuộc là làm cái gì? Sao ta lại chưa nghe thấy chúc vạ này nhỉ? Ngoài ra, Đại công tử không phải muốn triệu kiến ta sao?

Cũng sắp năm mươi ngày rồi, trước mắt đã qua giữa thu.

Các bộ nhân mã khác đều có ủy nhiệm, tại sao chỉ có bộ nhân mã của ta, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì? Là ở lại hay là đi? Cả ngày ở trong binh doanh này không nhúc nhích được. . . Người nhìn Đồ Đồ kìa, tên tiểu tử đó ầm ức đến sắp điên rồi, dù sao đi nữa cũng nên cho ta một ý kiến đi chứ

Đồ Đồ đảo mắt:

- ở đây có ăn có uống, ta vội cái gì chứ? Ta thấy không phải ta điên mà là quân hầu người ầm ức tới mức phát điên thì có.

Trong quân trưởng mọi người nghe thấy thế không khỏi bật cười.

Phàn Khoái nói một câu thật lòng:

- Thành Tư Mã, đúng là nên đưa ra một ý kiến. Nếu như chúng ta không có chuyện gì, còn muốn năm sau về nhà à.

Đúng vậy, đếm ngón tay tính toán một chút, rồi nhà đã một năm rồi.

Đừng nói đến loại người có vợ con như Lưu Khám nhớ nhà, Phàn Khoái, Nhậm Ngao cũng đều có chút mong nhớ cổ hương. Đương nhiên rồi, quan trọng nhất, những người này đều không phải hạng người nhàn hạ. Cả ngày bị nhốt lại nuôi béo, thật sự có chút không thoải mái.

Lý Thành cười nói:

- Thượng tướng quân cũng biết Quân hầu ở đây đợi có thể đã sốt ruột, cho nên hôm nay gọi ta đến, chính là nói chuyện này.

Phong thưởng ở Hàm Dương, hôm nay mới gửi đến Cù Diễn.

Lần này Quân hầu giết Đồ Kỳ ở Bắc Cương, giết Hồ Diễn Đề, chém chết vô số địch nhân, lập được công trạng. Vì thế phong thưởng ba cấp cho Quân hầu là Tả Thứ Trưởng, trong vòng ba ngày chuyển về quận Tứ Thủy, thăng làm Tứ Thủy Đô Úy, vẫn đóng quân ở Lâu Thương. Nhưng ngoài việc tiếp tục tiếp quản Lâu Thương ra, Quân hầu còn phải đảm nhiệm trách nhiệm lớn hơn. Lấy Hoài Thủy làm đường chính, tây đến Đại Trạch Hương, đông đến Đại Hải, nam đến Đông Dương huyện, Bắc đến Hồ Lăng. . . giám sát và trị an hai quận và một huyện. . . Bổng lộc hơn hai nghìn thạch, mặc dù không bằng Quận Thủ các quận, Nhưng tước vị lại lớn hơn Quận Thủ. .

- Hả?

Lưu Khám trừng mắt, chết đứng người.

Còn trong quân trưởng, càng vang lên một chuỗi tiếng “xuyt” .

Lý Thành nói:

- Đây là ba người Thượng tướng quân, Bình hầu và đại công tử cùng nhau dâng tấu. Phủ Thừa tướng đầu tiên không đồng ý, nhưng cuối cùng cũng đã đồng ý rồi.

Bình hầu còn bảo ta nói với Quân hầu, bệ hạ lúc hội triều, còn hiếu kỳ hỏi Thượng Khanh đại nhân, Lưu Khâm là người nào? Ba người trong số bốn người chủ quản trận Bắc Cương lại cùng liên minh dâng tấu? Quân hầu, từ bây giờ trở đi, người có thể đã rơi vào tầm mắt của bệ hạ rồi.

Lưu Khâm không nén nổi giạt mình.

Chuyện tốt? hay là chuyện xấu?

Hắn không nói rõ được. . . Nhưng có một điểm có thể chắc chắn, đó là hắn đã thăng quan, quyền lợi lớn rồi, thế nhưng từ bây giờ trở đi, nhất cử nhất động của hắn đều sẽ bị Hàm Dương chú ý. Lúc trước hắn có thể dựa vào trời cao hoàng đế xa, tự mình lặng lẽ phát triển thế lực.

Nhưng từ nay về sau, tất cả sẽ bày ra chỗ sáng, khó mà có bí mật gì nữa.

Không rõ là trong lòng có cảm giác thế nào, chỉ có thể gật đầu một cách cứng nhắc.

- Bây giờ Đại công tử đã trở về Hàm Dương báo cáo công tác, e là không có cách nào triệu kiến người. . . Thượng tướng quân và Bình hầu bây giờ cũng không tiện triệu kiến người.

Bình hầu nói ông đã nói nguyên nhân trong đó với người rồi, sau ba ngày người tự động xuất phát.

Còn nữa, lần này người nhận lệnh đến Bắc Cương, nhân mã sở bộ tổn thất thảm hại. Còn nhiệm vụ người trở về Tứ Thủy cũng sẽ trở nên gian khổ, trong tay không có binh mã, rõ ràng không có khả năng. Cho nên, ngày mai Thượng tướng quân sẽ điều ra năm trăm quân Lâu Phiên đưa về dưới trướng của người. Ngoài ra Lão Bì doanh không thay đổi biên chế, bây giờ sáu trăm binh tốt trong doanh, toàn bộ cho người mang đi. Còn về ba trăm giáp sĩ của Tráng Quận Thủ, người cũng không cần bận tâm. . . Thượng tướng quân tự sẽ bù đắp thêm người cho Tráng Quận Thủ. Nhưng Thượng tướng quân nói, nếu như Tứ Thủy có biến, sẽ hỏi tội người!

Lưu Khâm hơi mơ màng!

Kinh ngạc nhìn Lý Thành hồi lâu sau hắn mới đứng dậy, chấp tay nói:

- Xin Thành Tư Mã bẩm báo với Thượng tướng quân, Lưu Khâm nhất định không hổ thẹn với sứ mệnh.

Nhưng trong lòng, lại vô cùng phức tạp, thật sự là không thể hình dung được đây là cảm giác gì.

145. Chương 231-233

Chương 231: Dấu ấn Lão Tần

- Trong chuyện này những chuyện, Đại công tử làm có phải có phần hơi quá rồi không?

Trong phủ quân Cù Diễn, Triệu Bình nhìn Mông Diễm, trầm mặc nói:

- Mặc dù ta và các người cùng nhau dâng tấu, nhưng không có nghĩa là ta đồng tình với chuyện này. Theo luật lệ Đại Tần, đảm nhiệm chức Chủ quan địa phương, ít nhất cũng phải qua độ tuổi ba mươi. Cho dù là điều kiện của võ quan tương đối rộng rãi, nhưng ta trước nay không cho rằng một tên tiểu tử năm sau mới tròn hai mươi tuổi lại có năng lực đảm nhận chức vụ quan trọng như vậy.

Từ lúc Đại Tần dời chân ở Quan Trung đến nay, chưa từng có chức quan Tứ Thủy Đô Úy như vậy.

Nếu như chỉ là để Lưu Khâm đảm nhận việc trị quân, ta còn có thể hiểu được. Thế nhưng để Lưu Khâm giám sát lại trị (tác phong và uy tín của quan lại), e rằng không thỏa đáng.

Phù Tô không ở đây, Vương Ly cũng không đến.

Sau một trận mưa thu, khí hậu của Bắc Cương đột nhiên vương vấn chút khí lạnh của mùa đông.

Mông Diễm ngồi ở trên đình, sau khi lặng lẽ nghe Triệu Bình nói, hồi lâu sau, lão đột nhiên ngắt đầu hỏi một câu:

- Vậy người cho rằng ai thích hợp?

- Hả?

Triệu Bình đầu tiên ngăn người, lại không biết nên trả lời câu hỏi của Mông Điềm như thế nào.

Đúng vậy, ai thích hợp đây?

Bấm đầu ngón tay đếm, Triệu Bình cũng không thể phủ nhận, bây giờ Đại Tồn đối mặt với hoàn cảnh khó khăn, không ai có thể dùng. Tính kỹ một chút, những quan lại trong thành Hàm Dương hình như đúng là không có ai phù hợp với yêu cầu của Phù Tô. Muốn có danh vọng ở địa phương, nhất định phải có căn cơ. Lại phải có mưu lược và bản lĩnh kiên cường, đồng thời còn phải có quan hệ mật thiết với Lão Tồn. . . Ai phù hợp với điều kiện đây?

Mông Điềm khoác trên mình một chiếc đại bào rộng màu đen, đi đến bậc cửa thì dừng bước.

Trời hơi âm u, chắc sẽ có một trận mưa thu. Cây cối trong đình viện cũng đã khô héo, nhìn rất trong trẻo, nhưng lạnh lùng khiến người ta cảm thấy cô đơn.

- Đại công tử sao lại không biết điểm này, nhưng vấn đề ở chỗ, trong tay chúng ta thật sự không có ai đáng dùng. Mấy tên tiến sĩ gì đó ở Hàm Dương, chúng ta không cần nói nữa, bọn chúng cả ngày chỉ biết khua môi múa mép, để bọn họ làm chút chuyện chính đáng, là chuyện không thể nào.

Vùng Sơn Đông sáu nước thực sự là nơi lắm nhân tài.

Thế nhưng có bao nhiêu người có tâm hướng về Lão Tồn? Máu Tứ Hồng mới khô được hai năm mà thôi, những người bề ngoài nịnh bợ chúng ta, trong lòng đang nghĩ gì, ai mà biết được. Quan viên thiếu thốn, quan viên có năng lực lại càng thiếu thốn, quan viên vừa có năng lực vừa có liên quan đến Đại Tồn ta chỉ đếm được trên đầu ngón tay. . . Vùng Hoài Thủy, Tứ Xuyên, là đầu mối then chốt ở phía Nam của Đại Tồn ta, Tứ Xuyên mà loạn thì phía nam loạn, phía bắc sẽ loạn, cả thiên hạ sẽ loạn.

Chuyện này Đại công tử cũng không còn cách nào cả.

Năng lực của Lão Bì không cần phải nghi ngờ, nhưng lòng trung thành của Lão Bì. . . Khắc và Tật đều nói, Lão Bì có cảm tình với Lão Tồn. Nếu không cũng không thể chiến đấu sinh tử ở Phú Bình. Nhưng y lại sinh ra ở ngoài Quan Trung, mặc dù có cảm tình với Lão Tồn, nhưng cũng không giống như người sinh ra và lớn lên ở Lão Tồn.

Lão Tồn oai hùng, cùng chịu quốc nạn.

Từ lúc Hiếu Công lập nước đến nay, tám chữ này đã khắc sâu vào xương cốt người Lão Tồn. Thế nhưng Lưu Khâm bây giờ chỉ là nửa Lão Tồn.

Triệu Bình nhú mày, định mở miệng.

Thế nhưng lời chưa ra khỏi miệng, hắt lại bỗng nhiên lộ vẻ kinh ngạc:

- Ta rất muốn biết. . . Đại công tử chẳng lẽ muốn mang dấu ấn của Lão Tồn khắc vào trong xương cốt Lưu Khâm sao? Nếu cứ như vậy, người trong thiên hạ đều biết Lão Bì là người Lão Tồn, hẳn cũng chỉ dốc sức vì Lão Tồn mà thôi.

Mông Điềm cười gật đầu:

- Nếu như dốc sức vì Lão Tồn thì nhất định phải đi theo Đại công tử. Bằng Không, dựa vào căn cơ mỏng manh của hắn ở Quan Trung, chắc chắn khó mà nên việc. Đại công tử rất xem trọng hắn, vì điều này đã thành tựu thiết lập Tứ Thủy Đô Ủy, khả khả, xem tên tiểu tử này sao có thể không dốc sức?

Đúng lúc này, ngoài cửa có thân binh bẩm báo: Phó tướng quân Vương Ly cầu kiến.

Mông Điềm gật gật đầu:

- Bình hầu, chúng ta đã tốn quá nhiều tâm tư vào tên tiểu tử này rồi, có thể thành bộ dạng gì, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của hắn mà thôi.

Bệ hạ muốn thiết lập quận Ngũ Nguyên ở Hà Nam Địa, việc trong tay chúng ta rất nhiều, có lẽ không nên bận tâm đến hắn nữa.

Đi, mời Vương tướng quân đến đây. . . Lão đến thật đúng lúc, trong tay ta đang có việc muốn nhờ lão cùng giải quyết và xử lý. .

Tuy rằng trong lòng Vương Ly oán hận, thế nhưng ván đã đóng thuyền, lão cũng chẳng còn cách nào.

Lưu Khâm cả ngày quanh quẩn trong quân doanh, hai huynh đệ Mông Khắc và Mông Tật lại đi theo Doanh Phù Tô, hầu như không rời nửa bước. Trong lòng bực bội, lại chẳng biết tìm ai trút giận, hắn cũng chỉ đành ngoan ngoãn ngồi trong quân phủ nghe lệnh. Bây giờ không giống như trước lúc khai chiến, Mông Diêm giành được đại thắng ở Hà Nam Địa, khí thế vang dội. Trong lòng Vương Ly nhỏ nhen, thế nhưng lão không ngốc, lúc này lại gây chuyện thị phi với Mông Diêm thật là không sáng suốt.

Còn Mông Diêm cũng tỏ ra như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn ủy nhiệm Vương Ly như ngày trước.

Bóng dáng Vương Ly đã xuất hiện ở cổng quân phủ, Triệu Bình hơi hơi nhíu mày, khẽ thở dài trong lòng: Lưu Khâm, Đại công tử và Thượng tướng quân có thể nói là vì người mà hao tổn tâm tư, chỉ mong người có thể làm nên sự nghiệp ở Lâm Thương, đừng làm chúng ta thất vọng là được.

Trong lòng vừa nghĩ, nét mặt liền nở một nụ cười ấm áp, cùng với Mông Diêm đi ra khỏi đình, nghênh tiếp Vương Ly. . .

Thời gian ba ngày qua đi rất nhanh!

Trong ba ngày này, Lưu Khâm cũng không rảnh rỗi. Hắn cầu khẩn Lí Thành tìm Mông Diêm xin một mệnh lệnh, sau đó dẫn theo hai người Lữ Thích Chi và Quán Anh, đi một chuyến tới Độ Khẩu. Ở đây, hắn đã từng chiến đấu đẫm máu, còn có vô số đồng đội bị chôn vùi ở nơi này.

Lâm Độ phòng bị nghiêm ngặt, bởi vì giá rét sắp đến, một khi Hoàng Hà bị đóng băng, kỵ binh của nước Nguyệt Thị có thể xông đến bất cứ lúc nào.

Ở đây, cũng là đạo phòng tuyến thứ nhất của Hà Nam Địa.

Tuy rằng canh phòng nghiêm ngặt, thế nhưng Lưu Khâm có thủ lệnh của Mông Diêm, tên lính phòng thủ nghe tên Lưu Khâm, lập tức khách sáo dẫn hắn vào trong doanh. Lưu Khâm đem theo ba vò rượu mạnh, rắc hết lên trên mặt đất đen ngòm ở bờ Hoàng Hà để cáo tế những đồng đội đã chết trận.

Chủ tướng canh phòng ở Lâm Độ, là phó tướng ngày trước cùng Vương Ly đến Vân Trung, Thiệp Gian. Bề ngoài nhìn y khoảng chừng ba bảy, ba tám tuổi, da mặt trắng trẻo, một bộ râu quai nón dưới cằm, dáng vẻ đường đường, dung mạo phi phàm.

Y dẫn theo hộ vệ, lặng lẽ đứng một bên, quan sát nhất cử nhất động của Lưu Khâm.

Từ đầu đến cuối, y không nói câu nào, chỉ là lúc rời ra Lưu Khâm, Thiệp Gian dẫn bộ quân tiễn Lưu Khâm ra khỏi doanh.

Phải biết rằng, Thiệp Gian là tướng quân. Mặc dù hiện tại Lưu Khâm là Tứ Thủy Đô Úy, nhưng vẫn thấp hơn Thiệp Gian mấy cấp bậc. Thượng quan tiễn hạ quan, đây là chuyện hiếm có. Nếu không Lưu Khâm không liên tục đánh mấy trận huyết chiến, chứng minh thực lực của bản thân, chỉ e là Thiệp Gian sẽ không để ý tới hắn.

Người này, là một người bí ẩn.

Chỉ là lúc chia tay, chấp tay nói một câu:

- Lưu Đô Úy, người bảo trọng.

Sau này Lưu Khâm mới biết từ chỗ Lí Thành, Thiệp Gian là người tiếc chữ như vàng. Đừng nói là Lưu Khâm, cho dù là Mông Diêm hay là Phù Tô ở đó, Thiệp Gian này nói một câu nhiều nhất cũng chỉ có mấy chữ, hơn nữa xưa nay thường không nói nhiều lời với người bao giờ. .

Đây là một người mà ngay cả Thượng tướng quân Mông Diêm cũng xem trọng, cho dù là Vương Ly cũng rất tôn trọng y.

Nguyên nhân ư?

Rất đơn giản. . . Đừng thấy bọn Mông Diêm bây giờ đều tự xưng là người Lão Tần, nhưng tổ tiên lại không phải ở Quan Trung. Còn Thiệp Gian lại là người sinh ra lớn lên làm người Lão Tần. Nghe nói từ thời Tần Văn Công trở đi, tổ tông của Thiệp Gian đã sống ở Quan Trung. Sau đó đời đời kiếp kiếp phục vụ trong quân Lão Tần. Tính toán tỉ mỉ một chút, lịch sử của gia tổ Thiệp Gian, thậm chí thời gian ở Quan Trung còn lâu dài hơn cả Doanh Thệ.

Đến đời của Thiệp Gian, tổ phụ chết trận, phụ thân thúc bá chết trận, mười bảy huynh đệ, cũng đều lần lượt chết trận ở trong chiến tranh thống nhất sáu nước.

Ngắn gọn một câu, đây thực sự là người Lão Tần đích thực.

Một người như vậy, một gia tộc như vậy, cho dù là Thủy Hoàng đế cũng vô cùng tôn trọng.

Lưu Khâm nghe xong lời giới thiệu của Lí Thành, cũng không nén nổi thâm cảm thán. Đồng thời càng nhớ rõ tên của Thiệp Gian. . .

Cù Diễn đến Lâm Hà, một đi một về, vừa tròn hai ngày. Ngày thứ ba, Lưu Khâm dạo chơi ở núi non gần binh doanh một ngày, đến lúc trời tối mới quay về doanh địa. Một người khô gầy ngồi trong quân trướng, đến tận lúc trống tự tướng vang lên, mới giáp trụ chỉnh tề bước ra khỏi quân doanh.

Sau giờ mào, các bộ binh mã đều tụ tập đầy đủ, Lưu Khâm mới xoay người lên ngựa hạ lệnh xuất phát.

Hà Nam Địa, sau lần li biệt này, lần sau không biết khi nào mới có thể đến nữa. Lưu Khâm cười trên lưng ngựa, nhìn xa xa về phía tường thành Cù Diễn đang khuất dần, vẫy tay:

- Xuất phát, chúng ta phải về nhà thôi!

Lúc đến, Lưu Khâm dẫn theo bốn trăm người.

Lúc về, Lão Bì Doanh tổng cộng có hơn một nghìn một trăm người. Nghe ra, đội ngũ dường như không hề tổn thất, ngược lại còn lớn mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng trên thực tế, lại không phải tầm thường.

Ngoại trừ năm người Quán Anh, Lữ Thích Chi, Nhậm Ngao, Phàn Khoái và Trần Bình ra, những người đầu tiên từ quận Tứ Thủy đến, toàn bộ đều chết trên chiến trường.

Lưu Khâm đứng trong đội ngũ, không khỏi cảm thấy đau buồn.

Cũng may hắn biết đây là nơi nào, trong lòng mặc dù đau buồn, nhưng không biểu lộ ra ngoài.

Một nghìn một trăm người, phân thành ba đội nhân mã bộ tốt, kỵ quân và xa binh. Quán Anh thống lĩnh năm trăm quân Lôu Phiến mở đường phía trước, Phàn Khoái lại dẫn bốn trăm binh tốt đuổi theo trung quân. Nhậm Ngao áp trận, chỉ huy ba tổ xa binh, đập lên ánh ban mai đầu tiên của buổi sớm, lên đường trở về. .

- Chúng ta đi như thế nào?

Nghe Quán Anh hỏi, Lưu Khâm nghĩ một chút:

- Ta muốn đi Phú Bình một chuyến.

Phú Bình?

Phú Bình không phải sớm đã thành một đồng hoang tàn rồi sao?

Lưu Khâm cười gượng một tiếng:

- Ta muốn đi tế lễ đám người Tú Quân Hầu một chút, tiện thể nói với hương thân phụ lão Phú Bình, thù của bọn họ, ta đã báo rồi!

Nhắc tới Nam Vinh Tú, mọi người đều im lặng không nói.

Đặc biệt là Quán Anh và Phàn Khoái ngày xưa thân thiết nhất với Nam Vinh Tú, ngay lập tức trầm lặng.

Đúng vậy, nên quay về xem xem, tiện thể cáo tế đám người Nam Vinh Tú, để an ủi linh hồn những người đã chết.

Còn ở trong phủ Cù Diễm, Triệu Bình sau khi nghe xong báo cáo, trên mặt bỗng hiện lên một nụ cười nhẹ. Lão ngừng đầu nhìn về phía Mông Diễm:

- Ta nói không sai chứ, tên Lão Bì đó trọng tình trọng nghĩa như vậy, lần này quay về Tứ Thủy, hẳn nhất định sẽ đi đến Phú Bình tế bái vong linh.

Thượng tướng quân, đánh cược lần này, người thua rồi!

Còn Mông Diễm, không hề có vẻ như mình thua. Nụ cười trên mặt lão càng trở nên rạng rỡ, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Trọng tình nghĩa là tốt, người Lão Tần ta trọng tình nghĩa nhất. Khả khả, ta thật sự thua rồi, nhưng Đại Tần ta, còn có Đại công tử, lại đánh cuộc thắng một ván.

Triệu Bình ngẩn người, lập tức hiểu ý của Mông Diễm.

- Không sai, Đại công tử đúng là đánh cuộc thắng rồi. Nhưng đây chỉ là ván đầu tiên, vẫn còn ván thứ hai, ván thứ ba, hi vọng Đại công tử còn tiếp tục thắng nữa.

Nói xong, hai người cùng nhìn nhau một lát, không nhịn được bật cười ha hả.

Chương 232: Thành Quảng Võ (1)

Lúc Lưu Khảm dẫn bộ quân đến Phú Bình, bị cảnh tượng trước mặt làm cho hoảng sợ.

Trong suy nghĩ của hắn, Phú Bình chắc là tàn nát vô cùng, không khác gì một đồng gạch vụn. Trận huyết chiến trước kia, Lưu Khảm nhớ rất rõ tường thành Phú Bình đã sụp hơn nửa. Nhưng không ngờ, bây giờ trước mắt hắn, lại sừng sững một tòa tường thành màu chì cao bốn trượng, dài mười lăm dặm.

Phú Bình được xây lại rồi!

Nghe nói là Đại công tử Phù Tô rút ra tám trăm dân phu từ Nghĩa Cừ, xây lại một tòa thành trấn ở vùng đất Phú Bình ban đầu.

So với huyện Phú Bình trước kia, thành Phú Bình mới xây to gấp hai lần. Quan viên phụ trách giám sát xây dựng thành, Lưu Khảm cũng quen biết. Phùng Kính, rõ ràng là con của Thái úy đương triều Đại Tần Phùng Kiếp – Phùng Kính. Lúc Lưu Khảm nhìn thấy Phùng Kính dẫn đầu ra nghênh tiếp, thật sự kinh ngạc vô cùng.

Nói thực, hắn và Phùng Kính vào lúc đó cũng không gặp nhau nhiều lắm.

Ngày xưa lúc ở Vĩnh Chính Nguyên, ngay từ đầu Phùng Kính đã xem thường Lưu Khảm, thậm chí còn xúi giục gây chuyện, nhìn Lưu Khảm xấu mặt. Đến tận khi cuộc so tài năm mới ở Vĩnh Chính Nguyên, Lưu Khảm liên tiếp thắng trận, từ mười mấy khúc nhân mã trở hết tài năng, liên tiếp đánh bại cường địch, cuối cùng vào vòng chung kết.

Tuy rằng Phùng Kính cuối cùng giành được thắng lợi, nhưng trong lòng hiểu rõ, nếu như không phải phía trên cố ý để sở bộ Lưu Khảm liên tục gặp địch mạnh, mà sắp xếp cho hắn được nghỉ ngơi dưỡng sức, quả thực y dùng sức đối sức giao chiến với sở bộ Lưu Khảm, y tuyệt đối không phải là đối thủ của Lưu Khảm. Mặc dù là thắng, nhưng trong lòng Phùng Kính rất không thoải mái. Sau đó theo Vương Ly đi đến Vân Trung, nhưng không ngờ, lại vì Lưu Khảm khiến cho Mông Tật thay đổi kế hoạch tác chiến.

Kết quả là, Phùng Kính từ nhân vật chính, trở thành người ngoài cuộc.

Nhưng y không hề ghen ghét Lưu Khảm, ngược lại sau khi nhận được mệnh lệnh giám sát xây dựng Phú Bình, y dẫn đầu đến tuần tra Phú Bình và đòi Bạch Thổ, lại càng kính phục Lưu Khảm. Đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu như bản thân đổi lại vị trí của Lưu Khảm, trận chiến này chắc chắn sẽ thua.

- Mặt tướng Phùng Kính nghênh tiếp Đô Úy!

Phùng Kính nhảy xuống xuống chiến xa, chấp tay hành lễ với Lưu Khảm.

Bất luận là vì tôn trọng Lưu Khảm, hay là dựa vào chức vụ mà nói, Phùng Kính cảm thấy, bản thân hành lễ một chút đều không uất ức.

Còn Lưu Khảm, cũng vội vàng xuống ngựa, dìu Phùng Kính dậy:

- Kính Quân Hầu, ta với ngươi là đồng đội, cần gì phải khách khí? Kính Quân Hầu xây dựng lại Phú Bình, Lưu Khảm cảm kích còn không kịp. . . Ta phải quay về Lâu Thương rồi, lần này đi không biết lúc nào mới có thể quay về, cho nên muốn đến tế lễ những đồng đội ngày xưa cùng ta kề vai chiến đấu. Tiện thể cũng an ủi hương thân phụ lão Phú Bình, huyết cừu Hung Nô của bọn họ đã được báo. .

Phùng Kính nhẹ nhàng gật đầu.

Y cũng đã nhận được thông báo của cấp trên, biết được Lưu Khảm thăng chức Tứ Thủy Đô Ủy, muốn đi qua chỗ này.

- Lưu Đô Ủy sẽ đi qua quận Nội Sử sao?

Lưu Khảm lắc đầu:

- Chắc là không đi qua quận Nội Sử. Bây giờ đại chiến kết thúc, chắc chắn quận Nội Sử đang vô cùng bận rộn. Ta cũng không muốn thêm phiền phức, cho nên sẽ đi vòng qua Điều Âm, sau đó men theo Lạc Thủy thẳng ra Hàm Cốc Quan.

Lần mộ binh này, tính toán ngày tháng cũng đã một năm rồi.

Trong nhà bố mẹ vợ con đều đang trông ngóng đợi chờ, ta cũng nhớ quê hương da diết. Ha ha, nếu như thuận lợi, trong năm có thể về Lâu Thương rồi.

Phùng Kính có chút nuối tiếc, nói:

- Bây giờ quận Nội Sử đúng là đang bận rộn, đại đội nhân mã hành quân cũng thật phiền phức. . .

Hai người hàn huyên một lát, Lưu Khảm nhắc đến việc tế bái vong linh. Phùng Kính đương nhiên không thể ngăn cản, dẫn Lưu Khảm đi thẳng lên chỗ đất cao bên cạnh thành mới.

- Khi chúng ta đến, đã dọn sạch những thi hài ở đây, sau đó có người phát hiện bia mộ của Tú Quân hầu. Là người Hung Nô đã lập lên cho y. Cho nên mang tất cả những thi hài chôn cất bên cạnh phần mộ của Tú Quân hầu, làm bạn với y, để y khỏi cô đơn.

Lưu Khảm nói:

- Thật sự làm phiền Phùng Quân Hầu rồi!

- Phiền phức gì chứ?

Phùng Kính thở dài.

- Nói thật, lúc ta nghe nói Đô Ủy người chiến đấu đẫm máu ở đây, Kính rất muốn cùng quân hầu chiến đấu. . .

Hai người vừa nói chuyện vừa trèo lên đồi cao.

Đứng ở chỗ này, có thể nhìn thấy sông Hoàng Hà cuộn cuộn ở phía xa, nghe tiếng rít gào của nước Hoàng Hà.

Lưu Khảm đi tới phía trước mộ phần của Nam Vinh Tú, nhìn thấy phía trước bia mộ có đặt đồ tế tam sinh (ba loại gia súc bò, dê, lợn), còn có hai bình rượu Yển.

- Trước đó vài ngày, lúc Đại công tử quay về Hàm Dương, có đi qua nơi này. Mông Tật và Mông Khắc cùng theo y đến bái tế anh linh, Đại công tử thất thanh khóc rống.

Phùng Kính nói đến đây, đột nhiên chuyển đề tài, khẽ nói:

- Nghe Mông Khắc nói, Đại công tử có ý sẽ sáp nhập Phú Bình vào Hà Nam Địa, đồng thời thiết lập một Quận mới ở Hà Nam Quận và cột mốc biên giới với Bắc Địa Quận tại đây. Nhưng không thể gọi là Phú

Bình được nữa. Đại công tử nói, cái tên Phú Bình này không tốt, cho nên sau khi thành được xây xong, sẽ đổi thành Quảng Võ Thành. Quảng Võ, duy chỉ có cái tên này, mới xứng đáng với những anh linh này.

Sống mũi Lưu Khâm cay cay, mắt đã ướt nhoe.

Hắn hít sâu một hơi, kìm nén nước mắt, kinh ngạc hỏi:

- Quảng Võ? Ta nhớ quận Thái Nguyên hình như cũng có một Quảng Võ mà.

Phùng Kính cười cười:

- Quảng Võ của quận Thái Nguyên là Quảng Võ của quận Thái Nguyên, Quảng Võ ở đây là Quảng Võ ở đây, Đại công tử nói thành Quảng Võ ở đây, là thành Quảng Võ của Lão Tần ta, không có liên quan gì đến thành Quảng Võ ở quận Thái Nguyên cả. Quảng Võ, tên này thật đúng là uy vũ.

Lưu Khâm không hỏi thêm câu gì.

Thành thị đổi tên, đây là một chuyện vô cùng bình thường, hắn cũng không quản được. Hơn nữa, cái tên Quảng Võ này, nghe ra thực sự có khí thế hơn Phú Bình. Thôi kệ, quyết định của cấp trên, không phải là một nhân vật nhỏ bé như mình có thể can thiệp được, tùy theo bọn họ thôi.

Sau khi tế bái đám người Nam Vinh Tú, Phùng Kính lại cùng đám người Lưu Khâm đi một vòng quanh công trường.

Vừa đi, Phùng Kính vừa hỏi tình hình chiến đấu lúc đó, Lưu Khâm cơ bản không hề mở miệng, ngược lại bọn Phàn Khoái, Quán Anh lại nói qua nói lại. Nhưng cứ như thế này, lại càng khiến Phùng Kính hiểu toàn diện hơn về tình hình chiến đấu lúc đó, không khỏi trầm kinh ngạc.

- Người đi cùng Kính Quân hầu kia là ai?

- Không rõ. . .

Những dân phu trên công trường khoa tay múa chân nhìn đám người Lưu Khâm, không nhịn nổi khẽ hỏi.

Một gã quân tốt tiến lên phía trước, chỉ vào quân đội Lão Bi doanh xếp thành hàng chỉnh tề ở xa xa:

- Nhìn lá đại kỳ kia, các người còn không biết người đó là ai sao?

- Ta làm gì biết chữ. Trên lá cờ đó viết cái gì?

- Không biết chữ. Lẽ nào còn không nhìn thấy kí hiệu trên lá cờ kia sao? sau đại chiến, cả Bắc Cương chỉ có một đội nhân mã có thể sử dụng kí hiệu này.

Đại kỳ bay phấp phới, con gấu có cánh trên lá cờ sống động giống như sống. .

Có gã dân phu trẻ tuổi đột nhiên tỉnh ngộ, không khỏi hét lên một tiếng kinh ngạc:

- Lão Bi Doanh. Lẽ nào người kia là Lão Bi Phú Bình sao?

Ba mươi ngày huyết chiến Phú Bình, tên tuổi Lão Bi đã truyền khắp Bắc Cương.

Chương 233: Thành Quảng Võ (2)

Tất cả mọi người không khỏi kinh ngạc, ánh mắt nhìn Lưu Khâm cũng bỗng trở nên rực sáng.

Mà tất cả những điều này, Lưu Khâm lại không hề biết. Hắn dẫn đám người Quán Anh, Phàn Khoái, sau khi đi một vòng qua những nơi ngày xưa từng chiến đấu, chấp tay cáo biệt Phùng Kính. Phùng Kính cũng biết tâm trạng của Lưu Khâm lúc này, cho nên không giữ lại. Chỉ là có chút tiếc nuối, nói:

- Đại tướng quân hai ngày trước phái người tới, có lẽ ít ngày nữa Đại công tử cũng đến Bắc Cương. Y cũng rất ca ngợi Đô Ủy, rất muốn gặp Đô Ủy một lần. . . Đang tiếc Đô Ủy phải đi. Đại tướng quân nhất định sẽ rất thất vọng, sau này nhất định sẽ trách cứ ta.

Đại tướng quân, chính là phụ thân của Phùng Kính – Phùng Kiếp.

Lưu Khâm nghe thấy thế, không khỏi cười gượng trong lòng: xem ra lần này ở Bắc Cương, tài năng thể hiện quá lớn rồi. .

Được một đám người như vậy nhớ đến, là chuyện tốt. . . E rằng cũng là một chuyện xấu. Là xấu hay tốt, thực sự chưa thể nói rõ.

Nhưng ngoài miệng, Lưu Khảm vẫn nói khách sáo:

- Khảm chẳng qua chỉ là một kẻ vũ phu, sao dám để đại tướng quân nhớ mong. . . Thời gian không còn sớm, chúng ta còn phải tiếp tục lên đường, xin cáo biệt!

Hai người nói những lời này, rồi chấp tay cáo biệt.

Lúc sắp từ biệt, đột nhiên Lưu Khảm lại kéo tay của Phùng Kính:

- Kính Quân Hầu, còn phiền Quân Hầu một chuyện.

- Đô Úy xin cứ nói!

- Ta nghe nói, Mạo Đốn người Hung Nô dẫn binh lui về Lang Cư Tư Sơn, ta muốn mời Phùng Kính Quân Hầu giúp đỡ, lưu ý động tĩnh của Mạo Đốn.

Phùng Kính chưa hiểu chuyện gì, nhưng Lưu Khảm đã nói như vậy, y cũng không thể từ chối.

Y lập tức gật đầu:

- Xin Đô Úy yên tâm, ta sẽ lưu tâm người này.

Lưu Khảm đi rồi. . .

Phùng Kính nhìn theo bóng dáng của đoàn người Lưu Khảm biến mất dần ở đường chân trời, khẽ nhún mày, lẩm bẩm:

- Hồ mọi rợ đã thua rồi, hấn sao còn phải quan tâm đến Hung Nô? Mạo Đốn. . . à, hình như là con trai lớn của Đầu Man, lẽ nào nói y vẫn còn có thể ngóc đầu trở lại sao?

Trên thực tế, không chỉ có Phùng Kính.

Rất nhiều người Bắc Cương đều không cho rằng người Hung Nô có thể có khả năng ngóc đầu trở lại.

Thất bại quá thảm hại, mười đình thì thiệt mất bảy tám đình, thậm chí đến đất của tổ tiên cũng phải bỏ, người Hung Nô sao có thể quật khởi?

Nhưng vì câu nói này của Lưu Khảm, Phùng Kính cũng thầm lưu tâm một chút đến người Hung Nô.

Bắc Cương đại thắng, Hung Nô thảm bại!

Đại tướng quân Mông Diêm mở mang nghìn dặm, đánh chiếm Hà Nam Địa. . .

Tin thắng lợi cùng với trận tuyết lạnh giá đầu tiên quét qua vùng đất Trung Nguyên. Đối với sự nguy hại của người Hung Nô, những người sống ở vùng nội địa Trung Nguyên có lẽ còn chưa rõ, nhưng đối với những bách tính Quận Biên như Nhạn Môn, quận Đại, Thượng Cốc mà nói, chắc chắn là một tin tốt lành.

Năm trăm năm Xuân Thu Chiến Quốc, ngoài việc phải chịu đựng các chư hầu chinh chiến khắp trời, còn phải chịu sự hãm hại của người Hồ.

Bây giờ người Hung Nô đi rồi!

Mà Đông Hồ hay nước Nguyệt Thị, đối mặt với thực lực quân đội hùng mạnh của Đại Tần, cũng không thể không cẩn thận, không dám tập kích quấy rối quận Biên như trước đây nữa. Mọi người thở phào một cái, tĩnh tâm suy nghĩ: Đại Tần này mặc dù luật pháp nghiêm khắc, nhưng cũng không phải là không đúng tỷ nào. Ít nhất bọn họ có thể thật sự bảo vệ bách tính. . . Bất luận là xuất phát từ suy nghĩ gì, bọn họ ít nhất cũng làm được rồi.

Có người vui vẻ, tự nhiên sẽ có người thất vọng.

Trong một quán rượu ở huyện Trần, hai người nam tử ngồi trên bàn, lặng lẽ nhìn nhau, trong mắt lộ ra nét buồn man mác.

- Lão Tần cũng thật lợi hại, bọn Hồ mọi rợ đó cũng quá sơ suất rồi. . .

Lúc này mới qua bao nhiêu lâu mà đã thất bại, hơn nữa lại bại thảm hại đến như vậy. Lư Sư phen này khổ tâm trù tính, coi như là uổng phí.

Một năm, bây giờ còn chưa đến một năm, chiến sự Bắc Cương đã kết thúc. Nhĩ Công, người nói đại nghiệp này của chúng ta, lẽ nào thật sự không có cơ hội phục hưng sao? Với sự hưng thịnh của binh mã Lão Tần, ta thật sự không thể nào tưởng tượng, chúng ta làm thế nào mới có thể tiêu diệt bọn chúng.

Người nói chuyện, tuổi còn tương đối trẻ, ước chừng khoảng ba mươi tuổi.

i Nam tử đối diện y, hơn bốn mươi tuổi:

- Trần Dư, chẳng lẽ ngươi muốn nản chí ngã lòng. Dù cho binh mã Lão Tần có mạnh, nhưng thịnh cực tất suy. Bọn họ đúng là giành thắng lợi ở Bắc Cương, nhưng nếu như ngươi nghĩ từ một khía cạnh khác, mưu kế của Lư Sư, chưa chắc đã thất bại thật sự.

Chí ít cũng giữ chân mấy chục vạn binh mã Lão Tần ở Bắc Cương.

Ta nghe người ta nói, Thủy Hoàng đế đó đã hạ lệnh thi công Đãng Thiên Đài. Bây giờ Lư Sư càng ngày càng được Thủy Hoàng đề tín nhiệm, chắc chắn vẫn còn chuyện tiếp diễn. Chúng ta chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của Lư Sư, làm tốt bốn phận. Sau đó. . . Chúng ta cần phải nhẫn nại, chờ thời cơ chín muồi.

- Thời cơ chín muồi, thời cơ chín muồi. . . Thế nhưng thời cơ, lúc nào thì chín muồi?

Gã nam tử bốn mươi tuổi mỉm cười:

- Đến lúc nên chín muồi, tự khắc sẽ chín muồi. Trần Dư, ngươi không được nản lòng, nhẫn nại chờ đợi đi.

Đúng rồi, hôm nay lúc ta tới Nha môn, nghe người ta nói Lão Tần mới lập một chức quan Tứ Thủy Đô Ủy.

Nghe nói công thự lập ở Lâu Thương. . . Lâu Thương nằm ở Tứ Hồng, là vùng đất quan trọng liên kết các quận Cối Kê và Cửu Giang. Làm ra chức Tứ Thủy Đô Ủy, e rằng Lão Tần còn có mưu kế khác. Ta lo rằng, đây là độc kế mà Lão Tần đối phó với các nghĩa sĩ phía nam phản Tần. Người lát nữa tìm Võ Thần, y có nhiều quan hệ trong nha môn, bảo y nghe ngóng Tứ Thủy Đô Ủy, rốt cuộc là người nào?

Ngoài ra, còn phải bảo Võ Thần phái người đi Hạ Bì một chuyến, thông báo cho người bên đó, phải tập trung lực chú ý đối với Lâu Thương.

- Tứ Thủy Đô Ủy?

Trần Dư nhấp một ngụm rượu, sau một hồi trầm ngâm, nói:

- Cũng được, tối nay ta sẽ đi tìm Võ Thần bàn bạc. Nghe nói tháng sau nha môn sẽ phái người đến Quảng Lăng giải quyết công việc, ta tranh thủ lúc này, xem có được không. Nếu như có thể, ta sẽ đi một chuyến đến Lâu Thương, nghe ngóng tin tức.

Gã nam tử bốn mươi tuổi khẽ gật đầu:

- Như vậy rất tốt!

Dứt lời, ngón tay y gõ nhẹ lên bàn ăn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Tứ Thủy Đô Ủy. . . Chiêu này của Lão Tần quả thực nham hiểm.

.

146. Chương 234-235

Chương 234: Trần Bình hiến kế (1)

Hàm Cốc Quan từ lâu đã không thấy tung tích, cố đô Lạc Dương cũng bị khuất phía xa xa.

Ra khỏi Hàm Cốc Quan, Lưu Khâm nhớ quê hương da diết, càng ngày càng mong chờ được sớm nhìn thấy mẫu thân và vợ con tựa cửa mong ngóng mình.

Cũng bởi vậy, trên đường hần không ngừng giục binh mã tăng tốc độ, với mong muốn sớm được về nhà.

Thế nhưng không giống như lúc ở Bắc Cương, đường về nhà hình như thoáng cái đã trở nên dài hơn. Lưu Khâm khác hẳn ngày xưa, thân là Tứ Thủy Đô Ủy, chức quan vẫn thấp nửa bậc so với Quận Thủ các vùng, nhưng quyền lợi lại không hề thua kém bất cứ Quận Ủy Quận Thủ vùng nào.

Chỗ hơn người nhất của Tứ Thủy Đô Ủy, chính là có thể điều động binh mã của hai quận một huyện.

Nói cách khác, ở hai quận Đông Hải và Tứ Thủy, Lưu Khâm là trưởng quan quân sự lớn nhất. Về cấp bậc, thì vẫn thuộc về quận trị Tứ Thủy, nhưng trên thực tế, phủ Tứ Thủy Đô Ủy lại trực tiếp quản lý Thái Ủy Phủ. Lúc không có mệnh lệnh của Thái Ủy Phủ, Quận thủ cũng không cách nào chỉ huy.

Mặc dù trong quận huyện, cũng có phối hợp binh mã, nhưng tính chất binh mã của Tứ Thủy Đô Ủy không đồng đều.

Nếu như ở hậu thế, Tứ Thủy Đô Ủy Lưu Khâm càng giống một quân khu, chỉ huy toàn bộ là quân chính quy, mà binh mã trong quận huyện càng giống với lực lượng vũ trang địa phương, cùng với binh mã của phủ Tứ Thủy Đô Ủy hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Đồng thời, Tứ Thủy Đô Ủy có quyền giám sát các quan viên từ quận xuống huyện. Nói cách khác, trong phạm vi quản lý của Tứ Thủy Đô Ủy, trừ Quận thủ, Quận Ủy ra, toàn bộ đều dưới sự giám sát của Lưu Khâm.

Đương nhiên rồi, Lưu Khâm chỉ có quyền giám sát, nhưng không có quyền xử lý.

Nếu như hắn phát hiện ra một quan viên nào đó không đạt tiêu chuẩn, trực tiếp tấu lên phủ Thừa tướng. Phủ thừa tướng sẽ kiểm tra đối chứng, sau đó trình lên Thủy Hoàng đế, lại do Thủy Hoàng đế phê duyệt, do Đình Ủy đến xử lý cụ thể.

Tất cả những hành động này, giống như quy định của Tần pháp, xoay quanh Thủy Hoàng đế mà hình thành một mạng lưới khổng lồ. Có thể nói, Lưu Khâm đã quanh quẩn một chỗ trong biên giới trung tâm quyền lực Đại Tần.

Cho nên, mặc dù phạm vi chức quyền của Lưu Khâm chỉ là giới hạn ở vùng Tứ Thủy, nhưng quan viên các vùng, vẫn không dám buông lỏng.

Đây là một quý tộc mới!

Với tuổi hai mươi, đã trở thành quan viên quân sự cao nhất một vùng, chỉ điểm này cũng đã đủ để rất nhiều người đổ xô vào.

Ven đường, Lưu Khâm không thể tránh né quan viên các quận huyện ra đón tiếp.

Đặc biệt là lúc đi qua quận Tam Xuyên, hắn còn thấy quận thủ quận Tam Xuyên – Lí Do.

Lí Do. Đối với Lưu Khâm mà nói, chắc chắn là một cái tên rất xa lạ. Nhưng nếu như nhắc đến phụ thân của Lí Do, Lại như sấm vang bên tai Lưu Khâm.

Đình Ủy Lí Tư!

Vả lại không nói đến việc ở kiếp trước Lưu Khâm từng nghe thấy người chê kẻ khen người này trong lịch sử, một bài “gián trực khách thư”, là một bài học bắt buộc trong sách giáo khoa ngữ văn hồi trung học. Mà bây giờ Lưu Khâm thân là Tứ Thủy Đô Ủy, không thể thiếu giao thiệp với Đình Ủy Lí Tư, sao lại có thể không biết?

Đối với người Lí Tư này, Lưu Khâm rất khó nói rõ là cảm giác như thế nào?

Không thể phủ nhận, lúc Đại Tần quét ngang Lục Quốc, Lí Tư đúng là có vai trò hết sức quan trọng. Rất nhiều người nói Lí Tư bụng dạ nhỏ nhen, vì đồ kỹ mà hãm hại đồng môn sư huynh Hàn Phi Tử. . . Nhưng trên thực tế thì sao? Hàn Phi Tử lúc trước khi đến nước Tần, đã ôm tâm tư ly gián Tần, định thông qua ảnh hưởng của lão, phá hoại thế lực đang phát triển của Đại Tần. Do đó mà nước Hàn có được thời gian nghỉ ngơi.

Lí Tư nhìn ra điểm này, cho nên mới mưu đồ giết chết Hàn Phi Tử.

Hai người này, không thể nói là ai đúng ai sai. Hàn Phi Tử là Vương Tộc của Hàn cũ, sao có thể thật lòng thật dạ dốc sức cho Đại Tần. Đúng vậy, cuốn sách “Hàn Phi Tử” tinh luyện ra tinh hoa học thuật pháp gia,

nhưng mục đích của Hàn Phi lại không phải là muốn giúp đỡ Tần Vương Doanh Chính, ngược lại muốn hủy diệt Nước Tần. Là trọng thần của Doanh Chính, Lí Tư cũng không hề làm sai. Mọi người mỗi người một chủ, sao có thể dùng đúng sai để phán đoán được?

Thế nhưng Đại Tần cũng thật sự bị hủy trong tay Lí Tư.

Có lẽ lão không phải là chủ mưu, nhưng lại là đồng lõa. Cho nên lúc Lưu Khâm nhìn thấy Lí Do, trong lòng có chút không tán thành. Tuy nhiên, dừng chân ở Huỳnh Dương một ngày, cũng khiến cho Lưu Khâm sinh ra cách nhìn khác với Lí Do. Lí Do không chỉ là con trai của Lí Tư, đồng thời còn là con rể của Thủy hoàng đế. Nếu như luận về tài năng, người này thật sự không giống bình thường, đúng là một tài học chân chính.

Hơn nữa, người này lại cực kỳ trung thành với Đại Tần.

Trong lời nói của y, có thể nghe ra cảm tình của y với Đại Tần. Lưu Khâm không nhớ rõ Lí Do tại sao lại chết, trong ấn tượng lúc Lí Tư bị giết, đi theo lão là con trai út. Chắc chắn là lúc Trung nguyên đại loạn, bị nghĩa quân giết chết.

Lúc chia tay, Lí Do kéo tay Lưu Khâm, lộ rõ vẻ thân thiết.

- Lưu Đô Úy, sau này nếu như gặp phiền phức không thể giải quyết, cũng đừng quên ta. Do mặc dù không có tài cán gì, nhưng cũng coi như có chút bí quyết. chỉ cần có thể giúp được, nhất định sẽ không từ chối. Mọi người đều tận lực vì bệ hạ, cũng không quản gần xa.

Lưu Khâm chấp tay cảm tạ, nói lời từ biệt Lí Do.

Trên đường đi, Trần Bình bỗng cười lớn:

- Đô Úy, theo thiên kiến của Bình, Lí Do tuyệt không thể vô cơ mà biểu thị ý tốt với Đô Úy như vậy.

Lưu Khâm ngạc nhiên hỏi:

- Ý của Đạo Tử là. . .

- Tính cách của Lí Do cao ngạo vô cùng, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ tỏ ý tốt với Đô Úy. Chức quan Đô Úy này, mặc dù là quyền lợi không lớn, nhưng rất cực cũng là quan chức mới thiết lập, không có sức thuyết phục đầy đủ. Nghe người ta nói, lúc trước có người cùng bậc với Lí Do đến quận Tam Xuyên, Lí Do cũng chẳng thèm bận tâm. Lần này lại nhiệt tình như vậy, ta cảm thấy phía sau y hình như có bóng dáng của Đình Úy.

- Người nói là Đình Úy Lí Tư?

Trần Bình gật đầu:

- Bây giờ Đô Úy cũng xem như quý tộc mới. . . Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Đại công tử vô cùng tán thưởng Đô Úy, cũng vô cùng coi trọng Đô Úy. Bụng dạ của Lí Tư xưa này linh hoạt, lão cũng có thể nhìn ra, Đại công tử chắc chắn sẽ nắm giữ Đại Tần. Thế nhưng giữa lão và Đại công tử lại không có giao thiệp gì, cũng không thân thiết với người của Thượng Tướng quân, Trần Bình và Đại công tử. . . Hơn nữa với thân phận của lão, không thể nào hạ mình đi lại với người, nhưng để con trai lão lộ diện thì lại khác, quả thực người này giỏi luân cú.

Lí Tư giỏi luân cú có tiếng trong lịch sử!

Nhưng cuối cùng y lại không chết trong hai chữ “luân cú” .

Chương 235: Trần Bình hiến kế (2)

Lưu Khâm cũng không cho rằng Trần Bình không có lửa sao có khói, nhưng có một số lời không tiện nói ra miệng, chỉ có thể cười nhạt:

- Có lẽ là như vậy!

Với sự thông minh của Trần Bình, đương nhiên có thể nghe ra Lưu Khâm đồng tình với lời nói của y.

Lập tức hiểu ý mỉm cười, không hề nói về vấn đề này nữa. . .

Cứ như vậy, dọc đường đi đi dừng dừng, sau khi rời khỏi quận Tam Xuyên, trực tiếp xuyên qua Đãng Sơn, thẳng đến Tương Huyện.

Lưu Khám phải về Tương Huyện báo cáo công tác. Mặc dù nói hấn đã không cần làm vậy, nhưng về tình về nghĩa, hấn đều cần phải báo kiến Doanh Tráng.

Dù sao lúc Lưu Khám xuất chinh, Doanh Tráng đưa cho hấn ba trăm giáp sĩ Lam Điền, cộng thêm một tên Tư Mã.

Thế nhưng bây giờ, Thiệu Bình chết trận ở Phú Bình, ba trăm giáp sĩ Lam Điền cũng tử thương gần hết, Lưu Khám phải quay về khai báo với Doanh Tráng.

- Quán Anh, phía trước là Tuy Dương rồi, người có cần về nhà một chút không?

Lúc đi qua Hoành Dương, Lưu Khám nghỉ ngơi tạm thời. Hấn lén lút kéo Quán Anh qua một bên:

- Tính ra người cũng hai năm không về nhà rồi. Lần này lập được công trạng ở Bắc Cương, bây giờ hưởng dân tước cấp bốn, lần này đi qua Hoành Dương, vừa lúc có thể áo giáp về nhà. Ta có thể cho người nghỉ ngơi một thời gian, đợi qua năm mới, đi về Lầu Thương bẩm báo với ta.

Quán Anh cảm động. . .

Đúng vậy, đã hai năm rồi không về nhà rồi. Mặc dù trong lúc phụ thân Quán Tước có đến Lầu Thương gặp y hai lần, nhưng lần nào cũng đều vội vã đến, lại vội vã đi. Bây giờ cách nhà chỉ còn chưa đầy hai ba canh giờ, quay về đoàn tụ với gia đình, cũng rất hay.

- Thế nhưng nếu ta đi rồi, kỵ quân. . .

Lưu Khám xoa tay cười nói:

- Chẳng lẽ thiếu Quán người, ta còn không ăn được lợn còn lông hay sao? Kỵ quân ta tự sẽ thống lĩnh, người không cần lo lắng. Hơn nữa, đợi sau khi quay về Lầu Thương, năm trăm kỵ quân Lầu Phiên, ta sẽ không đưa cho người nữa, người phải tự huấn luyện một đội kỵ quân.

Quán Anh vừa nghe đã nóng:

- Tại sao?

- Hì hì, đội kỵ quân này ta có dùng. . . Người đừng có hỏi nhiều như vậy nữa. Dù sao người quay về lại cho người một đội ba trăm kỵ quân mà ta thành lập ra. Ta đã nhờ Lí Thành thu mua ngựa ở Bắc Cương rồi, ước chừng đầu xuân là có thể tặng cho người.

Hóa ra không phải muốn trừ binh mã của ta!

Quán Anh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thật sự không tình nguyện lắm, kỵ binh Lầu Phiên này dũng mãnh thiện chiến, lúc sử dụng vô cùng thuận tay. Nhưng nghĩ lại, kỵ binh Lầu Phiên mặc dù nhanh nhẹn, nhưng rốt cục không phải là kỵ quân mà mình tự luyện ra, đương nhiên không tỏ rõ bản lĩnh của bản thân. Chỉ cần có ngựa, còn sợ không luyện được một đội kỵ quân tinh nhuệ sao?

Quán Anh ngay lúc đó cũng không cần nhần.

Sau khi đem hổ phù trả lại cho Lưu Khám, dẫn mười gã hầu cận mà Lưu Khám phân cho y, xuất phát suốt đêm đi tới Hoành Dương.

Vừa mới tiễn Quán Anh đi, Lưu Khám đang định nghỉ ngơi thì Lữ Thích Chi đi vào phòng, khẽ nói:

- Khám ca, Phần Khoái và Nhậm Ngao ở bên ngoài cầu kiến.

Lưu Khám ngăn người, nghi hoặc hỏi:

- Muộn thế này rồi bọn họ có chuyện gì sao?

- Hình như là có việc, hơn nữa còn rất gấp nữa. . .

- Vậy để cho bọn họ vào đi.

Lưu Khám không hiểu, lúc này Phàn Khoái và Nhậm Ngao còn có thể có chuyện gấp gì. Một lát sau, thấy hai người Phàn Khoái và Nhậm Ngao mạnh mẽ uy nghi bước vào trong phòng, chấp tay hành lễ với Lưu Khám.

- Các huynh đệ không cần đa lễ.

Lưu Khám xua tay cười nói:

- Đồ Tử, Nhậm đại ca, muộn thế này rồi, các người còn có chuyện gì tìm ta à? Không thể để sáng mai nói được sao?

Phàn Khoái và Nhậm Ngao nhìn nhau, rõ ràng là có chút khó xử.

Một lát sau, Nhậm Ngao ho lên một tiếng, khẽ nói:

- Khám huynh đệ, thật ra bọn ta đến đây tìm người, là muốn từ biệt người.

- Từ biệt?

Lưu Khám nhất thời không phản ứng lại, kinh ngạc nhìn hai người.

- Đang yên đang lành sao lại muốn từ biệt? Nhậm đại ca, người và Đồ Tử bây giờ đều là người có chức tước, lần này ta quay lại Lâu Thương, cũng cần người trợ giúp. Các người sao lại muốn từ biệt, chẳng lẽ Lưu Khám ta lạnh nhạt với các người? Xin hãy nói rõ.

Từ trận huyết chiến Phú Bình, mọi người kẻ vai chiến đấu, vào sinh ra tử.

Lưu Khám có thời gian cho rằng, Phàn Khoái và Nhậm Ngao sẽ hết lòng dốc sức vì hắn. Người xem, đi theo ta mặc dù rất nguy hiểm, nhưng cũng rất kích thích.

Bây giờ Phàn Khoái là dân tước cấp bốn, Nhậm Ngao cũng là dân tước cấp ba.

Đi theo ta, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, chỉ cần các người có bản lĩnh, là có thể nổi bật hơn người. .
. Lưu Khám thật sự không hiểu, hai người họ vì sao lại muốn từ biệt lúc này.

Nhậm Ngao cười gượng:

- Lưu Khám huynh đệ, đi theo người đúng là rất sung sướng, khoảng thời gian này, tuy rằng cả ngày vào sinh ra tử, nhưng ta thật sự rất vui vẻ. nhưng người cũng biết, trong gia đình ta vẫn còn mẹ già sáu mươi, ta phải quay về chăm sóc bà ấy. Thật ra, ban đầu lúc Lão Tào đi Lâu Thương, ta đã có ý nghĩ như vậy rồi. Lúc đó ta nghĩ, cùng lắm thì ta với mẫu thân cùng nhau đến sống ở Lâu Thương.

Thế nhưng. . .

Mẫu thân ta tuổi tác đã cao, không muốn rời khỏi cố hương, chỉ muốn được an táng ở huyện Bái.

Mẫu thân đồng ý cho ta đi lưu lạc, nhưng ta không thể để cho bà ấy ở nhà không ai chăm sóc. Lần này đi Bắc Cương, ngay từ đầu ta đã không muốn đi. Nhưng Tiêu đại ca khuyên ta, mẫu thân cũng khuyên ta. Sau đó ta nghĩ, đi lưu lạc, đi cùng Khám huynh đệ đoạt công danh cũng không tồi.

Khám huynh đệ, ta không nói nhiều lời. Đợi sau khi mẹ già trăm tuổi, nếu như Khám huynh đệ người vẫn còn cần Nhậm Ngao ta, ta nhất định không từ chối.

Những lời này đúng là hợp tình hợp lý.

Lưu Khám sao không biết tình hình bà ấy ở quê? Hắn khẽ gật đầu, coi như chấp nhận sự giải thích của Nhậm Ngao, quay về phía Phàn Khoái.

- Đồ Tử, người sợ người khác mắng người là đứng núi này trông núi nọ, không có nghĩa khí sao?

Phàn Khoái cúi đầu, không nói gì.

Lưu Khám không khỏi cười gượng, gãi gãi đầu. Quả nhiên là như vậy. . . Người như Phàn Khoái, coi chữ nghĩa còn quan trọng hơn sinh mệnh, sao có thể vì vinh hoa phú quý mà dựa vào mình? Miễn cưỡng giữ y lại? Lưu Khám cũng không cảm thấy có gì khó khăn lắm. Võ lực cũng được mà quyền lực cũng được, nếu

như Lưu Khâm muốn giữ Phàn Khoái, còn dễ như trở bàn tay. Nhưng giữ y lại có tác dụng gì, thân ở Tào doanh lòng ở Hán!

- Đồ Tử!

Lưu Khâm đứng dậy, đi đến bên Phàn Khoái, khẽ vỗ vai y.

- Ta hiểu, ta hiểu hết. . . Nói thật, ta thật sự muốn giữ ngươi lại, nhưng ta cũng biết, ta giữ được thể xác ngươi, chứ đâu giữ được lòng ngươi.

Lòng người ở huyện Bái, ta cũng không còn gì để nói.

Chỉ có thể nói, chúng ta quen biết quá muộn. . . Được rồi, nếu như ngươi muốn về, ta cũng không giữ ngươi. Một năm ở Bắc Cương, ta và ngươi kề vai chiến đấu, vào sinh ra tử, có thể nói là sống chết có nhau. Những lời khác khỏi cần nói, chỉ hi vọng ngươi đừng quên “Tần phong vô y” : Tu ngã mâu qua, dữ tử giai hành.

Được rồi, chúc các ngươi may mắn. Ta sẽ phái người cùng các ngươi về huyện Bái, đem tình hình của các ngươi báo cáo với Lí Phóng. Bảo trọng!

Lưu Khâm nói xong, tiến đến ôm Phàn Khoái thật chặt!

Phàn Khoái khẽ nói:

- Khâm huynh đệ, ngươi cũng bảo trọng!

Y và Nhậm Ngao lùi về phía sau một bước, chấp tay hành lễ với Lưu Khâm rồi sải bước rời đi.

Hai người đi không lâu, Trần Bình từ bên ngoài bước vào.

- Đạo Tử, không phải ngươi cũng đến cáo biệt ta chứ.

Lưu Khâm không khỏi gương cười.

Trần Bình ngăn người, cười:

- Đang yên đang lành sao ta lại phải cáo biệt? Ta chỉ tò mò, Đô Úy ngươi rõ ràng là muốn giữ bọn họ lại, sao lại không giữ lại?

- Giữ được người, nhưng không giữ được lòng!

Trần Bình cười:

- Đô Úy nếu như muốn giữ hai người bọn họ, thật ra cũng không khó. Nhậm Ngao không cần nói, y sớm muộn cũng sẽ đến dốc sức cho Đô Úy, nhưng còn Đồ Tử, phải gỡ chút thủ đoạn. Nếu như Đô Úy đồng ý, Bình có kế này, có thể khiến Phàn Khoái quy thuận Đô Úy.

- Hả?

Trần Bình nói:

- Phàn Khoái sở dĩ không chịu dốc sức vì Đô Úy, chẳng qua là vì tình nghĩa giữa hắn và một người nào đó. Chỉ cần giết người đó. . .

Mắt Lưu Khâm chợt sáng lên, nhưng chợt nhíu mày:

- Tên này gian xảo như quỷ, muốn giết y, sợ cũng không dễ.

Trần Bình cười khẩy:

- Mặc cho y gian xảo như quỷ, nhưng chung quy lại cũng là một nhân vật nhỏ. Đô Úy muốn lấy tính mạng của y, thậm chí không cần ra mặt. Chỉ cần như vậy như vậy. . . Đến lúc đó y không muốn chết cũng khó. Chỉ cần y chết, Phàn Khoái còn không ngoan ngoãn dốc sức vì Đô Úy hay sao?

Trần Bình nói khẽ vào tai Lưu Khâm mấy câu, Lưu Khâm gật đầu liên tục.

- Kế này rất hay, thật không hổ là Đạo Tử. . . Nhưng chuyện này không được nóng vội, Phàn Khoái không phải tên ngốc, nếu như lập tức động thủ, e là y sẽ nhìn ra mách khoe. Cứ từ từ, đợi lúc Đồ Tử lơ là cảnh giác, chúng ta ra tay. Đến lúc đó tự nhiên nước chảy thành sông.

Trần Bình khẽ nhếch mép:

- Đô Ủy nói chí phải!

Nhưng y đột nhiên thay đổi:

- Đô Ủy, người tin tưởng Trần Bình như vậy sao? lẽ nào không sợ có một ngày ta sẽ vạch trần người?

Nghe xong câu này, Lưu Khâm nở nụ cười. . .

147. Chương 236-240

Chương 236: Tín nhiệm

Tia sáng trong phòng rất u ám.

Trần Bình nằm trên giường, trong đầu vang vọng câu trả lời vừa rồi của Lưu Khâm.

Kỳ thực, lúc hỏi câu hỏi này, Trần Bình vốn dĩ không hi vọng Lưu Khâm sẽ đưa ra một câu trả lời. Nhưng không ngờ, Lưu Khâm lại trả lời, hơn nữa lại đưa cho y đáp án thật sự ngoài sức tưởng tượng.

- Đạo Tử, nếu như ta là hạng người vô năng, cho dù là tin người thì đã sao? Lúc nên bán đứng ta, chắc chắn người vẫn sẽ bán đứng. Nếu như ta có bản lĩnh, người sao có thể bán đứng ta? Ta có thể cho người không gian phát triển tài năng, ta có thể cho người công thành danh toại. . . Người xem, nếu như người bán đứng ta, sẽ trở thành hai bàn tay trắng. Cho nên, ta cần gì phải lo nghĩ chuyện này?

Ý của câu nói chính là nói cho Trần Bình biết: người chỉ có theo ta, mới có thể nổi trội hơn người. Ta không sợ người bán đứng ta, bởi vì người là một người thông minh, biết nên chọn cái gì mà làm. Còn về hai chữ “tín nhiệm”, chẳng qua là thứ hư huyền. Người biết, ta cũng rõ.

Tín, nghĩa!

Là đức tính rất được tôn sùng ở thời đại này!

Còn Lưu Khâm nói cho Trần Bình, trên đời này không có tín nhiệm tuyệt đối, cũng không có nghi ngờ tuyệt đối. Cái gọi là tín nhiệm, chẳng qua chỉ là kết quả của lợi ích kết hợp lại mà thôi. Nói về loại lợi ích này, Trần Bình tự nhiên vô cùng kinh ngạc.

Nhưng trong lòng, Trần Bình lại vô cùng tán thành quan điểm này của Lưu Khâm.

Không giống như mấy tên hậu duệ sáu Lục phản Tần, Trần Bình không hề có nỗi thù hận khắc sâu trong xương cốt, cũng không có quyền uy quá sâu đậm với Lục Quốc. Cái mà y để ý, là gia tộc, là bản thân. . . Trần Bình không kinh doanh, nhưng tổ tiên cũng nhiều đời buôn bán. Cái mà y xem trọng là lợi ích, xem trọng không gian có thể phát triển tài năng. Còn về ai nắm giữ thiên hạ, đối với Trần Bình mà nói, không có gì khác biệt.

Cái tên Lưu Khâm này, đúng là một người có ý tứ. . .

Tuổi tác không lớn, nhưng nhìn vấn đề vô cùng cay độc. Trần Bình có thể cảm nhận được rõ ràng, cách mà Lưu Khâm đối đãi với y, và đối đãi với bọn người Quán Anh, Phàn Khoái không giống nhau. Thậm chí nói đối với mỗi người lại dùng một cách khác nhau. Đối với y, Lưu Khâm cơ bản là thái độ thả lỏng. Hình như đầy lòng tin với y, cho dù có xảy ra chuyện gì, chỉ cần y ra mặt, Lưu Khâm tuyệt không hỏi nhiều.

Cái này có thể nói là một kiểu thả lỏng, cũng có thể nói là một kiểu tín nhiệm.

Lưu Khâm dùng hành động để biểu thị thái độ của hắn với Trần Bình, hơn nữa dùng cách thức của hắn, chứng minh năng lực của hắn với Trần Bình.

Điều này làm cho Trần Bình rất hài lòng, cũng rất cảm kích. Cho nên trong rất nhiều chuyện, y có qua có lại, thể hiện năng lực của y với Lưu Khảm.

Nhoáng cái đã ba năm!

Từ lần đầu tiên nghe thấy cái tên Lưu Khảm, đến lần đầu tiên giúp Lưu Khảm làm việc, thời gian ba năm, cũng cơ bản khiến Trần Bình đưa ra quyết định.

Có lẽ, tên Đô Úy này thật sự là một người đáng để y dốc sức!

Sau khi trời sáng, Lưu Khảm chuẩn bị khởi hành. Nhưng lúc đội ngũ sắp sửa xuất phát, thấy xa xa khói bụi mù mịt, một đội kỵ quân phi nhanh như chớp từ đằng xa tới.

- Lão Quán, sao người đã quay về rồi!

Đang lúc kỵ quân dừng lại trước quân, Lưu Khảm nhìn rõ người thủ lĩnh, không khỏi kinh ngạc hét lên:

- Không phải ta cho người về nhà thăm người thân sao?

Quán Anh trầm mặt, có vẻ không vui vẻ lắm.

- Thăm người thân gì chứ. . . Trong nhà đã không còn ai nữa, ta không quay về đây, thì có thể về đâu?

- Trong nhà không còn ai? Đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Khảm hoảng sợ, vội vàng hỏi. Mặc dù hắn ở quận Đãng chẳng có sức ảnh hưởng gì, nhưng cho dù là như thế nào, bây giờ hắn cũng đã là Tứ Thủy Đô Úy, nếu như trong nhà Quán Anh thực sự xảy ra chuyện, cần Lưu Khảm ra mặt, quan viên quận Đãng sẽ nể mặt hắn.

Quán Anh nói:

- Dời đi rồi. . . Cha ta vì người rời quán rượu đến Giang Dương, cho nên quyết định theo đến đó. Ông dẫn mẹ ta và một số người thân thích trong nhà, trong năm đã dời đến quận Ba. Nghe nói là Mạn tiểu thư đã đứng ra giúp bọn họ chuyển hộ tịch, ước chừng bây giờ đã trú tại Giang Dương rồi. Nghe Nhị thúc làm ăn ở Tuy Dương nói, cha ta đã mua mảnh đất hai nghìn dặm ở Giang Dương.

Lưu Khảm không nén nổi thở phào:

- Cái tên này đúng là dọa ta sợ quá. . . còn tưởng rằng nhà người xảy ra chuyện gì. . . Hóa ra. . . Quán lão làm vậy cũng không kém, dù sao nhà các người bây giờ cũng không ử rượu nữa. Đi đến Giang Dương, cũng không phải là một chuyện xấu. Hơn nữa, Kỳ ca và Vô Thương không phải cũng muốn đi Giang Dương sống hay sao?

Ha ha, quận Ba tuy rằng hẻo lánh khó đi, nhưng cũng đúng là nơi tốt. Quán lão làm như vậy, chắc chắn là đã tìm hiểu kỹ càng.

Quan niệm cổ hươu của người xưa rất nặng.

Nếu không phải là bất đắc dĩ, thông thường không thể dễ dàng rời khỏi cổ hươu. Bây giờ Quán Tước chủ động chuyển nhà, chắc chắn trong đó có ẩn tình. Nhưng chắc chắn cũng không thể là chuyện xấu gì. . . Chuyển nhà cũng tốt, tránh khỏi tai bay vạ gió lúc đây lên chiến tranh Trung Nguyên sau này.

Quán Anh thở phì phò, nói:

- Ta không phải không kìm nén tâm tình, nhưng cha ta thật ra cũng thật quá đáng, chuyển nhà cũng không nói với ta một câu, người nói có bực mình hay không?

Lưu Khảm không nhịn được cười:

- Quán Lão cho dù là muốn nói với người, cũng phải tìm thấy người mới được. Hồi trong năm, chúng ta đến sinh tử cũng không biết, đừng nói là Quán lão, ngay cả bọn Bình Hầu ở Bắc Cương còn không tìm thấy tông tích chúng ta, người hà tất phải tức giận vô cớ ở đây?

- Ồ, xem như cũng có lý!

Quán Anh gãi gãi đầu, không nhịn được cười.

- Dù sao cha tôi không còn ở Tuy Dương nữa, hay là ta cứ đi cùng người về Lâu Thương. . . Ủa, Lão Nhậm và Đồ Tử đầu, sao không thấy bóng dáng đâu vậy?

Lữ Thích Chi đứng bên cạnh không nhận được lời đáp:

- Đi rồi!

- Đi? Đi đâu? Sao lại đi?

Không đợi Lưu Khâm mở miệng, Lữ Thích Chi đã tranh giải thích trước. Phàn Khoái nghe xong, cũng không khỏi nhún mày. Y nhìn Lưu Khâm, khẽ nói:

- A Khâm, người đừng giận. Cái tên Đồ Tử này rất trọng tình nghĩa. . . Thật ra y cũng rất kính phục người.

Lưu Khâm không nhận được cười đùa:

- Người nhìn ta giống như là đang giận hay sao? Yên tâm đi, mặc dù lòng dạ ta không lớn, nhưng cũng không nhỏ đến nỗi nổi giận.

Tên Đồ Tử này trọng tình nghĩa, là chuyện tốt. ta chỉ có chút tiếc nuối, quen biết y muộn một chút. Nhưng không sao, trời sắp đổ mưa, gái sắp gả chồng, ai cũng có đường của riêng mình, chúng ta không thể miễn cưỡng. Được rồi, người đã quay về rồi, hay là người thống lĩnh tiền quân đi.

Cứ như vậy, Quán Anh dẫn hai trăm kỵ quân mở đường ở phía trước, Lưu Khâm và Trần Bình trấn thủ trung quân, theo phía sau.

Thế nhưng ba tổ quan binh, lại để Lữ Thích Chi chỉ huy. Tính tuổi, Lữ Thích Chi cũng sắp mười tám rồi, tính ra cũng là người lớn. Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, đặc biệt là huyết chiến liên tục ở Bắc Cương, Lữ Thích Chi đã trưởng thành nhanh chóng.

Lúc ở Bắc Cương, quan hệ giữa y và Nhậm Ngao, Lý Thành rất tốt.

Nhậm Ngao giỏi đánh xe, còn tổ phụ của Lý Thành – Lý Tín, lại càng thạo nghề xe chiến, từng chỉ huy tác chiến quy mô lớn hơn vạn xe chiến. Đến đời của Lý Thành, do vấn đề sức khỏe, cơ bản là phát triển theo hướng mưu sĩ. Tác chiến mà năm xưa Lý Tín tâm đắc, hầu như vô dụng. Sau khi quen biết Lữ Thích Chi, Lý Thành phát hiện Lữ Thích Chi có thiên phú về phương diện này, nên thường nói chuyện với y.

Thường xuyên qua lại, Lữ Thích Chi đối với phương pháp chiến xa, cũng coi như là nhập môn. . . Nhậm Ngao về nhà rồi, còn Lưu Khâm và Trần Bình còn cả Quán Anh đều không thành thực với phương pháp xa trận. Ba tổ quan binh nhất định phải có người chỉ huy, cho nên Trần Bình tiến cử Lữ Thích Chi với Lưu Khâm. Trên đường này cũng không thể phát sinh ra chiến sự gì, rèn luyện một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Vì vậy, Lữ Thích Chi hết sức phấn khởi trở thành chủ tướng binh mã, phụ trách áp giải quân nhu lương thực.

Nói thật, trước đây Lưu Khâm cũng không thật sự lưu tâm đến xa binh. Lữ Thích Chi là cậu em vợ của hắn, hắn cũng không thể không quan tâm một chút.

Lần này để ý, Lưu Khâm phát hiện ra một chút cổ quái.

Kiếp trước lúc đang xem phim điện ảnh, sẽ phát hiện sau khi kết thúc đại chiến, từng chiếc từng chiếc xe chiến nằm xiêu vẹo trên chiến trường, bánh xe thì vùi xuống bùn đất. Lúc quan sát kĩ càng, Lưu Khâm mới hiểu nguyên nhân trong đó. Không có trục xe. . . Xe chiến ở thời đại này, đa số dựa vào bánh xe để chống đỡ thân xe, dưới thân xe không có trục xe. Điều này khiến cho bánh xe lúc di chuyển, rất dễ dàng rơi ra. Mà bánh xe một khi rơi ra, xe chiến cũng lập tức mất thăng bằng, dễ tạo ra tình huống nguy hiểm.

Nếu như có thể thêm một cái trục xe ở giữa bánh xe. . .

Lưu Khâm ngồi xổm bên xe chiến, sau khi lặng lẽ quan sát rất lâu, trong lòng bỗng nảy ra một chủ ý.

Trước kia hắn chẳng qua chỉ là tên Thương lệnh. Mặc dù được sự cho phép của Doanh Tráng và Nhậm Ngao, có thể nuôi dưỡng môn khách. Nhưng cuối cùng bị hạn chế mọi phương diện, không cách nào tiến

hành rầm rộ được. Thế nhưng bây giờ, hần là Tứ Thủy Đô Ủy. Trong quận Tứ Thủy, đứng sau Doanh Tráng. Mặc dù được quan tâm nhiều hơn trước, nhưng không thể phủ định, những chuyện trước kia phải lén lút lút lút làm, bây giờ có thể tiến hành một cách quang minh chính đại.

Nghe nói. . .

Thợ thủ công ở thời đại này vô cùng có tay nghề.

Rất nhiều kỹ thuật thậm chí còn in hơn cả hậu thế, nếu như tập hợp một nhóm nhân tài như vậy, đúng là một sự lựa chọn tuyệt vời.

Nghĩ đến đây, Lưu Khâm nhảy lên ngựa Xích Thố, đi theo trung quân tiến về phía trước.

Đối với kiểu hành động kì quái này của Lưu Khâm, Trần Bình coi như không nhìn thấy, thậm chí còn không thêm hỏi. Đây cũng chính là chỗ mà Lưu Khâm khen ngợi y. Lúc nào nên hỏi thì hỏi, chuyện không nên hỏi thì một câu cũng không nói. Là người phụ tá, cần phải thăm dò sắc mặt. Ở điểm này, Trần Bình làm vô cùng đúng mực. Là quan trên, e là cũng vô cùng thích người như thế này, Lưu Khâm cảm thấy rất hài lòng.

Một ý nghĩ xuất hiện, sẽ sinh ra một chuỗi các cách nghĩ liên quan.

Do trực xe, liên tưởng đến các phương diện. Trên đường đi, Lưu Khâm không hề nói câu nào, chỉ luôn suy nghĩ về vấn đề.

Sau hai ngày, Lưu Khâm đến Tương Huyện, tiếp kiến Doanh Tráng.

Thấy Lưu Khâm quay trở về, Doanh Tráng vô cùng vui vẻ. Nhưng nghe nói ba trăm giáp sĩ Lam Điền đã chết trận, lại cảm thấy đau buồn khôn nguôi.

Đây là một người rất kì lạ!

Lưu Khâm đột nhiên hiểu rõ, vì sao Thủy hoàng đế ban đầu chỉ ủy nhiệm Doanh Tráng làm huyện trưởng. Xét về tính cách, tính cách của Doanh Tráng tồn tại một khuyết điểm. Là quan trên, lại đa sầu đa cảm. Người như vậy, lúc xử lý công việc, thường sẽ bị ý kiến của người khác chi phối, thậm chí là do dự, không phân rõ là nặng hay nhẹ, gấp gáp hay thông thả. Về người, là một người tốt, nhưng cả đời có lẽ chỉ có thể trở thành quận thủ một phương.

Chương 237 : Trở về Lâu Thương

Đêm đó, Lưu Khâm ngủ lại ở huyện Tương.

Nói với Doanh Tráng rất nhiều chuyện, bao gồm cả hợp tác sau này. Đô Ủy Tứ Thủy đã chịu trách nhiệm quân sự của hai quận một huyện, đương nhiên không thể thiếu hợp tác với Doanh Tráng. Đối với việc thăng quan của Lưu Khâm, Doanh Tráng rất vui mừng. Bất luận là thế nào, Lưu Khâm này cũng là xuất thân từ chỗ hần. Bây giờ đảm nhận chức Đô Ủy Tứ Thủy, từ mức độ nào đó mà nói, cũng giống như việc tăng cường thêm sức kiểm soát của Doanh Tráng đối với các huyện quận Tứ Thủy.

Doanh Tráng còn tỏ ý, sau khi Lưu Khâm nghỉ ngơi và hồi phục một thời gian, sẽ cùng hần đi gặp Quận Thủ Quận Đông Hải – Tư Mã.

Từ điểm này mà nói, cũng đủ để nói rõ thái độ của Doanh Tráng với Lưu Khâm.

Sau khi hiểu rõ thái độ của Doanh Tráng, trong lòng Lưu Khâm tự nhiên vô cùng vui vẻ. Nhưng hần lại không hề dừng lại ở Tương Huyện quá lâu, sáng sớm ngày thứ hai, Lưu Khâm cáo biệt Doanh Tráng, sau đó thống lĩnh binh mã trên đường quay về nhà. . . Doanh Tráng đích thân tiễn Lưu Khâm ra khỏi thành mười dặm.

Binh mã men theo đường thẳng, xuất phát về phía Lâu Thương.

Thoảng chốc đã hơn một năm, không biết bây giờ Lâu Thương đã thay đổi như thế nào rồi?

Cuộc đời này thế sự xoay vần, vật đổi sao dời.

Thời gian một năm, đủ khiến rất nhiều chuyện có thể biến đổi khác thường. Lâu Thương cũng như vậy! Khi Lưu Khảm đặt chân tới Lâu Thương, đối với cảnh tượng trước mắt cảm giác vô cùng kinh ngạc. Một năm trước, Lưu Khảm lĩnh quân xuất chinh, Lâu Thương thoát nhìn chỉ là một nơi rất hoang vắng.

Thế nhưng sau một năm. . .

Ruộng đất ngày xưa hoang vu, đều đã được khai phá.

Một đạo kênh rạch từ Tứ Thủy dẫn tới, giăng khắp các bờ ruộng. Khoảng chừn 2/3 kênh rạch đã xây dựng hoàn thành.

Chỉ có điều một số nơi mương máng chưa thể hoàn công. Trong khí trời giá lạnh, không ít người quăng cái tay hăng say làm việc.

Phía xa xa, thành Lâu Thương cũng đã hoàn thành. Thành tường nguy nga, cao tới năm trượng. Trên tường hồi phần vẽ loạn, từ xa nhìn lại có thể cảm thụ được một loại khí thế rất hùng hồn. Ngoài thành Lâu Thương, còn có không ít thôn nhỏ đan xen vào nhau, hơn nữa còn thấy khói bếp lượn lờ.

Tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện những thôn xóm này không hề hỗn độn.

Ngược lại, biểu hiện theo một quy luật nào đó mà thi công thành, vị trí mỗi thôn hợp lại tạo thành cửa cung bát quái, vạn khoảnh ruộng tốt gắn liền cùng một chỗ, thậm chí liên quan đạo liên quan cũng bị nhét vào hệ thống. Kiến trúc xung quanh mỗi tòa thôn trang không tính là quá cao, đều là tường đất cao tới ngực người thường. Đông một đoạn, tây một đọan, xem như hỗn độn, lại có vẻ chằng chịt rất hứng thú.

Lưu Khảm tỉ mỉ quan sát, không kiềm chế nổi lòng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Trải qua một năm chiến tranh thử thách, có thể nói ánh mắt của Lưu Khảm trở nên vô cùng tinh tường. Binh thư chiến pháp trước kia học, đang dần dần được vận dụng. Hắn liếc mắt nhận ra thôn xóm, mương máng. . . Cùng với Lâu Thương, đường xá đã hình thành một khối chỉnh thể.

Tuy Lâu Thương chưa xây dựng hoàn toàn trọn vẹn, nhưng Lưu Khảm có thể cảm giác được, nếu như để hắn công kích Lâu Thương hiện tại, ít nhất phải cần ba vạn quân mới có thể công phá thành công. Hơn nữa, cho dù có thể đánh hạ Lâu Thương, cũng sẽ tổn thương nặng nề. Hệ thống như vậy là ai thiết kế?

Ngay trong khi Lưu Khảm đang nghi hoặc, từ phía thành Lâu Thương đột nhiên truyền tới tiếng kèn hiệu.

Theo đó là một đội kỵ quân nhanh như tia chớp chạy tới. Phía sau kỵ quân là một chiếc xe điều Thanh Đồng, đứng trên xe là một nữ nhân. Chỉ thấy toàn thân nàng khoác một chiếc áo long cừu màu đen, tóc mây cao vót. Khuôn mặt bầu bĩnh, mày liễu cong cong, miệng nhỏ nhắn như trái anh đào, đôi mắt đẹp lộ ra phong tình vô hạn.

- A Khảm, A Khảm. . .

Nữ nhân trên xe, hưng phấn vẫy chào về phía Lưu Khảm.

Lưu Khảm cũng không khỏi nở nụ cười, lập tức thúc giục ngựa Xích Thỏ, chỉ nghe Xích Thỏ hí lớn một tiếng, phi nhanh như bay mà tới.

Kỵ đội vội vàng tách thành hai hàng, mở ra một con đường ở giữa.

Xe ngựa, ngựa đứng!

Lưu Khảm nhảy xuống xe, sải bước chạy tới, một tay ôm nữ nhân trên xe xuống:

- A Tu, một năm nay có nhớ ta không?

Nữ nhân kia chính là Lữ Tu.

Bị Lưu Khảm ôm, đôi má lúm đồng tiền, nhưng trong mắt lộ ra vẻ vui mừng vô hạn. Nàng liên tục gật đầu:

- A Khảm, người cuối cùng đã trở về. . . Một năm nay, mẹ rất lo lắng. . . Mấy ngày trước, Quận Thủ phái người truyền tin đến, nói hai ngày nữa người sẽ đến. Đám người Tào đại ca cũng mong chờ người có phần phát cuồng.

Lưu Khám mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không nói gì.

Lúc này, trên bờ ruộng chính là đám nông dân, họ tụ tập cùng một chỗ, nhìn quân tốt trên đường, luôn miệng bàn luận.

- Người kia chính là Lâu Thương lệnh.

- Thừa lời, không phải Lâu Thương lệnh, thì phu nhân sao có thể thân thiết với hắn như vậy. . . Ah, không thể gọi là Lâu Thương lệnh nữa rồi, hôm nay Thương lệnh đã thăng chức thành Tứ Thủy Đô Úy. Nghe người ta nói, Đô Úy lần này tại Bắc Cương lập công lớn, trước đó vài ngày Quận Thủ còn tự mình phái người tới chúc mừng lão phu nhân.

Lâu Thương ngày nay, thực sự đã hoàn toàn thay đổi.

Nhân khẩu trên một vạn, một nghìn tám trăm hộ dân, thậm chí cảnh tượng còn náo nhiệt hơn nhiều so với một số tiểu thị trấn.

Trong đó, cổ nông sở thuộc Lưu Khâm có năm trăm hộ. Chỉ tính di dân di chuyển từ ngoài tới nơi này, trong vòng một năm, nhân khẩu Lâu Thương đã tăng lên gần bảy trăm hộ, có thể nói Lâu Thương trước kia hoang vu, hiện tại đã tràn đầy sức sống. Trong bảy trăm hộ nhân khẩu tăng thêm, có hơn một nửa là lưu dân từ hai bờ sông Hoài thủy tới. Sau khi đăng ký với phủ nha, thì ngụ lại Lâu Thương.

Lưu Khâm kéo tay Lữ Tu, leo lên xe diêu.

Người đánh xe chính là Vương Tín, tuy rằng y từ đầu chí cuối không nói lời nào, nhưng vẫn có thể nhận ra được vẻ mặt y nhếch lên tia tươi cười. Vương Tín cầm dây cương của ngựa Xích Thỏ để trên càng xe, chuẩn bị đánh xe đi, thì Lữ Thích Chi lại chạy tới.

- Nhị tỷ, vì sao tỷ chỉ nhìn thấy Hám ca, lại không nhìn thấy ta?

Lữ Tu mới đầu thiếu chút nữa không nhận ra Lữ Thích Chi.

Cũng khó trách, từ thi sơn thi hải đi ra, một năm trải qua mấy lần đại chiến, dáng vẻ Lữ Thích Chi hiện tại và bộ dáng trước khi rời khỏi Lâu Thương hầu như là hai người hoàn toàn khác. Lữ Tu kinh ngạc kêu lớn:

- Người là Tiểu Trư? Trời a, sao người biến thành bộ dạng như này. . .

Lữ Thích có bí danh là Tiểu Trư, bộ dạng cơ bản có thể tưởng tượng.

Thế nhưng hôm nay Lữ Thích Chi đứng trước mặt Lữ Tu, ngược lại không phải thiếu niên ngây ngô hồn nhiên trước kia. Thân thể cường tráng, tứ chi vững chắc, so với Tiểu Trư trước kia yếu đuối, khuôn mặt béo tròn, hôm nay đã trở nên có góc cạnh, hiển lộ khí chất dương cương. Thanh âm cũng không phải giọng nói trẻ con trước đây, mà là giọng nói khan khan, vung tay nhắc chân, toát lên một cổ sát khí nồng đậm.

Loại sát khí này, nếu như không trải qua chiến đấu chém giết oanh liệt, rất khó có được.

Cũng khó trách Lữ Tu vừa nãy không nhận ra Lữ Thích Chi. Không chỉ có nàng, tin rằng tất cả những người thân của Lữ Thích Chi, cũng sẽ không nhận ra võ sĩ trước mắt mặc Hắc Hủy Bì Giáp, đầu quấn khăn có điểm gì liên quan với Tiểu Trư béo tròn trước kia.

Lưu Khâm cười nói:

- A Tu, nàng không thể gọi Thích Chi là Tiểu Trư nữa. Thích Chi hiện tại đã trở thành Trâm Niêu tước.

Điều này càng khiến Lữ Tu cao hứng.

Vươn tay vỗ vỗ vào khăn quấn trên đầu Lữ Thích Chi, nhẹ giọng nói:

- Phụ thân và mẫu thân hiện tại đều ở Lâu Thành, nếu như biết Tiểu Trư có tiền đồ như vậy, nhất định rất vui mừng.

- Uhm!

Lúc Thích Chi nghe vậy, liền mạnh mẽ gật đầu.

- Nhị tỷ, trước hết ta và đám người Trần đại ca quay về doanh trại sắp xếp ổn thỏa, tiếp đến sẽ về bái kiến phụ thân, mẫu thân.

Lữ Thích Chi hiểu biết như vậy, Lữ Tu hiển nhiên rất hài lòng. Tiểu Trư lúc này trưởng thành, cũng biết việc gì nặng việc gì nhẹ.

Trước khi đám người Lưu Khảm trở về, Lâu Thương đã xây một tòa tiểu trại giành cho bọn họ.

Cùng với tiểu trại quân Lâu Thương trước kia, một phải một trái chia ra hai bên thành Lâu Thương, tạo thành thế kỷ sừng, tương hỗ vô cùng chặt chẽ.

Lưu Khảm trên xe, lý giải tình hình Lâu Thương hiện tại.

Tổng thể mà nói, trong khoảng một năm qua, Lâu Thương trên cơ bản tất cả đều bình thường. . . Ngoại trừ lương thảo được vận chuyển ra ngoài bình thường, dưới sự chỉ đạo của đám người Tào Tham, Lâu Thương phát triển tương đối mạnh. Đặc biệt đầu năm liên thủ với Tần Mạn, Lâu Thương còn đảm nhiệm việc vận chuyển muối, chủ yếu vận chuyển tới các quận huyện mới xây tại Hoài Hán. Đồng thời, theo tình hình chiến sự phía nam càng lúc càng yên tĩnh, Bách Việc đã dần dần chuyển trọng điểm quân sự thành kiến thiết dân sinh. Để tăng mạnh sự khống chế đối với Bách Việt Lĩnh Nam, Thủy Hoàng Đế trong năm đã hạ chiếu hai lần.

Từ các quận phía bắc Sơn Đông, hơn tám nghìn vạn hộ hướng tới Bách Việt bắt đầu bắt tay vào việc xây dựng đường xá từ nam đến bắc.

Mặt khác, còn có liên quan đến hàng loạt công trình dân sinh, thế cho nên công việc đối với Lâu Thương không những không giảm bớt, ngược lại càng thêm bận rộn.

Nhiệm vụ vận chuyển lương thảo từ nam tới bắc càng ngày càng trở nên nặng nề.

Quân Lâu Thương đành phải tăng thêm một nghìn hai trăm người, chia làm ba đội liên tục vận chuyển. Tiếp đến, nếu như Tần Mạn không phân phối hộ đội năm trăm người từ thành Diêm, chắc chắn sẽ khiến Tần Chu phải điều động thêm, bởi một mình Chung Ly Muội không thể nào xoay sở được.

- Bởi vì Mạn tỷ tỷ có chuyện, cho nên hiện nay còn đang ở Đông Hải. . .

Lữ Tu nhẹ giọng nói:

- Chỉ có điều nàng nói, chờ tới khi chuyện tình Đông Hải ổn định, sẽ quay về chúc mọi người. . . A Khảm, Mạn tỷ tỷ tựa hồ rất quan tâm đến người. Một năm nay, nàng trợ giúp chúng ta rất nhiều. Rất nhiều chuyện nếu như không phải có nàng đứng ra, thực sự rất phiền toái.

Nói xong, trong ánh mắt Lữ Tu hiện lên một giảo quyệt:

- A Khảm, người nhất định phải cảm ơn trước mặt nàng mới được.

Trong đầu, lại hiện ra dáng người xinh xắn kia.

Lưu Khảm đầu tiên ngẩn người, rồi gật đầu nói:

- Tất nhiên rồi. Ngoài ra, sau khi chuyện tình bên này ổn định, ta còn muốn tới quận Ba một chuyến, bái phỏng Thanh lão một chút. Lần trước Thanh lão mời ta đến, vừa vặn ta có lệnh triệu tập tới Bắc cương, nhớ lại cảm thấy có chút thất lễ.

Quả thực, với địa vị của Tần Thanh hiện tại trong triều Tần, rất ít khi ông chủ động mời người tới.

Chuyện này, dù sao cũng phải nói rõ với Tần Thanh.

- Mặt khác, diện trang của chúng ta đã xây dựng hoàn thành, cần thu nhận không ít thực khách. . .

- Thực khách?

Lưu Khảm nhú mày, mở miệng muốn hỏi, thì xe diêu cũng đã tới cửa thành Lâu Thương. Đám người Tào Tham, Chu Xương, Khoái Triệt khổ hành giả, còn có Chung Ly Muội đã ở ngoài thành nghênh tiếp. Lưu Khảm cũng không cố hỏi, vội vàng xuống xe diêu. Mọi người đã hơn một năm không gặp, sau khi gặp lại,

tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Sau khi hàn huyên vài câu, Lưu Khâm trong vòng vây của mọi người, cùng nhau đi vào Lâu Thương.

- Hắn đã trở về!

Tại rừng thưa cách cửa thành Lâu Thương không xa, một nam tử trung niên lẳng lặng nhìn bóng dáng Lưu Khâm biến mất khỏi cửa thành, không kiềm chế được phát sinh một tiếng thở dài, quay đầu nói với thanh niên bên cạnh:

- Nhoái cái đã trôi qua vài năm, không ngờ người này đã trở thành Tứ Thủy Đô Ủy.

- Người nói, Đồ Tử có thể. . . Hay không?

Gã thanh niên trẻ tuổi nói:

- Sẽ không, ta hiểu rất rõ Đồ Tử, không phải hạng người nay Tần mai Sở. Ta thấy, Đồ Tử không có theo hắn, như vậy đã quay lại huyện Bái, chúng ta trở về đi.

- Trở về!

Nam tử trung niên có chút thất thần, sau hồi lâu, y lại yếu ớt thở dài một tiếng, đáng vẻ có chút hiu quạnh, muốn nói thêm gì đó lại thôi.

Chương 238: Hàn Tín (1)

Quy mô của công sở Lâu Thương không hề nhỏ so với quan nha quận phủ huyện Tương.

Bởi vì là thành trấn mới xây, nên ngoài xây dựng ra, phải suy nghĩ đến mọi mặt. Còn Lưu Khâm sau này lại dự tính khởi công đền trang, thế nên lúc xây dựng quan nha, hai cái được kết vào một chỗ. Quan nha nằm ở trên một nơi đất cao phía đông Lâu Thương, tường vây cao đến hai trượng. Nằm ở giữa đền trang và công sự Thương Lãm, sân sau của công sở, trực tiếp dẫn thẳng ra sân sau của đền trang, một đường tường thành liên kết đền trang và công sự, có thể thông hành, có thể từ Đền Trang hoặc là công sự tập trung binh mã nhanh chóng.

Mà đền trang lại liên kết với Lâu Thương, tạo thành một chỉnh thể hữu cơ.

Có thể nhìn ra, lúc quy hoạch Lâu Thương, người thiết kế đúng là suy nghĩ đủ các phương diện. Gặp phải chuyện bất ngờ, dựa vào tường viện công sở, đủ để ngăn chặn sự tấn công của nghìn người trong một ngày. Còn đối với sau khi Lưu Khâm tuần tra xong, liên tục tán thưởng.

- Đây là công lao của Hành Giả!

Tào Tham cười:

- Nếu không phải là tiên sinh lao động vất vả một năm nay, chỉ e là Lâu Thương cũng không thể được như ngày hôm nay. Hơn nữa, lão còn mời một người thợ thủ công từ Đại Vị Huyện đến, nghe nói là truyền nhân trực tiếp của đại sư rèn đúc người Việt Âu Dã Tử, tên là Bàn Dã Lão, nghe nói có thể đúc ra vũ khí sắc bén giống như kiếm Can Tương – Mạc Tà. Nhưng bây giờ Bàn Lão lại không ở Lâu Thương, nói là đi tìm nguồn tôi luyện binh khí thích hợp.

Khổ Hành Giả xem ra hơi béo.

Hai gò má gầy gò trước kia, bây giờ đã có đường cong hài hòa. Được Tào Tham khen ngợi, Khổ Hành Giả cười ha ha:

- Lâu Thương có được quy mô như hôm nay, lại không phải là công lao của một mình Khổ Hành Giả ta!

Công lao của Tào Thương Duyệt và Chu Thương Duyệt cũng không nhỏ, có thể mời được hai nghìn dân phu lúc khai xuân, tiến độ công trình mới có thể hoàn thành đúng thời hạn. còn có mật pháp xây công sự mà Đô Ủy để lại, nếu như không phải là có mô hình ở đây, Khổ Hành Giả ta cho dù là ba đầu sáu tay cũng không làm được.

Lưu Khâm ngồi trên chủ vị, mỉm cười nói:

- Các vị cũng chớ có từ chối. . . Lâu Thương có thể có cục diện hôm nay, công lao của các vị ngồi đây đều không nhỏ. Một năm qua Lưu Khảm bận chiến sự Bắc Cương, đã phiền các vị tận tâm tận lực. Ta vô cùng cảm kích, chỉ có chén rượu nhạt thay lời cảm ơn.

Vừa nói, hần vừa nâng chén rượu.

Tất cả mọi người lũ lượt đứng lên, cùng uống với Lưu Khảm.

- Chư quân, lần này ở Bắc Cương, Lưu Khảm thu được khá nhiều. Bây giờ được ủy nhiệm chức Đô Ủy Tứ Thủy, càng cảm thấy trọng trách nặng nề trên vai. Theo mệnh lệnh, Lâu Thương từ ngày hôm nay trở đi, sẽ cùng cấp với huyện. Ngoài ra cần lập ra hai người Trợ Tá và Tòng Sự giúp ta công việc chung. Tào đại ca, tính cách người bình ổn, có thể làm Tòng Sự, Chu đại ca chính trực ngay thẳng, có thể thẳng thắn can gián, ta muốn mời làm Giả Tá, không biết hai vị ý kiến thế nào?

Giả Tá, Tòng Sự. . .

Hai chức quan này còn cao hơn rất nhiều sơ với Thương Duyệt trước kia, bổng lộc bảy trăm thạch, dường như cùng cấp với Huyện Ủy, coi như là quyền cao chức trọng.

Tào Tham và Chu Xương, trước kia đồng ý đi theo Lưu Khảm, cũng có ý nghĩ đạt được công danh. Thủy Đô Ủy, đến Xương Văn cũng không bì được. Đương nhiên rồi, trong đây không thiếu những nhân tố khác.

Ở đây đã từng là lãnh địa của Sở Quốc, còn bản thân. . . lại là quan viên của Lão Tần.

Không biết trong một trăm bảy mươi hai người, có thể có bao nhiêu người khiến mắt mình sáng lên?

Lưu Khảm vừa tự hỏi, vừa đi theo hai người Vương Tín. Nhìn thấy sắp ra khỏi hành lang, phía trước là một lối rẽ, coi như là vào đền trang.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Khảm nghe thấy tiếng cãi nhau.

- Tiểu tử, hôm nay Lão Phu nhân đưa tiền thưởng, nghe nói ngươi được hai phần.

Sinh ra có nước da trắng trẻo quả nhiên là có lợi, Thiếu phu nhân cũng vừa ý với tên tiểu tử ngươi. . . Không nói nhiều lời với ngươi, móc tiền ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Lưu Khảm không nén nổi dừng bước, hơi hơi nhíu mày, nhìn ra phía ngoài.

Ở chỗ rẽ của hành lang, có một cây đại thụ. Ba người vây chặt lấy một thiếu niên.

Người thiếu niên đó, xem ra khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, cũng xấp xỉ như Vương Tín và Tư Mã Hỉ. Trong tay cầm một thanh kiếm, đang nhìn ba người nam nhân, không nói lời nào. Dáng dấp người thiếu niên rất thanh tú, đôi mắt to tròn, toát ra vẻ thông minh.

Bốn người không nhìn thấy Lưu Khảm, vẫn đang đôi co.

- Thế nào, cầm thanh kiếm thì có gì ghê gớm?

Một tên nam nhân chỉ vào người thiếu niên, cười:

- Có bản lĩnh thì giết ta đi, nếu như không dám, thì để tiền lại đây, chui qua đũng quần của các ông đây. Còn nữa, nếu như dám đi cáo trạng, các ông đây sẽ không tha cho ngươi đâu.

Trong mắt người thiếu niên toát ra vẻ sợ sệt.

Thế nhưng chậm chạp không rút kiếm. . .

- Lại là cái bọn này!

Tư Mã Hỉ khẽ nói:

- Chủ nhân, ba tên kia đều là thực khách của chúng ta, ta nghe nói ba người bọn họ vốn là du côn ở Lăng Huyện. Hồi trong năm chạy đến chỗ chúng ta, cả ngày gây chuyện thị phi, còn thường xuyên ức hiếp những người yếu đuối.

Thiếu phu nhân sớm đã muốn đuổi bọn chúng, nhưng lại sợ làm hại thanh danh của chủ nhân.

Người thiếu niên kia là người Hoài Âm, cả ngày cầm một thanh kiếm, nhưng chưa bao giờ thấy y rút kiếm ra. Hai tháng trước y chạy đến đây, người rất nhanh nhẹn, nhưng có chút nhát gan. Trước đây thiếu phu nhân đã từng dạy dỗ ba người kia, kết quả là bọn chúng buổi sáng thì không dám, nhưng buổi tối lại càng tệ hại hơn. Trong lời nói cũng có ý không tôn trọng Thiếu phu nhân, nhưng Phu nhân không tính toán.

Cái gì mà ác nô ức hiếp chủ?

Không thể phủ nhận, trong môn khách thật sự có khả năng có nhân tài ẩn dật, nhưng cũng không thiếu những loại người thật giả lẫn lộn.

Lữ lo làm xấu thanh danh của Lưu Khảm, nên mới một mực chậm trễ không hành động. Ở điểm này, Lữ có chút do dự.

Đương nhiên rồi, Lưu Khảm không có nhà, sợ cũng là một nguyên nhân khác.

Lưu Khảm thật ra không để ý đến ba tên ác nô kia, mà có hứng thú với người thiếu niên kia. Một lát sau, hắn bỗng nhiên nói với Vương Tín:

- Tín, có người làm nhục Thiếu phu nhân, trong lòng ta rất không vui. . . Người nói xem, ta nên xử lý đám người có mắt không trông kia thế nào?

Ánh mắt Vương Tín sắc bén:

- Giết!

Lưu Khảm cười, xoa xoa mái tóc đen của Vương Tín:

- Nếu đã như vậy, sao còn chưa động thủ?

Chương 239: Hàn Tín (2)

Một năm đã trôi qua, thân hình của Vương Tín so lúc trước càng thêm cường tráng, mới mười bốn tuổi nhưng lại không kém gì so với những thanh niên cường tráng hai mươi tuổi, mơ hồ đã có thể sánh được với Chung Ly Muội rồi, luận về khí lực ước chừng cũng không cách nhau nhiều lắm. Đầu nắm tay của cậu to như cái bát lớn làm từ gốm sứ, nhìn có vẻ hết sức kinh người. Đứng ở nơi đó, cậu trông y như một con gấu nâu đã trưởng thành.

Đời này, có ba người khiến cho Vương Tín nghe lời nhất. Ngoại trừ mẫu thân Vương Cơ cùng Lưu Khảm, thì còn một con gấu già khác của Lưu gia, chính là Lưu Cự. Chỉ là Lưu Cự rất ít khi lộ diện ra ngoài, gã hầu như chỉ ở bên cạnh cùng Khảm phu nhân, người biết rõ gã, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tuy Lưu Cự đã mất đi trí nhớ, nhưng với một thân công phu như vậy ở tại lâu thương, có lẽ ngoại trừ Lưu Khảm ra, không ai có thể dám cứng đối cứng giao phong cùng với Lưu Cự. Thậm chí so sánh về khí lực, ngay cả Lưu Khảm cũng hơi phải nhận là mình kém Lưu Cự một bậc. Vương Tín cả ngày đi theo Lưu Cự để luyện võ, đương nhiên quan hệ vô cùng thân thiết. Hôm nay nghe Lưu Khảm phân phó, Vương Tín không nói hai lời, giơ bó đuốc đi ra lối đi nhỏ.

- A, là Tín thiếu gia!

Lúc ba nam nhân nhìn thấy Vương Tín, không khỏi hoảng sợ, vội vàng khom người ân cần thăm hỏi. Nào biết Vương Tín đều không để ý đến chúng, cầm bó đuốc xuống bên cạnh, vén tay áo lên, vung vạt áo lên, ồm ồm nói:

- Động thủ đi.

Ba nam nhân khê giật mình, có chút không hiểu. Bọn họ ở điện trang ngang ngược kiêu ngạo đã quen, thậm chí có đôi khi không coi người của Lưu gia để vào trong mắt. Nhưng bọn họ cũng không phải là loại người không biết tốt xấu, hiểu rất rõ khả năng của chính mình. Lưu gia không phải không làm gì được bọn họ, thậm chí nói, nếu như Lưu gia muốn thu thập ba người bọn họ, quả thực dễ dàng giống như chuyện nghiền chết một con kiến. Sở dĩ không có người để ý bọn họ, một là vì hiện nay Lưu Khảm không ở Lâu Thương; thứ hai là vì Lữ Tu lo lắng thu thập ba người bọn họ, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Lưu Khảm. Hơn nữa, xét về địa vị của Lữ Tu, chuyện của bọn họ cũng không đáng để ý đến.

Cho nên, ba người này tuy ngang ngược kiêu ngạo nhưng cũng chỉ là ở ngoài miệng mà thôi. Vương Tín nói một câu không đầu không đuôi, trong lúc nhất thời khiến cho ba người không kịp phản ứng. Một người trong bọn chúng nói:

- Tín thiếu gia, đây là ý gì?

Vương Tín vừa ra tới nơi, thoáng cái thiếu niên kia giống như trở thành người ngoài cuộc, y kinh ngạc nhìn thoáng qua về phía ngô nhỏ, lơ mơ nhìn thấy một cái thân ảnh to lớn.

Lưu Khảm cũng không đi ra ngoài, mà hỏi Tư Mã Hỉ:

- Hỉ, tên tiểu tử kia tên gọi là gì? Cầm một thanh kiếm, để trang trí hay sao?

Tư Mã Hỉ nói:

- A..., hắn tên là Hàn Tín, là người Hoài Âm. Khoái tiên sinh từng đi điều tra hắn, nói cha mẹ của hắn vốn là người ở Hoài Âm không may bị sa cơ thất thế, phụ thân hắn chết rất sớm, người trong gia tộc lại chiếm mất gia sản, hắn sống đến nay là do được người khác cứu tế... Tuy nhiên hắn là người rất hiếu thuận, hai năm trước, mẫu thân hắn mất, tiền dùng để làm tang sự cũng không có, nhưng lại tìm được một mảnh đất vừa lớn vừa rộng...

Khoái tiên sinh nói, tính tình của hắn rất cô độc, nhưng cũng rất cao ngạo. Năm trước hắn ăn nhờ ở đậu trong nhà Đình Trưởng tại xã Nam Xương Đình, bởi vì lọt vào mắt xanh của vợ Đình Trưởng đó, kết quả tức giận bỏ ra ngoài. Dựa vào cá mà sống, kết quả suýt nữa bị chết đói. Về sau nghe nói được một lão phụ nhân ra tay cứu trợ, mới có thể may mắn sống sót. Sau đó thì hắn đi du đãng bốn phương, không lâu sau đã đến đây làm môn hạ. Tính hắn lại có chút quái gở, không thích giao tiếp cùng người khác. Thanh kiếm trong tay hắn, nghe nói là bảo kiếm tổ truyền, cũng chưa thấy hắn sử dụng bao giờ.

Chủ nhân, ngài làm sao vậy?

Tư Mã Hỉ đang nói cao hứng thì phát hiện thấy vẻ mặt của Lưu Khảm có chút cổ quái. Tuy Lưu Khảm cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, thế nhưng ánh mắt sáng quắc kia, cùng với việc hắn nắm chặt tay lại đã thể hiện trong nội tâm của hắn đang kích động.

“Hàn Tín... Hắn chính là người được dân gian tán tụng hết lời, nhân tài kiệt xuất Hàn Tín sao?”

Tuy nhiên Lưu Khảm đối với thời kì lịch sử Sở Hán thật sự có chút ít lạ lẫm, thế nhưng cho dù lạ lẫm đến đâu, hắn cũng không thể không biết đại danh của Hàn Tín này. Đây chính là một nhân vật rất khó lường, trong lịch sử Lưu Bang sở dĩ có thể đánh bại được Hạng Vũ, thống nhất giang sơn thành lập nhà Hán, Hàn Tín đóng một vai trò cực kỳ quan trọng, là trợ thủ đắc lực của Lưu Bang. Quét ngang tất cả quận phía bắc ở Sơn Đông. Tiêu diệt chư Vương. Thập diện mai phục, làm cho Bá Vương có một không hai cũng phải điên đảo. Thậm chí có thể nói, nếu như Hàn Tín lúc ấy có tâm tư riêng, e rằng giang sơn nhà Hán có được kiến lập hay không còn là một vấn đề. Thế cho nên về sau, Lưu Bang đối với Hàn Tín hết sức kiêng kỵ, cuối cùng lại để cho Lữ Trĩ ra mặt, giết chết Hàn Tín. Một đời Đại gia binh pháp, lại có kết quả như vậy, làm cho người ta thật không biết phải nói như thế nào nữa.

Người này chính là một bảo vật, mà Lưu Khảm hẳn vốn là muốn đợi một thời điểm nữa sẽ đi tìm y, lại không nghĩ tới chuyện y lại tự mình chui đầu vào rọ...

Suy nghĩ một chút thì cũng không có gì kỳ quái. Ở thời đại này, mặc dù đã không còn cảnh Mạnh Thường Quân nuôi hơn ba ngàn môn khách, dưỡng sĩ giống như lúc trước. Khoảng cách Lâu Thương tới Hoài Âm cũng không tính là quá xa, nếu Lưu Khảm cũng luôn rộng cửa chào đón các danh sĩ, tự nhiên sẽ có người mộ danh mà đến, Hàn Tín xuất hiện ở chỗ này, cũng là coi như là chuyện thuận lý thành chương. Chỉ có điều, Hàn Tín rõ ràng vẫn còn rất trẻ, hoàn toàn khác xa như dự đoán trước đó của Lưu Khảm.

Dưới cây đại thụ, Vương Tín trừng mắt ba nam nhân kia, một lời cũng không đáp lại, đột nhiên giẫm chân tại chỗ một cái rồi tiến lên, tung ra chiêu ‘hắc hổ đào tâm’, lao thẳng tới một người trong đó. Cậu nói đánh là đánh, khiến cho ba nam nhân kia giật mình cả kinh.

- Tín thiếu gia, ngài đây là...

Một người trong đó còn muốn hỏi, nhưng Vương Tín đã đến trước mặt của gã. Nắm đầm to như một cái bát sứ, hung hăng đập vào trên mặt của gã. Khí lực của Vương Tín rất mạnh, hơn nữa lại được Lưu Khảm phân phó, lực đạo của một quyền này ít nhất cũng phải mấy trăm cân. Chỉ nghe người nọ kêu thảm một tiếng, té ngã trên mặt đất, tròng mắt lồi ra, cái mũi bị đập phá lõm sâu vào trong, cả mặt đầy máu, giống như một quả cà chua nát. Đột nhiên xuất hiện biến cố khiến ọi người bao gồm cả Hàn Tín đều sửng sốt. Tuy nhiên hai nam nhân còn lại rất nhanh đã kịp thời phản ứng. Sau khi nhìn nhau một cái, lập tức nổi giận gào thét:

- Tên khốn kiếp người lại dám giết người, không thể tha thứ cho người được, hãy để mạng lại!

Một người trong đó từ bên hông rút ra một thanh đao nhọn, đề thân chém tới. Mà Vương Tín chân đạp Tam cung bộ, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi công kích của đối phương, trong tích tắc, cậu đột nhiên hất khuỷu tay đánh trả vào giữa huyệt Thái Dương của nam tử kia. 'Keng' một tiếng, thanh đao rơi xuống đất. Nam tử kia thậm chí không kịp kêu lên một tiếng đã bị Vương Tín một kích lấy mất mạng.

- Giết người, giết người rồi!

Nam tử may mắn còn sống sót vừa mới chuẩn bị tiến lên phối hợp cũng đồng bạn giáp công Vương Tín không nghĩ đến chỉ trong nháy mắt đồng bạn đã mất đi tánh mạng. Gã nhin không được phải hô lên một tiếng đầy hoảng sợ:

- Người Tần không có tâm địa tốt lành gì, giết người rồi... Mau cứu mạng!

Vừa hô vừa kêu la.

Nhưng ngay tại lúc này, bên tai truyền đến một tiếng BOANG... Một thanh âm vang lên, hàn quang lóe lên lướt qua, một thanh lợi kiếm ngay lập tức cắm thấu ngực gã. Hàn Tín cầm trong tay bảo kiếm, hung hăng đâm vào lồng ngực của gã. Gã cũng không kịp hô lên một tiếng nào nữa nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trước ngực. Sau khi thanh kiếm kia rút ra mới hết thảm một tiếng.

Tiếng kêu thảm thiết, khiến mọi người phải chú ý. Từ trong đền trang, có mấy cái bóng người lác lác không ngừng, lại có tiếng bước chân truyền đến, lẫn lộn vào đó là những âm thanh lộn xộn.

-Xảy ra chuyện gì rồi hả? Ai giết người?

Lưu Khảm bước nhanh tới lối đi nhỏ, đến trước mặt Hàn Tín, chớp lấy thanh bảo kiếm của y. Hắn nhìn thoáng qua ba cổ thi thể trên mặt đất, lạnh lùng cười cười. Sau đó dò xét Hàn Tín một lần nữa từ trên xuống dưới, cười nhẹ một tiếng, trầm giọng nói:

- Người tên là Hàn Tín phải không? Không ngờ người lại có gan giết người.

Mà Hàn Tín thần sắc lại không thay đổi chút nào, cũng không tỏ vẻ khấn trương.

Ai nói tiểu tử này nhát gan? Chỉ nhìn cách y giết người mà sắc mặt không đổi tim không nhảy loạn, Lưu Khảm đã biết rõ y là người có tâm trí cực kỳ kiên cường. Trong lịch sử, Hàn Tín từng chịu nhục nhã như chui qua háng người khác, bị vô số người chế nhạo. Nhưng về sau y công thành danh toại thì đối với chuyện ấy lại nói:

- Bọn chúng người đông thể mạnh, so với ta lại cường tráng hơn nhiều, nếu như ta rút kiếm, rất có thể sẽ bị bọn chúng giết chết. Hoặc là cho dù ta có thể giết chết bọn chúng ,cũng là việc vi phạm luật pháp, kết quả vẫn là khó thoát khỏi cái chết, thật sự không phải là lựa chọn thông minh.

Người này có thể ẩn nhẫn, cũng có thể xem xét thời thế, cực kỳ lý tính.

Mà vào hôm nay, lúc Hàn Tín phát hiện ra Lưu Khảm, đã không chút do dự rút kiếm ra khỏi vỏ, dùng một kiếm chém giết đối thủ, lại thể hiện ra tính cách khác của y. Nghe Lưu Khảm hỏi, Hàn Tín cũng không sợ, nói:

- Đô Úy đã muốn giết bọn hần, chắc hẳn bọn họ chết phải có lý do. Tín là môn hạ của Đô Úy, tất nhiên sẽ có Đô Úy đứng ra chống đỡ. Chuyện này với chuyện có can đảm hay không không liên quan gì tới nhau, đây chẳng qua chỉ là tuân theo mệnh lệnh của Đô Úy. Sao phải lo lắng?

- Ta có nói với người là ta muốn giết bọn chúng sao?

Lưu Khám cười nhạt. Nhưng nụ cười ấy lại khiến cho nội tâm Hàn Tín sợ hãi..

Đúng lúc này này, Lữ Văn, Trần Nghĩa mang theo một đám thực khách chạy đến, mà đám người của phủ nha cũng đã nghe được tiếng kêu thảm thiết, nên chạy tới quan sát tình huống.

- Đô Ủy!

Trần Nghĩa gặp Lưu Khám, liền bước lên phía trước hành lễ. Lưu Khám nhẹ gật đầu, mắt sáng như đuốc đảo qua trên người những thực khách kia, sau một lát, đột nhiên mở miệng nói:

- Khoái tông sự, Khổ thương úy, lập tức dẫn người tới phong tỏa diên trang. Bất cứ ai là người ở tại diên trang, tất cả đều phải cẩn thận kiểm tra hỏi thăm một lần cho ta.

Đám người lập tức rối loạn. Lữ Văn nhin không được hỏi:

- Khám, người làm cái gì vậy? Ba người này...

Lưu Khám trầm giọng nói:

- Vừa rồi ta đang muốn đi bái kiến mẫu thân, trên đường gặp ba người này lén lút lút, giống như là có ý đồ muốn gây rối. Ta chuẩn bị cản lại hỏi, thì ba người này quay đầu bỏ chạy. Khi thấy không cách nào đào tẩu được thì rút vũ khí ra muốn uy hiếp chúng ta. Hai người trong đó đã bị Vương Tín đánh chết, còn lại một người thì do ta tự tay giết chết. Ta từ trên người của mấy người này tìm được một khối Đồng Bài, giống như đúc khối Đồng Bài thu được trên thi thể của Đinh Khí và đám người Hồng Trạch đạo đoàn lúc trước. Ta hoài nghi, có đạo phỉ hoặc là phản tặc lẩn vào đây, có ý đồ không tốt đối với lâu thương. Khoái Triệt, kiểm tra thật tốt cho ta, gặp người đáng nghi có thể lập tức bắt lại cho ta.

Đang lúc nói chuyện, Lưu Khám còn cầm một khối đồ vật đen sì giơ lên một chút.

Đây chính là “thử nhất thì, bỉ nhất thì...”

(Y nói xưa kia là một thì, bây giờ là một thì, hoàn cảnh khác nhau không thể câu nệ được)

Trước khi Lưu Khám quyết định nuôi dưỡng môn sĩ, thì hẳn phải chịu trách nhiệm lương đạo Hoài Hán, mà binh lực ở Lâu Thương lại không đủ, đành phải dùng cách nuôi môn sĩ để thay thế. Xét trên thực tế thì có lẽ cách này hiệu quả cũng không rõ ràng. Giống như những loại người chuyên bắt nạt kẻ yếu, hay cả những loại người du côn lưu manh, sợ hãi kẻ mạnh cũng trà trộn vào diên trang. Những kẻ này chẳng những không có chút hiệu quả nào, mà thậm chí có thể sẽ sinh ra những ảnh hưởng tiêu cực.

Lưu Khám hôm nay binh lực sung túc, sau khi hộ quân của Lâu Thương cùng Lão Bi Doanh sáp nhập, tổng binh lực có thể đạt tới hai ngàn quân. Nếu như tính cả hộ quân của Lưu Khám, thì đã có tới ba ngàn binh mã. Ngoài ra Lưu Khám cũng chuẩn bị tuyển dụng các thanh niên cường tráng, thành lập ra một đội Trị an quân không ở trong biên chế. Cũng không cần những người có kinh nghiệm chiến đấu, bình thường phụ trách giữ gìn trị an Lâu Thương, khi chiến sự bùng phát có thể làm đội quân dự bị. Nếu như còn có khó khăn, có thể tìm Diêm thành ở Đông Hải để xin giúp đỡ. Như thế tính ra, việc nuôi môn sĩ đã không còn cần thiết nữa rồi. Hơn nữa, được một Hàn Tín, hơn cả ngàn người môn sĩ ấy chứ.

Cho nên Lưu Khám căn bản là không cần lo lắng chuyện khác, quyết đoán truyền đạt mệnh lệnh. Khoái Triệt, Trần Bình đều là người có tâm tư linh xảo, nghe được mấy lời này của Lưu Khám, rất nhanh sẽ hiểu được ý đồ Lưu Khám. Mà Hàn Tín đứng bên cạnh lại lộ ra vẻ dăm chiêu.

Chương 240: Âm mưu thâm độc của Lô Tử Cao

Bên trong một căn nhà nhỏ, ánh sáng lơ mờ. Lô Tử Cao ngồi chồm hổm trước thư án, ngơ ngác nhìn xem địa đồ được treo ở trên vách tường, thật lâu không nói một lời. Địa đồ kia cơ hồ toàn bộ bị màu đen bao trùm, ngoại trừ vài chỗ có chấm nhỏ dùng màu sắc khác nhau ra, thì chỉ còn lại rất ít địa phương chung quanh Đại Tần là không bị chấm đen bao quanh. Đây là địa đồ thời kỳ Thất hùng còn tồn tại, nhưng mà hiện tại, sáu nước đã mất.

Suy nghĩ trở về mười năm trước kia.

Khi đó Lô Tử Cao vừa qua khỏi niên kỷ hiểu thiên mệnh niên kỷ, bởi vì y ưa thích Hoàng lão chi thuật, ở Yến quốc cũng có chút danh tiếng. Dưới cơ duyên xảo hợp, Lô Tử Cao cùng thái tử Đan nước Yến đã gặp

nhau. Thái tử Cơ Đan coi Lô Tử Cao như vi sư của mình, ơn tri ngộ cũng khiến cho Lô Tử Cao quyết định bỏ sơn dã để đi vào hồng trần.

Sau khi Kinh Kha thích sát Tần Vương thất bại, Tần Vương Doanh Chính hơn một lần kinh hãi chịu nhục, đã nổi trận lôi đình. Ngay lập tức đã ra lệnh cho Đại tướng quân Vương Tiễn tấn công Yến vương quốc, đánh bại liên quân Yến Triệu tại phía Tây Dịch Thủy, một năm về sau, công phá Kinh đô Kế thành của Yến quốc (nay Bắc Kinh). Lúc đấy, Yến quốc vương Cơ Hỉ cùng Thái Tử Cơ Đan suất lĩnh tinh binh phá vòng vây, lui về bảo vệ Liêu Đông, mong có thể bảo vệ chút cơ nghiệp còn lại.

Nào biết được, Đại tướng Tần quốc Lý Tín đuổi theo quyết không bỏ qua khiến cho Triệu Quốc Vương Triệu gia viết thư cho Cơ Hỉ, yêu cầu Cơ Hỉ giao Cơ Đan cho quân Tần, nếu không nước Triệu sẽ không cùng nước Yến liên thủ kháng địch nữa. Có lẽ Triệu gia cho rằng, sở dĩ quân Tần tấn công nước Yến mãnh liệt như vậy, cũng là bởi vì Cơ Đan không có việc gì lại đi làm việc ám sát Tần Vương.

Cuối cùng, Cơ Hỉ quyết định giết chết thái tử Đan. Lô Tử Cao cùng Cơ Đan trốn đến Diễn Thủy, nhưng vì bị đại quân Tần quốc bức bách nên Cơ Hỉ đành phải phái ra đặc phái viên mệnh cho Cơ Đan tự sát tại Diễn Thủy. Trước khi chết, Cơ Đan đã lớn tiếng mà khóc. Lô Tử Cao đang còn định khuyên Cơ Đan chạy trốn tới nước Sở, nếu như vẫn không được thì phải bỏ chạy đến chỗ xa hơn. Thế nhưng Cơ Đan không chấp nhận.

- Lô sư, nghĩ tới nước Đại Yến ta chính là dòng dõi vương thất của Chu triều, từ khi Võ vương phân đất phong hầu đến nay, nhiều thế hệ cùng nhau sinh sống ở đất Yến. Tầm nhìn của sáu nước hết sức thiển cận, chỉ biết đấu đá lẫn nhau. Cơ nghiệp tám trăm năm của nước Yến, huyết mạch của gia tộc Cơ thị Đại Chu, hôm nay đã không cách nào nữa bảo toàn rồi... Cơ Đan vốn chỉ là một con người nhỏ bé, giống như trăm vạn sinh linh ở trong Đại Yến, từ nay về sau lại bị bạo Tần nô dịch. Lô sư, ta chỉ nhờ người giữ lại huyết mạch của Cơ thị ta, nếu như ngày khác còn có cơ hội thì hãy lật đổ bạo Tần... Đây coi như là yêu cầu cuối cùng trước khi chết của Cơ Đan, kính xin Lô sư nhớ đến tình cảm trước nay, chớ có cự tuyệt.

Trước kia Thái Tử Yến Cơ Đan đã từng cùng với Thủy Hoàng Đế Doanh Chính làm con tin ở nước Triệu. Từ đó về sau vẫn luôn tìm hiểu Doanh Chính nên cực kỳ hiểu rõ tính cách của Doanh Chính. Trước đó, y đã nói hết mọi việc của Doanh Chính cho Lô Tử Cao nghe. Cơ Đan biết rõ, bởi vì Doanh Chính từ nhỏ đã trải qua nhiều chuyện nên tính cách hẳn rất đa nghi và bảo thủ, đó cũng là khuyết điểm. Có lẽ trước khi mọi việc của hắn chưa hoàn tất, khuyết điểm này có lẽ còn chưa hiện lộ ra. Nhưng một khi đã đạt được điều hắn muốn, sớm muộn gì nó cũng sẽ phải lộ ra.

- Doanh Chính là loại người cực kì coi trọng quyền lực.

Hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho người nào dám lấy đi quyền hành của hắn, cho dù là con của hắn, cũng sẽ sinh ra nghi kỵ. Lão Tần nhân tài đông đúc, nếu Lô sư muốn đắc thủ, nhất định phải làm cho thần tử của Doanh Chính, thậm chí kể cả con của hắn tách ra khỏi hắn, lâu ngày tất nhiên sẽ sinh ra khoảng cách. Nếu muốn từ bên ngoài đánh bại nước Tần quả thật là rất khó. Phải phân hoá nội bộ của bọn họ, khiến cho quốc lực nước Tần phải hao tổn, Doanh Chính phải xa hần thần tử... Việc này có lẽ cần thời gian rất dài nhưng ta tin tưởng, Lô sư định có thể thành công.

Cơ Đan nói xong thì chết!

Cơ Hỉ sai người đưa đầu Cơ Đan đến cho Quân Tần. Nhưng lại không thể trì hoãn ngày Yến quốc bị diệt vong. Bốn năm về sau, danh tướng nước Tần Vương Bí suất lĩnh quân đội tấn công Liêu Đông, bắt giữ rồi Quốc Vương nước Yến Cơ Hỉ. Mà lúc này, đúng như lời Cơ Đan tiên đoán, sáu nước cũng lần lượt bị diệt vong. Tuy nhiên vấn đề này đã không liên quan đến Lô Tử nữa rồi...

Sau khi Cơ Đan chết, Lô Tử Cao liền đổi tên đổi họ, dùng danh nghĩa đệ tử của tiên nhân Tiệp Môn Tử Cao nước Yến, chạy đến các nước. Mấy năm ngắn ngủn, dần dần cũng tích lũy được thanh danh không nhỏ. Thế cho nên Tần Vương Doanh Chính cũng đã nghe đến tên của ông, vì vậy đã phái người mời Lô Tử Cao đến Hàm Dương.

- Chẳng lẽ là ông trời không muốn diệt nước Tần? Chẳng lẽ là vận số nước Yến đã hết?

Lô Tử Cao tự thâm thì, khóe mắt chảy ra hai hàng nước mắt. Mười năm, đã mười năm rồi, ông đã nhiều lần trù tính nhưng cuối cùng lại thất bại thảm hại. Đầu tiên là Từ Thị, sau có Hung Nô...Nếu như nói cái

chết của Từ Thị là vì làm ảnh hưởng tới đạo lý của trời đất, nhưng với Hung Nô có đầy đủ sức chiến đấu mà Đại Tần không thể sánh kịp, văn cũng không bằng, võ cũng không bằng, chẳng lẽ thật sự không có cách nào lật đổ được nước Tần sao? Chẳng lẽ thái tử Đan cũng chỉ có thể ở dưới cửa tuyến ôm hận sao?

Lô Tử Cao giọng nói như rít gào:

- Không được, tuyệt đối không được!

Đúng vào lúc này, lại có người gõ cửa phòng.

- Lão sư, bản vẽ Đăng Thiên đài đã hoàn thành, ngài có xem qua một chút hay không?

Lô Tử Cao nghe vậy thì đã biết thân phận của người đến, sau khi hít sâu một hơi, lau vệt nước mắt trên mặt, đứng dậy đi ra mở cửa phòng. Ngoài cửa, là một nam tử hơn ba mươi tuổi, cách ăn mặc như phượng sĩ trong tay có cầm một bản vẽ được làm bằng da trâu, thấy Lô Tử Cao xuất hiện, nam tử vội vàng hành lễ, đưa tấm da trâu đang cầm trong tay cho Lô Tử Cao.

- Lão sư, đây là bản vẽ Đăng Thiên đài của đệ tử, không biết có hợp ý của lão sư hay không.

Nam tử này họ Thân, nghe nói gã là hậu nhân của Thân Bất Hại nhân vật trứ danh đại biểu Pháp gia thời kỳ Hàn Chiêu Hân. Thân Bất Hại từng ủng hộ biến pháp Cổ Hàn, nhưng bởi Hàn Chiêu hân chết sớm, khiến cho biến pháp của Thân Bất Hại cuối cùng cũng không thể thành công. Mấy năm về sau, có người tên là Công Tôn Ưởng ở nước Ngụy đến nước Tần, đã xây dựng nên tư tưởng biến pháp Thương Ưởng nổi tiếng. Sau khi Thân Bất Hại chết, người ta cũng không biết tung tích của ông nữa. Vị Thân Sinh này rốt cuộc có phải là hậu nhân của Thân Bất Hại hay không đã không thể nào điều tra nữa rồi. Tuy nhiên hẳn không có kẻ thừa học thuật của Thân gia mà lại chuyển đến làm môn hạ cho Lô Tử Cao.

Lô Tử Cao tiếp nhận bản vẽ, trở về trong phòng, bày lên trên thư án, hai mắt không khỏi sáng ngời, không kìm nổi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thân sinh đang đứng đối diện, chợt nở nụ cười tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu.

- Nhọc lòng Vô Bệnh rồi.

Thân sinh tên là Thân Vô Bệnh, nghe được Lô Tử Cao khích lệ, cũng mỉm cười,

- Toàn bộ là do công dạy bảo của lão sư thôi.

- Theo như bản vẽ của người, Đăng Thiên đài cần bao lâu mới có thể xây xong?

Thân Vô Bệnh giả vờ giả vịt bấm mấy đầu ngón tay tính toán một chút,

- Nếu như có thể xuất động được mười vạn dân phu, ít nhất cũng phải tám năm mới có thể hoàn thành Đăng Thiên đài. Nhưng mà, tên của đàn Tế Thiên này tựa hồ có vẻ không được hay cho lắm. Vô Bệnh cho rằng, đàn tế Thiên này cao lớn hùng vĩ như a Thượng Vi Phòng, không bằng gọi là Đăng Thiên Đài đàn này là A Phòng cung, thiết nghĩ bệ hạ nhất định sẽ rất hài lòng.

Trong Cổ ngữ, a chỉ người, Đại lăng cũng vậy.

Đăng Thiên Đài xây dựng ở phía trên Cao Lăng, cũng là phù hợp với hàm nghĩa của A Phòng cung. Lô Tử Cao khẽ gật mình, nhìn chằm chằm vào thân Vô Bệnh, đột nhiên hỏi:

- Vô Bệnh, ta nhớ ngươi nói mình là người Toánh Xuyên, đúng hay không?

Thân Vô Bệnh gật gật đầu,

- Lão sư không hề nhớ lầm, Vô Bệnh đúng là người Toánh Xuyên.

Tựa hồ đã hiểu ra cái gì, Lô Tử Cao lại hỏi:

-A Phòng cung khởi công xây dựng, còn cần thời gian. Có thể bệ hạ trước khi lên Đăng Thiên Đài, còn cần dùng đàn được tẩy rửa bụi bẩn của thân thể. Vô Bệnh, ngươi nghĩ bệ hạ làm như thế nào để đạt được tiên thể? Còn cần chú ý phương diện nào không? Ngươi không cần giữ ý, cứ thoải mái mà nói.

Thân Vô Bệnh nói:

- Bệ hạ nếu muốn có được tiên thể, trường sanh bất lão, cần phải đề phòng ác linh quấy nhiễu. Vô Bệnh cho rằng, lão sư cần phải đi cùng bệ hạ, để tránh bệ hạ bị ác linh làm cho kinh hãi. Hành tung của bệ hạ, không thể để cho người khác biết, cẩn thận đề phòng. Như thế mới là thượng sách.

Lô Tử Cao nhẹ nhàng gật đầu,

- Vô Bệnh nói rất phải, không bằng như này, ngày mai ta sẽ mang người đi gặp bệ hạ, sau đó sẽ do người bẩm báo cho bệ hạ biết, như thế nào? Nếu như được bệ hạ ân chuẩn, việc luyện đan sẽ do người tiếp tục xử lý.

Nói xong, Lô Tử Cao cuộn bản vẽ da trâu, ngẩng đầu nhìn về phía tấm bản đồ Đại Tần đang treo trên vách tường, khoe miệng có chút nhếch lên, lộ ra một nụ cười thần bí.

-Tu kiến cung A Phòng?

Lưu Khảm kinh ngạc nhìn thoáng qua công văn báo cáo đang cầm trong tay, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lý Thành đang ngồi ở đối diện.

Lý Thành đến Lâu Thương, là vì y đến để đưa ngựa cho Lưu Khảm dùng. Cày bừa vụ xuân đã bắt đầu, Lý Thành tại Bắc Cương cũng đã thu nạp được bảy tám trăm con chiến mã tốt nhất, chuyên cung cấp cho Lưu Khảm. Nhóm này chiến mã vừa đến, kỵ quân của Chu Anh có thể lập tức bắt đầu huấn luyện. Đồng thời, Lý Thành mang đến cho Lưu Khảm một phần công báo từ Hàm Dương, nói về các việc phát sinh trong thời gian gần đây trong thành Hàm Dương, từng cái nói cho Lưu Khảm biết.

Khoảng cách giữa Lâu Thương và Hàm Dương quá xa xôi đường xá cũng không thuận tiện, rất nhiều chuyện đã xảy ra, thường thì sẽ cần thật lâu tin tức mới có thể chuyển đến Lâu Thương.

Lưu Khảm đối với chiếu lệnh của triều đình cảm thấy rất có hứng thú, khi nghe thấy Thủy hoàng đế quyết định tu kiến Đổng Thiên đài, nhưng lại đổi tên thành A Phòng cung, điều này khiến cho nội tâm hắn không khỏi run lên. A Phòng cung bắt đầu tu kiến rồi, như vậy Trường Thành lúc nào mới hoàn thành.

Sửa xong Trường Thành, Thủy hoàng đế...

Lưu Khảm lại một lần nữa cảm nhận được cái loại áp lực không thể nào hiểu nổi này.

Tuy hắn đã có chuẩn bị, thế nhưng đối với những chuyện sắp xảy ra biết rất rõ ràng, nhưng vẫn không cách nào nắm chắc được, nên không khỏi cảm thấy hơi khó chịu.

-Tình huống Bắc Cương như thế nào?

Lý Thành trả lời:

-Trước mắt xem ra Bắc Cương vẫn còn yên tĩnh, nước Nguyệt thị không dám khiêu khích, cho nên chỉ cư trú tại một địa điểm cách bờ bắc Hoàng Hà ba mươi dặm

Tuy vậy, trước khi ta lên đường thì ở trong phủ tướng quân đã nhận được một tin tức.

Đô Úy còn nhớ rõ người tên là A Lợi nữa không? Chính là vị Nhị vương tử Tả Hiền Vương Hung Nô từng công phá thành Phú Bình đó.

Lưu Khảm khẽ giật mình.

- Sao ta quên được chứ? Tên kia không phải đã chết rồi sao?

Lý Thành cười khỏ một tiếng,

- Nào có chuyện như vậy... Tên kia không chết, sau khi bị Bình hầu đánh tan, hắn mang theo tàn binh bại tướng chạy thẳng một mạch về phía Đông Bắc, ven đường gom được ước chừng ba bốn vạn người Hung Nô, năm trước bất ngờ tập kích Nhu Thủy, tự tạo nên con đường đi qua Yến Triệu, từ lớp lớp vòng vây đánh giết để thoát thân. Chờ đến lúc chúng ta nhận được tin tức, thì tên kia đã chạy đến Đông Hồ rồi. Hắn là cháu ngoại của Đông Hồ Vương, nghe nói sau khi đến Đông Hồ, ngay tiếp theo toàn bộ binh sĩ của hắn dẫn theo đều được an bài tại địa khu Ô Hưu Tân Thủy ...

Tròng mắt của Lưu Khảm hơi híp lại, không khỏi nhú chặt lông mày.

Ô Hầu Tần Thủy là một hệ thống xuyên qua Trường Thành, nhập thẳng vào hệ thống sông của Bắc Bình quận, nghe nói đó là nguồn nước tưới cho đồng cỏ tốt tươi, đất đai cực kì phì nhiêu.

Một tên Mạo Đồn đã đủ để làm hấn đau đầu không nghĩ tới lại bỗng xuất hiện một tên A Lợi nữa. Trong lịch sử đến cuối cùng A Lợi này là nhân vật như nào?

Lưu Khảm cũng không biết rõ cho lắm, trong sử sách cũng không có ghi lại người này.

Tuy nhiên từ tình huống giao thủ cùng hấn ở Phú Bình mà nói, thì người này cũng không đơn giản. Có lẽ so ra còn kém Mạo Đồn, nhưng cũng không chênh lệch quá lớn.

Lưu Khảm nghĩ thầm, đang muốn mở miệng hỏi thăm, thì đã nghe được tiếng bước chân dồn dập.

Ngay lập tức Tư Mã Hỉ từ cửa chạy vào, có chút hưng phấn nói:

- Chủ nhân, chủ nhân... Trình lão thành công rồi, Trình lão thành công rồi!

.

148. Chương 241-245

Chương 241-242: Lễ vật không tưởng

Lưu Khảm trở về Lâu Thương đã được ba tháng! Trong ba tháng này, đầu tiên một lần nữa Lưu Khảm lại khảo sát Lâu Thương, bởi vì trong một năm qua, Lâu Thương phát triển quá mạnh mẽ. Rất nhiều người, rất nhiều sự tình, đều phát sinh biến hóa. Đương nhiên biến hóa lớn nhất trong lúc này, chính là những người trong gia đình Lưu Khảm.

Tiểu Lưu Tần hai tuổi rồi, đã có thể bị bỏ tập nói, hơn nữa không cần người trợ giúp, tự mình có thể trong thời gian chạy được vài bước. Có lẽ do nguyên nhân di truyền, Lưu Tần khỏe mạnh hơn nhiều so với những đứa bé cùng tuổi. Thế cho nên Vương Cơ thường đùa giỡn, mười tám năm sau, Lưu gia nhất định sẽ lại có một Lão Bì nữa. Tuy nhiên bởi vì trong một năm này Lưu Khảm không ở tại Lâu Thương, cũng khiến cho Tiểu Lưu Tần đối với Lưu Khảm rất lạ lẫm, thậm chí không chịu gọi hấn là ba ba. Lưu Khảm dù đang bận về công vụ nhưng đồng thời cũng nhất định phải tăng cường tình cảm phụ tử mới được. Cũng may, trải qua ba tháng cố gắng, Lưu Tần đã không hề coi Lưu Khảm giống như người lạ nữa.

Khảm phu nhân cũng không tiếp tục chủ trì việc nhà nữa. Tất cả những việc lớn nhỏ trong nhà, trên cơ bản đều giao cho Lữ Tu quản lý. Không thể phủ nhận, ở phương diện này Lữ Tu làm rất tốt. Điền trang rất lớn, thế nhưng mà Lữ Tu lại quản lý ngăn nắp rõ ràng. Tuy nhiên cũng có chút những việc, nàng lại không thể quả quyết, nhưng cũng không thể nói nàng là nàng làm sai. Bởi vì Lữ Tu làm như vậy, cũng là từ góc độ lo lắng cho Lưu Khảm mà thôi.

Việc khiến Lưu Khảm cảm thấy giật mình nhất, vẫn là do Lưu Cự gây ra. Khảm phu nhân lén nói cho Lưu Khảm, Lưu Cự cùng Vương Cơ tựa hồ có ý tứ với nhau. Lưu Cự đã mất đi trí nhớ, tính tình cũng rất chất phác, biết cách thương người. Mà Vương Cơ cũng đã trải qua rất nhiều ngăn trở cùng trắc trở, hai người ở cùng một chỗ, có vẻ như cũng không tệ lắm. Nhưng Lưu Khảm vẫn có chút do dự, bởi vì thân phận thật sự của Lưu Cự, thủy chung vẫn là một nỗi ám ảnh ở trong lòng hấn không cách nào cởi được. Hiện nay gã mất đi nhớ mới trở thành người như trước mắt. Nhưng khi gã khôi phục trí nhớ, sẽ trở thành người như thế nào đây?

Cho nên, Lưu Khảm thường xuyên đứng xem Lưu Cự luyện võ ở trong hậu viện đến xuất thần. Trong nội tâm cũng thường xuyên tính toán, rốt cuộc có nên đồng ý hay không? Vì vậy hấn đành phải dùng lý do đồng khóa trên người Lưu Cự chưa cởi được để trì hoãn thời gian. Nhưng Lưu Khảm cũng biết, lý do này kéo dài không được quá lâu. Nếu không, Khảm phu nhân sớm muộn gì cũng sẽ thể hiện ý bất mãn đối với hấn.

Ngoại trừ chuyện trong nhà ra, còn có rất nhiều việc phát sinh mà Lưu Khảm không thể nào tưởng tượng được, trong đó, khiến cho Lưu Khảm cảm thấy giật mình nhất là một sự kiện đáng vui mừng kinh ngạc do Trình Mạc mang đến cho hấn

Một ngày đầu năm mới, Lưu Khảm đang ở trong phủ nha trong đọc qua công văn còn tồn đọng trong năm qua, Trình Mạc thần thần bí bí đi đến trước mặt Lưu Khảm. Nhìn bộ dạng tươi cười quỷ dị của lão khiến cho Lưu Khảm cảm thấy vô cùng kỳ quái.

- Trình lão, ngài có chuyện gì không?

Trình Mạc lại mỉm cười, từ phía sau lấy ra một cái bao.

- Đô Ủy, ở chỗ này tiểu lão nhân có một kiện bảo bối, mời Đô Ủy xem qua.

- Bảo bối?

Lưu Khảm càng cảm thấy kỳ quái hơn! Quen biết Trình Mạc cũng hơn bốn hay năm năm rồi, hắn chưa từng thấy bộ dạng cổ quái của lão như hôm nay. Mà ngay cả tại hai năm trước, Trình Mạc hao hết tâm tư hoàn thành cải tạo hơn hai ngàn văn tự thuộc thể chữ lệ, cũng không lộ ra loại vẻ mặt này. Lão nhân này, hôm nay làm sao vậy?

Ánh mắt Lưu Khảm chuyển dời đến trên cái bao kia.

- Trình lão, đừng có làm ta chóng mặt nữa, rốt cuộc là bảo bối gì thì để cho ta mở mang tầm mắt nào.

Trình Mạc cười hắc hắc, ngồi xuống đối diện với Lưu Khảm, đặt cái túi đồ ở trên thư án, mở một lớp tơ lụa màu đen ở phía ngoài, bên trong xác thực có một cái hộp làm bằng gỗ nhãn hương. Loại gỗ nhãn hương này vốn là một loại hương liệu sau khi thiêu đốt, sẽ sinh ra một loại mùi thơm, có thể nâng cao tinh thần, hương thơm làm người ta thư thái. Tuy nhiên loại này gỗ này rất quý. Hơn nữa cũng ít khi thấy ở Trung Nguyên. Trong nhà Lưu Khảm có một ít, đây là do thông qua quan hệ với Tần gia Ba Thục, mua từ Tây Vực về. Khảm phu nhân đã lớn tuổi, vì vậy Tần Mạn đã mang đến một khối gỗ nhãn hương lớn, nói là để hiếu kính Lão phu nhân. Khảm phu nhân cũng hết sức yêu thích loại hương liệu này, thậm chí còn không dám dùng đến. Cũng không biết Trình Mạc từ đâu mà có một khối hương nhãn mộc như vậy, lại còn làm thành hộp.

- Đô Ủy, đoán xem xem trong này là vật gì?

Lưu Khảm không thích mùi hương của gỗ nhãn hương cho lắm, vì thế hắn nhăn lông mày lại cười nói:

- Trình lão, lão cứ thần thần bí bí như vậy, làm sao ta biết được đây?

Trình Mạc nghe vậy thì nở một nụ cười đắc ý. Lão chậm rãi mở ra hộp gỗ, sau đó đem cái hộp xoay đi xoay lại vài lần. Lưu Khảm hiếu kỳ nhìn thoáng qua thứ ở trong hộp, nhưng vừa nhìn thì không tìm được bật hết lên, dường như là bản năng vươn tay ra.

Thứ ở trong hộp kia, rõ ràng là một chồng giấy! Màu sắc hơi vàng, cầm vào dường như có thể xuyên thấu, hoa văn trên trang giấy cũng hết sức thô ráp. Nhưng đây quả thật là giấy!

Một trong bốn phát minh nổi tiếng, không nghĩ tới lại xuất hiện ở ngay trước mặt. Lưu Khảm sử dụng vải gấm, tơ lụa hay thẻ tre thay cho giấy viết đã thành thói, khi hắn nhìn thấy trang giấy này, lập tức sinh ra cảm giác thân thiết. Nhưng ngay lập tức, trong lòng Lưu Khảm, lại sinh ra một nghi vấn.

Theo như lịch sử ghi lại thì không phải đến thời Đông Hán Thái Luân mới phát minh ra giấy sao? Hôm nay Lưu Bang còn không rõ Hán triều cũng chưa thành lập, sao trang giấy này lại xuất hiện nơi này? Trên thực tế, nghi vấn này của Lưu Khảm là hoàn toàn sai lầm. Đời sau các nhà khảo cổ học từng phát hiện qua giấy trong huyết mộ ở Đôn Hoàng. Năm mộ kia, là một trong năm huyết mộ thuộc thời kì Tây Hán. Theo các nhà khảo cổ học suy đoán, giấy ở thời kì Hán Vũ Đế cũng đã xuất hiện. Nhưng thời gian cụ thể nó xuất hiện thì không có cách nào xác định được. Bởi vì năm mộ phát hiện ra giấy thuộc vào thời kì Vũ Đế nhà Tây Hán. Nói cách khác, chậm nhất đến thời kì Võ Đế, giấy thật sự đã xuất hiện. Còn về sau lại được Thái Luân cải tiến chất lượng, tăng khả năng bền, tiện sử dụng hơn thôi, chứ không phải ông ta là người phát minh ra giấy.

Tay của Lưu Khảm, hơi run rẩy, bưng lấy cái hộp gỗ hương nhãn mộc chứa trang giấy kia, sau nửa ngày cũng không nói lời nào. Nói thật, chất lượng loại giấy mà Trình Mạc dâng lên hết sức kém cỏi, so với giấy vệ sinh của đời sau cũng không khác nhau là mấy, nhưng lại có chút cứng cáp.

Nhưng đây đúng là giấy!

Đã có cái này xuất hiện, về sau sẽ không bao giờ cần dùng những thứ như kia nữa rồi...

Đương nhiên, Lưu Khâm cũng không dám nói ra suy nghĩ của mình. Nếu để cho Trình Mạc biết rõ lão khổ cực nghiên chế tạo ra vật này, lại bị người ta dùng để đi vệ sinh, thì không cần phải nói gì nữa mà ngay lập tức sẽ rút bảo kiếm ra dốc sức liều mạng với Lưu Khâm. Tuy thế, trong nội tâm Lưu Khâm cũng thật sự rất vui mừng.

Sau khi hỏi thăm, Lưu Khâm mới biết được lai lịch của giấy này. Hóa ra, Trình Mạc xuất thân từ Mặc môn, đối với chiến sự thì không tinh thông lắm. Lão chỉ ưa thích một số ít đồ vật kỳ lạ quý hiếm vật cổ quái mà thôi. Trước kia từng ở Ba Quận nhận được một cuốn bí lục, nghe nói là do hai vị bậc thầy Công Thâu Bàn và Mặc Dịch ở nước Lỗ đồng tác giả, trên đó có ghi lại một ít câu chuyện một ít những công trình do họ nghĩ ra một ít câu chuyện nhưng tất cả đều vượt quá mức tưởng tượng của mọi người. Đương nhiên, đây cũng chỉ là ý tưởng mà thôi, hơn nữa khi Trình Mạc lấy được nó, thì cuốn sách đó đã không còn trọn vẹn, trên đó có viết về cách chế tạo ra giấy. Chỉ tiếc là trước kia Trình Mạc không có năng lực để tiến hành làm thí nghiệm, mãi đến khi lão đi theo Lưu Khâm thì mới có điều kiện để hoàn thành việc này.

Lúc xây dựng Điền Trang, ở đằng sau Điền Trang Trình Mạc có mở một hồ nước, chính là để tiến hành thí nghiệm này cùng với các nghiên cứu khác của lão. Suốt ba năm, Trình Mạc cuối cùng cũng hoàn thành được bước đầu tiên. Lưu Khâm cũng không biết làm như thế nào để chế tác nên một trang giấy, thế nhưng sau khi hỏi thăm tài liệu mà Trình Mạc sử dụng, hắn lập tức phát hiện ra có vài vấn đề, vì vậy nói ra đề nghị của hắn với Trình Mạc. Hơn nữa còn để cho Trình Mạc an tâm tiến hành thí nghiệm.

Chương 243-244: Điều kiện của Tần Thanh

Quang cảnh Ba Thục từ xưa đã hùng vĩ. Giang Dương phụ núi ngăn sông, hơn nữa còn trấn giữ những nơi xung yếu như Thục Nam, Du Tây - Tứ Xuyên, Kiếm bắc, Điền Đông, vị trí địa lý vô cùng quan trọng. Hôm nay, Giang Dương lập huyện, bình đẳng với Ba Thục, tiếp theo là kiến tạo nên một quan ải một người giữ quan ải, hùng quan thông suốt, cũng làm cho rất nhiều người chú ý.

Trung Nguyên lúc này trời đã nắng chang chang.

Tần Thanh chống quả trượng, chậm rãi leo lên Ngọc Thiềm sơn. Ở trên đỉnh núi, có thể nhìn xuống thành Giang Dương đang khởi công xây dựng, ánh mắt lộ ra mười phần mê ly. Lớn tuổi, thân thể Tần Thanh cũng không bằng được lúc trước nữa. Đặc biệt là đầu năm lại phải chịu một cơn bạo bệnh, khiến cho bà phải nằm trên giường suốt hai mươi ngày. Trước kia, khi trèo lên Ngọc Thiềm sơn, có thể bước đi như bay. Nhưng hiện tại, mới đi được một chút đã lập tức hội thở dốc. Tại thời điểm trèo lên đến đỉnh núi, người đã đỏ đầy mồ hôi, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tần Mạn yên lặng đi theo phía sau lưng Tần Thanh. Nàng vừa mới từ Đông Hải trở lại, còn mang theo gấm của Lưu Khâm, đến bái kiến Tần Thanh.

Tuy nàng rất ít khi trò chuyện cùng Lưu Khâm, thế nhưng tất cả mọi người có thể nhìn ra, quan hệ của Tần Mạn và Lưu Khâm thật sự có chút không bình thường. Nếu không, Tần Mạn cũng không bởi được gặp Lưu Khâm mà thúc ngựa chạy không dừng vó, ngày đêm đi gấp về Ba Thục này.

Nàng thích Lưu Khâm! Ngay cả loại người thần kinh chậm phát triển như Tào Vô Thương cũng có thể nhìn ra, huống chi là mấy người lỗi đời như Tần Thanh? Tuy thế, Tần Thanh cũng không có ý kiến gì.

Ngày hôm sau khi Tần Mạn trở về, bà liền mang theo Tần Mạn đi tới Giang Dương. Lấy danh nghĩa là muốn thị sát tiến độ kiến thiết huyện Giang Dương, nhưng trên thực tế, trong nội tâm bà đến tột cùng là nghĩ như thế nào, thì Tần Mạn cũng không biết, hỉ yên lặng đi theo sau Tần Thanh, nàng tin tưởng dù tổ mẫu có cơ trí đến đâu, thì có rất nhiều chuyện mặc dù cái gì cũng không nói, tổ mẫu cũng có thể nhìn ra được chân tướng sự việc. Nàng chỉ có thể chờ đợi thời cơ mà thôi.

Lưu Khâm đã nhờ Tần Mạn mang đến một lễ vật cực kỳ trân quý, nhưng nàng vẫn còn chưa kịp đưa cho Tần Thanh...

Phía sau Tần Mạn, Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương cách bà cháu Tần Thanh khoảng chừng chỉ hơn ba mươi bước nữa mà thôi. Đã sớm nghe nói qua Tần Thanh là người rất inh. Nhưng không đến Ba Quận, thì

vĩnh viễn cũng không có khả năng hiểu rõ sức ảnh hưởng của Tần Thanh tại Ba Quận. Mà ảnh hưởng của bà ở Hàm Dương lại càng kinh người, chỉ có sau khi thể nghiệm qua, mới có thể hiểu rõ.

Thiết lập Huyện phủ, đây là chuyện đại sự trọng yếu đến mức nào? Thế mà Tần Thanh chỉ cần phái người đi một chuyến đến Hàm Dương. Thủy hoàng đế đã hạ lệnh thiết lập huyện Giang Dương tại Ba Quận. Thời gian yêu cầu, thậm chí không đến hai tháng. Nếu chỉ là chuyện thiết lập huyện Giang Dương thì cũng thôi, thế nhưng ngay cả vấn đề chọn huyện trưởng cho huyện Giang Dương, Thủy hoàng đế cũng phái người đi thỉnh giáo Tần Thanh. Đây chính là Thủy hoàng đế, đệ nhất nhân của Đại Tần đấy... Thế mà ở trước mặt Tần Thanh, trông giống như một văn bồi.

Tuy thế, chiếu theo luật định, Tần Thanh chưa bao giờ nhúng tay vào việc chính sự của Đại Tần. Hết lần này tới lần khác lúc này đây, Tần Thanh đều nói với sứ giả của Thủy hoàng đế:

- Mời về bẩm với bệ hạ, khi bắt đầu kiến lập huyện lỵ Giang Dương, lão thân cũng muốn đề cử một số người, nhưng sợ không phù hợp với tâm ý của bệ hạ. Danh sách ta đã làm, kính xin thiên sứ sau khi trở về Hàm Dương trình lên cho bệ hạ ngự lãm.

Kỳ thật đây cũng là một loại phong thái. Vị sứ giả kia cũng vô cùng rõ ràng, nếu như Tần Thanh đã mở miệng. Thủy hoàng đế tuyệt sẽ không có bất kỳ dị nghị gì! Cho dù là hợp phủ Thừa Tướng, Thái úy phủ hay các quan lại lớn nhỏ ở Hàm Dương đều phản đối, Thủy hoàng đế cũng sẽ đồng ý với thỉnh cầu của Tần Thanh. Đương nhiên, cũng sẽ không có người nhảy ra tìm phiền toái.

Năm trước, ở bên trong Hàm Dương phát ra chiếu lệnh, quận trưởng của Ba Quận đích thân đến đây nhận mệnh. Thậm chí, quận trưởng trước của Ba Quận ngay cả Thẩm Thực Kỳ cùng với Tào Vô Thương đều chưa từng gặp qua, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tuân theo chiếu lệnh.

Kết quả là, Thẩm Thực Kỳ được làm huyện trưởng huyện Giang Dương. Tào Vô Thương lại được phong làm huyện úy, xử lý binh sự. Hai người Thẩm Thực Kỳ Tào Vô Thương đều biết rõ tầm quan trọng của huyện Giang Dương này, bất luận là đối với Lưu Khâm hay là đối với Tần gia. Giang Dương mặc dù chỉ là một Huyện phủ mới thiết lập, nhưng đồng thời lại quan hệ đến chuyện hợp tác của Lưu Khâm cùng với Tần gia. Vì thế, thậm chí Tào Vô Thương và Thẩm Thực Kỳ còn muốn dời nhà đến Giang Dương. Bất kể là cha mẹ của Thẩm Thực Kỳ, hay là phụ thân của Tào Vô Thương, vị Tào lão tiên sinh đã thôi chúc Đỉnh Trưởng kia đều đi theo con cái của mình, cùng nhau đi tới Ba Thục. Ngoài ra, còn có người nhà của Quán gia, lớn nhỏ già trẻ hơn ba mươi miệng ăn, cũng đi tới huyện Giang Dương.

Cùng đến Giang Dương, còn có một người mà ai cũng không ngờ đến, đó chính là Ngự sử Đại Tần, người lâu nay vẫn ẩn núp tại Lâu Thương - Trương Thương. Lâu Thương ngày càng phồn hoa, địa vị tại địa khu Tứ Thủy cũng càng ngày càng trọng yếu, Trương Thương trốn ở Lâu Thương sẽ bắt đầu trở nên nguy hiểm. Mệnh lệnh truy bắt ông của Thủy hoàng đế vẫn đang còn hiệu lực. Mà quan lại lớn nhỏ qua lại Lâu Thương cũng càng ngày càng nhiều. Mặc dù Trương Thương trốn ở trong thành nhìn có vẻ cũng rất an toàn, nhưng mà có một câu cách ngôn nói rất hay: không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu không cẩn thận, tất sẽ lộ ra dấu chân ngựa, đến lúc đó ngay cả Lưu Khâm cũng sẽ bị liên quan. Vì thế, bọn người Tào Tham đã thương lượng cùng Trương Thương một phen, cuối cùng ông cũng quyết định, rời khỏi Lâu Thương, tạm thời tránh né tại Giang Dương.

Tại đây, mới thật sự là núi cao cách xa hoàng đế. Lấy phạm vi thế lực của Tần gia cùng quan hệ trước mắt của Lưu Khâm cùng với Tần gia mà nói, Trương Thương trốn ở Giang Dương, có thể nói là vô cùng an toàn. Trương Thương dùng tên giả Cung Thương, theo gia đình Thẩm Thực Kỳ đến Giang Dương. Khoái Triệt còn đề nghị, Trương Thương nên nhận chức vụ gì đó ở Huyện thừa Giang Dương. Nếu nhìn sơ qua hình như sẽ rất dễ làm người khác chú ý, nhưng trên thực tế, đó là biện pháp an toàn hơn cả. Không nói chuyện trước mắt ở Ba Thục không có người nào biết thân thế của Trương Thương, cho dù bị phát hiện vấn đề, Trương Thương cũng có thể mượn quyền lực nắm trong tay để giải quyết. Hơn nữa, ai có thể nghĩ đến, một tên tội phạm bị Thủy hoàng đế truy nã, lại dám công khai trở thành quan viên địa phương?

Về phần thân phận của Trương Thương, Tần Thanh cũng không biết rõ. Sau khi Trương Thương đến Giang Dương, cũng biểu hiện rất ít khi xuất hiện, tự nhiên sẽ không khiến cho người khác hoài nghi. Nhoáng một cái hơn nửa năm đã đi qua, Trương Thương đã có thể nói lưu loát tiếng địa phương của Ba Thục, càng không làm cho người ta chú ý.

Tần Thanh, mọi ánh mắt đều tập trung vào Lâu Thương.

Thời tiết giữa hè, gió núi lửa vào, ánh mặt trời chói chang trải dài trên núi, phóng mắt nhìn khắp nơi, cây cối đều xanh um tươi tốt. Núi xanh, nước biếc; trời trong lành. Tất cả hợp lại thành một bức tranh sơn thủy cực kỳ động lòng người, khiến cho người không khỏi cảm thấy vui vẻ thoải mái. Gió núi nhu hòa, lay động mấy mớ tóc hoa râm của Tần Thanh.

Tay cầm quả trượng, Tần Thanh như đắm chìm vào khung cảnh lung linh của trời đất.

Hồi lâu, bà như lẩm bẩm:

- Sơn thủy ở Ba Quận này, cả đời ta ngắm mãi cũng không thấy đủ!

Nói xong câu đó, Tần Thanh đột nhiên xoay người lại, khoát tay ý bảo Tần Mạn tiến lên,

- Mạn Nhi, mọi chuyện ở quận Đông Hải đều thuận lợi chứ?

- Hết thấy mọi việc đều thuận lợi!

Tần Mạn nói khẽ:

- Quận thủ Tư Mã rất chiều cố chúng ta, ngoài việc bỏ tất cả công vụ hằng ngày sang một bên, hắn còn trưng tập hai ngàn hộ từ Đàm thành, một mặt có thể mở rộng số lượng người cư trú ở Diêm thành. Một phương diện khác cũng tạo cho chúng ta những thuận tiện rất lớn. Dự tính đến cuối năm, Diêm thành có thể sản xuất mười vạn thạch muối thô. Sang năm có thể sản xuất nhiều hơn nữa, trong ba năm cũng đủ để chúng ta cầm rế tại quận Đông Hải.

- Ba năm, ba năm...

Tần Thanh dẫn Tần Mạn đi đến chỗ một cây đại thụ. Chỗ ấy đã có tùy tùng mang tới một cái giường chế tạo bằng gỗ hồ đào. Cái giường này có nguồn gốc từ Tây Vực, tại Trung Nguyên cũng ít khi thấy. Tuy nhiên bởi vì Tần Thanh có nhiều cuộc làm ăn tiến hành tại Tây Vực, cho nên người hợp tác đem cái hồ giường này tặng cho Tần Thanh, coi như là một món lễ vật.

Tần Thanh ngồi ở trên Hồ giường, kéo Tần Mạn ngồi xuống.

- Không biết ta có thể sống được ba năm nữa hay không!

Thanh âm tuy không lớn, nhưng Tần Mạn lại nghe được rất rõ ràng, kinh ngạc nhìn Tần Thanh.

- Bà nội, bà đừng nói như vậy?

Tần Thanh mỉm cười, nói:

- Sinh lão bệnh tử, chính là chuyện bình thường. Tuy bà nội túy tâm vụ đạo, nhưng không cùng hạng hãm hại lửa gạt Tống Vô Kỵ và Tiễn Môn Tử Cao. Sống thì sống rồi, chết thì chết rồi, không có cái gì mà phải băn khoăn cả. Thần Tiên có đạo thần tiên, người có đạo của người... Dùng đạo của người thường mà nói, cầu trường sanh bất lão tu thành Thần Tiên là chuyện như là trăng trong nước. khiến cho con người phải động lòng nhưng cũng rất hư ảo.

Chương 245: Bàn Dã Lão (1)

Quan hệ thông gia, là một từ ngữ cổ xưa. Đối với Tần Thanh mà nói, tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay giúp trợ Lưu Khảm. Cho dù bà biết rõ Tần Mạn thích Lưu Khảm, nhưng chỉ cần Lưu Khảm cùng Tần Mạn một ngày còn chưa có kết quả, thì ngày đó bà cũng sẽ không ra mặt trợ giúp Lưu Khảm. Không thể phủ nhận, chỉ cần Tần Thanh ra mặt, là ngay lập tức có thể mang đến cho Tần gia lợi ích lớn. Nhưng đây chẳng qua chỉ là lợi ích trước mắt, mà trong nội tâm Tần Thanh, cái khiến bà quan tâm đến chính là tương lai của Tần gia.

Không ai có thể hiểu rõ tình huống của Tần gia lúc này hơn Tần Thanh.

Đạo lý thịnh quá tất suy, Tần Thanh cũng hiểu rõ. Ngày hôm nay từ vẻ bên ngoài của Tần gia, đích thực là vinh quang vô hạn. Nhưng vinh quang này, chính như bà đã nói trước đây, nó chỉ kéo dài khi bà còn tồn tại trên cõi đời này mà thôi. Đường nhiên, nếu như Tần Mạn có thể gả cho Phù Tô, mà Đại Tần lại có thể

kéo dài mãi không bị diệt vong, thì Tần gia ít nhất cũng hưng thịnh được trăm năm mà không có vấn đề gì cả. Nhưng vấn đề là ở chỗ, Đại Tần thật sự có thể mãi trường tồn sao?

Tần gia có chút âm thịnh dương suy. Người kiệt xuất nhất đời thứ ba chính là Tần Mạn. Nhưng mà Tần Mạn lại là nữ, trong tính cách của Tần Mạn cũng tồn tại không ít khuyết điểm trí mạng.

Nếu như Đại Tần suy vong, thiên hạ này sẽ có thể xảy ra một cục diện hỗn loạn. Trong loạn thế, cần một người có đủ sự kiên cường, năng lực, thủ đoạn, quyền biến xuất hiện để chủ trì đại cục. Nếu thật như vậy thì Tần Mạn rõ ràng là không đủ tư cách. Cho nên, Tần Thanh cần vì Tần gia mà mưu đồ cho tương lai. Tuy nhiên bà cũng chưa từng gặp Lưu Khâm, mấy năm nay cũng chỉ đứng từ xa quan sát hắn mà thôi, nhưng cũng có thể coi Lưu Khâm phù hợp với yêu cầu của bà. Bất kể là ở mặt nào, Lưu Khâm đều là một lựa chọn thích hợp nhất.

Lúc Đại Tần hưng thịnh, Lưu Khâm đã được Phù Tô coi trọng, trong tương lai nhất định sẽ kế thừa Mông Diêm, sau này có thể trở thành trọng thần của triều đình.

Hôm nay hắn mới chỉ hai mươi tuổi, đã được hưởng cấp mười Quân công tước, phong làm Tả thứ trưởng. Quan trọng hơn là, Lưu Khâm là chủ quan quân sự vùng Tứ Hồng. Theo như điều tra của Tần Thanh, Lưu Khâm được rất nhiều quan lại quyền quý trong triều đình kính nể, lại có Nhâm Hiêu ở phía nam liên tục ủng hộ, giúp đỡ, tiền đồ tương lai quả thật là sáng lạng rạng rỡ. Tần gia cùng hắn liên thủ, nhất định có thể giữ được cơ nghiệp tại Ba Thục.

Nếu như Đại Tần diệt vong, cũng không có vấn đề gì. Theo như tình huống trước mắt của Lưu Khâm có thể thấy, hắn cũng không phải loại người chịu ở dưới người khác. Hắn có thực lực, có năng lực, bên người lại tụ tập một đám người tài năng, có thể nói là con chim non đã mọc đủ lông đủ cánh. Nếu như như ngày loạn xảy ra, dùng vốn liếng của Lưu Khâm mà nói, nhất định có thể ở trong loạn thế trở thành một nhân vật nổi bật.

Mặc kệ Đại Tần hưng, hay là vong...

Tần gia có quan hệ thông gia với Lưu Khâm, nhất định có thể tiếp tục sinh tồn và phát triển. Nếu như tính đến phương án xấu nhất thì cho dù Lưu Khâm thất bại, dựa vào Ba Thục, cộng thêm thủ đoạn của Lưu Khâm, cũng có thể bảo hộ được Ba Thục, trở thành chư hầu một phương. Việc này đối với Tần Thanh mà nói, cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được.

Nhưng có vấn đề nảy sinh ở đây, đó là Lưu Khâm đã có thê thất.

Nếu để cho Tần Mạn làm thiếp thì Tần Thanh nhất định không đồng ý, hơn nữa Tần gia cũng gánh không nổi việc mất thể diện này. Chỉ là Lưu Khâm cuối cùng sẽ quyết định như thế nào thôi.

Tần Thanh nhất định phải sắp đặt chuyện này thật thích đáng, hơn nữa cần phải cẩn thận trừ tính kế hoạch. Về phần Tần Mạn cũng đoán được tâm tư của Tần Thanh. Thế nhưng trong thâm tâm nàng lại không muốn Tần Thanh làm như vậy.

Bởi vậy mà trong nội tâm nàng giằng xé cảm giác ngượng ngùng, xen lẫn vào đó là một chút vui sướng. Khiến cho sau khi phái người đi, Tần Mạn bắt đầu lo lắng chờ đợi.

Mà lúc này, Lưu Khâm đang ở trong Thiết Lư, cầm một bản vẽ, yên lặng quan sát. Ngồi ở bên cạnh Lưu Khâm có ba người. Ở chính giữa chính là Trình Mạc, nhìn dáng vẻ lão trông có chút lười biếng, mệt mỏi.

Bên trái hắn là vị Khổ Hành Giả đã hơn ba mươi tuổi. Y ngồi ở trên giường, có chút tò mò nhìn chằm chằm vào chiếc bánh xe đang bày đặt trước mắt. Người này quả là kỳ quái, một chiếc bánh xe thì có gì đẹp mắt cơ chứ?

Khổ Hành Giả nhìn thấy không phải chỉ có một bánh xe, mà là hai bánh xe. Tuy thế ở chính giữa hai bánh xe, có một trục xe làm to như cánh tay nối lại với nhau, khiến cho bánh xe tạo thành kết cấu chĩnh thế.

Khổ Hành Giả đẩy một phát, chỉ thấy cái bánh xe kia quay tròn lăn đến phía bên kia.

Một lão giả khoảng năm mươi tuổi, cũng đang rất nghiêm túc quan sát...

Dáng người ông không cao, ước chừng chỉ cao trên dưới bảy thước. Thế nhưng khí lực của ông lại rất khỏe, cực kì cường tráng. Bàn tay rất lớn, giống như chiếc quạt hương bồ. Đặc điểm chính khiến người ta chú ý tới ông lại là lông mi. Dưới hàng mi trắng như tuyết rủ xuống là một đôi con ngươi dài và mảnh. Ông đang vươn tay làm bánh xe ổn định trở lại, không ngừng dò xét từ trên xuống dưới.

- Bàn lão, người cho rằng Đô Ủy chế tạo loại bánh xe này ý là như thế nào?

Khổ Hành Giả ngẩng đầu, nhìn lão giả kia cười ha hả rồi hỏi.

- Kỳ diệu!

Lão giả nhẹ giọng nói một câu, sau đó vuốt ve cái trục xe,

- Đô Ủy thiết kế cái này quả thật là cực kì huyền diệu. Chẳng những có thể dùng để bánh xe tránh khỏi lặn xuống, mà lại tăng cường tính ổn định cho xe. Chỉ là còn có một ít chi tiết chưa được hoàn hảo, cần phải tỉ mỉ điều chỉnh, nếu như lắp ráp ít nhất có thể làm cho chiến lực của chiến xa tăng lên ba thành. Chỉ là những chiếc chiến xa kia chỉ sợ cũng phải tiến hành sửa đổi một chút ít.

Lão giả này, chính là Đại Mạt Luyện sư Bàn Dã Lão do Khổ Hành Giả dẫn đến.

Bàn Dã Lão cũng được coi là xuất thân từ danh môn, tất cả mười hai đời tổ tiên nhà ông đều làm nghề đúc luyện binh khí, kiêm thêm nhiều tài lẻ, rất có tài hoa. Chỉ là, tài hoa của ông cũng không được người đời coi trọng. Đặc biệt là sau khi Thủy hoàng đế đoạt lấy sắt thép của thiên hạ, các tác phường dân gian cũng không được tự tiện chế tạo vũ khí. Nhưng Bàn Dã Lão là người tài hoa, trong xương cốt tràn đầy ngạo khí, thà rằng rửa tay không làm nghề nữa, còn hơn là phải đi chế tạo những nông cụ như cuốc, liềm... Mà những người có tư cách chế tạo binh khí, đương nhiên cũng không phải là một tay thợ thủ công như ông có khả năng đảm nhận.

Mặc dù Bàn Dã Lão có chút danh tiếng nhưng những năm này qua sống cũng không được như ý cho lắm. Cho nên, sau khi được Khổ Hành Giả lên tiếng mời về làm việc thì đã nhận lời. Một mặt ông và Khổ Hành Giả là bạn thế giao, phụ thân của Khổ Hành Giả và ông đã kết nghĩa huynh đệ. Một mặt khác, ông cũng không muốn hoang phí tay nghề của mình. Lại nghe Khổ Hành Giả nói, Lưu Khảm cầu hiền tài như trời nắng khát mưa, đích thực là một Mạnh Thường Quân... Vì vậy ông ôm một mối tâm tư, đi tới Lâu Thương, ngay lập tức, ông đã bị sức sống của Lâu Thương hấp dẫn.

.

149. Chương 246-249

Chương 246: Bàn Dã Lão (2)

Lưu Khảm cũng cực kì coi trọng Bàn Dã Lão.

Nguyên nhân chính là do Khổ Hành Giả nói cho Lưu Khảm biết Bàn Dã Lão nắm giữ lấy một môn kỹ nghệ cực kỳ trân quý, tên là “thất thập nhị luyện”!

Thất thập nhị luyện là cái gì? Nói đơn giản, đó chính là một loại kỹ thuật dùng để tinh luyện kim loại. Trong thời Xuân Thu, kỹ thuật tinh luyện kim loại tương đối nguyên thủy, gọi là khối luyện pháp. Dùng than củi làm nhiên liệu, nhiệt lượng rất yếu, thêm vào đó là lò đúc thể tích cũng nhỏ. Thiết bị thông gió cũng kém, bởi vậy độ nóng trong lò rất thấp, không đạt được yêu cầu tối thiểu dùng để dung luyện. Cho nên sắt thép luyện ra, phần lớn đều có bọt khí ở bên trong. Dùng loại kĩ năng khối luyện pháp này chế tạo ra binh khí, hiển nhiên những thứ vũ khí đó không thể sử dụng được. Mà tới những năm cuối của thời kì Chiến Quốc, trải qua năm trăm năm phát triển, kỹ thuật tinh luyện kim loại cũng được đột nhiên tăng lên. Mặc dù ở thời kì này, binh khí chủ yếu được chế tạo từ đồng thau, nhưng có một ít luyện sư cũng không ngừng tìm tòi nghiên cứu để nâng cao phẩm chất. Trong quá trình rèn sắt cùng tôi sắt, không ngừng đun nóng nhiều lần. Sắt thép hấp thu khí cacbon bên trong than củi, để cao đầy lượng khí Co₂, đẩy các tạp chất ra bên ngoài, trở thành thép. Loại thép này có cấu trúc chặt chẽ, lượng cacbon được phân đều, và nó đã được áp dụng để chế tạo binh khí cùng dụng cụ cắt gọt.

Bàn gia trải qua mười hai đời lao tâm khổ tứ nghiên cứu, dựa trên cơ sở Cửu luyện chi pháp, sáng tạo ra loại kỹ thuật “Thất thập nhị luyện” này. Tại thời điểm chế tạo đồ vật, gia tăng số lần rèn thép. Một khối thép thông thường chỉ cần đốt đốt đánh đánh, đánh đánh đốt đốt rất nhiều lần. Những năm cuối thời kì Chiến Quốc, mọi người có khả năng nắm giữ tài liệu cùng thiết bị, Bàn gia cuối cùng cũng xác định rèn “Thất thập nhị thứ” đã là cực hạn. Thông qua thủ đoạn này chế tạo ra binh khí, sắt thép càng thêm tinh mịn, các thành phần cấu tạo càng thêm phân bố đều với nhau, phẩm chất cũng tăng đến mức tuyệt phẩm.

Có một rắc rối duy nhất đó là, loại kỹ thuật này quá mức rườm rà, tốn cực nhiều công sức cùng với thời gian. Muốn chế tạo ra một kiện binh khí tốt, chẳng những cần phải hao phí rất nhiều tiền bạc, càng cần rất nhiều kinh nghiệm và thời gian. Người bình thường e rằng không chịu được mức hao phí này, cho nên không được lưu hành rộng rãi. Hơn nữa, lúc này đang là thời kì đỉnh cao của khí cụ bằng Thanh Đồng, dùng phương pháp “Thất thập nhị luyện” và thời gian để chế tạo ra được một kiện binh khí thì có thể chế tạo ra trăm kiện binh khí Thanh Đồng. Mặc dù là vương công quý tộc, cũng không muốn dùng tới kỹ thuật “Thất thập nhị luyện.”

Bàn Dã Lão sống không được ý, một mặt là bởi vì luật pháp, nhưng quan trọng nhất là ông lại hi vọng thông qua hai tay của mình có thể đem kỹ thuật Thất thập nhị luyện” lưu truyền rộng rãi ra bên ngoài. Hơn nữa ông lại có yêu cầu rất cao đối với chất lượng binh khí, một kiện binh khí nếu người khác đánh giá là tốt, có lẽ trong mắt ông cũng chỉ là một kiện hạ phẩm mà thôi. Kể từ đó, người tìm ông chế tạo binh khí càng ngày càng ít, cho tới hôm nay toàn bộ thanh danh lúc trước vất vả tạo dựng cũng đã mất.

Vậy thì kỹ thuật “Thất thập nhị luyện” có tốt đến đâu đi nữa cũng để làm gì? Lưu Khảm cũng không rõ ràng lắm. Nhưng thông qua Khổ Hành Giả giới thiệu, Lưu Khảm tinh tế cảm thấy được cái kỹ thuật “Thất thập nhị luyện” này chỉ sợ sẽ là mấy trăm năm về sau, mọi người sẽ gọi đây là hình thức ban đầu của Bách luyện thép. Cho nên sau khi dò xét được thời điểm Bàn Dã Lão từ Thủy Chất trở về, Lưu Khảm suất lĩnh bộ hạ thân tín, ra bên ngoài cách Lâu Thương thành mười dặm để nghênh đón. Khiến cho Bàn Dã Lão cảm động, lúc ấy lệ rơi đầy mặt, cung kính làm lễ tạ ơn với Lưu Khảm.

Trong đời sống có nhiều người rất giỏi hoạt, nhưng là có lẽ hậu thế không có bao người thuần phác trung hậu.

Quan niệm vì người tri kỷ có thể dùng cái chết để đã khắc sâu vào tâm khảm của rất nhiều người. Càng là người thuộc tầng dưới chót của xã hội, càng là người không được như ý, lại càng dễ dàng bị cảm động. Về sau, Bàn Dã Lão nghe nói Lưu Khảm trong tay có Thần Binh, xin được xem xét và đánh giá. Nào biết được sau khi Lưu Khảm lấy Xích kỳ ra, Bàn Dã Lão lại nhịn không được òa khóc. Xích Kỳ này... thế mà lại được làm ra từ tay của Tổ phụ của Bàn Dã Lão.

Năm đó Tổ phụ Bàn Dã Lão vì rèn xích kỳ mà hao hết tâm huyết.

May mắn Khảm gia lúc đó cũng có chút vốn liếng đã dùng nghìn vàng mới cầu được một thanh Thần Binh, nên mọi phương diện đều ủng hộ Tổ phụ Bàn Dã Lão. Lúc đó Tổ phụ Bàn Dã Lão đã là Đại mật luyện kim sư, lại sử dụng một khái niệm mới là bách luyện chi pháp, chế tạo ra được Xích kỳ. Tuy thế sau khi Xích kỳ được chế tạo thành công năm thứ hai, Bàn Kim ốm mà chết. Phương pháp bách luyện này cũng từ đó đã bị thất truyền. Bàn Dã Lão được chứng kiến Thần Binh mà năm đó tổ phụ hao tận tâm huyết mới rèn được nên cực kì kích động.

Cũng chính vì thanh Thần Binh này, khiến cho Bàn Dã Lão khăng khăng một mực đi theo làm tỳ tòng cho Lưu Khảm. Lưu Khảm lại phái người đi đón toàn bộ gia đình của Bàn lão về Lâu Thương, khiến cho Bàn Dã Lão giống như được sống lại lần thứ hai, tinh thần cả ngày vô cùng phấn chấn, cực kì kích động. Sau khi Lưu Khảm xem xong bản vẽ cải tạo lại chiến xa của Bàn Dã Lão, thì đưa trả lại cho ông.

- Bàn lão!

Lưu Khảm lo nghĩ, trầm giọng nói:

- Lúc này Lâu Thương sở hữu năm mươi tư chiếc chiến xa, đều giao cho người cải tạo lại. Mặt khác, ta hi vọng sẽ do người đích thân tới không chế lò luyện, ta còn có một chút đồ vật, cần người hao tâm tổn trí. Những vật này, tuyệt không thể lưu truyền ra bên ngoài được. Tốn bao nhiêu tiền vàng bạc, hao phí bao

hiều thời gian...ta đều không để ý! Ta chỉ có một yêu cầu, trước khi được ta cho phép, bí mật ở bên trong Lò luyện sắt, tuyệt đối không được để cho người khác biết.

Ta sẽ mệnh lệnh Lữ Thích Chi cảnh giới bên ngoài Thiết Lư. Không có mệnh lệnh của ta, trừ sáu cha con người ra, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào Lò luyện. Ta sẽ truyền tin tức ra ngoài, nói là người chế tạo nông cụ cho ta, nếu có người hỏi thăm, người lập tức báo cho Hành Giả, Hành Giả sẽ biết phải xử trí như thế nào.

Ngụ ý của việc này, chính là muốn đề phòng gian tế.

Tuy không biết rõ ý đồ chân chính trong mệnh lệnh này, nhưng Bàn Dã Lão cùng Khổ Hành Giả đều cảm nhận được trong lời nói của Lưu Khảm có một sự trịnh trọng.

Bàn Dã Lão lập tức đứng dậy trả lời:

- Mong Đồ Ủy yên tâm, chỉ cần ta còn sống một ngày, tất sẽ không để cho người khác biết được bí mật của Thiết Lư.

Chương 247: Lưu Cự chuẩn bị thành thân

Lò luyện sắt là thứ mà Lưu Khảm đã có sự tính toán chuẩn bị đã lâu. Tính chính xác thì từ trước khi Lưu Khảm đi chinh phạt Bắc Cương, trong đầu hắn đã có khái niệm cơ bản rõ nét về Lò luyện sắt. Giờ đây, hắn đã có thân phận, địa vị, cũng đã có năng lực để thực hiện hành động, cộng thêm với sự gia nhập của cha con Bàn Dã Lão càng khiến cho hắn thêm kiên định ý tưởng của mình. Kỹ thuật là yếu tố hàng đầu của sản xuất! Lưu Khảm, người có những ký ức của thế kỷ hiện đại, càng hiểu rõ điều này hơn. Kỹ thuật sản xuất trong thời đại này đương nhiên là rất lạc hậu, hơn nữa những kẻ sĩ một bụng văn thư lại không phải là người nắm giữ kỹ thuật sản xuất.

Nói một cách chính xác thì kỹ thuật sản xuất của thời đại được duy trì và phát triển trong tay của những người thợ. Tuyệt đối không thể coi thường sự thông minh, trí tuệ của cổ nhân. Chỉ vì do có sự gây dựng phát triển của văn hóa Nho học, sự hình thành quan niệm: “Vạn bản giai hạ phẩm, Duy hữu độc thư cao” đã khiến cho vị trí của những người thợ ngày càng bị hạ thấp, năng lực sáng tạo sản xuất cũng theo sự tiến bộ của thời đại dần dần bị bóp nghẹt, bị tiêu diệt.

Lưu Khảm không mong đợi Bàn Dã Lão bọn họ có thể phát minh ra những thứ như thuốc nổ, đèn pháo v.v...Thứ mà hắn cần là trên cơ sở những thứ đã có tiến hành cải tiến sửa đổi. Hôm nay cải tiến một ít, ngày mai lại sửa đổi thêm một ít... Theo đó mà địa vị của những người thợ sẽ nhận được sự công nhận của xã hội, thêm một bước kích thích sự sáng tạo và làm chủ kỹ thuật của những họ. Tích tiểu thành đại, mười năm, hai mươi năm... cũng có thể là một trăm năm sau, lịch sử cuối cùng sẽ có sự biến đổi. Lưu Khảm luôn luôn nhận định rằng, cần có một quá trình cho sự biến đổi từ lượng đến chất. Hơn nữa hiện tại mới chỉ là khởi đầu của quá trình thay đổi.

Trình Mạc được nhận mệnh làm Tổng quản lò rèn sắt, chức vụ này đối với hắn mà nói quả thật là đúng người đúng việc. Vốn không phải là người thích quanh quẩn với việc nhà quan, Trình Mạc càng thích thú hơn với những thứ cổ quái kỳ lạ. Ít nhất là trong mắt nhiều người khác, những việc mà hắn thích thú đều rất khó có thể hiểu được. Nhưng buộc phải thừa nhận rằng để cho Trình Mạc quản lý lò rèn sắt là một lựa chọn rất tuyệt! Bàn Dã Lão thuộc vào tuýp lao động, còn Trình Mạc thuộc tuýp lý luận. Sắp xếp cho hai người đó làm việc cùng nhau, Lưu Khảm thấy vô cùng yên tâm. Nhờ đó hắn có thể đầu tư thêm nhiều tâm huyết để dự tính những chuyện quan trọng hơn.

Năm Thủy Hoàng thứ 8, cũng là năm Tần Vương Chính thứ 35. Cùng với sự bình ổn của chiến trận Bắc Cương, Đế quốc Đại Tần đón một năm an lành nhất trong lịch sử thống nhất.

Cùng với đại thắng của chiến trận Bắc Cương, hậu duệ sáu nước cũng theo đó mà nguội lạnh tinh thần chống phá trả thù. Trong vòng chưa đầy một năm quét sạch quân Hung Nô, giành được vùng đất đai màu mỡ của Hà Nam, ép đuổi tàn quân Hung Nô lui về cố thủ núi Lang Cư Tư. Nếu còn muốn bắt lỗi thì chỉ còn việc Mông Diễm chặt đầu hơn 50 vạn người... Trận Trường Bình năm xưa, Nhân đồ Bạch Khởi cũng chỉ giết 40 vạn người. Thủ đoạn tàn nhẫn lạnh lùng của Mông Diễm, cùng với sự tinh nhuệ thiện chiến của quân Tần khiến cho những kẻ đang ôm mộng toan tính giang sơn xã tắc Đại Tần đều cảm thấy một chút sợ hãi bất an.

Đầu năm, Mông Diêm lại một lần nữa hưng binh.

Nhưng lần này Mông Diêm không tự thân cầm binh, mà mệnh cho Vương Ly làm chủ tướng, lãnh ba vạn quân Tần tiến đánh Âm Sơn. Sau khi phát hiện ra động tĩnh của quân Tần, Nguyệt Thị quốc không hề xuất binh đánh chặn. Ngược lại, quốc vương Nguyệt Thị còn lệnh cho binh mã của Nguyệt Thị lùi về phương Bắc 300 dặm, thậm chí còn không có bất cứ một sự phản kháng rõ rệt nào. Sau khi Vương Ly chiếm được Âm Sơn, quân Tần không tiếp tục tiến đánh nữa. Tháng 3 năm đó, quốc vương Nguyệt Thị phái sứ giả sang Hàm Dương cầu hòa. Ngoài việc cắt thêm 300 dặm vùng đất Bắc Cương tính từ phía bắc Âm Sơn, Nguyệt Thị quốc còn cống nạp vạn ngàn mỹ nữ.

Nguyệt Thị quốc rất lớn mạnh! Nhưng cái lớn mạnh ấy còn phải xem là so với đối tượng nào. Trên thực tế, người Nguyệt Thị “mềm nắn rắn buông”; khi quân Hung Nô chiếm đất Hà Nam, cũng là lúc bọn chúng cường mạnh nhất, binh lực của hai bên gần tương đương nhau. Nhưng Nguyệt Thị quốc không dám đối đầu với Hung Nô, ngược lại còn cắt đất và tặng trâu, ngựa để cầu hòa.

Lúc đó Đầu Man cũng không dám thúc đẩy quân Nguyệt Thị. Nói cho cùng thì binh lực của hai bên cũng tương đương nhau, ép quân Nguyệt Thị quá thì quân Hung Nô cũng chẳng được dễ thở. Nhưng khi Hung Nô vừa mới thất trận, Nguyệt Thị quốc lập tức trở mặt, phái quân binh đi đòi lại đất đai và ngựa, trâu năm đã tặng cho người Hung Nô năm xưa. Nếu Nguyệt Thị quốc nhân lúc chiến trận vừa kết thúc lợi dụng mặt sông bị đóng băng, thúc binh mã đánh đất Hà Nam, Mông Diêm chưa chắc đã có thể cầm cự được. Dù sao thì cũng vừa mới trải qua một cuộc đại chiến, binh lực Đại Tần bị hao tổn nguyên khí, lại cộng thêm mối đe dọa từ Đông Hồ, không đủ khả năng để điều động binh mã.

Nhưng Nguyệt Thị quốc không công kích phản kháng mà ngược lại quyết định cắm lều dựng trại bên bờ sông phía bắc. Sự công kích mạnh mẽ hung dữ của quân Tần khiến cho người Nguyệt Thị kinh khiếp sợ hãi. Mặc dù xét về binh lực thì người Nguyệt Thị có phần chiếm ưu thế, nhưng cũng không dám tuyên chiến với Đại Tần, quân Tần quả thật quá thiện chiến và hung hãn! Nghe nói năm xưa sáu nước vùng Sơn Đông binh lực hùng mạnh, khiến cứng gáo nhọn, người Tần mình không áo giáp, binh lực yếu kém.

Hai bên đánh nhau thừa chết thiếu sống, kết quả bất ngờ là quân Tần đã chém đầu biết bao nhiêu giáp sĩ sáu nước vùng Sơn Đông mà sống sót chiến thắng. Với binh lực và khả năng chiến đấu như quân Hung Nô mà còn bị quân Tần đánh bại dễ dàng như bẻ gãy cành cây khô. Vậy nên người Nguyệt Thị không muốn đánh, cũng không dám đánh! Hơn nữa quân Tần nghiêm nhiên có được vùng đất màu mỡ nên cũng không từ chối lời đề nghị cầu hòa của Nguyệt Thị quốc.

Kỳ thực hòa hay không hòa cũng chẳng có ý nghĩa gì, cũng không phải là mục đích cuối cùng của việc ký hiệp ước, dù cho có xé bỏ hiệp ước... Có điều hiện tại không phải là lúc làm điều đó.

Lưu Khâm đọc xong văn thư mà Lê Thành phái người mang tới, lông mày cau lại thành hình chữ xuyên.

Đối với người Nguyệt Thị, Lưu Khâm không hề lo lắng. Điều mà hắn lo lắng là Mạo Đồn ở núi Lang Cư Dã và còn A Lợi đang tạm cư trú tại Đông Hồ.

Hai người này mới là mầm mống hiểm họa của Đại Tần. Mạo Đồn vẫn luôn án binh bất động, cũng rất khiêm nhường. Hắn không xâm chiếm xuống phương Bắc mà yên lặng tĩnh dưỡng. A Lợi cũng như vậy, có điều nay hắn vẫn còn sống dưới trướng của người khác, Đông Hồ Vương mặc dù là cậu của A Lợi, nhưng hắn cũng có rất dè chừng đứa cháu này, nên A Lợi cũng hết sức khiêm nhường. Trong văn thư báo cáo của Lê Thành, A Lợi chỉ xuất hiện có hai lần, điều này khiến cho Lưu Khâm cảm thấy vô cùng bất an.

Càng như vậy, thì càng phải cẩn thận!

Lưu Khâm viết thư hồi âm cho Lê Thành, nhấn hấn tiếp tục chú ý đến động tĩnh của Mạo Đồn và A Lợi.

Nói tóm lại, Lưu Khâm về Lâu Thương đã được hơn nửa năm, quãng thời gian ấy cũng coi như được sống thanh nhàn. Mặc dù công vụ bận rộn, nhưng với sự trợ giúp của Tào Tham và Trần Bình, Lưu Khâm cũng không phải quá mệt nhọc. Con trai thì lớn nhanh như thổi, chuyện to nhỏ trong nhà Lữ Lữ Tu đều quản lý rành rọt trôi chảy. Kể từ sau khi Lưu Khâm giết chết mấy tên môn khách đó, những thực khách trong nhà hắn cũng lần lượt bỏ đi. Một trăm bảy mươi hai người, ngoại trừ ba người bị Lưu Khâm giết chết và Hàn Tín thì chỉ còn có hơn ba mươi người ở lại. Môn khách tuy ít, nhưng Lưu Khâm cũng chẳng bận tâm. Chỉ có điều thấy hơi ngại ngùng, hơi có chút mất mặt.

Lữ Tu từng khuyên nhủ rằng:

- A Khám, kỳ thực huynh không cần thiết phải làm như vậy.

Dù đến hơn nghìn người chúng ta cũng đều có thể nuôi được, sao phải làm căng thế làm gì? Huynh nhận môn khách để cầu danh... Mạnh Thường Quân có đến ba nghìn môn khách, trong số đó có không ít những kẻ phàm phu vô dụng, chẳng lẽ ông ta lại không biết rõ điều này? Nhưng ông ta vẫn vờ như không có chuyện gì.

Về điểm này, huynh có chút không bằng tỷ phu. Tỷ phu tuy không có được bản lĩnh như huynh, nhưng trong vấn đề đối nhân xử thế lại luôn “hiểu chuyện làm ngơ”, huynh nên học hỏi huynh ấy.

Lưu Khám có chút không vui!

Nhưng hắn cũng biết rằng những điều mà Lữ Tu nói là đúng.

“Muốn ngồi kiệu ắt phải có kiệu phu”... Mạnh Thường Quân nuôi ba nghìn thực khách với mục đích cầu danh tiếng để tự bảo vệ bản thân. Còn Lưu Bang ra về “hiểu chuyện làm ngơ” vì cơ bản hắn không có được bản lĩnh để “hiểu chuyện”, nên chỉ có dùng cái thủ đoạn như vậy để thu phục lòng người phục tùng hắn.

Nhưng Lưu Khám không thể làm như vậy.

Lưu Khám vô cùng hiểu rõ đạo lý “Chân nhân bất lộ tướng”, nay hắn đã là Đô úy Tứ Thủy, đã trở thành cái đích của mọi mũi tên. Trong hoàn cảnh này, hắn có thể cầu tài, cầu quyền, nhưng duy nhất không được cầu danh. “Khiêm nhường thụ lợi, tự mãn gặp hại”, nếu như hắn còn muốn cầu danh thì họa nạn sẽ càng đến gần hơn.

Hoàn cảnh hiện tại rất tốt, việc mà Lưu Khám cần làm lúc này là giữ vững hoàn cảnh hiện tại.

Lưu Khám giả thích một cách kín đáo với Lữ Tu về đạo lý này. Dù gì Lữ Tu cũng không phải là ngốc, cô ta ngay lập tức nhận thức được tình cảnh của Lưu Khám.

- A Khám, chuyện của đại ca và Vương Cơ huynh định tính thế nào?

Lữ Tu đột ngột chuyển chủ đề:

- Mẹ có vẻ không vui rồi, thời gian gần đây, muội thấy Vương Cơ hình như cũng rất buồn bã. Đại ca mệnh khổ nhiều nạn, cuộc sống của Vương Cơ cũng nhiều thăng trầm, hai người bọn họ ở bên nhau cũng là ý trời tác hợp. Hôm qua mẹ cũng nói với muội rằng không biết huynh rút cục còn lo lắng chuyện gì... Không quan tâm trước kia đại ca là người như thế nào, nhưng hiện giờ huynh ấy là con của mẹ.

Lưu Khám cau mày, không biết phải trả lời Lữ Tu như thế nào.

Hắn cũng hiểu rằng nếu cứ kéo dài mãi như thế này cũng sẽ làm tổn thương Vương Cơ.

Nhưng...

Lưu Khám nghĩ một lúc, ôm lấy bờ vai của Lữ Tu, hắn nói:

- A Tu, nàng thấy đại ca là người như thế nào?

- Đại ca?

Lữ Tu nghĩ một lát rồi nói:

- Mặc dù đại ca bị mất trí, nhưng có thể nhận thấy huynh ấy là người vô cùng đôn hậu.

Huynh ấy thật sự coi mẹ là mẹ ruột, coi chàng là huynh đệ ruột thịt của mình, càng xem cả nhà là gia đình của huynh ấy.

Muội cho rằng cho dù sau này đại ca có hồi phục trí nhớ cũng sẽ không làm điều gì có lỗi với chúng ta. Nếu như chủ cũ của huynh ấy có đến tìm người, thì với địa vị hiện nay của chàng lẽ nào không giải quyết được? Tóm lại, muội thấy để đại ca và Vương Cơ chung sống với nhau rất hợp lý.

- Hum

Lưu Khám nhẹ nhàng xoa tay nói:

- Mọi người đều cho rằng phù hợp thì ta cũng không có ý kiến gì nữa. Uhm, nàng nói đúng, có lẽ do ta quá cẩn thận. Ta luôn lo lắng nếu như có một ngày đại ca hồi phục trí nhớ thì sẽ làm tổn thương đến tất cả chúng ta... Vậy thì nàng đi hỏi ý kiến của Vương Cơ, đợi lúc ăn cơm tối, ta sẽ nói chuyện này với mẹ. Mọi người đều thống nhất ý kiến rồi thì nên nhanh chóng quyết định sắp xếp mọi việc.

- Vâng, muội lập tức đi tìm Vương Cơ tỷ tỷ!

Lữ Tu đứng dậy chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì gặp Tư Mã Hỉ vội vàng bước từ ngoài vào...

- Chủ nhân, ngoài kia có một người nói rằng hần nhận nhờ vả của một cố nhân của chủ nhân xin vào cầu kiến.

Chương 248: Thần y An Kỳ Sinh vùng Phạm Dương (1)

Lưu Khám nhìn vị khách lạ đang đứng trước mặt mình, trong đầu đang nghĩ xem cố nhân mà người đó nói đến rốt cuộc là ai?

Vị khách lạ cao tầm bảy thước bảy thốn, thân hình có phần gầy gò, nhưng rất tinh nhanh mạnh khỏe. Trên người mặc một chiếc áo choàng màu trắng, toàn thân toát lên khí phái thần tiên thoát tục của một tiên nhân. Gương mặt chính trực, dưới cằm có một bộ râu đẹp, trên lưng đeo một thùng gỗ màu đen, nét mặt tươi tắn.

- Xin hỏi quý tính của tiên sinh, chẳng hay tiên sinh nhận mệnh của ai tới đây?

Tuy cố nhân có câu, “Không được trông mặt mà bắt hình dong”. Nhưng nếu như may mắn có được một diện mạo tốt đẹp thì vẫn rất dễ dàng lấy được thiện cảm của người khác. Vị khách lạ trước mặt tuy không thể nói được đẹp trai đến mức độ nào, nhưng cái khí chất nho nhã thoát tục của hần khiến cho Lưu Khám cũng phải nể trọng vài phần, ngôn ngữ giao tiếp cũng thêm phần kính trọng. Lưu Khám không quen người này, nhưng hần có thể cảm nhận thấy người này tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường, ắt hẳn phải là người hiền tài.

- Tiểu dân là An Kỳ Sinh vùng Phạm Dương, xin dâng cho Đô úy bức thư do cố nhân của ngài nhắn chuyển.

Nói đoạn, hần lấy trong người một cuốn giấy, hai tay dâng lên đưa cho Tư Mã Hỉ.

Tư Mã Hỉ nhanh chóng đỡ lấy, cung kính đặt nó lên thư án của Lưu Khám, sau đó lễ phép chấp tay lui sang một bên.

An Kỳ vùng Phạm Dương?

Lưu Khám cầm cuốn giấy trên tay, cảm thấy cái tên này nghe có phần quen tai, dường như đã từng nghe ai đó nhắc đến nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Lướt nhìn những dòng chữ trên cuốn giấy, mắt hần bắt gặp rục rịch sáng.

- Tiên sinh gặp gỡ Đường Lệ ở nơi nào?

An Kỳ trả lời:

- Hai năm trước, tiểu dân gặp Đường Sinh ở quận Nam, sau đó kết thành bạn cùng đi chu du, đi tới Kiềm Trung, Quế Lâm, quận Tượng v.v...

Chừng nửa năm trước, tiểu dân chia tay Đường Sinh ở Lâm Trần (nay thuộc thành phố Sùng Tả, Quảng Tây). Đường Sinh đi chu du vùng Ba Thục, còn tiểu dân thì chuẩn bị để về nhà. Lúc chia tay, Đường Sinh có nhờ tiểu dân đến gặp Đô úy, nói rằng nhà Đô úy có một bệnh nhân, nói không chừng tiểu dân có thể chữa trị giúp.

Bệnh nhân?

Lưu Khám ngạc nhiên, trong đầu nghĩ: “Tên Đường Lệ này hần muốn ám chỉ cái gì chứ? Nhà ta làm gì có bệnh nhân nào? Có điều lần đi chu du này của hần quả thật là quá xa... Đi tận đến quận Tượng. Chỉ có điều giờ này hần vẫn còn chưa về, không chừng hần đi thành quen rồi, không muốn về hay sao?”

Nghĩ đoạn, Lưu Khảm cúi đầu cẩn thận đọc từng chữ trong bức thư Đường Lệ viết.

Những hàng chữ Tiểu Tiện thời Tần thật đẹp, Lưu Khảm nhìn qua là biết ngay là bút tích của Đường Lệ. Đọc xong bức thư, Lưu Khảm hiểu ngay bệnh nhân mà Đường Lệ nói chính là Lưu Cự. Trong thư Đường Lệ có nói An Kỳ là một thần y có tài “Bạch cốt sinh nhục, Khởi tử hồi sinh”. Đường Lệ do ngẫu nhiên có cơ hội cùng An Kỳ vô tình nói đến chuyện tảo nô.

Không ngờ An Kỳ nói với Đường Lệ rằng hắn đã từng giúp người khác lấy chiếc xích đồng ra khỏi người.

Đường Lệ ngay lập tức nghĩ đến Lưu Cự, vậy là bèn nhờ An Kỳ trên đường về nhà rẽ qua Lầu Thương giúp Lưu Cự lấy sợi xích đồng ra khỏi người.

Đường Lệ, người sinh sống trong thời đại này nên y hiểu rất rõ ý nghĩa của chiếc khóa đồng đó.

Chiếc xích đồng không được lấy ra, thân phận tảo nô của Lưu Cự sẽ không còn cách nào có thể xóa bỏ. Chỉ cần chủ nhân của gã phát hiện ra, sẽ không tránh khỏi một vụ phiền phức.

Đường Lệ không biết rõ thân phận thật của Lưu Cự!

Bao gồm cả Khảm phu nhân, những người xung quanh Lưu Khảm ngoại trừ Quán Anh và Trình Mặc là hiểu rõ, Lưu Khảm không tiết lộ cho bất cứ một ai thân phận lai lịch của Lưu Cự. Đường Lệ hiểu rõ tâm tư của Khảm phu nhân, mỗi lần nhìn thấy sợi xích đồng trên người Lưu Cự, bà lại cảm thấy phiền lòng.

Hơn một năm đi chu du cùng Đường Lệ, An Kỳ thường xuyên nghe Đường Lệ nhắc đến Lưu Khảm.

Phần vì y đức trách nhiệm của người thầy thuốc, phần vì y cũng muốn đến Lầu Thương để nhìn xem người được Đường Lệ tích cực khen ngợi rút cục có hình dạng ra sao.

Lưu Khảm đọc xong thư bèn vội vàng đứng dậy, cung kính chấp tay hành lễ với An Kỳ.

- Thần Y đại giá quang lâm, Khảm ta không nghênh tiếp từ xa, có phần thất lễ.

An Kỳ mỉm cười nói:

- Đâu ư không nên khách sáo như vậy, chi bằng có thể đưa ta đi xem bệnh nhân? Ta cần phải đích thân nhìn thấy mới xác định có thể làm được hay không.

- Vậy thì mời Thần y đi theo ta!

Lưu Khảm vội vàng mệnh cho Tư Mã Hỉ đi thông báo với Khảm phu nhân, sau đó hắn cùng với An Kỳ đi vào nhà trong.

Khảm phu nhân đang nói chuyện cùng với Vương Cơ và Lã Tu, còn Lưu Cự thì quỳ gối ngồi bên cạnh phu nhân, ngơ ngẩn nhìn Vương Cơ cười ngượng.

Chỉ nhìn thấy Vương Cơ ngượng đỏ mặt, cúi đầu, không nói gì.

Khi Lưu Khảm đưa An Kỳ đến nơi, Tư Mã Hỉ đã nói qua sự tình với lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe xong, vui mừng tột độ, vừa nhìn thấy Lưu Khảm và An Kỳ bước vào bèn vội vã dẫn ba ba người bọn Lưu Cự đến trước mặt An Kỳ hành lễ.

- Nghe con trai ta nói, Thần y có thể lấy được chiếc xích đồng trên người Lưu Cự nhà chúng ta, xin hỏi có thật vậy không?

Khảm phu nhân cũng vì quá yêu thương Lưu Cự nên hỏi thẳng luôn vào chuyện.

An Kỳ cười nói:

- Lão phu nhân xin đừng quá khách sáo. An Kỳ cũng chỉ là tinh thông đôi chút y thuật, tình hình của đại công tử cần phải xem xong rồi mới xác định được.

Nói đoạn, An Kỳ liếc nhìn người đứng sau lão phu nhân, Lưu Cự. Trông hắn tựa như một con mãnh sư.

- Cự, mau tới đây để cho Thần y khám bệnh!

Lão phu nhân vội vàng mời An Kỳ vào trong phòng, Lã Tu và Vương Cơ theo phép xin lui xuống. Đợi cho An Kỳ ngồi xuống, lão phu nhân kêu Lưu Cự qua bên An Kỳ.

- Đại ca, huynh cởi áo ngoài ra đi!

Lưu Cự mặc một chiếc áo khoác ngắn không có tay áo, nghe Lưu Khâm nói vậy hắn bèn cởi áo khoác ra, để lộ một thân hình cơ bắp cuộn cuộn. Gã quỳ gối ngồi trước mặt An Kỳ, nhìn một cách hiếu kỳ lạ lẫm, dường như đến lúc này gã vẫn chưa hiểu sự tình là như thế nào.

- Một con mãnh sư dũng mãnh!

An Kỳ bắt giác thốt lên một câu khen ngợi.

rồi lại liếc nhìn Lưu Khâm một cái, thầm nghĩ: “Thật không hổ là huynh đệ. Lúc trước nhìn thấy Đô úy ta cho rằng thiên hạ này mấy người có được thân thủ phi phàm như vậy. Nhưng không ngờ, huynh trưởng của hắn cũng không kém hắn phần nào. Chỉ có điều... bọn họ không giống nhau, trừ phi không phải là anh em ruột.”

Đương nhiên rồi, thách thức này không thể biểu hiện ra ngoài mặt.

An Kỳ chăm chú xem xét một lượt chiếc xích đồng trên người Lưu Khâm, cặp mày bắt giác từ từ cau lại.

Chiếc xích đồng trên người Lưu Cự đã quện hòa cùng với máu thịt... Đặc biệt là cái xích đồng trước ngực gã, càng gắn chặt với sự phát triển thân hình của Lưu Cự hình thành chút dị hình. Nếu muốn lấy chiếc xích đồng đó, cần phải mất công sức rất lớn. Trường hợp của Lưu Cự hiển nhiên phức tạp hơn rất nhiều những tảo nô mà An Kỳ đã gặp trước kia. Thật không hiểu nổi người chủ nhân dùng xích đồng trói buộc Lưu Cự mang tâm lý gì mà có thể làm được như vậy?

- Thần Y, xin hỏi xích đồng trên người con ta có thể lấy ra được không?

An Kỳ không trả lời, kêu Lưu Cự đưa tay cho hắn bắt mạch.

- Nay, mẹ ta đang hỏi người đó sao không trả lời?

Lưu Cự ồm ồm nói, giọng điệu có phần tức giận. Chỉ từng đấy giận giữ cũng đủ làm cho An Kỳ giật mình đánh thót, sợ hãi.

- Lão phu nhân, chiếc xích đồng trên người đại công tử...

Không đợi cho Khâm phu nhân trả lời, Lưu Khâm bèn nhanh chóng tranh lấy cơ hội kể lại tình trạng của Lưu Cự. Đương nhiên những điều mà hắn nói đều đã được chuẩn bị từ trước, còn về lai lịch thật sự của Lưu Cự dĩ nhiên là không thể nói ra được. An Kỳ vừa nghe vừa gật đầu, sắc mặt trầm ngâm.

- Đại ca, huynh đi ra ngoài chơi với Tín đi!

Đợi cho An Kỳ kiểm tra cho Lưu Cự xong, Lưu Khâm mới nói.

Vương Tín đang đứng hầu ngoài cửa. Nó vốn đang cùng với Lã Thích Chi thí nghiệm xe ngựa chiến đã được cải thiện. Vương Cơ sai người tìm nó về, kêu nó đứng hầu ngoài cửa. Lưu Cự là một đứa trẻ to xác, nghe thấy Lưu Khâm nói vậy bèn gật đầu đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 249: Thần y An Kỳ Sinh vùng Phạm Dương (2)

An Kỳ nhìn thấy Vương Tín, bắt giác giật mình một cái.

Vương Tín mới có 15 tuổi, nhưng thân thể đã vạm vỡ khiến cho người khác phải kinh ngạc. Nó cao tới tám thước, chắc chắn nổi trội hơn hẳn đám bạn cùng lứa.

An Kỳ cho rằng Vương Tín là con của Lưu Cự, trong bụng thầm nghĩ: “Quả đúng là hổ phụ sinh hổ tử. Ba người nhà Lưu Thị đều là những nhân vật anh hùng. Nhìn hình dáng thẳng nhỏ đó, mới có 15 tuổi thôi mà đã như vậy rồi, đợi một hai năm nữa chẳng phải là càng khiến cho người khác thêm kinh ngạc?”

- Thần y, đại ca ta huynh ấy...

An Kỳ tức thì tập trung trở lại, nghiêm nét mặt nói:

- Đô úy, An Kỳ xin được nói thẳng, muốn xóa bỏ vết tích của tởa nô vốn không phải là một việc quá khó, chỉ cần mổ tách phần thịt, lấy sợi xích đồng ra là được... Nhưng vấn đề là cái xích đồng đã buộc trên người đại công tử một thời gian quá dài, máu thịt thậm chí là các kinh mạch đều quen hòa vào với nó. Muốn lấy cái xích ra sẽ có những nguy hiểm nhất định... Lỡ không may sẽ khiến cho đại công tử mất mạng.

- A!

Khám phu nhân lo lắng, vội vàng hỏi:

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

Cách thì có cách, tiểu dân trước kia từng nhìn thấy ở vùng quận Côn Minh phương Nam một loài cỏ đặc biệt có tác dụng cầm máu sinh cơ rất tốt. Ta có thể dùng loại cỏ đó để giữ lấy tính mạng của đại công tử. Nhưng trong quá trình phẫu thuật, đại công tử tốt nhất nên ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh. Bằng không cho dù huynh ấy có một cử động nhỏ đi chăng nữa cũng đều có thể dẫn đến tổn thương kinh mạch... Nếu như vậy thì cho dù đại tài ta cũng không thể cứu được mạng sống của đại công tử.

Lưu Cự phải hôn mê bất tỉnh?

Hơn nữa còn cần bất tỉnh trong thời gian dài...

Đó là một chuyện vô cùng khó khăn.

Lưu Cự là một tay uống rượu cừ khôi, nghìn ly không biết say. Đã từng có một lần, bọn Trung Li Muội, Quán Anh âm mưu chuốc rượu Lưu Cự nhưng kết quả lại bị huynh ấy chuốc cho say bất tỉnh nhân sự. Hơn nữa rượu không làm say được Lưu Cự trong thời gian quá dài.

Lưu Khám nghe An Kỳ nói vậy lại thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Khám mỉm cười, đứng dậy bước ra ngoài. Một lúc sau hắn quay trở lại trên tay cầm một cuốn giấy đặt trước mặt An Kỳ.

- Tiên sinh, ngài quen biết Đường Lệ ắt hẳn cũng nghe nói rằng Khám ta có đôi chút hiểu biết về y thuật. Đây là bài thuốc ta có được từ một vị thần y trước kia từng gặp; nghe nói sắc uống những vị thuốc trong đơn thì sẽ có tác dụng làm cho bệnh nhân tạm thời mất đi tri giác nhưng đầu óc thì vẫn tỉnh táo.

Nếu như là bất tỉnh thì e cũng khó có thể phẫu thuật thành công.

Vì dù sao con người sau khi bất tỉnh cũng có rất nhiều hành động theo bản năng, cơ bản là không thể khống chế được. Vậy thì chỉ bằng khiến cho huynh ấy mất đi tri giác, hiệu quả có thể sẽ tốt hơn. Ta có thể tham gia trợ giúp cho Thần y. Nhưng... Ta không biết đơn thuốc này có tác dụng hay không.

An Kỳ ngạc nhiên nhận lấy đơn thuốc xem một lát.

- Dương trịch trực, vinh lệ hoa căn, Dương quy, Bò xương, Sơn gia tử...

An Kỳ đọc thầm. Lưu Khám với bộ dạng rất thản nhiên đứng bên cạnh.

Đơn thuốc này chính là Ma Phát Tán của hậu thế. Lưu Khám tìm thấy nó trong quyển sách “Những đơn thuốc thần kỳ của Hoa Đà” được xuất bản năm 1979 của Nhà xuất bản Trung Ngoại. Đơn thuốc này không hẳn chính xác là công thức gốc của Ma Phát Tán. Bởi vì Hoa Đà, người sáng chế ra Ma Phát Tán, trước khi qua đời đã không có cơ hội truyền lại đơn thuốc này cho hậu thế. Công thức mà Lưu Khám đọc được là đơn thuốc được lưu truyền bởi Tôn Tư Mục, một danh y nổi tiếng nhà Đường, có thể nó không giống với đơn thuốc gốc của Hoa Đà.

Nhưng trong thế kỷ hiện đại trước kia Lưu Khám từng thử dùng, thấy hiệu quả rất tốt.

Sau khi lạc vào thời đại này, hắn luôn giữ kín đơn thuốc này, chưa từng nói với ai.

- Đô úy, đơn thuốc này... cần phải kiểm nghiệm một chút. Nhưng đơn thuốc này là của ai vậy?

Tuy là lần đầu tiên An Kỳ nhìn thấy đơn thuốc Ma Phát Tán, nhưng có thể do trực giác của người hành nghề y, làm y có một linh cảm mạnh mẽ rằng nó có thể sẽ có tác dụng.

- Ô, của một thần y tên là Hoa Đà.

Khám phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Hoa Đà... A Khám, sao ta không nhớ trước kia ở nhà Lữ lão gia có một người như vậy nhỉ?

A...

Quên mất rồi!

Trước đó Lưu Khám thường xuyên sử dụng danh tiếng của người khác để nói dối, chưa có lần nào thất bại. Nhưng hôm nay hắn quên mất sự có mặt của Khám phu nhân, tình hình của Lữ gia hắn sao có thể hiểu rõ bằng phu nhân. Nhưng chuyện đó cũng không làm khó được Lưu Khám, hắn vội giải thích:

- Mẹ, người quên rồi sao? Hai năm trước khi chúng ta chuyển tới huyện Bái, Lữ gia từng có một môn khách chỉ ở có hai ngày rồi đi... Hôm sau con đi dọn chăn đệm cho hắn thì phát hiện ra đơn thuốc này...

Nói thực thì những lời nói dối của Lưu Khám đầy lỗ hổng.

Nhưng phần vì Khám phu nhân đang thương xót Lưu Cự, lại do thời gian đã quá lâu, hơn nữa môn khách vốn thường xuyên đến đến đi đi, lão phu nhân quả thực cũng không còn nhớ rõ nữa.

Còn về An Kỳ, lúc này y đang đặt hết tâm trí vào đơn thuốc.

- Đô úy, xem ra đơn thuốc rất có khả năng sẽ có tác dụng. Nhưng cần phải kiểm chứng lại... Uhm, tiểu dân cần ba mươi ngày.

Dù gì thì xích đồng trên người Lưu Cự cũng chẳng phải là mới có một hai ngày, An Kỳ nói rất có lý, Khám phu nhân cũng chẳng có ý kiến gì thêm.

- Nếu đã vậy thì xin làm phiền Thần y rồi!

Khám phu nhân sau khi cảm ơn An Kỳ xong bèn kêu Lưu Khám sắp xếp chỗ ở cho hắn cho chu đáo.

Lưu Khám đương nhiên vâng lời, cung kính mời An Kỳ ở lại. Để tiện cho An Kỳ sớm thực hiện phẫu thuật, Lưu Khám sắp xếp cho Tư Mã Hỉ theo hầu y, có chuyện gì xảy ra Tư Mã Hỉ cũng dễ bề ra mặt giải quyết. An Kỳ không hề tỏ ra khách khí, liệt kê một danh sách đưa cho Lưu Khám đi chuẩn bị.

Cầm tờ danh sách trên tay, Lưu Khám đang bước ra khỏi phòng thì bỗng dừng đứng khựng lại.

- Đô úy, còn chuyện gì nữa vậy?

Lưu Khám quay người lại, nhìn An Kỳ một cách kỳ lạ, một lúc sau mới nhẹ nhàng hỏi:

- Thần y, lúc trước ngài có nói ngài là người Phạm Dương?

An Kỳ lắc đầu cười nói:

- Tổ tiên của ta là người Lang Nha, sau này mới chuyển đến Phạm Dương.

Lâu dần bèn coi mình là người Phạm Dương... Ha ha, Đô úy đột nhiên hỏi vậy phải chăng là có điều gì không đúng sao?

Lưu Khám không kìm được cười lớn!

.

150. Chương 250-254

Chương 250-251: Tay trong tay, bên người đến đầu bạc răng long

Nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài của An Kỳ thì có bị đánh chết Lưu Khám cũng sẽ không tin y lại lớn hơn Trình Mạc đến hai tuổi.

Năm nay Trình Mạc cũng đã gần 60 tuổi.

Nhưng An Kỳ thì cho dù có nhìn như thế nào cũng chỉ thấy y dường như mới hơn 30 tuổi thôi.

Mặc dù trong thế kỷ hiện đại không hiếm hoi gì những chuyện như vậy, nhưng đại bộ phận đều là do kết quả nhào nặn của khoa học và mỹ phẩm. Còn trường hợp của An Kỳ thì hoàn toàn là do những biện pháp dưỡng sinh mới có được hình dáng như vậy. Theo cách nói của Trình Mạc, An Kỳ xuất thân từ một nhà Âm Dương học, thiếu thời đã theo học Thượng Công Phương Sĩ Hà danh tiếng, bản lĩnh đầy mình, từ lâu đã có thể xuất thần nhập hóa. Dùng hình ảnh lão yêu quái để diễn tả cũng chẳng có gì là quá đáng.

Phải biết rằng, An Kỳ đã cùng với Đường Lệ đi dọc hết nửa vùng Nam Tân Cương, chỉ e là đến ngay cả Đường Lệ cũng chẳng thể ngờ rằng tuổi của y có thể ngang với tuổi bố của mình.

An Kỳ và Trình Mạc gần mười mấy năm không gặp mặt.

Cổ hữu trùng phùng đương nhiên có vô vàn tâm sự muốn nói. Lưu Khảm không ở lại tiếp chuyện mà nhẹ nhàng rút lui để cho đôi bạn già bọn họ chút không gian... Hơn nữa hai người họ nói chuyện, Lưu Khảm cũng chẳng tiện chen ngang thêm lời.

Nhưng sự viếng thăm của An Kỳ càng làm cho Lưu Khảm thêm nhớ nhung người bạn đang chu du nơi xa – Đường Lệ. Lúc này chắc hẳn Đường Lệ đã đến vùng Xuyên rồi...

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái An Kỳ đến Lâu Thương đã được hơn 10 ngày rồi.

Trong vòng 10 ngày, An Kỳ một mặt khám bệnh xác định chính xác tình hình của Lưu Cự, mặt khác thì chuẩn bị bắt tay vào việc thử nghiệm Ma Phát Tán.

Dù sao thì đó cũng là một phương thuốc mới, trong suốt quá trình thử nghiệm, An Kỳ đều hết sức cẩn trọng.

Vốn dĩ chẳng cần phải rắc rối như thế, trong cuốn sách “Những đơn thuốc thần kỳ của Hoa Đà” do đời sau xuất bản cũng trình bày rõ tỉ lệ thành phần thuốc. Nhưng thời gian Lưu Khảm đến với thế giới này đã quá lâu, hần quên mất lượng dùng của các thảo dược, nhớ được tên của chúng cũng đã là quá giỏi rồi. Nếu như có thể nhớ được lượng dùng của từng loại thì e rằng bộ não của hần không phải là não người nữa, nó sẽ chẳng khác gì một cái máy tính.

Sự thử nghiệm này phải lặp đi lặp lại diễn ra nhiều lần. Mới đầu thử nghiệm trên động vật, sau đó dần dần thử nghiệm trên người. Thời buổi lúc đó không có khái niệm về “thử nghiệm”, những tên tử tù đương nhiên trở thành những con chuột bạch làm thí nghiệm, hàng ngày uống thuốc dưới sự chỉ thị của An Kỳ. Hiệu quả của Ma Phát Tán dần dần được khẳng định.

Theo kế hoạch của An Kỳ giữa năm tiến hành phẫu thuật, đến cuối năm thì vết thương trên người Lưu Cự gần như khỏi hẳn. Khám phu nhân rất vui mừng, Vương Cơ cũng vô cùng hoan hỉ. Lưu Cự thì vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng gã cũng ít nhiều cảm nhận được rằng sắp có một cuộc sống tốt đẹp hơn ình.

Nhưng chính lúc đó, sứ giả của Tần Thanh vùng quận Ba đến Lâu Thương.

Bọn Lưu Khảm vốn vẫn dự tính về chuyến đi đến quận Ba. Chỉ là không ngờ rằng Tần Thanh lại trả lời một cách dứt khoát như thế.

Muốn ta ra mặt trợ giúp?

Được thôi! Đến quận Ba... nói chuyện với ta. Nếu kết quả thương lượng khả quan thì mọi chuyện đều tốt đẹp; bằng không thì ta quyết không ra mặt.

Tuy trong thư Tần Thanh không nói rõ sự việc gì, nhưng Lưu Khảm không phải là tên ngốc. Bên cạnh hần lại có một đoàn sĩ tử tài trí có thừa. Lưu Khảm hiểu rất rõ Tần Thanh muốn thương lượng với hần chuyện gì. Dù gì cũng đã sinh sống trong thế giới này bảy tám năm rồi, nay Lưu Khảm cũng được coi là quý tộc vùng Lâu Thương này, ý tứ của những danh gia vọng tộc hần cũng biết được nắm được ít nhiều.

- Xem ra Thanh quả phụ muốn buộc Đô úy cùng lên một chiếc thuyền với Tần gia rồi.

Một câu nói của Trần Bình đã bóc tách được toàn bộ vấn đề:

- Như vậy cũng tốt, tuy bây giờ Đô úy đang được đại công tử giúp đỡ nhưng xét cho cùng lực lượng vẫn còn chưa vững chắc.

Chỉ nói riêng đến sức ảnh hưởng, nếu như đem ra so sánh thì sức ảnh hưởng của Thanh quả phụ còn vượt xa đại công tử. Nếu như Đô úy quả thật có thể kết thân được với Tần gia thì sẽ vô cùng hữu ích cho sự phát triển sau này. Chỉ có điều, Thanh quả phụ mưu cao khó lường, lần này đi quận Ba Đô úy phải cẩn thận.

Trong mật thất, Lưu Khâm tập hợp một nhóm thân tín. Trần Bình đương nhiên nằm trong số đó, ngoài ra còn có bốn người bạn Khoái Triệt, Quán Anh, Chung Ly Muội và Lữ Thích Chi.

Khoái Triệt gật đầu thể hiện sự đồng tình với ý kiến của Trần Bình. Nếu như có ai đó không vui thì e rằng đó chính là Lữ Thích Chi. Hắn sao lại không hiểu rõ ý nghĩa của cái gọi là “buộc cùng trên một chiếc thuyền”?

Lữ gia tuy không được coi là danh gia vọng tộc, nhưng cũng được xem là gia đình có chút tiếng tăm. Năm xưa, đại tử chẳng phải cũng vì muốn bảo vệ quyền lợi của gia tộc mà buộc phải gả cho Lưu Quý. Nay địa vị và gia tài của Lưu Khâm mạnh hơn, lớn hơn gấp trăm lần Lữ gia. Nhưng gia nghiệp càng lớn thì càng thân bất do kỷ, càng không được tự quyết theo ý mình.

Lữ Thích Chi năm nay đã 18 tuổi, đối với thời đại này mà nói thì đã có thể được coi là người lớn rồi! Chỉ là cảm thấy chuyện này đối với nhị tử mà nói không hẳn là không công bằng. Dựa vào địa vị hiện nay của Tần gia, Tần Mạn sao có thể nhẫn nhịn chịu đứng dưới Lữ Tu? Gia thế của Lữ gia ra sao, địa vị của Tần gia như thế nào? Rút cục thì người phải chịu thiệt thòi vẫn là nhị tử, điều này khiến cho Lữ Thích Chi vô cùng không vui, nên trong lúc bàn bạc gã không nói một câu nào.

Kỳ thực cũng chẳng bàn bạc ra kết quả gì. Trần Bình và Khoái Triệt cũng chỉ phân tích lợi hại của sự việc, quyết định cuối cùng vẫn là ở Lưu Khâm.

- Nhị tử, Khâm ca chuẩn bị đi quận Ba rồi, sao tỷ lại không lo lắng gì thế?

Thương lượng cho đến phút chót cũng chẳng cho ra được một kết quả thiết thực nào. Lưu Khâm giữ Trần Bình và Khoái Triệt ở lại, Lữ Thích Chi tâm trạng không vui bèn đi tìm Lữ Tu.

Lữ gia cũng đã gây dựng được điền trang ở Lâu Thương, Lữ Thích Chi vốn phải cùng chung sống với cha mẹ.

Nhưng trước đó không lâu, huynh trưởng của Lữ Thích Chi – Lữ Trạch đến Lâu Thương. Lữ Trạch những năm gần đây đều trông nom việc buôn bán của Lữ Văn, nhưng do Đại Tần khống chế việc buôn bán lương thực ngày càng chặt chẽ. Nếu cứ tiếp tục kinh doanh chỉ e sẽ có chuyện lớn xảy ra. Hơn nữa, ở Lâu Thương Lữ Văn đã mua nghìn khoảnh lương điền, căn cứ theo tình hình hiện tại thì việc kinh doanh mặt hàng đầy tính nguy hiểm ấy đã không còn cần thiết nữa.

Vậy nên Lữ Văn quyết định đóng cửa thương nghiệp của gia đình.

Lữ Trạch không có việc gì để làm, lưu lại huyện Bái cũng chẳng có ý nghĩa gì. Lúc đầu, y đi theo bọn Lưu Bang dạt hết chỗ này sang chỗ khác. Nhưng nay Lưu Bang bận rộn việc nhà quan... Đặc biệt là sau khi đón năm mới, liên tiếp tổ chức hai lần phục dịch thì chẳng thấy bóng dáng của hắn đâu, điều này khiến cho Lữ Trạch cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Lưu Bang bây giờ cũng không còn lông bông giống như trước. Không cờ bạc, rượu cũng uống ít đi; hắn không ở Tứ Thủy Đình làm việc thì là bị điều đi phục dịch. Những tên du côn lông bông ngày trước vẫn theo đuôi Lưu Bang giờ đây dưới sự lãnh đạo của hắn cũng không còn vô công rồi nghề. Hạ Hầu Anh, Chu Hà hàng ngày bận rộn ra ra vào vào huyện nha.

Tiêu Hà thì lại càng chẳng nhìn thấy bóng dáng đâu, cẩn thận dè dặt, không dễ dàng gì khiến cho y lộ mặt. Còn Chu Bột, Lưu Quán thì cả ngày đi theo Lưu Bang, chỉ còn lại có Phàn Khoái... Từ khi đánh trận ở Bắc Cương về thì thuận buồn xuôi gió, bước bước thăng tiến, nay đã là Huyện úy huyện Bái, nắm trong tay binh quyền.

Cũng chẳng ngạc nhiên gì, nay Phàn Khoái đã được hưởng tứ đẳng tước, trong huyện Bái này ngoài Lý Phóng ra thì chẳng có ai có tước vị cao hơn y. Hơn nữa chức Huyện úy của y còn là do Doanh Tráng đích thân chỉ định. Nói cho cùng quy mô của huyện Bái ngày nay cũng đã mở rộng, một người đảm nhận hai chức vụ Huyện lệnh và Huyện úy thì xem chừng có chút nặng nề. Doanh Tráng cũng không muốn cho Lý

Phóng quá nhiều quyền chức. Vậy nên đầu năm khi mà Lưu Khảm tới huyện Tương chúc Tết, Doanh Tráng đã có ý dò hỏi Lưu Khảm: Ai thích hợp đảm nhận chức Huyện úy?

Lúc đó Lưu Khảm đã tiến cử Phan Khoái! Đây cũng là điều mà hắn và Trần Bình đã thương lượng từ trước. Cùng với đó là khoảng cách ngày càng lớn giữa Lưu Bang và Phan Khoái, cho dù Phan Khoái vẫn trung thành với Lưu Bang nhưng Lưu Bang còn có thể vẫn tin dùng Phan Khoái như trước nữa không? Đây cũng là kẻ li gián mà Trần Bình hiến cho Lưu Khảm.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Trần Bình...

Chương 252: Đốt sách ở Hàm Dương (1)

Ba ngày sau, Lưu Khảm dời Lâu Thương lên đường trong sự quyến luyến của Khảm phu nhân và mẹ con Lữ Tu.

Hắn vốn định lùi lại một thời gian nữa mới khởi hành. Vì Ma Phát Tán mà An Kỳ thử nghiệm đã có chiều hướng thành công, chỉ cần đợi thêm hơn chục ngày nữa là có thể tiến hành phẫu thuật cho Lưu Cự. Nhưng Khảm phu nhân và Lữ Tu đều cho rằng, đây là lần thứ hai Tần Thanh phái người đến mời Lưu Khảm, lần trước là do phụng mệnh ra trận nên không thể có mặt, còn lần này thì không nên để cho họ phải chờ thêm nữa. Dù gì trong thời gian Lưu Khảm nhận lệnh chinh phạt Bắc Cương, Tần Mạn đã giúp đỡ mọi người ở Lâu Thương rất nhiều. Hơn nữa, Tần Thanh cũng được coi như là bậc tiền bối của Lưu Khảm, để cho tiền bối phải chờ đợi là một việc không hay.

- Việc ở nhà con không phải lo.

Khảm phu nhân nói với Lưu Khảm:

- A Tu chăm sóc và quản lý gia đình rất tốt. Hơn nữa, nay còn có bao nhiêu người đang ở Lâu Thương này, cha mẹ A Tu cũng đang ở đây, có việc gì xảy ra họ cũng có thể giúp đỡ. Còn về việc của đại ca, con cũng chẳng giúp được gì.

Suy xét thấu đáo thì nhận thấy nếu Lưu Khảm có ở lại Lâu Thương cũng chẳng giúp ích được gì nhiều.

Hắn không thể tham gia phẫu thuật cho Lưu Cự, việc ở Lò rèn sắt thì đã có Trình Mạc và Bàn Dã Lão. Hắn gần như chẳng cần phải hao tâm tổn trí quá nhiều.

Còn về quan vụ, quân vụ...

Tào Tham và Quán Anh thu xếp quản lý rất rành rọt gọn gàng, việc nhà thì đã có Lữ Tu và Khảm phu nhân săn sóc, hắn ở lại cũng chỉ có an nhàn qua ngày.

Đằng nào thì chuyến đi quận Ba cũng hết sức gấp rút và cần thiết. Sau khi Lưu Khảm bàn bạc cùng với đám quan sai của mình, cũng đã hiểu rõ một việc rằng,

Theo như tình hình trước mắt của Lâu Thương thì đây đã là cực hạn rồi!

Nếu như muốn có được nhiều lợi ích hơn nữa, đạt được nhiều quyền lực hơn nữa thì bắt buộc phải nhanh chóng đàm phán tốt đẹp với Tần gia.

Tình hình hiện tại rất bình ổn, chiến sự hai miền Bắc, Nam Tân Cương đã kết thúc, Trung Nguyên ngày càng được ổn định. Bọn tội phạm, phường trộm cắp tất nhiên vẫn còn tồn tại, đó là vấn đề xã hội mà bất cứ một thời đại nào đều không thể giải quyết triệt để được. Có một số vùng đôi lúc vẫn xảy ra thiên tai hỏa hoạn, một số nơi thì thoảng xảy ra bạo loạn, nhưng hầu như đều là do Đại Tần áp dụng chính sách pháp luật quá hà khắc và dữ dội tạo nên những phản ứng chống đối. Nói tóm lại, trong hai năm gần đây tình hình nói chung là yên bình.

Nhưng Trần Bình và Khoái Triệt lại phát hiện ra một số điều bất ổn.

Luật pháp Đại Tần hà khắc cũng không phải là chuyện không tốt... nhưng việc thi hành quá dữ dội quyết liệt. Cộng thêm với sự kỳ thị của Tần Thủy Hoàng với con dân sáu nước vùng Sơn Đông, đã tạo thành một mầm họa vô hình. Giang Nam trước kia vốn thuộc nước Sở, chưa khi nào được coi là yên ổn. Mặt khác, binh lực của Trung Nguyên bị thiếu hụt, lại càng là tử huyệt của Đại Tần.

Còn về một loạt các công trình...

Lăng Ly Sơn, Cung A Phòng, lại còn việc xây dựng trì đạo khắp nơi trên cả nước, việc phục dịch liên miên, nặng nhọc đối với bách tính sáu nước mà nói quả thật là có phần quá sức.

Nếu như Tần Thủy Hoàng không nhanh chóng ổn định thế cục hai miền Bắc, Nam Tân Cương, giảm bớt phục dịch, bình ổn đại cục thì rất có khả năng sẽ xảy ra đại loạn.

Đặc biệt là Tần Thủy Hoàng ngày càng ngoan cố bảo thủ, sự khiếm tốn ham học, dung nạp can gián dần dần biến mất, sẽ trở thành hiểm họa lớn nhất.

Theo như cách nói của Trần Bình và Khoái Triệt, Trung Nguyên... đặc biệt là vùng Giang Nam, trong đó chủ yếu có bốn vùng hiểm yếu: quận Trần, Cối Kê, quận Năng, Tứ Thủy, tình hình như một thùng thuốc nổ chỉ cần một ngọn lửa nhỏ cũng đều có thể làm bùng phát một vụ hỏa hoạn vô cùng lớn.

Lưu Khâm buộc phải có sự phòng bị chu đáo!

Tầm nhìn không thể chỉ giới hạn trong vùng quận Tứ Thủy này.

Đô úy Tứ Thủy nghe chừng có vẻ oai phong lẫm liệt nhưng vẫn còn chưa đủ. Trần Bình đặt ra cho Lưu Khâm một mục tiêu: Trong vòng năm năm, phải thật sự trở thành chư hầu một vùng. Nếu không thể trở thành Quận thủ quận Tứ Thủy, thì lùi một bước cầu thủ, ít nhất cũng phải khống chế được quận Cửu Giang.

Còn Khoái Triệt thì có những dự đoán mang tính mạo hiểm hơn:

- Nếu như tiếp tục phát triển theo tình trạng như hiện nay, năm năm, nhiều nhất là năm năm... Hàm Dương nhất định sẽ ra tay quản lý Cối Kê. Đừng vội cho rằng hiện tại Hàm Dương đang bỏ mặc Giang Nam, nhưng từ tình hình hai lần Bệ hạ Đông tuần khi trước có thể thấy, ngài rất coi trọng Cối Kê..., có lẽ là rất lo lắng. Nếu không thì hai lần Đông tuần đều phải du tuần qua quận Cối Kê.

Trước kia, Trung Nguyên chưa ổn định, Hàm Dương không đủ năng lực để quản lý Giang Nam.

Còn hiện tại vì do chiến sự hai miền Bắc, Nam Tân Cương, càng không thể có tâm sức để thống nhất cai trị. Trước kia không hành động, hiện tại không hành động nhưng không có nghĩa là tương lai sau này không hành động. Nay Đại công tử đang ở Bắc Cương, danh nghĩa nói là luyện binh... Ha ha, nhưng theo ta thực tế thì là vì để khống chế binh mã.

Lưu Khâm ngây người ngây lập tức!

- Khống chế binh mã?

Trần Bình nói:

- Lão Khoái nói có lý. Từ những trải nghiệm trận Bắc Cương, cộng với một số quan sát trong một năm nay, Đại công tử quả nhiên có phần điềm tĩnh, rất giống với tác phong của Bệ hạ năm xưa. Bệ hạ trước giờ vẫn luôn vô cùng yêu thương Đại công tử, sao đột nhiên lại phái người đi Bắc Cương?

Cũng có thể là vì muốn rèn luyện.

Nhưng ta và lão Khoái đều cho rằng, điều quan trọng hơn là vì đội quân tinh nhuệ của Đại Tần đang tập trung tại Bắc Cương. Bệ hạ mong muốn Đại công tử nhân cơ hội này có thể khống chế được binh mã trong tay, đợi sau này khi Đại công tử quay trở lại Hàm Dương cũng là lúc chính thức bắt đầu thống nhất cai trị các quận miền Nam. Đại công tử tin tưởng cử ngài làm Đô úy, lý do xem chừng cũng từ đây mà ra. Một mặt là đó là sự thử thách của Đại công tử dành cho Đô úy, mặt khác cũng là vì mối quan hệ giữa ngài và Nhâm đại nhân đang ở vùng Nam Cương. Đô úy, ngài cứ chờ mà xem, nếu quả thật Hàm Dương muốn ra tay với miền Nam, chắc chắn sẽ lại có một trận chiến thảm khốc.

Những lý lẽ phân tích hết sức vững vàng, xác đáng của Trần Bình và Khoái Triệt khiến cho Lưu Khâm thấy chột dạ lo lắng.

Suy ngẫm kỹ càng thì thấy hai người bọn họ nói rất có lý... Nhưng trong lịch sử, Hàm Dương có thật đã ra tay thống nhất cai trị miền Nam hay không?

Lưu Khám không hề có ấn tượng về chuyện này!

Hắn phát hiện ra rằng những hiểu biết của mình về thế kỷ này dường như có chút sai lệch. Vận mệnh của Đại Tần rồi sẽ ra sao?

Nhưng có một điều mà hắn rất tán thành.

Chính là như Trần Bình và Khoái Triệt đã nói: Hắn cần phải đạt được chức quyền lớn hơn, cho dù kết cục của Đại Tần có ra sao chăng nữa thì đây cũng không phải là một quyết định tồi. Hơn nữa theo như tình hình hiện nay, sự giúp đỡ của Đại công tử Doanh Phù Tô đối với hắn cũng sẽ không quá lớn, duy nhất chỉ có Thanh quả phụ vùng quận Ba mới có thể giúp sức cho hắn.

Vì thế, sau một hồi đắn đo cân nhắc, Lưu Khám quyết định khởi hành đến quận Ba.

Mọi sự ở Lâu Thương đã không cần hắn phải bận tâm. Lâu Thương hiện nay binh cường mã mạnh, ít nhất là trong vùng Tứ Thủy này đã không có ai địch nổi.

Về Lương đạo, chiến sự Nam Cương đã kết thúc, việc vận chuyển lương thực hàng hóa đã nhẹ nhàng đi rất nhiều, cơ bản không cần phải lo lắng.

Lưu Khám nay, văn đã có Trần Bình, Khoái Triệt, Tào Tham, Chu Xương. Võ đã có Quán Anh, Chung Ly Muội và Khổ Hành Giả. Ngoài ra còn có kỵ tướng Lâm Tô vùng Lâu Phiên và anh hùng trẻ tuổi đã có những trải nghiệm đánh trận, Lữ Thích Chi. Từng đấy thôi cũng đủ để ứng phó cho tất cả biến sự. Đó là còn chưa kể tới Đường Lệ đang đi du ngoạn và Nhâm Ngao đang ở huyện Bái phụng dưỡng mẹ già, cùng với bọn Thẩm Thực Kỳ, Tào Vô Thương đã ổn định phát triển tại vùng Giang Dương.

Tính cho kỹ thì thấy, mặc dù Lưu Khám tuy chưa được coi là “mưu sĩ tựa vũ, mãnh tướng tựa văn...” Nhưng cũng được coi là nhiều binh mạnh tướng, có thể dễ dàng ổn định vững mạnh ở vùng Tứ Thủy này.

Chương 253: Đốt sách ở Hàm Dương (2)

Thế là Lưu Khám thống lĩnh ba trăm kỵ binh Lâu Thương xuất phát. Cùng đi quận Ba với hắn còn có hai người là Khoái Triệt và Lâm Tô.

Lâm Tô này, người Lâu Phiên, tính tình hung dữ tàn bạo, có tài bắn tên thiện xạ. Binh khí gã thường dùng là một chiếc rìu bằng đồng, gã có sức mạnh vạn người không cản được. Gã vốn là một tên sơn tặc, sau khi bị quân Tần bắt được thì biến thành nô lệ của Mông Diêm. Tính cách tuy có phần khá là hung bạo, thô lỗ, nhưng gã rất giỏi lãnh binh đánh trận. Trong đại chiến Hoàn Sơn, gã đã giết được ba mươi bảy giáp sĩ Hung Nô, do có thành tích đánh trận nên được thăng chức Lữ trưởng. Đồng thời gã cũng là một người trung trực, thẳng tính. Lưu Khám thấy gã là một người giỏi võ, có thể giao đấu với Chung Ly Muội ba mươi chiêu mà không thua ngã, bèn nói với hắn:

- Người làm đội trưởng hộ vệ cho ta được chứ.

Lâm Tô không do dự gì ngay lập tức nhận lời. Một phần vì Lưu Khám là cấp trên của gã, phần vì gã cũng vô cùng ngưỡng mộ danh tiếng Lão Bi này.

Ngoài hai người Khoái Triệt và Lâm Tô, Lưu Khám còn mang theo Vương Tín và Hàn Tín. Bọn chúng đều đã mười lăm tuổi rồi, nên được mở mang tầm mắt. Cổ nhân có câu cách ngôn rất hay: “Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường”. Chỉ lủi thủi ở Lâu Thương thì khó mà có được thành tích lớn.

Vương Tín thì không nói làm gì! Nhưng Hàn Tín thì là một nhân vật vĩ đại, khó lường.

Lưu Khám không rõ hắn có thể mang được những biến đổi gì cho Hàn Tín. Nhưng hắn chắc rằng việc mở rộng tầm nhìn đối với Hàn Tín mà nói không phải là việc xấu.

Đường đi từ Lâu Thương đến quận Ba xa xôi, khó khăn hiểm trở.

Đoàn người Lưu Khám lựa chọn đi theo lộ trình như sau: sau khi đi qua quận Trần, Nhữ Thủy và Dĩnh Thủy, sẽ từ quận Nam Dương chuyển đến quận Nam, cuối cùng vượt sông Di Lăng Tổ mà tiến lên, đi theo đường thủy đến thẳng Giang Châu (trung tâm chính trị của quận Ba). Tần Thanh hiện đang chờ bọn hắn ở Giang Châu. Lưu Khám tính rồi, sau khi đàm phán xong với Tần Thanh, cho dù kết quả như thế nào, hắn

cũng phải đi tới huyện Giang Dương một chuyến xem tình hình của bọn Thảm Thực Kỳ, Tào Vô Thương hiện tại ra sao.

Vốn dĩ Lưu Khâm muốn đưa Quán Anh cùng đi.

Nhưng không ngờ Quán Anh lại không muốn đi...

- Đội kỵ binh của ta ở Lâu Thương vừa mới được thành lập, tới nay mới có được một chút thành tích, lúc này sao ta có thể rời đi được? Quận Ba... ta không đi đâu. Nếu như huynh gặp mặt cha ta, xin hãy giúp ta thăm hỏi ông ấy. Đợi sau khi kết quả rèn luyện của ta có nhiều tiến bộ hơn, ta sẽ đích thân thống lĩnh đội kỵ binh của mình đi tới quận Ba gặp ông ấy. Có điều trước khi thực hiện được điều đó, ta quyết không đi đâu hết, xin huynh giúp ta giải thích với cha ta.

Quán Anh là tên cuồng tướng, ý một lòng quyết tâm mong muốn rèn luyện được một đội kỵ binh dũng mãnh hơn cả đội kỵ binh của Lâu Phiên.

Vì mục đích này, từ sau khi đón năm mới xong ý đã bắt đầu khổ luyện kinh thư. Đại tướng nước Yên, Tần Khai lưu lại cho hậu thế cuốn sách “Chiến thuật kỵ binh” đã được ý đọc thuộc. Không chỉ có vậy, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, ý lại đi tìm Khoái Triệt, Trần Bình để thỉnh giáo, thậm chí còn lấy trộm cả sách quý của Trình Mặc.

Sau khi Lý Thành cho người mang ngựa chiến tới, Quán Anh lại càng quên ăn quên ngủ.

Sau những trải nghiệm trong chiến trận Bắc Cương, Quán Anh đã trở nên mê mẩn với thuật pháp kỵ binh. Hơn nửa năm trôi qua quả thật cũng có được chút thành tích.

Quán Anh đã quyết định như vậy, Lưu Khâm cũng chẳng có gì để nói.

Nếu như Quán Anh có thể huấn luyện được một đội kỵ binh thiện chiến tinh nhuệ hơn cả kỵ binh vùng Lâu Phiên, thì Lưu Khâm cũng chẳng ngại ngần gì mà không tặng cho hắn một điều bất ngờ lớn hơn.

Lúc rời khỏi Lâu Thương đã là giữa thu, tiết trời mát mẻ trong lành.

Lưu Khâm thống lĩnh quân lính trước tiên đi tới quận Tương để từ biệt Doanh Tráng. Nói gì đi chăng nữa, Doanh Tráng cũng là cấp trên của hắn, đối với Lưu Khâm cũng có ân tình, nâng đỡ hắn trên quan trường.

Về tình về lý mà nói, trước khi đi xa gặp mặt Doanh Tráng từ biệt là điều nên làm.

Vì lần đi quận Ba này, đi đi về về cũng phải mất bốn năm tháng. Có nghĩa là khi Lưu Khâm quay về Lâu Thương cũng là sang đến năm sau rồi. Thân là quan nắm quyền binh của vùng Tứ Thủy, cho dù đã được sự đồng ý của Phủ Thái úy, Lưu Khâm cũng buộc phải chào hỏi Doanh Tráng một tiếng.

Doanh Tráng cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ là dặn dò Lưu Khâm một hồi, rồi lại nói cho hắn biết sở thích của Tần Thanh.

Lúc rời đi, Doanh Tráng còn nhờ Lưu Khâm hỏi thăm Tần Thanh giúp mình. Từ đó có thể thấy, nhân vật Thanh quả phụ vùng quận Ba này có địa vị như thế nào ở Đại Tần.

Sau khi dừng chân một ngày ở huyện Tương, Lưu Khâm lại bắt đầu lên đường.

Bọn họ ngày đêm vượt đường, suốt dọc đường đi không dám chậm trễ. Sau khi vào đông, lúc mà trận tuyết đầu tiên rơi xuống Hàm Dương, thì đội quân của Lưu Khâm cũng đã vào đến quận Nam Dương.

- Chúng ta dừng chân ở huyện Uyển hai ngày, sau khi nghỉ ngơi thu xếp xong sẽ khởi hành tiếp.

Trong dịch quán của quận Uyển (trung tâm chính trị của quận Nam Dương), Lưu Khâm cùng bàn bạc với sứ giả do Tần Thanh phái đến. Sứ giả tên là Ba Trường, là thổ dân vùng quận Ba này, từ nhỏ đã được Tần Thanh nhận nuôi, rất được Tần Thanh tín nhiệm. Đến quận Ba lần này, Lưu Khâm là có việc muốn nhờ người giúp đỡ nên thái độ cũng trở nên khiêm tốn, nhã nhặn. Vì thế nên mặc dù Ba Trường chỉ là một tên gia nô của Tần gia, nhưng Lưu Khâm cũng hết sức cẩn thận trong lễ tiết giao tiếp.

Nhưng Ba Trường cũng không lấy làm ngang ngược kiêu căng.

Lưu Khâm lễ độ với ý, ý cũng hết sức khách khí.

- Đô úy không cần quá đa lễ. Những ngày qua đi đường tới đây, ắt hẳn người ngựa đều mệt rồi..., nghỉ ngơi thu xếp một chút cũng tốt. Nhưng có điều Ba Trường xin đi trước một bước, ta hộ giá lão phu nhân tới Di Lăng chuẩn bị thuyền bè. Đô úy mang theo nhiều binh mã như vậy, e là cần phải có thuyền lớn mới được.

Lưu Khám bèn đồng ý, tiễn Ba Trường rời khỏi dịch quán.

Về đến phòng, Lưu Khám cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, bèn thả mình lên phản nghỉ ngơi.

Bất giác ngủ quên đi, cũng chẳng biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Hàn Tín ở bên ngoài:

- Đô úy, Đô úy, xin Đô úy tỉnh dậy!

- Hàn Tín, xảy ra chuyện gì thế?

Lưu Khám giật mình tỉnh giấc, xoay người ngồi dậy. Nghe trong tiếng kêu của Hàn Tín có chút sợ hãi, Lưu Khám vội vã đứng dậy mở cửa.

Hàn Tín đứng trước cửa đang tính mở miệng nói thì thấy Khoái Triệt vội vã chạy đến.

- Đô úy, hồng việc lớn rồi!

Lưu Khám ngạc nhiên nhìn Khoái Triệt và Hàn Tín, thắc mắc hỏi:

- Hai người sao vậy? Có chuyện gì xảy ra, từ từ nói ta nghe.

Có Khoái Triệt ở đây chắc chắn là không đến lượt Hàn Tín nói chuyện.

Khoái Triệt đi như bay chạy đến, nắm chặt lấy cánh tay của Lưu Khám nói:

- Hàm Dương sáu trăm dặm cấp tốc thông báo đến các quận... Từ hôm nay trở đi tất cả sử thư của sáu nước, phạm không phải là Quốc sử thư của Đại Tần thì sẽ bị thiêu hủy toàn bộ. Sắc lệnh đã được gửi đến quận phủ quận Nam Dương rồi, do Quận thủ và Quận úy phối hợp thi hành.

Đốt sách... Kháng Nho?

Lưu Khám bất giác thở dài một cái, lúc trước vẫn còn mơ mơ màng màng, thoát một cái trở nên tỉnh táo!

Chương 254: Âm soa dương thác

Giữa nửa đêm, tí tách tí tách trút xuống một trận mưa đông lạnh lẽo.

Nước mưa trút xuống xối đến nhật màu bạc thềm xám trước cửa, nước mưa bắn tung tóe tứ phương, mây đen vần vũ cả khoảng không trên cao. Tầng mây thấp đến nỗi dường như có thể sà ập xuống bất cứ lúc nào, tựa như một ngọn núi đen to lớn đè nặng lên cả vùng trời huyện Uyển. Ánh trăng sớm đã bị che lấp đi mất, khiến cho lòng người càng trở nên phiền muộn.

Lưu Khám khoác một chiếc áo choàng, ngồi cuộc tròn trên hành lang trước cửa, hai tay chấp hình chữ thập đặt trước ngực, trông như một vị lão tăng đang nhập thần, không có đến một cử động nhỏ.

Theo như những ký ức mơ hồ từ thế kỷ hiện đại trước của Lưu Khám, sự kiện Thiêu sách kháng Nho xảy ra vào cuối đời Tần Thủy Hoàng. Hình như sau đó không lâu thì Tần Thủy Hoàng qua đời, thiên hạ từ đó đại loạn. Nhưng theo như tính toán của hắn hiện tại phải là thời kỳ hưng thịnh nhất của Tần Thủy Hoàng. Tại sao lại xuất hiện sự kiện đốt sách này? Ồ, Hình như vẫn chưa kháng Nho... Nhưng đã xảy ra sự việc đốt sách rồi, ắt hẳn kháng Nho cũng chỉ là việc sắp tới thôi.

Xem ra dường như có sự tính toán sai lệch về thời gian! Nếu như căn cứ theo cách tính toán của Lưu Khám khi còn ở Bắc Cương, thì sự kiện đốt sách kháng Nho sẽ xảy ra trong bốn năm năm nữa. Bởi vì hiện tại Hồ Hợi mới chỉ có ... tuổi mà thôi. Lúc này xuất hiện sự kiện đốt sách thì há chẳng phải Hồ Hợi đang cơ khi chỉ vừa mới mười ba mười bốn tuổi hay sao? Điều này dường như có sự sai khác so với những gì mà Lưu Khám được biết ở thế kỷ hiện đại. Hoặc nói cách khác thì việc ghi chép trong sử sách của hậu thế đã có những nhầm lẫn.

Nếu như là vì lý do thứ hai thì Lưu Khám càng không thể nắm rõ được cái thế giới mà hắn vốn đã không hiểu biết gì nhiều về nó. Lưu Khám cẩn thận dè dặt tuân theo hướng đi của lịch sử. Vì hắn lo lắng nếu như

có một ngày nào đó sự việc vượt ra khỏi phạm vi mà hắn hiểu biết, thì hắn sẽ dễ vượt mất cơ hội. Nhưng trong trường hợp như hiện nay những hiểu biết về lịch sử của hắn có thể tồn tại những sai lầm, vậy thì những sự tuân thủ của hắn trước kia bỗng chốc biến thành vô nghĩa. Nghĩ đến đây, Lưu Khâm bất giác cảm thấy đau đầu, ngẩng người ngồi đó trầm tư.

- Đô úy!

Khoái Triệt bước đến ngồi bên ngưỡng cửa.

Lưu Khâm ngẩng đầu nói:

- Thế nào rồi, đã đi hỏi thăm kỹ càng chưa?

Khoái Triệt gật đầu nói:

- Hỏi thăm kỹ càng rồi... Ngày mồng một tháng mười, Bệ hạ ời quần thần đến cung Hàm Dương dự tiệc mừng đại thắng chiến sự hai miền Bắc, Nam Tân Cương.

Bệ hạ mời hơn bảy mươi các vị Bác sĩ. Nhưng trong buổi tiệc, Bác sĩ Thuần Vu Việt và Bộc xạ Chu Thanh Thần đã xảy ra cãi vã, sau cùng còn lôi kéo cả Đình úy Lý Tư vào cuộc. Thuần Vu Việt kiên quyết thỉnh cầu Bệ hạ khôi phục lại hình thức phân phong như xưa, thậm chí còn nói bóng gió ám chỉ Lý Tư lộng quyền. Cuối cùng thì Lý Tư và đám Nho sĩ nước Tề nổ ra một cuộc tranh cãi kịch liệt.

Sự việc xảy ra được vài ngày thì Lý Tư dâng sớ tấu trình Bệ hạ, hắn cho rằng hiện nay chư hầu tranh đấu lẫn nhau, mỗi bên đều bảo vệ đất nước mình, chiêu hiền nạp sĩ, từ đó nảy sinh ra phong trào tự học và du học, sau này ắt hẳn sẽ ngày càng xuất hiện nhiều những phe phái học thuật khác nhau... Nhưng nay Đại Tồn đã thống nhất thiên hạ, pháp lệnh thống nhất ban hành, vậy mà các sĩ tử của những học phái khác nhau lại vẫn cứ giữ khư khư lý luận của cổ thư đi tuyên truyền nghị luận, mê hoặc dân chúng, khiến cho bách tính nảy sinh những hoài nghi với pháp lệnh của Đại Tồn. Mỗi lần ban hành pháp lệnh mới, thì bọn họ lại dùng những lý lẽ kinh điển của học thuật cổ phản bác chống đối. Thậm chí có những trường hợp cá biệt, lợi dụng thủ đoạn chống phá pháp lệnh để từ đó đạt được danh tiếng. Những chuyện đại loại như vậy thường xuyên diễn ra trên chợ, trên đường phố khiến cho rất nhiều pháp lệnh không thể tiến hành một cách thuận lợi.

Ngày mồng một tháng mười là ngày đầu tiên trong năm mới theo lịch của Đại Tồn. Chiến sự hai miền Nam, Bắc Tân Cương đã được bình định, Tồn Thủy Hoàng cho tổ chức tiệc mời Nho sĩ đến chỉ e là với mục đích để cho bọn họ tâng bốc ca ngợi công đức, chẳng thể ngờ rằng lại thành kết quả như vậy.

Thực ra thì chuyện kẻ sĩ dựa vào việc chống đối triều đình để đạt được danh tiếng, thể hiện khí tiết là việc tự cổ chí kim chưa bao giờ ngừng diễn ra.

Lưu Khâm chẳng thấy có gì ngạc nhiên. Ngược lại hắn còn tán đồng với ý kiến của Lý Tư, nhưng việc đốt sách... thì có chút hơi quá! Biết bao nhiêu những tinh hoa bảo bối của Trung Hoa đã bị thất truyền bởi vụ hỏa hoạn này.

Lưu Khâm đột nhiên nói:

- Lão Khoái, người lập tức lệnh cho Vương Tín và Hàn Tín hai người bọn chúng nhanh chóng khởi hành, ngày đêm đi đường, nhất định phải về đến Lâu Thương trước khi sắc lệnh được truyền đến đó. Lệnh cho Vương Tín nói với Đạo Tử nhanh chóng thu xếp phối hợp với Quận thủ đại nhân thu thập sách tập của nhân gian.

- Hả?

Khoái Triệt không kìm được kêu lên một tiếng, kinh ngạc nhìn Lưu Khâm.

Còn Lưu Khâm dường như vô cảm, ánh mắt ngưng tụ trước bức rèm mưa đẹp lung linh trước cửa, được làm nên bởi những giọt nước mưa nối đuôi nhau từ mái hiên nhà chảy xuống. Chạy theo cảm xúc của mình hắn nói:

- Lệnh cho Đạo Tử thu xếp một cái hầm nhỏ trong điền trang, bí mật giấu kín toàn bộ sách tập thu thập được. Uhm, nhấn với Đạo Tử nói với Tráng Quận thủ rằng lần hành động thu thập sách tập lần này của

vùng Tứ Hồng sẽ do Lâu Thương tiến hành. Còn về việc thiêu hủy, ta nghĩ rằng Đạo Tử biết nên làm thế nào, không cần phải lo lắng.

Trên gương mặt của Khoái Triệt thoáng nhiên lộ rõ vẻ vui mừng.

Gã nhanh chóng gật đầu nói:

- Hành động này của Đô úy mang lại lợi ích cho cả thiên hạ. Khoái ta không biết nên nói gì, xin được thay mặt cho kẻ sĩ trong thiên hạ cảm tạ Đô úy!

Lưu Khám hiểu rõ vì sao Khoái Triệt lại có hành động như vậy. Nếu như có thể cất giữ được những thư tập đó lại thì đó quả thật sẽ khiến cho kẻ sĩ trong khắp thiên hạ cảm tạ công đức. Nhưng Lưu Khám cũng hiểu rất rõ rằng, dựa vào sức lực của một mình hắn chỉ e là như muối bỏ bể, Tứ Hồng rộng lớn bao nhiêu? Bờ cõi Đại Tần rộng lớn nhường nào?

Có thể góp một phần sức lực, thì góp một phần sức lực mà thôi!

Lưu Khám suy nghĩ một hồi rồi quay người bước vào trong phòng. Hắn đốt đèn, lấy bút và giấy từ trong túi hành lý, trầm tư một lúc rồi toàn tâm phóng bút viết thư.

Chẳng mấy chốc, Khoái Triệt đã quay lại.

- Đô úy, Vương Tín và Hàn Tín đã lên đường rồi, đều sắp xếp ổn thỏa, mỗi người hai bộ xe ngựa, tính chừng trong vòng mười ngày là có thể về đến Lâu Thương rồi... Haizz hy vọng bọn họ có thể về kịp.

Lưu Khám dường như chẳng nghe thấy những lời mà Khoái Triệt vừa nói, sau khi thổi khô vết mực bèn cẩn thận gấp bức thư lại, lấy ra một cái phong thư cho nó vào, lấy một chút ấn xiniêm phong bì thư lại, rồi đưa cho Khoái Triệt.

- Lập tức sai người nhanh chóng đi đến Di Lăng, đuổi theo Ba Trường, nhấn với hắn rằng bức thư trong phong bì này vô cùng cấp bách, nhờ hắn ngay lập tức phái người dùng hình thức sáu trăm dặm cấp tốc chuyển phong thư này đến Giang Châu gửi cho Mạn tiểu thư, nhấn với Mạn tiểu thư rằng phiền cô ấy giúp ta chuyện này.

Tuy Lưu Khám không nói nội dung bức thư được gửi đi là gì, nhưng với sự thông minh của mình Khoái Triệt có thể đoán được vài phần. Mục đích của Lưu Khám là muốn dựa vào thế lực của Tần gia ở Ba Thục giúp hắn trong việc thu thập sách tập. Khoái Triệt không chần chừ do dự, ngay tức khắc nhận lấy phong thư, quay người bước ra ngoài. Còn Lưu Khám thì đứng dậy bước ra khỏi phòng, lại xuống hành lang trước cửa, ngẩng nhìn màn trời đêm đang bị bao phủ bởi mưa gió mịt mù, một lần nữa hắn lại chìm đắm suy tư.

Trường Thành vẫn còn chưa khởi công!

Sự kiện kháng Nho cũng chưa diễn ra...

Nhưng khoảng thời gian còn lại của ta còn được bao nhiêu? Hắn không còn cách nào có thể tính toán được nữa.

Có điều cái cảm giác lo sợ hồi hộp đè nén khiến cho người ta phải ngạt thở thì ngày càng trở nên rõ rệt. Lưu Khám nhắm mắt lại, đầu óc trở thành một mớ hỗn loạn. Sắc lệnh đốt sách vừa được ban hành đã khiến cho người trong thiên hạ kinh ngạc và lo sợ. Lòng hận thù của dân chúng đối với Đại Tần chỉ qua một đêm đã trở nên sâu sắc hơn rất nhiều. Đặc biệt là những người đọc sách thánh hiền, thì hận thù Đại Tần đến tận xương tủy. Không bao lâu sau đó, Hàm Dương lại xảy ra một chuyện lớn. Một nhóm hơn hai mươi tiến sĩ do Thuần Vu Việt cầm đầu do bất mãn với sắc lệnh của Tần Thủy Hoàng nên đã trốn chạy khỏi Hàm Dương, hiện không rõ tung tích. Việc này khiến cho Tần Thủy Hoàng Doanh Chính vô cùng giận dữ.

Khi nghe được tin này thì đoàn người Lưu Khám đã vào đến vùng quận Nam. Sau khi bắt ngờ biết tin, phản ứng đầu tiên của hắn là: Kháng Nho!

Nhưng suy ngẫm lại thì nhận thấy hình như sự việc kháng Nho mà hắn được biết không phải vì chuyện này. Vậy nên hắn quyết định đi dò hỏi một cách tỉ mỉ thì mới rõ tuy Tần Thủy Hoàng rất tức giận chuyện này

nhưng cũng không có những hành động quá khích. Lúc bấy giờ trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của hắn mới có thể yên tâm ở đúng vị trí của nó.

Nếu như quả thật xảy ra sự việc kháng Nho thì thời gian còn lại của hắn lại càng bị ít đi!

Tuy không xác định được rút cục Tần Thủy Hoàng còn có thể sống được bao nhiêu lâu, nhưng Lưu Khâm đã kết hợp hai sự việc kháng Nho và Trường Thành lại thành một mục tiêu. Ngoài ra cuối cùng hắn cũng xác định được một chuyện: Sự kiện đốt sách và kháng Nho không phải là một việc mà là hai chuyện hoàn toàn khác nhau...

Được thôi, bất kể là sự kiện đốt sách hay kháng Nho có xuất hiện hay không, việc tiếp theo cần làm là nhanh chóng gặp mặt Tần Thanh. Vậy nên Lưu Khâm đốc thúc binh mã tăng tốc, chẳng mấy chốc đã đến được Di Lăng. Ba Trường đã chuẩn bị sẵn thuyền bè, bọn người Lưu Khâm vừa đến là ngay lập tức lên thuyền khởi hành, ngược dòng thẳng tiến tới Giang Châu.

Ở thế kỷ hiện đại trước kia, Lưu Khâm cũng từng đi du ngoạn Tam Hiệp. Nhưng cảnh vật hiện tại dường như đẹp hơn, làm say lòng người hơn những gì để lại cho hậu thế sau hai nghìn năm lịch sử.

Chỉ có điều tâm trạng mang nặng ưu tư khiến cho Lưu Khâm chẳng thể có tâm trí để thưởng ngoạn cảnh đẹp. Sau hơn mười ngày đi thuyền, cuối cùng Lưu Khâm cũng đến được cái đích cuối cùng trong chuyến hành trình này, Giang Châu.

Thời tiết Giang Châu (Trùng Khánh ngày nay) tuy đã bước vào mùa đông lạnh giá, nhưng tiết trời vẫn ẩm áp lạ thường. Ít nhất là so với miền Nam Tân Cương thì ẩm áp hơn rất nhiều. Khi Lưu Khâm đến Giang Châu, ngoài trời đang mưa rơi tí tách tí tách. cơn mưa làm se lạnh lòng người, tựa như một vùng sương mù phủ dày đặc lên bầu trời thành Giang Châu. Có câu thơ miêu tả rằng: “Ba Sơn dạ vũ trưởng Thu trì” (Nước mưa ban đêm làm dâng mực nước hồ Thu vùng Ba Sơn). Dù cho là ban ngày cũng thể hiện được nét duyên dáng mềm mại.

Tần Mạn đem theo hộ vệ đã đến chờ ở bến thuyền từ sớm. Khi nhìn thấy bóng dáng vạm vỡ oai hùng của Lưu Khâm trên đầu thuyền, trái tim của Tần Mạn đột nhiên cảm thấy vui mừng, nằng bước nhanh lên phía trước hai bước, giơ tay vẫy Lưu Khâm.

Lưu Khâm tất nhiên là cũng nhìn thấy Tần Mạn! Áo trắng mờ ảo, áo choàng khoác ngoài, tay cầm ô trúc, trong khung cảnh mưa gió mịt mù, nằng lại càng thêm phần kiêu sa duyên dáng. Trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, Lưu Khâm bước nhanh xuống thuyền, tiến đến trước mặt Tần Mạn. Hai người đều im lặng không nói câu nào, chỉ say sưa nhìn nhau. Trong giây phút này tất cả ngôn từ đều trở nên thừa thãi... Một hồi lâu sau, Tần Mạn mới mở lời:

- Khâm... Đô úy, trên đường gặp nhiều vất vả rồi!

Xe ngựa đã đợi ở bến từ lâu.

Sau khi Lưu Khâm và Tần Mạn lên xe, bèn tức khắc tiến vào thành Giang Châu trong vòng vây của dân chúng hiếu kỳ.

Trên xe Tần Mạn nói:

- A Khâm, ta có chuyện cần nói với huynh. Lần này có lẽ huynh sẽ phải ở Giang Châu thêm một thời gian.

Lưu Khâm ngạc nhiên:

- Lưu lại thêm một thời gian?

Tần Mạn gật đầu, nét mặt nghiêm túc nói:

- Sự tình có vài thay đổi... Tháng trước Gia tổ mẫu nhận lệnh đi yết kiến Bệ hạ, mười ngày trước đã khởi hành lên đường tới Hàm Dương. Trước khi đi, Gia tổ mẫu có yêu cầu ta gửi lời xin lỗi đến huynh, và mong huynh có thể lưu lại đây một thời gian, người sẽ nhanh chóng trở về Giang Châu... Ngoài ra, Gia tổ mẫu lần này đi Hàm Dương cũng mang theo món quà mà lần trước huynh biếu tặng người, nói rằng muốn tìm cơ hội dâng tặng Bệ hạ.

- Hả?

Không biết vì sao khi nghe xong tin này, Lưu Khâm chợt thấy bồn chồn lo lắng. Không ngờ rằng nhanh chóng đi đường vượt sông để đến được đây, cuối cùng lại không gặp được Tần Thanh. Tuy nói rằng qua ít ngày nữa có thể gặp được, nhưng trong lòng lại cảm thấy bất an.

Lưu Khâm không thể nói lý do vì sao, nhưng hần lờ mờ cảm nhận thấy có cái gì đó không ổn.

- A Khâm, huynh có phải là không vui chăng?

Thấy Lưu Khâm im lặng hồi lâu, Tần Mạn không kìm được hỏi nhỏ một tiếng.

Lưu Khâm lắc lắc đầu, đột nhiên hỏi:

- Mạn tiểu thư, cô có biết Bộ hạ đột nhiên triệu kiến Thanh lão đi Hàm Dương là vì chuyện gì không?

.

151. Chương 255-259

Chương 255: Tựa như cổ nhân

Theo lý mà nói thì việc Tần Thủy Hoàng triệu kiến Tần Thanh cũng chẳng phải là lần đầu tiên, vốn chẳng có gì là đặc biệt. Nhưng không biết vì sao, Lưu Khâm vẫn cảm thấy có chút bất ổn. Nhưng có một điều chắc chắn rằng Tần Thủy Hoàng sẽ không làm gì có hại cho Tần Thanh.

Vậy nên sau khi hỏi một câu như vậy, hần cũng chẳng mong Tần Mạn sẽ trả lời. Nhưng không ngờ, Tần Mạn lại trả lời hần một cách tỉ mỉ:

- Trước khi đi bà nội có nói qua với muội rằng Tần Thủy Hoàng triệu kiến người là vì chuyện Lăng Ly Sơn. Huynh cũng biết đó công trình Lăng Ly Sơn hao tốn to lớn, là do một tay bà nội thiết kế. Nay công trình đã bước vào giai đoạn quan trọng, Bộ hạ triệu kiến bà nội tới để bàn bạc cũng là chuyện đương nhiên thôi mà. Thực ra thì bắt đầu từ hai năm trước Bộ hạ đã thường xuyên triệu kiến bà nội tới Hàm Dương.

Lăng Ly Sơn, hay chính là Lăng Tần Thủy Hoàng mà hậu thế ngày nay được biết đến. Lưu Khâm quả thật không ngờ rằng, Tần Thanh lại chính là người thiết kế cho công trình lăng mộ của Tần Thủy Hoàng. Từ đó có thể thấy được sự tín nhiệm của Tần Thủy Hoàng dành cho Tần Thanh đã đến giới hạn cao nhất. Nếu không thì việc xây dựng lăng tẩm sao có thể để cho người ngoài tham gia vào được? Nhưng sao lại nói công trình đang bước vào giai đoạn quan trọng?

Lưu Khâm không tiện hỏi thêm! Đương nhiên rồi, nghĩ cho cùng nếu như hần có hỏi thêm thì Tần Mạn cũng chưa chắc có thể giải đáp rõ ràng. Chỉ là nghĩ đến việc Tần Thanh vắng mặt như thế này, không biết sẽ mất thêm bao nhiêu thời gian. Trong lòng Lưu Khâm không tránh khỏi cảm thấy lo lắng.

- Đúng rồi, vài ngày trước huynh cho người đưa thư tới nhắn muội giúp huynh thu thập sách tập... Muội đã thu xếp ổn thỏa. Những ngày qua đã thu thập được hơn ba vạn bảy nghìn cuốn sách. Muội không hiểu huynh cần chỗ sách đó làm gì, nên lệnh cho gia nhân bí mật giấu chỗ sách ấy trong kho của huyện Giang Dương. Nếu huynh cần dùng, thì có thể vận chuyển về Lâu Thương bất cứ lúc nào... Có điều phải cẩn thận một chút, vì hiện nay quan phủ đang kiểm tra tương đối nghiêm ngặt.

Tạm thời hãy cứ để trong kho vẫn an toàn hơn. Mặc dù quan phủ biết muội thu thập sách tập, nhưng cũng không gây khó dễ gì, nhìn thấy cũng coi như không biết gì cho qua chuyện. Nhưng nếu như là trên đường vận chuyển thì ắt hẳn sẽ bị kiểm tra, chắc chắn sẽ bị thiếu hụt... Theo ý kiến của muội thì tạm thời cứ cất giữ ở chỗ bọn Thầm Thực Kỳ, đợi cho sóng gió qua đi lúc đó sẽ tìm cách vận chuyển về.

Lưu Khâm gật đầu thể hiện tán đồng.

Giang Châu dựa núi mà xây thành, là một tòa thành trên núi, có một vạn hai nghìn hộ dân, ước chừng sáu vạn người. Thái ấp của Tần gia nằm ngoài thành Giang Châu ba mươi dặm, diện tích thậm chí rộng gần bằng thành Giang Châu. Thái ấp có tổng số hơn hai vạn người, trong đó gần một vạn người là quân hộ vệ, thợ thủ công có hơn nghìn người, còn thực khách thì đông vô số, tựa như một thành phố quy mô nhỏ, có lan can tường ngang và hàng chục tháp canh gác. Bên trong có nơi làm việc và kho chứa đồ, sản xuất ra đủ loại đủ kiểu vật phẩm.

Lưu Khám vừa nghe Tần Mạn giới thiệu, vừa quan sát những kiến trúc trong đền trang, bất giác gật đầu tự nhủ: “Quả không hổ danh là Đệ nhất phú hào vùng Tây Nam”. Nếu như ở Trung Nguyên, với quy mô đền trang như của Tần gia thì nhất định sẽ bị quan lại triều đình khép vào tội mưu phản.

Cũng chỉ có Tần Thanh mới có được!

Lưu Khám lúc này thật sự rất hiếu kỳ: giữa Tần Thanh và dòng dõi họ Doanh Tần này rút cục là có mối quan hệ như thế nào? Nếu chỉ đơn thuần là phú hộ bình thường, thì sao Tần Thủy Hoàng lại có thể ưu ái đến như vậy?

- Tổ tiên của muội vốn là một nhánh của người Ba. Không có họ, có đệm là Ba thôi, họ Tần này cũng là do đích thân Bệ hạ sau khi nắm quyền chính tặng cho bà nội. Trước đó, có rất nhiều người gọi bà nội là Ba Thanh. Có điều đến nay chắc hẳn nhiều người chẳng còn nhớ đến tên đệm Ba này nữa rồi.

- Muội... là dòng dõi hoàng tộc của Ba quốc?

Lưu Khám đột nhiên nhanh nhạy, hiếu kỳ hỏi nhỏ một câu. Trong thế kỷ này, họ và đệm tách rời nhau, không thống nhất làm một. Ví dụ Tần Thủy Hoàng có họ là Doanh, đệm là Tần và tên là Chính. Căn cứ theo tập quán đó thì Tần Mạn sẽ có họ là Tần, đệm là Ba và tên là Mạn. Chỉ có một ý nghĩa hết sức quan trọng, nó đại diện cho sự nổi trội của gia tộc, không phải ai cũng có thể có được.

Cũng như Lưu Khám, nếu căn cứ theo cách mà Nhâm Hiêu xác định nguồn gốc thân thế của hần thì họ là Lưu, đệm là Đường và tên là Khám. Nói ngắn gọn là nếu không phải là dòng dõi vương gia quý tộc thì sẽ không được hưởng tên chi. Như Lưu Bang, một ví dụ vô cùng điển hình cho việc có họ không đệm.

Tần Mạn mỉm cười:

- Huynh cũng rất thông minh, nói một cách chính xác tổ tiên của muội đúng là dòng dõi quý tộc của Ba quốc, có điều đó đã là chuyện của nhiều năm trước rồi. Ba quốc trải qua hàng trăm năm lịch sử, thay đổi vương triều quý tộc... Nói một cách rõ ràng thì năm xưa Đại Tần tiêu diệt vương triều Ba quốc, cũng chính là tên gian thần phản bội cướp đoạt vương quyền của tổ tiên muội. Ha ha, trong đó còn có nhiều tình tiết phức tạp, nói một cách đơn giản thì Tần vương đã giúp cho gia tộc muội báo được mối thù diệt quốc. Đến đời của bà nội thì đã chẳng còn ý định muốn phục hưng Ba quốc nữa. Nhưng vì gia tộc muội là hậu duệ của dòng dõi quý tộc nên Bệ hạ có thái độ ưu ái nể trọng đặc biệt...

Tần Thủy Hoàng có thật chỉ vì lý do này mà ưu ái nể trọng Tần gia hay không? Lưu Khám lấy làm hoài nghi, hần tin rằng giữa Tần Thanh và Tần Thủy Hoàng có một mối quan hệ hết sức mật thiết. Có điều nhìn bộ dạng của Tần Mạn ắt hẳn muội ấy cũng chẳng biết gì về chuyện này. Nếu muốn tìm hiểu thêm nguyên nhân thực sự thì chỉ còn cách đợi Tần Thanh trở về. Không biết còn phải chờ bao lâu... Năm mới sắp tới rồi, mong sao thời gian chờ đợi đừng quá lâu.

Xe ngựa dừng trước một dãy nhà.

Tần Mạn chỉ tay vào đó nhẹ nhàng nói:

- A Khám, huynh và đoàn tùy tùng sẽ nghỉ ngơi tại đây. Tối nay muội sẽ lệnh cho gia nhân bày tiệc rượu, đến lúc đó sẽ giới thiệu huynh với những người khác trong nhà. Dọc đường đi lệnh đênh sông nước, huynh chắc cũng mệt rồi, hãy nghỉ ngơi một chút đi, có chuyện gì để sau rồi nói.

- Như vậy đi, cũng tốt!

Tần Mạn sau khi thu xếp nơi ăn nghỉ cho bọn Lưu Khám bèn cáo từ rút lui. Với tư cách là người thừa kế chính thức của Tần gia, khi Tần Thanh vắng mặt, mọi chuyện lớn bé trong nhà đều do Tần Mạn đảm đương quán xuyến.

Lưu Khám ngồi trong phòng ngắm một lượt, căn phòng bài trí không quá hào nhoáng, tao nhã nhưng vẫn toát lên được vẻ quý tộc. Bên cạnh tường có kê một chiếc giá sách, trên đó bày rất nhiều cuốn kinh thư. Lưu Khám bước tới cầm một cuốn lên tiện tay mở ra xem, là một cuốn “Lã Thị Xuân Thu”. Nhìn lướt qua hai lượt, Lưu Khám lại đặt nó về vị trí cũ, quay người bước ra khỏi phòng.

- Đô ury, có chuyện gì cần sai bảo?

Một người dáng bộ xem chừng như quản gia bước tới, cúi người lễ phép nói:

- Tiểu nhân tên là Ba Văn, là quản gia mà Mạn tiểu thư phải đến chuyên phục vụ cho Đô úy. Ngài có việc gì thì chỉ cần sai bảo tiểu nhân. Mạn tiểu thư có dặn rằng phải đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của Đô úy.

Lúc này đang là giữa trưa. Trận mưa đông ấy vẫn cứ tí tách tí tách rơi, mưa rơi tựa như màn sương phủ lấp khoảng trời của điền trang.

- Ta muốn đi dạo xung quanh, chẳng hay Ba quản gia có thể dẫn đường?

- Đó là vinh hạnh của tiểu nhân!

Ba Văn vốn định sắp xếp một chiếc xe, nhưng Lưu Khâm từ chối, hấn gọi thêm Khoái Triệt và vài tên lính thân cận cùng dạo bộ trong điền trang.

- Ba quản gia, từ Giang Châu đến Giang Dương mất bao xa?

Ba Văn vội vàng trả lời:

- Tính ra thì không quá xa, nhưng đường rất khó đi, cả đi cả về cũng phải mất đến năm sáu ngày.

Lâu như vậy sao!

Tần Thanh đi Hàm Dương e là cũng phải mất tới chục ngày nữa tháng, vậy thì tại sao ngày mai ta lại không đi Giang Dương một chuyến? Nhắm tính thấy đã một thời gian dài không gặp mặt Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương rồi. Vừa hay có thể thăm thú tình hình xưởng rượu, cũng là ý hay.

- Lão Khoái, ngày mai ta sẽ nói với Mạn tiểu thư, chúng ta đi Giang Dương một chuyến, huynh thấy thế nào?

Khoái Triệt gật đầu nói:

- Xin nghe theo sự sắp xếp của Đô úy!

Cũng chính lúc đó, ở hành lang trước mặt xuất hiện vài người. Tuy khoảng cách không quá xa nhưng do trời mưa khó nhìn thấy rõ cảnh vật phía trước. Mấy người đó cười cười nói nói đi qua, nhanh chóng rẽ sang hướng khác và biến mất. Lưu Khâm vốn không quá chú ý đến đám người đó, nhưng khi ánh mắt vô tình lướt qua một bóng hình thì hấn bất chợt giật mình, vô thức dừng lại không đi nữa.

Cái bóng dáng ấy nhìn thật quen mắt.

Ba Văn thấy Lưu Khâm đột nhiên dừng lại, ngạc nhiên hỏi:

- Đô úy, ngài sao vậy?

- Ồ!

Lưu Khâm bừng tỉnh, nói đoạn:

- Không có gì, chỉ là ta đang nghĩ xem ngày mai sẽ nói từ biệt với Mạn tiểu thư như thế nào... À đúng rồi, những người ban nãy nhìn cách ăn mặc dường như không phải là người vùng này.

Ba Văn gật gù đầu nói:

- Những người mà Đô úy nói đến chắc hẳn là đám người vừa đi qua đây, ha ha, đó là thực khách của Nhị lão gia nhà chúng ta, hầu như không phải là người vùng này.

- Nhị lão gia?

Lưu Khâm kinh ngạc nhìn Ba Văn một cái.

Ba Văn vội vàng giải thích:

- Lão phu nhân có được bốn người con trai và hai người con gái. Đại lão gia, cũng chính là cha của Mạn tiểu thư, đã qua đời cách đây chừng mười năm trước. Nhị lão gia tên là Chỉ, phụ trách công việc buôn bán trên vùng Bạch Thủy và Giang Thủy. Từ Lăng Trung đến Giang Châu, từ Giang Châu kéo dài đến Lữ Giang...

tất cả những việc buôn bán qua đường thủy của Tần gia đều do Nhị lão gia phụ trách. Nhị lão gia tính tình phóng khoáng, nên cũng nuôi không ít thực khách.

Sự hiểu biết về Tần gia của Lưu Khâm cũng chỉ giới hạn ở hai người Tần Thanh và Tần Mạn.

Thứ nhất là vì Lâu Thương cách quá xa Ba Thục, thứ hai là vì địa vị trước kia của Lưu Khâm cơ bản là không đủ để tìm hiểu về Tần gia. Ngay cả Trình Mục đã từng làm quan giám ngục ở Cù Nhấn cũng chỉ mới chỉ nghe nói đến tên Tần Thanh, đối với tình hình của Tần gia cũng chẳng hiểu biết quá nhiều.

Nghe nói vậy thì thấy Tần gia này dường như cũng tương đối phức tạp.

Lưu Khâm không kìm được tính tò mò, quay đầu lại nhìn Khoái Triệt một cái. Khoái Triệt nhanh chóng hiểu ý của hắn, bước lên trước, nhỏ tiếng nói gì đó với Ba Văn.

Lưu Khâm là khách của Tần Thanh, còn Ba Văn chỉ là một quản gia bình thường, có những điều không tiện mở lời.

Nhưng Khoái Triệt thì khác...

Nhìn vẻ bề ngoài, thân phận của Khoái Triệt và Ba Văn gần tương đương nhau, sẽ dễ nói chuyện. Lại cộng thêm cái tài ăn nói của Khoái Triệt, nên có thể dễ dàng nghe ngóng được những chuyện mà Lưu Khâm muốn biết. Vậy nên Lưu Khâm không hỏi thêm mà chỉ lặng lẽ ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh đang kiêu sa duyên dáng trong làn mưa.

Tần gia có tất cả bốn người con trai và hai người con gái. Con trai trưởng là Tần Cừ, cũng chính là cha của Tần Mạn, đã qua đời do bạo bệnh từ rất lâu về trước. Trưởng nữ là Tần Lam, đã được gả cho Cú Đinh quốc từ lâu, phải đến hơn mười năm nay không quay về thăm quận Ba. Cú Đinh, nằm ở phía Nam Dạ Lang quốc, nằm trong dãy núi trùng điệp thuộc cao nguyên Điền Quý Quế, là nước thuộc địa của Đại Tần. Còn lý do vì sao Tần Thanh lại gả con gái đến một nơi xa xôi như vậy thì không ai được rõ.

Con trai thứ là Tần Chỉ, cũng chính là người mà Ba Văn gọi là Nhị lão gia.

Con trai thứ ba là Tần Mông, con trai thứ tư là Tần Cức hiện nay sinh sống ở vùng Lăng Trung, cũng đều có sự nghiệp gia sản. Con gái thứ là Tần Bạch, mười một năm trước được gả đến vùng Quan Trung, hiện nay cũng không có mặt ở quận Ba. Nói tóm lại thì trong bốn người con trai và hai người con gái của Tần Thanh, chỉ có duy nhất một mình Tần Chỉ là sống cùng Tần Thanh.

- Đô úy, trưa nay sao ngài lại có biểu hiện như vậy?

Sau khi về đến phòng nghỉ, Khoái Triệt hiểu kỳ hỏi nhỏ:

- Ngài yêu cầu ta đi thăm dò Ba Văn tình hình Tần gia để làm gì?

Lưu Khâm ngồi trên phản, hai ngón tay trở và ngón tay cái xoa nhẹ vào nhau.

- Buổi trưa nay ta nhìn thấy một người!

- Phải chăng là người trong đám thực khách của Tần Chỉ?

Lưu Khâm gật gật đầu:

- Có một bóng người mà ta cảm thấy rất quen mắt, dường như là người quen của ta và huynh. Ta không rõ hắn có nhìn thấy ta hay không, nhưng ta cảm thấy hắn chắc hẳn đã nhìn thấy ta, nên đến khúc rẽ mới cố tình đi lùi lại phía sau.

- Người quen?

Khoái Triệt ngạc nhiên, không nén được tò mò bèn hỏi:

- Là ai vậy?

Lưu Khâm đứng dậy, đi ra ngoài cửa, nhìn ngó xung quanh, sau khi xác định rằng không có ai, hắn bèn đóng cửa phòng, bước đến ngồi trước mặt Khoái Triệt.

- Lão Đường!

Lưu Khám hạ thấp giọng nói:

- Tuy rằng mưa mù làm che khuất tầm nhìn, hơn nữa còn cách xa một đoạn, nhưng ta có thể nhận ra người đó chính là Đường Lệ.

- Đường Lệ?

Khoái Triệt ngạc nhiên há hốc mồm.

- Sao hắn lại ở đây? Đang nhiên đang lành sao lại trở thành thực khách của Tần Chỉ?

Chương 256-257: Đại Túc Tụ

Nếu như theo lời của An Kỳ thì Đường Lệ hiện đang có mặt ở Quan Trung chứ không phải ở quận Ba.

Hơn nữa, Lưu Khám cũng không thể tìm ra được lý do vì sao Đường Lệ lại đến Tần gia làm thực khách. Tước vị? Hắn đã có rồi! Tiền bạc? Có lẽ cũng chẳng phải là vì lý do này. Tuy Đường Lệ không có được tiềm lực tài chính vững vàng dồi dào như Thẩm Thực Kỳ, Lưu Khám, nhưng trong người không đến nỗi thiếu tiền. Hơn nữa, Thẩm Thực Kỳ hiện giờ cũng đang ở quận Ba, nếu quả thực hết tiền tiêu, Đường Lệ chỉ cần đến Giang Dương một chuyến là sẽ có ngay hơn chục dật tiền vàng.

Nhưng vì sao hắn lại ở Giang Châu làm thực khách?

Lưu Khám và Đường Lệ chơi thân với nhau đã lâu, những ngày mới quen gần như là ngày ngày bên cạnh nhau như hình với bóng.

Nên Lưu Khám tin bản thân mình không thể nhận nhầm người. Nếu như quả thật đúng là Đường Lệ, thì chắc hẳn có chuyện gì đó khiến cho hắn không thể không lưu lại Giang Châu.

Tối hôm đó, Tần Mạn bày tiệc tiếp đãi Lưu Khám nhưng không có nhiều người tham gia tiệc rượu, chỉ có vài người mà đại đa số đều là thân tín của Tần Mạn.

Những phòng khác của Tần gia đều vắng mặt... Tần Mạn giải thích, đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ, đợi sau khi Tần Thanh trở về nhất định sẽ tổ chức đại tiệc mời Lưu Khám, đến lúc đó tất cả các phòng của Tần gia đều phải tham dự. Còn bữa tiệc hôm nay chỉ là cá nhân Tần Mạn đứng ra tổ chức.

Quy tắc của những gia đình quý tộc quả thật rất nhiều!

- Mạn tiểu thư, Nhị thúc của muội và những người khác cũng đều vắng mặt sao?

Trong bữa tiệc, Lưu Khám làm ra vẻ vô ý hỏi một câu như vậy.

Tần Mạn cười nói:

- Ô, Mông thúc hiện đang ở Lãng Trung. Cứu thúc thường xuyên ở Thành Đô, chủ yếu giao du với người dân tộc Đê. Nếu như không có chuyện gì đặc biệt, hoặc vì phụng mệnh của bà nội, các thúc ấy rất ít khi về đây. Còn nhị thúc hiện cũng đang không có mặt ở điền trang. Hồi giữa năm, những người Ba thổ dân của vùng núi Đại Ba có ý muốn làm loạn. Nhị thúc hiểu rõ vùng ấy, nên phụng mệnh bà nội đi tới đó xem xét tình hình.

Tính ra thì cũng sắp quay về rồi.

Thời gian gần đây không nghe thấy có người nhắc đến sự việc của vùng núi Đại Ba, chắc hẳn mọi chuyện đã được giải quyết rồi.

- Ra là vậy!

Lưu Khám làm ra vẻ đã hiểu chuyện, gật gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

Dù gì thì đó cũng là chuyện nội bộ gia đình của Tần gia, người ngoài như hắn không tiện hỏi thêm. Bữa tiệc rượu đó mọi người ăn uống vô cùng thoải mái. Mưa suốt cả ngày, đến khuya thì ngớt, mây đen tan đi, chỉ còn một vài làn mây mỏng lưu luyến trôi bồng bềnh trên bầu trời đêm, khiến cho ánh trăng tươi sáng càng trở nên mờ mờ ảo ảo.

- Mạn tiểu thư...

- Uhm?

Ánh trăng trong trẻo, lướt nhẹ phủ lên làn da trắng ngần và cặp lúm đồng tiền của Tần Mạn.

Chắc hẳn là do uống hai chén rượu, nên trên gương mặt nàng phẳng phất chút ánh hồng tươi của men rượu, càng làm tăng thêm vẻ dịu dàng quyến rũ.

Lưu Khám chần chờ một lúc, rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Hôm nay ta có nghe Ba Văn kể chuyện, dường như những thực khách của nhà muối cũng có sự khác biệt?

- Khác biệt?

Tần Mạn ngạc nhiên một chút, rồi ngay lập tức cười nói:

- Huynh chắc hẳn muốn nói đến những thực khách của nhị thúc... Thực ra thực khách trong Tần gia đại bộ phận đều là của nhị thúc. Bà nội bình sinh tương đối giản dị, không thích thú việc nuôi thực khách, dưỡng sĩ tử. Chỉ là vì không cưỡng lại nổi sự nhiệt tình của nhị thúc nên mới đồng ý nuôi thực khách.

Những thực khách đó hầu như là do nhị thúc quản lý.

Bà nội rất ít khi tham gia quản lý việc đó, trừ phi là người của vùng Vu Minh, Ba Thục, thường thì bà nội còn quan tâm một chút. Lâu dần thì thành tình cảnh như hiện nay. Nhưng có điều hai năm gần đây, bà nội hình như có ý định chỉnh đốn lại tình hình thực khách trong nhà. So với hai năm trước kia thì lượng thực khách đã giảm đi đáng kể.

Có thật là muốn chỉnh đốn hay không?

Lưu Khám khẽ cau mày, trong lòng bất giác sinh nghi.

Có thể nhận thấy Tần Thanh dường như đang rèn luyện Tần Mạn trở thành người thừa kế của mình. Nhưng trong nhà có quá nhiều thực khách, lại đều chịu sự quản lý của Tần Chỉ, nhị thúc của Tần Mạn. Sau này khi Tần Mạn chính thức lên nắm quyền, những thực khách này... Xem chừng Tần Thanh đã cảm nhận thấy có gì đó không ổn.

Đây chính là cách giúp Tần Mạn trừ bỏ chướng ngại vật!

Lưu Khám ngẫm nghĩ thâm trong lòng, nhưng những lời này không thể nói ra được. Theo như cách nói của Tần Mạn, thì dường như muội ấy rất tôn trọng Tần Chỉ. Nếu lúc này mà nói ra thì nghiêm nhiên bị coi là kẻ tiểu nhân. Hơn nữa cứ coi như Tần Mạn nghe lời hấn đi chẳng nữa thì chuyện này nên làm thế nào.

Chẳng nhẽ lại nói với Tần Mạn:

- Muội nên cẩn thận nhị thúc của muội!

Tần Thanh chắc hẳn đã có sự chuẩn bị, cũng chẳng cần hấn phải lo lắng.

- Mạn tiểu thư, dù gì thì cũng cần một khoảng thời gian nữa Tần phu nhân mới trở về đây. Ta định mấy hôm tới sẽ đi Giang Dương một chuyến, đã rất lâu rồi không được gặp mặt bọn Thẩm Thực Kỳ, cũng rất nhớ bọn họ. Người nhà của Quán Anh cũng đang ở Giang Dương, trước khi lên đường hẳn có nhờ ta qua thăm nom. Đợi sau khi Tần phu nhân về thì e là không còn đủ thời gian... Chẳng bằng ta trước hết đi Giang Dương một chuyến giải quyết xong mọi việc, rồi quay về đợi lão phu nhân.

Cặp mày thanh tú khẽ nhíu một cái, Tần Mạn nghĩ một lát rồi nói:

- Cũng ổn! Phải mất một thời gian nữa bà nội mới về đến Ba Thục. Huynh đi Giang Dương cũng chẳng ảnh hưởng gì, chỉ có điều muội không thể đi cùng huynh được. Việc trong nhà cần muội quản lý thu xếp, đợi qua mấy hôm nữa nhị thúc trở về, muội sẽ đi Giang Châu tìm huynh cũng không muộn.

Gia đình phú hộ đúng là có nhiều việc phải quản lý.

Lưu Khám hiểu rõ điều này, cười nói:

- Nếu đã vậy thì ta sẽ đợi đón muội ở Giang Dương!

Tiệc rượu kéo dài đến giờ Tuất mới kết thúc, Tần Mạn cảm thấy chao đảo, dường như cũng đã say. Tức thì có đứa hầu gái thân cận dìu nàng lão đảo đi về phòng.

Ba Văn cũng đi theo bọn Lưu Khảm về phòng nghỉ.

Đám người Khoái Triệt đều đã ngủ rồi. Nhưng Lưu Khảm nằm trên phản trở mình liên hồi mà vẫn không sao ngủ được. Lúc thì thấy hình ảnh của Đường Lệ, lúc thì lại nghĩ đến tình hình trước mắt của Tần gia. Nhị thúc của Tần Mạn... chỉ e là không đơn giản như Tần Mạn đã hình dung, tính tình phòng khoáng, chính trực ư?

Nếu quả thật đúng như vậy, thì tại sao Tần Thanh lại muốn cắt giảm thực khách?

Có thể chỉ là ngẫu nhiên, nhưng nếu như Tần Thanh thực sự đã nhận thấy điều gì đó nên mới xuống tay loại bỏ những thực khách của Tần Chỉ... Có quá nhiều uẩn khúc trong chuyện này. Lưu Khảm đương nhiên chẳng đến nỗi quá lo lắng chuyện này, cho dù tên Tần Chỉ đó rất có tài đi chăng nữa, nhưng chỉ cần Tần Thanh còn sống một ngày thì Tần Chỉ cũng chẳng thể làm chuyện xấu gì được. Nếu ngay đến cả con trai mình còn không trị được, Tần Thanh sao có thể quản lý được cả một gia nghiệp to lớn nhường này?

Nhưng, tại sao Đường Lệ lại ở đây?

Chương 258: Gián điệp Đường Lệ

Khoang thuyền không rộng lắm, có thể chứa được mười người.

Đường Lệ khoác một chiếc áo choàng màu xanh đang quỳ gối ngồi trên thảm. Y tập trung ánh nhìn của mình vào chiếc lư đồng đang bày trước mặt. Chiếc lư đồng này được làm hết sức tinh xảo, chỉ có điều trên bề mặt có vài chỗ đã chuyển sang màu đen. Bên trong chiếc lư có đặt một hòn than, phía trên thì đặt một chiếc bình gốm. Hương thơm nhẹ nhàng của trà ngập tràn cả khoang thuyền.

Nhìn thấy Lưu Khảm bước vào, Đường Lệ không đứng dậy mà chỉ đặt một chiếc tách sang bên cạnh, múc từ trong bình gốm một cốc trà rót vào tách.

- Lão Đường, dạo này vẫn khỏe chứ!

Lưu Khảm không uống trà luôn, mà ngồi xuống phía trước mặt Đường Lệ, nhìn y một lượt.

Thoảng một cái đã hai ba năm trôi qua, Đường Lệ cũng chẳng thay đổi gì nhiều. Hàm râu ngắn dưới cằm, thay đổi kiểu tóc khác, xem bộ dạng y có vẻ như đỉnh đạc điểm tinh trước khi rời khỏi Lâu Thương. Nghe thấy tiếng của Lưu Khảm, Đường Lệ mỉm cười, giơ tay ra hiệu mời Lưu Khảm dùng trà.

Trà khá ngon!

Nhưng Lưu Khảm chẳng còn tâm trí nào mà thưởng thức.

- Lão Đường, sao huynh lại ở quận Ba này? Lúc trước gặp An Kỳ tiên sinh, theo như lời của ngài ấy thì hiện giờ huynh phải ở Hàm Dương mới đúng chứ?

- Đúng ra thì lẽ ra ta đã đến Hàm Dương rồi... Nhưng sau khi đến quận Ba, ta phát hiện ra nơi này rất thú vị, nên mới quyết định dừng chân lại đây. Vốn định chỉ ở một thời gian ngắn rồi đi, nhưng sau đó, ta phát hiện ra rằng ta chưa thể đi được... Bởi vì ở đây có xảy ra một số chuyện khiến cho ta không thể không ở lại. Nhưng ta không ngờ huynh lại đến Giang Châu vào lúc này.

Giọng nói của Đường Lệ rất ảm áp, tuy từng câu chữ không thể hiện sự thân thiết, nhưng Lưu Khảm có thể cảm nhận được sự quan tâm, gần gũi qua những lời lẽ bình thường đó.

Lưu Khảm khẽ chau mày :

- Sao thế, chẳng lẽ ta không nên đến ?

- Cũng chẳng đến nỗi nên hay không nên, nhưng dù sao huynh cũng đã đến rồi chỉ e là sẽ bị cuốn vào thôi. Ta vốn định quan sát thêm một thời gian nữa thì rời đi, nhưng nay xem chừng không đi được rồi... Quận Ba, nói cụ thể hơn là Tần gia, có thể không được bình yên, an lành như chúng ta nghĩ

- Ta biết điều đó!

Trên gương mặt Lưu Khâm phảng phất một nụ cười.

Việc khiến cho Đường Lệ cảm thấy có hứng thú chắc hẳn không phải là chuyện bình thường... Nhưng Lưu Khâm cười không phải vì điều này, ba năm rồi không gặp mặt, tình bạn giữa bọn họ không hề phai nhạt theo thời gian; ngược lại, dường như đằng sau sự bình thường ấy là một tình bạn càng gắn bó hơn.

Chỉ cần một câu nói, Lưu Khâm đã hiểu toàn bộ tâm tư của Đường Lệ.

Lưu Khâm uống một ngụm trà, nhìn lão nô bộc đang quỳ gối ngồi đằng sau Đường Lệ một cái, gật gật đầu cười nói:

- Lão thúc, mới đó mà đã cách biệt ba năm, hình như trông lão còn mạnh khỏe hơn trước.

Lão nô bộc đó và Lưu Khâm cũng quen biết nhau!

Nghe Lưu Khâm nói vậy, lão cũng chỉ cười gật gật đầu không nói gì.

Đường Lệ nói:

- Hai năm gần đây huynh cũng phát tài phát lộc quá nhỉ. Nay đã làm đến đại quan hưởng bổng lộc hai nghìn thạch rồi. Chức Đô úy Tứ Thủy tuy không quá oai phong nhưng quyền lực thì không nhỏ. Tên Lưu Khâm nhà ngươi còn không biết thỏa mãn, lại dòm ngó cả đến vùng quận Ba này. Ha ha, lúc trước ta có thu xếp đi Giang Dương một chuyến xem xét tình hình thấy công việc làm ăn của A Kỳ và Lão Tào quả thật khá tốt.

Huynh cho di dời xưởng rượu đến Giang Dương cũng là một biện pháp hợp lý. Quận Ba có vị trí trọng yếu, nếu như Trung Nguyên xảy ra chiến tranh thì cũng khó mà có thể ảnh hưởng đến vùng này. Có điều, huynh nay đã là Đô úy Tứ Thủy, cách suy nghĩ năm xưa của huynh đã thay đổi hay chưa? Có thể... huynh đã sai!

Nhớ lại năm xưa, khi mà Lưu Khâm mới đến với thế giới này, hắn đã từng thảo luận với Đường Lệ.

Thậm chí có một thời gian, hắn đã từng không che giấu gì mà nói với Đường Lệ: Vận mệnh Đại Tần sẽ có nhiều tai ương, cần phải có sự chuẩn bị trước.

Cũng chính là lúc đó tình bạn giữa Lưu Khâm và Đường Lệ bắt đầu. Thoáng một cái, đã mấy năm trôi qua, Lưu Khâm giờ đây gia sản vạn vàng, ruộng vườn vạn khoảnh, lại giữ chức Đô úy Tứ Thủy. Cho dù tư tưởng của hắn có sự thay đổi thì đối với Đường Lệ mà nói cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nói thật tình đã có một thời gian, Lưu Khâm thực sự đã bị dao động! đọc thêm tại bàn long chấm us.

Đặc biệt là lúc ở Bắc Cương, khi hắn và quân Hung Nô giao chiến ác liệt, hắn thậm chí còn có ý định sẽ phò giúp cho Đại Tần. Doanh Phù Tô, tuy hắn chưa gặp mặt lần nào, nhưng Lưu Khâm có thể cảm nhận thấy vị Đại công tử đó có sự khác biệt rất lớn với hình tượng mà hậu thế lưu truyền rằng nhu nhược, yếu mềm, ngu xuẩn. Kỳ thực nếu như Đại Tần có thể tiếp tục hùng mạnh cũng chưa hẳn là một chuyện không tốt. Lúc đó thực sự Lưu Khâm đã bị dao động!

Tuy nhiên, sự kiện đốt sách diễn ra lại khiến cho suy nghĩ của Lưu Khâm thay đổi.

Có một số chuyện chỉ e là không có cách nào thay đổi được...

Việc làm cấp bách trước mắt là cần phải có được quyền lực to lớn hơn nữa, tích lũy được lực lượng hùng mạnh hơn nữa. Nếu như quả thật Đại Tần bị diệt vong thì hắn vẫn có thể tự bảo vệ được bản thân, gia đình, bạn bè và mọi người xung quanh. Lưu Khâm hiểu rất rõ tình thế của mình, vài năm về trước, khi mới thành lập Thương Lâu, hắn đã gây thù chuốc oán với hậu duệ của sáu nước vùng Sơn Đông.

Còn chưa kể đến việc hắn còn là người Đại Tần.

Nghe Đường Lệ hỏi vậy, Lưu Khâm mỉm cười nói:

- Đúng hay sai, ai có thể nói rõ ràng được cơ chứ? Chưa đến phút cuối, có lẽ sẽ không thể nào biết được đáp án là gì.

Ý muốn nói cho Đường Lệ biết hắn vẫn chưa thay đổi ý nghĩ của mình.

Đường Lệ gật gật đầu, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Gần đây Tần gia có vẻ không bình thường... Ngoài việc giao thương quá mật thiết với người Ba thổ dân ra, thì hàng hóa giao dịch hầu như là những thứ mà triều đình nghiêm cấm mua bán như: lương thực và muối, sắt v.v... Lúc vừa mới đến quận Ba, ta có nghe người ta nói một vài tin đồn.

Ví dụ như là, “Gà mái lộng quyền”... Ha ha, dường như có người rất mãn nguyện về việc này.

Mới đầu ta cứ nghĩ rằng “Gà mái” ở đây là ám chỉ Tần Thanh, nhưng sau này mới biết, “Gà mái” không phải là Tần Thanh, mà là ám chỉ Mạn tiểu thư.

- Mạn tiểu thư?

Lưu Khảm chợt giật mình, nhưng ngay tức thì bình tĩnh:

- Ý của huynh là trong Tần gia có người không phục Mạn tiểu thư?

Đường Lệ cười nói:

- Thế thì có gì làm lạ? Thế hệ thứ hai của Tần gia còn có đến ba người đàn ông, Mạn tiểu thư chỉ là đời thứ ba, hơn nữa lại còn là một đứa con gái, có người không phục cũng là lẽ thường. Nhưng vì Tần lão phu nhân vẫn còn sống nên không có ai dám đứng ra chống đối mà thôi. Trong ba tháng làm môn khách của Tần gia, ta vẫn luôn âm thầm quan sát... Bắt đầu từ lúc Tần lão phu nhân xuống tay cắt giảm số lượng môn khách trong nhà thì ta đã hiểu.

Môn khách của Tần gia, đại bộ phận tôn Tần Chỉ làm chủ.

Tên Tần Chỉ đó, nhìn bề ngoài thì có vẻ là một hào sĩ phóng khoáng, coi nhẹ danh lợi địa vị. Nhưng trên thực tế hẳn có một dã tâm rất lớn.

Tần lão phu nhân triệu kiến huynh lần này với mục đích gì, ắt hẳn huynh đã rõ.

Theo ý kiến của ta, Tần lão phu nhân không chỉ là muốn kén rể cho Mạn tiểu thư, thậm chí rất có khả năng muốn nhân cơ hội này khẳng định vị trí người thừa kế của cô ấy. Từ đó dập tắt ý định của Tần Chỉ... Có điều ta cho rằng Tần Chỉ chắc chắn sẽ không vì thế mà nguôi lòng tham.

Lưu Khảm khề cau mày:

- Nhưng cho dù hẳn có không dập tắt lòng tham đi chăng nữa thì cũng làm được gì?

- Có hai lý do khiến cho Tần gia có thể hùng bá trù phú một vùng Tây Nam: thứ nhất là vì mối quan hệ giữa Tần lão phu nhân và Bệ hạ. Chỉ cần Tần lão phu nhân còn sống một ngày, thì địa vị của Tần gia sẽ còn vững chắc không gì thay đổi được. Nhưng nếu như Tần lão phu nhân không còn nữa, Hoàng thượng đương nhiên sẽ nể mặt lão phu nhân mà ưu ái cho Tần gia, nhưng sao còn có thể được hưởng những ân huệ như hiện nay... Xét cho tới cùng thì Hoàng Thượng cũng rất muốn thu lại quyền khống chế Ba Thục.

Nên chỗ dựa thứ nhất của Tần gia là triều đình.

Lưu Khảm gật đầu tỏ ý tán thành, nói đoạn:

- Thế còn lý do thứ hai là gì?

- Lý do thứ hai... là thân phận của Tần gia. Ba Thục trước nay là vùng đất ải của Đại Tần. Tuy từ khi đại tướng Tư Mã Thác bình định Ba Thục cho tới nay, đã có không ít người từ Quan Trung được đưa đến đây. Nhưng người Ba vẫn đương nhiên chiếm đến 60% dân số Ba Thục. Đặc biệt là những người thổ dân vùng núi, nếu muốn chinh phạt bọn chúng thì khó vô cùng. Tần gia từng là vương tôn quý tộc của Ba quốc, từng một thời oai phong vùng Ba Thục, lẽ đương nhiên có thể giúp sức triều đình, ổn định Ba Thục.

Đó cũng là lý do vì sao triều đình lại dung túng cho Tần gia như vậy.

Nay Tần Chỉ đang ra sức lấy lòng đám người thổ dân. Chỉ cần hẳn có thể khống chế được đại bộ phận đám người thổ dân đó, nếu Tần lão phu nhân qua đời... Mạn tiểu thư tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn chúng. Cho dù Tần lão phu nhân có chỉ định Mạn tiểu thư là người thừa kế của mình, nhưng tới lúc đó đám thổ dân phản đối chống lại, Tần Chỉ nghiễm nhiên có thể đứng lên kế vị.

Lông mày của Lưu Khảm chau lại thành hình chữ Xuyên.

Lần này đến Ba Thục, vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ thuận lợi. Nhưng xem chừng không đơn giản như hần nghĩ.

Lưu Khám trầm tư một hồi, bèn lấy ra từ trong người một thanh lệnh bài bằng đồng đặt vào tay Đường Lệ.

- Lão Đường, ta cần huynh giúp ta một việc. Ta cần ổn định Ba Thục, nên ta muốn nhờ huynh ở lại nơi này, âm thầm giúp đỡ Mạn tiểu thư không chế đại cục của Ba Thục. Nếu Tần lão phu nhân còn sống thì huynh không cần phải quá hao tâm tổn trí. Nhưng nếu Tần lão phu nhân qua đời, thì trong giờ phút quan trọng huynh phải đứng ra giúp đỡ Mạn tiểu thư... Trước khi Mạn tiểu thư có thể hoàn toàn kiểm soát được tình hình Ba Thục, huynh cần phải ở bên cạnh muội ấy.

Đường Lệ cười khỏ.

- Ta biết rằng huynh sẽ làm như vậy mà!

Đường Lệ giơ tay nhận lấy thanh lệnh bài bằng đồng từ Lưu Khám, cất giữ cẩn thận:

- Cũng đành vậy, dù gì thì bây giờ bên cạnh huynh cũng đã có Khoái Triệt, Tào Tham có thể ứng phó với mọi tình huống. Ta lưu lại nơi đây làm bạn với bọn A Kỳ. Nhưng ta có cách làm việc của ta, huynh không được can thiệp.

Ít nhất trong vòng một thời gian ta sẽ không dễ dàng làm lộ thân phận của mình. copy từ banlong.

Hơn nữa nếu không đến bước đường bắt đắc dĩ ta sẽ không xuất đầu lộ diện... Nay Tần Chỉ tương đối tin tưởng ta, ở bên cạnh hần càng tiện cho ta hành động.

Xem ra Đường Lệ muốn làm gián điệp thật rồi!

Thế cũng tốt, đóng vai trò là một cánh quân ngầm có lẽ sẽ có hiệu quả hơn...

Lưu Khám không thể cứ ở mãi vùng Ba Thục. Dù cho chuyện giữa hần và Tần Mạn có thành công thì hần vẫn phải về Lôu Thương. Còn Tần Mạn đã là người thừa kế được Tần Thanh chỉ định, chắc chắn lão phu nhân sẽ không dễ gì cho phép muội ấy rời xa Ba Thục. Tần Thanh chắc chắn sẽ không cho phép Lưu Khám tham gia vào việc kiểm soát tình hình Ba Thục.

Bởi vì Ba Thục là căn cứ địa hợp tác của Tần gia và Lưu Khám.

Nói đoạn thuyền đã cập bến đích.

Lưu Khám mang theo người, dắt ngựa xuống thuyền. Còn Đường Lệ thì cùng với lão bộc đơn độc rời đi.

Trùng hợp ở chỗ Đường Lệ cũng phải phụng mệnh đến nơi khác làm việc gì đó, nếu không vì lý do này hần cũng chẳng dám liều lĩnh gặp mặt Lưu Khám. Dù gì thì đây cũng là Ba Thục, nhất cử nhất động đều phải hết sức cẩn thận! Hơn nữa ngoài Lưu Khám và Khoái Triệt ra thì không có ai biết đến thân phận của Đường Lệ. Ít nhất trong mắt người ngoài thì đây chỉ là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên... Những điều cần nói thì cũng đã nói rồi, tạm thời cứ coi nhau như là người lạ qua đường.

Lưu Khám xoay người lên ngựa, dùng ánh mắt để tiễn biệt bóng dáng của Đường Lệ đang dần dần mất hút trong làn mưa mù mịt.

Thời tiết ở quận Ba không lạnh, nhưng vẫn mang theo một chút buốt giá.

Nơi đâu có người thì nơi đó có đấu tranh, có giang hồ... Ha ha, câu nói này quả thật không sai. Nhưng với sự giúp đỡ âm thầm của Đường Lệ, thiết nghĩ Tần Mạn sẽ có thể kiểm soát được tình hình Ba Thục thôi. Lưu Khám nghĩ thầm trong đầu, chiếc roi ngựa trong tay hần bắt giắc gõ liên hồi vào đôi ủng đang đi ở chân.

Lúc này, thuyền đã trên đường về bờ xuất phát. Bên đó, Khoái Triệt đang cùng với những người còn lại lặng lẽ chờ đợi.

Những hạt nước mưa lạnh buốt rơi trên mặt Lưu Khám. Nhưng trong lòng hần thì nóng như lửa đốt, khiến cho Lưu Khám cảm thấy có chút buồn bực, có chút phiền muộn, có chút... bất an!

Chương 259: Tin dữ

Huyện Trí từ thời Tần Huệ Vương đến nay, Lăng Trung đã có trăm năm thời gian.

Giữa mùa đông, hai dãy cỏ tùng bên đường, ẩn hiện trong một tầng sương trắng, dưới ánh mặt trời, tỏa ra muôn màu hào quang.

Một con khoái mã từ xa bay nhanh mà đến.

Có lẽ đã phải trải qua một đoạn đường dài gian nan, người trên ngựa bao phủ một tầng sương. Kỵ sĩ trên ngựa, mặt bịt khăn, liên tục ra roi thúc ngựa. Xa xa, đã nhìn tường cao của trấn Lãng Trung, cửa thành mở rộng, có mấy người môn tốt đứng canh.

- Người đến dừng ngựa!

Môn bá hiển nhiên cũng thấy được chiến mã kia, vội vã liền đứng ra lớn tiếng gọi. Môn bá này tuổi khoảng chừng ba bốn mươi, dáng người khôi ngô to lớn, dưới hàm còn có một bộ râu, rất có phong cách. Tiếng gọi của gã mang theo nồng nặc khẩu âm địa phương, đồng thời toát lên khí chất bình tĩnh.

Kỵ sĩ lập tức cũng nhìn thấy môn bá này.

- Ta là người của Tần phủ, từ Hàm Dương đến có việc gấp bắm báo Tam lão gia, mau mau tránh ra!

Tần phủ, hai chữ này tại hai vùng Ba, Thục có quyền uy cao nhất. Môn bá tuy rằng muốn ngăn trở chiến mã, thế nhưng sau khi nghe được hai chữ Tần phủ, lập tức xua tay ra hiệu để ôn tốt tránh đường. Kỵ sĩ giơ roi giục ngựa, như gió chạy ào vào cửa thành, trong chớp mắt đã biến mất.

- Tín ca, chứ không phải là Tần phủ đã xảy ra chuyện gì chứ?

Có một môn tốt tiến lên hỏi, vậy mà bị môn bá trừng mắt, hạ giọng nói:

- Chớ có nói lung tung, cẩn thận bị người ta nghe thấy... Chuyện về Tần gia, dù nhỏ cũng là việc lớn. Không tới phiên những người như chúng ta nhúng tay, trông cửa thành cho tốt, coi như cái gì cũng không biết.

Môn bá này là người sinh sống ở Lãng Trung, tên là Kỷ Tín.

Làm môn bá ở Lãng Trung đã được thập kỷ, biết rõ năng lực của Tần phủ tại Ba Thục. Nhìn thấy người đưa tin biến mất, Kỷ Tín không khỏi nhủ mảy.

Làm chức quan nhỏ nhiều năm như vậy nhưng ông cũng chưa từng gặp qua người của Tần phủ có dáng dấp như người hôm nay.

Thời gian trước đó, Thanh lão đến Hàm Dương phụng chỉ. Người mang tin này vừa từ Hàm Dương đến. Chẳng lẽ là Thanh lão đã xảy ra chuyện gì? Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, Kỷ Tín vội vã lắc lắc đầu: đừng miên man suy nghĩ, Thanh lão đang đi êm đẹp, lại có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Nhưng là trong lòng ông không tự giác trào lên sự bất an.

Tần phủ ở Lãng Trung, nằm ở Tây Bắc Lãng Trung bên bờ sông Gia Lăng.

Trong một tòa đại trạch, phòng xá như mây, chiếm diện tích rộng. Vào cửa thành Lãng Trung, đi thẳng theo đường lớn, đi đến cuối đường chính là cửa lớn Tần phủ.

Phía trên cửa treo một chiếc biển đen, trên đó là hai chữ triện bằng vàng: Tần phủ, dưới ánh mặt trời hết sức nổi bật.

Chủ nhân của tòa đại trạch này là con thứ ba của Tần Thanh, cũng là huyện úy Lãng Trung do triều đình thân phong: Tần Mông. Tần Thanh có bốn người con trai. Con lớn nhất mất sớm, con thứ hai giúp đỡ Tần Thanh lo liệu việc buôn bán ở Giang Châu; con thứ tư hiện nay đang là huyện thừa huyện Thành Đô của quận Thục. Học thức uyên bác, cũng là một con một sách. Người khác biệt duy nhất tại Tần gia, chỉ sợ cũng chính là người đang ở thành Lãng Trung: Tần Mông.

Tần Mông từ nhỏ đã yêu thích võ thuật, luyện được một thân võ nghệ tốt, một thanh đồng, khiến cho nước không tiến vào, dững khí vạn người không đỡ nổi, được mệnh danh là Tần gia sư. Thậm chí ngay Thủy Hoàng Đế cũng rất coi trọng y.

Tần Mông cũng có hai năm đọc sách, xem qua một ít binh pháp, vì vậy rất có hứng thú đối với quân trận.

Tần Thanh chính là nhìn thấy niềm yêu thích này của y, cho nên mới tiến cử với Thủy Hoàng Đế. Vốn là Tần Thanh mong muốn Tần Mông có thể vào Lam Điền đại doanh, cũng chưa từng nghĩ tới, người này chỉ đợi có nửa năm, liền không chịu đợi nữa. Vì vậy, Thủy Hoàng Đế đành an bài y ở tại huyện Lăng Trung.

Chức quan không lớn, nhưng dù sao cũng quản lý binh mã của một huyện.

Hơn nữa với thế lực của Tần gia tại Hàm Dương, còn có uy vọng của Tần Thanh tại Ba Thục, cứ sống bình an vài năm, đủ tư cách và sự từng trải, là có thể tăng một cấp. Theo cách của Tần Thanh, hi vọng Tần Mông sau bốn mươi tuổi có thể làm được quận úy Ba quận cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Năm nay Tần Mông ba mươi bảy tuổi, lúc này đang chiêu đãi khách ở trong phủ.

Nói là khách nhưng thực tế cũng không tính là khách, bởi vì y chiêu đãi chính là nhị ca của y: Tần Chỉ. Mấy ngày trước, Tần Chỉ xử lý xong việc ở núi Đại Ba, liền đến Lăng Trung làm khách. Nói thật là trong nhà cũng không có việc gì, chỉ cần trước khi tể tử về đến Giang Châu là được. Từ nay đến lúc tể tử còn hơn nửa tháng, từ Lăng Trung về đến Giang Châu, vẫn còn dư dả thời gian.

Tần Chỉ năm nay bốn mươi tuổi, dáng người như một hào khách.

Có thể nhìn ra, rõ ràng là có huyết thống của người Ba. Thân cao hơn tám thước, nhỏ nhắn, trắng kiện, khuôn mặt hơi kém một chút, râu quai nón cứng như thép, tóc ó vàng, hốc mắt hõm vào. Khi nói, giọng vang dội, làm cho người khác nảy sinh một thiện cảm khó diễn tả được.

Tần Mông cũng rất tôn kính nhị ca này.

Huynh đệ hai người đang ở trong sảnh chén qua chén lại, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, quản gia vội vã chạy tới, bên tai Tần Mông thấp giọng nói nhỏ hai câu, chỉ thấy Tần Mông sắc mặt trắng bệch nắm chặt cổ áo quản gia.

- Người... nói là sự thực?

- Vô cùng chính xác!

Quản gia thấp giọng nói:

- Người mang tin tức tới đến trước cửa thì té xỉu, nhưng trước khi hôn mê đã đem chuyện này nói cho tiểu nhân.

- Lão Tam, xảy ra chuyện gì, sao lại có cái vẻ đó?

Tần Chỉ ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ đó của Tần Mông, không khỏi tò mò hỏi một câu. Tần Mông đẩy quản gia ra, đi tới gần Tần Chỉ, thấp giọng nói hai câu. Thân thể Tần Chỉ bỗng nhiên run lên, sắc mặt cũng trắng bệch, ngồi yên thật lâu không nói.

- Nhị ca, làm sao bây giờ?

Nhưng Tần Chỉ không để ý tới Tần Mông, trầm ngâm một lát, đột nhiên nói:

- Lúc người mang tin tức nói, có ai ở đó?

- Chỉ có một mình lão nô!

Quản gia cũng không tỏ vẻ mánh khoé gì, thành thành thật thật trả lời, nhưng trong mắt Tần Chỉ hiện lên một tia hàn quang, đứng lên hô.

- Lão tam, chuẩn bị xe... ta lập tức khởi hành về Giang Châu trước!

Tần Mông không khỏi nghi hoặc liếc mắt nhìn Tần Chỉ, gật đầu, xoay người phân phó quản gia đi chuẩn bị xe. Đợi quản gia đi rồi, Tần Mông mới hỏi:

- Nhị ca, xảy ra chuyện lớn như vậy, người không đi nghênh tiếp...Chí ít cũng nên ở đây đợi, quay về Giang Châu để làm gì?

- Lão Tam, người nghe ta hay không?

- Ca ca sao lại nói lời này... Người là huynh trưởng của ta, hiện giờ... Ta không nghe lời người, còn có thể nghe lời ai?

- Vậy người nghe đây, bất kể như thế nào cũng phải chế trụ người mang tin tức lại cho ta, chí ít, trước khi tể tử, không thể cho gã xuất hiện tại Giang Châu. Cái tên lúc này, tốt nhất là... tTa cần thời gian, phỏng chừng phía Hàm Dương cũng không có khả năng đến nhanh như vậy, người nhất định phải phong tỏa tin tức.

Mặt khác, phái người mang một số tiền lớn đi Hàm Dương trước.

Trước đây không phải ta đã bảo người nghĩ cách gặp gỡ với con rể Diêm Nhạc của Trung xa phủ lệnh Triệu Cao sao? Những năm gần đây, nói như vậy người bỏ vốn vào cũng nhiều. Hiện nay chính là lúc cần y xuất lực. Người gặp Diêm Nhạc đi mời Triệu Cao ra mặt... Triệu Cao đó được bệ hạ yêu thích, có thể nói giúp. nếu như y có thể giúp ta làm thành việc này, ta sẽ dâng hậu lễ. Nói chung, lúc này đây chúng ta phải làm cho nha đầu đó trở tay không kịp.

Tần Mông nhẹ nhàng gạt đầu, thế nhưng lông mày vẫn nhíu chặt.

Y nhìn Tần Chỉ, miệng mấp máy, dường như muốn nói gì đó.

- Lão Tam, người muốn nói cái gì?

Tần Chỉ bề ngoài hào sảng, nhưng nội tâm lại cực kỳ tinh tế, lập tức phát hiện Tần Mông không bình thường

- Ca ca, nha đầu còn nhỏ tuổi, thường ngày đối với chúng ta cũng không tệ...

Tần Mông lấp bắp.

Không đợi y nói xong, Tần Chỉ cũng đã hiểu ý tứ của y, không khỏi mỉm cười, ôm vai Tần Mông:

- Lão Tam, người nghĩ đi đâu vậy. Dù thế nào, Mạn nhi cũng là cháu gái của ta, cùng chúng ta là người một nhà. Nó còn ít tuổi, có nhiều chuyện không hiểu hết. Nếu là mẫu thân còn có thể... Thế nhưng hiện tại, nó hoàn toàn không đủ sức để nắm giữ đại gia nghiệp này. Ta chỉ là không muốn Tần gia bị suy bại.

Yên tâm đi, chờ Mạn nhi lớn lên, ta tự nhiên sẽ đem quyền lực trả lại cho nó.

Nhưng là mẫu thân đã quyết định việc gì, ta chỉ sợ là không thể tùy theo tính tình của bà được...

Chuyện này giao cho ta xử lý, ta sẽ làm đúng mực. Việc người phải làm hiện nay là phong tỏa tin tức, không thể tiết lộ.

Tần Mông đồng ý .

Lúc này, quần gia đã chuẩn bị xong xe ngựa.

Tần Chỉ liếc nhìn Tần Mông, vỗ vỗ vai y, bước ra ngoài.

- Người ở lại đã, ta có chuyện muốn nói với người!

Tần Mông cũng không đi tiễn, mà cùng quần gia đi vào nội đường. Ở một góc hẻo lánh phía sau viện, Tần Mông dừng bước.

- Lão Ba, người xác định chuyện này, trừ ta và người ra, không còn ai biết?

Quần gia liên tục gạt đầu:

- Tam lão gia, tiểu nhân có thể đảm bảo. Lúc đó ngoài cửa phủ loạn thành một đoàn, người mang tin tức thanh âm rất nhỏ, ta phải đi đến bên cạnh, mới có thể nghe rõ. Ngoài trừ tiểu nhân, không còn kẻ nào nghe thấy. Lúc ta nghe xong, liền phái người đem người mang tin đó đi nghỉ ở sương phòng, đồng thời giám sát, không có mệnh lệnh của lão gia, bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp xúc người kia.

Nói xong, quần gia nở nụ cười nịnh nọt:

- Tam lão gia, tiểu nhân làm tốt không?

- Rất tốt, rất tốt!

Vẻ mặt Tần Mông tươi tỉnh cười:

- Xuống dưới lĩnh thưởng đi...

Quần gia vâng một tiếng, xoay người rời đi. Đột nhiên chợt nghe một tiếng vang nhỏ phía sau, tiếp theo hậu tâm đau xót, khí lực toàn thân hình như biến mất trong nháy mắt. Lão cúi đầu, chỉ thấy trên ngực lộ ra một mũi kiếm.

Lão há to miệng, cố gắng quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt vẫn còn mang một tia nghi hoặc.

Tựa hồ như đang hỏi: Tam lão gia, vì sao lại làm vậy?

Lúc này Tần Mông không còn nửa điểm tươi cười trên mặt. Trong tay nắm một thanh kiếm đồng, bình tĩnh nói:

- Lão Ba, nhị ca muốn thành đại sự, cho nên đành phải oan ức ngươi. Nhưng ngươi yên tâm, vợ con ngươi ta sẽ nuôi dưỡng, không cần lo lắng.

Vừa nói, Tần Mông vừa mang bảo kiếm rút ra, lạnh lùng nhìn quần gia ngã vào vũng máu.

Nhị ca, những gì nên làm vì ngươi ta đã làm... kế tiếp, sẽ nhìn ngươi như thế nào thuyết phục lão già kia đứng ra giúp ngươi.

Mẫu thân, không phải là ta không nghe người dạy dỗ. Chỉ là, đem gia nghiệp cho Mạn nhi quản lý, không chỉ là ta lo lắng, ta nghĩ rất nhiều người Tần gia cũng không có khả năng đồng ý. Mạn nhi, chung quy cũng không phải là Người! Vì tương lai của Tần gia ta, xin Người tha thứ cho con tự chủ trương lúc này!

Trong mắt Tần Mông, lấp lánh chút nước mắt. Y lặng lẽ đứng ở xa xa, ngẩng đầu nhìn trời cao, hồi lâu thở dài một tiếng yếu ớt.

.

152. Chương 260-266

Chương 260: Tâm tư Đế vương

Tần Thanh đã chết!

Cái chết vô cùng đột ngột, đột ngột đến mức không ai có khả năng dự liệu đến. Thế cho nên lúc Doanh Chính biết tin tức, dĩ nhiên là kinh ngạc không biết nói gì.

Nói chung, Doanh Chính sẽ không đơn giản triệu mời Tần Thanh tới Hàm Dương.

Hai năm nay, thân thể Tần Thanh càng ngày càng kém, không phải Doanh Chính không biết chuyện này. Cho nên, không có chuyện đặc biệt quan trọng, Doanh Chính cũng sẽ không làm cho Tần Thanh lặn lội đường xa như vậy. Nhưng lúc này đây Doanh Chính cũng không có cách nào khác, Tần Thanh không thể không đến.

Từ khi Doanh Chính tru sát diệt trừ Lã Bất Vi liền bắt tay vào khởi công xây dựng lăng Ly Sơn.

Lăng Ly Sơn này cũng chính là nơi mà hậu thế gọi là lăng Thủy Hoàng. Thử nghĩ, một người đã tâm bùng, một Đế vương muốn thống nhất thiên hạ, đối với việc xây dựng lăng tẩm tự nhiên là cực kỳ coi trọng. Huống chi là vị Đế vương đã tâm bùng bùng này, vẫn mong cơ nghiệp của mình có thể đến thiên thu vạn thế.

Thuyết Phong thủy, từ thời thượng cổ đã xuất hiện.

Ban đầu, người xác định phong thủy của lăng Thủy Hoàng chính là người Doanh Chính tín nhiệm nhất – Tần Thanh. Không chỉ có như vậy, toàn bộ thiết kế của lăng Thủy Hoàng, đặc biệt là thiết kế của nội bộ tẩm lăng, cũng là do một tay Tần Thanh xử lý. Trong tẩm lăng, có rất nhiều cơ quan. Đồng thời cũng liên quan đến số mệnh của Đại Tần, càng thể hiện tầm quan trọng của Tần Thanh. Theo kế hoạch của Tần Thanh, lăng Ly Sơn này chỉ ít còn mười năm nữa mới có thể hoàn thành.

Thủy Hoàng Đế mới hơn bốn mươi tuổi, chính là độ tuổi đang cường thịnh.

Lần này Tần Thanh nhận lệnh tới Hàm Dương, chính là vì giám định một mắt xích quan trọng nhất của lăng Ly Sơn, tên là Càn Khôn đồ. Theo như Âm dương gia nói, thì Càn Khôn đồ này chính là một cái trận phong thủy. Chỉ cần phải bài bố thật tốt cái trận phong thủy này, còn lại dựa theo bản vẽ mà thi công.

Tần Thanh là thủ lĩnh Vu Minh ở Ba Thục, đương nhiên tinh thông thuật âm dương này.

Vốn là bà chỉ cần tới chỉ đạo một số chi tiết, lượng công việc cũng không tính là nhiều, có thể rất nhẹ nhàng hoàn thành. Nhưng không ngờ, lúc đến Ly Sơn, à đã kinh hoàng phát hiện ra một vấn đề, Đổng Thiên Đài, chính là cung A Phòng mà hậu thế vẫn gọi, lại chặn đứt mạch của chòm sao Thương Long, hình thành bố cục Thanh Long hàm thi, phá hủy Càn Khôn đồ mà bà khổ tâm xây dựng nên.

Là cố tình? Hay là vô ý?

Tần Thanh không thể nào biết được.

Bởi vì hiện nay, Lô Tử Cao đã trở thành người mà Doanh Chính tin nhiệm nhất.

Hơn nữa, hiện nay Thủy Hoàng Đế không ở một chỗ nào cố định. Rất ít người biết được hành tung của ông... Muốn yết kiến để hỏi rõ tình hình, tựa hồ là không có khả năng.

Cho nên Tần Thanh cũng không có lập tức đem chuyện này nói với Thủy Hoàng Đế, mà chỉ nói một chút với người phụ trách tiếp đón bà là Mông Nghị. Rồi lại nhanh chóng vào Hoàng lăng, sửa chữa trận pháp một chút, với việc phá giải ảnh hưởng của Đổng Thiên Đài, Tần Thanh nghĩ rất đơn giản... Khi bà xem đến, Thanh Long Hàm Thi đó tuy rằng phá hủy bố cục của lăng Ly Sơn, nhưng muốn hóa giải cũng không phải là việc khó. Chính là Tần Thanh đã quên một điều, đó chính là thân thể của bà.

Ở hậu thế, thuyết phong thủy là huyền diệu khó giải thích, dường như là lấy gạt người làm trò đùa.

Nhưng thực tế ở đây, trong đó ẩn chứa đủ loại pháp tắc, vô cùng bí hiểm. Bố trí một cái trận phong thủy, hóa giải một cái bố cục, cần tiêu hao rất nhiều tâm lực. Nếu như sớm mười năm, vào lúc thân thể Tần Thanh khỏe mạnh, thì đây cũng không phải là việc khó. Nhưng vấn đề chính là, thân thể của bà nay không bằng xưa. Thế cho nên lúc sửa chữa Càn Khôn đồ, một lần nữa bày binh bố trận, đã sức tàn lực kiệt.

Càn Khôn đồ một chút nữa hoàn thành thì Tần Thanh đã hôn mê.

Mà lần hôn mê này, đã không tỉnh lại... Nếu như lúc đó lập tức được đưa đi trị liệu, cũng không phải là không thể cứu được.

Nhưng Càn Khôn đồ lại ở dưới đáy của lăng Ly Sơn, vừa là hạch tâm của lăng Thủy Hoàng.

Khi bày binh bố trận, cũng chỉ có một mình Tần Thanh. Nếu không phải Phụng Thường đang đợi ở bên ngoài cảm thấy có chút không bình thường, thì có khả năng càng lâu được người phát hiện. Do bị hôn mê lâu như vậy, đợi khi Tần Thanh được đưa ra khỏi lăng Ly Sơn đã sớm khí tuyệt thân vong.

Mặc kệ Tần Thanh định liệu về Tần gia như thế nào, nhìn thấy tương lai của Đại Tần như thế nào.

Nhưng trong lúc làm việc, không hề có một chút tư tâm tạp niệm nào. Sâu trong nội tâm của Tần Thanh, sao lại không hy vọng Đại Tần có thể thiên thu vạn thế?

Chỉ là hôm nay số trời...

Từ xưa tới nay, không ai có thể thực sự giải thích được cái gì là số trời. Đây là một khái niệm cực kỳ phức tạp và thập phần huyền diệu. Cũng có thể Tần Thanh đã cảm thấy được, nhưng cũng không cách nào giải thích. Vốn là nghĩ muốn bày bố xong Càn Khôn đồ, coi như là kết thúc một khối tâm sự trong lòng bà. Cùng Doanh Chính bao nhiêu năm, bà làm sao có thể quyết tâm tàn nhẫn bỏ mặc Doanh Chính cùng Đại Tần?

Vì thế, vì một phần tình nghĩa, Tần Thanh đã mất đi tính mệnh.

Trong đại điện ở cung Hàm Dương, đặt một tòa quan tài bằng vàng.

Trên điện đường vắng vẻ, chỉ có một mình Doanh Chính. Ông lặng lẽ đứng bên cạnh quan tài, nhìn Tần Thanh đang hiên lành ngủ yên, cảm giác một cổ hàn ý kéo tới, trong lòng cảm thấy một tia rung động. Trong bốn mươi sáu năm của Doanh Chính, có hai nữ nhân vô cùng quan trọng.

Mẫu thân Triệu Cơ, vì ông nỗ lực nhiều nhất.

Nhưng Doanh Chính cũng không cách nào tha thứ, vị mẫu thân đã cầu kết với nam nhân, thậm chí đến cuối, vẫn cùng tình nhân uy hiếp vương vị của ông. Triệu Cơ đã đi rồi... Ngay cả cho đến ngày mẫu thân chết, Doanh Chính cũng chưa từng tới thăm hỏi bà. Vừa cảm kích, lại vừa oán hận... Thế nhưng lúc mẫu thân Triệu Cơ rời đi, Doanh Chính cũng cảm thấy cái cảm giác vô cùng trống rỗng và tịch mịch chưa từng có này.

Hiện tại, có một nữ nhân đối với y cực kỳ thân thiết cũng đi mất.

Tuy rằng Tần Thanh cũng không phải là mẹ đẻ của ông, thế nhưng trong lòng ông, chỉ có bà là phù hợp với yêu cầu của hai chữ mẫu thân.

- Trình mẫu!

Mũi có chút cay cay, Doanh Chính đặt tay lên quan tài, nhẹ giọng gọi.

Từ nay về sau, sẽ không có người nào quan tâm yêu thương ông như Tần Thanh nữa... Thủy Hoàng Đế nhắm hai mắt, hồi lâu, ông cất một tiếng thở dài yếu ớt, cất bước ra ngoài cung điện.

- Triệu Cao, tuyên chiếu thiên hạ, nói trăm muôn tổ chức tang sự cho Trình mẫu tại Hàm Dương cung. Đợi sau khi tang sự ở Hàm Dương chấm dứt, sẽ đi đến Giang Châu.

- Vâng!

Triệu Cao trả lời một tiếng, không nói gì thêm.

Gã vào cung theo Tần vương từ năm mười một tuổi, đến nay đã có hai mươi ba năm.

Trong hai mươi ba năm này, Triệu Cao đã chứng kiến biết bao gió tanh mưa máu, đồng thời cũng vô cùng hiểu rõ phần tình cảm của Thủy Hoàng Đế đối với Tần Thanh. Được Thủy Hoàng Đế tự mình lo liệu tang sự, đây là vinh quang đến mức nào! Trong lòng gã không khỏi có chút hâm mộ, khom người, lẳng lặng đứng hầu.

Gã biết, bệ hạ nhất định còn có việc dặn dò.

Quả nhiên, Doanh Chính trầm mặc một lát, lần thứ hai mở miệng nói;

- Tin tức Trình mẫu chết, phải chăng đã truyền tới Giang Châu?

- Theo lý thuyết, hẳn là đã truyền tới rồi.

Triệu Cao cẩn thận trả lời.

- Trăm nhớ kĩ Trình mẫu đã từng nói, chuẩn bị cho Mạn Nhi tiếp quản gia nghiệp. Chỉ là Mạn Nhi còn nhỏ tuổi, trăm lo lắng nàng không thể chống đỡ nổi.

Là lo lắng Tần Mạn không chống đỡ nổi? Hay là mong muốn Tần Mạn không chống đỡ nổi?

Hay là cả hai đều có...

Triệu Cao lại một lần nữa chuẩn xác nắm được hàm nghĩa trong lời nói của Thủy Hoàng Đế. Vì vậy do dự một lúc, nhẹ giọng hồi bẩm:

- Bệ hạ, Mạn tiểu thư quả thật là còn nhỏ tuổi một chút. Tuy rằng rất có khả năng, nhưng chung quy chỉ có hai mươi tuổi, sợ rằng người của Tần gia sẽ không chịu phục nàng. Hơn nữa, lão nô còn nghe nói, trước khi Thanh lão đến phụng mệnh, từng gọi Đô úy Tứ Thủy đến Giang Châu.

Có thể nhìn thấy ý tứ của Thanh Lão là muốn gả Mạn Tiểu thư cho Đô úy Tứ Thủy.

Cứ như vậy, chỉ sợ là người của Tần gia lại càng không hài lòng... Nếu như bệ hạ không ra mặt nói, sợ rằng Mạn tiểu thư rất khó thượng vị.

Thủy Hoàng Đế Doanh Chính hơi sững sốt.

- Đô úy Tứ Thủy? Là ai?

Đô úy Tứ Thủy tuy nói là phải được sự đồng ý của Thủy Hoàng Đế, nhưng cũng chỉ là có chút ấn tượng, cũng không quá khắc sâu.

Triệu Cao vội vã hỏi bẩm:

- Đô úy Tứ Thủy này, nguyên bản là người Tần Dương, Đông Hương, cũng là đồng hương của tướng quân Vương Ly. Chỉ là tổ tiên từng bị liên lụy do việc của Võ Vương, sau đó thoát đi Quan Trung. Đầu tiên là làm du hiệp ở Lạc Dương, sau đó lại làm môn khách ở nhà một phú hộ tại Đan Phụ.

Hiện nay chính là Đô úy Tứ Thủy Lưu Khâm, vì lập được chiến công, mà được Đại công tử tán thưởng.

Đặc biệt, trận chiến ở Bắc Cương, càng bởi vì hấn phát động quyết chiến, tại Bắc Cương có danh hiệu là Lão Bi. Có người nói, hấn vũ lực kinh người, có trí dũng vạn người không đỡ được.

- A, trầm nhớ ra rồi... Chính là Lão Bi Phú Bình!

Thủy Hoàng Đế bình tĩnh đại ngộ, nhẹ nhàng gật đầu:

- Tráng đã từng nhắc tới người này với trầm, hình như Nhâm Hiêu và Tráng đối với hấn có chút coi trọng. Không nghĩ tới ngay cả Thanh lão cũng coi trọng hấn như vậy, chắc là có chân tài thực học.

Nói đến đây, Doanh Chính lại nói chuyển câu chuyện:

- Thoáng một cái, Mạn Nhi đã đến tuổi lập gia đình. Trầm nhớ kỹ, so ra Mạn Nhi lớn hơn Quả Nhi hai tuổi... Có đúng không?

- Trí nhớ tệ hạ quả nhiên là tốt.

Triệu Cao lén nhìn sắc mặt Doanh Chính:

- Vậy tệ hạ có muốn hay không đứng ra giúp đỡ Mạn tiểu thư một chút?

Vậy mà Doanh Chính lại nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chuyện này, nếu là trầm đứng ra, sợ rằng không tốt lắm đâu. Dù sao cũng là chuyện nhà của Trình mẫu, nếu là Mạn Nhi quả thực có năng lực, nói vậy dễ dàng giải quyết. Nhưng nếu như... Như vậy đi, truyền ý chỉ của trầm, quan lại hai quận Ba, Thục không được nhúng tay vào việc nhà Tần gia. Việc của Tần gia, do chính Tần gia giải quyết thỏa đáng. Chỉ cần không gây ra sự tình gì lớn, trầm sẽ không ra mặt.

Trong mắt Triệu Cao, hiện lên một vệt vui mừng. Trong một câu nói của Doanh Chính, gã đã nhìn ra ý đồ thực sự của Doanh Chính.

Trước đây, lúc Tần Thanh vẫn còn, Doanh Chính đích thực là không tiện nhúng tay vào sự vụ của Ba Thục. Hơn nữa với quan hệ của Tần Thanh và Doanh Chính, cũng có thể là Doanh Chính nguyên ý để Tần Thanh nắm trong tay Ba Thục. Chú ý, ở đây là Tần Thanh chứ không phải là Tần gia. Trên thực tế, bất kỳ Đế vương nào, cũng sẽ không mong muốn dưới trướng của mình lại có một vùng lãnh địa không có cách nào khống chế. Tần Thanh đã chết, cũng là lúc thu hồi lại quyền khống chế Ba Thục rồi.

Thế nhưng lại không dễ nói ra. Hôm nay Tần gia xuất hiện phân chia, thế tất sẽ gây ra một sự việc. Mặc kệ việc này cực kỳ nhỏ, Thủy Hoàng Đế đều có thể thuận lý thành chương tiếp thu Ba Thục... cái gì việc nhà Tần gia, cũng chỉ là một cái có.

Triệu Cao mặc kệ là ai sẽ chấp chương Tần gia. Thên chốt chính là, gã chỉ cần đem ý tứ của Thủy Hoàng Đế cho Tần Mông biết là được. Dù sao, thu của người tiền tài, phải cùng người tiêu tai a!

Trong lòng Triệu Cao bắt đầu tính toán làm thế nào để từ Tần Mông ép ra càng nhiều tài vật càng tốt. Mà Doanh Chính lại xoay người, lẳng lặng nhìn quan tài trong đại điện, trong mắt toát ra một vệt bi thương.

Đúng lúc này, tiểu hoàng môn vội vã đến đây bẩm báo:

- Thượng khanh Mông Nghị ở ngoài cửa cung cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng bẩm báo tệ hạ.

Thủy Hoàng Đế hít sâu một hơi, ổn định tâm tình.

- Tuyên Mông Nghị yết kiến!

Ông trầm giọng chiếu lệnh, chỉ là trong lòng cũng không khỏi có chút kỳ quái: Mông Nghị cầu kiến lúc này, chứ không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Chương 261-262: Biến động ở Ba Thục (1-2)

Mông Nghị trình lên một tấu chương, kể lại những nội dung Tần Thanh nói với Mông Nghị trước khi vào tắm lằng.

Đương nhiên là, không thể nói đầy đủ tất cả nội dung, thế nhưng cũng biểu đạt rõ ràng ý nghĩ của Tần Thanh. Vốn Tần Thanh cũng không định đem chuyện về Đãng Thiên Đài nói cho Doanh Chính. Một mặt là xuất phát từ cách bố trí của nhất mạch đồng tông, mặt khác bởi vì không có chứng cứ chứng minh Lô Tử Cao có phải hay không có ý phá hoại phong thủy của lăng Ly Sơn, cho nên mới thỉnh cầu Mông Nghị bí mật tìm kiếm chứng cứ ở gần đó.

Thế nhưng, Tần Thanh đã chết rồi!

Mông Nghị vốn cũng không thích con người của Lô Tử Cao, đặc biệt thầy trò Lô Tử Cao, Thân Vô Bệnh giả thần giả quỷ, khiến Thủy Hoàng Đế bất hòa với triều thần, làm cho Mông Nghị càng căm thù đến tận xương tủy. Hai thầy trò này, ý vào sự tin tưởng của Thủy Hoàng Đế đối với bọn chúng, làm cho Hàm Dương bị giày vò đến gà bay chó sủa.

Mông Nghị một mực tìm kiếm cơ hội trừng trị thầy trò Lô Tử Cao, hiện nay Tần Thanh đã chết rồi, Mông Nghị nhìn thấy đây chính là cơ hội tốt.

Trong ngự thư phòng ở cung Hàm Dương, ánh nến chớp động. Về mặt Doanh Chính âm trầm, xem xong tấu chương của Mông Nghị, trong mắt lóe ra sát khí.

- Mông Nghị, việc người tấu lên, là sự thực?

Mông Nghị vẫn quỳ gối trước thư án, trầm giọng nói:

- Thần dám dùng tính mệnh đảm bảo, việc đã tấu là thiên chân vạn xác. Thanh lão lần đầu tiên vào lăng Ly Sơn, liền phát hiện vấn đề trong đó. Chỉ là khổ nỗi lúc đó không có chứng cứ, vì vậy không dám báo lên bệ hạ... Không thể làm gì khác hơn là nói ra với thần, nhờ vả vi thần điều tra việc này. Nhưng thần thật không ngờ, Thanh lão lại vì việc này mà bỏ mệnh.

Bệ hạ, Thanh lão không phải là ốm chết, thật sự chính là bị loại người Lô Tử Cao hại chết a!

Mông Nghị cũng không có đem tất cả lời của Tần Thanh nói ra...

Ngày đó, lúc cáo từ, Tần Thanh cực kỳ nghiêm túc nói:

- Bệ hạ hiện nay tin lời phương sĩ, thân tiểu nhân mà xa hiền thần, với Đại Tần mà nói, tuyệt không có ích. Trước đây, bệ hạ ngày đêm cân cù, mỗi lần gặp đại sự, bất kể là lúc nào, chúng thần tử cũng có thể yết kiến trao đổi.

Mà hiện nay, mỗi ngày, cửa cung đóng chặt.

Thậm chí ngay cả hoàng hậu đều không rõ ràng lắm bệ hạ đến tột cùng là ở nơi nào. Cứ thế mãi, chỉ sợ càng làm cho bệ hạ bất hòa với thần tử, gây thành đại họa.

Mông Nghị nhìn ra, lời Tần Thanh nói mặc dù rất có đạo lý, nhưng cũng không dám nói ra những chuyện đáng sợ này.

Nếu như đường đột nói ra, chỉ sợ bệ hạ cũng không hoàn toàn tiếp thu. Chẳng bằng từ từ khuyên bảo, tìm cách chậm rãi cải biến bệ hạ.

Doanh Chính không khỏi nắm chặt tay, hung hăng đấm vào thư án.

- Tặc Sơn Đông quá mức khinh thường trẫm, quá khinh thường trẫm...

Trong mắt ửng lóe ra một cổ sát khí nồng nặc, Doanh Chính nhắm mắt trầm tư trong chốc lát:

- Triệu Cao, người lập tức mang Trung xa thủ vệ xuất cung, truy nã hai người Lô Tử Cao và Thân Vô Bệnh... phạm là những người có quan hệ với hai người bọn chúng, không cần biết chức quan lớn nhỏ, truy bắt tất cả, triệt để diệt trừ đồng đảng của bọn chúng tại Hàm Dương, người biết rõ phải làm việc như thế nào!

Triệu Cao nghe vậy, lên tiếng rời đi.

Trong thư phòng chỉ còn lại có Doanh Chính và Mông Nghị:

- Thượng khanh, trở về đi, trăm mệt mỏi rồi.

Doanh Chính yếu ớt thở dài một hơi, đứng dậy nói vậy.

- Thần, tuân chỉ!

Mông Nghị lên tiếng nhưng không có lập tức cáo từ. Y do dự một lúc, nhẹ giọng dò hỏi:

- Bệ hạ, không biết chuyện Tần gia ở Ba Thục...

Doanh Chính hơi nhíu mày, mặt không chút thay đổi nói:

- Mông Nghị, chuyện ở Ba Thục không liên quan đến người, chớ nhúng tay vào việc này. Trình mẫu với trăm tình như mẫu tử. Hôm nay chính là vì trăm và đại nghiệp Đại Tần... Người yên tâm đi, mặc kệ như thế nào, trăm cũng không làm khó Tần gia.

Tuy không nói đến thực chất vấn đề, nhưng Mông Nghị nghe ra trong đó chút đầu mối.

Xem ra bệ hạ đã thôi quyết tâm sẽ động thủ đối với Ba Thục rồi... Như vậy cũng tốt. Ba Thục chính là Ba Thục của bệ hạ. nếu không thể nắm trong tay, đối với Đại Tần mà nói cũng không phải là chuyện tốt. Thanh lão đã mất rồi, chỉ sợ bệ hạ sẽ không yên tâm đem Ba Thục giao cho người khác. Chính là như vậy cũng tốt, mặc dù Tần gia mất đi quyền khống chế đối với Ba Thục, nhưng bệ hạ nhất định sẽ bồi thường theo một phương diện khác.

Cuối cùng một ngày kia, bệ hạ cũng sẽ mạnh tay thu lại quyền khống chế Ba Thục.

Nghĩ tới đây, Mông Nghị cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Nhìn Thủy Hoàng Đế chuẩn bị rời đi, y đột nhiên lại nghĩ tới một việc, vội vã gọi Thủy Hoàng Đế, trầm giọng nói:

- Bệ hạ, vì thần còn chuyện bẩm báo.

Doanh Chính đi tới cửa, nghe Mông Nghị nói, không khỏi dừng bước:

- Thượng khanh còn có việc gì?

- Lần này Thanh lão đến Hàm Dương, từng mang theo một kiện lễ vật, nói là muốn trình lên bệ hạ. Vốn là Thanh lão dự định sau khi xử lý xong công việc ở lăng Ly Sơn, sẽ đích thân trình lên bệ hạ, nhưng bây giờ... Lễ vật đó hiện tại đang ở phủ của thần, không biết bệ hạ có hứng thú?

Doanh Chính nghe vậy, nổi đầu lại dâng lên.

Trước kia, mỗi lần Tần Thanh tới Hàm Dương, đều sẽ mang một ít đặc sản của Ba Thục coi như lễ vật. ngược lại cũng không phải là cái gì đáng giá, nhưng trong lòng Doanh Chính, những lễ vật nho nhỏ này, góp phần ràng buộc tình cảm giữa ông và Tần Thanh.

Sau này, chỉ sợ cũng không cách nào nhận được những lễ vật như vậy nữa...

- Trình lên đây đi!

Doanh Chính thở dài một hơi:

- Trăm đợi ở đây, thượng khanh về đem lễ vật của Trình mẫu tới đây.

Trên mặt Mông Nghị, không khỏi hiện lên một nét cười nhàn nhạt.

Tin tức Tần Thanh chết, rốt cục truyền tới Giang Châu.

Với sức ảnh hưởng của Tần Thanh tại Ba Thục, một khi tin tức truyền ra, có thể nghĩ sẽ tạo nên oanh động như thế nào. Chỉ trong ngắn ngủi một ngày, đất Ba Thục bỗng nhiên rung động. Những môn hạ ở tại Tần gia, còn có người dân bản xứ nhiều năm qua được Tần Thanh chiếu cố, ai cũng vô cùng đau đớn bị thương.

Nhưng đồng thời với nỗi đau đớn bị thương, lại sinh ra một tia sợ hãi.

Lúc Tần Thanh còn sống, người Ba có thể sống dưới bộ cánh của Tần Thanh, cứ sống cuộc sống của mình; hôm nay, Tần Thanh đi, bọn họ còn có thể giống như thế, sinh sống vô lo vô nghĩ hay không?

- Nghe nói Thanh lão sớm đã có dự định, để Mạn tiểu thư tiếp chưởng Tần gia.

- Mạn tiểu thư... có phải hay không vẫn còn quá trẻ? Lại nói, Mạn tiểu thư sớm muộn cũng phải lập gia đình... Nghe nói Thanh lão đã tìm vị hôn phu cho Mạn tiểu thư, vậy làm sao có thể sắp xếp chúng ta giống Thanh lão? Theo ta thấy, chính là nhị lão gia còn tương đối phù hợp.

Người Ba thích nói chuyện phiếm, tụ cùng một chỗ, dù sao cũng không tránh được sẽ nghị luận một hồi.

- Nhị lão gia rất được!

Một khách uống rượu trung niên gật gù nói:

- Nghe nói những năm gần đây, Thanh lão rất ít đứng ra, lo liệu việc nhà đều là Nhị lão gia, mới có thể duy trì cục diện của Tần gia hiện nay. Hơn nữa, Nhị lão gia tính tình hào sảng, có phong phạm của Mạnh Thường Quân. Đối đãi với người Ba chúng ta cũng tốt, nếu là do y chủ trì Tần gia, khẳng định có thể làm cho người Ba sống rất tốt.

Những lời như thế, trong thời gian ngắn đã nhanh chóng lan truyền ra...

Tần Mạn cũng rất kinh hoàng!

Cho tới nay, bà nội luôn là người đáng tin cậy trong lòng nàng.

Tuy rằng sinh lão bệnh tử, mỗi người đều phải trải qua, nhưng Tần Mạn lại càng mong muốn, bà nội có thể trường mệnh trăm tuổi.

Bà nội đi rồi... Ta nên làm thế nào cho phải đây?

Tần Mạn ngồi một mình trong khuê phòng, nhìn hoa tuyết đang nhẹ nhàng tung bay, trong đầu trống rỗng, đôi mắt sưng đỏ, cả người như mất hồn, không biết làm thế nào cho phải.

Tin Tần Thanh chết truyền tới Giang Châu hai ngày trước, hai ngày nữa chính là ngày tế tổ. Trong hai ngày này, Tần Mạn có thể rõ ràng cảm nhận được, sự biến hóa trong nội bộ Tần gia. Nhị thúc Tần Chỉ về đến Giang Châu từ mười ngày trước, cả ngày đều gặp gỡ các tộc lão, bận túi bụi.

Lúc đó, Tần Mạn vẫn chưa cảm thấy có gì quái dị!

Nhưng hiện tại, tỉ mỉ nghĩ lại, Tần Mạn không thể không hoài nghi, Tần Chỉ động chân động tay ở bên trong.

Nhưng là Tần Mạn vẫn rõ ràng, việc bà nội chết, không có khả năng liên quan đến Tần Chỉ. Thế nhưng... liên hệ đến những sự khác lạ của Tần Chỉ trong thời gian này, trong lòng Tần Mạn không khỏi sinh nghi. Nói như vậy, lẽ nào nhị thúc đã sớm biết tin tổ mẫu chết? nhưng vì sao, y lại không phát tang?

- Tiểu thư, tiểu thư!

Thanh âm của nha hoàn Tiểu Cẩm làm Tần Mạn bỗng dưng tỉnh táo lại.

Nàng che miệng, ngẩng đầu nhìn sang:

- Trong nhà hiện nay có còn bình yên không?

Tiểu Cẩm năm nay mười sáu tuổi, từ nhỏ được Tần Thanh thu dưỡng, cùng lớn lên với Tần Mạn. Danh là chủ tớ, nhưng tình như tỷ muội, là người tinh tế, nghe được câu hỏi của Tần Mạn, tiểu nha hoàn bĩu môi về không hài lòng, nhẹ giọng nói:

- Tam lão gia đã trở về!

- Tam thúc đã trở về? Sao không ai cho ta biết?

Tiểu Cẩm thở hổn hển nói:

- Tiểu thư, chẳng lẽ người còn không nhìn ra sao? Từ khi tin tức về lão tổ tông truyền ra, mọi người nơi đây đều vội vàng vàng chạy tới chỗ nhị lão gia. Nhưng bọn họ cũng không nghĩ lại, tiểu thư mới là người được lão tổ tông chỉ định thừa kế... Tam lão gia đến vào giờ Ngọ, trực tiếp đi tìm nhị lão gia. Nếu không phải lúc này Ba Văn từ bên kia đi qua, chỉ sợ đến giờ tiểu thư còn không biết đâu.

Qua cửa sổ, Tần Mạn hướng ngoài lầu nhìn ra.

Diện trang của Tần gia rất lớn, mỗi nhà mỗi phòng đều có nơi ở riêng.

Hôm nay, trong vườn của mình lạnh lùng...Ngoại trừ những thân tín bà nộiian bài ỉnh, cũng chỉ còn có hai trăm năm mươi lính Lâu phiến kỵ quân do Lưu Khảm để lại. Thoạt nhìn, nhị thúc thực sự sớm đã biết tin tức về bà nội, nhưng vẫn giấu kín không nói.

Nguyên bản Tần Mạn chỉ là hoài nghi, nhưng hiện tại, Tần Mạn tin chắc chứ không nghi ngờ nữa.

Ngay cả Tam thúc cũng đứng về phía Nhị thúc.

Chỉ sợ các phòng tộc lão trong tộc, đều đã thành người của Nhị thúc rồi... Tứ thúc Tần Cức làm huyện thừa tại Thành Đô phỏng chừng cũng đang trên đường về tới. Nhưng là cứ cho là y tới, thì có lợi gì? Tứ thúc Tần Cức tính tình ôn hòa, không thích tranh đấu, là một người thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Sợ rằng y cũng không muốn cuốn vào chuyện này đi.

Tâm tình Tần Mạn có chút trầm trọng...

- Tiểu Cẩm, người phái đi Giang Dương, hẳn là đã tới rồi đi.

Tiểu Cẩm đếm đếm ngón tay tính thời gian:

- Hẳn là tới rồi đi. Nhưng là tiểu thư, coi như Lưu đô úy biết tin tức, sợ cũng không có cách nào đi.

Có biện pháp nào hay không, thực ra Tần Mạn cũng không thêm để ý.

Nàng chỉ hy vọng, Lưu Khảm có thể nhanh chút trở về. Mặc kệ có thể giúp nàng hay không, thế nhưng lúc nàng đau khổ, lúc nàng uể oải, có thể có một bờ vai để dựa vào.

Trời đã tối rồi!

Xa xa trong viện của Tần Chỉ, vẫn sáng trưng, tiếng người ồn ào.

Tần Mạn một mình đứng trên khuê lầu, cắn môi, lẳng lặng nhìn về phía ồn ào, trong lòng lan tràn một chút khổ tâm.

Bây giờ Nhị thúc nhất định là đường làm quan rộng mở đi.

- Tiểu thư, bên ngoài viện có người cầu kiến!

Tiểu Cẩm leo lên lầu lần thứ hai, thấp giọng bẩm báo. Nàng rất rõ ràng sự phiền muộn lúc này của tiểu thư, nên thanh âm cũng không quá lớn.

Tần Mạn phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn Tiểu Cẩm:

- Ai?

- Là người của Nhị lão gia, thật ra ta đã gặp qua y... hình như tên là Đường Lệ.

Chẳng lẽ là Nhị thúc phái người đến thuyết khách sao?

Tần Mạn nhíu mày, lạnh như băng nói:

- Không gặp!

- Thế nhưng, thế nhưng người kia đã đi vào viện, đang chờ ở ngoài lầu đây.

Tần Mạn nhất thời cả giận nói:

- Lâm bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Không phải ta đã nói không gặp bất cứ kẻ nào sao, vì sao còn để cho y tiến vào?

Đồng thời trong lòng sinh ra một tia bất an.

A Khảm đã nói qua, những Lâu phiến kỳ quân này là thượng tướng quân Mông Diêm đưa cho teenN vì sao lại tự ý để người tiến vào? Chẳng lẽ, Lâm bọn họ...

Tiểu Cẩm vẻ mặt cầu xin:

- Ta cũng không biết, hình như là sau khi người kia đưa cho Lâm bọn họ vật gì đó, liền vào được.

- A?

Tần Mạn suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Đã như vậy, để cho y lên đây!

Tiểu Cẩm lên tiếng đáp, xoay người đi xuống. Một lát sau, chỉ thấy nàng dẫn theo một thanh niên khoảng hai mươi hai tuổi đi lên lầu. Người thanh niên này nhìn qua rất thanh tú, trên trán lộ ra một cổ khí khái anh hùng. Mặc một bộ thanh sam, râu ngắn quanh hàm, cử chỉ lộ vẻ trang trọng khí khái.

- Người là ai? Vì sao tới đây?

Tần Mạn hỏi thẳng vào vấn đề.

Thế nhưng thanh niên kia chỉ mỉm cười, lấy từ trong lòng ra một khối hồ phù bằng đồng, hai tay đưa cho Tần Mạn:

- Tại hạ Đường Lệ chịu sự ủy thác, đến đây bảo hộ Mạn tiểu thư.

Chương 263-264: Biến động ở Ba Thục (3-4)

A Khảm từng nói qua: bỏ được bỏ được, có bỏ có được!

Mạn tiểu thư nếu muốn bảo toàn Tần gia, thứ nhất phải cùng nhị lão gia tranh đoạt; thứ hai, trong lúc tranh đấu, phải luôn giữ vững một phương, cũng phải tranh thủ lấy được quản lý phía Hàm Dương. Tuy rằng việc này sẽ làm cho danh vọng của Tần gia tại Ba Thục giảm bớt, nhưng lại là phương pháp bảo toàn tốt nhất.

Đường Lệ một hơi nói xong, thở phào một cái.

- Trong lúc gấp gáp này, Lệ cũng chỉ có thể nghĩ được như vậy. Về phần cụ thể hành động, chờ khi rời khỏi Giang Châu, sẽ tính toán lại cho chu đáo.

Tần Mạn trầm ngâm không nói...

Không thể nghi ngờ, đây là một việc rất khó quyết định.

Đồng thời, sau khi Tần Thanh chết, Tần Mạn là người thứ nhất phải hóa giải nguy cơ.

Trước đây, luôn núp dưới cánh của Tần Thanh, Tần Mạn không cần quá mức hao tổn tâm trí. Chỉ cần dựa theo phương hướng hành động trước đó mà làm... Thế nhưng hiện tại, mặc kệ là quyết định như thế nào, đều sẽ gây nên ảnh hưởng thật lớn đối với Tần gia. Đi theo con đường nào, đích xác là một vấn đề lớn.

- Tiên sinh, ta nghe lời người!

Tần Mạn cắn răng một cái, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta rời Giang Châu, trước tiên nghĩ cách đến Giang Dương, hội hợp với A Khảm. Bao giờ rời đi, đi như thế nào, Mạn theo tiên sinh phân phó.

Đường Lệ nói:

- Lập tức rời khỏi Giang Châu!

- Ngay bây giờ?

- Đúng vậy!

Đường Lệ nói:

- Hôm nay Tam lão gia đã trở về, qua đêm nay, Nhị lão gia nhất định sẽ có hành động. Hôm nay, Nhị lão gia, Tam lão gia, còn có các nguyên lão trong tộc, đều ở đó bàn bạc sự tình. Phỏng chừng một chốc không thể phân thân. Thủ vệ trong điện trang cũng không nghiêm mật, ta đã mệnh lệnh Lâm bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, bảo hộ tiểu thư đêm nay rời đi.

Thẩm Thực Kỳ từ Giang Dương đưa ra ba chiếc lâu thuyền, hôm nay sẽ dừng tại phía tây nam Giang Châu, chỗ Song Sơn Tự, đủ để đưa ta đi Giang Dương trước.

Xem chừng, Đường Lệ đã có an bài thích đáng!

Tần Mạn quyết định thật nhanh, lập tức cho gọi hai người Tiểu Cẩm và Ba Văn thu thập hành lý.

Tiểu Cẩm, Ba Văn đều là thân tín của Tần Mạn, tự nhiên là muốn cùng nhau rời đi. Trong biệt viện còn có mười mấy nô bộc, nhưng Tần Mạn không tin được.

Vào lúc này, biểu hiện của Tần Mạn cũng đủ quyết đoán. Nàng bảo Đường Lệ giải quyết hết những nô bộc này... Mà trên thực tế, trước khi Tần Mạn hạ lệnh, Lâm đã mang toàn bộ nô bộc trong viện giam lại. Làm sao giải quyết? có thể nghĩ, việc liên quan đến tồn vong của Tần gia, Tần Mạn quyết không thể có nửa điểm nhân từ nương tay.

Đồ đạc rất đơn giản, ngoại trừ vài món cần để thay giặt, chính là ấn tín của Tần Thanh.

Tần Mạn đem ấn tín cất vào trong người, sau đó mặc khô giáp. Đi tới cửa viện, đã thấy Ba Văn nắm chiến mã chờ, Tần Mạn không nói hai lời, xoay người lên ngựa.

Mà Lâu Phiên kỵ quân cũng đã thu thập thỏa đáng, dưới sự chỉ huy của Lâm Tô bảo vệ Tần Mạn, Đường Lệ, thừa dịp bóng đêm lặng yên rời khỏi điện trang.

Thật đúng như lời nói của Đường Lệ, thủ vệ điện trang cũng không nghiêm mật.

Có lẽ là bởi vì nắm chắc thắng lợi trong tay đi, Tần Chỉ cũng không có phái người chuyên môn giám thị Tần Mạn, cho nên dọc theo đường đi ngược lại vô cùng thuận lợi.

Lúc ra khỏi điện trang, bọn người Tần Mạn lập tức ra roi thúc ngựa, hướng Song Sơn Tự vội đi.

Song Sơn Tự này, nguyên nhân là vì phía bắc có hai ngọn núi nên gọi thành tên. Hai ngọn song song, xanh thẫm như ngọc bích, là nơi phong cảnh rất đẹp của Giang Châu. Nước sông tràn đầy, phẳng lặng. Khi đám người Tần Mạn tới Song Sơn Tự, đã qua giờ Tý. Từ xa đã thấy ba chiếc thuyền lớn, yên lặng bỏ neo tại bến thuyền. Ánh trăng sáng tỏ, Thương Long kỳ ở ngay đầu thuyền phản phất lay động trong đêm, một nam tử trung niên đang đứng trên sàn thuyền.

Thân mặc áo khoác, bên trong là hũ bì giáp, tay cầm một thanh đồng qua đen nặng trĩu, uy phong lẫm liệt, đàng đàng sát khí.

Nhìn thấy đoàn người Tần Mạn, trung niên nam tử kia vội nhảy xuống thuyền, bước nhanh tới trước mặt đội ngũ, chấp tay hành lễ:

- Giang Dương Tá Sử Lý Hưng phụng mệnh Huyện trưởng đến đây nghênh tiếp Mạn tiểu thư. Thuyền đã chuẩn bị xong, mời Mạn tiểu thư nhanh chóng lên thuyền, chúng ta lập tức khởi hành.

Tần Mạn mỉm cười liếc mắt nhìn nam tử trước mặt, lại quay đầu nhìn về phía Đường Lệ.

Đường Lệ nhẹ nhàng gật đầu:

- Mạn tiểu thư lên thuyền đi... Lý Tá Sử là thân tín của A Kỳ, là Cung Thương tiên sinh đề cử, tuyệt đối tin cậy.

- Làm phiền Lý Tá Sử! đọc tại bàn long chấm us.

Nếu Đường Lệ đã nói như vậy, Tần Mạn tất nhiên sẽ không hoài nghi nữa, lập tức an bài nhân mã lên thuyền, hơn hai trăm Lâu Phiên kỵ quân đều lên thuyền đầu vào đây, mà bốn người Tần Mạn, Lâm Tô, Đường Lệ, Lý Hưng không có lập tức đi tới, suất lĩnh mười quân tốt, sẵn sàng đón quân địch tại bến tàu. Dù sao, ở đây chính là địa phận Giang Châu.

Hơn hai trăm người, bởi vì có ngựa nên cũng không vội vàng.

Đã qua giờ tỵ, nhìn thấy toàn bộ nhân mã đã lên thuyền, từ hướng Giang Châu, loáng thoáng truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp.

Kỵ quân Lâu Phiên của Lâm Tô tại Bắc Cương rất có kinh nghiệm sa trường, cho nên sáng sớm đã sắp xếp thám báo. Tiếng vó ngựa truyền đến bên kia chính là thám báo trở về.

Dùng một loại ngôn ngữ Tần Mạn nghe không hiểu, rất nhanh nói hai câu.

Nhưng thật ra Đường Lệ từng du lịch đến phương bắc, nên thoáng cái cũng nghe ra, đây là tiếng nói đặc hữu của người Lâu Phiên.

- Mạn tiểu thư, phía Giang Châu có truy binh tiếp cận... nhân số khoảng chừng ba bốn trăm người. mời Mạn tiểu thư, Đường tiên sinh nhanh chóng lên thuyền, suất bộ đi trước ngăn chặn truy binh đuổi theo.

- Mời Mạn tiểu thư, Đường tiên sinh lên thuyền!

Lý Hưng cũng khuyên.

Nhưng bất luận là Đường Lệ có đồng ý hay không, chỉ thấy Tần Mạn xoay người lên ngựa, lạnh lùng nói:

- Ta chính là Gia chủ do Tổ mẫu đã chỉ định, ngược lại muốn nhìn những người đó nói cái gì. Đường tiên sinh hãy lên thuyền trước. Lý Hưng, Lâm cùng ta trở lại ngăn địch.

Trong người Tần Mạn có một loại kiêu ngạo mà người bình thường không thể giải thích được.

Nàng có thể rời khỏi Giang Dương, nhưng nàng lại là người thừa kế được Tần Thanh chỉ định, là người chủ chân chính của Tần gia. Mặc dù là rời đi, nàng cũng không muốn phải đi như trốn chạy. Nàng muốn nhìn, các tộc lão trưởng bối ngày thường luôn a dua hòa theo này, hôm nay còn có lý do gì để thoái thác?

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của Tần Mạn, Lý Hưng và Lâm Tô cũng không có cách nào.

Lý Hưng thì thầm bên người Đường Lệ vài câu, Đường Lệ vốn đang căng thẳng, tức khắc lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu leo lên lầu thuyền.

Từ xa, đám người càng ngày càng gần lại! Hơn mười chiến mã cùng hơn bốn trăm trang đinh nhanh chóng tới gần.

Người dẫn đầu chính là Tần Mông, chỉ thấy y mặc khôi giáp, tay cầm một thanh Khai Sơn việt, thúc ngựa bay nhanh mà đến.

Vừa đi vừa lên tiếng gọi:

- Mạn chất nữ, vì sao đột nhiên rời đi? Chớ nghe tiểu nhân gây xích mích, có gì muốn nói, chúng ta nói cho rõ đã.

Lời còn chưa dứt, Tần Mông đã dẫn người tới gần. Khi cách Tần Mạn khoảng chừng hai trăm bước, liền ghìm cương ngựa, tức giận nói:

- Mạn chất nữ, cháu lẳng lẳng ra đi như vậy là có ý tứ gì? Mẫu thân mới mất, đại diện tế tổ cũng gần bắt đầu. Cháu không ngồi yên ở trong nhà, vì sao không nói mà đi?

Tần Mạn lạnh lùng cười, xoay ngang người:

- Tam thúc hỏi ta là có ý tứ gì? Mạn lại muốn hỏi Tam thúc, các người muốn gì?

Tổ mẫu mất đã nhiều ngày, thế nhưng các người lại giấu giếm tin tức hơn mười ngày. Hôm nay lại cấu kết các tộc lão, nỗ lực làm cho ta mất quyền lực... Ta mặc dù đối với vị trí gia chủ này không có hứng thú, nhưng là người thừa kế được tổ mẫu chỉ định, các người làm việc gì sau lưng ta, tưởng ta không biết sao?

Cũng không ngại nói rõ, quỷ kế của các người, ta đã biết toàn bộ. Đơn giản là các người muốn tại ngày tế tổ, cưỡng chế làm cho Nhị thúc leo lên vị trí gia chủ. Mạn muốn nói cho các người chính là, quyết định của các người, ta tuyệt đối không đồng ý. Thi cốt của tổ mẫu còn chưa lạnh, các người đã làm ra chuyện như vậy... ta không muốn thông đồng làm bậy với các người, cũng tuyệt đối không khuất phục các người.

Sắc mặt của Tần Mông tức khắc thay đổi, mặt đỏ bừng, ngơ ngác nhìn Tần Mạn, cuối cùng thở dài một tiếng nói:

- Mạn Nhi, cháu làm sao lại có thể có suy nghĩ này? Cháu và ta chung quy là người một nhà, Nhị thúc Tam thúc sao lại có ác ý đối với cháu? Chỉ là tuổi cháu còn nhỏ, chưa đảm đương nổi việc lớn mức này. Cho nên Nhị thúc cháu mới quyết định đứng ra phụ tá người, chờ sau này, tuổi người lớn hơn, tự nhiên sẽ đem quyền lực trả lại cho cháu. Đây chính là một phen khổ tâm, cháu cháu không nên hiểu lầm.

- Hiểu lầm?

Tần Mạn nghe vậy, liền thanh cười mỉa mai, làm Tần Mông cũng không cảm thấy thẹn thùng.

- Là hiểu lầm sao? Dù sao hiện tại ta phải đi... Tam thúc, nếu đúng như người nói, vậy mong ngài giờ cao đánh khẽ, thế nào?

Tần Mông nghiêm mặt nói;

- Mạn Nhi, cháu đối với chúng ta hiểu lầm, ta và Nhị thúc cháu cũng không muốn giải thích gì nhiều. Cháu muốn rời khỏi Giang Châu, đi chỗ khác giải sầu, ta tuyệt không ý kiến. Nhưng cháu đi thì có thể, nhưng phải giao ấn tín của mẫu thân ra đây, cháu thấy thế nào?

- Giao ra ấn tín, ta còn có mệnh để sống sao?

Tần Mạn đột nhiên biến sắc, lạnh lùng nói:

- Ấn tín ta sẽ không giao ra, Tam thúc muốn ngăn cản, vậy phóng ngựa tới đây.

- Đã như vậy, đành đắc tội rồi!

Đã tới tình trạng này rồi, Tần Mông cũng chỉ có thể xé rách da mặt. Y lạnh giọng nói:

- Mạn Nhi nếu cứ khư khư cố chấp, vậy để tam thúc tới giáo huấn người một chút, miễn cho người không biết trời cao đất rộng.

Vừa nói chuyện, Tần Mông vừa nâng lên Khai Sơn việt trong tay lên, thúc ngựa tiến tới.

Bên phía Tần Mạn, Lâm Tô cũng chuẩn bị lao ra...

Nhưng đúng lúc này, từ rừng cây hai bên bên bờ, đột nhiên truyền đến một tiếng trống trận. Một thất bảo mã đỏ như lửa từ trong rừng bay vọt ra. Đại tướng trên ngựa một thân huyền giáp, tay cầm trường mâu, giống như thiên thần.

- Tặc tử, đừng vội càn rỡ, nhận một mâu của ta!

Đại tướng kia người ngựa hợp nhất, trong chớp mắt liền vọt tới trước mặt Tần Mông. Người mượn thể ngựa, ngựa mượn uy người, tiếng rống giận dữ như sấm sét nổ vang trên không trung, chỉ thấy hần bỗng nhiên dựng thẳng người trên lưng ngựa, trường mâu loáng một cái hung hăng phóng về phía Tần Mông...

Chương 265-266: Biến động ở Ba Thục (5-6)

:Giữa lúc nhóm người Lưu Khảm đang mưu tính làm thế nào đứng vững ở Giang Dương thì thành Hàm Dương lại xảy ra một chuyện, nói lớn không tính là lớn, nói nhỏ cũng không tính là nhỏ. Sở dĩ nói lớn, là ở hậu thế, vì chuyện này chính là một trong những chứng cứ quan trọng khiến Thủy Hoàng Đế bị gọi là tàn bạo.

Có rất nhiều người nói rằng, vì việc này, từ rày về sau, Thủy Hoàng Đế cùng kẻ sĩ trong thiên hạ đứng ở hai mặt đối lập, càng hủy diệt nền văn minh Hoa Hạ.

Mà nếu nói chuyện này nhỏ, đích thực là cũng không lớn. Bởi vì chuyện này cũng không có gây ra động tĩnh quá lớn đối với sự cai trị của Đại Tần.

Năm Tần vương Chính thứ ba mươi lăm, cũng chính là năm thứ chín Tần quốc thống nhất thiên hạ (năm 213 trước CN). Đầu mùa xuân, trong thành Hàm Dương bộc phát ra một đại án kinh thiên động địa. Khách quý của Thủy Hoàng Đế - tiên sư Lô Tử Cao và đồ đệ của Lô Tử Cao là Thân Vô Bệnh do ý đồ mưu hại Thủy Hoàng Đế, âm mưu lật đổ xã tắc Đại Tần bị Trung Xa phủ tróc nã. Qua thẩm tra, chứng cứ phạm tội của hai người Lô, Thân vô cùng xác thực, bị xử cực hình ngũ xa phanh thây.

Ngũ xa phanh thây ở hậu thế chính là ngũ mã phanh thây.

Mặc dù hai người Lô, Thân có uy vọng rất lớn ở Hàm Dương, nhưng chung quy cũng chỉ là một phương sĩ.

Huống chi, lại liên lụy đến tội danh ám sát, mưu nghịch. Cho dù có người muốn đứng ra vì bọn họ giải vây, cũng cần suy nghĩ hậu quả một chút.

Lúc hai người Lô, Thân bị xử tử, Đình úy Lý Tư lại phụng mệnh, phối hợp cùng Trung Xa phủ tróc nã một nhóm phương sĩ giả danh lừa bịp khác trong thành Hàm Dương. Nhóm phương sĩ này khoảng chừng bốn năm trăm người, toàn bộ bị giết ngoài thành Hàm Dương, cũng tỏ rõ tác dụng răn đe thiên hạ. Sâu trong cung Hàm Dương, trời chiều hiện lên một không khí âm trầm.

Doanh Chính nhẹ vỗ về chồng giấy trước mặt, trên mặt hiện lên một nét cười hiếm hoi, nhắc lên bút lông, viết xuống trang giấy ba cái chữ triện, thở dài thỏa mãn, nhẹ nhàng thả bút lông xuống.

- Giấy này quả nhiên là thứ tốt a!

Ông ngẩng đầu, nhìn Mông Nghị đang ngồi một bên, cười nói:

- Nếu như có thể phát triển ra, trăm cũng không cần mỗi ngày cầm phê duyệt mấy trăm cân tấu chương. Trình mẫu mặc dù mất đi, nhưng thật là đưa tới cho trăm một kiện lễ vật tốt... Chỉ là, từ nay về sau lại không có người như Trình mẫu vì trăm phân ưu, lo lắng cho trăm rồi!

Khi nói chuyện, ngữ khí ngày càng sa sút, buồn bã.

Mông Nghị không mở miệng. Y biết rõ, Thủy Hoàng Đế cũng không cần bất kỳ kẻ nào an ủi. Hơn nữa, vào lúc này, cũng không có ai có thể an ủi.

- Mông Nghị, trước đó người nói, lễ vật này của Trình mẫu là của Đô úy Tứ Thủy Lưu Khâm sáng chế?

- Đúng như vậy!

Mông Nghị ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói:

- Theo như Thanh lão nói, lễ vật này vốn là lễ vật Lưu Khâm dâng để cưới Mạn tiểu thư. Nhưng lúc Thanh lão nhận lấy, nghĩ vật phẩm này đối với bệ hạ rất có ích, cho nên bà thừa dịp lần này tới Hàm Dương mang theo để dâng lên bệ hạ.

- Trình mẫu đối với trăm thật sự là quá tốt rồi!

Ánh mắt của Doanh Chính, có chút mê ly. Hơn nửa ngày, ông tỉnh táo lại, vừa cười vừa nói:

- Ánh mắt Trình mẫu rất tốt, Lưu Khâm này cũng không tệ... Đúng rồi, tình hình Ba Thục như thế nào rồi? Có tin tức mới truyền đến không?

Mông Nghị lập tức hồi bẩm:

- Tin tức truyền đến sau giờ Ngọ, vào mười mấy ngày trước, Mạn tiểu thư trốn ra khỏi Giang Châu. Nhị công tử Tần gia còn nỗ lực ngăn cản, thế nhưng bị Đô úy Lưu Khâm đánh tan. Sau đó, lúc Mạn tiểu thư lên bờ, người Ba bản xứ ở Thiển Khâu Khoan Cốc còn ý đồ tập kích Mạn tiểu thư. Nhưng huyện trưởng Giang Dương Thẩm Thực Kỳ đã có chuẩn bị. Tại rừng Hoàng Kinh phục kích người Ba ở Thiển Khâu, nghênh tiếp đám người Mạn tiểu thư đến Giang Dương.

Còn có, Tứ công tử Tần gia là Tần Cức cũng không có tham gia đại điển tế tổ của Tần gia, mà tại lúc Mạn tiểu thư rời khỏi Giang Châu, cùng ngày cũng quay lại Thành Đô. Dựa theo cước trình, hẳn là một hai ngày nữa sẽ đến Thành Đô. Thần đã phái người thông báo cho Quận thủ quận Thục nghiêm mật giám sát rồi.

- Vậy còn Tần Chỉ, Tần Mông thì sao?

- Tần Chỉ đã tuyên bố với bên ngoài, y tiếp chương vị trí gia chủ Tần gia.

Đồng thời còn công bố trục xuất Mạn tiểu thư ra khỏi Tần gia. Hiện nay, dưới sự quản lý của Ba quận, trong bảy huyện tổng cộng có bốn mươi tám bộ người Ba bản xứ, thì hơn hai mươi bộ nói nguyên ý nghe mệnh lệnh của Tần Chỉ. Còn có hơn mười bộ người Ba hiện đang xem chừng... tình hình của Mạn tiểu thư tựa hồ không quá tốt a. Nếu không thì triều đình đứng ra giúp đỡ một chút? Bằng không, với thế lực hiện tại của Mạn tiểu thư, tuyệt không phải là đối thủ của Tần Chỉ.

Doanh Chính trầm tư trong chốc lát, lắc đầu.

- Hiện nay còn chưa đến thời cơ triều đình đứng ra... Việc cấp bách là cần thay đổi quan cai trị Ba Thục. Nhóm quan viên đầu tiên đã xuất phát đi quận Thục chưa? Hiện tại đứng ra, rất khả năng sẽ làm cho Tần Chỉ phản ứng càng thêm kịch liệt. Thượng khanh, người hẳn là hiểu rõ, trăm chỉ muốn thu hồi quyền khống chế Ba Thục, cũng không muốn ở Ba Thục gặp thị phi. Huống chi, bọn họ là hậu nhân của Trình mẫu.

Mông Nghị hiểu được tâm tư của Doanh Chính.

Đích xác, bọn họ hiểu rõ Tần Chỉ đã ẩn nhẫn bao nhiêu năm, rốt cục leo được lên ghế gia chủ, tất nhiên là muốn phô trương thanh thế.

Nhưng vấn đề là, Tần Chỉ không phải là Tần Thanh, triều đình cũng không hi vọng y phô trương thanh thế.

Một khi triều đình đứng ra, rất khả năng sẽ làm Tần Chỉ bất mãn, thậm chí có thể gặp phải những cử động khác thường. Đương nhiên là, với thực lực của một nước như Đại Tần, chính là Tần gia ở Ba Thục căn bản không có khả năng đặt vào mắt. Nhưng Doanh Chính không muốn tiêu diệt Tần gia, tuyệt đi hậu đại của Tần Thanh.

Bây giờ, có Tần Mạn đứng ra, đến chế trụ lực chú ý của Tần gia...

Doanh Chính có thể dựa theo kế hoạch mà thực hiện, trước tiên là thay đổi quan lại ở Ba Thục, sau đó làm giảm bớt sức khống chế của Tần gia ở Ba Thục, đến cuối cùng, một lần thu hồi quyền khống chế đối với Ba Thục. Cứ như vậy, Doanh Chính không cần phải diệt Tần gia, còn có thể không phát binh, không đổ máu thu hồi Ba Thục. Đợi lúc Ba Thục trở về do triều đình khống chế, ông có thể cấp cho Tần gia một đời, thậm chí là muôn đời phú quý, như vậy là đủ rồi.

Một loạt hoạt động này, từ lúc Tần Thanh mất cũng bắt đầu tiến hành.

Đầu tiên là thay đổi quan lại của quận Thục, sau đó là quận Ba... Đến khi Tần Chỉ phát hiện ra thì toàn bộ Ba Thục đã nằm trong sự khống chế của Thủy Hoàng Đế.

Nếu như gã thông minh mà nói, sẽ ngoan ngoãn cúi đầu.

Mà Doanh Chính cũng sẽ cho Tần Chỉ cơ hội; nhưng nếu Tần Chỉ không biết tốt xấu, Doanh Chính cũng sẽ không để ý mà hủy diệt gã.

- Nhưng ngộ nhỡ Mạn tiểu thư chống đỡ không được ?

Mông Nghị không khỏi có chút lo lắng hỏi. Dù sao từ thế cục hiện nay có thể thấy, phía Tần Mạn rõ ràng là ở vào thế yếu, tựa hồ có chút nguy hiểm.

Doanh Chính bình tĩnh cười:

- Thượng khanh, người quá coi thường Thanh lão rồi.

Với sự nhìn xa hiểu rộng của Thanh lão, làm sao có thể không nhìn ra dã tâm của Tần Chỉ? Làm sao có thể không đoán được lúc bà mất, Tần gia sẽ xuất hiện tình huống gì. Ta tin tưởng, Thanh lão nhất định có chuẩn bị ở phía sau cho Mạn nha đầu... Chớ quên rằng, Vu Minh ở Ba Thục đến nay còn chưa ra mặt.

Vu Minh Ba Thục, một loại tổ chức liên minh phương sĩ. Không giống với phương sĩ bình thường, thành viên của Vu Minh cư trú ở Ba Thục. Vu sư ở ven bờ Đại Giang.

Những người này phần lớn đều không quá để ý tới thế sự, cũng không có thân phận hiển hách. Nhưng những Vu sư này ở trong dân bản xứ Ba có uy vọng cực cao. Ban đầu, Tần Thanh có thể nắm trong tay Ba Thục, cũng bởi vì huyết thống hoàng tộc của người Ba, mặt khác, chính là vì bà nắm trong tay Vu Minh

Ba Thục. Mà nay, Tần Thanh đã chết... tiếp nhận vị trí thủ lĩnh Vu Minh của bà là ai? Đây cũng là vấn đề Doanh Chính quan tâm.

E rằng không lâu nữa, là có thể xuất hiện rồi!

Thấy Mông Nghị có chút lo lắng, Doanh Chính đứng dậy, đi tới bên người y:

- Thượng khanh, người không nên quá lo lắng. Trẫm cũng rất thích Mạn nha đầu, tuyệt sẽ không ngồi nhìn nàng chịu thiệt. Hơn nữa, người lẽ nào đã quên bên cạnh Mạn nha đầu, còn có Đô úy Tứ Thủy của trẫm?

Một người có thể được huynh trưởng người coi trọng, người có thể được Thanh lão hạ quyết tâm chọn làm rể, cũng sẽ không phải là người hiền lành.

Hãy chờ mà xem, Lão Bi này nhất định sẽ có biện pháp vì Mạn nha đầu xoay chuyển cục diện... đợi xong chuyện Ba Thục, trẫm muốn gặp Lão Bi này.

- A... Thần tuân chỉ!

Đã nói tới mức này rồi, Mông Nghị cũng không nói thêm gì nữa.

Vì vậy y lĩnh mệnh rời đi, chỉ là ở trong lòng không khỏi cảm thấy một tia sầu lo cho Lưu Khâm: Lưu Khâm, người lại có thủ đoạn nào để giải quyết vấn đề hiện nay đây?

Mặt trời chiếu sáng!

Ở trong huyện thành Giang Dương, tất cả đều có vẻ vô cùng yên ổn.

Huyện thành từ lúc thiết lập đến khởi công xây dựng, phát triển đến hiện tại không quá ba năm, từ khi Đỗ Lăng Lão Diêu xuất hiện, trong bảy huyện ở quận Ba, huyện thành là nơi duy nhất có thể đẹp ngang thành trấn Giang Châu. Tuy nói rằng, đường xá có xa xôi một chút, giao thông cũng không quá thuận tiện. Thế nhưng dựa vào sự tiện lợi của Đại Giang, làm cho lượng tiêu thụ của Đỗ Lăng Lão Diêu không những không có giảm, trái lại so với ban đầu, càng thêm thịnh vượng.

Chương 266: Biến động ở Ba Thục (6)

Thế nhân đều biết, Tứ Thủy Hoa Điều ngày trước chính là Đỗ Lăng Lão Diêu hiện nay.

Hơn nữa từ lúc tiến vào chiếm giữ Ba Thục đường như lại càng thêm phong phú hơn, làm vô số thương nhân đến, xua đi không hết. Đường xa một chút cũng không thành vấn đề, huyện thành Giang Dương này có một thương hành, chuyên phụ trách vận chuyển hàng hóa. Có hơn ba mươi thương thuyền cỡ lớn, thương thuyền cỡ trung gần trăm chiếc. Tên thương hành là “Đỗ Lăng thương hành”, ở ven bờ Đại Giang, thành thị quan trọng, đều thiết lập chi nhánh.

Thương hành này thành lập cũng không lâu, chỉ có hai năm mà thôi. Thế nhưng phát triển vừa nhanh vừa mạnh, kẻ khác nhìn phải đổ kỵ. Ra khỏi quận Ba, một đường đi về phía Đông, tới Chu huyện của quận Trường Sa. Sau đó là trung chuyển ở huyện Chu, nam tới Trường Sa, bắc đi Hán Thủy tới quận Nam Dương; đi hướng đông mãi cho đến huyện Lịch Dương, quận Cửu Giang, tất cả đều có chi nhánh của thương hành.

Cần rượu nước sao? Rất đơn giản! Mang tiền đến Giang Dương mua sắm vật phẩm, sau đó phái người đến địa điểm chỉ định nhận hàng hóa. Về sự tình khác, chớ cần làm gì cả. Các thương nhân cũng thuận tiện, mà thương hành cũng có thể thu lợi nhuận. Không chỉ như vậy, thương hành còn phụ trách vận tải các phương diện khác... điều này làm cho các thương nhân Ba Thục cảm thấy từ trước đến nay chưa từng được thoải mái như thế.

Đỗ Lăng thương hành! Từ tên có thể nghe ra chủ nhân của thương hành là thần thánh phương nào. Không sai, tên thương hành, chính là dựa trên danh hào Đỗ Lăng Tử Thần của Lưu Khâm. Ban đầu, sau khi Thẩm Thực Kỳ tới Giang Dương, liền nhảy cảm cảm thấy được cái tài lộ này. Trong quyền khống chế Giang Thủy của Tần gia ở Ba Thục, trước đó tuy rằng cũng có đội thuyền, nhưng phần lớn đều là để vận tải hàng hóa phục vụ buôn bán của chính mình là chính, vẫn chưa chú ý việc khác.

Vì vậy Thẩm Thực Kỳ liền suy xét, sau khi bàn bạc với Tần Mạn, quyết định thành lập Thương hành lấy vận tải là việc chính, do Tần Mạn đứng đầu, hơn nữa lại có năm nhà hùn vốn là Lưu Khâm, Thẩm Thực Kỳ, Trần Vũ, Quán Tước cùng Lữ Văn cùng nhau nhận hết những nhiệm vụ vận tải đường thủy ở Ba Thục

cùng Trung Nguyên. Cũng đừng xem nhẹ việc buôn bán này! Ba Thục là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, tuy rằng ở thời đại này, so với Trung Nguyên chỉ là một nơi hoang dã, nhưng sản vật vô cùng phong phú, một chút cũng không thẹn với danh hào là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên nhất nước.

Nhiều loại đặc sản như tre bương, sáp ong, xuyên bối, xạ hương, đông trùng hạ thảo... có thể nói là vô số kể. Nhưng đường đi ghập ghềnh, muốn đem núi hàng hóa này vận chuyển tất cả ra ngoài, thì cần phải có chi phí thực sự là quá mức kinh người.

Ba Thục nhiều núi, mà nhiều núi tất nhiều đạo phi. Nếu như muốn đi theo đường thủy, tựa hồ cũng không an toàn lắm. Thuyền nhỏ bình thường không đủ để chống lại sự nguy hiểm của Đại Giang. Đội thuyền quá lớn, tựa hồ lại lãng phí. Cho nên, trừ phi là hào tộc một phương có năng lực tiến hành vận tải hàng hóa ra ngoài. Còn lại chính là tiểu thương, chỉ có thể nhìn bao nhiêu hàng hóa chồng chất tại chỗ. Đồng thời vùng Trung Nguyên cũng có rất nhiều hàng hóa, bởi vì nguyên nhân đường xá mà dừng lại ở bên ngoài Ba Sơn, Thục Thủy.

Không thể không thừa nhận, Thẩm Thực Kỳ có những ý nghĩ mà người bình thường không thể nghĩ ra được. Khai trương một Thương hành như thế, trong mắt người thường không thể nghĩ ngờ là một việc vô cùng khó khăn, thế nhưng đối với y mà nói lại cực kỳ đơn giản.

Trong khu vực Ba Thục, có Quán Tước phụ trách để ý vận chuyển ra ngoài. Bên ngoài Ba Thục, có Trần Vũ đứng ra tổ chức vận chuyển hàng hóa vào Ba Thục... Như thế chẳng những có thể nối liền Ba Thục và Trung Nguyên, đồng thời cũng có thể kiếm được lợi nhuận lớn. Quan trọng nhất, Thẩm Thực Kỳ đã thu nạp được một nhóm lớn dân bản xứ Ba kiếm ăn trên sông nước. Táo bạo tổ chức một hộ đội trên nước con số lên đến hơn ba nghìn người. Tuy rằng chi tiêu rất lớn, nhưng lợi nhuận cũng cực kỳ kinh người. Một thương thuyền loại lớn, qua lại Giang Dương và Chu huyện một lần phải mất khoảng chừng ba tháng, trừ đi các loại chi phí, tiền lời cao tới ba mươi dật hoàng kim.

Từ sau khi thương hành kiến lập, ba mươi thương thuyền cỡ lớn, gần trăm thương thuyền cỡ trung hầu như không lúc nào rảnh rỗi. Gần nhất, chỉ tính phí chuyên chở, tiền lời của Đỗ Lăng thương hành đã có vận dật hoàng kim. Thế cho nên, lúc Lưu Khảm đến Giang Dương, đã bị thương hành làm cho hoảng sợ...bởi vì lúc thương hành được thiết lập, Lưu Khảm đang ở Bắc Cương, đối với việc này căn bản cũng không hiểu. Hơn nữa với tiền lời của Đỗ Lăng tử trắng, Lưu Khảm tính toán một chút, trong vòng ba năm, tài sản của hắn đã tăng hơn ba mươi nghìn vàng! Khi nghe Thẩm Thực Kỳ bẩm báo, Lưu Khảm càng không ngừng hít sâu: Ba Thục này thực sự là nơi đất lộc a.

- Quanh Giang Dương có ba bộ chín mươi tám trại dân bản xứ Ba, vì xưởng rượu Đỗ Lăng đã khiến hơn hai mươi trại người Ba đi ra khỏi núi cao rừng sâu. Trong Đỗ Lăng thương hành, thu nạp người Ba ở khu vực Giang Dương với Tây Thanh, Y Thủy cùng Mạt Thủy gần mười nghìn người... Nếu tính toán hết, ba bộ chín mươi tám trại người Ba bản xứ này đều được hưởng lợi từ chúng ta. Tuy rằng còn không ít người chưa rõ lập trường, thế nhưng ta biết, nếu có ai thật sự làm nguy hại đến lợi ích của chúng ta ở Giang Dương, ba bộ chín mươi tám trại người Ba bản xứ này tuyệt sẽ không để yên.

Lúc nói đến đây, Thẩm Thực Kỳ tựa hồ vô cùng đắc ý. Trương Thương vẫn luôn duy trì trầm mặc, cũng nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Nếu không có như vậy, chuyện Ba Hộ ở Thiển Khâu tập kích đồ úy, chúng ta cũng không có khả năng lập tức phát hiện ra, đồng thời nhanh chóng phản ứng lại... Đồ úy, nói đến chuyện này ít nhiều cũng nhờ vào Tào huyện úy đi.

Lúc nói đến đây, thật hiếm khi thấy Tào Vô Thương đỏ mặt. Tần Mạn ngồi giữa nhìn sang Lưu Khảm, không nhịn được hỏi:

- Vô Thương đại ca như thế nào nhanh như vậy đã triệu tập nhân mã rồi?

- Hợp Giang tự là cửa ra của Đại Giang, các người chỉ có thể lên bờ duy nhất ở bến thuyền Thủy Long. Thủ lĩnh người Ba ở Hoàng Kinh Lâm nói cho ta biết. Ba Hộ kia triệu tập hơn hai nghìn sơn dân tập kết tại rừng Hoàng Kinh. Lúc đó Khoái tiên sinh lập tức đoán ra bọn họ là muốn phục kích các người. Người Ba ở Thiển Khâu ngang ngược, không thích lao động, chỉ thích cướp đoạt của người khác. Trong chu vi Giang Dương, danh tiếng vô cùng xấu... nếu bọn họ không dựa vào Tần Chỉ, hai bộ người Ba khác đã sớm ra tay

giải quyết bọn họ rồi. Cho nên lúc đó ta cùng Khoái tiên sinh cấp tốc chạy tới nói chuyện với hai bộ người Ba khác, liền thủ phục kích lại ở Hoàng Kinh Lâm... Chỉ tiếc, lại để người Ba Thiển Khâu chạy thoát!

Nếu không, lão tử lập tức tập hợp người của năm mươi sáu trại khác giết chết bọn họ.

- Vô Thương đại ca rất quen thuộc với các trại người Ba sao?

Tần Mạn không nhịn được hỏi Tào Vô Thương. Về mặt này, Tần Mạn đúng là không thể bằng Tần Chỉ. Nàng không tiếp xúc nhiều lắm người Ba bản xứ, tuy rằng Tần Thanh cũng có ý thức làm cho nàng đi giao tế nhiều hơn. Nhưng ngoài mấy bộ lạc người Ba ở bên ngoài, nàng rất ít chủ động tới kết thân.

Thẩm Thực Kỳ cười nói:

- Thủ lĩnh ba bộ chín mươi tám trại ở Giang Dương ít nhất có đến bảy phần xưng huynh gọi đệ với lão Tào. Thậm chí người Ba ở quanh Thiển Khâu cũng có hơn mười thủ lĩnh có quan hệ mật thiết với y. Nhưng chỉ vì Ba Hộ nên không hay gặp gỡ lộ liễu.

Lưu Khảm nghe vậy, không nhịn được liếc nhìn Tào Vô Thương một cái

Không nghĩ tới Tào Vô Thương lại có tài năng như thế. Trước đây khi ở Phái huyện, còn nghĩ y không giỏi gặp gỡ người khác, Nhưng hiện tại xem ra từ lúc tới Giang Dương hình như thay đổi rất nhiều.

Tào Vô Thương nói:

- Đây không phải là vì không có cách nào khác! Người Ba hào phóng, Trương tiên sinh lại là người có thân phận, A Kỳ thân là huyện trưởng, càng không thể dễ dàng ra mặt. Cho nên ta đành phải đi ra tiếp xúc với bọn họ, chính là giao tiếp với bọn họ đích thực là rất nhẹ nhàng, cũng rất dễ dàng.

Thích chính là thích. Không thích chính là không thích...Không có vòng vo. Trong hai năm gần đây, ta thực là giao lưu không ít bằng hữu. Hôm nay ngẫm lại so với khi ở Phái huyện, đích thực là làm có phần hơn

Đây cũng là một cách trưởng thành đi!

Lưu Khảm liếc mắt nhìn Tào Vô Thương đầy tán thưởng, nhẹ nhàng ho khan, nghiêm mặt nói:

- Vô Thương, ba ngày nữa ta chuẩn bị bày tiệc rượu tại nha phủ Giang Dương. Thủ lĩnh ba bộ chín mươi tám trại có thể mời được bao nhiêu thì mời bấy nhiêu... Chuyện này, ta cần người ra mặt.

- Không thể chối từ!

Tào Vô Thương không chút do dự đứng lên nhận lời.

- Lâm Tô, Lý Hưng!

- Vâng!

Lưu Khảm trầm giọng nói:

- Hai người các người điểm binh mã bản bộ, sáng sớm ngày mai cùng ta lên đường... Việc của ba ngày sau do Mạn tiểu thư ra mặt. Kỳ ca cùng Trương lão phụ trách mọi việc trong phủ nha. Lão Đường và lão Khoái, việc trong thành Giang Dương đều do hai người phụ trách.

Về mặt nhân thủ, ta nghĩ các người không trở ngại gì. Ta đoán chừng bên phía Tần Chỉ hiện tại cũng rất đau đầu. Không có ấn tín của Thanh lão, cứ cho y thành gia chủ, sợ cũng không thể phục chúng.

Cho nên, trong khoảng thời gian này, y sẽ không rảnh bận tâm Giang Dương bên này. Việc chúng ta cần làm, chính là trước khi Tần Chỉ xuất thủ đối phó lại chúng ta thì cần ổn định cục diện Giang Dương. Ba bộ chín mươi tám trại ở Giang Dương phải do chúng ta sử dụng mới có thể lập thế được. Việc sau đó, có thể từ từ suy tính... Ta tin tưởng, không lâu lắm, triều đình nhất định sẽ có động tác đối với Ba Thực!

153. Chương 267-270

Chương 267-268: Biến động ở Ba Thục (7-8)

Người Ba bản xứ chính là những quần tộc sinh ra và lớn lên ở Ba Sơn Thục Thủy. Cội nguồn của văn minh Ba Thục cũng không kém hơn văn minh Trung Nguyên. Từ lúc vương quốc Ba và vương quốc Thục bị diệt, rất nhiều người Ba bản xứ vì tị nạn mà trốn vào núi cao rừng sâu. Thời gian trôi đi, Ba Thục ngày càng bình yên, có rất nhiều người Ba ra khỏi thâm sơn trở thành người Ba quy hóa. Thế nhưng, phần lớn người Ba vẫn sinh hoạt bên trong rừng sâu, với phương thức sinh tồn vô cùng nguyên thủy.

Những nhóm người này, cũng chính là người Ba bản xứ. Người Ba bản xứ là một quần thể vô cùng lớn, thậm chí số lượng vượt xa người Ba quy hóa. Trong Ba Sơn Thục Thủy có khoảng chừng một trăm nghìn người Ba bản xứ. Những người này không theo sự giáo hóa của Tần pháp, đương nhiên cũng không có tư liệu để có thể thống kê và quản lý. Chuẩn xác mà nói, đây là nhóm quần tộc tự do ngoài pháp luật nước Tần. Bọn họ thờ phụng trời đất, tôn kính quỷ thần. Sau khi Trương Nghi Tư Mã Thác chiếm Ba Thục, người Ba loạn lạc, làm cho vùng đất gần Ba Thục trăm năm không được an bình.

Lúc Tần Vương Chính mới đăng cơ, Ba Thục lại xuất hiện một trận hỗn loạn lớn. Cũng chính tại lần hỗn loạn này, Tần Thanh kiên định đứng về phía Tần Vương Chính, bằng vào uy vọng của bà đã bình định được Ba Thục. Về phần thông qua thủ đoạn gì thì rất ít có người biết được... Lúc Tần Thanh bình định Ba Thục, quy phục và giáo hóa được hơn ba mươi nghìn người Ba, cũng làm cho hai quận Ba Thục ngày càng phồn hoa. Sau đó, hai vùng Ba Thục lần lượt có huyện Chỉ, Cù Nhẫn, huyện Bì trở thành huyện thành, người dân theo sự bình yên của Ba Thục mà dần dần tăng lên.

Giang Dương vốn là một mảnh đất hoang cũng do người Ba tụ tập lại mà thành. Bốn bề sơn trại san sát có tổng cộng ba bộ chín mươi tám trại. Trại lớn mấy nghìn người, trại nhỏ mấy trăm người. Tính từng nhà cũng có mấy chục nghìn nhân khẩu. Trong đó, người Ba bản xứ chiếm tuyệt đại đa số. Nhưng khi Tần Thanh còn sống, những người Ba này ngược lại cũng coi như là ngoan ngoãn.

Khi ở Trí huyện Giang Dương, Trương Thương đã đưa ra một kế sách.

- Nếu muốn đứng vững tại Giang Dương, Tần Thanh cố nhiên là một nhân tố vô cùng quan trọng. Nhưng việc kết bạn với người Ba bản xứ cũng rất quan trọng. Cho nên, phải tận lực kết giao với người Ba thổ trí. Không vì việc gì khác, ít nhất không làm cho bọn họ đối địch với mình.

Trên thực tế, lời nói của Trương Thương giống như lời tiên tri. Thẩm Thực Kỳ thân là Huyện chủ, không nên tự mình ra mặt. Vì vậy Tào Vô Thương trở thành người chủ yếu giao tế với người Ba bản xứ. Tuy rằng con người Tào Vô Thương tính tình không tốt, nội tâm cũng không sâu. Nhưng đối với chuyện này lại cực kỳ coi trọng, không dám có chút nào qua loa.

Cho nên vì thế, ban đầu trước khi y cùng Thẩm Thực Kỳ đến Giang Dương, Lưu Khảm đã nói với bọn họ một phen.

- Hai vị ca ca nhất thiết không nên xem thường Ba Thục... Một ngày nào đó chúng ta có thành tựu, Ba Thục sẽ là nơi quan trọng nhất. Các ca ca có thể đứng vững gót chân ở Ba Thục hay không, rất có quan hệ đến tiền đồ của huynh đệ chúng ta đấy. Cho nên, ta mặc kệ các người dùng phương pháp gì, dùng thủ đoạn gì... Chỉ có một yêu cầu, gặt gao bám chặt vào Giang Dương cho ta!

Từ trong xương cốt Tào Vô Thương có một loại kiêu ngạo, khi y phục người nào, sẽ toàn tâm toàn ý làm việc vì người đó. Lưu Khảm, không thể nghi ngờ, với thủ đoạn của chính mình đã thu phục được Tào Vô Thương. Từ giới dân thường, trở thành Huyện úy của một huyện, tuy nói rằng Giang Dương là vùng hoang dã, nhưng cũng là một thành tựu. Huống chi, Tào Vô Thương có được thành tựu như ngày hôm nay cũng là nhờ Lưu Khảm khéo tay tạo nên, đương nhiên là mang ơn.

Lưu Khảm phát ra mệnh lệnh, Tào Vô Thương cũng rời đi bắt đầu hành động. Trong vòng ngắn ngủi hai ngày, y lần lượt đi hết ba bộ chín mươi tám trại người Ba thổ trí ở Giang Dương. Dem thiệp mời tận tay trao cho thủ lĩnh các trại. Về phần sẽ có bao nhiêu người đến dự tiệc, Tào Vô Thương cũng không thể nói chính xác! Dù sao y cũng đã làm hết sức. Những thủ lĩnh giao hảo với y tất nhiên là nhận lời, sẵn lòng đến trước.

Ba ngày, rất nhanh qua đi, thủ lĩnh các trại mang theo người tùy tùng, đều nhận nhịp đi tới Giang Dương.

- Ba Hộ chưa có tới!

Tần Mạn nhìn danh sách tân khách, khẽ nhíu mày ngài, nhẹ giọng nói:

- Ngay cả thủ lĩnh cai trị hơn ba mươi trại ở Thiển Khâu cũng có hơn phân nửa chưa xuất hiện... Có thể nhìn ra, Ba Hộ đã có chủ ý, muốn hợp tác với nhị thúc, Tam thúc, đối nghịch với chúng ta rồi.

Trong thư phòng ngọn nến to bằng cánh tay sáng rực, ngọn lửa bập bùng sáng lên, làm không khí trong phòng biến hóa một cách kỳ lạ. Đường Lệ một thân thanh sam, Khoái Triệt mặc áo bào trắng lẳng lẳng ngồi bên dưới. Phía bên trên, hai người Trương Thương, Thẩm Thực Kỳ thần sắc bình thường, tựa hồ như đã dự liệu đến tình huống này. Kỳ thực, từ lúc Tần Thanh chết, Tần Mạn cũng mất đi sự khống chế trong tay đối với người Ba thổ trứ. Lần này sở dĩ còn có hơn phân nửa thủ lĩnh đến đây, là vì sự bảo chứng của Tào Vô Thương, còn lại là vì ấn tín của Tần Thanh.

Trước đây, ấn tín của Tần Thanh giống như là thánh chỉ và ngọc tỷ. Thế nhưng hiện tại, người chết đèn tắt. Những thủ lĩnh người Ba vì ấn tín mà đến, càng nhiều hơn chính là xuất phát từ sự tôn trọng đối với Tần Thanh. Nhưng có người tôn trọng, khẳng định cũng sẽ có người không thêm để ý.

Ba Hộ và Tần Chỉ hợp tác, từ khi gã chuẩn bị tập kích Tần Mạn ở rừng Hoàng Kinh đã cho ra đáp án rồi.

- Bộ Thiển Khâu xuất hiện tình huống như vậy cũng là trong dự liệu... Mạn tiểu thư không cần cảm thấy tức giận. A Khảm từng nói qua, vua nào triều thần ấy, đích thực là có đạo lý. Hiện nay thực lực của Tần Chỉ hùng hậu, Ba Hộ tự nhiên là mong muốn đi theo. Từ xưa đến nay, người yếu dựa vào cường quyền, đây cũng là điều hiển nhiên. Mạn tiểu thư cũng không cần phải tức giận, sự tình không phải là đã quá gay go.

Chỉ ít, trong ba mươi hai trại ở Thiển Khâu, còn có thủ lĩnh của mười một trại tới. Mặc kệ những người này tới là vì mục đích gì, nhưng ít nhất cũng có thể nói rõ, trong bộ Khoan Cốc Thiển Khâu cũng không phải là tất cả mọi người đều nguyện ý phục tùng Ba Hộ.

Nghe Đường Lệ nói xong, Tần Mạn nhẹ nhàng gật đầu. Nàng cũng biết rằng, nay không như xưa, Tổ mẫu đã mất, nàng không có chỗ để dựa vào. Muốn đứng vững tại Ba Thục, phải làm lại từ đầu. Để hùng bá Ba Thục như tổ mẫu năm đó, đều phải làm lại từ đầu. Nếu muốn bắt đầu lại, thì cần phải chuẩn bị tâm lý này.

Người khác vì sao muốn dựa vào người? Nghe theo người? Bởi vì người đủ hùng mạnh, có thể mang đến lợi ích cho họ... Hiện tại, bản thân mình không cường đại bằng Tần Chỉ, vậy cần đổi một góc độ khác để nhìn vào vấn đề. Được rồi, người đã không thể dựa vào ta, vậy hãy đặt chúng ta trên cùng một vị trí, cùng nhau hợp tác.

Gắn với quyền lợi!

Đây là Lưu Khảm nhắc nhở Tần Mạn trước khi hấn xuất phát. Mà bốn chữ này, cũng nói rõ thái độ của Lưu Khảm tại vấn đề này. Thiên hạ rộn ràng vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo vì lợi mà đi! Cổ nhân đã hiểu rõ điểm này, hai chữ lợi ích này, lại có cái gì đó khó nói rõ. Vấn đề chính là, người có thể hạ thấp tư thái của mình hay không! Ngày trước, người ta phụ thuộc vào người, hôm nay trở thành người hợp tác với người. Đây có lẽ là việc khiến ọi người không thể tiếp thu. Thế nhưng, người phải nhìn rõ sự thực, nhìn rõ vị trí mình đang đứng. Nếu là trước đây, khẳng định Tần Mạn sẽ không đồng ý với cách nghĩ này của Lưu Khảm, thế nhưng hiện tại, nàng không thể không thừa nhận, với hiện nay mà nói, đây chính là biện pháp tốt nhất. Nghĩ tới đây, Tần Mạn nở nụ cười...

- Đường tiên sinh yên tâm, Mạn rất rõ ràng chính mình phải làm như thế nào!

Chương 269-270: Biến động ở Ba Thục (9-10)

Người...

Trên ngôn ngữ, hán tử kia hiển nhiên không phải là đối thủ của Ba Hộ. Mà những thủ lĩnh người Ba ngồi ở đây đều ngậm miệng không nói, chỉ lẳng lẳng ngồi ở chỗ cũ, nhìn tình thế phát triển và biến hóa. Ngoài ý liệu của mọi người, Tần Mạn cũng không có tức giận, trái lại, nằngbình tĩnh cười cười, nhẹ nhàng nói:

- Ba Lực thủ lĩnh, xin không cần tức giận. Mạn hôm nay ủy thác Huyện trưởng mời mọi người đến đây, cũng không phải lấy thân phận của Tần gia, mà là thân phận một hậu duệ của người Ba đến đàm phán với mọi người về việc hợp tác... Việc này, không quan hệ với Tần gia.

Ba Lực là thủ lĩnh người Ba thổ trú ở Duyên Giang. Từ khi Đỗ Lăng thương hành thiết lập tới nay, là Bộ ở vùng Duyên Giang được hưởng lợi ích nhiều nhất, vì vậy Ba Lực là người thứ nhất đứng về phía Thẩm Thực Kỳ. Chỉ là trong ba bộ chín mươi tám trại tại Giang Dương, Duyên Giang có thể lực nhỏ nhất, thực lực chủ yếu phân bố tại Đại Giang, lần này đến đây, cũng hoàn toàn vì được Tào Vô Thương mời. Nghe Tần Mạn nói như thế, Ba Lực đầu tiên là ngẩn ra, sau đó gật gật đầu, ngồi xuống.

Tần Mạn nói:

- Sản vật của Ba Thục như hoa trời trong bảo khố, địa linh nhân kiệt. Chỉ khổ nỗi hơi lệch về phía tây nam, khiến cho chúng ta xa vùng Trung Nguyên. Lần này Mạn lấy danh nghĩa Đỗ Lăng thương hành, đến cùng mọi người thương thảo hợp tác. Các vị trại chủ cũng biết, Đỗ Lăng thương hành hàng hóa thông thiên hạ, danh rượu ngon Đỗ Lăng càng bay khắp vùng Trung Nguyên. Chúng ta cần hàng hóa của Ba Thục mà các trại cũng cần đến chỗ chúng ta mua các loại hàng hóa của Trung Nguyên.

Mạn biết, trong tay thủ lĩnh các trại, tụ tập một lượng lớn vật tư chúng ta cần. Trong bộ tộc của thủ lĩnh Ba Ngạn có da, lông, dưa và trái cây mà người Trung Nguyên cực kỳ ưa thích... Cho nên, Mạn mong muốn hợp tác với các vị thủ lĩnh, kinh doanh một việc buôn bán. Trước đây, chúng ta đã rất nhiều lần hợp tác với thủ lĩnh Ba Lực, hiệu quả vô cùng tốt. Nhưng không biết thủ lĩnh Ba Ngạn và thủ lĩnh các trại ở Thiển Khâu Khoan Cốc, có hứng thú liên thủ cùng chúng ta hay không? Ta nghĩ, như vậy còn tốt hơn các vị tự buôn bán nhỏ.

Ba Ngạn chính là đại thủ lĩnh người Ba bản địa ở Hoàng Kinh Lâm. Đối với những thay đổi của Bộ Duyên Giang, Ba Ngạn đương nhiên cũng nhìn thấy. Chính xác, trong tay người Ba bản địa ở Hoàng Kinh Lâm, tụ tập các loại vật phẩm, nhưng trước đây bởi vì nguyên nhân vị trí địa lý, hơn nữa thương nhân Trung Nguyên không dám thâm nhập vào nơi ở của người Ba bản địa, thế cho nên không cách nào tiêu thụ ra ngoài. Chỉ có thể dựa vào giao dịch nhỏ nhỏ để thu lợi nhuận, nhưng cũng rất ít. Đề nghị này của Tần Mạn, thực làm cho Ba Ngạn có phần động tâm. Nhịn không được nhìn thoáng qua thủ lĩnh các trại bên dưới, từ trong mắt bọn họ, Ba Ngạn nhìn ra được chút đầu mối.

Ai chẳng muốn sống cuộc sống sung sướng? Cho dù là người Ba bản địa sinh sống trong thâm sơn rừng già cũng là như vậy.

Càng quan trọng hơn là, Tần Mạn đưa ra việc hợp tác này, chính là đem người Ba các trại đặt ở vị trí ngang nhau, không hề dựa vào người khác như trước đây. Có thể không phụ thuộc vào người khác, có thể sống qua những ngày lạnh, Ba Ngạn đương nhiên đồng ý. Chỉ là, Tần Mạn thực sự có thể làm được sao?

Ba Ngạn do dự một chút, Ba Hộ lại có chút nóng nảy! Gã ngày hôm nay đến là để quấy rối, tất nhiên là không dễ dàng để Tần Mạn như ý, lập tức cắn răng một cái, Ba Hộ nói:

- Tần Mạn, ngươi đừng nói những lời yêu ngôn hoặc chúng. Ngươi không để ý liêm sỉ, theo nam sủng của ngươi chạy ra khỏi gia môn, hôm nay lại nỗ lực đảo loạn Ba Thục, nhị lão gia sớm muộn gì cũng thu thập ngươi. Ba Ngạn, Ba Lực... Các ngươi vừa nói ta đã quên mất ân tình của Thanh lão, hiện tại ta ngược lại muốn hỏi các ngươi còn nhớ rõ ân tình của Thanh lão? Chớ quên, nữ nhân này chính là kẻ phản bội của Tần gia.

Trong giọng nói của gã có chút ý uy hiếp, tựa hồ nhắc nhở Ba Ngạn, Ba Lực, cẩn thận bị Tần gia trả thù.

Nhưng Ba Lực nở nụ cười:

- Ta đương nhiên sẽ không quên ân tình của Thanh lão, hơn nữa ta cũng biết, Mạn tiểu thư mới là người được Thanh lão chỉ định thừa kế. Ngươi không cần lấy Tần gia tới uy hiếp chúng ta. Sáu nghìn bảy trăm người Ba ở Duyên Giang, kiếm sống trên sông nước, sẽ không xin xỏ bất kỳ ai. Một câu nói, ta chỉ biết Thanh lão, không biết Tần gia!

Ba Ngạn gật đầu nói:

- Nói đến Thanh lão, ta sở dĩ đến đây là vì chịu sự triệu tập từ ấn tín của Thanh lão. Mạn tiểu thư có phản bội hay không? Ta không biết. Ta chỉ biết là, trong tay Mạn tiểu thư có ấn tín của Thanh lão! Ta chỉ nhìn ấn tín, không nhìn người, lại càng không quan tâm cái gì Tần gia, Ba gia... Ba Hộ, nếu như trong tay nhị lão gia có ấn tín của Thanh lão, như vậy, ta tất nhiên cũng sẽ nghe theo mệnh lệnh của y, thế nhưng y không có!

- Các người...

Ba Hộ then quá thành giận, chỉ vào mọi người trong viên nói:

- Sau này đừng có hối hận!

- Các vị thủ lĩnh sẽ hối hận hay không ta không biết... Nhưng ta lại biết ngày hôm nay, đại thủ lĩnh Ba Hộ chỉ sợ là sẽ hối hận thôi!

Ngay lúc song phương đang kịch liệt khắc khẩu, Khoái Triệt mang theo hơn trăm danh binh tốt xuất hiện tại cửa huyện nha.

- Ba đại thủ lĩnh ngày hôm qua len đưa vào thành hơn năm trăm binh tốt Thiển Khâu, ý đồ nhiễu loạn trị an Giang Dương, mưu đồ tạo phản... Nhưng người cũng thật sự là ngu xuẩn, nếu muốn quấy rối, vì sao chẳng phân nhóm vào thành? Hơn năm trăm người cùng nhau vào thành, chẳng lẽ lại cho quan lại lớn nhỏ ở Giang Dương đều là ngu ngốc sao?

Khoái Triệt nói xong, lại chấp tay đối với Thẩm Thực Kỳ nói:

- Khởi bẩm Huyện trưởng, phản tặc đều đã bị truy nã, hôm nay chỉ còn tặc tù Ba Hộ là chưa bị bắt thôi.

- Mưu phản?

Ba Hộ nghe vậy tức khắc hoảng sợ:

- Người đừng có nói bậy, ta khi nào nói muốn mưu phản?

- Có nói hay không, nghe chính người của người nói đi!

Khoái Triệt ra lệnh một tiếng, chỉ thấy hai gã tùy tùng giải một người Ba đi vào trong viện. Sắc mặt Khoái Triệt nhu hòa, mang theo nụ cười hòa nhã:

- Người tên là gì, là người phương nào? Nhất nhất nói cho các vị thủ lĩnh... Dem những lời người vừa nói với ta, lặp lại lần nữa!

Không đợi người nọ mở miệng, Ba Lực đứng lên, ngạc nhiên nói:

- Người này ta biết, đó chẳng phải là đầu lĩnh Ba Hợp của Trường Cương Lâm trại sao?

Trường Cương Lâm là một địa danh ở Thiển Khâu Khoan Cốc.

Ba Hợp kia nói:

- Hôm qua, đại thủ lĩnh Ba Hộ tìm đến ta, để ta mang người vào thành. Chờ tiệc rượu tan, lúc thủ lĩnh các trại rời đi, chúng ta sẽ gây rối ngay trong thành. Sau đó thừa dịp loạn giết thủ lĩnh các trại, lại giả họa cho Mạn tiểu thư. Đến lúc đó, thủ lĩnh các Bộ ở Ba Thực, tất nhiên trong lòng sẽ sinh bất mãn. Đại thủ lĩnh chỉ cần vung tay hô một tiếng, là có thể bắt hạ huyện thành... Đại thủ lĩnh còn nói, Giang Dương giàu có và đông đúc, nhưng cần phải tẩy rửa một phen. Tiểu nhân cũng là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, đã đồng ý với đại thủ lĩnh. Nhưng sau đó nghĩ lại, càng nghĩ càng sợ.

- Ba Hộ!

Không đợi Ba Hợp nói xong, Ba Ngạn giận tím mặt:

- Tâm địa của người thật độc ác!

Ba Hộ lúc này giống như đang mơ, lắp bắp nói:

- Ba Hợp, người, người... Ba Ngạn, người đừng nghe gã nói bậy, chúng ta đều là người Ba, ta sao có thể làm ra chuyện như vậy? Người, người... tiện nhân Tần Mạn, tâm địa của người thật độc ác, dám hãm hại ta!

Tần Mạn cũng mơ hồ rồi.

Bởi vì sự sắp xếp trước đây hình như không có màn vừa rồi a...

Song lúc nàng nhìn thấy Khoái Triệt mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, liền tỉnh ngộ ra. Lập tức thở dài một hơi:

- Ba Hộ thủ lĩnh, những lời này của ngươi là có ý gì? Mạn chỉ là một nữ tử yếu đuối mà thôi, hôm nay mời các vị đến đây gặp nhau cũng chỉ là muốn ọi người một cái tài lộ. Vậy hơn năm trăm người Ba trong thành, có đúng là người của ngươi hay không? Ba Hộ, ngươi có phải là con dân của bộ Thiển Khâu hay không? Nếu như phải, theo như lời ngươi, Tần Mạn ta chỉ là một người ngay cả nhà cũng không có, làm sao có thể chỉ huy người Ba Thiển Khâu của ngươi đâu? Ngươi nói không sai, tất cả mọi người đều là người Ba... Thế nhưng ta thật không ngờ, ngươi lại độc ác như vậy!

Ba Hộ nhất thời cứng miệng, không trả lời được. Nói thật, kể vu oan giá họa này cũng không inh gì. Nhưng vấn đề chính là, Ba Hộ phái hơn năm trăm người Ba vào thành, hơn nữa với lời khai của Ba Hộ làm cho thủ lĩnh các trại đang ngồi tất cả đều bị lầm lẫn. Đúng vậy, nếu như ngươi không muốn giết người, vì sao lại phái người Ba vào thành?

Hơn nữa Ba Hộ chính là thủ hạ của ngươi, sao có thể oan uổng ngươi?

Lúc này Khoái Triệt lần thứ hai cười lạnh nói:

- Đại thủ lĩnh Ba Hộ, ngươi cho là ngươi rất thông minh sao? Ngươi bí mật cấu kết mười tám trại Thiển Khâu Khoan Cốc, âm mưu tạo phản... nhất cử nhất động của ngươi, tất cả đều dưới sự quản chế của triều đình. Thực không dám giấu giếm, lúc ngươi rời Thiển Khâu, triều đình đã phái Đô úy Tứ Thủy suất bộ xuất kích đánh các trại Thiển Khâu. Hôm nay... chắc hẳn mười tám trại của ngươi đã hóa thành biển lửa. Từng bước ép sát, làm cho Ba Hộ từng tắc vuông đại loạn.

Đợi nghe Khoái Triệt nói xong, Ba Hộ càng ghen hòng nhìn trân trối. Một lúc lâu, gã lắp bắp phun ra một câu:

- Ta, ta không có tạo phản!

Thế nhưng lời này ra khỏi miệng, lại khiến ọi người cười một trận âm lãnh.

- Nếu ngươi không có tạo phản, sao triều đình lại phái binh tiêu trừ?

Thẩm Thực Kỳ lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn nói, triều đình bày đặt hàng loạt chuyện ngươi không làm là oan uổng ngươi, còn không tiếc điều động binh mã từ Tứ Hồng tới? Ta cũng không ngại nói thật cho ngươi biết, vị này là Khoái tiên sinh, dưới trướng Tư Mã Đô úy Tứ Hồng, chắc chắn không giả.

Ba Hộ tuyệt vọng rồi!

Chương 270: Biến động ở Ba Thục (10)

:Quan hệ của Tần Mạn và Lưu Khảm, Tần gia ngoại trừ Tần Thanh, người biết rõ cũng không nhiều. Ngay cả huynh đệ Tần Chỉ cũng chỉ biết đại khái. Thậm chí ngay cả tên của Lưu Khảm bọn họ đều không biết, chỉ biết người này là Đô úy Tứ Thủy, võ quan triều đình. Đây là một chức quan mới lập chưa được hai năm. Quyền lợi chức trách của chức quan này, huynh đệ Tần Chỉ cũng không biết rõ ràng. Hơn nữa trong mắt bọn họ, Lưu Khảm chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng gì. Nhưng ai có thể nghĩ tới, tiểu nhân vật này cũng dám sử dụng quân binh tại Ba Thục?

Lời của Khoái Triệt hư hư thực thực làm ọi tất cả mọi người sinh ra một nỗi sợ hãi không hiểu nổi. Người nào thông minh sẽ cảm thấy được, Ba Thục sẽ không còn thái bình nữa. Lúc Tần Thanh chết đi, Ba Thục cũng không cách nào có được hình dạng trước đây. Ba Thục, là Ba Thục của Đại Tần, mà không phải là Ba Thục của người Ba... muốn sinh tồn phải biết rõ đạo lý này.

Giang Dương lại khôi phục sự yên ổn của ngày trước. Giống như chưa từng phát sinh chuyện gì. Nhưng những người Ba sinh sống quanh Giang Dương lại biết rất rõ, hơn mười ngày trước, huyện Giang Dương xuất động binh mã, trong vòng hai ngày huyết tẩy tám tòa trại lớn, giết chết hơn sáu nghìn người. Đại

thủ lĩnh Ba Hộ của người Ba Thiễn Khâu Khoan Cốc bị Huyện trưởng Giang Dương tróc nã, rất nhanh bị mang đi xử trảm. Số đầu rơi máu chảy trên cửa thành Giang Dương dường như muốn nói cho người Ba tại Ba Thục, những ngày Tần gia chấp chưởng Ba Thục đã không còn nữa. Cùng lúc đó, Tần Mạn cũng chính thức tuyên bố thoát ly khỏi Tần gia.

Khôi phục lại tên của tổ mẫu Tần Thanh năm xưa, lấy Ba làm họ, đổi tên là Ba Thanh. Còn Ba Mạn sau khi đổi tên đã làm đại diện của Đỗ Lăng thương hành cùng ba bộ tám mươi chín trại người Ba thổ trứ liên thủ thành lập một thương đội khổng lồ. Những đặc sản trong thâm sơn rừng già Ba Thục trước đây, thông qua thương đội người Ba, đem rất nhiều hàng hóa từ Giang Thủy vận chuyển tới vùng Trung Nguyên, đồng thời hàng hóa vùng Trung Nguyên cũng được vận chuyển vào Ba Thục. Chỉ trong chớp lát, thanh thế vô cùng lớn.

Những người Ba cao tuổi, từ những việc làm của Ba Mạn cũng nhìn ra được manh mối. Ba gia năm đó cũng chỉ là một phú thương thuần túy. Nếu không xuất hiện một người như Ba Thanh (sau là Tần Thanh), Ba gia cũng không có khả năng nắm trong tay Ba Thục. Hiện nay Ba Mạn chỉ là đem trở về quỹ tích vốn có... Kỳ thực, như vậy rất tốt! Mặc kệ Tần gia lớn mạnh như thế nào, đó là Tần gia của Đại Tần, mà Ba Mạn hiện nay, chính là Ba Mạn của người Ba, điều này khiến rất nhiều người Ba sinh ra hảo cảm đối với Ba Mạn.

Về phần Tần Chỉ ở Giang Dương lại cảm thấy một loại nguy cơ không rõ. Trong một tháng, Quận thủ Ba Quận phụng chỉ quay lại Hàm Dương, cùng ngày, tân Quận thủ nhậm chức mang thánh chỉ đến Giang Châu.

Tiếp theo, vị Quận thủ này lại phát ra một loạt chiếu lệnh, bảy huyện Ba quận, trừ Giang Dương ra còn lại sáu huyện thành, từ Huyện trưởng cho tới Trưởng lại đều bị thay đổi mới hoàn toàn. Thế lực Tần gia khổ tâm kinh doanh trong hơn mười năm, trong lúc đó biến mất. Ngay cả Tần Mông cũng không ngoại lệ! Theo chiếu lệnh Hàm Dương, Thủy Hoàng Đế cho Tần Mông hai lựa chọn: nhập đại doanh Lam Điền hoặc giải giáp về quê, trở thành một người bình dân.

Đương nhiên là Thủy Hoàng Đế cũng không phải là không có bồi thường. Trên chiếu lệnh nói vô cùng rõ ràng: nếu như Tần Mông làm một bình dân, sẽ được hưởng đãi ngộ của Đại phu.

Đồng thời, bảy ngày để tang của Tần Thanh cũng đã qua đi, quan tài được long trọng đưa về Ba quận, nhưng cụ thể do ai tới đón thì không nói rõ.

Tần Mông lựa chọn từ chức, quay về Giang Dương hiệp trợ huynh trưởng Tần Chỉ.

Hai mươi ngày ngắn ngủi, nhanh như chớp Hàm Dương đã thay đổi quan lại của toàn bộ hai quận Ba Thục, mười ba huyện thành, biểu hiện quyết tâm thu hồi quyền khống chế Ba Thục của Thủy Hoàng Đế. Tần Chỉ cũng không phải là kẻ ngu si, đến lúc này rồi, y có thể nào lại không nhìn ra đầu mối trong đó?

Tần Mạn quay về họ tổ, tách ra khỏi Tần gia, tự lập hệ thống. Mà Tần Chỉ thì không thể. Mặc dù y cũng muốn quay về họ tổ, nhưng nguyên lão trong tộc sao có thể đồng ý. Ban đầu, để leo lên vị trí gia chủ, y đã ưng thuận với các nguyên lão một số hứa hẹn, mà nay tình hình đại biến, những hứa hẹn ngày trước không cách nào hoàn thành. Y đang phải đối mặt với chất vấn của các tộc lão.

Chính là nghĩ đến Tần Mạn, hiện tại là Ba Mạn, không thể nghi ngờ Tần Chỉ vẫn còn chiếm ưu thế rất lớn. Tần Thanh để lại phần di sản khổng lồ, cùng với sự ảnh hưởng rất lớn đối với người Ba. Mà Ba Mạn hiện nay giới hạn ở mỗi Giang Dương mà thôi, phạm vi thế lực còn xa mới so sánh được với Tần Chỉ. Chỗ duy nhất Ba Mạn chiếm ưu thế, chính là phía sau nâng đỡ quan phủ Giang Dương ủng hộ. Mà Tần Chỉ, tuy có tài sản thật lớn, thế nhưng với quan phủ hiện nay, cũng không có cách nào giống như trước...

Đồng thời sự bất mãn của các tộc lão cũng làm cho Tần Chỉ không rảnh xuất thủ đi đối phó với tổ chức thương đội người Ba vừa mới thành lập ở Giang Dương.

- Đường tiên sinh quả nhiên là mưu tính sâu xa, mỗi hành động của triều đình, đều trong dự liệu của tiên sinh.

Ba Mạn có chút cảm phục nói:

- Lần này nếu không có tiên sinh tỉ mỉ vạch kế hoạch, Mạn tuyệt đối không có khả năng đứng vững gót chân tại Giang Dương!

Lưu Khám khoác một kiện đại bào, nghiêng dựa vào cạnh bàn, mặt tươi cười.

Thẩm Thực Kỳ vỗ vai Đường Lệ thật mạnh:

- Lão Đường, đi ra ngoài du lịch vài năm, tâm tư so với lúc ở Huyện Bái càng kín đáo hơn!

Chẳng lẽ đi du ngoạn một phen, lại có tác dụng lớn như thế này sao? Nếu thật là như thế, ngày nào đó ta cũng muốn đi du ngoạn một chút, được thêm kiến thức.

Khuôn mặt Đường Lệ đỏ bừng:

- Đây cũng không phải đều là công lao của ta, nếu không có lão Khoái hiệp trợ, sợ rằng sự tình cũng sẽ không thuận lợi như vậy.

Khoái Triệt vân vê râu, cười mà không đáp.

- Mạn nhi đừng vội vui mừng trước!

Lưu Khám trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng nói:

- Hiện nay chúng ta cũng chỉ mới có nơi sống yên ổn, nếu nói là không cần lo lắng thì vẫn quá sớm. Tần Chỉ hiện nay vẫn chưa ra tay đối phó với chúng ta... Tất cả cơ nghiệp của Thanh lão trước đây, đều nằm trong tay Tần Chỉ. Chờ khi y ổn định, tất nhiên sẽ bắt tay vào tiến hành phản kích đối phó với chúng ta. Đồ Lãng thương hành cũng vậy, thương hộ người Ba cũng thế, đều vẫn còn nhỏ yếu, không đủ để đối mặt với sự phản công của Tần Chỉ. Hơn nữa người Ba Giang Dương tuy rằng tạm thời ổn định, nhưng thực sự quy phục chúng ta cũng chỉ có một chi người Ba của đại thủ lĩnh Ba Lực vùng Duyên Giang mà thôi. Muốn chân chính đứng vững, then chốt chính là thái độ phía Hàm Dương. Quan tài của Thanh lão đã về Thục sẽ giao cho ai? Chuyện này là rất quan trọng. Ai có thể có được quan tài của Thanh lão chẳng khác nào chiếm được sự đồng ý của triều đình. Chỉ tiếc về mặt này, chúng ta ai cũng vô lực. Không biết bệ hạ quyết định như thế nào?

Không khí trong phòng lập tức trở nên nặng trĩu.

Đúng vậy, ngày nào Hàm Dương còn chưa tỏ thái độ, ngày đó Giang Dương vẫn chưa yên ổn. Loại cảm giác này, buồn bực như bị giày vò, thực sự là rất khó chịu!

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Tào Vô Thương chạy ào vào trong phòng:

- A Khám, bên ngoài có một người nói là cố nhân của ngươi, có chuyện vô cùng quan trọng muốn trao đổi với ngươi.

- Cố nhân?

Lại là cố nhân?

Lưu Khám ngạc nhiên ngẩng đầu.

Ba Thục này là lần đầu tiên ta tới, những người quen thì đều ở trong này, từ đâu lại nhảy ra một cố nhân rồi?

- Y có nói tên hay không?

Tào Vô Thương lắc đầu:

- Thật ra ta có hỏi, nhưng y không chịu nói... A, nghe giọng giống Lão Tần, nhưng ta nghe không ra cụ thể là ở địa phương nào.

Khẩu âm Lão Tần?

Lưu Khám khẽ nhíu mày nhìn sang Đường Lệ và Khoái Triệt đã thấy hai người rất nhanh nhìn nhau, hướng phía hần nhẹ nhàng gật đầu.

Thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a!

- Cho mời!

Lưu Khám vội vã đứng dậy, sau đó nói với nhóm người Ba Mạn:

- Các người trước tránh đi một chút... Kỳ ca cùng ta đi nghênh tiếp là đủ rồi.

Nếu như người đến là sứ giả triều đình, như vậy Thẩm Thực Kỳ làm Huyện trưởng Giang Dương tất nhiên là cần ra mặt.

Hai người cất bước ra khỏi phòng, đi thẳng đến phòng khách phủ nha. Từ xa, chỉ thấy một thanh niên đứng ở đình thượng. Lưu Khám vừa thấy người này, không khỏi thấy kinh hãi, vội vã nhanh bước, ở cửa phòng khách đã kêu lên:

- Lý đại ca, sao người lại ở đây?

Thanh niên này chính là Tư Mã trong ấn tượng lúc Lưu Khám còn ở Bắc Cương, cháu danh tướng Lý Tín của nước Tần – Lý Thành!

Lý Thành hiện nay đang dưới trướng thái tử Doanh Phù Tô, từ khi chia tay Lưu Khám ở Bắc Cương, hai người cũng từng gặp lại một lần hồi đầu năm ngoái. Lúc đó Lý Thành là tặc kỵ cho Lưu Khám, cũng không nghĩ lại gặp lúc Trình Mạc phát minh ra giấy. Về sau gã nhanh chóng rời khỏi Lâu Thương, thoáng cái đã qua một năm, Lưu Khám cũng không nghĩ đến, lại có thể gặp lại Lý Thành ở Ba Sơn Thục Thủy này.

- Sao vậy? Ta không thể tới sao?

Lý Thành mỉm cười, tiến lên hai bước, ôm Lưu Khám một cái thật chặt:

- Người Lão Bi này, một năm không gặp, hình như lại vạm vỡ hơn rồi!

Thẩm Thực Kỳ hiểu chuyện, lập tức lui lại phía sau, đứng ở cửa.

Hàn huyên cùng Lý Thành xong, Lưu Khám mới giới thiệu với Thẩm Thực Kỳ thân phận của Lý Thành. Lúc nghe được Lý Thành là hậu nhân của danh tướng của Lý Tín, Thẩm Thực Kỳ cũng không khỏi cảm thấy kính nể. Tuy nói Lý Tín thất bại khi chinh phạt Sở, nhưng tài năng và bản lĩnh thì không ai là khâm phục và ngưỡng mộ. Chính là, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia... trên đời vốn là không có tướng quân nào luôn thắng, hơn nữa Lý gia ở Lũng Tây chính là đại tộc của nước Tần.

Sau khi ba người chào hỏi xong, Lưu Khám mời Lý Thành ngồi ghế trên.

Tuy nói rằng chức quan của Lý Thành không lớn bằng hắn, nhưng Lưu Khám biết, Lý Thành đột nhiên xuất hiện tại Giang Dương, nhất định là có nguyên nhân khác.

Thủy Hoàng Đế thiết lập quận Ngũ Nguyên tại Hà Nam, hiện nay là lúc đang trăm công nghìn việc. Nếu không có nguyên do đặc thù, sao có khả năng đến Giang Dương? Về phần nguyên do này, Lưu Khám và Thẩm Thực Kỳ cũng đã đoán ra được một chút đại khái, chỉ là phải đợi chính miệng Lý Thành chứng thực thôi.

- A Khám, đại công tử rất không vui.

Lý Thành mở miệng một câu làm Lưu Khám lại càng hoảng sợ.

Đại công tử chính là Doanh Phù Tô, vì sao y lại mất hứng? Hơn nữa Doanh Phù Tô mất hứng, thì cũng có liên quan gì đến mình?

Lý Thành nói:

- Đại công tử cho người đóng ở Tứ Hồng, kết quả người nhậm chức chẳng bao lâu thì lại bỏ chạy tới Giang Dương. Hơn nữa vừa đi liền hơn trăm ngày, thật sự là không thể tha thứ. Lần này ta đến Thục, đại công tử đặc biệt dẫn dò, bảo ta phải chuyển cáo người... Người phải lập tức quay về Lâu Thương.

- A?

- Việc ở Ba Thục, tự có triều đình đứng ra giải quyết, người không được lại nhúng tay can thiệp.

Vốn là bệ hạ vô cùng tức giận, còn chuẩn bị bắt người về Hàm Dương. Sau đó chính Đại công tử đứng ra cầu tình, bệ hạ mới cải biến chủ ý. Nhưng bệ hạ có một nhiệm vụ giao cho người... Cụ thể nội dung, do Quận thủ quận Tam Xuyên nói cho người biết.

Trong vòng ba ngày người phải theo ta khởi hành, không được chậm trễ.

Lưu Khâm như đang nằm mơ!

Đang yên đang lành, sao Thủy Hoàng Đế đột nhiên ra một chiếu lệnh như thế?

Nhiệm vụ?

Lại sẽ là nhiệm vụ gì có thể làm cho Thủy Hoàng Đế đích thân hỏi đến? Nhưng Lưu Khâm biết rất rõ, có thể làm cho Thủy Hoàng Đế đích thân giao nhiệm vụ, nhất định không phải là chuyện đùa. Nhưng loại nhiệm vụ này sao lại rơi trên đầu mình? Lẽ nào nói ở phương diện này có điều gì khuất tất?

Trong khoảnh khắc, Lưu Khâm lâm vào trầm tư...

154. Chương 271-274

Chương 271: Thượng da (1)

Lý Thành trầm tĩnh nhìn Lưu Khâm, trong đầu hiện ra tình hình khi rời khỏi Hàm Dương.

Trên thực tế, cuối năm, đại công tử Doanh Phù Tô lại phải về Hàm Dương báo cáo công tác với Thủy Hoàng Đế. Tư Mã là môn hạ của Phù Tô, Lý Thành tất nhiên cũng phải đi theo. Nhưng khi bọn họ vừa tiến vào Hàm Dương, liền liên tiếp xảy ra đại sự khiến cho Phù Tô quan tâm.

Chuyện thứ nhất là chuyện giết sư đồ phương sĩ Lô Tử Cao, Thân Vô Bệnh. Nhưng đối với chuyện này, Phù Tô cũng không quá lưu ý. Vốn đối với đám phương sĩ giả thần giả quỷ, yêu ngôn hoặc chúng cũng không thích lắm, giết thì giết thôi... Vấn đề ở chỗ, Thủy Hoàng Đế bởi vì chuyện này mà nảy sinh lòng nghi ngờ không tin tưởng đối với tất cả mọi người.

Trước đây, Thủy Hoàng Đế đối với hậu duệ sáu nước không tín nhiệm! Sau đó, bởi Thuần Vu Việt phản đối chính sách của nước Tần, dẫn đến việc đốt sách, làm cho Thủy Hoàng Đế cảm thấy rất phiền chán đối với nho sinh, bác sĩ ở Hàm Dương. Hiện nay, sư đồ Lô Tử Cao từng được Thủy Hoàng Đế tôn kính. Nhưng thật không ngờ, hai người này lại giấu giếm dã tâm. Đáng sợ nhất chính là, Thủy Hoàng Đế cảm giác được các nội thị ở cung Hàm Dương cũng không phải là trung thành và tận tâm. Đặc biệt tại ngày mừng một tháng giêng, Thủy Hoàng Đế trên đường lễ bái trở về, thấy xe ngựa của Đình úy Lý Tư quá xa hoa, liền nói thầm với người bên cạnh hai câu. Không nghĩ tới sang ngày thứ hai, Lý Tư liền lập tức thay đổi xe ngựa làm Thủy Hoàng Đế giận tím mặt.

Rất nhiều nhân tố thêm vào làm Thủy Hoàng Đế ngày càng thêm nghi thần nghi quỷ, thậm chí càng thêm không tín nhiệm đối với những cự thần của Lão Tần. Sang năm mới, Thừa tướng Vương Quán rời chức, chức Thừa tướng do Lý Tư tiếp chưởng.

Nhìn biểu hiện, tựa hồ tất cả đều bình thường. Nhưng Thủy Hoàng Đế thừa dịp việc thay đổi Thừa tướng đã trắng trợn cắt giảm quyền lợi của phủ Thừa tướng. Những sự vụ ngày trước thuộc phụ trách của Phủ Thừa tướng, có hơn phân nửa đã bị Thủy Hoàng Đế nắm trong tay, tiếp theo, Đô úy quân bị nhập vào dưới sự quản lý của đại doanh Lam Điền, chính là hoàng tử Doanh Tương Lư. Như thế này chẳng khác nào kéo đại doanh Lam ra khỏi phủ tướng quân biến thành một đội tư quân của Thủy Hoàng Đế.

- Đây là lúc các đại thần không hề đáng để ta tin tưởng. chí ít, các con trai của ta sẽ không phản bội ta, bất lợi đối với Đại Tần.

Phù Tô cũng nảy sinh một loại sầu lo chưa từng có. Khi người thượng vị không tín nhiệm thuộc hạ, cũng chính là khởi đầu của sự suy bại. Cũng may, Thủy Hoàng Đế không hề tin tưởng bọn người Lý Tư, nhưng ít ra đối với Mông Nghị vẫn tin tưởng như cũ.

Chuyện thứ hai, lúc Thủy Hoàng Đế chuẩn bị bắt tay vào thu hồi quyền khống chế Ba Thục, Thượng khanh Mông Nghị lại tra ra việc Trung xa phủ Triệu Cao thông qua con rể Diêm Nhạc, thu nhận hối lộ của Tần Chỉ, suýt nữa đem Triệu Cao xử quyết. Nếu không phải bởi Thủy Hoàng Đế có chút yêu quý Triệu Cao, đứng ra bảo toàn tính mạng cho Triệu Cao thì chỉ sợ một nhà Triệu Cao lành ít dữ nhiều. Việc này nguyên bản cũng không có vấn đề gì, thế nhưng Phù Tô cũng rất lo lắng.

Sự trong sạch ban đầu khi Đại Tần thống nhất sáu nước, tựa hồ đang từ từ biến mất. Một tên nội thị nhỏ còn dám thu nhận hối lộ, vậy các quan lại nước Tần sẽ là như thế nào? Nếu như nói, hai chuyện này đều là chuyện nội bộ, như vậy chuyện thứ ba, hiển nhiên là họa ngoại xâm rồi!

Mùng một tháng giêng, sấm mùa xuân nổ vang. Ở quận Tể Bắc, trên núi Lương Phụ Sơn, một cây cổ tùng bị sét đánh, có người đào được ở dưới gốc cây một khối kỳ thạch hình người, trên ngực khắc mười hai chữ: “Lão Tần vong, đại Sở hưng; Yến tử sinh, điền tam phân”. Chữ khắc trên vật đó chính là dùng kim loại khắc lên. Văn tự khắc theo hình thức lõm vào.

Những chữ khắc trên kỳ thạch hình người đó giống như là trời sinh như thế, làm cho người khác suy nghĩ xa xôi. Lương Phụ Sơn này từ xưa là nơi gió lành, hiện nay sét đánh Lương Phụ Sơn, kỳ thạch xuất hiện, chẳng lẽ là ý trời? Nói đến quỷ thần, từ xưa đến nay có tính đầu độc nhân tâm rất mạnh, đột nhiên lại phát sinh thêm việc này, chờ lúc quan viên địa phương tới được thì lời tiên tri đã truyền khắp thiên hạ rồi.

Thậm chí ngay cả Quan Trung đều có được tin tức, nhất thời, trong lúc nhất thời nhân tâm hoảng sợ. Trong sáu chữ đầu của lời tiên tri, thật ra cũng không khó lý giải. Từ lúc nước Sở diệt vong, thì có Âm Dương đại gia Nam Công của nước Sở cũ lưu lại lời tiên tri: “Nước Sở tuy chỉ còn lại ba hộ, nhưng diệt Tần tất là nước Sở”. Sáu chữ này chính là ứng với một câu tiên tri kia mà thôi, nghĩ đến mọi người đều hiểu rõ.

Nhưng mà sáu chữ sau, ý nghĩa lại rất đặc biệt. Yến Tử, nói vậy chính là nói về danh tướng Cổ Tề Yến Tử rồi. Nhưng là Yến Tử đã chết mấy trăm năm nay, vậy Yến Tử sinh thì lại có ý nghĩa gì?

Được rồi, dùng “Yến Tử sống lại” để giải thích ba chữ đó cũng không phải là không có đạo lý, thế nhưng hàm nghĩa của “Điền tam phân” thì giải thích như thế nào? Thế nhưng mặc kệ là có ý tứ gì, có một việc rất rõ ràng, đó chính là có người nhin không được, nên dălăm ra trò quỷ!

Thủy Hoàng Đế là loại người kiên cường! Thậm chí ngay cả thần linh cũng không để vào mắt, làm sao lại có thể bị lời tiên tri này đe dọa? Chẳng những không thể đe dọa được ông, trái lại lại làm cho Thủy Hoàng Đế tâm sinh nổi giận. Sau khi nhận được tin tức, ông không chút do dự hạ lệnh tru sát toàn bộ bách tính trong vòng ba trăm dặm vuông của Lương Phụ Sơn. Liên đới tới các vùng phụ cận Lương Phụ Sơn như hai huyện Bắc Dương và huyện Doanh, quan viên lớn nhỏ, toàn bộ xử trí, hai huyện tổng cộng hơn một trăm nghìn nhân khẩu cũng bị tru sát toàn bộ, không chừa một ai.

May mà hai người Doanh Phù Tô và Mông Nghị liêu chết can gián, cuối cùng cũng khuyên được Thủy Hoàng Đế. Nhưng Thủy Hoàng Đế hạ lệnh phải tra rõ việc này, trong thời gian ngắn nhất phải tìm ra người khởi xướng. Nếu đến kỳ hạn mà không tìm ra kẻ đầu sỏ, thì quan viên lớn nhỏ hai vùng Bắc Dương, Doanh huyện, bao gồm hơn một trăm nghìn bách tính, quan viên lớn nhỏ đem xử trảm toàn bộ.

Ai tới tiếp nhận chuyện này?

Không nói đến việc phát sinh tại quận Tể Bắc, nguyên bản chính là lãnh địa nước Tề cũ. Nơi này gia tộc quyền thế, nhà giàu nhiều không kể xiết, dân chúng vẫn mang lòng oán hận đối với Lão Tần. Hơn nữa trải qua mấy chuyện này có thể nghĩ được, nếu truy xét chuyện này, nhất định sẽ khó khăn trắc trở. Huống chi, nếu truy xét thất bại, còn phải chịu lửa giận của Thủy Hoàng Đế...

Cho nên, lúc Thủy Hoàng Đế hỏi, văn võ bá quan cả triều không một ai nguyện ý đứng ra tiếp nhận, điều này làm cho Thủy Hoàng Đế càng thêm phần nộ.

Cuối cùng đại tướng quân Phùng Kiếp đứng dậy:

- Thần đề cử một người có thể đảm đương việc này.

Doanh Chính cương chế lửa giận hỏi:

- Không biết đại tướng quân muốn tiến cử người nào đây?

- Thần từng nghe nói Đô úy Tứ Thủy Lưu Khảm túc trí đa mưu mà lại vũ dũng quả cảm, là một tướng tài, đồng thời còn được đại công tử coi trọng. Thượng tướng quân Mông Diêm, Thượng khanh Mông Nghị cũng nhiều lần trước mặt thần khen ngợi hần, nói hần hiểu biết luật pháp, có thể gặp nguy không loạn mà tâm tư lại kín đáo. Hiện nay khu Tứ Hồng bình yên, không có bất cứ điều gì dị thường. Bệ hạ sao không hạ lệnh cho Đô úy Lưu Khảm với chức Đô úy Tứ Thủy tạm thời lãnh trách nhiệm của Đình úy chính, đứng ra tra rõ việc ở Lương Phụ Sơn, quận Tế Bắc?

Đình úy chính là chức quan Đình úy, chấp chương công việc ở hình ngục. Hiện nay, vì Lý Tư được đề bạt làm thừa tướng nên chức Đình úy tạm thời để trống. Dựa theo Tàn pháp, chức Đình úy này, do Lưu Khảm còn ít tuổi, khẳng định không thể đảm đương, hơn nữa Thủy Hoàng Đế cũng không có khả năng đề hần đảm đương.

Phùng Kiếp cũng hiểu rõ điểm này, vì vậy chỉ để cho Lưu Khảm đảm đương Đình úy chính.

Với chức Đô úy một phương đảm nhiệm chức Đình úy chính ngược lại có thể nói cũng tạm chấp nhận được. Doanh Chính trầm tư một lát, liền đồng ý với kiến nghị của Phùng Kiếp.

Chương 272: Thượng da (2)

:Doanh Chính vốn vì công trình giấy và duyên cớ với Tần Thanh mà cũng có chút lưu tâm đối với Lưu Khảm. Lại thêm hai người Mông Diêm, Mông Nghị là người ông tín nhiệm đều đã từng đề cử qua Lưu Khảm này, đã làm cho Doanh Chính sinh ra hứng thú đối với Lưu Khảm. Lần này việc truy xét Lương Phụ Sơn, vừa lúc có thể quan sát thủ đoạn của Lưu Khảm. Nếu hần thực sự ưu tú theo như lời Mông Diêm, Mông Nghị, hơn nữa với thân phận Lão Tần của Lưu Khảm, Doanh Chính rất mong muốn có thể cẩn thận bồi dưỡng Lưu Khảm một chút.

Dù sao, trong triều đám lão nhân rời đi, hiện giờ đang lúc cần thay máu mới.

Phù Tô không muốn để Lưu Khảm gánh chịu việc này! Tuy rằng y coi trọng Lưu Khảm, nhưng dù sao Lưu Khảm vẫn còn ít tuổi, vẫn chưa đủ kinh nghiệm. Tàn sát trên chiến trường, bày mưu tính kế... có lẽ Lưu Khảm có thể đảm đương.

Thế nhưng chuyện ở Lương Phụ Sơn, quan hệ trọng đại. Lại thêm phát sinh ở cổ Tề, coi như là một cự thần đứng ra, cũng không nhất định có thể xử lý thỏa đáng. Huống chi, Lưu Khảm mới hai mươi mốt tuổi, sao có thể đảm đương nhiệm vụ quan trọng như vậy đây?

Đương nhiên, Phù Tô cũng vô cùng rõ ràng, những chuyện phụ hoàng đã quyết định rất khó có thể thay đổi. Hơn nữa, việc này đối với Lưu Khảm chưa hẳn đã không phải là một cơ hội, một lần tôi luyện. Mặc dù Lưu Khảm thất bại, Phù Tô cũng chắc chắn bảo hộ Lưu Khảm trước mặt Thủy Hoàng Đế. Hay là cứ như vậy, Lưu Khảm sẽ càng thêm trung thành với chính mình... Nói không chừng, hần thực sự có thể hoàn thành nhiệm vụ? Cho nên tuy rằng Phù Tô không vui vẻ, nhưng cũng không có phản đối.

Lúc riêng tư, y mới nói với Thủy Hoàng Đế:

- Phụ hoàng, Lưu Khảm tuy có tài năng, nhưng trong trường hợp này, do tuổi còn trẻ, tình hình ở quận Tế Bắc phức tạp, nhi thần lo lắng Lưu Khảm khó có thể trấn trụ quan viên địa phương. Nhi thần cho rằng cần có một người ở sau lưng chỉ điểm và hỗ trợ... Quận thủ quận Tam Xuyên Lý Do, chính là con trai của thừa tướng, tinh thông hình luật, túc trí đa mưu, lại trung thành và tận tâm đối với phụ hoàng, sao không để y âm thầm hiệp trợ?

Ý kiến của Phù Tô, Doanh Chính tự nhiên cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng. Việc ở Lương Phụ Sơn quan hệ trọng đại, một mình Lưu Khảm chỉ sợ cũng khó có thể đảm đương trọng trách. Cho nên Doanh Chính đồng ý để Lý Do âm thầm hiệp trợ. Thế nhưng ở ngoài sáng, phải là do Lưu Khảm truy xét việc này, đồng thời phải nhanh chóng bắt đầu.

Lý Thành chịu ủy nhiệm của Phù Tô phụ trách hiệp trợ Lưu Khảm. Lúc truyền đạt xong ý chỉ của Thủy Hoàng Đế, y âm thầm quan sát phản ứng của Lưu Khảm.

Lưu Khảm trầm ngâm trong chốc lát, trầm giọng nói:

- Nếu bệ hạ chiếu lệnh, Lưu Khảm tất nhiên phụng chiếu... Vậy xin đợi ta ba ngày, sắp xếp mọi việc bên này thỏa đáng, lập tức cùng người đi quận Tam Xuyên. Như vậy đi, người trước nghỉ ngơi một chút, buổi tối ta bày rượu đón gió tấy trần cho người.

Lý Thành cũng biết, Lưu Khảm là muốn đi bàn bạc với Ba Mạn, lập tức gật đầu, theo Thẩm Thực Kỳ đứng dậy, đi sương phòng nghỉ ngơi.

Lưu Khảm trở lại thư phòng, nhóm người Ba Mạn đều vẫn còn ở đó. Vừa thấy Lưu Khảm tiến vào, mọi người liền bước lên phía trước hỏi. Mặt Lưu Khảm âm trầm, đem mọi chuyện nói lại một lần. Nhưng hẳn hoàn toàn không rõ ràng lắm đến tột cùng là nhiệm vụ gì, vì vậy cũng không nói tỉ mỉ.

- Bệ hạ tự mình hạ chiếu, sợ rằng việc cũng không nhỏ đi!

Ba Mạn không khỏi có chút lo lắng, đồng thời trong lòng sinh ra một chút chua xót, bởi vì nàng biết, sợ là Lưu Khảm rất nhanh sẽ lại phải đi! Nghĩ lại, những việc đã phát sinh trong khoảng thời gian này giống như một giấc mơ. Vốn tưởng rằng Lưu Khảm tới, chuyện chung thân đại sự của mình có thể có một kết cục. Không nghĩ tới, tổ mẫu đột nhiên mất đi, Tần gia chia năm xẻ bảy. Nếu không có Lưu Khảm bên cạnh nàng, Ba Mạn thật không biết chính mình có thể chống đỡ được không. Có Lưu Khảm bên cạnh, mặc kệ là gặp phải phiền phức gì, Ba Mạn đều không cảm thấy lo lắng. Hiện nay Lưu Khảm lập tức phải đi, Ba Mạn cảm giác như là mất đi trái tim vậy.

Chỗ dựa vững chắc không có, người trong lòng cũng không có...

Tâm tư của Ba Mạn trở nên cực kỳ phức tạp. Không biết Lưu Khảm đi lúc này, đến khi nào mới có thể đoàn tụ?

Lưu Khảm nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Ba Mạn.

- Đến tột cùng là chuyện gì, hiện nay còn không biết... Kỳ thực, ta không lo lắng điều này. Hiện tại ta lo lắng chính là, nếu ta đi, một mình nàng có thể chống đỡ không? Nàng vừa mới đứng vững ở Giang Dương, mặc dù có Kỳ ca, lão Tào giúp đỡ, nhưng ta vẫn lo lắng.

Thái độ của triều đình, ngày nào còn không rõ, ngày đó nàng còn không an toàn.

Nếu Tần Chỉ thực sự xuất chiêu, ta thực lo lắng nàng... Không bằng như vậy đi! Lão Đường, người tạm thời ở lại Giang Dương, phụ tá Mạn nhi, thế nào?

Trong lòng Ba Mạn bỗng nhiên cảm thấy ấm áp.

Đường Lệ gật đầu cười:

- Ta thật ra không sao cả, nếu như Mạn tiểu thư đồng ý, ta tất nhiên ở lại tận tâm phụ tá. Về phần thái độ của triều đình sao... A Khảm, chỉ sợ người trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường a... Theo ta nhìn thấy, thái độ của triều đình vô cùng rõ ràng. Mạn tiểu thư đã biểu lộ tư thái, tin tưởng bệ hạ cũng không phải không biết. Ta có thể khẳng định, quan tài của Thanh lão đang trên đường tới Giang Dương.

Bệ hạ sở dĩ điều người rời đi, một mặt không hy vọng người là một quan viên triều đình nhúng tay quá nhiều vào chuyện ở Ba Thục; mặt khác, khó mà không có ý tứ trọng dụng người... Theo ta phỏng đoán, đợi quan tài của Thanh lão đến Giang Dương, sợ sẽ là ngày bệ hạ chinh đồn Tần gia. Mạn tiểu thư, người phải nhớ kỹ, nếu như quan tài thực sự đến Giang Dương, người cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng làm.

Chuyện làm ăn, tự có Quán lão bọn họ để ý. Người hãy tuyên bố với bên ngoài, muốn giữ đạo hiếu với Thanh lão... Có triều đình giúp đỡ, Tần Chỉ cũng không thể quá kiêu ngạo. Việc người cần làm vô cùng giản đơn, đó chính là tận lực tiêu trừ lực ảnh hưởng của Thanh lão tại Ba Thục. Hiện nay chúng ta là thương nhân, hơn nữa chúng ta cũng chỉ có thể là một thương nhân.

Khoái Triệt ở một bên, liên tục gật đầu, biểu thị tán thành.

Lưu Khảm nở nụ cười:

- Nếu đúng như lão Đường nói, lấy sáng nuôi tối, thực sự là một lựa chọn tốt.

Ba Mạn thở dài một hơi nhìn Lưu Khảm nói:

- Thế nhưng... huynh phải đi rồi!

Đường Lệ, Khoái Triệt nghe vậy, nhất thời có vẻ ngại ngùng. Hai người nhìn nhau, lặng yên đứng dậy, lặng yên rời khỏi phòng.

Cửa phòng đóng lại, Lưu Khâm chăm chú nhìn phần má lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa của Ba Mạn, nhất thời không biết nói cái gì mới tốt. Vốn tưởng rằng sẽ là chuyện rất nhẹ nhàng, không nghĩ tới lại sinh ra nhiều khúc triết như vậy. Lần này đi, không biết khi nào mới có thể gặp lại!

Trong lòng hình như có một ngọn lửa thiêu đốt...

Lưu Khâm không kìm nén nổi liền đứng dậy, kéo tay Ba Mạn đi tới thư án, mở giấy đề bút, trầm ngâm trong chốc lát, vùi đầu múa bút thành văn.

Lúc đầu Ba Mạn có chút không rõ, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh Lưu Khâm, nhìn hẩn cúi đầu viết. Nhưng rồi thân thể mềm mại của nàng đột nhiên run run, đôi mắt trong sáng lóe ra một loại mê lương, môi đỏ khẽ mở, nàng chậm rãi ngâm nga...

"Ngã dục dữ quân tương tri, trường mệnh vô tuyệt suy.

Sơn vô lãng, giang thủy vi kiệt.

Đông lôi chấn chấn, hạ vũ tuyết.

Thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt."

(Bài thơ: Thượng da của Khuyết Danh)

Trong lòng nàng có biết bao khổ tâm nháy mắt đều tan biến, còn lại chỉ có ngọt ngào vô tận. Ba Mạn lẳng lặng nhìn những dòng chữ như rồng bay phượng múa, hai hàng lệ không tiếng động rơi xuống...

- Có bài thơ này, Mạn dù chết cũng không tiếc!

Chương 273-274: Thúc Tôn Thông

Năm Tần vương Chính thứ ba mươi lăm, Kỷ sửu.

Giữa tháng ba, linh cữu của Tần Thanh được đưa tới Giang Dương, thể cục tại Ba Thục nhanh chóng sáng tỏ. Không thể nghi ngờ, phía Hàm Dương đã coi trọng, thưởng thức Ba Mạn. Kỳ thực, trước khi linh cữu của Tần Thanh được đưa đến Giang Dương, người thông minh đã nhìn ra được đầu mối.

Huyện trưởng và trưởng lại các huyện của Ba quận liên tiếp thay đổi, duy độc có Giang Dương là chậm chạp không hề có động tác. Ai chẳng biết, Giang Dương trên từ huyện trưởng, dưới đến trưởng lại hầu như tất cả đều là Tần Thanh một tay sắp xếp. Nếu Hàm Dương muốn thanh trừ lực ảnh hưởng của Tần Thanh tại Ba Thục, như vậy huyện Giang Dương hẳn là phải đứng mũi chịu sào. Nhưng hết lần này tới lần khác, các huyện quan viên đều bị đổi rồi, Giang Dương vẫn bình an như cũ. Có lẽ là những cử động của Ba Mạn tại Giang Dương đã làm cho hoàng đế bệ hạ hài lòng...

Mà lúc linh cữu đến Giang Dương, tất cả đều đã rõ ràng. Những gia tộc quyền thế ở Ba Thục trước kia còn do dự chưa quyết, cũng lập tức triển khai hành động. Mặc kệ Tần Chỉ có hay không nghĩ không công bằng, nhưng thể cục tại Ba Thục cũng phát sinh những biến hóa căn bản.

Y cố tình tiến hành trả thù đối với Giang Dương, lại bị quận thủ mới nhậm chức của Ba quận gọi tới phủ nha, uyển chuyển cảnh cáo một phen. Cuối cùng y đành phải buông tha dự định vốn có. Chính là Tần Chỉ nhìn ra, mặc dù không có sự ủng hộ của triều đình, trong tay y vẫn còn nắm giữ gia sản khổng lồ mà Tần Thanh để lại. Tần Chỉ tin tưởng, Ba Mạn nhất định sẽ tiến hành phản kích. Chờ lúc cuộc chiến nổ ra, triều đình cũng không ngăn cản được hành động của y. Bằng vào gia nghiệp trong tay, Ba Mạn cũng không phải là đối thủ của y. Đến lúc đó, triều đình sẽ cải biến thái độ.

Nhưng ngoài dự liệu của Tần Chỉ chính là, lúc Ba Mạn thu được linh cữu của Tần Thanh, lại không có bất kỳ cử động nào nhằm vào Tần gia.

Đợi sau khi Tần Thanh hạ táng, Ba Mạn đi Thành Đô một chuyến. Mục đích đến Thành Đô tất nhiên là bái phỏng tứ thúc của nàng, huyện thừa Thành Đô Tần Cứ.

Không ai biết Ba Mạn đến tột cùng là nói cái gì, lúc Ba Mạn rời khỏi Thành Đô, Tần Cức cấp tốc làm ra phản ứng. Đầu tiên y đem họ Tần cải sang thành họ Ba. Cải danh là Ba Cức. Sau đó, y hướng quận thủ quận Thục từ chức huyện úy Thành Đô, rời Thành Đô, đi về Hàm Dương. Còn về mục đích Ba Cức đi Hàm Dương, không ai rõ ràng lắm, thậm chí ngay cả thê tử của y cũng không biết. Nhưng có thể xác định, những hành động này của Ba Cức có quan hệ mật thiết đến cuộc viếng thăm của Ba Mạn.

Một tháng sau, Hàm Dương chiêu cáo thiên hạ: Lâu thương lệnh, Đô úy Tứ Thủy Lưu Khâm hiệp trợ tạo giấy viết, công với xã tắc, lợi đến muôn đời, thăng nhất đẳng tước, làm Hữu thứ trưởng. Trình Mạc dưới trướng Lưu Khâm là người phát minh giấy viết, sáng tạo ra thể chữ lệ, công huân lớn lao, thăng Ngũ đẳng tước đại phu. Phải biết rằng, Trình Mạc trước đây chỉ là một người bình dân, hiện nay thoáng cái được thăng Ngũ tước, từ khi Lão Tần cải cách chính trị đến nay, chưa bao giờ có việc như thế. Bởi vậy càng có thể nhìn ra, Thủy Hoàng Đế đối với giấy viết coi trọng đến mức nào.

Trước đây, giấy viết tuy rằng được phát minh ra nhưng người biết đến cũng không nhiều, càng không nói là phổ biến. Mà hiện tại, giấy viết xuất hiện, triệt để cải biến tập quán viết kéo dài mấy nghìn năm. Đặc biệt, khi bản “Kinh thi” là bản viết tay bằng giấy đầu tiên được xuất bản đã làm náo động cả thiên hạ. Khi đó, bất kể là văn sĩ sáu nước có mâu thuẫn với triều đình như thế nào, đều xuất hiện những bài thơ ca ngợi tán thưởng về việc xuất hiện giấy viết này. Dù sao những cuốn thẻ gỗ, thẻ tre nặng trĩu cũng không bằng những trang giấy nhẹ nhàng.

Trình Mạc cũng vì công trình giấy viết này mà danh dương thiên hạ.

Tiếp theo, Thủy Hoàng Đế lần thứ hai hạ chiếu, cho Ba Cức làm Điển chúc của Tây Nam. Làm huyện trưởng Lĩnh Nghiêm Đạo. Điển chúc là Cửu khanh của Đại Tần, một trong những chức quan Điển khách. Trách nhiệm của Điển khách chính là nắm trong tay những sự vụ của dân tộc thiểu số. Chức Điển chúc Tây Nam, chuyên môn phụ trách dân tộc thiểu số ở Ba Thục. Chức vụ này cũng không hiển hách, nhưng kỳ thực quyền lực cực kỳ kinh người.

Phải biết rằng, người Ba và người Đê ở Ba Thục không phải là thiểu số. Chức Điển chúc Tây Nam này không thuộc quản lý của hai quận Ba Thục, mà độc lập với quận huyện phủ nha. Trực tiếp trực thuộc Điển khách phủ ở Hàm Dương.

Người Ba, người Đê ở Ba Thục... toàn bộ trong phạm vi quản hạt của Điển chúc Tây Nam. Mà Tây Nam Điển chúc phủ lại đặt ở huyện Nghiêm Đạo (nay là huyện Huyền Kinh Tứ Xuyên).

Không thể nghi ngờ, đây là một kết quả mà không ai nghĩ tới.

Ba Cức là con trai út của Tần Thanh, có huyết thống của người Ba, đương nhiên là người thích hợp nhất. Thế nhưng không phải là Thủy Hoàng Đế đang làm giảm tầm ảnh hưởng của Tần Thanh sao? Vì sao lại ủy nhiệm cho Ba Cức đảm đương chức Điển chúc Tây Nam? Trong nhất thời, tại Ba Thục, dân chúng xôn xao.

Nhưng có thể khẳng định trong chuyện này có liên quan tới Ba Mạn!

Sau khi bổ nhiệm Ba Cức, kế tiếp Thủy Hoàng Đế liền tuyên bố một đạo chiếu lệnh: thương hành người Ba chịu trách nhiệm sản xuất giấy viết.

Chiếu lệnh truyền tới Giang Châu, Tần Chỉ như đang nằm mơ...

Ai chẳng biết, giấy viết hiện nay chứa bao nhiêu tài phú và lợi nhuận. Hiện tại, thương hành người Ba do Ba Mạn nắm trong tay, quyền sản xuất giấy viết, khác nào được cấp một núi vàng bạc. Tuy rằng Tần Chỉ sở hữu tài phú kinh người, thế nhưng về lâu dài, căn bản là không thể so sánh với Ba Mạn. Hơn nữa, Ba Cức là Điển chúc Tây Nam, hiển nhiên đã trở thành đồng minh của Ba Mạn. copy từ banlong.

Như vậy dần dần, địa vị của Tần gia trong thời gian tới thực là khó khăn!

Lưu Khâm rời khỏi Giang Dương, tháng tư thì đến quận Tam Xuyên.

Thành viên đi theo ngoại trừ Khoái Triệt, Lâm Tô và ba trăm Lâu Phiền kỵ quân ra, trong đội ngũ còn một người là Lý Thành.

Lý Thành là đại công tử Phù Tô phái tới, là trợ thủ chuyên giúp Lưu Khâm xử lý công việc ở Lương Phụ Sơn. Chức quan là Đình úy tả giám, đồng cấp với chức Đình úy của Lưu Khâm. Nhưng lần này đến Lương

Phụ Sơn, Lưu Khâm là chính, cho nên Lý Thành thành phụ tá.

Quan hệ giữa Lưu Khâm và Lý Thành rất tốt. Năm đó kể vai chiến đấu tại Bắc Cương, có thể nói là giao tình vô cùng tốt. Trong lúc này, Lưu Khâm mơ hồ cảm thấy Lý Thành không đơn giản chỉ là đảm nhiệm trợ thủ của hắn. Chỉ sợ y còn nhận được sứ mệnh khác... ví dụ như, phụ trách giám thị hành động của Lưu Khâm hẳn? Bằng không cần gì phải làm điều thừa, đặc biệt sắp xếp cho hắn ta một chức quan Tả giám.

Hơn nữa, có Lý Thành đi theo, có rất nhiều việc không quá thuận tiện. Điều này khiến cho Lưu Khâm ít nhiều cảm thấy không hài lòng.

- Kỳ thực đây cũng là chuyện bình thường!

Khi kín đáo, Lưu Khâm đem suy nghĩ trong lòng nói ra với Khoái Triệt, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Khoái Triệt lại nở nụ cười.

- Đại công tử coi trọng Đô úy, mà nay Đô úy đã vào tầm nhìn của bộ hạ. Nếu như lần này làm tốt, ngày nào đó bộ hạ tất nhiên trọng dụng. Con nôi dôi của bộ hạ đông đảo, khó đảm bảo không có người đứng ra dựa hơi. Tuy rằng tất cả mọi người đều cho rằng tương lai Đại công tử sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế, thế nhưng vị trí thái tử ngày nào còn chưa xác định, ngày đó đại công tử không yên tâm. Nói vậy, đại công tử cũng lo lắng, mới phái người tới.

.

155. Chương 275-280

Chương 275-276: Thiên hạ có ai không biết người

Nguyên nhân thời thế thay đổi, vì đại nghĩa mà không câu nệ tiểu tiết.

Ở hậu thế, trong “sử ký” của Tư Mã Thiên, cũng có tổng kết về Thúc Tôn Thông. Tổng thể mà nói thì cũng là người được đánh giá cao.

Kiếp trước, Lưu Khâm cũng xem qua bộ sách “Sử ký”.

Nhưng lúc đó đọc nhanh như gió, ngoại trừ Hạng Vũ, Lưu Bang là những nhân vật làm cho hắn sinh ra hứng thú, còn lại đều xem qua rồi quên. Nhưng cái tên Thúc Tôn Thông này khắc trong ký ức của hắn rất sâu, đây là một nhân vật rất thú vị.

Nho sinh ở hậu thế coi trọng khí tiết, coi trọng khí khái!

Đối với một ít vấn đề mang tính nguyên tắc, tuyệt sẽ không thoái nhượng nửa bước. Thế cho nên trong một thời gian rất đó, Lưu Khâm có một loại quan niệm lệch lạc: vị đại nho, hắn là ăn nói thận trọng, bảo thủ cố chấp, không thích thay đổi; Thư sinh thì chỉ thích ngồi nói chuyện suông, thường ngày đọc sách, lúc nguy nan thì thà chết báo ơn quân vương, coi như là toàn bộ khí tiết. Rồi sau này, rất nhiều nho sinh, ngay cả dùng khí chết cũng không có.

Nhưng Thúc Tôn Thông lại không hẳn như vậy...

Người này học ở trường của môn hạ Khổng Phu - cháu chín đời của Khổng Phu tử, từng trước sau vì đám người Thủy Hoàng Đế, Doanh Hồ Hợi, Hạng Vũ, Hùng Tâm, Lưu Bang mà dốc sức, được cho là một nhân vật rất biết tự bảo vệ mình. Nếu dựa theo cách nhìn của nho sinh hậu thế, Thúc Tôn Thông hẳn là loại người không hề có khí tiết, có thể nói là loại vô sỉ. Đặc biệt là Thúc Tôn Thông đầu hàng Hán, đề cử với Lưu Bang phần lớn toàn là lực sĩ đạo tặc. Có thể rất nhiều nho sinh bất mãn đối với Thúc Tôn Thông, thậm chí có người còn nói hắn là nãi tử nhục của người đọc sách trong thiên hạ.

Nhưng Thúc Tôn Thông này lại chẳng thềm để ý.

Lúc vua tiên thủ, tranh đoạt thiên hạ, cần chính là lực sĩ, cần chính là tướng quân có thể đánh thắng trận; thế nhưng khi thiên hạ ổn định, muốn bảo vệ cơ nghiệp, lại cần văn sĩ nho sinh trợ giúp. Đây chính là câu trả lời của Thúc Tôn Thông đối với Lưu Bang lúc đó.

Ý nghĩa gần giống với câu châm ngôn của sau này: Có thể nhanh chóng lấy thiên hạ, không thể nhanh chóng trị thiên hạ.

Trong bản sách “Sử ký” của Tư Mã Thiên thậm chí còn xưng Thúc Tôn Thông là nho tông của nhà Hán. Một chữ “tông” này đủ để nói rõ nhất.

Lưu Khám thật không ngờ ở Lạc Dương sẽ gặp được vị danh nhân thiên cổ này.

Hắn vội vã chỉnh lại quan phục hành lễ nói:

- Không ngờ lại gặp được đại hiền ở đây, Lưu Khám hân hạnh, hân hạnh!

Động tác bất ngờ của Lưu Khám ngoài dự liệu của mọi người, thậm chí ngay cả Thúc Tôn Thông cũng không nghĩ ra nguyên do trong đó.

Đừng nhìn Lưu Khám còn ít tuổi, tiếng tăm cũng không nhỏ.

Về công mà nói, mới hai mươi tuổi đã là quan to của một phương. Cái chức Đô úy Tứ Thủy tuy rằng mới lập, nhưng ai cũng không thể phủ nhận được quyền lực trong tay Lưu Khám, tay nắm binh quyền, giám sát hai quận. Người thông minh sẽ mơ hồ đoán được, chức đô úy Tứ Thủy sợ rằng còn cất giấu một trách nhiệm vô cùng quan trọng, đó chính là quản chế cai trị lực lượng phản Tần của hậu duệ sáu nước.

Có thể tưởng tượng, với độ tuổi của Lưu Khám, ngày hắn có làm tướng cũng chỉ là chuyện sớm muộn, tiền đồ sáng lạn.

Lại thêm tin tức về chiến sự ở Bắc Cương hai năm trước cũng lần lượt truyền vào Trung Nguyên, cuộc huyết chiến ở Phú Bình, Lưu Khám cũng ở đó và lập được đại công.

Riêng tư mà nói, Lưu Khám và Trình Mạc phát minh ra giấy viết, có thể nói là danh trùm thiên hạ.

Trái lại Thúc Tôn Thông, đã đứng tuổi nhưng vẫn không có tiếng tăm gì, thanh danh không nổi. Từ khi vào trường của môn hạ Khổng Phụ để học hành, đảo mắt đã hơn mười năm. Từ khi Thủy Hoàng Đế và Lý Tư bàn về việc đốt sách, Khổng Phụ liền mang theo môn đồ, tự ẩn vào trong núi Trung Nhạ (tức là Tung Sơn)

Nhưng mặc dù như vậy, xuất thân của Khổng Phụ cũng quyết định y không có khả năng tránh thoát được chính ích của triều đình.

Sau khi chiếu thư đưa ra, Khổng Phụ luôn lo lắng, thấy rằng không thể triệt để cự tuyệt chính ích, thế nhưng muốn ông đi Hàm Dương thì lại không cam lòng. Cuối cùng ông mượn cớ thân thể không tốt, cự tuyệt chiếu lệnh của triều đình. Nhưng đồng thời, lại chọn Thúc Tôn Thông từ trong đám đệ tử đi Hàm Dương trước.

Từ điểm này có thể thấy được, Thúc Tôn Thông cũng không được Khổng Phụ yêu thích.

Trong “Luận ngữ” của Nhan Uyên Thiên có câu: “Những điều gì mình không muốn thì đừng nên làm cho người khác”. Việc Khổng Phụ không muốn làm, lại mệnh lệnh cho Thúc Tôn Thông đi làm, thực tế đã làm ngược lại giáo huấn của tổ tông. Cho nên trước khi Thúc Tôn Thông xuống núi, căn bản là không ai biết đến sự tồn tại của y. Lý Do sở dĩ tôn kính y cũng là bởi vì khi nói chuyện với Thúc Tôn Thông một lần liền nhìn ra người này bản lĩnh hơn người.

Nhưng căn bản là Thúc Tôn Thông và Lưu Khám địa vị quá chênh lệch, điều này cũng thật là quá...

Với ngữ khí cung kính của Lưu Khám, làm Thúc Tôn Thông không khỏi cảm thấy được người yêu quý mà vừa mừng vừa lo.

Y vội vàng đáp lễ nói:

- Thông chỉ là hạng người vô danh, sao có thể chịu được đại lễ của Đô úy? Ngoại trừ cao tuổi, Thông thực sự gánh không được hai chữ đại hiền... chính là, Thông vẫn theo thầy học tại trường không có thanh danh, không biết Đô úy nghe được tên ta từ đâu?

Lưu Khám có chút cứng họng.

Chung quy cũng không thể nói với Thúc Tôn Thông: Ta sở dĩ nghe nói qua tên của người là bởi vì tên của người lưu danh sử sách hậu thế?

Nhìn biểu tình này của Lưu Khảm, Thúc Tôn Thông không khỏi âm thầm thở dài: vốn tưởng rằng người ta thực sự biết đến mình, hóa ra chỉ là khách khí!

Trên thực tế, không chỉ có Thúc Tôn Thông có ý nghĩ như vậy.

Mọi người bao gồm cả Lý Do, Lý Thành đều cùng mang suy nghĩ như thế.

Lưu Khảm trong tình thế cấp bách liền nhanh trí, nghiêm mặt nói:

- Tiên sinh đừng cho rằng Khảm là người xảo ngôn. Chí thánh là gương tốt của muôn đời, Khảm xưa nay vô cùng ngưỡng mộ.

Chỉ tiếc, Khảm sinh muộn mấy trăm năm, không thể làm môn hạ để được nghe lời dạy dỗ của Thánh nhân, cho nên cảm thấy đáng tiếc.

Thánh nhân một đời đa kiệt, khí khái không đổi.

Dịch hộ mình đoạn này nhé

“Khổng Tử nói: Ta đối với người đời có chê ai, khen ai thái quá không? Không. Ta khen là vì thấy họ đã làm việc thiện. Nhân dân ngày nay cũng là dân thời Tam Đại (Hạ, Thương, Chu) lấy phép ngay thẳng mà đối đãi với dân”

(Luận ngữ)

Đối nhân xử thế như Khổng thánh nhân, Từ lúc Khảm chào đời tới nay, đối với Thánh nhân cũng có chút quan tâm... Thúc Tôn tiên sinh học ở trường của môn hạ Khổng tiên sinh, tuy rằng thanh danh không nổi, nhưng nói đến tùy cơ ứng biến, Khảm sớm đã biết tiên sinh cũng không phải hạng người chỉ biết đọc sách đọc thơ. “Lễ ký – đại học” có viết: Nếu muốn ngày hôm nay đổi mới thì ngày ngày đều phải luôn đổi mới, lại tiếp tục đổi mới nữa”. Thánh nhân cũng biết tùy cơ ứng biến, đáng tiếc hậu nhân cắt câu lấy nghĩa, nên hiểu lệch lạc.

Khảm cho rằng, tên của tiên sinh mặc dù không bằng Khổng tiên sinh và các môn hạ danh sĩ của người. nhưng lại có được chân lý của Thánh nhân, vì vậy mang được hai chữ đại hiền.

Lý do này của Lưu Khảm hơi thiếu tính thuyết phục thế nhưng lại rất được lòng của Thúc Tôn Thông.

Lý Do cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới Lưu Khảm lại là một người bác học. Ngay cả đạo Khổng Mạnh mà cũng có thể nói đỉnh đạc được.

Chương 277-278: Phía sau danh tướng

Huyện Doanh cũng có tên là Doanh ấp (nay nằm ở huyện thôn Thành tử thành tây Trấn Dương Lý). Từ thời Xuân Thu tới nay, huyện Doanh chính là thuộc sở hữu của nước Tề. Năm Tề Hoàn Công thứ hai (năm 684 trước CN), hai nước Tề, Lỗ phát động cuộc chiến trứ danh ở phụ cận huyện Doanh. Phía bắc là một phần của Thái Sơn, từ tây sang đông là Tam Bình Sơn, Hương Sơn, phía nam là Tề Lai Sơn. Đó là một bồn địa hình bán nguyệt, có khí hậu rất dễ chịu, sản vật cực kỳ phong phú.

Từ khi Tần Công đánh chiếm đô thành nước Tề tiêu diệt nước Tề thống nhất thiên hạ, đất Tề tuy rằng cũng có những rối loạn nhỏ, nhưng đại đa số đều là những nhóm giặc cỏ, trộm cướp nhỏ tác loạn, cũng không gây ảnh hưởng lớn. Vì vậy, dưới sự cai trị của Đại Tần, đất Tề cũng coi như là bình yên, chỉ ít còn bình an hơn rất nhiều so với đất Sở.

Trên đường lớn của Doanh huyện thành có một tòa trạch viện rất lớn. Cửa lớn sơn đỏ, có hai cái đồng đỉnh to bằng bàn tay, sáng loáng, dưới ánh mặt trời cực kỳ bắt mắt. Bức hoành phi trên cửa mang hào quang chớp động, rất có quý khí. Hai chữ “Điện phủ” rực rỡ cũng nói rõ lai lịch của chủ nhân trạch viện. Chủ nhân nơi đây là Điền An, là hậu duệ của vương tộc nước Tề. Đương nhiên chỉ là một chi họ xa.

Từ sau khi Tề vương Điền Kiến chết, cuộc sống của tộc nhân Điền gia ở đất Tề rất thấp. Đặc biệt, khi Thủy Hoàng Đế đem các gia tộc quyền thế ở Sơn Đông đến Hàm Dương, tộc nhân của Điền thị ngày càng ít ỏi,

đời sống càng thấp hơn. Tổ tiên của Điền An đến đời Tề Uy Vương thì xa dần vương tộc nước Tề. Lúc đó Thương Ưởng còn chưa làm cải cách chính trị ở Đại Tần, mà nước Tề cũng đang ở thời kỳ thịnh vượng. Hơn trăm năm qua, tộc nhân Điền thị ở quận Tế Bắc đại đa số là thương nhân. Buôn bán cũng không nhiều, cho đến thời phụ thân Điền An thì mới bắt đầu phát triển. Đồng thời khi nước Tề diệt vong thì rất nhanh trở thành đại hộ ở huyện Doanh.

Lúc này, Đại Tần cũng tạm ngưng cuộc loại trừ quy mô lớn đối với hậu duệ sáu nước. Dù sao sau khi đại loạn cần phải lập lại an ninh trật tự. Vì trấn an con dân sáu nước Sơn Đông, cuộc thanh tẩy lớn kết thúc, tiếp theo là các hành vi trấn an liên tiếp. Chuyện Điền An là hậu duệ của vương tộc nước Tề cũng được lật lại, đồng thời dưới sự an bài của triều đình, Điền gia huyện Doanh được dành rất nhiều thuận lợi, thậm chí Điền An còn được trả lại một tước vị không thay đổi.

Không thay đổi là Tứ đẳng tước. Nói cách khác, triều đình sẽ miễn cho Điền An phải đi lao dịch và binh dịch. Cho nên sau khi phụ thân Điền An chết, dưới sự chấp chưởng của Điền An, Điền gia ở huyện Doanh ngày càng phát triển, dần dần trở thành đệ nhất đại tộc của huyện Doanh.

Đang giữa mùa hè, trong hoa viên Điền gia trăm hoa nở rộ. Ngoài tòa lương đình tao nhã, các tỷ nữ đang diễn tấu âm nhạc. Trong lương đình, năm người đang ngồi ngay ngắn, có già có trẻ. Lớn tuổi nhất ước chừng trên dưới năm mươi, một thân quân phục, râu tóc xám trắng, nhưng tinh thần tựa hồ rất tốt.

Ngồi cạnh lão là hai thanh niên trông khoảng hai ba hai tư tuổi, tướng mạo hào phóng, giống con nhà võ, khỏe mạnh; nhưng vóc người hơi mảnh khảnh, anh tuấn, hiện lên khí chất nho nhã. Hai người ngồi ngay ngắn phía sau lão già, yên tĩnh nhắm mắt dưỡng thần, hào sảng uống từng ngụm rượu lớn.

- Tử Phòng, hôm nay Sài tướng quân đến đây, vừa lúc bàn bạc một chút kế sách hành động tiếp theo!

Người nói chuyện ngồi trên ghế chủ vị, là một nam tử khoảng chừng bốn ba bốn tư tuổi, trông hơi mập, giống như phật Di Lặc ở hậu thế, mặc cẩm y, đầu đội mũ đen, khi nói luôn mang theo nụ cười, làm cho người ta cảm thấy y là người vô hại.

Người trung niên mập mạp này chính là Điền An. Ngồi cạnh là thủ hạ của y, một nam tử hơn ba mươi tuổi. Ngồi cạnh là thủ hạ của y là một nam tử hơn ba mươi tuổi, tướng mạo có chút thanh tú, thân thể đơn bạc, gầy yếu. Nghe Điền An nói, nam tử này đột nhiên ho khan hai tiếng, mặt hơi đỏ lên như có bệnh, uống một ngụm rượu, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó ngừng đầu hỏi:

- Sài tướng quân, trong núi đã bố trí ổn thỏa chưa?

Lão già tựa hồ rất tôn kính đối với nam tử thanh tú kia, thân thiết hỏi:

- Tử Phòng, thân thể khó chịu sao?

- Không đáng ngại lắm, chỉ là năm đó chạy trốn, trúng bệnh thôi... làm phiền tướng quân lo lắng, Trương Lương thật sự là áy náy.

Nam tử này lại chính là Trương Lương. Từ khi ám sát Thủy Hoàng Đế ở Bắc Lăng Sa, Trương Lương liền mai danh ẩn tích, không chút tin tức. Ai cũng không nghĩ tới, y dĩ nhiên lại ở trong Điền trạch ở huyện Doanh. Ho nhẹ hai tiếng, Trương Lương nhìn thoáng về phía hai người thanh niên ngồi sau lão già, hỏi:

- Sài tướng quân, hai vị này là...

Sài tướng quân cười, chỉ vào người thanh niên hào sảng:

- Đây là con trai lão hủ, tên là Sài Võ. Từ khi bạo Tần phá Triệu liền theo ta lưu lạc khắp nơi. Chỉ là một người thô lỗ, nhưng năm xưa cũng từng phục vụ trong quân, võ nghệ không tệ hơn nữa rất hiểu biết đối với phương pháp kỵ chiến.

- Còn vị này...

Sài tướng quân kéo tay thanh niên nho nhã:

- Cũng là một hậu nhân của danh tướng Đại Triệu ta.

- A?

Trương Lương nghe vậy, rất hứng thú, không nhịn được quan sát thanh niên này từ trên xuống dưới. Thanh niên mở mắt, hành lễ với Trương Lương.

- Tổ phụ của y chính là Võ An Quân!

Trương Lương, Điền An nghe vậy tất cả đều nghiêm nghị kính nể.

- Đúng là con cháu của Võ An Quân, Điền An thất lễ, thất lễ rồi!

Võ An Quân là tướng quân nước Triệu cũ, là tướng quân Lý Mục đại danh鼎鼎 của nước Triệu.

Thanh niên lại như không thèm để ý, mỉm cười nói:

- Tả Xa chỉ là một người vô danh tiểu tốt, sao được hai vị coi trọng? Lần này Tả Xa nhờ Sài gia thúc thúc yêu quý, chỉ là muốn gặp tiên sinh thỉnh giáo... mưu kế của Trương tiên sinh ở Lương Phụ Sơn thật là xảo diệu, Tả Xa bội phục. Nhưng ta nghe người ta nói, triều đình lệnh Đô úy Tứ Thủy Lưu Khâm đến đây tra rõ việc này.

- Lưu Khâm?

Điền An ngắt ra:

- Cái tên này rất quen thuộc ... Ta nhớ mang máng, nhiều năm trước Tứ Thủy Hoa Điều hình như do một người tên là Lưu Khâm làm nên. Thiếu Quân nói tới Lưu Khâm, sẽ không phải là Lưu Khâm ở Huyện Bái bán Tứ Thủy Hoa Điều chứ.

Thiếu Quân là tôn xưng của thanh niên kia. Mà Trương Lương bên cạnh, hơi nhú mày, trong mắt hiện lên một mặt sắc nhọn.

Thanh niên nói:

- Ta không biết Lưu Khâm này có phải Lưu Khâm mà Điền ông vừa nói không, nhưng Lưu Khâm này hình như đích xác là đến từ Huyện Bái. Trước đây ta từng đi qua phương bắc, cũng nghe nói đến người này. Người này từng cầm mấy trăm binh mã, kháng mấy trăm nghìn đại quân Hung Nô ở ngoài thành Phú Bình. Cũng đánh chết Tả hiền vương Đồ Kỳ, ngăn trở A Lợi nhiều ngày. Sau đó tập kích bất ngờ Cù Diễn, kiếp sát bốn thuyền Lâm Hà, dụng binh như thần, vô cùng ỷm...

Điền ông, Trương tiên sinh... Người này mặc dù xuất thân thương nhân, nhưng rất có mưu lược. Hơn nữa lá gan rất lớn, phương pháp bất thường, không thể không phòng!

Trương Lương nhú chặt mày, ngón tay thon dài gõ xuống mặt bàn, hơn nữa gõ càng ngày càng gấp, khiến cho Điền An chú ý.

Chương 279-280: Thanh ngư Cái Nhiếp

Những nhà phú quý huân môn năm xưa tuyệt không có khả năng cúi đầu trước Lão Tần. Nhưng cũng chỉ một hai đời người mà thôi... Ba đời, bốn đời sau nếu Đại Tần vững chắc, còn có bao nhiêu người cẩn thận ngấm lại, từ khi Đại Tần thống nhất sáu nước đến nay, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có những loạn nhỏ, nhưng nói đến đại cục trên cơ bản là bình an ổn định.

Sau khi vượt qua những khó khăn bị diệt quốc, dân chúng nên sống như thế nào, hay là sống như thế nào.

Thậm chí, trên một phương diện nào đó, dưới luật pháp nghiêm khắc của Đại Tần, so với năm qua dân chúng được sống những ngày càng thêm sung sướng. Điểm này từ lúc Thủy Hoàng Đế xưng đế đến bây giờ, từ trong vài năm ngắn ngủi số nhân khẩu tăng lên là có thể nhìn ra manh mối. Đã không có các cuộc chinh chiến quy mô lớn, tự nhiên cũng sẽ không có những cuộc giết chóc quy mô lớn. Mặc dù dân chúng mất đi cơ hội giành được công trạng, nhưng cuộc sống vô cùng ổn định.

Đương nhiên, nhiều lần lao dịch, cũng đã tăng thêm nhiều phiền phức cho bách tính.

Luật pháp nghiêm khắc, cũng làm cho rất nhiều người, đặc biệt là những người đã quen với sự nhân hạ cảm thấy không thích ứng. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, cuộc sống cũng phát triển theo hướng tốt lên. Thế nhưng, với hậu duệ sáu nước mà nói, loại tình huống này không phải là kết quả mà bọn họ cam tâm tình nguyện nhìn thấy. Thiên hạ thái bình, lòng dân an ổn... thời gian dài qua, còn có thể có bao nhiêu người

còn ghi nhớ đến mối thù diệt quốc? nếu như ngay cả thù hận cũng không còn nữa, vậy bọn họ, những hậu duệ của sáu nước, sẽ đi về đâu? Chẳng lẽ để cho bọn họ sống cuộc sống như man di dưới bóng ma của bạo Tần hay sao?

Cho nên bọn họ phải không ngừng chế tạo rắc rối, không ngừng nhắc nhở mọi người, không nên quên mối hận diệt quốc...

Về việc đó, trong lòng Lưu Khâm vô cùng rõ ràng.

Có thể nhớ kỹ quang vinh của tổ tiên, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà hậu duệ sáu nước không cam lòng bình yên. Bọn họ không dám có hành động lớn, thế nhưng lại không thể không hành động. Bằng không, theo thời gian, mọi người quên mất bọn họ, sẽ không còn cơ hội tái khởi nữa.

Phùng Kính mang tới cho Lưu Khâm một phong thư đến từ thừa tướng Lý Tư. Nội dung rất chính thức, hoàn toàn viết theo phương thức công văn của triều đình, dùng chữ viết truyền thống của Tần là chữ tiểu triện. Không thể không nói, văn của Lý Tư rất hay, hơn nữa trật tự rõ ràng, đơn giản, súc tích, trong thư đã lấy thân phận thừa tướng Đại Tần khích lệ động viên đối với Lưu Khâm.

Đồng thời, cũng nói rõ tình huống. Hiện nay binh lực tại vùng Trung Nguyên của Đại Tần trống rỗng, đặc biệt tại Chư quận ở Sơn Đông bắc bộ có binh lực không đến một trăm nghìn, hơn nữa phân tán ở các địa phương. Mà đội quân tinh nhuệ của Lão Tần lại đang bị kiểm chế ở Bắc Địa, hơn mười vạn binh mã phải bảo vệ nghìn dặm lãnh thổ quốc gia, vốn là trứng chọi đá.

Bệ hạ anh minh, cuối cùng sau khi bàn bạc đã quyết định tu sửa Trường Thành ở Bắc Cương. Đem trường thành của ba nước Yên, Triệu, Ngụy cũ cùng với Trường thành mà Lão Tần mới tu kiến năm vừa rồi nối thành một thể. Chờ khi Trường thành khởi công xong, áp lực tại Bắc Cương sẽ giảm bớt rất nhiều. Khi đó, đội tinh nhuệ ở Bắc Cương có thể điều ra hơn phân nửa đến trấn nhiếp Trung Nguyên... Việc này mất thời gian khoảng chừng hai, ba năm, hoặc cũng có thể lâu hơn một chút.

Như vậy trong vòng hai, ba năm, vùng Trung Nguyên, đặc biệt là Toánh Xuyên, quận Trần, quận Tiết, quận Tứ Thủy... thậm chí ngay cả các quận ở Cửu Giang, phía nam Trường Giang đều phải đối mặt với áp lực cực lớn. Hậu duệ sáu nước tất nhiên sẽ không chịu ngồi yên, sẽ tìm cách chế tạo các loại hỗn loạn.

Sự việc ở Lương Phụ Sơn cũng chỉ là một trong số đó.

Căn cứ phán đoán của phủ thừa tướng và phủ Đại tướng quân, sự kiện Lương Phụ Sơn chính do hậu duệ sáu nước làm ra. Định nhờ hỗn loạn ở Tề, Lỗ, điều động binh lực quân Tần đang đóng ở quận Vu Trần, Nam Dương và Toánh Xuyên đi. Mà binh mã Lão Tần lưu thủ tại quận Trần, quận Năng chủ yếu là để phòng ngự phản tặc cố Sở. Chờ khi nhân mã Lão Tần bị điều động đi, người Sở ở Giang Nam sẽ có hành động... Đến lúc đó, toàn bộ vùng Trung Nguyên sẽ đều rung chuyển. Chỉ dựa vào binh mã Lão Tần ở vùng Trung Nguyên, cũng sẽ mệt mỏi, khó có thể ứng phó cục diện loại này.

Khoái Triệt nheo lại con mắt, tay vuốt râu:

- Hiện nay xem ra lời tiên tri của Nam Công đã thành ác mộng của triều đình rồi! Nam Công là một phương sĩ vô cùng nổi danh ở nước Sở. “Nước Sở mặc dù còn ba hộ, nhưng làm vong Tần tất là Sở”, những lời này chính là của Nam Công.

Lưu Khâm thở dài một hơi:

- Ý tứ của triều đình vô cùng rõ ràng... Binh mã đóng ở quận Trần tuyệt không thể điều động. Nói cách khác, nếu như quận Tề Bắc xuất hiện hỗn loạn, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình để giải quyết vấn đề. Binh mã ở quận Tề Bắc hiện nay chỉ còn ba nghìn, hơn nữa phân tán ở các huyện phủ. Không nói đến những binh mã này đại đa số đều là người Tề, nếu muốn tập hợp một chỗ, cũng cần tiêu hao một ít thời gian.

Chư Công, có thượng sách nào chỉ bảo cho ta không?

Trong thư của thừa tướng nói vô cùng rõ ràng, “Điền tam phân” tất nhiên là chỉ con cháu của Tề Điền. Chỉ là, ở đất Tề, con cháu của Tề Điền có đến mấy trăm, phân lớn đều là hào kiệt một phương. Một lưới bắt hết là không có khả năng, ngược lại sẽ dẫn phát ra hỗn loạn lớn hơn nữa. Thế nhưng nhất nhất tra ra, cần mắt

rất nhiều thời gian, chỉ sợ cũng không phải là biện pháp tốt. Nhanh chóng, ổn thỏa... còn mong Chư công có thể dạy ta làm như thế nào? Nhanh chóng, không khó lý giải, không cần nói năng rườm rà; ổn thỏa sao, chính là phải tận hết khả năng, trong phạm vi nhỏ nhất giải quyết việc này, để tránh làm vấn đề khuếch đại thêm.

Trong phòng khách ở trạm dịch, ngoại trừ Lưu Khảm, Khoái Triệt còn có Thúc Tôn Thông và hai thanh niên văn sĩ.

Người lớn tuổi khoảng chừng trên dưới ba mươi, quần áo đen, ngũ quan đoan chính, râu ngắn dưới hàm, lộ ra một cổ chí khí ngay thẳng; văn sĩ trẻ hơn nhìn bề ngoài có chút ngượng ngùng, khoảng chừng hai ba hai tư tuổi, mặt như phấn ngọc, mắt sáng, mũi thẳng.

- Ngô tiên sinh, có phương án nào không?

Khoái Triệt cũng không có lập tức trả lời, mà đưa mắt nhìn văn sĩ lớn tuổi râu đen.

Người này chính là Ngô Thần, vốn là người Thượng Thái nước Sở, là đồng hương với Lý Tư. Phụ thân với Lý Tư có giao tình rất tốt, năm xưa đi tới Hàm Dương làm môn hạ xin học ở Lý Tư, tinh thông luật pháp, được Lý Tư xưng là Thương Quân tái thế. Nhưng vì nguyên nhân tuổi tác nên không cách nào xuất sĩ, vì vậy được Lý Tư phái đến làm môn hạ của Lý Do, đảm nhiệm phụ tá, hiệp trợ Lý Do thống trị quận Tam Xuyên, biểu hiện ra tài hoa bất phàm.

Mà thanh niên ngồi bên người Ngô Thần chính là bạn tốt của y ở quận Tam Xuyên, người Lạc Dương, tên là Giả Thiệu. Theo Thúc Tôn Thông giới thiệu thì Giả Thiệu này cũng là một mưu sĩ, cũng là nhất mạch Tô Thị Sư Tông, tại địa phương rất có danh tiếng. Tô Thị Lạc Dương cũng chính là Tô Tần hợp tung có dấu vết sáu nước. Khi Tần diệt Đông Chu, Tô thị liền mai danh ẩn tích, cũng không nghĩ tới lại để lại một học sinh môn nhân vì dung mạo mà nổi danh ở Lạc Dương, được Ngô Thần thừa nhận là Quý biện vô song. Cho nên khi Thúc Tôn Thông mời Ngô Thần, Ngô Thần tiện thể cũng lôi theo Giả Thiệu mới thành thân không lâu.

Nghe Lưu Khảm thỉnh giáo, Giả Thiệu ho nhẹ một tiếng liền nói:

- Đô úy đừng lo, đất Tề tuy có người của Tề Điền tộc đông đảo, nhưng có lực ảnh hưởng thật sự thì đếm trên đầu ngón tay. Năm đó, bệ hạ đem di dời các gia tộc quyền thế chuyển về Hàm Dương, cũng là muốn giảm bớt sức ảnh hưởng của hậu duệ vương tộc ở các nơi. Hà Công sinh ở Tiết quận, chắc chắn hiểu rõ về tình hình ở đất Tề. Chỉ cần quan tâm lực ảnh hưởng lớn nhất của tộc nhân Tề Điền là có thể rõ ràng được ý nghĩa của “Điền tam phân”. Về phần “Tề Yến tử”... Hắc hắc, lại càng thêm đơn giản. Chỉ cần nhìn thẳng vào những ngoại nhân bên cạnh Điền thị là có thể tra được ít manh mối.

Hà Công, chính là Thúc Tôn Thông, bởi y tên Thông, tự Hà, vì vậy Giả Thiệu gọi y là Hà Công.

Khoái Triệt không khỏi cười:

- Thúc tử làm sao chắc chắn Tề Yến Tử này là họ khác người mà không phải là người của tộc Điền thị.
- Nếu là Tề Điền thị, tại sao lại nói đến Tề Yến Tử?

Giả Thiệu nghiêm mặt nói:

- Nếu là tộc nhân Tề Điền thị, chỉ sợ lời tiên tri này sẽ đổi thành Mạnh Thường Sinh. Điền tam phân sao lại dùng tên Yến Tử?

Thúc Tử là tên chữ của Giả Thiệu.

Lưu Khảm ở một bên nhẹ nhàng gật đầu cười nói với Khoái Triệt:

- Khoái tiên sinh, ta đã nói rồi, người Hà Công tiến cử, tuyệt không tệ.

Khoái Triệt cũng là mưu sĩ.

Có câu “Đồng hành là oan gia”, cho nên khi nghe Giả Thiệu giới thiệu mưu sĩ, liền sinh lòng muốn thử sức. Nhưng theo tình huống hiện nay xem ra, Giả Thiệu đích xác là có thực học. Nếu là có thực học, như vậy Khoái Triệt cũng an tâm. Thật ra y không lo lắng Giả Thiệu sẽ đoạt đi bát cơm của y!

Thứ nhất, Giả Thiệu còn trẻ, là một mưu sĩ ưu tú, tuyệt không phải chỉ cần đọc sách là có thể thành công, mà cần một phen tôi luyện và kinh nghiệm. Hiện nay Khoái Triệt là môn hạ của Lưu Khâm, là mưu sĩ đứng đầu. Người có thể đánh đồng cùng y chỉ có Đường Lệ và Lưu Khâm mà thôi. Thứ hai, Khoái Triệt xuất thân từ gia thần của Lưu Khâm.

Một người là gia thần với một người không hề có căn cơ từ bên ngoài đến, Khoái Triệt cần gì phải lo lắng?

Thúc Tôn Thông trầm ngâm trong chốc lát:

- Tộc nhân Điền thị đất Tề đông đảo, nhưng tộc nhân Điền thị có ảnh hưởng lớn nhất cũng không nhiều. Tề vương Điền Kiến có một người huynh đệ, tên là Giả. Từ sau khi nước Tề bị diệt, đến nay đều không biết tung tích, cũng không có tin tức. Điền Đam người Lâm Truy là hậu nhân của danh tướng Điền Đan. Năm đó Tề vương xin hàng, Điền Đam liền suất lĩnh gia thần đánh giết tới Lâm Truy, từ đó về sau không có tin tức. Theo suy đoán, Điền Giả hiện đang ở bên cạnh Điền Đam, trốn ở trong núi để tránh triều đình đuổi bắt. Việc này có thể liên quan rất sâu đến bọn họ.

- Nếu không phải là Điền Đam thì là người phương nào?

- Điền Giả, Điền Đam ở đất Tề đều là hai người có uy vọng tối cao nhất. Nếu như không phải là hai người bọn họ, như vậy còn lại chính là nhị phẩm vọng tộc. Trong những người mới quật khởi của tộc nhân Điền thị mấy năm gần đây chỉ có Điền An ở Doanh Ấp, Điền Đô ở Bình Dương và Điền Phúc ở Bắc Xương. Ba người này đều là hậu duệ vương tộc, trong lúc huyết mạch phân chia, vì vậy bị đưa tới Hàm Dương. Đồng thời, ba người này có gia sản rất lớn. Đặc biệt là Điền Đô ở Bình Dương, người này tự xưng là hậu nhân của Mạnh Thường Quân, danh vọng rất nổi. Nếu muốn khởi sự ở đất Tề, là người có khả năng nhất trong ba người.

Lưu Khâm gật đầu mỉm cười, thế nhưng trong lòng không khỏi hoảng sợ.

156. Chương 281-285

Chương 281: Bình Dương? Doanh Ấp?

Thời kỳ chiến quốc, giữa các nước Tề, Lỗ, Triệu, Ngụy, Tống, Vệ, có một khu vực tên là Lỗ Khâu. Thế lực khắp nơi xen kẽ ở đây, đồng thời đối với các quốc gia quyền quý mà nói, dải đất này vừa sát biên giới. Cũng vì nguyên nhân đó, trong những năm tháng các chư hầu chinh chiến, Lỗ Khâu trở thành một dải đất mẫn cảm. Ai cũng không thể biết rõ, Lỗ Khâu này rốt cục là dưới sự cai trị của ai. Cùng vậy, ai cũng không muốn buông tha quyền khống chế đối với Lỗ Khâu... qua lại như vậy, Lỗ Khâu dần dần biến thành một nơi không ai quản lý.

Pháp luật của các quốc gia không được chấp hành ở đây. Vì vậy Lỗ Khâu trở thành một chỗ tránh nạn, đủ loại người tụ tập ở đây, có cả người quyền quý, lại có cả giặc cỏ, đạo phi. Lúc Tề diệt Lỗ, Lỗ Khâu từng trở thành nơi nước Tề nhìn trộm các quốc gia khác.

Khi đó, vào bảy mươi năm trước, đại tướng quân Liêm Pha của nước Triệu từng xảy ra một trận chiến với đại quân của nước Tề tại bờ sông Tử Hà, phía nam Lỗ Khâu. Nước Triệu mặc dù thắng nhưng không còn sức lực để tiếp tục đông tiến; nước Tề mặc dù bại, nhưng vẫn có khả năng bảo vệ mình như trước. Kết quả là song phương lần thứ hai bỏ ra Lỗ Khâu, cũng an vị thực hiện tình trạng Lỗ Khâu không ai quản lý. Mãi đến khi Tần diệt sáu nước, tình hình ở Lỗ Khâu mới được cải thiện...

Lý Tả Xa giục ngựa xông lên đồi Thổ Cố, đưa mắt nhìn khắp bốn phương. Ba mươi kỵ sĩ mặc trang phục Hồ chăm chú đi theo phía sau Lý Tả Xa, đồng loạt ghìm cương ngựa.

- Hôm nay là lượt thứ mấy người Tần mang tin tức đi?

Lý Tả Xa đột nhiên mở miệng hỏi, một tên kỵ sĩ tiến lên trả lời:

- Thiếu Quân, tính cả đoàn ngựa thồ, hẳn là nhóm thứ ba rồi!

Xem ra, Chu Câu thất bại rồi...

Lý Tả Xa vô cùng nhạy cảm, từ một đoàn ngựa thồ có thể phán đoán ra. Từ sáng sớm đến giờ, đã nửa ngày, liền đi quan ba đợt ngựa thồ. Điều này cũng nói lên, việc Chu Câu ám sát, đã khuấy động thần kinh miễn cảm của người Tần.

Quay đầu ngựa, Lý Tả Xa dẫn đầu kỵ quân lao xuống đồi Thổ Cổ, nhanh chóng rời đi. Cách đồi Thổ Cổ mười dặm có một khe trũng. Mấy trăm kỵ quân tụ tập trong khe, Sài Võ cũng lo lắng cùng đợi ở đây.

Vừa thấy Lý Tả Xa, Sài Võ bước nhanh tiến lên.

- Thiếu Quân, có tin tức truyền đến không?

Lý Tả Xa lắc đầu:

- Phía Đô Quan (nay là đông nam huyện Thành Chân Sơn Đông) đến nay đã có tin tức truyền đến. Mới nửa ngày, có ba nhóm người Tần mang tin tức đi qua. Nhưng theo thám mã hồi báo lúc ba đợt người mang tin đến Tu Xương, lại phân biệt đi theo hướng Huyện Lô và Bác Dương. Huyện Lô có hai nghìn quân Tần đang đóng, mà Bác Dương thì...

Lý Tả Xa nói đến đây, đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền ngậm miệng lại.

Sài Võ không nhịn được vội la lên:

- Thiếu Quân, thế nào không nói nữa?

- Không hay rồi!

Lý Tả Xa sắc mặt đại biến:

- Thân phận của Điền An đã bại lộ, việc Chu Câu ám sát chỉ sợ là vì nhỏ mắt lớn, chưa đánh được rắn, đã bị kinh động... A Võ, người phải phái người hành động trước người Tần, chạy về Tồ Lai Sơn, báo cho thúc phụ sớm chuẩn bị. Phía Doanh huyện không hề đề phòng, nếu là bị người Tần đánh sẽ trở tay không kịp, chẳng những Điền An đánh mất tính mệnh. Sợ rằng ngay cả thúc phụ cũng gặp nguy hiểm.

Sài Võ vừa nghe những lời này lập tức luống cuống.

- Thiếu Quân, chúng ta lập tức quay trở lại.

Thế nhưng Lý Tả Xa tỉnh táo lại, giữ cánh tay Sài Võ:

- A Võ, chúng ta không thể đi bây giờ.

Đi, là Lý Tả Xa nói; không đi, cũng là Lý Tả Xa nói. Nếu như đổi thành một người khác, Sài Võ lão đại đã sớm ột bạt tai rồi.

Nhưng Lý Tả Xa là cháu của Lý Mục, mà Sài tướng quân từng là quan quân dưới trướng Lý Mục. Đối với Lý Tả Xa, Sài Võ trước sau vẫn luôn kính nể. Không chỉ là bởi vì quan hệ với Lý Mục, quan trọng hơn, Lý Tả Xa đích xác có chỗ để gã kính nể. Mặc kệ là về mưu lược hay là binh pháp, Sài Võ đều mặc cảm không bằng. Nếu như nói, gã có chỗ nào lợi hại hơn Lý Tả Xa, chỉ sợ cũng là vũ lực của gã. Chỉ ít tại Cức Bồ quân, không ai có thể ngăn được mười chiêu của Sài Võ.

- Thiếu Quân, có kế gì không?

Lý Tả Xa nhíu mày trầm ngâm trong chốc lát:

- Hiện tại chúng ta trở lại, chưa chắc đã có thể đuổi kịp... Lưu Khảm không tới, các bộ binh mã cũng sẽ không tự ý hành động. Kế hiện tại là phải cầm trụ Lưu Khảm. A Võ, người lập tức quay về Tồ Lai Sơn, báo cho thúc phụ sớm khởi sự. Ta dẫn người ở lại, thuận tiện phái người đi Bình Dương, báo cho Tử Phòng tiên sinh, nếu có cơ hội, chúng ta diệt trừ Lưu Khảm luôn. Tử Phòng tiên sinh cũng sẽ khởi sự ở Bình Dương. Chỉ cần Bình Dương loạn, Tiết quận sẽ loạn. Như vậy phòng bị của nước Tần đối với Doanh huyện tất buông lỏng. Thúc phụ nhân cơ hội đánh chiếm Bác Dương, cùng Tiết quận hô ứng. Hơn nữa, Điền Phúc Lâm Truy chế trụ quân Tần ở Giao Đông và Lang Gia quận. Quân Tề tất nhiên hỗn loạn, đại sự sẽ thành.

Nhiệm vụ của đám người Sài Võ chính là muốn gây nên sóng gió ở đất Tề, dẫn dụ quân Tần lên phía bắc.

Chủ ý của Lý Tả Xa có lẽ có chút vội vàng, cải biến kế hoạch vốn có. Nhưng hôm nay xem ra đó, cũng là một kế sách tốt.

- Ta để lại năm trăm Hồ đao kỵ sĩ cho người!

Sài Võ suy nghĩ một chút, cầm tay của Lý Tả Xa:

- Thiếu Quân, đại sự có thể thành công hay không không quan trọng, quan trọng là phải giữ lại được tính mệnh. Nếu thấy việc không thành công, ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng. Thất bại lúc này, chúng ta liền lui về Cứu Bò, tương lai có thể làm lại.

- Điều này, ta hiểu được!

Cứ như vậy, Sài Võ đi...

Lý Tả Xa ở lại, phái người tiếp tục quan sát trên đường Lãm Khâu, đồng thời cho khoái mã đi Bình Dương, báo cho Trương Lương, Điền Đô sự tình có biến.

Thế nhưng mãi cho đến buổi trưa ngày thứ hai, nhân mã của Lưu Khâm trước sau cũng không có xuất hiện.

Lý Tả Xa có chút nóng lòng. Phía Đô Quan không truyền đến bất cứ tin tức gì, nói rõ Lưu Khâm không hề gặp chuyện không may. Người mang tin tức đã đi qua, theo lý thuyết, đại đội nhân mã trong một ngày là đến. Căn cứ tin Lý Tả Xa có được, Lưu Khâm hành quân với kỵ quân là chính, nếu như đi suốt đêm, thì sớm đã đến Lãm Khâu, thế nhưng bây giờ còn chưa có xuất hiện, chẳng lẽ, trong đó đã xảy ra cái gì, hoặc là...

Lúc Lý Tả Xa đang lo lắng, thám mã nghe được tin tức. Hai ngày trước, Lưu Khâm đã xuất phát ở Tiền Đình, thế nhưng lúc đến Lê Đình, đột nhiên thay đổi phương hướng, thay đổi tuyến đường, đi hướng Hà Khâu.

- Hà Khâu?

Lý Tả Xa như đang nằm mơ!

Lưu Khâm lại đùa cái trò gì? Rõ ràng hần hẩn là đi hướng Bác Dương, vì sao được nửa đường lại đột nhiên thay đổi phương hướng? Cũng mặc kệ Lưu Khâm là xuất phát từ cái tâm tư gì, muốn phục kích hần đã không có khả năng rồi. Xem ra, chỉ có đi Bình Dương hiệp trợ Điền Đô khởi sự ở Bình Dương, lại tính kế khác mà thôi.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Lý Tả Xa cũng không do dự, lập tức dẫn nhân mã chạy hướng Bình Dương.

Vì sao Lưu Khâm lại thay đổi tuyến đường giữa đường?

Đây cũng là kiến nghị của Thúc Tôn Thông đưa ra...

Thúc Tôn Thông cho rằng: Điền An ở Tế Bắc, không đáng quan tâm. Tuy rằng xem đến hiện nay, mặc dù sự kiện ở Lương Phụ Sơn là do y khởi xướng, nhưng chỗ bồn địa ở Doanh Ấp chỉ cần có chuẩn bị, quyết không có khả năng thành đại sự. Bởi vì vị trí địa lý của Doanh Ấp đã định trước lực ảnh hưởng của gã sẽ không quá lớn. Cho nên, Điền An ở Tế Bắc chỉ là một mối nhữ, nguy hiểm thực sự hần là đến từ Điền Đô ở Bình Dương. Thậm chí Thúc Tôn Thông còn cho rằng, nếu Điền An thực sự gặp nguy hiểm. Điền Đô cũng sẽ không cứu viện gã.

Tác dụng của Điền An chính là đem lực chú ý đưa đến Tiết quận, đến lúc đó Tiết quận bị buông lỏng. Điền Đô thừa cơ đứng lên, toàn bộ đất Tề sẽ rung chuyển theo. Bởi vì ở Tiết quận, dân cư đông đảo, là một quận lớn tiếp giáp với các quận: Tế Bắc, Nãg, Lang Gia, Đông Hải, Tứ Thủy, Lâm Truy. Chỉ chờ xuất hiện hỗn loạn là có thể nhanh chóng lan tràn đến sáu quận xung quanh, ảnh hưởng rất lớn. Cho nên, loạn ở đất Tề không ở Tế Bắc, mà là ở Bình Dương.

Ai nói nhơ sinh không hiểu chiến sự?

Những phân tích của Thúc Tôn Thông làm Lưu Khâm bỗng nhiên ý thức được vấn đề hần đã bỏ qua. Hần đã có chút phiền diện rồi... sự kiện phát sinh ở Lương Phụ Sơn cũng không phải chỉ đơn giản là một sự kiện mưu phản. Trong đó liên quan đến nhiều vấn đề, quan hệ đến nhiều mặt. Nói cách khác, người đưa ra mưu

kế này, ngay từ đầu không có đem trọng tâm đặt ở Doanh Ấp, mà đem nơi đó trở thành phần mào đầu. Sát chiêu chân chính là ở Bình Dương, Điền An chỉ là một con tốt... Đương nhiên, nếu có thể bảo trụ thì cũng tốt.

Nhưng vấn đề chính là, phân tích của Thúc Tôn Thông gần với suy đoán của hắn. Chỉ ít đến hiện nay mà nói, Lưu Khâm không có bất cứ chứng cứ gì có thể chứng minh Điền Đô cũng tham dự vào mưu phản. Ngộ nhỡ, Điền Đô và sự kiện ở Lương Phụ Sơn không có quan hệ gì. Điền An khởi sự, mà Lưu Khâm không ở quận Tế Bắc, như vậy thì vấn đề sẽ rất lớn.

Hướng đi đã được thảo luận thay đổi, cái này được gọi là bỏ rơi nhiệm vụ. Nếu như nói nghiêm trọng một chút, đây là kháng chỉ...

Mặc kệ là tội danh gì, Lưu Khâm đều phải rơi đầu. Cho nên đối với Lưu Khâm mà nói, phân tích của Thúc Tôn Thông làm cho hắn rơi vào khó cả đôi đường.

Đánh cuộc hay là không đáng cuộc?

Nhiều lần suy đi tính lại, Lưu Khâm rốt cục hạ quyết tâm.

- Lời của Hà Công rất đúng.

Hắn suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Chỉ là, trong tay chúng ta không có chứng cứ, cũng không thể hạ thủ đối với Điền Đô.

Lúc này Thúc Tôn Thông dâng lên một kế sách:

- Đô úy không cần vì thế mà lo lắng, chỉ cần cầm ấn tín của Quận thủ Do, mời Quận thủ Tiết quận đứng ra, chiêu mộ Điền Đô đến Lỗ huyện hỏi chuyện. nếu như Điền Đô mưu phản, tất nhiên không dám đi. Chúng ta liền có thể lấy tội kháng mệnh bắt y; nếu như y đến, càng đơn giản... đem y giữ tại Lỗ huyện, chúng ta đến Bình Dương tra rõ chuyện này.

Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Thúc Tôn Thông.

Bỗng nhiên cười nói:

- Hà Công quả nhiên là có diệu kế... Đã như vậy, để Giả Thiệu mang theo thư của Quận thủ Do đi bái phỏng Quận thủ Tiết quận.

Chỉ là nếu Điền Đô xác thực có mưu phản, chỉ sợ bên trong huyện Bình Dương cũng đã có bố trí.

Ta có một kế, có thể thần không biết, quỷ không hay hạ Bình Dương... Hà Công, ta cho người hai trăm kỵ quân đi đến Hà Khâu đóng quân, tạo biểu hiện giả ta đóng quân tại Hà Khâu. Từ đó, có thể làm cho Điền Đô thả lỏng cảnh giác... Ta và Lâm Tô nghĩ cách lẫn vào Bình Dương làm nội ứng.

Thúc Tôn Thông vừa nghe, tức khắc lo lắng:

- Đô úy, sao có thể làm vậy? Người là người đứng đầu, sao có thể lấy thân phạm hiểm? Hơn nữa, nhân mã đều trong tay ta, người và Lâm tư mã

Lưu Khâm mỉm cười:

- Ai nói là chỉ có hai người chúng ta?

Hà Công yên tâm, việc này ta tự có tính toán. Thứ nhất, Điền Đô sẽ biết sự tình bại lộ mà sớm khởi sự. Ta cần người làm chính là đóng quân ở Hà Khâu, âm thầm điều động binh mã. Chỉ cần Điền Đô không đi Lỗ huyện, người liền lập tức phát binh ở Bình Dương. Từ Hà Khâu đến Bình Dương chỉ mất nửa ngày. Đến lúc đó chúng ta nội ứng ngoại hợp, một lần hạ Bình Dương.

Chương 282: Ai thông minh hơn ai? (1)

:Đã qua mùa nóng nhưng khí trời vẫn nóng bức như cũ. Liên tiếp mấy ngày nhiệt cao, thật vất vả mong một chút mây, trong không khí tràn ngập một cỗ ẩm ướt. Thế nhưng, chút ẩm ướt này không làm giảm bớt được nhiệt độ ở Bình Dương. Trái lại bởi vì thế mà Bình Dương bao phủ một bầu không khí âm u. Mặc dù

trời không lộ ra một tia nắng nào, nhưng ngồi trong phòng, dù không nhúc nhích trên người vẫn ướt mồ hôi, làm ọi người càng thêm khó chịu.

Có một cơn gió nhẹ, nhưng không đủ để làm lay động cành lá.

Điền Đô mặc một chiếc áo mỏng, để trần hai cánh tay, sắc mặt có chút âm trầm.

- Xin Yển công nghĩ lại, Vương Khắc lúc này điều động đi Lỗ huyện, chỉ sợ không có ý tốt gì. Lão Tần đã nhìn ra kẽ hở, trước đây Điền An phải thích khách ám sát Khâm sai Đại Tần, có thể đã làm cho Doanh Ấp bị bại lộ. Hiện nay, khâm sai kia không đi quận Tề Bắc lại đột nhiên đi vòng sang Hà Khâu... Nếu ngài đi Lỗ huyện, chính là đưa dê vào miệng cọp, dữ nhiều lành ít... Không thể đi, tuyệt đối không thể đi.

Yển, là tên tự của Điền Đô.

Điền Đô đã hơn bốn mươi tuổi, thân cao tám thước, lưng rộng eo tròn, trông rất khỏe mạnh.

Nhưng có lẽ là chịu hun đúc của văn hóa Tề Lỗ, trên trán luôn lộ ra phong độ của một người trí thức. Y đang ngắm một chiếc vỏ đao, lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở đình thượng, không nói lời nào. Hai bên người y, là hai người Trương Lương và Lý Tả Xa đều đang căng thẳng nhìn Điền Đô.

Lúc Lý Tả Xa nghe thấy Lưu Khâm thay đổi tuyến đường, lập tức dẫn người lao thẳng tới Bình Dương.

Vừa mới dừng chân, chợt nghe nói có Quận thủ Tiết quận Vương Khắc phái người đến đây. Chiêu mộ Điền Đô đến Lỗ huyện nghị sự. Mặc kệ Lý Tả Xa hay Trương Lương lập tức hiểu được ảo diệu trong đó. Vì vậy, Lý Tả Xa lập tức đến đây khuyên can, mà Trương Lương lại ở một bên, yên lặng tính toán.

Điền Đô vân vê râu, trầm ngâm không nói.

Một chút hung ác hiện lên trong ánh mắt dừng ở Trương Lương đang cúi đầu trầm tư.

Nói thật, y không thích người này. Nhưng không thể phủ nhận, Trương Lương này rất có năng lực, hơn nữa oán hận đối với nước Tần cũng phát ra từ trong lòng.

Thế nhưng hẳn ta quá ích kỷ rồi

Theo biểu hiện, Trương Lương tạo ra những hoạt động gây xích mích ở đất Tề là vì giảm bớt áp lực cho tập đoàn phản Tần phía Nam Đại Giang. Nhưng thực tế thì sao? Hành động của binh mã ở Trần quận đã nói lên tất cả. Người trực tiếp được lợi không phải là tập đoàn phản Tần ở đất Sở, mà là hậu duệ của nước Hàn cũ.

Ai chẳng biết rất nhiều binh mã nước Tần ở tại Nam Dương, Trần quận cùng lúc là để quản chế Giang Nam, mặt khác, còn áp chế tập đoàn phản Tần của quận Toánh Xuyên, Tam Xuyên cùng nước Hàn, nước Ngụy cũ. Đặc biệt, quận Toánh Xuyên là lãnh địa của nước Hàn cũ. Binh mã nước Tần trực tiếp giám thị nhất cử nhất động ở quận toánh Xuyên, đối với hậu duệ nước Hàn cũ mà nói, không thể nghi ngờ là áp lực cực lớn. Trương Lương chính là người Hàn!

Ban đầu, Trương Lương xuất hiện tại đất Tề, sau khi diễn thuyết với đám người Điền Đô, phác thảo ra một kế hoạch tuyệt vời.

Điền Đô sâu sắc chấp nhận, cho nên khẩn cấp liên hệ với đám người Điền An, ý đồ tại đất Tề Lỗ thực thi kế hoạch của Trương Lương.

Nhưng thời gian qua, Điền Đô dần dần nhìn ra được một tia mảnh khoe.

Tất cả những trù tính của Trương Lương cũng không phải vì mọi người, y là hậu duệ của quý tộc nước Hàn cũ, suy nghĩ trong lòng chính là hưng phục lại nước Hàn.

Tề Lỗ cũng được, đất Sở cũng thế.

Cùng với nước Tần đánh nhau người chết ta sống, cuối cùng chỉ có nước Hàn cũ là được lợi.

Tâm tư của Trương Tử Phòng, người đi đường cũng biết. Điền Đô tuy rằng muốn bỏ dở kế hoạch, nhưng đã dâm lao thì phải theo lao, phải kiên trì tiến hành đến cuối cùng.

Nhưng đồng thời, Điền Đô càng thưởng thức Lý Tả Xa hơn.

Tuy rằng về mưu kế không thể so sánh với Trương Lương, nhưng chí ít, y là một lòng làm việc. Lúc này đây, Lý Tả Xa vội vã chạy tới Bình Dương báo tin, là có thể nhìn ra được ưu khuyết trong con người y. Lý Tả Xa tuy chỉ là con cháu của danh tướng, nhưng còn hơn Trương Lương, tiếng tăm còn lâu mới bằng.

Về phần nguyên nhân?

Một mặt Lý Tả Xa còn trẻ, mặt khác hành động thích sát Tần Vương ở Bắc Lăng Sa đã khiến y càng thêm nổi danh.

Điền Đô thấy Trương Lương trầm mặc không nói, trong lòng cảm thấy không hài lòng. Trước đó không phải người thao thao bất tuyệt trù tính kế hoạch đó sao? Như thế nào lúc này lại biến thành câm điếc thế này?

- Lời của Thiếu Quân, Điền mỗ không phải là không nhận thấy.

Sau khi do dự một lát, Điền Đô trầm giọng nói:

- Chỉ là phía Bình Dương, hiện nay chưa chuẩn bị thỏa đáng, binh mã tản mát ở các nơi, chí ít cần bảy ngày mới có thể tập kết xong. Nếu ta không đi Lỗ huyện, chẳng phải là để cho Lão Tần bắt được nhược điểm? Đến lúc đó bọn họ mượn cơ ta cự tuyệt, khẳng định sẽ xuất binh bắt ta, đều khó thoát như nhau.

- Thế nhưng nếu ngài đi, có khác gì tự chui đầu vào lưới đâu?

Lão Tần Nhân tất nhiên sẽ đem ngài giam lại, sau đó xuất binh Bình Dương... Kết quả này, cũng như nhau. Yển Công, xin ngài suy nghĩ lại rồi hãy đi.

Lúc Lý Tả Xa nói xong, đứng dậy tại đình thượng, đi đi lại lại bồi hồi.

Đột nhiên dừng lại:

- Hay là, chúng ta hiện tại rời khỏi Bình Dương?

Điền Đô cười:

- Điền Đô rời khỏi đất Bình Dương, khác nào cỏ bèo trôi. Cơ nghiệp của ta ở Bình Dương, ở Tiết quận... đã không có cơ nghiệp, Điền Đô có khác gì chết chứ? Thiếu Quân, ta biết ý tốt của người. Thế nhưng, Điền mỗ tuyệt sẽ không dễ dàng rời khỏi Bình Dương.

Lý Tả Xa rất muốn nói ra đạo lý: giữ lại núi xanh sợ gì không có củi đốt.

Nhưng nghĩ lại, y cũng có thể hiểu được Điền Đô. Tình cảm quê cha đất tổ, sao có thể tùy tiện vứt bỏ? Tất cả của Điền Đô đều ở Tiết quận, ở Bình Dương. Nếu như rời khỏi nơi này, y chẳng khác gì người bình thường. Về điểm này, Lý Tả Xa có thể hiểu được sâu sắc. Nghĩ đến lúc tổ phụ bị hại, vốn y có thể theo phụ thân đi Đại quận. Những nơi có cơ nghiệp của tổ phụ, uy vọng ngay cả Triệu vương cũng không bằng.

Nhưng phụ thân đã lựa chọn rời khỏi nước Triệu.

Phiêu bạt nơi đất khách bao năm, hoàn toàn trắng tay. Đợi lần thứ hai Lý Tả Xa về Đại quận, cũng đã cảnh còn người mất.

Ngược lại, Sài tướng quân năm đó chỉ là một tiểu tướng dưới trướng tổ phụ, luận tiếng tăm và năng lực, đều không thể đánh đồng với phụ thân của Lý Tả Xa. Lúc nước Triệu diệt vong, Sài tướng quân không có bỏ chạy khỏi nước Triệu mà chọn trở về quê hương Cúc Bồ. Bằng lực lượng của Hương Đảng, hơn mười năm qua đi, Sài tướng quân đã nắm giữ trong tay hai ngàn binh mã. Đại hào các nơi đối với cha con Sài gia tất cả đều vô cùng kính trọng.

Có đôi khi Lý Tả Xa nghĩ, nếu năm đó phụ thân ở lại Đại quận, hôm nay y sẽ có thành tựu như thế nào?

Chuyện như thế này đúng là không dễ nói trước. Nhìn Điền Đô, Lý Tả Xa đột nhiên sinh ra một tia cảm khái, nặng nề yên lặng ngồi xuống.

- Tử Phòng tiên sinh có diệu kế gì không?

Điền Đô bình tĩnh nhìn thoáng qua Trương Lương, mở miệng hỏi.

- Dưới sự cai trị của nước Tần, quả nhiên là nhân tài đông đúc!

Trương Lương cười khỏ một tiếng:

- Chỉ là làm một biến hóa nho nhỏ, liền khiến ta rơi vào khó khăn. Cũng không phải là Trương Lương trù tính sai lầm, mà là không đúng thời cơ... Yến Công, kế sách để phá cục diện này cũng không phải là không có. Nếu đã mất đường lui, sao không đánh cược một lần?

- Đánh cược một lần?

Lý Tả Xa ngẩn ra, chợt hiểu được:

- Ý của Trương tiên sinh là... sớm khởi sự?

Trương Lương gật đầu:

- Hiện nay các lộ binh mã đều trong tình trạng chuẩn bị. Thành Bình Dương tường thành cao dày, quan lại bản địa cũng đều nguyện ý nghe theo sự điều khiển của Yến Công. Với uy vọng của Yến Công, vùng tay hô hào, nghĩa sĩ các nơi ở Tiết quận tất nhiên đều hưởng ứng. Chỉ cần trụ vững bảy ngày, thì thế cục Tiết quận chắc chắn thay đổi... Đến lúc đó Phúc công tử Lâm Truy xuất binh, có thể kiềm chế binh mã ba quận Lang Gia, Đông Hải, Tứ Thủy.

Đất Tề bị loạn, thì nghĩa quân Giang Nam có thể thuận thế xuất kích, dù chưa nhất định có thể diệt được nước Tần, nhưng cũng có thể làm Tần cầu chạy về Quan Trung.

Điền Đô nhú mày, lâm vào trầm tư.

Kế này của Trương Lương ngược lại cũng không phải là không khả thi.

Có thể thành công sao? Điền Đô thật là cũng không dám khẳng định.

Nhìn thoáng qua Lý Tả Xa, đã thấy người thanh niên mình vô cùng tán thưởng gật đầu với mình.

Rất hiển nhiên, Lý Tả Xa tán thành ý kiến của Trương Lương!

- Đã như vậy, liền y như kế của tiên sinh.

Điền Đô hạ quyết tâm, bỗng nhiên tâm tình thoải mái hơn rất nhiều. Kỳ thực, y đã rất nhiều lần do dự chủ ý không dám quyết định. Chỉ khi nào đã quyết định được, thì biết rõ là sẽ thất bại, tâm tình cũng sẽ cảm thấy sáng khoái. Thành hay bại, còn phải xem hành động kế tiếp.

Vì vậy, vào đêm, Điền Đô bày tiệc rượu tại quý phủ, mời quan lại Bình Dương cùng thân hào lớn nhỏ tới dự.

,

Những người này sớm đã thần phục Điền Đô.

Cho nên lúc Điền Đô nói rõ tình huống, tất cả thành viên đều tán thành, quyết định ngày thứ hai tuyên bố khởi sự, lấy tên là “Hưng phục Điền Tề”. Điền Đô tự phong là Thượng tướng quân, tiến hành an bài thích đáng ọi người, chỉ để lại người thân tín ở lại trong phủ thương nghị.

Nếu muốn khởi sự, thì phải liên quan đến mọi vấn đề.

Lý Tả Xa cũng được Điền Đô giữ lại cùng bàn bạc kế hoạch hành động ngày mai. Ngược lại, Trương Lương không hề được tham gia lần mật đàm này.

- Thiếu Quân, theo người thấy, chúng ta có thể thành công không?

Lý Tả Xa cắn môi, cười khỏ một tiếng nói:

- Điều này cũng khó nói, thành sự tại thiên... Lần này gấp gáp khởi sự, khẳng định sẽ có nhiều chỗ không chu toàn, thắng bại rất khó đoán trước. Nhưng Trương tiên sinh nói cũng không sai, Yến công sống ở Bình Dương nhiều năm, căn cơ thâm hậu. Nếu như chống đỡ được bảy ngày, đợi được các lộ nghĩa quân đến nơi, nói không chừng thực sự có thể có khả năng cứu vãn cục diện.

- Ta không tin y!

Điền Đô thành linh nói ra một câu.

Lý Tả Xa biết ý nghĩa những lời này của Điền Đô. Thế nhưng lại không biết nói thế nào mới tốt...

Mưu kế của Trương Lương hơi vội vàng, quá sớm để cho Điền An bị bại lộ, lại quá khinh thường năng lực của Lão Tần. Nhưng cũng không thể phủ nhận, mưu kế của Trương Lương mặc dù có tư tâm phá hoại, thế nhưng về phương hướng thì không có gì sai sót. Huống chi, việc thích sát Tần Vương ở Bắc lăng Sa làm cho thanh danh của Trương Lương nổi bật ở bên ngoài, cho dù là năng lực hay tiếng tăm đến tư cách và sự từng trải, Lý Tả Xa cũng không có tư cách bình luận.

Bây giờ Điền Đô trước mặt y, lại nói không tin lời nói của Trương Lương, từ một mức độ nào đó, coi như là đã đem Lý Tả Xa trở thành người một nhà.

Mà khi trở thành người một nhà thì như thế nào?

Việc nhà mình mình biết! Lý Tả Xa rất rõ ràng, mình còn chưa có tư cách đánh đồng với Trương Lương.

Cho nên, Lý Tả Xa chỉ có thể dùng trầm mặc để ứng đối lại với những lời nói của Điền Đô.

Nhưng đúng lúc này, trong phủ đột nhiên truyền đến một trận tiếng động xôn xao, rối loạn... tiếp theo là tiếng bước chân vội vã vang lên. Một lão gia nhân lão đảo bật cửa thư phòng, lúc nhào vào trong, quỳ dập xuống đất:

- Lão gia, đại sự không tốt rồi!

Điền Đô ngẩng ra, phản xạ hỏi:

- Chuyện gì mà kinh hoàng?

Lão gia nhân này là tâm phúc của y, tổ tiên từng theo cha Mạnh Thường Quân, cũng là con út của Tề Uy Vương, khi Tĩnh Quách Quân Điền Anh nổi dậy, liền ở lại hầu hạ Điền gia. Lão gia nhân này coi như là đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng chưa từng hoảng sợ chật vật như hôm nay, làm Điền Đô không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Lão gia nhân kia nói:

- Tần cầu...Tần cầu tới rồi!

Điền Đô không kịp phản ứng:

- Người nói cái gì?

- Lão gia, đại quân của Tần cầu tới...

Lần này, Điền Đô rốt cuộc đã có phản ứng, sắc mặt trở nên trắng bệch, tiến lên hai bước nắm chặt lấy áo lão gia nhân.

- Người lặp lại lần nữa?

- Đại quân của Tần cầu đột nhiên đến dưới thành, phong tỏa hai cửa thành Bình Dương. Hiện tại, trong thành Bình Dương đã rối loạn... Huyện trưởng đã dẫn người lên thành quan sát, cũng phái người đến đây truyền tin. Xin lão gia định đoạt.

Chương 283: Ai thông minh hơn ai? (2)

Trong đầu Điền Đô chợt “ông” một tiếng, cả người đều như mộng.

Điều này làm sao có thể...

Hôm qua còn nghe người ta nói Đô Ủy Tứ Thủy còn đang chỉnh đốn và sắp đặt tại Hà Khâu. Hơn nữa sứ giả của Lô huyện cũng vừa hôm nay rời khỏi Bình Dương, cũng không nghe nói có dấu hiệu quân Tần có điều động. thế nào thoảng cái quân đã đến dưới thành. Chẳng lẽ Lão Tần Nhân mới được thần binh?

Điền Đô vẫn còn ngỡ ngàng, nhưng Lý Tả Xa lại rất tỉnh táo.

- Lão quân gia, có biết quân Tần có bao nhiêu binh mã? Chủ tướng là người nào không?

- Huyện trưởng phái người nói, binh Tần cầu chia làm hai đường, từ Lỗ huyện và Hà Khâu mà đến. Quân Tần ở cửa đông, chủ tướng hình như là Tiết quận úy, khoảng chừng hai ba nghìn người; mà chủ tướng ở cửa tây hình như họ Lưu, người đồng nghị, cũng không rõ lắm có bao nhiêu binh mã. Nhưng có người nói, tiên phong là một đội kỵ quân, khoảng chừng như là hai ba trăm người. Bộ tốt vô số, nhất thời không nhìn rõ lắm. Huyện trưởng cho người hỏi nên làm thế nào cho phải?

Lưu Khảm tới!

Trong lòng Lý Tả Xa không khỏi lộp bộp một chút. Mặc dù có hoảng loạn, nhưng lại cảm thấy vô cùng tò mò. Y rất muốn gặp Lão Bi - người lập chiến công hiển hách ở Bắc Cương, đồng thời có thể phát minh ra giấy viết đến tột cùng là nhân vật như thế nào. Đầu tiên là cho sứ giả đến chinh ích Điền Đô, nhanh như chớp suất lĩnh binh mã, thần không biết quỷ không hay đến Bình Dương, mưu kế này thật không đơn giản. Mà quan trọng nhất là, Lưu Khảm tạo ra mưu kế này chỉ sợ cũng là mới nghĩ ra.

Người như vậy, đến tột cùng là có bộ dáng gì đây?

Lý Tả Xa nghĩ tới đây liền cảm thấy hưng phấn. Y đẩy Điền Đô một cái, nhẹ giọng nói:

- Yển Công, chúng ta lên thành nhìn xem?

- A, nên làm như thế, nên làm như thế!

Điền Đô cũng phản ứng lại, lập tức sai người mang giáp trụ và bảo kiếm tới, cùng Lý Tả Xa đi ra đại trạch. Lúc ra khỏi cửa, Điền Đô đột nhiên nhớ tới cái gì, quay sang lão gia nhân dò hỏi:

- Tử Phòng tiên sinh đâu?

- Dạ?

Lão gia nhân lúc đầu ngẩn ra, sau lại lắc đầu nói:

- Chưa thấy Trương tiên sinh... Sau bữa cơm tối, hình như Trương tiên sinh về phòng nghỉ ngơi, cũng không có xuất hiện.

Điền Đô nhú mày trầm nghĩ: Đến lúc này rồi, thế nào lại không thấy cái bóng của Trương Lương người?

Điền Đô này một khi cảm thấy thành kiến với người khác thì bất kể đối phương làm cái gì cũng đều thấy không vừa mắt. Nhớ lúc đầu, khi Trương Lương mới đến Bình Dương nói chuyện với Điền Đô, Điền Đô nghĩ Trương Lương giống như thần nhân, mà hôm nay thì sao? Nghĩ thế nào cũng thấy Trương Lương không hay ho gì.

Nhưng trên biểu hiện, Điền Đô cũng coi như khách khí.

- Nhanh chóng báo cho Trương tiên sinh, mời y lên thành hội hợp.

Nói xong, Điền Đô và Lý Tả Xa leo lên xe ngựa nhanh chóng hướng cửa thành lao đi. Trên thành đầu, Huyện trưởng Bình Dương sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, căng thẳng đứng ở ngoài thành.

Lúc Điền Đô và Lý Tả Xa lên thành, Huyện trưởng mau chóng bước lên phía trước chào:

- Yển Công, là quân Tần... là quân Tần đóng ở đại doanh Dịch Sơn.

- Đại doanh Dịch Sơn?

Lại chính là quân Tần ở căn cứ địa Tiết quận. Không nghĩ tới, tốc độ của Vương Khác lại nhanh như vậy, một mặt phái người đến chiêu mộ, che tai mắt của người khác; một mặt cũng đã điều động bên đại doanh Dịch Sơn.

Điền Đô dựa vào lỗ châu mai, nhìn ra ngoài thành. Dưới thành sáng rực, một mảnh đuốc sáng, nhìn từ xa giống như biển lửa, đao thương dưới ánh lửa, sáng lấp lánh. Điền Đô không khỏi hít một ngụm khí, cắn môi, giấy lát không nói lên lời.

- Yển Công, bằng không... Chúng ta hàng đi thôi!

Huyện trưởng Bình Dương là người Tiết quận chính gốc, cũng thông thi thư, tuy năng lực không đặc biệt xuất chúng nhưng rất có mắt nhìn người. Ban đầu, lúc Điền Đô mượn sức gã, đã vẽ ra một quang cảnh tuyệt vời, Huyện trưởng đại nhân không khỏi động lòng, lại thêm vì tình cảm quê hương, vì vậy đạt thành hiệp nghị với Điền Đô. Nhưng hiện tại, khi gã thấy quân Tần, không khỏi sinh ra sợ hãi.

Cẩn thận suy nghĩ lại, năm đó trăm vạn quân Tề uy vũ biết bao? Thế nhưng dưới công kích của nước Tần, cũng quá ư sợ hãi, nhanh chóng tan tác. Trăm vạn quân Tề còn như vậy, hôm nay chỉ dựa vào hai ngàn người Bình Dương, thực sự có thể ngăn được quân tiên phong của Lão Tần quân sao? Dù sao cũng là một thư sinh, dưới tình huống như vậy, Huyện trưởng đại nhân không khỏi có chút hối hận.

Thần sắc Điền Đô bình tĩnh, đối với cảnh tượng dưới thành, giống như không nhìn thấy. Ý nhìn thoáng qua huyện trưởng, chỉ là mỉm cười:

- Thiếu Quân, Điền mỗ có một thỉnh cầu quá đáng, mong rằng Thiếu Quân có thể hỗ trợ.

Lý Tả Xa gật đầu:

- Mời Yến công phân phó.

- Bên ngoài thành là Vương Khắc suất lĩnh quân của đại doanh Dịch Sơn... Ta lĩnh tám trăm người ở đây quan sát. Nhưng Tần cầu tử ở cửa Tây còn cần Thiếu Quân để tâm nhiều hơn. Nếu đi đến bước này, hiển nhiên nước Tần đã nhìn ra kẻ hở. Hiện tại chúng ta xin hàng, chỉ sợ cũng rơi vào cảnh đầu rơi máu chảy. Tần cầu tử tàn bạo, chỉ có dốc sức chiến đấu may ra còn có một đường sống.

Lý Tả Xa chấp tay nói:

- Nguyên ý nghe sai phái của Yến Công.

Điền Đô nhìn xung quanh thành đầu, đột nhiên quát lớn:

- Tần cầu bạo ngược, nếu không tử chiến, cả thành đều mất. hôm nay Điền mỗ khởi sự, là vì phục hưng vinh quang của Đại Tề, các người đều là người Tề, tất nhiên phải anh dũng mà chiến đấu. Chỉ cần mấy ngày, các lộ nghĩa quân chắc chắn sẽ đến đây trợ giúp. Đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, có thể đem Tần cầu một lưới bắt hết. Đại trượng phu cầm Thanh phong ba thước lấy công danh cả một đời... Nay Điền mỗ lấy tên tổ tiên tuyên thệ, nhất định phải cùng Tần cầu tử huyết chiến tới cuối cùng.

Keng

Lúc tiếng Điền Đô nói xong, tiếng rút kiếm chém lên. Bảo kiếm mang theo ánh hào quang lạnh lẽo, chợt lóe giữa không trung, màu máu hiện ra. Huyện trưởng đó chưa kịp kêu một câu, đầu đã rơi xuống đất, máu phun ra như suối bắn lên trên đại kỳ đang bay phấp phới ngay bên cạnh.

- Người nào nói hàng, giết chết ngay lập tức.

- Huyết chiến đến cuối cùng, huyết chiến đến cuối cùng...

Trên tường thành vang lên tiếng hô của quân Tề, trong trời đêm vang vọng không ngừng. Trong lúc đó, quân Tần dưới thành không bị ảnh hưởng chút nào, hành động đầu vào đầy như trước. Trên tường thành, khóe mắt Lý Tả Xa hơi giật giật, trong lòng có chút kỳ quái. Quân Tần công thành, đầu tiên là dùng tên, như thế nào lúc này lại không có chút động tĩnh nào? Lẽ nào nói, đêm nay, quân Tần cũng không muốn công thành sao?

Không đúng, chỉ sợ phương diện này, có quỷ kế...

Lý Tả Xa nghĩ tới đây, đang chuẩn bị nhắc nhở Điền Đô chú ý thì chợt có tiếng vó ngựa truyền đến, lão quản gia của Điền Đô phóng ngựa tới, xông lên trên thành. Xoay người xuống ngựa, lão gia nhân kinh hoàng chạy tới bên người Điền Đô, ghé vào tai y thấp giọng nói nhẹ mấy câu.

Sắc mặt Điền Đô lập tức thay đổi, trở nên cực kỳ khó coi, trong mắt lóe ra sát khí.

- Người xác định?

- Lão nô xác định... Lão nô đã tìm trong phủ mấy lần cũng không tìm được. Tên sai vặt ở cửa ngách nói, tiệc tối qua đi, hình như thấy Trương tiên sinh đi ra. Nhưng cụ thể là đi đâu, tên sai vặt kia cũng không rõ ràng lắm. Lão gia, người xem có cần phải cho người tìm xem không?

- Không cần!

Điền Đô hung tợn nói.

Lý Tả Xa ở phía trước, nhẹ giọng hỏi:

- Yễn Công, xảy ra chuyện gì?

Điền Đô nghiêng răng nghiêng lợi, hạ giọng nói bên tai Lý Tả Xa:

- Trương Lương chạy rồi... Sau tiệc tối, có người thấy y rời khỏi trạch viện. Ta đoán chừng, y cảm thấy tình huống không ổn, vì vậy sớm chạy trốn... Hừ, cái gì anh hùng hào kiệt, nếu Điền mỗ gặp lại y, nhất định phải lấy đầu y.

Trương Lương chạy rồi, trong lòng Lý Tả Xa không khỏi hoảng loạn.

Điền Đô nói:

- Thiếu Quân, hôm nay tất cả các gia tộc quyền thế ở Bình Dương đều tụ tập trong phủ ta, ta phải đi về trấn an một chút. Nhìn tư thế của quân Tần, tối nay khả năng sẽ không công kích. Vậy làm phiền Thiếu Quân để ý. Nếu quân Tần có động tĩnh khác thường, Thiếu Quân có thể chạy thẳng đến Tây thành, đồng thời phái người báo cho ta biết... Việc cho tới bây giờ, mọi người chỉ có đoàn kết, liều mạng với Tần cầu tử... Thiếu Quân có thể trợ giúp ta?

- Tả Xa sao dám không theo mệnh?

Lý Tả Xa vội vã đồng ý, Điền Đô cũng dẫn người xuống thành, lên xe đi.

Trên tường thành, quan sát một hồi hướng đi của quân Tần, Lý Tả Xa xác định quân Tần không có ý đồ công kích, liền mang nhân mã đi Tây thành. Dọc theo đường đi, y không ngừng tự hỏi, vì sao quân Tần không lập tức công kích? Tuy không hạ được Bình Dương, nhưng đủ để thành Bình Dương vốn rối ren càng trở nên hoảng loạn. Bọn họ vậy mà không công, là ý đồ gì đây?

Nếu như chỉ là Vương Khác, Lý Tả Xa có lẽ sẽ không lo lắng.

Vương Khác chỉ là một tên thư sinh, không thông hiểu chiến sự. Đáng quan tâm chính là đối phương còn có một Lão Bi Phú Bình... tên kia chính là nhân vật đã dùng kế mà đánh bại Hung Nô. Tuy rằng Lý Tả Xa chưa gặp qua, nhưng vô cùng hiểu rõ người Hung Nô hung hãn như thế nào. Mấy vạn người, thậm chí là hơn mười vạn người lại bị diệt toàn quân bởi lão Bi. Một đối thủ như vậy, tuyệt đối không thể khinh thường. Quân Tần càng bình tĩnh, lại càng có âm mưu.

Lý Tả Xa sợ hãi, lúc lên thành Tây, loại sợ hãi này càng thêm mãnh liệt.

Ngoài thành, chỉ nhìn thấy một mảnh đồng ngật, không thấy điểm đầu của quân Tần nên cũng không rõ lắm đến tột cùng là có bao nhiêu nhân mã, chỉ có thể nghe thấy tiếng cờ bay phấp phất trong gió, loáng thoáng, còn có thể nghe được tiếng ngựa hí. Lấy tay che ánh nắng nhìn về xa xa phía trước, chỉ có thể thấy một mảnh bóng đen, giống như khói bụi, giống như quỷ ảnh... Lý Tả Xa quan sát một lát, cảm thấy dựng tóc gáy, không tự chủ được rung mình một cái.

Thật muốn mặt đối mặt với lão Bi đánh một trận a!

Nếu như có thể đánh chính diện, nói không chừng lại có thể nhìn ra được ít manh mối.

Nhưng quân Tần càng không có động tĩnh gì, lại càng có vẻ huyền bí, Lý Tả Xa lại càng cảm thấy sợ hãi. Nói vậy chẳng lẽ, lão Bi đó chuẩn bị lúc hùng đông sẽ tiến công Bình Dương sao? Không đúng, không đúng, nếu đơn giản như vậy, Lưu Khảm đó làm sao có thể lập công được ở Phú Bình? Có quỷ kế, có âm mưu! Lý Tả Xa nghĩ tới đây, tự nhủ lại càng phải cẩn thận, lệnh cho sĩ tốt trên thành chú ý quan sát động tĩnh của quân Tần.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua...

Những sự hoảng sợ mà quân Tần mang đến theo thời gian trôi đi cũng chậm rãi biến mất. Lý Tả Xa điều động vật tư đâu vào đấy, đưa ra các mệnh lệnh. Có câu “Có tướng thì binh thêm can đảm”, những hành động của Lý Tả Xa, cũng làm cho thủ quân Bình Dương từ từ ổn định lại.

Khoảng chừng canh hai, trong thành Bình Dương một mảnh yên lặng. Một đội quân tốt bắt đầu tiến hành dò xét các phố lớn ngõ nhỏ của Bình Dương. Điền Đô vẫn còn ở trong phủ đang tiến hành trấn an các hào môn tại Bình Dương. Lý Tả Xa không có lúc nào để thở, đang ngồi trên tường thành nghĩ tạm.

- Hai ngày nay, Bình Dương có tình huống dị thường nào không?

Y thấp giọng hỏi lão quản gia bên cạnh. Điền Đô lo lắng Lý Tả Xa không quen thuộc, liền phái quản gia tâm phúc đến giúp đỡ.

- Dị thường?

Lão quản gia nghi hoặc, liếc mắt nhìn Lý Tả Xa:

- Lão gia làm việc luôn rất cẩn thận, không lộ ra nửa điểm manh mối... Nói đến những sự tình dị thường? Thật là lão nô không nghĩ ra được. Thiếu Quân cũng biết, Bình Dương là con đường mà từ Đẳng huyện đến Lỗ huyện nhất định phải đi qua, mấy năm trước, Tứ Thủy Hoa Điêu thịnh hành, ở đây có không ít khách thương đi qua. Nhưng hai năm gần đây lại ít đi nhiều... A, ta lại nhớ tới một chuyện.

- Chuyện gì?

- Một ngày trước khi Thiếu Quân đến, có một thương đội vào thành.

- Thương đội?

Lão quản gia gật đầu nói:

- Chuẩn xác mà nói là một hộ đội.... Ta biết hộ đội kia, chủ nhân tên là Bành Việt, là người ở Cự Dã Trạch Triệu Vương Đình. Năm xưa từng là đầu lĩnh giặc nước nổi danh ở Cự Dã Trạch, sau không biết như thế nào lại có quan hệ với Tứ Thủy Hoa Điêu, cho nên chuyển nghề, ngày trước là giặc nước, nhanh chóng biến thân trở thành hộ đội hộ tổng hàng hóa. Buôn bán rất phát đạt, nhiều năm trước vẫn đi qua đây.

Nhưng hai năm gần đây, việc buôn bán của họ càng ngày càng lớn, danh tiếng càng ngày càng vang. Bành Việt cũng sẽ không tự áp tải hàng hóa nữa đi... Ngày đó khi hộ đội vào thành, ta nhìn thấy Bành Việt cũng ở đó. Khoảng chừng trên dưới một trăm người, mang hơn hai mươi chiếc xe nặng vào huyện thành. Lúc đó lão nô còn cảm thấy kỳ quái, chút hàng hóa như thế, sao lại phiền Bành Việt phải xuất mã?

Lý Tả Xa giật nảy mình, trừng mắt nhìn lão quản gia, đột nhiên hỏi:

- Quản gia, Bành Việt hiện nay có còn ở trong thành không?

- Hẳn là vẫn còn ở... chiều tối hôm qua, ta còn thấy người của hộ đội đang uống ở quán rượu.

- Trời ạ, không hay rồi!

Thoáng cái, tóc gáy Lý Tả Xa dựng hết cả lên, lớn tiếng quát dẹp đường:

- Có biết hộ đội đó đang dừng chân ở chỗ nào không?

- Dương nhiều biết!

- Nhanh đưa ta đi đến... Người đâu, lập tức đi tìm Yến Công, nói Tần cầu tử đã ẩn nhập vào thành Bình Dương rồi!

Lý Tả Xa dứt lời, lôi lão quản gia lên xe.

Đột nhiên, nghe thấy hướng Đông Môn truyền đến một tiếng kêu kịch liệt, sau đó là ánh lửa ngút trời, có người cao giọng la lên:

- Địch tập kích, địch tập kích... Tần cầu tử đánh vào thành rồi!

Chương 284: Đáng hay hay không đáng? (1)

:Cửa Đông thành Bình Dương lửa cháy bốc lên. Các loại vật tư chất đồng trong thành đều bị lửa lớn đốt cháy. Ánh lửa cao ngút trời làm cả vùng như trong biển lửa. Trong không khí mù mịt, mùi hôi hám nồng nặc cộng với mùi máu tươi tràn ngập ở cổng thành, làm ọi người cảm giác không thể thở nổi.

Một đại hán vạm vỡ cao khoảng tám thước, cầm trong tay một cây trường thương dài sáu thước, to bằng cổ tay, màu đen đang tung hoành trong đoàn người. Y mặc hũ bì giáp màu đen, đầu cài trụ kế, ngực đen bóng, trong ánh lửa hiện ra một màu tím quý dị, bên má, râu cứng như thép, mắt tròn như hổ, hô lớn, trường mâu tung bay như giao long rời biển, nhanh như gió, tạo nên từng vệt sáng. Mỗi lần xẹt qua, chỉ thấy cắt ngang máu thịt, mỗi lần tàn ảnh bay ra lại mang đi một tính mệnh.

- Bành Việt Cự Dã ở đây, người ngăn cản ta... chết!

Theo tiếng sấm ầm vang, trường mâu đen nhanh như chớp đâm ra, đánh một tên quân tốt ngăn cản trước y bay ra ngoài.

Bành Việt quát lớn, vẻ mặt dữ tợn, trong ánh lửa càng lộ sát khí đáng sợ. Phía sau y, bảy tám mươi thanh niên khỏe mạnh cầm trong tay những lưỡi dao sắc bén, như hổ xông vào bầy dê. Quân tốt canh giữ ở cửa Đông mặc dù muốn ngăn cản nhưng đột nhiên thấy đám người Bành Việt xuất hiện, sau đó lửa lớn hùng hực làm ọi người hoảng loạn. Mấy trăm người bị bảy tám mươi người đánh lui về phía sau, trong nháy mắt, đại hán đã dẫn người xông lên thành lâu, song phương hỗn chiến chém giết cùng một chỗ rất ác liệt.

Cùng lúc đó, lại có ba bốn mươi thanh tráng dưới sự chỉ huy của một người Hồ, hốc mắt hờn sâu, xương gò má nhô ra, hướng phía cửa thành đánh tới. Toàn bộ cửa Đông tiếng kêu la rung trời. Chỉ nghe thấy những tiếng kêu thê lương kèm theo tiếng binh khí va chạm nhau, quanh quẩn trong không trung.

Mà quân Tần ngoài thành, trong nháy mắt khi xuất hiện lửa cháy cũng bắt đầu công kích Bình Dương.

Ngoài cửa Đông vốn có khoảng bảy tám trăm người đóng quân, trên lý thuyết mà nói hoàn toàn có thể bảo vệ toàn bộ cửa thành nhưng mà lúc này lại có vẻ như đang lấy trứng chọi đá. Cùng lúc bị đám người Bành Việt quần lấy, lại vừa phải ngăn cản sự công kích của quân Tần. Kết quả là, toàn bộ cửa Đông trở nên hỗn loạn.

Đến khi Lý Tả Xa dẫn người tới, thế cục ở cửa Đông đã khó có thể khống chế.

- Trời đã bỏ chúng ta. Trời đã bỏ chúng ta.

Lý Tả Xa ngồi trên xe ngựa, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài. Cục diện tới bước này, nếu như một lần nữa không thể khống chế được cửa Đông, thành Bình Dương đã không có khả năng cứu vãn được nữa. Trong ngoài bức bách, sĩ tốt Bình Dương bị đối phương đánh cho tan tác, muốn khống chế cửa Đông, dễ như vậy sao? Triệu tập nhân mã từ Tây thành sang? Nhưng vấn đề ở chỗ, bên ngoài cửa Tây lại có lão Bi đang nhìn chằm chằm.

Quay đầu nhìn thoáng qua hơn trăm thân tín đang đi theo sau, Lý Tả Xa cắn răng một cái, rút ra bảo kiếm.

Việc đến nước này, chỉ có tử chiến!

- Các huynh đệ, theo ta tiêu diệt Tần cầu, đoạt lại cửa Đông!

- Giết Tần cầu tử, giết Tần cầu tử!

Các sĩ tốt giờ lên binh khí, cao giọng hô vang.

Trong nháy mắt phát động công kích, Lý Tả Xa nhảy xuống xe ngựa, đồng thời nói với lão quân gia:

- Quân gia, nhanh đi thông báo cho Yển Công, xin y tập kết tư binh đại hộ trong thành đến đây tiếp viện... Còn nữa, lưu ý quân Tần ngoài thành Tây, để ý động tĩnh của lão Bi Phú Bình. Ta dẫn người nghĩ cách ổn định thế cục, Tần cầu tử lần vào trong thành cũng không nhiều lắm, chỉ cần tiêu diệt bọn họ, quân Tần ngoài thành sẽ khó thành đại sự.

Sắc mặt lão quân gia trắng bệch, cũng bất chấp khách sáo.

Y gật đầu:

- Tất cả liền nhờ vào Thiệu Quân...

Nói xong, y quay xe, hướng về phía đại trạch của Điền Đô chạy vội.

Lý Tả Xa hít một hơi thật sâu, trong lòng cười khổ một tiếng: Nói không chừng, tối nay Lý Tả Xa ta sẽ chết tại thành Bình Dương này rồi...

Trên tường thành, sắc mặt Bành Việt dữ tợn, trường mâu hung hăng xuyên qua một tên quan quân, trong đầu vẫn vang lên lời nói của Lưu Khảm mấy ngày trước.

Những năm gần đây, cuộc sống của Bành Việt rất tốt. Tuy rằng chỉ gặp mặt Lưu Khảm một lần, thế nhưng dưới sự giới thiệu của Thẩm Thực Kỳ, Bành Việt đã đem nhóm giặc nước dưới trướng tổ chức thành một hộ đội, sống những ngày của một người bình thường. Ban đầu chỉ làm nhỏ lẻ, chỉ nhận nhiệm vụ hộ vệ từ Huyện Bái đến Tiết quận, về sau thành viên hộ đội càng ngày càng nhiều, nhân số gần một nghìn người, phạm vi hộ tổng cũng càng ngày càng rộng, làm ăn càng lúc càng phát đạt.

Được Thẩm Thực Kỳ cố ý quan tâm, đặc biệt là sau khi Tứ Thủy Hoa Điều nhập Thực, việc làm ăn của Bành Việt không những không bị ảnh hưởng, trái lại ngày càng phát đạt, thịnh vượng, hàng hóa từ Thực vận chuyển đi ra sẽ tiến hành trung chuyển ở Chu huyện. Hộ đội của Bành Việt bao trùm mấy quận huyện từ Hoàng Hà đến Dĩ Nam, hiện nay ở Khâu Lý cũng là một nhân vật có tiếng tăm. Nói thật, đối với cuộc sống hiện nay, Bành Việt vô cùng thỏa mãn.

Nhưng mấy ngày trước Lưu Khảm đột nhiên xuất hiện tại Khâu Lý.

- Hiện nay thiên hạ mọi phương đã an bình, trăm việc đang đợi thay đổi... thế nhưng lại có người chưa từ bỏ ý định, làm mưa làm gió, muốn thế đạo không được an bình. Pháp luật nước Tần tuy rằng nghiêm khắc, nhưng triều đình dùng người không luận dòng dõi, không hỏi xuất thân. So với sáu nước đã diệt vong, bá tánh chúng ta rất có cơ hội xuất đầu. Nước Tần chỉ bàn về công trạng, sau khi thiên hạ thái bình, muốn kiếm công trạng sợ là càng thêm trắc trở. Tiểu đệ có một cọc phú quý, lại không biết Bành huynh người có hứng thú hay không? Nếu là mong muốn, dù chưa thể lên tướng, nhưng vài tước quân công thì không thành vấn đề. Khi bá mẫu còn sống, vẫn mong Bành huynh trở nên nổi bật, lúc này cơ hội tới rồi, chỉ xem Bành huynh có dám không?

Kiểm thủ là cách xưng hô của người Tần đối với bách tính Quan Đông.

Hiện nay Bành Việt thực là không lo ăn uống, ở vùng Cự Dã Trạch cũng coi như là có chút danh tiếng. Tham vọng của người này, cũng vô cùng vô tận, có tiền liền mong muốn có địa vị; có địa vị lại muốn có thêm một bước. Chỉ là đối với một bách tính phổ thông mà nói, Bành Việt mặc dù có tiền, nhưng không có cơ hội có được địa vị và quyền lực. Những lời nói này của Lưu Khảm làm cho Bành Việt động tâm.

Trường mâu đánh bay một tên giáp sĩ, Bành Việt tự nhủ một tiếng: Lại thêm một tước quân công! Phía trước là thiên cân áp, chỉ cần kéo được cái thiên cân áp này lên, phía dưới Lâm Tô có thể mở được cửa thành, việc này cũng tính là đã đại công cáo thành.

Nghĩ tới đây, Bành Việt càng cảm thấy cả người thêm khỏe, hét lớn một tiếng, dưới chân bước đi như bay, trường mâu bay lượn, cách giết càng thêm hiểm ác.

Lúc này Lý Tả Xa đã ổn định thế cục dưới thành, nhóm người của Lâm Tô bị nhốt trong hốc cửa thành, đang trong tình trạng nguy cấp. Chỉ cần giết chết những tên Tần cầu tử dưới thành, sau đó lại xuất thủ thu thập Tần cầu tử trên thành. Khi đó, thế cục của Đông có thể được ổn định lại. Nhưng những tên Tần cầu tử này quả nhiên là dũng mãnh, phe mình nhân số tuy nhiều, nhưng trong chốc lát không cách nào làm gì được đối phương. Hi vọng Điền Đô nhận được tin tức, nhanh chút dẫn người đến trợ giúp...

Lý Tả Xa suy nghĩ trong lòng, trên tay cũng không chậm, hiện lên một thanh trường mâu, vừa chuyển chân, tay nâng kiếm chém, đem một người chém xuống đất.

Đừng xem Lý Tả Xa xuất thân là văn sĩ, thân thủ cũng cực kỳ linh hoạt, kiếm pháp không tầm thường.

Dù sao cũng là con cháu của Võ An quân, tuy rằng võ dũng không thể sánh bằng tổ phụ, nhưng cũng đã từng học võ thuật. Văn sĩ thời đại này đại đa số đều là văn võ cùng luyện, hầu hết đều không giống văn nhân, tay trái gả không chặt. Lúc Lý Tả Xa chém bay một người, đang định lệnh cho bộ hạ công kích đến cuối cùng. Chỉ nghe một trận tiếng động, chỉ thấy lưới sắt sau cửa thành chậm rãi kéo lên.

Không tốt rồi!

Thiên cân áp bị kéo lên, cửa thành khó có thể bảo toàn rồi.

Không đợi Lý Tả Xa hạ lệnh công kích, Lâm Tô đang ở trong hốc cửa thành đã lên di chuyển đến cửa thành, đồng thiêu trong tay đánh bay then cửa, liền la lớn:

- Các huynh đệ, ngăn cản phản tặc. Đợi ta mở cửa thành, đón đại quân vào thành.

- Ngăn y lại, ngăn y lại.

Lý Tả Xa hỗn hển, tay lôi ra một thanh trường cung.

Giương cung cài tên, nhắm ngay Lâm Tô đang một mình tiến lên. Lực chú ý của Lâm Tô đều tập trung tại then cửa nên không kịp né tránh bị trúng mũi tên ngay giữa lưng.

Gã kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt trợn tròn, hai tay cố sức, kéo thanh then cửa ra.

Cửa thành, mở rộng!

Tiếng hô vang vọng đất trời, quanh quẩn trên không trung.

Lý Tả Xa không khỏi thầm than một tiếng: xong rồi...

Cửa thành vừa mở ra, thế cục này cũng vô pháp vãn hồi. Kế sách bây giờ, chỉ có là mở một đường máu chạy trốn khỏi Bình Dương, làm lại dự tính khác.

- Đứng vững, đứng vững cho ta!

Binh mã trong thành Bình Dương, trong nháy mắt khi cửa thành mở rộng, dường như bay mất hồn phách, cũng không cách nào tổ chức phản kích lại.

Cũng may cửa thành không lớn, quân Tần dũng mãnh vào trong cũng khó ngay lập tức thi triển ra, mười mấy tên thân tín dây dưa một chỗ với sĩ tốt Bình Dương, che chở Lý Tả Xa liên tục lui về phía sau. Nhưng giờ Bình Dương đã rơi vào hoảng loạn, nên đi theo hướng nào? Lý Tả Xa vừa đánh vừa lui, trong lòng thầm hỏi: Yếu công đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đến giờ còn không có xuất hiện? chẳng lẽ đã gặp phiền phức?

Đôi khi, loại trực giác này khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Chương 285: Đáng hay không đáng? (2)

:Dự cảm của Lý Tả Xa không sai, lúc này Điền Đô đích thực là đang gặp phiền phức, hơn nữa là đại phiền toái mà Lý Tả Xa không thể tưởng tượng nổi.

Điền phủ bị công kích...

Lại nói, Điền Đô cũng không phải là một người sơ ý. Ngược lại, đại đa số thời gian, Điền Đô đều vô cùng cẩn thận. Từ khi Tề vương Kiến xin hàng, nước Tề diệt vong, mỗi một hành động của Điền Đô ở Bình Dương đều cẩn trọng. Thậm chí ngay cả những nhân vật như Vương Bí, Mông Diêm chủ trì cuộc chiến với nước Tề cũng không cảm thấy được tâm tư của Điền Đô. Một người như vậy, đối với sự an toàn của bản thân đương nhiên sẽ rất coi trọng. Điền phủ rất lớn, có hơn trăm thực khách, tôi tớ vô số, người bình thường tuyệt sẽ không dám khinh thường chạy tới sinh sự.

Nhưng lúc nguy cấp vì quân Tần, Điền Đô phải điều một bộ phận nhân thủ trong phủ đi phối hợp với quân tốt Bình Dương thủ vệ thành trì.

Nhưng dù vậy, tôi tớ trong Điền phủ vẫn còn hơn trăm người như cũ.

Trong đó đại bộ phận đều là những quân Tề tinh nhuệ năm xưa khi quân Tần quét ngang Tề Lỗ đã được Điền Đô thu nạp.

Hơn một trăm người này đều là thân vệ của Điền Đô, kinh nghiệm chiến đấu, sức chiến đấu thậm chí còn mạnh hơn cả binh tốt của thành Bình Dương.

Hiện nay toàn bộ Bình Dương đều dưới sự khống chế của Điền Đô, ai dám chạy tới vuốt râu hổ?

Cho nên, đối với sự an toàn của Điền phủ, Điền Đô vô cùng an tâm. Y triệu tập các đại hào trong thành tới phủ thương nghị, đồng thời càng đề nghị những đại hào này có thể lấy đại cục làm trọng, đóng góp tư binh trong phủ, cùng tham gia phòng vệ thành Bình Dương đang trong chiến sự.

Lúc Thủy Hoàng Đế chuyển mười vạn phú hộ tới Hàm Dương, những gia tộc quyền thế trước đó chỉ là những tiểu môn tiểu hộ mà thôi.

Cái gọi là trong núi không có cọp, khi liền xưng bá vương. Khi những hào tộc chân chính không còn tồn tại nữa, dần dần những nhà nghèo cũng liền thuận thế đứng lên, trở thành một thế hệ hào tộc mới. So với chân chính hào tộc hồi trước, các phương diện đều chênh lệch rất nhiều. Thế nhưng có một chút giống nhau đó là những người này cũng nuôi dưỡng môn khách trong phủ, hơn nữa còn xây dựng đội tư binh, chủ yếu là để bảo vệ an toàn của gia tộc.

Nhưng môn khách tư binh ở các nhà cũng không quá nhiều.

Dù sao với luật pháp trị quốc của nước Tần, nếu như lực lượng tư nhân quá mạnh mẽ, có thể trở thành một nhân tố không ổn định.

Mà những hào tộc tân sinh này cũng không dám quá mức kiêu ngạo. Các nhân vật có thể lực mạnh một chút như Điền Đô vậy, trong phủ cũng chỉ tụ tập được ba bốn trăm người, người nào yếu hơn một chút, thì cũng có hơn mười người. Nhưng trong thành Bình Dương có khoảng hơn mười hào tộc lớn nhỏ, những tư binh môn khách này tụ tập lại cũng có khoảng bảy tám trăm người, số này cũng không tính là nhiều, nhưng đối với Bình Dương mà nói, đã có tác dụng hết sức quan trọng.

Điền Đô đang ở đình thượng, dùng ba tắc lưỡi nỗ lực khuyên bảo các gia các hộ giao tư binh ra, do y thống nhất chỉ huy.

Con người, luôn có tư tâm.

Tuy rằng biết rõ Điền Đô làm như vậy, đối với tất cả mọi người mới có lợi, thế nhưng đưa lực lượng đang cầm trong tay ra, chung quy lại là vẫn không muốn.

Điền Đô nén giận!

Với thân phận y – hậu duệ của Tề vương tộc, con cháu của Mạnh Thường Quân, cùng ngồi ở đình thượng, lại phải dùng vẻ mặt ôn hòa để bàn chuyện với những người này vốn là chuyện cực kỳ hãn hữu. Không nghĩ tới bọn người kia còn không cảm kích... Sự tình đã tới tình trạng này rồi, vậy mà từng người vẫn còn do dự không quyết, suy đi tính lại đều vì lợi ích của nhà mình, làm cho Điền Đô vô cùng bức bối.

Nhưng vì sau này, Điền Đô vẫn chưa thể trở mặt.

Chỉ ít Bình Dương còn phải thủ vệ ít nhất bảy ngày, còn cần lực lượng của những người này tương trợ.

Muốn bọn họ đưa ra tư binh chỉ là bước đầu tiên, đến khi chiến cục bất lợi, còn cần bọn họ cống hiến ra càng nhiều lực lượng.

Thật là hoài niệm khoảng thời gian trước đây a!

Khi Đại Tề vẫn còn, sao phải lá mặt lá trái với những người này? Chỉ cần một câu nói, đừng nói là tư binh, coi như là muốn toàn bộ gia sản, bọn họ cũng phải hai tay dâng lên. Mà nay, những người này không chỉ thành thượng khách, mà còn muốn cò kè mặc cả.

Lão Tần chết tiệt...

Điền Đô âm thầm chửi bới trong lòng một câu, kiên nhẫn nhìn thoáng qua mọi người đang ngồi, hắng giọng nói:

- Chư công, Tần cầu tui rằng bao vây Bình Dương, nhưng với mấy nghìn binh lực Bình Dương, thêm vào đó là đồ quân nhu lương thảo sung túc, là nguy nhỏ mà không phải họa lớn. Cùng nhau vượt qua thời điểm quyết định này, nghĩa quân các nơi sẽ nổi dậy, sự hưng phục của Đại Tề ta đang trong tầm mắt, chư công đều là lương đồng của Đại Tề ta. Lúc này càng cần phải đồng tâm hiệp lực, thủ vệ Bình Dương... Điền mỗ cũng biết, như vậy sẽ làm cho chư công có tổn thất. nhưng Điền mỗ có thể bảo đảm, ngày Đại Tề ta hưng

phục, nỗ lực của các vị ngày hôm nay nhất định có thể thu được hồi báo gấp chục lần, thậm chí gấp trăm lần. Nhưng không biết, chư công nghĩ thế nào?

Mọi người trên đình thượng rĩ tai thắm với nhau.

Há miệng hô hào, thì người nào chẳng làm được. nhưng khi động tay vào làm thì phải thận trọng.

Những người đang ngồi đây đại đa số là thương nhân, bọn họ bội phục nhất trong cuộc đời chính là cái tên chuyên đầu cơ kiếm lời – Lã Bất Vi. Nhưng muốn để bọn họ noi theo thì không thể không cẩn thận. Trong chốc lát, cả đình thượng loạn thành một đoàn. Điền Đô không khỏi nhú mày, mở miệng muốn nói mấy câu.

Ầm!

Hướng cửa lớn đột nhiên truyền đến một tiếng nổ.

Phòng khách của Điền phủ ở ngay tiền viện cho nên nghe được vô cùng rõ ràng. Sau đó truyền đến một hồi âm thanh hỗn loạn, kèm theo là liên tiếp những tiếng kêu thê lương thảm thiết. Điền Đô biến sắc, vọt đứng dậy, lớn tiếng quát dẹp đường:

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Sao lại có tiếng động lớn như vậy?

Còn chưa dứt lời, một gia nhân vọt tới đứng bên cầu thang ngoài đình, giọng run rẩy hô lớn:

- Lão gia, việc lớn không tốt, Tần cầu tử đã giết đến đây...

- Cái gì?

Trong đầu Điền Đô “ông” một tiếng, không kịp phản ứng lại.

Quân Tần không phải ở ngoài thành sao? Thế nào đã im hơi lặng tiếng vào thành rồi? Lẽ nào thành Bình Dương... đã thất thủ rồi sao?

Điền Đô cũng không mở miệng, mọi người trên đình thượng lại càng rối loạn.

- Theo ta đi vào kiểm tra xem!

Điền Đô vừa nói chuyện, vừa rút ra bảo kiếm, hướng mọi người trên đình thượng nói:

- Chư công chớ có hoang mang, hiện nay Bình Dương phòng thủ kiên cố, chắc là bọn đạo chích gây rối. Đợi Điền mỗ đi dẹp xong hỗn loạn sẽ tiếp tục quay lại bàn bạc với chư công.

Vừa nói, Điền Đô vừa đưa một ánh mắt.

Tự có mấy người thân tín răm rập đứng mãi đi vào đình thượng, nhìn như hầu hạ, nhưng thực tế cũng là giám thị mọi người .

Điền Đô đi vùn vụt ra tới ngoài phòng, đứng trên bậc thang nhìn ra ngoài. Chỉ thấy cửa lớn sơn đỏ nặng trĩu đổ sập trên mặt đất, mấy cỗ thi thể không trọn vẹn nằm vương vãi ngoài cửa. Một gã đại hán thân cao gần một trượng, vai rộng lưng tròn, một tay cầm thanh đồng thuẫn, một tay cầm đồng việt màu đen, đánh nhau với gia thần của Điền phủ. Hơn mười tên gia phó vây đánh cự hán, nhưng lại bị cự hán giết tới, liên tiếp lui về phía sau.

Cự hán đó giống như thiên thần, trong đám người đi lại như con thoi, đi đến đâu, liền có thi cốt rơi xuống đất đến đó, không ai có thể ngăn cản.

Phía sau cự hán còn có hai ba mươi người đi theo.

Dẫn đầu là hai hắc hán tử, nhìn giống như hai cái cột sắt, một người cầm trong tay một cái trì đồng, một người hai tay cầm đại kích, hô hào đem gia tướng Điền phủ đánh cho chặt vật mà chạy.

Điền Đô cũng bưng tỉnh!

- Hán tử kia, có dám nói tên báo hại? Vì sao lại đến sinh sự ở phủ ta?

Cự hán tiến lên từng bước, gạt một thanh bảo kiếm, hắc việt đánh bay hai thanh trường mâu, bỗng nhiên giậm chân, bay lên không, đồng thuận trong tay dùng một chiêu “thái sơn áp đỉnh”, đem đầu một gã gia thần đập nát. Nghe thấy tiếng Điền Đô quát ở bậc thang, cự hán ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

- Người chính là Điền Đô?

Cự hán cười lạnh một tiếng:

- Mỗ gia là Lưu Khảm Tần Dương, quan Đô úy Tứ Thủy. Nay phụng mệnh của bệ hạ đến đây truy sát phản tặc người... Bình Dương đã bị phá, thiên quân đã vào thành. Loạn thần tặc tử các ngươi còn không lập tức đầu hàng? Nếu vẫn còn chống lại, đừng trách mỗ gia đem người bầm thây vạn đoạn.

Hắn chính là Lưu Khảm?

Điền Đô nhất thời luống cuống không biết làm sao...

Lưu Khảm sao lại xuất hiện ở đây? Không phải hắn đang cùng quân Tần ở ngoài thành sao? Chẳng lẽ Bình Dương thật đã bị phá!

Lưu Khảm sao lại xuất hiện ở đây?

Nói ra thì dài... Ngày đó sau khi chia tay với Thúc Tôn Thông thì cũng không hề lập tức tới Bình Dương. Trên đường, hắn mang theo Lâm Tô đi vòng sang Cự Dã Trạch, tới bãi phỏng Bành Việt ở Cự Dã Trạch. Lưu Khảm cũng không ngốc, hắn biết rõ, chỉ bằng những người trong tay hắn, căn bản không có khả năng cùng với Thúc Tôn Thông nội ứng ngoại hợp. Hơn nữa hắn là người Tần, Lâm Tô lại có tướng mạo của người Hồ, mục tiêu thực sự là quá mức rõ ràng.

Điền Đô nếu quyết định tạo phản, thì làm sao có thể thả lỏng cảnh giác.

Cứ ngông nghênh đi tới, chỉ sợ chưa vào được thành, đã khiến cho đám người Điền Đô chú ý. Cho nên hắn cần tìm một sự giúp đỡ.

Không thể nghi ngờ Bành Việt chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Gã là người Tiết quận, năm xưa kiếm sống ở Cự Dã Trạch, những người sống quanh đó, ít nhiều đều nghe qua tên gã. Mấy năm gần đây, Bành Việt dựa vào đám người Thẩm Thực Kỳ làm giàu, hộ đội có thủ hạ gần nghìn người, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Nếu như có thể được gã tương trợ, việc cướp đoạt Bình Dương tất nhiên là có thể giảm được rất nhiều phiền phức. Then chốt chính là làm sao có thể thuyết phục Bành Việt, khiến gã đứng ra hỗ trợ?

.

157. Chương 286: Đáng Hay Không Đáng? (3)

Căn cứ sự hiểu biết của Lưu Khảm đối với Bành Việt, người này rất có tham vọng. Năm đó làm giặc nước là vì tìm ấm no; hiện nay ấm no đã được giải quyết rồi, lại khát vọng trở nên nổi bật, làm một người cao hơn người khác. Nếu gã có tham vọng, vậy thì tốt rồi.

Hiện nay Lưu Khảm cũng không phải là Lưu Khảm năm đó vất vả, cực nhọc làm việc.

Sau lưng hắn, có Mông Diêm, Phù Tô làm chỗ dựa. Mặc dù không nhất định có thể mang đến cho Bành Việt quan to hậu lộc, nhưng đề bạt nho nhỏ thì không thành vấn đề. Lại nói, có thể thông qua Doanh Tráng, vì Bành Việt kiếm một chức quan, chắc Doanh Tráng cũng không cự tuyệt.

Đúng như Lưu Khảm sở liệu, quá trình khuyên bảo Bành Việt cũng không có gì khó khăn.

Bành Việt xuất thân từ Du Vạn, cho nên không được người khác coi trọng. Có vài lần, nếu không phải trong tay gã có hộ đội khiến quan lại địa phương sợ hãi, thì đã sớm tìm gã gây phiền phức rồi. Đặc biệt hiện tại Bành Việt đã lấy vợ sinh con, có hai nhi tử, càng mong muốn được người khác tôn trọng. Không vì cái gì khác, chỉ vì tiền đồ tốt cho tương lai của con. Cho nên, khi Lưu Khảm khuyên bảo, Bành Việt lập tức gật đầu đồng ý.

Gã tuy là người Tề, thế nhưng đối với Đại Tề cũng không có nhiều cảm tình lắm, lập tức tập hợp hai trăm thân tín, lặng yên tiến vào Bình Dương. Đang lúc quân Tần nguy cấp, Bành Việt dẫn người cướp cửa thành, mà Lưu Khâm lại nhắm ngay mục tiêu là Điền Đô. Điền Đô này cũng là thủ lĩnh của người Bình Dương. Mà người phe mình cũng không nhiều, nếu để cho Điền Đô phản ứng lại, tất nhiên sẽ tạo nên phiền phức đối với hành động cướp cửa thành. Nên chỉ có thể cầm trụ được Điền Đô, làm cho Điền Đô không rảnh điều động nhân mã là Bành Việt có thể nắm chắc thành công.

Đương nhiên là làm như thế rất nguy hiểm!

Nhưng nếu đã tới rồi, cũng chỉ có thể phóng tay mà làm...

Hướng cửa Đông ánh lửa ngập trời, tựa hồ tuyên bố với mọi người điều gì đó.

Điền Đô giật mình bừng tỉnh, nhìn Lưu Khâm giống như thiên thần, trong mắt sát khí bắn ra, giơ lên bảo kiếm, lớn tiếng quát:

- Đừng vội nghe Tần cầu nói nhảm... Người Tần tàn bạo, nếu hiện tại đầu hàng, chỉ có con đường chết. Giết, mở một đường máu thì may ra còn có một đường sống.

Gia thần trong Điền phủ đại đa số đều là thân tín của Điền Đô. Chỉ trong chốc lát, kinh hoàng qua đi, rất nhanh tỉnh táo lại. Đồng chủ nói không sai, việc đã đến nước này, với sự bạo ngược của Tần, đầu hàng cũng chỉ có chết. Giết đi, nói không chừng còn có thể tạo một đường sống! Nghĩ tới đây, các gia thần lúc trước chậm chạp giơ lên binh khí thì lần thứ hai hướng đám người Lưu Khâm mãnh liệt công kích. Lưu Khâm huy việt, múa thuấn, chém một gã gian tướng ngã xuống đất. Nhìn thấy quanh mình địch nhân ngày càng nhiều, trong lòng hấn không khỏi nôn nóng. Hắc việt tung bay, vù vù rung động, một chiêu quét ngang nghìn quân, chặt đứt hai tên gia tướng, thuận thế bước tới nghiêng người, dùng đồng thuấn lại lấy tính mệnh của một tên. Khi ngẩng đầu nhìn, lại ngoài ý muốn phát hiện không thấy hình bóng của Điền Đô đâu.

- Điền Đô đã chạy trốn, các ngươi nếu như vẫn khăng khăng một mực, vậy đừng trách ta thủ hạ vô tình.

Bọn gia tướng nghe vậy ngẩn ra, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, trên bậc thang đã không còn cái bóng của Điền Đô.

- Dừng tay, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa...

Một gã gia tướng đột nhiên hô to, gia tướng Điền phủ lập tức ngừng công kích. Tên gia tướng kia tiến lên hai bước, quan sát Lưu Khâm từ trên xuống dưới.

- Nếu chúng ta quy hàng, người có thể đảm bảo mạng sống cho chúng ta hay không?

Gia tướng này tuổi chừng hai bảy hai tám, trông khá dũng mãnh, xem ra trong Điền phủ cũng rất có uy tín.

- Người tên là gì?

- Mỗ gia Tiết Âu, là người địa phương. Lưu Đô úy, người có thể làm chủ được hay không? Nếu chúng ta đầu hàng, người có thể bảo trụ danh tính của chúng ta hay không?

Lưu Khâm trầm giọng nói:

- Nếu chỉ là đầu hàng, Lưu mỗ không dám cam đoan. Nhưng nếu các ngươi có thể bắt giữ Điền Đô cho ta. Lưu mỗ lấy danh Đình úy bảo vệ tính mạng cho các ngươi. Không những như vậy, Lưu mỗ còn có thể cho các ngươi phú quý mà sống. Về phần có thể nắm được cơ hội hay không, còn phải xem bản lĩnh của các ngươi rồi... Hồ Triếp, Nhị Hắc! Tất cả đều ngừng tay.

Hồ Triếp, Nhị Hắc là người của Bành Việt.

Nghe thấy Lưu Khâm hạ lệnh, toàn bộ đều thu hồi binh khí.

Tiết Âu nghe Lưu Khâm nói xong, hơi híp mắt, đột nhiên tiến lên nói:

- Thảo dân chúng ta vốn là không hiểu chân tướng, theo Điền Đô khởi sự là do bất đắc dĩ. Nay Đô úy lĩnh binh tiến đến, Tiết Âu xin làm lính hầu của Đô úy, xin Đô úy hãy thu lưu tiểu dân chúng ta.

Lưu Khám vui vẻ.

Tiết Âu này cũng là người có ý chí....

- Nếu người nguyện ý cống hiến, Lưu mỗ tất nhiên vô cùng vui vẻ. Từ giờ trở đi, người chính là nội ứng ta phái tới Bình Dương, ta bảo đảm cho các người bình an.

- Đa tạ Đô úy thu nhận!

Tiết Âu là một người rất có con mắt, cũng đã nhìn ra đại thế đã mất.

Ban đầu đầu nhập vào Điền Đô, cơ bản chính là vì cầu một lối ra. Hôm nay Điền Đô đã xong đời rồi, sao không nhân cơ hội này, tìm một lối đi khác.

Lưu Khám nhẹ nhàng gạt đầu, cũng không nói thêm cái gì.

Chỉ là mệnh lệnh Hồ Triếp bảo vệ tốt cửa lớn, liên bảo Tiết Âu mang theo các gia tướng đến hậu viện không chế toàn bộ gia nhân của Điền Đô, sau đó đi tới đình thượng. Một màn phát sinh ở tiền viện, tất cả mọi người ở đình thượng đều nhìn thấy rõ ràng, trong lòng biết tình huống không ổn, nên khi Lưu Khám vào đại thính, thì tất cả mọi người đều cảm như hén, nhìn nhau không biết làm thế nào cho phải.

Điền Đô liền kết thúc như vậy sao? Các gia tướng ở đình thượng, hàng đã hàng, chết cũng chết, còn lại bảo vệ tại cửa. Lưu Khám không nói gì, ngồi xuống ghế chủ vị, tự rót một chén rượu, yên lặng thưởng thức.

- Tiểu dân tội đáng muôn chết...

Ngoài Điền phủ, tiếng kêu càng ngày càng vang. Ở hậu trạch của Điền phủ truyền đến từng đợt tiếng la khóc thê lương.

Một người trung niên rút cục nhịn không nổi, đứng ra quỳ gối ở đình thượng, run giọng khóc ròng nói:

- Đều là Điền Đô kia yêu ngôn hoặc chúng, tiểu dân nhất thời không hỏi rõ ràng, trúng mưu của y. Nếu không có Đô úy giải cứu, tiểu dân nhất định sẽ bị Điền Đô lừa cho tan cửa nát nhà.

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta nhất thời không hỏi cho rõ ràng, bị Điền Đô che mắt, mong Đô úy minh xét!

Lưu Khám không nói câu nào, nhìn mọi người trước mắt, đáy lòng bắt đầu tính toán.

Dựa theo luật Tần, những người này đều khó thoát tội chết. Với tính cách của Thủy Hoàng Đế, không chỉ có những người này, sợ rằng người của toàn bộ Bình Dương thành đều bị liên lụy đến. Tần sát một trận, sẽ có bao nhiêu người còn lại? Lưu Khám thật sự không dám tưởng tượng, cũng không thể tưởng tượng.

- Các người ngoan ngoãn ngồi ở đây!

Suy nghĩ chốc lát, Lưu Khám nâng chén rượu uống cạn, đứng dậy:

- Chiến sự phá vỡ, lúc đại quân vào thành, ta cần các người đứng ra trấn an bách tính. Có thể bảo trụ tính mệnh hay không, cũng chỉ chờ một ý niệm của các người. Ngấm lại cho kỹ, nên làm như thế nào cho thỏa đáng.

- Chúng ta hiểu rõ, chúng ta hiểu rõ.

Mọi người liên tục dập đầu, ngoan ngoãn ngồi lại chỗ cũ.

Lưu Khám ra khỏi thính phòng, chỉ thấy Hồ Triếp đang đi tới chấp tay nói:

- Chúc mừng Đô úy, cửa Đông đã bị phá, đại quân ta đã thuận lợi tiếp chương Bình Dương.

- Thật nhanh!

Lưu Khám ngẩng đầu, nhìn sắc trời, đã qua canh tư, trời cũng gần sáng.

Trận chiến này ở Bình Dương vừa mới bắt đầu liền tuyên bố kết thúc. Lưu Khám thở dài một hơi, hắng giọng nói tiếp:

- Hồ Triếp dẫn người trông coi nơi này, Nhị Hắc cùng ta đi hội hợp với đại quân.

Hồ Triếp lên tiếng, xoay người dẫn người rời đi.

Lưu Khám và Nhị Hắc ra khỏi Điện phủ, cũng chưa đi xa bao nhiêu liền thấy một đạo nhân mã bay nhanh mà đến.

Người dẫn đầu chính là Bành Việt.

Chỉ thấy gã cả người đầy máu, nhưng vẻ mặt vô cùng phấn chấn.

Đến trước mặt Lưu Khám nhảy xuống ngựa, cười lớn tiến lên:

- Đô úy, đại sự đã thành, đại sự đã thành... Phấn tặc, giết được thật thoải mái. Cửa thành vừa mở, những tên này đều dâng khí giới đầu hàng. Thật vất vả mới gặp được một cảnh như thế này thế mà đã kết thúc rồi.

Lưu Khám ôm Bành Việt một cái thật chặt:

- Bành huynh, lần này thật là cảm ơn người rồi!
- Người là huynh đệ của ta, cần gì phải nói câu cảm ơn?

Đột nhiên Bành Việt nói:

- Ở cửa Đông ta bắt được một tiểu tử, tất cả mọi người đều đầu hàng, chỉ có tên này ngoan cố chống lại.

Ta thấy bên người gã có hộ vệ tùy thân, chắc là một đại nhân vật.

Vì vậy lúc bắt được gã cũng không giết ngay tại chỗ. Chờ lát nữa ổn định, ta sẽ phái người mang tiểu tử đó đến chỗ người.

- Như vậy, cảm ơn rồi!

Lưu Khám và Bành Việt hàn huyên được hai câu đã thấy Thúc Tôn Thông mang theo nhân mã vội tới.

Nhìn thấy Lưu Khám bình yên vô sự, Thúc Tôn Thông thở phào một hơi, tiến lên chấp tay hành lễ:

- Đô úy, lần sau không nên lấy thân phạm hiểm như vậy... Vương quận thủ nghe ngài tới Bình Dương đã bị dọa không nhẹ, không nói hai lời liền phân phối thêm nhiều nhân mã... Chỉ là ngay cả ta cũng thật không ngờ Bình Dương lại dễ ngài công chiếm dễ dàng như vậy. Phú Bình lão Bi, can đảm can trọng, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lưu Khám chỉ cười cười, cũng không nói nhiều những lời khách sáo làm gì.

- Hà công, ta có một việc muốn thỉnh giáo, không biết Hà công có thể giải thích nghi hoặc cho ta hay không?

Bận rộn cả một buổi sáng, đợi khi Bình Dương cơ bản ổn định, Lưu Khám kéo Thúc Tôn Thông lại, nhẹ giọng mà hỏi:

- Mặc dù đã bình định được Bình Dương, nhưng việc này vẫn còn chưa kết thúc. Người cũng biết, bệ hạ tính tình cương liệt, không dễ dàng tha thứ cho loại chuyện phát sinh này. Ta phỏng chừng, bệ hạ khẳng định sẽ có chiếu lệnh tàn sát toàn bộ bách tính thành Bình Dương. Ta thực không đành lòng nhìn loại chuyện này phát sinh, không biết tiên sinh có thể chỉ giáo cho ta hay không?

Thúc Tôn Thông vô cùng kinh ngạc liếc mắt nhìn Lưu Khám, tựa hồ cách nghĩ của Lưu Khám là rất kỳ quái.

- Vốn tưởng rằng Đô úy là một người lãnh huyết, lại không nghĩ trách tâm nhân hậu như vậy... Chuyện này đích thực là vô cùng phiền phức, bệ hạ cũng không có khả năng sẽ từ bỏ ý đồ. Nhưng nếu Đô úy muốn cứu tính mệnh của bọn họ, ngược lại cũng không phải là không có khả năng. Ta nghe nói, hiện nay Bắc Cương đang tu sửa trường thành để phòng ngừa Hồ Lô phương bắc. Đại nhân có thể kiến nghị với triều đình, đem người Bình Dương đến Bắc Cương, lệnh cho bọn họ tu sửa Trường thành.

Cứ như vậy, tuy có lặn lội đường xa gian khổ, nhưng cũng có thể giữ được tính mạng của bọn họ.

Nhưng ta không dám cam đoan, bệ hạ sẽ tán thành việc này. Nếu có tán thành thì bách tính Bình Dương cũng không thoát khỏi thân phận nô lệ.

- Vậy ta liền viết một tấu chương?

Thúc Tôn Thông nhìn Lưu Khảm một lúc, thấp giọng nói:

- Đô úy hãy suy nghĩ cho kỹ, một khi trình lên tấu chương này, sẽ có ba khả năng.

Thứ nhất, có thể triều đình sẽ tiếp thu đề nghị của người; thứ hai, có thể triều đình hờ hững đối với đề nghị của người. Nếu chỉ có hai khả năng này thì cũng thôi, đáng sợ nhất chính là khả năng thứ ba, triều đình không những không tiếp thu kiến nghị của người, ngược lại lại bởi vậy mà trách tội người. Đến lúc đó, không nói tiền đồ của người bị hủy trong chốc lát, thậm chí có thể có tai ương lao ngục. Đô úy suy nghĩ cho kỹ.

Lưu Khảm không khỏi trầm mặc!

Thúc Tôn Thông cũng không nói dọa, loại chuyện này, thực sự có khả năng xảy ra.

Vì ba bốn vạn tính mệnh của bách tính mà vứt bỏ đi tiền đồ, thậm chí có thể là cả tính mệnh, có đáng không? Lưu Khảm do dự.

Lúc này ngoài cửa có người đến báo: Tiết Âu cầu kiến...

158. Chương 287: Người, Tức Là Thái Độ Làm Người (1)

Tiết Âu mang đến cho Lưu Khảm một cái tin tức không biết là tốt hay xấu: Điền Đô đã chết!

Lưu Khảm đột nhiên công kích Điền phủ, đối với Điền Đô mà nói không khác gì một đả kích thật lớn. Lúc đó Điền Đô cũng cho rằng thành Bình Dương đã bị phá, thế cho nên rối loạn. Thậm chí không còn tâm trí đâu mà chống lại, liền mang theo mười mấy tên thân tín chạy ra khỏi Điền phủ. Lúc đó, tuy nói rằng cửa Đông đã bị phá, nhưng sĩ tốt Bình Dương dưới sự chỉ huy của Lý Tả Xa vẫn còn đang dây dưa với quân Tần. Nếu như lúc này Điền Đô có thể tổ chức công kích thêm một lần nữa, nói không chừng có thể tạm thời đuổi quân Tần ra khỏi thành. Dù sao, cửa thành Bình Dương lớn như vậy, quân Tần cũng khó hoàn toàn triển khai.

Thế nhưng Điền Đô đã bị dọa bể mật rồi.

Lúc quân Tần phá thành tất nhiên là không thiếu được việc truy sát sĩ tốt Bình Dương. Cần nói rằng, Điền Đô bị chết cũng rất oan uổng, y cũng chưa kịp đối diện giao phong với quân Tần mà đã bị tên lạc bắn trúng, chết ở bên đường. Lúc quân Tần khống chế được thế cục ở Bình Dương, Tiết Âu phụng mệnh của Lưu Khảm trấn áp các phú hào Bình Dương. Nhưng không nghĩ, trong lúc vô ý đã phát hiện thi thể của Điền Đô.

- Dem bêu đầu Điền Đô để thị chúng, phái người trông giữ gia nhân của y, chờ triều đình xử lý.

Lưu Khảm mặt không đổi sắc ra lệnh.

Trong thời đại mạng người giống như cỏ rác, hẳn có thể tưởng tượng những điều sẽ xảy đến với gia nhân Điền Đô, số mệnh sẽ tàn khốc đến mức nào. Thế nhưng hẳn cũng không có cách nào... đây thật giống như một trận đánh bạc, nếu Điền Đô thắng, gà chó lên trời; nhưng hiện tại y đã thua, đã chết, như vậy những lỗi y đã phạm, nhất định do người nhà y gánh chịu. Điểm này, ai cũng không thể thay đổi.

Chu di tam tộc, đó là kết quả bình thường nhất.

Lưu Khảm không có sức cải biến, cũng không muốn đi thử cải biến.

Hiện tại hẳn lo lắng nhất chính là làm sao tìm một con đường sống cho bách tính Bình Dương.

Lúc giữa trưa, quận thủ Tiết quận Vương Khắc lĩnh binh đến Bình Dương.

Đồng thời, binh mã phân tán ở các nơi của Tiết quận cũng ừn ừn không ngừng mà xuất phát đến Bình Dương.

- Quận Tứ Thủy, Lang Gia cùng với quận Đông Hải đều đã nhận được tin tức. Quận thủ Tráng cùng Quận thủ Tư Mã đều phái ra hai nghìn binh mã đến Tiết quận. Hiện đang một đường đóng quân tại Hồ Lăng,

Đằng huyện và Nam thành. Phía nam Tiết quận vô cùng yên bình, hiện nay không phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu dị thường nào.

Hai quận Lang Gia, Giao Đông cũng bí mật xuất binh đuổi theo.

Chắc khoảng hai ngày sẽ có tin chiến thắng truyền đến... Bản quan xuất phát trước, còn nhận được tin tức Đình úy Hữu giam Đô úy Phùng Kính từ Lô huyện xuất kích, phục kích thành công phản tặc Sài ở Tồ Lai Sơn. Tả giam tư mã Lý Thành mở cửa thành Doanh Ấp. Hai tên Sài, Điền chết trận tại chỗ. Huyện trưởng Bác Dương cũng bị bắt trông giữ, chờ Đình úy chính xử lý. Hiện nay Phùng đô úy và Lý Tư mã đã hợp binh cùng một chỗ, đang di chuyển theo hướng Vũ Lăng.

Vương Khác hơn bốn mươi tuổi, nước da trắng, dáng vẻ đường đường.

Chỉ là trong mắt có chút lãnh lệ, môi rất mỏng, khiến cho người khác cảm thấy hà khắc. Khiến Lưu Khâm không muốn quá tiếp cận

Nhưng Lưu Khâm quả thật là phải cảm ơn Vương Khác.

Nếu không có Vương Khác phối hợp, nói không chừng, Bình Dương thực sự là một phiền phức. Con người mặc dù có chút lạnh lùng, nhưng làm việc lại cẩn thận tỉ mỉ.

Lưu Khâm phát hiện, hình như Vương Khác không muốn dừng ở Bình Dương quá lâu.

Sau khi thông báo tình hình, Vương Khác lấy ra hổ phù, đem quân đội Bình Dương, toàn bộ giao cho Lưu Khâm. Sau đó y mượn cơ công vụ bận rộn, cần lập tức quay lại Lô huyện, trong đêm đó liền cáo từ rời đi. Thế cho nên Lưu Khâm nghĩ, lần này Vương Khác xuất hiện tại Bình Dương, chính là vì thông báo tin tức, đồng thời giao quân đội cho Lưu Khâm khống chế, cảnh tượng vội vã này khiến Lưu Khâm không thể hiểu nổi.

- Vương quận thủ là người Tiết quận!

Thúc Tôn Thông thở dài giải thích nghi hoặc của Lưu Khâm:

- Là trưởng của một quận, dưới sự cai trị của y lại xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng có thể nào an bình? Hơn nữa, y cũng vô cùng rõ ràng, Điền Đô tuy rằng đã chết, thế nhưng chuyện ở Bình Dương cũng chưa kết thúc. Bách tính Bình Dương bị xử trí như thế nào, trong lòng y biết rõ ràng. Chỉ là không muốn đối mặt với tình huống này, vì vậy mới làm ra vẻ lạnh lùng, giống như không thông tình lý.

Đô úy, Quận thủ Vương đây là đem vấn đề khó khăn này giao cho người rồi...

Hiện nay người cầm trong tay binh quyền của Tiết quận, lại thêm Đình úy chính do triều đình phái tới, là khâm sai toàn quyền phụ trách việc này, làm như thế nào?

Bình Dương bây giờ biến thành một củ khoai lang bỏng tay.

Kỳ thực không chỉ có Bình Dương, hai vùng Doanh Ấp, Lâm Truy cũng đối mặt với tình huống giống như Bình Dương. Ba huyện gia tính lên đã có hơn một trăm nghìn tính mệnh. Năm đó tại Cù Diễn, Lưu Khâm giết chết rất nhiều người Hung Nô tay không tác sát. Nhưng khi đó hắn còn có thể dùng lý do không cùng chủng tộc để an ủi bản thân. Nhưng hiện tại, hơn một trăm nghìn người này đều thực sự là con cháu của Viêm Hoàng!

- Thật là: Hưng, bách tính khổ; vong, khổ bách tính!

Nhìn không được, trong lòng ai thán một tiếng. Lưu Khâm suy nghĩ một chút:

- Hà công, ta dự định áp dụng chủ ý của người, đem bách tính ba vùng toàn bộ di chuyển tới quận Ngũ Nguyên. Có thể sẽ có người chết, nhưng còn hơn là tàn sát toàn bộ. Bình Dương cũng vậy, Doanh Ấp cũng thế, bao gồm cả Lâm Truy, chỉ là số ít người tác loạn mà thôi. Bách tính vô tội, nếu đã bắt hết đầu đảng tội ác, cần gì phải đại khai sát giới?

Trong mắt Thúc Tôn Thông hiện lên một tia sáng kỳ dị:

- Đô úy, người cần phải hiểu rõ, tấu chương này vừa trình, hậu quả không phải là chuyện đùa.

Lưu Khám biết, hậu quả theo như lời Thúc Tôn Thông chính là đại biểu cho ý nghĩa gì. Tính tình Thủy Hoàng Đế bảo thủ ra sao, sát tính nặng không gì sánh kịp. Chuyện của hắn còn dễ nói, thế nhưng đối với các loại chuyện mưu nghịch, căn bản là không thể dễ dàng tha thứ.

Thế nhưng, chung quy cũng không thể mở mắt nhìn hơn mười vạn người chết ở trong tay mình...

Trời đã tối rồi, trong phòng ánh nến lập lờ.

Lưu Khám chấp tay đi tới gần cửa sổ, đưa lưng về phía Thúc Tôn Thông, mở miệng nói:

- Hà công, Nho gia thường nói “làm người”, vậy người có thể nói cho ta biết cái gì là “làm người” không?

Bất ngờ đưa ra vấn đề này, làm Thúc Tôn Thông ngây ngẩn cả người.

Người, chính là chủ yếu của tư tưởng Nho gia, cũng là tiêu chuẩn đạo đức tối à Khổng phu tử đã rút ra. Nhưng “làm người” là gì? Thật là không dễ trả lời đi. E rằng, coi như ngay cả Khổng phu tử - người đưa ra khái niệm đó sống lại, đứng ở đây cũng không nhất định có thể nói ra một cách rõ ràng. Người của Nho gia, hay là giống như Đạo gia đã nói, nói không rõ ràng, đạo không hiểu, khó có thể đưa ra được giới hạn khẳng định đi.

Trong “Luận ngữ - Nhan Uyên”, Khổng Phu tử nói: “Khắc kỷ phục lễ vi nhân” Lại trong “Vệ linh công” nói: Chỉ sĩ nhân nhân, vô cầu sinh dĩ hại nhân, hữu sát thần dĩ xả thân....(Tư tưởng Nhân của Khổng Tử).

Thậm chí ngay cả Trang Chu của Đạo gia cũng đến giúp vui, đối với làm người cũng có cách giải thích cực kỳ đặc biệt: Thân nhi bất khả bất nghiêm giả. Nhân dã.

Nói chung, “làm người” là gì? Đây là vấn đề chủ yếu mà sau Khổng phu tử, đệ tử Nho gia vẫn một mực tìm tòi. Lúc này Lưu Khám đột nhiên đưa ra vấn đề như thế, làm Thúc Tôn Thông không biết trả lời thế nào. Cúi đầu trầm ngâm một lát, cuối cùng chỉ có thể cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Đô úy, Thông cũng không biết, “làm người” là gì.

Lưu Khám đưa lưng về phía Thúc Tôn Thông, thần tình hình như có chút hoảng hốt.

- Thực ra ta có một cách hiểu, nhưng không biết Hà công có muốn nghe không?

Thúc Tôn Thông nghiêm mặt nói:

- Thánh nhân viết: ba người đi, tất có người là thầy ta. Học vấn chẳng phân biệt lớn nhỏ, người nào đạt được trước. Thông nguyện nghe cho rõ ràng.

- Làm người, tức người làm cái gì?

Lưu Khám xoay người

- Ta cũng từng đọc văn chương của Chí thánh, cuộc sống của thánh nhân cực khổ là lúc lễ nhạc tan vỡ, đạo đức tiêu vong... Cổ thánh nhân nói lễ nghi, nói đạo đức. học vấn một đời lưu truyền tới nay, từ “Thi”, “thư”, “lễ”, “nhạc”, sau đó lại là tập kinh sử đại thành “Xuân thu”, nói trắng ra rằng, là giáo dục chúng ta – những tên ngu muội cách cư xử. cái gì là làm người, người đã là làm người. Thánh nhân vì lời của Nghiêu Thuấn. lấy lời của Nghiêu Thuấn làm cơ sở chuẩn, thị phi trong hai trăm bốn mươi hai năm chỉ vì nói cho chúng ta biết, cái gì là người.

Thúc Tôn Thông nghe được, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Lưu Khám ngồi xuống trước mặt Thúc Tôn Thông, lần thứ hai đặt câu hỏi:

- Hà công, như thế nào là xã tắc?

- A, cái này...

- Xã tắc, tức là thái độ làm người!

Lưu Khám châm một chén rượu cho Thúc Tôn Thông:

- Hà công, nếu xã tắc đã không có Người, thì làm sao có thể có được xã tắc? Hiện nay bách tính lòng người tư an, quận Tề Lỗ tuy có rối ren, nhưng chỉ là bọn đạo chích làm loạn, có liên quan gì đến bách tính đâu?

Tiền đồ một thân ta tuy nhỏ, nhưng không thể ngoảnh mặt làm ngơ tính mạng của mười vạn sinh linh ... Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền. Nếu chỉ vì mười vạn sinh linh mà làm cho người trong thiên hạ mang lòng oán hận, càng dễ bị kẻ xấu lợi dụng. Đến lúc đó, chiến tranh xảy ra, người chết không phải mười vạn, thậm chí hơn mười vạn, mấy trăm vạn.

Hà công, ta thực không đành lòng để loại cục diện này phát sinh. Đi tới Bắc Cương, tuy là phải rời xa cố thổ nhưng có thể bảo trụ tính mệnh, coi như cũng là một chuyện tốt đẹp. Nếu thật có thể như vậy, buông tha một mình tiền đồ của ta, thì có là cái gì? Vì thiên hạ mà lập tâm, vì dân sinh mà lập mệnh, vì tiên thánh mà quyết nối tiếp tuyệt học, vì muôn đời mà tạo nên thái bình... chính là mục đích mà Chí thánh truyền lưu thi thư lễ nhạc, chính là đạo lý như vậy.

- Vì thiên hạ mà lập tâm, vì dân sinh mà lập mệnh, vì tiên thánh mà quyết nối tiếp tuyệt học, vì muôn đời mà tạo nên thái bình...

Thúc Tôn Thông yên lặng lặp lại bốn câu nói của Lưu Khảm, hồi lâu, y đứng dậy, thi lễ với Lưu Khảm:

- Thông tự mình là người đạt được y bát của Thánh nhân, hôm nay nghe phiên nói này của Đô úy, như rêu mây nhìn thấy mặt trời, nhìn thấy ý nghĩa chân chính của Nho gia... Xin nhận một lạy của của Thúc Tôn Thông.

159. Chương 288: Người, Tức Là Thái Độ Làm Người (2)

Lưu Khảm mỉm cười, đứng dậy ra khỏi phòng.

- Ta có hẹn với Bành Việt còn có chút chuyện cần xử lý.

Chuyện tấu báo Hàm Dương, còn mong Hà công quan tâm nhiều hơn... A, mặt khác, phái người thông tri hai người Phùng Kính, Lý Thành, lệnh cho bọn họ mau chóng giải quyết việc Điền Phúc ở Lâm Truy, sau đó tạm đóng quân ở giao giới Lâm Truy, Tế Bắc, chờ mệnh lệnh. Nhanh lập thu rồi, thật hy vọng có thể sớm một chút xử lý sạch sẽ chuyện tình ở đây. Tính toán thời gian, ta đã rời khỏi Lâu Thương hơn một năm, thật là có chút nhung nhớ.

Thúc Tôn Thông gật đầu đồng ý.

Cần nói tiếp, Lưu Khảm cũng có thể tự mình viết phong tấu chương này. Nhưng đáng tiếc là chữ lệ của hắn không tệ, nhưng đối với chữ tiểu triện của Tần thì lại không giỏi lắm. Có thể viết được, nhưng chữ thì không cách nào viết cho tinh tế được. Tuy rằng Thủy Hoàng Đế cũng công nhận sự tồn tại của thể chữ lệ, nhưng về phương diện công văn lại yêu cầu quan lại lớn nhỏ đều phải dùng chủ yếu là chữ tiểu triện.

Chữ chính là bộ mặt.

Lưu Khảm biết rõ đạo lý này.

Viết chữ đẹp, giống như là nước cờ đầu tiên. Đây là lần đầu tiên hắn chủ động gửi tấu đến Hàm Dương, hơn nữa dính dáng đến sự việc rất lớn, nên cần để lại cho Thủy Hoàng Đế một ấn tượng tốt. Nếu viết chữ xấu, chỉ sợ Thủy Hoàng Đế không cần xem nội dung tấu chương liền sinh ra ác cảm đối với hắn. Văn chương của Thúc Tôn Thông phi phạm, bút lực mạnh mẽ, thật phù hợp với sự yêu thích của Thủy Hoàng Đế.

Lưu Khảm đem chuyện này giao cho Thúc Tôn Thông, rồi đi gặp Bành Việt. Lúc này đây, Bành Việt cũng đã hỗ trợ ít nhiều, tự nhiên không thể không cảm tạ. Công đoạt cửa Đông, Bành Việt mặc dù đánh bắt ngờ giành được chiến thắng nhưng tổn thất cũng rất nghiêm trọng. Bộ hạ hộ tống gã cùng nhau hành động, chết quá nửa. Trong đó Lâm Tô cũng chết trận tại cửa Đông, làm cho Lưu Khảm cảm thấy rất thương cảm. Lâm Tô mới theo Lưu Khảm không lâu, cũng là một nhân tài khó có được.

Lưu Khảm rất thích người này, nhưng đối với y lại có chút cố kỵ. Nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Tô là thủ lĩnh của Lâu Phiên kỵ quân nhưng đồng thời cũng là người dưới trướng Mông Diêm, rất trung thành và tận tâm đối với Mông Diêm. Có một người như thế tồn tại, Lưu Khảm không cách nào hoàn toàn khống chế được ba trăm Lâu Phiên kỵ quân đó. Hơn nữa, giữ người này bên người, tóm lại là có chút phiền phức... Dù sao ở Lâu Thương cũng ẩn tàng không ít bí mật.

Lâm Tô đã chết, đối với Lưu Khâm mà nói cũng là một cái giải thoát. Song song với thương cảm, trong lòng hẳn lại có chút vui sướng. Có đôi khi, Lưu Khâm thật cảm giác mình càng ngày càng giống con người của thời đại này...

Gặp mặt Bành Việt vô cùng thuận lợi. Lưu Khâm cam đoan, trong tẩu sẽ cực lực đề cử Bành Việt. Dựa theo cách nghĩ của Bành Việt, tất nhiên là hi vọng có thể mưu cầu một chức quan ở gia hương. Nhưng Lưu Khâm lại nghĩ, loại khả năng này không lớn.

Đầu tiên là sự kiện Tứ Hồng vài năm trước, lại đến sự kiện Lương Phụ Sơn hôm nay. Tuy thời gian cách nhau rất lớn, hơn nữa tính chất của sự kiện cũng không hoàn toàn tương đồng, nhưng cũng có một chút giống nhau. Chính là Tứ Hồng cũng vậy, sự kiện Tam Điền ở Doanh Ấp Bình Dương cũng thế, đều liên lụy đến quan viên, tất cả đều là người địa phương. Cho nên Lưu Khâm nghĩ triều đình rất khả năng cải biến phân công đối với quan viên. Ít nhất trong hai năm, dân địa phương không cách nào nhậm chức. Bành Việt muốn làm quan không phải là vấn đề lớn, nhưng muốn nhậm chức ở phụ cận Cự Đà thì tựa hồ không có khả năng. Nghĩ như vậy nên Lưu Khâm cũng không giấu giếm, nói rõ một năm một mười với Bành Việt.

Bành Việt có chút tiếc nuối nhưng cũng không có trách cứ Lưu Khâm.

Hai người đã có bốn năm năm không gặp mặt, lần này gặp nhau, hơn nữa lại vừa lúc đại thắng, tự nhiên là không thể thiếu được một hồi chén qua chén lại.

Tận tới lúc nửa đêm, Bành Việt mới cáo từ rời đi.

Lúc đi, Bành Việt sai người áp giải Lý Tả Xa tới trước mặt Lưu Khâm.

Lúc này bộ dạng Lý Tả Xa tiều tụy, một cánh tay rũ xuống, hiển nhiên đã bị chặt đứt, thanh sam rách nát, búi tóc xơ tung, mặt đầy máu đen. Nhưng không cách nào che được anh khí bên trong. Đứng trước mặt Lưu Khâm, Lý Tả Xa vẫn như trước ngẩng đầu ưỡn ngực, không chút sợ hãi.

- Muốn giết muốn chém, thì thực hiện đi. Lý mỗ tuyệt sẽ không xin người khoan dung!

Trên mặt hiện ra vẻ quyết tuyệt.

Nhưng Lưu Khâm lại nhìn thấy một tia khát vọng từ đôi mắt trong suốt kia.

- Nghe nói Võ An Quân là tổ phụ của người?

- Đúng vậy!

- Quả nhiên là một hảo hán!

Lưu Khâm cười khê một tiếng:

- Ta nghe nói, người vốn là ở Doanh Ấp phụ tá Điền An, vì sao xuất hiện ở đây?

Lý Tả Xa nhắm mắt ngậm miệng, tựa hồ không muốn trả lời vấn đề của Lưu Khâm.

- Người không nói ta cũng có thể đoán được một ít. Mười mấy ngày trước, ta bị hành thích ở Tàn Đình, nói vậy người có liên quan đến việc này. Ta đang trên đường đột nhiên thay đổi tuyến đường, có lẽ người cảm thấy được điều gì, vì vậy tới Bình Dương báo nguy. Chỉ là người thật không ngờ, ta lại có chút thực lực ở Tiết quận, dám mạo hiểm lên vào Bình Dương. Lý Tả Xa, người có phải hay không cảm thấy người thua rất oan uổng?

Lý Tả Xa hừ lạnh một tiếng:

- Đô úy Tứ Thủy Lưu Khâm, ta đã nghe nói tên của người. Cần phải nói tiếp, người có thể tùy cơ ứng biến, có dũng khí, có mưu lược, ta thua cũng không oan uổng. Nhưng ta không phục người chính là... Ở điều kiện bằng nhau, người với ta giao phong, người chưa chắc đã là đối thủ của ta.

- Thật sao?

Lưu Khâm trầm ngâm trong chốc lát, lại nở nụ cười:

- Người bao nhiêu tuổi?

- A?

- Ta hỏi người bao nhiêu tuổi?

Lý Tả Xa do dự một chút:

- Hai mươi bảy.

- Ta năm nay hai mươi mốt.

Lưu Khám đứng dậy, trầm giọng nói:

- Thế nhưng hiện tại ta đã là Đô úy Tứ Thủy, nắm trong tay Tứ Hồng, trong tay có một đội binh mã. Mà người thì sao? Thân là con cháu danh tướng, tuy hơn tuổi ta nhưng chỉ có thể thành thủ hạ bại tướng của ta. Chớ nói điều kiện bằng nhau... Thiếu Quân, cứ cho là thực lực của người mạnh hơn Lưu mỗ, chúng ta giao phong, Lưu mỗ cũng có mười phần nắm chắc lần thứ hai đánh bại người.

Lý Tả Xa lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm mở miệng.

- Nói ra lời này, có thể người không phục, nhưng Lưu mỗ nguyện phân tích cho người một chút... Hiện nay, Long Hưng, Quan Trung của Đại Tần ta, lấy pháp trị thiên hạ, lấy vũ dũng mà dựng nước, quét ngang Sơn Đông, thống nhất thiên hạ. Với đại thế của thiên hạ hiện nay, hợp rồi sẽ phân, phân rồi tất sẽ hợp, Đại Tần ta thắng, là thắng quang minh chính đại. Mà các người thua, lại không muốn đối diện với hiện thực, trong lòng vẫn còn huyền tưởng.

Thiếu Quân, người biết cái này gọi là gì không? Chính là không thức thời!

Lưu mỗ thắng người ở điểm thứ nhất, chính là thức thời; Thứ hai, người không biết nhìn người. Đối với Điền Đô, Lưu mỗ không hiểu biết, thế nhưng từ trong khoảng thời gian ngắn giao phong nhìn ra, người này chỉ là hạng người chí lớn nhưng tài mọn. Một nhân vật như vậy lại vọng tưởng chống lại Đại Tần ta, thật sự là nực cười. Mà người lại chạy tới bỏ đỡ một người thối chân như vậy, chẳng phải là có mắt không trông? Thứ ba, Thiếu Quân người bắt nhân bắt nghĩa!

Ta nghe nói, người vốn hẵn là ở Doanh Ấp phụ tá Điền An, thế nhưng lại từ bỏ cố chủ, xuất hiện tại Bình Dương. Người cũng biết, Doanh Ấp bị phá, Điền An bị phóng hỏa. Ta không rõ ràng lắm người có bao nhiêu bản lĩnh lớn, nhưng ta biết, thời điểm Điền An gặp nguy hiểm, người không ở Doanh Ấp, nhưng lại xuất hiện ở hơn trăm dặm ngoài Bình Dương. Là người có mưu mà bất trung, thực không đáng làm người... Vô An Quân suốt đời trung trực cũng không nghĩ lại có một hậu đại như người, chắc hẳn chết không nhắm mắt.

Câu nói cuối cùng của Lưu Khám gần như là mắng chửi. Về mặt Lý Tả Xa đồ bình, cúi đầu không biết nên giải thích như thế nào. Nói trong lòng, y hoàn toàn khinh thường Điền An. Trong mắt Lý Tả Xa, Điền An tuy là vương tộc, nhưng đã xuống dốc từ lâu, chẳng qua chỉ là một thương nhân mà thôi. Vận khí của gã tốt nên mới có thành tựu ngày hôm nay. So sánh với Điền Đô mà nói, Điền An giống như một nhà giàu mới nổi, thổ tài chủ.

- Sài tướng quân của Cức Bồ quân kia là gì của người?

Lý Tả Xa ngẩn ra, ngẩng đầu trả lời:

- Đó là tướng lĩnh dưới trướng tổ phụ của ta.

- Y đã chết rồi!

- A?

Đầu Lý Tả Xa “ông” vang một tiếng, nhất thời ngây người.

Lưu Khám lạnh lùng liếc y một cái:

- Quan hệ của người và Cức Bồ quân, chắc là vô cùng mật thiết. Thế nhưng lúc Cức Bồ quân cần người nhất, người lại ở nơi nào? Người đang cùng ta giao phong...

Lưu mã tuy rằng bất tài, nhưng trong thời điểm nguy hiểm nhất cũng sẽ không vứt bỏ đồng đội. Luận xuất thân, Lưu mã không hiển hách bằng Thiệu Quân người. Thế nhưng luận đối đãi, người ngay cả tư cách cơ bản nhất cũng không có. Người nói xem, người có xứng là đối thủ của ta?

Ở một thời gian dài với Khoái Triệt và Giả Thiệu, cách nói của Lưu Khâm cũng từ từ lợi hại thêm.

- Bỏ đi, nói những điều ý tứ sâu xa này với người chẳng có ý nghĩa gì cả...

Tựa hồ hào hứng của Lưu Khâm đã mất:

- Người đi đi...

- A?

- Võ An Quân cái thế hào kiệt, Lưu mã xưa nay kính ngưỡng, làm người suốt đời trung trực, chỉ còn một mình người là huyết mạch, ta thực không đành lòng đoạn tuyệt. Cho nên ta không để Bành Việt đem người giao ra. Bên ngoài cũng không biết sự tồn tại của người. Khi ta còn có thể làm chủ, chiếu lệnh của triều đình còn chưa xuống tới, người cầm thủ lệnh của ta, đi đi... Có thể đi xa được bao nhiêu, thì đi xa bấy nhiêu. Lúc này đây, ta nể mặt Võ An Quân, tha tính mệnh của người; sau này nếu còn rơi vào tay ta, ta tuyệt sẽ không tha. Thừa dịp trời còn tối, ta phái người đưa người ra khỏi thành.

Lý Tả Xa ngây ngốc ở đình thượng, như mất hồn lạc phách, chốc lát nói không nên lời.

160. Chương 289-290

Chương 289: Tẩu chương (1)

Một trận mưa to qua đi, cái nóng bức tại Hàm Dương bị xua tan. Lập thu rồi, nhưng nắng mùa hè vẫn còn gay gắt. Trận mưa to này, đã đánh đuổi tia nóng bức cuối cùng của mùa hè, rốt cục trời cũng vào thu.

Lý Tư ngồi trên Diêu xe, nhắm mắt lại như đang ngủ. Bánh xe nghiền qua lớp đá ướt sũng trên mặt đường, tạo nên những tiếng kêu kẹt, làm cho tâm tình Lý Tư trở nên thấp thỏm không yên. Tẩu báo Sơn Đông đã truyền tới Hàm Dương, loạn ở tam quận đã bị dẹp. Không nghĩ rằng, một hồi hỗn loạn vốn làm rung chuyển mà nhanh chóng kết thúc như vậy, Lý Tư không thể không nhìn thẳng vào tên tiểu tử mới hai mươi tuổi ấy, dường như cũng không phải là tên măng phụ chỉ biết đánh đấm.

Tuy đã dẹp được loạn, nhưng trong lòng Lý Tư hiểu rõ, mùa đông này chỉ sợ rất khó qua. Với tâm tính của Bệ hạ, tuyệt không có khả năng tha thứ cho chuyện phản loạn như thế này phát sinh. Những rối ren ở Ba quận, dính dáng đến gần hai trăm quan lại, nếu truy cứu hết, chỉ sợ cả ngàn dặm đất không biết sẽ có bao nhiêu người rơi đầu. Nhưng vấn đề ở chỗ, hiện nay thiên hạ nhìn như bình yên, kỳ thực mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt. Hậu duệ sáu nước từ một nơi bí mật nào đó làm mưa làm gió, đám bá tánh Sơn Đông lại càng rục rịch.

Chiến sự hai vùng nam bắc Cương mới kết thúc. Thế nhưng muốn triệt để ổn định, cũng không thể một ngày ngày một ngày hai. Nói cách khác, đóng quân tại hai vùng nam bắc Cương, đại quân gần trăm vạn không cách nào điều trở về. Binh lực khu vực Trung Nguyên vẫn trống không như cũ.

Nhân tâm bất an, tất có hỗn loạn. Việc cấp bách là phải trấn an nhân tâm. Nếu như lại tiếp tục tàn sát, thì khu vực Sơn Đông vốn không bình yên sẽ lại càng hỗn loạn. Vì thế, Lý Tư đặc biệt tới bái phỏng lão Thừa tướng Vương Quán.

Vương Quán thân thể không tốt, có bệnh nguy kịch, nhưng không thể phủ nhận, những lý giải của lão Thừa tướng đối với thời cục là vô cùng rõ ràng. Lúc nói chuyện với Lý Tư, cũng dốc sức yêu cầu y hướng Bệ hạ can gián: Tề Lỗ yên ổn, thì vùng Trung Nguyên yên ổn, vùng Trung Nguyên yên ổn, thì đất Sở cũng yên ổn!

Vùng Trung Nguyên mà lão Thừa tướng nói chính là quận Tam Xuyên, Năng và Trần quận, Tứ Thủy và quận Toánh Xuyên. Chỉ cần năm vùng này không xảy ra rối loạn, như vậy những kẻ mưu nghịch ở phía Nam Đại Giang sẽ không đáng quan tâm. Tăng thêm đao phủ, cố nhiên có thể giải được ưu tư một thời, nhưng đồng dạng cũng sẽ sinh ra tai họa ngầm. Ý tứ của Vương Quán vô cùng rõ ràng. Đó chính là tận lực giảm thiểu giết chóc ở Tề Lỗ.

Việc này nói thì dễ, làm được mới khó...

Then chốt chính là, Bệ hạ ngày càng bảo thủ, ít người có thể khuyên bảo được. Thậm chí ngay cả người Bệ hạ tín nhiệm nhất – Thượng khanh Mông Nghị, hiện tại nói năng cũng trở nên vô cùng cẩn thận. Nguyên nhân chính là, vì truy tố cái chết của Tần Thanh. Tần Thanh chết dẫn đến sự kiện sát hại phương sĩ, cũng làm cho Bệ hạ ngày càng không tin ai. Hiện nay lên triều, lời nói của các đại thần đều hết sức dè dặt. Nếu không cẩn thận nói sai, không chừng sẽ mất luôn tính mệnh.

Lý Tư đang suy nghĩ làm sao có thể can ngăn Thủy Hoàng Đế, nhưng càng nghĩ càng không có cách nào.

Đát đát đát...

Một trận tiếng vó ngựa gấp gáp truyền đến, Lý Tư từ trong trầm tư tỉnh lại. Sau đó chợt nghe thấy có người cao giọng hô:

- Đại công tử phụng chiếu vào cung, nhanh chóng tránh đường.

Đại công tử phụng chiếu vào cung?

Lý Tư ngẩn ra, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Đại công tử Phù Tô ngày hôm qua vừa rời khỏi Hàm Dương, thế nào đột nhiên đã trở về?

Trong lòng nghi hoặc nhưng ngoài miệng y cũng không chậm trễ:

- Nhanh chóng nhường đường, chớ cản giá của Đại công tử.

Lý Tư là một người rất ham muốn hư vinh, điều đó và xuất thân từng trải của y có quan hệ mật thiết. Lý Tư xuất thân bần hàn, đường học hành cũng không quá thuận lợi. Cho nên ở trong nội tâm trước sau vẫn có một tia tự ti. Vì thế sau khi giàu sang lại càng trở nên kiêu ngạo. Đặc biệt lúc tiếp chưởng phủ Thừa tướng, quyền lực tuy nhỏ, nhưng địa vị thân phận lại rất cao.

Thế cho nên Lý Tư đối với việc phô trương ngày càng coi trọng. Thậm chí có một lần, ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng nhìn không vừa mắt, nhận xét hai câu. May là có người thông báo với Lý Tư, làm cho Lý Tư chú ý rất nhiều. Nhưng trời sinh tính tình thích hư vinh, tuy rằng Lý Tư có giảm bớt đi nhưng phần lớn thời gian vẫn hồng hách như cũ.

Nhưng sự hồng hách của Lý Tư cũng phát tùy người. Chỉ ít đối với Đại công tử Phù Tô, y cũng phải nhún nhường. Xa phu vội vã đánh xe tới bên đường, chưa kịp đứng vững đã thấy một đội kỵ quân nhanh như chớp xẹt qua, cấp bách chạy về hướng cung Hàm Dương.

- Nhanh chóng đi Hàm Dương cung.

Lý Tư nhảy cảm cảm thấy Đại công tử Phù Tô đột nhiên quay lại, tất có đại sự phát sinh. Xe Diêu tăng tốc dừng lại ngoài cửa cung Hàm Dương. Lý Tư vừa xuống xe, chỉ thấy phụ tử Hữu Thừa tướng Phùng Khứ Tật và đại tướng quân Phùng Kiếp cũng vừa đến ngoài cửa cung. Lý Tư vội vã tiến ra đón, chấp tay hành lễ với Phùng Kiếp. Dựa theo quan chế của Tần triều, Thừa tướng phân ra làm hai người tả hữu. Hữu Thừa tướng cao hơn tả Thừa tướng, xưng là chủ tướng, mà tả Thừa tướng là phó tướng. Nói cách khác, Phùng Kiếp là thượng quan của Lý Tư.

Nếu nói trong thành Hàm Dương, ngoại trừ Thủy Hoàng Đế, người có thể làm cho Lý Tư cổ kỹ chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Mà Phùng Kiếp vừa vặn là một người trong số đó.

Phùng Kiếp gật đầu:

- Ta cũng nghe nói... hình như Bệ hạ phái người suốt đêm triệu hồi Đại công tử, xem ra là có đại sự phát sinh.

- Chúng ta...

Lý Tư đang nói dở, thì thấy Triệu Cao từ cửa cung đi ra. Triệu Cao hôm nay hình như biến thành một người khác. Trên mặt mang theo dáng tươi cười, đồng thời ăn nói vô cùng cẩn thận. Sở dĩ như vậy cũng bởi vì trong việc hỗn loạn ở Ba Thục, Mông Nghị đã tra ra Triệu Cao từng nhận hối lộ của Tần gia.

Dựa theo luật Đại Tồn. xử kiệt hình tại chỗ. May là Triệu Cao là thầy dạy của con út Thủy Hoàng Đế - Doanh Hồ Hợi. Hồ Hợi đứng ra cầu tình, lại thêm Thủy Hoàng Đế đối với Triệu Cao cũng yêu mến, cho nên bảo Mông Nghị tha mạng cho gã. Nhưng chức quan cấp cho Triệu Cao, ngoài chức Trung xa phủ lang trung lệnh ra thì toàn bộ cắt hết. Con rể của Triệu Cao – Diêm Nhạc, cũng bị bãi miễn chức quan, trở thành Tiểu lại trông cửa thành Hàm Dương, đồng thời giáng tước ba cấp, còn từ hàng tước Quan đại phu giáng xuống Ngũ đại phu. Vì thế Triệu Cao liền sửa sự kiêu ngạo ngang ngược trước kia, mặc kệ gặp ai, đều cẩn trọng hầu hạ.

- Hai vị Thừa tướng, đại tướng quân... Cao chính là muốn đi mời các người đây.

- Triệu lang trung, Đại công tử vội vã trở về, là đã xảy ra chuyện gì?

Đại tướng quân Phùng Kiếp đi lên phía trước nhẹ giọng hỏi.

Triệu Cao cười nói:

- Cũng không có đại sự gì... chỉ là hôm qua, tấu chương của Bình Dương tới, sau khi Bệ hạ xem xong, liền lập tức hạ chiếu triệu hồi Đại công tử. Hiện nay Bệ hạ đang cùng Đại công tử, Mông Thượng khanh thương nghị sự tình. Bệ hạ chiếu lệnh, hai vị Thừa tướng chờ tại cửa cung. Chờ sau khi thương nghị xong, liền lập tức triệu kiến hai vị Thừa tướng. Ha ha, nếu hai vị Thừa tướng đã tới, vậy mời đi theo lão nô. Còn mong hai vị Thừa tướng an tâm chờ sốt ruột, lão nô về cung phụng mệnh trước.

Lý Tư và hai phụ tử Phùng tướng quân hai mặt nhìn nhau.

Tấu chương từ Bình Dương.

Chẳng lẽ ở Tề Lỗ lại sinh ra sự cố sao?

Trong cung Hàm Dương, Thủy Hoàng Đế mặt không thay đổi, ngồi ngay ngắn trên đan bệ, lẳng lặng nhìn hai người Phù Tô và Mông Nghị đang quỳ dưới đan bệ. Ánh mắt như chim ưng giờ này cũng nửa khép nửa mở, làm cho người khác không thể đoán được suy nghĩ trong lòng ông.

Trước mặt Phù Tô và Mông Nghị là một quyển tấu chương đang mở. Giấy trắng như tuyết, trên đó dày đặc chữ tiểu triện. Nội dung trong đó làm cho Phù Tô và Mông Nghị không khỏi run rẩy.

“Thần trộm nghĩ thế sự, một là vì khóc người, hai cũng là rơi nước mắt vì người, nhưng sáu là than thở vì người. Nếu cái khác đi ngược lại mà thương được người, không khó mà lần lượt thay đổi được.

Nêu ý kiến ai ai cũng nói Thiên hạ quá thái bình rồi, thần không cho rằng như vậy. Người nói quá thái bình, là những kẻ không ngu thì nịnh hót, là những kẻ không biết được loạn thật sự. Ôm mỗi lửa đặt dưới đồng củi rồi nằm lên trên, lửa chưa kịp cháy vẫn cho là yên. Thế sự hiện nay cũng có khác gì ...”

Đó là nội dung của đoạn dạo đầu, khi xem, Phù Tô và Mông Nghị cười khổ liên tục.

Những lời này nói cũng quá nặng rồi! Ý tứ của đoạn tấu trên nếu phiên dịch thành văn của hậu thế, đại thể ý tứ là: “Ta lo lắng cho thế cục hiện tại, đầu tiên là khóc rống, tiếp đó là rơi lệ, còn có cả tiếng than thở... đầy đủ sáu hình thái...”

Rồi lại tới những chuyện như vi phạm thiên lý, tạo thành những chuyện bất công... càng khó để kể hết trong tấu chương.

“Người người đều hướng về phía Bệ hạ ngài nêu ý kiến nói, thiên hạ đã yên ổn rồi, đồng thời sự thống trị cũng tốt rồi. Thế nhưng ta cho rằng sự việc cũng không phải như vậy.

Kể nói thiên hạ đã được lập lại an ninh trật tự, không phải ngu muội vô tri thì cũng là a dua nịnh hót. Điều không thể chân chính lý giải người làm loạn đại thể. Điều này giống như có người ôm mỗi lửa đặt dưới chông củi gỗ, mà chính mình lại nằm trên chông củi đó. Lúc lửa không cháy, y liền cho rằng đây là nơi an toàn... hiện tại thế cục quốc gia với ngủ trên chông củi, có gì khác nhau?”

Tên này giỏi lắm, đây là đem tất cả thần tử Đại Tồn vào mắng mả! Thậm chí còn hơi hơi châm chọc Thủy Hoàng Đế một chút, đem Thủy Hoàng Đế so sánh với người ngủ trên chông củi...

Người viết phần tấu chương này lá gan thật không nhỏ. Phù Tô và Mông Nghị nhin không được lại nhìn xuống đọc tiếp, chỉ thấy tấu chương nhất liệt kê ra những khuyết điểm của triều đình, bao gồm cả những vấn đề cần đổi mới, còn có những tai họa ngầm ở chỗ tối, ngôn ngữ vô cùng sắc bén. Đặc biệt là thái độ nhắm vào thái độ của Thủy Hoàng Đế đối với bách tính Sơn Đông, càng cay độc vạch rõ.

Trong tấu chương còn nói: “Bệ hạ hiện tại chỉ là Tần vương của tám trăm dặm Tần Xuyên, hay là cộng chủ của toàn bộ thiên hạ. Nếu toàn bộ thiên hạ là của ngài, như vậy những thần dân hôm nay, cũng không nên phân biệt lão Tần nhân khác với bách tính sáu nước Sơn Đông. Ở Đại Tần, không có phân biệt khu vực, mọi người chỉ có một tên đó chính là người Tần. Nếu đều là người Tần, vì sao lại phải hạn chế bách tính Sơn Đông đi vào Tần Xuyên? Cho nên nói, Bệ hạ ngài quyết định như vậy, cũng không phải là quyết định của một người anh minh, mà nên cải biến.

Sở Vương bụng nhỏ, cả triều đều là thiếu thốn.

Ngài hôm nay lên ngôi Cửu Ngũ, công trạng của Thủy Hoàng Đế có thể sánh cùng Tam Hoàng Ngũ Đế, càng cần chú ý điểm này...”

Người viết phần tấu chương này thật là có bản lĩnh a!

Đây là cảm thụ duy nhất trong lòng của Phù Tô và Mông Nghị khi xem tấu.

Thế nhưng khi bọn họ đọc đến đoạn cuối cùng, lại không khỏi hai mặt nhìn nhau. Tên được ký bất ngờ chính là Đô úy Tứ Thủy Lưu Khâm kia.

- Phụ hoàng!

Phù Tô hoảng hốt không ngớt:

- Lưu Khâm này cũng chỉ là một mãng phu, là hồ ngôn loạn ngữ, Phụ hoàng đem vạn vật để ở trong lòng, tên kia lá gan lớn, cái gì cũng không để ý... Phụ hoàng, xin vì hần cũng là xuất phát từ lòng trung thành mà chớ trách tội hần.

Lại thấy Thủy Hoàng Đế nhẹ nhàng xoa tay:

- Trẫm từ sau khi phong thiện Thái sơn thì chưa từng được đọc những qua văn tự khiến người tỉnh ngộ như vậy... Hôm qua phong tấu chương này đến trong tay trẫm. Trẫm rất tức giận, mất hứng. Thế nhưng tỉ mỉ xem lại, lại bị dọa tới toát mồ hôi lạnh.

Từ khi thiên hạ thống nhất, cự thần trong triều lần lượt rời đi. Trong cả triều cũng không tìm được một người nào dám nói trẫm không phải là Người. Lão Bi này thật ra cũng là một người bộc trực. Tuy rằng nói chưa nhất định đúng, thế nhưng lại rất vừa lòng trẫm. Phù Tô, người nói hần lá gan lớn, một chút cũng không sai. Nhưng nói hần hồ ngôn loạn ngữ, thì sai rồi. Lẽ nào trong mắt người, trẫm là loại người không nghe được những lời khó nghe này sao?

Ha ha, nhưng tên này đích thực là rất lớn mật, một phân tấu chương liền lôi vãn vô cả triều vào. Ngay cả các người cũng mang vào mắng... Tuyệt, thực sự là tuyệt không thể tả.

Chương 290: Tấu chương (2)

Phù Tô và Mông Nghị đều ngây ngốc cả người, có chút không rõ những lời Thủy Hoàng Đế nói đến tột cùng là xuất phát từ chủ tâm, hay chính là giận dữ mà cười.

- Lão Bi này đích thực là dụng tâm. Hần dùng ba nghìn chữ, mục đích cuối cùng chính là một câu: khu vực Tề Lỗ liên quan rất lớn, lúc này lấy trấn an là việc chính, không thể tàn sát hàng loạt...

Phù Tô, Mông khanh, lão Bi này là vì cầu mệnh cho bách tính ba quận. Khả năng hần cũng nghĩ tới, nếu như trực tiếp vì những người đó cầu xin tha thứ, trẫm chắc chắn sẽ không đồng ý. Cho nên dùng những từ ngữ cay độc như vậy, dọa người trước. Nếu trẫm giận chó đánh mèo hần, thì lại giống như năm xưa giết đi người nói lời can gián; nếu như sau khi xem xong, trẫm có thể tâm bình khí hòa, đối với kiến nghị của hần cũng không coi ra gì, nói không chừng còn có thể có hiệu quả.

Mãng phu? Nếu hắn chỉ là một mãng phu, làm sao có thể có tâm tư như vậy? Hắc hắc... Phù Tô, con cho rằng thế nào? Lưu Khâm kiến nghị đem dân ba quận giáng làm quan nô, giải tới quận Ngũ Nguyên, vừa lúc Mông Diêm ở phía nam xây dựng dân thành, quan nô của ba quận có thể sung làm lao dịch ở đó.

Phù Tô và Mông Nghị nhìn nhau, trầm giọng nói:

- Nhi thần cho rằng, đề nghị của Lưu Khâm rất tốt!

Thủy Hoàng Đế trầm ngâm không nói, ngồi ngay ngắn trên đàn bệ, hai mắt khép hờ, ngón tay gõ nhẹ:

- Từ lâu trẫm đã hạ chiếu thiết lập bốn mươi bốn huyện tại quận Ngũ Nguyên, khởi công xây dựng dân thành để phòng ngự Nguyệt thị, Đông Hồ ở Hà Bắc. Quận Ngũ Nguyên có liên quan đến an nguy của Bắc Cương, dân thành càng bảo đảm sự an toàn của bách tính ở Bắc Cương. Nhưng quận Ngũ Nguyên hoang vắng, nếu tị dân ba quận di chuyển đến Ngũ Nguyên, thật ra cũng là một chuyện tốt.

Như vậy đi, chuẩn tấu này. Chuyển ba vạn hộ tị dân từ Tế Bắc, Lâm Truy, Tiết quận tới Ngũ Nguyên, đồng thời chuyển hai vạn hộ từ Trần quận, Toánh Xuyên cùng với quận Cự Lộc tới. Như vậy có thể bù đắp nhân số trống rỗng ở Bắc Cương. Sau đó mệnh Mông Diêm từ Nhạn Môn, Đại quận, phân phối một mười vạn đại quận đóng ở các quận đất Tề.

Về phần Lưu Khâm này...

Thủy Hoàng Đế đột nhiên nở nụ cười gian.

Sau một lát, ông đứng dậy, phát tay áo đi đến hậu điện, vừa đi vừa nói:

- Về việc di dời bách tính, hai người cùng Phùng Kiếp, Lý Tư, Phùng Khứ Tật bàn bạc cho kỹ, tìm ra phương án trình báo cho trẫm. Việc này phải nhanh chóng, không thể trì hoãn lâu được.

- Dạ!

Phù Tô và Mông Nghị tuân mệnh.

- Phụ hoàng, vậy Lưu Khâm...

- Việc của Lưu Khâm, con đừng có nhúng tay, trẫm tự có chủ trương!

Thanh âm hùng hồn vẫn quanh quẩn trong đại điện. Mà bóng dáng của Thủy Hoàng Đế đã biến mất phía hậu điện làm Phù Tô và Mông Nghị không biết làm thế nào cho phải. Nhưng nghe ý tứ trong lời nói của Thủy Hoàng Đế, hình như cũng không có trách tội Lưu Khâm... nghĩ đến hắn là mạng sống vẫn còn.

Từ khi bình định được loạn ở Bình Dương đã qua ba mươi ngày.

Thành Bình Dương rất bình yên, tất cả đều có vẻ rất có trình tự...

Đạo chiếu lệnh thứ nhất của triều đình đã tới, là một đạo lệnh phong thưởng. Toàn bộ những người tham dự lần hành động này đại đa số đều được phong thưởng.

Quả không ngoài dự liệu của Lưu Khâm, nguyện vọng muốn lưu lại gia hương làm quan đã thất bại! Triều đình phong Bành Việt là Huyện úy huyện Chúc A. Có thể được đặc cách đề bạt. Huyện Chúc A nằm ở giữa Bình trấn Lô huyện và Lịch Thành huyện, chỗ này cũng không tính là lớn, nhân khẩu cũng không qua sáu nghìn hộ, là một huyện thành rất nhỏ của quận Tế Bắc. Nhưng mặc dù chỉ là một cái huyện thành nhỏ, đối với Bành Việt mà nói cũng đủ rồi...

Phải biết rằng, Bành Việt chỉ là một dân thường, nếu không có chinh chiến ở Bình Dương, gã lập được kỳ công, cũng giết chết bảy tên giáp sĩ, muốn đảm nhiệm chức Huyện úy của một huyện căn bản là không có khả năng. Bành Việt vô cùng hài lòng, trong lòng mặc dù có chút mất mát, nhưng rất nhanh đã được vui sướng thay thế.

Tửu yến bày ở Bình Dương, sau khi ăn uống xong liền từ biệt Lưu Khâm mang theo người quay lại gia hương, chuẩn bị đi nhậm chức ở Chúc A.

Không lâu sau, đạo chiếu lệnh thứ hai của triều đình đến, mệnh Phùng Kính và Lý Thành quay lại Hàm Dương, đều tăng một tước, được ban thưởng rất hậu hĩnh. Đồng thời hạ chiếu cho Thúc Tôn Thông, mệnh y hỏa tốc tới Hàm Dương. Phải biết rằng, bản thân Thúc Tôn Thông có chiếu mệnh, đã được phong là Bác sĩ. Nếu không có Lưu Khâm trên đường xin mượn Lý Do, nói không chừng Thúc Tôn Thông đã sớm tới Hàm Dương rồi. Hôm nay, y cũng thật nên rời khỏi.

Trong lòng Lưu Khâm lưu luyến không rời. Cũng như vậy, Thúc Tôn Thông cũng không muốn chia tay với Lưu Khâm.

Chỉ là chiếu lệnh đến, cho dù là Lưu Khâm hay Thúc Tôn Thông đều vô pháp kháng cự.

- Hà công, lần này đi Hàm Dương, hãy bảo trọng thật nhiều.

Lưu Khâm tiễn Thúc Tôn Thông ra ngoài thành Hàm Dương hân mười dặm, nắm tay Thúc Tôn Thông, có chút kích động nói.

Thúc Tôn Thông này, tính tình của y với nho sinh trong ấn tượng của Lưu Khâm không giống nhau. Người này có văn có võ, càng có tài ứng biến.

- Đô úy, Lâu Thương Tứ Hồng là nơi đổi vận đồ quân nhu nam bắc. Đây là nơi có nhiều chi sĩ sáu nước thường lui tới. Đô úy càng phải cẩn thận, chớ phớt lờ. Ta phỏng chừng, hiện nay triều đình không cho Đô úy bất kỳ tin tức gì, chỉ sợ là có dụng ý khác. Rất khả năng sẽ không phong thưởng bất cứ cái gì cho Đô úy, thậm chí còn có khả năng trách cứ một phen. Nhưng Đô úy đừng lo lắng, nếu đúng như vậy, trái lại lại là một chuyện tốt.

Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc, thỉnh giáo nói:

- Vì sao như vậy?

- Đô úy từ khi xuất sĩ tới nay lập được công trạng, có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Chưa đến hai mươi tuổi, trong tay đã cầm binh quyền một phương, đủ để nhiều người ghen tị đỏ mắt. Trong triều đình, luôn có đấu đá. Nếu triều đình trách cứ Đô úy, cũng có thể làm cho Đô úy giảm thiểu rất nhiều phiền phức không tất yếu... Bên người Đô úy, người tài không ít, nhưng nói thật ra tựa hồ vẫn còn thiếu một chút trầm ổn.

Ngụ ý, kỳ thực là nói cho Lưu Khâm: Những người bên cạnh người tuổi còn quá trẻ, cần phải có một người đa mưu túc trí, giúp người nắm toàn cục trong tay.

Suy nghĩ một chút, tựa hồ đích xác là có chuyện như vậy. Bên người Lưu Khâm, vẫn có Trần Bình, Khoái Triệt, Tào Tham, Chu Xương; võ có Quán Anh, Chung Ly Muội. Nhân tài thực là không ít. Nhưng Khoái Triệt lớn tuổi nhất cũng không đến bốn mươi. Về phần đám người Trình Mặc, vừa là mưu sĩ, vừa không phải mưu sĩ.

Lưu Khâm nhẹ nhàng gật đầu:

- Vậy Hà công có gì chỉ giáo?

Thúc Tôn Thông nói:

- Mấy ngày nay, ta cũng một mực vì Đô úy suy nghĩ... Trong sự môn tuy có người lão luyện thành thực, nhưng nhiều không thích hợp.

Ta quen một người, đã gần đến tuổi Nhĩ thuận (Nhĩ Thuận: Chỉ người sáu mươi tuổi mới có kiến-thức và kinh-nghiệm hoàn-hảo để có thể phán-đoán ngay được mọi sự-lý và nhân-vật mà không thấy có điều gì chướng-ngại khi nghe được).

Người này mặc dù không hiển sơn lộ thủy, nhưng theo ta quan sát cũng là kỳ tài thiên hạ ít có. Y ở ngoài thành Đại Lương mười dặm, có một chỗ gọi là “Tiểu vương trang địa”, họ kép Công Thúc, tên một chữ Liễu. Người này vô cùng quái gở, lại càng không thích tiếp xúc với người khác. Ta với y từng hai lần nói chuyện với nhau... Đô úy nếu có thể mời được người này, nhất định có được lợi ích không ít. Y rất khó mời, nhưng mong rằng Đô úy có thể thử một chút.

Từ trong xương cốt của Thúc Tôn Thông có ngạo khí đặc biệt. Người có thể được y thừa nhận, nhất định là người có thực học.

Công Thúc Liễu? Cái tên này đích thực là rất xa lạ. Lưu Khâm ghi nhớ trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ta nhất định nhớ kỹ lời của Hà công, ngày khác tới bái vọng.

Cứ như vậy, Thúc Tôn Thông rời đi.

Lưu Khâm ở lại Bình Dương chờ chiếu lệnh của triều đình. Nhưng hắn cũng không có lúc nào rảnh rỗi, bởi vì lúc thẩm vấn, Lưu Khâm nghe được một cái tên vô cùng quen thuộc, đó chính là: Trương Lương!

Theo Âu Tiết nói, chủ mưu loạn lạc lần này ở Bình Dương, cũng không phải là Điền Đô, Điền An hay Điền Phúc. Chủ mưu chân chính chính là Trương Lương. Nhưng ngày quân Tần đến Bình Dương, người này đã không thấy tăm hơi. Về phần đến tột cùng là đi nơi nào? Thì không ai có thể biết.

Thẩm vấn những người khác, tin tức có được cũng gần giống nhau.

Lưu Khâm không khỏi sinh sầu lo, Trương Lương này chính là một nhân vật khó lường a! Tuy rằng đánh giá của nhiều người đối với Trương Lương cũng không cao, Lưu Khâm cũng không dám phớt lờ. Dù sao, đó là mưu thánh bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý. Lúc này đây, tuy rằng y thất bại, nhưng cũng không có nghĩa là y không có xoay ngang; cũng có lẽ thời cơ chưa tới, mưu quyết thắng thiên lý còn chưa thức tỉnh đi.

Mỗi khi nghĩ đến điều này, Lưu Khâm lại càng thêm lo lắng. Hắn lập tức cho người bẩm báo Doanh Tráng, cũng thỉnh cầu Doanh Tráng phái binh đi Hạ Bi, điều tra hang ổ của Trương Lương. Có người nói, mấy năm nay, Trương Lương vẫn ngụ ở Hạ Bi. Nói vậy lúc này, khi Bình Dương thất bại, nói không chừng hắn còn có thể quay lại Hạ Bi, có thể bắt được người này, là tốt nhất!

Đợi tất cả đều được sắp xếp thỏa đáng, Lưu Khâm lại bắt đầu lưu ý đến tin tức từ Hàm Dương tới. Đã qua bốn mươi ngày, triều đình vẫn không có tin tức. Việc này không khỏi làm Lưu Khâm có chút lo lắng...

Trước khi viết phân tấu chương kia, Lưu Khâm từng cùng với ba người Thúc Tôn Thông, Khoái Triệt, Giả Thiệu cẩn thận nghiên cứu một phen, chủ yếu nhằm vào tính tình của Thủy Hoàng Đế, viết xuống phân tấu chương này. Thế nhưng kết quả, ai cũng không dám khẳng định. Dù sao sự hiểu biết của bọn họ đối với Thủy Hoàng Đế cũng không hoàn thiện. Vị đế vương thiên cổ này, những năm gần đây cực kỳ bảo thủ. Nếu là một người nắm giữ không tốt, trái lại sẽ trở thành lộng xảo thành chuyên.

Lưu Khâm trong tâm trạng lo nghĩ này qua mấy ngày liền.

Một ngày, Lưu Khâm đang cùng Khoái Triệt, Giả Thiệu, Ngô Thần bàn bạc sự tình, đột nhiên Tiết Âu xông tới bẩm báo:

- Đô úy, người từ Hàm Dương tới!

Lưu Khâm nghe vậy vội vàng hỏi:

- Có tìm hiểu rõ ràng người tới là ai không?

- Đây thực là không rõ lắm. Nhưng Vương quận thủ cũng tới, nhìn tư thế tựa hồ vô cùng cung kính đối với người kia, vẫn đi theo phía sau người nọ.

Nếu là người của triều đình, nói vậy cũng là thân phận khâm sai, Vương Khác tự nhiên là cung kính. Lưu Khâm ngược lại không thèm để ý đến tột cùng là ai đến đây, hắn quan tâm chính là Thủy Hoàng Đế đối với phong tấu chương của hắn rốt cuộc là cái nhìn như thế nào?

- Đội ngũ khâm sai đã đến đâu rồi?

- Đã đến ngoài thành Bình Dương ...Chỉ là trời đã muộn, cửa thành đã đóng, những người đó còn chờ ở ngoài thành. Đô úy, người xem...

Dù sao sớm muộn đều phải đối mặt!

Lưu Khâm suy nghĩ một chút, đứng dậy:

- Truyền mệnh lệnh của ta, chuẩn bị binh mã, mở cửa thành, mọi người cùng đi với ta nghênh tiếp khâm sai.

161. Chương 291-295

Chương 291: Thằng nhóc dám nói xằng (1)

Lưu Khảm bất kể như thế nào cũng không ngờ, địa vị của sứ giả từ Hàm Dương tới lần này lớn đến mức làm hắn không thể nhận nổi.

Mông Nghị!

Sứ giả Thủy Hoàng Đế phái tới, dĩ nhiên lại là đại thần tâm phúc mà ông tin tưởng nhất trong triều đình Đại Tần, đại danh鼎鼎 Thượng khanh Mông Nghị.

Lưu Khảm không chỉ một lần nghe nói đến tên Mông Nghị, trong tưởng tượng của hắn, Mông Nghị hẳn là giống với Mông Diêm, lưng hùng vai gầu, có phong độ của một đại tướng. Nhưng mà, khi Mông Nghị thông báo tính danh, Lưu Khảm lên quan sát lại phát hiện Mông Nghị này lại có khí chất khác hoàn toàn với huynh trưởng Mông Diêm của mình.

Mông Diêm cương nghị quả cảm, mỗi một cử động đều có chứa sát khí, hiển hiện khí chất đặc biệt của một người quân nhân. Mà Mông Nghị so với Mông Diêm thì hiển lộ vẻ nho nhã, thân thể thon gầy mà đơn bạc, hào hoa phong nhã, trên mặt luôn mang theo một nụ cười như có như không. Đứng ở đó Mông Nghị càng giống như là một nho sinh nhưng nhân thân rất lợi hại, giống như hai thanh đao nhỏ có thể chạm đến tận phế phủ.

Lưu Khảm chấp tay đứng nghiêm trang trên đình thượng, không khỏi cẩn thận từng li từng tí. Mông Nghị thì ngồi ngay ngắn ở chỗ chủ vị, Vương Khác ngồi ở phía bên trái y, mặt không biểu tình, hai tay thu vào trong tay áo, không nói một lời.

- Lưu Đô úy, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.

Thanh âm của Mông Nghị hơi vẻ âm nhu. Y tự rót ỉnh một chén rượu, nhấp một ngụm, mặt giãn ra cười nói:

- Có điều ta đã nghe đại danh của người như sấm bên tai... Ha ha, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là anh hùng thiếu niên, khó lường, khó lường a!

Lưu Khảm dè dặt nói:

- Thượng khanh quá khen, Lưu Khảm then không dám nhận!

- Then không dám nhận?

Nụ cười của Mông Nghị càng thêm xán lạn, nhưng thanh âm cũng càng thêm âm nhu.

- Lưu Đô úy còn có chuyện không dám nhận? Dám ở trước mặt bệ hạ, bảo văn võ cả triều, không ngu thì nịnh... Khẩu khí thật lớn! Chẳng lẽ người khắp thiên hạ, cũng chỉ có Lưu Đô úy người trung thành với bệ hạ? Người có biết, bốn chữ “không ngu thì nịnh” của người, ở Hàm Dương sẽ gặp phải bao nhiêu phiền phức không?

Chẳng lẽ là tới tìm ta để phiền phức.

Lưu Khảm trong lòng không khỏi lộ bộ, cúi đầu, lên nhìn một chút. Hắn không nhìn thấy biểu tình của Mông Nghị, thế nhưng phát hiện trên khuôn mặt cứng ngắc của vương Khác trong lơ đãng tựa hồ có chút co giật.

Hình như đang cười!

Trong lòng Lưu Khảm ít nhiều cũng yên ổn một chút. Nhẹ giọng nói:

- Lưu Khảm không biết!

- Đại tướng quân nói người cuồng vọng!

Mông Nghị hừ lạnh một tiếng:

- Ngự sử đại phu trong triều đối với người càng là vô cùng bất mãn. Trong triều đình, tấu chương buộc tội người nhiều không kể xiết. Lưu Đô úy, bốn chữ người dùng làm cho phân nửa quan viên Đại Tồn đối với người hận thấu xương. Hắc hắc, từ giờ trở đi, nhất cử nhất động của người đều bị rất nhiều người nhìn trong mắt. Sau này nên đi nơi nào, người tự mình suy nghĩ đi.

Những lời nói này của Mông Nghị rất nghiêm khắc, nhưng khi Lưu Khảm nghe tới hình như là nhắc nhở hẩn: Những năm gần đây người thuận buồm xuôi gió, lên chức quá nhanh, làm cho rất nhiều người ghen ghét. Nhưng người cũng không có cùng xuất thân với bọn họ, cho nên họ không muốn làm khó dễ người. Nhưng lúc này đây, người thực sự đã đắc tội bọn họ, khẳng định sẽ bị bọn họ ghi nhớ, cẩn thận một chút...

- Lần này bản quan tới Bình Dương, là phụng mệnh tới giải quyết loạn cục ở ba quận.

Không đợi Lưu Khảm trả lời, Mông Nghị đột nhiên chuyển sang hòa nhã nói với Vương Khác:

- Vương Quận thủ, Quận thủ hai quận Tế Bắc, Lâm Truy hiện nay đang trên đường tới Bình Dương. Ta phỏng chừng vài ngày là đến... Người là Quận thủ bản địa, nên toàn quyền phụ trách việc này.

- Hạ quan hiểu rõ!

Wang Khác vội vã đứng dậy, cung kính lĩnh mệnh.

Mông Nghị nói tiếp:

- Điền Phúc chạy chốn mất tích, hiện nay không có tin tức. nhưng căn cơ của gã đã mất, nói vậy cũng không gây nổi sóng gió gì lớn. Bản quan đã hạ lệnh, mệnh bình mã ba quận Tứ Thủy, Lang Gia, Đông Hải lui về bản quận. Từ hôm nay ở Tiết quận là do người quản lý. Ý tứ của bệ hạ là phải tiếp tục truy cứu, thế nhưng không cần gây chiến... Vương Quận thủ, người có thể hiểu được ý tứ của bệ hạ không?

Wang Khác nói:

- Hạ quan tất nhiên hiểu rõ.

Lúc này Mông Nghị mới quay đầu, nhìn Lưu Khảm một chút:

- Lưu Đô úy, lần này người làm rất tốt!

- Đa tạ Thượng khanh khích lệ.

- Hiện nay loạn ở ba quận đã bị dẹp, Triều đình đương nhiên hủy bỏ chức vị Đình úy chính của người. Trong vòng ba ngày, người hãy quay lại Lâu Thương. Việc của ba quận này không cần người nhúng tay vào. Làm thật tốt chức Đô úy Tứ Thủy của người, đó là bổn phận của người. Chớ lại gây rắc rối nữa!

Cứ như thế bảo ta trở về thôi ư?

Sao ta cứ cảm thấy như là qua cầu rút ván vậy....

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, từ khi Lưu Khảm nhậm chức Đô úy Tứ Thủy tới nay chỉ ở lại Lâu Thương mấy tháng, còn lại hơn phân nửa thời gian là bốn ba ở ngoài. Nếu như triều đình thật muốn tính toán, loại hành vi này của Lưu Khảm đủ để quy vào hành vi không làm tròn trách nhiệm. Dựa theo luật của Đại Tồn, tội danh này chỉ ít cũng là đi lưu đầy. Lưu Khảm đối với Tiết quận cũng không phải là quá lưu luyến, chỉ là trong lòng, còn một việc vẫn thấp thỏm.

Do dự một chút, Lưu Khảm nhẹ giọng nói:

- Vậy xin hỏi Thượng khanh đại nhân, bách tính ba quận...

Sắc mặt Mông Nghị trầm xuống:

- Bản quan đã nói, việc của ba quận không cần người lại nhúng tay vào, lẽ nào người còn không rõ sao? Cũng được, nơi này có một phong chiều thư của bệ hạ, vốn là muốn bản quan nói ra cho người. Hôm nay, nếu người muốn biết kết quả, đơn giản, trực tiếp đưa cho người vậy.

Vừa nói chuyện, Mông Nghị xua tay ý bảo hộ vệ nâng một cái hộp gỗ đi vào, nhẹ nhàng đặt trước mặt Lưu Khảm.

- Tự mình mở đi!

Lưu Khám không khỏi có chút hồi hộp, mở hộp gỗ ra, chỉ thấy bên trong là một cuộn đen trắng. Mở ra, trên tờ giấy Trình Công đen trắng chỉ có mấy chữ: “Thằng nhóc dám nói xằng triều chính”.

Lưu Khám biến sắc, cung kính đem cuộn đen trắng cầm lên, sau đó bỏ vào hộp gỗ, hai tay nâng nên, lớn tiếng nói:

- Thần Lưu Khám, lĩnh chỉ!

- Được rồi, đi xuống đi!

Mông Nghị trầm giọng nói:

- Trong vòng ba ngày phải khởi hành quay lại Lâu Thương, không được chậm trễ.

- Lưu Khám hiểu rõ!

Tuy rằng trên chiếu thư của Thủy Hoàng Đế không nói rõ cái gì, nhưng Lưu Khám ít nhiều cũng hiểu được ý tứ của Thủy Hoàng Đế.

Thoạt nhìn, Thủy Hoàng Đế đã tiếp nhận kiến nghị của Lưu Khám. Bản chiếu thư này cũng cảnh cáo Lưu Khám đừng sinh sự nữa. Cái chức quan Đô úy Tứ Thủy này là võ quan, hơn nữa thuộc về chức quan không thuộc danh sách triều đình. Qua bản chiếu thư này Thủy Hoàng Đế nói cho Lưu Khám: cẩn thận làm những việc thuộc chức quan của người, chớ lại gây rắc rối. Chuyện nội bộ triều đình, còn chưa tới lượt người xen vào.

Cũng tốt, dù sao sự tình đã kết thúc, Lưu Khám hiện nay cũng muốn sớm một chút quay về Lâu Thương, không muốn tiếp tục ở lại Bình Dương nữa.

Mông Nghị không có tiến hành giao lưu gì thêm với Lưu Khám.

Lưu Khám ở lại Bình Dương một ngày, sáng sớm hôm sau liền suất lĩnh bản bộ nhân mã, xuất phát lên đường.

Ngô Thần cũng không đi Lâu Thương cùng Lưu Khám bởi vì Hàm Dương có chiếu lệnh, mệnh Ngô Thần làm Huyện thừa Yểm Thứ, ngay hôm đó xuất phát lên đường nhậm chức. Trước khi xuất phát, Ngô Thần nói với Lưu Khám, sở dĩ triều đình phái y tới Yểm Thứ (nay là huyện Lăng Sơn Đông) là có dụng ý khác.

Yểm Thứ, có tên gọi là Cửu Đạt Thiên Cù, vị trí địa lý vô cùng quan trọng. Theo đó, Điền Phúc cùng dư nghiệt Cửu Bồ quân có thể lưu vong ở nơi này. Nhiệm vụ của Ngô Thần chính là phải thanh trừ thế lực phản Tần ở Yểm Thứ, đảm bảo hỗn loạn ở Tề Lỗ sẽ không lan tràn đến đất Yên, Triệu. Lưu Khám cùng Ngô Thần chia tay, trong lòng mơ hồ cảm giác được, chỉ sợ Thủy Hoàng Đế sẽ có hành động rồi!

Nhưng điều này cũng không liên quan gì đến hắn. Hiện tại hắn muốn làm chính là mau chóng quay lại Lâu Thương. Từ biệt hơn một năm, Lưu Khám không khỏi sinh ra cảm giác nhớ nhà. Hộ tống Lưu Khám về Lâu Thương có đám người Giả Thiệu và Tiết Âu. Tiết Âu này là người bản địa Tiết quận. Nếu luận ra, từ thời kỳ Xuân Thu, chính là hậu duệ Tiết quốc. Nhưng là Tiết quốc từ lâu đã diệt vong, Tiết Âu hiện nay một thân nhẹ nhàng, cũng muốn đi theo Lưu Khám thành lập công lao sự nghiệp.

Phải biết rằng, y đã từng đầu nhập cho Điền Đô, nếu không có Lưu Khám che giấu, chỉ sợ đã mất tính mệnh từ lâu. Hơn nữa, ngoại trừ Lưu Khám, Tiết Âu cũng không nghĩ nổi còn ai có thể thu giữ gã.

Lúc rời khỏi Bình Dương đã qua giữa tháng tám mùa thu. Theo Tần lịch, qua một tháng nữa là năm mới. Bởi vì Tần lịch ngày đầu năm là ngày mừng một tháng mười. Mà căn cứ tập quán của người dân vẫn coi tháng giêng là bắt đầu của năm mới. Dù sao, cách tính loại lịch này đối với Lưu Khám mà nói, ý nghĩa cũng không quá lớn. Hiện giờ hắn chỉ cần dựa theo tập quán của người thường là được. Nếu là có những việc lớn, ví dụ như tế tự, tế điện, tự nhiên sẽ có thủ hạ, phụ tá nhắc nhở.

Trời có chút lạnh rồi!

Lưu Khám suất lĩnh nhân mã, một đường chạy không ngừng nghỉ, mấy ngày sau thì đến đại trạch Chiêu Dương. Qua đại trạch Chiêu Dương là thuộc địa phận cai trị của quận Tứ Thủy. Lưu Khám sai người ở lại

ngủ ngơi và hồi phục một ngày ở Hồ Lăng. Còn mình mang theo Khoái Triệt và hơn mười Lâu Phiên kỵ quân hộ vệ đi tới biên giới đại trạch Chiêu Dương.

Nơi đây, sau khi hấn đi tới thời đại này, từng là nơi lần đầu tiên chiến đấu. Cũng chính ở chỗ này, hấn bắt đầu dung nhập thời đại này... Thoáng cái nhiều năm qua đi, lần thứ hai Lưu Khảm tới Chiêu Dương đại trạch, mặc kệ là thân phận hay tâm tình đều rất khác so với lúc ban đầu đều. Nếu nói khi đó, hấn đối với thời đại này còn có một tia sợ hãi, như vậy hiện tại, hấn đã không hề sợ hãi. Duy nhất là một loại mờ mịt, một loại mờ mịt đối với tương lai tới không cách nào nắm chặt được.

Bất tri bất giác, hấn đã trải qua rất nhiều chuyện.

Từ ử rượu làm giàu đến đại chiến ở Bắc Cương; từ một phạm nhân chịu hình phạt đến quan viên một phương như hiện nay. Tư vị trong đó khó có thể dùng một hai câu để hình dung. Chỉ là theo hấn, chức quan càng cao, đối với tiền đồ lại càng thấy mờ mịt...

Biết rõ kết cục của nước Tần, thế nhưng hấn không được đuổi theo kịp bước chân của nước Tần mà đi.

Thậm chí, hấn còn không thể nói rõ tất cả những việc mà hấn làm, đối với lịch sử vốn có có cải biến hay không? Do hoang mang mà trở nên mê man, lại sinh ra một tia sầu lo. Con đường của mình, đến tận cùng là ở nơi nào? Tất cả những gì ta làm, có cải biến số phận của nước Tần hay không?

Không biết, tất cả đều là một điều bí ẩn...

Chương 292: Thăng nhóc dám nói xằng (2)

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:- Đô úy!

Khoái Triệt thấy Lưu Khảm đứng ở gần bờ đầm không nói một lời, không khỏi có chút lo lắng, nhẹ nhàng gọi một tiếng, sau đó nói:

- Nổi gió rồi, nhìn thời tiết hôm nay đêm nay sẽ có mưa to. Chúng ta quay về Hồ Lăng đi thôi, mấy ngày nay đi đường, Đô úy ngài cũng rất khổ cực, sớm về nghỉ một chút đi.

Nổi gió rồi sao?

Lưu Khảm ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây đen, thở phào một hơi, phảng phất như đem những trầm cảm trong lòng xua đi hết.

Sau cơn mưa sẽ có cầu vồng, nói vậy cũng sẽ không quá xa rồi.

Lúc nửa đêm, mưa to như trút nước. Tiếng sấm chớp tựa hồ như tuyên cáo với thế nhân, mùa thu sẽ rời đi, mùa đông giá rét lập tức sẽ tới. mưa mấy ngày liền, giờ dần thì đạt đến cực hạn. giống như là sông Ngân Hà đổ xuống, đem những thành nhỏ Phong Ấp hoàn toàn chôn vùi trong một mảnh đại dương mênh mông. Nước lạnh lẽo, cao quá đầu gối, rất nhiều nhà nhỏ không kiên cố, trong mưa to gió lớn biến thành một bãi phế tích, thật thê lương.

Mưa to thẳng đến lúc rạng sáng mới yếu bớt. Nước mưa lạnh buốt, giống như tơ, bao phủ trên bầu trời Phong ấp. Rất nhiều người mất đi nơi ở, khóc ròng trong nước mưa lạnh lẽo. Lữ Trĩ đứng ở cửa lớn, nhìn cảnh tượng trước mắt, lắc đầu nhẹ giọng thở dài.

Trời giá rét buông xuống, nhưng trận mưa to này, sợ rằng rất nhiều người không qua được mùa đông này. Cũng may nhà mình phòng ốc kiên cố, tổn thất cũng không quá lớn, chỉ là lương thực được cất giữ bị ngâm nước mưa, sợ là tổn thất nặng nề.

- Lưu Quý ở nhà không? Lưu Quý ở nhà không?

Cửa viện đột nhiên bị người đập vang. Tiếp theo truyền đến một âm thanh quen thuộc. Lữ Trĩ nhíu mày, nhắc váy cất bước tiến lên, mở cửa viện. Chỉ thấy ngoài cửa, Tiêu Hà cầm trong tay một chiếc đèn lồng, mặt tươi cười.

- Tiêu tiên sinh, sao ngài lại tới đây?

Lữ Trĩ cảm thấy kỳ quái mà hỏi thăm:

- Nhìn thế này, ngài hẳn là chạy suốt đêm từ Huyện Bái tới mưa lớn như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Hà mỉm cười:

- A Trĩ, chẳng lẽ muốn ta đứng ngoài cửa nói chuyện hay sao? Lưu Quý ở nhà không?

Lữ Trĩ áy náy tránh ra một bên, nhẹ giọng nói:

- Có ở, nhưng đêm qua y cùng mấy người Chu Bột uống rượu, đến bây giờ còn chưa có tỉnh dậy.

Lữ Trĩ mặc một bộ vải thanh ma, quần dài, làm cho nàng lộ ra vài phần vắn nhả. Chỉ là lộ ra phần bụng nhô cao, ít nhiều làm hình thể của nàng đã bị ảnh hưởng, nhìn có vẻ hơi mập mạp.

Vào phòng ngồi xuống, Tiêu Hà hỏi:

- A Trĩ, mấy tháng rồi?

Sắc mặt Lữ Trĩ có chút tái nhợt, nghe Tiêu Hà hỏi vậy, nhất thời hiện lên chút đỏ ửng, nhẹ giọng nói:

- Cũng được bốn tháng rồi.

Đúng lúc này, từ thiên phòng đi ra một bé gái nhỏ, xoa xoa con mắt nói:

- Mẹ, con đã đói bụng, có thể ăn cơm không?

Bé gái này dáng dấp khoảng chừng bảy tám tuổi, vóc người so với bé cùng tuổi cao hơn rất nhiều. Mặt trái xoan, hai gò má trắng nõn, nhìn vô cùng thanh tú.

Tiêu Hà mỉm cười:

- Nguyên đã cao như thế này rồi!

- Đồ ăn còn rất nhiều!

Lữ Trĩ thấy con gái, trên mặt lộ ra tươi cười:

- Vậy đấy, sáng sớm đã la hét đòi ăn rồi. Nguyên, đi nhóm lửa, mẹ liền đi nấu cơm cho con. Tiêu tiên sinh, xin chờ ở đây, ta đi gọi Lưu Quý dậy.

Nói xong, Lữ Trĩ đi vào nội thất. Lưu Nguyên xoa xoa đôi mắt, nhảy nhót đi tới phòng bếp. Nhìn bóng lưng Lưu Nguyên, Tiêu Hà khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu.

Một lát sau, Lưu Quý mắt nhắm mắt mở đi ra.

- Tiêu tiên sinh, sao sáng sớm đã tới, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng sao?

Lưu Quý đã hơn bốn mươi, tuy rằng vẫn giống như trước, không câu nệ tiểu tiết nhưng ổn trọng hơn rất nhiều. Mấy năm nay, y đảm nhiệm chức Đình trưởng Tứ Thủy đình, cũng coi như là tận tâm tận lực. Chỉ thấy y ngồi xuống, hai chân dạn ra, hướng ra phía sau gọi Lữ Trĩ đang chuẩn bị đi làm cơm:

- A Trĩ, mang hai bầu rượu lên đây.

- Sáng sớm đã uống rượu, hài...

Lữ Trĩ thở dài, nhưng cũng không nói gì thêm.

Tiêu Hà lại gãi gãi đầu, nhẹ giọng nói:

- Lưu Quý, ta đi từ Huyện Bái suốt đêm đến đây là có chuyện muốn nói với người. Ngày hôm trước từ quận Đông Hải đưa tới một nhóm phạm nhân, phải giải lập tức đến Ly Sơn. Thế nhưng hiện nay trong huyện không có nhân thủ, cho nên Huyện lệnh để ta tới báo cho người, sẽ do người áp giải nhóm phạm nhân này đi Ly Sơn. Sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát, người chuẩn bị một chút rồi đi cùng ta.

Lưu Quý nghe vậy ngẩn người ra, đột nhiên giận giữ:

- Tiêu tiên sinh, ta mới từ Bắc Cương trở về còn chưa được hai ngày, còn chưa ngồi nóng chỗ, sao lại phải đi công sai rồi?

Tiêu Hà cười khổ nói:

- Điều này cũng hết cách. Vốn lao dịch năm nay của người đã làm xong, nhưng không nghĩ tới quận Đông Hải đột nhiên đưa tới một nhóm phạm nhân như thế. Người cũng biết đó, vài ngày trước Tiết quận sinh loạn, quận Đông Hải xuất binh trấn áp. Nhân thủ ở Đông Hải vốn đã ít, loạn ở Tiết quận lại càng không đủ. Cho nên Tư Mã Quận thủ và Tráng Quận thủ đã bàn bạc, do chúng ta phụ trách áp giải. Đồ Tử và A Anh phụng mệnh của Quận thủ, mang binh đi Tiết quận, đến nay còn chưa về. Trong huyện nhà bây giờ căn bản không còn ai... Vậy đây, ngay cả ta vừa về hôm nay cũng phải lập tức đi huyện Tương đây.

Lưu Quý nhú mày, cúi đầu không nói.

Tiêu Hà vỗ vỗ vai y:

- Lưu Quý, đây chẳng phải là bị ép buộc sao? Cũng vì không còn cách nào khác! Chờ sự tình ở Tiết quận bình định rồi, năm sau cũng sẽ không quá mức bận rộn như vậy. Đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách giúp người, để người đỡ lao dịch một chút, người thấy thế nào? Lúc này đây, người đành uất ức một chút đi. Dù sao cũng chỉ là áp giải phạm nhân, tới Ly Sơn rồi người có thể lập tức quay về. Nếu tất cả đều thuận lợi, nói không chừng, đầu xuân là có thể trở về.

Lưu Quý cũng biết, chuyện như này là phải làm, chỉ có thể tự trách mình không may. Cũng không trách được Tiêu Hà, ai bảo Tiết quận làm ra loạn lớn như vậy? Nhưng nghe người ta nói, Lưu gia tử kia lại vừa thăng quan rồi, hình như lần này bình định được loạn ở Tiết quận, chính là tên kia đứng ra chủ trì

Người với người không giống nhau. Tên kia một chuyến đi công sai, không hiểu sao lại mò được nhiều thứ tốt thế.

Còn mình thì sao chứ?

Có lẽ là trời sinh mệnh cực khổ đi!

Con trai của Xích Long đấy. Nhưng ai mà chẳng thấy con trai của Xích Long lại khổ cực như mình chứ? Lưu Quý nghĩ tới đây, không khỏi tự ai oán thở dài một hơi.

- Tiêu tiên sinh, vậy người chờ ta một chút, ta bảo A Trĩ làm lương khô cho ta.

Lúc này, Lữ Trĩ cũng mang hai bầu rượu tiến đến. Lưu Quý đem sự tình nói với Lữ Trĩ, Lữ Trĩ nghe xong chỉ gật đầu, không nói hai lời, quay xuống bếp chuẩn bị lương khô cho Lưu Quý. Đợi Lữ Trĩ đi xuống, Lưu Quý rót một chén rượu cho Tiêu Hà. Vừa mới chuẩn bị uống, lại bị Tiêu Hà giữ tay.

- Lưu Quý, ta hỏi người một việc.

- Tiêu tiên sinh mời nói.

- Lưu Phì nhà người hiện đang ở nơi nào?

Lưu Quý nghe những lời này, sắc mặt chợt thay đổi, cố cười một tiếng nói:

- Tiêu tiên sinh, người cũng biết đó, hai năm qua ta quá bận công vụ, rất ít về thăm nhà. A Phì hiện tại cũng đã lớn, ta đây cũng không có thời gian quan tâm đến nó. Không sợ người chê cười, ta cũng thật không biết hiện nó đang ở nơi nào.

Tiêu Hà không nói lời nào, nhìn Lưu Quý một lát, hạ giọng nói:

- Lưu Quý, tốt xấu chúng ta cũng là hương thân, ta phải nhắc nhở người một chút. A Phì cũng không còn nhỏ tuổi nữa, cả ngày chơi bời lêu lổng, chung quy cũng không phải việc tốt. Ta nghe nói, nó hay giao du với những người không đảng hoàng, ở Huyện Bái còn nợ nần nhiều. Hiện nay, thiên hạ nhìn có vẻ thái bình, thế nhưng không an ổn. Nợ nần là việc nhỏ, cũng không nên bởi vì một chút việc nhỏ mà đi lầm đường, rất nguy hiểm.

Lưu Quý ngẩn ra, vội vã hỏi:

- Tiêu tiên sinh, có phải đã nghe phong thanh gì?

Tiêu Hà nói:

- Ta chỉ nghe nói, năm nay nó thường tới huyện Thích... Người cũng biết, huyện Thích ở Tiết quận, mà Tiết quận hiện nay... Ngộ nhờ bị liên lụy vào, đến lúc đó muốn thoát thân cũng không dễ dàng như vậy. Lưu Quý, tốt nhất là người đến huyện Thích tìm A Phì về. Hiện nay là thời buổi rối loạn, nhất thiết phải cẩn thận, đừng gây ra chuyện gì.

Lưu Quý gật đầu, rượu cũng không muốn uống đứng vụt dậy:

- Ta đi tìm Vương Quán, bảo gã đi huyện Thích tìm bắt cái tên kia trở về.

Sở dĩ y khẩn trương như vậy, tất nhiên không phải là không có nguyên nhân.

Tuy rằng Lưu Quý chỉ là một Đình trưởng, thế nhưng giao du rất rộng, ít nhiều cũng biết tình hình hiện nay của Lưu Phì. Hai năm gần đây, Lưu Phì vẫn kết giao với một số kẻ phạm pháp. Tiết quận xảy ra chuyện lớn như vậy, sẽ không thiếu được một phen tẩy trừ. Nhỡ ra vấy bẩn, đến lúc đó muốn tẩy cũng rất khó. Nhỡ có gì không tốt, ngay cả mình cũng bị tiểu tử kia liên lụy.

Năm nay, thật đúng là rối loạn a... Lưu Quý vừa đi, Lữ Trĩ cũng vào phòng.

- Tiêu tiên sinh, Lưu Quý lần này đi Ly Sơn, không có gì phiền phức chứ.

Tiêu Hà kinh ngạc hỏi:

- A Trĩ, Lưu Quý cũng không phải là lần đầu tiên đi công sai, có thể xảy ra chuyện gì? Người đừng nghĩ lung tung.

Lữ Trĩ lắc đầu:

- Không phải người vừa nói sao, thế đạo hiện nay nhìn qua cũng không phải thái bình như vậy. Ta cũng biết không phải là lần đầu y đi công sai. Không biết vì sao, ta rất nóng ruột, cảm thấy hình như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Tiêu Hà cười nói:

- A Trĩ, người suy nghĩ nhiều rồi. Thế đạo hiện nay tuy nói là không yên ổn, thế nhưng cũng không tính là quá xấu. Loạn ở Tiết quận, đã bị Lưu... Đồ úy dẹp loạn rồi. hắn là sẽ không lại có phiền phức gì.

Từ lúc Lưu Khám đi Lâu Thương, cho dù Tiêu Hà hay Lữ Trĩ đều tận lực tránh nhắc tới tên Lưu Khám.

Lữ Trĩ lắc đầu:

- Có lẽ là ta nghĩ lung tung đi... Thế nhưng vừa nghe nói Lưu Quý phải đi ra ngoài, trong lòng ta vẫn có chút không yên. Tiêu tiên sinh, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì đó, có chuyện muốn xin người hỗ trợ đưa A Nguyên đưa đi Lâu Thương, phụ mẫu ta và A Tu đều ở đó, cũng có thể trông nom nó. Hắn người cũng biết tình hình trong nhà Lưu Quý mà.

Tiêu Hà đương nhiên biết, phụ thân của Lưu Quý, Lưu Thoan Lưu lão thái công không thích Lưu Quý. Luôn cả huynh trưởng, tẩu tử Lưu Quý luôn vô cùng hà khắc đối với cả nhà Lưu Quý, nhưng y nghĩ Lữ Trĩ nghĩ lung tung thôi.

Chỉ là áp giải phạm nhân mà thôi, có thể sinh ra loạn được chứ?

Lữ Trĩ này là một nữ nhân rất thông minh, cũng là một nữ nhân rất có chủ kiến, chỉ là có những lúc lại suy nghĩ quá nhiều thôi.

Nghĩ tới đây, Tiêu Hà nhấp một ngụm rượu, mỉm cười đồng ý thỉnh cầu của Lữ Trĩ.

Chương 293: Thiên tự văn (1)

Mùa đông năm Thủy Hoàng đế thứ ba mươi tư rất lạnh.

Đêm trước khi rét đậm đến, một hồi mưa to nhất trong ba mươi năm qua, đã đưa Tứ Hồng sớm bước vào mùa đông. Ngày mùng bảy tháng mười năm ngoái vào lúc này Tứ Hồng rất ấm áp. Thế nhưng năm nay, nhiệt độ thay đổi làm cho cư dân Tứ Hồng trở tay không kịp. Các nơi như huyện Bái, Phong ấp, huyện Lưu, Ngao Tang liên tục có người chết vì lạnh. Thành linh khí hậu ác liệt như vậy, cũng làm cho Quận thủ quận Tứ Thủy Doanh Tráng lo lắng khôn cùng. Vốn nhân viên trong tay đã không nhiều, xuất hiện chuyện

này càng làm cho y không biết làm sao, khẩn cấp điều rất nhiều quan lại từ các huyện đến bàn bạc làm thế nào để giải quyết nan đề này.

Mà trong rất nhiều vấn đề thì chủ yếu nhất chính là vấn đề lương thực. Bởi trận mưa to trước kia, làm rất nhiều nông hộ trong nhà đều thiếu thốn. Xung quanh Tương huyện còn đỡ, thế nhưng ven bờ Tứ Thủy bao gồm cả hai vùng Hạ Bi, Bành Thành đều bắt đầu có lưu dân đi tới. Từ xưa đến nay, lưu dân là một vấn đề lớn, nếu như xử lý không tốt, sẽ biến thành tai họa rất lớn. Doanh Tráng rơi vào đường cùng, cuối cùng phải báo đến Hàm Dương xin mở kho lương phòng bị để hóa giải nguy cơ.

Lâu Thương hiện nay có hơn trăm kho lương lớn, hầm cất giữ gần một nghìn.

Dựa theo quy định của Đại Tần, một hầm lương có thể giữ ba nghìn thạch lương thực. Gần nghìn hầm lương chỉ có xấp xỉ ba trăm vạn thạch lương thực. Đương nhiên là số lương thực này là do chiến lược dự trữ lương mà có. Đầu mỗi then chốt đảm nhận lương đạo là các quận Đông Hải, Tứ Thủy, Cửu Giang.

Mở kho phát lương tuyệt đối là một đại sự, mặc dù là Doanh Tráng, đường đường quan lớn một phương hưởng hai nghìn thạch bổng lộc cũng không dám tự ý quyết định. Thật may, Lâu Thương lệnh, Đô úy Tứ Thủy Lưu Khâm đã trở về Lâu Thương.

Bởi lúc đầu khi khởi công xây dựng Lâu Thương, liên lo lắng đến các nhân tố, kênh rạch dày đặc, đảm bảo an toàn của Lâu Thương. Đồng thời, một hồi mưa to, còn khảo nghiệm sự chịu đựng của đê đập ở Tuy Thủy, mặc dù là ở chỗ trũng nhưng không hề bị ảnh hưởng.

Lúc nghe nói tình hình tai nạn rất lớn ở Hạ Bi, Lưu Khâm triệu tập bộ khúc, mở ra kho lương riêng để hóa giải tình hình tai nạn ở Hạ Bi. Đồng thời đám người Lữ Văn, Trần Nghĩa đang ở tại Lâu Thương, thông qua các con đường riêng mua lương thảo từ bên ngoài. Lưu Khâm càng khẩn cấp phái người về Thục, hướng phía Giang Dương cầu viện. Ngày hai mươi tháng mười, Điển chúc Tây Nam Ba Cước, mang khoảng mười vạn lương thực, xuất phát từ Giang Dương, đi hướng Chu huyện.

Bất kể là kho lương riêng của Lưu Khâm, hay là việc Lữ Văn, Trần Nghĩa quyên lương bao gồm cả lương thảo của Ba Thục ở một mức độ nào đó, có thể giảm bớt tai họa ở Tứ Thủy.

Tới ngày mười bảy tháng mười một, nạn dân bốn huyện Bái, Ngao, Hồ Lăng, Hạ Bi tổng cộng hơn tám trăm nghìn người đều được an trí ổn thỏa, tự quay về gia hương. Khi chiếu lệnh đồng ý mở kho lương đến Tương huyện thì tại họa đã toàn bộ được khống chế. Không cần mở kho phóng lương nữa...

Trong tai họa đến bất ngờ này, Lâu Thương trấn trở thành viên minh châu sáng chói nhất khu Tứ Hồng. Doanh Tráng lần nữa gửi tấu đến Hàm Dương là để thỉnh công cho đám người Lưu Khâm. Rất nhiều người đều đến chúc mừng Lưu Khâm. Trong thời gian ngắn, người đến người đi Lâu Thương, vào ngày mùa đông lạnh lại có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Lưu Khâm rất mất hứng!

Hắn ngồi trong đại sảnh phủ nha, nghe báo cáo của Lữ Thích Chi, mặt đen sì, âm u như nước, làm người cảm thấy rất ư áp.

- Tỷ phu, ta đã tra ra ở Hạ Bi, nơi ở chính xác của Trương Lương... gã dùng tên giả là Hàn Lương, thường ngày cũng không làm người khác chú ý. Theo hàng xóm láng giềng nói, Trương Lương này ở Hạ Bi trong vài năm, phần lớn thời gian cũng không gặp gỡ ai, chỉ vui đầu đọc sách. Thế nhưng, tháng tám năm ngoái, Trương Lương lại rời khỏi Hạ Bi, tới giờ vẫn chưa quay lại. Cũng không ai biết, đến tột cùng là gã đi nơi nào.

- Vậy tức là không tìm được gã?

Lưu Khâm nhẹ nhàng gõ gõ thư án, âm thanh có chút trầm thấp.

Lữ Thích Chi nói tiếp:

- Theo tình hình hiện nay, đích thực là mất tung tích rồi... Nhưng xin tỷ phu yên tâm, ta đã bí mật an bài nhân thủ, âm thầm giám thị ở Hạ Bi. Ngày nào có manh mối xuất hiện, chúng ta sẽ có tin tức ngay. Chỉ là, ta không rõ vì sao huynh lại coi trọng Trương Lương này như vậy? Cũng không phải là vô cùng tài giỏi... Căn bản không đủ để huynh quan tâm gã như vậy a.

“Người làm sao mà biết, danh tiếng thật lớn của Trương Lương sau này.”

Trong lòng Lưu Khâm yên lặng nói một câu, âm thầm tự nhủ: Lúc này đây, mưu kế của Trương Lương đích thực là không hoàn mỹ lắm. Nhưng trí mưu cũng không phải là trời sinh, cũng không phải là đọc mấy bộ sách là có thể đại thành. Trương Lương trong lịch sử, thanh danh thật sự nổi bật là lúc Hán Sở tranh hùng.

Thời gian, chỉ có thời gian là then chốt để bồi dưỡng một mưu sĩ. Khi người này có đủ thời gian, cũng đủ kinh nghiệm, nhất định sẽ bày ra năng lực kinh người. Hiện tại không tài giỏi nhưng không có nghĩa là sau này cũng không tài giỏi. Lưu Khâm không ý thức nắm chặt tay, dậm nhẹ xuống thư án.

Mặc kệ từ giờ đến khi Hán Sở tranh hùng còn bao nhiêu thời gian, nhất định phải có hành động...

Trước đây Lưu Khâm chưa có năng lực này, mà hiện tại hắn đã ngồi ổn tại chức vị Đô úy Tứ Thủy, trong tay cũng có thành viên tổ chức của chính mình, chính là lúc chủ động xuất kích rồi.

- Tiểu Trư, đi tìm Khoái tiên sinh, nói tối nay ta có chuyện muốn bàn bạc với y... Ừm, đệ cũng tới đi!

Dạ!

Lữ Thích Chi chấp tay tuân mệnh, rời khỏi phòng.

Lưu Khâm cầm lấy bút, trầm ngâm một lát, cúi đầu múa bút thành văn.

Thư là viết cho Ba Mạn.

Tình hình ở Ba Thục đã ngày càng sáng sủa.

Lúc Thủy Hoàng Đế thu hồi thành công quyền khống chế Ba Thục, rộng lượng dành cho Ba Mạn rất nhiều đặc quyền. Đương nhiên, đặc quyền hiện nay không giống với đặc quyền cấp cho Tần Thanh. Thế nhưng đối với Ba Mạn mà nói, đủ để thành lập một lực lượng đối kháng với Tần Chỉ.

Người Ba ở Thục chia làm hai phái.

Tuy rằng Tần Chỉ mất đi sự ủng hộ của triều đình, thế nhưng nắm giữ tài phú đáng kể. Hơn nữa Tần Chỉ có quan hệ mật thiết với rất nhiều người Ba bản xứ, cho nên mơ hồ hình thành một cỗ thế lực. Mà Ba Mạn, bằng vào thế lực của thương hành người Ba, lại thêm được Thủy Hoàng Đế dành cho đặc quyền, sự nghiệp cũng phát triển không ngừng. Nhưng phương hướng phát triển chủ yếu của Ba Mạn là ở quận Thục. dù sao, Ba Cức ở Thục quận có thể cho nài rất nhiều hỗ trợ. Vì vậy, Ba Thục hiện nay lấy Giang Dương làm giới tuyến, phân chia thành hai bộ phận.

Ba Mạn dưới sự trợ giúp của Đường Lệ, cũng không nóng lòng mở rộng thế lực, mà là phát triển từng bước một.

Hiện nay, tinh lực chủ yếu của Ba Mạn chính là phát triển lưu vực Mạt Thủy và Thanh Y Thủy. Mạt Thủy và Thanh Y Thủy đều nằm ở thượng du Giang Thủy, trong lưu vực này người Ba là chủ yếu. Theo quy hoạch của Đường Lệ, sau khi Ba Mạn đứng vững ở lưu vực hai Thủy này, liền sẽ thâm nhập vào thượng du Giang Thủy. Kể từ đó, Ba Mạn có thể triệt để đứng vững tại Thục quận, sau đó từ từ phát triển về hướng đông nam Cung Đô của Dạ Lang quốc.

Nếu như dùng một câu để nói khái quát: Trước tiên là Ba Thục, sau đó là Vân Quý! Kế sách này của Đường Lệ cũng phù hợp với suy nghĩ của Lưu Khâm. Ba Mạn không thể phát triển ở quận Ba, cũng không thể phát triển ở quận Ba.

Thủy Hoàng Đế cần chính là một Ba Thục có sự phân chia, tranh đấu qua lại lẫn nhau, mà không phải là một Ba Thục nằm trong tay của một người.

Nhưng, Ba Mạn muốn phát triển, nguồn lực trong tay lại tương đối khuyết thiếu. Đặc biệt là người tài, càng là chỗ thiếu hụt của Ba Mạn. Đếm trên đầu ngón tay, Thẩm Thực Kỳ, Tào Vô Thương vì thân phận là quan phủ, không có khả năng đứng ra hỗ trợ. Trương Thương lớn tuổi, thân phận lại là một người đang bị truy nã, cũng không thích hợp đứng ra. Về phần Đường Lệ, là người đứng sau bày mưu nghĩ kế, thế nhưng nhân viên thực hiện lo liệu cũng không tính là nhiều.

Tả sử Giang Dương Lý Hưng cũng có đề cử vài người với Ba Mạn, nhưng là phía sau Lý Hưng còn có một gia tộc khổng lồ. Người này là đời sau của Lý Bằng – thái thú Thục quận năm xưa. Người y đề cử, phần lớn đều xuất thân từ Lý gia ở Thành Đô. Nếu như phân công toàn bộ, sẽ tạo thành cục diện không phát triển. Cần phải có một lực lượng khác đứng ra chế ước mới có thể phát triển tốt.

Kiến nghị của Đường Lệ là Lưu Khâm điều từ Lâu Thương vài người đến Thục quận hiệp trợ. Qua một phen thương nghị, Lưu Khâm quyết định phái hai người Chu Xương, Khổ Hành Giả đi quận Thục. Lại thêm Trình Mặc đã chuẩn bị xuất phát đi Thục quận hiệp trợ. Trong thời gian ngắn, về phương diện nhân thủ Ba Mạn không cần lo lắng. Còn sau đó? Đến lúc đó rồi tính.

- Phụ thân!

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh trẻ con.

Một đồng tử khoảng năm tuổi đi vào thư phòng.

- Bình An, có việc sao?

Vừa nhìn thấy thằng bé, trên mặt Lưu Khâm lập tức lộ ra nụ cười.

Đồng tử này chính là nhi tử của Lưu Khâm – Lưu Tần. Bình An là nữ danh của Lưu Tần, vô cùng thông tuệ, đã có thể đọc sách biết chữ.

Lữ Tu không ngớt nhắc Lưu Khâm tìm cho Lưu Tần một vị lão sư.

Chỉ là khi Lưu Khâm trở lại Lâu Thương, liền vượt qua trận tai họa kia, vẫn vội vàng xử lý sự tình, không có thời gian nghĩ tới.

Chương 294: Thiên tự văn (2)

Cần nói tiếp, trong Lâu Thương trấn, người biết chữ cũng không ít. Cho dù là Trần Bình cũng vậy, Tào Tham cũng thế, còn có Khoái Triệt, An Kỳ, Giả Thiệu bao gồm cả Lưu Khâm đều có thể dạy Lưu Tần.

Nhưng Lữ Tu đều không hài lòng.

- Đạo Tử khéo âm mưu, sở học hung ác nham hiểm; Khoái Triệt, Giả Thiệu tinh thông quỷ biện, cũng không phải là lương sư. Tào đại ca còn bình thường một chút, nhưng trước đó vài ngày ta phát hiện y dạy cho Bình An Lão Trang thuật... Không phải nói Lão Trang thuật không tốt, nhưng Bình An vẫn còn chưa đến năm tuổi a. Ta nghĩ, hẳn là dạy cho nó cái gì đó bình thường thôi, thích hợp với tuổi của nó. Học thức quá thâm ảo, thực sự không thích hợp với độ tuổi của Bình An... A Khâm, hay là chàng nghĩ cách tìm một người đi?

Điều này thật là làm khó Lưu Khâm. Hiện nay hắn công vụ bận rộn, làm sao có thời gian suy nghĩ những việc này? Hơn nữa, những người có học thức mà hắn biết, ngoại trừ mấy người am hiểu âm mưu quỷ kế ở Lâu Thương này thì hầu hết đều là quan lại trong triều.

Lưu Tần đi tới bên cạnh Lưu Khâm:

- Phụ thân, bà nội bảo người qua đó.

- Hiện tại sao?

Lưu Tần gật đầu:

- Còn có, mẹ bảo hài nhi hỏi người, khi nào thì tìm cho hài nhi một tiên sinh?

- A?

Lưu Khâm buông bút, thu dọn công văn lại, sau đó ôm lấy Lưu Tần.

Vừa đi vừa cười ha hả nói:

- Bình An thích đọc sách viết chữ?

- Vâng!

Lưu Tồn gãi gãi đầu ngượng ngùng cười:

- Nhưng con không thích những gì Đường thúc thúc bọn họ dạy con, thật chán a!

Ngẫm lại cũng đúng, Tào Tham dạy chính là Đạo đức kinh, Trần Bình, Khoái Triệt dạy Âm phù kinh, Thương quân thư... An Kỳ còn đỡ, truyền thụ chính là Hoàng đế nội kinh. Mấy thứ này, ngay cả Lưu Khảm nhìn thấy đều đau đầu, càng không nói đến một đứa trẻ năm tuổi.

- Đợi cha rảnh rồi, nhất định sẽ viết một quyển sách mà Bình An thích!

Đã nói ra thì nhất định phải làm.

Thế nhưng dạy cho Lưu Tồn cái gì đây?

Tiếng Anh thì khẳng định là không được... mà phần lớn những gì Lưu Khảm ở kiếp trước đều không hợp với thời đại này. Lưu Khảm ôm Lưu Tồn, vừa đi vừa nghĩ. Vất óc suy nghĩ, nên khi Lưu Khảm đi đến cửa hậu trạch, trong đầu bỗng hiện lên một chủ ý.

Những gì mà đám người Trần Bình dạy cho Lưu Tồn, cũng không thể nói là hỏng!

Trên đời này, âm mưu quỷ kế là một loại tồn tại không thể thiếu. Lưu Tồn học mấy thứ kia, cũng không phải là không có lợi. Nhưng trước khi học mấy thứ kia, trước tiên phải học cách đối nhân xử thế...

Có một thiên văn chương, thật ra rất phù hợp với độ tuổi của Lưu Tồn. Lưu Khảm nghĩ tới đây, đã định ra chủ ý. Lúc này hắn đi vào hậu trạch, chỉ thấy Khảm lão phu nhân đang ngồi ở đường thượng, cười nói gì đó với Lữ Tu.

Hai năm này, nhi tử thực sự là tiến bộ nhiều, thế nhưng thời gian chơi với lão phu nhân cũng giảm rất nhiều. Cho nên trong lòng lão phu nhân cũng vui vẻ, vì vậy khi Lưu Khảm đi vào tới, nụ cười trên mặt bà thoáng cái biến mất.

- Hải nhi gặp qua mẫu thân!

Lưu Khảm buông Lưu Tồn, hành lễ với lão phu nhân:

- Không biết mẫu thân tìm hải nhi đến đây có chuyện gì dạy bảo?

Lưu Tồn chạy tới bên cạnh Lữ Tu, chui vào trong lòng nàng.

Lão phu nhân nói:

- A Khảm, thân thể đại ca con đã có chuyển biến tốt... thế nhưng hôn sự của nó chung quy cũng không thể kéo dài. Vốn là, đầu năm ta đã muốn lo liệu cho bọn họ, thế nhưng Vương Cơ nói con là chủ nhà, con không ở nhà, tóm lại là không tốt. Hiện nay con đã trở về, ta đã nghĩ rồi, sớm đem việc của ca ca con tổ chức. Chúng ta cũng không hề gì, đơn giản chọn một ngày lành, đem hôn sự của ca ca con và Vương Cơ lo liệu đi. Còn có, ý tứ của Vương Cơ là muốn Tín cũng chuyển theo họ của ca ca con. Gọi là Lưu Tín, con nghĩ thế nào?

Ấn ký khóa nô trên người Lưu Cự đã gỡ xuống thành công, giải phẫu rất thành công, qua một năm điều dưỡng, thân thể Lưu Cự cũng đã khỏi hẳn. Chính là y của lớn không ra, của nhỏ không tới, cả ngày ở cùng lão phu nhân, có đôi khi cũng tới quán doanh cùng đám người Chung Ly Muội, Quán Anh đấu sức một phen. Mà hôn sự của y và Vương Cơ, bởi vì Lưu Khảm không ở nhà, nên vẫn kéo dài.

Lưu Khảm suy nghĩ một chút, nghĩ những năm gần đây, mình bên ngoài, có Lưu Cự chăm sóc, mẫu thân mới không còn cô đơn.

Tuy nói đối với thân phận của Lưu Cự vẫn còn có chút nghi ngờ, nhưng theo tình hình hiện nay xem ra, Lưu Cự cũng không có bất cứ hành động gì đối với hắn. Thậm chí có lúc, y còn không do dự ra tay giúp đỡ Lưu Khảm. Vài năm sinh hoạt, Lưu Cự đã dung nhập vào gia đình này rồi.

Nghĩ tới đây, Lưu Khảm gật đầu.

- Mẫu thân nói rất đúng, là hải nhi sơ sót... như vậy đi, để con bảo lão Tương chọn một ngày lành, để cho đại ca và Vương Cơ thành thân. Việc Tín sửa họ, con cũng không có ý kiến. Người của Lưu gia không

hiều, thêm người thêm vui. Hơn nữa, con cũng thật thích Tín... Ha ha, tên này rất có phong phạm của đại ca, hiện nay trong quân doanh đều gọi y là Tiểu Bi. Hai ngày trước, Chung Ly còn bàn với con để Tín vào Lão Bi doanh đấy.

Khám phu nhân nghe vậy cũng cười.

- A Khám, lúc này A Tu nói với ta, muốn con tìm cho Bình An một tiên sinh, đã tìm được chưa?

Lưu Khám nghe vậy, nhin không được lườm Lữ Tu một cái.

Đã thấy Lữ Tu nhìn hẩn cười, khẽ làm một cái mặt quỷ. Tuy rằng đã làm mẹ, nhưng đại đa số thời gian, Lữ Tu vẫn như một thiếu nữ bướng bỉnh. Nụ cười này cũng vô cùng đáng yêu, làm cho Lưu Khám dù tức giận nàng phiền phức nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Không đợi Lưu Khám mở miệng, Lưu Tần giành trước nói:

- Bà nội, phụ thân vừa nói sẽ viết cho cháu một quyển sách.

- Hẩn? Viết sách?

Khám phu nhân không khỏi ngạc nhiên:

- Bảo nó dạy chữ cho cháu còn không bằng bảo bà dạy cháu... A Khám, con cũng không nên xằng bậy.

Lưu Khám cười nói:

- Mẫu thân yên tâm, hài nhi sẽ không xằng bậy.

Chỉ là tìm cho Bình An một tiên sinh thực là không dễ dàng; những người hài nhi quen biết đều có học vấn tốt. Để cho bọn họ dạy Bình An, có chút dao trâu mổ gà rồi... hài nhi cho rằng, trước hết mời người dạy cho Bình An chữ tiểu triện và chữ lệ, học văn chương “Thương hiệt thiên” trước. Những văn chương này đều dễ hiểu, cũng không khó học. Đợi hài nhi có thời gian, lại viết cho Bình An một quyển “Thiên Tự văn”.

Thương hiệt thiên là tự thư của Tần, do đình úy Lý Tư biên soạn.

Ở hậu thế, “Thương hiệt thiên” của Lý Tư, “Viên lịch thiên” của Triệu Cao Địa, “Bác học thiên” của Thái sử Lệnh Hồ Vô Kính được xưng tác là định hình văn tự chữ tiểu triện của Tần. Về sau, ba thiên văn chương này được gọi chung là “Thương hiệt thiên”, trở thành sách học vỡ lòng cho trẻ nhỏ. Chỉ là Thương hiệt thiên truyền lưu đến hậu thế hầu hết dùng thể chữ lệ, chữ tiểu triện của Tần trong Thương hiệt thiên đã thất truyền. Mà ở thời đại này, người đọc sách cũng không nhiều. Cho nên người biết đến ba thiên văn chương này cũng rất ít. Lưu Khám dự định mời Lý Tư, Triệu Cao tự mình viết sách.

Hồ Vô Kính đã chết, nhưng có thể mời Thúc Tôn Thông viết thay. Lý Tư thì sao, Lưu Khám có thể thông qua Lý Do xin văn chương. Chỉ là Triệu Cao... Lưu Khám đối với tên thái giám chết bầm này thực là không có thiện cảm, nhưng nghĩ đến chân tích của Viên lịch thiên, Lưu Khám quyết định mời Doanh Tráng đứng ra, thay mình xin văn chương. Ba thiên văn tự này cất giấu những giá trị vượt quá rất nhiều giá trị thực của nó.

Lữ Tu mở to hai mắt nhin không được mở miệng hỏi:

- A Khám, chàng nói thật không vậy... Không được, hôm nay chàng nhất định phải nói rõ, chàng định dạy Bình An cái gì? Đùng có dạy nó những thứ lung tung. Nếu như vậy, ta thà rằng mời mẫu thân tới dạy Bình An.

Xem ra, nếu như không nói ra căn nguyên, Khám phu nhân và Lữ Tu đều sẽ không đồng ý.

Lưu Khám thở dài, ngồi xuống vươn tay ý bảo Lưu Tần tiến lên. Hẩn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Lưu Tần, nhắm mắt lại, nỗ lực nhớ lại những văn chương đã học ở kiếp trước.

”Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trường.

Hàn lai thử vãng, thu thu đông tàng. Nhuận dư thành tuế, luật lữ điều dương.

Vân đăng trí vũ, lộ kết vi sương. Kim sinh lệ thủy, ngọc xuất côn cương.

Kiểm hào cự khuyết, châu xưng dạ quang. Quả trần lý nại, thái trọng giới khương...”

Lưu Khám khẽ đọc một khúc “Nam triều lương” thời kỳ Võ đế, “Thiên tự văn” của Tấn kỵ thị lang Chu Hưng, từ miệng hần từ từ tuôn ra. Thiên tự văn này không có chữ nào tương đồng, mỗi câu đều hàm chứa thâm ý.

Chu Hưng vì viết “Thiên tự văn” mà một đêm đầu bạc, có thể thấy được gian khổ trong đó. Kỳ văn hoa mỹ, uẩn ý thâm thúy, mà đơn giản dễ học thuộc lòng. Lưu Khám nghĩ, Thiên tự văn này so với những loại văn học võ lòng ở hậu thế, mạnh gấp trăm lần. Hơn nữa lại phù hợp với yêu cầu của thời đại này, để Lưu Tồn học là hợp nhất.

Hai người Khám phu nhân và Lữ Tu ngơ ngác nhìn Lưu Khám.

Hồi lâu sau, Khám phu nhân đột nhiên cười nói:

- Văn chương như vậy, lại xuất phát từ miệng con ta? A Khám, nếu không tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, mẹ thật không thể tin được. văn chương này chính là con làm... Cũng được, văn chương hoa mỹ như vậy, đích xác thích hợp với lứa tuổi này của Bình An.

A Khám, bài văn này tên là gì?

Lưu Khám nói:

- Văn chương này tổng cộng nghìn chữ, gọi là “Thiên tự văn”. Mẫu thân nếu thấy hợp, con mời người viết thành chữ, có được không?

- Rất tốt, rất tốt!

Khám phu nhân và Lữ Tu liên tục tán thưởng.

Lưu Khám nhẹ nhàng xoa đầu Lưu Tồn, trong lòng cười khổ một tiếng: Con của ta, lão tử con vì con mà không biết xấu hổ làm kẻ đạo tặc văn học một lần. Chỉ mong có thể có ích đối với con. Chớ phụ một phen khổ tâm của ta thì tốt... Thiên tự văn này đọc lên cũng rất hay.

Chương 295: Tiêu Hà đến thăm (1)

Một bài Thiên tự văn, khiến mùa đông lạnh lẽo của Lâu Thương thêm một nét vẽ tươi sáng.

Chỉ quang cảnh của nửa ngày, thiên địa huyền hoàng, tiếng ca vũ trụ hoang vu, liền xuất hiện phổ lớn ngổ ngổ ở trên Lâu Thương. Những đứa trẻ vô ưu vô lo, không hề hiểu được những áng văn chương này rốt cục có chỗ nào cảm động lòng người, nhưng đọc thuộc lâu lâu, hơn nữa lời lẽ hoa mỹ, hát lên rất thú vị.

Lâu Thương thuộc về đất Sở, những dân ca truyền lại, đa số đều lấy Sở Từ làm chủ, trong đó lấy “Ly tao”, “cử ca”, “thiên văn” của Khuất Nguyên làm chủ. Sở Từ do dân ca nước Sở biến đổi thành, có chứa đặc sắc vô cùng sâu nặng của địa phương, ngày xưa xưng là Nam Phong, Nam Âm.

Đất Sở thịnh hành Vu Phong, người Sở lấy ca vũ để làm vui lòng thần linh, khiến cho rất nhiều thần thoại được bảo tồn.

Điều này cũng khiến cho trong Sở Từ, đầy ắp màu sắc tôn giáo, kết hợp với âm nhạc và âm điệu đặc biệt của nước Sở, tràn ngập tình lãng mạn.

Thiên Tự Văn và Sở Từ hoàn toàn không giống nhau.

Trong lịch sử vốn có, sự xuất hiện của Thiên Tự Văn, là trải qua sự hun đúc sau khi học thuật Nho gia độc tôn, bãi miễn Hán văn của hàng trăm gia đình, cộng thêm văn hóa nam bắc dung hợp thời kỳ Ngũ Hồ Loạn Hoa, từ đó sinh ra một loại văn chương hoàn toàn khác với thời đại đó. Kế thừa cơ sở của văn hóa Sở, lại dung hợp học thuật Nho gia và sự hào hùng của dân tộc du mục phương bắc, khiến cho Thiên Tự Văn toát ra vẻ đoan trang.

Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang...

Lúc Lưu Khảm đọc thuộc Thiên Tự Văn, lại nghĩ đến vấn đề niên kỷ của Lưu Tần, vì thế mà dùng một chút cách thức âm nhạc của hậu thế, khiến cho nó càng đại chúng dễ hiểu, có thể nhanh chóng học được cách truyền xướng. Đến bản thân Lưu Khảm cũng không ngờ được, sẽ xuất hiện kết quả như thế này.

Thế cho nên lúc bọn người Trần Bình nghe xong, đều vỗ án tán dương.

Còn Lưu Tần, trong vòng một ngày, có thể đọc thuộc lầu lầu Thiên Tự Văn đó. Thậm chí đến Vương Tín không thích đọc sách, cũng có thể đề vài ba câu lên trúc một cách dễ dàng, câu Bạch Câu Thực Trường thật sự khiến cho Vương Cơ vô cùng vui vẻ, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Đồng thời, thông qua cách truyền đạt bằng miệng và tai, nội dung của Thiên Tự Văn cũng dần dần có khuynh hướng lan rộng về bốn phía Lâu Thương...

Lưu Khảm thật sự không ngờ được, “Thiên Tự Văn” đối với thời đại này lại có thể sinh ra kết quả như thế nào. Hắn chẳng qua chỉ viết một bức thư tín, phái người gửi đến Lạc Dương, khẩn cầu Thúc Tôn Thông viết “Bách học thiên” và “Thiên Tự Văn” cho hắn. Sau này để chuyện này vào trong đầu, bởi vì, đối với Lưu Khảm mà nói, còn có chuyện quan trọng hơn, đó chính là tổ chức hôn sự của Lưu Cự và Vương Cơ.

Khảm phu nhân và Tương Cường sau khi thương lượng một hồi, định ngày hôn sự của Lưu Cự và Vương Cơ vào ngày đại hàn.

Đại hàn, một tiết khí cuối cùng trong hai mươi tư tiết khí.

Tam Cửu vừa qua, đến Tứ Cửu. Chính là thời tiết lạnh giá nhất trong một năm. Đại hàn qua đi, chính là lập xuân, vạn vật hồi sinh.

Dựa theo quẻ tượng, lại hợp với cách nói khổ tận cam lai.

Bất luận là Lưu Cự, hay là Vương Cơ, đều có thể coi như đã trải qua lặn lội, ném qua rất nhiều gian khổ, chịu rất nhiều sự trừng phạt, đều là người khổ.

Bây giờ, ngày tươi đẹp đã đến, không phải chính là khổ tận cam lai hay sao?

Đối với quyết định của Khảm phu nhân, Lưu Khảm không có ý kiến gì, dù sao là tốt hay là xấu, đều là nói như vậy.

Hôn sự thời Tần, không hề phức tạp rườm rà giống như thời Nho học thịnh hành, cũng không vô lý buồn cười như thời hậu thế.

Sau khi Lưu Khảm tuyên bố với mọi người về hôn sự của Lưu Cự, tất cả mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Nói cho cùng, Lưu Cự ít giao du với bên ngoài, rất ít khi lộ diện. Còn đối với việc rất nhiều người biết Lưu Khảm có một người huynh đệ, nhưng rất ít người từng gặp. Những người dân bản xứ ở Lâu Thương còn tốt một chút, ban đầu lúc Lưu Cự đánh chết Đinh Khí, từng lộ diện một lần. Nhưng có nhiều người thậm chí đến tên của Lưu Cự còn không biết rõ. Người từ bên ngoài đến Lâu Thương sinh sống, có người thậm chí còn không biết, Lưu Khảm còn có một người huynh đệ như vậy.

Thời gian trôi qua thật nhanh, ngày đại hôn của Lưu Cự cũng sắp đến.

Vương Cơ đã chuyển đến Lưu phủ, tạm thời sống trong một thôn trang khác của Trần gia. Khảm phu nhân Lữ Tu cả ngày bận rộn không ngừng, còn Lưu Cự, lại cả ngày cười nhe răng, gặp người nào cũng đều cười ngây ngô.

Lưu Cự đã qua tuổi ba mươi.

Thế nhưng sức khỏe vẫn giữ ở trạng thái đỉnh cao nhất.

Sức lực càng ngày càng khiến người ta kinh sợ, võ nghệ cũng càng ngày càng tinh thông.

Y vốn dĩ vô cùng thuần phác, tu luyện quyền pháp. Song song với việc rèn luyện khí lực, dưới sự hướng dẫn của Lưu Khảm, y còn học thái cực quyền.

Mấy năm tu luyện, đặc biệt là sau khi An Kỳ giúp y xóa bỏ vết tích xiềng xích khóa nô, cả con người Lưu Cự đều biến đổi.

Những binh khí thông thường đã không thể nào sử dụng.

Lưu Khám từ Bình Dương trở về, sau khi suy nghĩ rất lâu, đã thiết kế ra một loại binh khí phù hợp với Lưu Cự.

Lang nha bổng!

Lưu Cự sức lực hơn người, đi đứng cũng dũng mãnh kiên cường, lấy lực trị địch. Vốn dĩ Lưu Khám nghĩ rằng, tạo ra hai thanh đại chùy cho Lưu Cự là được, nhưng sau này mới phát hiện, chiếc chùy này không dễ luyện. Thời Tần, vẫn chưa có phương pháp luyện chùy một cách hệ thống, tuổi tác của Lưu Cự, cũng không thích hợp luyện tập từ đầu. Vì vậy Lưu Khám dứt khoát mời Bàn Dã Lão trong lúc rèn sắt, lấy sắt tinh được thu từ vàng nặng, chọn dùng phương pháp luyện thép mới nghiên cứu ra của Bàn Dã Lão, tốn thời gian ba mươi ngày, chế tạo ra lang nha bổng khổng lồ nặng đến chín mươi cân.

Dài chừng một trượng hai thước, thân gậy còn to hơn cả cánh tay của trẻ nhỏ.

Đầu gậy hình bầu dục, bên trên còn có một trăm lẻ tám cái gai sắt, khiến người ta kinh ngạc.

Lang nha bổng nặng trình trịch này, đến Lưu Khám cũng cảm thấy nặng tay. Nhưng trong tay của Lưu Cự, lại như một cây bấc đèn, chỉ một cánh tay là có thể xoay dễ dàng.

Lưu Cự yêu thích binh khí này vô cùng, không muốn rời tay.

Cả ngày y cầm lang nha bổng đấu võ với mọi người ở khắp nơi trong binh doanh.

Chung Ly Muội, Quán Anh, không đấu nổi hai mươi hiệp với Lưu Cự. Nếu như nói trong trấn Lâu Thương này, có người có thể đấu với Lưu Cự, duy chỉ có hai người. Lưu Khám đương nhiên coi như là một, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh không thôi cũng không phải là đối thủ của Lưu Cự.

Mỗi lần giao đấu với Lưu Cự, chỉ có thể dựa vào kĩ xảo để giành thắng lợi. Nhưng quá trình trong đó huyền diệu khó giải thích, không thể phân rõ ai thắng ai thua.

Còn có một người có thể giao đấu với Lưu Cự, đó là Vương Tín... Ồ, sau đại hôn của Lưu Cự, Vương Tín cũng nên đổi tên thành Lưu Tín rồi.

Lưu Tín vừa qua tuổi mười sáu, thân cao đã gần chín thước.

Thấp hơn Lưu Cự một cái đầu, lúc hai người đứng cùng với nhau, khiến Lưu Khám không nhận được nói: hai cái người này, thật là giống bố con.

Lưu Tín đi lại cũng dũng mãnh kiên cường, binh khí cậu sử dụng cũng là lang nha bổng.

Nhưng so với lang nha bổng của Lưu Cự, binh khí của Lưu Tín rõ ràng là nhỏ hơn một số, nặng năm mươi cân. Hai người này đấu võ, liền nghe thấy tiếng binh khí va vào nhau “keng keng”, tiếng hô không ngừng, tiếng vang lớn liên tục, khiến cho người ngoài nhìn vào đều cảm thấy hãi hùng.

Dưới tay Lưu Cự, đi qua năm mươi chiêu vẫn chưa bại.

Bây giờ, trong binh doanh của Lâu Thương, có cách nói Tam hùng Lưu Thị.

Lại có người trêu đùa: Tam hùng Lưu Thị, con gấu Cự là nhất. Nói cách khác, trong mắt tất cả mọi người, lực sát thương của Lưu Cự đứng thứ nhất.

Đương nhiên rồi, con người không ai là hoàn mỹ.

Lưu Cự cũng có một thiếu sót rất lớn, đó chính là không giỏi mã chiến. Tuy nhiên Lưu Cự cũng không để tâm, không giỏi mã chiến, nhưng ta bộ chiến đứng thứ nhất.

Ha ha, như thế là đủ rồi! Còn cách ngày đại hôn năm ngày nữa, trước cửa Lưu phủ Lâu Thương đã giăng đèn kết hoa.

Lưu Khám dẫn theo hai người Hàn Tín và Tư Mã Hỷ vừa sáng sớm đã rời khỏi phủ đệ, kiểm tra xem xét quân doanh. Căn cứ vào pháp lệnh Đại Tần, danh nghĩa Đô Ủy Tứ Thủy của Lưu Khám sẽ quản lí một doanh trại binh mã. Chỉ là, Lão Bi doanh và quân đội phổ thông lại không hoàn toàn tương đồng. Dựa vào

quy tắc của quân đội Tần triều, Lão Bi doanh thuộc về Biệt bộ trung quân. Biệt bộ này khiến cho Lão Bi doanh và các quân đội khác có bản chất không giống nhau.

Một doanh trại bình thường nếu đủ quân số là hai nghìn năm trăm người.

Mà thủ quân địa phương cũng khoảng hai nghìn người.

Nhưng Lão Bi doanh hôm nay có bốn nghìn binh mã, trong đó kỵ quân tám trăm, xa binh một đội, bộ binh khoảng hai nghìn năm trăm người.

Binh lực như vậy, theo lý mà nói đã đầy đủ. Nhưng do phạm vi cai quản của Đô Ủy Tứ Thủy Lưu Khâm bao phủ cả vùng Tứ Hồng. Vì vậy trong hai năm trước, Lâu Thương một mặt phát triển quân số, mặt khác không ngừng mở rộng binh doanh.

Bây giờ, toàn bộ vùng Tứ Hồng tổng cộng có bốn khu binh doanh.

Trừ đại bản doanh Lâu Thương ra, còn xây dựng thêm Cai Hạ doanh, Đại Trạch Hương doanh cùng với Thủ Lự doanh ở chỗ tiếp giáp giữa sông Đường và Tuy Thủy.

Ba khu binh doanh Cai Hạ, mỗi binh doanh đóng tám trăm binh mã, cùng tấn công hai nghìn bốn trăm người. Trong đại bản doanh Lâu Thương có một nghìn sáu trăm người.

So sánh một chút, một nghìn sáu trăm người trong đại bản doanh Lâu Thương là tinh nhuệ của Lão Bi doanh.

Kỵ binh có năm trăm, xa binh mười thặng (đơn vị cũ, bốn cái gọi là một thặng), bộ quân nghìn người. Trong đó một bộ phận là những lão tốt trước kia đã theo Lưu Khâm chinh chiến, toàn bộ còn lại đều là những trang đinh được điều động ra từ trong điền trang của Lưu gia. Những người này, chỉ phục tùng một mình Lưu Khâm, lần lượt do Chung Ly Muội, Quán Anh và Lữ Thích Chi chỉ huy.

Ngoài ra, trong điền trang Lưu gia còn có bốn trăm tư binh, toàn bộ đều là thân vệ của Lưu Khâm, do Lưu Khâm trực tiếp chỉ huy.

Việc xây dựng binh doanh, tất cả đều bình thường.

Lúc Lưu Khâm tuần sát binh doanh, đặc biệt quan sát Hàn Tín đi bên cạnh. Hàn Tín mười sáu tuổi, gương to mắt, dường như đối với tất cả mọi việc trong binh doanh đều cảm thấy hiếu kỳ, thỉnh thoảng mở miệng, những vấn đề mà y hỏi, cũng rất có tính xây dựng.

Tên tiểu tử này, có lẽ đúng là sinh ra vì chiến trận.

Lưu Khâm nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi thêm một phần mong đợi. Nếu như thiên hạ thật sự biến động, thì tên tiểu tử này đủ để đảm nhiệm một mình một phía cho ta.

Buổi trưa, Lưu Khâm dùng bữa trưa trong binh doanh.

Tập quán ở thời Tần, mỗi ngày chỉ có hai bữa, buổi trưa một bữa và chiều tối một bữa.

Những bách tính bình thường trong Lâu Thương, đa số đều duy trì tập quán này. Nhưng trong binh doanh, do yêu cầu của Lưu Khâm đối với việc tập luyện hết sức nghiêm ngặt, cho nên bữa cơm biến thành ba bữa. Như vậy có thể khiến cho các binh sĩ tràn đầy thể lực, còn có thể hoàn thành việc huấn luyện gian khổ mỗi ngày.

Đồng thời, đây cũng là nguyên nhân Lão Bi Doanh có thể nhanh chóng đủ quân số.

Thị sát xong quân doanh, Lưu Khâm cùng với Quán Anh, Chung Ly Muội nói chuyện riêng một lát, sau đó lên ngựa quay về thành. Thời tiết mặc dù còn rất lạnh, nhưng những cây dương liễu ven hồ đã bắt đầu thấp thoáng màu xanh. Mùa xuân ở Lâu Thương đến sớm hơn một chút so với phía bắc. Trên bờ sông có một con vịt đang nghịch nước vui vẻ, khiến cho người ta có thể cảm nhận được bước chân đang đến gần của mùa xuân.

162. Chương 296-300

Chương 296: Tiêu Hà đến thăm (2)

“Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi,
xuân giang thủy noãn áp tiên tri...”

- Hỉ tử, người đang ghi chép cái gì vậy?

Lưu Khám trên lưng ngựa quay người lại, phát hiện thấy Tư Mã Hỉ rút ra một tấm bảng gỗ có lót giấy trắng từ trong túi trên lưng ngựa, sau đó lại lấy ra một chiếc bút than chì, đang viết rất nhanh cái gì đó trên giấy trắng.

Nghe thấy Lưu Khám hỏi, Tư Mã Hỉ ngẩng đầu:

- Những câu thơ vừa nãy của chủ nhân, có chút không hợp vần luật, vậy nên có cảm thụ khác... Cổ Tá Sử ngày trước nói, ta phải chú ý hơn đến văn chương của chủ nhân. Y vô cùng thích Thiên Tự Văn mà chủ nhân làm, do đó bảo ta phải ghi chép bất cứ lúc nào.

Chủ nhân, câu thơ vừa nãy của người, hình như vẫn còn phía sau nữa, sao không đọc tiếp?

Tên tiểu tử này đúng là có dáng dấp của một quan thư ký.

Tư Mã Hỉ trước kia theo học Trương Thương, sau đó lại theo Trình Mạc, có thể nói là một tú tài trong số những người trẻ tuổi ở Lâu Thương.

Lưu Khám cười nói:

- Cái này không phải là thơ ta làm, chỉ là thấy cảnh sắc trước mắt, có cảm xúc nên buột miệng thôi...

- Thế đó là thơ của ai...

- Cái này...

Lưu Khám nhất thời không biết trả lời như thế nào. Nói cho cùng, thì người làm bài thơ này, là đại văn hào Tô Thức Tô Đông Pha của một nghìn năm sau.

Nhưng người nói Tô Đông Pha với Tư Mã Hỉ, làm sao mà cậu ta biết được?

“Lâu khao mã địa lô nha đoản.

Chính thị hà đồn dục thượng thời!”

Lưu Khám đọc nốt hai câu thơ sau xong, không để ý đến Tư Mã Hỉ nữa, quay đầu nói với Hàn Tín:

- Tín, nhìn cảnh sắc tràn ngập trước mắt, có thể thấy xuân đã đến rồi... Thế nào, hơn một năm này có thu hoạch và tâm đắc gì không?

Hàn Tín đang chực mở miệng thì đột nhiên phía xa xa có tiếng vó ngựa dồn dập.

Đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy từ hướng trấn Lâu Thương, mấy con ngựa phi nước đại, trong chớp mắt đã đến trước mặt Lưu Khám.

Ngồi trên lưng ngựa chạy đến trước tiên chính là Tiết Âu.

Y ghì chiến mã, quay người nhảy xuống ngựa, quỳ một gối, nói:

- Đô Úy, trong phủ có khách tới thăm. Phu nhân lệnh cho tiểu nhân đến đây, mời Đô Úy về phủ.

- Trong phủ có khách? Người nào?

Tiết Âu lắc đầu nói:

- Tiểu nhân không biết... Nhưng Tào Chủ Bộ hình như nhận ra người đó. Hai người một nam một nữ, nam khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, nữ khoảng chừng bảy tám tuổi.

Lại còn là một già một trẻ?

Lưu Khám không khỏi cảm thấy nghi hoặc, thật sự nghĩ không ra, bọn họ là người nào.

Đoạn thúc ngựa Xích Thố:

- Hàn Tín, Tư Mã Hỉ, hai người các người theo Tiết Âu về phủ. Ta đi trước một chút, trên đường đừng gây phiền phức.

Dứt lời, đánh ngựa quất roi, phi nhanh về.

- Tiết đại ca, rốt cuộc là ai tới, lại khiến phu nhân vội vàng tìm Đô Úy về như vậy?

Tiết Âu nhún vai:

- Ta cũng không biết, nhưng nghe giọng giống như là người địa phương, hình như là từ huyện Bái tới... Tín, chúng ta về sớm một chút đi.

Hàn Tín gật đầu, đợi Tiết Âu lên ngựa, hai người sánh vai nhau mà đi.

Tư Mã Hỉ lại nhớ kỹ câu thơ vừa nảy của Lưu Khám, ở chỗ lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) viết tên của Lưu Khám.

- Tín, chờ ta một chút!

Cậu thu lại bằng bút, thúc ngựa đuổi theo. Một đoàn người phi như bay về phía Lâu Thương.

Lưu Khám về đến Lâu Thương, xuống ngựa bên ngoài cửa phủ.

Còn chưa kịp đi lên bậc thang, đã nhìn thấy Chu Xương vội vàng chạy đến.

Vốn dĩ Chu Xương thu dọn xong hành lý, chuẩn bị xuất phát về Giang Dương với Khổ Hành giả. Nhưng do hôn sự của Lưu Cự, thế nên tạm thời lưu lại, chuẩn bị đợi uống xong rượu mừng của Lưu Cự sẽ đi Giang Dương.

Chỉ thấy y vội vàng vàng.

Y chấp tay hành lễ trước mặt Lưu Khám, sau đó không đợi Lưu Khám nói gì, y lắp bắp nói:

- Đô Úy, nghe nói... Lão Tiêu tới rồi?

- Lão Tiêu?

Lưu Khám và Chu Xương sóng vai nhau đi vào trong phủ, nghi hoặc hỏi.

- Chính là Tiêu tiên sinh, Tiêu Hà đó.

- Tiêu Hà?

Nghe thấy tên này, Lưu Khám không khỏi ngẩn người. Hắn dừng bước, ngạc nhiên nói:

- Không phải y đang là quan nhỏ ở huyện Bái hay sao, sao lại chạy tới đây làm gì?

Cũng khó trách Lưu Khám lại ngạc nhiên như vậy.

Tính toán tỉ mỉ, hắn và Tiêu Hà đã rất nhiều năm không gặp rồi.

Lúc Lưu Khám nhận chức Lâu Thương lệnh, trong đó có mấy lần muốn tìm Tiêu Hà nhờ cậy, nhưng Tiêu Hà đều tìm cơ trốn tránh.

Thời gian lâu, sự kì vọng của Lưu Khám vào Tiêu Hà dường như cũng không còn mãnh liệt như trước nữa, cho nên cũng giảm bớt rất nhiều.

Chỉ chẳng qua, hắn nghĩ không ra Tiêu Hà sao lại đến tìm hắn.

Trước đây, người này luôn tránh càng xa càng tốt, sao lần này lại chủ động đến tìm hắn? Chu Xương cũng không biết tình hình cụ thể, nếu không có Tào Tham phái người đến thông báo, y thậm chí còn không biết Tiêu Hà đến. Đi theo sau Lưu Khám, hai người đi thẳng tới phòng khách. Không đợi đi vào trong phòng, đã nghe thấy bên trong vọng lại tiếng khóc thút thít. Lưu Khám ngẩn người! Tiếng khóc này, lại xuất phát từ Lữ Tu.

Rảo bước nhanh vào trong phòng khách.

Chỉ thấy trong đại sảnh đã có không ít người đến.

Phu thê Lữ Văn, còn có Lữ Thích Chi đang an ủi Lữ Tu, Tào Tham Khoái Triệt, lại đang chau mày đứng bên cạnh, không nói lời nào.

Trên ghế khách, Tiêu Hà đã đứng dậy.

Nhiều năm không gặp, vị Tiêu Hà tiên sinh này nhìn có vẻ già hơn một chút so với trước kia, trên đầu đã có tóc bạc, khí chất càng trầm ổn hơn.

Bên cạnh Tiêu Hà có một đứa con gái mặc áo bố màu xanh.

Nhìn dáng vẻ khoảng bảy tám tuổi, cao hơn sáu thước, so với những đứa bé gái khác, phải cao hơn nửa cái đầu.

Trên mặt bé gái nước mắt còn chưa khô, tay cầm một miếng bánh gạo nếp, núp nửa người phía sau Tiêu Hà, rụt rè nhìn Lưu Khảm.

- A Khảm, tỷ tỷ, tỷ tỷ... đã xảy ra chuyện!

Lữ Tu nhìn thấy Lưu Khảm đi vào, giống như ngay lập tức tìm thấy người tâm phúc, vừa khóc vừa chạy đến, rúc đầu vào trong lòng Lưu Khảm.

Lưu Khảm không phản ứng lại, nghi hoặc hỏi:

- Ai xảy ra chuyện?

- Tỷ phu, là đại tỷ xảy ra chuyện.

Lữ Thích Chi nhìn thấy Lữ Tu khóc không thành tiếng, tiến lên một bước nói:

- Tiêu tiên sinh đến báo tin, ba ngày trước, đại tỷ bị quan phủ bắt đi rồi.

- A Trĩ?

Lưu Khảm đã hiểu ra một chút, bất giác ôm chặt lấy Lữ Tu, nhìn về phía Tiêu Hà.

- Tiêu Hà tham kiến Đô Úy!

Tiêu Hà vội vàng lên phía trước hành lễ. Trước khác nay khác, Lưu Khảm bây giờ không còn như ngày trước, đường đường là Đô Úy Tứ Thủy, đại quan hai nghìn thạch, dân tước mười hai cấp, cứ coi như là Lí Phóng đến đây, cũng phải ngoan ngoãn hành lễ. Huống chi là Tiêu Hà chỉ là quan chức của Bái huyện.

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì? Quan phủ sao lại bắt A Trĩ?

Lưu Khảm trầm giọng hỏi, ánh mắt sáng quắc, nghi ngờ nhìn Tiêu Hà.

Tiêu Hà nói:

- Đô Úy, tình hình là như thế này. Mấy ngày trước, Lý huyện lệnh đến huyện Thích huyện nói là lúc ba quận mưu phản, con trai của Lưu Quý là Lưu Phì, có quan hệ mật thiết với tên cầm đầu phản tặc huyện Thích – Khổng Hi, đồng thời lúc ba quận rối loạn cũng có tham dự trong đó.

Đô Úy, người cũng biết chuyện này liên lụy sâu rộng, hơn nữa bây giờ có Thượng Khanh Mông Nghị đại nhân trấn giữ Bình Dương, đốc thúc việc này.

Vì vậy, huyện lệnh cho người truy nã toàn bộ nhà Lưu Quý. A Trĩ thân là thê thất của Lưu Quý, đương nhiên không thể tránh khỏi, cũng bị bắt đi.

Vừa nói chuyện, Tiêu Hà kéo đứa bé gái ra.

- Hôm xảy ra chuyện, nó đang không có nhà, ở cùng nhà với cậu, chơi đùa ở nhà Đồ Tử. Cậu nó vừa nghe thấy chuyện này, lập tức đem nha đầu này đến chỗ ta, còn bản thân thì lén lút trốn đi. Trước lúc xảy ra chuyện, A Trĩ từng nói với ta, một khi trong nhà xảy ra chuyện, thì để ta A Nguyên gửi tới nơi này...

Lữ Văn cũng chạy tới:

- A Khám, cầu xin con hãy cứu A Trĩ. A Trĩ mệnh khổ, lại gặp một người đàn ông thế này... Đáng thương bây giờ A Trĩ đang có thai, bị bắt vào ngục làm sao mà chịu nổi? A Khám, con cũng là mệnh quan triều đình, nhất định có cách, có phải không?

Hai gò má Lưu Khám giật giật, lông mày chau lại.

Lúc này, Tiêu Hà khẽ kéo Lưu Nguyên.

Tiểu nha đầu nhanh trí bước lên trên, kéo lấy tay áo của Lưu Khám, nước mắt lưng tròng nói:

- Dượng, cứu mẫu thân của con...

Không biết vì sao, Lưu Khám nhìn thấy nha đầu này, chỉ cảm thấy trong lòng rung động.

Cũng không thể nói ra là nguyên nhân gì, tự nhiên cảm thấy vô cùng thân thiết. Hắn buông Lữ ra, ngồi xổm xuống, ôm Lưu Nguyên lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh của nó.

Chuyện này, đúng là không hề dễ!

Liên quan đến mưu phản, nhẹ nhất cũng là tội danh chu di tam tộc.

- Lưu Quý đâu? Bây giờ ở đâu?

Tiêu Hà nói:

- Theo hành trình thì bây giờ chắc y đang trên đường về nhà. Huyện lệnh đã phái người ra ngoài, chuẩn bị truy bắt Lưu Quý trên đường. Nhưng bây giờ vẫn chưa có tin tức gì... Đô Úy, sự tình đại thể là như thế, ta cũng biết chuyện Lưu Quý lần này thực sự không nhỏ, muốn giải vây cho y, quả thật rất khó. Đứa trẻ này cứ gửi lại ở chỗ người, ta còn phải về nhà ngay, xem xem có tìm ra cách gì không.

Việc này không được chậm trễ, ta xin cáo từ!

- Lưu Khám!

Lữ Tu nhìn Lưu Khám với ánh mắt khẩn cầu, kéo cánh tay của y.

- Tiêu tiên sinh!

Lưu Khám gọi Tiêu Hà lại, hắn trầm ngâm một lát.

- Việc này phải bàn bạc kĩ hơn. Người cứ nghỉ ngơi ở đây đã, đợi ta nghĩ cách... Trời cũng không còn sớm nữa, thế này đi, sáng sớm mai người theo ta đến huyện Bái ... Thích Chi, đệ dẫn Tiêu tiên sinh đi nghỉ ngơi trước đã, phụ thân mẫu thân cũng không nên gấp gáp, con tự cho cách giải thoát cho tỷ tỷ. A, người dẫn Nguyên Nhi đi rửa mặt, thay quần áo, cho nó ăn chút gì rồi ngủ một giấc. Ta nghĩ, Nguyên nhi mấy ngày nay cũng vô cùng sợ hãi... Mọi người đừng lo lắng, đi làm việc của mình đi!

Dám người Lữ Tu cũng biết, xảy ra chuyện thế này, không thể chốc lát mà giải quyết được.

Vì vậy, theo sự dặn dò của Lưu Khám, mọi người tự tản ra.

Tiêu Hà ở lại, Lưu Khám dẫn y và Tào Tham, Khoái Triệt vào trong thư phòng, phân chủ khách ngồi xuống.

Lưu Khám hỏi:

- Tiêu tiên sinh, Lưu Phì đó mới có mấy tuổi, đang yên đang lành sao tự nhiên lại giao du với phản tặc... Còn nữa, huyện Bái đến Thích huyện, đường đi cũng không xa, Lưu Phì sao có thể chạy tới huyện Thích, sau đó lại dây dưa với bọn người kia được?

- Chuyện này...

Tiêu Hà thở dài, lắc đầu cười gượng.

- Đô Úy, người không phải không biết đạo đức của Lưu Quý? Hai năm nay tuy rằng bớt phóng túng một chút, nhưng mà... Lưu Phì đã con của Lưu Quý lúc còn trẻ với Tào Thị. Sau khi Tào Thị chết, Lưu Quý không hỏi han gì đến Lưu Phì, dần dần tính cách nó trở nên hoang dã, có chút học theo bộ dạng của bố nó.

Lưu Quý không quan tâm đến con cái, kết quả Lưu Phì cả ngày chơi bởi lêu lổng ở huyện Bái, kết bạn với mấy tên không ra gì.

Sau đó lại đánh bạc, thua lỗ một khoản rất lớn. Mấy tháng trước, nó đột nhiên biến mất, sau đó nghe người ta nói, thường hay lui tới ở huyện Thích. Năm ngoái trước khi Lưu Quý áp giải phạm nhân đến Li Sơn, ta cũng đã nhắc nhở riêng Lưu Quý... Không ngờ, vẫn xảy ra chuyện này...

Tiêu Hà đem hết những chuyện mà y biết kể cho Lưu Khám.

Lưu Khám sau khi nghe xong, vùng quanh lông mày chau lại.

Hồi lâu, hần đứng dậy bảo Tào Tham và Tiêu Hà đi nghỉ ngơi, sau đó đi đi lại lại trong phòng, bỗng nhiên nói với Khoái Triệt:

- Lão Khoái, phiền người tìm Đạo Tử đến đây... Cứ nói, ta có chuyện cần bàn bạc với y.

Chương 297: Đạo Tử ra mưu (1)

Tiêu Hà nói rất tỉ mỉ, nghe như tất cả mọi thứ dường như là ngẫu nhiên.

Lưu Phì bởi vì không ai coi giữ, cho nên nhiệm phải thói nghiện cờ bạc. Sau đó nợ một món tiền lớn, thế là chạy đi Huyện Thích lẩn tránh.

Tiếp theo, y quen biết Khổng Hi.

Vừa đúng lúc gặp loạn Tam Điền, Lưu Phì liền đi theo Khổng Hi tạo phản...

Dường như không có điểm nào phải nghi ngờ, nhưng Lưu Khám lại cứ cảm thấy, tất cả chuyện này quá rõ ràng rành mạch, thường khiến hần không thể không nghi ngờ.

Có hai điểm đáng nghi ngờ:

Thứ nhất, Lưu Quý tuy rằng không chơi bởi lêu lổng như trước đây, nhưng vẫn là cầm đầu bọn lưu manh ở Huyện Bái. Bây giờ Lưu Quý là người nhà quan, ở Huyện Bái cũng coi như có chút địa vị. Mặc dù Lưu Phì không có ai quản giáo, Lưu Quý cũng không thể không có phát hiện gì với chuyện của Lưu Phì.

Theo Lưu Khám biết, người này mặc dù vô lại, nhưng cũng là một người có chí hướng.

Nếu không, tại sao hậu duệ của Hán Cao Tổ lại có thể sáng tác được những ca từ hào hùng như: “Đại phong khởi hề vân phi dương, an đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương” chứ. Tên này, ừ thì, háo sắc, ham rượu, cả ngày không làm được việc gì đàng hoàng, nhưng có những chuyện, y lại nắm rất đúng mực.

Từ trước rượu Hoa điều Tứ Thủy xuất hiện, Huyện Bái liền có quán cờ bạc.

Lưu Quý cũng có đi đánh bạc hai lần, nhưng trước này chưa từng nghe nói y thua nợ. Là do kĩ thuật đánh bạc của Lưu Quý ỉnh?

Tuyệt đối không thể!

Cách giải thích duy nhất, là do Lưu Quý có khả năng khống chế bản thân, mới không đắm chìm trong đó.

Bên trong sòng bạc, từ trước đến nay mười đánh bạc chín lừa đảo. Lưu Phì có thể trong lúc Lưu Quý không phát hiện mà nợ một khoản đến nỗi khiến nó phải chạy trốn. Cũng không phải ngẫu nhiên, có người trong lúc hướng dẫn nó, đã lừa gạt, lén lút dạy dỗ nó.

Nếu không, Lưu Quý sao có thể không đứng ra ngăn cản?

Đây là thứ nhất.

Điểm thứ hai càng thú vị hơn... Lưu Phì không một xu dính túi, sau khi chạy đến Huyện Thích, làm sao có thể nhanh chóng cầu kết với phản tặc Khổng Hi đến thế?

Theo Tiêu Hà nói, lúc Lưu Phì chạy đến Huyện Thích, những Điền An, Điền Đô trong tam Điền đều đã bị chém đầu, chỉ còn giữ lại một tên Điền Phúc còn thoi thóp. Lúc đó Lưu Khám ở Bình Dương, đương nhiên cũng biết. Có một số bọn trộm cướp địa phương, giả mạo là nghĩa quân đi khắp nơi sinh sự. Quận Tứ Thủy

và quận Đông Hải sau khi xuất binh, những chuyện này rất nhanh bị trấn áp. Những tên đạo tặc này bị quân quan nhanh chóng tiêu diệt.

Những tên còn lại, đều là những tên thổ phỉ.

Nhưng Lưu Phì sao lại có thể cấu kết với những tên thổ phỉ này?

Hai nghi vấn này, Lưu Khảm nghĩ mãi mà không ra.

Thực ra, bây giờ Lưu Khảm, không còn lo lắng và sợ hãi Lưu Quý như ngày mới đến thời đại này nữa.

Người luôn luôn trưởng thành.

Ban đầu Lưu Khảm vô cùng xa lạ với thời đại này, còn lúc này, một người nổi tiếng thời hậu thế ai ai cũng biết lại xuất hiện trước mặt hắn. Người này, không chỉ là người nổi tiếng, mà còn là một đời đế vương đã khai sáng ra giang sơn Hán thất bốn trăm năm. Người đời sau, đối với Lưu Bang, khen cũng có mà chê cũng có, lưu truyền rất nhiều câu chuyện thần bí. Khởi nghĩa chém xà, con trai của Xích Long, những câu chuyện như vậy khiến Lưu Khảm trong lòng sợ hãi.

Sau đó bây giờ Lưu Khảm đã quen thuộc với thời đại này.

Từ hai bàn tay trắng, đến bây giờ đã được hưởng mười hai cấp dân tước, là quan quân trong tay mấy nghìn binh mã Đại Tần, phía sau còn có sự ủng hộ của Mông Diêm, Phù Tô, gia tài giàu có, ruộng tốt vạn khoảnh... Võ có Quán Anh, Chung Ly Muội, văn có Trần Bình, Khoái Triệt, đều là hào kiệt một phương. Bên trong có mấy vạn dân Lâu Thương, bên ngoài có Thục Trung Ba Mạn. Sự ủng hộ của gia tộc Nguyên Vũ, Trần Thị, thậm chí còn có giao hảo với Chủ soái Tần quân Nam Cương – Nhâm Hiêu.

Những người tiếp xúc không phải là đại quan địa phương thì là hào kiệt đương đại.

Tiểu thương và sai dịch thô bỉ, học giả uyên thâm văn tài hơn người... Tầm mắt mở rộng, đương nhiên là góc độ nhìn thế giới này cũng không giống người bình thường.

Lưu Quý, chẳng qua là một tên vô lại!

Đối với Lưu Khảm mà nói, sao lại có thể sợ hãi một tên vô lại? Chẳng những không sợ, ngược lại, chắc là Lưu Bang sợ hắn mới đúng.

Vì vậy, Lưu Khảm mặc dù vẫn có lòng thù địch với Lưu Quý, nhưng đã không còn như ngày xưa mới đến Lâu Thương, vẫn có lòng muốn giết Lưu Quý. Đương nhiên rồi, Lưu Khảm cũng không thể coi thường Lưu Quý. Đây thật sự là một nhân vật có thủ đoạn không giống người bình thường, nếu không cũng không thể lôi kéo nhiều người như vậy bên cạnh. Nghĩ một chút, Phàn Khoái đi theo Lưu Khảm thăng quan phát tài, cũng không chịu dễ dàng bỏ Lưu Quý.

Điều này đã đủ nói rõ chỗ inh của Lưu Bang.

Lưu Khảm trong thư phòng trầm tư không nói gì, một lát sau, tiếng bước chân vang lên, liền nhìn thấy Trần Bình, Khoái Triệt vội vã bước vào trong phòng.

Loáng một cái đã một năm không gặp, Trần Bình càng ngày càng gầy guộc.

Y đứng ở đó, cả người như chìm đắm trong mây mù, khiến người ta không thể nhìn thấu nội tâm y.

- Chủ công, gọi Đạo Tử có chuyện gì?

Cách xưng hô của Trần Bình với Lưu Khảm, chính là từ sau khi Lưu Khảm từ Bình Dương quay lại Lâu Thương mới bắt đầu thay đổi.

Với cách nói của Trần Bình, y là phụ tá của Lưu Khảm. Lưu Khảm là chủ, y là thần... Xưng hô như kiểu Đông chủ, rõ ràng là không thích hợp với Lưu Khảm, nghe có vẻ giống như thương nhân. Duy chỉ có xưng hô là chủ công, mới là phù hợp nhất. Cũng không quản người khác suy nghĩ thế nào, ít nhất Trần Bình cũng xưng hô như vậy. Bởi vì y là nội thần, thường là núp sau người Lưu Khảm, xưng hô lên cũng không có gì bất khoản. Nhưng bọn người Khoái Triệt, lúc muốn xưng hô Lưu Khảm là chủ công, cũng chỉ có thể ở nơi riêng tư không người. Nếu không, chắc chắn sẽ sinh chuyện.

- Đạo Tử, ngồi đi!

Lưu Khám khoát tay, tỏ ý bảo Trần Bình ngồi xuống.

Trần Bình cũng không khách khí, sau khi cúi người hành lễ, ngồi xuống ghế.

- Có biết ta tìm người có chuyện gì không?

Lưu Khám đứng lên, rót hai chén rượu, đưa đến tay của Trần Bình và Khoái Triệt.

Khoái Triệt không nói gì, bưng rượu, nhấp mép một hơi, sau đó trong mắt đem theo ý cười, lặng lẽ ở bên quan sát Trần Bình.

Trần Bình và Khoái Triệt đều là người mưu lược.

Nhưng hai người phụ trách hai phương hướng khác nhau.

Nhưng lúc Lưu Khám đột nhiên bảo y gọi Trần Bình đến, Khoái Triệt loáng thoáng đoán được một chút manh mối.

Trần Bình gật đầu:

- Biết!

Y ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Chính là Đạo Tử gây nên.

Hà, thật là thẳng thắn....

Lưu Khám không nhịn được nở nụ cười:

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, có thể tính toán mọi cách để tiêu diệt người của Lưu Quý, e là ngoài ra ra, chỉ có người.

Lưu Khám đương nhiên không thể quên, trên đường từ Bắc Cương trở về, bởi vì chuyện của Phàn Khoái, nên hắn đã nảy ra ý định giết chết Lưu Bang. Lúc đó Trần Bình cũng có mặt, cho nên ủy thác cho Trần Bình, nghĩ cách lôi kéo Phàn Khoái ở lại. Muốn lôi kéo Phàn Khoái, đầu tiên phải trừ bỏ Lưu Bang. Đây cũng là điều mà hai người Lưu Khám và Trần Bình nghĩ... Thế nên, Lưu Khám liền giao chuyện này cho Trần Bình xử lý. Chỉ là sau khi từ Bắc Cương trở về, hắn nhanh chóng đi đến Ba Quận, sau đó lại xảy ra loạn Tam Điền, nếu như không phải trong lòng sinh nghi, Lưu Khám thậm chí đã quên mất chuyện này.

Trần Bình nói:

- Sau khi chủ công đi Ba quận, ta đã lén lút đi đến Huyện Bái, âm thầm quan sát tên Lưu Quý này.

- Vậy à, vậy kết quả thế nào?

Chương 298: Đạo Tử ra mưu (2)

Trần Bình trầm ngâm hồi lâu:

- Tên Lưu Quý này, không thể khinh thường. Bây giờ thanh danh của hắn chưa nổi, tinh thần sa sút. Tuy nhiên long nạn tiềm thủy, hồ lạc Bình Dương... Trong lòng ôm chí lớn, là người biết ẩn nhẫn. Chủ công chó xem thường chữ “nhẫn” này, từ xưa đến nay, có bao nhiêu nhân vật trí dũng thành ở một chữ nhẫn, lại có bao nhiêu hào kiệt hũy trong một chữ nhẫn? không thể không phòng.

Lại nói, người này không có cơ hội, cũng không có điều kiện.

Nhưng chung quanh hắn có rất nhiều người theo, người này chắc chắn có thể làm nên việc... Đạo Tử cho rằng, người này không thể giữ lại, nếu không sẽ thành đại họa...

Chẳng qua là chủ nhân muốn mua chuộc Phàn Khoái, nên một chút thủ đoạn này không thể sử dụng. Còn Lưu Quý trong mấy năm nay, lại vô cùng cẩn thận, cẩn bản không cho người khác mượn cơ hãm hại. Nếu là cường chế thi hành chém đầu, ngược lại không chừng sẽ khiến cho Phàn Khoái sinh lòng oán hận. Ta đừng chân ở Huyện Bái ba tháng, nhưng là một chỗ sơ hở, vì vậy liền bắt tay vào sắp xếp mọi việc.

Trần Bình thao thao bất tuyệt nói, Lưu Khám và Khoái Triệt chỉ ở bên cạnh lắng lắng nghe.

- Lưu Phì tính nết đa nghi, cũng rất thông minh, từng cùng học kiếm thuật với Phàn Khoái, Chu Bật, võ thuật cũng không tồi, có chút khí phách của Lưu Quý năm xưa.

Chỉ là y có chút oán niệm với chủ công và nhà họ Lữ, cho nên suốt này không chịu về nhà, lêu lổng ở Huyện Bái...

Lưu Khám ngăn người, giơ tay ngăn Trần Bình lại, nghi hoặc hỏi:

- Từ từ, từ từ đã. Hình như ta chưa từng gặp tên Lưu Phì này, sao lại có thù oán với ta? Còn nữa, nếu như nói là vì chuyện mấy năm trước, y có oán niệm với ta ta còn hiểu được, nhưng sao lại oán hận Lữ gia?

Chuyện mấy năm trước, đương nhiên là chỉ buổi tối Lưu Khám và Lữ Tu kết hôn.

Ngày đó, ba người Lưu Bang, Lưu Quán và Phàn Khoái suýt chút nữa là chết trong tay Lưu Khám. Nếu không phải là Lữ Trĩ ra tay, cầu xin Tiêu Hà đứng ra, Lưu Bang sao có thể sống đến bây giờ? Cho nên nói, Lưu Phì oán hận Lưu Khám, có thể hiểu được, nhưng oán hận Lữ Trĩ thì có chút không hiểu lắm.

Trần Bình cười:

- Chủ công có nhớ, năm Thủy Hoàng thứ hai mươi bảy, mẫu tử chủ công cùng với gia đình nhà Lữ Thị trên đường đi từ Đan Phụ đến Huyện Bái, đã gặp bọn thổ phỉ không?

Lưu Khám đương nhiên là nhớ!

Bởi vì đó là lần, hắn sống lại lần nữa trên người của một người đã chết, sau đó bắt đầu sống trong thời đại này.

Trần Bình nói:

- Hôm đó ở người đánh lén chủ nhân trên đường, chính là do bọn Lưu Quý làm... Lúc đó nhân tình của Lưu Quý, cũng chính là mẫu thân của Lưu Phì – Tào Thị, bởi vậy mà chết. Chủ công, nói ra người và Lữ gia có thù giết mẹ Lưu Phì, sao lại không oán?

Lưu Khám há hốc miệng, ngẩn ngơ nhìn Trần Bình, hồi lâu sau vẫn không nói gì.

Chẳng trách...

Chẳng trách lần đầu tiên gặp Lưu Quý trên thao trường, bọn người Phàn Khoái ôm nỗi oán hận hắn sâu sắc đến vậy, hóa ra là vì điều này!

Lưu Phì kia hận hắn, hận Lữ gia, cũng là chuyện thường tình.

Nhưng từ chuyện này, Lưu Khám lại coi trọng Lưu Bang hơn một bậc. Tên này lại giống như người không có chuyện gì, cười được Lữ Trĩ.

Không biết thực tế trong lịch sử có đúng như vậy hay không?

Nếu là như vậy, sau này Lưu Bang không nhòm ngó đến Lữ Trĩ, cũng không phải là không có lí.

Trời mới biết, chân tướng có lúc lại bị tiêu tan trong dòng chảy của lịch sử như vậy. Lưu Khám nhú mày trầm tư, hồi lâu không nói gì.

- Vậy A Trĩ có biết chuyện này không?

- Lữ đại tiểu thư không rõ chuyện này.

Trần Bình mỉm cười nói:

- Trên thực tế, ban đầu người tham gia vào chuyện này, không ít người đã chết trong trận huyết chiến ở Chiêu Dương Đại Trạch. Những người còn sống sót, đa số đều là thân tín của Lưu Quý. Phàn Khoái, Chu Bật, Lưu Quán đối với Lưu Quý đều là một lòng một dạ.

Khoái Triệt mở miệng nói:

- Nếu đã như vậy, sao người biết được chuyện này?

- Chủ công có còn nhớ người tên Vương Hấp không?

Lưu Khám lắc đầu nói:

- Vương Hấp? Không có ấn tượng gì cả...

- Vương Hấp là người Phong Ấp, cũng là đồng bọn của Lưu Quý. Trận huyết chiến Chiêu Dương Đại Trạch, Vương Hấp cũng tham gia! Nhưng hắn đã mất một cánh tay, trở thành phế nhân rồi. Lưu Quý ban đầu còn chiếu cố y, nhưng sau đó không quan tâm nữa. Vì điều này, Vương Hấp rất không hài lòng với Lưu Quý. Ta ngẫu nhiên quen biết Vương Hấp ở Huyện Bái. Tên này nghèo khổ thất vọng, bị người của sông bạc ép đến đường cùng.

Ta đã trả nợ ở quán bạc cho y, còn sắp xếp ầu thân y ở Lâu Thương, cho nên Vương Hấp đã trở thành người của ta.

Lưu Khám và Khoái Triệt nhìn nhau, đột nhiên nở nụ cười.

Chẳng trách Lưu Phì lại nợ chồng chất như vậy, hóa ra là Vương Hấp dẫn nó theo... Nếu như là như vậy, mọi thứ đều có thể giải thích được. Không ai có thể ngờ được, Vương Hấp ngày trước một mực trung thành với Lưu Quý lại có thể phản bội, đâm một nhát dao vào sau lưng Lưu Quý.

- Bây giờ Vương Hấp ở đâu?

Khoái Triệt lập tức hỏi.

- Lão Khoái hãy yên tâm.

Trần Bình nói:

- Lúc chủ công bình định loạn Tam Điền, Vương Hấp đã được ta bí mật đưa đến Giang Dương. Tên này mặc dù mất một cánh tay, nhưng vẫn còn có tác dụng, mưu trí nhiều mà cũng có chút võ công. Còn có bọn A Lệ rất quen thuộc với Vương Hấp, vừa hay có thể khống chế y... Hơn nữa, mẹ già của Vương Hấp đang trong tay ta, y là người có hiếu, sao dám sinh sự?

Hay cho tên Trần Đạo Tử, quả nhiên suy nghĩ tỉ mỉ!

Nếu như vậy, Lưu Phì gia nhập vào trong quân phản tặc ở Huyện Thích, chắc chắn cũng là do Trần Bình sắp đặt.

- Vậy người chuẩn bị xử lý Lưu Quý như thế nào?

Trần Bình nói:

- Chủ công cứ việc yên tâm, chuyện này ta đã có kế chu toàn. Ta đã phái người bí mật mua chuộc phụ lão ở Kỳ Hương (nay là Đăng Sơn, tỉnh An Huy).

Kỳ Hương đó, là con đường từ Tam Quận trở về nhất định phải đi qua.

Lưu Quý bây giờ chắc đã bị theo dõi, lúc quay về, nhất định sẽ đi qua Kỳ Hương. Đến lúc đó, Du Khiếu và Đan Ninh sẽ giết chết Lưu Quý ở Kỳ Hương.... Chủ công không cần lo lắng, ngay cả Đan Ninh, cũng không biết người nào liên hệ với gã. Ta chỉ phái người lấy vàng bạc mua chuộc người này, nói có người có thù oán với Lưu Quý, nên nhờ gã giết chết Lưu Quý. Đan Ninh đã đồng ý ra tay rồi.

Một khi Lưu Quý chết, chủ công sẽ bớt đi mối họa từ bên trong.

Đến lúc đó không ai có thể đoán ra, cái chết của Lưu Quý có liên quan đến chủ công. Đương nhiên có thể dễ dàng thu nhập Phần Khoái vào dưới trướng, thần không biết quỷ không hay!

Lưu Khám và Khoái Triệt nhẹ nhàng gật đầu.

Kế sách của Trần Bình quả thực kín kẽ không có chút khe hở.

Nhưng điều khiến Lưu Khám hài lòng nhất chính là sự thẳng thắn của Trần Bình. Là quan trên, không sợ thuộc hạ phát huy, chỉ sợ người ta sau khi phát huy, người cái gì cũng không biết. Hơn nữa từ thái độ của Trần Bình cho thấy, y đối với Lưu Khám, có thể nói là một lòng trung thành, tận tâm tận lực hiến kế.

Có một người mưu lược như thế giúp đỡ, đối với tương lai, Lưu Khám dường như nắm chắc thêm mấy phần.

- Đạo Tử, kế sách lần này của người đúng là rất hay!

Lưu Khám cúi đầu trầm ngâm một lát, sau đó cười gượng nói:

- Chỉ là bây giờ có một việc vẫn phải mong người giúp đỡ. Thê tử của Lưu Quý – Lữ Trĩ, là A Địa tỷ tỷ. Năm đó lúc ta ở Lữ gia, A Trĩ hết lòng chăm sóc ta. Bây giờ A Trĩ vì chuyện của Lưu Quý mà bị Lý Phóng bắt giữ... Người có hiểu ý của ta không? Ta muốn người nghĩ cách giải cứu A Trĩ.

Bất kể sau này Lữ Trĩ ra sao, Lưu Khám đều nhớ rõ những giọt nước mắt trong veo đêm hôm đó.

Hơn nữa, bất kể là suy nghĩ từ góc độ nào, Lưu Khám không cứu Lữ Trĩ đều không được.

Trần Bình vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Khám, dường như có chút không hiểu:

- Chủ công, Lữ Trĩ con người này tuy rằng là phận nữ, nhưng thông minh không kém đáng mảy râu. Ấ là thê tử của Lưu Quý, cứu ả... có phải là có chút không ổn không? Thôi đi, chủ công chỉ cứu Lữ Trĩ, hay là muốn cứu tất cả già trẻ nhà họ Lữ? Thật ra, bất kể cứu ai, Chủ công hà tất gì phải làm khó mình? Chút kế mọn này, đủ để thành công.

- Nguyên xin lắng nghe.

Lưu Khám nghiêng người, khẽ hỏi.

- Chủ công quên rồi sao?

Trần Bình cười nói:

- Người là Đô úy Tứ Thủy, ngoài trong tay nắm binh quyền ra, còn phụ trách hình ngục ở hai quận Tứ Thủy và Đông Hải.

Chuyện này liên lụy đến loạn Tam Điền, một huyện lệnh nhỏ bé của Huyện Bái, sao có tư cách nhúng tay vào hỏi?

Chỉ cần một tờ công văn, nói cho Huyện lệnh Huyện Bái, án này do người tiếp nhận. Ta nghĩ huyện lệnh Huyện Bái nhỏ bé kia cũng không dám thoái thác đâu.

Lưu Khám nhú mày:

- Điều đến chỗ ta thì có tác dụng gì? Chuyện này đã trình báo Hạ Tương, Tráng Quận thủ nhất định sẽ đến điều tra kết quả.

- Ta chỉ nói nhúng tay, không nói tiếp nhận!

Trần Bình không khỏi nở nụ cười, còn Lưu Khám vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

Nhưng Khoái Triệt ở bên cạnh đã hiểu ý của Trần Bình, chấp tay cười lớn:

- Chủ công nói quả nhiên không sai, Trần Đạo Tử quả là nhanh nhẹn... Nhanh như vậy đã nghĩ ra chủ ý rồi! Hay lắm, hay lắm... Nhúng tay, chứ không tiếp nhận, tuyệt vời!

Lưu Khám vẫn chưa hiểu, quay đầu nhìn Khoái Triệt, lại liếc qua Trần Bình.

Hai người này đều là hạng người túc trí đa mưu, cáo già xảo quyệt, nói chuyện cũng thần thần bí bí, không hề thẳng thắn.

Hắn trầm giọng nói:

- Đạo Tử, xin hãy nói rõ!

Trần Đạo Tử đứng dậy, sau khi thì thầm bên tai Lưu Khám mấy câu, nét mặt Lưu Khám lộ ra nụ cười, vỗ tay khê tán thưởng:

- Như vậy, cứ làm theo kế sách của Đạo Tử.

Chương 299: Chuyện xảy ra đột ngột (1)

:Chuyển giao cho Lâu Thương?

Đây đúng là một chủ ý hay không thể hay hơn!

Lúc Lý Phóng nghe được tin này, thở dài nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng. Giam giữ người nhà Lưu Quý thật sự không phải là chuyện dễ dàng. Không nói những cái khác, Lưu Phóng biết rất rõ, Lưu Quý có thể lực lớn thế nào ở Bái huyện. Những cơn đồ đó thì không phải nói, nhưng chỉ Phàn Khoái, Hạ Hầu Anh, nếu như biết được y giữ người nhà của Lưu Quý, nhất định sẽ nghĩ cách gây ra chuyện lớn.

Ban đầu, Lý Phóng nghe theo đề xuất của Tiêu Hà, đề bạt Lưu Quý lên, muốn đối kháng Lưu Khám. Nhưng không ngờ, Lưu Khám lại đi Lâu Thương...

Loáng một cái đã mấy năm trôi qua, Lưu Phóng đã không còn cách nào khống chế Lưu Quý, nghiêm nhiên trở thành một mối họa bên trong. Cũng may mấy năm nay Lưu Quý không phá phách như mấy năm trước, hành sự cũng cần cù thật thà, là người cẩn thận. Trong huyện nhà đưa ra mệnh lệnh gì, Lưu Quý đều làm theo. Cứ như vậy, khiến cho Lý Phóng không có cách nào mượn cớ trừ bỏ y.

Bây giờ cơ hội tới rồi! Lý Phóng lại cảm thấy khó giải quyết! Già trẻ cả gia đình Lưu Quý bị giam giữ trong tay y, rốt cuộc lại là một tai họa. Nên xử lý như thế nào? Lý Phóng nhất thời không nghĩ ra cách nào cả. Vì vậy, lúc mệnh lệnh của Lưu Khám truyền đến, Lý Phóng vui mừng vô cùng vội vàng đem già trẻ trong gia đình họ Lưu cho vào trong xe ngục, phái người đưa đến Lâu Thương. Mối họa này, cứ đẩy cho Lưu Khám đi. Nếu như Phàn Khoái, Hạ Hầu Anh quay về, hỏi chuyện này, cứ để bọn họ đi tìm Lưu Khám sinh sự. Còn về phía phủ Quận thủ Hạ Tương... Lý Phóng biết rất rõ quan hệ giữa Lâu Thương và phủ Quận thủ, nếu như Lưu Khám đã tỏ ý muốn nhúng tay vào chuyện này, nghĩ rằng Doanh Tráng sẽ không can thiệp vào.

Đứng ở lầu thành, Lý Phóng đưa mắt nhìn theo xe ngục phía đằng xa, trên mặt nở nụ cười!

Ngày đại hôn của Lưu Cự cuối cùng cũng đến.

Ngoài cửa Lưu phủ đèn hoa rực rỡ, xe ngựa rộn ràng. Mặc dù Lưu Cự rất ít khi xuất đầu lộ diện, bên ngoài thì nửa danh tiếng cũng không có. Tất cả mọi người đều biết, Lưu Cự có chút ngốc nghếch, lại không có chút công danh nào cả. Thế nhưng, điều này không hề ngăn cản bọn họ đến chúc phúc. Còn về việc những ai đến? Mọi người đều hiểu rõ trong lòng,, đừng thấy Lưu Khám tuổi vẫn còn trẻ, nhưng là trên phương diện quân sự quan trường, có thể nói là tiền đồ rộng mở.

Những thân sĩ nổi danh ở khắp sáu huyện mười tám hương Tứ Thủy đều đã đến. Bao gồm cả quan viên sáu huyện, những người có thể đến đều đến, những người xa xôi một chút cũng có thể phái người đến tặng quà chúc mừng.

Lưu Cự khoác lụa hồng, mặt tươi cười rạng rỡ. Lưu Khám đứng bên cạnh cười ha ha nghênh đón khách đến.

- Doanh Quận thủ quận Tứ Thủy sai Quận thừa đến chúc mừng!

Theo tiếng hô từ ngoài cửa vọng vào, những khách khứa đầy một sân đều đứng lên.

Sớm đã nghe nói quan hệ thân thiết giữa Lưu Đô Úy và Quận thủ, hôm nay được nhìn thấy, đúng là danh bất hư truyền. Ai mà không biết, Quận thủ bây giờ vô cùng bận rộn. Một bên là truy bắt và tiêu diệt những tên phản tặc chạy từ quận Tiết đến quận Tứ Thủy, một bên khác là thu dọn tàn cục của trận lũ lụt Kim Đông Tứ Thủy. Lúc này, Doanh Tráng vẫn còn dành thời gian đến chúc mừng, đủ để nói rõ y coi trọng Lưu Khám đến mức nào. Quận thừa, trong một quận, chỉ đứng thứ ba sau Quận thủ quận úy.

Lưu Khám cười tươi, rào bước đến nghênh tiếp, dẫn Quận thừa vào trong phủ.

Còn chưa đợi ngồi xuống, chợt nghe bên ngoài có người cao giọng hô:

- Tư Mã Quận thủ của quận Đông Hải, phái sứ giả đến dâng mười dật (đơn vị cũ, bằng hai mươi lượng) vàng làm quà chúc!

Tư Mã Quận thủ, chính là Tư Mã.

Nghe nói cũng là một người có người đỡ sau lưng, đã từng lập chiến công. Lúc bình định Tề Quốc, người này là phó tướng của Đại tướng quân Vương Bôn.

Mười dật vàng, quà mừng này đúng là long trọng quá!

- Sứ giả của Lí Quận thủ Tam Xuyên quận đến chúc mừng, tặng năm mươi dật vàng, một trăm tấm lụa.

Lý Quận thủ?

Chính là con trưởng của Hữu Thừa tướng Lý Tư, là con rể của Thủy Hoàng Đế.

Một số quan viên địa phương trong lòng đầy ngưỡng mộ. Đây toàn là những nhân vật thế nào! Người nào cũng đều là quan viên triều đình.

Lão gia nhà mình chần chừ mãi không chịu đến, e là tính toán sai rồi...

Đô úy Tứ Thủy này, xem ra tấm đỡ lưng phía sau rất chắc chắn. Quận thủ hai quận Tứ Thủy và Đông Hải phái người đến thì còn có thể hiểu là chuyện bên ngoài. Nói cho cùng, phạm vi mà Lâu Thương phụ trách bao gồm cả hai quận Tứ Thủy và quận Đông Hải. Còn Tam Xuyên quận thì xa quá!

Đang sững sờ, chỉ nghe người chủ trì cao giọng hô:

- Thượng khanh Mông Nghị, cùng với Vương quận thủ quậnTiết g phái người đến chúc mừng, dâng lễ ba mươi dật hoàng kim, hai trăm tấm lụa gấm.

Lúc trước còn có một số quan viên địa phương dựa vào thân thân ngồi ở ghế trên yến hội, lúc này lặng lẽ trốn đi.

Chỗ này, đúng là không dễ ngồi!

Lưu Khảm cũng không ngờ, sẽ có nhiều người đến chúc mừng đến như vậy!

Đặc biệt là ba người Mông Nghị, Vương Khác, còn có Lí Do, đều là ngoài dự tính.

Lúc ngày hôn sự của Lưu Cự được quyết định, Lưu Khảm biết rõ những người này có khả năng lớn là không đến, nhưng có thể họ không đến, lại không thể không gửi thiệp mời, mất cấp bậc lễ nghi.

Dù sao, bây giờ hẳn cũng là người có chức tước, một chút lễ nghi trên quan trường vẫn phải tuân theo. Ai ngờ được, những người này không đến nhưng lại phái người sứ giả đến.

Lưu Khảm nhíu mày, nháy mắt ra hiệu với Khoái Triệt, sau đó kéo cánh tay Lưu Cự, khẽ nói:

- Ca ca, bên ngoài hỗn loạn, huynh đi vào trong với phụ mẫu đi. Ở đây giao cho đệ ứng phó, đợi lát nữa bọn Lão Tào đi đón tẩu tẩu về, sẽ ra nhà sau bái thiên địa.

Lưu Cự nghe Lưu Khảm nói vậy, lên tiếng trả lời bằng giọng nói ồm ồm, được Khoái Triệt dẫn đi.

Không còn cách nào khác, ai bảo nguồn gốc của Lưu Cự không trong sạch!

Nếu như chỉ là khách khứa xung quanh Lâu Thương còn dễ nói, nhưng Mông Nghị và Lí Do...

Việc hành thích Tần Vương tại Bắc Lang Sa mặc dù đã qua bảy năm rồi, rất nhiều người đã không thể nhớ nổi chuyện này nữa rồi. Nhưng Lưu Cự nhìn rất dễ gây chú ý, nhờ may bị người ta chú ý hoài nghi, chung quy lại là chuyện rắc rối. Nói cho cùng, không thể so với người mà Doanh Tráng và Từ Mã phái đến.

Đợi khách đến đông đủ, tiệc rượu bắt đầu.

Trong đình viện, mọi người chén ta chén người, vô cùng náo nhiệt.

Lưu Khảm thì lại uống rượu cùng với những sứ giả trên đình. Tiệc trời đã bắt đầu ầm ập, mặc dù là trời rét đậm, nhưng nhiệt độ cũng không quá thấp.

Từng bình rượu ngon được đưa lên, khiến mọi người thỏa sức uống.

Đúng lúc này, ngoài cổng phủ lại vang lên tiếng hỗn loạn... Cùng với tiếng bước chân vang lên, hai gã quan quân cùng một đám quân tốt xông vào giữa.

- A Khảm huynh đệ, ta không đến muộn chứ, không đến muộn đúng không?

Tiếng nói nghe quen tai quá, Lưu Khảm không khỏi ngẩn người, đứng dậy đi ra phòng khách.

- Mông Tật? Đồ Đồ?

Lưu Khám đúng là kinh ngạc không ít.

Khách đến không phải là người ngoài, rõ ràng là hai người Mông Tật và Đồ Đồ năm đó cùng kề vai chiến đấu với hãn ở Bắc Cương. Đồ Đồ thì thôi đi, còn Mông Tật lại là con của Mông Điềm. Sứ giả của Mông Nghị cũng vội vàng đứng dậy, rào bước đến trước mặt Mông Tật hành lễ.

- Đại công tử!

- Ha, lão Hóa này xem ra uống không ít...

Mông Tật đương nhiên nhận ra gã sứ giả này, cười ha ha vỗ vỗ vai gã nọ, sau đó tới trước mặt Lưu Khám, đâm mạnh một cái vào ngực Lưu Khám.

- A Khám huynh đệ, người đúng là không phải.

Chuyện vui lớn như vậy, sao lại không phái người đến Bắc Cương nói cho ta một tiếng? Nếu như không phải ta và Đồ Đồ phụng mệnh Đại công tử đến Bình Dương trợ giúp Nhị thúc làm việc, suýt chút đã bỏ lỡ chuyện này rồi... Đến vội vàng quá, cũng không đem theo lễ vật, đành tặng năm mươi con ngựa Hung Nô coi như là quà mừng vậy.

Người thông minh một chút đã đoán ra thân phận của Mông Tật.

Ánh mắt nhìn Lưu Khám càng kì lạ!

Còn Lưu Khám, nhìn thấy Mông Tật và Đồ Đồ tới chỉ có thể cười gượng trong lòng.

Càng ngày càng loạn rồi, chỉ mong là không còn thêm người nào thêm phiền phức nữa.

Dẫn Mông Tật và Đồ Đồ vào trong đình, Lưu Khám đương nhiên muốn tỏ ý cảm ơn tới Mông Tật.

Thật ra, đến giờ khắc này, chẳng còn ai để ý tới cuộc hôm nay ai thành thân nữa... Dù sao cũng chỉ là cái có, Lưu Khám ở đây là đủ rồi!

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá năm vị.

Mọi người đang uống rượu say sưa.

Lúc này, chỉ thấy gia tướng nhà Lưu Khám – Tiết Âu bỗng nhiên từ ngoài chạy vào, chạy thẳng đến bên cạnh Lưu Khám, thì thầm mấy câu vào tai Lưu Khám. Trong chớp mắt, sắc mặt Lưu Khám đột nhiên thay đổi. Sắc mặt tái xanh, hô một cái, đứng lên.

- A Khám huynh đệ sao vậy?

Lưu Khám miễn cưỡng nở nụ cười.

- Không có gì, phạm nhân của huyện Bái áp giải đến, trên đường có xảy ra chút chuyện, ta đi xem.

- Có muốn bọn ta giúp đỡ gì không?

Lưu Khám nói:

- Không cần, chút chuyện nhỏ này, ta có thể xử lý được. Các vị xin thứ lỗi không thể tiếp đãi được... Khoái Triệt, thay ta kính rượu các vị cao hiền đây!

Nghe nói là công sự, cho nên mọi người cũng không để tâm.

Lưu Khám dẫn theo Tiết Âu, vội vàng đi ra khỏi phủ.

Tư Mã Hỉ đã chuẩn bị ngựa, Lưu Khám xoay người lên ngựa, giong roi quất ngựa đi.

Tiết Âu dẫn theo một nhóm mười mấy người bảo vệ, theo sát phía sau Lưu Khám. Cảnh tượng vội vã đó khiến cho rất nhiều người không khỏi căng thẳng trong lòng.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Chương 300: Chuyện xảy ra đột ngột (2)

:Lưu Khám dẫn theo người, đến thẳng Lâu Thương, men theo Quan đạo, gấp rút đi về phía tây.

Cách phía đông Lâu Thương khoảng mười dặm có một trang viên, là đất mà Lữ Văn đã mua lại ở Lâu Thương, diện tích rất lớn, vô cùng đồ sộ.

Lưu Khám dẫn theo người xông vào trong điền trang, thẳng hướng đại trạch mà đi.

Phía xa xa, thấy Lữ Tu và Trần Bình đang đứng ở cổng đại trạch chờ. Vừa nhìn thấy Lưu Khám đến, Trần Bình vội bước lên một bước, một tay ghìm dây cương.

- Đạo Tử, rốt cục là có chuyện gì? Không phải tất cả đã sắp xếp ổn thỏa rồi sao?

Lưu Khám nhảy xuống ngựa, một tay nắm lấy cánh tay của Trần Bình, vội vàng truy hỏi.

Không đợi Trần Bình mở miệng, Lữ Tu bật khóc.

- A Khám, tỷ tỷ, tỷ tỷ...

Lưu Khám không dám chần chừ, vội vàng đi thẳng vào trong đại trạch. Trần Bình đi phía trước dẫn đường, vừa đi, vừa kể lại chuyện xảy ra cho hắn.

Hóa ra, cái ngày mà Lưu Khám quyết định giải cứu Lữ Trĩ, Trần Bình đã đưa ra một chủ ý cho hắn.

Để cho Lưu Phóng phái người áp giải già trẻ gia đình họ Lưu tới Lâu Thương, lí do là chuyện trọng đại, chuyện Lưu Quý mưu phản, để Lưu Khám đứng ra điều tra rõ ràng.

Thế nhưng trên đường áp giải, Trần Bình lại sắp xếp một đội nhân mã giả làm đạo tặc trên đường, tập kích đội xe huyện Bái.

Nơi tập kích sắp xếp ở sườn núi Bạch Mã giữa huyện Đồng và Thủ Lự. Ở đó là đường chắc chắn phải đi từ Bái huyện đến Lâu Thương.

Đến lúc đó, Lưu Khám đổ trách nhiệm cho Lý Phóng, thần không biết quỷ không hay đưa Lữ Trĩ về, giữ lại ở Lâu Thương cũng được mà đưa đến quận Thục cũng được, dù sao cũng không truy xét đến hắn. Vốn dĩ, Trần Bình đã sắp xếp mọi việc rất ổn thỏa, bao gồm cả lúc xe chở phạm nhân đến sườn núi Bạch Mã, cũng đã tính toán rõ ràng. Để phối hợp với hành động lần này, Tiêu Hà cũng giúp đỡ, phái Nhâm Ngao theo xe đi áp giải.

Nhưng không ai nghĩ tới, lúc đoàn xe đi tới khúc sông Tuy Thủy, bất ngờ lại có một đội nhân mã tập kích xe cũi.

Sau khi Trần Bình nhận được tin, lập tức dẫn người đi cứu viện, đẩy lùi đội nhân mã đó. Nhưng, người đi đánh đuổi rồi, tổn thất cũng khá nghiêm trọng. Đầu tiên là đội bảo vệ áp giải xe tù tử thương hơn nửa, Nhâm Ngao cũng bị trọng thương, bị đối phương đâm thương phần bụng, suýt chút nữa vỡ bụng. Đối phương chỉ cứu huynh đệ của Lưu Bang – Lưu Giao. Còn già trẻ nhà họ Lưu, được Trần Bình cướp về, cũng coi như là may mắn.

Nhưng, Lữ Trĩ đã có thai bảy tháng.

Trong lúc loạn quân đã động thai khí, sau đó lại trúng một mũi tên, đe dọa đến tính mạng...

Lưu Khám đột nhiên dừng bước, trừng mắt nhìn chằm chằm Trần Bình:

- Đe dọa đến tính mạng? Người nói... A Trĩ đang nguy hiểm sao?

Lữ Tu nghẹn ngào nói:

- An Kỳ tiên sinh đang chấn trị, nhưng theo ông nói, tỷ tỷ vô cùng nguy hiểm!

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Lưu Khám cuống quýt nói, bất tri bất giác, một đoàn người đến nhà phía sau.

Phu phụ Lữ Văn theo Vương Cơ đi vào Lưu phủ, bởi vì bọn họ không biết rõ kế hoạch của Lưu Khám, Lưu Khám cũng không thể nói cho bọn họ biết kế hoạch.

Bên ngoài cửa nhà sau, Lữ Thích Chi đầu đội mũ giáp, đang đi quanh quần ngoài cửa suy tư.

Chung Ly Muội lại ngồi trên bậc thềm, thở hổn hển, nghiêng rằng, giống như muốn liều mạng với người nào đó vậy.

Hai người này, đều là người phối hợp hành động với Trần Bình. Bọn họ có thể không ngờ đến, vốn dĩ là chuyện dễ như trở bàn tay, lại có thể có rủi ro như thế. Lưu Khâm đến gần, Lữ Thích Chi và Chung Ly Muội tiến lên mấy bước, quỳ một gối, hồi lâu không nói gì.

Lưu Khâm vỗ vỗ vai bọn họ, khẽ nói:

- Có gì đợi lát nữa nói!

Hắn cất bước định vào trong nhà sau, bỗng nhiên dừng lại, hít một hơi sâu, Lưu Khâm nói với Lữ Thích Chi:

- Tiểu Trư, đi thay áo đi, lập tức đưa Nhị tỷ về phủ, đừng để lộ sơ hở.

Đúng vậy, đại hôn của huynh trưởng, huynh đệ không có mặt cũng thôi đi, chứ em dâu sao có thể không lộ diện?

Lữ Tu cắn môi:

- A Khâm...

- A Tu, nghe lời nào!

Giọng nói của Lưu Khâm rất nghiêm túc, đem theo cả sự uy nghiêm khiến người ta không thể kháng cự.

- Bây giờ nàng ở đây cũng không có lợi gì, vả lại về phủ trông nom, đừng để người khác nhìn ra sơ hở. Ta ở đây, có chuyện gì, ta sẽ bảo Tiết Âu đi thông báo ọi người... Được rồi, đừng nói nhiều nữa. Chung Ly, Đạo Tử, hai người các người ở lại, lát nữa theo ta đi thăm Nhâm Ngao.

Lữ Tu nhẹ nhàng gật đầu, đưa tay lau nước mắt trên mặt.

Lưu Khâm lại đi vào trong, quay đầu hỏi:

- A Trĩ và Lão Nhâm đâu?

- Lão Nhâm đã thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ đang mê man.

Trần Bình thấp giọng nói:

- Thế nhưng đại tiểu thư... Hình như không được lạc quan lắm. An Kỳ đang chẩn trị cho đại tiểu thư ở bên trong, bây giờ vẫn chưa có kết quả.

- Chúng ta ở đây chờ!

Lưu Khâm cố gắng sự nôn nóng trong lòng, ngồi trên một tảng đá dưới một gốc cây to.

Không biết vì sao, Lưu Khâm cảm thấy khô nóng, thời tiết rõ ràng là không nóng, nhưng trong lòng lại như có một đám lửa đang hùng hực cháy!

- Chung Ly, có biết lai lịch của người đó không?

Không đợi Chung Ly Muội mở miệng, Trần Bình cướp lời:

- Chủ công, ta biết là ai tấn công xe chở tù... Chính là Lưu Phì! Trước lúc Lão Nhâm hôn mê, đã nói với ta: Người tấn công xe chở tù, là con trai của Lưu Quý, Lưu Phì!

- Lưu Phì?

Lưu Khâm nghi hoặc nhìn Trần Bình.

Lưu Phì đó, không phải là đang ở cùng Khổng Hi sao? Theo như Trần Bình nói, Khổng Hi là người hấn sắp xếp, nên giết Lưu Phì rồi chứ?

Trần Bình cười gượng lắc đầu:

- Chuyện này ta cũng không rõ ra làm sao. Theo lý mà nói thì ta sớm đã dặn dò Khổng Hi, tìm cơ hội thích hợp giết Lưu Phì... Nhưng không ngờ Lưu Phì chưa chết. Hơn nữa ta cũng không nhìn thấy Khổng Hi, chẳng lẽ Lưu Phì đã nhìn ra chỗ sơ hở? Không đúng, cho dù là y nhìn ra sơ hở, nhưng y cái gì cũng không có, sao có thể một loáng đã tụ tập được hơn trăm người?

Trầm mặc một lát, Lưu Khám nói:

- Nếu Khổng Hi đã không giết Lưu Phì, vậy chắc chắn là Lưu Phì đã giết Khổng Hi rồi!

Hắn suy nghĩ một lát, quay đầu nói:

- Chung Ly, lúc người dẫn người đuổi theo, lão Nhâm có phải là đã bị thương rồi không?

Chung Ly Muội gật đầu:

- Không, lúc ta đuổi tới, vừa lúc nhìn thấy lão Nhâm bị tên đó đâm thương... Nếu như không phải ta giương cung bắn, lão Nhâm e là nguy hiểm rồi.

- Nói cách khác, Lão Nhâm bị đối phương đường đường chính chính đánh bại?

- Đúng vậy!

Lưu Khám sở dĩ hỏi như vậy, đương nhiên là có lí của hắn. Võ công của Nhâm Ngao thế nào? Lưu Khám trong lòng biết rõ. Nói y địch nổi trăm quân địch thì hơi quá lời. Nhưng một mình đánh mười tên tráng hán thì không thành vấn đề. Hơn nữa, Nhâm Ngao đã trải qua chiến sự Bắc Cương, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Đối phương có thể đánh bại Nhâm Ngao, bản lĩnh không tồi... Bấm tay tính, trong số những người Lưu Khám quen biết, cũng có mấy người.

- Có nhận ra người đó không?

Chung Ly Muội lắc đầu:

- Không nhận ra... Là một người lạ mặt.

Ta có thể bảo đảm, chưa từng gặp qua người này. Chủ công, những cái khác thì không nói, nhưng trí nhớ của ta thì không tồi. Chỉ cần gặp qua, chắc chắn là có ấn tượng.

- Trông như thế nào?

- Ừm, đại khái thân cao chín thước, thấp hơn chủ công một chút, cao hơn Vương Tín một chút. Tướng mạo thì cường tráng. Vô cùng dũng cảm, cầm một cây đại kích, có vẻ như không hề nhẹ. Gã đâm thương lão Nhâm trong khoảnh khắc, rõ ràng là lợi hại hơn lão Nhâm rất nhiều.

Chủ công, không thể là Phan Đồ Tử!

Chung Ly Muội biết Lưu Khám hỏi câu này có ý gì.

Nhưng y đã gặp qua Phan Khoái... Chung Ly Muội là quân hầu bộ tốt Lâu Thương, Phan Khoái là Huyện úy huyện Bái, hai người không thiếu dịp tiếp xúc.

Lưu Khám vừa nghe Chung Ly Muội miêu tả, đã biết người đó không phải là Phan Khoái.

Trong nháy mắt làm Nhâm Ngao bị thương? Võ công của người này, cũng không tồi...

Dùng kích?

Trong đầu Lưu Khám bỗng chốc hiện lên một người. Nhưng lại lập tức phủ nhận! Chắc là không phải người đó... Với bản lĩnh của Lưu Phì, không thể lôi kéo người đó được. Tên tiểu tử này, đúng là vận may! Đã không chết, nói không chừng còn thôn tính cả nhân mã của Khổng Hi.

Bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, Lưu Khám hỏi:

- Đạo Tử, Khổng Hi có biết lai lịch của người không?

Trần Bình mỉm cười:

- Chủ công yên tâm, tên Khổng Hi đó không hề biết ta là ai. Ta dùng tên của Lí Phóng, chỉ nói cho Khổng Hi, nói Lưu Quý ở Huyện Bái quá kiêu ngạo, Huyện lệnh không vừa ý với y. cho nên muốn trừ bỏ y. Còn nói với Khổng Hi, sau khi việc thành sẽ trọng thưởng.

Lưu Khám nhắm mắt lại, gật đầu.

- Đạo Tử, người làm việc quả thật rất cẩn thận!

Đạo Tử không vì một lời khen này của Lưu Khám mà cảm thấy vui vẻ.

Trong ánh mắt lóe lên một tia sáng sắc bén, trầm giọng nói:

- Tiểu súc sinh đó lần này may mắn, lần sau, ta xem y còn có thể may được nữa không?

Lưu Khám biết, Trần Bình đang tức giận!

Một kế hoạch tốt như vậy lại bị Lưu Phi chạy thoát, thậm chí biến họa thành phúc.

Nhưng tên tiểu tử đó cũng đã hoàn toàn chọc giận Trần Bình rồi. Có thể tưởng tượng, những ngày tới của tiểu tử đó nhất định sẽ không yên lành.

- Đạo Tử, người phải chú ý người bên cạnh Lưu Phi! Chính là tên đã đánh thương lão Nhâm. Ta rất lo lắng, y có liên quan đến phía nam.

Mặt khác, cố gắng giết Lưu Quý, đừng để y trốn thoát.

Nhìn con, biết cha... Lưu Quý còn khó đối phó hơn Lưu Phi rất nhiều.

Trần Bình gật đầu:

- Chủ công yên tâm, lần này ta phái người... không, đích thân ta đi Kỳ Hương, nghĩ cách giết chết Lưu Quý, tuyệt đối không để y thoát.

Lúc này, cửa phòng vừa đóng chặt đã mở ra.

An Kỳ sắc mặt uể oải, chậm rãi bước ra, tay gõ khung cửa, khẽ thở dài một tiếng.

Lưu Khám nhanh bước đến:

- Tiên sinh...

- Đô úy, An Kỳ đã cố hết sức!

Y nhẹ giọng nói:

- Lữ cô nương bị va chạm, thai nhi đã... hơn nữa còn bị trúng một mũi tên, mặc dù không trúng chỗ yếu hại, thế nhưng đầu mũi tên đã được tẩm độc. Ta thật sự không biết độc tính của nó... Cô ấy đã tỉnh rồi, muốn một mình Đô úy vào, có chuyện muốn nói với Đô úy.

Lưu Khám nghe thấy thế, trong đầu vang lên tiếng ong ong, trong khoảnh khắc bỗng trống rỗng.

Lẽ nào, Lữ Trĩ sắp chết sao?

163. Chương 301-305

Chương 301: Châu Nam – Quan Thư (1)

Tình thần của Lữ Trĩ xem ra rất tốt. Sắc mặt hồng nhuận, có sức sống, nếu như không phải là An Kỳ dẫn dò trước, Lưu Khám tuyệt đối không liên tưởng đến sự thực là tính mạng Lữ Trĩ đã đèn treo trước gió. Nếu như dùng từ ngữ của hậu thế, thì tình cảnh của Lữ Trĩ bây giờ có thể gọi là ngọn đèn sắp tắt.

Thời khắc Lưu Khám bước vào trong phòng, vẫn giống như giây phút hần tới thời đại này. Tuy là nhân phụ, nhưng dáng vẻ yêu kiều vẫn không thay đổi. Trong nụ cười rạng rỡ, có cả nét ngây thơ và nhanh nhẹn mà chỉ thiếu nữ mới có, khiến tim Lưu Khám đập thình thịch.

Không thể phủ nhận, lúc Lưu Khâm sống lại, cũng có thiện cảm với Lữ Tri. Lúc đó, Lữ Tri cũng vô cùng quan tâm tới Lưu Khâm, thường xuyên dẫn Lữ Tu đến nhà chơi, thậm chí còn được lão phu nhân yêu mến. Nhưng Lưu Khâm lại vì những truyền thuyết mà hậu thế lưu truyền về Lữ Tri, mà từ đầu đến cuối lúc nóng lúc lạnh với Lữ Tri... Thậm chí trong sâu thẳm, còn có chút sợ hãi Lữ Tri, hơn nữa còn có chút ghét bỏ.

Kỳ thực Lữ Tri lúc đó rất ngây thơ, rất rụt rè. Nếu như lúc đó Lưu Khâm có thể chủ động một chút, hoàn toàn có thể tránh cho Lữ Tri đi vào con đường ban đầu. Chỉ tiếc là, chịu ảnh hưởng của hậu thế, nên Lưu Khâm cho rằng Lữ Tri bản tính trời sinh là độc ác, vì vậy thường cách xa Lữ Tri. Tuy nhiên, cùng với những hiểu biết về thời đại này, lúc Lưu Khâm đứng ở góc độ của Lữ Tri mà nhìn vấn đề, không thể không thừa nhận, Lữ Tri không hề làm sai.

Cả cuộc đời thăng trầm, vận mệnh trở trêu. Là khắc họa chân thực nhất về Lữ Tri...

Trong lịch sử ghi chép lại, Lữ Tri vì Lưu Bang để mất phạm nhân, y dẫn theo người lẫn trốn vào vùng đầm hồ Năng Sơn, liên lụy Lữ Tri bị quan phủ tróc nã, chịu biết bao khổ cực. Sau đó, sau khi Lữ Tri tự do, cũng không hề oán hận. cũng không biết làm mưu ma chước quỷ do ai nghĩ ra, muốn lập Lưu Bang trở thành chân mệnh thiên tử, vì vậy khuyên bảo Lữ Tri phối hợp. Có quý nhân tương trợ, đương nhiên có thể làm nên đại sự. Sau đó là trung thành phò tá, nhưng đổi lại là đau khổ triền miên. Khởi nghĩa Lưu Bang Trảm Xà, Lữ Tri bị Phạm Tăng giam giữ, lúc chiến sự Bành Thành, Lưu Bang bị Hạng Vũ đánh bại, Lữ Tri lại một lần nữa rơi vào tay Hạng Vũ. Những cực khổ mà thời gian đó phải chịu đựng, ai có thể biết? Khó khăn lắm mới được tự do, Lưu Bang lại có mối nối cũ, thậm chí còn định phế lập Thái tử.

Thích phu nhân đó chưa chắc đã là một người tốt. Lúc được quyền thế, đâu có xem trọng người thất sủng là Lữ Tri? Trải qua bao nhiêu kiếp nạn, trong lòng Lữ Tri không thể tránh khỏi sinh oán hận. Chỉ tiếc là, những chuyên gia thời hậu thế không nói đến những khổ nạn mà Lữ Tri trải qua, chỉ nói nàng bản tính độc ác.

Bao nhiêu người vì thế mà bị nhầm lẫn... Thậm chí cả Lưu Khâm cũng bị những tư tưởng đó ảnh hưởng, cuối cùng vẫn mỗi người mỗi ngã.

Một cái miệng của văn nhân, một cây bút của sử quan!

Lúc Lưu Khâm tỉnh ngộ lại, Lữ Tri đã là phụ nữ của người khác.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại. Lưu Khâm đứng bên trong cửa, ngẩn ngơ nhìn Lữ Tri cười tươi như hoa, trong lòng quặn đau.

- Là người, đúng không? - Lữ Tri khẽ cắn bờ môi anh đào, khẽ nói:

- Tất cả đều là người âm thầm tính kế, âm thầm điều khiển, có đúng không? A Khâm, đừng gạt ta.

Lưu Khâm ngồi xuống trước mặt Lữ Tri, trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên thở dài.

- A Tri, tỷ đừng lúc nào cũng thông minh như thế, có được không?

Hắn và Lữ Tri đều là người thông minh, ý của Lữ Tri là: chuyện của Lưu Phì, là từ kế hoạch của Lưu Khâm, bao gồm tất cả những gì phía sau. Còn câu trả lời của Lưu Khâm, chắc chắn là thừa nhận sự phỏng đoán của Lữ Tri.

Đến bước này, có giấu diếm nữa cũng không còn ý nghĩa gì. Đôi khi, Lưu Khâm đúng là đang nghĩ: nếu như Lữ Tri không thông minh như vậy, nói không chừng ban đầu ta cũng không sợ nàng ấy như vậy. Nếu như ta không sợ nàng? Có lẽ... Ai, trên thế giới này, không có thuốc hồi hận!

Nghĩ tới đây, Lưu Khâm lắc lắc đầu:

- Nhưng Lưu Phì tấn công xe chở tù, thật sự là ngoài dự kiến của ta. Vốn cho rằng tên tiểu tử đó đã chết, nhưng không ngờ, y với lão già của y không khác biệt nhau lắm, đều lươn lẹo như cá trạch, lại tạo nên kết quả thế này.

Lữ Tri cũng vậy, Lưu Khâm cũng thế, trong lòng đều hiểu rõ.

Vì vậy cả hai người đều vô ý thức không đi lo lắng cho tình trạng vết thương của Lữ Tri, mà ngược lại thông thả trò chuyện.

- Bao nhiêu năm rồi?

Lữ Trĩ khẽ nói.

- Hả?

- Ta nói, đã bao nhiêu năm, A Khám không ngồi nói chuyện cùng ta như thế này rồi?- Lữ Trĩ than thở:

- Từ sau khi người sống lại, đã không còn nói chuyện bình thường với ta nữa... Trước đây, người thường đi theo ta và A Tu giống như cái đuôi nhỏ vậy.

Lưu Khám trầm mặc...

Đột nhiên Lữ Trĩ nắm lấy tay Lưu Khám, khẽ nói:

- Người không thể tha cho hấn được sao?

Chợt nàng lại giống như tự lẩm bầm một mình, cười tự giễu:

- A Khám, các người đều cho rằng ta rất thông minh, nhưng người xem, ta lại làm điều ngu ngốc rồi... Đến bước này rồi, người tuyệt đối không thể tha cho hấn! Mặc dù ta không biết vì sao người làm vậy, nhưng ta nghĩ, người nhất định có lí do của mình... Đừng cười ta, hấn dù sao cũng ta trượng phu của ta. Phu thê bao năm, khó tránh khỏi bận lòng.

Lần này Lưu Khám không rút tay ra, chỉ là cảm thấy sống mũi cay cay, vì vậy hít hơi một cái thật mạnh, muốn ổn định tâm trạng của hấn.

- Thật ra, ta rất hận người! - Lữ Trĩ mỉm cười nhìn Lưu Khám:

- Năm xưa rõ ràng là người có thể ngăn cản ta... Ta cũng biết, người có khả năng ngăn cản ta gả cho hấn, thế nhưng người không chịu ra tay. A Khám, chớ có trách ta! Lần đó, ta thật sự rất oán hận. Vì vậy lúc ta biết người định giết chết hấn, ta không chút do dự mà chọn giúp hấn.

Nhưng sau khi người đi rồi... đi đến Lâu Thương, ta nghĩ lại cẩn thận, hình như cũng không thể trách người. Người đã giúp Lữ gia ta quá nhiều. Thật ra là Lữ gia ta đã nợ Lưu Khám người, chứ không phải người nợ Lữ gia ta. Vì Lữ gia, phụ thân người đã chết thảm ở Đan Phụ, đến nay xương cốt cũng không còn. Vì Lữ gia, người bị phạt hai năm, còn mất đi công danh... Những yêu cầu của Lữ gia quá nhiều. Người không hề làm sai, nhìn thấy người mấy năm nay thăng chức nhanh chóng, ta thật sự vô cùng vui mừng.

Cơ thể Lưu Khám không hiểu sao tự nhiên run lên, hấn cúi đầu, khịt mũi mạnh một cái, như muốn che giấu cái gì.

- Thực ra, người không hề thay đổi.

Lữ Trĩ vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Lưu Khám:

- Chỉ là người hiểu chuyện rồi, thông suốt rồi... Người xem, lúc người buồn, vẫn giống như lúc trước, cúi đầu, muốn che giấu. Hì hì, A Khám đừng buồn nữa, thật ra tỷ tỷ bây giờ không biết vui mừng đến cỡ nào nữa.

- A Trĩ tỷ tỷ, ta...

Lưu Khám cắn răng, muốn nói mấy lời thân thiết. Nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể nắm chặt tay, hung hăng dậm vào trên giường.

“Quan quan thư cư, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Lữ Trĩ khẽ ngâm khiến Lưu Khám đột nhiên có cảm giác quen thuộc.

Đó không phải là cảm giác của hấn, mà là chính xác là cảm giác của linh hồn Lưu Khám đã chết ẩn nấp sâu trong tâm hồn hấn.

Hấn không nén nổi nắm lấy bàn tay của Lữ Trĩ.

“Sâm si hạnh thái, tả hữu lưu chi, yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục, ưu tai du tai, triển chuyển phản tắc...”

Mạch suy nghĩ đột nhiên trống rỗng, trong khoảnh khắc trong đầu hiện ra một cảnh tượng vô cùng xa lạ.

Ngoài thành Đan Phụ, cây cỏ xanh tốt.

Ánh nắng long lanh chiếu sáng khắp nơi... Lưu Khám mặc một chiếc áo lót, đầu đầy mồ hôi đang chạy, trong miệng còn đang hô:

- A Trĩ tỷ tỷ, a Trĩ tỷ tỷ!

Lữ Trĩ thì đang chạy ở phía trước. Chạy mệt rồi, nàng ngồi ở bờ sông, gót ngọc trắng ngần thả trong làn nước trong suốt, nhẹ nhàng lau trán đầy mồ hôi của Lưu Khám.

- A Khám, tỷ dạy đệ một bài thơ nhé?

Lưu Khám ngây ngô gật đầu nói:

- Được, A Trĩ tỷ tỷ hát là A Khám thích nghe nhất!

Bài hát mà Lữ Trĩ dạy cho Lưu Khám chính là bản đầu tiên của “ kinh thi- quốc phong – chu nam ” -Quan Thư, vốn dĩ là bài thơ về tình cảm nam nữ, Lữ Trĩ dạy từng câu từng câu cho Lưu Khám, còn Lưu Khám cũng nghiêm túc học từng câu từng câu một. Vừa học, vừa ngâm...

“Sâm si hạnh thái, tả hữu lưu chi, yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.”

Tiếng ngâm rung động lòng người của Lữ Trĩ vang vọng bên tai Lưu Khám.

Lưu Khám như bị quỷ thần xui khiến, nghẹn ngào cất tiếng ngâm cùng Lữ Trĩ:

“Sâm si hạnh thái, tả hữu lưu chi, yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.”

Một mảnh tình trong sáng, nhưng bởi vì thành kiến của hậu thế, cuối cùng đã mất đi.

Lưu Khám mặt đầy nước mắt, nắm lấy tay Lữ Trĩ. Trong nước mắt ấy, có sự hối hận của hắn, cũng có nỗi bi thương bản năng ẩn giấu trong cơ thể này.

Mất đi rồi mới biết trân trọng!

Hóa ra Lữ Trĩ vẫn luôn thích Lưu Khám, còn Lưu Khám, trước nay vẫn luôn yêu Lữ Trĩ. Trong tiếng ngâm của Lưu Khám, Lữ Trĩ nhắm nghiền mắt lại, nàng nằm trên chân của hắn, trên khuôn mặt kiều diễm nở nụ cười hạnh phúc, bởi vì nàng biết A Khám chưa từng quên nàng... Còn đối với những chuyện đã qua, đều không còn quan trọng nữa. Tình yêu trong sáng chôn sâu trong lòng, bây giờ đã được đền đáp. Đủ rồi. Như thế đã là đủ rồi... Lữ Trĩ dường như lại quay lại quãng thời gian còn nhỏ.

- A Trĩ. A Trĩ!

Lúc Lưu Khám tỉnh táo lại, Lữ Trĩ đã hôn mê.

Hắn hoảng sợ gọi lớn:

- An Kỳ. An Kỳ tiên sinh. Mau vào đây. A Trĩ tỷ ấy. A Trĩ tỷ ấy...

Cửa phòng mở ra.

An Kỳ xông vào trong phòng, chạy đến để Lưu Khám đặt Lữ Trĩ nằm trên giường, lấy kim châm ra, nhanh chóng đâm vào trên huyệt của Lữ Trĩ.

- Đô úy, xin tạm thời tránh đi!

Lưu Khám hồn xiêu phách lạc bước ra khỏi phòng, ngồi xuống bậc cầu thang.

Trần Bình và Chung Ly Muội đều không dám nói gì.

Lưu Nguyên lặng lẽ đến bên Lưu Khám, ngồi xuống an ủi mấy câu... Lưu Khám Quay đầu lại nhìn nó, từ ánh mắt của Lưu Nguyên, Lưu Khám mơ hồ nhìn thấy Lữ Trĩ hồi thiếu nữ, trong lòng lại đau nhói. Hắn vươn tay ôm lấy Lưu Nguyên, không nói lời nào.

Lúc này, An Kỳ đi ra khỏi phòng.

Gã đi tới bên Lưu Khâm:

- Đô úy, Lữ cô nương muốn gặp Nguyên tiểu thư.

- A Trĩ tỷ ấy...

An Kỳ lắc đầu, không nói gì, chỉ kéo tay Lưu Nguyên đi vào trong phòng. Lữ Trĩ chắc chắn có gì muốn dặn dò với Lưu Nguyên.

Còn việc nói cái gì, Lưu Khâm không được biết.

Hắn ngồi ở trên thềm đá, ngâm đi ngâm lại “Quan Thư”.

Chỉ là trong tiếng ngâm không hề có chút vui vẻ, mà đem theo nỗi bi thương sâu sắc, vang vọng trong không trung.

“Quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Sâm si hạnh thái, tả hữu lưu chi, yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục, ưu tai du tai, triển chuyển phản tắc...

Sâm si hạnh thái, tả hữu lưu chi, yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.

Sâm si hạnh thái, tả hữu lưu chi, yếu điệu thực nữ, chung cổ nhạc chi... Yếu điệu thực nữ. Chung cổ nhạc chi.”

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng bi thương:

- Mẹ. Mẹ tỉnh lại đi. Mẹ! Mẹ tỉnh lại đi!

Chương 302: Châu Nam – Quan Thư (2)

Tiếng ngâm đột nhiên ngắt đoạn, cả người Lưu Khâm run lên, hắn cúi đầu, hai tay nắm thật chặt, rất lâu sau cũng không cử động.

An Kỳ bước ra khỏi phòng:

- Đô úy, xin lỗi!

Lưu Khâm khẽ nói:

- Tiên sinh đừng tự trách mình, mạng này của Lữ Trĩ không thể trách người.

Hắn ngẩng đầu, lau nước mắt trên mặt:

- Lập tức sai người về phủ nói với phu nhân và Thích Chi, mời bọn họ lập tức phái người đến chăm nom. Chung Ly truyền mệnh lệnh của ta, điều động toàn bộ bốn doanh Lữ Trĩ, tìm tung tích tên nghịch tặc Lưu Phì.

Thông báo cho quận Tứ Thủy, người nào biết được hành tung của Lưu Phì, thưởng mười dật hoàng kim, trăm thạch hạt kê; người nào giết được Lưu Phì, thưởng trăm dật hoàng kim, năm trăm thạch hạt kê...

Đạo Tử, người đi suốt đêm đến Kỳ Hương, nhất định phải giết chết tên kia cho ta.

- Dạ!

Hai người Trần Bình và Chung Ly Muội cùng chấp tay tuân mệnh, quay người vội vã rời đi.

Lưu Khâm đứng ngẩn ngơ ở ngoài phòng, dường như chốc lát đã già nua đi rất nhiều. Sức lực của toàn thân như bị rút kiệt.

Lữ Trĩ đi rồi!

Trong ý thức còn sót lại của Lưu Khâm, chỉ còn nỗi lo lắng này cũng đi rồi...

Nếu có kiếp sau, chỉ mong hắn và Lữ Trĩ có thể đi cùng nhau.

Lưu Khâm này, không phải Lưu Khâm đang sống, mà là Lưu Khâm đã chết cách đây rất nhiều năm.

Nhân duyên kiếp này, đến từ sự quan tâm kiếp trước; mỗi quan tâm kiếp này, chỉ mong kiếp sau những người yêu nhau sẽ được sống bên nhau! Còn về Lưu Bang, Lưu Khảm nắm chặt tay, bất kể Đại Tồn có diệt vong hay không, giữa hân và Lưu Bang, không phải người chết thì là ta chết.

Trong phòng, Lưu Nguyên nằm gục trên người Lữ Trĩ, khóc nức nở.

Thần sắc Lữ Trĩ rất điềm tĩnh, không hề có chút biểu hiện của sự đau khổ. Chỉ là ở vùng lồng mày còn sót lại chút lưu luyến với thế giới này. Lưu Khảm ngồi xuống bên cạnh Lưu Nguyên, ôm Lưu Nguyên vào trong lòng.

Một tay nhẹ nhàng lướt qua gò má Lữ Trĩ, trong khoảnh khắc, dường như hân nhìn thấy Lữ Trĩ đang cười với hân!

- A Trĩ tỷ tỷ, tạm biệt!

Hân thì thầm.

- Tỷ yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt Nguyên Nhi, cho dù là nó là con gái của người kia, ta cũng sẽ coi như con ruột của mình.

Đúng lúc này, Lưu Nguyên nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của Lưu Khảm.

- Dượng, mẹ đưa cho dượng cái này!

Trong tay Lưu Khảm có thêm một tấm ngọc bài, được làm từ ngọc trắng, bên trên có hình uyên ương được điêu khắc theo kỹ xảo Tồn Bát Đao. Tấm ngọc bài uyên ương nhìn rất quen mắt. Lưu Khảm không khỏi biến sắc, vừa nhận ra tấm ngọc bài này, giống với tấm ngọc bài trong tay hân.

Năm đó lúc hân và Lữ gia mỗi người một ngả, trên người Lưu Khảm cũng có một tấm ngọc bài như vậy. Nhưng hân không nghĩ nhiều, còn cho rằng là lễ vật mà Khảm phu nhân tặng cho hân. Loáng một cái đã bao năm trôi qua, tấm ngọc bài này đã được Lưu Khảm đặt trong hộp ngọc, giao cho Lữ Tu bảo quản. Bây giờ lúc hân nhìn thấy Lưu Nguyên đưa tấm ngọc bài cho hân, lập tức nhận ra hai tấm ngọc bài này là từ tay một người.

Lẽ nào, tấm ngọc bài của hân, là Lữ Trĩ tặng?

Nghĩ lại, cũng rất có khả năng... Ngày xưa Lưu gia không có danh tiếng, lúc rời khỏi Lữ gia, tài sản trong tay có thể đếm trên đầu ngón tay. Tấm ngọc bài này ảm nhuận tròn trịa, vừa nhìn là biết giá trị không tầm thường. Với tình trạng lúc đó của Lưu gia, sao có thể giữ tấm ngọc bài như vậy?

Có lẽ đây là vật đính ước của Lữ Trĩ với Lưu Khảm.

Nhưng Lữ Trĩ lại bảo Lưu Nguyên đem nó đưa cho Lưu Khảm, là để uyên ương kết hợp, hay là có dụng ý khác? Một ý nghĩ cổ quái lướt nhanh trong đầu Lưu Khảm. Hân không khỏi quan sát tỉ mỉ Lưu Nguyên một lượt, trong lòng khẽ run rẩy.

- Nguyên, cháu bao nhiêu tuổi?

- Năm nay tám tuổi ạ!

- Sinh tháng nào?

Lưu Nguyên nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Tháng tám tháng mười hai!

Trong lòng Lưu Khảm bỗng run rẩy, năm mà Lữ Trĩ và Lưu Bang thành thân là tháng mười hai, nàng với mình đã có... Tính toán thời gian, nếu như... Không phải đúng là đầu tháng mười hai hay sao? Lữ Trĩ để Lưu Nguyên đem miếng ngọc này cho Lưu Khảm, lẽ nào muốn nói với hân: Lưu Nguyên không phải là con gái của Lưu Bang, mà là con gái của ta?

Càng nhìn lại càng giống!

Lưu Khảm nhắm mắt lại, hít thật sâu, ôm Lưu Nguyên thật chặt vào trong lòng.

Nó - là con gái của ta...

- Đại tể, Đại tể!

Ngoài cửa vọng lại tiếng khóc thảm thiết. Lữ Thích Chi, Lữ Tu diu phu phụ Lữ Văn chạy vào trong phòng. Lưu Khâm ôm Lưu Nguyên, không nói lời nào bước ra khỏi phòng. Khâm phu nhân cũng đã tới, được Thích Cơ diu đỡ, đứng ở trong viện. Lưu Cự, Vương Cơ chưa đến, cũng không thể để bọn họ đến. Ngày đại hỉ lại đầy rẫy những đau buồn không đầu.

Quán Anh và Chung Ly Muội đã quay về quân doanh, chấp hành mệnh lệnh của Lưu Khâm. Mông Tật và Đồ Đồ cũng đi theo. Xảy ra chuyện lớn như vậy, Lưu Phủ người ra người vào liên tiếp, cho dù là kẻ ngu cũng có thể đoán ra, nhất định đã xảy ra chuyện lớn!

Thế nhưng Lưu Khâm không ở đây, sứ giả các phương đương nhiên không tiện hỏi. Mông Tật và Đồ Đồ thì không như thế. Giữa Lưu Khâm và hai người bọn họ có tình chiến hữu, đó là giao tình đã từng trải qua sống chết, đương nhiên không hề khách khí mà đi theo.

- A Khâm, rốt cuộc là chuyện gì?

Lưu Khâm giao Lưu Nguyên ấu thân, tạm thời để Khâm phu nhân chăm sóc.

Hắn khẽ kể lại nguyên do mọi chuyện một lượt, nhưng nội dung có thay đổi một chút.

Lưu Phì có liên quan đến phản tặc, vì vậy cả gia đình bị bắt vào ngục, nhưng Lữ Trĩ và Lưu Khâm hẳn có quan hệ thông gia, vì vậy muốn tiếp nhận phạm nhân về đây. Một mặt có thể chăm lo nhiều hơn, mặt khác cũng là vì tiện phá án. Nhưng không ngờ, Lưu Phì lòng lang dạ thú, đã phục kích trên đường...

Mông Tật và Đồ Đồ đều bản tích hung dữ, không đợi Lưu Khâm nói xong, liền tức giận đến nổi hét ầm lên.

- Thằng nhãi ấy chết cũng chưa đền hết tội. Thằng nhãi chết chưa đền hết tội...

Mông Tật nắm lấy cánh tay Lưu Khâm:

- A Khâm, người yên tâm. Chuyện này không liên quan đến người, nhất định sẽ không bị liên lụy. Ta sẽ quay lại Bình Dương, bẩm báo chuyện này với Nhị Thúc, sau đó dùng toàn bộ binh mã của ta ở Bình Dương giúp người truy bắt tung tích thằng nhãi Lưu Phì.

Đồ Đồ, người ở lại Lâu Thương. Xảy ra chuyện này, A Khâm nhất định bận tới tận mắt mũi. Người giúp hắn truy bắt tên nhãi... Sau khi ta quay về, sẽ lệnh cho bộ nhân mã của người đến Lâu Thương tụ hợp với người.

Lưu Khâm định từ chối, nhưng không tìm được lí do thích hợp vì vậy gật đầu, coi như là đã đồng ý. Nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, nhất định phải giải quyết chuyện này trước khi Đồ Đồ bắt được Lưu Phì.

Cứ như vậy, một buổi đại hôn đã kết thúc trong thương cảm.

Trong thời gian đó Lâu Thương thần hồn nát thần tính, Trình kỳ khắp nơi, binh mã bốn doanh lũ lượt hành động. Trong lúc Lâu Thương tung ra thiên la địa võng, thì cùng lúc đó, Doanh Tráng nhận được tin tức cũng giận tím mặt, lệnh cho quan viên các huyện tìm ra tung tích của Lưu Phì, đồng thời cũng thông báo cho các quận huyện khác, xin trợ giúp.

Đầu tháng một, hai vùng Đông Hải, Đãng Quận lần lượt bắt tay vào hành động. Theo đó, Thượng Khanh Mông Nghị đóng ở Bình Dương cũng hạ lệnh điều tra chuyện này, mệnh lệnh cho các quận huyện liên hợp điều tra truy bắt bọn người Lưu Phì.

Một trận tinh phong huyết vũ xảy ra một cách vô ý như vậy.

Các quận huyện cũng thật sự rất nỗ lực, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, tiêu diệt toàn bộ hai mươi tám lộ thổ phỉ, điều tra những người có liên quan đến thổ phỉ. Gần nghìn người. Đối với chuyện này, trên có Mông Nghị, dưới có quan sử các huyện, đều không hề nương tay, bắt được lập tức giết chết.

Chỉ riêng quận Tứ Thủy, đã có hơn nghìn người đầu rơi xuống đất. Chỉ là, cuộc điều tra thanh thế lớn như vậy, cũng không phát hiện ra hành tung của Lưu Phì.

Lưu Khám không nén được tức giận, tính cách cũng trở nên vô cùng kì quái, ở trong phủ thường quát đánh hạ nhân, càng nghiêm lệnh với Lâu Thương quân tăng cường lực soát.

Tiết Vũ Thủy cũng đã sắp qua, Kinh Trập sắp đến.

Ngày này, sau khi Lưu Khám suất bộ từ Từ Hiền quay về, mệt mỏi trở về phòng, dỡ bỏ khô giáp, ngồi ngẩn ngơ bên án.

Trên án thư, bày một cặp ngọc bài uyên ương. Dưới ánh nắng, tỏa ra ánh sáng ảm áp. Lưu Khám cầm lấy ngọc bài, nhẹ nhàng vuốt ve, tinh thần trống rỗng.

Có tiếng gõ cửa, Tào Tham bước vào trong.

- Lão Tào, có chuyện gì vậy?

Tào Tham dường như có chút khó xử, do dự một hồi mới khẽ nói:

- Chủ công, đại tiểu thư tuy rằng đi rồi, nhưng... Hôm nay lão Tiêu phái người đến, nghe khẩu khí, hình như là muốn nghe ngóng tình hình. Người định xử lý già trẻ Lữ gia thế nào? Người cũng biết, Lão Tiêu rất khó xử.

Đồ Tử và Hạ Hầu Quán không dưới một lần tìm y hỏi, hình như là muốn xin tha thứ.

Chỉ là...

Già trẻ Lưu gia?

Lưu Khám nhú mày, hình như có chút do dự.

Trần Bình đi giải quyết Lưu Bang, bây giờ vẫn chưa quay về, còn hẩn trong quãng thời gian này bận đi điều tra hành tung của Lưu Phì. Đối với già trẻ Lưu gia, cũng không có thời gian để ý tới. Kỳ thực, thẩm vấn hay không thẩm vấn, đối với Lưu Khám mà nói cũng như nhau cả. Chân tướng sự việc hẩn biết rất rõ.

Gia đình Lưu Thái Công chắc chắn cũng không biết tung tích của Lưu Phì.

Nghe người ta nói, gia đình Lưu Thái Công, trừ Lưu Tứ và Lưu Giao ra thì không người nào là ưa Lưu Bang. Đặc biệt là gia đình Lão Đại lại càng như vậy. Lưu Phì chỉ cướp Lưu Giao đi, e là cũng chỉ vì nguyên nhân này. Cho nên nói, giữ lại gia đình này, cũng không có tác dụng nhiều lắm.

Bất luận trước đây Lưu Phì có mưu nghịch hay không, bây giờ xảy ra chuyện này, y cũng chỉ có một con đường chết.

Lưu Khám không trông mong Lưu Phì sẽ đến giải cứu gia đình Lưu Thái Công, hơn nữa điều hẩn để tâm hơn là Trần Bình có giết chết được Lưu Bang kia không.

- Lão Tào, người không cần nói nữa.

Lưu Khám ngăn Tào Tham lại, nhẹ giọng nói:

- Chuyện của Lưu Phì rất lớn, chiếu theo pháp luật là tội danh tru di tam tộc. Bây giờ không chỉ là vấn đề của già trẻ Lưu gia, còn có vấn đề của già trẻ nhà Lữ gia. Mặc dù Lưu Phì không phải là do A Trĩ sinh ra, nhưng Lữ gia vẫn nằm trong tam tộc.

Ta sẽ nghĩ cách giải vây, nhưng đã không thể quay về huyện Bái.

Nhẹ nhất cũng là trọng tội thâm tác... Người nói với Đồ Tử và Lão Tiêu, cứ nói ta sẽ nghĩ cách đưa Lưu gia thâm tác ở quận Thực. Đây cũng là điều lớn nhất mà ta có thể làm, hơn nữa có thể thành công hay không, ta cũng không dám bảo đảm. Điều ta cần làm, không phải là giữ lại già trẻ nhà họ Lưu mà là phải giữ lại già trẻ nhà họ Lữ. Nếu như bọn họ không hài lòng, ta cũng hết cách. Dù sao ta cũng chỉ có thể làm chút chuyện đồ thôi.

Cái gọi là tam tộc, là chỉ phụ gia, mẫu gia, còn có thông gia.

Lưu Phì chưa thành thân, đương nhiên không có thông gia. Như vậy, chỉ còn lại Lưu gia và Lữ gia.

Đầu tiên Lưu Khảm phải bảo vệ Lưu gia, cũng là chuyện thường tình. Đối với chuyện này, Tào Tham cũng không nói gì. Dù sao, nếu như thật sự chỉ là di chuyển Lưu gia đến Thục trung, đã là ân tình to lớn lắm rồi. Lưu Khảm có thể làm tới bước này, cũng coi như là nể mặt Tiêu Hà và Phàn Khoái.

- Vậy thì, Tham biết nên hồi báo như thế nào rồi.

Tào Tham rút ra ngoài, thư phòng lại trở về tĩnh mịch như trước.

Nhưng đúng lúc Lưu Khảm muốn yên tĩnh một chút, cửa phòng lại một lần nữa mở ra.

Khoái Triệt vội vã xông vào, thở hổn hển nói:

- Chủ công, phía Đạo Tử đã có tin tức rồi!

Chương 303: Thủy Hoàng Đế đông tuần (1)

đông bắc huyện Nghi quận Năng thì bị bắt giam lại.

Quán Đình, còn gọi là Quán Trạch.

Thời kỳ Xuân Thu, ở đây thuộc về lãnh địa nước Tống, nhưng do quan viên của nước Lương phái đến quản lí. Sau khi gia nhập Chiến quốc, Quán Trạch trước sau lệ thuộc vào nước Tống và nước Tề. Thủy Hoàng đế thống nhất Lục Quốc, lập tức nằm dưới sự cai trị quận Năng, đồng thời thiết lập Quán Đình, để tiện quản lí.

Quan viên giam giữ Lưu Bang là Huyện lại huyện Bái – Trang Bất Thúc. Sở dĩ để quan lại của huyện Bái đến giam giữ Lưu Bang, cũng là chuyện bất đắc dĩ. Lúc Tần thống nhất thiên hạ, mặc dù đã sắp xếp các quan viên ở khắp các vùng, nhưng từ sau khi Tần Thủy Hoàng hạ lệnh đốt sách, liên tục xảy ra chuyện quan lại bỏ trốn. Không còn cách nào, ảnh hưởng từ chuyện đốt sách đem lại, thật sự quá nghiêm trọng, rất nhiều nho sinh thậm chí đã không tiếc tính mạng để phản kháng. Quan viên gốc Đại Tần, vốn dĩ đã thiếu nghiêm trọng. Bất đắc dĩ mới sắp xếp cho rất nhiều nho sinh sáu nước, tuy rằng hòa hoãn được tình thế quần bách, nhưng lại không ổn định lắm.

Huyện Mông huyện có xảy ra tình trạng như vậy. Hơn nữa, những quan viên bỏ trốn, quan chức cũng không nhỏ, là Huyện thừa của huyện Mông. Chính bởi vị Huyện thừa đại nhân này bỏ trốn, khiến cho cả thành huyện Mông hỗn loạn, rất nhiều chuyện đều không thể nào giải quyết ổn thỏa. Nhân thủ ở huyện Mông vốn dĩ đã thiếu thốn, sao có thể điều động người coi giữ Lưu Bang? Vì vậy, chuyện này giao cho quan sử huyện Bái, người cùng với Lưu Bang áp giải tù nhân, đồng thời cùng quay về huyện Bái. Dù sao, Lưu Bang phải áp giải về huyện Tương để cho quan sử của huyện Bái áp giải, cũng coi như ổn thỏa, còn có thể giảm bớt được rất nhiều chuyện, sao lại không làm?

Trang Bất Thúc, người Ngao Tang, hai mươi sáu tuổi, là một người Sở chuẩn mực! Dáng người không cao lắm, khoảng chừng trên dưới bảy thước, theo như cách nói của hậu thế, cũng khoảng một mét sáu. Thân thể cường tráng. Da mặt trắng ngà, có chút đáng vẻ thư sinh. Cánh tay thon dài, giỏi sử dụng một đôi đoản mâu năm thước gia truyền. Thanh đoản mâu đó là do danh tượng nước Sở chế tạo, một thanh nặng mười bảy mươi tám cân, một thanh nặng hai mươi lăm cân.

Mà Trang Bất Thúc này võ nghệ cũng không phải tầm thường. Gã dẫn thân vào quan phủ tương đối muộn, ba năm trước được đề cử trở thành quan coi ngục ở huyện Bái. Mới gặp lần đầu, rất dễ bị ngoài hình của lừa gạt: cười chúm chím, có vẻ như vô hại, nhưng người huyện Bái đều biết, người này thủ đoạn độc ác. Đối với phạm nhân, tàn ác chết người. Bất kể là người nào bị bắt vào trong đại lao, bất luận là tội danh gì, đều phải chịu hai mươi gậy.

Theo như cách nói của Trang Bất Thúc, những phạm nhân này đều là những tên gian ác, không chịu phục tùng, hai mươi gậy, chỉ là để giết chết uy phong của bọn chúng. Nếu như còn không nghe lời, còn có cuộc sống khác. Nhưng, đại đa số phạm nhân, sau khi ăn hai mươi gậy này, cũng đều ngoan ngoãn không dám gây chuyện thị phi.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà thành tích của Trang Bất Thúc nổi bật. Lí Phóng thì vô cùng xem trọng gã, nhưng ngược lại, Tiêu Hà lại không có thiện cảm với người này.

Thế nhưng, một người bạo ngược như vậy, lại vô cùng kính trọng Lưu Bang.

Cũng khó trách, trong mắt bọn người Lưu Khâm, Lưu Bang là một tên vô lại không học vấn không nghề nghiệp, chơi bời lêu lổng. Nhưng đối với đại đa số những người sống ở tầng dưới xã hội mà nói, Lưu Bang tính tình dũng cảm, độ lượng rộng rãi, là một anh hùng hào kiệt đáng để đi theo, là một người rất giỏi.

Lúc Lưu Bang bị bắt, còn có ba người Chu Bột, Lư Quán, Chu Hà cũng bị liên lụy. Trang Bất Thức không hề làm khó bọn chúng, trên danh nghĩa tuy rằng là gã giam giữ Lưu Bang, nhưng trên thực tế, lại không hề ngược đãi bốn người Lưu Bang.

Từ Quán Trạch khởi hành, Trang Bất Thức đem theo bảy tám Huyện lại, áp giải bốn người Lưu Bang đi. Vốn dĩ, trước khi bị bắt ở Quán Trạch, bọn người Lưu Bang đã chuẩn bị chuyển đường ở chỗ này, đi về phía huyện Ngụ, sau khi vượt qua Mạnh Trư Trạch đi về phía đông, chính là Phong Ấp rồi. Nhưng bây giờ, sau khi Lưu Bang bị bắt, bọn họ phụng mệnh áp giải Lưu Bang về phía huyện Tương.

Trên đường đi, Trang Bất Thức không khỏi nghi hoặc:

- Lưu đại ca, các huynh phạm phải tội gì vậy? Lão Tần sao lại bắt huynh?

Lúc này, vừa hay Lưu Phi tập kích xe chở tù ở Tứ Thủy quận, làm lớn chuyện lên.

Nhưng trước lúc này, phía huyện Bái vẫn chưa nói rõ chuyện này. Chỉ nói Lưu Bang phạm tội, cho nên muốn áp giải đến huyện Tương thẩm vấn.

Phía Huyện Mông cũng không bàn giao rõ ràng.

Còn Lưu Bang, thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Y nghĩ, hình như y không làm chuyện gì phạm pháp. Những năm gần đây hẩn làm việc ở Tứ Thủy hết sức cẩn trọng, nói không chừng chỉ là một vụ hiểu nhầm?

Nghe thấy Trang Bất Thức hỏi, Lưu Bang cũng ngỡ ngàng.

Muốn nói y đã đắc tội với người nào... E là cũng chỉ có Lưu Khâm ở Lâu Thương!

Nhưng chuyện xảy ra năm đó, đã qua bao nhiêu năm rồi, không phải sao? Hơn nữa, nếu như Lưu Khâm thật sự muốn giải quyết y, chắc chắn sẽ tự mình phái người đến.

Vì vậy, Lưu Bang sau một hồi nghi ngờ, lập tức phủ định suy nghĩ này.

Nếu trừ Lưu Khâm ra, mấy năm nay y thật sự không đắc tội với ai... Có thể có chuyện gì? Lưu Bang lắc đầu.

- Có thể là chỗ nào đó sai lầm thôi ... Hai năm nay, ta không gây chuyện mà!

Vừa nói chuyện, y vừa liếc nhìn hai người Lư Quán và Chu Bột, có ý định hỏi hai người bọn họ: Có phải là hai người các người sau lưng với ta gây chuyện thì phi không?

Lư Quán, Chu Bột cũng lắc đầu.

Còn về phần Chu Hà...

Không phải là người hay gây chuyện.

Hơn nữa, anh họ của y – Chu Xương làm việc ở Lâu Thương, thậm chí được Lưu Khâm tín nhiệm. Tuy là quan niệm của hai người không giống nhau, nhưng rốt cục cũng là thân thích. Nếu như Lưu Khâm thật sự có hành động gì, Chu Xương chắc chắn sẽ nghĩ cách thông báo cho Chu Hà. Cho nên, Lưu Bang một lần nữa loại trừ khả năng Lưu Khâm gây chuyện này.

Thật không ngờ, tất cả những chuyện này, đều là do Trần Bình bí mật bày ra.

Nếu Lưu Khâm không hỏi, thậm chí còn mơ hồ, càng không nói đến Chu Xương.

Đoàn người từ Quán Đình đi về nam, sau nhiều ngày, đã đến Kỳ Hương. Phía trước chính là huyện thành Năng Sơn rồi. Qua Năng Sơn, là đi vào quận Tứ Thủy.

Thân phận của Lưu Bang là phạm nhân, đương nhiên không được vào huyện thành.

Cho nên Trang Bất Thúc để y lưu lại Kỳ Hương, bảo người chăm sóc tốt cho bốn người Lưu Bang, một mình đi đến Năng Sơn.

Qua huyện Năng Sơn, cần thay đổi Quan Điệp, đây cũng là luật lệ mà luật lệ thời Tần quy định. Luật lệ thời Tần vô cùng coi trọng Quan Điệp, đặc biệt là loạn Tam Điền Tề Lỗ, vốn dĩ là nơi hiểm yếu có phần lợi lỏng, đột nhiên khôi phục lại trạng thái nghiêm mật ban đầu. Nếu như không thông quan Quan Điệp, vậy thì không kẻ nào có thể đi qua nơi hiểm yếu. Cho nên, Trang Bất Thúc đầu tiên phải đổi thành đi qua Quan Điệp, sau đó mới có thể đi qua huyện Năng Sơn.

Trang Bất Thúc đi rồi!

Đám người Lưu Bang bị giam giữ trong đại lao Kỳ Đình, mấy tên quan lại huyện Bái ở bên ngoài trông coi.

Đến trưa, mọi người đều cảm thấy đói bụng. Đúng lúc này, Đình trưởng Kỳ Đình cũng một người hương lão đi đến bên ngoài đại lao.

- Những tên phạm nhân này từ đâu đến?

- Khởi bẩm Du Khiếu, những người này là phạm nhân áp giải đến huyện Tương. Trên đường cần phải thay đổi Quan Điệp, cho nên tạm thời giam giữ phạm nhân ở đây.

Hóa ra là tuần tra vùng này.

Lưu Bang từ trong ngục nhìn ra ngoài, chỉ thấy vị Du Khiếu mặc bộ võ quan.

Du Khiếu, là một trong Tam Lão, chuyên phụ trách truy bắt phạm nhân. Gã đến điều tra hỏi han cũng không phải là chuyện kì lạ. Cho nên Lưu Bang cũng không để tâm. Y ngồi trên đồng cỏ khô, dựa vào tường, không khỏi có chút nhớ nhung ngôi nhà nhỏ trong thành Phong Ấp!

Trước đây cũng không cảm thấy gì, nhưng khi lâm vào cảnh khó khăn rồi, mới biết ngôi nhà rách nát kia, mới là ấm áp.

Y không nhịn được thở dài một tiếng, nhìn một lượt ba người Chu Bột, Lư Quán không khỏi có chút hổ thẹn nói:

- Mấy vị huynh đệ, Lưu Quý làm liên lụy các người rồi!

- Đại ca hà cớ nói như vậy!

Lư Quán vội vàng nói:

- Dù sao thì chúng ta cũng không phạm tội gì, chắc là phủ nha nhầm lẫn rồi... Đợi đến Huyện Tương, tự nhiên sẽ có thể rửa oan giải tội.

- Rửa oan giải tội?

Chu Bột khá trầm mặc, lúc này mở miệng nói:

- Ta thấy không dễ dàng như vậy đâu.

- Lão Chu xin chỉ giáo?

Chu Bột lắc đầu:

- Ta cũng không rõ lắm. Chỉ là cảm thấy, hình như không đơn giản như vậy...

Mấy người đang nói chuyện, chợt thấy mùi cơm bay đến.

Lưu Bang ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Đình Trưởng Kỳ Đình dẫn theo người, vác theo hai thùng gỗ, bên trong mùi thơm ngào ngạt bốc ra.

- Các huynh đệ vất vả rồi, Đan Du Khiếu nói chư vị đã đến Kỳ Hương rồi, không thể không lo việc ăn uống.

Vị Đình trưởng này vẻ mặt tươi cười, đặt thùng cơm ra trước mặt quan lại huyện Bái.

- Nào nào, ăn chút gì đi... Ở đây ta cũng không thể chiêu đãi món gì ngon được nhưng ăn no thì không thành vấn đề... Còn có mấy thứ trong đây, các người cắn đi, kéo lại đói bụng, làm lỡ hành trình.

Qua huyện Năng Sơn, cả một đoạn đường dài, khó mà ăn được một bữa cơm nóng hổi. Khà khà, đi về phía trước là Đại Trạch Năng Sơn rồi!

Gã Đình trưởng kia nói không sai.

Mấy tên quan lại đều đứng lên cảm ơn, bưng bát cơm, ngồi xồm bên ngoài lao ăn lấy ăn để.

- Lưu Đình trưởng, sao người không ăn? Gạo Năng Sơn mùi vị rất ngon, còn thơm ngon hơn gạo huyện Bái của chúng ta rất nhiều.

Chương 304: Thủy Hoàng Đế đông tuần (2)

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Tuy rằng Lưu Bang là phạm nhân, nhưng những tên quan lại này đối với hắn vẫn có thể coi là kính trọng. Đều là những người từ tầng lớp thấp, được Trang Bất Thúc nhắc nhở, các quan lại cũng có thể nhớ kỹ bốn người Lưu Bang trong nhà lao.

Một vị quan lại lớn tuổi, bưng bốn bát cơm đặt ở cửa nhà lao.

- Lưu Quý à, các người cũng ăn chút gì đi... Đình Trưởng nói đúng, vào Đại Trạch Năng Sơn rồi, trước khi đến Huyện Tương, có muốn ăn cơm nóng cũng khó. Người cũng đừng lo lắng quá, dù sao cũng không làm chuyện gì sai, đợi đến huyện Tương rồi nói rõ ràng ra là được.

- Cảm ơn Trần Lão đầu!

Lư Quán đang nói chuyện, bên ngoài đem cơm vào, đặt trước mặt Lưu Bang, sau đó lại đưa cho Chu Bột và Chu Hà mỗi người một bát. Lư Quán tay bưng bát cơm, ngồi xồm bên cạnh cửa nhà lao, há miệng định ăn.

Nhưng đúng lúc này, Chu Bột bỗng nhiên nói một câu:

- Quán, đừng ăn vội!

- Sao vậy?

Lưu Bang bên cạnh đang định ăn, nghe thấy câu nói này của Chu Bột, ngẩng đầu lên nhìn y đầy nghi hoặc.

- Đại ca, đợi bọn họ ăn xong trước đã, chúng ta hãy ăn!

Chu Bột nói, ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua phía bên ngoài nhà lao.

- Ý người là...

- Ta không biết!

Chu Bột khẽ nói:

- Đại ca bỗng nhiên gặp nạn, chuyện vốn là bình thường, bọn ta phải cẩn thận mới phải.

Lưu Bang suy nghĩ một chút:

- Người nói cũng có lý!

Tuy rằng trong lòng rất không vừa lòng, nhưng Lưu Bang đã nói như vậy, Lư Quán cũng đành bỏ bát cơm xuống, khẽ lầm bầm mấy câu.

Ngoài cửa đại lao, các quan lại ăn ngấu nghiến một cách ngon lành. Mấy người Lưu Bang bụng sôi lên òng ọc, không nhịn được nuốt nước bọt. Thấy bọn quan lại ăn xong, Lư Quán không nhịn được nói:

- Lão Chu, đừng có nghi thần nghi quỷ nữa. Người xem, bọn chúng sắp ăn xong rồi, nếu chúng ta còn không ăn, cơm sẽ nguội mất.

- Quán, đợi chút đã!

Cổ họng của Chu Bột run run, y nuốt nước bọt.

- Ta mặc kệ, các người không ăn, nhưng ta đói lắm rồi, ta ăn!

Lư Quán vừa nói, vừa bưng bát cơm từ dưới đất lên, đang định ăn. Lưu Bang đột nhiên nắm lấy cánh tay của Lô Quán, khẽ nói:

- Quán, nhìn bên ngoài kìa.

Lời nói của Lưu Bang, Lư Quán không thể không nghe. Quay đầu lại xem, chỉ thấy bọn quan lại vừa này đang ăn ngấu nghiến, ai nấy lão đảo, giống như là uống phải rượu vậy, rất nhanh ngã lộn xuống đất. Lư Quán không khỏi giật mình, trong lòng thấp thỏm:

- Trong cơm này có vấn đề?

Y nhìn qua cơm trong bát, khê giật mình.

- Ta nói mà, không có chuyện gì mà xum xoe nịnh bợ, không phải gian thì cũng là cướp.

Chu Bột vừa nói chuyện, vừa hất cơm trong bát xuống đất, lấy rơm rạ che lại, sau đó khê nói:

- Đại ca, mau mau đổ cơm xuống, giả vờ hôn mê... Nhìn xem rốt cuộc ai muốn hãm hại chúng ta? Ta đã nói mà, chuyện này không phải đơn giản.

- Nghe lời Lão Chu đi, mau làm đi...

Lúc này Lưu Bang không hề do dự đổ cơm xuống, học theo bộ dạng của Chu Bột, dùng rơm rạ phủ lên, sau đó ngã xuống mặt đất. Chỉ một lát sau, tiếng bước chân vọng lại. Chỉ thấy tên Du Khiếu đó dẫn theo Kỳ Đình Đình Trưởng, cùng với năm sáu tên sai dịch đi tới.

- Đều ngã hết rồi sao?

Du Khiếu nhìn thoáng qua, khê nói:

- Mọi người ra tay gọn gàng một chút, giải quyết hết, năm mươi dật hoàng kim này, sẽ đều là của chúng ta.

- Đan lão. Những tên quan sai này cũng giải quyết hết chứ?

- Đương nhiên là giải quyết rồi!

Du Khiếu cười lạnh một tiếng.

- Sống không thấy người, chết không thấy xác... Giết xong bọn họ thì vứt xuống dưới khe núi, hai ba ngày sau, dã thú trong núi tự nhiên sẽ giúp chúng ta hủy thi thể diệt chứng cứ. Đã có kẻ cướp cướp sạch, chúng ta đương nhiên phải làm nghiêm túc một chút. Được rồi, đừng nói nhiều lời nữa, nhanh lên một chút.

Nói xong, gã Du Khiếu này rút kiếm từ bên hông ra, đi tới tên quan sai trước mặt, tay nhắc kiếm, chặt đầu tên quan lại. Có người dẫn đầu, những tên thuộc hạ đương nhiên cũng không nhân từ nương tay. Tuy nói Tần pháp nghiêm khắc, nhưng vùng đất hoang sơ này, giết một người có đáng là gì!

Trong nháy mắt, mấy tên quan sai đầu rơi xuống đất! Gã Du Khiếu chỉ cần dùng một ánh mắt, Kỳ Đình Đình Trưởng dẫn theo người, đi về phía nhà lao.

Lộc cộc, cửa nhà lao mở ra. Đình Trưởng tay cầm thanh kiếm dính đầy máu, đi đến trước mặt Lư Quán. Nhắc tay lên, đang định hạ đao chém đầu Lư Quán, đột nhiên thấy Chu Bột trong đồng cỏ bỗng vùng dậy, đứng lên, bước lên phía trước, một tay nắm lấy cánh tay gã, thuận thế giống như động tác bắt tay thời hậu thế, cướp lấy thanh bảo kiếm trong tay Đình Trưởng.

- Đại ca ra tay đi!

Chu Bột vừa nói, tay vừa nâng kiếm, chém Đình Trưởng ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó, ba người Lưu Bang, Chu Bột, Lư Quán lần lượt nhảy ra khỏi đồng cỏ, nhào về phía những người khác. Mấy tên quan sai Kỳ Đình, hiển nhiên không nghĩ tới mấy người Lưu Bang đột nhiên ra tay, ngã người một lát. Đình Trưởng kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống vùng máu.

Tuổi tác của Lưu Bang đúng là không nhỏ. Nhưng dù sao cũng là xuất thân hiệp khách, thân thủ phi phàm nhanh nhẹn. Một tay đoạt lấy vũ khí trong tay đối phương, thuận thế cất bước vùng kiếm, chém đầu một gã quan sai. Còn Chu Hà và Lư Quán, cũng không tỏ ra yếu kém, đang tranh đấu với hai gã quan sử, nhất thời bất phân thắng bại. Lúc này, Chu Bột đã ngăn chặn được gã quan sai cuối cùng, hét lớn lên một tiếng, vùng kiếm đâm chết đối phương, sau đó giết chết hai tên đang tranh đấu với Lư Quán và Chu Hà.

Nói thì chậm, nhưng lúc đó diễn ra rất nhanh... Kỳ Đình Đình Trưởng và mấy tên quan sai khác trong chớp mắt đã bị giải quyết!

Bên ngoài nhà lao, Du Khiếu sợ hãi hét to lên một tiếng, quay đầu chạy. Gã vận lần không ngờ được, mấy người Lưu Bang lại khó đối phó đến vậy, càn không ngờ được, bọn Lưu Bang chưa ăn bát cơm có thuốc. Kinh hồn thất phách, gã lão đảo chạy ra ngoài, lúc nhìn thấy sắp đi ra cổng Kỳ Đình, chợt nhìn thấy một người tiến đến.

- Bên trong đã xảy ra chuyện gì?

- Bọn cướp tạo phản, bọn cướp tạo phản rồi...

Du Khiếu thậm chí còn chưa nhìn rõ người vừa đến là ai, thất kinh kêu to lên một tiếng.

Bọn cướp tạo phản. Người đó đầu tiên là ngăn người ra, tựa hồ như hiểu ra cái gì, cất bước đi về phía trước, phất tay đụng vào Du Khiếu, gã bất ngờ ngã nhào xuống đất. Nhất thời tỉnh táo trở lại, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là một người nam tử da mặt trắng bóc, vóc người hơi thấp nhưng khôi ngô.

- Người, người là người nào?

- Những lời này, hẳn là ta hỏi mới đúng.

Người vừa nói chuyện, trong tay cầm một thanh đoản mâu Thanh Đồng, tạo thế như sắp ra tay. Đúng lúc này, bọn người Lưu Bang chạy tới, lớn tiếng hét:

- Bất Thúc huynh đệ, thủ hạ lưu nhân!

Mũi nhọn của thanh đoản mâu với cổ họng của gã Du Khiếu chỉ cách nhau một ngón tay, bỗng nhiên dừng lại.

Trang Bất Thúc quay đầu nói:

- Lưu đại ca, huynh không sao chứ?

Lưu Bang không nói gì, cất bước tiến về phía trước, tóm lấy cổ áo của gã Du Khiếu, lớn tiếng quát:

- Người là ai? Tại sao lại muốn giết ta?

- Tiểu nhân, tiểu nhân tên là Đan Ninh, là Đan Khiếu ở vùng này...

- Vì sao phải giết ta, nói mau!

Đan Ninh mặt trắng bệch, sợ hãi nói:

- Không phải là tiểu nhân muốn giết anh hùng, thật sự là bị người ta bắt ép. Mười mấy ngày trước, có người tìm tiểu nhân, nói là đồng ý bỏ ra trăm dật hoàng kim để giết chết anh hùng.

Lưu Bang ngăn người!

Ai muốn giết ta....

Chu Bột đặt thanh kiếm lên cổ Đan Ninh:

- Người đó có lai lịch thế nào? Sao lại phải giết đại ca?

- Tiểu nhân cũng không rõ... Đúng là tiểu nhân không rõ.

Đan Ninh đối mặt với thanh đao sáng loáng, rên rỉ nói:

- Tiểu nhân cũng chỉ là nhất thời tham tiền, bị người ta mê hoặc... A, tiểu nhân nhớ ra rồi, có người nói, anh hùng, người chặn việc tốt của người khác nên mới định giết người. Tiểu nhân nhận được tiền, cũng không hỏi nhiều. Nhưng có cảm giác rằng, người đó là người trong quan phủ.

- Lưu Khâm, chắc chắn là thằng con Lưu gia rồi !

Lưu Quán không nhịn được cười ầm lên.

Nhưng Lưu Bang lắc đầu:

- Không thể nào... Lưu Khám bây giờ là Đô úy Tứ Thủy, bổng lộc hai nghìn thạch, gần như cùng cấp với Quận thủ. Hắn muốn giết ta, hà cớ phải dùng thủ đoạn này? chặn đường của người khác? Mấy năm này, ta luôn ở huyện Bái, sao có thể chặn đường của người khác? Trừ phi...

Y nói đến đây, đột nhiên im lặng.

Chu Hà khẽ nói:

- Lý PHóng!

Hình như chỉ có người này... Y ở huyện Bái, mặc dù không được coi là người cấp trên, nhưng ít nhiều, cũng có mối quan hệ rộng với nhiều người.

Đặc biệt là bọn du côn này, đa số đều là nghe theo sự sắp đặt của Lưu Bang.

Lý Phóng cũng rất đau đầu với chuyện này, mấy lần đều muốn loại bỏ Lưu Bang, cuối cùng cũng dừng tay rồi. Đặc biệt là sau khi Phàn Khoái làm Huyện úy, Lý Phóng càng không yên tâm với y. Đến cả Phàn Khoái cũng nghe lời của Lưu Khám... Xem ra, Lưu Bang và Huyện lệnh, có gì khác nhau chứ?

Lúc này Trang Bất Thúc kéo tay Lưu Bang đi ra một bên.

- Đại ca, xảy ra chuyện rồi!

- Chuyện gì?

- Tuyệt đối không thể đi huyện Bái!

Trang Bất Thúc hít một hơi sâu, bình tĩnh một chút:

- Nếu như bây giờ huynh đi huyện Bái, là con đường chết.

- Xin chỉ giáo?

Lưu Bang nhất thời quá sợ hãi, vội vã nắm lấy cánh tay Trang Bất Thúc, vội vàng hỏi.

Trang Bất Thúc nói:

- Ta vừa đi vào trong huyện Năng Sơn thay đổi Quan Điệp, từ trong miệng của Huyện thừa huyện Năng Sơn nhận được tin... Phì Công tử đã xảy ra chuyện rồi!

- Phì Công Tử?

Ban đầu Lưu Bang không có phản ứng gì, có chút nghi hoặc nhìn Trang Bất Thúc. Nhưng, y rất nhanh đã phản ứng lại, Phì công tử mà Trang Bất Thúc nói, chính là con trai cả Lưu Phì của y. Trong lòng hồi hộp, y vội vã hỏi:

- Lưu Phì? Lưu Phì nó xảy ra chuyện gì?

Chương 305: Thủy Hoàng Đế đông tuần (3)

- Nghe nói, Phì công tử cấu kết với bọn đạo tặc ở huyện Thích, đã bị liệt vào danh sách phản tặc. Đại ca sở dĩ bị bắt, chính là vì nguyên nhân này. Phụ mẫu huynh trưởng của đại ca, còn có chị dâu, đều bị bắt lại và áp giải đến Lâu Thương.

Áp giải đến Lâu Thương?

Lưu Bang đầu tiên hơi căng thẳng, sau đó chợt tỉnh táo lại:

- Cái này cũng không có gì... Đô Úy Tứ Thủy vốn phụ trách việc hình ngục của hai quận Tứ Thủy và Đông Hải, cộng thêm thằng con Lưu gia trước đây đã từng dẹp loạn Tam Điền ở Thái Bình, chuyện này là do hắn tiếp nhận cũng không phải là không hợp lý. Hơn nữa, nếu như do Lưu Khám tiếp nhận, nói không chừng sẽ không có chuyện gì... Khà khà, nói như vậy, hai nhà chúng ta là thân thích. Nếu như hắn không muốn một nhà mẹ vợ của hắn chết, chắc chắn sẽ nghĩ cách giải vây cho ta. Không có chuyện gì đâu. Chuyện này không đáng gì.

Y nói rất nhẹ nhõm, Trang Bất Thúc chỉ cười gượng lắc đầu.

- Đại ca, chuyện là ở chỗ, Lâu Thương này thay thế cấp trên!
- Xin chỉ giáo?
- Phì công tử dẫn người tập kích trên đường, tập kích xe chở tù... Nhưng nó chỉ cứu Tứ gia thôi!
- Cái gì?

Lúc này Lưu Bang không thể nhẹ nhõm được nữa. Nếu như nói lúc trước Lưu Phì cầu kết với đạo phỉ, bị liệt vào danh sách phản tặc, Lưu Khảm còn có thể giải thoát khỏi vụ này. Nhưng tập kích xe chở tù, chuyện này là chuyện lớn. như vậy, đồng nghĩa với việc chứng tỏ Lưu Phì là phản tặc.

- Nghịch tử chết tiệt, nghịch tử chết tiệt!

Lưu Bang giậm chân đấm ngực, Chu Bột và Tiêu Hà đứng bên cạnh khẽ khuyên bảo.

Trang Bất Thúc do dự một lát:

- Đại ca, không chỉ như vậy đâu... Lúc Phì công tử tập kích xe chở tù, đã làm cho các quan lại hộ tống xe bị thương... Còn nữa, còn nữa... nó còn làm bị thương chị dâu. Nghe Huyện thừa ở Năng Sơn huyện nói, chị dâu đã không chữa trị được, đã ra đi ngay hôm đó rồi!

Lần này, cả hai người Chu Bột và Chu Hà đều ngẩn người.

Lưu Bang càng há to miệng, hơn nữa cười gượng một tiếng rất lâu:

- Tên nghịch tử này, không hại chết ta không được sao?
 - Đô Úy Tứ Thủy vì chuyện này đã rất tức giận, thông báo tới tất cả các quan lại gần bốn quận điều tra tung tích bọn người này. Còn về chuyện khác, người đó không nói thêm nữa, ta cũng không dám hỏi nhiều.
- À, còn một chuyện nữa... Lữ gia vì cái chết của chị dâu, đã tuyên bố hủy bỏ hôn sự của đại ca và chị dâu. Cho nên, ta đoán rằng lần này đại ca đi huyện Bái chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Bây giờ, đại ca lại giết Kỳ Đình Đình Trưởng ở chỗ này, khác gì giết quan tạo phản! Tội danh này, sao có thể rửa sạch? Cứ coi như Đô úy tứ thủy đó giúp huynh, đến lúc đó, cũng sẽ khoan tay đứng nhìn.

Lưu Bang lúc này trong đầu đã trống rỗng.

- Đại ca, chúng ta cứ rời khỏi nơi này đã, rồi tiếp tục tính toán.

Hầu như tất cả mọi người đều không chú ý tới, từ đầu tới cuối, Lưu Khảm không hề hỏi thăm sự tình của phụ mẫu. Có thể là không để ý, cũng có thể là cố tình bỏ qua. Nhưng những người này đều biết, Lưu Bang và phụ mẫu của y quan hệ cũng không tốt lắm.

- Đúng, rời khỏi nơi này trước đã!
- Chúng ta chạy trốn tới Đại Trạch Năng Sơn, sau đó tính sau!

Chu Hà đứng bên cạnh đưa ra ý kiến.

Sau khi hoang mang trong chốc lát, Lưu Bang ngay lập tức tỉnh táo lại, liên tục lắc đầu:

- Nếu như chúng ta không giết quan sai, chạy trốn tới Đại Trạch Năng Sơn là cách ổn thỏa. Nhưng bây giờ, chúng ta đã giết những người này, chẳng khác nào khẳng định tội danh tạo phản. Trên dưới Năng Quận cứ coi như không muốn điều tra, cũng không thể... Chỉ cần phong tỏa cửa ra vào Đại Trạch Năng Sơn, chúng ta có chạy đằng trời!

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Lưu Bang cũng không nóng lòng trả lời, mà nhìn Trang Bất Thúc:

- Bất Thúc huynh đệ, vì chuyện của ta mà liên lụy đệ đến mức này, Lưu Quý thật sự...
- Đại ca, đừng nói những lời ấy!

Trang Bất Thúc nói:

- Ta coi đại ca như huynh ruột, sao còn nói đến liên lụy? chỉ hận Bất Thúc không có khả năng, không giúp được đại ca thoát khỏi tội danh. Nhưng Bất Thúc sớm đã đưa ra quyết định rồi, đại ca là huynh trưởng của ta, đại ca đi nơi đâu, Bất Thúc sẽ đi nơi đó. Chỉ cần đại ca không cảm thấy Bất Thúc vô dụng, Bất Thúc nguyện vì đại ca máu chảy đầu rơi, cũng không chối từ.

Nếu đổi lại là Lưu Khám, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước hành động như thế này của Trang Bất Thúc.

Nói cổ nhân chất phác?

Hay là nói như thế này đi... Nếu như đã tin phục một người, sẽ đi theo một cách quên mình, không cần phải có bất cứ đạo lý nào. Thật giống như Tống Giang trong “Thủy Hử Truyện” thời hậu thế, có lẽ đến ngón chân của Lưu Bang cũng không bị được, nhưng lại có bao nhiêu người nguyện sinh tử tương tùy, không từ bỏ.

Chữ nghĩa đầu tiên, đại khái là như vậy.

- Đã như vậy, chúng ta đi huyện Trần!

Lưu Bang quyết định rất nhanh.

Huyện Trần?

Trong lúc mọi người còn chưa có phản ứng gì, Lưu Quán hình như chợt nhớ ra cái gì đó, đột nhiên cười nói:

- Chẳng lẽ đại ca muốn đi nhờ cày...

- Đừng nói nhiều lời vô ích!

Lưu Khám trầm giọng nói:

- Tên cẩu tặc đó mặc dù đã nghe thấy chúng ta nói chuyện, tuyệt đối không thể giữ lại tính mạng hắn. Bất Thúc, giết tên cẩu tặc này đi... Lão Chu, hai người các ngươi, vào trong phòng thu dọn ít đồ đạc, xem xem có đồ gì có thể đem đi hay không. Mang nhiều lương khô một chút, chúng ta mau mau xuất phát!

- Anh hùng tha mạng, tiểu nhân tuyệt đối không.... A!

Trang Bất Thúc không đợi gã nói xong, giơ tay chém đao xuống, đâm vào tim gã Đan Ninh. Mấy người Lưu Quán, Chu Bật nhanh chóng vào trong đình thu một số đồ đạc hữu dụng đem đi. Sau đó theo Lưu Bang, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, bước đi về con đường phía nam.

Huyện Trần mặc dù có Trần quân canh gác, nhưng cũng coi như là một điểm mù. Ai lại có thể tin được, bọn họ lại chạy tới Trần quận?

Ngày thứ ba, Trần Bình dẫn theo người, tìm đến Kỳ Đình...

- Nói như vậy, Lưu Quý đã chạy thoát...

Lưu Khám nghe Khoái Triệt báo lại xong, sắc mặt trầm xuống.

- Đạo Tử bây giờ còn đang ở Kỳ Đình, nghe nói Năng Quận rất kinh sợ chuyện này, đã phái binh mã phong tỏa đường thông lộ ở Đại Trạch Năng Sơn, thề muốn bắt bọn người Lưu Quý... Chuyện này vốn dĩ không có chút kẽ hở, lại gây ra sơ suất như vậy.

Lưu Khám lắc đầu:

- Lưu Quý không thể ở lại Năng Quận. Ta đã nói lâu rồi, tên đó giống như cá trạch vậy, rất nhanh nhẹn, tuyệt đối không thể có chút khinh thường. Nếu không, năm đó ta ở Bái huyện, đã giết chết y. Bảo Đạo Tử quay về đi, chúng ta cùng suy nghĩ, xem Lưu Quý có thể chạy đến nơi nào. Cẩn thận mấy cũng có sơ sót. Cẩn thận mấy cũng có sơ sót... Lần này không giết được Lưu Quý, lần sau càng khó khăn hơn.

Khoái Triệt tuân mệnh, quay người rời đi.

Lúc đi đến cửa, Lưu Khám đột nhiên gọi lại:

- Lão Triệt, bảo Tiểu Trư bí mật phái vài người đi huyện Bái, theo dõi những người bạn của Lưu Quý, đặc biệt là Hạ Hầu Anh và Phàn Khoái. Ta đoán rằng, Lưu Quý không thể dễ dàng mà từ bỏ cơ nghiệp ở huyện Bái. Bất luận y đi đâu, nhất định sẽ nghĩ cách liên hệ với bọn người Hạ Hầu Anh... Nếu như có nhân vật khả nghi, lập tức quay về bẩm báo, rõ chưa?

Khoái Triệt gật đầu:

- Rõ!

Trời đã vào đêm!

Trong nhà, già trẻ đều đã ngủ hết.

Lưu Khảm trần trọc, khoác áo đi ra khỏi phòng, đi theo con đường nhỏ trong phủ, hẩn đi tới linh đường của Lữ Trĩ. Cũng sắp qua bốn chín ngày rồi, đợi qua bốn chín ngày, Lữ Trĩ sẽ nhập thổ rồi. Theo lý, Lữ Trĩ nên nhập thổ trong mồ mả tổ tiên Lưu gia, nhưng Lữ Văn đã tuyên bố hủy bỏ hôn sự của Lữ Trĩ với Lưu Bang, cho nên cuối cùng quyết định an bài Lữ Trĩ tại mồ mả tổ tiên Lữ Gia. Mấy ngày này, Lữ Tu theo vợ chồng Lữ Thị, trông coi linh cữu của Lữ Trĩ quay về quê nhà Đan Phụ. Chuyện sắp xếp Lữ Trĩ nhập thổ, mặc dù rời khỏi Tổ Trạch Đan Phụ đã nhiều năm, phần mộ của quê nhà cũng đã hoang tàn. Nhưng từ lúc Lưu Khảm quật khởi, Lữ gia đã bắt đầu giành lại phần mộ tổ tiên ở Đan Phụ.

Đối với chuyện này, Lưu Khảm không có cách nào. Người ở thời đại này, rất quan trọng chuyện thổ địa, đặc biệt là đối với tổ trạch, là một chuyện khó mà dứt bỏ.

Hơn nữa, đối với chuyện này, Lưu Khảm đã phái người đến thông báo cho Quận thủ Tiết Quận Vương Khác. Vương Khác cũng không có ý kiến, đương nhiên cũng không có nhiều phiền phức lắm. Trên linh đường, Lữ Tu cùng với Lưu Nguyên túc trực bên linh cữu Lữ Trĩ. Hương nhang lượn lờ, khiến cho linh đường đầy ắp không khí bi thương.

Lưu Khảm đứng một hồi ngoài linh đường, lại quay người rời đi...

Một mình dạo bước trong hoa viên điền trang, trong lòng Lưu Khảm có cảm giác đau thương không nói nên lời.

Lữ Trĩ đã chết!

Lưu Bang bỏ chạy rồi...

Lịch sử còn có thể trở thành như thế nào nữa?

Hiện nay, không ai có thể nói rõ ràng...

Bóng đêm mông lung, lúc này xuân về hoa nở, nhưng Lưu Khảm cảm thấy rất lạnh, rất lạnh!

Thời gian, cứ như vậy, trong vô thức trôi đi lặng lẽ.

Sau khi trải qua một trận rung chuyển không quá lớn, quận Tứ Thủy nhanh chóng khôi phục lại sự bình yên ban đầu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lưu Phi từ sau khi tập kích xe chở tù, đầu tiên là xuất hiện một lần ở quận Đông Hải, sau đó không có tin tức gì. Theo như Khoái Triệt dự đoán, Lưu Phi rất có thể đi về phía nam, chạy tới phía nam sông Hoài, Cửu Giang, khu tiếp giáp giữa Tứ Thủy quận và Hội Kê. Vùng đất đó rừng cây rậm rạp, sông ngòi ngang dọc, đồi núi trập trùng... Mấy trăm người trốn vào trong đó, giống như đá chìm đáy biển, rất khó tìm.

Huống chi, Lão Tàn vẫn còn chưa không chế nghiêm ngặt vùng này.

Còn Lưu Bang? Càng không có tin tức, giống như đã bốc hơi vậy.

Tháng ba, Thủy Hoàng đế chính thức thiết lập quận Nam Hải ở Nam Cương, do Nhâm Hiêu chủ soái đại quân Nam Cương trước kia nhậm chức Quận thủ Nam Hải quận.

Đồng thời, Nam Hải Quận và Mân Trung Quận, giống như hai quận một quận thủ!

Sau mấy năm xa cách, Nhâm Hiêu cuối cùng cũng phái người tới báo tin, một mặt là cảm ơn Lưu Khảm trước kia đã đóng góp nhiều cho đại quân phía nam, mặt khác là dâng một ít đặc sản của Nam Cương.

Trong đó, điều làm Lưu Khảm kinh ngạc là, đặc sản tên khoai ngọt là một loại sinh trưởng ở Quận Mân Trung.

Lưu Khảm lúc nhìn thấy danh mục lễ vật, cũng không để ý lắm.

Thế nhưng lúc hần nhìn thấy khoai ngọt, không khỏi kinh ngạc.

Khoai ngọt này, bất ngờ chính là khoai lang thời hậu thế. Dựa vào sự hiểu biết của Lưu Khảm với khoai lang, nơi sản xuất của thứ này đáng lẽ là châu Mỹ mới đúng, thời Minh mới truyền vào Trung Quốc. Nhưng sao bây giờ... lại xuất hiện thứ này? Hơn nữa lại từ Mân Trung?

Theo sử giả mà Nhâm Hiêu phái đến giải thích, đây chính là một đặc sản của vùng núi Mân Trung, nhưng dân bản xứ rất ít khi dùng làm thức ăn, dùng nhiều vào nuôi súc vật. Cho nên, khoai ngọt mà Nhâm Hiêu đưa tới cũng không coi là quá nhiều, theo như cách nói của y, chính là đem đến cho Lưu Khảm chút mới mẻ mà thôi.

Thế nhưng theo Lưu Khảm thấy, khoai ngọt mà Nhâm Hiêu đưa tới, giá trị thậm chí còn vượt quá cả tổng số lễ vật khác cộng lại.

Hần lập tức phái người đi đến Nam Hải quận, một mặt đi gặp Nhâm Hiêu, mặt khác hi vọng Nhâm Hiêu chuẩn bị cho hần thêm giống khoai ngọt.

Lưu Khảm không hề biết, trong lịch sử vốn có, Nhâm Hiêu ở thời điểm này đã chết rồi.

Phía nam nhiều khí độc, Nhâm Hiêu chỉ huy Tàn quân công chiếm Lĩnh Nam xong, bị nhiễm khí độc cho nên không chữa trị được, đã bỏ mạng. Nhưng hiện tại, có lẽ là do Lưu Khảm biếu rượu thuốc bí truyền, Nhâm Hiêu vẫn sống khỏe mạnh như thường. Còn Triệu Đà, đảm nhiệm Giáo úy quận Long Xuyên, ở lại trong quân.

Đương nhiên rồi, Triệu Đà sẽ phát triển thành bộ dạng gì nữa?

Lưu Khảm đã không còn lo lắng nữa rồi...

Bởi vì trong tháng tư, Ba Mạn dẫn một đội buôn Ba Nhân, từ Giang Dương đến Lâu Thương.

Bây giờ, Ba Mạn qua tuổi hai mươi, sớm đã qua tuổi kết hôn rồi. Vốn dĩ, Khảm Phu nhân cũng tán thành Lưu Khảm cưới Ba Mạn, nhưng do thời gian chịu tang của Ba Mạn chưa hết, cho nên đành thôi. Nhưng mặc dù là như vậy, Khảm phu nhân vẫn phái người đến nói chuyện nghiêm túc một chuyến, thăm hỏi tứ thức của Ba Mạn - Ba Cức. Phụ mẫu của Ba Mạn đã mất, nhị thức tam thức không thừa nhận nàng, mấy người bác đều ở vùng khác.

Người thân duy nhất của nàng hiện giờ chính là Ba Cức.

Khảm phu nhân và Ba Cức làm chủ, quyết định hôn sự của Lưu Khảm và Ba Mạn.

Chỉ chờ qua ngày chịu tang, hai người sẽ lập tức thành thân. Hơn nữa, cửa hàng người Ba bây giờ ở Ba Thục chính là bước ngoặt quan trọng. Chỉ cần Ba Mạn có thể đứng vững gót chân ở Thục Quận, sau đó sẽ dễ dàng hơn nhiều. Đối với Ba Mạn mà nói, một năm nay, là một năm vô cùng quan trọng.

Cho nên sau khi ở Lâu Thương ba tháng, Ba Mạn và Lưu Khảm lưu luyến không rời mà xa cách, quay lại quận Thục.

Loáng một cái, đã đến tháng chín.

Ngày này, Lưu Khảm đang xử lý công vụ, bỗng nhiên bên ngoài có Tiết Âu bẩm báo:

- Bẩm Đô Úy, Doanh quận thủ phái người đến cầu kiến.

Lưu Khảm buông cây bút trong tay, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Mười ngày trước, hần vừa từ huyện Tương trở về, Doanh Tráng đột nhiên phái người đến, lại có chuyện gì sao?

- Mau mời vào!

Lưu Khám đứng dậy, bước ra khỏi thư phòng. Một lát sau, thấy một thanh niên rảo bước đi vào.

À, hóa ra là con trai của Doanh Tráng – Doanh Hoạch.

Doanh Hoạch này, tuổi tác còn kém Lưu Khám hai tuổi, nay đang nhiệm chức Trường Lại dưới trướng Doanh Tráng, là một thanh niên hào sảng.

Lưu Khám cười tiến lên phía trước nghênh đón:

- Hoạch huynh đệ, sao hôm nay lại có thời gian đến Lâu Thương làm khách?

Doanh Hoạch vội vàng hành lễ:

- Khởi bẩm Đô úy, Doanh Hoạch phụng mệnh gia phụ, mời Đô Úy lập tức chuẩn bị, trong vòng năm ngày, hội tụ với gia phụ ở huyện Tương.

Lưu Khám ngăn người:

- Hội tụ?

Doanh Hoạch tiến lên một bước, khẽ nói:

- Lưu đại ca, có điều huynh chưa biết. Ngày một tháng mười, bệ hạ đi tuần phía đông... Lần tuần thú này, quy mô có chút long trọng. Những quan viên chủ yếu ở những vùng Tam Xuyên, Năng Quận, Dĩnh Xuyên, Tứ Thủy, Tiết Quận đều phải đến Huỳnh Dương hậu giá.

Đô Úy cũng ở trong danh sách này, bây giờ sứ giả đã ở huyện Tương, gia phụ bảo ta đến nói cho huynh, lập tức chuẩn bị đến hậu giá.

Thủy Hoàng đế đông tuần?

Lưu Khám không khỏi ngăn người.

Nhưng điều khiến hấn kinh ngạc, đồng thời cũng khiến hấn cảm thấy hưng phấn, chính là: Hấn, đã có được tư cách hậu giá!

164. Chương 306-310

Chương 306: Ngoài thành Đại Lương có người tài.

Hậu giá, không giống như kiến giá.

Quan viên các vùng, những người chờ đợi, ngóng trông Thủy Hoàng đế tiếp kiến nhiều không đếm xuể, Lưu Khám cũng chỉ là một trong số rất nhiều người trong đó mà thôi.

Nhưng bất luận như thế nào, có tư cách hậu giá, cho thấy rằng Lưu Khám đã bước vào trong danh sách những quan lại bậc cao.

Đối với kết quả như vậy, Lưu Khám vừa mừng vừa sợ.

Vui chính là, sau bao nhiêu năm nỗ lực, hấn không còn là một tiểu quan không có tiếng tăm nữa. Phấn đấu bao năm, cuối cùng cũng có kết quả.

Thế nhưng, Thủy Hoàng đế là nhân vật như thế nào? Lưu Khám thật sự lo lắng, lúc gặp được Thủy Hoàng đế, sẽ bị lão nhìn ra sơ hở gì...

A, sơ hở!

Hình như không có sơ hở gì.

Nhưng trong lòng Lưu Khám lại có cảm giác bất ổn, từ sau khi nhận được tin đến Huỳnh Dương, liền cảm thấy thấp thỏm không yên.

Mặt khác, Lưu Khám bắt đầu nghi ngờ!

Thủy Hoàng để rốt cuộc bao giờ mới ? Có thể tuần thú phía đông, cho thấy vị Hoàng đế thiên cổ này sức khỏe không hề kém. Với tình hình hiện tại, chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đợi tám đến mười năm nữa, thế cục của cả thiên hạ sẽ hoàn toàn ổn định. Đến lúc đó hậu duệ Lục Quốc có muốn gây chuyện gì cũng khó khăn... Hậu duệ sáu nước bó tay, thiên hạ ổn định, Đại Tần sao có thể bị diệt vong nhanh đến vậy?

Đại Tần không bị diệt vong, có còn Bá Vương không?

Mình nên làm cái gì?

Cả đời làm thần tử của Thủy Hoàng ư?

Thế cục sau này, còn có thể như thế nào nữa? Nên đi tiếp như thế nào?

Vô số những vấn đề dây dưa với nhau khiến Lưu Khâm phiền nhiễu vô cùng. Nhưng mặc dù là phức tạp, hẳn vẫn phải đi hậu giá.

Chu Xương và Khổ Hành Giả áp giải tất cả già trẻ Lưu gia đi quận Thục.

LâuLâu Thương cũng không có chuyện gì quan trọng, vì vậy Lưu Khâm để cho Quán Anh và Chung Ly Muội ở lại trong quân doanh, tiếp tục thao luyện binh mã, chính sự LâuLâu Thương, đều có ba người Trần Bình, Khoái Triệt và Tào Tham lo liệu. An Kỳ bản tính thích đi xa, nhưng được Lưu Khâm khuyên nhủ, cũng lưu lại ở LâuLâu Thương.

Hai người Hàn Tín và Tư Mã Hỉ phụ trách thu xếp tạp vụ điền trang.

Hai người đều đã qua mười sáu, Tư Mã Hỉ hơi lớn hơn một chút, tính tình bình ổn; Hàn Tín lại nhanh nhẹn hơn một chút, thường có những ý nghĩ và tư tưởng kỳ lạ mà tuyệt diệu. Đọc vạn quyển sách vẫn phải học để vận dụng. Lưu Khâm đã sắp xếp cho hai người này tham gia một chút vào chính sự quân vụ LâuLâu Thương, cũng coi như là một kiểu đào tạo.

Lần này kiến giá, Lưu Khâm vốn dĩ chỉ nghĩ dẫn một mình Giả Thiệu đi là đủ.

Thế nhưng gần lúc xuất phát, Vương Cơ lại đến nhà hỏi thăm:

- A Khâm, trước mắt thấy Tín đã sắp cập quán, nhưng lại không ra khỏi Lâu Thương, cả ngày ngày ngày ngô ngô, chỉ biết luyện võ rèn luyện khí lực. Hàn Tín và Hỉ Tử đều đã biết xử lý một số công việc. Ta thật sự lo lắng, cứ như vậy mãi, Tín sẽ càng ngày càng ngốc nghếch. Lần này người đi hậu giá, không biết có thể dẫn nó đi theo không? Cũng coi như là mở rộng tầm mắt, tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nghĩ xem, hai năm nay Lưu Tín (tức Vương Tín) đúng là cả ngày chỉ ở trong thao trường luyện võ.

Lần trước dẫn cậu theo, vốn chỉ nghĩ là cùng đi quận Ba thăm hỏi Tần Thanh, ai ngờ nửa đường nghe tin Thủy Hoàng để muốn đốt sách, thế nên lại vội vàng vàng lệnh cho Lưu Tín và Hàn Tín trở về Lâu Thương. Bây giờ, Lưu Tín đã mười bảy tuổi rồi, nhưng vẫn không hiểu biết nhiều chuyện thế sự.

Trừ người nhà ra, hầu như không có giao lưu với những người khác.

Bây giờ, cậu đã coi như là cháu trai của mình, dẫn cậu ta ra ngoài mở mang tầm mắt, bồi dưỡng một chút cũng không phải là một chuyện xấu.

Nghĩ một chút, Lưu Khâm liền đồng ý.

Hai ngày sau, hẳn dẫn Giả Thiệu và Lưu Tín, dưới hộ vệ của hai trăm kỵ quân Lâu Phiến cùng với Doanh Hoạch đi tới huyện Tương. Doanh Tráng đã đợi đến sốt ruột, sau khi hội tụ với Lưu Khâm, lão lập tức điều động ba trăm giáp sĩ, hai tốp binh mã tập hợp lại, khí thế dũng mãnh xuất phát, chạy tới Huỳnh Dương.

Chuyện phiếm không nói nhiều, đoạn đường này ngày đi đêm nghỉ.

Mười lăm ngày, Doanh Tráng và Lưu Khâm đến bên ngoài thành Huỳnh Dương.

Lúc này, xe giá của Thủy Hoàng đế đã rời khỏi Hàm Dương đi về phía quận Tam Xuyên. Quan viên các vùng bị gọi đến hậu giá tập hợp ở thành Huỳnh Dương.

Huỳnh Dương này, bắc gần với Hoàng Hà, là vùng đất quan trọng của Trung nguyên, được gọi là yết hầu của Tam Tần.

Lưu Khâm cũng không phải là lần đầu tiên đến Huỳnh Dương, nhưng mấy lần trước không hề thấp thỏm không yên như lần này.

Về nguyên nhân chủ yếu Thủy Hoàng để lần này đi đông tuần, Doanh Tráng đưa ra một đáp án.

Giống với sự suy đoán của bọn người Khoái Triệt, Trần Bình trước kia, chẳng qua Trần Bình từ lúc biết Thủy Hoàng Đế phát ra tuyến đường đi Đông tuần, đã nhìn ra hàm ý khác.

- Sơn Đông có loạn Tam Điền, đầu năm nay lại liên tiếp tiến hành tiêu diệt, khiến cho bách tính Tề Lỗ khó tránh khỏi trong lòng sợ hãi.

Trước kia vì phương sĩ Yến Triệu, nho sĩ Tề Lỗ mấy lần rung chuyển, Bệ hạ đã từng đưa ra mệnh lệnh, bá tánh Sơn Đông không được ở Quan Trung, vốn dĩ trên một mức độ nhất định, khiến cho bách tính Sơn Đông cảm thấy bất an. Hơn nữa hai năm nay xảy ra biến cố liên tiếp, bách tính bất an cũng là chuyện thường tình. Do vậy, ta cho rằng Bệ hạ tuần thú phía đông, một mặt là để làm cho hậu duệ sáu nước kinh sợ, không dám gây chuyện thị phi nữa.

Mặt khác lại có ý trấn an bách tính sáu nước... Sau lần tuần thú này, Bệ hạ chắc chắn sẽ có hành động, hòa hoãn cục diện căng thẳng ở Trung Nguyên.

Bên cạnh Thủy Hoàng để có người tài!

Đối với điểm này, Lưu Khâm trước nay chưa hề phủ nhận.

Nếu như không có hiền sĩ nhân tài, Thủy Hoàng để sao có thể quét sạch sáu nước, thống nhất thiên hạ?

Nói cách khác, rất có thể Thủy Hoàng đã ý thức được những lỗi lầm mà trước đây phạm phải, mượn có tuần thú để tiến hành sửa chữa bù đắp.

Tuần thú phía đông, đúng thật là một chủ ý rất hay!

Lúc Lưu Khâm đến Huỳnh Dương, được các quan viên ở đó sắp xếp, không ở lại trong thành Huỳnh Dương mà được sắp xếp cho ở ngoài thành.

Cũng khó trách, những quan viên hậu giá lần này chủ yếu đều là các quan văn.

Cho dù là võ tướng như Doanh Tráng xuất hiện, cũng chỉ là một chức quan Quận thủ.

Lưu Khâm là một trong số ít những quan võ.

Sắp xếp cho hắn ở ngoài thành, cũng không phải là quá coi thường võ tướng. Chỉ chẳng qua là xem xét từ các phương diện thì sắp xếp cho võ tướng ở ngoài thành là thích hợp nhất.

Đại Tần lấy pháp trị quốc, lấy dũng làm nền tảng.

Từ điểm này mà nói, cũng không thể xuất hiện hiện tượng hậu thế trọng văn khinh võ.

Không thể không nói, Thủy Hoàng để là một người tài trí mưu lược kiệt xuất.

Ông rất có lòng tin với bản thân mình. Vì vậy trước khi đi tuần, toàn bộ hành trình đã được an bài xong mới chiêu cáo thiên hạ.

Từ Hàm Dương ra, đầu tiên ông tới quận Tam Xuyên, ở quận Tam Xuyên tiếp kiến những quan viên hậu giá, nhưng trước khi tiếp kiến, ông phải dừng chân ở Lạc Dương mười ngày, sau đó lại tới Huỳnh Dương. Sau khi tiếp kiến quan sứ ở Huỳnh Dương xong, đi về phía nam thẳng tiến Vân Mộng, tế Thuần để Diêu Trọng Hoa chết ở núi Cửu Nghi. Tiếp đó lại ngồi thuyền thuận theo Đại Tương xuống, qua Đan Dương, đến Tiền Đường.

Mục đích đến Tiền Đường là để trèo lên núi Hội Kê tế Vũ Đế.

Sau đó qua huyện Ngô, đi Giang Thừa, vượt qua sông Trường Giang, men theo biển lớn đến Lang Gia, đi núi Chi Phù.

Đi Bình Nguyên Tân, đi về Thượng Quận ở phía Bắc.

Cuối cùng lại từ Thượng quận quay về Hàm Dương.

Đi đến nơi nào, đi con đường nào, trong chiếu lệnh đã viết rõ ràng rành mạch. Thủy Hoàng đế dường như hoàn toàn không sợ tàn dư của sáu nước gây chuyện trên đường đi. Thậm chí nói, ông rất có thể mượn cơ đi tuần lần này, để thu hút toàn bộ phần tử mưu nghịch kia lại, một lưới bắt hết. Từ cổ chí kim, hầu như rất ít có vị Hoàng đế nào có thể có dũng khí như Thủy Hoàng đế, khiến người ta không thể không kính phục.

Nếu như có thể thành công, Thủy Hoàng đế có thể hoàn toàn tiêu diệt tàn dư của sáu nước.

Nếu như tàn dư sáu nước không mắc câu... Vậy thì lão vẫn có thể mượn cơ đi tuần, khiến uôn dân trong thiên hạ an tâm, hoàn toàn cắt đứt tư tưởng của những tên mưu nghịch. Dù sao, bất luận là kết quả thế nào, Thủy Hoàng đế đều không thể thua.

Điều này cũng khiến Lưu Khảm càng thêm kính trọng Thủy Hoàng đế.

Vẫn còn khoảng hai mươi ngày nữa Thủy Hoàng đế tới Huỳnh Dương.

Lưu Khảm ở lại Huỳnh Dương, cảm giác không hề thích thú. Cũng không còn cách nào khác, những quan viên đến đây hậu giá, hầu như đều không quen biết. Ngoài ba người Vương Khác, Doanh Tráng, và Lí Do ra, cả thành Huỳnh Dương, Lưu Khảm không có thêm một người quen nào khác. Còn ba người Doanh Tráng, mỗi người một việc, không thể cả ngày bầu bạn với Lưu Khảm được. Ban đầu, Lưu Khảm còn có chút hứng thú, nhưng hai ba ngày trôi qua, hẳn cảm thấy buồn phiền.

Thậm chí trong một lần yến hội, nhìn đông đảo các quan viên, Lưu Khảm thậm chí còn có suy đoán ác ý rằng: nếu như thiên hạ đại loạn, người trong phòng này, còn mấy người có thể sống sót?

Mùa đông ở quận Tam Xuyên đến muộn hơn nhiều so với quận Tứ Thủy.

Hôm nay, Lưu Khảm đang ở trong quân lều lật xem “Úy Liêu Tử” mà Đường Lệ tặng hẳn, thì màn cửa đột nhiên hất lên, một luồng gió lạnh xông vào.

Chỉ thấy Giả Thiệu xoa xoa bàn tay đi đến, vừa đi vừa nói:

- Sao năm này thời tiết lại lạnh giá như vậy?

Lưu Khảm không khỏi bật cười khanh khách:

- Thiệu Xá nhân, người là một người sinh ra lớn lên ở quận Tam Xuyên, sao lại đến khí hậu quê hương cũng không chịu nổi?

Xá nhân, có hai cách hiểu.

Một là môn khách trong một gia đình giàu có, cách khác là một chức quan.

Giả Thiệu hôm nay vẫn không có thân phận gì, chức phận Xá nhân này đương nhiên là hàm ý đầu tiên. Nhưng, môn khách cũng có dăm ba loại, thân phận Xá nhân của Giả Thiệu này, giống như là phụ tá của Lưu Khảm. Y ngừng lại một chút, không chút khách khí đến ngồi đối diện Lưu Khảm.

- Thiệu tuy là người quận Tam Xuyên, nhưng thời tiết hôm nay đúng là rất không bình thường.

Tầm này năm trước mặc dù cũng đã lạnh nhưng lại không rét căm căm thế này... Hô, thời tiết lạnh lẽo năm này, đúng là không dễ chịu à!

Y khum khum tay thở vào đó hơi nóng, tiện tay nhắc một chén rượu trên thư án, uống một hơi.

- Chủ công còn nhớ trước khi từ biệt Hà Công, có nói với người chuyện gì không?

Hà Công, chính là Thúc Tôn Thông từng đi Hàm Dương, nay giữ chức Bác sĩ trong triều Đại Tần.

Lưu Khảm ngẩn người, nghi hoặc nhìn Giả Thiệu nói:

- Chuyện gì?

- Ha ha, Thiệu biết là chủ công không thể nhớ chuyện này mà... trước khi Hà Công đi, từng tiến cử một người với người.

- À!

Lưu Khám đầu tiên là ngăn người ra, sau đó nghĩ lại:

- Nếu như không có Thiệu Xá nhân nhắc nhở, Lưu Khám hầu như đã quên mất chuyện này.

Trước lúc Thúc Tôn Thông đi Hàm Dương, từng nói với Lưu Khám: nhân tài dưới trướng người tuy rằng không ít, nhưng vẫn còn thiếu một người cầm lái.

Vì vậy, Thúc Tôn Công tiến cử một người với Lưu Khám, đó chính là Công Thúc Liễu sống ở một thiên trang nhỏ ngoài thành Đại Lương hai mươi dặm.

Chỉ chẳng qua, Lưu Khám sau khi Lưu Khám từ Bình Dương quay lại Lâu Thương không lâu lại xảy ra chuyện của Lữ Tri. Sau khi Lữ Tri chết, Lưu Khám bận rộn tìm tung tích hai phụ tử Lưu Quý và Lưu Phì, nên đã quên mất chuyện mà Thúc Tôn Thông nhắc đến. Đương nhiên rồi, với tình hình bây giờ của Lâu Thương, Lưu Khám cũng không thể dễ dàng từ bỏ, dù sao hẳn cũng là Đô Ủy Tứ Thủy, sao có thể tùy tiện rời bỏ vị trí, không làm tròn chức trách?

Mà nhờ người làm chuyện này, lại không thể tùy tiện để người khác làm thay.

Nhìn bộ dạng trịnh trọng lúc đó của Thúc Tôn Thông, có thể thấy Công Thúc Liễu mà y tiến cử, không phải là hạng đầu đường xó chợ. Nếu như là người bình thường, một tờ giấy chiêu mộ là đủ. Nhưng người có bản lĩnh thật sự, lại cần phải bày tỏ thành ý. Lưu Khám cho dù không hiểu gì cả, cũng biết điển cố ba lần đến mời ở hậu thế. Những người có bản lĩnh đó, ai nấy tính tình cổ quái, không thể tùy tiện mà chiêu mộ được.

Hôm nay Giả Thiệu nhắc tới, Lưu Khám lập tức nhớ ra chuyện này.

Giả Thiệu nói:

- Bây giờ Bộ hạ mới ra khỏi Hàm Cốc Quan, hơn nữa còn phải lưu lại ở Lạc Dương mấy ngày, ước chừng cũng phải hai mươi ngày nữa mới đến Huỳnh Dương.

Chủ công nhân cơ hội này, sao không đi một chuyến?

Dù sao từ Huỳnh Dương đến Đại Lương, đi ngựa nhanh không đến một ngày là tới.

Chi bằng nói một tiếng với Doanh Quận thủ, đi Đại Lương thăm hỏi vị hiền tài này, chắc sẽ không quá ba ngày, sẽ không làm lỡ chuyện hậu giá.

Cái này...

Lưu Khám có chút xao động.

Dù sao ở nơi này cũng không có việc gì.

Đi Tiểu Vương Trang thăm hỏi hiền tài, cũng không thể làm lỡ thời gian. Nhưng bây giờ hẳn đang hậu giá, có thể rời đi hay không lại là chuyện khác.

Sau một hồi suy tư, Lưu Khám nói:

- Chi bằng thế này, ngày mai ta đi hỏi Lí Do quận thủ. Nếu như y cảm thấy có thể, chúng ta đi một chuyến đến thành Đại Lương... Nhưng nếu thật sự không thể... Thiệu Xá nhân, đành nhờ người thay ta đi một chuyến. Có thể mời hiền tài kia ra khỏi núi hay không không quan trọng, quan trọng là, người phải thay ta hành lễ đệ tử với vị hiền tài kia, thỉnh giáo y, là đủ rồi!

Đầu tiên phải có ấn tượng tốt, sau này mới có thể từ từ giải quyết mà.

Giả Thiệu suy nghĩ một lát, cảm thấy đây cũng là một cách.

Thế là hai người thương lượng, quyết định ngày thứ hai sau khi thỉnh giáo Lí Do và Doanh Tráng, lại tính toán những cái khác.

Chương 307: Yết kiến cung Lạc Dương (1)

Buổi trưa hôm sau, ánh nắng mặt trời rạng rỡ.

Lưu Khám dẫn theo Lưu Tín rời khỏi binh doanh, đi thẳng đến thành Huỳnh Dương.

Mặc dù nói, các quan viên sắp xếp cho Lưu Khám ở ngoài thành, nhưng cũng không có ý không để cho hắn vào trong thành. Thành Huỳnh Dương này là phía nam của Hoàng Hà, vùng trung tâm của Trung Nguyên, tên thành đặt ngang hàng với hai thành Đại Lương và Lạc Dương. Đương nhiên rồi, Đại Lương và Lạc Dương sở dĩ nổi danh thiên hạ, phần nhiều là do lịch sử ở nơi này. Lạc Dương là vương đô Đông Chu, còn Đại Lương lại là đô thành của Cổ Ngụy, cực kì nổi danh ở Trung nguyên.

Nhưng Huỳnh Dương lại nổi tiếng nhiều về quân sự ở đây, gần Hoàng Hà, liền Thành Cao, dựa núi non, đối diện phía đông... là gianh giới giữa Sở Hà - Hán Giới giống như trong bàn cờ của Trung Quốc hậu thế, chính là do thành Huỳnh Dương mà có.

Trải qua cai quản bao nhiêu năm, thành Huỳnh Dương vô cùng phồn hoa.

Đi vào cổng thành, chỉ thấy những con đường ngang dọc.

Trên đường, người qua người lại náo nhiệt. Lưu Tín từ lúc vừa bước vào thành trở đi, liền bị cảnh tượng phồn hoa nơi này khiến cho hoa cả mắt.

Đối với sự phồn hoa trước mắt, Lưu Khám không hề để tâm.

Dẫn Lưu Tín đi thẳng tới nha phủ, ở ngoài nha môn cũng không báo cáo họ tên mà đi thẳng vào trong. Hai người Lý Do và Doanh Tráng chính là ở trong nha phủ Huỳnh Dương này. Bởi vì địa vị đặc biệt của hai người này, cho nên Huyện lệnh Huỳnh Dương trực tiếp cho vào.

Mấy ngày Lưu Khám đến, thường ra vào chỗ này.

Môn tử của Phủ nha cũng nhận ra vị võ tướng trẻ tuổi này, nên không ai đứng ra ngăn cản. Doanh Tráng đang nói chuyện trong đình với Lý Do, nhìn thấy Lưu Khám bước vào, hai người đều đứng dậy đi ra tiếp đón, trên mặt nở nụ cười.

- Lưu Đô úy, sao sáng sớm đã đến đây rồi?

Người vừa nói chắc chắn là Lý Do.

Bởi vì Doanh Tráng không thể khách khí với hắn như vậy, sẽ trực tiếp gọi tên của hắn, hoặc là gọi một cách thân thiết là A Khám, chứ không gọi theo chức vị của hắn. Lý Do và Lưu Khám mặc dù gặp qua mấy lần, đồng thời cũng có chút giao tình, nhưng trên thực tế, hai người vẫn chưa thân thiết đến mức ấy.

Lưu Khám tiến lên hành lễ, nói rõ mục đích đến.

- Đi Đại Lương?

Doanh Tráng khẽ chau mày:

- Đang yên đang lành, không ở đây hậu giá, người chạy đến đó làm gì? A Khám, bây giờ ngươi không còn là tiểu quan bình thường, không thể tùy tiện hành động được. Lần này ngươi phụng mệnh hậu giá, nhất cử nhất động đều bị người khác để mắt tới. Đi Đại Lương, e là không thích hợp!

Lưu Khám cũng đoán được kết quả như thế, không khỏi cười gượng.

Lý Do cười nói:

- Tráng Quận thủ không cần phải nghiêm khắc như vậy. A Khám đang còn trẻ, hiếu động cũng là chuyện bình thường. Trong thành Huỳnh Dương này tuy rằng không ít người, nhưng Lưu Khám cũng chỉ quen biết có mấy người chúng ta. Nếu như đổi lại là ta, cũng có thể cảm thấy phiền muộn, muốn đi đây đi đó.

Vừa nói, y vừa tỏ ý bảo Lưu Khám ngồi xuống.

- Nhưng Lưu Đô úy, bây giờ ngươi đúng là không tiện đi.

- Hả?

Lưu Khảm nghe thấy hàm ý trong câu nói của Lý Do, vì vậy tĩnh tâm ngồi nghe.

Quả nhiên, Lý Do sau khi cho người dâng rượu cho Lưu Khảm, nụ cười trên khuôn mặt tắt lịm, trầm giọng nói:

- Giờ Mão nhận được tin, bệ hạ đã đến Cốc thành. Dự tính ngày kia sẽ đến Lạc Dương. Bệ hạ đã phái người đến báo tin trước, lệnh cho ta và Lưu Đô Úy đi trước về thành Lạc Dương.

- A?

Lưu Khảm lại càng hoảng sợ:

- Đi Lạc Dương làm gì?

- Làm sao ta biết được?

Lý Do cười.

- Bệ hạ có thể muốn tiếp kiến chúng ta ở Lạc Dương trước, vì vậy phái người cấp tốc báo tin.

Ta đang muốn phái người đi tìm người nói chuyện này thì người đến.

Cũng tốt, lập tức quay về binh doanh chuẩn bị một chút... Chúng ta buổi trưa xuất phát tiến về Lạc Dương. À, binh mã bản bộ không cần đi theo, chỉ cần đem theo mười mấy thân vệ là đủ rồi, những người còn lại tạm thời lưu lại Huỳnh Dương, dù sao mấy hôm nữa người còn quay về.

Tráng Quận thủ, ông vất vả rồi!

Ý tứ trong câu nói này rất rõ ràng, trong thời gian Lưu Khảm đi Lạc Dương, hai trăm kỵ binh bản bộ của hắn sẽ do Doanh Tráng tạm thời chỉ huy. Nhưng Lưu Khảm suy nghĩ hơi nhiều... Đây có gọi là tước binh quyền của ta không? Lẽ nào nói, những chuyện ta làm trước kia đã bị bại lộ sao?

Cũng khó trách Lưu Khảm nảy sinh ý nghĩ như vậy trong đầu.

Thủy Hoàng đế triệu kiến Lý Do, là bởi vì Lý Do là con rể của Thủy Hoàng Đế Doanh Chính, vừa là con trai của Thừa tướng, không có gì kì lạ.

Nhưng Lưu Khảm thì sao?

Chẳng qua chỉ là Đô Úy Tứ Thủy nhỏ bé mà thôi!

Tuy rằng cũng là đại quan hai nghìn thạch bổng lộc, nhưng trong thành Huỳnh Dương bây giờ, đại quan hai nghìn thạch bổng lộc có mười mấy người, trong đó còn có những tôn thất vương tộc như Doanh Tráng. Đô Úy Tứ Thủy, nghe ra cũng rất oai, nhưng nếu đem ra so sánh, lại nhỏ bé không đáng kể.

Thủy Hoàng để lại muốn triệu kiến hắn trước?

Hơn nữa không cho đem theo binh mã, còn giao binh mã cho Doanh Tráng nữa...

Nhất thời Lưu Khảm cảm thấy thấp thỏm không yên.

Còn trong mắt của Lý Do và Doanh Tráng, Lưu Khảm thấp thỏm không yên lại là chuyện bình thường.

Thủy hoàng Đế một đời tài trí mưu lược, người nào mà lại không sợ?

Ban đầu, lần đầu tiên được Thủy Hoàng đế triệu kiến, đến Lý Do cũng nơm nớp lo sợ, không khác gì mấy so với bộ dạng Lưu Khảm bây giờ.

Vì vậy y cười ha ha nói:

- Lưu Đô úy, đừng có hoang mang như vậy!

Bệ hạ xưa nay thích người dũng võ, ở Bắc Cương người lập chiến công hiển hách đã đành, hai năm nay Đại công tử và Thượng tướng quân lại thường xuyên ca tụng người trước mặt Bệ hạ. Năm ngoái người lại phá được loạn Tam Điền, bệ hạ muốn gặp người cũng là chuyện bình thường, chớ có quá kinh sợ.

Được rồi, người mau chóng về chuẩn bị đi.

Buổi trưa ta ở trong đình Thập Lí ngoài thành đợi người, chớ có chậm trễ.

Lý Do an ủi mấy câu, khiến sợ hãi trong lòng Lưu Khâm ít nhiều cũng dịu đi một chút.

Hắn nhận lời, lập tức dẫn theo Lưu Tín vội vàng quay về binh doanh. Vừa vào trong quân doanh, hắn liền sai người đi tìm Giả Thiệu về.

Kể lại chuyện này một lần, Lưu Khâm cười gượng:

- Thiệu tiên sinh, xem ra ta không cách nào đi thăm hỏi vị hiền nhân kia rồi.

Lần này bệ hạ triệu ta đến Lạc Dương trước, người ở lại đây, thay ra bảo vệ binh doanh. Có chuyện gì, đi tìm Tráng Quận thủ làm chủ... Ồ, nếu như có thể được thanh nhân thì người thay ta đi Đại Lương một chuyến. Nếu như giống như chúng ta nói trước kia, thì bái kiến vị hiền nhân kia trước. Đợi việc này xong xuôi, ta và người cùng đi một chuyến đến Đại Lương. Đến lúc đó có thể mời y xuất núi càng tốt, nếu như mời không ra, cũng có thể nghe ít giáo huấn.

Giả Thiệu đồng ý, nhận lấy hổ phù từ tay Lưu Khâm.

Tính toán thời gian cũng đã không còn sớm, Lưu Khâm không dám chần chừ thêm nữa, lập tức gọi hai mươi gã thân vệ, dẫn theo Lưu Tín, vội vàng rời khỏi binh doanh. Với tính khí của Lưu Tín, vạn nhất xảy ra chuyện thị phi, Lưu Khâm lại không ở đây, e là đến Doanh Tráng cũng không xem trọng y, càng không cần nói đến một thư sinh yếu đuối như Giả Thiệu.

Ngựa Xích Thổ phi như bay trên đường, lông mao đỏ rực, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, phản chiếu lên ánh sáng như tia lửa. Bọn người Lưu Tín, Tiết Âu theo sát phía sau. Giờ Ngọ vừa qua, liền đến đình Thập Nhất bên ngoài thành Huỳnh Dương. Lý Do đã thay đổi trang phục, y cũng không đem theo nhiều tùy tùng. Ngoài hai mươi ba mươi tùy tùng ra, còn lại đều là mười mấy thân vệ của y.

Sau khi nhìn thấy Lưu Khâm, Lý Do cũng không nói nhiều.

- Bây giờ nhân lúc trời còn sớm, chúng ta lên đường. Nói không chừng có thể trước khi trời tối đến Thành Cao.

- Xin tuân theo lời Quận thủ.

Hai người không nói gì thêm, giương roi quất ngựa đi. Tùy tùng phía sau vội vàng bám theo, mấy chục chiến mã, trên quan lộ khói bụi cuộn lên mù mịt. Khoảng trước khi trời tối, một đoàn người đến Thành Cao, cũng là trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hậu thế, Hồ Lao Quan mà Tam Anh chiến đấu với Lữ Bố.

Sau khi rửa mặt dùng cơm, Lý Do và Lưu Khâm an nhàn nói chuyện trời đất.

Trước đây, không phải là Lưu Khâm chưa từng nói chuyện với Lý Do, chỉ là phần lớn thời gian, bên cạnh đều có người, cho nên không có hứng thú. Lần này, không có người bên cạnh quấy rầy, Lý Do cũng bớt đi nhiều phần lo lắng. Hai người nói chuyện thao thao bất tuyệt, thể hiện hết tài ăn nói của mình.

Chương 308: Yết kiến cung Lạc Dương (2)

Lưu Khâm không thể không thừa nhận, Lý Do này đúng thật là học thức uyên bác.

Theo lời Lý Do nói, học thức của y cũng xuất phát từ phụ thân y – Lý Tư. Còn đối với Lý Tư, Lưu Khâm vẫn luôn cho rằng lão là một người học phái pháp gia, nhưng trên thực tế, Lý Tư đã từng học ở Tắc Hạ học cung với Tuân Tử, là một nho sinh chính cống. Thật ra, những năm cuối Chiến Quốc, những nho sinh thời Tần triều, không phải loại hủ nho chỉ biết nói suông, không hiểu thế sự như hậu thế Lưu Khâm nghĩ.

Học phái Nho gia không được trọng dụng ở thời đại này. Cho nên những nho sinh sẽ dùng đủ mọi cách để tùy cơ ứng biến, để đoạt lấy tiền đồ công danh.

Lý Tư chính là một trong số đó.

Tổng thể mà nói, học thuật Nho gia trong lịch sử Trung Quốc trải qua bốn giai đoạn. Nho sinh thời Tần Hán, vì Nho học không thịnh, cho nên đau khổ giãy giụa, nỗ lực tìm không gian tồn tại cho Nho học. Ở thời kì này, những Nho sinh có thể thu thập rộng rãi mọi người, không quan tâm đến trường phái học thuật, có thể tùy cơ ứng biến. Cho đến tận lúc Đồng Trọng Thư bãi miễn Bách gia, độc tôn học thuật Nho gia.

Rồi sau đó là Thịnh Đường! Trải qua hai trăm hai mươi hai năm Lương Hán, mặc dù đã trải qua trận chấn động Ngũ Hồ Loạn Hoa, nhưng dưới sự hưng Thịnh Đường, các Nho sinh cùng với thời đại, mà ý chí rộng lớn, có ý tự ỉnh là nhất. Do vậy, Nho sinh đời Đường khí phách lớn nhất, từ đó mà sinh ra những nhân vật như Lí Bạch và Đỗ Phủ.

Những Nho sinh thời kì Lương Tống, một mặt lo âu với sự suy yếu của Đại Tống, mặt khác lại tự hào với sự hưng thịnh của văn minh. Trong thời kì này, những Nho sinh trước sau có tâm lý vừa tự ti, lại vừa kiêu ngạo. Dưới sự sai khiến của loại tâm lí mâu thuẫn này, Lý học từ đó mà sinh ra. Còn về sau đời Đường Tống, Nho học thời Minh Thanh...

Nói chung, lúc Lý Do và Lưu Khâm nói chuyện, Lưu Khâm không hề cảm thấy vẻ hủ nho trong con người Lý Do.

Nhưng từ trong lời nói của Lý Do, hần tựa hồ như nghe thấy một chút ý tứ khác. Về học vấn, Lý Do kính phục phụ thân Lý Tư. Nhưng dường như y lại không hề tán thành với cách làm của Lý Tư. Đặc biệt là mấy năm nay, sau khi Lý Tư trở thành Thừa tướng, dường như đã mất đi ý chí kiên quyết và dám nghĩ dám làm năm đó, lại thêm mấy phần suy nghĩ về công danh lợi lộc. Trong rất nhiều chuyện, hành vi của Lý Tư khiến cho Lý Do không mấy hài lòng.

Đương nhiên rồi, Lý Tư cũng không thể nói thẳng thừng Lý Tư như thế nào thế nào. Có một số việc, đến Lưu Khâm cũng hiểu: Không phải là Lý Tư không làm, mà là Thủy Hoàng để tính tình càng ngày càng bảo thủ, khiến Lý Tư không dám làm. Hơn nữa, Lưu Khâm có thể nghe ra, Lý Do ôm ấp một kì vọng lớn lao với Phù Tô. Loáng thoáng cảm thấy được, Lý Do rõ ràng là có ý muốn bày tỏ thiện ý đối với hần. Hầu như quan viên cung Hàm Dương đều biết, Lưu Khâm là người của Phù Tô. Mà tính cách Phù Tô trầm ổn, ngoài huynh đệ Mông gia ra, không cầu kết quá nhiều với các quan viên Hàm Dương.

Đương nhiên rồi, điều này cũng là để tránh Thủy Hoàng để sinh lòng nghi kị. Lưu Khâm là người của Phù Tô! Về điểm này, Phù Tô không hề có ý che giấu. Lý Do hi vọng thông qua Lưu Khâm, có thể tạo dựng quan hệ với Phù Tô!

Tuy rằng không nói rõ ràng như vậy, nhưng ý tứ đại khái là như vậy! Lưu Khâm cũng không tỏ thái độ quá rõ ràng, nhưng mơ hồ, nói với Lý Do, hần có thể bắc cầu trung gian. Đến địa vị này của Lý Do, rất nhiều lời không muốn nói rõ, nói bóng gió một chút là đủ.

- Lần này Bệ hạ tuần thú phía đông, phái Hữu Thừa tướng Phùng Khứ Tật trấn thủ Hàm Dương.

Những quan viên như phụ thân, toàn bộ đều đi theo... Ngoài ra, bệ hạ còn dẫn theo cả Đại công tử và tiểu công chúa đi cùng, đến lúc đó người vẫn nên thận trọng.

Ngày hôm sau, Lý Do và Lưu Khâm khởi hành tới Lạc Dương.

Trên đường, y và Lưu Khâm sánh vai nhau đi, khẽ dặn dò Lưu Khâm những chuyện cần chú ý.

- Tiểu công tử? Tiểu công chúa?

Lưu Khâm cũng có hiểu một chút về gia sự Thủy Hoàng đế, nhưng biết không nhiều. Dù sao cũng là chuyện gia sự Đế vương, có rất nhiều chuyện người ngoài không thể biết. Chỉ là, khi hần nghe được ba chữ "Tiểu công tử", trong đầu, giống như bản năng, lóe lên tên một người.

- Tiểu công tử tên Hồ Hợi, năm nay mười một tuổi!

Quả nhiên là y...

Lưu Khâm không khỏi nhú mày, ngực tự nhiên co thắt lại, có một dự cảm không lành.

Nhưng rốt cục là sai ở đâu?

Lưu Khâm cũng không nói rõ được. Theo lí mà nói, Doanh Hồ Hợi bây giờ chỉ là một đứa trẻ con, Thủy Hoàng đế chắc là không thể chết nhanh như vậy chứ.

Nói thật, Lưu Khâm bây giờ đúng là vẫn không mong Thủy Hoàng đế chết đi.

Nói cho cùng, đại cục thiên hạ ổn định, dư nghiệt sáu nước cũng không còn. Trong lịch sử, chỉ ghi chép sau khi Thủy Hoàng đế thống nhất thiên hạ, bạo ngược tàn nhẫn, hao tài tốn của như thế nào. Thế nhưng Lưu Khâm thấy, từ lúc Thủy Hoàng đế thống nhất thiên hạ, ngoài phát động chiến sự Nam Cương và Bắc Cương ra, hầu như không bạo tàn như hậu thế nói. Nói ông hiền chiến? Hình như không thích hợp lắm...

Theo ghi chép, trước khi thống nhất sáu nước, binh mã các quốc gia đóng ở Bắc Cương gần trăm vạn.

Còn bây giờ, Thủy Hoàng đế chỉ đóng bốn năm mươi vạn quân trên đường biên giới dài dằng dặc. Hơn nữa, sau khi Trường Thành ở các quốc gia hợp thành một thể hoàn chỉnh, binh lực có thể giảm mười vạn đến hai mươi vạn người. Còn đối với cái gọi là Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành, là lời nói vô căn cứ.

Dưới Trường Thành đúng là chôn cất vô số xác khô nhưng rất nhiều chỗ ở Trường Thành không phải là Thủy Hoàng đế xây dựng mà là sáu nước tạo ra.

Vô số những bộ xương khô đó, càng có khả năng là do sáu nước tạo nên. Sở dĩ toàn bộ đều đổ lên đầu Thủy Hoàng đế, vừa khớp với câu nói cổ: Thắng làm vua, thua làm quan! Những sử sách này à, đương nhiên là do những kẻ thắng viết nên, Lưu Quý lại có thể nói tốt Đại Tần?

Có câu nói, thà làm chó thời bình, còn hơn làm người thời loạn.

Nếu như có thể êm đẹp mà sống qua ngày tháng, ai lại tình nguyện làm người thời loạn thế bữa hôm lo bữa mai?

- Tiểu công chúa tên Quả, mười sáu tuổi!

Lý Do không hề chú ý đến tâm trạng của Lưu Khâm thay đổi. Phu nhân của y là con gái của Thủy Hoàng đế, cũng coi như là người trong vương thất, cho nên biết rõ rất nhiều việc.

- Tiểu nha đầu này rất xinh đẹp, được bệ hạ sủng ái. Chỉ là tính cách... Ha ha, nếu như người mà gặp tiểu nha đầu này, tốt nhất là nên trốn xa một chút... A Khâm, Lưu Đô Úy?

- Hà?

Lưu Khâm đang trầm tư, tỉnh táo lại, cười ngượng ngùng.

- Đột nhiên nhớ ra một số chuyện, có chút lơ đãng, xin Quận thủ thứ lỗi.

- Hà, lơ đãng ở chỗ ta thì không sao, nhưng khi gặp bệ hạ, đừng có lơ đãng!

Lý Do không để bụng, cười hì hì nói.

Nhưng trong lòng Lưu Khâm, lại cảm thấy sợ hãi kỳ lạ, thậm chí... còn vượt qua cả nỗi sợ hãi khi mà hắn nghe tin Thủy Hoàng đế muốn triệu kiến.

Chương 309: Theo giá (1)

Lạc Dương, Chu Vương đô.

Vương Đô ngày trước phồn hoa, mấy chục năm trước đã thành một đám tro tàn.

Lạc Dương của ngày nay, đã không còn là Lạc Dương của Đông Chu nữa, mà là Lạc Dương của Đại Tần. Tường thành từng từng làm bằng đất màu tro xám, dưới ánh mắt trời lộ ra vẻ hùng hồn mà thê lương. Đại kỳ Thương Long bay phấp phất trên lầu thành, dường như đang kể lại sự uy nghiêm của Lạc Dương trước kia.

Có lẽ là vị Thiên cổ Nhất đế sắp đến, Thành Lạc Dương khiến cho Lưu Khâm có cảm giác không hề giống với lần trước. Nếu như nói, lần trước Lạc Dương mà hắn nhìn thấy chỉ là một thành thị phồn hoa mà nao nhiet, thì lần này, Lạc Dương lại tỏa ra vương khí.

Không hiểu vì sao, từ lúc đi vào trong thành Lạc Dương, tâm trạng của Lưu Khâm lại nặng nề một cách khó hiểu. Lý Do sắp xếp cho hắn ở trong dịch quán, sau đó lại vội vã đi đón tiếp đội nhân mã tiền tiêu của xe giá Thủy Hoàng đế. Thủy Hoàng đế sẽ đến lúc giữa trưa, đêm qua ở Cốc Thành, nhưng đội nhân mã tiên phong đã đến Lạc Dương. Là Quận thủ quận Tam Xuyên, chủ quản của Lạc Dương, Lý Do phải phần

chấn tinh thần gấp nhiều lần, đi nghênh tiếp Vương giá đến. Kết quả là, y cũng chẳng quan tâm đến việc chào hỏi bọn người Lưu Khảm.

Giờ Mão, Lưu Khảm nhận được thông báo, đến nghênh giá ở bờ sông Lạc Thủy ngoài thành Lạc Dương. Không chỉ có Lưu Khảm, tất cả những quan viên Lạc Dương, bao gồm cả Lý Do, còn có thần dân Lạc Dương, đều phải chờ ở bờ sông Lạc Thủy.

Lưu Khảm dẫn theo Lưu Tín, khoanh tay đứng ở bờ Lạc Thủy.

Đã vào đông, thời tiết lạnh lẽo vô cùng. Lạc Thủy cuộn cuộn đã bắt đầu đóng băng, thỉnh thoảng còn có những mẫu băng bập bênh.

Hai nghìn năm sau...

Hoàng Hà cạn khô, Lạc Thủy cạn nước.

Kiếp trước Lưu Khảm đã từng tới nơi này. Lạc Thủy khi đó đã trở thành một dòng suối nhỏ không liên tục, lúc đó có được nửa phần khí phách hùng hồn mà hôm nay nhìn thấy hay không? Người ta thường nói, Hoàng Hà là sông mẹ của Trung Hoa, Lạc Thủy là một nhánh sông Hoàng Hà, có vẻ hào hùng của Hoàng Hà chảy về đông. Nhìn thấy dòng sông trước mắt, Lưu Khảm mới có thể cảm thấy, dân tộc Hoa Hạ vốn dĩ nên có khí khái.

- Nhị thúc, nhị thúc!

Lưu Tín giọng ồm ồm gọi Lưu Khảm mấy tiếng. Lưu Khảm đang trầm tư tĩnh lại, bên tai chỉ nghe thấy giọng nói như núi kêu biển gầm.

Thoắt cái đã đến giữa trưa. Xa xa trên đường, đã xuất hiện cờ Thương Long bay phấp phật trong gió, xa giá của Thủy Hoàng để đến rồi. Quan viên lớn nhỏ, bách tính Lạc Dương lũ lượt quỳ xuống. Lưu Khảm dẫn theo Lưu Tín, cũng quỳ bên bờ sông, nấp cúi đầu. Mặc dù rất chán ghét quy tắc này, nhưng nhập gia tùy tục, Lưu Khảm vẫn không dám làm điều khác người, đứng ở nơi đó.

Tiếng kèn uy vũ vang vọng trong không trung. Từng đội xa trạm chạy qua Lạc Dương. Chiếc Ngự liên (chỉ xe vua ngồi, có người kéo) ở chính giữa bỗng nhiên dừng lại, từ trong xe kéo, một vị nam tử mặc long bào bước ra. Trong chớp mắt, tiếng hô vạn tuế vang lên càng thêm lớn, khiến cho Lạc Thủy cũng bị át tiếng. Lưu Khảm trộm nhìn, không khỏi giật mình. Có lẽ, vị nam tử đứng trên xe chính là vị hoàng đế thiên cổ. Chỉ là cách hơi xa, Lưu Khảm ít nhiều cũng có chút nhìn không rõ.

Sở dĩ hấn giật mình, là bởi vì sự dũng cảm mưu trí của Thủy Hoàng đế.

Ai mà không biết, dư nghiệt sáu nước trăm phương ngàn kể muốn giết hại ông, nhưng ông còn dám một mình xuất hiện giữa tầm mắt của mọi người như thế này. Là cuồng vọng, hay nói cách khác, là một loại kiêu ngạo của Đế vương! Từ khoảnh khắc này trở đi, Thủy Hoàng đế dường như đang khiêu chiến với những người lòng dạ hiểm ác: Trẫm, đang ở chỗ này đây... Nếu như có bản lĩnh thì đến đây ra tay đi. Trẫm ở đây đợi các người.

Lưu Khảm không khỏi thán ca ngợi một tiếng: Đúng là vị vua mưu lược kiệt xuất!

Đại lễ đón mừng đại khái tiếp tục lâu dài, xa trạm từ từ tiến vào trong thành Lạc Dương.

Là một quan viên phụng mệnh, Lưu Khảm cùng với Lý Do đi theo phía sau cùng của xa giá. Ngày trước lúc Thủy Hoàng đế lần đầu tiên tuần thú phía đông, thành Lạc Dương bắt đầu xây dựng hành cung, chính là xây dựng lại một tòa cung điện trên chỗ Vương đô Đông Chu cũ. Quy mô nhỏ hơn nhiều so với Hàm Dương cung, chẳng qua là ở phương diện khác, hoàn toàn là dựa theo cấu trúc của Hàm Dương cung mà làm theo. Lúc này, cửa cung bình thường đóng chặt đã rộng mở.

- Nhị thúc, đói bụng rồi!

Lưu Tín đứng ở ngoài cửa cung, kéo kéo vạt áo Lưu Khảm, khẽ oán trách.

Cũng khó trách, từ sáng đến giờ, có thể nói là chưa có hạt cơm nào vào bụng. Sau khi Thủy Hoàng đế vào Lạc Dương cung, ngoài những quan viên đi theo Thủy Hoàng đế từ Hàm Dương đến ra, bên ngoài cổng còn có mấy chục quan viên đang đợi Thủy Hoàng đế triệu kiến. Vãn có vô có, ai nấy thần sắc nghiêm trang,

chấp tay đứng nghiêm. Nhìn những ấn tín trên người những quan viên này, Lưu Khâm chỉ có thể cười gượng, chức vị của hắn e là nhỏ nhất.

Nói cách khác, nếu như Thủy Hoàng đế triệu kiến hắn, e là phải đợi đến cuối cùng. Đương nhiên rồi, cũng có thể sẽ không triệu kiến. Dù sao Thủy Hoàng đế sẽ dừng chân ở Lạc Dương mười ngày, trong mười ngày này, không thể chắc chắn lúc nào mới nhớ đến người như Lưu Khâm. Thế nhưng trước khi Thủy Hoàng đế hạ chiếu cho bọn họ giải tán, hắn chỉ có thể ở chỗ này mà chờ.

- Tín, nhẫn nại một chút!

Lưu Khâm vỗ nhẹ nhẹ Lưu Tín.

- Lát nữa giải tán rồi, Nhị thúc sẽ dẫn cháu đi ăn mỹ thực của Lạc Dương, muốn ăn gì thì ăn vậy!

Lưu Tín rất ngoan ngoãn gật đầu, không nói gì thêm.

Nhưng Lưu Khâm cũng biết, tên tiểu tử này đúng là dói bụng lắm. Bằng không, với tính cách của Lưu Tín, không đến lúc chịu không nổi thì sẽ không mở miệng. Chỉ hi vọng là Thủy Hoàng đế hạ chiếu nhanh một chút... Nếu không đến bản thân Lưu Khâm cũng cảm thấy dói bụng không chịu nổi rồi.

Nhìn những quan viên đang khoanh tay đứng, Lưu Khâm không khỏi thầm kính phục. Người nào người này giống như là tượng binh mã vậy, không hề động đậy. Làm quan, xem ra cũng phải học tập, loại công phu này, đúng là không dễ luyện tập.

Trong đầu Lưu Khâm miên man suy nghĩ.

Thời gian, bất tri bất giác đã trôi qua. Những quan viên ngoài cửa cung đã bớt đi một nửa... Còn sắc trời, cũng dần dần tối sầm lại.

Đúng lúc này, cửa cung mở ra, một gã nội thị mặc đồ đen từ trong cung bước ra, tuổi khoảng chừng tứ tuần, thân hình cao lớn, cường tráng. Đôi con người dài và nhỏ, ngũ quan dễ coi, có vẻ là một bậc nhân tài, chỉ là trên cằm trụi lông, trên người thiếu đi một loại dương cương.

Đứng bên ngoài cửa cung, gã nội thị giọng the thé kêu:

- Bệ hạ có chỉ, triệu Đô Úy Tứ Thủy Lưu Khâm yết kiến!

Lưu Khâm sợ hãi nhảy dựng lên, mặc dù đã có sự chuẩn bị tâm lý, thế nhưng hắn không thể nào ngờ được, Thủy Hoàng đế ngày đầu tiên đến Lạc Dương lại triệu kiến hắn.

Nhưng Lưu Khâm cũng không dám chậm trễ, hắn vội vàng tiến lên phía trước nói:

- Thần Lưu Khâm tiếp chỉ!

- Người chính là Lưu Khâm?

Gã nội thị nhìn Lưu Khâm một lượt từ trên xuống dưới, hỏi một cách kì quặc. Xem ra, cũng không phải là có ý gì... Thái giám mà, thường là lời nói ra thiếu chút dương khí, khi người khác nghe thấy, tự nhiên cảm thấy không thoải mái, Lưu Khâm đương nhiên cũng không ngoại lệ.

E rằng, đây cũng là một trong số lí do mà đa số người ghét thái giám. Ít nhất Lưu Khâm thấy, ngữ điệu ngữ khí của gã nội thị này không thiếu mùi vị gây khó dễ. Trong lòng cảm thấy không vui, nhưng trong lời nói, vẫn tỏ rõ vẻ cung kính, chấp tay hành lễ nói:

- Hạ thần chính là Lưu Khâm!

- Theo ta vào trong đây, Bệ hạ đang chờ người!

Gã nội thị sau khi nói một câu, quay người đi vào trong.

Lưu Khâm vội vàng nói:

- Vị này...

Lời chưa ra khỏi miệng, lại không nói lên lời. Gọi là công công, ở thời đại này hình như còn chưa có cách gọi này, nhưng không gọi là công công, Lưu Khâm lại không biết nên xưng hô thế nào. Chuyện xưng hô này

phải cẩn thận một chút, thái giám vốn dĩ là một nam nhân không hoàn chỉnh, trong lòng không tránh khỏi có chút khó xử thế này thế kia. Nếu như vì một từ xưng hô mà đắc tội với đối phương, thật là không đáng.

Cũng may, gã nội thị cũng nhanh nhẹn, biết chỗ khó của Lưu Khảm, lập tức mỉm cười:

- Ta Lang trung lệnh Trung Xa phủ - Triệu Cao, Lưu Đô úy có thể gọi là là Triệu lang trung! À... Người cứ gọi là Triệu đại phu đi!

Từ từ đã, Triệu Cao?

Quả tìm Lưu Khảm đập mạnh, không khỏi nhìn thật kĩ gã nội thị này. Lão là Triệu Cao? Chính là Triệu Cao đổi trắng thay đen đó sao?

Tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy vị thái giám khét tiếng thời hậu thế, nhưng Lưu Khảm không thể không tăng vài phần dè chừng.

Luận về thứ tự, chức vị của Triệu Cao cao hơn Lưu Khảm một bậc.

Thế nhưng luận về địa vị, Lưu Khảm thúc ngựa cũng đuổi không kịp tên hại nước hại dân này.

Chương 310: Theo giá (2)

Hắn vội bước lên một bước, khẽ nói:

- Triệu Lang trung, có thể để cho hạ thần nói với tùy tùng một câu không? Ngài cũng biết đấy, những tên tùy tùng của hạ thần toàn người thô thiển, chưa từng gặp qua những người có địa vị lớn.

Thái độ cung kính của Lưu Khảm, Triệu Cao rất hài lòng.

- Vội nhanh lên một chút, đừng để Bệ hạ chờ.

Thế là, Lưu Khảm dưới con mắt đổ kị của rất nhiều quan viên, đi đến bên cạnh Lưu Tín, khẽ thì thầm vài câu, bảo Lưu Tín ở đây đợi.

Sau đó, hắn đi theo Triệu Cao vào trong cung Lạc Dương. Trên đường, hai người không hề nói chuyện với nhau. Lưu Khảm đi phía sau, nhìn Triệu Cao đi như bay ở phía trước, cảm thấy có chút kì quặc. Những thái giám trong phim truyền hình thời hậu thế, đi lại thường là khập chân, bước bước nhỏ, nhìn khó chịu biết mấy. Nhưng Triệu Cao này, dường như đã phá vỡ nhận thức của Lưu Khảm đối với thái giám. Lão đi rất nhanh, bước đi rất lớn, thậm chí một bước bằng hai bước của một người bình thường. Đồng thời, từ trong bước đi có nhịp điệu của Triệu Cao, Lưu Khảm nhìn ra lão cũng là một người có võ nghệ cao cường.

Võ nghệ của Triệu Cao này rất lợi hại sao? Một người như vậy, sao lại phải làm thái giám?

Ôm nỗi nghi hoặc, hai người đi đến phía trước đại tiền.

Đại điện của cung Lạc Dương vàng son lộng lẫy, không kém so với cung Hàm Dương. Triệu Cao dừng bước, ra hiệu bảo Lưu Khảm không cần đi tiếp nữa.

- Lưu Đô Úy cứ đứng ở đây đợi chỉ.

Nói xong, Triệu Cao cũng không quay đầu lại, bước đi như bay lên bậc thềm, trong chớp mắt đã chìm vào trong bảo điện rực sáng.

Đứng ở bậc thang phía dưới, Lưu Khảm có thể nghe thấy trong đại điện mơ hồ truyền đến tiếng âm thanh giống như có tiếng trúc, lại có mùi thức ăn bay tới mê hoặc lòng người. Thủy Hoàng đế đang ở trong cung, dùng cơm cùng các thần tử. Nghĩ tới đây, trong lòng Lưu Khảm không khỏi cười gượng, nuốt nước bọt. Muốn triệu kiến ta, lại để ta ở chỗ này ngửi mùi thức ăn, thật đúng là, thật đúng là quá đáng! Nhưng ai bảo người ngồi trong đại điện kia, là vị hoàng đế thiên cổ.

Lưu Khảm tuy trong lòng có chút bất mãn, nhưng lại không thể không nhẫn nại, ngoãn ngoãn đứng thẳng ở bậc thềm dưới chờ Thủy Hoàng đế hạ chỉ.

Thời gian đã trôi qua một chút...

Trời đã tối sầm. Trong Lạc Dương cung có một trận gió nhỏ thổi đến khiến Lưu Khảm bất giác giật mình.

Cảm giác này, đúng là không dễ chịu tí nào! Vừa đói vừa rét, đại khái là cảm giác như vậy. Bây giờ Lưu Khâm lại ngưỡng mộ những quan viên đang đợi ngoài cung... Ở ngoài cung Lạc Dương, ít nhất có thể hoạt động một chút. Nhưng ở trong cung, hẳn không dám cự quây. Mặc dù là quy định của Lão Tần, không rườm rà như trong hoàng cung hậu thế, nhưng chẳng may làm ai đó không vui, thì sẽ phải chịu tội rơi đầu. Người đang ngồi trong cung điện kia chính là Tần Thủy Hoàng. Hơn nữa, Lưu Khâm mơ hồ cảm thấy được, hình như có vô số ánh mắt từ một nơi bí mật nào đó đang nhìn chăm chăm vào hắn. Khiến hắn không dám di chuyển lung tung.

Lưu Khâm đứng ở ngoài điện hơn nửa canh giờ, chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Lý Do từ trong điện bước ra, đi xuống bậc thềm.

- Lưu Đồ úy theo ta về thôi!

- Gì chứ?

- Hôm nay Bệ hạ có chút mệt mỏi, không gặp người nữa... Người về trước đi, cứ nghỉ ngơi ở trong dịch quán ấy. Mấy ngày nữa tự có chỉ cho người.

Cái này gọi là đạo lý gì chứ!

Lưu Khâm không nhịn được chửi thề mấy câu!

Lúc thì muốn gặp, lúc lại nói không gặp. Đây không phải là lấy người khác ra làm trò đùa sao? Trời lạnh như vậy, đứng ở đây vừa hứng gió lạnh vừa phải nhịn đói hơn nửa canh giờ, đến mặt cũng chưa nhìn thấy đã đuổi đi rồi? Nhưng còn cách nào khác! Ai bảo lão là chủ, mình là thần? Ai bảo lão là Tần Thủy Hoàng cơ?

Tâm tư Đế vương thật khó nắm bắt. Cho dù Lưu Khâm thông minh, cũng không tìm ra cách đoán tâm tư của Thủy Hoàng để.

Đi theo Lý Do, hắn đi ra khỏi Lạc Dương cung. Trong lòng tuy rằng khó chịu, cơ thể cũng mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn gắng sức tỏ thái độ anh hùng. Vừa đi ra khỏi cổng Lạc Dương cung, Lưu Khâm liền thở phào nhẹ nhõm.

Lý Do xoay người lên ngựa, bỗng nhiên cười nói:

- A Khâm, hôm nay biểu hiện rất tốt đó!

Biểu hiện?

Ta biểu hiện lúc nào?

Lưu Khâm ngăn người, đang định mở miệng hỏi. Lý Do đã cướp lời:

- Trời không còn sớm, người quay về dịch quán ăn chút gì trước đi... Hì hì, sau này e là người có lúc không được nhân rồi. Khoảng hai ngày nữa, Bệ hạ sẽ không tìm người nữa, tranh thủ thời gian dẫn cháu người đi thăm Lạc Dương đi.

- Lý Quận thủ?

Lưu Khâm còn chưa dứt lời, Lý Do đã giơ roi quất ngựa đi.

Lưu Khâm chưa kịp hiểu gì cả, đi về dịch quán. Lưu Tín đợi từ lâu lắm rồi, lập tức đứng lên, bảo dịch quán chuẩn bị đồ ăn. Cậu ăn nhồm nhoàm, rất ngon lành. Nhưng Lưu Khâm lại không ăn uống gì, ngồi một bên, nghĩ về cảnh tượng xảy ra ngày hôm nay, nhưng nghĩ mãi không ra manh mối nào cả.

Đúng là một Hoàng đế khó đoán!

Mấy ngày tiếp theo, giống như Lý Do đã nói, Thủy Hoàng để không triệu kiến hắn. Nhưng cũng không có ý chỉ nói, để cho Lưu Khâm rời khỏi Lạc Dương. Những quan viên cùng đợi giá với hắn trước kia đều đã không còn ở Lạc Dương nữa rồi, đều quay về quê nhà rồi. Quan viên cả một vùng Lạc Dương rộng lớn, cuối cùng chỉ còn lại thúc cháu Lưu Khâm, Lưu Tín và hai mươi gã thân vệ đi cùng.

Cả ngày không có việc gì đáng làm, Lưu Khảm dẫn theo Lưu Tín đi dạo quanh thành Lạc Dương. Đi hết Lạc Dương, đi đến vùng ngoại ô... Ban đầu, Lưu Tín còn có chút hứng thú với việc này. Nhưng sau hai ngày, hứng thú của cậu mất hẳn. Cảnh trí cỏ cây hoa lá không còn sức hấp dẫn nữa, ăn no bụng, luyện chút võ còn thích hơn là chu du bốn phía. Còn Lưu Khảm, cũng không mấy hứng thú. Phải biết là, Lạc Dương lúc này mặc dù phồn hoa, nhưng chỉ là phồn hoa, nhiều người mà thôi.

Hậu thế, những cảnh trí này cơ bản không còn nữa. Đi xa thì lo lạc đường, ở trong Lạc Dương thì đi hai vòng là đủ, chẳng còn gì phải lưu luyến. Hơn nữa, bây giờ là mùa đông, cũng chẳng có cảnh sắc muôn hoa đua thắm. Hiu quạnh, ngoài hiu quạnh ra, hầu như không còn gì. Vì vậy, Lưu Khảm cũng ở trong dịch quán, lúc không có chuyện gì làm, thường luyện võ đấu sức với Lưu Tín.

Những thân vệ dưới sự dẫn dắt của hai thúc cháu, dường như cũng chẳng có hứng chơi đùa. Cưỡi ngựa, luyện võ, ngày tháng cứ như vậy trôi qua.

Thấm thoát đã sắp mười ngày trôi qua. Vào buổi tối ngày thứ tám kể từ khi Thủy Hoàng đế đến Lạc Dương, Lưu Khảm với Lưu Tín vừa mới đấu võ xong, người đầm đìa mồ hôi trở về phòng. Đang chuẩn bị tắm nước nóng, bỗng nghe bên ngoài có tiếng người hô to:

- Đô Ủy Tứ Thủy Lưu Khảm đâu? Mau đến tiếp chỉ... Bệ hạ có chỉ, Lưu Khảm tiếp chỉ!

Lưu Khảm ngẩn người, vội vàng thuận tay phủ lên người chiếc áo bào, bước ra gian ngoài.

Chỉ thấy ngoài cổng dịch quán, Lý Do và một gã nội thị áo đen đang đứng ở đó, dịch quan quỳ xuống nghênh tiếp, kính cẩn lễ phép..

- Lưu Đô Ủy tiếp chỉ!

Lý Do nhìn Lưu Khảm, mỉm cười, sau đó nghiêng người nhường đường.

Gã nội thị đến truyền chỉ lại không phải là Triệu Cao.

Gã tiến lên phía trước, dâng thánh chỉ lên nói:

- Bệ hạ có chỉ, Đô Ủy Tứ Thủy Lưu Khảm, kiên quyết hùng võ, thông tuệ nhạy bén. Kỳ tổ là Lưu Tùng, mặc dù vì việc Tiên vương, mà trốn tội Trung Nguyên, nhưng con trai Lưu Thị trong lòng có Lão Tẩn, trung dũng tốt đẹp. Từ khi ra làm quan đến nay, lập nhiều kiến công, không phụ mệnh Lão Tẩn oai hùng.

Lần này trăm tuần thú phía đông, lệnh cho Lưu Khảm theo giá, làm Trung Lang kỵ tướng quân tiên phong. Từ ngày hôm nay, đi theo hộ vệ.

Ý chỉ đến bất ngờ này khiến Lưu Khảm trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Đi theo giá?

Lưu Khảm ngẩn người nhìn Lý Do, thật sự là có chút hồ đồ, đang yên đang lành, sao lại để cho hắn theo giá? Còn trở thành Trung Lang kỵ tướng nữa?

165. Chương 311-315

Chương 311: Theo giá (3)

Trung lang kỵ tướng, nói một cách dễ hiểu, chính là kỵ quân cấm vệ quan, là một giáo kỵ quân thống lĩnh Trung úy quân. Phẩm trật đương nhiên không bằng chức Đô Ủy Tứ Thủy vốn có của Lưu Khảm, nhưng những người muốn làm chức Trung lang kỵ tướng đếm không xuể. Nguyên nhân không ngoài điều gì khác: Trung úy quân là cấm vệ quân của Thủy Hoàng đế, cũng là hộ vệ quân của cung Hàm Dương. Ai cũng biết, Đại Tẩn có trăm vạn hùng sư, nhưng luận về tinh nhuệ nhất, có sức chiến đấu nhất, đứng đầu là Trung úy quân. Bất luận là trang bị hay là đãi ngộ, thậm chí đến Thú vệ quân đều không bì được.

Còn Trung lang Kỵ tướng, lại là quan cấm vệ quân của Thủy Hoàng đế, không phải người tâm phúc thì không thể đảm đương. Không chỉ cần trung thành, mà còn cần chân tài thực học. Muốn dựa vào mối quan hệ mà vào quân Trung Ủy, gần như là một chuyện không thể nào. Bởi vì quân chức trong Trung Ủy quân, vượt qua phủ Đại tướng quân, phải do Thủy Hoàng đế trực tiếp ban chức. Cho dù là một quân tốt bình

thường trong Trung Úy quân, cũng phải phù hợp với ba điều kiện. Đầu tiên, là người Lão Tần. Người Lão Tần ở Tây Thùy đương nhiên là tốt nhất.

Tây Thùy là cách gọi phía Tây thời nhà Ân. Cũng là nơi Lão Tần hưng thịnh. Thuở ban đầu, người Lão Tần vì giỏi nuôi ngựa, nên ngụ ở Tây Thùy. Chu Hiếu Vương phong Doanh Phi Tử là nước chư hầu, từ đó có bộ tộc Lão Tần. Năm 770 trước công nguyên, Tần Tương Công hộ tống Chu Bình Vương di chuyển về phía đông, vì công phong thưởng, khởi đầu xây dựng nước Tần. Nguyên Châu Triều bị người Nhung và người狄 bá chiếm, là lãnh địa Thiểm Tây thời hậu thế. Đây mới bắt đầu bước chân Đại Tần bành trướng. Năm 677 trước Công nguyên, Tần lập đô ở đất Ung. Sau đó ba trăm năm, đô thành nhiều lần thay đổi, lãnh địa cũng thay đổi theo, diện tích trở nên càng ngày càng rộng.

Từ bước đầu tiên Lão Tần đi đến Tây Thùy trở đi, Đô Thành đã thay đổi tám lần. Từ Tần Ấp (nay Cam Túc), đến Ấp (nay Đông Nam, huyện Lũng, Sơn Tây), sau đó Vị Chi Hội (nay Đông Bắc, huyện Mi, Sơn Tây), Bình Dương (nay huyện Mi, Thiểm Tây), Ung Thành (nay huyện Phượng Tường, Thiểm Tây), Kinh Dương, Lịch Dương (nay bắc huyện Đồng, Thiểm Tây), đến Hàm Dương sau cùng.

Năm trăm năm hưng suy luân đổi, người Lão Tần cuối cùng từng sống ở Quan Trung.

Trong quá trình này, người Tây Thùy chiến đấu đẫm máu, tử thương khó mà đếm hết. Nhấn nhục chịu khổ, trong khó khăn cuối cùng, trước sau kiên định đứng bên cạnh bộ tộc Doanh Thị. Đến nay, vùng đất Tây Thùy, người không quá một vạn, nhưng lại nghe đợi triệu gọi từ cung Hàm Dương bất cứ lúc nào. Cho nên, từ lúc Tần Thủy Hoàng tự mình chấp chính đến nay, lấy người Tây Thùy làm gốc, xây dựng Trung Úy quân, thế nhưng, trước nay không chịu để cho Trung Úy quân tham chiến.

Đội nhân mã này, trừ Đế Vương Doanh Thị ra, không ai có thể triệu gọi. Điều kiện thứ hai tham dự gia vào Trung Úy quân, cần phải có võ nghệ cao cường. Trừ những điều cơ bản này ra, còn cần phải dày công tu luyện chiến thuật, tinh thông quân trận pháp. Lão Tần từ thời Tư Mã Thác trở đi, đã có kĩ thuật đào tạo Thiết Ưng Duệ sĩ. Tuy nhiên, muốn trở thành duệ sĩ, đúng là vô cùng gian nan. Nghìn người chọn một, vạn người chọn một, mới có thể trở thành Thiết ưng Duệ sĩ, trở thành dũng sĩ của Đại Tần. Lại bố trí như thế nào? Thế là Tư Mã Thác lại từ trong những dũng sĩ, chọn ra những người tinh nhuệ, tập hợp thành tiền thân của Trung Úy quân.

Đến lúc Thủy Hoàng đề đẳng cơ, lại có cách nói âm dương ngũ hành Trâu Diễn. Quốc Úy Úy Liêu dựa vào âm dương ngũ hành này, lại diễn ra trận Ngũ Chùy, chuyên dùng cho diễn luyện Trung Úy quân. Bộ Tốt Ngũ Chùy Trận, Kỵ Quân Tam Chùy Trận, có thể chia thành tiểu trận, cũng có thể hội tụ thành đại trận, nghe nói uy lực vô song.

Nhưng, sức chiến đấu của Trung Úy quân trước nay chưa ai được nhìn thấy. Chỉ là người bên ngoài đồn đại, Trung Úy quân đệ nhất Quan Trung, đệ nhất thiên hạ. Một đội binh mã như vậy, nếu như không phải là người tâm phúc của Thủy Hoàng đế, sao có thể thống lĩnh? Cho nên nói, lúc Lưu Khảm tiếp nhận Trung Lang Kỵ tướng, ngay lập tức ngăn người.

Niềm vinh hạnh này, thật sự là đến quá nhanh!

Nhanh đến nỗi khiến Lưu Khảm có chút khó có thể tiếp nhận...

Đêm đó, có nội thị dâng đến trang bị áo giáp của Trung lang kỵ tướng, cùng với một quyển binh có đóng dấu son đỏ của Nội phủ, là binh tác chiến chỉ huy trận Tam Chùy. Lưu Khảm nâng áo giáp, có chút khóc không nổi cười không xong. Người khác nhìn vào, đây chính là vinh quang, nhưng đối với hắn mà nói lại là áp lực!

Đêm đã sâu. Gió Thuất, gió thổi mạnh, nhiệt độ bỗng nhiên giảm. Trong cung Lạc Dương lại ảm áp như xuân. Mười mấy chậu than đặt ở trong đại điện. Thủy Hoàng đế ngồi ở phía trên cao lật xem công văn. Những công văn này đều là từ Hàm Dương dùng sáu trăm dặm cấp tốc gửi đến.

Tuy là Thủy Hoàng đế không ở Hàm Dương, nhưng đối với chính sự vẫn siêng năng như cũ. Cha con Phùng Kiếp, Phùng Khứ Tật ngày nào cũng dâng công văn lên cho Bệ hạ. Nếu như là trước đây, lúc chưa phát minh là giấy trình công, tấu chương mấy trăm cân, vận chuyển vô cùng khó khăn. Nhưng mà bây giờ, có giấy Trình công rồi, vận chuyển công văn cũng dễ dàng hơn nhiều.

Thủy Hoàng để vô cùng chăm chú phê duyệt công văn. Dưới đại điện, nội thị Triệu Cao lặng lẽ chấp tay đứng thẳng, một hơi thở phải chia thành nhiều lần thở ra.

Chương 312: Theo giá (4)

Thủy Hoàng để nói tiếp:

- Mấy ngày trước, bảo hần đứng ngoài cung hầu chỉ, tên tiểu tử này cũng rất kiên trì, hơn nữa lại cực kỳ cảnh giác. Trẫm đã sắp xếp hơn mười tên Thiết Ứng duệ sĩ âm thầm quan sát. Mặc dù không có hành động gì, nhưng có thể nhìn ra, hần đã phát hiện ra. Người như vậy, nhậm chức Trung Lang Kỵ tướng là thích hợp nhất... Lão An tuổi cũng lớn rồi, cũng đến lúc hưởng phúc rồi!

Lão An vốn là Trung Lang Kỵ tướng Trung Úy Quân, nhân mã mà Lưu Khâm tiếp nhận, vốn dĩ do Lão An chỉ huy.

- Trẫm dự định, nhân dịp tuần thú này tiếp tục quan sát tên tiểu tử kia một chút. Nếu như có thể, để hần rèn luyện một thời gian trong Trung Úy quân, đợi tuổi lớn một chút, là có thể một mình đảm đương một phía Lão Tần ta. Hà, tên tiểu tử Phù Tô, tầm nhìn cũng thật là không tồi.

Một câu nói dường như là vô tâm của Thủy Hoàng để, lại khiến cho Triệu Cao trong lòng sợ hãi.

Lưu Khâm là người của Phù Tô!

Bây giờ xem ý của Thủy Hoàng để, rõ ràng là muốn bồi dưỡng Lưu Khâm. Nói cách khác, Bệ hạ chính là muốn bồi dưỡng nhân tài cho Đại công tử. Nếu như vậy, có phải là, bệ hạ đã có ý lập Đại công tử làm Thái tử? Nếu không, thanh niên toàn triều tài tuấn đông đảo như vậy, tại sao hết lần này đến lần khác coi trọng Lưu Khâm? Bọn người Phùng Kính, không phải là xuất thân cao quý hay sao?

Nghĩ tới đây, Triệu Cao không khỏi cảm thấy lạc lõng.

Trước đây, Bệ hạ không lập Thái tử, lại sủng ái con út Doanh Hồ Hợi. Triệu Cao là thầy giáo của Doanh Hồ Hợi, mặc dù là nội thị, nhưng trong lòng đã có tính toán khác. Bất luận nói như thế nào, nếu như Hồ Hợi đăng cơ, lão ta cũng có thể coi như là một nửa đế sư rồi... Đến lúc đó quyền cao chức trọng phú quý cuộn cuộn kéo đến. Nhưng nếu như Đại công tử Phù Tô đăng cơ, thì lão có đáng là gì? Đến lúc đó... là công dã tràng!

Những ý nghĩ này cứ thi nhau kéo đến trong đầu lão. Cũng may Triệu Cao hầu hạ Thủy Hoàng để đã nhiều năm, hơn nữa trước kia cũng đã suýt mất mạng, tâm tính đã tôi luyện được vững như đá. Trong lòng tuy rằng lo lắng nhiều điều, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn bình tĩnh lạ thường. Lão lặng lẽ đi theo sau Thủy Hoàng để, con người đảo đi đảo lại không ngừng.

Trung Úy quân chỉ trung thành với Thủy Hoàng để. Cho nên đối với sự thay đổi Trung Lang kỵ tướng cũng không có nhiều sự phản đối lắm.

Ngày thứ hai Lưu Khâm nhận được thánh chỉ, chính thức trở thành Trung Lang kỵ tướng. Lưu Tín và hai mươi tên hầu cận cùng được gia nhập vào trong biên chế Trung Úy Quân, nhưng chỉ thuộc về Lưu Khâm. Lưu Tín là Tiểu tướng kỵ quân, đi theo Lưu Khâm. Trong Trung Úy quân, Tiểu tướng kỵ quân tương đương với Lữ trưởng, có thể cai quản năm mươi người. Nhưng tên Tiểu tướng kỵ quân Lưu Tín này, trên thực tế không có thuộc hạ.

Trong Trung Úy quân quen thuộc được hai ngày.

Đến ngày thứ ba, Thủy Hoàng để khởi giá đi về Huỳnh Dương.

Kỵ quân là tiên phong. Lưu Khâm dẫn hai nghìn kỵ quân xuất phát trước.

Lúc đến Huỳnh Dương, bọn người Doanh Tráng đã nghênh đón ở ngoài thành. Nhìn thấy Lưu Khâm, Doanh Tráng không khỏi sửng sốt. Còn Lưu Khâm, chỉ có thể cười gượng với y, sau đó dẫn binh mã, xếp thành hàng cảnh giới, dọn dẹp quang cảnh xung quanh ngoài thành Huỳnh Dương, lập một đại trường Hành Doanh.

Thủy Hoàng để không định vào trong thành!

Lão sẽ ở trong lều ngoài thành Huỳnh Dương tiếp kiến các quan viên.

Một ngày sau, Thủy Hoàng để lại khởi giá, chính thức bắt đầu hành trình đi tuần phía đông. Lưu Khâm thậm chí còn không thể nói với Doanh Tráng được một câu. Cả ngày hắn đều dò xét bên ngoài Hành Doanh, đến tận đêm khuya mới có thể về nghỉ ngơi. Không thể nói chuyện với Doanh Tráng, càng không thể gặp mặt bọn Giả Thiệu. Thân là Trung Lang kỵ tướng, tất cả đều phải lấy sự an nguy của Thủy Hoàng để là chủ, những việc khác đều là chuyện nhỏ.

Chương 313: Theo giá (5)

Tiểu công chúa rơi xuống nước rồi!

Lưu Khâm thân là Trung Lang kỵ tướng, chủ yếu là phụ trách canh giới bên ngoài. Vì vậy lúc đoàn người cùng Thủy Hoàng để ngắm thủy triều, hắn vẫn chưa ở đây mà dẫn kỵ quân tản ra, canh giới động tĩnh xung quanh!

Nghe thấy tin tiểu công chúa rơi xuống nước, Lưu Khâm vẫn chưa có phản ứng lại: Tiểu công chúa này, rốt cuộc là người như thế nào?

Tiểu công chúa là con út nữ mà hoàng đế cực kỳ sủng ái – Doanh Quả, cũng là chị của Doanh Hồ Hợi. Trong số các con, Phù Tô được theo giá hai lần, Hồ Hợi đây là lần đầu tiên, chỉ có Doanh Quả, ba lần Hoàng đế đi tuần thú, đều chỉ danh nàng đi cùng là có thể thấy rõ sự sủng ái của Thủy Hoàng đế với nàng.

May mà mình không theo giá đến xem thủy triều, nếu không xảy ra chuyện thế này, không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lưu Khâm là cảm thấy may mắn. Còn về phần tiểu công chúa nhìn thế nào, có xinh đẹp hay không, lại không suy nghĩ gì nhiều.

Lúc ở kiếp trước, là một người theo chủ nghĩa độc thân. Còn ở kiếp này, sau khi dung hợp kí ức của cả hai kiếp, tuổi tác thật sự của Lưu Khâm, e là đã qua bốn mươi rồi. Sức khỏe tuy là đang ở tuổi thanh xuân khỏe mạnh, nhưng tư tưởng đã trở nên già nua. Đặc biệt là sau khi Lữ Trĩ mất, khiến cho Lưu Khâm có rất nhiều cảm xúc. Trong nhà có thể tử xinh đẹp, Thực Trung có hồng nhan tri kỷ, ý niệm tiêu hoa ghẹo nguyệt sớm đã phai nhạt rất nhiều. Điều mà hắn mong đợi nhất bây giờ, chỉ là thiên hạ thái bình, một đời bình an thôi.

- Nhị thúc, tiểu công chúa nhìn thế nào?

Ngược lại Lưu Tín lại rất có hứng thú, kéo Lưu Khâm hỏi hết cái này đến cái kia. Cũng khó trách, cả ngày cậu ngoài luyện võ ra cũng chỉ có luyện võ, nữ nhân mà cả đời tiếp xúc được, ngoài Lữ Tu và Khâm lão phu nhân ra, cũng chỉ có mỗi tiểu Thích Cơ thôi... Nhưng Thích Cơ kia cũng không có hứng thú nhiều lắm với cậu, còn nói chuyện với Hàn Tín và Tư Mã Hỉ nhiều hơn. Hai người đó đều đáng về đường đường, oai hùng nho nhã. Còn Lưu Tín, cao lớn thô kệch đã đành, lại khiến người khác khiếp sợ. Ở bên cậu rất dễ khiến cho người ta cảm giác bức bách. Hơn nữa, người hiền như khúc gỗ như vậy, sao có thể làm cho nữ nhi vui mừng?

Cũng vì nguyên nhân này mà Vương Cơ mới nghĩ ra cách để Lưu Khâm dẫn theo Lưu Tín đi rèn luyện kinh nghiệm.

Lưu Khâm nghe xong câu hỏi này, nghĩ một lát, cười:

- Một cái mũi hai con mắt, một cái miệng hai cái tai, tóm lại không phải là người hai mũi ba mắt.

- Vậy không phải là như người bình thường sao?

- Thì vốn là người bình thường mà...

- Nhưng mà mọi người đều rất sợ nàng ấy? Hai ngày qua cháu đi qua Trung Quân, nhìn thấy bọn họ đều chau mày nhăn mặt. Còn có những viên quan, cũng đều có dáng dấp như vậy. Nếu nàng là người bình thường, tại sao lại có tình trạng như vậy? Mẫu thân và thím đều không khiến người khác sợ hãi như vậy.

Thời đại này, mặc dù nói Hoàng quyền không vượng, nhưng sự uy nghiêm của Thủy Hoàng đế cũng khiến người khác phải khiếp sợ.

Chương 314: Theo giá (6)

Lưu Khảm là Trung Lang Kỵ Tướng, nên phụng mệnh ở lại bảo vệ Hành Dinh.

Đây không phải là một chuyện tồi, Hành Dinh trong ngoài chia làm hai phần.

Trong doanh là nơi ở của Thủy Hoàng để lúc chuẩn bị lên đường, còn các phi tử đa số sống ở bên ngoài. Các đại thần đi theo, đều sống ở gần, bên ngoài doanh, có năm trăm Thiết Ưng duệ sĩ đóng quân ở đây. Trung Ưý quân được phân ra đóng ở bên ngoài, còn có bộ quân, xa binh và kỵ quân.

Kỵ quân vốn dĩ không đóng trong Hành Doanh, mà ở một tiểu doanh khác ở bên cạnh Hành Doanh.

Thủy Hoàng để lên núi Bái Tế, dẫn theo phần lớn binh mã. Nhưng trong Hành Doanh, trừ kỵ binh của sở bộ Lưu Khảm, còn có quân tốt bảo vệ.

Kỵ quân của Lưu Khảm, cũng từ Tiểu doanh ra đến bên ngoài Đại Doanh.

Thủy Hoàng Đế leo lên núi Hội Kê... Sắp đến tiết Thanh Minh rồi, Thủy Hoàng để chọn thời khắc này lên núi, vừa may cũng trùng với tập tục Bái Tế. Nhưng hai ngày đầu tiết Thanh Minh vẫn còn có một lễ Hàn Thực. Nghe nói đây là vì kỉ niệm Đại thần Tấn Công Văn mà tạo nên tập tục này.

Trong lễ Hàn Thực, không được tạo ra khói và dùng thức ăn chín.

Lưu Khảm sớm đã có chuẩn bị, lệnh cho người chuẩn bị rất nhiều bánh mạch, phòng khi trong lễ Hàn Thực xảy ra sự cố.

Ngày này, Lưu Khảm tuần tra Hành Dinh xong, quay về ngồi trong quân trưởng.

- Tín, đem bánh mạch đến đây!

Giờ Dần dần bộ tuần tra, thấy đã sắp giờ Thìn, bụng của Lưu Khảm không khỏi kêu gào.

Nếu là bình thường, Lưu Khảm gọi như vậy, Lưu Tín đã bước nhanh đến nghe lệnh. Cũng không biết tại sao hôm nay lại có chút kỳ quái. Lưu Khảm gọi liên hai tiếng, vẫn không thấy Lưu Tín xuất hiện. Hắn không khỏi chau mày, đứng dậy, bước ra ngoài quân trưởng.

- Tiết Âu, có nhìn thấy Lưu Tín đâu không?

Tiết Âu lắc đầu:

- Không thấy... Đô Úy có chuyện gì sao? Tiểu tướng đi tìm hẩn về.

- Thôi đi, đem cho ta mấy cái bánh mạch trước đã.

Lưu Khảm nghĩ một lát, lại dằn dò:

- Nhân tiện đi vào trong doanh trưởng xem xem, gọi nó về.

- Dạ!

Tiết Âu phụng mệnh đi, một lát sau có thân binh đem một đĩa bánh mạch đến, đặt trước mặt Lưu Khảm. Đồng thời, còn đem đến một hộc nước, đặt trên bàn. Lưu Khảm cắn một miếng bánh, bưng nước lên đang định uống, lúc này bên ngoài quân trưởng vọng lại tiếng hỗn loạn.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Lưu Khảm buông miếng bánh trong tay, chau mày hỏi.

- Khởi bẩm Trung Lang kỵ tướng, Hành Cung Nội Doanh phái sứ giả đến,

Hành Cung Nội Doanh? Đó không phải là nơi các phi tần ở hay sao? Lưu Khảm nghi hoặc đứng dậy, có chút khó hiểu, nội thị đến tìm hẩn có chuyện gì. Phải biết là, Trung Ưý Quân tuy là thân quân vương tộc, nhưng trước nay không có liên quan đến trong triều đình. Thủy Hoàng đế cũng rất kiêng kị điều này.

Nghĩ lại năm đó, Hoàng Thái Hậu Triệu Cơ dâm ô cung đình, suýt chút nữa tạo thành mối đe dọa đối với Thủy Hoàng đế.

Do vậy Thủy Hoàng đế tuyệt đối không cho phép người trong cung vua có liên quan với ngoại thân. Cho dù là Triệu Cao, người mà lão thân tín nhất, trong tay cũng chỉ có phủ Trung Xa mà thôi. Không có mệnh

lệnh của Thủy Hoàng đế, Triệu Cao không có cách nào khoa tay múa chân với các ngoại thần. Còn đối với các phi tần trong cung, quyền lực lại càng nhỏ.

Lưu Khâm bước ra khỏi quân trưởng, nhìn thấy bên ngoài có một nội thị mặc áo đen đang đứng khoanh tay.

Không phải là Triệu Cao... Triệu Cao là Trung Xa phủ lệnh, đi theo Thủy Hoàng đế lên núi rồi. Gã nội thị trước mặt, mặc trang phục tuy rằng không khác với Triệu Cao, nhưng cho dù là phong độ hay là ngoại hình, đều khác biệt một trời một vực, là một gã nội thị bình thường.

- Lưu Trung lang!

Nội thị vừa nhìn thấy Lưu Khâm bước ra, tiến nhanh lên phía trước.

Lưu Tín trầm giọng nói:

- Người là ai? Sao lại đến đây?

- Nội thần là Hoàng môn bên cạnh Hàn Phi, tên Bách Lý Thuật... Bên trong xảy ra chuyện rồi! Hàn Phi lệnh cho nội thần đến hỏi, hôm nay có ai ra khỏi doanh không?

Đã xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì?

Chương 315: Theo giá (7)

Trữ La Sơn ở phía Nam Chư Kỵ, phong cảnh tú mỹ tuyệt luân, vốn thuộc cai quản của nước Cổ Việt, các tiên dân cư trú ở đó không có tiếng tăm gì, tận đến một ngày, từ trong núi đi ra hai cô nương mỹ lệ, từ đó về sau mà hậu thế nghe tiếng. Thi Di Quang, Trịnh Đán! Hai nữ tử giặt bông tay trói gà không chặt này vô cùng mỹ lệ, bị bắt làm quân cờ đưa đến nước Ngô. Nước Việt bởi vậy mà phục hưng, nhưng Thi Di Quang và Trịnh Đán lại trở thành cái tên “Hồng nhan họa thủy”.

Số phận của một quốc gia bị hai nữ tử yếu đuối gánh trên vai, quốc gia này còn hy vọng gì nữa?

Thế nhân chỉ nhớ rõ Phạm Lãi kỳ mưu, Câu Tiễn nằm gai nếm mật, nhưng với sự nỗ lực của hai người Thi Di Quang và Trịnh Đán thì lại cố tình quên đi. Thậm chí, không ai biết kết cục của Thi Di Quang và Trịnh Đán như thế nào. Thi Di Quang còn đỡ, bởi có tên là Tây Thi nên thế nhân còn biết tới, nhưng Trịnh Đán thì sao? Người biết càng rất ít.

Phù Sai chết, Câu Tiễn phục quốc, đương lúc toàn bộ nước Cổ Việt đều chìm đắm trong niềm hân hoan, thì bách tính Trữ La Sơn chỉ nhớ Thi Di Quang. Có thể người Cổ Việt vô thức muốn quên đi là đã dựa vào thân thể hai nữ nhân để phục khởi nước Cổ Việt, vì vậy mà ra sức làm phai mờ tên tuổi của Tây Thi và Trịnh Đán. Thậm chí còn tự tạo ra giai thoại Phạm Lãi nắm tay mỹ nhân đi du thuyền Tây Hồ, đủ để người khác chế nhạo.

Tiên dân môn Trữ La Sơn không nhớ được tên của Tây Thi và Trịnh Đán, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho họ được, họ dùng một phương thức khác để tưởng nhớ hai nữ nhân này. Vì vậy, có Hoán sa khê thì có Hoán sa lễ vào mừng sáu tháng ba, cùng nhau kể lại truyền thuyết về hai nữ hoán sa mỹ lệ.

Trong mắt người trưởng thành, đó chỉ là một câu chuyện cũ đầy hoang đường, nhưng trong lòng thiếu nữ đang kể chuyện thì lại có sức hấp dẫn khôn cùng.

Mùng sáu tháng ba, lễ Hàn thực!

Đây là phong tục Tam Tấn, là phong tục Giang Bắc, không liên quan gì đến Trữ La Sơn, vào ngày này, Trữ La Sơn chỉ nhớ chiêu hồn Thi Di Quang bên Hoán sa khê. Đã qua giờ Thìn, Trữ La Sơn giữa tháng hai ngập trong màu xanh mượt đầy xuân sắc, giờ Dần, trong núi tỏa sương mù như ngàn tơ, phủ lên Trữ La Sơn một tầng lụa mỏng. Tới giờ mao, sương khói dày đặc, cả tòa núi bao trong sương mù dày đặc như ẩn như hiện, tựa như là hồi tưởng, lại tựa như là kỷ niệm, thương cảm, nức nở... Từng hạt mưa nhỏ tí tách rơi trong khoảng thời gian một chén trà đến giờ thìn thì ngừng, sương khói dần tan đi, nhưng vẫn như sợi tơ bay lơ lửng tại khe núi.

Doanh Quả hứng trí thúc ngựa lao đi.

Bên cạnh nàng, Hồ Hợi trừng đôi mắt đen tròn quan sát mọi nơi, thỉnh thoảng bị cảnh sắc mỹ lệ tại Trữ La Sơn này làm cho cảm thán khen ngợi.

- Tiểu Cáp!

- Có ty chúc!

Theo tiếng gọi của Doanh Quả, trong hơn mười tùy tùng đi theo sau có một người giục ngựa tiến đến vượt qua Doanh Quả. Nhưng ngay khi nửa thân chiến mã đến ngay sát sau Doanh Quả thì ghì chiến mã lại.

Thanh niên trên ngựa khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, da trắng nõn hơn người bình thường, ngũ quan thanh tú, chỉ có hốc mắt sâu hơn, mũi cao thẳng có nét của người Khương, dáng người cao lớn, cũng rất khôi ngô, cười trên con ngựa cao tám xích, cánh tay thon dài. Gã hơi hạ thấp người:

- Công chúa, có gì phân phó?

- Tên đại ngốc kia có đi theo sau không?

Thanh niên đầu tiên là ngần ra, quay đầu lại nhìn về phía sau, thoáng bất đắc dĩ gật đầu.

- Khởi bẩm công chúa, tiểu tử kia vẫn còn theo sau.

166. Chương 316-320

Chương 316: Theo giá (8)

Bên Hoán sa khô, vô số du khách, có nam có nữ kết bạn, cũng có độc nam độc nữ đi lại. Trữ La Sơn tràn trong sương mù, phong cảnh nơi này nước tiếng phương xa từ lâu, nam nhân đến đây ngắm cảnh, nữ nhân ở bên Hoán sa cầu nguyệt. Có nhiều người miền núi Trữ La Sơn chiêu hồn Hoán sa bên suối. Một tòa Từ đường được xây dựng bên Hoán sa khô, hương khói lượn lờ, quện với sương mờ càng toát lên bầu không khí trang nghiêm thần bí. Từ đường tên gọi là Hoán sa từ, bên trong thờ phụng hai pho tượng, một là Tây Thi, một là Trịnh Đán.

- Thân đã không còn, ôi

Quy táng Nam Chiêm

Cảnh sắc nghiêm trang

Sông lãng đãng

Trời là nhà đất là giường, hồn về hồn về

Lấy Chiêm gia bang...hồn về hồn về...

Vu sư Trữ La Sơn mặc trường bào màu đen, mặt vẽ năm màu, tay cầm cờ chiêu hồn, chân đạp múa bộ, miệng ngâm bài từ chiêu hồn.

Từng có Khuất Tử làm Sở Từ - Chiêu hồn, để khúc điệu Sở Hoài Vương. Khuất Tử có tài văn chương, không cần phải bàn, Sở Từ hoa mỹ, thậm chí mấy nghìn năm sau vẫn được người đời lưu truyền. Hoài Vương, một quân vương ngu ngốc nhưng lại được Khuất Tử làm bài khúc điệu, Tây tử, Trịnh Đán có công phục quốc, thì không một ai ca tụng.

Bài từ chiêu hồn này được dân gian truyền xướng, mặc dù không duy mỹ bằng Sở Từ - Chiêu hồn, nhưng cũng làm lòng người đầy bi thương. Theo tiếng ngâm của Vu Sư, Hoán sa Lễ cũng bắt đầu mở màn, vô số cô nương mỹ lệ chân trần thanh y giặt vải tại trong dòng suối. Các nàng vừa giặt vải, vừa ngâm hát bài ca dao giặt vải của địa phương. Ca từ mê lương mỹ lệ động lòng người, làm cho Doanh Quả đứng xem nước mắt chảy ràn rụa nóng hổi. Nếu như không phải đám người Cáp Vô Lương ngăn cản, thì Doanh Quả chỉ hận không thể hòa vào các cô nương nhảy vào trong làn nước suối cùng giặt vải. Hoán sa lễ này từ giờ Thìn đến buổi trưa, kéo dài tận một canh giờ.

Doanh Quả hai mắt đỏ hồng dưới sự bảo vệ của đám người Cáp Vô Lương đi vào Hoán sa từ.

- Tiểu Cáp, nghe nói người Sở cương liệt, nhưng ta thấy đều là hạng người vong ân phụ nghĩa!

- Công chúa nói thận trọng!

Cáp Vô Lương hoảng sợ, vội vã thấp giọng ngăn cản:

- Nơi này là đất Sở, nói năng phải thận trọng. Hơn nữa Tây Tử vốn là người nước Cổ Việt, lúc đó không liên quan gì tới người Sở cả. Công chúa, trời cũng không còn sớm nữa, Người cũng đã được xem Hoán sa lễ rồi, nên về sớm đi.

Doanh Quả gật đầu:

- Cũng được, chúng ta trở về đi.

Vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài Từ đường vọng tới những tiếng ồn ào rối loạn, ngay sau đó có giọng nói lạnh lùng mang khẩu âm đất Sở nói:

- Tuổi còn nhỏ mà tâm địa lại xấu xa như vậy. Tiểu Cầu, hôm nay ta nhất định không bỏ qua cho ngươi.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Doanh Quả ngăn ra, đi ra ngoài từ đường. Chỉ thấy bên ngoài, Thiết ưng duệ sĩ Hoàng Nhất Phẩm dẫn theo bảy tám hộ vệ bảo vệ Hồ Hợi đang giằng co với một đám người, cãi vã không ngừng. Đám người kia ước chừng khoảng hai ba mươi người, dẫn đầu là một thanh niên ước chừng hai mươi ba hai mươi tư tuổi, người cao tám xích, vai rộng eo thon, tướng mạo hùng liệt kiên quyết, mà điều khiến người khác thấy cổ quái nhất chính là đôi mắt của người này. Hai mắt bốn đồng tử, đúng là Trọng đồng tử, mắt tròn tròn, râu tóc dựng ngược, giống như một con hùng sư. Y giận giữ nhìn đám người Hồ Hợi, hai tay nắm chặt lại thành quyền.

- Tiểu Cầu, còn chưa chịu rút đi ra nhận chết cho ta!

Phía sau lưng thanh niên có một nữ tử, mặc quần áo dài, chân trần, lúc gió thổi qua làm làn váy khẽ bay lên mớ hồ lô ra làn da trắng tuyết, đôi chân thon dài mỹ miều, vòng eo nhỏ nhắn, thân thể thon dài thướt tha, không giống như nữ nhân Trung Nguyên, tóc mây vấn cao, mà là xõa tóc bờ vai, trên trán có thất vòng ngọc. Mặt nàng được che bởi tấm lụa mỏng, nhưng càng như vậy, lại càng thu hút sự hiếu kỳ của mọi người.

Bên cạnh nữ nhân này có mười mấy nam tử bảo hộ, có cao lớn ồm ồm không giống nhau, nhưng đều là những người có võ lực. Trong đó, có bốn năm người nhìn có vẻ rất phẫn nộ, một thanh niên tay cầm bảo kiếm, cầm giận tiến đến chỗ Hồ Hợi đang trốn phía sau Hoàng Nhất Phẩm, nghiêng răng nghiêng lợi như muốn bầm Hồ Hợi ra làm vạn đoạn.

Chung quanh có không ít người đứng xem, nhưng có thể nhận ra những người vây quanh rất sợ những người này. Doanh Quả dẫn theo Cáp Vô Lương bước nhanh tới, đến bên cạnh Hồ Hợi. Hồ Hợi khóc gọi:

- Tỷ tỷ, giết đám kia đi!

Hồ Hợi không nói thì thôi, vừa mở miệng, lập tức lộ ra khẩu âm Hàm Dương. Thanh niên dẫn đầu phía đối diện nghe được âm thanh đó, trong mắt đột nhiên hiện lên sát khí, nhắc chân về trước một bước, quát lớn:

- Các ngươi là Tần cầu!

Doanh Quả vốn còn muốn nói lời tốt đẹp, hỏi rõ nguyên do, nếu thật sự Hồ Hợi sai, thì sẽ cúi đầu nhận sai, nhưng một câu nói của thanh niên này đã làm Doanh Quả giận tím mặt.

- Nhìn người thế kia mà nói năng lại thô tục như thế. Đại Tần ta võ công hiển hách, quét ngang sáu nước, ngươi chỉ là một tiểu dân mất nước, sao dám vô lý như thế?

Doanh Quả cũng là một cô gái nói năng sắc bén. Tuy rằng cũng hiểu đạo lý nhưng vấn đề Đại Tần thống nhất các nước nên nàng cũng tuyệt sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai.

Thanh niên kia nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người Tần các ngươi quả nhiên là hạng man di, tuổi còn nhỏ mà lại đi nhìn trộm váy người khác. Tần cầu, chẳng kể nào là người thiện lương cả. Mỗ gia mặc dù không muốn giết nữ nhân, nhưng đối với Tần cầu này thì tuyệt đối không buông tha. Hạng Trang đầu...tẩu tẩu ngươi bị nhục, hãy thay ta chém đầu hắn!

Từ phía sau thanh niên đi ra một người, gã đó rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, thả người nhảy lên, một chiêu “Tiên nhân chi lộ”, bảo kiếm lóe hàn quang đánh về phía Hoàng Nhất Phẩm đang đứng chắn trước Hồ Hợi.

Kiểm quang này nhanh như tia chớp.

Hoàng Nhất Phẩm thân là Thiết ưng duệ sĩ, đương nhiên ánh mắt không tầm thường. Có câu là người trong nghề chỉ cần đưa tay ra là biết có lợi hại hay không. Đối phương vừa ra chiêu, Hoàng Nhất Phẩm đã thầm kêu không hay rồi. Kiếm thuật người này rõ ràng là đã được khổ luyện, muốn thắng y e là rất khó.

Nhưng Hoàng Nhất Phẩm là người bảo vệ Hồ Hợi, lúc này không thể lùi bước. Gã hét lên một tiếng, rút thiết kiếm đón đỡ kiếm quang của đối phương. Chỉ nghe “Đinh” một tiếng vang lên, phong bế trường kiếm của đối phương lại.

- Thiết ưng duệ sĩ?

Ngay lúc Hoàng Nhất Phẩm rút thiết kiếm ra khỏi vỏ, thanh niên đối diện nheo mắt lại, sát khí càng sâu.

- Long Thả, Tào Cửu, cùng lên cho ta...Những người này chỉ sợ đều là quan lớn Lão Tần Nhân, một người cũng không buông tha, bất luận sống chết!

Người này rõ ràng chỉ dựa một thanh thiết kiếm là nhận ra ngay thân phận của Hoàng Nhất Phẩm? Cấp Vô Lương biến đổi sắc mặt, trong lòng cũng thầm kêu không hay rồi: Người có thể nhận ra thân phận của Thiết ưng duệ sĩ, chỉ sợ không phải là người bình thường.

- Bảo vệ công tử và tiểu thư rời khỏi đây!

Cấp Vô Lương hét to một tiếng, rút kiếm ra đón đỡ, thoáng cái đã ngăn cản hai người đối diện. Thế nhưng hai đối thủ cho dù là một người thôi thì võ nghệ cũng cao hơn Cấp Vô Lương rất nhiều, một người đã không là đối thủ rồi, huống chi là hai người liên thủ.

Đấu được ba hiệp, Cấp Vô Lương đã bị đánh liên tục lui về sau, trên người đã có vài vết thương sâu tận xương tủy. Nếu không có áo giáp hộ thân, chỉ sợ Cấp Vô Lương sớm đã mất đi tính mạng rồi. Doanh Quả không ngờ một chuyến ra ngoài của mình lại gặp phải cảnh như này, cũng không khỏi thất kinh.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng rống to:

- Lấy nhiều đầu ít, sao còn gọi là anh hùng?

Lời nói còn chưa xong, một bóng người thật lớn lao ra từ trong đám đông, tay cầm thiết kiếm sắc bén sáng loáng, xông vào trong trận chiến như cơn gió, ngăn cản giữa Cấp Vô Lương và hai người kia, vung kiếm lên, mơ hồ mang theo tiếng sấm sét.

Chương 317: Theo giá (9)

Lúc này Hồ Hợi đã bị dọa sợ chết khiếp, mặt mày tái mét. Bàn tay nhỏ múp míp nắm chặt lấy tay áo của Doanh Quả, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đến nửa câu cũng không nói nên lời.

Cũng khó trách, từ lúc sinh ra tới giờ sống trong cảnh áo gấm ngọc ngà. Hơn nữa Thủy Hoàng để lại sủng ái hai người đó như vậy, trong hoàng thành từ trước tới nay bọn họ đều là chủ, ai nhìn thấy cũng phải cúi đầu.

Nhưng những tên Kinh Man trước mặt, ai nấy đều bộ dạng hung thần gian ác. Trong tay bọn họ đều có vũ khí, hơn nữa hình như còn có mối hận thấu xương không cách nào hóa giải với người Lão Tần. Cấp Vô Lương và Hoàng Nhất Phẩm đều là những người xuất thân Thiết Ưng Duệ Sĩ khí phách đường đường, lại bị đánh đến thảm hại.

Người của đối phương cũng nhiều hơn rất nhiều so với phe mình! Cậu nhìn những người vây xung quanh đa số đều toát ra vẻ mặt sung sướng trên nổi đau của người khác, thật sự khiến cậu sợ hãi.

- Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!

Hồ Hợi không nhin được, nài nỉ một cách đáng thương!

Với cậu, tỷ tỷ trước nay mềm yếu, lại còn yêu thương cậu, nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của cậu. Nào ngờ sắc mặt Doanh Quả biến sắc, gò má xinh đẹp lộ rõ vẻ hung hãn. Nàng véo tai cậu một cái, đánh cho Hồ Hợi đầu óc quay cuồng, không biết phải làm thế nào.

- Các huynh đệ còn đang chém giết, tỷ và đệ là chủ nhân, sao có thể rút lui trước?

Doanh Quả nắm lấy cổ áo Doanh Hợi:

- Nhớ lấy, chúng ta là con cháu Doanh thị, chúng ta đều là Lão Tần oai hùng. Từ trước đến nay, người Lão Tần đối mặt với mũi tên ngọn giáo, đối mặt với cái chết đều mỉm cười... Hồ Hợi, đệ là con trai của phụ hoàng, sao có thể nhát gan như vậy? Theo tỷ, cầm lấy vũ khí, chiến đấu đến cùng với bọn chúng!

Vừa nói, Doanh Quả vừa đoạt lấy thanh kiếm sắt trong tay một gã tùy tùng.

Đừng thấy nàng chỉ là một nữ nhi mềm yếu, nhưng nữ nhi của Doanh Chính, mặc dù được sủng ái, nhưng từ nhỏ đã quen với kiếm thuật, trong lòng tuy sợ nhưng nét mặt vẫn vô cùng trấn tĩnh. Cũng trong lúc này, bên tai chỉ nghe thấy một tiếng động vô cùng lớn, Lưu Tín từ trong đám người xông ra ngoài.

Thanh cự kiếm hung hãn hất binh khí trong tay một gã có vóc người hơi thấp ra, đồng thời nhanh chóng lách qua, tránh thanh kiếm sắt của một gã cao, hai người trong phút chốc, vai sánh vai va vào nhau một cái thật mạnh. Theo lí mà nói, Lưu Tín còn cao hơn đối phương, nhưng lại yếu thế về tuổi tác và kinh nghiệm. Dù sao cậu cũng chỉ mới mười bảy tuổi, vẫn còn chưa biết cách điều chỉnh sức mạnh, vừa va vào đối phương, hai chân đã loạng choạng mấy bước.

Nhưng gã cao to kia cũng không chịu nổi, phải lùi lại ba bước mới có thể đứng vững lại. Thừa lúc này, Cáp Vô Lương đã rút khỏi vòng chiến, cùng với Lưu Tín và đối phương, tạo thành một hình tam giác, đứng sòng đôi, im lặng.

- Lão Tào, người không sao chứ!

Người cao lớn cũng không quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lưu Tín, khe hoạt động vai.

Tay của Lão Tào kia có hơi run rẩy, trầm giọng nói:

- Con gấu hoang không biết đến từ đâu này, sức mạnh thật là lớn... Lão Long cẩn thận một chút, con gấu hoang này không đơn giản chút nào đâu.

- Con gấu hoang, người tên là gì?

Lúc đối thủ hỏi tên của người, thực ra cũng coi như là một kiểu tán thành. Trong trận chiến thời xưa, thường có những người vô danh đại tướng hạ đao cũng không chết. Những lời nói này nghe qua như một sự xỉ nhục, nhưng trên thực tế, lại là một kiểu tôn trọng. Điều này cho thấy rằng, người có tư cách để so bì với ta.

Cho nên, lúc xuất chiến thường có những người hô to tên của mình, từ một góc độ nào đó mà nói, cũng là hi vọng được tán thành.

Lưu Tín không hiểu những điều này, nét mặt trầm mặc, lộ rõ vẻ nặng nề, nắm chặt thanh cự kiếm trong tay, nhìn chằm chằm vào đối phương, không nói một lời.

Sở dĩ cậu đi theo đến đây, là vì có một cảm giác khó diễn tả thành lời, thực giục cậu đến.

Là cảm giác gì?

Cậu cũng không biết...

Thế nhưng lúc này đây, tất cả những suy nghĩ vẫn vơ đã tan lên chín tầng mây rồi. Đối thủ rất mạnh, điều này không cho phép Lưu Tín được nghĩ ngợi lung tung.

Chân phải bước ra nửa bước, thanh cự kiếm buông xuống, mũi kiếm kéo dài trên mặt đất.

Trong thái quyền, Tam Cung bộ là một bộ pháp vô cùng cơ sở. Lưu Tín từ lúc bảy tám tuổi đã bắt đầu học, đến nay đã gần mười năm.

Lưu Khâm không dạy cậu thái cực quyền, loại quyền thuật này, cần nhất chính là ngộ tính.

Còn Lưu Tín thì lại vừa hay không có loại ngộ tính này. Sở trường của cậu là những chiêu mạnh mẽ phóng khoáng. Ở điểm này, Lưu Tín và Lưu Cự khá giống nhau. Tu luyện nhiều năm, Tam Cung Bộ đã trở thành bản năng của Lưu Tín. Giờ này khắc này, cái mà cậu dùng là Đan Điều Mã của Tam Cung Bộ. Loại bộ pháp này, là cơ bản nhất của Thái Quyền cơ bản, có thể trong chớp mắt, tạo ra những kiểu công kích khác nhau.

- Ngốc, ở đây giao cho người!

Cáp Vô Lương sau khi rời khỏi vòng chiến, nói lớn.

Hai người đối phương, bất luận là người nào, cậu đều không phải là đối phương. Cứ lao vào đánh, ngược lại sẽ khiến cho Lưu Tín bó tay không biết làm thế nào.

Võ nghệ của cậu có thể không cao, nhưng lại có nhãn lực. Đứng sòng đôi với ba người này, bất luận là người nào, đều có thể giải quyết cậu trong vòng mười chiêu.

Còn bên kia, Hoàng Nhất Phẩm dưới sự tấn công của Hạng Trang, đã rơi vào tình thế nguy ngập.

Đúng là may mắn!

Nếu như không phải tiểu công chúa hiểu chuyện, không để cho tên ngốc đến đây, thì hôm nay đã nguy hiểm rồi. Nhưng trong Trung Úy quân này đúng là có người tài... Kéo bừa một tên tiểu tốt, mà lại lợi hại thế này ư? Ôi mẹ ơi, Thiết Ứng Duệ Sĩ đúng là mất mặt quá!

Cáp Vô Lương trong lòng thầm chửi rủa một tiếng, cố nén đau xót, liên thủ với Hoàng Nhất Phẩm để ngăn chặn Hạng Trang.

- Ngốc, đừng làm mất mặt người Lão Tàn!

Doanh Quả nhìn thấy thế cục hình như có biến chuyển, không khỏi lớn tiếng khích lệ Lưu Tín.

Lưu Tín giọng ồm ồm nói:

- Biết rồi...

Chữ “rời” kia còn chưa ra khỏi đầu lưỡi, Lưu Tín đã đột nhiên di chuyển. Chân phải bỗng nhiên đứng vững, chân trái chân trái lấy chân phải làm trung tâm, cơ thể xoay vòng lại. Thanh cự đao quét đất, tàn lửa bắn tung tóe, một tia sáng giống như lụa trắng bất chợt vụt lên trong không trung.

Thế kiếm quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến cho hai gã đối phương hoảng sợ.

Theo lý mà nói, Lưu Tín xoay người tấn công, động tác sẽ lộ ra sơ hở. Nhưng không ngờ, động tác của tên tiểu tử này quá nhanh đến nỗi khiến cho người ta căn bản không kịp phản ứng. Ánh sáng từ thanh kiếm, cùng với tiếng gió rít, chớp mắt đã tiến tới trước mặt Lão Long. Gã Lão Long kia một tay hất gáy kiếm, tránh ra phía ngoài. Chỉ nghe thấy “tang” một tiếng, thanh kiếm do bốn người thợ rèn tạo thành trong tay, lại bị cự kiếm làm cho gãy đứt. Ánh sáng của thanh kiếm lướt qua từ phía bụng của Lão Long.

- A!

Lão Long kêu lên một tiếng kinh ngạc! Cũng may mà gã phản ứng nhanh, bước nhanh về phía sau, tránh thanh cự kiếm. Mũi kiếm của thanh cự kiếm lướt qua xé một mảnh áo của y, khiến bụng trống hoác... Nếu như không phải y lùi kịp thời, thanh kiếm này đủ để khiến Lão Long vỡ bụng.

Ánh kiếm vừa dừng, nhưng thế kiếm không hề giảm.

Lão Tào cũng không dám đón đỡ, chỉ đành chặt vật né tránh. Hai người còn chưa đứng vững, ánh kiếm lại một lần nữa lao tới. Vốn dĩ chiêu này của Lưu Tín, chính là thoát khuôn từ thuật Cửu Liên Kích trong “Xích Kỳ Thư”. Mượn bộ pháp của Tam Cung Bộ, xoay người xuất kích... Một đợt tấn công vừa mới ra,

chín đợt tấn công đã đến. Mỗi lần tấn công, sức mạnh lại càng lớn, tốc độ lại càng nhanh, cơ thể như con quay, xoay tròn liên tục tấn công.

Luận về võ nghệ, Lão Long và Lão Tào cùng với Lưu Tín đều sần sần cỡ nhau.

Luận về sức lực và kinh nghiệm, hai người bọn họ cao hơn Lưu Tín một bậc.

Nhưng không vấn đề, thanh cự kiếm trong tay Lưu Tín là binh khí mà Bàn Dã Lão chọn dùng bảy mươi hai cách luyện mà tạo thành. Dưới sự giúp đỡ về tài lực và quyền lực của Lưu Khâm, bảy mươi hai cách luyện sắt của Bàn Dã Lão đã ngày càng trở nên thuần thục, những binh khí mà lão chế tạo ra, vượt xa những binh khí bình thường.

Mặc dù là xưởng sản xuất binh khí của Lão Tần, nhưng cũng chưa chắc có thể tạo ra những thần binh như vậy.

Lão Long mất binh khí, Lão Tào có chút sợ hãi. Hai người rút lui, lại vừa hay hợp với hàm ý của Cửu Liên Kích, đó chính là đục đầu trong ngõ hẹp!

Khí thế của Lưu Tín cùng được vận dụng, thế nhưng không thể trụ thêm được nữa rồi.

Cự kiếm rung lên những tiếng vù vù, giống như cái bể thổi gió, dồn một trận gió mạnh, ép cho hai người Lão Tào và Lão Long phải liên tục lùi lại. Nổi uất ức trong lòng cũng không nói nên lời, hai gã chỉ tức đến nỗi kêu lên mấy tiếng “ái da”, lại không làm gì nổi Lưu Khâm, không chiếm lại được thế thượng phong.

Trong khoảnh khắc thanh cự kiếm của Lưu Tín giương lên, người thanh niên từ nãy đến giờ đứng nhìn trận chiến, mắt không khỏi sáng lên.

- A Vũ, bọn Lão Long hình như không trụ nổi nữa rồi!

Người con gái đứng bên cạnh lên tiếng, giọng nói thánh thót ngọt ngào như tiếng sơn ca, mềm mại, lại uyển chuyển, khiến cho lòng người rung động.

- Tiểu muội nói không sai... A Vũ, những tên Lão Tần chó má này lại lịch không đơn giản, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng, đừng để chậm trễ thêm nữa.

Người thanh niên đứng bên cạnh cô gái kia, khoảng chừng ba mươi tuổi, nhìn có vẻ thông minh nhanh nhẹn, đôi mắt sáng quắc. Nhưng y không phải đang để ý đến Lưu Tín, mà là để ý đến thanh cự kiếm. Người thanh niên loáng thoáng có thể cảm nhận được thanh kiếm trong tay Lưu Tín không hề tầm thường.

Chương 318: Theo giá (10)

Người thanh niên tên A Vũ gật gật đầu:

- Lão Ngu, người dẫn người đi giải quyết bọn Tần chó má kia đi, ta đi giải quyết tên tiểu tử này!

- Vậy đứa bé gái kia giao uội!

Cô gái cười, giờ tay rút thanh trường kiếm từ tay Lão Ngu ra khỏi vỏ. Ánh kiếm sáng loáng giống như nước mùa thu, sắc lạnh.

Người thanh niên cười:

- Suýt nữa thì quên, muội cũng từng luyện kiếm thuật!

Vừa nói, y vừa nhận thấy một vũ khí có kiểu dáng kì lạ từ tay một gã tùy tùng. Cả vũ khí được làm bằng sắt, hình dáng giống thiết mâu, dài chừng chín thước, nhưng tay cầm lại ở chính giữa, hai bên là hai mâu đao khoảng chừng ba thước rưỡi, đỉnh nhọn như đầu mũi tên, trên cán có khắc hoa văn hình rồng, đen nhánh, nặng trĩu, vô cùng cũ kĩ. Trên lưỡi đao còn có đường màu đỏ, rõ ràng là đã tiếp xúc nhiều với máu.

- Long Thả và Tào Cửu lui xuống, giúp Hạng Trang giải quyết hai tên Thiết Ưng duệ sĩ!

Người thanh niên rảo bước lao phía trước, hai thanh đoản mâu trong tay di chuyển, tay nắm chặt lấy sống lưng mâu.

Keng!

Chỉ lần này, kiếm thế của Lưu Tín nhất thời bị vắng ra, chân loạng choạng hai ba bước, thanh cự kiếm trong tay cắm xuống đất mới đứng vững được.

Cậu giật mình cả người như hít phải luồng khí lạnh!

Cánh tay của Lưu Tín đã đều tê dại... Vừa này, vừa đúng lúc thế kiếm của Lưu Tín mạnh mẽ nhất, không ngờ lại bị đối phương đánh tan. Lực của cự kiếm, rung động đến nỗi cậu suýt chút nữa không giữ nổi cự kiếm. Đối với Lưu Tín mà nói, chỉ có cha của cậu – Lưu Cự và nhị thúc Lưu Khảm, mới có thể gây ra phiền phức lớn như vậy cho cậu.

- Ta là Hạng Tịch!

Người thanh niên kiêu căng nói:

- Con của Sở đại tướng quân Hạng Yển. Tiểu tử, nói tên ngươi ra, dưới Vạn Nhân Địch của mỗ gia, không có kẻ chết vô danh.

Vạn Nhân Địch, chính là tên binh khí trong tay gã thanh niên.

Còn về phần lai lịch của cái tên này, còn có một số câu chuyện. Sau khi Sở Quốc bị diệt vong, Hạng gia rơi vào cảnh bị tàn sát. Hạng Tịch và em trai Hạng Trang theo thúc phụ Hạng Lương sống lưu vong. Hạng Lương này cũng là danh tướng, không chỉ thuần thực binh pháp, võ nghệ cũng không tầm thường, thi thư lễ nhạc cũng vô cùng tinh thông.

Lúc còn nhỏ, ông đã từng dạy Hạng Tịch thi thư lễ nhạc, nhưng Hạng Tịch không thích.

Sau đó ông lại mời người có tài truyền thụ võ nghệ, không bao lâu lại phiền chán... Hạng Lương vì điều này mà vô cùng tức giận, còn Hạng Tịch lại nói: học vấn chẳng qua chỉ có thể ghi nhớ tên họ, tập võ chẳng qua có thể địch trăm người. Tịch muốn học cách địch vạn người (Địch Vạn Nhân)!

Vì vậy, Hạng Lương bắt đầu truyền dạy cho Hạng Tịch binh pháp!

Cũng phải nói rằng, Hạng Tịch này đúng là kỳ tài. Người Sở giỏi xa chiến, bộ chiến, nhưng y lại thích kỵ chiến. Sau khi đọc binh thư Ngô Khởi, lại học thêm võ thuật, kết hợp binh pháp kỵ chiến với võ thuật lại, đến Hạng Lương cũng vô cùng khen ngợi.

Nhưng, ngoài kỵ chiến ra, Hạng Tịch không chịu học thêm binh pháp nào nữa.

Sau này ông mời thợ rèn nổi tiếng người Việt chế tạo ra hai cây mâu, liền gọi là Vạn Nhân Địch, cầm theo bên người. Dáng người của người Sở đa số không cao, nhưng Hạng Tịch này lại khác người, thân cao tám thước, sức mạnh trời sinh. Vạn Nhân Địch nặng hơn ba mươi cân, nhưng trong tay y, lại giống như một món đồ chơi, nhẹ nhàng như không có gì.

Còn Long Thả và Tào Cửu, đều là gia thần của Hạng gia, đều là những người địch được cả vạn người.

Mấy năm trước, Lưu Khảm đóng giữ ở Lầu Thương, tạo nên một trận bão lốc ở Tứ Hồng, khiến cho gia đình Hạng Lương không thể không rời khỏi Hạ Tương, chạy đến Cú Chương. Cú Chương, vốn dĩ là thành trì và Việt Vương Câu Tiễn vì khao thưởng con cháu, nên đã mở rộng biên cương. Sau đó quay về đất Sở. Danh vọng của Hạng gia ở đất Sở rất lớn, Hội Kê bởi vì là vùng biên cương, quyền uy của quan phủ cũng không lớn lắm, cho nên Hạng Lương rất thoải mái ngụ lại ở Hội Kê, đồng thời dựa vào thanh danh của Hạng gia, nhanh chóng triệu tập được một số người nước Sở cũ.

Nhưng thực lực Đại Tần đang mạnh, Nhâm Hiêu trăm tướng giết địch ở Lĩnh Nam, khiến cho Hạng Lương cũng không dám gây dựng thanh thế quá mức. Sau nhiều năm im lặng, những trận chiến đẫm máu ở Tứ Thủy đã dần lắng xuống, quận Hội Kê cũng thay đổi quan viên, đối với việc truy bắt Hạng Lương cũng khá lỏng lẻo.

Nhưng cho dù là như vậy, Hạng Lương vẫn hết sức cẩn thận như cũ.

Đặc biệt là lần này Thủy Hoàng đề đông tuần, khiến cho Hạng Lương càng thêm lo lắng. Những hậu duệ của sáu nước còn chưa được lĩnh giáo thủ đoạn của Thủy Hoàng đế, không biết Thủy Hoàng đế lợi hại như thế nào. Nhưng Hạng Lương đã từng theo phụ thân Hạng Yển giao đấu với Tần quân. Hạng Yển tự sát, huynh trưởng Hạng Siêu chết trận. Huynh đệ Hạng Bá đến nay không biết lưu lạc nơi đâu, sống chết thế

nào. Còn bản thân Hạng Lương cũng bởi vì bị thương ở trận chiến cuối cùng, từ đó không thể phát huy tài năng của mình.

Danh tướng sáu nước xuất hiện lớp lớp, hiền thần vô số...

Nhưng cuối cùng cũng bị Thủy Hoàng đế giết chết? Hạng Lương tự mình biết mình, Thủy Hoàng đế còn sống một ngày, thì ông tuyệt đối không thể xuất đầu lộ diện.

Mặc dù là không còn hi vọng phục quốc, nhưng vẫn còn hơn là xuất đầu lộ diện, thò đầu ra cho người ta chặt mất. Hạng Lương mặc dù thận trọng, nhưng những hậu sinh của ông - Hạng Tịch, lại không hề sợ chút nào. Lần này y đến Trữ La Sơn một mặt là muốn xem xem Thủy Hoàng đế rốt cuộc có gì đặc biệt, mặt khác, là muốn cùng với thê tử của mình là Ngu Cơ đến bái Hoán Sa nương nường. Người tên Ngu Cơ này, vốn là người đại tộc Hạ Tương, nhiều năm kinh doanh binh khí quân giới.

Huynh trưởng của Ngu Cơ cũng là người thanh niên lúc trước bảo Hạng Tịch ra tay, tên là Ngu Tử Kỳ, là gia chủ của Ngu gia bây giờ, cũng là bạn tốt của Hạng Tịch. Thủy Hoàng Đế đem tấn công nhiều lần vào sự nghiệp nhà họ Ngu, cho nên lúc Hạng Lương rời khỏi Hạ Tương, dẫn theo muối muối, bỏ cả sự nghiệp, cùng đi đến Cú Chương. Sau đó định cư ở Ô Thương, chấn hưng lại gia nghiệp. Dựa vào danh vọng của tổ tiên, chiêu mời được khá nhiều thợ thủ công Đại Mạt. Lúc trận chiến Nam Cương đang kịch liệt, Ngu Tử Kỳ dựa vào buôn bán vũ khí cho dân bản xứ Lĩnh Nam, nên phát tài lớn. Người này tính tình kiên nghị mà điềm đạm, giỏi về tính toán, có thể gọi là chuyên gia tài vụ bên cạnh Hạng Vũ.

Bây giờ, Hạng Tịch vừa ra tay, Lưu Tín đã có chút khó khăn rồi!

Mặc dù cậu cao hơn Hạng Tịch, nhưng sức lực lại còn xa mới bì được với Hạng Tịch... Thanh cự kiếm trong tay mặc dù là danh gia chế tạo, nhưng phân lượng cũng không so nổi với Vạn Nhân Địch trong tay Hạng Tịch. Hạng Tịch vừa ra tay, lập tức khổng chế Lưu Tín, gần ba trăm hiệp đã qua, Hạng Tịch đột nhiên đề thân mà lên, đầu mâu vừa chuyển như độc xà phun độc, hét lên đâm ra. Lưu Tín lật tay chém ngang, mặc dù đã băng mở Vạn Nhân Địch của Hạng Tịch, nhưng lại bị Hạng Tịch tiến mạnh vào trong, khuỷu tay đâm ra một cái, cú đánh này mạnh như mưa rền gió dữ làm thân thể to lớn của Lưu Tín bị đánh bay ra ngoài.

Lưu Tín ngã đập xuống đất, không kìm nén được đau đớn bật kêu lên.

Ngay trong khoảnh khắc công kích, Hạng Tịch đã đánh gãy hai mảnh xương sườn của cậu, chỉ cần cậu khẽ cử động là đau đến vã mồ hôi.

Mà bên kia, Hoàng Nhất Phẩm cũng đã ngã trong vũng máu, gã và Cáp Vô Lương liên thủ ngăn cản Hạng Trang. Hiện Hạng Trang đang liên thủ cùng Long Thải, Tào Cửu đấu lại, bởi vậy gã và Cáp Vô Lương sao là đối thủ của bọn họ. Cánh tay của Hoàng Nhất Phẩm bị chém trúng, cả người Cáp Vô Thương thì đâm máu, đã không thể chống đỡ được nữa.

Thế cục này biến hóa cực nhanh, nhanh đến mức làm không ai kịp nhìn.

Từ lúc Hạng Trang xuất thủ chiếm ưu thế đến Lưu Tín ra tay xoay chuyển thế cục, lại đến lúc này Hạng Tịch ra chiêu, Lưu Tín bị thua.

Thật sự là nói thì chậm nhưng xảy ra thì cực nhanh, hầu như tất cả đều phát sinh trong nháy mắt.

Doanh Quả rút kiếm ép bức Ngu Cơ cũng đã thấy bản thân khó bảo toàn, thấy hộ vệ của mình đã bị Ngu Tử Kỳ dẫn người đánh cho liên tục lui về sau, mà Doanh Hồ Hơi hình như vẫn còn đang choáng váng, đứng trân trân tại chỗ không nhúc nhích, trong lòng nàng không khỏi thấy khẩn trương.

- Dẫn theo tiểu công tử rút vào trong Từ đường!

Đây cũng là biện pháp duy nhất.

Từ đường Hoán sa này tuy không rộng lớn, lại khá đơn sơ nhưng cũng có thể là lá chắn tạm bợ, có thể chống đỡ được chút công kích của đối phương.

Về phần kiên trì được bao lâu, Doanh Quả không biết.

Dù gì bên mình cũng đã ở thế kém đối phương, có thể cố gắng kiên trì chống đỡ một lúc thì càng an toàn một chút. Một gã tiến đến ôm lấy Doanh Hồ Hợi, dưới sự yểm hộ của mọi người rút lui vào Từ đường. Người trong từ đường đang thấp nhang, trong nháy mắt tiếng kêu hoảng vang lên.

Chút không khí trang nghiêm trước đó tại Từ đường đã bị trận ẩu đả thảm liệt này thay thế.

Lưu Tín cắn răng giờ kiếm đánh mở ngăn Vạn Nhân Địch Hạng Tịch, chân lại lảo đảo ngã bật xuống tảng đá cứng trên đất.

Sát khí trong mắt Hạng Tịch lạnh thấu xương, chân nện bước tiến lên, giờ Vạn Nhân Địch lên, chuẩn bị kết thúc tính mạng của Lưu Tín. Mà đám người Doanh Quả đứng bên bản thân đã khó bảo toàn, chỉ biết tro mắt nhìn Lưu Tín chết trong tay Hạng Tịch.

Nhưng ngay lúc màn hình chuông treo sợi tóc, từ xa vọng tới tiếng vó ngựa gấp gấp như sấm rền.

- Mọi rợ kia, dám ẩu đả thương cháu ta, xem tiền ta đây!

Chương 319: Theo giá (11)

Một con ngựa Xích Thổ đỏ rực phi đến, trên lưng ngựa, một hán tử to lớn như tháp sắt giương cung cài tên bắn về phía Hạng Tịch.

Bộ cung này là cung cực tốt, thân cung to như cánh tay, dây cung bằng ngón tay cái. Cung có hình dạng cực lớn, tên cực dài, chỉ thấy cự hán kia kéo cung căng lên, ngón tay buông ra, mũi tên lao đi nhanh như tia chớp.

Mũi tên lao vào trong khoảng không phát ra tiếng gió rít chói tai. Chỉ nghe âm thanh đó thôi, Hạng Tịch đã nhận ra mũi tên đó mang theo lực mạnh kinh người.

Tần cầu có dừng sĩ ư?

Tiểu tử kia cũng đã giỏi rồi, rất đáng chết. Nhưng nếu y giết chết Lưu Tín thì lại khó tránh khỏi số phận bị mũi tên kia bắn trúng xuyên tim. Tránh mũi tên thì không thể giết Lưu Tín, Hạng Tịch cũng không kịp do dự, nhanh chóng bước lui về sau, giờ Vạn Nhân Địch lên đón đỡ.

Tiền mâu giao nhau, tên sắc bén rơi xuống đất...

Nhưng Hạng Tịch có thể cảm nhận được trên mũi tên có lực lượng kinh người, một tiền này chỉ sợ không phải là cường cung mười thạch thì khó có uy lực như vậy được.

Bản thân Hạng Tịch cũng là một xạ thủ, nên rất hiểu xạ thuật. Tuy rằng chưa giao thủ với đối phương, nhưng cũng đã có thể đánh giá được đối phương, sức lực của đối phương và y chắc hẳn ngang nhau.

Người tới chính là Lưu Khảm. Từ Hành dinh đi ra, hán chạy không ngừng nghỉ, đợi đến Hoán Sa khê thì phát hiện ở đây đã biến thành một bãi chiến trường rồi.

Lưu Tín thì bị đánh cho không còn sức lực để đón đỡ làm cho Lưu Khảm vô cùng kinh ngạc. Không ngờ tại Trữ La Sơn này lại có nhiều người tài giỏi như vậy. Không nói Hạng Tịch, chỉ nói đám người Long Thải, Tào Cửu thôi, bất luận là ai cũng đều không kém gì đám người Chung Ly Muội. Mắt thấy tính mạng của Lưu Tín đã được bảo toàn, nỗi lo lắng của Lưu Khảm giảm đi.

Hán thúc ngựa lao như bay tới trước Từ đường, thả người từ trên chiến mã xuống, lấy một đoản côn từ trên lưng ngựa xuống, bề mặt đoản côn là chùy đầu bốn góc, ở hậu thể gọi là Phương chùy, là một vũ khí tuyệt hảo được trang bị cho bộ binh, không có lưỡi, nhưng lại rất nặng. Phương chùy này của Lưu Khảm nặng trên dưới bảy mươi cân.

Hán nhảy xuống ngựa, không nói hai lời đánh về phía Hạng Tịch. Phương chùy trong tay mang theo tiếng gió thổi đánh tới, mà Hạng Tịch vừa đứng vững thân mình thì Phương chùy của Lưu Khảm cũng đã tới trước mặt rồi.

Thật nhanh!

Hạng Tịch không khỏi thầm khen một tiếng, nâng Vạn Nhân Địch lên đón đỡ. Chùy mâu giao nhau làm cánh tay Hạng Tịch tê dại, hổ khẩu vỡ toang, máu nhễ nhại. Mà bên Lưu Khâm cũng không chịu nổi, liên tục lui bước về phía sau.

Tay hắn run rẩy, cũng đã bị Hạng Tịch làm chấn kinh.

Khí lực người này cũng không kém gì ta..

Một kích này của Lưu Khâm vốn là chiếm trên nước, hắn lại cao hơn Hạng Tịch, cao đầu thấp, lại chủ động tấn công, lực lượng đương nhiên là mạnh mẽ. Mà Hạng Tịch có thể đón đỡ được một chùy của hắn, gần như là ở thể hạ phong. Nếu như hai người chính diện giao phong, sợ là cũng sà sà ngang nhau.

Người này là ai?

Trong đầu Lưu Khâm trong nháy mắt hiện lên tên một người.

- Mọi rợ người là Hạng Vũ?

Hạng Tịch ngẩn ra, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Vũ, là tự của y, mà người này lại không gọi tên mà lại gọi thẳng tự của y, hắn quen biết ta lắm hay sao?

Cũng khó trách Lưu Khâm lại như vậy. Hậu thế tôn xưng Hạng Vũ là Bá Vương, ngược lại tên của Hạng Vũ thì lại rất ít người biết đến.

Lưu Khâm cũng theo thói quen mà gọi như thế, không ngờ lại khiến Hạng Tịch hiểu lầm.

Nhưng đã tới nước này rồi, Hạng Tịch cũng bất chấp tất cả. Mặc kệ đối phương có quen mình hay không, hôm nay nếu đã đứng ở lập trường đối địch, xem ra cũng là Lão Tàn Nhân rồi. Không ngờ Lão Tàn Nhân lại còn có dũng sĩ như vậy! Hạng Tịch không khỏi nảy sinh cảm giác cảm thán.

- Mỗ gia chính là Hạng Tịch, Tàn cầu đánh tiếp nào!

Dứt lời liền thi triển Vạn Nhân Địch ra, chiêu “Băng thiêu quyển trát” như có sinh mệnh. Mà Lưu Khâm cũng không tỏ ra yếu kém, cả người tràn ngập nhiệt huyết. Đây chính là Tây Sở Bá Vương đệ nhất dũng tướng đại danh鼎鼎 đệ nhất Thiên hạ, cho tới nay, Lưu Khâm vẫn luôn chờ đợi được tương phùng ông ta. Nhưng không ngờ khi gặp nhau lại là một tình huống như thế này. Nhưng điều này tựa hồ cũng không tệ!

Có thể được so chiêu cũng Thiên hạ đệ nhất nhân, cả đời này thế là đủ rồi...

Lưu Khâm nghĩ tới đây, miệng hổ rống vang, luân chùy tiến lên, dùng chiêu “Vân tảo hoành mạt” liên tiếp đánh tới. Hai người giao thủ khiến tất cả mọi người chung quanh đều tạm ngừng tay.

“Trời ơi, trên đời này còn có người có thể tương xứng với a Vũ ư?”

Ba người Long Thải, Hạng Trang, Tào Cửu đều âm thầm kinh ngạc.

Cũng khó trách, Hạng Tịch thật sự là quá mạnh, ngay cả ba người liên thủ cũng không đấu lại y. Không ngờ một cự hán như lão Bi này lại có thể đánh bất phân thắng bại với Hạng Tịch. Lúc này, Ngu Tử Kỳ lớn tiếng gọi:

- Lão Long, các người làm gì vậy? Còn không mau giải quyết đám Tàn cầu, trợ giúp a Vũ đi.

- Tín, còn có thể cử động được không?

Lúc này Lưu Khâm đã đến bên Lưu Tín. Lưu Tín cắn răng đứng lên, tay cầm cự kiếm.

- Nhị thúc yên tâm. Ta còn, cháu vẫn còn đi được!

- Vậy ngăn cản ba người kia...trợ giúp tiểu công chúa một tay!

Lưu Khâm nói một câu, lại đâm tới Hạng Tịch. Lưu Tín rống lên một tiếng gầm như dã thú, tay vung kiếm đánh về phía ba người Long Thải, dùng hết mọi chiêu số lẫn sức lực. Cáp Vô Lương đã có thể xuất thủ rồi....Tuy rằng nói trên người mang thương tích khá nhiều nhưng dù sao cũng là Thiết ưng duệ sĩ, không chỉ

tàn nhân với kẻ địch, mà còn tàn nhẫn với bản thân, gã cắn răng đánh về phía Ngu Cơ. Gã đánh tới, làm Ngu Cơ chật vật rồi.

Mà đám thủ vệ bảo vệ Doanh Hồ Hợi thấy cục diện biến hóa, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Những người này tuy không phải là Thiết ưng duệ sĩ, nhưng là người được Thủy hoàng để phái theo bảo vệ con gái mình, sao có thể là những kẻ đầu đường xó chợ được? Những người này phần khởi phản kích, nhân số mặc dù không chiếm ưu thế, nhưng bám chặt lấy không cho đám người Ngu Tử Kỳ đi cứu viện. Mà Doanh Quả cũng tinh thần phấn chấn, lợi kiếm trong tay như độc xà phun ra nuốt vào, chiêu số liên tiếp đánh vào các nơi yếu hại trên người Ngu Cơ, làm Ngu Cơ luống cuống, khó có thể chống đỡ lại.

Hai mắt Hạng Tịch đỏ ngầu!

- Tàn cầu vô sỉ...

Vạn Nhân Địch tuốt tay bay ra, Hạng Tịch giậm chân bay lên trời, nhảy tới trước Từ đường, hai tay ôm lấy đỉnh đồng ở ngay bên cạnh.

Đỉnh Thanh đồng này rất cao, rộng, có bốn chân được cắm trong đất. Trên đỉnh có đèn nhang lượn lơ, chỉ thấy Hạng Tịch phát cuồng tay dè lên đỉnh duyên, cả người rún xuống nhấc đỉnh lên, đỉnh đồng gần nghìn cân đã bị y rút lên.

- Tàn cầu, đánh đỡ!

Đỉnh đồng đó từ trong tay Hạng Tịch bay ra, đập về phía Lưu Khảm.

Phương chùy trong tay Lưu Khảm vừa mới đỡ Vạn Nhân Địch, lại thấy đỉnh đồng bay tới, không tránh kịp, liền ném Phương chùy đi, đón lấy đỉnh đồng, chân dùng Thái cực thung, hai tay dư hợp, thoáng cái đã tiếp được đỉnh đồng. Nhưng tiếp được thì tiếp được, trung bình tấn ở chân bị phá vỡ, liên tục lùi lại sau mấy bước, nhưng vẫn quyết không buông đỉnh đồng, bằng không sẽ bị đỉnh đồng đập chết ngay tại chỗ.

Dồn khí đan điền, Lưu Khảm rống to một tiếng, thân hình theo lực đạo của đỉnh đồng bước lướt vòng lại, hai tay bỗng biến hóa đẩy đỉnh đồng ra ngoài.

Loảng xoảng, ầm ầm...

Đỉnh đồng rơi xuống đất, nện vào tường vây của Từ đường ngay bên cạnh, làm bức tường đổ ầm ầm xuống. Hạng Tịch khiêng đỉnh, Lưu Khảm tiếp đỉnh, một khiêng một tiếp đó đã làm tất cả mọi người chung quanh đều hoảng sợ bất giác đều dừng tay lại.

Đỉnh khiêng kia bị người nâng tiếp được.

Lưu Khảm tiếp được đỉnh đồng, còn ném bay ra ngoài, thật sự làm Hạng Tịch bất ngờ, trong lòng không kìm nổi khen: Hán tử giỏi!

Lại nói tiếp, để tiếp được đỉnh đồng không chỉ nhận lực lượng của người khiêng đỉnh, mà còn phải nhận thêm lực lượng của đỉnh đồng, không những thế còn phải chống đỡ được lực đánh vào nữa.

Nói đơn giản một chút, là tốc độ trọng lực liên tiếp.

Tuy Lưu Khảm tiếp được đỉnh đồng nhưng khí huyết bốc lên, Hạng Tịch chưa còn dứt lời khen thì Lưu Khảm đã phun ra một ngụm máu.

Trong sách cổ nói, Hạng Tịch có lực khiêng đỉnh, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền!

- Người cũng không kém!

Xa xa vang lên tiếng vó ngựa, giống như có thiên quân vạn mã đang chạy tới hướng này. Hạng Tịch biết tuy rằng Lưu Khảm bị thương nhưng lực chiến đấu vẫn không giảm. Chỉ cần hắn còn ở đây, thì muốn giải quyết những Lão Tàn Nhân này là rất khó.

Tuy lòng y không cam nhưng vẫn thẳm bội phục Lưu Khảm.

Hạng Tịch trợn mắt nhìn Lưu Khảm, cắn răng nói to:

- Đi, tất cả rút nhanh khỏi đây.

Đám người Long Thả lập tức bỏ qua Lưu Tín, bức lui đám hộ vệ ở Tiền đường, cùng Ngu Tử Kỳ xoay người bỏ chạy. Mà Ngu Cơ thì lui đến bên cạnh Hạng Tịch.

- A Vũ, chúng ta đi!

Hạng Tịch gật đầu, nhìn chăm chăm Lưu Khâm, nói:

- Hán tử giỏi, có dám báo tên báo họ không?

- Lưu Khâm Tàn Dương!

- Ta ghi nhớ ngươi rồi...

Hạng Tịch nói xong kéo Ngu Cơ đi.

Lưu Khâm muốn đuổi theo, nhưng vừa mới bước hai bước thì dưới chân mềm nhũn, quỵ khụy xuống đất, lần thứ hai hộc ra một ngụm máu.

- Thúc phụ...

Lưu Tín lão đảo tới, muốn nâng Lưu Khâm, nhưng cậu không những nâng được Lưu Khâm dậy, mà còn ngã ngồi bệt xuống đất, thở dốc nói:

- Đám người này thật là lợi hại quá!

Xa xa, Tiết Âu dẫn theo hai mươi hầu cận xuất hiện.

Xa hơn một chút, bụi mù cuộn cuộn, nhân mã kỵ quân Trung úy quân đang hỏa tốc lao tới.

Doanh Quả đứng ở tiền đường, nhìn dưới đất một đồng hỗn độn, nhìn Cáp Vô Lương đang bị trọng thương và Hoàng Nhất Phẩm hôn mê, lại nhìn mọi người đang vây chung quanh, Doanh Hồ Hợi thì bị dọa cho sợ hãi không nói được lời nào, ánh mắt nàng không tự chủ rơi lên người thúc cháu Lưu Khâm đang ngồi dưới đất.

Nếu không có thúc cháu hai người này xuất hiện kịp thời, thì cục diện hôm nay sẽ như nào?

Chương 320: Theo giá (12)

Tổng thể mà nói, Thủy Hoàng đế rất hài lòng đối với lần tuần thú phía đông này. Tuy rằng không dẫn theo quá nhiều quân sĩ, nhưng ở một mức độ nào đó đã làm hậu duệ sáu nước kinh sợ rất lớn. Chẳng phải các người kêu gào muốn phản Tần sao? Chẳng phải các người hô hào muốn lấy thủ cấp của trẫm sao? Trẫm tới rồi, mà đám người các người lại trốn đâu hết rồi.

Ít nhất điều này đã gây chấn động tâm lý đối với dư nghiệt sáu nước, không cần nói cũng biết.

Cùng với việc tuần thú, Thủy Hoàng đế đã quan sát tình hình dân sinh bên đường, thậm chí bao gồm cả năng lực của đám quan lại. Ông là người bảo thủ, điều này không hề nghi ngờ, nhưng ông cũng là người đứng đầu Đại Tần, còn là vị Thiên Cổ Nhất đế công vượt qua Tam Hoàng. Trải qua vô số phong ba, ý chí của Thủy Hoàng đế vượt xa người bình thường có thể đoán được. Cùng với việc quan sát, Thủy Hoàng đế cũng đang không ngừng nhìn nhận lại việc cầm quyền trị nước của bản thân.

Quá nóng vội!

Tuy rằng rất khó chịu, nhưng Thủy Hoàng đế không thể không thừa nhận lúc trước mình thi hành các biện pháp chính trị tựa như đã có chút nóng vội. Ông chỉ lo lắng tới bách tính Tam Tần Quan Trung mà bỏ qua bách tính sáu nước, trong chế độ pháp lệnh còn lỏng lẻo, chưa thật sự để tâm đến thực tế hơn trăm năm qua.

Hiện nay thoảng chốc bắt bách tính sáu nước phải thích ứng với pháp luật Đại Tần vừa mới thành lập nên được hơn hai trăm năm, thật sự là không phù hợp. Phù Tô nói không sai, Quan Trung và Sơn Đông trước khi thống nhất là hai thế giới hoàn toàn khác biệt, muốn phổ biến pháp luật Đại Tần ở sáu nước Sơn Đông thì phải dần dần dung nhập vào, lúc đó Thủy Hoàng đế quá đặc ý nghĩ rằng Phù Tô nhu nhược, nhưng hiện tại xem ra, Phù Tô không hề sai. Giờ cái cần phải làm là có thời gian để điều chỉnh.

Lúc Thủy Hoàng đế lên núi Hội Kê, đối mặt với Đại Vũ lăng đã thẳm tự nhủ mình như thế.

Thế nhưng tâm trạng tốt đẹp của ông lúc xuống núi đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó là cảm giác nhục nhã trước nay chưa từng có. Cảm giác nhục nhã này không phải là bởi Doanh Quả tùy tiện làm càn, cũng không phải là Trung Úy quân buông lỏng cảnh giác. Trên thực tế uy nghi của Đại Tần cũng không phải đến từ chính lễ nghi thượng cổ này. Mà thủy Hoàng đế thấy, uy nghiêm của Đại Tần là nằm trong đại quân bách chiến bách thắng của ông, là đến từ Tám trăm dặm Tần Xuyên, là đến từ thời Thương Ưởng biến pháp tới nay, pháp luật và kỷ luật cực kỳ nghiêm khắc.

Mà then chốt chính là Lão Tần oai hùng, cộng với tính cách không khuất phục trước quốc nạn. Doanh Quả lén chạy ra khỏi Hành dinh, không phải là chuyện lớn gì; mà trong tay nạng có ấn tín của Thủy Hoàng đế, đã lừa gạt được Trung úy quân cũng không vấn đề gì, huống chi lần này nếu không có Lưu Tín Trung úy quân đi theo, không chừng Doanh Quả đã chết trong tay kẻ địch rồi, đó mới là sỉ nhục lớn nhất.

Trong lều lớn Hành dinh, Thủy Hoàng đế nheo mắt ưng lại, mặt trầm như nước.

- Triệu Cao, người thật sự đã dạy dỗ một đứa con có ích cho trăm đấy!

- Lão nô tội chết vạn lần!

Triệu Cao phủ phục trên mặt đất, cả người run bần bật, đầu liên tục đập xuống nền đất, rung lên, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Thủy Hoàng đế, trong lòng lão biết rõ vì sao Thủy Hoàng đế tức giận.

Biểu hiện của Doanh Hồ Hợi tại Trữ La Sơn đã bị Thủy Hoàng đế tra rõ, nguyên nhân chính là vì Hồ Hợi đã khiến Thủy Hoàng đế cảm thấy bị sỉ nhục trước nay chưa từng có. Đường đường là con cháu Doanh Thị, là con trai được Thủy Hoàng đế sủng ái nhất, là Hoàng tử của Đế quốc Đại Tần vậy mà đi trêu ghẹo nữ nhân, còn ra thể thống gì chứ? Thủy Hoàng đế bất mãn, cảm thấy vô cùng bị sỉ nhục, đặc biệt là biểu hiện của Hồ Hợi khi đối mặt với sự nguy hiểm, ngay cả Doanh Quả cũng phải rút kiếm nghênh địch nữa, thế còn Hồ Hợi thì sao? Tuy cậu chỉ mới mười một tuổi, nhưng cũng là một thiếu niên, từ đầu tới cuối không nghe thấy cậu giết một kẻ địch nào, càng không thấy cậu dám đứng ra đối mặt với kẻ địch mà chỉ trốn sau lưng mọi người sợ hãi run rẩy, thậm chí trong đầu còn có ý niệm bỏ trốn.

Cũng may mà cậu không bỏ chạy!

Nếu như lúc đó Hồ Hợi quả thật là lâm trận bỏ chạy, thì quốc thể của Đại Tần còn đâu? Thể diện của Thủy Hoàng đế còn đâu?

Không sai, đích xác Hồ Hợi còn nhỏ tuổi, nhưng trong Lão Tần Nhân, mười một mười hai tuổi đã ra chiến trường rồi, là dũng sĩ thân trải qua bách chiến rồi.

Biểu hiện của Hồ Hợi thật sự là thẹn với danh tiếng của Lão Tần Nhân.

Cho nên, lúc Thủy Hoàng Đế nghe được việc này, không nói hai lời bắt Hồ Hợi ở ngay trong lều, đánh hai mươi roi. Đừng thấy Thủy Hoàng đế sủng ái Hồ Hợi, nhưng lúc hạ thủ thì tuyệt đối không lưu tình chút nào, ông đánh cho Hồ Hợi da tróc thịt bong, đến bây giờ vẫn chưa thể xuống giường được, thậm chí bởi vì chuyện này, Thủy Hoàng đế đã nảy sinh cảm giác không hài lòng về Hồ Hợi, ngay cả nhìn cũng không thêm nhìn.

Làm thầy giáo của Doanh Hồ Hợi, với biểu hiện này của Hồ Hợi, Triệu Cao khó tránh khỏi trách nhiệm. Trên thực tế, Thủy Hoàng đế cũng có chút sai lầm là đem con trai mình ột người ngũ thể không toàn vẹn để dạy dỗ, dù là người này có vũ dũng bao nhiêu, có học thức bao nhiêu, nhưng cũng sẽ tạo nên một kết quả không hoàn hảo. Đương nhiên rồi, không ai dám nói như thế với Thủy Hoàng đế, bao gồm cả Triệu Cao cũng không dám nhiều chuyện.

- Bỏ đi, đợi khi về Hàm Dương, trăm sẽ an bài người khác phụ trách giáo dục Hồ Hợi. Triệu Cao, người hãy an phận làm Lang Trung lệnh Trung xa phủ của trăm đi. Tất cả mọi việc không cần nhúng tay vào nữa!

Thủy Hoàng đế chỉ muốn trừng trị Triệu Cao thật thích đáng, nhưng dù gì ông cũng ưa thích người này, mà Triệu Cao lại theo ông lâu rồi, có thể nói là hết sức trung thành và tận tâm, có công lao nhiều lần cứu giá, thật sự là ông không đành lòng trừng phạt.

Triệu Cao mặt xám như tro tàn dập đầu xuống đất tạ ơn, trước sau không dám ngẩng đầu lên. Thủy Hoàng Đế cũng không để ý tới lão nữa, sau một hồi trầm ngâm, nói:

- Gọi Lý Tư lại đây, trẫm có chuyện muốn nói với hắn.

- Lão nô tuân chỉ!

Triệu Cao đang định rời đi, lại bị Thủy Hoàng đế gọi giật lại.

- Nghe nói con trai Lưu thị bị thương, thương thế thế nào rồi?

- Khởi bẩm Hoàng thượng, Lưu Lang trung chỉ bị thương nhẹ thôi, đã phái thái y đến kiểm tra rồi, không vấn đề gì, điều dưỡng một thời gian sẽ khỏi lại ngay. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

Triệu Cao như có chút do dự, ấp a ấp úng nói:

- Lão nô nghe người ta nói, Lưu Lang trung tại Trữ La Sơn từng khiêng đỉnh nghìn cân?

Thủy Hoàng đế ngẩn ra:

- Đúng là có việc này! Trẫm đã phái người tới thăm, đích xác là hắn từng ném đỉnh khiêng. Mà người đó, ấp a ấp úng rất cuộc là có chuyện gì? Nói thẳng ra đi...

- Lão nô cả gan, lúc nghe nói tới chuyện này đã nhớ ra một chuyện khác...

Triệu Cao nói khẽ:

- Bệ hạ có nhớ vào giữa năm thứ ba mươi, Người lần thứ hai tuần thú phía đông đã bị phản tặc hành thích tại Bác Lăng Sa không?

167. Chương 321-325

Chương 321: Theo giá (13)

Thủy Hoàng đế nghi hoặc nhìn Triệu Cao, không nói gì. Chuyện này sao ông quên được chứ! Năm xưa tại Bác Lăng Sa nếu không có bão cát lớn có thể khiến Thiết chùy nhìn lầm xa giá, thì chỉ sợ tính mạng của ông đã khó bảo toàn. Chuyện này in sâu trong ký ức của Thủy Hoàng đế, nhưng ông không nhớ rõ chuyện đã qua nhiều năm như vậy, sao đột nhiên Triệu Cao lại nhắc tới chứ?

- Lúc đó mặc dù khoảng cách cực xa, nhưng lão nô vẫn mơ hồ thấy rõ bóng dáng của thích khách. Thích khách kia có thân hình vô cùng to lớn, sức mạnh kinh người. Sau này lão nô đã phái Xa sĩ của Trung xa phủ đi truy tìm, tại Mạnh Trư Trạch bị gặp phục kích, đối phương dùng tiễn Phi phù, hơn nữa lại có liên nỗ Đại Hoàng Sâm sau được cải biến thành cường cung mười hai thạch. Mũi tên trên thi thể của Xa sĩ Trung xa phủ rất tương đồng với tên mà Lưu Lang Trung dùng.

Thủy Hoàng đế nghe xong hàng lông mày chau lại.

- Ý của người là...

- Lão nô không có ý gì khác, chỉ là nghĩ cảm thấy trùng hợp thôi. Mạnh Trư Chạch kia nằm ngay giao giới giữa quận Năng và quận Tứ Thủy, là con đường đi thông tới huyện Bái. Trên đời này, người có sức mạnh như thích khách kia không nhiều lắm, về phần thần lực kinh người giống như thích khách vậy, thì lại càng ít. Lão nô sau này từng truy tra việc này, nhưng tung tích thích khách như đá chìm đáy biển. Bệ hạ, không phải lão nô hoài nghi Lưu Lang trung, nhưng...

Triệu Cao ngoài mặt và trong lòng biểu hiện khác nhau, cho nên cũng sẽ không để Lưu Khâm được đắc ý. Lão nhận ra Thủy Hoàng đế cực kỳ coi trọng Lưu Khâm, tuy rằng chưa chắc đã có thể gây được gì nhưng ít nhất có thể mang lại cho Thủy Hoàng đế sự cảnh giác.

Chỉ là vài câu nói băng quơ có chủ ý của lão lại không gặp thời rồi. Thủy Hoàng đế cau mày:

- Triệu Cao, người qua đây!

Triệu Cao sợ hãi tiến lên hai bước, nhưng không chờ lão đứng vững, Thủy Hoàng để bắt chợt cầm chặn giấy bằng Thanh đồng lên, hung hãn đập vào đầu lão.

- Lão già người đứng là ăn nói năng xăng bậy!

Thủy Hoàng để cả giận nói:

- Năm thứ ba mươi, lúc đó con trai Lưu thị bao nhiêu tuổi hả? Mười lăm tuổi mà thôi. Lúc ấy hần vừa được trẫm đặc xá tội danh không lâu, còn đi tới phương Bắc cầu phương thức làm rượu Yển. Lúc trẫm bị hành thích tại Bắc Lãng Sa thì hần đã ở Cổ Triệu rồi, chẳng lẽ bảo hần phân thân đi ám sát trẫm sao?

- A....

Triệu Cao lập tức cứng họng không giải thích được. Cũng khó trách, nếu Thủy Hoàng để đã quyết tâm sử dụng Lưu Khâm, thì sao không từng đi tìm hiểu về hần chứ? Vốn là nếu Triệu Cao không đề cập tới việc Bắc Lãng Sa, không chừng Thủy Hoàng để thật sự sẽ nghi ngờ Lưu Khâm, nhưng cũng may lúc trước Lưu Khâm khi ở huyện Hoài từng có quan điệp thông quan có thể chứng minh. Kể từ đó, Thủy Hoàng để đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của Triệu Cao, nhưng đồng thời cũng bởi vì nguyên nhân này mà giận tím mặt:

- Xuất thân lai lịch của con trai Lưu thị đều do Nhâm Hiêu trình báo, cũng là do Nhị Mông Khanh gia đứng ra đảm bảo. Lão gia hỏa người không phải là muốn nói cho trẫm biết việc thống soái hai biên giới Nam Bắc cũng là do hần tham dự việc ám sát đấy chứ? Nếu không niệm người xưa nay có khổ công thì đã đã chém đầu chó của người rồi. Đừng có nói lời vô nghĩa trước mặt trẫm nữa, mau đi gọi Lý Tư lại đây.

Chương 322: Theo giá (14)

Mỗi một triều đại đều có những chuyện mà không muốn người khác biết, tỷ như cơ cấu, tỷ như chức quan...có một số thứ không thể công bố hậu thế, chỉ có một số ít người mới biết được huyền cơ trong đó.

Lưu Khâm tự nhận mình là người hiểu rất ít về quan chế triều Tần!

Quan chức dưới Tam công Cửu Khanh thì cũng biết đôi chút, nhưng lúc thánh chỉ của Thủy Hoàng để đưa tới thì hần cũng ngại ngần cả người.

- Ứng Lang tướng ư? Đó là chức quan gì vậy?

Lưu Khâm mờ mịt chẳng hiểu, mà Lưu Tín thì lại càng không rõ ràng. Trong lòng Lưu Khâm thầm nghĩ: Thật ra hần thích hợp ở trong Trung úy quân, một mặt có thể sẽ biết được bí mật của binh mã tinh nhuệ Đại Tần, mặt khác có thể học hỏi được rất nhiều thứ mà người khác không biết. Tỷ như trong Trung úy quân có phương pháp quân trận biến hóa đặc biệt, khiến cho Lưu Khâm cảm thấy hiểu kỳ ham thích vô cùng. Mấy ngày nay, hần vẫn một mực tâm đắc và học tập thuật kỵ trận. Tuy nhiên hiện tại hần vẫn chưa lý giải hết những bí mật của Trung úy quân thì đã bị bãi chức vụ, trong lòng vô mất hứng.

Người đến tuyên đọc Thánh chỉ là người mà Lưu Khâm cũng quen, đó chính là Bách Lý Thuật đã chạy đến báo tin đám người Doanh Quả mất tích cho hần biết.

Nghe Lưu Khâm hỏi, y không khỏi mỉm cười:

- Lưu Lang tướng, lão nô còn phải chúc mừng ngài nữa.

- Niềm vui từ đâu tới?

- Lưu Lang tướng có biết Ứng Lang tướng này là chức quan gì không?

Lưu Khâm phần chấn, vội hỏi:

- Bách Lý, người biết về Ứng Lang tướng?

- Sao không biết!

Bách Lý Thuật ngồi xuống án thư bên cạnh. Mặc dù Lưu Khâm bị thôi chức, nhưng quân trưởng độc lập, thậm chí còn tốt hơn cả so với Trung lang kỵ tướng, bên ngoài lều lớn có hai mươi người hầu cận thủ hộ, Lưu Tín bởi vì bị thương mà tạm thời dưỡng thương trong quân trưởng.

Tiết Âu mang bầu rượu lâu năm tới, rót cho Bách Lý Thuật.

- Thật ra, Lưu Lang tướng nghe cái tên này có liên tưởng đến cái gì không?

- Ứng lang tướng?

Lưu Khảm lẩm nhẩm, chợt ngẩn ra, bật thốt lên:

- Bách Lý, chẳng lẽ Ứng Lang tướng này có liên quan tới Thiết Ưng duệ dĩ.

- Không phải là có liên quan, mà là trực tiếp thống lĩnh!

Bách Lý Thuật nghiêm trang nói:

- Ứng Lang tướng là cách xưng hô bên trong Hoàng thành, người biết đến không nhiều lắm. Trên danh nghĩa là nghe lệnh của Vệ tướng quân, nhưng trên thực tế thì lại trực tiếp chịu sự sai phái của Bộ hạ. Ứng lang tướng được bên ngoài gọi là Lang Trung, dưới Vệ tướng quân có cách gọi Bát Đại Lang trung, chính là chỉ Bát Đại Ứng Lang tướng. Mỗi một Ứng Lang tướng có trong tay trăm duệ dĩ, ngoài Bộ hạ ra thì không cần phải nghe lệnh bất cứ ai.

Lưu Lang tướng, cho nên ta mới chúc mừng người, bởi vì Ứng Lang tướng này không phải là người được Bộ hạ cực kỳ coi trọng thì không thể đảm đương.

Nói như thế, hẳn là những người đảm nhiệm Ứng Lang tướng hầu hết là trấn giữ một phương, thăng chức rất nhanh. Như Ứng Lang tướng Nhâm Hiêu năm Thủy Hoàng thứ hai mươi lăm, Ứng Lang tướng Mông Diêm năm Thủy Hoàng thứ hai mươi, Ứng Lang tướng Lý Do năm Thủy Hoàng thứ hai mươi ba.....đều được trải qua rèn luyện, được Bộ hạ trọng dụng.

Vệ tướng quân hoặc gọi là Vệ úy, là một trong Cửu Khanh. Lang Trung không những có thể có thầy thuốc, mà còn là hầu quan đi theo bên cạnh Hoàng đế, cũng chính là cận thần thị vệ. Lúc Lưu Khảm biết rõ ý nghĩa Ứng Lang tướng không khỏi vô cùng kinh ngạc. Hắn biết Nhâm Hiêu là Thiết ưng duệ dĩ, nhưng lại không biết y là Ứng lang tướng. Mông Diêm cũng vậy, mà thú vị nhất chính là Lý Do cũng là Ứng lang tướng, vậy mà khi hắn đối mặt với Lý Do lại không thấy y là một võ giả.

Nói cách khác, Ứng lang tướng này không chỉ cần vũ dũng, mà còn phải suy tính tổng thể.

Bách Lý Thuật đón nói:

- Phẩm trật của Ứng Lang tướng không quá cao, nhưng quyền lợi lại cực lớn. Lưu Lang tướng, ấn tín và dây đeo triện mà người đang dùng là đẳng cấp nào không?

Lưu Khảm ngẩn ra:

- Đồng ấn hắc thụ!

- Ha ha, ấn tín và dây đeo triện của Ứng lang tướng là ngân ấn và thanh thụ.

- A!

Chương 323: Theo giá (15)

Lúc Thủy Hoàng đế nói chuyện mang khẩu âm Hàm Dương rất nặng, đồng thời còn có chút âm điệu Yến Triệu. Điều này e rằng lúc ông còn niên thiếu đã từng sống nhiều năm ở Hàm Đan, cho dù đã qua rất nhiều năm nhưng trong khẩu âm này thủy chung vẫn có dấu vết thời niên thiếu.

Đây có lẽ lời Thủy Hoàng đế đã hết sức để sửa rồi.

- Trẫm mệnh người làm Ứng lang tướng, người nghĩ sao?

- Vi thần...

- Làm Ứng lang tướng vì trẫm thì nhất định phải từ bỏ vài thứ. Người không thể làm Đô Úy Tứ Thủy nữa, điểm này chắc người cũng rõ ràng rồi. Trẫm cũng biết, những năm gần đây, người đã tạo nên cơ nghiệp ở Lâu Thương. Ý đồ của Phù Tô để người thủ ở Lâu Thương, trong lòng trẫm hiểu rất rõ. Nhưng Lâu

Thương lại là một địa phương quá nhỏ bé, nếu như thật sự có chuyện phát sinh, sợ rằng đường sống sẽ rất ít.

Những năm gần đây người làm không tề, hiến rượu Vạn Tuế, bình định Tứ Hồng, tạo giấy Trình Công, kiến công Bắc cương... Trẫm đều thấy hết, bao gồm cả việc người làm ở Ba quận, lại bình loạn Tề Lỗ. Theo lý mà nói, làm một quan to địa phương cũng rất xứng đáng, nhưng tuổi người còn quá trẻ, làm ở địa vị cao sợ là chưa đủ năng lực.

Lưu lang tướng, người năm nay hai mươi ba tuổi?

- Đúng ạ!

- Rèn luyện vài năm nữa, tuổi tác cũng vừa đúng lúc. Đến lúc đó đi Nam Cương không chế toàn diện, trẫm có thể buông tay bình định xoa dịu Giang Nam. Trữ La Sơn đó, người cũng thấy đấy, người Sở vẫn mang lòng bất mãn với Đại Tần ta, nếu không bình định, chung quy cũng là họa tâm phúc. Lưu Lang tướng, người có nguyện theo trẫm về Hàm Dương không?

Lời của Thủy Hoàng đế thật khiến người khác không theo kịp. Câu trước với câu sau tựa như không liên quan tới nhau, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ, lại cảm giác như vô cùng có liên quan. Dù ý tứ gì thì cũng chỉ có một: Người tuổi còn quá trẻ, để người ở bên ngoài độc trấn một phương, ta quá lo lắng. Theo ta về Hàm Dương tiếp tục rèn luyện đi.

Nghe như là hỏi ý của Lưu Khâm.

Giọng của Thủy Hoàng đế có lạnh có mềm mỏng, thế nhưng lọt vào tai Lưu Khâm lại có ý nghĩa khác.

Nếu người đồng ý thì đi! Nếu không đồng ý vậy thì có chuyện rồi..

- Vi thần cảm động rơi nước mắt, nguyện phục vụ quên mình vì Bệ hạ!

Lưu Khâm không còn lựa chọn nào khác, phủ phục trên mặt đất, miệng hô vạn tuế. Không đồng ý ư? Đây là điều mà người trong thiên hạ đều tha thiết mong ước, vì sao người không đồng ý? Chắc chắn là lòng mang ý xấu!

Lưu Khâm chỉ có thể đồng ý.

- Rất tốt!

Thủy Hoàng Đế cầm lấy quyển sách:

- Ở đây cách Lâu Thương không xa, trẫm cho người thời gian ba ngày trở về an trí một chút. Trẫm sẽ tiếp tục tuần thú, hai mươi ngày sau rời bến Đông Môn, đến lúc đó, trẫm sẽ an bài cụ thể cho người. Sau khi người trở lại, để gia nhân chuẩn bị một chút, đợi lúc trẫm quay về Hàm Dương sẽ chính thức hạ chiếu. Đến lúc đó, toàn gia nhà người đều chuyển tới Hàm Dương đi. Sau khi người quay lại thì tiếp tục theo trẫm tuần thú, sẽ không được quay lại nhà nữa. Cho người ba ngày để xử lý thỏa đáng ở Lâu Thương. Người đang theo ta tuần thú, trực tiếp trở về Hàm Dương, rồi sau đó mới phái người tiếp nhận Lâu Thương.

Lưu Khâm không khỏi âm thầm kêu khổ, nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

- Thần xin cáo lui!

- Lưu lang tướng, trẫm nhớ người ở Lâu Thương có một đội nhân mã, có đúng không?

- Đúng ạ!

Lưu Khâm không dám giấu diếm, nhẹ giọng hồi đáp.

- Hiện nay Điển Chúc Tây Nam không quá ổn định, người an bài hai nghìn binh mã nhập quận Thục. Ba gia quận Thục, người hân không xa lạ!

- A, thần lĩnh chỉ!

Lúc Lưu Khâm rời khỏi lều lớn, chỉ cảm thấy phía sau lưng mồ hôi lạnh nhễ nhại. Đi tới thời đại này, tròn mười năm chưa có người nào giống như Thủy Hoàng Đế vậy tạo nên uy áp thật lớn đối với Lưu Khâm như thế.

Hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng khẩn trương, Lưu Khâm không khỏi cười khở, sau này nên làm thế nào đây? Hiện tại muốn chạy trốn đã không còn khả năng, nhưng trong nhà còn có một người, nếu không xử lý thích đáng, chỉ sợ ảnh hưởng đến tính mạng. Thật sự không được thì để Lưu Cự đi theo quân tới Thục Trung vậy. Đây cũng là biện pháp duy nhất mà lúc này Lưu Khâm có thể nghĩ ra. Hắn chậm rãi đi về phía quân doanh, lúc đi ngang qua một tòa doanh trại nhỏ, thấy Triệu Cao từ bên hông đi tới, vừa lúc đối mặt với hắn. Lưu Khâm vội vàng nhường đường, Triệu Cao không thèm để ý đi thẳng vào trong trại nhỏ.

Lúc hai người đi sượt qua, Lưu Khâm còn nghe được tiếng hừ lạnh rất nhỏ của Triệu Cao.

- Bách Lý, Triệu lang trung làm sao vậy?

Triệu Cao làm Lang Trung lệnh Trung xa phủ, vì vậy Lưu Khâm xưng hô là Triệu Lang trung.

Chương 324: Bát đại lang trung công tử Anh (1)

Hạng thị ở Cú Chương, bị binh mã Đại Tần với thế sấm sét vạn quân phá hủy. Hạng Tịch ở Trữ La Sơn gặp tai họa, tự nhiên biết sẽ liên lụy đến thúc phụ Hạng Lương. Vì vậy, từ lúc rút lui khỏi Trữ La Sơn, y liền mang theo mọi người, vội vã chạy đến Cú Chương, chủ yếu là để đến trước quân Tần báo cho Hạng Lương. Có thể chiến thì chiến, không thể chiến thì rút lui.

Theo cách của Hạng Tịch, Thủy Hoàng Đế tế tự Đại Vũ vương ở Hội Kê Sơn. Dù là biết sẽ tàn sát Hạng gia nhưng chắc chắn hành động cũng sẽ không quá nhanh, dù sao, cũng đủ để trước khi quân Tần hành động, mình sẽ chuẩn bị sẵn sàng trước. Nhưng mà, Hạng Tịch lại bỏ qua là lực lượng của Đại Tần. Quan viên quận Hội Kê tuy rằng đều đi cùng Thủy Hoàng Đế, nhưng cũng không phải là toàn bộ. Các bộ ở các địa phương, đều có quan lại trực. Đám người Doanh Quả bị đăm ở Trữ La Sơn, đến đêm thì có công văn từ trong Hành dinh phát ra, đưa tới trong tay quan viên các phủ nha. Vì vậy, lấy Chư Kỵ làm trung tâm, ven đường lớn nhỏ, toàn bộ đều bị phong tỏa. Ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, quan quân trên đường như mắc cửi, lại thêm tổ chức tráng đinh Hương du tiểu tuần tra trên đường nhỏ.

Đến lúc này Hạng Tịch mới phát hiện, bọn họ nửa bước cũng khó đi. Rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là đi bộ vào núi tránh né quan quân. Chờ xa trường của Thủy Hoàng Đế rời khỏi Hội Kê quận, Ân Thông đã dẫn người cầm giữ Hạng Lương. Đám người Hạng Tịch cũng không dám sơ xuất, ngày nghỉ đêm đi, một nắng hai sương. Đợi khi xa trường của Thủy Hoàng Đế qua sông, đoàn người Hạng Tịch mới mò đến ngoài thành Cú Chương. Lúc này ở Cú Chương, thủ vệ sâm nghiêm, trên thành môn lâu còn giắt mười mấy đầu người vẫn đang chảy máu. Đó là thủ cấp của quan viên Cú Chương.

Hạng Tịch không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng tự trách không ngớt. Nếu không phải y hành động theo cảm tình tại Trữ La Sơn, thì sao lại gặp phải sự cố lớn như vậy? Thúc phụ ở tại Cú Chương sinh sống vài năm thật vất vả mới có chút cơ nghiệp, nhưng chỉ trong một đêm, hóa thành hư ảo. Đồng thời, điều làm cho Hạng Tịch lo lắng nhất là vấn đề an toàn của Hạng Lương. Lão Tần Nhân làm ra động tĩnh lớn như vậy, làm sao có thể đối xử tử tế với thúc phụ?

- A Vũ đừng sốt ruột!

Nhìn Hạng Tịch đứng ngồi không yên, Ngu cơ nhin không được thấp giọng khuyên:

- Huynh chính là người đứng đầu của chúng ta, nếu huynh đầu trận tuyến đã thất bại, mọi người cũng sẽ hoảng hốt. Việc cấp bách là phải biết sự sống chết của thúc phụ, rồi lại tính tiếp.

- Tiểu muội nói không sai. Chúng ta đi xem tình huống trước, rồi nghĩ biện pháp giải quyết.

Ngu Tử Kỳ cũng biết Hạng Vũ lúc này tâm tình rất loạn. Cũng an ủi nói:

- Những thủ cấp ở cửa thành, đa phần đều là của quan viên địa phương. Nếu là thúc phụ thật sự xảy ra chuyện, khẳng định sẽ bị bêu ở trên cửa thành. Hiện tại, trên cửa thành không có, điều đó cũng nói rõ rằng hiện nay thúc phụ vẫn an toàn. Như vậy đi, ta và Ngu Cơ rất ít ở tại Cú Chương, người quen chúng ta ở đây cũng không nhiều. Ta và tiểu muội nghĩ cách trà trộn vào hỏi thăm tình hình một chút. Hiện tại nếu người mạo muội hành động, khẳng định sẽ trúng gian kế của Tần tặc. Chẳng những không cứu không được thúc phụ, bản thân có thể rơi vào trong đó. Lão Long, lão Tào, các người chờ ở đây cùng công tử. Hạng Trang nghĩ cách chuẩn bị chút thực phẩm, mấy ngày nay mọi người đều khổ cực rồi.

Dưới sự khuyên bảo của Ngu Tử Kỳ, Hạng Tịch từ từ tỉnh táo lại.

- Được rồi, ta ở lại đây chờ, các người cần phải cẩn thận một chút...Đến trời tối mà không có tin tức của các người, ta tuyệt sẽ không đợi nữa.

Ngụ ý chính là nói cho huynh muội Tử Kỳ, đến khi trời tối mà hai người bọn họ không trở về, y sẽ hành động.

Huynh muội Ngu Tử Kỳ gật đầu đồng ý, thừa dịp ánh nắng còn chưa mạnh, từ trong rừng đi ra, sóng vai đi đến Cú Chương.

Một ngày này, đối với Hạng Tịch mà nói là một ngày giày vò. Ở trong rừng y hồi hộp không ngừng, đứng ngồi không yên. Vừa lo lắng cho thúc phụ Hạng Lương, vừa lo lắng cho Ngu Cơ. Cảm tình của Hạng Tịch đối với Ngu Cơ, đám người Long Thả không ai không biết. Trong lúc này, bất kỳ ai khuyên bảo cũng không có tác dụng, chỉ có thể kiên trì đợi.

Nhìn thấy trời sắp tối. Hạng Tịch càng ngày càng đứng ngồi không yên...

Đúng lúc này, Hạng Trang phụ trách tìm hiểu tình hình hô một tiếng:

- Ca ca, Tử Kỳ bọn họ đã trở về...Ồ, tựa hồ còn dẫn theo người.

Câu nói này làm cho đám người Long Thả càng căng thẳng thêm, đồng loạt tuốt binh khí chuẩn bị tư thế chiến đấu, thế nhưng Hạng Tịch ngăn cản bọn họ.

- Người có thể theo ta đến bây giờ, đều là trung thành và tận tâm. Tử Kỳ bọn họ sẽ không gây bất lợi đối với chúng ta. Thu hồi binh khí, chúng ta đi ra xem.

Hạng Tịch nói xong, sải bước đi ra ngoài.

Huynh muội Ngu Tử Kỳ mang theo một lão nhân tóc bạc đi vào trong rừng. Ánh sáng tuy không tốt, nhưng Hạng Tịch thoáng cái đã nhận ra người đến là ai. Lão nhân này chính là gia nô của Hạng gia, cũng là thư đồng từ nhỏ lớn lên của Hạng Lương, tên là Hạng Lễ. Người này, có thể tin cậy được.

- Hạng Lễ, người thế nào...

- Đại công tử!

Không đợi Hạng Tịch nói xong, Hạng Lễ nhanh chóng tiến lên, hai gối quỳ xuống đất, khóc không thành tiếng:

- Lão gia hân, lão gia hân xảy ra chuyện!

- Sao người lại ở đây?

Hạng Lễ nói:

- Chuyện xảy ra ngày hôm đó, sáng sớm lão gia liền phát hiện tình huống không ổn, bảo ta chạy trốn khỏi thôn trang qua nương nước. Y nói với ta, nhất định phải tìm được công tử, đồng thời khuyên công tử không thể lỗ mãng. Quận thủ Tần tặc hiện tại đang ở Cú Chương, trong thành ở mấy nghìn người, chờ công tử đi nghĩ cách cứu viện lão gia.

Lão gia còn nói, tính mệnh y không sao, bảo công tử không cần lo lắng.

Việc cấp bách của công tử chính là phải tự bảo vệ chính mình... hai ngày nay, lão nô trốn ở nhà thương nhân của lão gia. Không nghĩ tới, đến trưa thì gặp Ngu công tử, lại được nữ nhân đó hỗ trợ mới ra được khỏi thành Cú Chương. Công tử, lão nô nghe được một ít tin tức của lão gia.

Hạng Lương sa sút nhưng cũng không gây trở ngại lão có một hồng nhan tri kỷ. Hiện nay, Hạng gia không còn cảnh tượng như những năm Hạng Yến vẫn còn trên đời. Nhưng đối với xuất thân của nữ nhân, vẫn vô cùng coi trọng. Hồng nhan tri kỷ của Hạng Lương, là một nữ nhân sống tại ngô Yên Hoa Cú Chương. Mặc dù Hạng Lương có lòng lấy cô ta, nhưng cô ta lại không muốn.

Dù sao dựa vào bản thân mà sống, thực sự là bôi đen mặt của Hạng gia. Dù ở nơi Yên hoa, thế nhưng dưới sự giúp đỡ của Hạng Lương, từ lâu cũng không cũng không làm nghề nữa. Hạng Tịch cũng biết chuyện của

nữ nhân này, nhưng xưa nay y cũng không để ý. Chỉ là thật không ngờ, lúc Hạng Lương khó khăn, nữ nhân này vẫn còn dám thu lưu Hạng Lễ. Y nhin không được âm thầm tán thưởng, thế nhưng biểu hiện ra chỉ là một dáng trầm lặng, giữ lấy cánh tay Hạng Lễ.

- Tin tức gì?

- Hiện nay lão gia không ở Cú Chương!

- Hả?

- Ân tặc bí mật đưa lão gia đi, hiện tại chỉ sợ đã đến Ngô huyện. Nữ nhân đó nghe được ở trong nha môn. Đợi sau khi Tần vương tuần thú, sẽ mang lão gia áp giải tới Hàm Dương xử trí. Cho nên, trước khi Tần vương quay về Hàm Dương, tính mệnh lão gia tạm thời không nguy hiểm.

- Áp giải đến Hàm Dương?

Đó chính là không tránh khỏi một chữ chết!

Long Thả từ nhỏ lớn lên với Hạng Tịch, Hạng Lương đối với y cũng có công dưỡng dục.

Nghe vậy vội la lên:

- Công tử, chúng ta đi Ngô huyện, giải cứu cho thúc phụ.

- Không thể!

Tào Cữu ôm lấy Long Thả, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ngô huyện chính là dưới sự cai trị của Hội Kê, Ân tặc giả dối, sao có thể không phòng bị? Hiện nay Tần vương đã rời khỏi Hội Kê, Ân tặc sẽ không lại đi hộ tống, binh mã trong tay cũng có thể điều động. Một Cú Chương nho nhỏ, đã có mấy nghìn binh mã... nhưng Ngô huyện thì sao? Chỉ sợ sẽ càng nhiều. Công tử vũ dũng tuyệt luân, cũng không chống được bọn họ đông người. Công tử, trong thời gian ngắn tính mạng lão gia không phải lo lắng, chúng ta cũng có thể thông dong ứng đối. Hiện nay, Ân tặc phòng bị nghiêm ngặt, chúng ta không thể đả thảo kinh xà. Đợi qua thời gian này, có phong thanh gì, lại nghĩ cách về Ngô huyện tìm hiểu tin tức, sau đó nghĩ cách giải cứu lão gia.

Không giống như Long Thả, thân phận của Tào Cữu là gia thần, nhưng tính cách của y rất ổn trọng, lớn lên cũng rất hào tráng, có tâm tư có kín đáo.

Trong nhiều người, Tào Cữu là người tỉnh táo nhất, Hạng Tịch đối với y cũng rất yên tâm. Nghe nói vậy, nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Hạng Trang nhin không được ngắt lời hỏi:

- Chung quy cũng không thể cứ trôi nổi thế này.

- Hiện tại chúng ta cần một điểm dừng chân!

Ngư Tử Kỳ suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói:

- Ta có một chỗ tốt để đi, thử tới xem.

Phía Tây Ngô huyện, có một chỗ gọi là Trần Trạch. Thủy vực cực kỳ rộng lớn, khoảng tám trăm dặm, liên thông với Ngũ Hồ, có thể vào núi sâu, là một chỗ dễ thủ khó công, là nơi rất tốt để đến. Trong Trần Trạch có một thủ lĩnh, tên là Hoàn Sở, rất có bản lĩnh. Từ Ân tặc tiền nhiệm tới nay, mấy lần muốn tiêu diệt Hoàn Sở, nhưng đều là hao binh tổn tướng.

Ta từng buôn bán binh khí cho người này, ít nhiều cũng biết chút nội tình. Hoàn Sở này, vốn là tướng lĩnh thủy quân của nước Sở, hậu nhân của thủy quân thất bại, y sợ bị truy cứu, mang theo tàn quân theo đường thủy chạy trốn đến Trần Trạch. Thủ hạ của y có tám trăm thủy tặc, tất cả đều là thủy quân của nước Sở. Có thể chinh quân chiến, vô cùng lợi hại. Công tử là cháu của Tướng quân Hạng Yên, có thể thuận lý thành chương tiếp nhận thủy quân này. Có tám trăm thủy quân, đến lúc Tần tặc áp giải thúc phụ, chúng ta cũng có thể nửa đường bắt cóc.

- Hoàn Sở này có thể cam tâm tình nguyện mà đem người giao cho chúng ta?

Hạng Trang không cho là đúng, nhin không được nói vào một câu.

Tinh thần Hạng Tịch không khỏi run lên:

- Chính là Hoàn Sở, nếu là gã hợp tác, để lại tính mệnh của gã, nếu không chịu hợp tác, đừng trách ta vô tình.

Cuối cùng, y nói với Tào cữu:

- Lão Tào, người cùng với Tử Kỳ mang theo Hạng Trang lập tức đi Ngô huyện, nghĩ cách bàn bạc với Hoàn Sở. Tử Kỳ, người cùng với thủ hạ của Hoàn Sở, quan hệ như thế nào?

- Có mấy tướng lĩnh có quan hệ mật thiết với ta.

- Vậy là tốt rồi, nghĩ cách mượn hơi bọn họ... Hạng Lễ, lão Long còn có một tiểu muội, theo ta chuẩn bị một chút, sau đó xuất phát. Chúng ta sẽ hội hợp ở Chấn Trạch, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Chương 325: Bát đại lang trung công tử Anh (2)

Hạng Tịch rất quyết đoán, một lời nói ra, mọi người lập tức đứng lên hành động.

Không nghĩ tới, một hồi tranh đấu, lại dẫn phát ra chuyện như vậy. Hạng Tịch hít sâu một hơi, nắm chặt tay, trong lòng âm thầm tự động viên: Hạng Tịch a Hạng Tịch, trước đây đều là thúc phụ chăm sóc người... Hiện nay thúc phụ gặp nạn, người nhất định phải làm cho tốt, tuyệt đối không thể làm cho thúc phụ thất vọng!

Những sự cố phát sinh ở Hội Kê quận, đối với Lưu Khảm mà nói, toàn bộ đều không can hệ.

Hiện tại hấn nào có tâm tình để ý tới chuyện xảy ra cách đó ngàn dặm. Chuyện tình của bản thân cũng đủ phiền phức khiến hấn đau đớn không thôi.

Nếu như nói, việc của Lưu Cự là một thanh lợi kiếm treo trên đầu hấn.

Như vậy dọc theo đường đi từ Lâu Thương đến Đông Hải, tâm thần không yên, một đôi má lúm đồng tiền như mộng, lái đi không được. Không thể nói rõ đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Mí mắt vẫn nhảy, trong lòng rối loạn. Máy mắt phải là tài, máy mắt trái là tai. Rất không may là dọc theo đường đi, mắt trái Lưu Khảm máy liên tục.

Trong lịch sử, Thủy Hoàng Đế là chết trên đường đi tuần thú.

Chẳng lẽ lúc này đây?

Nhưng theo Lưu Khảm nhìn thấy, khí sắc Thủy Hoàng Đế rất tốt, tinh thần cũng rất quắc thước. Mặc dù đã ngoại tứ tuần, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, nhiều thanh niên hai mươi tuổi so ra vẫn kém. Cảm giác của Lưu Khảm, Thủy Hoàng Đế chỉ ít còn có thể sống mười năm nữa cũng không thành vấn đề.

Trong tâm tình nôn nóng bất an này, Lưu Khảm đến Đông Môn Khuyết.

Đông Môn Khuyết chính là năm đó Lưu Khảm và Ba Mạn khéo tay thành lập ở phía đông Diêm thành.

Hiện nay Cù Nhấn Diêm thành từ lâu đã không còn gia sản của Tần gia. Lúc đầu Ba Mạn xin Thủy Hoàng Đế được nắm giữ, vì vậy đem quyền của Diêm thành ở Chử Hải trao trả lại cho triều đình. Như vậy cũng cho thấy rõ, nàng một lòng phát triển ở Thục, đối với chuyện của hấn cũng không hỏi đến nữa.

Năm đó, lúc kiến tạo Diêm thành, Tần gia đã trả giá rất nhiều.

Nhưng đối với Ba Mạn mà nói, số tiền này với nàng không quan hệ. Bởi vì nàng và Tần gia đã không có nửa điểm quan hệ. Nàng là Ba Mạn, không hề là Tần Mạn năm đó. Đồng thời, nhân viên năm đó ở tại Diêm thành, toàn bộ cũng triệu hồi về Thục quận. Thủy Hoàng Đế đối với việc này cũng vô cùng thỏa mãn.

Triều đình không mất một phân tiền, lại được hấn một diêm trường.

Về phần huynh đệ Tần Chỉ...Trình mẫu đã khôi phục họ Ba năm xưa, quan hệ gì đến Tần gia? Ngược lại hai năm này, hành vi cấu kết của Tần gia với người Ba thổ trừ làm Thủy Hoàng Đế rất tức giận. quan viên Ba quận vì thế cũng triển khai một loạt chèn ép đối với Tần gia.

Lúc đầu, Diêm thành còn có một phần tử là Lưu Khám.

Hiện nay cũng không có rồi!

Lưu Khám không trở lại Cù Nhân, càng không thấy bóng dáng ở Diêm thành. Lần này đi ngang qua, hẳn phát hiện bố cục của Diêm thành lại giống như Lâu Thương. Không khỏi nhớ tới cảnh tượng cùng đi dạo Nam Hải quận với Ba Mạn. Tâm trạng cũng cảm thấy thoải mái theo.

Lúc đến hành dinh của Đông Môn Khuyết, Thủy Hoàng Đế lại một lần nữa tiếp kiến Lưu Khám.

Nhưng không nói nhiều giống như lần trước. Lần này chỉ là giản đơn hỏi một chút, sau đó giao Ngân ấn cho Lưu Khám.

- Triệu Cao, đưa Lưu Lang tướng tới Chiêm Sự báo danh, từ hôm nay trở đi, đóng ở hậu doanh.

Người hầu hạ Thủy Hoàng Đế tại đại trưởng vẫn là Triệu Cao.

Có thể nhìn ra, tuy rằng Thủy Hoàng Đế tựa hồ hơi bất mãn đối với Triệu Cao, nhưng đối với y vẫn tín nhiệm như trước. Đặc biệt, Triệu Cao tinh thông hình danh, đối với luật lệ Tần pháp vô cùng quen thuộc. Trong lúc Thủy Hoàng Đế xử lý công vụ, không thể thiếu Triệu Cao ở bên hầu hạ.

Dù sao, nội thị hiểu biết chữ nghĩa cũng không nhiều lắm, nội thị tinh thông hình luật lại càng ít.

Bắt đầu từ năm Tần vương Chính thứ mười một (năm 236 trước CN) Triệu Cao năm đó hai mươi ba tuổi, với thân phận là Tốt sử Thượng thư tiến nhập Tần cung, bắt đầu phục vụ Tần vương Chính. Hiện nay Triệu Cao đã bốn mươi chín tuổi, phục vụ Thủy Hoàng Đế tròn ba mươi sáu năm, đã thành thói quen.

Nếu đổi lại là người khác, chưa chắc đã dùng tốt như Triệu Cao.

Cho nên, trong lúc nhất thời, Thủy Hoàng Đế cũng không có ý định trục xuất Triệu Cao, mà giữ lão ở bên người, tiếp tục phục vụ mình.

Triệu Cao kính cẩn lễ phép:

- Lão nô tuân chỉ!

.

Lão hơi khom người, đưa Lưu Khám rời khỏi lều lớn, trên mặt đã không còn vẻ kiêu căng như lần đầu tiên gặp Lưu Khám, trái lại là vẻ mặt khiêm nhường:

- Lưu lang tướng, lão nô chúc mừng ngài đây!

Lưu Khám lạnh cả người.

Trước đây, Triệu Cao không có đối với hắn như vậy.

Nếu như không hiểu con người Triệu Cao thì cũng thôi, then chốt chính là Lưu Khám biết con người Triệu Cao, vì vậy càng cảm thấy không bình thường.

Triệu Cao này, cũng có dòng dõi vương tộc nước Triệu. Có lẽ chỉ là họ xa, tổ tiên năm đó với thân phận là chất tử lưu lạc Đại Tần, trong lúc Tần, Triệu giao phong không ngừng, ngay cả Triệu Cao cũng không rõ ràng lắm, tổ tiên lão đến tột cùng là thuộc về chi nào của vương tộc.

Bởi vì mẫu thân từng chịu hình phạt, vì vậy từ khi sinh ra đến nay, Triệu Cao chỉ là một tiện dân.

Từ một tiện dân mà trở thành tâm phúc của Thủy Hoàng Đế. Trong quá trình này, Triệu Cao phải trải qua bao nhiêu gian nan, chỉ có chính lão là rõ ràng nhất.

Một người như vậy, tâm tư âm trầm mà thâm độc.

Càng cười gian đối với người, trong lòng lại càng hận người.

Nếu có thể, Lưu Khảm rất mong muốn một kiếm giết chết tên kia. Để một người như thế bên cạnh thực sự quá mức nguy hiểm.

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác không giết được lão...

Thủy Hoàng Đế đối với Triệu Cao vô cùng tin tưởng, chỉ nói về mặt quan chức, Triệu Cao đã là Lang trung lệnh Trung xa phủ, còn cao hơn so với phẩm trật Ứng lang tướng của Lưu Khảm. Cho nên, Lưu Khảm chỉ có thể kìm lại sự căm ghét và kính sợ ở trong lòng, bày ra khuôn mặt tươi cười đón chào:

- Triệu phủ lệnh thực sự khách khí!

Sau này Khảm còn phải nhờ Phủ lệnh tài bồi nhiều hơn, mong Phủ lệnh đừng từ chối mới được.

- Đâu có, đâu có!

Triệu Cao ngoài cười trong không cười, lời nói như là đáp ứng, chỉ là trong giọng nói có chút lạnh lẽo, chỉ cần không phải người ngu ngốc đều có hiểu được.

Hai người một đường đi đến hậu doanh, đi đến cửa doanh liền nhìn thấy một nam tử khoảng ba mươi tuổi, hùng hổ từ bên trong đi tới.

- Triệu Cao tham kiến công tử!

Vừa thấy nam tử này, Triệu Cao vội vàng hành lễ.

Nam tử này thân cao chừng bảy thước, thân thể hơi gầy, nhưng rất mạnh mẽ.

Y liếc mắt nhìn Triệu Cao, rồi ngửa đầu nhìn Lưu Khảm một chút:

- Triệu Cao, đây là Lang trung tới thay ta sao?

- Khởi bẩm công tử, vị này là Lưu lang tướng. Phụng chiếu mệnh của bệ hạ đến đây cùng công tử bàn giao, từ ngày hôm nay, do hắn đóng giữ hậu doanh.

- Lão Bi Phú Bình?

Vị công tử đó hừ một tiếng:

- Cũng giống Lão Bi đấy, chỉ không biết bản lĩnh như thế nào. Lúc nào rảnh rồi, lại tới lĩnh giáo một chút.

Nói xong y cất bước đi ngay.

Nhưng chưa đi được hai bước, Triệu Cao ở phía sau y lại hô:

- Công tử, ngài còn phải bàn giao với Lưu lang tướng a!

- Bàn giao cái gì.

Công tử hừ lạnh một tiếng:

- Ta không mang theo người đi, Phù Tiết đều đã đưa cho lão hóa Bách Lý. Bàn giao... Bảo hắn đi tìm Bách Lý là được.

Lưu Khảm cảm thấy không thể hiểu nổi...

Vị này làm sao vậy? giống như là ăn phải thuốc súng. Ta với y có ân oán gì đâu, thế nào lại giống như ta đoạt lão bà của y?

Triệu Cao cười không nói gì nữa mà dẫn Lưu Khảm đến cửa doanh trưởng;

- Lưu lang tướng tự đi vào đi, lão nô còn có chuyện phải xử lý, không ở lại nữa.

Triệu Cao nói xong, vội xoay người rời đi.

Lưu Khảm nhắc rèm trưởng đi vào, chỉ thấy trong tiểu trưởng, một nội thị áo đen đang ngồi. Nhìn kỹ hóa ra là người quen, Bách Lý Thuật.

Chiêm Sự là một chức quan độc lập ở ngoài Cửu khanh, chuyên môn chưởng quản những chuyện của hoàng hậu, hoàng tử, do hoạn quan đảm đương.

Bách Lý Thuật trông vui vẻ như vừa được thăng quan, vừa nhìn thấy Lưu Khâm y cười đứng dậy nói:

- Lưu lang tướng, ta chờ người đã lâu.

- Bách Lý, người thế nào...

- A, ta đây mới được phong làm Chiêm sự. Từ nay trở đi, chúng ta chính là cộng sự rồi. Mong Lưu lang tướng chiều cố nhiều.

Bách Lý Thuật này tuy rằng cũng là một thái giám, nhưng mang lại cho Lưu Khâm cảm giác coi như cũng không tệ.

Cùng hợp tác với người kia, nói vậy sẽ bớt lo hơn rất nhiều. Lưu Khâm nghĩ tới đây, nói khách sáo hai câu, trình lên ngân ấn để chứng minh thân phận của mình. Mặc dù là người quen, nhưng thủ tục vẫn phải làm. Bách Lý Thuật đem phù tiết đã chuẩn bị sẵn để trên văn án giao cho Lưu Khâm.

- Bách Lý, lúc ta tới cửa doanh, gặp một người...

- A, người nói là công tử Anh sao!

Bách Lý Thuật tựa hồ cũng biết Lưu Khâm muốn hỏi điều gì, cười nói:

- Vừa mới đi ra chính là công tử Anh, cũng giống như Lưu lang tướng, là một trong Bát đại lang trung, trước kia phụ trách trông coi nội doanh. Bởi vì chuyện ở Trữ La Sơn, cho nên bị đổi chỗ, trong lòng buồn bực.

Lưu lang tướng cũng dừng ở trong lòng, gã bị điều tới Tiểu doanh hộ vệ... ngược lại không phải là nhằm vào người...

Bách Lý Thuật, Triệu Cao đều xưng hô người này là công tử. Phải biết rằng, đây là nội doanh, người có thể được xưng hô là công tử... chẳng lẽ, là vương tộc?

- Ta mang người đến trú doanh, chất nhi của người được sắp xếp dưới trưởng người, lát nữa ta bảo người đưa gã tới đây.

Nhưng tùy tùng của người không thể ở cùng người, chỉ có thể đóng ở ngoại doanh, cái khác đều ổn thỏa... A, a, người đoán không sai, công tử Anh đích thực là vương tộc, là chất tử của Bệ hạ. Người không cần để ý đến sắc mặt của gã, Bệ hạ đã có an bài, sẽ không để người tiếp xúc nhiều với gã đâu.

Chất nhi của Thủy Hoàng Đế?

Sau một lát sững sốt, trong đầu Lưu Khâm mơ hồ hiện ra một cái tên.

Chẳng lẽ là hắn ta?

168. Chương 326-329

Chương 326: Mật nghị ở Lang Gia (1)

Trong trí nhớ mơ hồ của Lưu Khâm, loáng thoáng nhớ lại khi Tần Hán giao tranh, có một người là vương tử Anh.

Wang tử Anh, cũng không phải nói gã họ Vương. Người này là đời thứ ba của Tần, tên là Anh. Bởi vì đến cuối đời Tần, người này là Tần vương, do đó được gọi là vương tử Anh. Chuẩn xác mà nói, gã chính là Doanh Anh. Một vài sách ở hậu thế có nói, Doanh Anh là nhi tử của Doanh Phù Tô, cũng là chất tử đời thứ hai của Tần Hồ Hợi.

Đối với cách nói này, Lưu Khâm đặc biệt không tin. Thái độ nghiên cứu học vấn của các nhà sử học hậu thế... thật là inh. Nếu Doanh Anh là nhi tử của Doanh Phù Tô, vậy thế hệ thứ hai của nước Tần bức tử Phù Tô, lại như thế nào có khả năng buông tha Doanh Anh? Phải biết rằng, lúc Hồ Hợi kế vị, đã đại khai

sát giới, đem tôn thất Doanh thị giết sạch sẽ. Các ca ca tỷ tỷ của y, không một ai lọt lưới, thậm chí còn bị ngũ mã phanh thây.

Doanh Anh nếu là nhi tử của Phù Tô, chẳng phải là mầm họa lớn của Hồ Hợi. Y theo tính tình của Hồ Hợi, không đem Doanh Anh bầm thây vạn đoạn, đã là thiên đại ban ân rồi, như thế nào lại có thể dễ dàng tha cho Doanh Anh sống? Cho nên khẳng định Doanh Anh không phải là nhi tử của Phù Tô. Hơn nữa, Thủy Hoàng Đế hiện nay còn chưa đến năm mươi, đăng cơ từ năm mười ba tuổi, tranh đấu với Lã Bất Vi, đến năm hai mươi tuổi rốt cục cũng ngồi ổn trên vương vị. Cũng năm đó, Phù Tô sinh ra... Phù Tô hiện tại hai mươi tám tuổi, Doanh Anh nhìn bề ngoài cùng độ tuổi với Phù Tô, như vậy hai người sao có thể có quan hệ huyết thống? Theo kinh nghiệm của bản thân về rất nhiều việc, nên đối với các sử học gia của hậu thế, Lưu Khâm thực sự là bội phục vô cùng.

Bách Lý Thuật giải thích lai lịch của Doanh Anh cho Lưu Khâm. Cuộc đời Thủy Hoàng Đế có ba huynh đệ, trong đó có hai người là nhi tử của Triệu Cơ, lúc còn nhỏ thì đã bị Thủy Hoàng Đế giết chết. Chính xác là hai đứa trẻ cùng mẹ khác cha với Thủy Hoàng Đế, cũng không phải huynh đệ. Chân chính huynh đệ có huyết mạch của Doanh thị chỉ có một, đó chính là một công tử cùng cha khác mẹ với Thủy Hoàng Đế.

Phụ thân của Doanh Anh chính là Doanh Thành. Quan hệ của Doanh Thành và Thủy Hoàng Đế cũng không tốt. Dù sao, những năm tuổi thơ của Thủy Hoàng Đế vẫn sinh sống tại nước Triệu.

Ban đầu, Tần Trang Tương vương bị bệnh nguy kịch, lập Doanh Chính làm Tần vương. Thái hậu Hoa Dương phu nhân lại cho rằng huyết thống của Doanh Chính không thuần khiết, cho nên dự định lập Doanh Thành làm vương tử. Tuy rằng đến cuối cùng, Thủy Hoàng Đế kế thừa vương vị, thế nhưng cũng sinh lòng kiêng kỵ đối với Doanh Thành. Mà Doanh Thành, sau khi Thủy Hoàng Đế đăng cơ, cũng không phải là rất phối hợp.

Năm Tần vương Chính thứ tám (năm 239 trước CN) Doanh Thành mười tám tuổi phụng mệnh đem quân phá Triệu.

Năm đó khi đi qua Truân Lưu, lại bị quân tốt dưới trướng hiếp bách bức tạo phản, sau đó tự sát bỏ mình. Mà Thủy Hoàng Đế lúc đó đang tranh quyền cùng Lã Bất Vi, vì vậy để biểu hiện sự rộng lượng, đặc xá tội danh của Doanh Thành, đồng thời đem tất cả binh mã Doanh Thành đang nắm giữ đều thu lại. Sang năm thứ hai, Thủy Hoàng Đế lật đổ Lã Bất Vi, đánh chết, từ đó về sau rốt cuộc chân chính nắm giữ nước Tần.

Mà Doanh Anh sau khi Doanh Thành chết mới sinh ra. Thủy Hoàng Đế đem Doanh Anh về nuôi, coi như con đẻ. Ở một mức độ nào đó, cũng là để trấn an nhân mã của Doanh Thành. Hiện nay, Doanh Anh hai mươi chín tuổi, kế thừa tước Triệt hầu, phong quan Vệ tướng quân lang trung, cũng chính là Ứng lang tướng Bát đại Lang trung theo như lời của Bách Lý Thuật. Sang năm, gần sẽ ba mươi tuổi, dựa theo pháp luật Tần, có thể ra ngoài nhậm chức. Mà trong một năm này, đối với Doanh Anh mà nói cũng là năm then chốt. Nhưng không nghĩ tới, đến phút cuối cùng, sự việc của Doanh Quả khiến Doanh Anh gặp tai bay vạ gió.

Theo ghi chép của lịch sử, đối với việc giết chết Triệu Cao của Hồ Hợi, Quải Ân xin hàng, đến cuối cùng vương tử Anh bị Hạng Vũ giết chết, Lưu Khâm vẫn ôm đồng tình.

Trong ấn tượng của Lưu Khâm, đó là một nhân vật rất bị kịch. Cũng không biết vì sao, lúc hấn gặp Doanh Anh, lại có một cảm giác đây cũng không phải là người nhu nhược.

Chỉ là, hấn có thể nói gì đây?

Là một ngoại thần, tuy rằng được Thủy Hoàng Đế tín nhiệm, vào danh sách Bát đại lang trung, nhưng việc này liên quan đến gia sự hoàng tộc, Lưu Khâm cũng bất lực. Hấn có thể làm đó là cẩn thận nhiều hơn. Thử nghĩ mà xem, là một người từ nhỏ lưng đeo tội danh phụ thân mưu nghịch, lớn lên trong hoàng thất lục đục với nhau. Tai nghe mắt thấy, đều là người lừa ta gạt, một người như vậy, tâm tư sao có thể giản đơn!

Nghĩ tới đây, Lưu Khâm không khỏi cười khổ trong lòng một lần nữa.

Bị quán vào trong hoàng thất, thật đúng là một phiền toái lớn...

Hấn đi cùng Bách Lý Thuật tuần sát hậu doanh, sau đó lại gặp mặt Thiết ưng duệ sĩ đang ở hậu doanh, tổng thể mà nói tất cả đều rất thuận lợi.

Thiết ứng duệ sĩ chỉ trung thành với Thủy Hoàng Đế. Nói cách khác, người nắm trong tay Thiết ứng duệ sĩ chỉ có một mình Thủy Hoàng Đế. Để hiệu lệnh Thiết ứng duệ sĩ cần có hai vật, một là Ngân ấn của Ứng Lang tướng, một cái là Phù tiết hoàn chỉnh. Trong tay Lưu Khảm có nửa miếng phù tiết, nửa còn lại trong tay Thủy Hoàng Đế. Trên danh nghĩa, Ứng Lang tướng khống chế trăm tên Thiết ứng duệ sĩ, nhưng thực tế, không có sự đồng ý của Thủy Hoàng Đế, hắn cũng không có quyền điều động Thiết ứng duệ sĩ xuất động. Đây cũng là nguyên nhân khi đám người Doanh Quả chạy mất, Thiết ứng duệ sĩ không xuất động. Thủy Hoàng Đế ở trên núi Cối Kê, chỉ có một mình Doanh Anh tất nhiên là không cách nào điều Thiết ứng duệ sĩ xuất doanh làm việc.

Thậm chí về sau lại phải điều động binh mã Chư Kỵ vào Trữ La Sơn cứu viện.

Thủy Hoàng Đế đối với việc khống chế binh phù cực kỳ nghiêm mật.

Cũng khó trách, từ cuộc cải cách pháp luật của Thương Ưởng tới nay, Đại Tần đã trải qua bao nhiêu khó khăn, đặc biệt danh tướng xuất hiện liên tục, khiến Thủy Hoàng Đế phải làm như vậy.

Điều làm Lưu Khảm vui vẻ đó là trong số Thiết ứng duệ sĩ ở hậu doanh có một người quen: Cáp Vô Lương!

Trước đây y đã cùng Lưu Khảm tác chiến ở Trữ La Sơn, đối với Lưu Khảm vẫn có lòng cảm ơn. Nếu không có thúc cháu Lưu Khảm, tỷ đệ Doanh Quả đã chết từ lâu, kéo theo Cáp Vô Lương cũng chết không toàn thây. Y bị thương nhưng chỉ bị thương ngoài da, hiện nay đã khỏe nên ở trong doanh nghe lệnh. Có một người như vậy ở đây, đối với việc làm quen với Thiết ứng duệ sĩ của Lưu Khảm tất nhiên sẽ sinh ra ích lợi rất lớn.

Sau khi Bách Lý Thuật bàn giao xong cho Lưu Khảm, liền cáo từ rời đi. Thân là Chiêm sự, y còn rất nhiều việc phải xử lý, nên không thể giới thiệu tất cả trong doanh cho Lưu Khảm. Vì vậy, Cáp Vô Lương liền trở thành người dẫn đường cho Lưu Khảm. Sau khi đã giới thiệu Lưu Khảm với mọi người trong Thiết ứng duệ sĩ, liền đưa Lưu Khảm đi xung quanh trong doanh.

- Đó là hành trưởng của Hàn phi, kia là hành trưởng của tiểu công chúa...

Cáp Vô Lương vừa giới thiệu với Lưu Khảm vừa nói:

- Từ khi xảy ra việc kia, thủ vệ hậu doanh so với trước đây còn nghiêm mật hơn rất nhiều. Xung quanh mỗi chỗ ngồi đều có mười tên Thiết ứng duệ sĩ thủ hộ, chia làm hai tổ, thay phiên dò xét. Còn bốn mươi tên Thiết ứng duệ sĩ khác cũng chia thành hai tổ, đi tuần thị bên trong doanh. Đã sắp xếp nhân viên thỏa đáng, Lưu Lang trung cũng không cần làm gì nữa. Lang trung chỉ cần bảo đảm bên trong doanh an ổn, thừa người cũng không phải là việc lớn. Bên phía Bệ hạ đã có Xa sĩ Trung xa phủ cùng Kỳ dư duệ sĩ thủ hộ, trừ phi Bệ hạ giá lâm nội doanh, Lang trung không cần tiếp xúc với người khác.

Cáp Vô Lương giới thiệu rất chu đáo, Lưu Khảm cũng rất chăm chú nghe.

Đây chính là đem sức lực phục vụ đối với Thủy Hoàng Đế, chẳng may nếu xảy ra sự cố, Doanh Anh có thể điều dời đi, bởi vì y chính là vương tộc.

Nhưng chính mình... Lưu Khảm phải dùng tất cả tinh thần, làm thật tốt những việc của một Thương lang tướng.

Đi qua một cái trường nhỏ, ngửi thấy một mùi hôi thối, Lưu Khảm dừng chân, hơi nhú mày, nhẹ giọng hỏi:

- Ở trong này là ai?

- Điều này...

Cáp Vô Lương lộ ra vẻ đau thương, nhẹ giọng nói:

- Người ở bên trong, là người Lang tướng cũng biết... trước kia hắn cùng tiểu tướng là duệ sĩ hộ vệ của tiểu công tử, tên là Hoàng Nhất Phẩm. Trận đánh ở Trữ La Sơn, hắn bị mất một cánh tay, cho nên Bệ hạ cũng không có truy cứu hắn.

Nhưng nằm ở đây cũng không có ai đếm xỉa đến hắn.

Nghe người ta nói đó là do tiểu công tử mệnh lệnh như vậy... Nói Nhất Phẩm làm mất mặt y, phải nghiêm phạt hẳn. Lang trung trong doanh cũng không dám hỏi đến, chúng ta chỉ có thể âm thầm chăm sóc. Hôm nay ngẫm lại, Cáp mỗ coi như là vận khí tốt, tuy tiểu công chúa cũng bị thương, nhưng không phải là người tuyệt tình giống như tiểu công tử ngoan độc kia!

Lời này vừa ra khỏi miệng, Cáp Vô Lương lập tức ý thức được không ổn.

Đây chính là tội danh bàn luận về chủ thượng, nếu bị người khác biết, lại phải chịu không ít khổ sở.

Y quay đầu nhìn lại, lại ngoài ý muốn phát hiện Lưu Khảm tựa hồ như không có nghe thấy lời nói của y, chỉ thấy Lưu Khảm cất bước đi tới doanh trướng, nhắc rèm đi vào. Trong trướng, ánh sáng âm u, hàng đồng tạp vật. Lưu Khảm đi tới bên người Hoàng Nhất Phẩm, ngồi xuống bên cạnh người, vươn tay xem mạch đập của Hoàng Nhất Phẩm. Hoàn cảnh này, tạo ngộ này, thương thế này... nếu đổi lại là một người khác sợ là đã chết rồi.

Nhưng Hoàng Nhất Phẩm vẫn sống, mạch đập dù rất nhẹ nhưng cũng coi như vẫn còn đập.

Đây chắc là do bọn Cáp Vô Lương âm thầm chăm sóc. Cái gọi là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, thấy đồng liêu hình dáng như vậy, trong lòng khẳng định sẽ không dễ chịu.

- Bảo thái y đến khám và chữa bệnh một chút đi.

Lưu Khảm nhẹ giọng nói:

- Nếu tiểu công tử trách tội, một mình ta sẽ gánh chịu thay. Lát nữa ta sẽ viết một phương thuốc bổ hư, chăm sóc cẩn thận.

- A...

Cáp Vô Lương nghe vậy, không khỏi kích động một trận. nhưng y vẫn còn có chút lo lắng, nhẹ giọng nói:

- Lang trung, không phải là ta... Tiểu công tử gần đây tính tình rất tàn bạo, cổ quái. Nếu bị y biết, chắc chắn sẽ cho rằng ngài vượt mặt y, sẽ không vui.

- Không vui thì thế nào, tốt xấu cũng vì Bệ hạ ra sống vào chết. Nếu nhận được kết quả ấy, các huynh đệ sẽ nghĩ như thế nào? Sao có thể vẫn vì bệ hạ mà xuất lực? Tiểu công tử muốn trách tội ta, giỏi lắm thì tước đi tước vị của ta bãi đi chức quan của ta... Hắc, cùng lắm thì về nhà buôn bán, sợ cái gì?

Lưu Khảm ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai Hoàng Nhất Phẩm, không nói thêm gì, xoay người ra khỏi trướng.

Chương 328: Mật nghị ở Lang Gia (2)

Đối với nhận thức về Hồ Hợi trong lòng hắn vì chuyện này mà khắc sâu thêm vài phần. Trong sử sách vẫn nói Thủy Hoàng Đế hà khắc ít tình cảm, nhưng theo ta thấy Hồ Hợi mới là kiểu mẫu của hà khắc ít tình cảm. Cũng thật kỳ quái, Thủy Hoàng Đế hùng tài đại lược, Phù Tô cẩn thận trầm ổn, sao lại có một người con như thế?

Thật đúng là rồng sinh được chín con thì không ai giống ai.

Thậm chí ngay cả Doanh Quả, biểu hiện so với Hồ Hợi vẫn còn mạnh mẽ hơn...

Đại Tần nếu thực sự rơi vào tay Hồ Hợi, vậy không sụp đổ mới là chuyện lạ.

Giờ khắc này, Lưu Khảm cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cái kiểu đã biết kết quả nhưng cảm giác không thể nào cải biến, nói thật, rất là khó chịu.

Tiền đồ hỗn loạn khó hiểu, làm cho Lưu Khảm có chút mất phương hướng.

Hắn ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, trong lòng sinh ra cảm giác tịch liêu.

Tiểu mẫn, khổ thái tú, mỹ thảo tử, tiểu tử chí!

Hàm nghĩa của những lời này là vào mùa hạ, cây trồng bắt đầu làm đồng, nhưng bây giờ vẫn còn chưa chín để thu hoạch, cho nên gọi là tiểu mẫn.

Năm Tần vương Chính thứ ba mươi tám, Tề Lỗ đại hạn...

Thủy Hoàng Đế ngay tại ngày tiểu mãn này, rời khỏi Đông Môn Khuyết, tiếp tục lên đường tuần thú.

Tuy rằng, thời Tần còn chưa có cách gọi là hải quyền, nhưng đó có thể thấy được, Thủy Hoàng Đế vô cùng coi trọng việc đóng thuyền. Các vùng Thục Trung, Lạc Dương, Cối Kê cùng với Lang Gia đều có các xưởng đóng thuyền. Hơn nữa nói về kỹ thuật thời đại này, phương Tây thậm chí còn không biết đến kỹ thuật đóng thuyền “Bình tương pháp”, thế nhưng ở nước Tần, cũng đã xuất hiện kỹ thuật đóng thuyền, đồng thời phát minh ra mái chèo.

Ở hậu thế, trong tác phẩm “Lịch sử khoa học kỹ thuật Trung Quốc” của học giả Anh Joseph Needham phát minh ra mái chèo, được biết đến như những phát minh khoa học nhất.

Lưu Khám đứng ở mạn thuyền, nhìn về phía chiếc thuyền lầu hùng vĩ phía trước, không khỏi sinh ra một niềm tự hào.

Đây chính là tổ tiên của ta, khi châu Âu vẫn còn là xứ man di, tổ tiên của chúng ta đã giương buồm đi xa... Khoan đã, sao lại không thấy buồm nhỉ?

Lưu Khám kinh ngạc phát hiện, trên thuyền này đã có mái chèo, có bánh lái, thế nhưng lại không thấy buồm.

Nghĩ lại, hẳn cũng ngồi thuyền không biết bao nhiêu lần, hình như cũng chưa từng sử dụng buồm, nói cách khác, thời đại này còn chưa có buồm?

- Lang trung, lại đang suy nghĩ cái gì vậy?

Lưu Khám quay đầu nhìn lại, thì ra là Bách Lý Thuật đã đi tới.

Đây là một chiếc hải thuyền, có thể chở được nghìn người. Trên thuyền thiết kế bốn tầng lầu, đều có kỳ danh.

Trên thuyền, ngoài Lưu Khám và trăm tên Thiết ưng duệ sĩ, các phi tần của Thủy Hoàng Đế cũng đều ở trên thuyền. Bách Lý Thuật là Chiêm sự chủ chương hành nghi của hậu cung, tất nhiên là cũng ở trên hải thuyền này. Lưu Khám và trăm tên Thiết ưng duệ sĩ ở tại khoang thuyền; bên trên là lần lượt có cung nữ nội thị hoàng tử hoàng nữ và tần phi. Nói theo đạo lý, lúc này Bách Lý Thuật hẳn là phải ở tầng hai trong khoang thuyền xử lý công vụ, hoặc hầu hạ tần phi.

Lúc này lại chạy tới đây, là vì sao?

- Chiêm sự, có gì phân phó?

- A, chỉ là ở trong khoang thuyền bực mình, nên đi ra ngoài hít thở không khí.

Bách Lý Thuật vừa nói chuyện vừa đến gần trước mặt Lưu Khám, thần bí nói:

- Lưu Lang trung, có nghe nói hay không?

- Nghe nói gì?

Dáng vẻ Bách Lý Thuật thần thần bí bí, làm cho Lưu Khám không khỏi hiếu kỳ, người này cái gì cũng tốt, chỉ là có chút lảm chuyện.

Nhưng như thế cũng tốt, qua lại thân thiết với những người như thế, có thể biết rất nhiều tin tức không dễ nghe được.

Bách Lý Thuật nói:

- Trước khi rời bến, ta nghe người ta nói, bệ hạ đã hủy bỏ Hành phù tỳ sự của Triệu Cao rồi.

- A?

Hành phù tỳ sự là quyền lực lớn nhất của Triệu Cao, giống với chương ấn thái giám của thời Minh ở hậu thế. Ấn tỳ của Thủy Hoàng Đế, toàn bộ đều do Triệu Cao một tay chương quản. Một tay là Trung xa phủ, một tay nắm giữ phù tỳ, hai quyền lực này tạo nên thân phận đệ nhất nội thị Tần cung của Triệu Cao.

Thủy Hoàng Đế mà bãi đi Hành phù tỳ sự của Triệu Cao, chẳng lẽ đã sinh khoảng cách đối với y?

Lưu Khám cũng nghe nói, bởi vì chuyện của Hồ Hợi, Thủy Hoàng Đế đối với Triệu Cao vô cùng bất mãn. Chỉ là vẫn không ngờ, cứ nhiên bỏ đi chức Hành phù tỳ sự của y. Trong lịch sử, Hồ Hợi sở dĩ có thể đăng cơ, không phải là vì Triệu Cao nắm trong tay phù tỳ, có thể giả tạo di chiếu đó sao?

Hiện nay đã không có phù tỳ, đám người Triệu Cao như bị chặt đứt một cánh tay.

Với tình hình hiện nay, đợi lúc Thủy Hoàng Đế trở về Hàm Dương, khẳng định sẽ bỏ đi nốt cánh tay kia của Triệu Cao. Nếu như Triệu Cao không có quyền lực, vậy Đại Tần có thể diệt vong không? Lưu Khám không khỏi cảm thấy nghi hoặc, đồng thời trong lòng, lại cảm thấy khủng hoảng.

Tựa hồ lịch sử đã lệch khỏi quỹ đạo phương hướng ban đầu. Nếu Hồ Hợi không thể đăng cơ, vậy Đại Tần sẽ thành cái dạng gì?

Nếu Đại Tần không vong, chính mình sẽ đi về đâu?

Đếm trên đầu ngón tay, Lưu Khám dốc sức vì Đại Tần, cũng đã có thời gian khoảng bảy tám năm. Bảy tám năm này, cũng đủ để Lưu Khám sinh ra nhiều cảm tình đối với Đại Tần. Không thể phủ nhận, sự thiết huyết của Đại Tần, sự cường ngạnh của Đại Tần, pháp luật và kỷ luật của Đại Tần làm cho Lưu Khám rất có hảo cảm.

Từ nội tâm mà nói, xác thực Lưu Khám cũng không hy vọng Đại Tần sẽ vong.

- Bãi đi Phù tỳ sự của Triệu Cao, vậy sẽ do ai tới tiếp chức?

Bách Lý Thuật lắc đầu:

- Tâm tư của bệ hạ, chúng ta có thể phỏng đoán sao? Theo ta thấy, lúc này đây, không chỉ có Triệu Cao đã hết thời, ngay cả Tiểu công tử cũng gặp phải tai ương. Hôm qua ta nghe trộm được Hàn phi và tiểu công chúa nói chuyện, hình như là sau khi về Hàm Dương, sẽ cho tiểu công tử đi rèn luyện ở Ngũ Nguyên.

Aiz, năm đó bệ hạ cho đại công tử đi rèn luyện, ai có thể nghĩ đến, tiểu công tử cũng sẽ như vậy?

Được rồi, ta trở lại làm việc đây... Mấy ngày trên biển này, thực là khổ sở. Nghe người ta nói, lúc bầu trời tối đen, nói không chừng sẽ có sóng gió.

Lang trung người cũng nên lưu tâm nhiều một chút, đừng để gây ra rắc rối.

Còn có một việc, đứa cháu kia của người... ta vẫn cảm thấy rất cổ quái, cả ngày không nói một câu, ôm bình khí ngồi xồm ở cửa lầu, thật dọa người.

Lưu Khám nhìn theo ánh mắt của Bách Lý Thuật, chỉ thấy Lưu Tín một thân khôi giáp, ôm một thanh lang nha bổng, lẳng lặng ngồi ở một bên mạn thuyền.

Không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, Lưu Khám thở dài.

Tuy rằng Lưu Tín không nói gì, nhưng Lưu Khám cũng loáng thoáng được tâm tư của y. Liên tưởng đến trước kia y theo Doanh Quả ở tại hành dinh Chư Kỳ, ở Trữ La Sơn, Hoán Sa Từ liều mạng quyết chiến... nhưng chung quy cũng không có khả năng. Một người trên trời, một người dưới đất, tiểu công chúa đó, làm sao có thể thích tên tiểu tử gốc Lưu Tín này? Mặc dù Doanh Quả thích, Thủy Hoàng Đế cũng không có khả năng đồng ý việc này.

Hắn có lòng muốn khuyên bảo Lưu Tín, nhưng cũng không biết mở miệng thế nào.

Lưu Khám gạt đầu, hướng Bách Lý Thuật nói lời tạ ơn. Sau khi nhìn thấy y rời đi, liền cất bước đi tới trước mặt Lưu Tín.

Lưu Tín búi tóc cài trùy kể, mặc áo giáp tê giác, uy phong凛冽.

Ngồi xuống bên cạnh cậu, Lưu Khám khẽ đẩy Lưu Tín một cái:

- Tín, đang suy nghĩ cái gì?

- Không nghĩ cái gì!

Lưu Tín giống như trước đây, giọng nói ồm ồm, nhưng tựa hồ có chút ngưng ngừng, mặt đen dần đỏ lên, cúi đầu không nhìn Lưu Khảm.

Càng là cái dạng này, Lưu Khảm lại càng có thể khẳng định.

- Tín, lần này ta về, mẹ cháu đã nói chuyện với ta chuẩn bị tìm cho cháu một hôn sự. Cháu thích cô nương như thế nào? Để khi gặp mẹ cháu, ta cũng dễ trả lời.

Lưu Tín nhất thời lộ ra vẻ khấn trương.

Một lát, cậu đứng lên buồn bực nói một câu:

- Cháu không cần!

Nói xong câu đó, không đợi Lưu Khảm mở miệng, quay đầu đi luôn.

Tiểu tử ngốc này, tình tình càng lúc càng nóng nảy... cái quật tính này, thật đúng là làm cho Lưu Khảm cũng hết cách!

Lúc trời chạng vạng, quả thật như lời Bách Lý Thuật, trên biển bắt đầu nổi gió.

Gió rất lớn, sóng rất cao!

Bất đắc dĩ, phải ngừng thuyền ở bãi đất cao của một đảo nhỏ gần Lang Gia. Quan viên đóng ở Lang Gia đã chuẩn bị xong từ lâu, đợi khi đội thuyền cập bờ, lập tức đến đây nghênh tiếp.

Thủy Hoàng Đế quyết định cập thuyền nghỉ một đêm ở Lang Gia.

Chỉ là không cho phép thuyền lâu của tần phi được cập bờ, mọi người vẫn ở trên thuyền như trước.

Đến sau nửa đêm, gió thổi càng lúc càng lớn. sóng biển đánh vào các rạn san hô, tạo nên những âm thanh đinh tai nhức óc. Cho dù đứng trên bờ, vẫn có thể cảm thụ được uy lực của sóng. Rất nhiều người đều cảm thấy sợ hãi, phảng phất như toàn bộ thế giới đều bị chôn vùi trong những tiếng ầm ĩ này.

Mây đen đầy trời, không một ánh sao.

Doanh Anh dẫn người đi tuần quanh doanh địa, vừa chuẩn bị quay về tiểu trưởng, thì thấy tùy tùng tiến lên bẩm báo:

- Công tử, vừa có người đưa tới một cái tráp, nói là phải giao tận tay công tử.

Vừa nói, gã vừa đưa cho Doanh Anh một cái hộp gỗ lim.

Doanh Anh ngắt ra, nhận lấy cái tráp, vô thức hỏi:

- Là ai đưa tới, có để lại họ tên không?

- Trời quá tối, người kia lại cầm đèn lồng, không thấy rõ lắm tướng mạo. Để lại cái tráp liền đi luôn, còn nói sẽ trở lại bái phỏng công tử.

Không hiểu ra sao!

Doanh Anh nhíu mày, trong lòng tự nhủ: Thần thần bí bí làm cái gì? Xem ra cũng không phải là cái thứ gì tốt...

Nghĩ tới đây, y mang theo hộp gỗ đi vào tiểu trưởng.

Cởi ra khỏi giáp, có một người tùy tùng dâng nước nóng lên. Sau khi lau sạch khuôn mặt, lại thay một bộ y phục khô mát, ánh mắt không tự chủ được lại rơi về phía cái tráp đặt trên thư án. Là vật gì vậy? là ai đưa đến đây? Doanh Anh ngồi xuống, đánh giá cẩn thận vài lần, phát hiện cái tráp này từ trong cung ra, chốt mở tráp còn có một lớp niêm phong.

Doanh Anh suy nghĩ một chút, hai tay vuốt cái nắp tráp, ấn một cái nút, chỉ nghe tách một tiếng nắp tráp mở ra.

Bên trong là một quyển thẻ tre, xem ra cũng có chút lâu năm, trừ cái đó ra, không còn cái gì nữa.

Doanh Anh cẩn thận cầm lấy quyển thẻ tre, dưới ánh sáng mờ ảo, mở ra.

“Thần cúi lạy trước vương thượng...”

Là tấu chương của Quốc úy Úy Liêu.

Doanh Anh không khỏi hiếu kỳ, đọc xuống dưới. Sắc mặt nguyên bản rất nhẹ nhàng, nhưng dần dần đã thay đổi. Một hồi lâu, y cuộn thẻ tre lại, đặt trở về cái tráp, hai gò má giật giật, trong mắt một vết sát khí dần dần hiện lên.

Nắm chặt tay, hung hăng đâm xuống thư án.

Doanh Anh kìm nén gầm nhẹ:

- Không báo thù này, Anh thề không làm người!

Chương 328: Bắc Quảng Võ quân (1)

Mưa vẫn lớn như cũ.

Giống như là toàn bộ sông Ngân Hà đều đổ xuống, không có dấu hiệu dừng lại, trái lại càng ngày càng lớn, càng ngày càng cuồng bạo, thỉnh thoảng lại thêm sấm chớp, nung theo trong đó.

Cuồng phong bạo ngược, tàn sát bừa bãi...

Xa xa tiếng sóng biển gầm gừ, càng đình tai nhức óc.

Trong hành dinh, thủ vệ vẫn sâm nghiêm như cũ. Ở đây hiếm thấy một cơn lốc mạnh như vậy, cho dù là trung úy quân tinh nhuệ, cũng không thể buông lỏng. Triệu Cao khoác áo tơ nón lá, mang một cái lạp, đứng ở một bên tiểu trường.

Hai gã Xa sĩ Trung xa phủ đứng cách lão chừng hơn chục bước, mặc trang phục giống Triệu Cao. Một người nội thị cầm trong tay đèn trúc, khoác áo tơ từ bên ngoài đi tới. Gã dừng bước trước mặt Triệu Cao, cung kính hành lễ sau đó lấy một khối yêu bài đưa cho Triệu Cao.

Trong hành dinh này, ba bước có một tốp, năm bước có một trạm canh gác, nếu không có yêu bài, dù là nhân vật như đám người thừa tướng Lý Tư cũng mơ tưởng tùy ý đi lại. Triệu Cao tiếp nhận lệnh bài, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

- Đồ đã đưa qua chưa?

- Phủ lệnh yên tâm, nô tài đã đem đồ đưa qua rồi.

- Trên đường đi có gặp người nào không?

Nội thị suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Thật ra không có... dọc đường đi nô tài rất cẩn thận. Mưa gió lớn như vậy, đám vệ sĩ tuần thị cũng không nghiêm mật như bình thường, cho nên không gặp phải ai, rất thuận lợi trở về.

- Vậy người có từng lộ mặt không?

- Cũng không có, lúc nô tài giao đồ, đã dùng trúc đăng giấu xuống, đứng ở một nơi bí mật gần đó.

Triệu Cao rất thỏa mãn gật đầu:

- Tiểu Tam, làm rất tốt!

- Vì Phủ lệnh mà dốc sức, nô tài làm sao dám không cẩn thận?

- Vậy trở về nghỉ ngơi đi, sẽ cho người mang thưởng tới cho người.

- Vâng, đa tạ Phủ lệnh!

Nội thị vô cùng vui vẻ xoay người, chuẩn bị đi tới trong doanh trướng của mình. Lại không biết, trong nháy mắt khi gã xoay người, Triệu Cao cũng nghiêng thân gật đầu với hai tên XXa sĩ, rồi quay đầu đi. Hai gã

Xa sĩ đột nhiên hành động, giống như quỷ mị, rất nhanh liền đuổi theo tên nội thị kia. Trong đó một gã vươn tay tới, vỗ vai nội thị, nội thị dừng bước quay đầu lại.

Chỉ thấy trước mắt hiện lên một đạo ánh sáng, một thanh đoản kiếm sắc bén lau qua yết hầu gã, máu bắn tung tóe. Gã Xa sĩ lấy từ trong người ra một cái túi to, cầm đầu của tên nội thị, dùng lực một cái đã vặn gãy cổ tên nội thị kia. Hai gã Xa sĩ phối hợp vô cùng ăn ý, nói thì chậm, xảy ra khi đó thì nhanh, tất cả đều phát sinh trong nháy mắt. Cả hai đem thi thể của tên nội thị bọc lại, một gã Xa sĩ nâng lên đi mất. Máu phun tung tóe lúc này nháy mắt bị nước mưa rửa sạch sẽ.

Một tên Xa sĩ ở lại kiểm tra tình huống bốn phía xung quanh, lúc này mới xoay người đuổi theo.

Trên bầu trời đen kịt, xuất hiện một tia chớp giống ngân xà như muốn xé rách bầu trời đêm. Ánh sáng chớp lên, chiếu lên phía nóc tiểu trường.

Chỉ thấy màn trường được nâng lên, lộ ra một cái đầu thanh niên. Một ống tay áo bay bay, hiển nhiên là thiếu mất một cánh tay. Y đầu tiên là nhìn theo hướng Triệu Cao rời đi, rồi lại nhìn về hướng xa sĩ vừa đi... Suy nghĩ một lát, xoay người quay về trường. Một lát sau, một bóng đen nhỏ từ trong trường rời đi.

Tính mệnh một tên nội thị, đối với cung Tần mà nói, giống như là muối bỏ biển, không đáng nhắc tới. Chết đi một người, căn bản là không ai để ý, cũng không có người biết. Triệu Cao lại là người quản lý những người này, muốn làm cũng chỉ là ở trên danh lục viết tên những người này lên, đợi đến khi quay lại cung Tần, đem tư liệu của những người này lấy đi, thần không biết quỷ không hay. Thủy Hoàng Đế sẽ không lưu ý bên người nhiều hơn hay ít hơn một tên nội thị. Mà Triệu Cao không nói cũng không có người biết chuyện này. Cùng lắm thì sẽ có vài tên nội thị thấy thiếu thiếu gì đó, nhưng cũng sẽ không quá lưu ý.

Ngày thứ hai, mưa giảm hơn.

Thủy Hoàng Đế lên thuyền lần thứ hai, tiếp tục chuyến đi trên biển của y.

Bão tố qua đi, gió êm sóng lặng.

Đội thuyền cũng không gặp phải điều gì nguy hiểm, một đường rong rong rần rần đi tới. Từ Lang Gia thai chạy thẳng tới phía đông bắc. Lúc đi qua thành Sơn Giác, Thủy Hoàng Đế quá háng hái, dùng liên nỗ Đại hoàng tham bắn chết một con cá lớn, liền phanh thây cá, chia cho các thần tử.

Lưu Khâm cũng may mắn có một chén canh cá, coi như là hoàng ân mệnh mông đi.

Nhưng hắn tuyệt không thấy cảm kích, canh cá này rất tanh, hơn nữa thịt cá có vẻ hơi dai, vị cũng không phải rất ngon. Nhưng đây là do Thủy Hoàng Đế ban ân, không thể không dùng. Lưu Khâm thậm chí còn mong muốn có người có thể uống hộ hắn, nhưng trăm tên thủ hạ duệ sĩ, cả đám đều dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn hắn ăn, không ai dám đứng ra vì hắn phân ưu. Về phần Lưu Tín, càng không thể trông cậy vào.

Tiểu tử ngốc này, tựa hồ bị tẩu hỏa nhập ma, mỗi khi Doanh Quả xuất hiện, luôn luôn ngu si nhìn bóng lưng của nàng.

Ai bảo “Thiếu niên không hiểu được tư vị của ưu sầu”?

Chỉ nhìn thấy Lưu Tín như vậy, liền biết cậu đang vì thế mà phiền não. Cậu có thể chân chất, có lẽ có chút ngu si, nhưng có một số việc không thể không biết. Cậu hiểu rõ, mình cùng Doanh Quả một người trên trời, một người dưới đất, căn bản là không có khả năng. Dù vậy, chỉ là nhìn Doanh Quả từ xa, thậm chí chỉ là bóng lưng thôi, cậu cũng đều cảm nhận được một loại hạnh phúc phát ra từ nội tâm.

Lưu Khâm thấy vậy, cũng đành bất lực.

Đây là tâm bệnh.

Có câu trị tâm bệnh phải dùng tâm được, Lưu Khâm biết Lưu Tín càng trong tình hình này, lại càng không dễ khuyên bảo. Chỉ hi vọng thời gian trôi qua, cảm giác khắc cốt ghi tâm này có thể dần dần phai nhạt. Nếu dùng thủ đoạn cứng rắn để ngăn cản, trái lại khả năng sẽ hoàn toàn ngược lại.

Chỉ mong tiểu tử này, đừng rước lấy chuyện đi...

Lưu Khám chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, đồng thời đối với trong lòng lại càng quan tâm tới Lưu Tín hơn nữa.

Đội thuyền cập bờ ở Phù Sơn.

Thủy Hoàng Đế xuống hải thuyền, cũng không nóng lòng rời đi, trái lại lại dừng lại dưới chân núi. Bởi vì Thủy Hoàng Đế còn muốn tế tự thần linh trên Phù Sơn.

Thiên địa có tám thần, thần thái dương chiếm thứ nhất.

Tám thần phân biệt này chính là: Thiên thần, tế tự ở Uyên Thủy (nay là Trấn Nam, Lâm Truy, Sơn Đông); Địa thần, tế tự ở Thái Sơn, Lương Phụ sơn; Bình thần, tế tự ở Bình Lục (nay là Huyền Bắc, Văn Thượng, Sơn Đông), cũng chính là Xi Vưu trong truyền thuyết. Âm thần, tế tự ở Tam Sơn (nay là Thị Bắc, Lai Châu Sơn Đông); Dương thần tế tự ở Chi Phù sơn. Ngoài ra còn có Nguyệt thần ở Lai Sơn (nay là đông nam Long Khẩu, Sơn Đông), Nhật thần ở Thành Sơn (nay là đông bắc thành Sơn Giác, Quan Vinh, Sơn Đông); Tứ quý thần ở Lang Gia sơn. Tập tục tám thần, bắt nguồn từ thời Khương Thái công.

Từ khi trời đất phân chia, trọc khí là đất, thanh khí là trời.

Dương thần có thể tính là thần linh quan trọng nhất trong trời đất.

Lúc Thủy Hoàng Đế đang tế tự Dương thần, cũng không có nửa điểm sơ sẩy. Mọi việc trai giới tắm rửa, mỗi chuyện cũng không dám qua loa.

Đó gọi là nâng đầu ba thước có thần minh.

Thủy Hoàng Đế dù là cuồng ngạo bảo thủ, tự hào tổ long, đối với thần minh cũng cực kỳ cung kính.

Lưu Khám cũng căng thẳng lên, bởi vì ngủ lại dưới chân núi Chi Phù sơn, nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn là phải thủ hộ trong doanh an toàn.

Nhưng lúc lên bờ, Lưu Khám ngoài ý muốn lại phát hiện, số lần Doanh Quả ra vào đại trường của Thủy Hoàng Đế càng tăng lên.

Phải biết rằng, trước đây Doanh Quả tuy rằng có thể tự do ra vào đại trường, thế nhưng lúc Thủy Hoàng Đế xử lý công vụ, bất kể người nào ngay cả năng lại càng phải cẩn thận.

Nhưng hiện tại, việc hạn chế số lần Doanh Quả tới đại trường, tựa hồ đã bị bãi bỏ.

Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái!

Nhưng việc của hoàng gia, hắn sao lại có thể nhúng tay hỏi đến?

Ngày hôm nay, Doanh Quả gọi Cấp Vô Lương tới đại trường của Thủy Hoàng Đế. Lưu Khám vẫn như bình thường, mang theo Lưu Tín tuần thị xung quanh doanh.

Khi đi ngang qua tiểu trường của Hồ Hợi, Lưu Khám bất ngờ nhìn thấy Triệu Cao từ trong đó đi ra.

Theo đạo lý mà nói, Triệu Cao từng là lão sư của Hồ Hợi, bình thường hai người đi lại tương đối gần, ra vào doanh trường của Hồ Hợi cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng lúc Triệu Cao nhìn thấy Lưu Khám, thái độ khác thường gật đầu với Lưu Khám, còn nở một nụ cười. Ít nhiều cũng làm cho Lưu Khám cảm thấy kỳ quái!

Phải biết rằng, từ khi ở Trữ La sơn, Triệu Cao vừa gặp Lưu Khám sẽ không có chút sắc mặt hòa nhã nào. Đôi khi, tuy rằng trưng ra khuôn mặt đón chào, nhưng trong giọng nói âm dương quái khí luôn làm Lưu Khám rất khó chịu. Vậy mà lúc này đây, Triệu Cao lại cười đến rất xán lạn.

Thậm chí, xán lạn tới mức làm cho Lưu Khám dựng tóc gáy.

Lão này cười rất cổ quái!

Đây là ý nghĩ bản năng đầu tiên xuất hiện trong đầu Lưu Khám... Triệu Cao rất khách khí tiến lên, làm một hành động chào xã giao với Lưu Khám, sau đó rời đi.

- Tín, ngươi có thấy cổ quái hay không?

Lưu Khám nhin không được nhẹ giọng hỏi Lưu Tín. Trong nội doanh này, ngoài Lưu Tín ra, Lưu Khám ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Cho dù là Cáp Vô Lương, Bách Lý Thuật ngoài biểu hiện thì đối với hắn vô cùng hữu hảo, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, có một số việc chỉ nên để ở trong lòng, không thể nói ra ngoài.

Lưu Tín tuy rằng ngốc nghếch, nhưng cũng rất cẩn thận. Điều nói ra với cậu, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài...

Vốn hắn cũng không trông cậy vào việc Lưu Tín sẽ trả lời. Vậy mà lúc này đây, Lưu Tín lại mở miệng:

- Nhị thúc, có cổ quái!

Chương 329: Bắc Quảng Vô quân (2)

- Hả?

- Ta là nói, người kia có cổ quái!

Hỏi thêm nữa Lưu Tín cũng sẽ không mở miệng. Kỳ thực thì cậu có mở miệng phỏng chừng cũng nói linh tinh cái gì đó, nhưng Lưu Khám cũng cẩn thận nhiều hơn.

Nếu cậu chỉ cảm thấy cổ quái tức có vấn đề. Loại người khờ khạo như Lưu Tín có thể phản ứng không nhanh, nhưng trực giác lại vô cùng nhạy cảm. Lưu Khám nhíu mày, nhìn bóng dáng Triệu Cao dần biến mất ở góc khuất của tiểu doanh, trong lòng không khỏi thêm vài phần cẩn thận, nhẹ nhàng gạt đầu.

- Tín, hai ngày này... người ở đây lâu thêm một chút.

Không được nói với ai những điều đã nói hôm nay, người nghe có hiểu không?

- Hiểu rồi!

Lưu Tín lên tiếng đáp ứng, Lưu Khám lo lắng căn dặn hai câu, sau đó nhìn tiểu doanh của Hồ Hợi một chút, lúc này mới tiếp tục đi tuần tra.

Sau khi chấm dứt tế tự ở Phù sơn, Thủy Hoàng Đế tiếp tục đi tuần thú.

Mà sau khi Triệu Cao bị bãi Phù tỳ sự, Thủy Hoàng Đế vẫn chưa tuyên bố người nào sẽ đảm nhiệm quyền lực của Phù tỳ sự này. Có thể nhìn ra, Phù tỳ đều do một mình Thủy Hoàng Đế giữ. Đây là một quyền lực rất lớn, Thủy Hoàng Đế cần lựa chọn người đáng tin tưởng.

Xa trường tiếp tục tiến lên, một đường đi tới Lai Sơn, Dạ ấp (nay là huyện Dịch, Sơn Đông), đi qua quận Lâm Truy, qua Tể Thủy ở huyện Bác Xương. Đến đây, mục đích tuần thú phương đông của Thủy Hoàng Đế cơ bản đã hoàn thành.

Vượt qua Tể Thủy, đến huyện Trứ (nay là huyện Tể Dương, Sơn Đông), Thủy Hoàng Đế triệu tập văn võ đại thần, tuyên bố bỏ dỡ tuần thú, quay lại Hàm Dương. Khởi hành ở huyện Trứ, từ Bình Nguyên Tân, thuận theo Hoàng Hà mà đi, thẳng đến quận Tam Xuyên, quay lại Hàm Dương.

Khi Lưu Khám nghe được tin tức này, cảm thấy không hiểu. Không tuần thú nữa sao? Nói thật ra, nếu Thủy Hoàng Đế tiếp tục bắc tuần, Lưu Khám thật ra lại càng phải cẩn thận. Bởi vì lộ tuyến Bắc tuần, có một nơi làm cho hắn cảm thấy rất kiêng kỵ.

Sa Khâu cung!

Tiếp tục bắc tuần, khẳng định sẽ đi qua Sa Khâu cung.

Năm xưa Linh Vương Triệu Vũ cưới ngựa bắn cung, một đời võ công hiển hách. Nhưng rồi tới cuối cùng cũng chết đói ở Sa Khâu cung, chết không nhắm mắt. Đó không phải là nơi tốt đẹp gì để đi, không chỉ có Linh vương Triệu Vũ! Trong lịch sử, Thủy Hoàng Đế hình như trên đường đi tuần thú, cũng chết bệnh ở Sa Khâu.

Hiện tại, Thủy Hoàng Đế không đi Sa Khâu nữa? Chẳng phải là nói Thủy Hoàng Đế sẽ không chết... Hoặc là lần đi tuần thú tiếp, đi ngang qua Sa Khâu mới có thể chết?

Về phần bao giờ Thủy Hoàng Đế đi tuần thú tiếp, đó đã không phải là chuyện Lưu Khâm lo lắng. Cùng lúc vì Đại Tần mà cảm thấy may mắn, thế nhưng kèm theo, Lưu Khâm cảm thấy một loại bất an. Thủy Hoàng Đế không chết, chẳng phải là nói mình sẽ có nguy hiểm rồi?

Đây là một loại mâu thuẫn tâm lý.

Cùng với mong muốn vị Thiên cổ nhất đế này có thể trường mệnh trăm tuổi, mặt khác lại vì tính mệnh mình mà lo lắng.

Mang theo loại tâm tình mâu thuẫn này, Lưu Khâm tham gia tầu yến của Thủy Hoàng Đế ở huyện Trứ. Mục đích của tầu yến dĩ nhiên là mừng thành công của chuyến tuần thú. Thế nhưng về phương diện khác, đây cũng có thể cho là điềm báo cho sự thay đổi quyền lực ở Hàm Dương.

Trên tầu yến, Thủy Hoàng Đế chính thức hạ chiếu: Thượng khanh Mông Nghị xuất nhậm chức Ngự Sử đại phu.

Chiếu này vừa ra, những quan viên ở tại yến cũng không kinh ngạc nhiều lắm. Dù sao với sự tín sủng của Thủy Hoàng Đế đối với Mông Nghị, phong cho y làm Ngự Sử đại phu cũng không có gì là không thích hợp, thậm chí theo đánh giá của rất nhiều người, Mông Nghị nhậm chức Ngự Sử đại phu là chuyện tất nhiên, không cần quá kinh ngạc.

Chức Ngự Sử đại phu này cũng là một trong “Tam công”.

Trên phẩm trật tuy chỉ là Ngăn ấn thanh thụ, nhưng quyền lực không kém chút nào so với quan viên Kim ấn tử thụ.

Lưu Khâm ngồi ở vị trí cuối cùng nhất, nhưng rõ ràng thấy được sắc mặt của thừa tướng Lý Tư trong khoảnh khắc trở nên vô cùng khó coi. Suy nghĩ cẩn thận, tựa hồ cũng có thể lý giải. Ngự Sử đại phu cùng vị trí với Phó thừa tướng, nói cách khác, tuy là trên phẩm trật, Lý Tư so với Mông Nghị cao hơn một bậc, thế nhưng trên quyền lực, cũng ngang hàng. Lý Tư làm chức tả thừa tướng này rất uất ức, sau khi Vương Oản từ quan, Thủy Hoàng Đế liền bắt tay vào làm suy yếu tướng quyền. Cho nên vị trí Tả thừa tướng của Lý Tư, quyền lực cũng không lớn như của Vương Quán trước đây. Huống chi chức Thừa tướng bị Thủy Hoàng Đế phân làm hai, Tả thừa tướng và Hữu thừa tướng tương hỗ kiềm chế, quyền lực trên tay Lý Tư vốn có cũng không nhiều lắm.

Hiện nay, Mông Nghị lại tiếp chưởng chức vị Ngự sử đại phu, cũng đã nói lên, quyền lực nguyên bản trong tay Lý Tư đã không nhiều, sắp sửa lại bị xuất ra một bộ phận. Điều này đối với một người cầu danh lợi quyền thế như Lý Tư mà nói, không khác gì sấm nổ bên tai. Trước kia, mặc dù quyền lực trong tay y không nhiều lắm, chính chỉ ít vẫn còn nắm Đình úy trong tay. Nhưng Ngự sử đại phu, trực tiếp nắm Đình úy trong tay, nói cách khác, bộ phận quyền lực then chốt trong tay Lý Tư, đã bị rút ra...

Sắc mặt y khó coi cũng là chuyện bình thường.

Mà đối với Lưu Khâm mà nói thì sao?

Thủy Hoàng Đế bổ nhiệm Mông Nghị là Ngự sử đại phu, cũng là vì mở đường cho Doanh Phù Tô kế vị, ai chẳng biết Mông Nghị và Phù Tô đi lại vô cùng thân cận. Hiện nay, Mông Nghị là Thượng tướng quân, nắm trong tay thủ vệ quân tinh nhuệ của Đại Tần. Mông Nghị lại là Ngự sử đại phu, văn võ hai hệ cùng đưa vào tay đại công tử Phù Tô. Mà Lý Tư đã già rồi! y cũng đã qua tuổi thất tuần rồi, càng thêm mưu cầu danh lợi quyền lực, cũng không thích hợp với triều đình của đại công tử Phù Tô. Thủy Hoàng Đế chính là vì ngày sau mà đưa ra quyết định này.

Không khỏi khổ sở thay cho Lý Tư. Vị này hiện nay đã trở thành một lão nhân tóc trắng, năm xưa chỉ là một Tiểu lại của nước Sở, lại theo Tuân Tử học để vương thuật, sau đó nhập Tần. Ngay từ đầu làm môn khách của Lã Bất Vi, sau lại phụ tá Thủy Hoàng Đế, diệt chư hầu, thành đế nghiệp, có thể nói là tận tâm tận lực. Năm Tần vương chính thứ mười (năm 237 trước CN), Thủy Hoàng Đế hạ lệnh khu trục Khách khanh sáu nước, nhưng một thiên “Gián trực khách thư” vang danh hậu thế của Lý Tư đã làm Thủy Hoàng Đế cải biến chủ ý, không lâu sau, thăng nhiệm y làm Đình úy, vì Thủy Hoàng Đế thống nhất sáu nước, lập được công trạng hiển hách.

Ở hậu thế, đối với Lý Tư khen chê không đồng nhất. Nhưng khi Lưu Khâm chân chính sinh hoạt ở thời đại này một thời gian, cũng có thể lý giải được thương thử triết học của Lý Tư. Chỉ là y không nhìn được tiến thoái, không hiểu được buông tay. Tuổi thất tuần rồi mà vẫn mưu cầu danh lợi quyền thế, kết quả có thể tưởng tượng được.

Trên điểm này, Lưu Khâm nghĩ, Lý Tư còn kém Lý Do con y.

Không khỏi thở dài trong lòng một hơi, Lưu Khâm nâng chén rượu, đang định uống vào, lại nghe tiếng của Thủy Hoàng Đế:

- Lang trung Lưu Khâm ở đâu?

Dưới trướng diện tụ đủ các quần thần này, Lưu Khâm chỉ có thể kính bồi ở ghế cuối cùng.

Thủy Hoàng Đế vừa hô tên của hần, làm cho Lưu Khâm ngẩn ra, không phản ứng kịp.

Một gã Lang trung ngồi bên cạnh Lưu Khâm, đẩy khê hần một cái, lúc này mới làm cho Lưu Khâm phản ứng lại, vội vã đứng dậy, tiến lên nói:

- Lưu Khâm ở đây!

- Chư vị ái khanh có biết người này không?

Nói thật, trên yến tịch này, người biết đến Lưu Khâm cũng không quá nhiều. Từ đầu là Lang trung kỳ tướng, đến hiện nay là Ứng lang tướng, Lưu Khâm trước sau cũng là quan viên thuộc về bên ngoài triều đình. Ngoại trừ đám người Lý Tư ra thì không bao nhiêu người gặp qua hần, thậm chí chưa từng nghe nói tới hần.

Ngày hôm nay, Thủy Hoàng Đế đột nhiên hô cái tên Lưu Khâm lên làm cho rất nhiều người cảm thấy kỳ quái. Không chỉ có các đại thần kỳ quái, ngay chính Lưu Khâm cũng cảm thấy vô cùng quái dị...

- Vị Lưu Lang trung này của chúng ta lại đảm lược rất lớn!

Một câu nói ra khỏi miệng của Thủy Hoàng Đế, làm Lưu Khâm trong lòng có quỷ, trong đầu ông một tiếng vang lên, vô thức nắm chặt tay.

- Chư vị ái khanh, có thể thấy Lưu lang trung tuổi cũng không lớn, nhưng nếu là luận công trạng, chỉ sợ những người ở trong này, rất ít người có thể so sánh với hần.

A, có ý tứ gì?

Lưu Khâm không khỏi cảm thấy kỳ quái, không rõ Thủy Hoàng Đế đến tột cùng là muốn diễn cái xiếc gì.

Thủy Hoàng Đế cười nói:

- Triệu Cao, người tới tuyên đọc công trạng của Lưu Khâm...Lưu Khâm, thưởng cho người một công một thương rượu Vạn tuế.

Một công một thương rượu Vạn tuế sao?

Rượu Vạn tuế này chính là từ tay Lưu Khâm mà ra, không phải dưng sĩ thì không uống được. Rất nhiều người vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Lưu Khâm, nhiều quan viên chưa biết nhiều về Lưu Khâm không khỏi cười nhạt, tuổi còn trẻ như vậy, có thể có bao nhiêu công trạng?

- Con trai Lưu thị tên Khâm, người Tần Dương Đông Hương. Tổ là Lưu Tùng, từng là Vũ vương kỳ tướng... Khâm thuở nhỏ lưu lạc bên ngoài, sinh ở Tam Xuyên, lớn lên ở Đan Phụ, sau theo mẫu Khâm chuyển tới huyện Bái.

“Ồ, cũng là một tiểu tử lớn lên ở đất Tề!”

Một số quan viên người Tề ánh mắt nhìn Lưu Khâm trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

- Năm mười bốn tuổi, theo lệnh chiêu mộ đi diệt phi, chém đầu trùm phi Kinh Man Vương Lăng, giết ba giáp sĩ Kinh Man. Lưu Khâm tiến lên trước năm bước, ban thưởng một thương rượu Vạn tuế.

Từ vị trí của Lưu Khâm đứng đến vị trí của Thủy Hoàng Đế, khoảng chừng hơn trăm bước.

Theo một tiếng đọc của Triệu Cao, Lưu Khảm tiến lên phía trước năm bước, tự có nội thị mang tới một thương rượu Vạn tuế, Lưu Khảm nâng chén, một hơi uống hết.

169. Chương 330: Bắc Quảng Võ Quân (3)

- Mười lăm tuổi, sản xuất được rượu Vạn tuế, sang Tứ Thủy Hoa Điêu, nên được danh là Đỗ Lăng tửu thần. Mười sáu tuổi viết sách “Cứu thương lục”, cứu sống vô số quân sĩ Đại Tần, tiến lên trước năm bước, ban thưởng một thương rượu Vạn tuế.

Ánh mắt một vài võ tướng nhìn Lưu Khảm trở nên nhu hòa hơn. Thì ra, “Cứu thương lục” là từ tay tiểu tử này mà ra. Phương pháp cấp cứu trên chiến trường đích thực là cứu được rất nhiều mạng sống của võ tốt. Được một thương rượu này, Lưu Khảm tiến lên năm bước, uống cạn một hơi.

- Mười sáu tuổi, đi Tống Tử thành cầu phương, được phương pháp rượu trắng, còn chỉnh sửa “Cứu thương lục” đầy đủ, tiếp tục tiến năm bước, uống một thương rượu...

- Mười bảy tuổi, trấn giữ Lâu Thương, làm Lâu Thương lệnh. Chém Đinh Khí của Hồng tặc đạo đoàn, dụ nghịch tặc xuất động, bình định Tứ Hồng, làm thông suốt lương đạo Hoài Hán, tiến năm bước, uống một thương rượu!

Triệu Cao tuyên đọc công lao của Lưu Khảm, tuy rằng lão đối với hắn không có thiện cảm nhưng cũng phải âm thầm tán thưởng, người này quả nhiên công lao hiển hách. Công trạng như vậy không thể giả tạo ra được, mà là thực sự có, vì Đại Tần mà cống hiến rất nhiều, ai cũng không thể xóa đi được.

Thanh âm không khỏi cất ột chút, song ngữ khí này cũng nhiều thêm vài phần kính trọng.

- Mười chín tuổi, nhận lệnh xuất chiến Bắc Cương. Giải cứu huyện Phú Bình, bắt được con trai của Tả hiền vương Đồ Kỳ; thủ chiến Bạch Thổ Tốp, chém tiên phong Bồ Nô của người Hung Nô, tiến trước năm bước, uống một thương rượu; ở Bạch Thổ Tốp hỏa thiêu Hung Nô, chém hơn một nghìn địch, tiến lên năm bước, thưởng một thương rượu; giết Tả hiền vương ở thành Phú Bình, tiến lên năm bước, thưởng một thương rượu; khổ chiến trăm ngày ở thành Phú Bình, chém hơn nghìn địch, tiến lên năm bước, uống một thương rượu...

Mười chín tuổi, trong mắt rất nhiều người, chính là một đứa trẻ chưa đủ lông đủ cánh! Việc Lưu Khảm đã giết chết Tả hiền vương Đồ kỳ, giết gần một vạn địch nhân, những quan viên ở trong tửu yến, ánh mắt nhìn hắn đã bắt đầu thay đổi.

Thủy Hoàng Đế cũng thay đổi sắc mặt. Ông chỉ là vì muốn hướng tới những thần tử đang ngồi tuyên dương chiến công của Lưu Khảm một chút, coi như là vì tạo thế tương lai cho Phù Tô. Mà trước đó ông cũng không tí mĩ xem qua công trạng của Lưu Khảm, đại thể có thể hiểu rõ một chút. Thế nhưng khi Triệu Cao tuyên đọc ở đây, Lưu Khảm đã tiến lên năm mươi bước, có vẻ còn chưa đọc xong. Mà giờ, khoảng cách từ Lưu Khảm đến Thủy Hoàng Đế không đầy năm mươi bước.

Chờ tới khi đọc xong, người này còn đi thêm được bao nhiêu bước nữa.

Thủy Hoàng Đế âm thầm kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn mang theo dáng tươi cười như cũ.

- Hai mươi tuổi, tập kích bất ngờ Cù Nhẫn, chiếm trướng Hung Nô vương, tiến lên năm bước, uống một thương rượu!

Lưu Khảm liên tiếp uống mười thương rượu, tuy nói tửu lượng kinh người, nhưng rượu Vạn tuế tác dụng rất mạnh, ban đầu uống một chút thì không sao, nhưng uống liên tiếp mười một thương vào, làm mặt Lưu Khảm bắt đầu đỏ bừng, cũng sắp say ngất đi rồi, trong lòng bắt đầu âm thầm kêu khổ.

- Tại độ khẩu Lâm Hà, chém Tả Cốc Lễ vương của Hung Nô là Hô Diễn Đề...

Đối với tình hình cụ thể chiến sự ở Bắc Cương, người ngoài biết đến cũng không nhiều.

Lúc này, ánh mắt các võ tướng nhìn Lưu Khảm đã quá kinh ngạc rồi... Tiểu tử này, thật con mẹ nó quá kinh khủng! Hung Nô tứ giác, lại có tới phân nửa chết trong tay hắn. Nếu nói Mông Diêm lấy được toàn thắng ở Bắc Cương, tiểu tử này chiếm phân nửa công lao rồi đấy.

- Sau đó, lại có công trạng bình phủ Tứ Hồng, giám sát hai quận.

Kế tiếp là bình định loạn ở Tam Điền... Về phần sống mái với Hạng Tịch ở Trữ La Sơn, cứu Hồ Hợi và Doanh Quả, Triệu Cao không tuyên đọc ra.

Nhưng mặc dù vậy, Lưu Khâm đã uống tròn mười sáu thương rượu Vạn tuế, khoảng cách đến chỗ Thủy Hoàng Đế không đầy hai mươi bước.

- Thật là hùng hổ chi sĩ của nước Tần ta a!

Thủy Hoàng Đế nghe Triệu Cao đọc xong cũng không khỏi thở dài một hơi. May là đọc xong, bằng không nếu đọc tiếp, chỉ sợ người này sẽ chạy đến bên cạnh mình mất... theo tính toán, hình như còn có hai công lao là tạo giấy và thể chữ lệ. Hiện nay, Lưu Khâm có thể nhập mười hai đẳng tước Tả canh, nhưng theo kế hoạch tựa hồ có chút bạc đãi tên kia rồi, chỉ là Tả canh, cấp này có vẻ hơi nhỏ.

Thủy Hoàng Đế cũng không muốn để người khác nói ông có công không thưởng, bạc đãi công thần. Vì vậy trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Lang trung Lưu Khâm, công trạng lớn lao, lại trung thành và tận tâm với Đại Tần ta... Lưu Khâm, Phú Bình kia là nơi người huyết chiến, cũng là nơi người xây dựng. Ban đầu Phù Tô kiến nghị trùng kiến Phú Bình, đổi tên thành huyện Quảng Võ, hiện nay xem ra, cũng là trời đã định trước... Hiện nay, Đại Tần ta cai trị hai tòa Quảng Võ thành, trăm hôm nay phong người là Bắc Quảng võ quân.

Ở quận Thái Nguyên dưới chân Cú Chú sơn còn có một tòa Quảng Võ thành.

Thủy Hoàng Đế phong thưởng trọng hậu cho Lưu Khâm, hầu như vượt qua ý liệu của mọi người, thậm chí ngay cả Lưu Khâm cũng đứng chết lặng tại chỗ. Nước Tần có hai mươi đẳng tước, quan nội hầu ở mười chín đẳng tước, lại vừa chính thức phong hầu.

Triệt hầu ở hai mươi đẳng tước, được một huyện thực ấp, có thể tự an trí quan lại nơi đất phong, là phong thưởng cao nhất dưới sự cai trị của Đại Tần.

Quan nội hầu có thực ấp và phong hộ, cũng không được quyền quản lý, chỉ có thể cho thuê thu thuế mà thôi. Nói cách khác, triệt hầu mới là hầu tước chân chính, mà quan nội hầu chỉ là hầu tước trên danh nghĩa, vì thể phân chia thành hai, đều xưng quan nội hầu là quân. Ví dụ như Tứ công tử thời Chiến Quốc chính là tước vị này.

Lưu Khâm được phong là Bắc Quảng võ quân, cùng cấp với quan nội hầu. Mọi người không khỏi ồ lên một trận, vừa muốn tiến lên khuyên can, nhưng vừa nghĩ tới những chiến công của Lưu Khâm, lại không tìm được có thích hợp.

Hơn nữa một lời của Thủy Hoàng Đế nói ra, người nào có thể khuyên can.

Lưu Khâm không phản ứng lại...

Lúc này mười sáu thương vạn tuế tửu đang bốc lên trong bụng hắn, rượu kính đã bắt đầu bốc lên, đầu óc choáng váng, cũng không rõ được cái chức Quảng Võ quân đến tột cùng là lai lịch gì. Hắn vừa hô "Vạn tuế vạn tuế vạn tuế" xong, Lưu Khâm đập đầu tại chỗ liên tục không thể đứng dậy được nữa.

Nhìn hắn gục tại chỗ không dậy nổi, Triệu Cao tiến lên mấy bước đẩy một chút, lại phát hiện Lưu Khâm đã say ngất trước mặt Thủy Hoàng Đế, không khỏi dở khóc dở cười.

Thủy Hoàng Đế cũng vui sướng cười nói:

- Xem ra rượu Vạn tuế của trăm, ngay cả lão Bi cũng không thể chịu rồi!

Nói xong, ông ra hiệu để cho nội thị nâng Lưu Khâm đi xuống dưới nghỉ ngơi. Tâm tình ông cũng thoáng cái trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, liền tiếp nâng chén cùng chúng thần uống rượu. Trận tửu yến này, có người vui có người sầu, nhưng tất cả đều tận hứng mà về.

Lần say này của Lưu Khâm, say tròn hai ngày.

Rượu Vạn tuế vào miệng mát lạnh và rõ vị, còn mang theo vị ngọt nhẹ ở miệng. Nhưng loại rượu này cũng là hại người nhất, tác dụng chậm nhưng lại rất mạnh, người bình thường không thể chịu đựng được. Một hai thương còn được, mười sáu thương vào bụng, chỉ sợ thần tiên cũng không chống đỡ được.

Lúc Lưu Khâm tỉnh lại, đầu đau muốn vỡ ra, miệng khô lưỡi khô, cổ họng như bốc hỏa. Lúc này hắn đang nằm trên xa trường, loạng choạng lắc lư làm hắn càng thêm khó chịu, nhin không được muốn nôn một trận, thò đầu ra, ghé vào càng xe nôn khan liên tục. Thật vất vả ngăn được cổ mùi rượu kia, vừa ngẩng đầu nhìn, đã thấy Lưu Tín mặt không biểu tình đứng nhìn một bên, Cáp Vô Lương đầy mặt tươi cười.

- Quân hầu, cuối cùng ngài đã tỉnh rồi!

- Bây giờ ta đang ở đâu?

Lưu Khâm hữu khí vô lực hỏi.

Cáp Vô Lương nói:

- Ngài say lần này tròn hai ngày. Bệ hạ còn đặc biệt phái một chiếc xe để ngài nghỉ ngơi... Ngài đừng lo lắng, hai ngày này trong doanh cũng không có vấn đề gì, tất cả đều bình thường. Chúng ta a, hiện nay đang trên đường đi tới Bình Nguyên Tân.

Trong giọng nói, Cáp Vô Lương có vẻ rất hâm mộ.

- Các huynh đệ đều nghe nói, Quân hầu ở tửu yến uống liên tục mười sáu thương rượu Vạn tuế... Ha ha, từ khi Đại Tần bình định thiên hạ tới nay, còn chưa có người nào có thể hưởng vinh quang như vậy. Hai ngày này, các huynh đệ cười ngửa đi đường, đều cảm thấy rất vẻ vang, cùng đồng liêu dưới trướng Bắc Quảng vô quân, được rất nhiều người hâm mộ a.

- Bắc Quảng Vô quân?

Lưu Khâm vẻ mê man.

Hôm đó uống đến thương thứ mười bốn, hắn đã chẳng nhớ được cái gì...

Về sau Thủy Hoàng Đế phong thưởng cho hắn, bảo hắn tạ ân, tất cả đều là hành vi bản năng, một chút ấn tượng cũng không có. Nghe Cáp Vô Lương nói vậy, Lưu Khâm không hiểu ra sao. Hắn nhìn Cáp Vô Lương có chút suy yếu hỏi:

- Bắc Quảng Vô quân là gì?

- Ha ha ha...

Cáp Vô Lương nhin không được nở nụ cười, kể lại chuyện ngày đó một lần.

Y không có tham dự yến tịch, đều là nghe nói từ miệng người khác, trong lời nói không tránh khỏi nhiều chỗ khoa trương.

- Khi Quân hầu vừa tới, ta còn chưa biết những việc lớn của Quân hầu, thậm chí ngay cả huynh đệ Trung úy quân đều nói, thật hối hận khi ngài vẫn còn ở Trung úy quân không thỉnh giáo thật nhiều. Hiện nay ngài đã là Bắc Quảng vô quân, sợ rằng ai ai cũng biết đi.

Lưu Khâm vỗ vỗ đầu không khỏi liên tục cười khổ.

Danh khí này đích thực là có, nhưng vấn đề kế tiếp, chỉ sợ cũng không ít đi...

Hồi trước, mặc dù hắn lập rất nhiều công trạng, nhưng cũng không quá nhiều người biết. Người biết đến hắn, phần nhiều là vì Tứ Thủy Hoa Điêu và giấy Trình công.

Hiện tại thì tốt rồi, danh khí này quá lớn, người tìm hắn, sợ càng nhiều thêm rồi.

- Cây cao trong rừng đón gió lớn a!

- A?

Cáp Vô Lương nghe vậy ngăn người ra. Y không rõ Lưu Khâm vì sao lại mất hứng, nhưng nghĩ kỹ lại, những lời này của Lưu Khâm cũng rất có đạo lý.

- Nghe một lời của Quân hầu, Cáp Vô Lương lợi không ít a!

Y than nhẹ một tiếng:

- Chỉ tiếc sau khi trở về Hàm Dương, Vô Lương sợ là không cách nào được nghe Quân hầu giáo huấn, thật là đáng tiếc, đáng tiếc!

Thì ra, câu nói “cây trong rừng”, xuất hiện từ thời Tần.

Vốn là xuất hiện từ thời kỳ Tam quốc, trong danh ngôn “Vận mệnh luận” của Lý Khang người Ngụy, nhưng không nghĩ tới là xuất ra từ miệng Lưu Khâm.

Lưu Khâm chỉ có thể cười khổ, nhưng không cách nào giải thích.

Sau khi cười trách hai câu nịnh nọt của Cáp Vô Lương, hắn đem trọng tâm câu chuyện chuyển sang hướng khác.

Thăng quan, cũng không làm cho hắn vui sướng nhiều.

Trái lại bởi vì thế mà càng sinh ra sầu lo. Danh khí của hắn càng lúc càng lớn, tất sẽ làm bại lộ chính mình trong sự quan chú của mọi người. Như vậy, quá khứ của hắn, mọi người đều biết. Không nói đến chuyện về Lưu Cự, chính những trù tính ở Lâu Thương, cũng khó tránh khỏi những người có lòng nhìn ra kẻ hở. Trước đây, mọi người không biết đến hắn thì thôi, hiện tại thì... Có thể rất khó nói rồi.

Với sự khôn khéo của Thủy Hoàng Đế, khó bảo toàn không nhìn ra cái gì.

Đến lúc đó, mình nên giải thích như thế nào?

Nghĩ tới đó, Lưu Khâm không khỏi cảm thấy đau đầu, trong lòng cảm thấy khủng hoảng, ngơ ngác ngồi trên xa trượng, không nói một lời nào.

Đêm đó, xa trượng dừng ở Bình Nguyên Tân!

170. Chương 331 - 332 : Bình Nguyên Tân (1+2)

Chương 331: Bình Nguyên Tân (1)

Sau khi ở thành Sơn Giác bắn chết một con cá lớn, Thủy Hoàng Đế cảm thấy thật uể oải khó hiểu.

Đặng cơ năm mươi ba tuổi chớp mắt đã ba mươi tám năm rồi... Thiếu niên hòa hoa phong nhã năm đó hôm nay đã là lão ông đầu hai thứ tóc. Từ lúc đăng cơ tới nay, mỗi ngày đều trăm phương ngàn kế, không có một khắc thả lỏng.

Lúc mới bắt đầu, toàn bộ căn cơ đều không có gì, luôn trong trạng thái đối mặt với sự hăm dọa của Lã Bất Vi, không dám có nửa điểm lơ đãng; sau đó lại chính mẫu thân yêu thương của mình cầu kết với người khác, luôn luôn muốn giành lấy vương vị của mình. Bên ngoài có Lã Bất Vi và Công tử, bên trong là mẫu thân bức bách. Dưới hoàn cảnh như vậy, Thủy Hoàng Đế mỗi bước đi đều khó khăn, làm sao còn dám nghĩ đến cái khác?

Những đứa con của người khác, mười ba tuổi là những năm vui vẻ. Mà Thủy Hoàng Đế Doanh Chính lại phải đối mặt với cục diện hỗn loạn biến hóa quỷ quyệt. Đầu tiên là dùng kế diệt Công tử, sau đó là trừ Lã Bất Vi, Doanh Chính lúc này mới rốt cuộc chân chính trở thành chủ nhân của Đại Tần. Nhưng mà, ngay khi Doanh Chính có thể thở một hơi, uy hiếp của sáu nước Sơn Đông lại tới đánh thẳng vào mặt.

Hai năm đầu tự mình chấp chính, Doanh Chính càng cẩn cẩn thận thận, như đang đi trên miếng băng mỏng. Thiên tai, lũ lụt, tặc phi... hết thảy tai nạn hầu như đều chồng chất cùng đến một lúc. Khởi công xây dựng kênh rạch, tiếp thu “Gián trực khách thư”, trấn an nhân tâm, chinh đồn và sắp xếp binh mã. Từng bước từng bước, những gian khổ trong đó, chỉ có Doanh Chính rõ ràng. Phải mất mười bảy năm, ông rốt cuộc thống nhất được thiên hạ, trở thành một Thiên tử nhất đế của Tam Hoàng.

Thế nhưng, lúc thống nhất rồi, lại ngênh đón một vòng khiêu chiến mới. Có lúc, Doanh Chính nghĩ rằng, trời sinh ra mình chính là để khắc phục trở ngại. Nhưng, lúc bắn chết con cá lớn kia, khi Doanh Chính nhìn

thấy hình ảnh của mình mặt mũi trong gương đồng, thật sự ông cũng cũng cảm thấy vô cùng mặt mũi rồi. Cuối cùng ông hạ quyết tâm sắc lập Phù Tô làm Thái tử, cho nên bãi bỏ kế hoạch tiếp tục tuần thú, đi vòng trở về Hàm Dương.

An bài Mông Nghị chỉ là một tín hiệu. Nhìn hiện nay, các triều thần đối với quyết định này, trên cơ bản cũng không có bất kỳ dị nghị gì. Giác mộng trường sinh bất lão, đã không thể thực hiện. Kỳ thực, một khắc từ lúc Tần Thanh mất, Thủy Hoàng Đế cũng đã buông tha ông tướng này. Đợi sau khi giao triều chính cho Phù Tô, bản thân mình có thể nhẹ nhàng hơn một chút, suy nghĩ những việc trước đây chưa từng suy nghĩ qua.

Nghĩ tới đây, Doanh Chính nhắm mắt lại, yên lặng một lát lại mở ra, nhắc bút lông trên thư án.

Trước khi Phù Tô còn chưa hoàn toàn có thể nắm giữ tất cả, thì vẫn phải do ông tốn chút tâm tư rồi.

- Bệ hạ, Hàm Dương gửi tới tấu chương, đều đã xử lý xong.

Trong đại trưởng, chỉ có Lý Tư làm bạn.

Y dùng chính chữ tiểu triện của Đại Tần viết xong một lượt, nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ, còn có chuyện gì nữa không? Nếu không có, thần xin cáo lui trước.

- A, thông thả đã!

Thủy Hoàng Đế khoát tay áo, ý bảo Lý Tư đừng đi vội. Tấu chương trước mặt, là do Mông Diêm phái người đưa tới Hàm Dương, sau đó do Thái úy phủ và Thừa tướng phủ liên hợp phê chỉ thị, hỏa tốc sáu trăm dặm đưa tới Bình Nguyên Tân.

Tấu chương vẫn thường xuyên được đưa tới, Mông Diêm dùng chữ giản lược đem sự tình nói vô cùng rõ ràng.

Quận Ngũ Nguyên hiện nay cơ bản đã ổn định, còn nói việc hoàn thành xây dựng, tu sửa công trình Trường Thành giữa các quốc gia đang tiến vào giai đoạn cuối.

Các nơi như Ngũ Nguyên, Vân Trung, Thượng quận bởi vì mấy năm chiến sự, nhân khẩu rất thưa thớt.

Đối với trạng huống hiện nay, binh mã quân Tần đóng ở ba vùng này, phải cắt giảm một bộ phận, bằng không sẽ tạo thành áp lực lớn đối với Bắc Cương.

Ý của Mông Diêm là, hiện nay vùng Trung Nguyên binh lực bạc nhược, có thể nhân cơ hội này từ ba quận trên điều ra mười lăm vạn binh mã, đóng quân tại năm quận: Thái Nguyên, Thượng Đảng, Hằng Sơn, Cự Lộc, Hàm Đan. Chỉ cần mười lăm vạn nhân mã tiến vào chiếm giữ ba quận trên, thì Sơn Đông có thể được yên ổn.

Đồng thời binh mã Bắc Cương cũng giảm được ba mươi lăm vạn, đối với các quận Bắc Cương mà nói, cũng có tác dụng giảm bớt.

Thủy Hoàng Đế suy nghĩ một chút, ở phần tấu chương đó, phê một chữ “khả”. Sau đó khép lại tấu chương, duỗi lưng một cái.

- Triệu Cao, mang hai bình rượu lên đây!

Không bao lâu, Triệu Cao mang hai thương rượu Hoa Điều lên, đặt trước mặt Thủy Hoàng Đế và Lý Tư.

- Lý Tư, người cũng già rồi...

- A!

- Trẫm vẫn nhớ rõ ràng, lần đầu tiên nhìn thấy người, dáng của người là tư thế oai hùng bừng bừng phần chân. Thoảng cái đã hơn bao mươi năm, đầu người cũng đầy tóc bạc, trẫm cũng hai thứ tóc.

Ngoại tôn của trẫm năm nay cũng đã mười tuổi rồi.

Lý Tư lúc đầu ngẩn ra, không nhận được cũng sinh ra chút cảm khái, nhẹ nhàng gật đầu.

- Sau khi trẫm trở về, sẽ gọi Phù Tô trở về!

Lý Tư kinh ngạc ngẩng đầu lên, liếc nhìn Thủy Hoàng Đế. Nếu là trước đây, Thủy Hoàng Đế sẽ không thương lượng cùng với y loại việc như thế này. Ban đầu, mình và các đại thần liên can cực lực phản đối Thủy Hoàng Đế để Phù Tô ra ngoài, nhưng Thủy Hoàng Đế không có thỏa hiệp. Hôm nay, thế nào lại bàn bạc lại?

- Tính đi tính lại, Đại công tử ở Bắc Cương rèn luyện cũng đã được ba năm.

Hiện nay Bắc Cương yên bình, tuy Đông Hồ thỉnh thoảng cũng có nổi loạn nhưng không đáng kể. Nước Nguyệt Thị cũng rất ngoan ngoãn, lần trước còn có ý đồ đưa công chúa Nguyệt Thị đến hòa thân, nghĩ ra cũng là một việc đảm lược. Gọi Đại công tử về Hàm Dương, ngược lại cũng không phải là vấn đề, thần đương nhiên là tán thành.

- Để Hồ Hợi đến Bắc Cương rèn luyện một chút đi!

- Việc này...

- Đứa con này càng ngày càng không nên thân, trước đó vài ngày trẫm nghe người ta nói, nó không thèm để ý hỏi han đến Thiết ứng duệ sĩ đã bảo vệ nó ở Trữ La Sơn.

Duệ sĩ đó vì nó mà mất một cánh tay, thế nhưng nó lại nghĩ Duệ sĩ đó làm mất mặt nó.

Đối nhân xử thế lạnh bạc như vậy, không phải là cách làm người. Trước đây, trẫm vẫn nghĩ nó còn nhỏ tuổi, ở lại bên người trẫm cũng tốt, không ngờ lại thành cái dạng này, trẫm thực sự đau lòng. Để cho nó đi rèn luyện tại Ngũ Nguyên một thời gian, nếu không thể thành tài, trẫm cũng chỉ có thể để nó buông tha.

Đây là việc Hoàng gia, Lý Tư cũng thật không dám nói gì.

Là người làm cha, mong muốn còn thành rồng, y cũng có thể lý giải được.

Thủy Hoàng Đế rất yêu thương Hồ Hợi, kỳ vọng đối với cậu cũng không sai, Chính là chuyện này cũng không biết nói cái gì mới tốt...

Trong lòng Lý Tư lại thầm nói: “Nếu là Phù Tô trở về, mình còn có thể có được quyền thế trước đó nữa không? So ra, Phù Tô lại càng tín nhiệm huynh đệ họ Mông rồi... Nói không chừng, còn tín nhiệm hơn cả vị Bắc Quảng Võ quân kia, đến khi đó, mình sẽ như thế nào?”

Tranh giành danh lợi một đời, kết quả lại còn phải vì danh lợi này mà lo được lo mất.

Lý Tư không khỏi có chút cảm khái, thế cho nên Thủy Hoàng Đế nói cái gì, y cũng không nghe rõ.

- Lý Tư, ngươi và trẫm đã bao lâu không thức trắng đêm nói chuyện giống như ngày hôm nay rồi?

- A... cũng lâu rồi!

Lý Tư phục hồi lại tinh thần, cười đáp lại:

- Bệ hạ mỗi ngày bận rộn, vì thần không thể vì bệ hạ phân ưu, chung quy cũng không nên tới quấy rầy.

- Ha ha, chớ nói đến mặt đó, hôm nay quân thần chúng ta cùng ngủ chung, ngươi thấy thế nào?

Ngủ chung cùng Thủy Hoàng Đế, thức trắng đêm bàn luận?

Việc này trước đây cũng không phải là chưa từng có, nhưng từ khi Thủy Hoàng Đế bắt đầu chinh phạt sáu nước, thì không có như vậy nữa.

Trong lòng Lý Tư, trào lên cảm giác ảm áp.

Chút oán niệm với Thủy Hoàng Đế trước kia thoáng cái tan biến không còn sót lại chút gì. Cho dù tương lại đại công tử kế vị, làm cho ta mất quyền thế, hôm nay có thể nhận được ưu ái như vậy, cũng không còn chút tiếc nuối nào nữa rồi. Mà thôi mà thôi, mọi chuyện đã qua, cũng đã già rồi, cần gì phải quyền luyện quyền thế đâu?

Triệu Cao bưng tới hai bát canh thịt dê, trên mặt còn tản ra một vệt dầu mỡ màu xanh mướt, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã muốn ăn.

Lý Tư lớn tuổi hơn, đối với món ăn béo ngậy này đã mất hứng thú từ lâu. Ngược lại Thủy Hoàng Đế nhìn qua là thấy đói bụng, ăn ngấu nghiến phần thịt dê trong bát canh đó đến sạch sẽ. Sau đó lại uống hết chỗ canh kia, lúc này cảm thấy mỹ mãn ngưng lại.

- Lý Tư, sao ngươi không ăn?

Thủy Hoàng Đế nhìn thấy Lý Tư không hề động đến bát canh thịt dê, kinh ngạc hỏi:

- Trẫm nhớ kỹ, năm đó ngươi còn ăn được ba bát cơ.

- Ha ha, thần thật sự đã già rồi!

Lý Tư cảm khái nói:

- Nếu là hồi trước, nhìn thấy món ăn ngon như vậy, sợ sớm đã không nhịn nổi. Thế nhưng hiện tại nhìn thấy béo ngậy như vậy, đừng nói là ba bát, ngay cả một bát, sợ đều ăn không vào.

- Nào nào nào, quân thần chúng ta, chia ra mà ăn!

Lý Tư cười nhấc bát canh lên, đem chia cho Thủy Hoàng Đế một nửa.

Đúng lúc này, ngoài trường truyền đến thanh âm của Triệu Cao:

- Bệ hạ, Tiểu công tử có việc cầu kiến!

- Hồ Hợi?

Thủy Hoàng Đế không khỏi có chút kinh ngạc: “Đã trễ thế này, Hồ Hợi còn tới làm cái gì? Hơn nữa nó có thể có chuyện gì? Lại muốn nói vào lúc này?”

Tuy rằng đối với Hồ Hợi rất bất mãn, nhưng dù sao cũng là đứa con mà ông yêu thương nhất.

Cho nên dù bất mãn, cũng không thể hiện rõ ràng. Thủy Hoàng Đế suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Để nó vào đi. truyện copy từ

Hồ Hợi rụt rè đi và đại trưởng, Triệu Cao đi theo phía sau cậu.

- Hồ Hợi, đã muộn thế này còn có việc gì không thể đợi đến ngày mai nói?

- A! Thần xin cáo lui trước!

Lý Tư nhìn thấy tình hình như thế vội vã đứng dậy cáo từ. Thế nhưng lại bị Thủy Hoàng Đế ngăn cản, bảo y ngồi xuống một bên.

Khuôn mặt Hồ Hợi tròn tròn nhỏ nhắn, lúc này đang bày ra vẻ bệnh trạng nhợt nhạt.

Sợ hãi đối với phụ thân, làm cho cậu từ một khắc kia đi vào đại trưởng, thân thể đã run run, há miệng muốn nói, nhưng lại không dám mở miệng. Thủy Hoàng Đế ghét nhất là nhìn thấy người cái dạng này, đặc biệt người như vậy, lại là con ông, trong lòng không khỏi nổi giận.

- Có muốn nói gì nói mau, không có việc gì thì lui ra đi.

Triệu Cao đứng ở phía sau Hồ Hợi, nhẹ nhàng đẩy chân sau của Hồ Hợi một chút.

Hồ Hợi cắn răng một cái, lấy hết dũng khí nói:

- Phụ hoàng, nhi thần nghe nói, người muốn nhi thần đến quận Ngũ Nguyên, không biết chuyện này có thật không?

Lúc đầu giọng nói rất rõ ràng, nhưng nói xong lời cuối cùng, thanh âm bất giác nhỏ dần đi.

Thủy Hoàng Đế híp mắt:

- Ngươi nghe ai nói?

Ánh mắt rất nhanh liền rơi vào Triệu Cao đang ở phía sau Hồ Hợi.

Hồ Hợi cắn răng một cái nói:

- Phụ hoàng, Người đừng hỏi nhi thần là nghe ai nói... Nhi thần muốn nói chính là, nhi thần không muốn đến Ngũ Nguyên.

A, thật to gan!

Lý Tư cũng không thể không hiếu kỳ quan sát Hồ Hợi. Mọi ngày nhìn không ra, tiểu tử này lại có gan lớn như vậy. Nhưng mà, nhìn thế nào cũng thấy Hồ Hợi này là người ngoài mạnh trong yếu. Sở dĩ có thể nói ra những lời này, nhất định là có người phía sau dạy gã. Về phần người dạy gã là ai...

Không cần đoán, Lý Tư đại khái cũng có thể nhìn ra. Thế nhưng Triệu Cao vì sao lại có can đảm xúi giục Hồ Hợi nói như thế?

Trong lòng Lý Tư đột nhiên sinh ra một niềm báo chẳng lành...

Chương 332: Bình Nguyên Tân (2)

Mí mắt Lưu Khảm giật liên tục, làm cho lòng hẩn khó có thể bình tĩnh.

Máy mắt báo có tai họa... sao lại máy mắt như vậy? Lưu Khảm đi lại hai vòng trong quân trường, gọi Lưu Tín giúp hẩn thay khôi giáp, thuận tay nhắc lên Xích kỳ. Từ lúc hộ giá tới này, Xích kỳ này chưa có cơ hội xử dụng, nhưng Lưu Khảm mỗi ngày đều lau dầu. Làm cho Xích kỳ vẫn duy trì độ sắc bén kinh người. Nói chung, hẩn đi tuần thị sẽ không mang theo Xích kỳ này. Nhưng hôm nay mí mắt giật lợi hại, cho nên mang Xích kỳ theo.

Theo đạo lý mà nói, đến lúc này hẩn là sẽ không phát sinh chuyện gì.

Nhưng ngày hôm nay không biết là làm sao, trong lòng vô cùng hoảng hốt, cho nên Lưu Khảm cũng không dám chủ quan, so với ngày xưa còn phải cẩn thận hơn.

Sau khi vào Bình Nguyên Tân, sự mệt mỏi do say rượu đã biến mất.

Bước đi của hẩn đến giờ vẫn còn có chút bay bay, nhưng trên cơ bản là không có gì đáng ngại.

- Tín, người cũng mang theo binh khí, cùng ta đi tuần thị.

- Vâng!

Đồ trang bị của Lưu Tín đơn giản hơn nhiều, một bộ áo giáp tê giác, một bộ cung, một bó tên. Trừ những thứ đó, còn có một con ngựa Đại Uyên màu đỏ thẫm. Lưu Tín đánh giá con ngựa, so với ngựa của Thiết ưng duệ sĩ khác thì mạnh hơn rất nhiều. Đây là của Doanh Quả tạ ơn cậu đã xuất thủ tại Trữ La Sơn, bảo người lựa chọn một con ngựa tốt từ doanh mã Lang trung. Tuy không nói là ngày đi nghìn dặm, đêm đi tám trăm nhưng cũng chạy nhanh như gió.

Cậu mang theo lang nha bổng móc vào yên ngựa, trên móc treo còn có một thanh kiếm bản to.

Lên ngựa, theo Lưu Khảm đi tuần thị trong doanh.

Đêm nay, trăng sáng sao thưa, không một gợn mây. Ánh trăng sáng tỏ, chiếu trong doanh, giống như phủ thêm một làn lụa trắng mỏng.

Các tiểu trưởng đều rất yên tĩnh, không có bất kỳ hiện tượng dị thường nào.

Chẳng lẽ là mình nghĩ nhiều rồi?

Lưu Khảm kéo dây cương, dùng roi ngựa khê khê gõ vào giày, nghi hoặc nhìn khắp nơi xung quanh.

Xa xa, có thể thấy mờ mờ hành doanh đại trưởng của Thủy Hoàng đế, biểu hiện Thủy Hoàng đế bây giờ vẫn chưa nghỉ ngơi. Đây chính là một Đế vương rất chăm chỉ! Mặc kệ hậu thế đánh giá thế nào, đều không thể che giấu được sự thực này. Có lẽ chính sự chăm chỉ của ông đã tạo nên một đế quốc Đại Tần huy hoàng.

- Tín, hôm nay ta tổng cảm thấy có chút không thích hợp. Giống như là sắp có chuyện không may.

Chúng ta cẩn thận dò xét một chút, đi nhiều thêm vài vòng. Người và ta tối nay khổ cực một chút đi... Mẹ ơi, đi một chuyến thế này, chỉ ít làm cho người ta giảm thọ mất mười năm đấy.

Những lời nói bực tức này hẩn cũng chỉ có thể nói thầm với Lưu Tín.

Từ lúc bắt đầu đi theo giá, Lưu Khảm vẫn thấp tha thấp thỏm.

Có câu gần vua như gần cọp, cũng không biết khi nào tỉnh lại, đầu đã không còn là của mình nữa. Kịch thích! Lần du hí này thật là kịch thích đến tận khi về nhà... cả ngày đều có cảm giác giống như là làm xiếc đi trên dây, thật không có chút nào an tâm. Lưu Khảm nghĩ tới đây, không nhịn được thở dài.

Mà Lưu Tín đi theo phía sau Lưu Khảm, nhếch môi cười thô lỗ.

Giữa tháng sáu, là thời tiết cuối hạ. Gió buổi tối đã mang theo cảm giác mát rượi, rất sảng khoái.

Lưu Khảm cười ngựa tuần thị hai vòng, toàn thân ướt mồ hôi. Cảm giác suy yếu lúc trước trên cơ bản đã không còn. Nhưng là, dạ dày cảm thấy có chút đói...

Hai thúc cháu trở lại quân trưởng, vừa mới chuẩn bị tìm chút gì để nhét đầy bao tử đột nhiên, màn hình trưởng bị nhắc lên, Cáp Vô Lương từ bên ngoài đi vào.

- Quân hầu, Vô Lương có chuyện quan trọng bẩm báo.

Lưu Khảm nhíu mày:

- Tiểu Cáp, đã muộn thế này rồi, còn có việc gì quan trọng vậy? Vừa lúc, ta vừa mới chuẩn bị ăn chút đồ, chúng ta vừa ăn vừa nói đi.

- Quân hầu, đừng ăn nữa... Đêm nay khả năng sẽ xảy ra chuyện lớn!

- Chuyện lớn gì?

- Có người...có người mưu đồ gây rối đối với Bệ hạ!

- A?

Lưu Khảm giật mình há hốc miệng, nhìn Cáp Vô Lương. Rất nhanh, hần phục hồi lại tinh thần, giữ chặt lấy vai Cáp Vô Lương:

- Tiểu Cáp, người từ đâu mà biết được?

- Quân hầu còn nhớ Nhất Phẩm không?

Lưu Khảm ngẩn ra, sau một lát nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nhất Phẩm nào?

- Chính là Duệ sĩ mất một cánh tay ở Trữ La Sơn, Hoàng Nhất Phẩm!

- A, thật ra ta cũng có chút ấn tượng... Không phải y bị tiểu công tử vứt ở tiểu trưởng không xem không hỏi sao? Ta còn cho y một đơn thuốc.

- Chính là y!

Cáp Vô Lương bị Lưu Khảm bám chặt đau đến nhe răng nhếch miệng gã cố chịu đựng đau đớn trên vai, liên tục gật đầu:

- Quân hầu, người có thể buông tay ra trước hay không?

Khí lực của Lưu Khảm vô cùng kinh người.

Vì đang khẩn trương, trên tay không tự chủ sử dụng hơi nhiều khí lực. Tuy nói Cáp Vô Lương là Thiết ưng duệ sĩ, nhưng cũng không thừa nhận nổi lực đạo như vậy. Lúc này Lưu Khảm mới phát giác ra, mình đã căng thẳng quá rồi liền ội vã thả tay ra, thấp giọng nói xin lỗi Cáp Vô Lương vài câu.

Cáp Vô Lương xoa nhẹ cánh tay mình, lúc này mới nói:

- May mà Quân hầu ngài hạ lệnh cho ngự y khám chữa bệnh cho Nhất Phẩm, lại viết ra ột đơn thuốc dưỡng thân thể. Chỉ là ta thực sự nhịn không được, vì vậy mới nói việc này với tiểu công chúa. Sau khi tiểu công chúa biết, vô cùng tức giận, cũng ngày đó để người an trí thỏa đáng cho Nhất Phẩm. Nhất Phẩm đã mất một cánh tay, hiện nay đang ở trong doanh, làm một ít việc tạp dịch.

Doanh Quả thật ra cũng là một người có tình, không lãnh bạc giống như Hồ Hợi.

Lưu Khám gật đầu, nhưng lại có chút không chịu nổi nói:

- Tiểu Cáp, nói trọng điểm!

- Quân hầu, tình hình là như thế này. Trước đó vài ngày, Nhất Phẩm tìm ta nói một việc. Quân hầu còn nhớ cơn bão ở Lang Gia không?

Lưu Khám ngẩn ra:

- Đương nhiên là nhớ! Cơn bão đó rất mạnh, ta ở trên thuyền, cả đêm không thể ngủ được.

- Ngày đó Nhất Phẩm theo Bệ hạ lên bờ. Lúc y đến, ở tại một góc khuất của tiểu trưởng trong hành doanh, tối hôm đó, y nghe được ở bên ngoài tiểu trưởng có người nói chuyện, vì vậy mới đứng dậy nhìn ra ngoài nhìn thấy... Trung xa phủ Lang trung lệnh Triệu Cao mang theo hai Xa sĩ đứng im ở ngoài tiểu trưởng chứng nửa canh giờ. Sau đó lại tới một nội thị, nhìn tư thế, tựa hồ là phụng mệnh của Triệu Cao đi ra ngoài. Vốn là Nhất Phẩm cũng không để ý.

Nhưng nào ngờ Triệu Cao vừa mới đi, hai Xa sĩ liền giết nội thị kia, sau đó mang thi thể của nội thị kia đi, vứt trong rừng. Lúc đó Nhất Phẩm cảm thấy không thích hợp, vì vậy liền đi theo. Người cũng biết, mặc dù y không còn cánh tay, nhưng thân thủ vẫn còn. Hai tên Xa sĩ kia cũng không phát hiện ra y. Nhất Phẩm đợi hai Xa sĩ đi rồi mới chạy đến kiểm tra một chút, phát hiện nội thị kia vẫn còn thở.

Nhưng là chỉ kịp nói với Nhất Phẩm ba chữ “cCông tử Anh”...

Từ ngày đó Nhất Phẩm bắt đầu để tâm, về sau y lại phát hiện, Triệu Cao và công tử Anh tiếp xúc rất nhiều lần. Biểu hiện tuy rằng không có vấn đề gì, nhưng liên tưởng đến chuyện đêm hôm đó, Nhất Phẩm cảm thấy rất đáng khả nghi. Đặc biệt sau đó, công tử Anh lại thủ hộ đại trưởng.

Sau khi tể tự ở Phù Sơn xong, Thủy Hoàng để để công tử Anh phụ trách thủ hộ đại trưởng.

Lưu Khám khi đó cũng nghe nói đến nhiệm vụ này, chính là cũng không cảm thấy có chỗ nào cổ quái. Nhưng ngày hôm nay nghe Cáp Vô Lương nói như thế, nghĩ lại, tựa hồ thật là có chút không thích hợp. Theo đạo lý mà nói, việc ở đại trưởng liên quan đến an toàn của Thủy Hoàng đế, Ứng lang tướng há có thể tùy ý thay đổi? Thủ hộ thay đổi thành Doanh Anh, thời gian mất hơn mười ngày, lại từ thủ hộ tiểu doanh, thoáng cái bắt đầu thủ hộ hành doanh đại trưởng.

Thủ hộ Thủy Hoàng đế, cũng không phải là trò đùa đâu!

Lưu Khám nhú mày, ngón tay khe khẽ gõ và hộ giáp.

171. Chương 333 - 335

Chương 333: Bình Nguyên Tân (3)

Cáp Vô Lương nói tiếp:

- Nói đến cũng rất kỳ quái, công tử Anh từ khi đảm đương thủ hộ đại trưởng, lại không liên lạc gì với Triệu Cao nữa. Lúc đó Nhất Phẩm cũng thấy, có thể y còn nghĩ nhiều hơn. Thế nhưng mấy ngày trước, cũng chính là buổi tối ngày Bệ hạ thiết đại yến ở huyện Trữ với bách quan. Y lại phát hiện Triệu Cao và công tử Anh len lén gặp nhau nói chuyện. Chiều tối hôm nay, sau khi Hành doanh đại trưởng được điều động, Nhất Phẩm phát hiện những người thường lui tới không giống nhau. Vì vậy y vừa tới cho ta biết, còn tự mình thì quay lại theo dõi. Nhất Phẩm nói, y không dám khẳng định có thể hay không gặp chuyện không may, nhưng nếu gặp chuyện không may, khẳng định là Bệ hạ đang gặp bất lợi.

Triệu Cao giết Thủy Hoàng đế?

Vừa nghe, Lưu Khám cảm giác không quá có khả năng. Nhưng tỉ mỉ suy nghĩ. Tựa hồ trong đó...

Không phải là hẳn không nghe thấy phong thanh gì, Thủy Hoàng đế cố tình để Hồ Hợi đi Ngũ Nguyên rèn luyện, việc này đồng nghĩa với đem Hồ Hợi đi lưu đày. Ngay cả Hồ Hợi còn bị lưu đày, vậy Triệu Cao há có

thể có kết cục tốt hay sao? Điểm này, từ việc Thủy Hoàng để bãi đi Phù tỳ sự của Triệu Cao là có thể nhìn ra. Xem ra, Triệu Cao không cam lòng như vậy. Về phần Hồ Hợi, càng giống như là một đứa trẻ bị làm hư. Ngược lại, công tử Anh này, thế nào lại lẫn vào đây chứ? Lưu Khâm cúi đầu không nói, mà vẻ mặt Cáp Vô Lương đầy lo nghĩ.

- Quân hầu, làm sao bây giờ?

- Tín, chuẩn bị ngựa!

Lưu Khâm nói xong, một tay nắm lấy cánh tay của Cáp Vô Lương:

- Tiểu Cáp, chúng ta đi gặp tiểu công chúa. Chỉ sợ nàng mới có khả năng ngăn cản.

Lúc này Thủy Hoàng để phần nộ không gì sánh được. Lý Tư có thể nhìn ra được sự tình, ông sao lại không nhìn ra. Chỉ là, ông cũng không biết, Triệu Cao này sao lại có gan như vậy, dám xui khiến Hồ Hợi đến đây gây rối. Hai mắt dài nhỏ của ông híp lại, ánh mắt như chim ưng nhìn thẳng Triệu Cao. Ông đã hoàn toàn thất vọng đối với Hồ Hợi rồi, chỉ là muốn nhìn một chút, Triệu Cao có thể làm ra cái trò gì.

- Người không muốn đến Ngũ Nguyên? Vậy người muốn làm cái gì?

Thủy Hoàng để không nhìn Hồ Hợi, chỉ nhìn chằm chằm Triệu Cao. Cũng không biết Hồ Hợi lấy dũng khí từ đâu, cổ gồng lớn giọng nói:

- Phụ hoàng, nhi thần muốn làm Hoàng đế, Hoàng đế giống như phụ hoàng.

Thủy Hoàng để ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Hồ Hợi. Một lát sau, ông á khẩu không cười nổi:

- Chỉ bằng người? Vậy người định thống trị giang sơn của trẫm như thế nào?

- Việc này...

Hồ Hợi á khẩu không trả lời được. Triệu Cao đứng ra nói:

- Bệ hạ, việc làm Hoàng đế có thể từ từ học. Năm đó Bệ hạ đăng cơ, chẳng phải cũng học từng chút một sao? Tiểu công tử còn nhỏ tuổi, chờ sau khi y trưởng thành, tự nhiên là có thể biết nên làm Hoàng đế như thế nào rồi.

- Triệu Cao, người thật to gan!

Thủy Hoàng để còn chưa bao giờ tức giận tím mặt như hôm nay:

- Vậy có phải hay không là do người đã giáo dục y làm Hoàng đế như thế nào?

- Đây là bốn phận của lão nô. Lão nô nghĩa bất dung từ.

- Triệu Cao, trẫm thấy là hôm nay người sống không nhịn được nữa rồi...

- Chỉ cần Bệ hạ chết, là lão nô có thể sống rất tốt!

Triệu Cao bày ra tư thái cường ngạnh hơn bình thường. Thủy Hoàng để nói một câu, lão đáp trả lại một câu. Thừa lúc Thủy Hoàng để đang trong cơn giận dữ, một thanh đoản kiếm từ trong tay áo rơi vào tay lão.

Vừa nói xong hai chữ “rất tốt”, Triệu Cao liền vươn thân đánh về phía Thủy Hoàng đế.

Động tác này, đừng nói là ngoài ý muốn của Thủy Hoàng đế, ngay cả Lý Tư đứng một bên cũng chết lặng. Tên này bị nước vào đầu sao? Đây chính là Hành doanh, lão ám sát Thủy Hoàng đế ở đây, cứ cho là thành công, cũng đừng nghĩ đến còn mạng sống! Thủy Hoàng đế xuất ra ngay Định Tần kiếm.

Đúng lúc này, chỉ nghe ngoài trường truyền đến một tiếng quát trẫm:

- Triệu Cao, dám làm bị thương Bệ hạ.

Một bóng người nhanh như gió tiến vào trong trường. Ánh kiếm chột lóe, chỉ nghe Triệu Cao hét lên một tiếng đau đớn, vai bị thiết kiếm xuyên qua, ngã xuống, nửa người Triệu Cao nhuộm đỏ máu.

Là công tử Anh!

Công tử Anh mang theo hai gã duệ sĩ, chạy ào vào đại trưởng. Không đợi Thủy Hoàng để mở miệng, hai gã duệ sĩ tiến lên, đè chặt Triệu Cao lại.

Thủy Hoàng để tức giận, ngực phập phồng mãnh liệt. Ông đứng lên, nâng kiếm đi tới bên cạnh Triệu Cao, trên miệng phát ra một nụ cười nhạt. Hồ Hợi lúc này đang bị dọa cho choáng váng, quỳ gối tại bên cạnh Triệu Cao, nói không nên lời...

- Lão cầu, trước đây trăm đã thật là nhìn lầm người!

Thủy Hoàng để nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người cho là khoảng thời gian này người nhảy nhót những gì, trăm có thể không biết sao? Ha, Doanh Anh là chất tử của trăm, nhất cử nhất động của người đều ở trong mắt trăm. Vốn ta muốn nhìn xem lão cầu nhà người có thể làm ra cái trò hay gì, nhưng hôm nay, thật làm cho trăm thất vọng... Chỉ bằng chút bản lĩnh ấy của người, cũng vọng tưởng dạy nhi tử của trăm làm thế nào thành Hoàng đế hay sao? Ha, nếu thực sự người thành công rồi, trăm năm giang sơn của nước Tần cũng xong rồi!

Lý Tư giật mình nhìn một màn trước mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thì ra, Thủy Hoàng để đã sớm có cảnh giác rồi...

Theo đạo lý mà nói, lúc này y hẳn là phải cảm thấy an tâm, cũng không biết vì sao, sau khi Triệu Cao bị chế trụ, trong lòng Lý Tư lại càng bất an hơn.

- Doanh Anh, người lại bán đứng ta!

Doanh Anh cười lạnh một tiếng:

- Doanh Anh là con cháu Doanh thị, há có thể hợp mưu với người?

Triệu Cao liều mạng giãy dụa, gào nhẹ nói:

- Doanh Anh, ta cho dù chết, cũng không buông tha người!

- Vậy để trăm nhìn, sau khi người chết, còn có thể làm được cái gì?

Thủy Hoàng để nói, giơ cao Định Tần kiếm trong tay.

Không đúng, không đúng!

Lý Tư quan sát ở một bên, đột nhiên cả người phát lạnh: Tất cả dường như vừa khớp rồi. Sự vừa khớp này cảm giác thật cổ quái.

Triệu Cao cầu kết với Doanh Anh, nhưng Doanh Anh lại bấm báo với Thủy Hoàng để. Vì vậy, lúc Triệu Cao dường như chuẩn bị ám sát Bệ hạ, Doanh Anh liền xuất hiện.

Trong mắt Lý Tư toát ra vẻ hoảng loạn.

Cũng đúng lúc này, hai duệ sĩ nguyên bản đang chế trụ Triệu Cao, đột nhiên buông lỏng Triệu Cao, thoáng một cái lướt qua, mỗi người một bên, một người chế trụ Thủy Hoàng để. Cùng lúc đó, thanh đoản kiếm Doanh Anh đang cầm chỉ vào Triệu Cao bỗng nhiên hướng về phía Thủy Hoàng để.

Biến hóa bất thành linh làm Thủy Hoàng để trở tay không kịp.

Vừa muốn gọi một tiếng, đoản kiếm của Doanh Anh đã đâm vào ngực ông, một tay bưng kín miệng Thủy Hoàng để

Doanh Anh rút ra đoản kiếm, hung hăng đâm thêm một kiếm nữa.

- Bệ hạ, còn nhớ cha ta đã chết như thế nào không?

Doanh Anh hạ giọng:

- Nếu không có Triệu Cao nói cho ta biết, ta vẫn còn tưởng rằng đó là một việc ngoài ý muốn... Bệ hạ, người tự cho là thông minh, tự cho là mọi chuyện đều trong vòng khống chế của người, nhưng tại một khắc ta biết được chân tướng, mạng của người cũng đã không có!

Đoản kiếm sắc bén, nhiều lần nữa găm vào trong ngực Thủy Hoàng đế, trên trán xuất hiện một đóa huyết hoa sáng lạn.

Thủy Hoàng đế mở to mắt nhìn, vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Đã thấy Triệu Cao đứng lên, đầu tiên là nâng Hồ Hợi dậy, nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ tự cho là chuyện của Công tử thần không biết quý không hay, sẽ không nghĩ đến năm đó lão nô cũng làm Tốt sử Thượng thư, tấu chương qua lại, đều đi qua tay lão nô tiêu hủy... Năm đó, lão nô cũng vô ý thấy tấu chương của Bệ hạ với Quốc úy, cũng là ma xui quý khiến đã giữ lại, vẫn đều mang bên người. Vốn tưởng rằng, đời này cũng không dùng tới. Nhưng không nghĩ tới... Bệ hạ, không phải là lão nô vô tình, mà do Bệ hạ khắc bạc quả ân, làm cho lão nô không thể không làm thế.

Nói xong, Triệu Cao quay đầu, nhìn về phía Lý Tư:

- Thừa tướng, vốn là Bệ hạ muốn giữ người ở lại chỗ này để xem náo nhiệt... hôm nay người xem xong náo nhiệt này, người muốn đi theo con đường nào, cũng có thể rõ ràng rồi. Bệ hạ quyết ý lập Đại công tử kế vị, mà sự tín nhiệm của Đại công tử đối với nhị Mông sợ là đã vượt qua sự tín nhiệm đối với người. Thừa tướng đã cao tuổi, nhưng nhị Mông vẫn đang sung sức. Thừa tướng tinh thông hình luật, khéo chính sự, nhị Mông đồng thời cũng tinh thông như vậy, đặc biệt Mông Diêm lại khéo quân sự. nếu thừa tướng muốn cùng nhị Mông tranh phong, chỉ sợ là vạn vạn không thể.

Cục diện như vậy, Thừa tướng chuẩn bị lựa chọn như thế nào đây?

Lúc này Doanh Anh đã buông Thủy Hoàng đế ra. Hai tên Thiết ưng duệ sĩ cũng đã buông lỏng cánh tay của Thủy Hoàng đế.

Thiên cổ nhất đế đang nằm trong vũng máu, không còn một tiếng động, chỉ là đôi mắt kia, vẫn chăm chăm nhìn Lý Tư, như muốn biết đáp án của Lý Tư.

Triệu Cao nhận thanh kiếm vẫn còn dính máu trong tay Doanh Anh, dùng tay áo nhẹ nhàng chà lau.

Lý Tư chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, không tự chủ được nuốt một miếng nước bọt, hơi khàn giọng nói:

- Phủ lệnh, mặc dù người giết Bệ hạ, vậy thì thế nào? Trong tay người không có Phù tỳ, không điều động được binh mã. Tuy có công tử Anh giúp đỡ, thế nhưng có ai có thể phục tùng người?

- Ha ha, cái này Thừa tướng không cần lo lắng. Mặc dù Bệ hạ đã bãi Phù tỳ sự của ta, thế nhưng ta đối với Bệ hạ, hiểu rất rõ. Hồ phù, khẳng định Bệ hạ luôn mang theo người, không có khả năng đưa cho người khác chưởng quản.

Bên này đang nói, bên kia Doanh Anh đã lấy ra một cái hộp đen từ thư án, lấy ra hồ phù.

- Về phần ngọc tỳ... Bệ hạ tự cho là đã an bài rất xảo diệu, đem ngọc tỳ để trên người công chúa. Không biết, trong khoảng thời gian này Bệ hạ nhiều lần triệu kiến công chúa, chẳng lẽ chỉ là vì thân tình? Ta hầu hạ Bệ hạ hơn mười năm, đối với tính tình của Bệ hạ coi như cũng hiểu rõ. Hôm nay nếu đã quyết hành động, như vậy bất kể như thế nào cũng không có khả năng xảy ra sơ xuất. Được rồi, Thừa tướng, nên nói ta đều đã nói, hiện tại ta muốn nghe người chuẩn bị lựa chọn như thế nào? Muốn làm bạn với Bệ hạ, hay là thuận phục Tiểu công tử?

Lý Tư nhìn thi thể của Thủy Hoàng đế, lại nhìn thanh đoản kiếm đầy máu trong tay Triệu Cao.

Hồi lâu, y nhẹ nhẹ thở dài một hơi, tiến lên một bước, phủ phục trước Hồ Hợi đang tái nhợt cả mặt:

- Thần Lý Tư, bái kiến Bệ hạ!

Trong nháy mắt, từ trong hai mắt của Thủy Hoàng đế chảy ra hai hàng huyết lệ.

Chương 334: Bình Nguyên Tân (4)

Đêm, đã rất khuya rồi!

Lưu Khảm mang theo Cáp Vô Lương đi thẳng đến tiểu doanh của Doanh Quả. Thế nhưng đến ngoài tiểu doanh lại bị người ngăn cản lại. Người ngăn cản Lưu Khảm không ngờ chính là năm tên Thiết ưng duệ sĩ dưới trướng Lưu Khảm.

- Quân hầu, Tiểu công chúa đã ngủ rồi, nếu có việc gì, không ngại để ngày mai lại nói.

Nói rất có lý, Lưu Khảm chỉ là một ngoại thần, giữa đêm hôm khuya khoắt đến cầu kiến Doanh Quả, hiển nhiên là vô lý. Nhưng nhìn qua hướng trong doanh, vẫn còn ánh đèn, loáng thoáng vẫn có thể thấy bóng người, tựa hồ Doanh Quả cũng chưa nghỉ ngơi. Hơn nữa hôm nay, chuyện tình Lưu Khảm muốn cầu kiến Doanh Quả, vô cùng quan trọng, không thể không gặp.

- Ta có chuyện quan trọng bẩm báo Tiểu công chúa, các người tránh ra, đừng cản đường ta.

- Quân hầu, không phải là chúng ta muốn ngăn cản Quân hầu, Tiểu công chúa có phân phó, mặc kệ là có chuyện gì, đều không thể làm phiền nàng nghỉ ngơi... mong Quân hầu thông cảm cho sự khó xử của chúng ta, đừng làm khó tiểu tướng. Đợi sáng sớm mai, tiểu tướng sẽ bẩm báo với Tiểu công chúa trước tiên.

Trong lòng Lưu Khảm, cảm thấy có chút kỳ quặc! Hắn quan sát năm tên Thiết ưng duệ sĩ từ đầu đến chân, mắt hồ đảo qua đảo lại trên năm người đó.

Cáp Vô Lương đột nhiên hỏi:

- Ta nhớ kỹ tối nay tựa hồ không phải là năm người các người trực đi... huynh đệ Lý gia đâu? Tối nay vốn phải là bọn họ trực mới đúng.

Bởi Lưu Khảm say rượu hai ngày không tỉnh, vì vậy việc an bài thủ vệ, đều do chiêm sự Bách Lý Thuật an bài thay. Cáp Vô Lương vừa hỏi, sắc mặt năm Thiết ưng duệ sĩ thay đổi. Người dẫn đầu hơi mỉm cười:

- Vốn là huynh đệ Lý thị luân phiên túc trực, nhưng không khéo lúc chiều tối, thân thể hắn không khỏe, vì vậy do đội chúng ta thủ hộ thay. Nếu Quân hầu không tin, có thể tra hỏi.

- Thân thể không khỏe? Chẳng lẽ năm người cùng nhau không khỏe?

Cáp Vô Lương còn muốn nói nữa, nhưng lại bị Lưu Khảm ngăn cản lại.

- Người ăn phải ngũ cốc tạp lương, khó tránh khỏi khó chịu một chút. Cũng là bình thường, các huynh đệ hữu ái, nên giúp đỡ chiếu ứng, cũng không có vấn đề gì.

Vừa nói chuyện, Lưu Khảm vừa chuyển thân.

Cáp Vô Lương cố tình mở miệng, lại thấy Lưu Khảm đưa ánh mắt ra hiệu. Trong lòng gã lộ bộ một chút liên hiểu được vấn đề trong đó, nhẹ tay đặt lên chuôi kiếm, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Đúng lúc này, chỉ nghe Lưu Khảm đột nhiên nói:

- A, mọi việc đều làm thỏa đáng rồi chứ?

Vừa nói, hắn vừa xoay người, nhìn về phía sau năm tên Thiết ưng duệ sĩ, tựa hồ là có người đi tới. Năm tên Thiết ưng duệ sĩ ngăn ra, vô thức quay đầu nhìn về phía sau, thế nhưng phía sau không một bóng người, lập tức chỉ biết sự tình không ổn.

Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh, Lưu Khảm bỗng nhiên xuất thủ, bàn tay xòe ra, chế trụ đầu của hai Thiết ưng duệ sĩ. Hắn thân cao tay dài, cự ly lại gần, lại thêm đột nhiên xuất thủ, nhanh như chớp nắm đầu của hai tên đập vào nhau, đồng thời thân thể mượn lực bay lên cao, một chân hung hăng bổ vào đầu một tên Thiết ưng duệ sĩ khác. Khí lực của Lưu Khảm chính là kinh người. Khổ luyện mười năm, một chân này nếu vận đủ khí xuống, có thể làm ột ống tre đứt đoạn. Thiết ưng duệ sĩ đó không kịp kêu một tiếng, bị một cước của Lưu Khảm đá lặn, chết ngay tại chỗ. Lúc chân đầu tiên bổ ra, Lưu Khảm trên không trung gặp người, quỳ gối hung hăng đánh vào mặt một tên Thiết ưng duệ sĩ khác. Một chiêu này làm cho khuôn mặt của Thiết ưng duệ sĩ kia huyết nhục mơ hồ.

Năm tên Thiết ưng duệ sĩ thì bốn tên bị Lưu Khảm giải quyết trong chớp mắt. Còn lại một tên lúc này mới phản ứng lại, rút ra bảo kiếm, nhưng đúng lúc này, kiếm của Cáp Vô Lương đã xuyên qua yết hầu gã, máu

tươi theo kiếm chảy ra, Thiết ưng duệ sĩ đó tròn mắt nhìn, muốn nói cũng chỉ há được mồm, không phát ra tiếng..

Khi thân thể Lưu Khảm rơi xuống đất, hai tay nhấn lên mặt đất một cái, bay lên không. Lúc thân hình đứng vững, hần rút ra phương chùy, cũng không để ý năm tên Thiết ưng duệ sĩ còn sống hay không, xẹt nhanh như sao băng xông vào tiểu doanh. Cáp Vô Lương thu lại bảo kiếm, không nói hai lời, kéo năm cổ thi thể sang một chỗ tối của tiểu trưởng. Lúc này, Lưu Khảm đã đi vào tiểu trưởng, đứng ở một bên tiểu trưởng, thăm dò qua mặt quan tiền bên trong tiểu trưởng.

Theo quy củ, đêm đã khuya, trong tiểu doanh không còn ai.

Ở ngoài cửa tiểu trưởng có hai cổ thi thể cung nữ, trong tiểu trưởng, đèn mờ mờ vẫn cháy, ngọn lửa dài hơn một ngón tay, vẫn sáng rọi.

Doanh Quả đang ngồi ở bên trong, một Nội thị áo đen đang dùng kiếm chỉ vào nàng, còn hai gã nội thị khác đang đi qua đi lại lục tung mọi thứ.

- Tiểu công chúa, người hà tất phải như vậy

Nội thị áo đen nhẹ giọng nói:

- Chỉ cần ngài giao ra ngọc tỷ, tất cả mọi người đều dễ nói chuyện. Xưa nay Tiểu công tử kính trọng ngài, quyết không có khả năng bạc đãi ngài a.

Doanh Quả mím môi, một câu cũng không nói.

- Tiểu công chúa, ngài đây là đang ép lão nô a...

Nội thị áo đen đỏ tựa hồ có chút không nhịn được rồi, ngắc đầu gằn giọng hỏi:

- Thế nào, có tìm được hay không?

- Không có!

Nội thị áo đen cắn răng một cái, mũi kiếm vung lên, đặt tại trên mặt Doanh Quả:

- Tiểu công chúa, lão nô đây là kính trọng ngài, mới đối với ngài khách khí. Nếu ngài còn bộ dạng chết cũng không nói, vậy lão nô xin lỗi ngài rồi... Đem ngài giao cho Tiểu công tử, để xem ngài có giao ra hay không?

Doanh Quả giống như không nghe thấy, nhắm hai mắt lại.

- Ngài đây là đang ép ta...

Nội thị áo đen vừa nói xong liền chuẩn bị động thủ giáo huấn Doanh Quả, nhưng đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng quát nhẹ ngoài tiểu trưởng truyền đến, một mũi tên phóng tới, cắm vào giữa cổ gã. Cùng lúc đó, bàn tay Lưu Khảm như gió, không đợi hai gã nội thị phản ứng lại, vung lên phương chùy nện chính giữa đầu một tên nội thị, khiến đầu gã vỡ toan, máu tươi chảy tràn ra đất.

- A...

Còn lại một gã nội thị, vừa định kêu, đã thấy Doanh Quả nhặt thanh kiếm rơi trên mặt đất, bỗng nhiên đứng bật dậy, hung hăng đâm vào ngực tên nội thị này.

- Tiểu công chúa, xin thứ cho thần cứu giá chậm trễ!

Cáp Vô Lương tay cầm đoản cung, chạy ào tiến vào tiểu trưởng.

Lúc này Doanh Quả cũng nhìn rõ hai người Lưu Khảm, không khỏi thở ra một hơi, trên mặt toát ra vẻ lo lắng, cấp thiết nói:

- Tiểu Cáp, Lưu Quân hầu, nhanh đi theo ta cứu phụ hoàng... tên Hồ Hối nghịch tử này, cấu kết với Triệu Cao, muốn hại tính mệnh phụ hoàng.

Đến lúc này, sự tình đã rất rõ ràng rồi.

Chỉ là Lưu Khảm không rõ, nội thị áo đen nghe theo mệnh lệnh của Triệu Cao hay Hồ Hợi cũng thôi đi, vì sao ngay cả Thiết ưng duệ sĩ cũng một kích phản chiến vậy?

- Đó là người của Doanh Anh!

Doanh Quả nhặt lên bảo kiếm sau đó từ phía trước tọa tháp, lấy ra một bọc lụa đen nhỏ:

- Doanh Anh đóng ở nội cung, đã có hơn hai năm, khó bảo đảm sẽ không mua chuộc một ít tâm phúc. Đáng trách phụ hoàng coi trọng y như vậy, vậy mà y lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, thật đáng chết!

- Có cần triệu tập nhân mã?

- Tiểu Cáp, nhanh đi bẩm báo Thừa tướng, xin y triệu tập nhân mã, tiêu diệt phản tặc. Quân hầu cùng ta đi cứu giá trước, tuyệt không để nghịch tặc thực hiện được...

- Vậy có cần trước tiên điểm một ít Nội doanh duệ sĩ?

- Không còn kịp nữa rồi, hơn nữa Nội doanh duệ sĩ này lại có bao nhiêu người là người của Doanh Anh? Nếu là kinh động tới, chẳng phải lại càng thêm hỗn loạn!

Doanh Quả vừa nói vừa mang theo Cáp Vô Lương và Lưu Khảm lao ra khỏi tiểu doanh. Lưu Tín đã dẫn ngựa tới, mấy người xoay thân lên ngựa, đang muốn đi tới phía đại trưởng. đã thấy một người vội vã chạy tới, thoáng cái ngăn cản trước mặt Doanh Quả:

- Tiểu công chúa muốn đi đâu?

- Nhất Phẩm, sao ngươi lại đến đây?

- Vừa nãy ta thấy bọn Triệu Cao và Tiểu công tử vào đại trưởng, lúc đó Doanh Anh cũng mang theo người tiến vào.

Chốc lát sau, Doanh Anh và Thừa tướng đi ra, ra đến bên ngoài doanh thì đi về hướng lều lớn Trung quý quân. Ta đến gần đó không được, nhưng nhìn tình hình, chỉ sợ là Bộ hạ lành ít dữ nhiều... Ta lo lắng các người tự chui đầu vào lưới, vì vậy tới ngăn cản. Tiểu công chúa, tuyệt đối không thể đi qua đó.

- Phụ thân...

Đầu Doanh Quả “ong” một tiếng, trống rỗng.

Mà Lưu Khảm sắc mặt xanh mét.

Vốn tưởng rằng có thể tránh khỏi mưu đồ bí mật ở Sa Khâu cung, cũng không ngờ Thủy Hoàng Đế hiển hách, không phải bị bệnh chết, mà chết trong tay nhi tử và thần tử của mình.

Đáng sợ nhất chính là, Thừa tướng Lý Tư hình như cũng là đồng mưu.

Như vậy chẳng phải nói, lịch sử quay một vòng, lại về lại chính điểm cũ sao?

Duy nhất khác biệt chính là, Thủy Hoàng Đế vốn bị bệnh mà chết ở Sa Khâu cung, nhưng hiện nay lại chết ở Bình Nguyên Tân!

Xa xa, hướng đại doanh của Trung úy quân truyền đến một hồi tù và trầm thấp, rất rõ ràng, Trung úy quân đang điều động...

Nếu như đợi Trung úy quân điều động xong, đám người Lưu Khảm có chạy đằng trời. Mọi ánh mắt không tự chủ đều rơi vào trên người Doanh Quả.

Mà Doanh Quả lúc này lại lặng thinh.

- Trung úy quân sao lại đơn giản như vậy bị điều động đi sao?

- Phù tỳ phụ hoàng mang theo bên mình, HHồ phù ngay tại bên người ông... Trung úy quân nhận phù, không nhận người. Hồ phù xuất ra, tự nhiên sẽ nghe lệnh mà hành động.

Doanh Quả cắn răng, bỗng nhiên quay ngựa.

- Chúng ta rời khỏi đây!

- Rời đi? Đi đâu?

- Thừa dịp Trung úy quân chưa vây kín hành doanh, chúng ta nhanh chóng đi thôi.

Doanh Quả nói xong, lấy ra một thanh Hồ phù bằng đồng:

- Dựa vào Hồ phù này, bây giờ chúng ta còn có thể đi ra ngoài. Nếu để Trung úy quân điều động xong, có còn nhận Hồ phù này nữa hay không cũng không biết được. Chúng ta rời khỏi đây trước, chỉ cần ngọc tỷ còn ở trong tay ta, tặc tử mơ tưởng thực hiện được!

Chương 335: Bình Nguyên Tân (5)

Doanh Quả từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại, mang theo đám người Lưu Khâm phóng ngựa thẳng đường bay nhanh.

Lúc này, trong hành doanh còn hoàn toàn không hiểu đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Doanh Quả cầm Hồ phù thanh đồng trong tay, chạy như bay mà qua, cũng không có một người đứng ra ngăn cản.

- Tiểu công chúa, chúng ta đi đâu?

- Qua sông lớn... chúng ta đi Ngũ Nguyên!

Doanh Quả nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ở Ngũ Nguyên có hơn mười vạn quân tinh nhuệ của Đại Tần ta, Mông Diêm và đại ca đều ở đó. Chỉ cần chúng ta đưa ngọc tỷ đến trong tay đại ca, là đại ca có thể cầm Tỳ xuất binh, đem đám nghịch tặc đó, một lưới bắt hết.

Chính là nên làm như vậy!

Đám người Lưu Khâm thúc ngựa đi tới cửa sau hành doanh, thủ hộ ở chỗ này lại chính là đám người Tiết Âu đã theo Lưu Khâm trước kia.

Bởi vì thân phận của bọn họ, không có cách nào đi vào trong doanh cùng Lưu Khâm, vì vậy Lý Tư đã an bài đám người Tiết Âu ở cửa sau của doanh, làm thủ vệ quan.

Thấy đám người Lưu Khâm muốn đi ra ngoài, Tiết Âu không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Vừa bảo người mở cửa doanh, y tiến lại đang muốn hỏi, lại nghe Lưu Khâm trầm giọng quát:

- Tiết Âu, mang theo người, đi cùng với ta!

Không rõ ràng lắm đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tiết Âu không hề nghĩ ngợi, lập tức lên tiếng đáp ứng, triệu tập hai mươi người thân tùy đều lên ngựa, theo đám người Lưu Khâm, giơ roi thúc ngựa, hiên ngang đi.

Xa xa, đại kỳ của Trung úy quân đang nhanh chóng tới gần.

Triệu Cao và Hồ Hối đang ở trong đại trường, đứng ngồi không yên.

Thi hài của Thủy Hoàng Đế đã được hai tên thân tùy của Triệu Cao an trí thỏa đáng, đem đặt ở góc đại trường, hô hấp của Hồ Hối vẫn còn rất gấp gáp, hiển nhiên những chuyện vừa xảy ra, làm cho cậu nghĩ mà sợ. Thỉnh thoảng cậu lại liếc nhìn về phía thi thể Thủy Hoàng Đế đang bị vải đen phủ lên. Thời gian dần qua, căng thẳng và hoảng sợ trong lòng cậu cũng dần lắng xuống, cuối cùng là vô cùng thoải mái.

Kỳ thực, làm nhi tử của Thủy Hoàng Đế rất khổ cực!

Đối với Thủy Hoàng Đế, Hồ Hối chỉ là sợ hãi chứ không có thân tình phụ tử.

Trên thực tế, từ thời Xuân thu Chiến quốc tới nay, Lễ nhạc tan vỡ, người hành thích vua, giết cha nhiều vô số kể. Có câu “Kẻ ăn trộm một cái móc thì bị xử tử, còn kẻ lật đổ cả một quốc gia thì lại trở thành chư hầu”

Từ xưa đến nay đều là thắng làm vua thua làm giặc, sử sách thường do người thắng viết, thị phi, ưu khuyết, thực sự có thể rút ra kết luận?

Trong gia đình vương tộc, thân tình đậm đặc. Mặc dù Hồ Hợi được Thủy Hoàng Đế yêu thương, nói ra cũng chỉ là tương đối. Hồ Hợi rất thông minh, thế nhưng trước mặt Thủy Hoàng Đế không hề cảm nhận được sự ấm áp, chỉ ít ở trong mắt cậu, tình yêu mà phụ thân cho cậu thực sự là quá ít.

Một đời người, chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Hồ Hợi không giống Thủy Hoàng Đế cầu trường sinh bất lão, tính tình cậu trẻ con, càng thích tự do không ràng buộc, thỏa thích hưởng lạc.

Mà những điều này, lúc Thủy Hoàng Đế vẫn còn trên đời, Hồ Hợi không thể tùy tâm sở dục. Vì vậy, dù trong lòng hoảng sợ sâu lo, Hồ Hợi cũng đồng thời xung động muốn cất tiếng cười to, chậm rãi tiêu sái đi tới bên người Thủy Hoàng Đế, sắc mặt mặc dù tái nhợt, nhưng vẫn nở nụ cười.

- Đã chết rồi sao?

Cậu nhện không được thấp giọng hỏi một câu.

Ý tứ chính là: Lão già ông vì sao lại chết muộn như thế?

Triệu Cao đứng một bên xem,, trên mặt lộ ra một nét cười nhàn nhạt...

- Hiện nay Bệ hạ bằng hà, sự tình chưa chấm dứt. Trước tiên phải chọn người làm Chủ tước trung úy, còn những quyết định khác, không phải chí thân của Bệ hạ, không thể đảm đương.

Ý tứ chính là nói, lão tử ngươi tuy rằng đã chết, thế nhưng sự tình còn chưa kết thúc.

Đặc biệt Trung úy quân, người phải nắm vững trong tay. Chủ tước Trung úy tiền nhiệm, chỉ trung với cha người, mà hiện tại, người phải tìm một người tín nhiệm để tiếp nhận.

Triệu Cao không đề xuất người nào, đem vấn đề vớt cho Hồ Hợi.

Doanh Hồ Hợi chỉ là một đứa trẻ, lại càng không có tài trí mưu lược kiệt xuất của Thủy Hoàng Đế, có thể đưa ra được chủ ý gì?

- Phủ lệnh có chọn được người nào?

- Công tử Anh trung thành tận tâm với Bệ hạ, có thể làm Chủ tước Trung úy.

Triệu Cao lập tức đẩy Doanh Anh ra, thế nhưng Hồ Hợi không hài lòng, trái lại lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Doanh Anh ca ca nhân thân quá lợi hại, trầm không thích lắm. Hôm nay y có thể phản bội phụ hoàng, ngày khác lại không phản trầm sao? Trung úy quân giao cho y, trầm lo lắng.

Nói đến đây, Hồ Hợi đột nhiên vỗ tay một cái.

- Phủ lệnh, trầm nhớ là người có một huynh đệ đang làm việc trong Ttrung úy quân?

- A, Bệ hạ là nói đến Triệu Thành?

- Chính là y... Để cho y tiếp chương chức Chủ tước trung úy đi, trầm tin người... Còn Doanh Anh ca ca, Phủ lệnh xem cấp cho y một chức quan đi.

- Lão nô, tuân chỉ!

Hai người qua loa bàn bạc đã loại trừ Doanh Anh ra ngoài.

Lúc này, một gã Xa sĩ vội vã chạy vào đại tướng, thấp giọng nói bên tai Triệu Cao hai câu, sắc mặt Triệu Cao lập tức thay đổi.

Lão quay đầu nhìn thoáng qua Hồ Hợi, chỉ thấy Hồ Hợi đang cầm bút chu sa của Thủy Hoàng Đế chơi đùa.

- Bệ hạ, bên ngoài có chút việc nhỏ, cần lão nô đi xử lý, lão nô xin cáo lui một chút.

Đối với Doanh Hồ Hợi mà nói, hôm nay Triệu Cao đã trở thành tâm phúc của cậu, lại nghe lão muốn đi ra ngoài, cậu nhất thời cảm thấy khẩn trương:

- Phủ lệnh, người muốn đi đâu?

- Chỉ ở bên ngoài trưởng, chốc lát liền quay lại ngay.

- Vậy... đi nhanh về nhanh!

Triệu Cao mang theo tên Xa sĩ kia rời khỏi đại trưởng. Nụ cười trên mặt lão đột nhiên biến mất, trở lại chính là một vẻ âm ngoan:

- Sao lại thất bại?

- Ti hạ vừa phụng mệnh đi kiểm tra, nhưng lại phát hiện trong tiểu trưởng của Tiểu công chúa là ba tử thi, đều là người của Phủ lệnh.

Ti hạ đã sai người xóa hết vết tích, chỉ là Tiểu công chúa... có người nhìn thấy Tiểu công chúa cùng đi với Bắc Bắc Quảng vũ quân từ cửa sau hành doanh rời đi rồi.

Triệu Cao gật đầu, ý bảo tên Xa sĩ kia lui xuống.

Xa xa, Doanh Anh mang theo Lý Tư trở về, lại bị Triệu Cao đột nhiên ngăn lại.

- Cái gì?

Doanh Anh tròn tròn hai mắt:

- Tiểu công chúa chạy rồi? Không phải ta đã an bài người hiệp trợ sao? Sao lại để nàng ta trốn thoát rồi?

- Có người thấy nàng và con trai Lưu thị rời khỏi hành doanh. Người của người, còn có người của ta, đều tìm được rồi, nhưng đều chết hết.

- Vậy ngọc tỷ đâu?

- Ngọc tỷ... không tìm được!

Hai người Doanh Anh, Triệu Cao không khỏi có chút rối loạn trong lòng. Hai người nhìn về phía Lý Tư, Triệu Cao hỏi:

- Thừa tướng có chủ ý gì không?

Lý Tư cười khổ nói:

- Ta thì có thể có chủ ý gì? Không có ngọc tỷ, thì không cách nào giả mạo chỉ dụ. Việc Bệ hạ đăng cơ, chính là danh bất chính, ngôn bất thuận rồi.

Đến lúc đó, không xuất ra được chiếu lệnh đến Hàm Dương.

Thậm chí còn có khả năng sẽ khiến cho quan viên các nơi khởi binh tiến đến Hàm Dương. Tóm lại một câu, không có ngọc tỷ, Lý Tư cũng bất lực.

- Tiểu tiện nhân kia sẽ đi đâu chứ?

Doanh Anh đột nhiên hung dữ nhìn Lý Tư nói:

- Thừa tướng, hiện tại chúng ta cùng hội cùng thuyền, ai cũng không thoát thân được. Người vừa cùng ta điều động Trung úy quân, có rất nhiều người đã nhìn thấy. Nếu ta và Phủ lệnh gặp chuyện không may, người cũng không sống được.

- Anh công tử, ý của người là gì?

Lý Tư nhất thời thay đổi sắc mặt. Y sợ chết, thế nhưng tuyệt không để một cái vãn bối như Doanh Anh ở đây uy hiếp. Y có thể đầu nhập vào Hồ Hợi, nhưng không có nghĩa là Doanh Anh có thể làm cản trước mặt y. Tốt xấu y cũng làm quan nhiều năm, cũng vì Đại Tần lập được công lao hãn mã, cũng có chút uy nghiêm. Lý Tư vừa đổi sắc mặt, một cỗ quan uy tự nhiên sinh ra, Doanh Anh còn muốn nói hơn nữa, lại bị Triệu Cao ngăn cản.

- Thừa tướng hà tất phải nổi giận, công tử Anh cũng là nhất thời nóng ruột thôi...

Nhưng công tử Anh nói cũng không sai, chuyện này nếu không giải quyết thích đáng, chúng ta đều không chết tử tế. Đến lúc đó, liên lụy đến người nhà của ngài... cứ cho là chúng ta không nói gì, những người khác lại sẽ nghĩ như thế nào. Kế hoạch hiện tại, ba người chúng ta cần đồng tâm hiệp lực mới phải.

Nhìn thấy biểu tình của Lý Tư thả lỏng, Triệu Cao vội vã rên rỉ khi còn nóng.

- Lão Tần Nhân ai mà chẳng biết, người nào chẳng hiểu Thừa tướng tức trí đa mưu, là lương đồng tài của nước Tần ta. Nếu Bệ hạ không có Thừa tướng, chỉ sợ cũng không có thành tựu ngày hôm nay.

Tiểu công chúa đã chạy mất, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp cứu vãn. Hiện tại chính là lúc Thừa tướng lập công, đợi đến ngày Bệ hạ đăng cơ, Thừa tướng cũng có công. Đến lúc đó, phong hầu bá tướng cũng dễ như trở bàn tay. Nói không chừng Bệ hạ vui vẻ, còn có thể còn cho người một vương vị đi.

Nếu nói trước đó Lý Tư đầu nhập vào Hồ Hợi là do Triệu Cao đe dọa.

Nhưng trải qua suy nghĩ, y đã có một chút thay đổi...

Không sai, nếu Phù Tô đăng cơ, Lý Tư y cũng sẽ không có chỗ tốt nào, cứ cho là việc hôm nay không bị truy cứu, cũng khó thoát khỏi số về hưu.

Dù sao y cũng đã lớn tuổi rồi!

Mà bên người Phù Tô, vẫn có Mông Nghị, võ có Mông Diêm, Lưu Khâm.

Đại thần trong triều đa phần là thân cận với Phù Tô, mình thì ngày càng già đi, làm sao có thể cùng lớp trẻ này tranh phong? Ngược lại, Hồ Hợi còn nhỏ tuổi, cái gì cũng không hiểu, ở trong triều càng không có căn cơ. Triệu Cao tinh thông hình luật không phải là giả, nhưng không hiểu được làm thế nào để thống trị quốc gia, Doanh Anh... lại càng không đủ năng lực để làm.

Nếu mình đầu phục Hồ Hợi, đến lúc đó Hồ Hợi muốn tọa ổn giang sơn, cũng chỉ có thể dựa vào Lý Tư y rồi!

Lời nói này của Triệu Cao, cố nhiên là có ý thổi phồng, nhưng cẩn thận ngẫm lại, phong vương bá tướng, tay cầm đại quyền, tựa hồ cũng không phải không có khả năng.

Tâm tư này vừa nổi lên, Lý Tư đã bị dao động rồi.

- Tiểu công chúa rời đi, tất nhiên là sẽ đến chỗ Đại công tử.

Đại công tử ở Bắc Cương nhiều năm, rất có uy vọng trong quân, lại có Mông Diêm là trợ thủ, thế lực cực kỳ mạnh mẽ. Nếu y có được Ngọc tỷ, là có thể danh chính ngôn thuận xuất binh đến Hàm Dương. Đến lúc đó, đám người chúng ta đều sẽ trở thành loạn thần tặc tử... Cho nên, nếu Bệ hạ đăng cơ, nhất định phải cướp đoạt ngọc tỷ trong tay Đại công tử.

- Ủ, ngươi và ta đều cùng nghĩ tới điều này. Chỉ là, Ngũ Nguyên là địa bàn của Đại công tử, hiện nay Bệ hạ đột nhiên băng hà, chúng ta không có Ngọc tỷ, cũng không dễ chiêu cáo thiên hạ, công khai chặn lại đám người Tiểu công chúa. Nếu đợi đến khi đám người Tiểu công chúa gặp được Đại công tử thì đã chậm rồi.

Giở âm mưu quỷ kế, Triệu Cao so ra cũng không kém Lý Tư.

Nhưng việc này liên quan đến quân quốc đại sự, lão chỉ là một hoạn quan, thật đúng là có chút nghĩ không ra.

Lý Tư chân chừ một hồi, đột nhiên vỗ tay một cái:

- Có rồi!

- Thừa tướng, là kế gì?

Lý Tư kéo Triệu Cao và Doanh Anh tới gần, nói một hồi, làm cho hai người Triệu Cao tức khắc lộ nét tươi cười.

Doanh Anh nhẹ giọng nói:

- Thừa tướng, người này có thể nói được sao?

- Người này vô cùng có dã tâm, lại rất bất mãn đối với Mông Điềm, chỉ là vì Đại công tử ở đó, gã không tiện phát tác với Mông Điềm. Có lẽ trong lòng gã cũng hận cả Đại công tử. Nghĩ dù sao gã cũng là danh môn, so với Mông Điềm còn cao hơn một bậc, nhưng hiện nay lại ở dưới Mông Điềm.

Lúc này chỉ cần Bệ hạ phái một người tâm phúc thông minh, khéo ăn nói đến cho gã nhiều lợi lộc, gã tất nhiên sẽ đầu nhập vào.

Chỉ cần gã đồng ý xuất thủ, đại sự có thể thành. Dù là Tiểu công chúa có đến được Ngũ Nguyên, chỉ là Ngọc tỷ đổi qua một tay, lại trở về chỗ cũ mà thôi.

- Không hổ là Thừa tướng Đại Tàn ...

Triệu Cao vỗ tay tán thưởng:

- Bệ hạ không dùng Thừa tướng, thật là đáng tiếc rồi. Y như lão nô thấy, Hữu Thừa tướng Phùng Khử Tật còn thua Thừa tướng rất nhiều.

Lý Tư hé miệng, cười ngạo nghễ.

Nhưng đột nhiên, y thu hồi dáng tươi cười, nhẹ giọng nói:

- Quan trọng nhất là,, hiện tại Bệ hạ không thể lập tức quay về Hàm Dương. Việc cấp bách là phải giấu tin tức người chết, yên ổn nhân tâm. Theo ta thấy, có thể mời Bệ hạ đi tuần thú Hà Bắc. Tìm một người ngồi trong xa trượng, chỉ nói với bên ngoài là thân thể Bệ hạ có bệnh nhẹ, không thích hợp gặp người. Kể từ đó, có thể tiếp tục giấu giếm; nếu Tiểu công chúa thông báo tin người chết ra ngoài, khi xa trượng đến, lời đồn của Tiểu công chúa tự tan vỡ... Chỉ là, việc Bệ hạ đi tuần thú phương Bắc, phải nhờ Phủ lệnh phí tâm rồi.

Triệu Cao gật đầu:

- Việc này cũng không khó, lão nô sẽ khuyên bảo Bệ hạ.

Chỉ là dọc theo đường đi, Thừa tướng người còn phải tốn nhiều tâm tư. Lão nô sẽ phối hợp với Thừa tướng, những chuyện bên ngoài, toàn bộ đều giao phó cho Thừa tướng rồi.

Lý Tư mỉm cười gật đầu đồng ý.

Nhưng y lại không phát hiện, trong nháy mắt lúc Triệu Cao xoay người, trong mắt lão toát ra một luồng âm u bén nhọn...

172. Chương 336 - 340

Chương 336: Cửu Nguyên (1)

Mùa mưa ở phương bắc luôn muộn hơn mấy tháng so với phương nam.

Khi Giang Nam đã lát phát mưa bụi từ lâu thì mưa ở Bắc Cương vẫn chậm chạp không chịu tới. Thẳng đến cuối tháng bảy, mưa to rồi cực mới tới.

Mưa lớn, mưa như trút nước...

Liên tiếp hơn mười ngày, làm nước sông Hoàng Hà đầy ắp, rít gào cuộn cuộn chảy xuôi.

Khi mưa qua, một vòng cầu vồng bắc ngang phía chân trời...

Nhiệt độ không khí thay đổi, tựa hồ đang nói ị người, trời đông đang từng bước tới gần!

Phù Tô đứng ở trên xe diêu, tay khum khum che nắng hướng ánh mắt về phương bắc. Y mặc một chiếc đại bào màu xanh đen, đầu cài trùy kế, tóc buộc một sợi dây vàng, hai sợi buông xuống hai bên trán. Một tay kéo hàm thiếc và dây cương, một tay cầm bảo kiếm, ánh mắt sáng lấp lánh.

Phù Tô đã trải nghiệm gian nan vất vả năm năm ở Bắc Cương, đã không còn mang dáng dấp thư sinh như năm đó mới tới Bắc Cương nữa. Cầm có chút râu ngắn, khuôn mặt đen sạm, giống một chiến sĩ đã trải qua phong sương.

Gió từ mạn Hà Bắc kéo tới, thật mát mẻ làm lá cờ bay phấp phật.

Tâm tình Phù Tô rất tốt lắm. Mấy ngày nay y nghe được lời đồn, nói Hồ Hợi và Triệu Cao giết cha, hành thích vua. Lúc nhận được tin, Phù Tô hoảng sợ thật sự, thế nhưng đột nhiên, nghi trượng của Thủy Hoàng Đế từ Bình Nguyên Tân vượt qua Hoàng Hà, tiếp tục tuần thú phương bắc.

Toàn bộ lời đồn, tựa hồ thoáng cái tự sụp đổ.

Nhưng lúc phụ hoàng vượt qua Hoàng Hà, còn chưa từng lộ mặt, có người nói bị sinh bệnh...

Kỳ thực, vừa nghe được tin phụ hoàng bị giết, Phù Tô tuyệt không tin, nhưng sau khi xa trượng qua sông, lại khiến cho Doanh Phù Tô hoài nghi. Người khác không hiểu Thủy Hoàng Đế, nhưng Phù Tô hiểu. Cha mình bảo thủ, hơn nữa lại đa nghi. Việc này cũng không có nói sai, nhưng Thủy Hoàng Đế có khác một chút, đó chính là đã quyết định một chuyện nào đó tuyệt sẽ không đơn giản thay đổi. Trước đó ông ở huyện Trú còn nói phải trở về Hàm Dương, cũng không được vài ngày, lại tự nuốt lời, tiếp tục tuần thú phương bắc. Ở trong mắt người bên cạnh có thể không coi là sự cố gì. Nhưng Phù Tô biết, đây không phải là tính cách của cha mình. Chẳng lẽ nói, phụ hoàng thực sự đã xảy ra chuyện gì? Mà nếu quả thật phụ hoàng đã xảy ra chuyện, vì sao thừa tướng Lý Tư phải nói dối? Lý Tư và phụ hoàng kề vai chiến đấu cả đời... Từ khi Lã Bất Vi còn nắm trong tay triều chính, Lý Tư và phụ hoàng đã trải qua bao nhiêu mưa gió. Hai người liên thủ, quét ngang sáu nước, tình cảm sâu nặng.

Nếu nói Lý Tư phản Tần?

Phù Tô chết cũng không tin tưởng.

Nhưng nếu như không phải... lẽ nào, phụ hoàng thực sự không có việc gì?

Nghĩ tới đây, Phù Tô cảm thấy tâm tình rất áp lực. Xa trượng của phụ hoàng đã đến Tần Dương, thế nhưng sự nghi hoặc của Phù Tô càng ngày càng nặng.

- Đại công tử, nổi gió rồi!

Lý Thành ghìim ngựa lại, chiến mã dừng ở bên cạnh xe diêu. Nhẹ giọng nói:

- Ở đây gió mạnh, chúng ta trở về thôi, đừng để bị ốm.

Lý Thành thân phận hiện nay đã là Xá nhân, cũng là phụ tá đắc lực của Phù Tô.

Theo như lời của chính y thì đời này đều không có khả năng trở thành danh tướng như tổ phụ. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại, y trở thành một phụ tá ưu tú. Lý Thành không chỉ học mỗi binh pháp, mà cái gì cũng học. Suy nghĩ của y rất khẩn tiếp, hơn nữa hiểu biết uyên bác, có thể nghĩ ra cách ứng đối trong nháy mắt. Xá nhân, không có bất cứ phẩm trật gì... thế nhưng Lý Thành lại làm rất thích thú, mỗi ngày đều rất vui vẻ.

Phù Tô rất tín nhiệm y! Bởi vậy Phù Tô đem Lý Thành từ Hòe Lý tới, tiến cử cho Mông Diêm.

Phù Tô quay đầu, đậm đậm cười:

- Thủ Thận, người nói hơi quá rồi, chút gió ấy, lại có thể làm gì được ta? Gió mát thật tốt, đầu mình mát hơn, có một số việc có thể suy nghĩ rõ ràng...

A, Thượng tướng quân đã quay về chưa?

Thượng tướng quân tất nhiên là Mông Diêm. Hai năm lại đây, phía Đông Hồ nhiều lần khẩu biên rục rịch. Không giống với trước đây, hành động khẩu biên của Đông Hồ có trật tự hơn rất nhiều. Trước đây, người Đông Hồ khẩu biên đều đốt giết cướp của, không việc ác nào không làm. Mỗi đợt qua đi, mọi chỗ đều là một mảnh phế tích. Nhưng hai năm nay, người Đông Hồ cải biến sách lược... Bọn họ chỉ cướp súc vật trâu bò dê, cũng không dễ dàng đại khai sát giới. Có thời gian, khi có tai kiếp, bọn họ còn có thể cho thương hộ một chút bồi thường thích hợp.

Đây cũng là lý do vì sao một số người ở phương bắc, không hề bài xích như trước. Có rất nhiều thương nhân gặp được vụ làm ăn lớn, còn chủ động liên hệ với người Hung Nô, buôn bán một số vật phẩm bị cấm.

Mặc dù giết rất nhiều người, thế nhưng lũ cầm đầu vẫn không ngừng. Đặc biệt đầu năm nay, người Đông Hồ ở vùng thượng du Duyên Thủy khai trương bán hàng, đã hấp dẫn rất nhiều thương nhân.

Phù Tô đã phái người hỏi thăm rõ ràng. Hai năm nay, người chủ trì các hoạt động khẩu biên và mở bán hàng chính là Tả hiền vương của dân tộc Hung Nô năm xưa. Là con trai thứ của Đầu Mạn, Loạn Đề A Lợi.

Năm đó dân tộc Hung Nô bại trận, sau khi con trai của Đầu Mạn chết, những người Hung Nô may mắn còn tồn tại liền chia thành hai bộ phận. Một bộ phận là trưởng tử của Đầu Mạn, Mạo Đốn, đã đi Lang Cư Tư sơn, rất nhanh đã đứng vững ở đây. Sau khi chiếm đoạt một số nước nhỏ, Mạo Đốn xây dựng nên Thiên Vu dựa vào dưới chân núi Yến Nhiên Sơn, gần với bờ sông An Hầu, lấy tên là Long thành, mở rộng ra bốn phía.

Mà một chi khác của người Hung Nô, phần lớn là những người năm đó chạy tới Hà Nam, không thể trở lại Hung Nô. Bọn họ theo Loạn Đề A Lợi tìm nơi nương tựa ngay tại Đông Hồ, lúc đầu là mở tiểu trưởng, từng bước phát triển, đến nay, Loạn Đề A Lợi lại từng bước tuyển nhận một số con dân của Yến, Triệu không muốn sống dưới pháp luật của Đại Tần, trong đó không ít người là những quân sĩ tốt của Yến Triệu năm xưa. Sau khi có những người này, quân đội của Loạn Đề A Lợi không ngừng lớn mạnh. Đông Hồ có Bát đại trưởng, là những bộ tộc mạnh mẽ thế lực nhất, mà quân đội sở thuộc Loạn Đề A Lợi, trong năm năm này cũng không kém Bát đại trưởng này dù chỉ một chút. Thế nhưng Loạn Đề A Lợi từ đầu đến cuối vẫn duy trì yên tĩnh.

Y hiểu rất rõ nỗi khổ của nội chiến, nên dưới sự chỉ điểm của mưu sĩ Yến Triệu, bắt đầu xem xét thời thế.

A Lợi dựa vào Đông Hồ, vì vậy y sẽ không trở mặt với Đông Hồ... chỉ ít hiện nay, y tuyệt đối sẽ không trở mặt với người Đông Hồ. Cho nên, Loạn Đề A Lợi chọn cách đi xuống phía Nam Hạ nhưng không phải cầm binh cầm mào như trước, mà cách khắc chế Nam Hạ chính là liên tục tiếp xúc với người Trung Nguyên. Để lấy được thiện cảm của người Trung Nguyên, A Lợi còn mời người chọn cho y một cái tên Trung Nguyên. Bộ lạc của y gần với nước Yến cũ, vì vậy lấy Yến làm họ, tên là Nô, tự là Thập Nhị Lang.

Lang thông, lang âm...

A Lợi tuyệt đối sẽ không quên mình có huyết mạch của người Hung Nô trong người. Rất nhiều người dân bản xứ thậm chí xưng hô thân thiết với y là Thập Nhị Lang, vì những hoạt động ở Nam Hạ, lại càng thêm vài phần lực lượng.

Mạo Đốn ở tận Yến Nhiên Sơn, trung gian có nước Nguyệt Thị, tạm thời không cần phí tâm. Trong khi đó Loạn Đề A Lợi lại thành một mối họa lớn.

Mông Điềm đối với Yến Nô vô cùng cảnh giác.

Vì vậy, lúc Duyên Thủy khai trương vào tháng ba, Mông Điềm liền đến đó kiểm tra.

Hung Nô! Tâm tư muốn giết ta vẫn chưa chết!

Chương 337: Cửu Nguyên (2)

Lý Thành nhẹ nhàng ho khan một tiếng:

- Đại công tử yên tâm, Thủ Thận đã phái người tới thông tri Thượng tướng quân rồi... phỏng chừng một hai đêm, chắc chắn sẽ đến.

Thủ Thận, là tên của Lý Thành do phụ thân đặt cho. Theo lời của phụ thân y, Lý Tín là tổ phụ của Lý Thành năm xưa, hết sức lòng bông kiêu ngạo, dẫn đến phạt Sở thất bại. Vì vậy mong muốn Lý Thành mọi việc đều phải suy nghĩ thật kỹ, thận trọng mà đi. Lý Thành cũng đích xác làm được điểm này, gặp chuyện gì, mặc dù đã có đối sách, y cũng sẽ suy nghĩ kỹ rồi mới hành động.

Phù Tô đột nhiên hỏi:

- Người thấy thế nào?

- A, thấy cái gì?

- Đừng có giả vờ, trong lòng ngươi rõ ràng biết ta đang hỏi ngươi cái gì.

- Có phải là lời đồn về Bệ hạ?

Phù Tô không nói gì, chỉ là dùng kiếm gõ gõ nhẹ vào càn xe, ý tứ chính là: “Người nói đúng!”

Lý Thành cảm thấy nhứt đầu...

Đây chính là việc liên quan đến chuyện trong hoàng gia, mình chỉ là một ngoại thần, sao có thể tùy tiện bình luận? Y trầm ngâm trong chốc lát, thấp giọng nói:

- Đại công tử, lúc thần nghe thấy lời đồn, vô cùng giật mình. Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, không có lửa làm sao có khói... lời đồn đến đây, có kỳ quái.

- Ý ngươi là, có thể đó là sự thật?

Lý Thành cúi đầu nhưng không mở miệng.

- Nếu không phải là sự thật, vì sao xa giá không trở về Hàm Dương, trái lại đi tới phương bắc?

- Y theo lẽ thường mà nói, xa giá hẳn là phải về Hàm Dương trước, lập tức xứng danh, một khi đã xứng danh, đến lúc đó Đại công tử cũng chỉ có thể lấy lễ thần để yết kiến. Thế nhưng xa giá lại không trở về Hàm Dương, mà lại lên phía bắc... thần cho rằng, có lẽ là thiếu một thứ gì đó rất quan trọng, không hề thấy danh chính ngôn thuận.

Thân thể Phù Tô run lên, quay đầu chăm chú nhìn Lý Thành.

- Sẽ là vật gì đây?

- Cái này, hạ thần cũng không biết.

Phù Tô gõ kiếm vào càn xe càng nhanh, thanh âm leng keng quanh quẩn trong bầu trời đêm tịch liêu, ánh mắt Phù Tô cực kỳ ngưng trọng.

Sau một lát, y nói:

- Lý Thành, ngươi lập tức truyền lệnh xuống dưới. Bảo ba người Mông Tật, Mông Khắc, Đồ Đồ suất bộ một đường từ Cửu Nguyên đến Du Trung, tuần tra nghiêm mật. Đặc biệt là vùng Quạt Dã Hà, Thần Mộc Lĩnh. Cẩn thận kiểm tra người qua lại, nếu như quả thật có người muốn mang đồ gì đến, vậy Thần Mộc Lĩnh chính là chỗ duy nhất có thể đi qua cửa, cũng chính là đường bọn họ nhất định phải đi qua. Nếu có tin tức, lập tức hồi báo.

Lý Thành “ạ” một tiếng, chuẩn bị quay đầu ngựa.

Đúng lúc này, nghe thấy một tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

- Đại công tử, Đại công tử!

Người trên ngựa ghìim ngựa trước xe diêu, xuống ngựa quỳ một gối xuống nói:

- Đại công tử, Thượng tướng quân đã trở về!

- A?

- Thượng tướng quân còn nói, mời Đại công tử lập tức trở về thành, y có chuyện quan trọng cần thương nghị với Đại công tử.

Phù Tô nghe vậy, không nói hai lời, túm lấy dây cương, thoảng một cái xe diêu vòng một vòng:

- Lý Thành ngươi đi truyền lệnh, những người khác theo ta trở về thành!

Lời còn chưa dứt, chiến mã hí dài.

Xe diêu cuộn cuộn nổi lên một mảnh khói bụi, phi nhanh như tên bắn.

Lý Thành cũng không dám chậm trễ, quay đầu ngựa chạy đi. Thật vất vả mới có được chút thanh nhàn, nếu như lời đồn là sự thật, chỉ sợ lại chiến hỏa tới nơi rồi!

Thành Cửu Nguyên, sông Hoàng Hà chảy từ phía bắc về hướng đông. Thành trì mới xây dựng, hùng tráng, uy nghiêm. Lúc đầu xây thành, Lý Thành từ Lâu Thương trở về, đối với cách thiết kế của Lâu Thương trấn khiến Lý Thành khen không dứt miệng. Vì vậy Phù Tô liền tiếp thu kiến nghị của Lý Thành, xây thành theo phương pháp của Lưu Khảm, mới tạo nên tòa thành trì hiện nay.

Tính ra, thành Cửu Nguyên là thành quan trọng nhất Bắc Cương. Sau khi Thủy Hoàng Đế hạ lệnh thiết lập quận Cửu Nguyên, người dân trước sau đã di dời đến quận Cửu Nguyên ở được sáu mươi nghìn hộ, ước chừng hai trăm bảy mươi nghìn nhân khẩu, làm cho nơi đây nhanh chóng phồn vinh lên. Thành Cửu Nguyên có sáu mươi nghìn nhân khẩu, đối với Bắc Cương nhiều lần chiến sự mà nói, cũng là tòa thành lớn hiếm có. Sau khi Mông Diêm và Phù Tô ở đây khổ tâm tính toán, càng ngày càng trở nên phồn hoa. Là nơi giao thoa giữa các con đường, gần như thành Hàm Dương.

Phù Tô chạy xe đến gần cửa phủ tướng quân, ghìm ngựa, nhảy xuống xe điếu.

- Đồ Đồ, sao ngươi lại ở đây?

Phù Tô ngoài ý muốn khi thấy Đồ Đồ đứng ngoài cửa phủ, không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Đại công tử, mặt tướng theo Thượng tướng quân đến đây... Thượng tướng quân mệnh mặt tướng ở đây chờ Đại công tử, y đang ở thư phòng tướng hầu.

Nghe lời này, Phù Tô ngẩn ra. Luận về chức quan, tất nhiên là Mông Diêm cao hơn y, nhưng vì nguyên nhân thân phận, mỗi lần Phù Tô đến đây, Mông Diêm đều ra cửa đón, cái này gọi là làm đủ cấp bậc lễ nghĩa. Thế nhưng hôm nay Mông Diêm lại không có nghênh tiếp, trái lại chỉ phái Đồ Đồ ở đây chờ mình.

Nhìn thấy dáng vẻ của Đồ Đồ, Phù Tô lập tức ý thức được việc này nhất định có vấn đề.

- Nhanh đưa ta đi vào!

Phủ Thượng tướng quân phủ, Phù Tô rất quen thuộc, căn bản không cần Đồ Đồ dẫn đường. Thế nhưng chẳng biết vì sao, Phù Tô lúc này để Đồ Đồ đi trước dẫn đường. Kết quả một đường đi tới, Phù Tô không khỏi giật mình kinh hãi. Phủ Thượng tướng quân chiếm khoảng ba trăm khoảnh đất, phân thành trong ngoài chín cửa, có xây các võ đài nhỏ.

Mông Diêm có tám trăm thiết giáp quân, ở ngay tại phủ Thượng tướng quân. Dọc đường đi tới chỉ thấy hai bên quân tốt san sát, thủ vệ sâm nghiêm. Mỗi người đều cầm trong tay thương, kiếm, kích lóng lánh, đằng đằng sát khí.

Xem ra, đã xảy ra đại sự rồi

Phù Tô vừa nghĩ, vừa theo sau Đồ Đồ đi tới ngoài thư phòng. Chỉ thấy bên cạnh thư phòng, trên hành lang gấp khúc ngồi chồm hổm một người thân thể to lớn, dừng mãnh, áo giáp tê giác rách mướp, tóc xõa tung, lưng đeo trường kiếm.

Nhìn trang phục, Phù Tô liếc mắt cũng nhận ra là trang phục của Thiết ưng duệ sĩ. Vừa nhìn thấy người kia, Phù Tô còn tưởng là Lưu Khảm, nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện ra không phải. Hắn ta tựa hồ so với Lưu Khảm trẻ hơn rất nhiều, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, lộ ra nét ngây ngô.

Tên nhóc này là ai?

Trông giống như lão Bi...

Người to lớn kia ngẩng đầu, ánh mắt chạm với Phù Tô.

Phù Tô là một người cơ linh, ánh mắt của tên nhóc này thật đúng là mãnh liệt. Nếu so với lão Bi năm đó, tên nhóc này càng nhiều vài phần khí hung độc.

- Đồ Đồ, đó là người phương nào?

Đồ Đồ vừa định mở miệng trả lời, cửa thư phòng mở ra.

Mông Diêm thấy Phù Tô, liền tiến lên phía trước hành lễ, sau đó bắt chắp lễ nghĩa quân thần, kéo cánh tay Phù Tô, miệng nhanh chóng nói:

- Đại công tử, mau theo ta đến đây!

- Thượng tướng quân, ngài có việc gì vậy? Có chuyện gì kinh hoàng như thế?

Trong trí nhớ của Phù Tô, Mông Diêm vẫn là người trầm ổn, nhưng lúc này, nhìn Mông Diêm hoang mang rối loạn, như mất hồn mất phách. Điều này làm cho Phù Tô không hiểu, lão đảo đã bị Mông Diêm kéo vào thư phòng. Vừa mới đứng vững thân mình, mới phát hiện trong thư phòng còn có một người.

Người nọ vừa thấy Phù Tô, liền bước lên hành lễ.

Hình thể hắn thật lớn, vai rộng eo tròn, trên người mặc một bộ nhuyễn giáp rách nát, quần áo ngoài màu đen, trên áo choàng, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy được vết máu loang lổ. Còn có một mùi lạ, hình như thời gian rất lâu không tắm, vẻ mặt phong trần, đầy mệt mỏi.

Phù Tô nhìn người nọ, đầu tiên là ngẩn ra, chợt tỉ mỉ quan sát, không khỏi kinh hô một tiếng:

- Bắc Quảng võ quân? Sao lại là người... Người, sao người lại có bộ dạng này!

* Lời Canh Tân: Các chương phía trước có chút sai sót, đáng nhẽ là quận Cửu Nguyên thì lão Tân lại viết thành quận Ngũ Nguyên. Quận Ngũ Nguyên được gọi từ thời Hán. Nên từ chương này trở đi lão Tân sẽ đổi lại là Cửu Nguyên.

• Lời người dịch, biên: Mình cũng không để ý nha. Giờ sẽ theo tác giả, cũng gọi là Cửu Nguyên từ chương này.

Chương 338: Cửu Nguyên (3)

Nhìn bề ngoài Lưu Khâm rất thảm hại!

Trên thực tế hắn cũng không thể không thảm hại được...

Từ Bình Nguyên Tân mang theo Doanh Quả chạy trốn, dọc theo đường đi không một chút nào nghỉ ngơi. Doanh Quả tuy rằng hiểu chuyện, nhưng cuộc sống từ nhỏ cảm y ngọc thực, lại lớn lên trong sự che chở của phụ thân, làm sao đã từng trải qua khổ sở như vậy? Hiểu chuyện, cũng có trình độ không giống nhau. Chờ khi tỉnh táo lại từ trong sợ hãi, tính tình tiểu thư lại phát tác, làm cho Lưu Khâm rất đau đầu.

Cũng may trên đường còn có Cấp Vô Lương, ít nhiều có thể chăm sóc cho nàng một ít.

Nhưng mặc dù là như vậy, tiểu nha đầu này dọc đường đi vẫn oán giận ít nhiều...

Mà đám người Triệu Cao cố nhiên là không dám công khai đuổi theo bọn họ. Nhưng ngầm phái ra sát thủ truy sát, cũng là chuyện rất bình thường.

Đặc biệt trong Trung xa phủ của Triệu Cao, cao thủ như mây.

Những người này trong chiến trận tác dụng không quá lớn, thế nhưng luận về đơn đả độc đấu, thì cũng không kém.

Đáng sợ nhất chính là, những người này dùng thủ đoạn giang hồ cực kỳ inh. Bọn họ không dùng theo phương thức phổ thông, mà là căn cứ theo kinh nghiệm hành sự.

Qua sông ở Bình Nguyên Tân khẳng định là không có khả năng!

Lại thêm những truy binh này... đám người Lưu Khâm trong ba ngày đầu hầu như không nghỉ ngơi, hoàn toàn ngồi trên lưng ngựa mà vượt qua. Mấy lần gặp phải bài bố nghi trận, thật vất vả mới thoát khỏi truy binh. Thế nhưng khi đi qua huyện Huyện Cách, lại bị Xxa sĩ Trung xa phủ đuổi theo, huyết chiến một trận.

Cũng may khi Xa sĩ Trung xa phủ thông tri cho quan lại Huyện Cách, Huyện úy Huyện Cách vừa vặn là Ngô Thần, năm xưa cùng Lưu Khâm bình định loạn ở Tam Diêm. Nên lúc lâm trận đột nhiên phản chiến, đem hơn hai mươi tên Xa sĩ trung xa phủ đánh chết tại bến Hoàng Hà. Sau khi Ngô Thần hỏi rõ tình hình, không hề tin lời nói của Lưu Khâm.

Một người vừa được Bệ hạ phong làm Bắc Quảng võ quân, sao có thể đột nhiên nói Bệ hạ bị mưu hại?

Nhưng sau khi Doanh Quả đưa ra Ngọc tỷ, Ngô Thần mới đổi mặt với hiện thực này. Vốn là, Ngô Thần chuẩn bị đi cùng Lưu Khâm tới Cửu Nguyên, thế nhưng bị Lưu Khâm ngăn cản. Cùng đi tới quận Cửu Nguyên, có thể nói là lành ít dữ nhiều. Ngô Thần tuy không phải là văn nhược thư sinh trói gà không chặt, nhưng chung quy cũng không cường tráng được như đám người Lưu Khâm. Một đường đến đây, không nhớ được hết bao nhiêu trận ẩu đả, mang theo một Doanh Quả, đã là một cái đại phiền toái. Nếu thêm một người Ngô Thần, Lưu Khâm thật là không còn tinh lực đi chiêu cố y.

Vì vậy, Lưu Khâm đề nghị Ngô Thần đi Lâu Thương trước.

Ở bến thuyền Huyện Cách đã gây ra một việc lớn, chung quy cũng không thể giấu được, chẳng bằng tới Lâu Thương, thuận tiện còn có thể thông tri cho Doanh Tráng.

Mặc kệ Doanh Tráng sẽ lựa chọn như thế nào, nhưng có một việc Lưu Khâm có thể khẳng định, Doanh Tráng tuyệt sẽ không động thủ đối với Lâu Thương.

Vì vậy, sau khi Ngô Thần chia tay Lưu Khâm ở bến thuyền Huyện Cách, liền theo hướng Tứ Thủy mà đi. Còn Lưu Khâm mang theo đám người Doanh Quả, đi ngày đi đêm, chỉ chọn đường nhỏ, một đường phong trần mệt mỏi. Dọc theo đường đi, sáu lần giao chiến cùng người của Triệu Cao, hai mươi Lâu Phiến kỵ quân đi cùng tử thương quá nửa. Lúc đi qua Phần Thủy, lại gặp Xa sĩ Trung xa phủ phục kích, Tiết Âu chết trận tại đây.

Còn Doanh Quả, khi qua Đại Hà, đến bến sông Tam Xuyên bị trúng phong hàn, cũng ngã bệnh, không thể dậy nổi.

Nếu không phải Lưu Khâm biết một chút y lý, khả năng Doanh Quả đã chết bệnh trên đường. Thật vất vả qua Thần Mộc Linh, lúc này mới bí mật liên hệ với Đồ Đồ đang đóng quân nơi này. Dọc đường đi, Lưu Khâm cũng đôi lần dao động. Đặc biệt khi Doanh Quả bị bệnh nặng, Lưu Khâm thậm chí đã sinh ra ý niệm từ bỏ trong đầu. Nhưng đến cuối cùng, lại giống như quỷ thần thúc giục, tiếp tục đi tới.

Đương nhiên, những lời này Lưu Khâm sẽ không thể nói với Phù Tô.

Hắn chỉ đem nguyên do sự tình, đại thể nói một lần, sau đó lấy từ bên hông lấy ra Ngọc tỷ đã được Thương Long kỳ gói lại.

- Hồ Hợi thật không phải con người.

Phù Tô nghe xong, đã sớm giận dữ sôi người, phần nộ rít gào.

Mà sắc mặt Mông Diêm âm tình bất định, ngồi một bên lẳng lặng không nói gì. Tuy rằng không nói gì, nhưng có thể thấy được, sự phẫn nộ của Mông Diêm lúc này, hai tay nắm chặt, hai vai rộng run nhẹ nhẹ, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Ta đi tập hợp binh mã Bắc Cương, không giết Hồ Hợi, Triệu Cao, thế không làm người.

Phù Tô giống như một con dã thú bị thương, quanh quẩn ở trong ở trong chuồng:

- Lý Tư, Lý Tư vì sao lại phản bội phụ hoàng, vì sao hắn phải phản bội phụ hoàng!

Kỳ thực, trong lòng Phù Tô cũng hiểu được nguyên nhân Lý Tư phản bội.

Nói thật, bản thân y cũng rất chướng mắt Lý Tư.

Lý Tư kinh nghiệm phong phú, hơn nữa năng lực xuất chúng, điểm này Phù Tô biết rõ ràng. Nếu không có thực học, Thủy Hoàng Đế cũng sẽ không trọng dụng Lý Tư như vậy. Thế nhưng Phù Tô và Thủy Hoàng Đế là hai loại người. Thủy Hoàng Đế sinh ra trong gian khổ, đứng dậy từ khi còn nhỏ.

Lúc nhỏ, Thủy Hoàng Đế lớn lên ở thành Hàm Đan nước Triệu.

Khắp nơi đều có địch nhân của ông, mọi người đối với ông đều là địch ý. Lớn lên trong hoàn cảnh đó, có thể nghĩ được ảnh hưởng đến Thủy Hoàng Đế như thế nào, thậm chí ông đã trải qua khổ sở của bách tính, nên càng biết ở phổ phường, người tài năng vô số. Cho nên ông phân công nhân tài không dựa vào một khuôn mẫu nào. Mặc kệ là Lý Tư tinh thông triết học, hay Vương Quán bác học đại nho, ông đều có thể nhân tận kỳ tài, phát huy hết năng lực của bọn họ.

Thế nhưng Phù Tô lại không giống vậy!

Lúc Phù Tô sinh ra, Thủy Hoàng Đế đã nắm triều chính đại Tàn trong tay.

Bị tru sát, Lã Bất Vi cũng bị đoạt quyền bãi tướng, Phù Tô tuy rằng già dặn, nhưng ông vẫn tín nhiệm những người có xuất thân này.

Điểm này, có thể nhìn những người ông dùng mà đoán ra.

Mông Diêm, không cần phải nói rồi!

Lý Thành, là con của danh tướng Đại Tàn Lý Tín; Giám quân Phủ hộ quân Mông Tật, Mông Khắc, Đồ Đồ, Phùng Kính tất cả đều là hậu nhân của danh môn. Lý Tật, Lạc Giáp xuất thân từ đại doanh Lam Điền, cũng được trọng dụng. Mà trừ những người đó ra, bình dân hoặc người ở ngoài Tam Tần cũng rất ít.

Ngoại lệ duy nhất đó là Lưu Khảm.

Mà trên người Lưu Khảm còn mang một cái thân phận là hậu nhân của Lưu thị Đường quốc, hậu duệ của Kỵ tướng Vũ vương Lưu Tùng.

Nếu không có như vậy, việc Phù Tô sử dụng Lưu Khảm, chỉ sợ sẽ càng thêm cẩn thận. Mà Lý Tư, tuy có tài năng, thế nhưng phẩm chất không tốt..

Phù Tô nhìn người mà đoán tính.

Mà hai điểm này, vừa vặn chính là điểm yếu của Lý Tư. Đặc biệt năm xưa chuyện lão hại chết Hàn Phi, cũng làm cho Phù Tô có chút bất mãn.

Tuy nói lúc đó Hàn Phi nhập Tần, cũng không yên phận.

Cũng gây nên thị phi, tóm lại là không được người yêu mến. Điều bây giờ Phù Tô lo lắng không phải là Lý Tư, Hồ Hợi, mà quan trọng hơn là trưởng tử của Lý Tư, Lý Do. Nói chính xác ra là tỷ phụ của Phù Tô. Y nắm trong tay quận Tam Xuyên, ngoại trừ Quan Trung, đây là nơi cực kỳ giàu có và đông đúc. Lý Do ở quận Tam Xuyên kinh doanh nhiều năm, rất có thực lực. Nếu phụ tử y cấu kết lại, nguy hiểm sẽ rất lớn.

Đợi bình tĩnh một lát, Phù Tô hỏi:

- Quả nhiên hiện tại thế nào?

- Tiểu công chúa đang nghỉ ngơi rồi...

Mông Diêm nhẹ giọng nói:

- Từ Bình Nguyên Tân đến đây, dọc theo đường đi Tiểu công chúa bị nhiều kinh hách, lại thêm bị phong hàn, lúc qua Thần Mộc Linh, liên bệnh không dậy nổi, tình hình vẫn rất mờ mịt. Nếu không có Lưu Quân hầu, chỉ sợ Tiểu công chúa đã mất mạng lâu rồi.

Thần đã an bài Tiểu công chúa nghỉ ngơi ngay trong phủ, đại phu nói cũng không quá đáng ngại. Tình huống chút thời gian là có thể kháng phục, Đại công tử không cần lo lắng.

Phù Tô sau khi nghe xong, hướng Lưu Khảm cúi đầu thi lễ cảm tạ.

- Quân hầu trung nghĩa vô song, Phù Tô thật không biết làm sao đáp tạ, mong Quân hầu nhận một cúi đầu của ta!

- Đây là bổn phận của thần, làm sao có thể kể công?

Lúc này Lưu Khảm đã thay đổi xưng hô.

Trên thực tế không chỉ là hần thay đổi, Mông Diêm cũng thay đổi.

Trước đây Mông Diêm cũng vậy, Lưu Khảm cũng thế đều xưng là mặt tướng. Mà hiện tại, miệng xưng thần, đồng nghĩa với xác lập địa vị của Phù Tô.

Đây cũng là quá trình biến hóa của một người từ phụ quân thành chủ quân.

Đặt biệt là Mông Diêm, ông xưng thần với Phù Tô, cũng cho thấy binh mã Bắc Cương tùy ý để Phù Tô điều động.

Phù Tô nắm hai tay, nhắm mắt trầm ngâm một lát, cắn răng một cái:

- Tặc tử đại nghịch bất đạo, ta quyết vì phụ hoàng báo thù, chuẩn bị binh mã Bắc Cương.

Việc này không nên chậm trễ, lúc này do Mông tướng quân người tới chủ trì.

Lập tức cầm phù ấn của ta, phái người đi Bắc Quảng, Võ Thành, mời Đông Lăng hầu Triệu Bình đến đây; Thượng tướng quân mau chóng khởi hành, đi Phu Thi đốc điểm binh mã, mệnh cho Thiệp Gian tại Dương Chu xuất binh. Trong vòng mười ngày, nhân mã quân tiên phong phải chiếm lĩnh Nha quan, mở thông đến môn hộ quận Nội Sử.

Lưu Khâm đứng một bên nghe, không khỏi âm thầm gật đầu.

Phù Tô quả nhiên là giàu kinh nghiệm...

Những mệnh lệnh liên tiếp này, chữ nghĩa ngay ngắn. Binh mã Bắc Cương, đã trải qua trăm trận, có thể nói là tinh nhuệ của Đại Tần. Nếu quả thật triển khai công kích, trong thiên hạ ít người có thể chống đối. Mông Diêm, càng là tuyệt thế danh tướng, binh pháp xuất chúng, do ông giám sát binh mã là hợp nhất.

Mà điều cả Triệu Bình điều tới, với cá tính ổn trọng, có thể làm cho đồ quân nhu lương thảo không đứt.

: Chương 339: Cửu Nguyên (4)

Ở Bắc Cương, trừ Mông Diêm ra, uy vọng tối cao chính là Vương Ly, Triệu Bình. Có Triệu Bình tới trấn giữ Cửu Nguyên, cùng lúc tạo nên hậu phương vững chắc, mặt khác có thể đề phòng dị tộc xuất động. Triệu Bình tuy hơi bốc đồng, nhưng thủ thành thì thừa sức, thật ra cũng là một lựa chọn vô cùng tốt.

Lúc Phù Tô hạ lệnh, khẽ vuốt trán.

- Lưu Quân hầu, người dọc đường đi chịu khổ cực, tạm thời nghỉ ngơi đã. Ừm, ở lại ngay trong phủ Tướng quân đi, đợi đại quân hành động, còn cần Quân hầu xuất mã, vì phụ hoàng báo thù rửa hận, tiêu diệt tặc tử.

Dứt lời, Phù Tô lẳng lặng nhìn Lưu Khâm. Trong nháy mắt, Lưu Khâm thậm chí sinh ra một loại cảm giác cổ quái. Trên người vị Đại công tử này lại có khí độ của Thủy Hoàng Đế.

Hắn lập tức chấp tay hành lễ:

- Thần đợi Đại công tử điều khiển.

Nói xong, hắn khom người rời khỏi thư phòng, ở bậc thang thở phào một cái.

Phù Tô sẽ không chết đâu! Đại Tần có vị Đại công tử này ở đây, nói vậy sẽ không tái diễn như lịch sử, bị một đám ô hợp lật đổ. Minh tuy rằng không thể bảo trụ tính mệnh của Thủy Hoàng Đế, nhưng cũng đã cải biến lịch sử vốn có. Sự thật đã thay đổi rồi, sầu lo nhiều năm qua, ở trong giây phút biến mất không còn hình bóng.

Phù Tô tuy rằng khôn khéo, chung quy so ra vẫn kém so với Thủy Hoàng Đế. Chuyện của Lưu Cự... ha ha, tùy tiện lập ra một cái cớ là được. Nhưng trước đó, cần phải giết Trương Lương kia mới được.

- Tín, đi tắm rửa đi, nghỉ ngơi một chút.

Lưu Khâm nhìn thấy Lưu Tín đang ngồi chồm hổm ở hành lang, đi qua xoa đầu y, nhẹ giọng khuyên. Tên nhóc này, thật đúng là bị cây tình cảm đâm sâu vào rồi. Lúc ở bến thuyền Tam Xuyên, nhìn thấy chiếc xe Doanh Quả bị lật, tên nhóc này giống như điên rồi, căn bản không để ý an toàn của mình, liều mạng giữa nguy hiểm, bị trường mâu của đối phương đâm bị thương, cứ thế nâng xe lên. Lúc Doanh Quả bị bệnh, Lưu Tín biến thành thần thủ hộ, không ăn không ngủ, cả ngày canh giữ bên cạnh. Chẳng bao lâu, hai má vốn phúng phính, cũng đã bị gầy đi, dưới hàm, râu cũng dài như cỏ dại.

Lưu Tín ngẩng đầu lên, ồm ồm nói:

- Nhị thúc, cháu không phiền lụy!

- Còn nói, người đã bao lâu không có nghỉ ngơi rồi?

Lưu Khâm không khỏi nổi giận, kéo Lưu Tín:

- Nhị thúc biết tâm tư của người, thế nhưng... Được rồi, khác không nói, chẳng lẽ người muốn chờ Tiểu công chúa tỉnh lại, liền thấy cái bộ dáng lờn thoi này?

- Cháu...

- Nghe lời, đi tắm, ăn chút gì, ngủ một giấc thật ngon. Đại phu không phải đã nói sao? Tiểu công chúa không có trở ngại, nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục lại. Người ở chỗ này canh giữ trái lại sẽ ảnh hưởng đến Tiểu công chúa nghỉ ngơi... Nghe lời, theo ta xuống dưới nghỉ ngơi đi.

Lưu Tín nghiêng đầu, một lát sau nhe răng, nở nụ cười. Cậu gật đầu:

- Vâng, cháu đã đói bụng rồi!

Nói nhảm, có thể không đói sao? Sức ăn của Lưu Tín vốn đã kinh người, dọc đường ăn không ngon ngủ không yên, làm sao có thể không cảm thấy đói?

Cứ như vậy, Lưu Khâm mang theo Lưu Tín xuống dưới nghỉ ngơi.

Bên cạnh cửa sổ thư phòng, Phù Tô nhìn bóng lưng thúc cháu Lưu Khâm, nhin không được cười một tiếng:

- Thượng tướng quân, thế nào mà người Lưu gia đều sinh ra hùng hổ chi sĩ thế? Trước đây ta nghe Mông Tật nói, ca ca của Lưu Quân hầu, so với hắn còn kinh người hơn, hơn nữa vũ lực siêu quần, ở Lâu Thương có danh xưng là cự hùng.

Mông Diêm đi tới bên cạnh Phù Tô, cười gật đầu.

- Thần cũng cho người thăm dò qua một số chuyện cũ về Lưu gia... tổ tiên của Lưu Quân hầu Lưu Tùng cũng là hùng hổ chi sĩ, ngẫm lại cũng có đạo lý. Vũ vương yêu quý hùng hổ chi sĩ, người có thể là kỵ tướng của Vũ vương, há lại có thể là người bình thường? Chỉ là lúc đó có Ô Mạnh Hoạch Bí, nên thanh danh của ông ta chưa hiển lộ ra mà thôi. . Nhưng theo ta thấy hiện nay, Tam hùng Lưu gia này sợ là cũng không kém bao nhiêu so với lực sĩ của Vũ Vương năm xưa.

- Có những mãnh tướng như vậy, quả thực là phúc của Đại Tần ta!

Phù Tô dứt lời, xoay người lại:

- Thượng tướng quân, lúc xuất binh mong người càng nhanh càng tốt. Chớ để cho tặc tử có cơ hội nghỉ ngơi... Như vậy đi, ta điều thêm đám người Mông Tật tới, cùng ta làm hậu quân, đợi Thượng tướng quân khởi binh, chúng ta xuất phát đằng sau.

Mông Diêm gật đầu:

- Rất tốt!

Ông nhẹ vươn cánh tay, nhìn sa bàn đặt ở thư phòng, đột nhiên cười khổ:

- Không nghĩ tới Bệ hạ lại đột ngột đi như vậy.

Phù Tô lặng lẽ không nói gì...

Có câu, binh mã chưa động, lương thảo đi đầu. Khúc mở đầu của binh pháp Tôn Tử nói: Binh giả, quốc chi đại sự, tử sinh chi địa, tồn vong chi đạo, bất khả bất sát dã. (Việc quân là việc đại sự của quốc gia, là nơi sống chết, là đạo mất còn, không thể không suy xét)

Khi đại quân khẽ động, mọi sự tình sẽ theo nhau mà đến. Tiền thuế tổn hao, vô cùng kinh người. Lúc ban đầu, Mông Diêm phát động quyết chiến ở Hà Nam, trên mặt là dùng hơn một trăm nghìn binh mã. Nhưng thực tế là điều động người ở các nơi, đạt được hơn trăm vạn người; đến chiến sự ở Nam cương, Nhâm Hiêu nói là thống binh năm mươi vạn, nhưng thực tế binh mã không quá ba mươi vạn. Tội tở lao dịch còn nhiều hơn cả so với binh mã.

Phù Tô và Mông Diêm đều là người hiểu binh. Biết rõ binh mã một khi điều động, sẽ có rất nhiều vấn đề xuất hiện, Phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị các bài luyện tập cho người làm đại tướng, Cái gọi là “Phu vị chiến nhi miếu toán giả thắng, đắc toán đa dã; vị chiến nhi miếu toán bất thắng giả, đắc toán thiểu dã. Đa toán giả thắng, thiểu toán bất thắng, nhi hướng vu vô toán hồ!” (Phàm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán đầy đủ. Trước khi khai chiến mà đoán không thắng là tính toán không chu đáo. Tính nhiều hơn tính ít, hướng chỉ không tính toán gì. Quan sát đủ các mặt, ai thắng ai bại có thể đoán trước được.)

Bất kể là Phù Tô hay Mông Diêm, đều đã đọc binh pháp. Tôn tử mười ba thiên, đọc thuộc lòng. Chuyện binh giả đại sự, nhìn biểu hiện thì giản đơn, nhưng tính toán nội tình thì vô cùng rườm rà. Hai người thậm chí ngay cả cơm trưa đều không kịp ăn, mãi cho đến khi bầu trời tối đen, mới tính toán đưa ra được một chương trình.

Mông Diêm sẽ xuất phát vào ngày thứ hai, đi Phu Thi giám sát binh mã.

Mà Phù Tô cũng có chút mệt mỏi, vì vậy đứng dậy cáo từ.

Phủ đệ của y chỉ cách phủ của Mông Diêm một cái chợ. Ra khỏi Thượng tướng quân phủ, Phù Tô cảm thấy có chút uể oải, bụng đói kêu vang.

Xuống xe ngoài cửa phủ, y đi thẳng tới thư phòng.

Có gia nhân mang nước ấm tới, rửa mặt xong, cảm giác tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Bọn hạ nhân đã chuẩn bị sẵn cơm nước, bày trước mặt Phù Tô. Đừng thấy Phù Tô sinh ra trong hoàng gia mà cảm y ngọc thực, ngược lại thói quen sinh hoạt lại ảnh hưởng rất nhiều từ phụ thân Doanh Chính, rất đơn giản, không xa hoa lắm. Nhớ ban đầu, Doanh Chính dùng binh đánh sáu nước, trong phủ phải giảm chi.

Bữa cơm chỉ có một bát canh hoàng dương, một nồi thịt, một tấm bánh mà thôi.

Phù Tô cũng là thói quen này!

Mặc dù rời xa Hàm Dương, trời cao hoàng đế ở xa, nhưng vẫn duy trì sinh hoạt đơn giản, cơm nước vẫn là một canh một thịt, một bánh.

Y bẻ bánh, ngâm vào bát canh, lại bỏ thêm một chút hành thái, sao đó gấp một miếng thịt, một ngụm ăn hết.

Đang chuẩn bị ăn canh, đột nhiên nghe gia nhân bẩm báo:

- Tỳ tướng quân Vương Ly đang ở ngoài phủ cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng muốn thương nghị cùng Đại công tử.

Trước đó đã nói, Phù Tô dùng người, nhìn xuất thân, nhìn gia thế...

So về năng lực, Vương Ly đích thực là kém hơn Mông Diêm, thế nhưng Vương Ly cũng có chỗ xuất sắc của lão, tỷ như cầm binh, đích thực là vô cùng xuất chúng. Về mặt cầm binh, Vương Ly có chút kế thừa của tổ phụ Vương Tiễn và phụ thân Vương Bân. Luận binh pháp, nói thật lão cũng không kém Mông Diêm bao nhiêu.

Chỗ thiếu hụt của Vương Ly là tính cách lão, thiếu kiên định.

Ví như, năm đó Lưu Khâm giao thủ với người Hung Nô ở Phú Bình, huynh đệ Mông Tật, Mông Khắc đều ở bên trong, nhưng Mông Diêm không có nửa chút xao động. Mặc dù Phù Tô xin ông xuất binh, Mông Diêm cũng không chút dao động. Đó là người một khi đã quyết định, liền tuyệt đối sẽ không có một chút do dự nào.

Mà Vương Ly không làm được như thế.

Đây cũng là nguyên nhân Phù Tô coi trọng Mông Diêm.

Vì người làm tướng, then chốt chính là niềm tin. Nếu tùy tiện dao động, sẽ liên lụy ba quân. Từ sau khi kết thúc đại chiến ở Nam Hạ, Vương Ly vẫn ở quận Cửu Nguyên và Văn Trung luyện binh, vài năm gần đây, làm rất tận tâm tận lực, Phù Tô đối với lão cũng có chút tin tưởng.

Hơn nữa Vương Ly là tôn tử của Vương Tiễn, sao Phù Tô có thể không tin tưởng lão?

Nghe nói Vương Ly cầu kiến, Phù Tô đầu tiên là ngần ra, trầm nghĩ:

- Đã muộn thế này, Vương Ly tới tìm ta. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

- Mời!

Phù Tô nói xong, ăn vài ba miếng hết bát canh. Lúc này, Vương Ly theo gia nhân vào thư phòng của Phù Tô, trước tiên hành lễ, sau đó hỏi:

- Đại công tử, mặt tướng hôm nay thấy bình mã Cửu Nguyên hình như có điều động, chẳng lẽ người của Nguyệt thị và Đông Hồ tới khiêu khích?

- Chuyện này, vốn ta dự định ngày mai mới công bố với dân chúng!

Phù Tô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Vương Ly nói:

- Phụ hoàng băng hà rồi...

- A?

Vương Ly nhìn như rất giật mình, nhưng lại tựa hồ có chút làm ra vẻ. Chỉ là ngọn đèn hôn ám, Phù Tô cũng không thấy rõ ràng. Vương Ly nói:

- Bệ hạ băng hà rồi ư?

Phù Tô gạt đầu, từ thư án lấy ra Ngọc tỷ:

- Là bị tặc tử làm hại... Hoàng muội trước khi phụ hoàng lâm chung, nhận ủy thác bảo quản Ngọc tỷ. Lúc phát hiện ra việc này, muội ấy không kịp ngăn cản cho nên mang theo Ngọc tỷ, trốn ra hành doanh, một đường gian nan đến đây truyền tin.

Nói đến đây, trong lòng Phù Tô không khỏi run lên.

Chương 340: Cửu Nguyên (5)

Lưu Khám nằm ở trên tháp, nhưng không ngủ sâu.

Không thể phủ nhận một việc, hắn rất mệt mỏi. Dù là thân thể hay tinh thần, đều vô cùng mệt mỏi. Nhưng dù vậy hắn vẫn ngủ rất tỉnh. Một đường từ Bình Nguyên Tân tới đây, trước sau hắn vẫn duy trì cách ngủ như vậy, tựa hồ đã thành thói quen, mặc dù hôm nay đã an toàn, nhưng Lưu Khám cũng không cách nào thay đổi được. Hắn nằm ở trên tháp, Xích kỳ lẳng lặng nằm ở bên cạnh.

Mơ màng, Lưu Khám nghe được tiếng tù và sừng trâu hú vang. Quân Tần thường dùng tù và sừng trâu để tập kết binh mã, ba hồi dài, một hồi ngắn, âm thanh mạnh mẽ mà hùng hồn. Lưu Khám bỗng mở choàng mắt, nắm lấy Xích kỳ, vụt đứng dậy.

- Tín, mau dậy thôi!

Tựa hồ đã thành thói quen. Trước đây mỗi lần đang lẩn trốn, mỗi lần gặp phải tình huống gì, Lưu Khám luôn là người đầu tiên đánh thức Lưu Tín. Nhưng lúc này đây, Lưu Khám gọi xong mới nhớ tới hiện tại hắn không phải đang ở vùng đất hoang vu, Lưu Tín cũng không ngủ cùng phòng với hắn. Trong phủ Thượng tướng quân cũng không thiếu phòng trống, nên Lưu Khám và Lưu Tín mỗi người ở một phòng. Lưu Khám tỉnh lại, càng thêm nghi hoặc. Đêm hôm khuya khoắt thế này, sao lại thổi tập kết?

Hắn cầm Xích kỳ lao ra khỏi phòng, Lưu Khám chạy đến phòng Lưu Tín sát vách hô một tiếng:

- Lưu Tín, dậy mau, bên ngoài khả năng có việc!

Gọi xong, hắn không chờ Lưu Tín mà chạy thẳng ra hướng tiền viện.

Dọc đường đi, lại thấy thiết giáp quân trong phủ Thượng tướng quân đang cấp tốc tập kết. Lưu Khám liên tiếp kéo lại hai người, nhưng không hỏi ra kết quả gì, lại càng thêm nghi hoặc. Lúc vừa qua cửa ngách thì thấy Mông Diễm cầm bảo kiếm trong tay, đi ra thư phòng.

Nhìn trang phục của Mông Diễm, hẳn là còn chưa nghỉ ngơi. Người mặc nhuyễn giáp tê giác, bên ngoài khoác một chiếc đại bào màu đen, không đội mũ giáp, có vẻ vội vàng vàng. Lưu Khâm ngần ra, lẽ nào lệnh tập kết vừa này không phải do Mông Diễm hạ lệnh thôi? nếu không phải Mông Diễm hạ lệnh, như vậy lệnh tập kết từ đâu mà đến?

- Thượng tướng quân!

Về mặt Mông Diễm ngưng trọng, trong vòng vây của thiết giáp vệ sĩ, vút đi nhanh xuống bậc thềm.

Gật đầu với Lưu Khâm xem như là bắt chuyện. Mông Diễm lớn tiếng quát hỏi:

- Đã tìm hiểu rõ ràng, đến tột cùng là vì sao thôi lệnh, vì sao mãi không dứt?

- Thượng tướng quân, hình như hướng ngoài giáo trường thành môn truyền lại.

- Giáo trường thành môn?

Mông Diễm không khỏi thất kinh, vội vã đi ra ngoài. Vừa đi Mông Diễm vừa nói:

- Nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa, chúng ta lập tức đi tới giáo trường.

Giáo trường thành môn là nơi đóng quân của quân doanh ở trong thành Cửu Nguyên.

Hai đạo nhân mã thủ vệ quân, khoảng chừng trên dưới năm nghìn người. Dựa theo luật Tần, nếu không có mệnh lệnh của chủ tướng, quân trú ở giáo trường không được tự ý hành động. Nhưng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng kèn... chẳng lẽ là trong doanh gọi? hoặc có lẽ, đã xảy ra biến cố khác?

Mông Diễm rất lo lắng!

Vào thời khắc này. Bất luận là biến cố thật nhỏ gì, đều có khả năng tạo thành đại họa.

Mà Lưu Khâm càng cảm thấy vô cùng lo sợ, ngờ ngợ, hẳn nhớ tới một việc...

Nhớ đến lịch sử kiếp trước đã đọc, từng đọc qua một chuyện phát sinh ở thời kỳ Hán Sở: lúc Lưu Bang, Hạng Vũ giao chiến, Hàn Tín một mình lĩnh binh ở Tề, Lỗ. Khi Lưu Bang đại bại, mà Hàn Tín lại thắng lợi liên tục, trong tay binh hùng tướng mạnh. Lúc Lưu Bang binh bại, để khống chế binh mã trong tay Hàn Tín, vì vậy thừa dịp Hàn Tín không ở trong binh doanh, liền xông vào binh doanh của Hàn Tín, chiếm hổ phù làm của mình. Cũng bởi vậy, Hàn Tín mất đi binh quyền, cuối cùng không được chết yên lành. Nội quy quân đội thời kỳ Hán Sở, trên cơ bản là phỏng theo Đại Tần, nếu như Mông Diễm cũng đặt binh phù ở trong quân trưởng...

Lưu Khâm nghĩ tới đây không khỏi giật nảy mình. Chỉ mong Mông Diễm không đặt binh phù ở quân doanh, bằng không phiền phức sẽ rất lớn.

Hắn chạy lên hai bước, túm lấy cánh tay Mông Diễm.

- Thượng tướng quân!

- Quân hầu, chuyện gì?

- Hổ phù của ông để ở đâu?

Một câu hỏi, làm Mông Diễm ngần ra, thuận miệng nói:

- Tất nhiên là trong quân trưởng, nhưng có vệ sĩ thủ hộ, người bình thường không được vào.

- Không tốt!

Lưu Khâm cực kỳ hoảng sợ:

- Người bình thường không được vào, nhưng nếu trong quân cũng có đại tướng, lại có binh phù Hàm Dương trong tay, vậy chẳng phải là đơn giản có thể lấy được hổ phù của biên quân? Thượng tướng quân... bên phía Đại công tử chỉ sợ có nguy hiểm, sợ là người của Triệu Cao, Hồ Hối đã tới.

Sắc mặt Mông Diễm biến đổi ngay lập tức. Nói thật, ông và Phù Tô sở dĩ nóng lòng xuất binh như thế, là sợ binh phù rơi vào trong tay Hồ Hối.

Quân Tần xưa nay chỉ nhận hổ phù mà không nhận người, nếu có người cầm hổ phù của Hoàng đế trong tay là có thể lấy được hổ phù biên quân. Khi đó phía Mông Diễm không cách nào nắm trụ được biên quân trong tay... Tuy rằng Phù Tô có ngọc tỷ trong tay, nhưng chưa chính danh. Chỉ có Phù Tô cướp được Hàm Dương, dâng cơ bằng ngọc tỷ, mới có thể thay đổi được hổ phù. Khi đó, binh phù trong tay Hồ Hợi mới thành phế liệu, không đáng quan tâm.

Bình thường, trong quân, hổ phù khó ra khỏi binh doanh. Trên cơ bản là để trong quân trưởng, có vệ sĩ chuyên môn thủ hộ. Người của Triệu Cao, Hồ Hợi phải tới, mơ tưởng tới gần quân trưởng... nhưng nếu là đại tướng biên quân, lại có hổ phù của hoàng đế, sự tình đã không dễ làm rồi!

Không nghĩ tới, người của Hồ Hợi lại đến nhanh như vậy...

- Quân hầu, ta cho người hai trăm thiết giáp sĩ, nhanh chóng đến phủ Phủ Giám quân bảo hộ Đại công tử.

- Vậy còn ngài?

Mông Diễm cắn răng một cái, trầm giọng nói:

- Phía bên kia có tiếng tù và thổi, ta đi đến giáo trường thành môn tìm hiểu. Nếu như có thể đoạt lại hổ phù, tất cả đều vẫn còn; nếu như không thể đoạt lại, Quân hầu nhanh chóng bảo hộ Đại công tử và Tiểu công chúa đi ra thành Cửu Nguyên... chỉ mong trời cứu nước Tần, không quá muộn!

Lưu Khâm nghe những lời này, chỉ biết Mông Diễm là muốn liều mạng.

Nhìn thiết giáp sĩ bên cạnh Mông Diễm, Lưu Khâm nghĩ cũng không phải không có sức liều mạng, những lời cát ngôn của Mông Diễm, chỉ mong tất cả còn chưa muộn.

Nghĩ tới đây, Lưu Khâm chấp tay tuân mệnh, mang theo hai trăm thiết giáp sĩ, đi về hướng phủ Giám quân.

Mà Mông Diễm cũng không dám chần chờ, leo lên xe diêu, dẫn theo nhân mã phóng theo hướng giáo trường. Hai đạo nhân mã nhanh như chớp bắt đầu hành động. Tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe cuộn cuộn. từ lúc tiếng giắc hào vang lên, chỉ trong nháy mắt, cư dân quận Cửu Nguyên đều đóng chặt cửa.

Đây cũng là quy định luật pháp của quận Cửu Nguyên.

Âm hưởng của tiếng tù vào đại biểu cho có hành động quân sự. Bách tính tầm thường lập tức quay về nhà, để dọn quang đường. Nhưng hôm nay đã muộn rồi, cư dân Cửu Nguyên thành cũng đã nghỉ ngơi. Tiếng tù và làm cho bọn họ giật mình tỉnh giấc, thế nhưng không ai mở cửa để kiểm tra tình hình.

Rẽ sang góc đường, chợt nghe thấy tiếng kêu không ngừng.

Lưu Khâm nhíu mày đang định hạ lệnh tiến công vào phủ Giám quân, đột nhiên từ trong một hẻm nhỏ chạy ra một nhóm người. Người dẫn đầu, từ cách xa liền la lên:

- Phía trước là ai? nói tên báo họ?

- Ta là Bắc Quảng võ quân Lưu Khâm, các người là người phương nào?

- Bắc Quảng võ quân?

Đám người kia nghe vậy, vô cùng vui mừng. Người dẫn đầu la lớn:

- Quân hầu, chúng ta là túc vệ của Đại công tử... Tì tướng quân Vương Ly tạo phản. Đại công tử đang bị trọng thương. Chúng ta liều mạng đưa Đại công tử đi ra, xin Quân hầu nhanh chóng ngăn cản người phía sau.

- Vương Ly?

Lại đúng là Vương Ly!

Lưu Khâm đầu tiên là cả kinh, chợt bình thường trở lại.

Nếu nói trong biên quân, ngoại trừ Mông Diễm và Phù Tô, người có thể nắm trong tay binh mã cũng chỉ có Vương Ly thôi. Triệu Bình đang ở xa tận Bắc Quảng Võ thành, năm nay mới tới huyện Phú Bình, chủ yếu là phòng ngự một đường ven sông và bến thuyền. Vương Ly xưa nay không phục Mông Diễm, điều

này không phải là Lưu Khảm chưa từng nghe nói qua. Năm xưa, trận chiến ở Hà Nam, Mông Điềm đột nhiên cải biến sách lược, khiến cho Vương Ly vượt mất quyền nắm trọng binh, đành phải nhẫn nhịn. Bởi vì chuyện này mà Vương Ly bất mãn đối với Mông Điềm có thể nói là đến cực hạn. Nếu không có Phù Tô ở đó, chỉ sợ đã sớm trở mặt rồi.

Bên người Hồ Hợi tuy rằng không có người tài ba, nhưng lại có một Lý Tư.

Với sự từng trải của Lý Tư, với năng lực hiểu thấu trò đời, làm sao có thể nhìn không ra mâu thuẫn giữa hai người Vương – Mông? Nếu y đã biết, sao có thể không lợi dụng? chỉ tiếc Phù Tô song song với việc tín nhiệm Mông Điềm, đối với Vương Ly cũng không hề có bất cứ hoài nghi gì. Dù sao, xuất thân của Vương Ly... Người như vậy, dù thế nào cũng không phản bội lại Đại Tần. Y không phản bội lại Đại Tần, nhưng lại có thể phản bội Phù Tô.

Lưu Khảm đã nghĩ thông suốt, nhưng đã muộn.

Chớp mắt, tức vệ bảo hộ Phù Tô đã đi tới. Trong ánh sáng mờ ảo, Lưu Khảm thấy cả người Phù Tô toàn là máu, được một gã tức vệ công, hôn mê bất tỉnh. Xa xa có hai đạo nhân mã đang nhanh chóng tới gần. Một đạo đến từ cửa chính phủ Giám quân, một đạo khác cũng từ một cửa nhỏ lao tới. Hai đạo nhân mã tới đây, Lưu Khảm tính sơ ước chừng khoảng ba bốn trăm người.

Đi đầu là một nam tử, dáng đi mạnh mẽ, một tay cầm trường, một tay cầm thiết kiếm, như gió vọt tới.

- Quân hầu cẩn thận, người này võ nghệ cao cường, không phải là người bình thường!

Thanh âm của tức vệ còn chưa hạ xuống, nam tử đó đã nhào tới trước mặt Lưu Khảm. Trường ở trong tay uy run lên, bỗng nhiên nghiêng người bước lướt tới, tay nắm đầm lại vươn cánh tay ra, hô một tiếng, đánh về phía Lưu Khảm, tốc độ này nhanh như chớp.

Người này vừa ra tay, Lưu Khảm cảm thấy gã không giống với quân tốt bình thường.

Chiêu số khác biệt với chiêu số trong quân tướng... nhưng Lưu Khảm lại rất quen thuộc, không kìm được bật hô lên:

- Xa sĩ Trung xa phủ?

173. Chương 341 - 345

Chương 341: Cửu Nguyên (6)

Trong lòng hấn tuy rằng giết mình thế nhưng Xích kỳ trên tay không chần chừ chút nào. Xích kỳ dựng lên, thân chuyển theo Kỳ bổ tới. Kỳ chạm tới, một chiêu Khóa gián trực hổ của Lưu Khảm đánh bật ra trường của đối phương. Nhưng nam tử cũng không kinh hoàng, trường mặc dù bị đẩy ra, nhưng không lùi mà tiến tới, thiết kiếm lóe hàn quang, đâm về phía Lưu Khảm. Đây là thủ đoạn điển hình của người trong giang hồ.

Trách không được phủ Giám quân không thể đỡ được!

Có thể thấy Triệu Cao đã quyết định hạ quyết tâm rồi...

Xem ra, trong ba bốn trăm người đuổi theo ít nhất cũng có một phần ba là cao thủ Trung xa phủ. Lưu Khảm đón đối thủ, mặt không đổi sắc. Dọc theo đường đi, xa sĩ Trung xa phủ chết trong tay hấn không ít người, lại e ngại sao?

- Bảo hộ Đại công tử rút lui!

Lời còn chưa dứt, Xích kỳ gục đầu, bước xuống ba bước, đầu cờ hướng sang phải, thân mình chuyển theo cờ, vai trái lùi lại vừa lúc tránh được thiết kiếm kéo đến. Xích kỳ thuận thế móc lên, chỉ nghe một tiếng hét thảm, tia máu xối xả, người đã bị chặt đứt ngang. Chỉ một chiêu này, có tên là Cầu kỳ thuật, chiêu số giống như là búa rìu, thích hợp nhất với vật lộn gần người, uy lực vô cùng.

Thiết giáp sĩ phía sau Lưu Khảm rất có huấn luyện.

Lúc Lưu Khâm chém đối thủ ở đường dài thì tự động chia làm hai đạo nhân mã, một đạo che trở Phù Tô đi, một đạo khác theo Lưu Khâm xông lên, ngăn cản truy binh lại. Xích kỳ của Lưu Khâm bay múa, giống như hoa tuyết bay giữa không trung. Nơi hàn quang đi qua, chỉ còn máu thịt bay ngang, tứ chi đều cụt. Độ rộng của đoạn đường dài đã phát huy ưu thế hạn chế truy binh, lại thêm Lưu Khâm hung hăng đánh một trận. Từ lúc hấn rời khỏi đám người, trên đường đã ngã lung tung bảy tám tử thi.

- Trung xa phủ lùi ra phía sau, thiết giáp quân bày trận!

Vương Ly khôi giáp sáng loáng, từ trong Phủ Giám quân giục ngựa bay ra nhìn thấy tình hình như vậy không khỏi lớn tiếng quát.

Võ nghệ của Xa sĩ Trung xa phủ, đích xác là cao hơn thiết giáp binh của Vương Ly. Nhưng ở không gian chật hẹp, đám người này trái lại lại tạo thành hỗn loạn cho Thiết giáp binh. Vì Lưu Khâm hiểu rõ điểm này, nên cố tác động để cho xa sĩ Trung xa phủ tùy ý chém giết. Một đối một, xa sĩ Trung xa phủ rất lợi hại. Thế nhưng kết trận để đánh, lại kém rất xa.

Theo một tiếng hô to của Vương Ly, sáu bảy mươi người trong nháy mắt lui ra phía sau.

Thiết giáp binh kết thành quân trận, một loạt trường thứ kích sắc bén đưa lên trước làm cho áp lực lên Lưu Khâm nhất thời tăng lên.

- Lui ra phía sau, lui lại theo hướng phủ Thượng tướng quân!

Lưu Khâm vừa đánh vừa hét nói.

Ngay lúc đám người Lưu Khâm lúc sắp thối lui đến phủ Thượng tướng quân, đã thấy Mông Diêm suất lĩnh bản bộ nhân mã, cũng đang bại lui trở về.

- Thượng tướng quân, trước tiên lui vào trong phủ, ta chặn phía sau!

Lưu Khâm hét lớn một tiếng, Xích kỳ trong tay vùng vẫy càng nhanh. Liên tiếp chém quân tốt tới gần, cùng nhân mã của Mông Diêm hội hợp cùng một chỗ.

- Đồ Đồ, cùng Quân hầu ngăn cản bọn họ!

Mông Diêm thấy Phù Tô trọng thương bất tỉnh, cũng không khách khí với Lưu Khâm.

Đồ Đồ lên tiếng, một tay cầm thuẫn, một tay cầm việt, cùng Lưu Khâm sóng vai chiến đấu. Vừa đánh y vừa nói:

- Quân hầu, chúng ta có thể kể vai chiến đấu rồi!

“Nếu có thể, bỏ đây chẳng muốn đâu.”

Lưu Khâm cười khổ trong lòng, hét lớn một tiếng, Xích kỳ quét ngang nghìn quân, chém liền hai tên quân sĩ.

Lúc này, Mông Diêm bảo hộ Phù Tô, tiến về bên trong phủ Thượng tướng quân. Có người ở trước cửa phủ hô to:

- Quân hầu, mau lui!

Xa xa, tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe truyền đến.

Tiếng người hô ngựa hí, quanh quẩn giữa trời. Hai người Lưu Khâm, Đồ Đồ lui vào phủ Thượng tướng quân cuối cùng, vừa lúc hai người lui vào trong, cửa lớn ầm ầm đóng lại. Những tiếng chém giết từ ngoài cửa phủ truyền đến, càng ngày càng lớn, làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

- So với ở Phú Bình năm xưa, chút cảnh này vẫn còn kém hơn!

Đồ Đồ tựa hồ không chút sợ sệt, cười ha hả đứng ở trên bậc thềm. Sau khi nhìn ra bên ngoài, đột nhiên hét lớn:

- Thiết giáp quân, chuẩn bị cung tiễn!

Nói xong, y quay lại nói với Lưu Khâm:

- Quân hầu, mời trở về đi... Nơi này có ta ở đây, tuyệt không để bọn tặc tử xông tới. Thượng tướng quân nói còn có sự tình muốn thương nghị với Quân hầu, mau đi thôi.

Lưu Khảm gật đầu, cũng không khách khí với Đồ Đồ.

Hắn cầm Kỳ đi vào trong. Đối diện gặp ngay Lưu Tín mang theo lang nha bổng, cũng chạy tới hướng này.

- Nhị thúc!

- Người vừa đi đâu? Sao không nhìn thấy bóng người?

Nói xong, cũng không chờ Lưu Tín trả lời, tức giận nói:

- Theo ta, chớ có tùy tiện chạy lung tung... theo ta cùng đến phòng khách đợi mệnh.

Lưu Tín lên tiếng, yên lặng theo sát phía sau Lưu Khảm, đi thẳng đến phòng khách.

Phù Tô đã được người đưa tới hậu trạch trị liệu, sắc mặt Mông Diềm tái mét đứng lắng nghe tức vệ thuật lại sự việc vừa qua.

- Đại công tử hồi phủ không lâu, Tì tướng quân tới bái phỏng.

Về sau cũng không biết là thế nào tùy tùng của Tì tướng quân với Túc vệ môn xảy ra xung đột, hai bên đánh nhau. Đại công tử cùng Tì tướng quân đi ra ngăn lại, nhưng đột nhiên Tì tướng quân rút ra bảo kiếm, một kiếm chém ngã Đại công tử. Y còn cầm một tờ chiếu thư, nói là Đại công tử và Thượng tướng quân ở Bắc Cương kết bè kết cánh, mưu đồ gây rối... làm người bất hiếu, mất nhiều binh tốt mà công trạng lại nhỏ.

Còn nói Đại công tử cấu kết đồng đảng, dâng thư phỉ báng triều đình.... Cố bệ hạ mệnh Tì tướng quân cầm chiếu tru sát Đại công tử.

Lúc đó Túc vệ quân trong phủ rối loạn, thủ hạ của Tì tướng quân cũng nhân cơ hội giết chóc. Chúng ta không tin những người này, vì vậy liều mạng đoạt lại Đại công tử...

Bất ngờ hành động, đánh úp!

Đây chính là mưu kế xuất từ tay của Lý Tư rồi...

Lưu Khảm lắng lắng đứng một bên nghe, tâm tư cũng đảo chuyển. vốn tưởng rằng mình có thể cải biến lịch sử, không nghĩ tới đi vòng một vòng lại trở về chỗ cũ. Cảm giác bất lực nẩy lên trong lòng, lập tức làm Lưu Khảm mất đi phương hướng.

Hồi lâu, hắn ngẩng lên nhìn Mông Diềm.

- Thượng tướng quân, các người...

Mông Diềm cũng không khỏi cười khổ:

- Quân hầu, đúng như sự suy đoán của ngươi. Lúc chiều tối, Vương Ly dẫn người xông vào Giáo trường thành môn cướp đi nửa khối hổ phù, binh tướng doanh nằm trong tay y. Đệ của Triệu Cao là Triệu Thắng, đem theo hai trăm Xa sĩ Trung xa phủ hiệp trợ Vương Ly làm việc.

Triệu Thắng đó đặt cạm bẫy ở trong giáo trường, đợi khi ta đến giáo trường thì bắt ta.

May mà Đồ Đồ cơ trí, lúc Vương Ly khống chế giáo trường, y nhìn thấy không có cơ hội, cho nên ra sức phối hợp. Sau khi nhìn thấy ta đi tới, mang theo nhân mã bản bộ giết từ trong giáo trường ra báo nguy, lúc này ta mới may mắn thoát khỏi nguy nan. Hôm nay, Hổ phù rơi vào tay Vương Ly, quả thật là nguy rồi!

- Mông Tật, Mông Khắc bọn họ...

- Mông Tật Mông Khắc không đóng quân ở Cửu Nguyên. Ta để lại phó tướng Dương Hùng ở giáo trường, cũng bị thân tín của Vương Ly là đại tướng Tô Giác giết chết.

- Như vậy cũng là nói, chúng ta một chút cơ hội cũng không có sao?

Lưu Khảm không khỏi cười khổ lắc đầu, nhìn Mông Diềm, lại nhìn Xích kỳ loang lổ vết máu trong tay, không kìm nổi khẽ thở dài một hơi.

Sớm biết như vậy, lúc trước trực tiếp quay về Lâu Thương cho rồi.

Nói không chừng lúc này mang theo binh mã Lâu Thương, lui về hướng đất Thục.

Thật là thiên ý như đao ... Mất rất nhiều trắc trở, kết quả cũng là công dã tràng. Lưu Khảm nghĩ, ngay cả ông trời đều đứng về phía Hồ Hối. Sự tình bi ai nhất của nhân sinh là gì? Không phải là không có hy vọng, mà là khi người nghĩ rõ ràng sẽ thắng lợi, kết quả đột nhiên lại thất bại. Loại cảm giác thay đổi thật nhanh này, quả nhiên làm cho người ta không có cách nào tiếp nhận được. Lưu Khảm không biết nên nói gì mới tốt.

Lúc này, có gia binh chạy lại.

- Thượng tướng quân, Đại công tử tỉnh rồi!

Phù Tô còn sống?

Tinh thần Lưu Khảm đột nhiên run lên. Lúc trước thấy Phù Tô, hắn còn cho rằng y đã chết, không nghĩ tới y còn sống... chỉ cần Phù Tô còn sống, thì có hi vọng. Không nói đến uy vọng của Phù Tô ở Bắc Cương cao thế nào. Trong tay y còn có ngọc tỷ, nói không chừng còn có khả năng xoay chuyển cục diện.

Nghĩ tới đây, tinh thần Lưu Khảm tỉnh táo lại. Hắn đang muốn đi cùng Mông Diêm xem Phù Tô, thì ngoài phủ Thượng tướng quân truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao rối loạn.

Ngay sau đó, một giọng nói đồng đặc từ ngoài phủ truyền tới:

- Mông Diêm, chiếu lệnh của Bệ hạ, tru sát Đại công tử... Hôm nay, thành Cửu Nguyên đã trong sự khống chế của ta, người có chạy đằng trời. Nếu thông minh, dâng thủ cấp của Phù Tô, ra cửa chịu tội. Mặc dù Bệ hạ hạ lệnh tru sát Phù Tô, nhưng không bao gồm người ở bên trong. Chỉ cần người nghe theo chiếu lệnh, nói không chừng Bệ hạ còn có thể tha cho tính mệnh của người! Mông Diêm, còn không tới tiếp chỉ?

Thân thể Lưu Khảm không khỏi run lên.

Chiếu lệnh?

Hồ Hối không có ngọc tỷ, làm sao có thể phát ra chiếu lệnh được?

Mông Diêm nhú mày, xoay người định đi ra ngoài. Lúc này Lưu Khảm đưa tay ngăn cản ông lại:

- Thượng tướng quân, ông đi xem Đại công tử, ta ra ngoài chống đỡ.

- Người...

Mông Diêm tựa hồ có chút do dự.

Lưu Khảm cười:

- Thượng tướng quân, ta ngàn dặm xa xôi tìm nơi nương tựa, ông và ta đã cột với nhau từ lâu. Chẳng phải Vương Ly giả mạo chỉ dụ nói Đại công tử cầu kết đồng đảng, phỉ báng triều đình sao? Ta nghĩ cái đồng đảng này, hẳn là để ta đi... tới lúc này rồi, ông và ta đều không thể quay đầu. Người đi chăm sóc Đại công tử, chỉ cần Đại công tử còn sống, nói không chừng chúng ta còn một phần hi vọng!

Chương 342: Thiên khốc (1)

Kỳ thực trong lòng Lưu Khảm biết rất rõ ràng, sự tình biến hóa đến bước này, bọn người Vương Ly nếu dám trắng trợn lấy ra chiếu thư tuyên đọc, nguyên nhân chỉ có một: Chiếu thư là thật! Sự thật này cũng không phải là chiếu thư được xuất từ tay của Thủy Hoàng đế. Thủy Hoàng đế đã chết, làm sao có khả năng ra chiếu thư nữa? Phần chiếu thư trong tay Vương Ly, nhất định là Chiếu thư có tất cả những chi tiết phù hợp chính xác.

Một phần chiếu thư, ngoại trừ chất liệu gỗ, cách thức hành văn, quan trọng nhất là ấn tỳ của Hoàng đế. Ngọc tỷ đã bị Vương Ly lấy đi rồi! Lưu Khảm có thể khẳng định chuyện này, nhưng trước sau vẫn hi vọng. Hắn không muốn chính tai nghe Phù Tô nói ra chân tướng, không thể làm gì hơn là mượn cớ chống đối Vương Ly. Trên đường đi ra ngoài cửa lớn Thượng tướng quân phủ, Lưu Khảm đi rất chậm, vừa đi vừa suy nghĩ cách ứng đối.

Thủ hạ của Mông Diêm đều là những giáp sĩ trung thành, không đến mức hoài nghi. Thế nhưng đối mặt với một chiếu thư chân chính, thì sự trung thành của những giáp sĩ này có thể còn lại bao nhiêu? Chỉ sợ cũng cần phải xem lại! Mông Diêm cũng vậy, Phù Tô cũng thế, quyền thế của bọn họ đến từ chính Hoàng đế...

Lưu Khảm bước từng bước ra cửa phủ, nắm chặt tay, hít sâu một hơi, bước lên bậc thang. Đồ Đồ nghênh tiến lại đây, nhìn dáng dấp y, tựa hồ không có gì dao động. Dù sao Đồ Đồ có thể có ngày hôm nay, tất cả đều là do một tay Mông Diêm, Phù Tô bồi dưỡng. Không nói hẳn không tin hai người Mông Diêm, Phù Tô tạo phản, với tư cách cá nhân mà nói, cho dù chiếu thư là thật, Đồ Đồ cũng không có khả năng bản bội.

- Quân hầu...

Đồ Đồ đi tới bên cạnh Lưu Khảm, định mở miệng nói.

Lưu Khảm giơ tay ngăn cản y.

Kỳ thực, từ những hành động của thiết giáp sĩ này mà xem, tin tưởng đã có người bắt đầu dao động. Dù sao, bọn họ trước sau vẫn đều là người Tần.

- Theo ta lên vọng đài quan sát!

Vọng đài là kiến trúc mà trong nhà các đại hào môn đều xây dựng.

Hiệu dụng giống như vọng tháp. Năm trăm năm Xuân thu Chiến quốc, đặc biệt tới thời kỳ cuối của Chiến quốc, quy mô chiến tranh càng lúc càng lớn, số lần cũng càng ngày càng nhiều. Đại chiến qua đi, người chết đói khắp nơi, mọi thứ tan hoang. Vì vậy, cũng đạo phỉ xuất hiện như cỏ, các nơi hỗn loạn không chịu nổi. Binh mã các quốc gia, đều hỗn chiến cùng một chỗ, rất khó nói có thể xuất binh tiêu diệt hết đạo phỉ. Triều đình chấp quyền không được tín nhiệm, mọi người không thể né tránh mà đem hi vọng ký thác lên chính bản thân mình. Phần lớn những người giàu, vì bảo vệ tài sản của mình, liền tăng mạnh phòng ngự trong phủ. Vọng đài này cũng vì vậy mà dựng lên, chủ yếu là để quan sát tình hình quân địch.

Sau khi Thủy Hoàng đế thống nhất sáu nước, vọng đài vốn có tác dụng ngăn địch từ trước, từ từ biến hóa thành dùng để tiêu khiển. Chỉ là thành Cửu Nguyên là một tòa quân trấn, trong phủ của Mông Diêm tất nhiên cũng xây nên loại kiến trúc này, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy lại dùng tới.

Diện tích của vọng đài không lớn, có thể chứa được bốn năm người. Lưu Khảm lên đài nhìn phía ngoài phủ, chỉ thấy ngoài đường, giáp sĩ kéo dài. Xa xa phía giáo trường ở thành môn, tiếng tù và vẫn bên tai không dứt, có thể mờ mờ thấy một ít quân giới không ngừng vận chuyển tới.

Xem ra, Vương Ly đã chuẩn bị tiến công mạnh mẽ rồi!

Vị trí của phủ Thượng tướng quân ở ngay trung tâm thành Cửu Nguyên, trước phủ là một khoảng trống hình quạt, phạm vi khá rộng lớn, có khoảng chừng trên dưới một nghìn giáp sĩ quân Tần bày trận ở ngoài cửa. Cách cửa phủ khoảng chừng trên dưới ba trăm bước, Vương Ly một thân quân trang, đứng trên binh xa. Bên cạnh Vương Ly còn có một chiếc khinh xa, có một chiếc ô xanh. Bên dưới là một nam tử mặc hoa phục, đang đắc ý dào dạt nói gì đó với Vương Ly. Ở khoảng cách xa, Lưu Khảm không nghe được, nhưng hẳn có thể nhìn ra, lai lịch người này không tầm thường.

- Đồ Đồ, người kia là ai?

Ngón tay Lưu Khảm chỉ vào nam tử mặc hoa phục trên xe hỏi?

Đồ Đồ vươn ta che mắt, nhẹ giọng nói:

- Người kia chính là sứ giả của triều đình, mới nhậm chức giám quân Cửu Nguyên - Triệu Thắng.

Triệu Cao có hai người huynh đệ.

Đừng thấy lão là một hoạn quan, thế nhưng đối với thân nhân mình lại vô cùng chiều cố. Đại đệ đệ Triệu Thành đã được lão ẵm an bài tại quân doanh. Sau lại điều đến Trung úy quân, trước là nhậm chức Lang trung, sau là Kỵ tư mã, cùng với chức Trung lang kỵ tướng của Lưu Khảm về cơ bản là đồng cấp, hiện tại còn là Chủ tước Trung úy. Còn một đệ đệ khác là Triệu Thắng được Triệu Cao sắp xếp học pháp luật của Đại Tần, sau đó ở trong phủ Thừa tướng nhậm chức Xá nhân. Chức Xá nhân này, không phải là quan vị,

hiện nay nhảy vọt lên trở thành khâm sai, lại còn là Giám quân của thành Cửu Nguyên, tất nhiên là vô cùng đắc ý.

Lưu Khâm lên vọng đài, Vương Ly cũng thấy được Lưu Khâm. Lão nhú mày, vô thức nắm chặt vòng bảo hộ trước người. Lão không thích Lưu Khâm, bởi vì cái tên này quá nổi trội. Thế nhưng lão rất thưởng thức Lưu Khâm, từ lúc ở Vĩnh Chính Nguyên, Lưu Khâm lấy bộ tốt sống mái với kỵ quân hổ khước của Mông Tật, Vương Ly cũng rất quan tâm.

Lúc Lưu Khâm gây chiến ở Phú Bình, Vương Ly từng phái người tìm Mông Diễm, xin Mông Diễm xuất binh viện trợ. Nhưng bởi lo lắng cho toàn cục mà Mông Diễm không đồng ý. Về sau, khi cuộc chiến ở Hà Nam bạo phát, Vương Ly vốn đảm nhiệm chủ lực, nhưng lại thành người đứng xem. Điều này làm cho Vương Ly rất căm tức, cảm giác như mình bị lừa rút ra. Nhưng lúc đó danh tiếng của Mông Diễm đang lên cao, lão cũng không có cách nào. Một bụng tức giận, liền chuyển về hướng Lưu Khâm... nhưng sau khi ngẫm lại, lại nghĩ tới chuyện này, không liên quan đến Lưu Khâm.

Nói trắng ra, Lưu Khâm chỉ là may mắn gặp dịp, chỉ là một quân cờ của Mông Diễm mà thôi.

Đồng thời, Vương Ly cũng chăm chú theo dõi chiến báo từ Phú Bình mà vô cùng ca ngợi đối với những kỳ mưu diệu kế ừn ừn của Lưu Khâm.

Nếu không phải “âm soa dương thác”, lão thực sự có thể cùng Lưu Khâm uống vài chén.

Vương Ly khê cần môi, đang muốn đánh xe lên trước, Triệu Thắng ở một bên đột nhiên mở miệng nói:

- Vương tướng quân, vì sao lại không hạ lệnh công kích?

Tên kháng hóa này!

Vương Ly dở khóc dở cười.

Người cũng không phải là không lĩnh giáo sự lợi hại của thiết giáp quân của Mông Diễm? Nếu như cứ cường công, tổn thất sẽ thảm trọng như thế nào? Mặc kệ là thiết giáp sĩ của Mông Diễm, chính là biên quân trong tay mình đều là binh mã của Đại Tần! Chỉ cần mang chiếu lệnh tuyên đọc, thời gian càng lâu, Thiết giáp sĩ trong phủ lại càng dao động, đến lúc đó có thể không đánh mà chiếm lĩnh phủ Thượng tướng quân, cần gì phải tiêu hao tính mệnh của những hảo hán tử này? Thật là một kẻ không hiểu chiến sự, lại ở đây khoa tay múa chân.

- Triệu giám quân, việc này người đừng hỏi nữa, Ly tự có chủ trương!

Vừa nói chuyện, Vương Ly vừa đánh xe tiến lên khoảng chục bước, lớn tiếng quát dẹp đường:

- Trên vọng đài có phải là lão Bi ở Phú Bình?

- Tất nhiên!

- Bắc Quảng Võ quân, người thân thụ hoàng ân, vì sao lại kháng chỉ không tuân? Mông Diễm, Phù Tô kéo bè kết cánh, chúng có vô cùng xác thực. Chiếu lệnh của bệ hạ tru sát Phù Tô, tập nã Mông Diễm. Ta kính trọng người là một hảo hán tử, nhất định là bị Mông Diễm che mắt mới làm ra chuyện hồ đồ bạc này.

Nếu như người thức thời, hiện tại hối hận vẫn còn kịp.

Ta có thể cam đoan với người, chỉ cần người mở cửa đầu hàng, dâng thủ cấp của Phù Tô, bắt trói Mông Diễm, lập kỳ công. Việc này sẽ bỏ qua, sẽ không truy cứu lại.

Vừa nói chuyện, Vương Ly đưa tay ra, liền có người thân tùy giơ lên chiếu thư về phía trước.

- Còn đây là Chiếu thư của Bệ hạ, các người còn không tiếp chỉ?

- Tì tướng quân, Chiếu thư trong tay người từ đâu mà đến, trong lòng người, ta đều biết rõ ràng. Người làm bị thương Đại công tử, cướp Ngọc tỷ, đầu nhập vào gian tặc đã hành thích vua, giết cha. Đáng tiếc, Vương gia sinh ra danh tướng, hai vị tướng quân Vương Tiên, Vương Bân một đời anh minh, nhưng lại bị hủy trong tay một tên vô phụ vô quân như người. Lưu mô bắt tài, hôm nay giết người trước, để an ủi linh hồn Bệ hạ trên trời.

Hành thích vua, giết cha?

Dù là bên trong hay bên ngoài phủ, quân Tần nghe thấy tin tức này không khỏi rối loạn.

Chẳng lẽ, Bệ hạ đã chết rồi?

Lời của Lưu Khâm còn chưa dứt, liền nhận cây Đại hoàng cung từ trong tay Lưu Tín, đặt lên Xích Hành bạch vũ tiễn, giương cung, chỉ nghe “ông” một tiếng, tên dài xé rách không khí, bắn thẳng đến hướng Vương Ly. Tài bắn cung của Lưu Khâm, từ lúc kết bạn với Quán Anh liền khổ luyện không ngừng. Mặc dù không làm cho Lưu Khâm trở thành thần xạ thủ nhưng thuật bắn đã tiến bộ từng bước. Hơn nữa, Đại hoàng cung là mười hai thạch cường cung, lực đạo mạnh mẽ đến cực điểm.

Vương Ly tốt xấu gì cũng là người có kinh nghiệm chiến trận, chỉ nghe thấy tiếng xé gió đã biết không ổn.

Theo bản năng lão co rút đầu lại, đuôi tên xẹt qua mũi mũi, không đợi lão đứng dậy đã nghe phía sau hét lên một tiếng thảm thiết.

Quay đầu nhìn, đã thấy Triệu Thắng bị mũi tên Xích hành bạch vũ xuyên thấu thân thể.

Mũi tên to bằng ngón tay kia mang theo lực thật lớn, đem thân thể Triệu Thắng găm thẳng vào xe.

- Oai hùng lão Tần, cùng chung quốc nạn!

Đồ Đồ đột nhiên vùng tay hô to. Thiết giáp sĩ Mông gia phía sau cửa phủ trước tiên ngẩn ra, bỗng dưng bộc phát một trận như núi hô biển gào:

- Oai hùng lão Tần, cùng chung quốc nạn. thề giết gian tặc, báo thù vì bệ hạ ... Oai hùng lão Tần, cùng chung quốc nạn!

Phía sau cửa phủ, tinh thần Thiết giáp sĩ sôi sục.

Mà ngoài cửa phủ, quân Tần cũng rối loạn không ngừng.

Vương Ly thấy tình thế không tốt, lập tức quyết đoán hạ lệnh, phát động công kích về hướng phủ Thượng tướng quân.

- Binh phù Đại Tần ở đây, ba quân theo ta xuất kích!

Vương Ly sai người giơ cao hồ phù, để chứng minh thân phận chủ tử Tần quân của lão. Quân Tần theo lệnh xuất hành, mặc dù tâm tư có chút dao động, nhưng không chút do dự hướng về phủ Thượng tướng quân. Trong khoảnh khắc mưa tên bay toán loạn, tiếng kêu vang một vùng, đem rối loạn lúc trước che giấu hết.

- Đồ Đồ, ở đây theo dõi tình huống cho ta!

Lưu Khâm thấp giọng phân phó nói:

- Theo tình hình hiện nay của Vương Ly, khó có thể tạo ra công kích hữu hiệu... Ta đi xem tình hình của Đại công tử.

Đồ Đồ gật đầu:

- Sóng to gió lớn đều đã trải qua, thế này tính là gì? Chỉ là động thủ đối với huynh đệ mình, ít nhiều có chút không thích ứng!

Đúng vậy, một ngày trước còn là đồng đội kề vai chiến đấu hưng hân nay lại chống lại lẫn nhau. Chuyện như thế này đặt trên người ai cũng đều khó có thể chấp nhận. Lưu Khâm có thể hiểu được tâm tình của Đồ Đồ, chỉ có thể than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ vai y, không nói câu nào, mang theo Lưu Tín đi xuống vọng đài, đi về hướng hậu viện.

Khi trăng lên, Lưu Khâm gặp Mông Điềm.

- Tình hình Đại công tử thế nào?

Mông Điềm nói:

- Thương thế rất nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mệnh, Tiểu công chúa đã ở bên đó chăm sóc Đại công tử... Quân hầu, ta có một tin tức không tốt.

- Ngọc tỷ bị cướp đi rồi?

Lưu Khảm cười cay đắng:

- Nếu là tin tức này, ta đã đoán được. Bằng không Vương Ly cũng không dám giống trống khua chiêng tấn công phủ Thượng tướng quân.

- Vương Ly...

Mông Điềm thở dài, thần sắc có chút buồn bã:

- Ta cùng Vương Ly quen biết từ nhỏ, y rất thông minh, học cái gì cũng nhanh hơn ta, ở nhà có tiếng là học hành giỏi giang, vốn nên là lương đồng của Đại Tần ta. Nhưng y lại tự cho là mình quá cao, lòng dạ lại vô cùng hẹp hòi, không tránh khỏi thành thấp kém. Năm xưa Bản thúc phụ từng nói, lòng tranh quyền đoạt lợi của Ly quá thịnh, chung quy khó thành châu báu. Y trợ Trụ vi ngược, ta cũng không nghĩ đến.

Lúc còn nhỏ là bạn tốt, hôm nay lại trở mặt thành thù, trong lòng khẳng định là rất khó chịu.

Chương 343: Thiên khốc (2)

Nhưng Lưu Khảm cũng không có tâm trạng suy nghĩ đến cảm thụ của Mông Điềm, trầm giọng nói:

- Thượng tướng quân, hiện nay Vương Ly đã cầm binh mã của thành Cửu Nguyên trong tay. Mặc dù tạm thời bị ta dao động sĩ khí, nhưng khi huyết chiến, sẽ là không còn đường quay lại. Đi con đường nào, Thượng tướng quân mau chóng đưa ra quyết định mới phải.

Đi con đường nào?

Mông Điềm hiểu được hàm ý của Lưu Khảm. Đây là Lưu Khảm đang khuyên ông, mau chóng xông ra khỏi vòng vây, nhưng với tình hình hiện nay, có thể xông ra khỏi vòng vây sao? Cứ cho là xông ra được, rồi làm thế nào?

Mông Điềm suy nghĩ một chút, vỗ vỗ vai Lưu Khảm thật mạnh.

- Quân hầu, ta không nhìn lầm người, Đại công tử cũng không nhìn lầm người a!

Lưu Khảm không khỏi ngạc nhiên nhìn Mông Điềm. Không rõ vì sao, Mông Điềm đột nhiên lại nói những lời vô nghĩa này, là có ý tứ gì?

- Quân hầu, người hãy nghe ta nói. Tặc tử hôm nay đã quyết tâm lấy tính mệnh ta và Đại công tử. Vương Ly có được binh phù, khẳng định sẽ triệu tập nhân mã đến đây. Phủ Thượng tướng quân này có khả năng không chống đỡ được lâu lắm. Nếu như Vương Ly toàn lực công kích, phối hợp với đồ quân nhu trong tay y, chống đỡ chỉ được đến hừng đông... Cho nên, ta không thể đi... Quân hầu, người có hiểu ý của ta?

- Ông không đi?

Lưu Khảm ngẩn ra, chợt tỉnh ngộ, há miệng cả kinh nói:

- Thượng tướng quân, ý ông là...

- Đại Tần có thể không có Mông Điềm nhưng không thể không có Đại công tử. Tình hình hiện nay, ta chỉ cầu xin quân hầu, nhất định phải bảo vệ tốt Đại công tử.

- Điều này làm sao có thể?

Lưu Khảm bật thốt lên nói:

- Không bằng để ta ở lại ngăn chặn bọn họ.

Lời vừa khỏi miệng, trong lòng Lưu Khảm không khỏi có chút hối hận. Bất tri bất giác, mình đã trở thành một phần tử của Đại Tần rồi! Trước đây, câu nói như thế này, Lưu Khảm quyết không có khả năng nói ra. Ha, không nghĩ tới hôm nay hấn lại thuận miệng như thế mà không có nửa chút do dự.

Oai hùng lão tần, cùng chung quốc nạn!

Đây không phải là một câu khẩu hiệu, mà là một loại tinh thần, một loại khí khái. Sống tại thời đại lâu, ở chung cùng với Lão Tần Nhân này, bất tri bất giác hẳn cũng đã bị ảnh hưởng.

Mông Diêm nở nụ cười, vỗ vỗ vai Lưu Khảm.

- Hai mươi năm nữa, người nhất định có tư cách ở lại.

Ngụ ý nói cho Lưu Khảm: Người bây giờ còn chưa có tư cách này...

- Quân hầu, ở trong phủ đệ ta còn là Thượng tướng quân, người phải nghe mệnh lệnh của ta. Ta đã sai người chuẩn bị, đợi đến khi Vương Ly công kích mãnh liệt nhất, người mang theo Đại công tử và Tiểu công chúa chạy theo mật đạo. Mật đạo này, vốn là ban đầu ta nhất thời xây dựng, lại không nghĩ rằng sẽ có một ngày dùng tới... Cửa ra mật đạo này ở phía tây thành Cửu Nguyên.

Đến lúc đó ta sẽ tận hết khả năng thu hút sự chú ý của Vương Ly sang một bên, thủ vệ ở cửa tây sẽ không quá nghiêm mật, người có thể thuận thế lao ra.

Sau khi ra khỏi thành, đừng quay lại.

Đi hướng Quảng Vô thành, che chở Đại công tử đi tìm Đông Lăng hầu.

Hiện giờ ta mất hổ phù, binh mã Dương Châu khó có thể điều động, chỉ có thể xin Đông Lăng hầu tạm thời bỏ ngõ bến thuyền, suất bộ đi xuống phía nam.

Ta phỏng chừng lúc Vương Ly tiếp nhận binh mã Bắc Cương, chỉ ít cần một hai tháng mới có thể bình định xuống được.

Cho nên, trước khi Vương Ly ổn định, người và Đông Lăng hầu phải bảo hộ Đại công tử công chiếm Hàm Dương, phụ tá Đại công tử đăng cơ. Tuy rằng chúng ta không có hổ phù, ngọc tỷ nhưng trung thần tại thành Hàm Dương vẫn còn... Người nhớ kỹ, Đại công tử còn, Đại Tần ta vẫn còn hy vọng.

Mông Diêm ân cần chỉ bảo, nghe ra tựa hồ như không có vấn đề gì lớn lao.

Nhưng Lưu Khảm lại biết, đây chỉ sợ là lần cuối cùng trên đời này Mông Diêm chỉ bảo.

- Kỳ thực, năm đó Bệ hạ đưa ta đến chỗ người Hung Nô ở Hà Nam, ta đã biết, sẽ không có kết cục tốt.

Ông trời phù hộ ta, mặc dù không được chết già, nhưng có thể chết trận chung quy còn tốt hơn so với Võ An quân, chỉ có thể tự sát mà chết.

Quân hầu, đừng nói rườm rà... người nhanh đi chuẩn bị, lúc thời cơ đến, ta sẽ phái người thông tri người. Chuyện ở ngoài phủ, người đừng xen vào nữa.

Thời kỳ chiến quốc tổng cộng có bốn người Võ An quân.

Sớm nhất chính là tể tướng của sáu nước Tô Tần, được nước Triệu phong làm Võ An quân; sau là danh tướng nước Tần Bạch Khởi, là người có kỳ năng chăm sóc quân sĩ; Sau Bạch Khởi là danh tướng Lý Mục của nước Triệu, ngoài ra còn có danh tướng Hạng Yển của nước Sở cũng được phong hiệu là Võ An quân. Nhưng nghĩ lại, hình như những người được phong là Võ An quân đều không thể chết già.

Mông Diêm đã nói tới mức này rồi, không thể nghi ngờ là đã hiện rõ lòng phải chết.

Lưu Khảm cũng biết, không thể khuyên được Mông Diêm.

Hắn chỉ có thể lấy nghi thức chào của quân đội, chào Mông Diêm, sau đó mang theo Lưu Tín xoay người rời đi.

Đúng theo lời của Mông Diêm, Vương Ly có thể làm đến chức Tì tướng quân của biên quân Bắc Cương, không chỉ dựa vào xuất thân hiển hách của lão.

Lâm trận, chỉ huy rất có trình tự, lúc trước bị Lưu Khảm dao động quân tâm, rất nhanh đã bị bình ổn xuống.

Quân Tần phát động công kích thật mạnh hướng về Thượng tướng quân phủ. Vương Ly vì tốc chiến tốc thắng, thậm chí vận dụng cả quân giới là Liên nỗ Đại hoàng tham.

Binh lực gấp mấy lần giáp sĩ trong phủ, phát động công kích, trong khoảnh khắc, trước cửa phủ Thượng tướng quân nguy hiểm vô cùng.

Nhưng lúc này, người chỉ huy sau cửa phủ lại đổi thành Mông Diêm.

Đây cũng coi như là một lần giao phong giữa hai danh tướng của Đại Tần. Tuy rằng không phải rất công bình, nhưng trên đời này, chưa từng có công bình. Dưới sự chỉ huy của Mông Diêm, công kích của Vương Ly lần lượt bị đẩy lùi. Thế nhưng giết địch một nghìn, bị tổn hại tám trăm. Mông Diêm chỉ có thể dựa vào tường viện kiên cố của phủ Thượng tướng quân mà phòng ngự. Thế nhưng Vương Ly dưới sự phụ trợ mạnh mẽ của quân giới, làm cho tổn thất của Mông Diêm cực kỳ thảm trọng.

Qua giờ tỵ, cửa tiền viện phủ bị công phá.

quân Tần đã giết người đổ cả mắt rồi, giẫm lên thi thể, chạy ào ào vào phủ Thượng tướng quân.

Nhưng trước lúc cửa tiền viện bị công phá, Mông Diêm đã suất lĩnh bộ binh lui giữ tại trạch viện thứ hai, tổ chức gia nhân tiếp tục chống đỡ. Phủ Thượng tướng quân tổng cộng có chín cửa tiến vào trạch viện, nếu như cứ đánh tiếp như vậy, coi như đạt được thắng lợi, Vương Ly cũng không vinh quang.

- Xe bắn đá, oanh kích!

Quân giới cỡ lớn bắt đầu phát huy uy lực, Vương Ly liên tục công kích. Trong nửa canh giờ, liên tục đột phá ba đạo phòng tuyến.

Thiết giáp sĩ của phủ Thượng tướng quân đã bị thương vong quá bán. Thế nhưng quân Tần cũng bị tổn hại mất gần nghìn người. Điều này làm cho Vương Ly không khỏi thẹn quá thành giận.

Phù Tô nằm trên một cái cang đơn giản, lại một lần nữa hôn mê.

Lưu Khảm sai người khiêng Phù Tô, tập hợp ở phòng củi phía sau viện. Trừ đám người Phù Tô, Lưu Khảm chỉ có hai mươi người đi theo. Phía Lưu Khảm còn có khoảng bảy tám Lâu phiến giáp sĩ, còn lại đều túc vệ của Phù Tô. Lần này đột phá vòng vây, không thể nhiều người quá, bằng không sẽ bại lộ hành tung. Ngay cả Lưu Khảm, Phù Tô, Doanh Quả, Lưu Tín và Cấp Vô Lương, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi lăm người mà thôi.

Hoàng Nhất Phẩm không đi theo!

Y mất đi một cánh tay, nên hiểu rõ mình là một trời buộc, cho nên ở lại tác chiến.

Lúc này quân Tần đã công phá ba đạo phòng ngự, Hoàng Nhất Phẩm có thể sẽ chết trận. Nhưng ở những lúc như thế này, cũng không có người quan tâm đến vấn đề này nữa.

Lưu Khảm canh giữ ở lối vào mật đạo, lẳng lặng chà lau Xích kỳ.

Ngựa Xích Thố bên người hắn, thỉnh thoảng lại đập vó sắt. Những tiếng vó ngựa này đập lên tảng đá, rung động thành từng hồi. Trong đường hầm lạnh lẽo tràn ngập mùi tanh. Lưu Khảm nhìn mọi người, đột nhiên mở miệng nói:

- Tín, người công Tiểu công chúa, phụ trách bảo hộ nàng an toàn. Con ngựa Thanh Lưu của Thượng tướng quân người cuối đi... Tiểu Cấp mang theo mười người, phụ trách hộ vệ an toàn của Tiểu công chúa.

- A?

Lưu Tín ngần ra.

Đề cập công Doanh Quả?

Điều này làm cho Lưu Tín có chút xấu hổ. Mà Doanh Quả mặt đỏ lên nhưng không cự tuyệt. Nàng có thể nhìn ra được, trong rất nhiều người này, chỉ có thúc cháu Lưu Khảm là võ lực cao nhất. Lưu Khảm khẳng định phải bảo hộ huynh trưởng, như vậy để cho Lưu Tín bảo hộ nàng, tựa hồ cũng rất bình thường.

Trong loạn chiến, mọi người không nên phân tán.

Chỉ có ở cùng một chỗ, mới là chủ ý hay nhất.

Thanh Lưu của Mông Điềm chính là lương câu của Đại Uyên, hân huyết bảo mã, phụ trách đưa hai người Lưu Tín cũng sẽ không cật lực.

Lưu Khám đứng dậy, ý bảo tùy tùng đi lên, nâng Phù Tô lên, sau đó dùng dây đem Phù Tô buộc vào thân mình, xoay người lên ngựa.

Lúc này đã thấy Đồ Đồ mang theo Hoàng Nhất Phẩm tới.

- Quân hầu, Thượng tướng quân mệnh người hiện tại hành động.

Lúc nói lời này, Đồ Đồ cúi đầu, nhưng nhìn ra được, hai mắt y đỏ bừng. Hoàng Nhất Phẩm đem theo một con chiến mã, đưa dây cương cho Đồ Đồ.

- Quân hầu, xin nhờ cả vào người rồi!

Trên người y loang lổ vết máu, hướng về phía Lưu Khám thì lễ thật sâu.

Xem ra, Đồ Đồ phụng mệnh Mông Điềm, muốn cùng Lưu Khám cùng nhau đột phá vòng vây. Nếu bình thường, nói không chừng Lưu Khám sẽ nói vài câu an ủi. Nhưng lúc này mặt hắn trầm như nước, không nói bất kỳ lời nào. Sai người mở cửa mật đạo, sau đó ghìim ngựa xoay người, ý bảo Lưu Tín dẫn đầu.

- Nhất Phẩm, người...

- Tiểu Cáp, chớ lo lắng cho ta.

Hoàng Nhất Phẩm cười khanh khách, không nhìn ra chút sợ hãi nào:

- Sau khi các người đi, ta ở lại chỗ này thả đá, ngăn chặn đường vào mật đạo. Có một số việc, luôn luôn phải có người để làm... Tiểu Cáp, bảo vệ Tốt tiểu công chúa.

Quân hầu, các người bảo trọng!

Hai mắt Cáp Vô Lương hồng hồng, hướng Hoàng Nhất Phẩm chấp tay, thúc ngựa vào mật đạo.

Theo sau, Lưu Khám cũng suất bộ tiến lên, trước khi vào mật đạo, quay đầu nhìn thoáng qua Hoàng Nhất Phẩm, đột nhiên nói:

- Nhất Phẩm, nếu có kiếp sau, chúng ta cùng uống ba trăm chén.

Thanh âm hơi nghẹn ngào, thế nhưng Lưu Khám cũng không dám biểu lộ trước mặt mọi người, thúc ngựa đi vào mật đạo.

Lúc này Đồ Đồ cũng xoay người lên ngựa.

Y muốn nói gì đó, thế nhưng lại bị Hoàng Nhất Phẩm ngăn cản:

- Đồ Đồ, Quân hầu, đừng mất thời gian nữa, cùng quân hầu đi đi.

- Bảo trọng!

Đồ Đồ quay đầu ngựa, tiến nhập mật đạo. Đợi đến khi bóng dáng của mọi người hoàn toàn biến mất trong mật đạo, Hoàng Nhất Phẩm đi tới một bên cửa nhập, một cánh tay xoay một khối đá, chỉ nghe âm ầm một tiếng, một khối đá hạ xuống, vừa đủ ngăn chặn cửa vào.

Lau đi vết máu trên mặt, cánh tay còn lại của y huy kiếm, đem mọi thứ trong phòng củi đập vỡ.

Dầu đen, trong nháy mắt chảy tràn ra.

Lúc này, những tiếng hò hét ngoài tiền viện càng gần hơn, hiển nhiên là do Vương Ly suất bộ sắp xông đến đây rồi. Coi như là huy hoàng quá rồi, đời này làm được Thiết ưng duệ sĩ lập được không ít chiến công, có thể vì nước Tần mà chết, Hoàng Nhất Phẩm cho dù chết cũng không tiếc nuối.

Y thổi lên mũi lửa, ném xuống đất. Dầu đen gặp lửa, thoáng cái bốc cháy lên, trong nháy mắt cháy hết cả phòng củi.

Hoàng Nhất Phẩm đưa kiếm ngang cổ, nhẹ nhàng hát một khúc quân ca của nước Tần: “Khởi viết vô y, dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu, dữ tử đồng cừ...” Trong lửa cháy mạnh mẽ, truyền đến một tiếng ca thê lương. Khi hát đến câu “đồng cừ chi tế” Hoàng Nhất Phẩm cắn răng một cái, trong tay dùng một chút lực, thiết kiếm cắt ngang, vết máu phun trào.

Chương 344: Thiên khốc (3)

Gió ở Bắc Cương lạnh thấu xương, cuồng dã mãnh liệt.

Hậu viện Phủ Thượng tướng quân trong lửa lớn, nháy mắt khuếch tán ra. Có câu gió giúp thế lửa, lửa mượn sức gió. Thế lửa tàn sát bờ bãi, không cách nào khống chế được. Huống chi, Mông Diêm sớm đã có chủ ý làm ngọc nát, trong hậu viện đã chồng chất vật phẩm dầu hỏa và củi. Cho nên khi đốt lửa, toàn bộ Phủ Thượng tướng quân trong nháy mắt biến thành một biển lửa.

Vương Ly như đang mộng!

Như thế nào lão cũng nghĩ ngờ được xưa nay tao nhã như Mông Diêm, cư nhiên lại xuất ra thủ đoạn dữ dội như vậy.

Lão đã vào đến đình viện thứ sáu, nhìn thấy sẽ công hãm cửa lớn đại trạch, thủ hạ thiết giáp sĩ của Mông Diêm chết trận vô số, còn sót lại chỉ còn khoảng hai ba trăm người thôi. Chỉ cần phá bên trong, cùng Mông Diêm đánh ván cờ này, Vương Ly lão có thể coi như là giành được đại thắng.

Vậy mà Mông Diêm lại sử dụng thủ đoạn như vậy, làm cho Vương Ly nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Lại nói, lão và Mông Diêm không có thâm cừ đại hận gì, thậm chí còn có một chút quan hệ huyết thống. Phụ thân Vương Bân của Vương Ly với phụ thân Mông Vũ của Mông Diêm năm xưa cùng xuất phát từ đại doanh Lam Điền. Sau lại cùng nhau hiệu lực dưới trướng Vương Tiễn, điều này đó cũng có thể coi là khá thân mật.

Tiểu cô của Vương Ly cũng là gả cho Mông gia.

Chỉ là năm đó bộ tộc Vương thị đang hưng thịnh, hai đại danh tướng đã định trước Vương gia sẽ trở thành gia tộc có khả năng đánh giặc nhất bên cạnh Thủy Hoàng Đế. Mà Mông gia lại không giống. Mông Ngao cũng tốt, Mông Vũ cũng giỏi, tuy nói là chiến công hiển hách, nhưng dù sao cũng không có cách nào đánh đồng cùng phụ tử Vương Tiễn. Lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, bản thân Vương Ly sẽ có cảm giác mình giỏi giang, tài trí hơn người. Hơn nữa, xuất thân của lão đích xác cũng tốt hơn Mông Diêm.

Vương Ly một mực dốc sức trong quân.

Mà Mông Diêm đi ra từ đại doanh Lam Điền, lại từ bỏ quân chức, đảm nhiệm chức Hàm Dương lệnh, sau đó lại chuyển nhập vào trong quân, tương đối pha tạp.

Vương Ly tự nhận mình lợi hại hơn Mông Diêm, nhưng lại không nghĩ rằng vẫn nhiều lần bị Mông Diêm đè ép.

Đặc biệt là trận quyết chiến với dân Hung Nô, làm cho Vương Ly càng thêm bất mãn đối với Mông Diêm. Huống hồ học tông Tuân của nho gia Triệu quốc từng nói: “Nhân tính vốn là ác”, có lẽ có chút bất công, nhưng cũng không phải là không có đạo lý. Nếu dựa theo cách nói của Cơ Đốc giáo ở hậu thế thì “đổ kị là căn nguyên tội lỗi của con người”. Khi lòng đổ kị nổi lên, sẽ làm cho con người mất đi rất nhiều thứ. Càng ngày càng cố chấp, càng ngày càng hẹp hòi, cho đến một ngày nào đó sẽ bạo phát.

Vương Ly hẳn là một điển hình cho loại người này ...

- Cứu hỏa, mau cứu hỏa!

Lúc thế lửa lan tràn ra phía ngoài, non một nửa thành Cửu Nguyên đều bị lan đến.

Những quân Tần nhảy vào Phủ Thượng tướng quân bị bức bách dưới lửa cháy hùng hực phải tạm thời lui về phía sau, đang ở lớp thứ sáu của đình viện, phải lui lại đến lớp thứ tư của đình viện. trong tình cảnh đó, rất nhiều người táng thân nơi biển lửa. Đứng ở giữa sân của đình viện thứ tư, Vương Ly có thể cảm nhận được sức lửa cháy rừng rực.

- Mông tặc ở đâu?

Vương Ly nhìn không được hỏi một tên thân binh bên cạnh.

- Tướng quân, lúc trước có người thấy Thượng tướng ngồi ngay ngắn trong đại sảnh ở nội trạch, lúc lửa cháy, thì không có người nào thấy y nữa.

- Triệu tập quân tốt Cửu Nguyên, nhanh chóng dập lửa.

Vương Ly hạ lệnh, sau đó giữ lại một tên lính liên lạc:

- Truyền mệnh lệnh của ta, nghiêm mật tuần tra, không thể buông tha một người lọt lưới.

Ngay tại lúc đốt lửa, nói không chừng Mông Diêm đã nhân cơ hội đột phá vòng vây, mệnh lệnh cho quân ở cửa thành phong tỏa các đường xung quanh phủ đệ. Không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ kẻ nào cũng không được tự ý đi ra... Ta không tin, Mông Diêm y không thể không để ý đến sinh tử của bản thân?

- Tướng quân, chuyện về Giám quân, còn phải xử lý cẩn thận mới được.

Một gã phụ tá thấp giọng nói bên tai Vương Ly.

Đúng vậy. việc của Triệu Thắng đích thực là một phiền phức. Mặc kệ Vương Ly nhìn nhận thế nào về người này, nhưng chung quy cũng đại biểu cho triều đình.

Lão trầm ngâm trong chốc lát, thấp giọng nói:

- Theo ý kiến của người, nên làm thế nào cho phải?

- Khi Giám quân chết, những người nhìn thấy đa số đều là thân tín của tướng quân. Trừ đó ra, còn có những Xa sĩ Trung xa phủ. Có thể sai những người này đến cùng một chỗ, sau đó...

Tên này làm một động tác giết người, sau đó nói tiếp:

- Đối với bên ngoài chỉ cần nói với triều đình, Giám quân suất bộ truy bắt dư nghiệt, trong lúc ẩu đả, không phải là ta giết người thì chính là người giết ta, ai có thể nói đến tội cùng là xảy ra việc gì?

Vương Ly lộ vẻ mặt tươi cười, đột nhiên hỏi:

- Người tên là gì?

- Ti hạ tên là Trương Tái người Thượng quận!

- Trương Tái?

Vương Ly vỗ vỗ bờ vai gã.

- Chủ ý của người rất tốt, vậy do người đứng ra giải quyết việc này đi...

Khi đang nói chuyện, lửa ở phía trước đã được khống chế, Vương Ly không hề lo lắng cái khác, mang theo thân binh cất bước đi. Tuy nói thể lửa mãnh liệt, nhưng may là các sân đều đã bị phá hủy một lần, mọi vật cũng không tính là bị tàn phá nhiều lắm. Cứ như vậy, đi trên mặt đất cách một lớp giày rồi mà vẫn cảm thụ được nhiệt độ của mặt đất. lửa ở sân viện thứ bảy cũng đã được khống chế, thế nhưng Vương Ly cũng không bước ra một bước.

Khắp nơi trên mặt đất đều là tử thi...

Tất cả đều là Thiết giáp sĩ của Mông Diêm.

Lúc lửa lớn mạnh nhất, không ai ra đầu hàng, mỗi người đều hướng đầu ra ngoài phủ phủ phục trên mặt đất, khắp nơi trên đất đều là máu đen. Lướt qua thân thể một người, Vương Ly không khỏi nhú mày. Những người này đều là tự vẫn mà chết, làm cho lão không khỏi hít sâu một hơi.

Cho dù là chết cũng muốn chết như người Tần.

Đối mặt với địch nhân tự vẫn mà chết, đây là tập tục của nước Tần truyền thừa đã mấy trăm năm rồi, làm ặt Vương Ly co quắp liên tục.

Mông Diễm ngồi ngay ngắn trong đại sảnh, tựa lưng vào một tấm bình phong bằng ngọc thạch, y quan chỉnh tề, trên mặt vẫn còn lộ ra một nét tươi cười trào phúng.

Trên thạch án trước người đặt một chiếc đỉnh đồng tước.

Chết rất an tường, hẳn là uống thuốc độc tự sát...

- Ly, nếu có một ngày ngươi và ta đối mặt với tuyệt cảnh, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?

Bên tai đột nhiên vang lên lời nói năm xưa từng ở đại doanh Lam Điền, lúc cùng Mông Diễm nói chuyện phiếm.

Vương Ly hăng hái vung tay nói:

- Ta vì nước Tần, có thể chết trận, tuyệt không lùi bước... Lão Mông, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?

- Ta ấy à... sợ nhất là đau!

Mông Diễm cười hì hì trả lời:

- Nếu có thể, ta tình nguyện uống một chén rượu độc. Ta nghe nói, người có thể không chảy máu mà chết, kiếp sau nhất định có thể nhớ kỹ kỷ ức của kiếp trước. Đến khi đó, ta còn có thể nâng kiếm lên ngựa, giết địch cho Đại Tần ta.

Lúc đó, câu trả lời này của Mông Diễm bị Vương Ly đổ kị khinh bỉ.

Hôm nay, dường như Mông Diễm đã thực hiện nguyện vọng của mình...

Thà rằng chết, cũng không muốn chịu thua ta, đầu hàng ta sao?

Không biết vì sao, trong nháy mắt nhìn thấy thi thể của Mông Diễm, trong lòng Vương Ly không cảm thấy vui sướng, thay vào đó là trống rỗng, như mất hồn mất phách.

Thật là phải đi đến bước này sao?

Kỳ thực, mặc kệ là thuần phục ai, chúng ta không phải đều vì Đại Tần mà chiến đấu sao?

Vương Ly xoay người đi ra khỏi đại sảnh, đứng ở trên bậc thang, thật lâu không nói gì.

- Tướng quân, còn có hai tiểu Mông tướng quân không ở trong thành, ngài xem...

Trương Tái lại mở miệng một lần nữa, nhắc nhở Vương Ly. Đúng vậy, hai người Mông Tật, Mông Khắc cũng không đóng quân tại thành Cửu Nguyên, nên không thể bắt ra hai người này.

- Trương Tái, người lập tức phái người cầm hổ phù của ta đi Tương Đình trước, đem Mông Tật, Mông Khắc áp giải về Cửu Nguyên.

Tương Đình ở thành tây Thượng quận Chiêu Vương, phía bắc Phu Thi, gần Thần Mộc Lĩnh, là quan ải cực kỳ quan trọng của Thượng quận. Hai huynh đệ Mông Tật, Mông Khắc suất lĩnh hai đạo nhân mã đóng quân ở đây. Vương Ly thật không có nghĩ tới phải trầm thảo trừ căn. Nhưng để cho huynh đệ bọn họ tiếp tục nắm binh, thật sự là một sự uy hiếp. Nếu lấy đi binh mã của hai người bọn họ, Mông Tật, Mông Khắc dù lợi hại cũng vô dụng.

Trương Tái gật đầu, lĩnh mệnh đi.

Trời đã sáng rồi, lửa cũng đã tắt.

Thế nhưng trong Phủ Thượng tướng quân không phát hiện thi thể đám người Phù Tô. Vương Ly ý thức được sự tình tựa hồ thoát ly khỏi sự khống chế của lão. Lão vừa mới chuẩn bị hạ lệnh tìm lần thứ hai thì có một tiểu giáo đột nhiên tới bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, đại sự không tốt... Nửa canh giờ trước đây, có một nhóm người đột nhiên xuất hiện, giết chết quân tốt thủ vệ, đoạt cửa ra khỏi thành đi rồi.

Vương Ly giật nảy mình, nửa canh giờ trước? không phải chính là lúc lửa ở Phủ Thượng tướng quân đang mãnh liệt sao?

- Vì sao bây giờ mới báo?

- Tướng quân, lúc đó binh mã toàn thành đều ở một bên cứu hỏa, thành tây chỉ còn lại mười mấy tiểu tốt. Những người đó vô cùng ác độc, không để một người nào sống.

Đến khi chúng ta phát hiện, những người đó đã không biết đi đâu...

A nha nha!

Vương Ly giận quá dậm chân, bỗng nhiên xoay người, dừng ở chỗ thi thể của Mông Diêm, ánh mắt có chút dữ tợn.

- Lão Mông, đây là chủ ý của người sao?

Người thà rằng chết, cũng muốn yểm hộ bọn họ chạy trốn. Đem đốt Phủ Thượng tướng quân để cho bọn họ thừa dịp rời khỏi Cửu Nguyên, có phải thế không?

Chương 345: Thiên khốc (4)

Vương Ly nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng sau một lát, lão đột nhiên cụt hứng thở dài. Nếu như vậy, chẳng phải nói rõ Mông Diêm inh gấp trăm lần so với lão sao? Nói cách khác, trong lúc hỗn loạn, tất cả những quyết định của Vương Ly lão đều nằm trong sự khống chế của Mông Diêm. Mông Diêm ơi Mông Diêm, người thực sự là có chết cũng vẫn muốn đối địch với ta... Nhưng người cho là người có thể thực hiện được sao?

- Lập tức truyền mệnh lệnh của ta, binh mã một đường từ hướng tây Cửu Nguyên, Nghi Lương, Hà Âm tới tây An Dương, toàn bộ ở trạng thái lâm chiến. Ven đường thiết lập các trạm kiểm soát, nếu không có ấn tín quan điệp, bất kỳ kẻ nào đều không thể đi qua. Người nào không tuân lệnh, giết không cần hỏi.

- Vâng!

Thân binh vội vã đi truyền lệnh.

Còn Vương Ly chậm rãi đi tới cửa đại sảnh, nhìn thi thể của Mông Diêm bên trong, hai tay nắm chặt.

Chiến trận, có lẽ là Mông Diêm người thực sự rất lợi hại...

Thế nhưng người cũng biết thủ đoạn của Thừa tướng? Người lấy tính mệnh của mình để bảo hộ Đại công tử rời đi, không biết chính người đã rơi vào tính toán của Thừa tướng. Chết sớm một ngày, muộn một ngày cũng khác nhau, làm sao lại khổ như thế?

Lúc Phủ Thượng tướng quân đốt lửa, đám người Lưu Khảm vừa từ một tòa phế khí ở thành tây đi ra, cách cửa tây khoảng mấy trăm bước mà thôi. Lúc lửa cháy to nhất, quân coi cửa thành đều bị điều đi. Canh giữ cửa tây thành chỉ còn lại hơn mười tên tốt. Đám người Lưu Khảm tất cả đều cưỡi ngựa bay nhanh, lúc mấy tên tốt còn chưa kịp phản ứng thì đã vọt tới trước mặt. Hai mươi sáu người, hai mươi bốn con ngựa, giống như hổ cuồng, chém sạch sẽ mấy tên tốt.

Thuận lợi chạy ra khỏi cửa thành, đám người Lưu Khảm không dừng lại, chạy thẳng theo hướng Phú Bình. Khoảng chừng giữa trưa bọn họ mới dừng bước, nghỉ ngơi tại chỗ. Lúc này Phù Tô tỉnh lại, khẽ gọi tên Mông Diêm.

- Thượng tướng quân ở đâu, Thượng tướng quân ở đâu?

- Ca ca, ta là Quả nhi, ta là Quả nhi ...

Doanh Quả liên thanh kêu gào, gọi Lưu Khảm tới:

- Quân hầu, hoàng huynh ta tỉnh rồi.

Lưu Khảm vội vã bước tới bên người Phù Tô, đưa tay thử xem nhiệt độ trên người Phù Tô, khá nóng rực.

- Đại công tử, ta là Lưu Khảm!

- Là Quân hầu a!

Tinh thần Phù Tô có chút uể oải, cầm tay Lưu Khảm, thấp giọng hỏi:

- Quân hầu, chúng ta đang ở nơi nào?

Thượng tướng quân đang ở chỗ nào?

Lưu Khâm thực sự không biết có nên nói hết mọi chuyện của Mông Diêm cho Phù Tô hay không.

Hắn do dự một chút, cuối cùng quyết định đem chân tướng nói cho Phù Tô. Dù sao chuyện như thế này cũng không thể giấu giếm lâu, giấu càng lâu đối với Phù Tô đã kích lại càng lớn.

- Đại công tử, chúng ta hiện tại đang ở ngoài thành Cửu Nguyên, đi về phía tây. Lúc trời tối thì có thể đến huyện Hà Âm.

Thượng tướng quân y... Đại công tử, người ngàn vạn lần phải chịu đựng, Thượng tướng quân vì yểm hộ chúng ta thoát khỏi thành Cửu Nguyên, chỉ sợ đã chết rồi!

Phù Tô ngẩn ra, buông cánh tay đang ôm Lưu Khâm, trên mặt ửng đỏ.

- Thượng tướng quân y, y, y...Làm sao vậy?

- Ca ca, Thượng tướng quân đi rồi!

- A a a, đau chết ta...

Phù Tô nhin không được kêu to một tiếng, miệng vết thương vỡ toang, trong nháy mắt máu nhuộm đỏ quần áo y. Mà Phù Tô tựa hồ không còn cảm giác, nhin không được hu hu khóc:

- Điều là ta hại Thượng tướng quân, điều là ta hại Thượng tướng quân... Nếu không phải ban đầu ta giữ lại Vương Ly ở Cửu Nguyên, làm sao có thể xảy ra chuyện như thế này?

Kỳ thực, hồi trước Mông Diêm từng có ý để cho Vương Ly đến quận Vân Trung.

Nhưng Phù Tô cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng thì cự tuyệt. Nguyên nhân rất đơn giản, y muốn có một người ở lại quận Cửu Nguyên để chế hành Mông Diêm. Dù sao, tuy rằng Phù Tô tin nhiệm Mông Diêm, nhưng không hi vọng Mông Diêm có thể lực quá lớn trong quân, tạo thành cục diện không thể khống chế được.

Mà người duy nhất có thể chế ước Mông Diêm, cũng chỉ có Vương Ly.

Nhưng không nghĩ tới, chính là tư tâm của y lúc đó, đã tạo nên tai nạn hôm nay.

Phù Tô tự trách không tốt, rất nhanh lại lâm vào hôn mê. Lưu Khâm để Doanh Quả hỗ trợ, bỏ những băng vải bọc trên người Phù Tô, lại từ bọc hành lý lấy ra một cuộn băng vải đã xử lý, dùng thảo dược đắp lên vết thương, lại dùng băng vải buộc chặt lại, lúc này rốt cuộc mới thở phào một tiếng.

- Tiểu công chúa, từ nơi này đến Phú Bình, đường xá xa xôi, xóc nảy... tình hình của Đại công tử lúc này, thực sự không thích hợp lặn lội đường xa a.

Lúc này Doanh Quả đã không còn non nớt trước kia.

Nàng nói khẽ:

- Quân hầu, Mông thúc thúc đã nói chúng ta phải nhanh chóng tới Phú Bình, hội hợp tại một chỗ cùng Bình hầu. Ta cũng biết thương thế của ca ca không thích hợp lặn lội đường xa, nhưng hiện tại chúng ta không còn cách nào khác, mong Quân hầu cố gắng nhiều hơn.

Lưu Khâm vò đầu bứt tai.

Suy nghĩ một chút, hắn tìm Cáp Vô Lương, thấp giọng phân phó vài câu, Cáp Vô Lương xoay người rời đi.

- Tiểu công chúa, cưỡi ngựa khẳng định là không thể rồi, ta để Tiểu Cáp nghĩ cách tìm ở gần đây một chiếc xe ngựa, sau đó chúng ta che chở Đại công tử đi.

Ban ngày mà nói, sợ là không tiện hành tẩu, chúng ta đợi trời tối hãy đi.

Đường thẳng cũng không thể đi, khẳng định Vương Ly sẽ phái người thiết lập các trạm kiểm soát trên đường... cho nên chúng ta chỉ có đi đường nhỏ mới được. Nhưng như vậy, khả năng chúng ta sẽ bị chậm một chút thời gian. Như vậy đi, ta phái người đi tới trước Phú Bình, thỉnh cầu phía Bình hầu tiếp ứng cho ta.

Chúng ta hai bút cùng vẽ, người xem thế nào?

- Như Quân hầu phân phó!

Cứ như vậy, chờ Cáp Vô Lương tìm được xe ngựa, đám người Lưu Khâm nâng Phù Tô vào trong xe, để Doanh Quả ở trên xe nghỉ ngơi, Đồ Đồ đánh xe, Cáp Vô Lương và Lưu Tín phụ trách hộ vệ. Còn Lưu Khâm mang theo tám gã Lâu Phiến kỵ binh của mình, đi ven đường mở đường. Về phần xe ngựa này tìm bằng cách nào? Cáp Vô Lương dùng thủ đoạn gì? Lưu Khâm đều tạm thời bỏ qua.

Lúc trời tối, đoàn người bắt đầu tiến vào đường nhỏ, đúng như Lưu Khâm suy đoán, đường thông từ Cửu Nguyên đến phía Bắc, đã thiết lập các trạm kiểm soát.

Vương Ly lấy hồ phù điều động binh mã Cửu Nguyên, ven đường truy tìm dấu vết của Lưu Khâm. Cũng may đám người Lưu Khâm cẩn thận, không để lại dấu mối.

Nhưng mà, phiền phức thực sự lại xuất hiện giữa lúc không để ý.

Đám người Lưu Khâm đi qua sườn núi Hàng Cẩm, vết thương của Phù Tô bị nhiễm trùng, nên sốt cao.

Trước kia có lang trung xử lý vết thương của Phù Tô, nhưng chung quy thiếu triệt để.

Sau đó bốn ba một đường, vết thương bị vỡ, điều kiện của Lưu Khâm lại hạn chế, tuy rằng tinh thông thuật băng bó, nhưng cũng chỉ có thể xử lý qua loa. Thân thể vốn không tốt, trong lòng lại chất chứa uất ức, đồ ăn lại qua loa ứng phó, thương thể Phù Tô lại càng nặng thêm.

Sốt cao không lùi, bắt đầu nói mê sảng.

Lúc thì bỗng nhiên kêu to tên của Thủy Hoàng Đế, bỗng nhiên lại mắng Hồ Hợi, Triệu Cao, rồi chột lại thấp giọng khóc, nhắc tới tên của một nữ nhân.

Đó là tên của mẫu thân Phù Tô.

Lúc này chính là lúc Phù Tô mềm yếu nhất.

- Quân hầu, cứ như thế này tiếp, sợ là không được!

Cáp Vô Lương nhin không được thấp giọng nói:

- Nhìn tình hình của ĐĐại công tử, thật không tốt lắm.

Lưu Khâm sao lại không biết cứ tiếp tục như vậy thì không ổn.

Nhưng hắn cũng không có cách nào a...

- Quân hầu, ta nhớ lúc chúng ta ở Dương Thảo cầu, bên kia có một thị trấn, nói không chừng sẽ có lang trung ở đó. Nếu thực sự không được chúng ta cướp một tên lang trung đến đây? Thuận tiện cũng có thể đoạt một ít thảo dược, nói không chừng sẽ có lợi đối với Đại công tử.

Dương Thảo cầu?

Thật ra Lưu Khâm cũng có một chút ấn tượng, nhưng lúc đó nóng lòng chạy đi, không có quá lưu ý. Nơi đó tựa hồ có một thị trấn, hơn nữa cách nơi này cũng không xa. Hiện tại nếu chạy trở lại, nếu tất cả thuận lợi, trước hừng đông là có thể quay trở về.

Nhưng nếu như vậy sợ sẽ bị bại lộ hành tung mất.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Phù Tô, không khỏi nhẹ nhàng dậm chân. Nếu như Phù Tô thực xảy ra việc gì ngoài ý muốn, thì giấu giếm hành tung cũng không khác gì lấy giỏ trúc múc nước. Bảo trụ tính mệnh của Phù Tô lúc này mới là việc quan trọng nhất. Nếu thực sự bại lộ hành tung, cùng lắm thì mở một đường máu mà đi ra. Nghĩ tới đây, Lưu Khâm hít sâu một hơi, gật đầu, rút cuộc đồng ý với chủ ý của Cáp Vô Lương.

Hắn nói với Doanh Quả việc này, Doanh Quả cũng không có bất kỳ ý kiến phản đối nào.

- Nhị thúc, cháu đi cùng thúc!

Lưu Tín tiến lên, nhìn Lưu Khảm nói.

- Tín, người ở lại bảo hộ Tiểu công chúa.

Lưu Khảm cự tuyệt thỉnh cầu của Lưu Tín. Theo hắn nhìn thấy, bảo hộ Tiểu công chúa cũng vô cùng quan trọng.

Cấp Vô Lương tuy rằng trung thành, nhưng nếu luận võ nghệ lại kém Lưu Tín rất nhiều.

- Tín, ở nguyên chỗ này chờ ta trở về. Chuyện này kết thúc... chúng ta cùng nhau về nhà.

Lưu Tín cắn môi, gật đầu thật mạnh. Cậu kéo theo lang nha bổng, đi sang một bên ngồi xuống. Đồ Đồ chuẩn bị binh khí, thay áo giáp, cùng Lưu Khảm phi thân lên ngựa, mang theo tám gã Lâu Phiên kỵ quân, nhanh như chớp, dọc theo đường quay lại.

Lúc này, trời đã tối.

Mây đen phía xa bắt đầu dồn lên, hướng về bên này cuộn cuộn mà đến.

Nổi gió rồi!

Lưu Khảm vô thức nắm chặt Xích kỳ, ngẩng đầu quan sát sắc trời, thầm nói: rõ ràng, là gió thổi mưa giông trước cơn bão...

174. Chương 346 - 350

Chương 346: Thiên khốc (5)

Mưa núi chưa tới, ngược lại lại làm một trận tuyết lớn bay lả tả vào giờ tý. Hoa tuyết bay như lông ngỗng, lả tả hạ xuống, đem một vùng đất trời tịch liêu bao trùm trong một màu trắng lạnh lùng trong trẻo.

Đây là trận tuyết đầu tiên của Bắc Cương, thậm chí vô cùng lớn.

Đám người Lưu Khảm mấy ngày liền bốn ba, hầu như đã quên mất đã chuyển mùa. Trong bất tri bất giác, đã sang năm mới, gió lạnh gào thét xẹt qua bình nguyên, cuộn cuộn nổi lên bụi tuyết đầy trời. Mông lung, mơ hồ, thế giới này trở nên không còn rõ ràng, tựa hồ tất cả đều trở nên không phải chân thực, phẳng phất giống như hư ảo, cảm giác như sinh ra một loại hàn ý khó hiểu từ sâu trong nội tâm, nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Lưu Khảm vô thức nắm thật chặt đại bào.

Đi qua đường nhỏ khe núi phía trước, lại đi mất một canh giờ, có thể thấy Dương Thảo câu rồi.

- Đồ Đồ, bảo mọi người nhanh thêm một chút, cấp tốc đi qua đường nhỏ ở khe núi kia.

- Dạ!

Tựa hồ nhớ lại những năm tháng sáng khoải ở Phú Bình. Một đám người Tần không sợ trời không sợ đất, cùng người Hung Nô huyết chiến không ngừng. Mà thủ lĩnh của bọn họ, cũng chính là cũng chính là Bắc Quảng Võquân ngày hôm nay.

Đúng lúc này, một tên quân tốt phụ trách dò đường phía trước chạy như bay đến.

- Quân hầu, phía trước không nên đi.

- Xảy ra chuyện gì?

- Cách phía nam mười dặm có một đội binh mã đang tới đây. Hiện tại chúng ta đi ra, khẳng định sẽ chạm mặt những người đó, khó tránh khỏi một trận đánh nhau.

Là thám báo của quân Tần sao? Mấy ngày nay thật ra không hiếm những đội ngũ như vậy. Nhiều thì mấy chục người, ít thì mười mấy người. Vừa nhìn đã biết là đội ngũ thám báo. Nhưng dưới khí trời ác liệt như vậy, thám báo còn phải đi ra ngoài tuần tra sao? Lưu Khảm không khỏi nhíu mày, lâm vào trầm tư.

- Tất cả mọi người giấu kỹ hành tung, chờ đối phương đi qua, chúng ta lại đi tiếp.

Mọi người lập tức xuống ngựa, nhẹ nhàng không phát ra tiếng động nào. Cũng may vị trí hiện tại của bọn họ là ở một khe núi nhỏ trong rừng rậm. Nhìn từ bên ngoài cánh rừng vào, căn bản là không cách nào nhìn thấy rõ ràng. Hơn nữa, sắc trời hắc ám, bụi tuyết bay khắp trời, chỉ có thể nhìn được rất gần, Thế nhưng nếu nhìn từ trong rừng ra bên ngoài, có thể thấy đại khái vài thứ. Lưu Khảm đứng dưới một gốc cây đại thụ, quan sát phía ngoài rừng.

Đại khái thời gian khoảng hai trăm nhịp thở, trên đường nhỏ phía khe núi, một đạo nhân mã chậm chậm đi tới. Nhìn số người, ước chừng trên dưới một chục, chính là khoảng năm mươi người. Hơn mười người cưỡi ngựa, dẫn đầu là một tiểu tướng, khoảng chừng hai mươi hai một tuổi, môi hồng răng trắng, rất có phong tư. Bốn mươi quân tốt, áp tải ba chiếc xe chở tù. Trong xe có người nhưng không thấy rõ dáng dấp. Thì ra, đây không phải là nhân mã thám báo mà là một đội hộ binh áp giải tù đồ. Chỉ là tuyết lớn như vậy vẫn phải đi cũng có chút không tầm thường. Tuy rằng nhân số binh mã không nhiều lắm, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra, những sĩ tốt này vô cùng điêu luyện.

Là áp giải ai vậy?

Lưu Khảm đang nghĩ ngợi, chỉ nghe trong xe chở tù có người kêu to.

- Vương Biên, đã đói bụng rồi, ta muốn ăn gì đó.

Tiểu tướng dẫn đầu vừa nghe, giận tím mặt. Quay đầu ngựa lại, lớn tiếng quát:

- Người cái tên tặc tù, dọc theo đường đi không chịu sống yên ổn. Sao không tự nhìn lại người hiện tại là thân phận gì? Còn tưởng rằng người là Thượng tướng quân Đại công tử sao? Ăn cái gì... lão tử một đường đi qua đi lại cũng đã được ăn gì đâu. Muốn ăn cái gì cũng không khó. Đợi đến thành Cửu Nguyên, tự nhiên sẽ có người mang cho người ăn. Hiện tại cầm miệng lại cho ta.

Giọng nói của người trong xe chở tù kia thật quen tai!

Lưu Khảm ngẩn ra, mà Đồ Đồ ở một bên còn đang tròn mắt, nắm chặt đại việt thanh đồng, hạ giọng nói:

- Quân hầu, là hai vị công tử.

- A...

Là huynh đệ Mông Tật, Mông Khắc!

Hai người bọn họ lại thành tù phạm? Nhưng ngẫm lại cũng bình thường... Vì đạo lý diệt cỏ tận gốc, Vương Ly không thể không rõ, Mông Điềm đã chết, như vậy hai huynh đệ Mông Tật, Mông Khắc há có thể bình yên vô sự? Trước đó hẳn mãi chạy trốn chết cũng không nghĩ đến chỗ này lại gặp hai huynh đệ bọn họ.

Cùng Đồ Đồ nhìn nhau, Lưu Khảm quyết định.

Mông Tật, Mông Khắc, không thể không cứu...

Hắn giơ tay, giữa không trung làm một động tác thủ thế, tám gã Lâu Phiên kỵ quân theo Lưu Khảm hồi hải ngược xuôi, tính ra cũng có ba bốn năm, từ các trận huyết chiến mà sống sót, cùng Lưu Khảm đã hình thành một loại ăn ý. Động tác này của Lưu Khảm, bọn họ lập tức hiểu được hàm nghĩa trong đó. Lập tức tạo thành hình cung tiến tới, cấp tốc tới sát biên, sau đó quỳ gối xuống đất, giương cung cài tên chờ mệnh lệnh.

Lâu Phiên kỵ quân này vốn là người Hồ quy hóa, tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, có thể vừa cưỡi ngựa vừa bắn cung.

Những cung tiễn này đều cùng một màu đen, có lực sáu thạch, trong vòng trăm bước có thể xuyên qua đồng giáp; mũi tên là Lang nha tiễn, cũng chính là lợi tiễn quân Tần chế tạo ra, bôi thêm độc được, là lợi khí của Đại Tần khi đối phó với người Hung Nô, uy lực cực kỳ cường đại.

Gió rất lớn, bụi tuyết tràn ngập.

Lưu Khảm tính toán một chút, từ rừng rậm lao ra, nhiều nhất hết ba lượt tên sẽ bắt đầu đánh lộn. gió tuyết lớn như vậy, rất khó phán đoán lợi thế có thể bắn thương được mấy người. Nói cách khác, sau ba lượt tên là lúc mười người hắc và Đồ Đồ sẽ cùng đối phương đánh một trận.

Trong đầu cấp tốc hiện ra nhiều loại phương thức đánh nhau, từ đó chọn ra phương án tốt nhất.

Lưu Khảm đem Xích kỳ sáp vào thân mình, lấy ra Đại hoàng cung, đặt lên một cây Xích hành bạch vũ tiễn. Chỉ nghe xoát một tiếng nhẹ vang, cung mở tên bay.

Xích hành bạch vũ tiễn to bằng ngón tay rời dây cung bay đi.

Thanh niên trên lưng ngựa vừa xoay người, đi tới phía trước đội ngũ, Xích hành bạch vũ tiễn đã tới trước mặt. Gió thật là rất lớn, nhưng Cích hành bạch vũ tiễn này là cường cung dùng mười hai thạch bắn ra, trong cự ly một trăm năm mươi bước, có thể nói là có thể xuyên qua kim thạch.

Gió lạnh cũng không có tác động quá lớn đến Xích hành bạch vũ tiễn, nhưng che giấu được tiếng động phá không của lợi thủ.

Tiểu tướng bất ngờ không kịp phòng bị, quay đầu nhìn thì lợi thủ kia đã đến trước mặt. Xích hành bạch vũ tiễn mang theo lực đạo mạnh mẽ tuyệt đối, găm đúng vào giữa mi tâm của tiểu tướng. Lực thật lớn, đem thân thể tiểu tướng kia thoáng cái ngã xuống phía dưới, rơi bịch trên mặt tuyết, không một hơi thở.

Trong chớp mắt ngay khi Lưu Khảm bắn ra mũi tên thứ nhất, hắc ném Đại hoàng cung, nắm lấy Xích kỳ, theo kỳ mà đi, như gió vọt qua. Đám người Đồ Đồ đi theo phía sau hắc, một bên chạy băng băng lên, một bên bắn tên, trong cự ly trăm bước, liên tục ba lượt tên, bỏ rơi cung tiễn rút ra bình khí.

Ba lượt bắn, trong gió tuyết tạo nên lực sát thương rất nhỏ.

Chỉ bắn chết vài người mà thôi. Thế nhưng ba lần bắn, còn có một mũi tên kinh thiên của Lưu Khảm đã sinh ra ảnh hưởng, nhưng không cách nào quan sát được. Quân Tần căn bản không nghĩ đến lại tao ngộ phục kích ở chỗ này, lại thêm tiểu tướng đột nhiên bị bắn chết, rất nhiều người chưa kịp phản ứng.

Lưu Khảm như gió bay tới, Xích kỳ vung lên, mang theo một đạo hàn quang, xẹt qua khắc trong bụi tuyết.

Hắc thân cao chân dài, lại thêm bước tiến linh hoạt, tốc độ rất nhanh. Một gã kỵ quân lập tức bắn một cây lợi thủ trước người hắc, xích kỳ của Lưu Khảm đi ra, hàn quang vô thanh vô tức xẹt qua thân thể của gã kỵ quân kia. Dưới chân Lưu Khảm không dừng, tiếp tục băng băng. Nhìn thấy còn cách tên kỵ quân thứ hai khoảng sáu bảy bước, đột nhiên giậm chân bay lên, sử một chiêu Chàng thiên môn, đẩy tên kỵ quân kia ngã xuống đất.

Hai chân rơi xuống đất, thuận thế nắm dây cương, xoay người lên ngựa.

Lúc này, tên kỵ quân đầu tiên bị chặt đứt ngang thân. Một dòng máu nóng từ phần ngực chiến mã phun ra, lập tức ngã nhào xuống đất, mà kỵ quân kia, bị một đao chém thành hai đoạn, ngã trên mặt tuyết, gã kêu một tiếng thê lương thảm thiết, ngừng thở ngay lập tức. Mà lúc này Lưu Khảm đã nhảy lên chiến mã, hai tay múa kỳ, hàn quang hòa vào bụi tuyết bay lả tả.

Lại thêm trước khi hắc bắn chết tên tiểu tướng, trong chớp mắt, có bốn gã kỵ quân ngã vào vũng máu.

Đồ Đồ dẫn người vọt lên, nơi đại thuấn việt đồng đi qua quân Tần xương gãy gân đứt, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Năm mươi tên Tần quân, ngay lập tức bị giết hù dọa đến mất mặt. Hai tên kỵ quân cưỡi ngựa chạy trốn trước, mà Lưu Khảm cũng đuổi kịp, giục ngựa chạy vọt tới bên xe chở tù, tay nâng kỳ rơi, chỉ nghe rầm rắc một tiếng, xích kỳ chém xe thành mấy mảnh, Mông Tật dẫn đầu nhảy ra.

Trên mặt đất chỗ một người kiệt sức, thuận thế nhặt lên một cây trường.

- Quân hầu, nhanh chóng cứu huynh đệ ta và Lý Thành huynh đệ.

Người này vốn là một hãn tướng, võ nghệ cao cường. Ở trong quân doanh bất ngờ bị sứ giả Vương Ly phái đi bắt, trong bụng ghen một cổ tử khí. Lại thêm nghe được tin dữ của phụ thân, làm cho Mông Tật bị phần gần chết. Dọc theo đường đi cứ làm ồn ã, trong lòng nảy ra sát ý, càng ngày càng đậm. Hôm nay

thoát ra khỏi lao tù, nếu không chém giết một phen, chỉ sợ cả người sẽ nổ tung. Trường kia bỏ chém, thay đổi liên tục. Đồ Đồ tự động đến gần Mông Tật, hai người một trái một phải, đem mấy tên quân Tần áp giải đánh cho chặt vật mà chạy. Một hồi chiến đấu xảy ra đột ngột, rất nhanh liền kết thúc.

Quân Tần áp giải bị chết hai mươi mấy người, những người còn lại cũng không còn lòng dạ nào tái chiến, ngay lập tức tan tác. Mông Khắc và Lý Thành cũng được tự do, hai người không kịp nói lời cảm tạ, xông lên ôm chặt lấy Lưu Khảm vừa xuống ngựa. Mông Khắc run giọng nói:

- Quân hầu, cha ta ...

- Thượng tướng quân chết có ý nghĩa, nhị công tử nên bi thương!

Mông Khắc há miệng định nói, nhưng chưa kịp nói gì, đã phun ra một búng máu, suýt ngã trên đất.

Từ khi biết tin dữ của phụ thân, Mông Khắc cũng rất kiềm chế. Y không giống huynh trưởng, có thể dựa vào tranh cãi âm ỉ để phát tiết bi ai trong lòng.

Tích tụ trong lòng, mơ hồ không muốn tin tưởng.

Hôm nay nghe được Lưu Khảm chính miệng chứng thực, tức giận trong lòng không áp chế được, phun ra búng máu, nhưng lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

- Không báo cừu này, thề không làm người!

Mông Khắc nhặt lên một cây lợi thử, cố sức bẻ gãy.

Mà Mông Tật một tay cầm trường, một tay cầm thiết kiếm đi lại trong tuyết, thỉnh thoảng dùng thiết kiếm chém vào mấy cái tử thi, nhìn như kiểm tra xem còn người nào chưa chết hay không, nhưng trên thực tế, chỉ là dùng một phương thức khác để phát tiết bi phần trong lòng, cùng với quyết tâm báo thù.

Lý Thành run giọng nói:

- Quân hầu, Đại công tử ...

Lưu Khảm kể sơ qua những chuyện đã xảy ra ở Cửu Nguyên một lượt, cuối cùng nhẹ giọng nói:

- Đại công tử bị Vương Ly đả thương, hiện nay rất nguy hiểm.

Ta chuẩn bị quay lại Dương Thảo câu để tìm một lang trung, nhưng không nghĩ lại gặp các người.

Lưu Khảm không hỏi quá trình bị bắt của huynh đệ Mông gia, kỳ thực quá trình này không cần hỏi Lưu Khảm cũng có thể đoán được đại khái.

- Dương Thảo câu?

Mông Khắc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Chỗ đó ta đã từng đi ngang qua, đích thực là cũng có vài nhà, nhưng ta không nhớ rõ có lang trung gì cả. Ta nhớ kỹ khi đó ta cùng đại ca ngủ lại ở đó một đêm, dân bản xứ nói muốn tìm lang trung phải đi hơn mười dặm nữa.

- A?

Lưu Khảm không khỏi hít sâu một hơi.

Không có lang trung...

Lý Thành nói:

- Ta cũng đã đi qua Dương Thảo câu, thực sự là không có lang trung nào. Nếu muốn tìm lang trung, sợ là phải đến tận thôn Tiểu Hoài bên kia.

Nhưng nơi đó có một binh doanh, đóng quân khoảng chừng hai khúc nhân mã, muốn tới thôn Tiểu Hoài cướp người, chỉ sợ là không thể thực hiện được.

Từ nơi này đi về hướng tây, bình thường đi mất hay ngày đường, có một chỗ là trấn Ô Hà. Ta nhớ mang máng, nơi này hình như có một lang trung, y thuật còn rất ỉnh. Có người nói là tù nô từ quận Tế Bắc bị

chuyển tới đây... Phía nam trấn Ô Hà chính là Đại Thanh sơn, đi theo hướng tây một ngày có thể thấy được Hoàng Hà, hơn nữa phụ cận cũng không có binh doanh. Nếu chúng ta nhanh một chút, nói không chừng có thể đến được Ô Hà. Dù sao cũng là người thường theo Phù Tô đi tuần sát Bắc Cương, đối với Bắc Cương quen thuộc hơn huynh đệ Mông gia rất nhiều. Lưu Khâm suy nghĩ một chút, tựa hồ chủ ý của Lý Thành càng thỏa đáng hơn, lập tức gật đầu đồng ý.

Chương 347: Thiên khốc (6)

Lần tập kích này đã chết mất hai gã Lâu Phiên kỵ quân nhưng cũng may cứu được ba người Mông Tật, Mông Khắc và Lý Thành, coi như là có chút thu hoạch. Đám người Lưu Khâm đào qua loa hai cái huyết, đem thi thể của hai Lâu Phiên kỵ quân mai táng. Còn Đồ Đồ thu nạp được mấy con chiến mã, mọi người đều lên ngựa gior roi phóng đi. Tuyết càng lúc càng lớn, rất nhanh đem cái đồng nhỏ hỗn độn trên đường kia che giấu đi...

Đối với sự xuất hiện của huynh đệ Mông gia và Lý Thành, vui nhất chính là Doanh Quả.

Cấp Vô Lương là một duệ sĩ, Lưu Tín lại ngây ngốc, rất khó chia sẻ ưu sầu với Doanh Quả. Mà huynh đệ Mông gia và Lý Thành lại không giống như thế.

Nói một cách tương đối, sự tín nhiệm của Doanh Quả đối với huynh đệ Mông gia và Lý Thành vượt xa sự tín nhiệm đối với Lưu Khâm.

Dù Lưu Khâm che chở nàg một đường vất vả, nhưng trong lòng Doanh Quả, huynh đệ Mông gia là thân nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, xuất thân của huynh đệ Mông gia, càng dễ được Doanh Quả chấp nhận. Ở điểm này, Lưu Khâm sinh sống tại Tứ Hồng tuyệt đối không thể so sánh được. Vì vậy, trong đoàn người ngựa này lại có chút biến hóa. Lý Thành đánh xe, Mông Tật, Mông Khắc hộ vệ, mà Đồ Đồ lại lĩnh việc túc vệ mở đường. Lưu Tín theo Lưu Khâm, suất lĩnh sáu gã Lâu Phiên kỵ quân đi phía sau cùng.

Có lẽ là có ý thức, có lẽ là vô thức.

Doanh Quả từ từ lạnh nhạt dần với Lưu Khâm. Không hề giống như lúc đầu Lưu Khâm nói gì nghe đấy, như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Lý Thành là người đầu tiên phát hiện ra sự thay đổi này, thế nhưng cũng không có cách nào mở miệng khuyên bảo.

Bởi vì ngay chính Doanh Quả cũng không phát hiện ra sự không ổn này, chỉ là theo tâm tính của tiểu nữ hài phân biệt thân sơ đi.

Mông Khắc cũng cảm thấy được, từng khuyên bảo Doanh Quả một lần, nhưng hiệu quả cũng không rõ rệt.

Về phần Lưu Khâm, không phải là không cảm thấy được, chỉ là không có lòng tính toán việc này với một cô gái nhỏ mà thôi. Hiện tại hắn mong muốn nhất chính là đưa Phù Tô an toàn đến chỗ Triệu Bình, làm như vậy, coi như là có thể cấp cho Mông Điềm một cái công đạo đi.

Tuyết lớn ở Bắc Cương, nói đến là đến, hơn nữa còn liên tiếp không ngừng.

Từ ngày đầu tiên tuyết rơi, liên tiếp hai ngày, rơi bốn năm trận tuyết, làm cho đường vốn gồ ghề trở nên càng thêm khó đi. Tuyết đọng non nửa bánh xe, hơn nữa thỉnh thoảng lại bị trượt bánh, từ lúc đó, tốc độ bị chậm lại.

Đến ngày thứ ba, mọi người đã mệt nhọc vô cùng, rốt cục không kiên trì nổi nữa.

Phù Tô vẫn liên tục sốt cao, giữa vùng hoang vu, muốn tìm một chút thực vật để giảm nhiệt đều trở nên vô cùng khó khăn. Nhìn thấy tình hình của Phù Tô càng ngày càng không ổn, Lưu Khâm cũng rất lo lắng. Sau khi sắp xếp tạm một chỗ tránh gió, Lưu Khâm cho người mang Phù Tô từ trên xe vào một sơn động, đốt lửa, sau đó gỡ băng vải ra, sắc mặt biến đổi. Miệng vết thương đã thấy đến tận xương, xuất hiện hiện tượng hư thối.

Trời càng ngày càng lạnh, thời tiết cũng ngày càng ác liệt. Nếu như không thể mau chóng xử lý, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ nguy đến tính mệnh.

- Trước tiên phải xử lý hết chỗ thịt thối này!

Lưu Khám nói với Lý Thành:

- Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không tới được Ô Hà trấn, Đại công tử sẽ không được rồi.

Mấy người Lý Thành nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu.

Những lúc như thế này, không thể tùy theo bọn họ suy nghĩ, lập tức theo sự phân phó của Lưu Khám, ba chân bốn cẳng, công việc lu bù cả lên...

May mắn là trước khi rời đi Cửu Nguyên, Mông Diễm đã chuẩn bị một ít dược vật.

Lưu Khám tìm một thanh đoản kiếm sắc bén, hơ qua lửa, đợi cho lưỡi dao hơi hồng lên, bắt đầu cắt từng khối thịt thối trên vết thương của Phù Tô, mùi hôi làm ọi người có cảm giác buồn nôn, tràn ngập trong sơn động. Doanh Quả đứng ở một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không dám nhìn. Cũng may lúc này Phù Tô hôn mê, bằng không cái đau nhức của việc cắt thịt này, không thể không làm y đau chết.

Xử lý xong phần thịt thối, đã không còn nhiều dược vật.

Lưu Khám cẩn thận một lần nữa băng bó lại cho Phù Tô xong, thở ra một hơi như trút được gánh nặng.

- Chí ít có thể kéo dài thêm một chút thời gian nữa!

Lưu Khám rửa đi máu đen trên tay, trầm giọng nói:

- Tất cả mọi người nghỉ ngơi một chút, đợi đến khi trời tối, chúng ta liền khởi hành. Tiểu Cáp dẫn người ra ngoài dò xét, ta và Tín chờ ở ngoài cửa động. Những người còn lại hiện tại nghỉ ngơi, sau hừng đông chúng ta không dừng lại nữa.

Nói cách khác, chạy không phân đêm ngày.

Doanh Quả ở trong chỗ sâu của sơn động chăm sóc Phù Tô, ba người Mông Tật ở giữa nghỉ ngơi. Lưu Khám và Lưu Tín một trái một phải canh ở cửa động. Cáp Vô Lương mang theo hai người, phụ trách cảnh giới ở ngoại vi. Rất nhanh, tất cả mọi người đều nặng nề lâm vào giấc ngủ.

Quá mệt mỏi rồi!

Không chỉ có bị thương, càng nhiều hơn là tâm hồn bị một loại giày vò hành hạ.

- Tín, ngươi cũng ngủ một lát đi... ta sẽ canh trước, chờ đến chiều ta sẽ gọi ngươi thay ta.

Lưu Tín lên tiếng, tựa bên người Lưu Khám, ôm lang nha bổng rất nhanh liền ngủ.

Ngoài sơn động, gió lạnh thấu xương.

Trừ nơi này ra, bên ngoài đều là vắng vẻ yên lặng...

Lưu Khám nhẹ nhàng xoa mặt, cố gắng làm mình có thể tỉnh táo hơn một chút. Dù sao hắn cũng là con người, dọc theo đường đi, mặc kệ Doanh Quả có thừa nhận hắn hay không, hắn cũng là người đầu lĩnh, gánh chịu rất nhiều áp lực. Khi vắng vẻ là lúc cơn buồn ngủ ập đến.

Mí mắt liên tục díp lại, Lưu Khám mơ mơ màng màng đã ngủ thiếp đi.

Cũng không biết bao lâu, một trận tiếng bước chân truyền tới. Lưu Khám thoáng cái giật mình tỉnh giấc, trợn mắt nhìn ra phía ngoài. Tuyết trắng xóa, Cáp Vô Lương mang theo mười mấy người ăn mặc bình dân, đang đi về phía sơn động. Lưu Khám không khỏi ngẩn ra, vội vã lay tỉnh Lưu Tín.

- Tín, đi gọi mọi người tỉnh dậy, hình như có tình huống mới.

Dứt lời, hắn đứng dậy kéo kỳ đi lên đón ở phía trước.

- Tiểu Cáp, xảy ra chuyện gì? Những người này... là từ đâu tới?

Sắc mặt Cáp Vô Lương tái nhợt giống như tuyết, y thở hổn hển, giọng nói run run:

- Quân hầu, bọn họ là bách tính ở trấn Ô Hà.

- Bách tính ở trấn Ô Hà?

Lưu Khám giật nảy mình, ở đây cách trấn Ô Hà hơn một ngày đường những bách tính này, vì sao lại xuất hiện ở đây?

- Quân gia, có gì ăn hay không?

Một lão giả nhìn trang phục có chút thân phận tiến lên hỏi:

- Mọi người đã hơn một ngày không ăn gì, đều đói bụng lắm!

Lúc này đám người Mông Tật, Mông Khắc cũng tiến đến đây.

Lưu Khám nói:

- Đồ Đồ lấy ra một ít lương khô, phân ọi người.

- Quân hầu, đây là...

- Chờ lát nữa hãy hỏi!

Sắc mặt Lưu Khám âm trầm, bảo mười mấy người vào trong động. Những người này, nhìn qua đều mệt mỏi không chịu nổi.

Thật sự là bọn họ rất đói bụng, lương khô cứng như vậy, nhưng lại cảm thấy ăn rất ngon.

- Lão nhân gia, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Ô Hà trấn cách đây gần trăm dặm, như thế nào các người lại chạy xa như vậy?

Lão giả kia nghe vậy, vô cùng kinh ngạc quan sát đám người Lưu Khám, nghi hoặc nói:

- Thế nào, chẳng lẽ quân gia không phải là từ bên bờ sông kia tới?

- Bờ sông?

Lưu Khám lắc đầu:

- Chúng ta là muốn đi tới Ô Hà trấn.

- A, thất kính rồi, thất kính rồi... tiểu lão còn tưởng quân gia là từ bờ sông kia tới đây, hiện giờ không thể đi Ô Hà trấn!

- Vì sao?

Lưu Khám kinh ngạc dò hỏi:

- Còn nữa, người vừa nói, lại nghĩ chúng ta là từ bờ sông kia tới? vì sao lại nghĩ như vậy?

- Ngài không biết, ba ngày trước, người Nguyệt Thị thừa dịp mặt sông Hoàng Hà kết băng, đột nhiên tới giết. Quân đóng ở bên sông bị đánh bại... Có người nói, lúc đó Đông Lăng hầu đang ở Đặng Khẩu chính đồn binh mã, cũng không kịp phòng bị, kết quả toàn quân tán loạn, ngay cả Đông Lăng hầu hiện nay cũng không rõ tung tích. Hơn một trăm nghìn người Nguyệt Thị thoáng cái liền qua sông. Đêm ngày hôm trước, một chi của người Nguyệt Thị đã tập kích trấn Ô Hà.

Đầu Lưu Khám “ong” một tiếng, choáng váng!

Hắn há miệng, định nói gì đó, thế nhưng không phát ra thanh âm... không chỉ là hắn, ngay cả Mông Tật, Mông Khắc mọi người, nghe vậy đều choáng váng!

- Không thể nào. Người Nguyệt Thị đang yên lành, sao lại đột nhiên xuất binh?

- Việc này... tiểu lão cũng không biết nói thế nào. Dù sao thì hiện tại cũng không còn trấn Ô Hà. Từ Đặng Khẩu đến Quảng Võ thành, nơi nơi đều là kỵ binh của Nguyệt Thị. Bọn hỗn đản này, so với người Hung Nô còn ác độc hơn... giết đoạt còn không tính, ngay cả nhà cũng đốt cháy.

Không thể nào, không thể nào...

Tay Lưu Khám cũng run rẩy, vốn muốn dựa vào Đông Lăng Hầu, hiện nay lại bị người Nguyệt Thị tập kích? Nói đúng ra, người Nguyệt Thị không gan này... không đúng, không đúng, phương diện này nhất định có vấn đề. Lẽ nào người Nguyệt Thị không sợ bị trả thù sao?

Hai gò má giật giật, trong lòng Lưu Khám lạnh thấu.

- Ta nhớ, Lâm Ốc hình như cũng có binh mã, đúng hay không?

Lý Thành vô thức gật đầu:

- Thực là Lâm Ốc có một đạo binh mã, không chỉ có của Lâm Ốc, Quảng Bình, Lâm Hà đều có binh mã đóng quân.

Chỉ là mấy đạo binh mã này đều lệ thuộc vào Cửu Nguyên, không phải do Bình hầu quản lý... Quân hầu, ý của người là...

- Có người cầu kết với người Nguyệt Thị. Bằng không người Nguyệt Thị quyết không có khả năng có can đảm qua sông.

Lưu Khám nghiêng răng nghiêng lợi. Trong cuộc đời hăn hận nhất là cái gì thì đó chính là loại chuyện cầu kết dị tộc, tàn sát tộc nhân.

Sẽ là ai? Sẽ là ai?

Kỳ thực, đáp án vô cùng rõ ràng, thế nhưng Lưu Khám lại không biết nên đối mặt như thế nào.

Đúng lúc này, chỉ nghe Doanh Quả đột nhiên kêu một tiếng thê lương:

- Huỳnh trưởng... Ca ca, hoàng huynh...

Lưu Khám cả kinh, vội vã xoay người chạy vào trong. Chỉ thấy Phù Tô ngã trong lòng Doanh Quả, ngực bị máu nhiễm đỏ, khóe miệng còn lưu lại vệt máu.

- Quân hầu, nhanh cứu hoàng huynh ta...

Doanh Quả đã hoàn toàn rối loạn, khóc rống lên nói:

- Vừa nãy hoàng huynh ta tỉnh lại, vừa nghe được người nọ nói tin tức Đặng Khẩu bị phá, Bình hầu mất tích, liền phun ra một ngụm máu, thoáng cái liền hôn mê... ngay cả hô hấp đều hình như không có, Quân hầu, người nhanh nghĩ cách đi!

Lưu Khám ngồi xuống bên cạnh, lấy tay bắt mạch của Phù Tô.

Rốt cuộc vẫn như cũ không hề nhảy lên...

- Để ta tới xem, ta là lang trung!

Lão nhân lúc trước xin đồ ăn của Lưu Khám tiến lên, thấy vết thương của Phù Tô, đầu tiên là ngăn ra, chợt khôi phục lại bình tĩnh, vươn tay tới bắt mạch cho Phù Tô. Kỳ thực ông cũng nhìn ra lai lịch của đám người Lưu Khám sợ là không phải những người bình thường.

Chỉ là lúc Doanh Quả nói, mang theo khẩu âm của tiếng địa phương, cho nên nghe không rõ ràng lắm.

Lưu Khám không đợi ông chẩn đoán bệnh mà đứng lên, chậm rãi đi hướng ra ngoài động, thậm chí ngay cả Lý Thành, Đồ Đồ gọi tên hăn, hăn cũng không nghe thấy. Cả người hăn như mất hồn lạc phách, lão đảo đi ra khỏi sơn động, gió lạnh thấu xương, tuyết bay lả tả.

Lưu Khám chỉ thấy trong ngực giống như có một ngọn lửa bùng cháy, mở miệng muốn gào to, nhưng lại bị gió lạnh đẩy ngược trở về.

Mười năm, hăn dùng mười năm thời gian, rốt cục hiểu rõ nên làm cái gì.

Oai hùng lão tần, cùng chung quốc nạn!

Đây là một loại tinh thần. Hắn không hy vọng loại tinh thần này biến mất, càng mong muốn loại tinh thần này có thể kéo dài vĩnh viễn, không héo tàn. Thế nhưng, khi hắn quyết ý bảo hộ loại tinh thần này, lại phát hiện tất cả những nỗ lực của mình, đến cuối cùng giống như một hồi hoa trong gương.

Lão Tần không mất, Lão Tần không mất...

Trong đầu, âm thanh đó cứ quanh quẩn gào thét. Lưu Khâm bỗng nhiên há miệng, đón cái lạnh thấu xương của gió, từ trong phế phủ chất chứa xuất ra một tiếng gọi như kim thạch:

- Phong, phong, phong...

Khi Lão Tần nhân kết trận, đều lấy cái mõ Tần gõ lên những tiếng mạnh mẽ.

Dần dần, chỉ cần nói Tần Phong, trong chữ Phong này, đều ẩn chứa ngạo khí kiêu ngạo của Lão Tần nhân.

Năm trăm năm trước, lúc Doanh Phi Tử mang theo Lão Tần nhân từ Tây Thùy đi tới, cũng chỉ dùng một tiếng hô hoán, tạo nên một Đại Tần hiện nay sao? Phù Tô đã chết, thế nhưng Lão Tần sẽ không chết. Chỉ cần cái oai hùng của nước Tần, tinh thần cùng chung quốc nạn không chết, Lão Tần liền vĩnh viễn không mất!

Lưu Khâm ngửa mặt lên trời, huyết sáo dài, hòa cùng gió tuyết, kích động trời cao...

Chương 348: Tù nhân ở Ly Sơn (1)

Bạn sẽ ủng hộ 15 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:Giữa tháng năm Thủy Hoàng Đế thứ ba mươi chín, Người Nguyệt Thị đột nhiên xuất binh. Thừa dịp mặt sông đóng băng, tám vạn thiết kỵ Nguyệt Thị tập kích Nam Hà. Quận thủ quận Bắc Bình Triệu Bình không kịp phòng bị bị người Nguyệt Thị đánh bại.

Từ Đặng Khẩu tới phía huyện Bắc Quảng Vô đều bị người Nguyệt Thị tập kích. Hơn vạn người bị bắt đi, thành trấn thôn trang dọc tuyến này đều thành một mảnh phế tích.

Cuối tháng mười Tân nhậm tướng quân Đại Tần, Vương Ly thống suất biên quân, hạ mệnh lệnh phản kích. Năm mươi nghìn quân Tần từ ven sông chờ xuất phát, tiến hành phản kích đối với người Nguyệt Thị. Trong cách nhìn của rất nhiều người, người Nguyệt Thị tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, sẽ cùng Đại Tần biên quân một hồi liều chết ấu đả. Nhưng ai cũng không ngờ, lúc người Nguyệt Thị chuẩn bị phản kháng, lại cấp tốc rút lui khỏi Hà Nam, lui về phía Hà Bắc một trăm dặm

Tốt rồi. Không thể nghi ngờ đây chính là một hồi đại thắng.

Đối với biên quân Bắc Cương mà nói. Đột nhiên người chủ suất đổi cũ thay mới, không hề nghi ngờ sẽ sản sinh hỗn loạn.

Nhưng sau một trận chiến, đã dời đi sự thực hiện của mọi người. Đặc biệt là quân của Vương Ly giành được toàn thắng, làm cho nhiều người vui mừng khôn xiết.

Tự nhiên như vậy, sự ảnh hưởng của việc người chủ suất bị thay mới cũng bị áp xuống thấp nhất.

Đại tướng quân Thiệp Gian của quân Tần đóng tại Dương Châu vốn đối với mệnh lệnh này rất bất mãn, nhưng lúc đang chiến hỏa cũng không hạ lệnh truy tra việc này. Đến sau khi đại chiến chấm dứt, Thiệp Gian phát hiện thì Vương Ly đã đứng vững, thay thế được vị trí của Mông Diêm ở Bắc Cương.

Những tướng lĩnh thân với Mông Diêm ngày trước, đều bị bỏ cũ thay mới.

Mà Đông Lăng hầu Triệu Bình thất tung, càng làm ột hệ tướng lĩnh trước kia của Phù Tô mất đi người chủ soái. Chủ tướng các bộ nhân mã, đều bị một hệ tướng lĩnh của Vương Ly chiếm lấy. Đại tướng Tô Giác bị chuyển đến nhậm chức thống suất đại doanh ở Phụ Thi quận Thượng. Vương Ly thì đóng quân tại Cửu Nguyên thành.

Phù Tô đột nhiên bị hạ chiếu xử tử, Mông Diêm cũng hồn về hoàng tuyền.

Triệu Bình thất tung, người Nguyệt Thị kỳ quái sang khấu biên... tất cả những việc này, nhìn qua tựa hồ đều rất bình thường, nhưng nếu là người thông minh, có thể bắt được một tia không tầm thường. Đồng thời, Vương Ly hạ lệnh truy tìm tung tích Phù Tô, miệng nói sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Vì sao bệ hạ lại phải giết Phù Tô và Mông Điềm?

Tuy Vương Ly nói là phụng chiếu hành sự, vậy mà lúc này lại không dư thừa hành động truy bắt, càng làm cho người cảm thấy có chút cổ quái.

Giữa tháng mười một, Thiệp Gian gửi thư cho Vương Ly, thỉnh cầu xuất binh ở Hà Bắc, để trừng phạt người Nguyệt Thị. Người Nguyệt Thị có khoảng hai triệu, quân sĩ khoảng hơn một trăm nghìn, trong mắt Thiệp Gian, với sức chiến đấu của biên quân Đại Tần, phá hủy Nguyệt quốc, chỉ là chuyện vặt.

Lại nói, sức chiến đấu của quân Tần, so với hồi Mông Điềm đánh Hung Nô thì càng mạnh mẽ hơn.

Khi chiếm được Hà Nam, quân Tần lại tăng thêm được một vùng mã nguyên. Hà Nam đích thực rất hợp nuôi ngựa, thế cho nên kỵ quân của quân Tần sẽ càng tăng lên. Với quân Tần cường đại như vậy, qua sông xuất kích Nguyệt Thị quốc, dễ như trở bàn tay. Thế nhưng thỉnh cầu nhìn có vẻ hợp lý này, lại bị Vương Ly không lưu tình chút nào bác bỏ. Theo cách nói của Vương Ly thì: Mấy quận phía bắc đại bại, mà người Đông Hồ lại đang nhìn chằm chằm những nguy ngập ấy, nên không thể vọng động chiến tranh

Quận phía bắc đích thực là bị tổn thất, nhưng lại không bị thương nguyên khí. Về phần người Đông Hồ... Đông Hồ vương vừa ốm chết hồi tháng chín, tám đại tướng đều lập Đan vu, đang trong trạng thái hỗn loạn. Tuy Loạn Đề ở Đông Hồ là một bộ phận cường đại, nhưng chung quy cũng chỉ là một bộ phận mà thôi, căn bản là không đáng để tâm.

Vì vậy, Thiệp Gian lần thứ hai trình thư, cố gắng thuyết phục.

Giữa tháng mười một, Vương Ly hạ lệnh bãi miễn chức chủ tướng Dương Châu của Thiệp Gian, điều đến quận Vân Trung, đóng quân dọc theo Âm sơn. Với việc giám thị hành động của hai bộ Đông Hồ và Nguyệt Thị, trong mệnh lệnh của Vương Ly còn có lời lẽ nghiêm khắc cảnh cáo Thiệp Gian: không có quân lệnh, Thiệp Gian không được tự ý mở ra chiến tranh.

Gần như đồng thời với lúc Thiệp Gian tiếp được mệnh lệnh, nghi trượng của Thủy Hoàng Đế từ Bì Thị (nay là Hà Tân thị ở Sơn Tây), qua Đại Hà, tiến vào bên trong Nội Sử quận. Ở Long Môn sơn (nay là Kim sơn ở Tây Bình, phía đông bắc Thuận huyện) vào ở hành cung. Mười ngày sau, chiếu cáo tin tức Thủy Hoàng Đế băng hà.

Phó văn do tả thừa tướng Lý Tư soạn, liệt kê từng công tích của cuộc đời Thủy Hoàng Đế, cũng định ra thời gian tang tế.

Đóng giữ ở Hàm Dương, hữu thừa tướng Phùng Khứ Tật biết tin này, nhất thời hoảng sợ, hầu như xuất phát suốt đêm, suất lĩnh quan viên Hàm Dương đi tới Long Môn sơn nghênh đón linh cữu. Khi đó ở tại Long Môn sơn, Lý Tư lại lấy ra di chiếu của Thủy Hoàng Đế, do Doanh Hồ Hợi kế nhiệm để vị.

Đây là di chiếu ngoài dự liệu của mọi người.

Nhưng theo tình lý...

Từ tháng sáu tới nay, các hành động của Thủy Hoàng Đế đều khiến người khác không giải thích được. Đầu tiên là ở huyện Trứ đề Mông Nghị làm Ngự sử đại phu, tựa hồ là làm ọi người thấy ông quyết tâm lập Phù Tô. nhưng hành trình chợt cải biến thành tuần thú Bắc Cương... tiếp theo là ban thưởng chết cho Phù Tô, tru sát Mông Điềm, làm ọi người, ngay cả Mông Nghị đều không hiểu nổi đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì trong thời gian đó. Giờ ông đã chết rồi!

Hơn nữa còn hạ chiếu cho Hồ Hợi kế vị. Nếu như vậy, hành vi ban chết cho Phù Tô, ngược lại cũng có thể dễ giải thích. Nhưng Thủy Hoàng Đế tuy rằng thương yêu Hồ Hợi, nhưng đối với chuyện thừa kế, cũng vẫn có khuynh hướng về phía Phù Tô...

Các loại nghi ngờ trong Phùng Khứ Tật không cách nào tiêu tan, mà càng làm cho y giật mình chính là, khi y đến tế bái Thủy Hoàng Đế, đã bị cự tuyệt. Thân là cự thần của Thủy Hoàng Đế, tế bái bệ hạ là việc rất bình thường. Nhưng thỉnh cầu này bị cự tuyệt làm cho Phùng Khứ Tật cảm thấy thật kỳ quái.

Ngay đêm đó, xa sĩ Trung xa phủ xông vào chỗ ở của Phùng Khứ Tật, đem bắt Phùng Khứ Tật và đại nhi tử của y, đương triều đại tướng quân Phùng Kiếp cũng bị bắt gọn.

Không đợi các đại thần phản ứng lại, Mông Nghị cũng bị tróc nã.

Đây, đây, đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Chỉ là, đối với những chuyện cổ quái xuất hiện, dựa theo lễ pháp, nên là trước tiên tang tế Thủy Hoàng Đế, sau đó linh cữu mới có thể nhập táng.

Thời gian tang tế, là mừng một tháng giêng.

Nhưng nhập táng cũng vào ngày mừng 3 đầu tháng mười hai, nói cách khác, nhập táng so với thời gian tang tế sớm hơn gần một tháng. Lúc tang tế này, tế điện ai? Lại làm sao tế điện? Các bác sĩ đi theo tất nhiên sẽ không đồng ý, lần lượt trình thư lên, biểu thị phản đối việc này.

Ngày thứ hai trình thư, Hồ Hợi hạ chiếu, đem xử tử toàn bộ Bác sĩ trình thư, tru di tam tộc.

Trong một ngày, Hồ Hợi liền giết chết hơn ba mươi nho sinh bác sĩ có danh tiếng tại triều đình. Làm ọi người lập tức đều cảm như hén.

Ngày kế, Hồ Hợi lần thứ hai hạ chiếu, mệnh thiếu phủ Chương Hàm gia nhanh chóng tu kiến tẩm lăng Thủy Hoàng.

Cũng chinh phạt Nội Sử quận, Tam Xuyên quận mười một vạn người, khôi phục tu kiến cung A Phòng mà lúc trước Thủy Hoàng Đế đã hạ lệnh đình công.

Viết rất hay rằng: Để nhớ lại anh linh của tiên đế.

Những chiếu lệnh như vậy, làm cho nhân tâm Nội Sử quận thoáng cái hoang mang lo sợ. Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại xuất hiện nhiều cục diện quái dị như vậy?

Chương 349: Tù nhân ở Ly Sơn (2)

Ngày mừng 3 tháng mười hai, Doanh Hồ Hợi suất lĩnh quần thần và chúng hoàng tử, đem linh cữu Thủy Hoàng Đế nhập táng hoàng lăng Ly Sơn. Hai vạn tù phạm bị hộ tống nhập táng, không thể đi ra hoàng lăng nửa bước. Vì thế, một hồi bạo động xảy ra ở Ly Sơn không tính là quá lớn, nhưng cũng không là nhỏ. Chỉ là trận bạo động này, rất nhanh đã bị Trung úy quân trấn áp xuống.

Bóng đêm đen như mực, một trận mưa đông, nường theo là tiếng sấm chớp đánh xuống.

Trên ngọn Tú Lĩnh cao nhất ở Ly Sơn, có một tòa Phong hỏa đài vang danh thiên hạ. Hơn năm trăm năm trước, tại Phong hỏa đài này từng trình diễn một hồi phong hỏa đùa giỡn chư hầu, là trò đùa một nụ cười mất thiên hạ. Chu U Vương vì làm cho ái phi Bao Tự cười, mà ở đây đẩy lên gió lửa, trêu đùa chư hầu, kết quả là Khuyển Nhung đánh vào Ly sơn, Chu U vương bị giết, Bao Tự bị bắt.

Đại Chu được danh là giang sơn tám trăm năm, sau lúc này, dời đô tới Lạc Dương.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, Lão Tần Nhân đi ra khỏi Tây Tuyền, bước một bước ra chinh phạt thiên hạ. Thì cách mấy trăm năm sau đó, Phong hỏa đài lại đẩy lên khói lửa, tù đồ ở Ly sơn và quân Tần xảy ra một trận xung đột kịch liệt.

Dưới Phong hỏa đài, đầy rẫy tử thi. Máu tươi đỏ cả một vùng, dưới nước mưa cọ rửa, đã phai nhạt đi nhiều. Nhưng mơ hồ vẫn thấy vết máu, ẩn hiện trong sấm chớp nhìn phá lệ bắt mắt.

Răng rắc, một đạo ngân xà lóe sáng trong màn đêm, phẳng phất như muốn xé rách trời cao. Ánh sáng ảm đạm chiếu vào Phong hỏa đài vẫn còn có thể thấy được những bàn tay bàn chân, từ thân người chết vươn ra hướng lên trời cao, tựa hồ như muốn đem tia chớp bắt xuống. Sau đó từ đồng tử thi động đậy, chui ra một người vạm vỡ.

Hán tử này khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, tóc rối tung trên vai, râu quai nón kết lại, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt sáng lấp lánh, giống như chớp trong đêm. Khí lực giống như hùng sư, làm cho những nơi gã đảo mắt qua đều hiện ra một loại áp lực, toàn thân trên dưới gã loang lổ vết máu.

Sau khi đại hán đứng vững thân mình, ánh mắt đảo xung quanh, đột nhiên sáng ngời, tiến lên hai bước kéo lên một thanh thiết kiếm, nắm tay phát lực, rút ra thiết kiếm.

- Ta còn sống. Ta còn sống...

Gã giơ lên thiết kiếm, ngửa mặt lên trời cất tiếng cười to:

- Cái Nhiếp ta còn sống. Ha ha ha. Cái Nhiếp ta còn sống!

Tiếng sấm đi đùng từ xa truyền đến.

Mưa to lạnh lẽo rơi trên người gã, mà gã phảng phất như chưa tỉnh. Hồi lâu sau, Cái Nhiếp tựa hồ nhớ tới cái gì, thu hồi thiết kiếm lại, từ trong đồng thi thể của quân Tần rút ra một cây trường, lớn tiếng hô:

- A La, A La... Con còn sống không?

Ở bên một khối đá lớn mấy cổ tử thi động đậy.

- Sư phụ, con ở chỗ này!

Một thanh niên đi ra, thì ra, ở tảng đá to này có một nửa bị chôn dưới đất, lộ ra một nửa, dưới đáy có một cái khe, vừa đủ để chứa một người trốn. Thanh niên này mặc áo tù nhân, hiển nhiên cũng là một kẻ tù tội. Lúc lâm chiến, dúi y bị thương, vì vậy liền trốn ở khe đá này, sau đó từng cổ từng cổ tử thi đổ xuống đem che chắn y hoàn toàn. Cho dù sau đó quân Tần có đi kiểm tra lại chiến trường, cũng không thể phát hiện ra y.

Thanh niên bò ra khỏi đồng người chết, thấy Cái Nhiếp, không khỏi khóc lớn một tiếng:

- Sư phụ ơi, con còn sống. A La còn sống!

Cái Nhiếp ba bước thành hai bước, vọt tới trước mặt thanh niên.

Một phát kéo lên thanh niên đó, đánh giá y từ trên xuống dưới, trong ánh mắt lóe ra một loại từ ái:

- Sống là tốt rồi, sống là tốt rồi!

- Sư phụ, đều đã chết... Tất cả mọi người đều đã chết!

Thanh niên nhìn những thi hài kia, nhin không được khóc ròng nói:

- Nhị Trụ tử chết rồi, lão Cầu cũng đã chết... Mỗi một người Doanh chúng ta đều chết hết rồi.

Trong mắt Cái Nhiếp, có một tia thống khổ. Hồi lâu sau, gã hít sâu một hơi, nắm lấy cánh tay thanh niên nói:

- Không, còn chưa chết hết. Con và ta, đều còn sống!

- Sư phụ, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

- Rời khỏi nơi đây!

Cái Nhiếp đột nhiên cầm cây trường trong tay, đưa cho thanh niên:

- A La, chuyện này không đơn giản như vậy. Trước khi lão Trần bọn họ chết, từng nói với ta, lúc hạ táng cho bệ hạ, có người thấy mùi hôi, hơn nữa không phải là mùi thối bình thường, mà là sau khi thi thể hư thối rất lâu mới sinh ra mùi này. Lão Trần đã ba đời chuyên môn làm tang sự, đối với mùi thối của thi thể, là rõ ràng nhất. Lúc đó lão Trần còn nói, mùi thối này, nói lên người đã chết ít nhất cũng phải hai tháng. Năm nay thời tiết lạnh sớm, nói không chừng chết còn lâu hơn nữa. Kết quả ngày thứ hai bọn họ đã bị hợp táng cùng... Cái chết của bệ hạ, chỉ sợ là có vấn đề a!

- Sư phụ, không phải là thầy hận bệ hạ sao? Vì sao đối với cái chết của bệ hạ lại để ý như vậy?

- Ta đương nhiên hận y...

Cái Nhiếp trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói:

- Nhưng ta không thể không thừa nhận, y là một quân chủ tốt. Bởi vì chuyện của Kinh Kha năm xưa, ta bị liên lụy. Nhưng ngay từ đầu, y vẫn đối với ta không tệ, thậm chí còn nghĩ để ta làm Ứng lang tướng của y. Chỉ là lúc đó trong lòng ta vẫn còn oán hận, vì vậy không thể đáp ứng. Mấy năm qua đi, cừu hận cũng phai nhạt.

Thanh niên kia nói:

- Chúng ta rời khỏi đây, đi đâu?

- Ta không biết...

Cái Nhiếp suy nghĩ một chút sau đó nói:

- Tân hoàng đế chỉ là một tiểu hài tử, nước Tần sẽ thành cái dạng gì, còn rất khó nói. Tốt nhất chúng ta quan sát một chút. Nếu như tiểu hoàng đế kia cũng giống bệ hạ, là một quân chủ đầy hứa hẹn thì thôi đi. Nếu như y không phải... Con và ta tìm cơ hội giết chết y, coi như là để báo thù cho huynh đệ đã chết của ta. Chúng ta tùy thời mà động... Chúng ta đến quận phía bắc đi.

- Đến quận phía Bắc?

- Đúng. Chúng ta đi tới quận phía bắc...

Cái Nhiếp nói:

- Tiểu hoàng đế đăng cơ, Nội Sử quận tất nhiên là thủ vệ sâm nghiêm. Đến phía nam tất nhiên là phải đi qua Hàm Cốc quan, phía Đông phải qua Đại Hà, cũng không dễ dàng. Chỉ có đi hai hướng tây và bắc. Ở quận phía bắc ta có một bằng hữu, đang ở tại Ô thị dưới Kê Đầu sơn. Y là một thương nhân, lại còn được hưởng chức vị Triệt hầu, ở đó rất có uy vọng. Chúng ta có thể trước tiên trốn ở Ô thị, đợi cho sóng gió qua đi, sẽ tính toán lại. Thuận tiện, ta muốn truyền kiếm thuật của mình cho con, để con rèn luyện thật tốt, nói không chừng một lúc nào đó, con có thể dựa vào kiếm thuật này, đi kiến công lập nghiệp.

Đối với A La mà nói, Cái Nhiếp giống như phụ thân của y. Y vốn là nhi tử của hình đồ Ly sơn, từ khi sinh ra, y đã là một tù nô. Phụ mẫu chết sớm, từ lúc năm tuổi đã được Cái Nhiếp thu dưỡng, trở thành đệ tử quan môn của Cái Nhiếp. Mười lăm năm qua, dựa vào sự chiều cố của Cái Nhiếp, y lớn lên mạnh khỏe, lại theo Cái Nhiếp truyền thụ kiếm thuật, kiếm thuật siêu quần, võ nghệ không tầm thường. Thuở nhỏ sinh sống trong hoàn cảnh đại doanh hình đồ ở Ly sơn, tính tình A La cũng vô cùng kiên định.

Nếu Cái Nhiếp đã quyết định, A La tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Mạo hiểm trong mưa to gió lớn, hai người nâng đỡ nhau, từ trong đồng người chết đi ra.

- Sư phụ, con muốn đổi sang tên khác.

- Vì sao?

- A La A La, tựa hồ rất giống nữ nhân. Con sinh ra ở Ly sơn, từ lúc sinh ra đã là một tù nhân... vậy cứ gọi con là Ly Khâu đi... Ly trong Ly sơn, Khâu trong sơn khâu... Cả đời này của con, đều sẽ không quên chuyện đã gặp phải ở Ly sơn.

- Cũng tốt... vậy lấy tên là Ly Khâu đi!

Giọng nói xa dần xa dần...

Tiếng sấm nổ vang từ xa vọng tới, trên trời ngân xà loạn vũ.

Mưa càng rơi càng lớn, như muốn rửa sạch tất cả tội lỗi của nhân gian không còn sót lại chút gì...

Chương 350: Ô Thị Khảo (1)

Kính Thủy, giống như một con rắn lớn, nằm ngang Bắc Địa. Phía đầu rắn chính là vị trí của Kê Đầu sơn. Tương truyền, Hiền Viên hoàng đế đã từng tới Kê Đầu sơn du ngoạn, còn tể tự trời đất ở đây.

Mười năm trước, Thủy Hoàng Đế thống nhất sáu nước, lần đầu đi tuần, trạm thứ nhất cũng chính là Kê Đầu sơn.

Kê Đầu sơn này có hình giống như gà trống nghên cổ báo sáng, ngẩng đầu sừng sững giữa đất Tam Tần. Núi non cao vút, khe rãnh ngang dọc. Vào mùa xuân, cây cối xum xuê, hoa cỏ như vẽ, sông nước chảy róc rách, chim bay khắp núi, làm cho người nhìn mà vui vẻ thoải mái, quên hết mọi ưu phiền.

Vào lúc giao mùa giữa đông và xuân, cả vùng đất hồi xuân, vạn vật sống lại.

Khi đó, Kê Đầu sơn vẫn còn tuyết trắng, trang điểm cho cả vùng giống như một giai nhân, núi như ngọc, càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Dưới chân núi Kê Đầu sơn, có một tòa thành trấn chiếm diện tích khá rộng, tên là huyện Ô Thị (nay là Bình Lương, Cam Túc).

Ở trong huyện Ô Thị, Huyện lệnh là ai không quan trọng, quan trọng là ở thành trấn này có một chủ nhân chân chính, tên một chữ Khảo. Khảo vốn là người Nhung Địch, sinh ra ở bộ tộc Ô thị, tinh thông chăn nuôi, là một đại thương nhân của vùng Bắc Địa. Thủy Hoàng Đế đem khu vực của bộ tộc Ô thị, thành lập huyện Ô Thị, lại phong Khảo là Ô thị quân, vì vậy được mọi người gọi là Ô Thị Khảo, rất có uy vọng tại Bắc Địa.

Suốt đời Thủy Hoàng Đế, tổng cộng chỉ phong hai người bình dân làm quân.

Một người chính là người mà Doanh Chính suốt đời tôn kính – Ba quận Tần Thanh, người nữa là Ô Thị Khảo.

Bắc Địa vốn là chỗ ở của Nhung Địch, Ô Thị Khảo lại là hậu duệ của Nhung Địch, vì vậy uy vọng tại Bắc Địa rất cao, ngay cả Huyện lệnh so với cũng kém hơn.

Y ở tại ngoại huyện thành Ô Thị, xây dựng lên một tòa thành bảo, tên là Ô Thị Bảo, có cả mấy nghìn người ở.

Sản nghiệp của Ô Thị Khảo chủ yếu là chăn nuôi, vì vậy từ phía tây bắc Chiêu Vương thành cho đến tận bờ đông Hoàng Hà có khoảng một trăm nghìn khoảnh đất đồng cỏ, nuôi dưỡng vô số trâu bò, dê, ngựa. Ngay cả Thủy Hoàng Đế tại thế cũng từng gọi đùa: bò dê của Ô Thị Khảo không thể đếm xuể.

Chính là một mục phu, nhưng lại có thể trở thành một đại nhân vật, có thể ngồi cùng các đại thần, tham gia tửu yến của hoàng đế.

Năm đầu của nhị thế, cũng chính là đầu tháng giêng năm 209 trước công nguyên. Sư đồ Cái Nhiếp, Ly Khâu một đường cưỡi ngựa đi đến ngoài Ô Thị bảo.

Hai sư đồ nhìn bản thủ, thăm hại không khác gì hai tên ăn mày.

Nhưng gia đình thủ hộ thành bảo không có vì vậy mà xem thường hai người. sau khi hỏi lại lịch sử đồ Cái Nhiếp liền cấp tốc đưa hai người vào trong môn lâu, sau đó có người thông bẩm tới trong Bảo, nhất cử nhất động, đều biểu hiện gia phong của Ô Thị Khảo cực kỳ tốt.

Ly Khâu nhin không được nói:

- Sư phụ, Ô Thị Khảo này khí phái thật lớn, gia phong thật nghiêm.

- Ô Thị Khảo vào nam ra bắc, từ giới thương nhân phiến mã mà trở thành Ô Thị quân ngày hôm nay, tầm mắt và khí độ, đương nhiên là không bình thường.

Con không biết đó thôi, năm đó khi ta quen biết với Ô Thị Khảo, y chưa giàu có, cũng đã có cái danh hiệu là Mạnh Thường Quân. Là người hào sảng, cũng vô cùng hiệp nghĩa. Ban đầu y từng muốn mời ta làm môn khách của y, nhưng bị ta cự tuyệt. Không nghĩ tới... ta vẫn phải đầu nhập vào y.

Cái Nhiếp thở dài, tựa hồ là cảm thán cho số phận thay đổi.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, chỉ thấy một người nam tử mập mạp, giống như một quả cầu thịt lăn vào cửa phòng.

Người vừa đến ước chừng hơn năm mươi tuổi, tóc hoa râm.

Khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt nhỏ, mũi ưng, miệng rộng... ngũ quan đích thực không hài hòa, trên khuôn mặt luôn một vẻ tươi cười làm cho người khác nảy sinh thiện cảm.

- Nhiếp huynh, thật là Nhiếp huynh?

Y vừa vào cửa liền kêu lên, trong giọng nói mang theo vẻ hưng phấn. Nhìn thấy bóng dáng sư đồ Cái Nhiếp, đầu tiên y ngăn ra, chột chạy đến cũng bắt chắp mũi gay mũi trên người Cái Nhiếp, ôm lấy cổ Cái Nhiếp:

- Quả nhiên là ngươi, quả nhiên là ngươi rồi!

Vừa lúc này có tiểu tử nói một lão hữu Du Thứ tới tìm ta, ta liền nghĩ tới người... chỉ là vẫn thấy bất ngờ! Nhiếp huynh, trước đây, Tiên đế bỏ tù người ở Ly Sơn, ta từng nhiều lần chạy tới cầu xin, nhưng con người tiên đế, ý chí quyết tuyệt, cuối cùng vẫn không thể xá miễn.

Nhiều năm qua, ta cũng không nghe được tin tức của người, thậm chí cho rằng người đã... Hôm nay gặp được người, thực sự là vui mừng, rất vui mừng.

Nhìn ra được y là thực sự vui vẻ. Chỉ ít theo như Ly Khâu nghe ra, những lời nói này không có chút giả ý nào. Cái Nhiếp cũng cảm động, thi lễ thật sâu nói:

- Ta thật hối hận vì năm xưa không nghe lời khuyên bảo của Quân hầu, thế cho nên mới gặp kiếp nạn này. Nghĩa của Quân hầu, Nhiếp thật sự vô cùng cảm kích.

Nay thành người mắc nạn, đến đây tìm nơi nương tựa, mong Quân hầu thu nhận và giúp đỡ.

- Cái gì mà thu nhận giúp đỡ với không thu nhận giúp đỡ chứ, người tới đây, ta vui mừng còn không kịp.

Ô Thị Khỏa liên tục gật đầu:

- Ta cũng mới từ Hàm Dương trở về, cũng nghe được một chút về chuyện xảy ra ở Ly Sơn, đang chuẩn bị cho người đến hỏi thăm một chút thì người đã tới. Như vậy rất tốt, người trước tiên ở lại chỗ ta, tính đường cho tốt. Đợi khi triều đình an ổn, ta sẽ nghĩ cách tẩu thoát tội danh cho người... Nếu thực sự không được, ở phía tây bắc ta có một thảo nguyên, trời cao biển rộng, người không cần quá mức lo lắng việc này.

Sự sáng khoái của Ô Thị Khỏa làm cho Cái Nhiếp sinh ra một loại xúc động như gặp được tri kỷ.

Vái chào thật sâu, ông thấp giọng nói:

- Quân hầu cao cả, Nhiếp vô cùng cảm kích.

Ô Thị Khỏa nắm lấy tay Cái Nhiếp, lại nhìn Ly Khâu một cái:

- Đi đi đi, trước tiên đi tắm một thân xui xẻo, buổi tối chúng ta uống ba trăm chén.

Được rồi, ta sai người từ Ba quận mua tới rượu Yến tử hãm đã sáu năm, chắc chắn sẽ hợp khẩu vị của người.

Cái Nhiếp là người quận Thái Nguyên, huyện Du Thứ, tính thích rượu mạnh, cho nên hay nhập khẩu các loại rượu mạnh giống liệt hỏa thiêu đốt như vị rượu của rượu Yến. Chỉ là sau khi nước Yến Triệu bị diệt, phương pháp nấu rượu Yến cũng thất truyền, mà Cái Nhiếp bị tù ở Ly Sơn, càng không có cơ hội thưởng thức mùi vị của rượu Yến.

Nghe Ô Thị Khỏa nói ở nơi này có rượu Yến, Cái Nhiếp mừng rỡ.

Mặc dù không hiểu hàm nghĩa của hai chữ tử hãm, nhưng vẫn vui mừng như cũ, liên tục gật đầu.

Tự có gia phó đun nước sẵn, để hai sư đồ tắm sạch sẽ thoải mái. Đêm đó, Ô Thị Khỏa bày rượu ở trong Bảo, cùng Cái Nhiếp uống rượu đến say mềm.

- Ở trong Ô Thị bảo, Nhiếp huynh người có thể đi lại thoải mái, , đừng cố kỵ gì cả.

Chỉ là có một chỗ, người cần chú ý. Tiểu viện ở phía tây bắc trong bảo, người nhất định đừng đến gần, chỉ cần gần trong phạm vi ba trăm bước xung quanh tiểu viện, sống chết không bàn. Nếu như thực sự xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không giúp được người. Ngoài điều đó ra thì người có thể làm gì cũng được, như ở trong nhà mình.

Nếu cần cái gì, chỉ cần nói với ta, ta sẽ nghĩ cách xử lý.

Cái Nhiếp thừa dịp rượu hưng nói:

- Quân hầu, cuộc đời ta gửi gắm tình cảm vào kiếm, ngoại trừ rượu Yến ra thì không còn ham mê nào khác. Mong Quân hầu cho ta hai thanh bảo kiếm được không? Ta muốn nhân cơ hội này tranh thủ dạy Ly Khâu một chút. Người cũng biết, cả đời ta nhận đồ đệ vô số, nhưng người được ta chân truyền thì chỉ có một mình Ly Khâu.

- Chuyện này có đáng gì? Trong khổ phủ của ta sưu tập không hề ít danh kiếm cổ, Nhiếp huynh nếu thích, cứ tới lấy là được.

Hai người trò chuyện mãi, dần dần say lúc nào không biết.

Ly Khâu nâng Cái Nhiếp về phòng, còn Ô Thị Khỏa thì trực tiếp nằm luôn trong đại sảnh ngủ say sưa...

Cứ như vậy, sư đồ Cái Nhiếp cuối cùng cũng dần dần ổn định lại.

Mỗi ngày luyện kiếm tập võ, ngày qua đi coi như là cũng thư thái. Trong khi đó từ miệng Ô Thị Khỏa, bọn họ nghe được rất nhiều tin tức về Đại Tồn.

Sau khi Hồ Hối đăng cơ không lâu, liền bắt đầu đồ đao.

Mà lúc này đây, đồ đao của cậu bổ về phía chính huynh đệ tử muội mình. Đầu tiên là đoạt binh quyền của ca ca Doanh Tương Lữ, sau đó giam Doanh Tương Lữ lại. Dưới sự lừa gạt của đám người Triệu Cao, Hồ Hối không lưu tình chút nào chém đầu mười một vị ca ca của mình ở đầu đường Hàm Dương.

Chín vị tỷ tỷ bị ngũ mã phân thân tại huyện Đỗ (nay là đông nam Tây An). Còn ba huynh trưởng khác thì bị buộc tự sát. Phụ tử Phùng Khử Tật bị giết trong ngục, cả nhà Mông Nghi bị tịch thu tài sản, san bằng tam tộc.

175. Chương 351 - 355

Chương 351: Ô Thị Khỏa (2)

Lúc Cái Nhiếp nghe được tin này, không khỏi trờng mắt há miệng. Từ xưa đến nay, chưa có người hung bạo nào sánh với Hồ Hối, đến ngay cả huynh đệ tử muội của mình mà cũng không tha.

Khuôn mặt tròn tròn của Ô Thị Khỏa không còn vẻ tươi cười nữa, y giải thích:

- Bệ hạ mặc dù được Tiên đế sủng ái, nhưng sinh mẫu xuất thân卑微, ở giữa chúng hoàng tử cũng không được yêu mến. Hôm nay đại khai sát giới, chắc chắn chính là vì tâm lý trả thù. Nhưng càng nhiều hơn chính là, bởi vì thái độ của chúng hoàng tử hoài nghi di chiếu của tiên đế, đặc biệt là Tương Lữ vương tử phản ứng kịch liệt nhất. Vì vậy không được chết yên lành.

Thế nhưng thủ đoạn giết một nhà Tả thừa tướng có phần quá kịch liệt rồi... San bằng tam tộc Mông gia, càng làm cho vô số công thần cảm thấy trái tim băng giá. Nay Tả thừa tướng Lý Tư phụ tá triều chính, làm cho triều cương không tệ. Nhưng nếu Lý Tư vừa đi, ai có thể phụ tá bệ hạ tọa ổn giang sơn?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, năm trăm năm cơ nghiệp của Đại Tồn sắp sửa bị hủy dưới tay bệ hạ rồi!

Ở trong Ô Thị bảo này, Ô Thị Khỏa mới có thể nói như vậy. Nếu đổi một chỗ khác, y tuyệt đối sẽ không nói thoải mái như vậy.

- Nhiếp huynh, về việc làm trong sạch cho người, sợ là phải chờ một thời gian... Hiện nay Triệu Cao và Lý Tư cầm giữ triều chính, cần quan sát đã.

Nếu như bệ hạ cứ tiếp tục như vậy, ta thấy cũng không cần phải rửa sạch tội danh làm gì. Đến lúc đó, người ở lại đây với ta cũng tốt, đi tái ngoại cũng được. Nếu thật không muốn về gia hương, ta cũng có thể nghĩ biện pháp giải quyết. Không nghĩ tới, thực sự là không nghĩ tới... bệ hạ lại như vậy? Thủ đoạn của Tiên đế mặc dù kịch liệt, nhưng cũng không tàn ngược như Bệ hạ lúc này. Ta thật lo lắng, thời gian tới Đại Tồn sẽ trở thành như thế nào?

Ô Thị Khỏa thì lo lắng ưu phiền, thế nhưng hai người Cái Nhiếp, Ly Khâu lại cảm thấy một loại khoái ý không nói nên lời.

Kính phục Thủy Hoàng Đế là một chuyện, hận ý đối với Đại Tồn lại là chuyện khác. Cái Nhiếp suy nghĩ một chút:

- Nếu như thế, vậy xem xét một chút rồi mới nói sau.

Ô Thị Khỏa gật đầu, đứng dậy rời đi.

Cái Nhiếp mang theo Ly Khâu đi tới trong hoa viên thành bảo. Cầm hai thanh bảo kiếm, đưa cho Ly Khâu một thanh, ở hoa viên tập luyện.

Luyện được một lúc, Cái Nhiếp cảm thấy có chút mệt mỏi, trở lại nghỉ ngơi.

Một mình Ly Khâu ở tại hoa viên tự luyện kiếm, luyện đến khi người đầy mồ hôi, nhưng quanh thân cảm thấy thư sướng không thôi.

Thu hồi bảo kiếm trong tay, Ly Khâu nhặt đại bào màu xanh từ phiến đá mặc vào, xoay người rời khỏi hoa viên. Ở cửa hoa viên có hai con đường mòn, một đi thông đến đại thính của thành bảo, còn một thì thông tới phía tây bắc thành bảo. Lúc này đã đến hoàng hôn, sắc trời có chút tối. Ly Khâu đang chuẩn bị trở về phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu, làm cho Ly Khâu lập tức chú ý.

Y quay đầu nhìn thì thấy trên đường mòn đi về phía tây bắc thấy xuất hiện một con mèo nhỏ.

Hắn là sư tử miêu thuần chủng, bộ lông trắng như tuyết, cái cổ thon dài, thoát nhìn có chút giống sư tử, không quá lớn nhưng rất nhanh nhẹn. Đuôi rất dày, đi lại ưu nhã như thực nữ, rất uyển chuyển mềm mại. Thú vị nhất chính là, con mèo nhỏ này có một mắt vàng óng ánh và một mắt màu xanh da trời, nhìn qua vô cùng yêu dị. Chính loại yêu dị và ưu nhã tổng hợp cùng một chỗ này làm cho Ly Khâu để ý.

Lúc từ ở Ly Sơn, trong doanh cũng có một con mèo nhỏ, là giống mèo Ba Thục.

Ly Khâu yêu con mèo này cực kỳ, chỉ tiếc sau đó lại mất tích làm cho Ly Khâu đau lòng mãi.

Hôm nay thấy con mèo nhỏ này, trong lòng Ly Khâu không khỏi cảm thấy triu mến, bèn ngồi xổm xuống, muốn thu hút con mèo tới gần. Nhưng con mèo kia chỉ nhìn y một cái rồi quay đầu đi mất. Ly Khâu xưa nay ôn trọng nhưng cũng không phải là không có tính trẻ con, liền đuổi theo con mèo.

Một mèo phía trước, một người phía sau.

Ly Khâu bắt tri bắt giác đi tới bên ngoài một tòa tiểu viện.

Mèo nhỏ nhảy roạt một cái lên một thân cây, Ly Khâu dừng bước, đang định mở miệng gọi, đúng lúc này trong lòng y sinh ra một loại báo động.

Bên tai truyền đến một tiếng huýt gió chói tai, Ly Khâu theo bản năng cuộn mình bay lên không, một cây lợi thi bất xệt qua thân thể y, “phập” một tiếng găm vào thân cây nhỏ. Lực đạo của cây lợi thi kia làm gãy cái thân cây nhỏ đó... Không đợi Ly Khâu đứng vững thân hình, quan sát tình hình, cây lợi thi khác lại bay tới, hai cây trước sau liên tục, lực đạo mạnh mẽ tuyệt đối, cực kỳ tinh chuẩn.

Liên châu tiến!

Ly Khâu chưa từng thấy tài bắn cung như thế này, nhưng đã được nghe Cái Nhiếp nói đến.

Y hạ chân trầm người, xoay thân cốt quỷ dị, tránh thoát mũi tên thứ hai. Nhưng mũi tên thứ ba đã tiến đến trước mặt, y cũng tránh không khỏi nữa. Ly Khâu cái khó ló cái khôn, tay hươu trường kiếm, chỉ nghe “keng” một tiếng, trường kiếm đánh bay lợi thi, nhưng thân mình y cũng bắn ra thật xa. Ly Khâu sợ đến mức vội vàng lui về phía sau, đúng lúc này, từ một bên tiểu viện nhảy ra bốn năm nam tử mặc trang phục gia đình.

- Quân hầu thủ hạ lưu tình, đó là bằng hữu của chủ nhân, không có ác ý.

Trong tiểu viện không một tiếng động, dường như chưa từng phát sinh ra chuyện gì.

Lúc này, con mèo sư tử kia từ trên cây nhảy xuống, phi thẳng vào trong tiểu viện. Cửa tiểu viện mở một khe nhỏ, thoáng cái con mèo liền biến mất vào bên trong. Sau đó Ly Khâu loáng thoáng nghe được có một giọng thiếu nữ nói:

- Tiểu Bát đáng chết, vừa chạy đi đâu vậy?

- Khâu công tử, xin nhanh rời khỏi đây!

Một gia đình tiến lên, cung kính nói:

- Ngoại trừ bảo chủ, bất luận kẻ nào tới trong phạm vi ba trăm bước, giết không cần hỏi... Mong công tử đừng lại gần đây, để tránh sinh ra hiểu lầm.

Ly Khâu lúc này mới thấy rõ cái cây bị bắn kia, trong lòng không khỏi túa ra một luồng khí lạnh.

Hai tên gia đình vội vàng đi tới, thu hồi hai cây tên kia. Lúc này Ly Khâu mới nhìn rõ, lợi thủ kia dài chừng hai thước bảy tấc, to bằng ngón cái.

Trong lòng y lộp bộp: đây không phải là Xích hành bạch vũ tiễn trong truyền thuyết sao?

Xích hành bạch vũ tiễn là mũi tên đúng như tên của nó, là tên nỏ đặc chế của liên nỏ Đại hoàng tham, uy lực mạnh mẽ. Nhìn từ thủ pháp lợi thủ vừa nẩy thì đây không phải là từ liên nỏ Đại hoàng tham bắn ra, mà giống như là dùng cung tiễn bắn ra. Tên như vậy, lực đạo như vậy, chính là của cường cung hơn mười thạch.

Dùng cường cung hơn mười thạch còn có thể bắn được liên châu tiễn...

Trong viện này, đến tốt cùng là ai?

Đồng thời Ly Khâu cũng nghĩ tới khi vừa tới những lời nói của Ô Thị Khỏa vừa nói trong tiệc rượu tại Ô Thị bảo, nhưng ngược lại chính mình quên quy củ trước rồi! Nhưng người trong viện cũng quá bá đạo rồi, không nói hai lời đã đẩy người vào chỗ chết? Ly Khâu nhìn thoáng qua cửa viện đã đóng chặt, xoay người rời đi.

Sau khi trở về. Ly Khâu vẫn có thể cảm nhận được sống lưng ớn lạnh.

Nghĩ lại, thật là sợ hãi... Nếu thân thủ của mình kém một chút nữa, hoặc là nói, nếu mình không mang theo binh khí, mũi tên cuối cùng đủ để kết liễu tính mạng của y rồi.

Nhưng song song với sự sợ hãi lại cảm thấy vô cùng tò mò.

Người ở trong viện đến tốt cùng là ai? Vì sao lại thần bí như vậy... Đúng rồi, gia đình đó gọi người trong viện là cái gì?

Quân hầu!

Ly Khâu càng nghĩ, trong lòng lại càng ngứa ngáy.

Đến bữa tối, không có Ô Thị Khỏa, có người nói y đi huyện Ô Thị làm việc, phải khuya mới về về.

Cái Nhiếp bởi vì tâm tình có chút bức rút, cho nên sau khi uống chút rượu liền trở về phòng nghỉ ngơi. Một mình Ly Khâu càng nghĩ lại càng hứng thú. Y ở trong viện bồi hồi trong chốc lát, bỗng nhiên giậm chân, quay về phòng, thay một bộ hắc y.

Đeo bảo kiếm cẩn thận, y lặng lẽ nhảy ra khỏi phòng.

Ở một chỗ vắng lặng, y nhìn phải nhìn trái một chút, bỗng nhiên nhún người, thoáng một cái chui vào trong mái hiên, lợi dụng bóng tối đi đến phía tây bắc.

Chú thích:

1. Cái Nhiếp là một kiếm sĩ của những năm cuối Chiến quốc, là người Du Thứ, vì hâm mộ thích khách Nhiếp Chính trứ danh của thời đầu Chiến quốc mà lấy Nhiếp làm tên. Lúc đó, Kinh Kha người nước Vệ cũng thích đọc sách và đấu kiếm, biết Cái Nhiếp với kiếm thuật trứ danh đã không quản đường xa vạn dặm đến Du Thứ bái phỏng. Ở Du Thứ, Kinh Kha cùng Cái Nhiếp thảo luận kiếm pháp, không hài lòng, Cái Nhiếp trợn mắt nhìn Kinh Kha ngênh ngang rời đi. Trong lịch sử, Cái Nhiếp lúc ở khởi nghĩa Đại Trạch Hương, từng đầu nhập nương tựa vào Trần Thắng. Trần Thắng bại, Cái Nhiếp ẩn cư thâm sơn.

2. Tần nhị đế đăng cơ, ở huyện Đồ ngũ mã phân thây mười vị công chúa, nay chỉ giết chín vị công chúa, một vị khác, coi như là tiểu công chúa Doanh Quả trong truyện đi.

Chương 352: Hùng và Ngư (1)

Câu “Trăng mờ gió nổi” hẳn là xuất hiện trong văn “Phụ chương lục” của Nguyên Hoài người Nguyên Đại.

Âu Dương công chơi tửu lệnh với người ta, đã làm hai câu thơ. Một câu: “Trì đào hồng quả phụ. Hạ hải kiếp nhân thuyền”. Một câu: “Nguyệt hắc sát nhân dạ. Phong cao phóng hỏa thiên”.

Vậy thì đến Ly Khâu lại làm một bài văn trong “Hậu hành thư”, viết rằng: Ban đêm, nguyệt mờ, gió nổi... Câu chữ như vậy cũng sử dụng một câu “trăng mờ gió nổi” xuất hiện sớm hơn một nghìn năm. Theo lời Ly Khâu, đêm hôm đó, đối với y mà nói là vô cùng quan trọng.

Gió đầu mùa xuân, còn mang theo một chút hơi lạnh thấu xương.

Đã qua giờ hội, đèn ở các phòng trong Ô Thị bảo đã tắt, mà phía tiểu viện tây bắc vẫn còn ánh đèn lập lòe. Ly Khâu dùng một cái kim quan treo ngược, hai chân câu lên một cành cây, đầu hướng về trong viện quan sát. Đây là một gốc cây đại thụ lớn dựa vào ngoài tường viện, cành lá tươi tốt. Có một bộ phận chạc cây đưa vào trong viện, trốn trong đó, vô cùng bí mật.

Nhìn tiểu viện từ bên ngoài, tựa hồ rất bình thường.

Thế nhưng khi Ly Khâu đổi chiều cây, tỉ mỉ quan sát một lúc, ngược lại lại hít một ngụm khí lạnh. Trong viện có khoảng mười gian phòng, ở chỗ tối bên mỗi một hòn giả sơn lớn đều có người ẩn náu. Không thể nhìn rõ tướng mạo của những người này, nhưng ăn mặc cũng là trang phục của gia phó Ô gia, tay nắm chặt vũ khí nhìn vô cùng hoàn mỹ. Ở trong sân, có một tráng hán như hùng sư thủ hộ, nhìn rất cao to uy mãnh, đằng đằng sát khí, cầm trong tay thiết kiếm, mặc nhuyễn giáp tê giác, đang ngồi ở lương đình bên một tòa giả sơn.

Ở trên hành lang vào cửa chính còn có một thanh niên, có thể nhìn ra, đây là một nhân vật đầy kinh nghiệm sa trường. Bên người đặt một thanh lợi kiếm, lưng đeo đoản cung và túi tên, dựa vào cây cột nhắm mắt dưỡng thần.

Đây đều là những người nào?

Ly Khâu đang nghĩ ngợi, chợt nghe một giọng nói quen thuộc truyền đến.

- Ta là Ô Thị Khảo. Xin chớ xuất thủ.

Tráng hán trong lương đình đứng dậy, đi nhanh như lưu tinh tới trước cửa. Từ cửa hiên tiểu viện, đi ra hai nam tử, hướng về tráng hán thi lễ:

- Quân hầu, chỉ có một mình Ô bảo chủ.

Cũng là Quân hầu?

Chẳng lẽ người bắn tên lúc tối chính là thanh niên to lớn kia? Trong lòng Ly Khâu cảm thấy kỳ quái... Là người luyện võ, tai nghe tám phương, mắt nhìn xung quanh, chút nhãn lực này nhất định phải có. Thân thủ thanh niên này không tệ, hơn nữa khí lực không nhỏ, điểm này Ly Khâu có thể nhìn ra. Nhưng nếu nói chính thanh niên này bắn liên châu tiền lúc tối, thì Ly Khâu không tin, y cảm giác hán ta không có sức lực cường hãn như vậy.

Đang suy nghĩ, cửa viện mở ra một khe. Thân thể như viên thịt cầu của Ô Thị Khảo xuất hiện trong tầm mắt của Ly Khâu, người mặc đại bào màu đen, thở hổn hển, nhìn bề ngoài vô cùng vất vả. Y dùng ống tay áo lau lau mồ hôi trên trán, nhìn tráng hán cười.

Mà tráng hán kia cũng cung kính hành lễ theo lễ tiết trong quân:

- Quân hầu. Ngài đã tới!

- Ta vừa trở về, chợt nghe nói chuyện đã xảy ra, cho nên nhanh chóng chạy tới... Đều do ta không nói rõ ràng. Không kinh động đến công chúa chứ?

Sao lại chạy ra một công chúa vậy?

Ly Khâu càng nghe càng mơ hồ. Thừa dịp chú ý của mọi người đều tập trung trên người Ô Thị Khảo, chân buông lỏng, thân thể rơi xuống dưới, đồng thời cuộn người lại, hai chân đạp lên chạc cây, giống như chim đêm lướt đi trên không, nhẹ nhàng rơi trên mái hiên, nằm phủ phục tiếp tục quan sát.

Lúc này cửa chính đường mở ra, từ trong đi ra bốn người. Dẫn đầu là tráng hán đó, Ly Khâu vừa thấy lại càng thêm hoảng sợ. Người này vóc dáng thật cao, không nhằm thì khoảng chừng trên chín thước, vai rộng eo tròn, tóc đen, búi thành trụ kể. Thanh niên to lớn lúc trước nếu ở trước mặt người này, quả thực không tính là cái gì. Nếu như nói thanh niên kia là hùng sư, thì tráng hán này giống như một lão bi (con gấu) hung ác. Ba người còn lại, hai ột thấp. Cao khoảng chừng trên dưới tám thước, một người có chút vạm vỡ, một người hơi gầy hơn. Vùng trán, có vài phần tương tự, nhìn qua hẳn là huynh đệ? Ly Khâu cũng có chút đắn đo không chính xác.

Mà người thấp kia, rất nhỏ nhẽ, cũng rất gầy yếu.

Sau khi bốn người đi tới, bầu không khí trong viện nhất thời lạnh hơn. Thanh niên tuần tú đang nhắm mắt dưỡng thần ở cửa viện đứng dậy, Ô Thị Khỏa cũng chạy tiến lên, hướng người dẫn đầu hành lễ:

- Lưu Quân hầu... Hai vị Thiếu Quân, thật là quý rầy rồi!

Quân hầu? Người này cũng là Quân hầu ư?

Ở trong cái đình viện nhỏ nhỏ này, rốt cuộc có bao nhiêu Quân hầu ... Còn có hai Thiếu Quân nữa? Ly Khâu tuy rằng cả đời chưa đi khỏi Ly Sơn, thế nhưng cũng biết cái xưng hô Thiếu Quân này đại biểu cho điều gì. Ở đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ly Khâu choáng váng rồi.

- Chuyện lúc tối thật sự là sơ sót của ta!

Ô Thị Khỏa chào xong, cười khổ nói:

- Hải tử đó vốn là đồ đệ của một lão hữu ta. Bởi vì chộc phải chút thị phi, vì vậy tối đây nương tựa vào ta. Lúc vừa tới ta từng cảnh cáo y, đừng tới gần, không nghĩ hải tử đó lại không hiểu chuyện. Thật sự là sơ sẩy của ta.

Tráng hán cao chín thước kia, hiển nhiên là thủ lĩnh của bốn người.

Chỉ thấy hắn mỉm cười:

- Quân hầu cần gì phải khách khí? Nhắc tới chúng ta cũng có sai. Hôm nay tiểu Bát của công chúa đột nhiên chạy ra ngoài, mới dẫn dụ tiểu hải tử kia tới, ta lại tưởng có ai tới rình rập, vì vậy cũng không chào hỏi, liền xuất thủ trước, suýt nữa làm thương tính mạng của y... Nhưng thân thủ của y thật là khá, lại có thể tránh được tam liên châu của ta, thật là ngoài dự liệu của ta. Chuyện đã qua rồi thì cho qua đi, không làm bị thương người là tốt rồi. Chúng ta vốn là người cùng đường, đến đây xin Quân hầu giúp đỡ. Nếu như thật sự làm bị thương người, tất nhiên trong lòng hổ thẹn ...

Ô Thị Khỏa liên thanh nói:

- Đâu có, đâu có!

- Đúng rồi, chuyện lúc trước ta nhờ Quân hầu, không biết có tin tức gì không?

- May mắn không làm nhục mệnh. Khỏa mấy ngày nay tới giờ vẫn xử lý việc này. Hôm nay cuối cùng cũng có chút manh mối.

- Như vậy, chúng ta vào nhà bàn tiếp.

Tráng hán nghiêng người nhường đường, Ô Thị Khỏa cũng không khách khí. Hai người một trước một sau đi tới chính đường. Mà ba thanh niên hai ột thấp kia cũng lần lượt đi theo sau. Đúng lúc này, trên mái hiên truyền đến một tiếng răng rắc nhỏ, giống như viên ngói bị vỡ. Thanh âm không lớn, nếu như không tỉ mỉ nghe, khẳng định sẽ không nghe được. Đại hán cũng không lưu ý, thế nhưng không có nghĩa là những người khác cũng không lưu ý. Thanh niên lưng đeo đoản cung lúc trước, đột nhiên giậm chân tại chỗ bay lên trời, đoản cung đã ở trong tay, trong nháy mắt giương cung cài tên, xoát một tiếng một cây thỉ ngắn rời cung bay đi.

Người tạo ra âm thanh này chính là Ly Khâu. Lúc ghé vào viên ngói trên lầu, y muốn di chuyển một chút, cũng không nghĩ viên ngói này cũng đã lâu, không còn rắn chắc, vì vậy vỡ vụn ra. Trong nháy mắt khi thanh niên mang đoản cung kia xuất thủ, Ly Khâu trong lòng biết không ổn, xoay người giậm chân định đào tẩu.

Đoản thi bay sát qua người Ly Khâu. Mà thân thể Ly Khâu đã bay lên không...

Một bóng người từ trong bóng tối dưới cửa hiên thoát ra, trong tay là một thanh lang nha bổng, chiếu thẳng vào người Ly Khâu, hung hăng chém tới. Ly Khâu ở giữa không trung, khó có thể né tránh. Mắt thấy đại bổng tới, buộc Ly Khâu lùi về phía chạc cây, trong nháy mắt ngang thân tránh thoát một kích. Đại bổng kia mang theo luồng gió vút qua làm da mặt Ly Khâu có chút đau, khí tức đã rối loạn, Ly Khâu thở nhẹ một hơi, lướt nhẹ rơi xuống. Không đợi y đứng vững đại bổng lại đánh tới, thế quét ngang thiên quân.

“Keng”

Bảo kiếm của Ly Khâu ra khỏi vỏ, rung lên đón lấy thanh đại bổng, một tiếng “đình” vang lên, đại bổng thuận thế nhấn xuống dưới. Nếu là người thường, một nhấn này đủ để người đỡ đại bổng ngã quy tại chỗ, mà người cầm bổng bước chân không hề loạn không hề dừng lại, thân thể theo kiếm thế của Ly Khâu hoàn thân một cái dẫn đi, dưới chân mềm mại, sử dụng Tam Cung Bộ vòng quay lại, đại bổng lại đưa một thế quét ngang.

Lúc này đây, Ly Khâu cũng không dám đỡ nữa!

Lúc trước, đối thủ với một bổng, lực đạo kinh người, y đã hao hết toàn lực, mà một bổng này, chiêu số tương đồng, nhưng Ly Khâu lại biết, đối thủ vừa quay người, lực đạo trên bổng gia tăng ít nhất là gấp đôi. Nếu như là Cái Nhiếp, nói không chừng có thể đỡ được, thế nhưng Ly Khâu không thể. Thế bổng rất nhanh, trong chớp mắt đã tới trước mặt, Ly Khâu bất đắc dĩ lùi về phía sau một bước, né tránh.

Theo Ly Khâu thấy, đại bổng của đối thủ có lực đạo kinh người, đây cũng là một tên có dũng lực. Thế nhưng “Doanh bất trì cửu” đây chính là đạo lý trong Dịch chiết. Từ ngày đầu tiên Ly Khâu học kiếm đã được Cái Nhiếp truyền thụ. Đối phương liên tục mãnh công huyệt, tất nhiên sẽ điều chỉnh, khi đó chính là lúc phản kích.

Nhưng không nghĩ tới, sau khi hấn ta tiếp tục đánh huyệt, miệng gầm lên giận dữ, đại bổng lại lên một kích.

Người này cước bộ quá linh hoạt rồi, linh hoạt đến mức khiến Ly Khâu căn bản là không cách nào đánh trả. Thanh lang nha bổng kia giống như bánh xe chạy tới, vù vù rung động, bức Ly Khâu lùi liên tục về phía sau, chật vật không chịu nổi. Đại hán kia đứng trên cửa hiên lẳng lặng xem chiến. Mà thái độ của mọi người cũng vô cùng thoải mái.

- Lão Đồ, cứ theo đấu pháp này của A Tín, ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?

Tráng hán ha hả cười:

- Nói đến cứng đối cứng, sau mười lăm chiêu ta tất nhiên bại trận, nhưng nếu như là xa chiến, ta có khả năng hạ y trong vòng năm mươi chiêu.

- Nói nhảm, ai chẳng biết A Tín sở trường là bộ hạ và mã thượng, ai đấu với xa chiến bỏ đi của ngươi chứ?

- Thiếu Quân, ngươi đừng chê cười ta...nếu ngươi đối mặt với A Tín, có thể đỡ được mấy chiêu?

Chương 353: Hùng và Ngư (2)

- Hai mươi hiệp thì không thành vấn đề đi!

Ô Thị Khảo lúc này cũng nhận ra Ly Khâu, cuống quýt chà xát tay:

- Quân hầu, xin thủ hạ lưu tình. Đây là đồ đệ của lão hữu ta... tiểu hài tử không hiểu chuyện, có thể là nhất thời hiếu kỳ. Y cũng không có ác ý gì, xin thủ hạ lưu tình, chớ làm bị thương tính mệnh y.

Đại hán cười nói:

- Không cần lo lắng. Mặc dù Tín chiếm thượng phong, nhưng trong trăm chiêu, sợ là không làm gì được người này. Ta thấy người này kiếm thuật không kém đâu. Lại có thể cùng Tín đấu được như này cũng thật là giỏi. Được rồi, lão hữu kia của ngươi là ai? Thật là một người không đơn giản!

- Điều này...

- Nếu Quân hầu khó nói thì không cần phải nói, ta cũng chỉ tùy ý hỏi thôi.

Ô Thị Khỏa cười khổ lắc đầu:

- Không dối gạt Quân hầu. Lão hữu kia của ta chính là đệ nhất kiếm khách người Du Thứ nước Ngụy năm xưa, Cái Nhiếp. Y bị liên lụy về việc của Kinh Kha, cho nên bị Tiên hoàng đế bắt giam ở Ly Sơn. Khi Tiên đế hạ táng, tù đồ Ly Sơn từng xảy ra bạo loạn. Lão hữu này của ta thừa dịp đó thoát ra khỏi Ly Sơn. Nghìn dặm xa xôi tới đây nương tựa vào ta...Hài tử này tên là Ly Khâu, cũng là tù nô Ly Sơn, là đệ tử của lão hữu ta... A, mong Quân hầu tha thứ tiểu tử này gan lớn khinh cuồng.

Lúc Ô Thị Khỏa nói chuyện, đại bổng suýt nữa đánh trúng Ly Khâu.

Đại hán nghe vậy ngăn ra. Cái Nhiếp? Tên này sao nghe tựa hồ rất quen thuộc!

- Cái Nhiếp, chính là Thanh ngư Cái Nhiếp đúng không?

Người bên cạnh kinh hô một tiếng:

- Chẳng trách thân thủ tiểu tử này không kém. Thì ra là đệ tử của Thanh ngư Cái Nhiếp. Danh sư cao đồ, quả nhiên là bất phàm.

- Thiếu Quân, người biết Cái Nhiếp?

- Ta sao lại không biết... Năm đó khi Kinh Kha ám sát tiên đế. Phàm là những người liên quan đến y đều bị tập nã, Thanh Ngư chính là một trong số đó. Lúc đó, chính phụ thân suất hai trăm duệ sĩ đi bắt y, kết quả bị người này đơn nhân độc kiếm giết chết ba mươi bảy tên Thiết ưng duệ sĩ. Nếu không có phụ thân thiết kế bắt được y, chỉ sợ hai trăm duệ sĩ kia cũng không bắt được y. Người đó tuyệt đối là một cao thủ tuyệt đỉnh.

Về mặt đại hán không khỏi nhần lại.

Ba mươi bảy tên Thiết ưng duệ sĩ sao? Nếu đấu thực sự, ta cũng có thể giết được... nhưng chọn giết... hơn nữa lại dùng kiếm mà chọn giết, độ khó có phần quá lớn. Chỉ ít, ta không thể có bản lĩnh này. A, nhớ lại lúc bình định loạn Tam Điền, cái người ám sát ta ở Tần Đình, dùng bảo kiếm, chẳng lẽ là môn hạ của Thanh Ngư? Cái Nhiếp, không nghĩ lại gặp ông ta ở đây!

Người ở trong tiểu viện này chính là đám người Lưu Khâm. Lúc đầu chợt nghe tin tức người Nguyệt Thị đánh lén, Triệu Bình bại trận, đại công tử Phù Tô thổ huyết mà chết. Là bị tin tức này làm tức chết? hay là bị thương quá nặng, không ai chữa trị mà chết? Việc này cũng không ai rõ ràng, có thể hai lý do này cũng có thể cả ba. Nói chung, Phù Tô đã chết!

Cái chết của Phù Tô làm ọi người như lâm vào mù mịt. Bao gồm cả Lưu Khâm, trong lúc nhất thời cũng không kế tiếp nên nói gì làm gì, nên đi nơi nào? Nhưng mù mịt cuối cùng cũng phải thanh tỉnh. Phù Tô đã chết, nhưng những người khác đều còn sống. Cứ tiếp tục kiên trì như vậy đi cho đến cuối cùng.

Doanh Quả cũng mất đi chủ trương.

Về sau, Lý Thành đưa ra một chủ ý, đề nghị tìm đến sự hỗ trợ của Ô Thị Khỏa. Con người Ô Thị Khỏa rất thú vị, y được Đại Tần phong Quân, nhưng lại là người Nhung Dịch, y xuất thân từ thương nhân, đã định trước là không hề giống Lã Bất Vi, tham gia vào chính trị Đại Tần. Y đối với Thủy Hoàng Đế rất trung thành và tận tâm, nhưng là chỉ trung thành với một mình Thủy Hoàng Đế mà thôi. Y là một thương nhân, thích đầu cơ trục lợi. Y có huyết thống của Nhung Dịch, tính tình hào sảng, thích kết giao bằng hữu, rất có phong phạm của Mạnh Thường Quân. Nếu như có thể được y giúp đỡ, ngược lại cũng được xem là một con đường. Hiện nay ở Bắc Cương quan tặc, muốn thuận lợi tìm được đường sống, không có người giúp đỡ, tuyệt đối không có khả năng.

Sau một hồi bàn bạc, mọi người quyết định thử một chút con đường này. Vì vậy liền do Lý Thành và Cáp Vô Lương đi đến Ô Thị bảo tìm hiểu. Đúng như lời Lý Thành, Ô Thị Khỏa không chút do dự tiếp nhận. Đám người Lưu Khâm liền trốn trong Ô Thị bảo, yên lặng quan sát động tĩnh bên ngoài, cho nên mọi việc đều biết rõ ràng.

Lịch sử, tựa hồ đã trở về quỹ đạo vốn có của nó!

Sau một phen cảm thán, Lưu Khâm nhanh chóng tiến hành trừ bị. Thoạt nhìn, Hồ Hợi hiện tại bận nhiều việc để làm vững đế vị của y, cho nên không rảnh để mắt tới phía nam. Nhưng khi Hồ Hợi đã ổn định vị

trí rồi, như vậy Lâu Thương không thể tránh được việc đối mặt với một trận tai ương. Đến lúc đó, dù là Doanh Tráng nguyện ý giúp hấn, muốn bảo vệ, chỉ sợ cũng không quá có khả năng.

Việc cấp bách, là trước khi Hồ Hợi ổn định đế vị, chạy về Lâu Thương, sau đó mang theo người nhà, cấp tốc lui về Thục quận. Lại phải nghĩ cách đóng chặt Gia Manh quan, chỉ ít có thể chống đỡ được chút thời gian. Thiên hạ đại loạn, đến tốt cùng là bao giờ sẽ xuất hiện? Trần Thắng, Ngô Quảng chết tiết hiện nay đang ở phương nào? Từ trước đây, Lưu Khâm hi vọng Trần Thắng, Ngô Quảng đừng xuất hiện, mà hiện nay, cũng đã thay đổi cách nghĩ. Nếu Trần Thắng, Ngô Quảng khởi sự, lực chú ý của Hồ Hợi sẽ khó đặt tại Lâu Thương.

Mấy ngày nay, Ô Thị Khỏa bận bịu, chính là vì nghĩ cách tiễn đám người Lưu Khâm rời đi.

Trong đấu trường, Lưu Tín đại triển thần uy.

Từ khi từ Cửu Nguyên trốn đến đây, trong lòng cậu ghen một nỗi tức giận, vừa hay Ly Khâu trở thành nơi trút giận của cậu. Hai người kia, một người trời sinh thần lực, một người bái sư cao nhân. Ly Khâu sau khi trải qua bốn năm mươi hiệp, dần dần ổn định gót chân, mà Lưu Tín thì thấy cường công khó có thể có hiệu quả, cũng ổn định thế tiến công, hai người trước mắt là tương đương, thiết kiếm và lang nha bổng thỉnh thoảng va chạm, phát ra những âm thanh vang dội.

Lưu Khâm dần dần nhú mào, nếu cứ đánh tiếp thế này, sợ là sau trăm hiệp mới có thể có kết quả. Hấn đang chuẩn bị đi ra bảo Lưu Tín dừng lại, nhưng đúng lúc này, nghe thấy trên một gốc cây đại thụ ngoài viện truyền đến một giọng nói:

- A La đừng hoảng, vi sư tới rồi.

Một bóng người bay vút đến.

Người chưa đến, tiếng đến trước. Một đạo kiếm quang như cầu vòng đánh về phía Lưu Tín.

Nhưng Lưu Tín không chút sợ, trong miệng bạo rống một tiếng, bỏ qua Ly Khâu tiến lên nghênh đón. Lang nha bổng giờ cao, một thức Cửu hỏa triêu thiên, liên đánh qua. Lần này Lưu Khâm nhất thời thay đổi sắc mặt... mà người đến cũng không khỏi ngẩn ra.

Một kiếm này của ông ta gọi là Vây Ngụy cứu Triệu. Kiếm thế nhìn như tuyết mãnh, nhưng không có sát ý, chỉ là muốn dắt rời đi Lưu Tín, giúp đỡ Ly Khâu thoát khỏi khốn cảnh, đổi một người khác, chỉ cần né tránh cũng không việc gì. Vậy mà cái tiểu tử ngốc Lưu Tín này đánh lâu không hạ được, man tính đột nhiên phát tác, thấy người đánh lên, lại đối công đi tới. Một kiếm hạ xuống, cố nhiên có thể lấy tính mạng của Lưu Tín, nhưng mình cũng sẽ bị một bổng đánh trúng, không chết cũng trọng thương. Mắt thấy đại bổng đến trước mặt, người vừa tới cắn răng một cái, kiếm thế đột nhiên nhanh hơn, chỉ thấy một vệt màu xanh lạnh lẽo lóe ra, vượt qua một bổng của Lưu Tín, hung hăng hướng vào ngực Lưu Tín.

Lưu Khâm cũng tức giận rồi...

Từ lúc Lưu Tín và Ly Khâu giao thủ, đã có thân binh mang Xích kỳ tới cho hấn, giờ lại nhìn thấy Lưu Tín có nguy hiểm, Lưu Khâm cất bước tiến lên, Xích kỳ đánh qua, ánh lửa tóe ra. Hấn chân dài, bước chân cũng lớn, trong miệng rống to một tiếng:

- Bọn chuột nhất dám đánh lên, đỡ chiêu.

Xích kỳ tạo ra một luồng gió, đỡ ở giữa thân kiếm đối phương.

Lưu Khâm lui về một bước nhỏ, thuận thế phá mở cho Lưu Tín, một tay múa Xích kỳ, hét lớn một tiếng, hoàn thân ột kích. Phải nói Tam cung bộ đàn điều mã của Lưu Tín là học từ Lưu Khâm, nhưng khi Lưu Khâm thi triển ra thì lại cách biệt với Lưu Tín một trời một vực. Lưu Tín bước phạt thuần thực, trong lúc đó vô cùng uy mãnh, mặc dù tập Thái cực quyền cùng Lưu Khâm, nhưng trước sau cũng không thể lĩnh hội được phương pháp như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động trong Thái cực quyền.

Cho nên, cùng là Tam cung bộ, Đàn điều mã nhưng khi Lưu Khâm sử dụng, lại có vài phần thâm ảo hơn. Có câu “Người trong nghề vừa ra tay, liền biết có hay không”. Người vừa tới sắc mặt thay đổi, nhất thời lộ ra vẻ ngưng trọng. Thiết kiếm phẳng phất như treo một khối thiên quân cự thạch, chậm rãi đâm ra, nhưng trên thực tế, lợi kiếm kia nhanh đến thần kỳ.

Mà Xích kỳ của Lưu Khảm, trước phát, tới sau. Nhìn như rất mạnh, kỳ thực lại chậm chạp...

Hai loại thị giác khác biệt tổ hợp cùng một chỗ, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy bứt rứt, tiếp theo, chỉ nghe thấy “đang” một tiếng. Người vừa tới liên tục lui về phía sau, Lưu Khảm cũng không ngừng chân được.

Kéo theo Xích kỳ, tay Lưu Khảm giấu ở sau thân, nhẹ nhàng run... Mà thiết kiếm trong tay người vừa đến cũng bị chém làm hai đoạn, sắc mặt tái xanh.

- Nếu Thanh Ngự kiếm ở trong tay ta, thắng bại vẫn còn chưa biết đâu!

Ngự ý, nói Lưu Khảm chiếm lợi của binh khí cho nên mới có thể thủ thắng. Ông nói xong câu đó, bỗng nhiên ưỡn ngực:

- Ta là Cái Nhiếp, hậu sinh có dám báo tên họ không?

Chú thích:

- Ô Thị Khảo, tên là Khảo, là tộc nhân Ô thị những năm cuối của nước Tần. Ước chừng sống tại những năm cuối Chiến quốc và thời kỳ Tần Thủy Hoàng thống trị. Chính là nhân vật đầu tiên được viết trong “Chính sử” của Cam Túc Bình Lương.

Theo “Sử ký Tần Thủy Hoàng bản kỷ” ghi chép. Ô Thị Khảo làm chăn nuôi gia súc, nuôi một số lượng lớn bò dê. Y đem bò dê đổi thành dị bảo quý hiếm, dâng cho Nhung vương, Nhung vương ban cho gấp nhiều lần bò dê, kết quả bò dê của y nhiều tới mức “dùng cốc(lúa gạo) để đếm bò dê”, trở thành phú thương nổi danh toàn quốc. Sau khi Thủy Hoàng Đế nghe thấy, liền phong cho y làm Quân Hầu, có thể cùng triều thần triều kiến hoàng đế.

Ở trong Tầm Tần ký, Ô ứng với Nguyên Chi Phụ, hẳn chính là lấy nguyên mẫu từ Ô Thị Khảo.

Chương 354: Tương hành (1)

Bạn sẽ ủng hộ 25 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Lưu Khảm đã đoán được thân phận của Cái Nhiếp từ lâu, vì vậy khi Cái Nhiếp thông báo tên họ, hẳn cũng không chút nào kinh ngạc.

- Ta là Lưu Khảm!

Nói xong, hắn quay đầu đưa Xích kỳ cho Lưu Tín:

- Người nói ta ỷ vào binh khí lợi hại mới có thể thắng người, hiện tại ta không cần binh khí, tay không đấu với người. Nếu người thua, nhất định phải đáp ứng làm giúp ta ba việc. Cái Nhiếp, không biết người có gan tử thí cùng ta hay không?

Lúc Lưu Khảm nghe thấy Cái Nhiếp đang ở đây, trong đầu loáng thoáng đã có một kế hoạch. Nếu muốn thực thi kế hoạch này, cần rất nhiều điều kiện, mà điều kiện quan trọng nhất trong đó, chính là cần Cái Nhiếp xuất thủ tương trợ.

Cái Nhiếp không khỏi nở nụ cười:

- Hậu sinh thật cuồng vọng, vừa nảy người chính là chiếm thượng phong nhờ binh khí, liền tự cho là có thể thắng được ta sao? Mỗ gia học kiếm từ năm sáu tuổi, năm mươi năm qua gửi gắm tình cảm vào kiếm... Thế nhân đều biết kiếm thuật của ta cao tuyệt, lại không biết quyền cước của ta chưa chắc đã yếu hơn kiếm thuật. Hậu sinh, người muốn so quyền cước với ta, vạn nhất có sơ xuất, ta cũng không dễ ăn nói với Ô Thị quân rồi!

Kiếm thuật của Cái Nhiếp vô song, đây là chuyện trên đời đều biết. Nhưng sở trường về quyền cước thì lần đầu nghe được.... đám người Mông Tật, Mông Khắc không khỏi nhíu mày, mơ hồ vì Lưu Khảm mà dấy lo lắng. Bọn họ sợ, nếu Lưu Khảm xảy ra chuyện, phiền phức sẽ rất lớn. Mặc kệ tiểu công chúa Doanh Quả suy nghĩ thế nào, bốn người Mông Tật, Mông Khắc, Lý Thành, Đồ Đồ đều là bộ hạ năm xưa theo Lưu Khảm tham dự huyết chiến tại Phú Bình. Ở sâu trong nội tâm, Lưu Khảm trước sau vẫn là thượng quan của bọn họ. Huống chi, Lưu Khảm được Thủy Hoàng Đế thân phong Bắc Quảng Vô quân, chỉ luận về phong tước, cũng đủ để bốn người Mông Tật cúi đầu. Nhưng trong lòng Doanh Quả, xuất thân xếp hạng thứ nhất.

Đã thắng rồi, vì sao lại muốn cạnh tranh? Lý Thành không rõ ràng ý nghĩ trong lòng Lưu Khảm, nhìn không được tiến một bước:

- Quân hầu...

Lưu Khảm đánh tay, ý bảo Lý Thành câm miệng. Hắn nhìn Cái Nhiếp không chuyển mắt, duỗi thân một chút, chỉ nghe xương cốt toàn thân trong nháy mắt kêu răng rắc, liên tục rung động.

- Có lẽ kiếm thuật và quyền cước của ngài vô song như nhau. Cũng không biết ngài đã từng nghe qua một câu cách ngôn chưa?

- Nói cái gì?

- Quyền sợ tuổi trẻ!

Cái Nhiếp nghe vậy, không khỏi mơ hồ. Những lời này của Lưu Khảm thật là ông chưa từng nghe nói. Đây là kinh nghiệm hậu thế tổng kết ra, lúc giao tranh Tần Hán, võ thuật chính là thuần túy đánh nhau kịch liệt, cũng chưa hình thành một hệ thống hoàn thiện. Chỉ có thể nói, võ thuật lúc này, còn ở giai đoạn trưởng thành.

Toàn văn lời nói của Lưu Khảm chính là: Quyền sợ tuổi trẻ, côn sợ lão lang. Trong truyền thống đả đấu, quyền thuật coi trọng ba cần chính là nhanh, độc, chuẩn. Yêu cầu thể lực và sự chịu đựng lại cần càng nhiều. Rất nhiều người đem hai loại luận võ và đánh nhau kịch liệt lẫn vào với nhau. Trên thực tế, luận võ là luận võ, đánh nhau kịch liệt là đánh nhau kịch liệt. Luận võ có thể lưu thủ, chú ý tới điểm nút thì thôi. Nhưng đánh nhau kịch liệt thì không chỗ nào cố kỵ, đả bại đối thủ chính là mục tiêu duy nhất. Cứ như vậy, thường là song phương đều không thể có thừa lực để quay về.

Đánh nhau kịch liệt chủ yếu cần độc, lại thêm phải có sức bật, điều này cần tu luyện nội tại; thứ hai là tố chất thân thể, gần như là dựa vào ngoại công mà đến; thứ ba là kỹ thuật, có thể gọi là chiêu thức. Người lớn tuổi, ở phương diện kỹ thuật và sức bật đều có thể qua tu hành và bảo trì không ngừng. Duy chỉ có phương diện cơ năng của thân thể, là bất khả kháng, chỉ có thể trì hoãn sự suy yếu, cũng không có khả năng bảo trì từ đầu đến cuối.

Điểm này, Cái Nhiếp cũng biết nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra.

- Nhiếp tiên sinh, nếu ta thua, tùy người yêu cầu, ta nguyện đánh cược chịu thua... Nhiếp tiên sinh, tiền đặt cược ta đã hạ, có dám nhận thách thức không?

Cái Nhiếp là hạng người cao ngạo. Nghe Lưu Khảm khiêu khích, lập tức giận tím mặt.

- Quyền cước không có mắt, người tự cầu nhiều phúc đi!

- Rất tốt, mời!

Lưu Khảm vừa nói, đã bày ra tư thế, hai quyền giao cổ tay, đặt trước ngực. Đan điều mã chân trái uốn lượn, chân phải trùng xuống, thân thể như hình cung. Làm một thế giống như mãnh hổ chuẩn bị vồ người. Vừa ra tay, sắc mặt Cái Nhiếp nhất thời thay đổi.

- A Tín, thúc thúc ngươi có thắng không?

Mông Tật nhìn không được, thấp giọng hỏi:

- Ta thật là nghe nói, công phu quyền cước của Cái Nhiếp cực kỳ lợi hại. Thúc thúc ngươi và y ẩu đả, có thể thắng được không?

- Công phu quyền cước của nhị thúc, ngay cả cha ta cũng không đỡ được.

Trong lòng Lưu Tín, luận về khí lực, Lưu Cự cha cậu không thể nghi ngờ là thiên hạ đệ nhất; nhưng luận quyền cước mà nói, ngay cả Lưu Cự cũng không phải là đối thủ của Lưu Khảm. Điều này nói lên trong thiên hạ không ai có thể thắng được Lưu Khảm, cho nên cậu một chút cũng không lo lắng. Người đơn thuần, tư tưởng vô cùng đơn giản. Về phần Cái Nhiếp là cái gì thiên hạ đệ nhất kiếm khách? Lưu Tín chưa từng nghĩ tới.

Nói chung, Lưu Cự đánh không lại Lưu Khảm, như vậy chính là không ai có thể thắng được Lưu Khảm. Đây chính là tín niệm của Lưu Tín!

Nhìn thấy Lưu Tín chắc chắn như vậy, đám người Mông Tật thở dài một hơi, nhưng không đợi thở xong, trái tim lập tức run lên.

Lưu Khảm động thủ rồi!

Một chiêu Thiên thần chế quân, đơn điệu mà liên tục biến hóa, tần suất nhanh kinh người. Thân thể cúi xông về phía trước thẳng hướng Cái Nhiếp. Cái Nhiếp hai tay tạo hình chữ thập, thác thân xông tới. Trong nháy mắt hai người giao phong, Lưu Khảm đột nhiên ngửa ra sau, biến đổi trung bình tấn, chân trái đang ẩn ở phía sau đột nhiên đạp một kích, hướng trước mặt Cái Nhiếp đạp qua. Cước này không qua gối, mới là inh. Cước này của Lưu Khảm, vô cùng đột ngột.

Ly Khâu một bên quan chiến, nhện không được hét “a” một tiếng kinh hãi.

Ánh mắt Cái Nhiếp sáng lên, nói một tiếng “tốt”, thân hình bỗng nhiên lui về phía sau, hai chân thác động, bỗng nhiên vẩy chân nghiêng đánh xuống. Ông tất nhiên nhìn ra được, một đạp kia của Lưu Khảm có lực đạo kinh người ra sao. Trước không nói đến lực lượng của bản thân Lưu Khảm, chỉ cần nhìn bước bộ của Lưu Khảm thôi, ông đã phát hiện dấu vết của một loại lực lượng tích trữ cực mạnh rồi. Công phu quyền cước của tiểu tử này quả nhiên là dừng mảnh đến cực điểm, không thể khinh thường!

Giờ khắc này, Cái Nhiếp thu lại sự khinh thường.

“Bịch” một tiếng, hai chân tương giao, người bên ngoài nghe thấy cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Mà hai người Lưu - Nhiếp cùng đồng thời lùi lại, trong nháy mắt đề thân mà lên, quyền cước tương giao, tất cả đều là quyết đấu ngạnh đối ngạnh. Hai người xuất chiêu đều rất cẩn thận, nhìn chiêu thức bình thường, nhưng đều giấu giếm sát khí, chỉ nhìn thôi mà đám người Mông Tật, Mông Khắc hoa cả mắt.

Cũng chỉ trong thời gian nháy mắt, Cái Nhiếp phát hiện tình huống không ổn! Đúng như theo lời Lưu Khảm, quyền sơ tuổi trẻ... Luận kỹ xảo và sức bật, Lưu Khảm không kém so với ông, thế nhưng thân thể, mặc dù Cái Nhiếp trong trạng thái bị vây, cũng không nhất định có thể so được với Lưu Khảm. Không còn cách nào, điều kiện đầu tiên của Lưu Khảm quá tốt, thân cao chân dài không nói, độ linh hoạt cũng không kém gì Cái Nhiếp. Liên tiếp qua bảy tám chiêu, Cái Nhiếp có chút ngừng không được, liền lui về phía sau, chuẩn bị biến chiêu.

Ông muốn đổi chiêu, nhưng không ngờ Lưu Khảm lại biến chiêu trước, quyền thế đột nhiên biến hóa, đáp ở song chưởng của Cái Nhiếp, tùy ý dưới chân Cái Nhiếp thác động như thế nào, biến hóa làm sao, nhưng trước sau không cách nào thoát khỏi tứ chi của Lưu Khảm, phảng phất giống như bị khống chế, không ngừng xâm nhập vào hình xoắn ốc, động tác chậm lại, ý cảnh giống như là cười mây bông bành.

Cái Nhiếp “a” một tiếng sợ hãi. Thân thể bắt giác theo kinh lực của Lưu Khảm mà chuyển động.

Trong Thái cực quyền, cái này gọi là Triền ti kính. Thái cực của Trần thị phân thành tám loại kinh lực. Có câu là: đánh Thái cực quyền tu mình Triền ti kính, nói chung, loại kinh lực này, trên cơ bản đều là không bí mật không truyền. Nếu không có ngoại tổ phụ của Lưu Khảm kiếp trước là một cao thủ Thái cực quyền, chỉ sợ Lưu Khảm cũng không cách nào được chân truyền. Muốn luyện thành Triền ti kính, không mất mười năm thì không thể thành công.

Cái Nhiếp võ nghệ siêu quần, kiếm thuật vô song nhưng sao có thể biết đến thứ quyền thuật tinh túy đã ngừng tụ qua hai nghìn năm? Quyền của Lưu Khảm như nước chảy mây trôi, xương cốt thân thể Cái Nhiếp giống như là không thể khống chế được, khớp xương rung động rầm rắc. Khuôn mặt ông đỏ bừng, thỉnh thoảng lại găm trong miệng, cố gắng thoát khỏi Triền ti kính của Lưu Khảm.

Doanh Quả ôm con sư tử miêu có chút mơ hồ đi ra.

- Tiểu Cáp, chuyện gì, sao lại âm ỉ vậy?

Cáp Vô Lương đã sớm nhìn đến ngay người!

Thế cho nên không có nghe thấy câu hỏi của Doanh Quả.

Ngay lúc Doanh Quả tức giận, chuẩn bị lần thứ hai mở miệng hỏi, chỉ nghe Lưu Khâm rống to một tiếng, một bóng người đã bay ra ngoài, đập vào cửa nền viện. Cửa viện cứng rắn bị đập nát bấy. Cái Nhiếp ngã vào cửa viện đau đến nhe răng nhếch miệng, vài lần giãy dụa muốn đứng lên, nhưng hết lần này đến lần khác, xương cốt toàn thân giống như là tản mất, không có chút lực đạo nào. Rốt cuộc ông cụt hứng thở dài.

- Hậu sinh, quyền cước giỏi!

Ly Khâu chạy tiến lên, cố gắng nâng Cái Nhiếp, lại bị ông đẩy ra, mắt hổ tròn tròn, nhìn chăm chú Lưu Khâm nói:

- Đây là quyền cước gì?

Lưu Khâm chậm rãi thu thế, nhẹ thở ra một hơi.

chấp tay cười:

- Vô cực nhi sinh, động tĩnh chi ky, âm dương chi mẫu, thị vi Thái cực!

- Thái cực?

Cái Nhiếp ngẩn ra, chợt cười ha hả:

- Hay một “Vô cực nhi sinh”, hay ột Thái cực... Thế có phải xuất từ thuyết của lão Trang không?

Không sai, Cái Nhiếp chính là một kiếm khách!

Nhưng onog cũng là một thô nhân, sau khi kiếm thuật của ông đến được cảnh giới này, lúc cơ năng thân thể của y không cách nào duy trì, cái bọn họ cần chính là từ các loại học thuyết, hấp thu chất dinh dưỡng để tăng cường tu dưỡng của bọn họ. Học thuyết của lão Trang, được người đời xưng là Hoàng lão thuật, lão Trang thuật... Cái Nhiếp cũng từng nghe qua, vì vậy khi Lưu Khâm nói ra, liền lập tức hiểu ngay ảo diệu trong đó.

- Hôm nay không phải là ta thua ngươi, mà là thua lão Trang!

Cái Nhiếp đứng dậy:

- Nhưng ta thua khâm phục khẩu phục, ngươi nói đi, là ba chuyện, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt không chối từ.

Lưu Khâm cười:

- Nhiếp tiên sinh, chúng ta vào phòng nói!

Hắn không lo lắng Cái Nhiếp sẽ lật lọng, ở thời đại này, chữ tín so với sinh mệnh còn quan trọng hơn. Chuyện bội bạc tuy cũng xảy ra, nhưng với Cái Nhiếp, đây là chuyện không thể. Đây là thời đại được tượng trưng bởi chữ Tín, chỉ ít tại phố phường chính là như vậy.

Doanh Quả còn chưa hiểu rõ đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, mở một đôi mắt to ngập nước, mờ mịt bối rối.

- Tiểu công chúa, không có việc gì rồi!

Mông Khắc nhẹ giọng nói:

- Không cần lo lắng, chỉ là Quân hầu luận võ với người ta mà thôi. Ngài đừng để ý, yên tâm nghỉ ngơi đi!

- O?

Doanh Quả đột nhiên cả kinh kêu lên:

- Đây không phải là Nhiếp thúc thúc sao?

Nàng vừa kêu lên, đang chuẩn bị tiến lên thì Cái Nhiếp cũng nghe thấy, cũng quay đầu nhìn lại, đầu tiên ngậy ra một lúc, sau đó chỉ vào Doanh Quả, một lát nói không nên lời.

Doanh Quả quen Cái Nhiếp.

Nhớ năm xưa Cái Nhiếp bị bắt tới Hàm Dương, Thủy Hoàng Đế từng muốn thuần phục người này, muốn ông nhậm chức Bát đại lang trung. Cho nên ngay từ đầu, đối với Cái Nhiếp có chút lễ ngộ. Lúc đó, Doanh Quả còn rất nhỏ, khi nghe đến chuyện của Cái Nhiếp vô cùng tò mò.

Vì vậy nàng len lén chạy tới nhìn Cái Nhiếp, còn theo Cái Nhiếp học kiếm thuật hai ngày.

Về sau, Cái Nhiếp bị chuyển tới Ly sơn, Doanh Quả rất thương tâm, vài lần muốn đến Ly sơn thăm, nhưng đều bị Doanh Chính ngăn cản.

Thoảng cái đã mười năm, Doanh Quả cũng lớn lên.

Lúc này Cái Nhiếp mới nhìn thấy trên người nàng mơ hồ thấy hình ảnh nha đầu năm xưa đầu buộc kim hoàn, chân trần, cầm bảo kiếm chạy toán loạn. Mặc kệ ông căm hận Thủy Hoàng Đế căm thù, cũng không quan tâm đến việc ông có hận Lão Tồn Nhân hay không, thế nhưng ông lại rất tốt đối với Doanh Quả.

- Quả Quả?

Chương 355: Tương hành (2)

Doanh Quả tuy là tiểu công chúa nhưng Cái Nhiếp rất thích gọi nàng là Quả Quả. Nghe thấy cách xưng hô quen thuộc đã lâu, Doanh Quả cũng bất chấp điều gì, thoảng cái ném con mèo nhỏ trong lòng sang một bên, làm nó hét thảm meo meo một tiếng. Doanh Quả khóc chạy tới, ôm lấy lưng áo Cái Nhiếp:

- Nhiếp sư phụ. Phụ hoàng ta, phụ hoàng ... đã chết rồi!

- Ta biết, ta biết!

- Không, người không biết. Phụ hoàng ta... là bị...

- Mời tiểu công chúa trở về nghỉ ngơi!

Lưu Khâm cũng không dám để Doanh Quả nói ra, mặc dù ở đây đều là người một nhà, nhưng muốn nói đều phải cẩn thận.

Cái Nhiếp là ai? Là lão già thành tinh, có thể nào không nghe ra mách khéo. Ông nhẹ vỗ sau lưng Doanh Quả:

- Quả Quả đừng khóc, đi ngủ trước đã. Đợi Nhiếp sư phụ nói chuyện xong, ngày mai sẽ dạy cháu kiếm thuật có được hay không? Đừng sợ, có Nhiếp sư phụ ở đây, không ai có thể thương tổn được cháu.

Đối với Doanh Quả mà nói, Cái Nhiếp là trưởng bối. Từ sau khi Doanh Phù Tô chết, mặc kệ là thúc cháu Lưu Khâm hay Mông Tật, Mông Khắc luôn quan tâm chăm sóc nàng, nhưng chung quy không thể có tác dụng bằng trưởng bối. Cũng giống như một đứa trẻ, lúc bị bắt nạt, đồng bạn chỉ có thể an ủi, không so được với vài lời hữu dụng của trưởng bối. Cái Nhiếp nói như vậy, Doanh Quả không buông tay, ngược lại càng nắm chặt ông, khóc thảm thiết hơn.

Nhìn thấy Cái Nhiếp yêu quý Doanh Quả như vậy, Ly Khâu đứng một bên đều có cảm giác ghen tị, nhưng lúc này y cũng mơ hồ biết được lai lịch của đám người Lưu Khâm.

Đây đều là người nước Tần!

Hơn nữa cũng không phải là người thường!

Đám người Lưu Khâm thấy Doanh Quả phóng thích tình cảm, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Trong thời gian này, Doanh Quả đã phải chịu bao áp lực và đau đớn, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ. Nhưng lúc đó, bọn họ chỉ có thể ở một bên an ủi, khó có thể xoa dịu được Doanh Quả. Sau khi Phù Tô chết, Doanh Quả chỉ khóc một lần, đối với một cô bé được nuông chiều từ nhỏ mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện bình thường. Lưu Khâm rất lo lắng. Khóc một chút cũng tốt, chỉ ít sẽ không tự hủy hoại thân thể.

- Nhiếp tiên sinh, xin ngài trước tiên trấn an tiểu công chúa một chút đã... Quân hầu, chúng ta vào nhà nói.

Đám người Lưu Khâm và Ô Thị Khảo đi vào chính đường. Lưu Tín lại lùi về bóng tối nơi cửa hiên, những người khác cũng đều tự về chỗ cũ. Ly Khâu đứng một bên, có chút xấu hổ. Cáp Vô Lương và Đồ Đồ ngồi ở lương đình uống rượu, Cái Nhiếp vội vàng an ủi Doanh Quả, cuối cùng không có ai để ý đến y. Cũng không

còn cách nào, Ly Khâu thì không thể làm gì khác hơn là ngồi ở cửa hiên, vươn tay đùa giỡn với con mèo nhỏ tên Tiểu Bát, nhưng rất hiển nhiên, tiểu Bát đối với y không có hứng thú, mà ưu nhã đi tới bên cạnh Doanh Quả, kêu meo meo, tựa hồ khuyên giải an ủi, hoàn toàn không để ý đến lúc này bị Doanh Quả ném xuống.

Thực sự là con mèo ham sắc!

Ly Khâu cũng chỉ có thể chửi thầm một tiếng trong lòng.

Tâm trạng Doanh Quả được phóng thích, nặng nề ngủ.

Cái Nhiếp cẩn thận ôm nàng trở về phòng, sau đó đóng cửa. Bên ngoài cửa ông thấy Lưu Tín đang lui tại cửa bảo hộ nàng. Trong lòng âm thầm cảm thán: Người Tần trung trinh, bệ hạ tuy chết, nhưng còn rất nhiều người trung chính, nước Tần sẽ không mất được! Ông gật đầu với Lưu Tín, nhưng Lưu Tín không thêm để ý đến ông, buồn bực cúi đầu, không nói tiếng nào.

Cái Nhiếp ngượng ngùng đi tới chính đường. Đồ Đồ mở cửa phòng, đã thấy đám người Lưu Khâm đang ngồi tại chính đường, làm Cái Nhiếp giật mình nhất chính là Ô Thị Khảo và Lưu Khâm sóng vai ngồi cùng một chỗ. Phải biết rằng, đẳng cấp của nước Tần sâm nghiêm, Ô Thị Khảo là Ô Thị quân, quan nội hầu, gần với Triệt hầu. Ông vốn cho rằng Lưu Khâm là hộ vệ của Doanh Quả, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ có chút không giống. Nghĩ tới xưng hô của Ô Thị Khảo với Lưu Khâm lúc trước, Cái Nhiếp ngẩn ra.

Chẳng lẽ Lưu Khâm này là một nhân vật khó lường?

Cũng khó trách ông không biết danh hào của Lưu Khâm. Trên thực tế, ở vùng Trung Nguyên, Lưu Khâm tuy có danh tiếng, nhưng không phải là nổi danh vũ dũng. Hắn nổi danh bởi vì Tứ Thủy Hoa điều của hắn, bởi vì giấy Trình công của hắn, bởi vì hắn và Trình Mạc sáng chế ra thể chữ lệ. Mà vũ dũng của hắn, trước kia chỉ lưu truyền tại Bắc Cương. Khi Thủy Hoàng Đế thiết yến tại huyện Trú, thanh danh này rốt cuộc mới có một bộ phận người biết đến. Thế nhưng cũng chỉ giới hạn trong quan viên Đại Tần.

Cái Nhiếp bị tù mười lăm năm. Lúc Lưu Khâm thành danh, ông đã đoạt tuyệt quan hệ với ngoại giới, tất nhiên là không thể nghe tới danh tiếng của Lưu Khâm.

Lúc Ô Thị Khảo đơn giản giới thiệu, Cái Nhiếp quá sợ hãi...

Sinh ở Vu Thứ, ông tất nhiên biết sự lợi hại của người Hung Nô, lại càng rõ ràng về địa vị Tả hiền vương Tả Cốc Lễ vương ở trong dân Hung Nô như thế nào. Vậy mà đều chết ở trong tay hậu sinh này?

Còn nữa, rượu Yển mà ông thích, lại thêm võ nghệ mà Lưu Khâm hiển lộ lúc này, Cái Nhiếp chỉ có thể cười khổ lắc đầu: thanh niên này thật sự là quá lợi hại rồi. Những thành tích mà hắn lập, cho dù là lấy ra cái nào, chỉ sợ người bình thường không cách nào làm được.

Mà Ly Khâu ở cửa nghe xong, vẻ mặt càng thêm hâm mộ. Nhìn tuổi tác, vị Bắc Quảng Võ quân này so với mình không lớn hơn bao nhiêu... Thế nhưng người ta đã đứng hàng quan nội hầu, mà mình thì chỉ là một kẻ vô tích sự.

Cái Nhiếp đứng dậy, thi lễ thật sâu.

- Đã không biết Bắc Quảng Võ quân ở ngay trước mặt, Cái Nhiếp lúc trước đắc tội, mong Quân hầu thứ lỗi.

- Phụng hoàng gặp nạn không bằng gà, chúng ta hiện nay là tội nhân của Đại Tần, Nhiếp tiên sinh đừng quá mức để ý đến thân phận của chúng ta.

Sau khi Phù Tô chết, bất tri bất giác Lưu Khâm đã toát ra phong phạm của một người thượng vị, mặc dù là tự giễu, nhưng cũng không bị mất đi khí thế.

- Lúc này Ô Thị quân đã nói rõ tình hình rồi!

Lưu Khâm nói:

- Bệ hạ bị hại, Đại công tử bỏ mình. Giờ là lúc Đại Tần ta đang ở trong tử sinh tồn vong, tiểu công tử hành vi phản nghịch đi ngược lại, tất nhiên là sẽ gây ra đại nạn. Mà ta hôm nay, mọi việc quán thân, thực không cách nào phân thân. Ta phải mau chóng quay về Lâu Thương để đưa gia đình về Thục quận. Đồng thời, Ô

Thị quân đã liên hệ với tôn nữ của Thanh lão ở Thục quận, chuẩn bị đưa Tiểu công chúa an trí đến Thục quận.

Nếu ta đoán không sai, vùng Trung Nguyên sắp xảy ra khói lửa... Tiểu công chúa thực không thích hợp theo ta. Nàng chính là huyết mạch duy nhất của tiên đế, chúng ta phải chăm sóc thật tốt. Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta tội muôn lần chết. Phía tây nam Thục quận dễ thủ khó công, Ba gia và ta có quan hệ không đồng nhất. Đem tiểu công chúa an trí ở Thục quận, là an bài thỏa đáng nhất. Mông Tật, Mông Khắc, các người nghĩ thế nào?

Mông Tật gật đầu:

- Lời nói của Quân hầu, chúng ta đều không có dị nghị.

- Rất tốt, cho nên ta muốn để Mông Khắc và Tín đưa Tiểu công chúa đến Thục quận, tìm Ba Mạn nương tựa. Khắc Quân hầu, lúc vào Thục quận, người mau chóng tìm cách, phối hợp với huynh muội Ba Mạn đoạt đại quyền ở Thục quận. Bằng hữu tốt Đường Lệ của ta hiện nay đang ở Thục quận, là người đa mưu, Khắc quân hầu hãy thương nghị nhiều hơn với y... Hai năm nay, ta nghe nói Ba Mạn đã công đoạt cung đô, mở Điền Quý môn hộ, rất phát triển.

Lúc Khắc quân hầu tới đó, hãy thay ta chuyển cáo tới Ba Mạn. Phong tỏa môn hộ hai nơi Giang Dương, Gia Manh. Nếu có cơ hội cướp đoạt Lăng Trung, thì tùy thời mà hành động; nếu không thể làm, thì không cần miễn cưỡng. Mặc khác, thông lộ Giang Thủy, phải đảm bảo thông suốt. Lúc ta quay lại Lâu Thương, sẽ mau chóng di chuyển, rồi tranh thủ hội hợp cùng các người tại Thục quận.

Mông Khắc gật đầu nói:

- Quân hầu yên tâm Khắc nhất định không làm nhục sứ mệnh.

- Ô Thị quân đã chuẩn bị thỏa đáng, ba ngày sau ta sẽ cùng một thương đội đi khỏi Hàm Cốc quan, quay lại Lâu Thương.

Tật quân hầu, Đồ Đồ và Lý Thành đồng hành với ta. Hi vọng thời gian còn kịp, trước khi Triệu Cao hành động chúng ta phải hoàn thành rồi đi.

Lưu Khâm qua loa đã làm nhạt vị trí của Hồ Hợi. Trên thực tế, hắn cũng dùng phương thức như vậy, làm nhạt đi vương quyền của Doanh thị. Đại Tần hiện nay là do nghịch thần Triệu Cao làm chủ.

Tương lai Thanh quân trắc của ta, vừa lúc có thể chính danh!

Tại điểm này bao gồm cả Lý Thành, Mông Khắc trong đó cũng chưa hiểu huyền cơ trong đó. Ngược lại Ô Thị Khảo có chút quái dị liếc nhìn Lưu Khâm.

- Kỳ thực, nếu vùng Trung Nguyên thực sự nổi loạn, ta ngược lại lại không lo lắng lắm. Cái ta lo lắng chính là quận Cửu Nguyên... Nhớ năm xưa, chúng ta tiêu hao vô số tiền lương quân mã, Thượng tướng quân, Đại công tử phí bao nhiêu tâm tư mới có thể đoạt được Hà Nam. Nếu Trung Nguyên hỗn loạn, quân mã Bắc Cương tất nhiên sẽ xuất kích. Đến lúc đó, binh lực Hà Nam hư không, người Nguyệt Thị, người Đông Hồ chắc chắn sẽ tấn công. Tầm quan trọng của Hà Nam, không cần ta phải nói nhiều, đó là môn hộ Bắc Cương Đại Tần. Nếu bị chiếm cứ, thì môn hộ của chúng ta sẽ bị mở rộng ra.

Người Nguyệt Thị cũng thế, người Đông Hồ cũng vậy, đều có lòng muông dạ thú không kém gì người Hung Nô...

Một khi bọn họ chiếm cứ quận Cửu Nguyên, đồng nghĩa với mở một tòa lô cốt đầu cầu ở Hà Nam. Tiến có thể công, lùi có thể thủ. Đến lúc đó, Vân Trung, Thái Nguyên, Nhạn Môn, Thượng quận đều đối mặt với sự công kích của dị tộc. Thánh nhân viết: “Không phải tộc loại của ta, tất có dị tâm”, theo như lời ấy, làm người đều như vậy. Thế nhưng, xưa đâu bằng nay, thống nhất sáu nước, thiên hạ một nhà, người Hồ cũng không phải lương thiện, không thể so sánh nổi.

Lúc Đại Tần ta cường thịnh, Nguyệt Thị cũng thế, Đông Hồ cũng vậy, không dám trực tiếp xâm phạm tới lãnh thổ của ta. Nhưng khi nội loạn nổ ra, ai biết hồ lang không tham? Vì vậy, Hà Nam không thể mất, mất sẽ gây thảm sự cho vùng Trung Nguyên, chư công thấy thế nào?

Nhận xét này của Lưu Khâm giống như là tiên đoán.

Trong lịch sử, cũng đích xác như vậy. Khi Đại Tần diệt vong, vùng Trung Nguyên hỗn chiến là lúc người Hung Nô một lần nữa chiếm lĩnh Hà Nam, về sau tạo thành uy hiếp lớn đối với Tây Hán. Dù lúc đó Hán cao tổ Lưu Bang có cả triệu hùng binh, cũng bị vây suýt chết ở Bạch Đăng. Từ đó về sau, hòa thân cũng không thể vắng hời, cũng chính thức xác lập số phận của hậu thế nhiều lần bị dị tộc ức hiếp.

Nếu Đại Tần vẫn còn, dị tộc sao có thể ngựa đạp qua phía Nam được?

Lưu Khâm cũng coi là người theo chủ nghĩa dân tộc, nhưng hẳn có cảm giác sự ưu việt của người Hán vượt quá người thường. Tuy rằng lúc này còn chưa có người Hán, nhưng nếu khí phách Tần Phong vẫn còn, há có thể sợ Hồ man? Hòa thân ư? Cút chó! Để cho bọn họ tới hòa thân cũng là điều bất đắc dĩ.

Mọi người đang ngồi đều trầm mặc không nói.

Nhận xét này của Lưu Khâm, thực làm cho bọn họ nội tâm kinh hoàng. Thực sự sẽ gặp tai họa như lời Lưu Khâm sao? Ai cũng không hi vọng chiến loạn lại nổ ra, nhưng nhìn tình hình hiện nay, cũng không thể nói gì trước.

Cái Nhiếp là người không chịu nổi đầu tiên:

- Quân hầu, vậy người nói xem, chúng ta nên làm cái gì?
- Việc này cần có Ô Thị quân hiệp trợ mới được!

Ô Thị Khỏa híp nửa mắt, khuôn mặt tròn tròn vẫn mang theo dáng tươi cười như trước, nhưng làm cho người ta không thể nhìn rõ cách nghĩ trong nội tâm y.

- Quảng Vô quân nói nghe một chút?
- Cửu Nguyên hoang vắng, nhưng thổ địa màu mỡ, có thể nuôi ngựa Hà Nam, tích trữ lương thực đầy đủ. Hiện nay Vương Ly mới bình định được Hà Nam, đang cần người đi trước trấn an. Nếu Ô Thị quân có thể đi trước, Vương Ly lại không chào đón sao? Chỉ là việc này liên quan trọng đại, không biết Ô Thị quân thấy sao?

Ô Thị Khỏa, xoa xoa cằm, rơi vào trầm tư.

176. Chương 356 - 360

Chương 356: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (1)

Ý tứ ẩn giấu trong lời nói của Lưu Khâm, Ô Thị Khỏa là người từng trải, sao có thể không hiểu? Nếu chỉ là để y đi khởi công xây dựng bãi chăn nuôi, Ô Thị Khỏa tự nhiên sẽ không có ý kiến gì, dưới danh là nhiều thêm một bãi chăn nuôi, dù sao không phải là chuyện xấu. Nhưng khi liên hệ đến những lời nói trước đó của Lưu Khâm, Ô Thị Khỏa lại nghe ra một mùi vị khác.

Đại Tần không thể bảo toàn!

Nếu Đại Tần không thể bảo toàn, hỗn chiến vùng Trung Nguyên tất nhiên sẽ lan đến tám trăm dặm Tần Xuyên. Lưu Khâm rất hiển nhiên là không muốn nhúng tay vào hỗn loạn này, hẳn còn có tâm tư của hắn, cho nên mới trốn vào Thục quận, với ý đồ tạo lợi ích càng lớn. Sinh dân nước Tần trong chiến loạn, sẽ ra sao?

Với trí tuệ của Ô Thị Khỏa, tất nhiên có thể nghĩ đến ảo diệu bên trong. Lưu Khâm đây là đang khuyên y chuyển nhà... Ô Thị ở trong vòng Trường Thành, khó bảo đảm sẽ không gặp liên lụy. Mà nếu chiến loạn không nổ ra? Sẽ như thế nào? Dời đến một địa phương mới, cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Ô Thị Khỏa phải suy nghĩ thận trọng.

Lưu Khâm cũng không thúc giục, chỉ là tự cố mục đích của bản thân, nói:

- Ta hi vọng Ô Thị quân có thể trí nghiệp ở đất cũ Cù Diễn. Nơi đó là Bắc Địa, Cửu Nguyên, Thượng quận, thậm chí là bốn chỗ xung yếu của Hà Bắc, lưng tựa vào Đại sơn, trước mặt là bình nguyên. Qua Hà Bắc là

có thể có vạ dẫm đồng cỏ chăn nuôi, ở Hà Nam có nghìn dặm ốc thỏ, lưng tựa vào núi, sườn là Hà Thủy, là một chỗ rất tốt. Đương nhiên, Ô Thị quân nếu an trí ở nơi này, cũng không phải là không có nguy hiểm.

Người Nguyệt Thị nếu qua sông lớn, Cù Diễn chính là đứng mũi chịu sào. Cũng bởi như vậy, Ô Thị quân cần một người bảo hộ mạnh. Nhiếp tiên sinh kiếm thuật vô song, và lại không có nhiều người biết như chúng ta. Nếu Nhiếp tiên sinh nguyện ý đi theo thì Cù Diễn sẽ vững như bàn thạch... Ô Thị quân làm như vậy, không khác gì đã mở cho Đại Tần ta một kho lương, công ở kiếp này, lợi đến thiên thu, chỉ không biết Quân hầu nghĩ thế nào?

Thì ra là muốn ta làm một tấm mộc ở quận Cửu Nguyên. Hơn nữa câu nói “mở cho Đại Tần ta một kho lúa” tự cũng có thâm ý ở trong đó. Ô Thị Khảo vỗ vỗ cằm, tròn mắt xoay tròn liên tục. Nếu như thực sự có thể mở bãi chăn nuôi ở Hà Bắc mà nói, không đi Cù Diễn trước thì không được. Nếu chiến loạn không bùng nổ, lợi ích khó bảo toàn; nhưng nếu không nghe, chiến loạn nổ ra, chẳng phải là không duyên cớ đánh mất một món lợi ích lớn? Quảng Võ quân này thật đúng là cho ta một nan đề!

Thôi thôi thôi, phú quý và nguy hiểm, vốn luôn đi cùng nhau...

Ô Thị Khảo kịch liệt đấu tranh tư tưởng, mà những người ở bên ngoài, tự nhiên là không thể nhìn thấy.

Y cắn răng một cái, nghiêng người ra hỏi:

- Không biết ý Nhiếp huynh thế nào?

Cái Nhiếp ngược lại lại có vẻ không sao cả, cười nói:

- Ta bại bởi Quân hầu, tất nhiên phải hoàn thành ba việc. Việc này ngược lại cũng không coi là cái gì, nếu Quân hầu phân phó, Cái Nhiếp đương nhiên nghe theo. Chỉ là ta còn có một thỉnh cầu nho nhỏ, hi vọng Quân hầu có thể có thể ột chút thuận tiện, được không?

- Nhiếp tiên sinh cứ nói đừng ngại?

- Ta có vô số đệ tử, nhưng người chân truyền thì chỉ có một mình A La!

Cái Nhiếp chỉ tay về phía Ly Khâu nói:

- Kiếm thuật kiếm pháp, mười lăm năm qua, những kiếm pháp ta biết, đều đã dạy cho nó. Tiếp tục theo ta cũng khó có tiến bộ thêm. Ta hi vọng Quân hầu có thể thu nhận và giúp đỡ nó, mang theo nó đi rèn luyện. Một đường kiếm đạo, chỉ có thể dùng trong lúc sinh tử, mới có thể đại thành. Cứ theo lời ta nói, chung quy ta ác cũng không nở hạ tâm... A La thân thủ không tệ, con người cũng cơ linh, không biết ý Quân hầu thế nào?

A, ta mới sắp xếp cho ông ta một việc, ông ta liền ném cho ta một mạng con ghẻ...

Lưu Khám quan sát Ly Khâu từ trên xuống dưới, mà Ly Khâu lúc này cũng vẻ mặt chờ đợi nhìn hẩn. Y cũng không biết nói cái gì, cũng không hiểu lý giải. Chỉ là ánh mắt chớp chớp kia, làm trong lòng Lưu Khám có chút sợ hãi.

- Nhiếp tiên sinh không chê bai, Khám dám không theo lệnh?

- Cái Nhiếp đa tạ Quân hầu chiếu cố!

Nói xong, Cái Nhiếp bảo Ly Khâu chào hỏi, trầm giọng nói:

- Ly Khâu, từ hôm nay trở đi, con phải đi theo Quân hầu rèn luyện cho tốt. Nghe theo Quân hầu phân phó cũng giống như nghe theo ta. Nếu như để ta biết con làm những chuyện đi ngược với lẽ phải, Quân hầu không trách, ta cũng sẽ không tha con.

- A La nhớ kỹ giáo huấn của sư phụ!

Ô Thị Khảo ở một bên nhìn Cái Nhiếp gật đầu, vì vậy cũng biểu thị đồng ý với ý kiến của Lưu Khám.

Chỉ là di chuyển cũng không phải là chuyện dễ dàng. Người giàu có như Ô Thị Khảo, công việc tiến hành di chuyển càng nhiều. Ô Thị Khảo đồng ý thì đồng ý rồi, còn quyết định thì cần phải quan sát tình hình một chút. Nói không chừng, Hồ Hợi, người đã bị Lưu Khám trực tiếp bài trừ ra khỏi con cháu Doanh thị,

sẽ đột nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ thì sao? Nếu như Hồ Hợi thực sự có thể tỉnh ngộ lại, Ô Thị Khảo tuyệt sẽ không bán đứng Lưu Khảm.

Cứ như vậy, mọi người bàn bạc rất lâu.

Chỉ biết lúc gà gáy, mới tính toán xong...

Kế tiếp mấy ngày, đám người Lưu Khảm tất nhiên chuẩn bị rời đi. Doanh Quả đối với việc được sắp xếp đến Ba Thục cũng không có bài xích. Dù sao nàng cũng biết Ba Mạn, hơn nữa thân với Ba Mạn không khác gì tử muội. Nếu có thể an thân ở Ba Thục, cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Về phần báo thù?

Doanh Quả cũng không còn vương vấn nữa!

Thế lực của Hồ Hợi rất lớn, muốn báo thù cũng không quá có khả năng. Với lại, Bắc Quảng Võ quân cũng đã nói, thời gian cũng sẽ không lâu nữa.

Lúc đám người Lưu Khảm đang bận rộn chuẩn bị ở trong Ô Thị bảo, Doanh Hồ Hợi dưới sự lừa gạt của Triệu Cao, lần thứ hai hạ một đạo chiếu lệnh.

Trưng tập nam tử binh dịch bậc bốn.

Luật của Đại Tần phân thành năm bậc binh dịch.

Bậc thứ nhất chính là bao gồm phạm quan, chuế tể và đám thương nhân, có thể mạnh mẽ trưng làm binh dịch.

Bậc thứ hai bao gồm những người đã từng là chuế tể và thương nhân, có thể mạnh mẽ trưng làm binh dịch.

Bậc thứ ba sẽ bắt đầu truy ngược lại quan hệ huyết mạch, những người có tổ tiên đã từng làm chuế tể và thương nhân, cũng ở trong danh sách mộ binh.

Lúc Thủy Hoàng Đế vẫn còn trên đời, mặc dù xây dựng Trường Thành, hoàng lăng Ly sơn, cũng chỉ mộ binh đến bậc ba.

Bậc bốn, phạm vi đã rất rộng rồi... nhóm Tả lự, đều nhập binh dịch! Tả lự, ở thời kỳ Đại Tần, là những người cùng khổ không có tiền bạc. Người cùng khổ, phạm vi rộng bao nhiêu? Không thể dùng một hai câu là có thể nói rõ ràng vấn đề được.

Nói chung, người ở trong đám Tả lự, dù là bản dân cũng sẽ bị mộ binh.

Mà mộ binh đến bậc bốn để làm gì?

Thứ nhất là tu kiến cung A Phòng, thứ hai là đẩy mạnh thủ vệ ở Nam Bắc Cương. Trong đó lại phân chia, ở vùng Trung Nguyên, phía bắc Hà Thủy gọi là Bắc Cương, phía nam Hà Thủy gọi là Nam Cương. Rất dễ để phân chia ra sự khác nhau, cho nên các nơi đều bắt đầu hành động.

Chương 357: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (2)

Bạn sẽ ủng hộ 15 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:Lại nói, nằm ở đầu Dĩnh Thủy có một tòa huyện thành tên là Dương thành (hiện nay là Phương Thành, Hà Nam)

Ở đây đã từng là lãnh địa của nước Sở, vì vậy Dương thành đều là người Sở sống ở đây. Tại Dương thành, có một kỳ nhân tên là Trần Thiệp.

Nói gã kỳ không phải là tướng mạo gã kỳ lạ, mà là nói người này không giống những người bình thường khác.

Sinh ra trong một gia đình nghèo khó, cũng không bằng lòng an phận, lúc cùng người trồng trọt, lại thường xuyên cầm một quyển thẻ tre ngồi ở đầu ruộng đọc. Có người nói, đó là đồ vật mà tổ tiên gã truyền lại. Nội dung là gì, chưa từng có người xem qua, chỉ là bình thường thấy gã hỏi chữ mọi người.

Lúc hai mươi tuổi, với bằng hữu cùng cày ruộng.

Trên đồng ruộng, gã đột nhiên nói với đồng bạn:

- Cầu phú quý, vật tương vong!

Ý tứ nói là, sau này nếu ai trở nên nổi bật, đừng quên những huynh đệ nghèo khổ này. Đối với những người lúc đó vẫn đề chỉ là ăn no bụng mà nói, lời của Trần Thiệp không khác gì người si nói mộng, đều chê cười nói:

- Ngay cả một khối ruộng cũng không có, phú quý ở đâu tới?

Kết quả là, Trần Thiệp nói ra một câu:

- CThan ôi! Chim én, chim sẻ làm sao biết được chí của chim hộc, chim hồng!

Lúc đó rất nhiều người đều nghĩ Trần Thiệp thuộc loại người chơi bởi lêu lổng, mơ mộng hão huyền.

Mọi người thấy gã đã hai mươi tuổi rồi, nhưng ngay cả một thửa ruộng của chính mình cũng không có, càng đừng nói đến chuyện lấy vợ. Khi làm việc cũng không thấy gã ra sức, làm việc không chu toàn, dựa vào người khác làm mà sống qua ngày. Mà những người cùng cày ruộng hôm nay, không ít người đều có gia sản của mình. Trần Thiệp cũng không cảm thấy thẹn thùng, ở nhà này ăn một bữa, ở nhà kia uống một chén, không thành cái dạng gì.

Ở điểm này, bản tính của Trần Thiệp và Lưu Quý rất giống nhau.

Nhưng so với gã thì Lưu Quý còn khá hơn. Chí ít, Lưu Quý tốt xấu gì năm xưa cũng xuất thân là một du hiệp, cũng từng du lịch thiên hạ, cũng từng dùng kiếm giết người. Mà Trần Thiệp thì sao? Cả ngày đều lui ở một mẫu ba đất Dương thành, thật ra chưa từng giết người, nhưng trộm vặt cũng không ít.

Cho nên lúc Hồ Hợi trưng tập Tả lư xuất chinh, Lý trưởng không chút do dự cho tên gã vào danh sách.

Ông đã sớm muốn báo lên rồi, nhưng người này hết lần này đến lần khác không phạm việc gì, không từng kinh thương, lại càng chưa lấy vợ. Hiện tại, cơ hội tốt cực đã tới... Lý trưởng cuối cùng có thể không cần lo lắng nữa. Mà mình vừa cưới một tức phụ về nhà, cả ngày cứ mất đi mảy lại với Trần Thiệp, nhìn đã làm người khác lo lắng.

Nói chung, mặc kệ Trần Thiệp có nguyện ý hay không, gã đều phải theo mọi người, lên đường đi về phía nam.

Đi tới Nam Cương phải đi qua các nơi Ủy Thị, Dương Hạ, Tiểu huyện và Chung Ly. Đường xá gian nguy, còn phải đến nơi chỉ định an toàn, tâm tình Trần Thiệp tất nhiên sẽ không tốt. Theo đại đội nhân mã uể oải tiến lên, thỉnh thoảng gã lại quay đầu nhìn Dương thành đang xa dần.

Cũng không biết được, đến khi nào mới có thể về lại cố hương?

Tâm trạng Trần Thiệp vô cùng sa sút.

Mà lúc đó, trong cung Hàm Dương cũng là một tình cảnh khác.

Từ khi Doanh Hồ Hợi ngồi ổn thoả ngôi vị hoàng đế, sau khi thanh trừ những người đối lập thì bắt đầu tận tình hưởng lạc. Mười ba tuổi mà hoang đảng không gì sánh được.

Một ngày, Hồ Hợi đang ôm cung nữ nghe ca vũ, thì thấy Triệu Cao vội vàng chạy đến.

- Bệ hạ!

- Triệu Cao, có chuyện gì sao?

Hồ Hợi có tình ra về ông cụ non, cười ha hả nhìn Triệu Cao:

- Nếu là việc công, chớ nói với trẫm, ngươi và Lý Tư làm chủ là tốt rồi.

Trong mắt Triệu Cao hàn quang chột lóe, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười a dua.

Hồ Hợi không biết, tuy y ngồi hoàng vị còn không đến hai tháng, thủ hạ của y chính là hai đại thần này, đã tranh đấu khí thế ngất trời. Triệu Cao là một nội thị, ngũ thể không được đầy đủ, lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, hơn nữa lại thích tài vật. Ở điểm này, Lý Tư lại khác. Lý Tư thích quyền là không giả, nhưng mục đích lão thích quyền, là vì có thể thi triển tài hoa thống trị quốc gia.

Lão có thể thần phục Hồ Hợi, nhưng không có nghĩa là lão nguyện ý đem cái giang sơn do chính tay Thủy Hoàng Đế và lão gây dựng đánh mất.

Vì vậy khi làm việc vẫn như trước thận trọng siêng năng.

Chính bởi vì lão nghiêm túc, làm cho Triệu Cao vô cùng bất mãn.

- Bệ hạ còn nhớ Bắc Quảng Võ quân không?

- A, trầm nhớ, là lão Bi Phú Bình đi... Đúng rồi, đã bắt được tên kia chưa? Ta nhớ hẳn bảo hộ tiện nhân Doanh Quả bỏ chạy khỏi Bắc Cương.

Hiện nay Vương Lý đã làm Thượng tướng quân, vì sao đến bây giờ vẫn còn chưa biết đám người Phù Tô hiện đang ở đâu?

Triệu Cao chính là đang chờ câu hỏi này của Hồ Hợi.

- Cái này... nội thần cũng không rõ ràng lắm. Việc này vẫn do Thừa tướng xử lý. Vài lần nội thần cũng muốn nhúng tay vào, nhưng đều bị ngăn trở.

- A?

Hồ Hợi đẩy vũ cơ bên người ra, thét một tiếng ra lệnh người xung quanh lui xuống.

Trên khuôn mặt bụ bẫm toát ra một tia ngưng trọng không hài lòng.

- Vẫn chưa bắt được Bắc Quảng Võ quân, nhưng gia quyến Quảng Võ quân hiện nay vẫn còn ở Lâu Thương.

Nội thần vài lần giục Thừa tướng, hi vọng phủ Thừa tướng có thể ra một đạo mệnh lệnh, đem bắt hết cả nhà của Quảng Võ Quân. Thần nghe người ta nói, Quảng Võ quân là một hiếu tử, chỉ cần cầm giữ gia quyến của hắn, hắn ngược lại sẽ tự đến đây chịu tội... Thế nhưng, Thừa tướng trước sau không có hành động.

- Người thấy ý tứ của Lý Tư là thế nào?

- Lẽ nào bệ hạ đã quên rồi, Lý Tư ban đầu thuận phục bệ hạ là vì cái gì?

Sắc mặt Doanh Hồ Hợi biến thành rất khó nhìn. Ban đầu, Lý Tư là bởi vì sợ chết, mới thuận phục y, lẽ nào nói...

Một tia mầm mống hoài nghi liền nhẹ nhàng mọc trong lòng Doanh Hồ Hợi. Triệu Cao dạy dỗ Hồ Hợi bao năm, có thể sát ngôn quan sắc.

Trong lòng Hồ Hợi nghĩ cái gì, y đương nhiên rõ ràng.

Không khỏi âm thầm cười lạnh một tiếng... Kỳ thực, y đâu có nhắc gì với Lý Tư? Lúc Hồ Hợi đăng cơ, mọi việc phức tạp, căn bản là Lý Tư không rảnh tay để nghĩ đến chuyện của Lưu Khâm. Theo Lý Tư thấy, Lưu Khâm không đáng quan tâm, thậm chí ngay cả Phù Tô cũng không cần quan tâm.

Chỉ cần Hồ Hợi ngồi ổn trên đế vị, thiên hạ thái bình, Phù Tô dù có bản lĩnh lớn bằng trời, còn có thể xoay chuyển càn khôn được sao?

Kỳ thực, đối với hành vi tàn sát tôn thất của Hồ Hợi, Lý Tư cũng không tán thành. Nhưng lúc đó, tình hình tôn thất đang như nước lũ cuộn cuộn, cũng phải làm như vậy. Hơn nữa, chủ ý này là của Triệu Cao nghĩ ra, chờ Hồ Hợi trưởng thành, hiểu được thị phi, tự nhiên biết tốt xấu. Có liên quan gì đến Lý Tư lão đâu?

Chỉ là lần này Hồ Hợi trưng tập binh dịch bậc bốn, Lý Tư cũng không quá tán thành.

Việc này đã làm Hồ Hợi đã có bất mãn đối với Lý Tư. Triệu Cao lại nói thêm như vậy, làm y càng thêm hoài nghi.

- Ý ngươi là...

- Bệ hạ thông tuệ hơn người, tự có quyết đoán. Cao chỉ là một nội thần, không dám can thiệp triều chính.

Hồ Hợi nói:

- Triệu Cao, chuyện này phải mau chóng giải quyết mới được. Trẫm thực sự không hi vọng y lại tiếp tục như vậy... Như vậy đi, việc này do người xử lý, phải nhanh chóng bắt được Lưu Khâm kia. Trẫm không cần biết là chết hay sống, sống phải thấy người Phù Tô, chết phải thấy xác Phù Tô.

- Cựu thần, hiểu rõ!

Triệu Cao phủ phục trên mặt đất, cung kính nói:

- Cựu thần đã có chủ ý.

- A, nói nghe một chút?

- Kỳ thực không khó, chỉ cần phái một người đi tới quận Tứ Thủy, mệnh cho thái thú Doanh Tráng xuất binh, đem cả nhà Lưu Khâm già trẻ tróc tới Hàm Dương là được.

Hồ Hợi nói:

- Sự tình đơn giản như thế, Lý Tư cũng không ngại vì trẫm phân ưu.

Y dừng lại một chút, sau đó nghiêm mặt nói:

- Vậy người cho rằng, phái người nào mới được? Tốt nhất là một người không liên quan đến Lý Tư.

- Bệ hạ tâm tư kín đáo, cựu thần không thể sánh bằng. Nếu không có bệ hạ nhắc nhở, cựu thần suýt nữa sơ sót!

Triệu Cao nịnh nọt, làm cho Hồ Hợi thoải mái khắp người, cười híp cả mắt.

- Cựu thần nghĩ đi nghĩ lại, Lý Tư là nguyên lão trong triều, phủ Thừa tướng lại quyết định mọi việc lớn nhỏ, vậy người này sẽ là... Bác sĩ Thúc Tôn Thông tài học hơn người, hơn nữa cũng không có nhiều giao tình với Lý Tư. Người này rất cơ linh, không bằng để y đi Tứ Thủy truyền mệnh lệnh đi.

- Người tiến cử người, trẫm cũng yên tâm, cứ như vậy đi.

Chỉ nói có mấy câu, Hồ Hợi đã lộ ra thái độ sốt ruột bức bối. Triệu Cao vô cùng thức thời đứng dậy xin cáo lui, để cho vũ cơ ca sĩ đang đứng hầu bên ngoài cửa điện đi vào.

Trên mặt y hiện lên một nụ cười lạnh lùng: Lý Tư, người khinh thường ta, vậy đừng trách ta không khách khí. Đây chỉ là bước đầu tiên, ta muốn xem cái chức Thừa tướng này của người còn có thể làm được bao lâu?

• Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành: Là câu thơ trong bài thơ Hiệp Khách hành của Lý Bạch

Chương 358: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (3)

Nước sông dào dạt, sóng cuộn cuộn.

Vách đá hai bên bờ sông cao vút, đỉnh núi cao chót vót, xanh um tươi tốt. Từ trong núi thỉnh thoảng truyền ra những tiếng bị thương rên rỉ. Tiếng vượn kêu, quanh quần trời cao, thật lâu không chịu tan đi. Nước sông thỉnh thoảng lại nổi lên những bọt máu, những cái xác thuyền bị nghiền nát, đẩy lên bãi bồi.

Một hồi đại chiến vừa hạ màn.

Đường Lệ đứng ở trên sàn lầu thuyền, nhìn mặt sông trôi đầy những xác thuyền, khóe miệng thanh tú hơi nhếch lên lên một vòng cung, trong mắt lộ ra thần quang lạnh liệt. Từ một trận chiến, đội thuyền của thương hành người Ba có thể ngang dọc đi trên Đại giang rồi!

Đây là một trận thủy chiến xảy ra từ đầu mùa xuân.

Song phương giao chiến, chính là Tần gia ở Ba quận và thương hành người Ba ở Thục quận. Thủy Hoàng Đế đột nhiên băng hà, làm cho Tần gia vốn bị bó tay bó chân ở Ba quận, thoáng cái có được điều mong muốn. Hầu như là trước tiên chính là Tần Chỉ phái ra sứ giả, tỏ rõ sự trung thành tận tâm đối với Triệu Cao. Đường nhiên là y cũng dâng rất nhiều tiền bạc, làm cho Triệu Cao mặt rạng mày rờ.

Giữa tháng mười hai, quan viên Ba quận nhận được chiếu lệnh, không được tiếp tục chèn ép Tần gia. Không chỉ không thể chèn ép còn phải dành cho Tần gia một độ chiếu cố nhất định. Điều này khiến cho tình hình tại Ba Thục, đột nhiên xảy ra biến hóa to lớn.

Tần Chỉ vốn bị vây ở thế hạ phong nay quyết ý hướng Ba Mạn phản kích rồi! Nhưng ngoài ý liệu của Tần Chỉ chính là, theo ý thấy Ba Mạn mất đi sự chiếu ứng của Thủy Hoàng Đế, hẳn là không dám lại tranh đấu với y. Thế nhưng sự tình lại không phải như vậy. Ba Mạn dùng thái độ cường ngạnh trước nay chưa từng có, cự tuyệt hợp tác với Tần Chỉ. Giữa tháng một, người Ba ở Nghiêm Đạo đột nhiên tác loạn, lôi kéo sự chú ý của quan viên địa phương Thục quận, không thể không rời đi tầm nhìn. Mà cũng ở trong tháng đó đã phát sinh bạo động ở Bạch Mã Đế, đã điều đi toàn bộ binh lực của Thục quận. Mà Ba Mạn nhân cơ hội này, phát động quyết chiến cùng Tần Chỉ.

Ngay từ đầu chiến dịch, tình hình liền nghiêng về một phía. Ba Mạn dựa vào thành trì kiên cố xây dựng ở Giang Dương, bám chặt ngăn chặn chủ lực của Tần Chỉ. Đồng thời lại do hai người Đường Lệ và Tào Vô Thương, suất lĩnh thủy quân chinh phạt Cung Đô. Theo đường thủy đột nhiên xuất kích, cuốn tròn một bên sườn của Tần Chỉ, một lần hành động, đánh tan thuyền đội đại doanh của Tần gia ở huyện Vu. Trận chiến qua đi, tầm khống chế của Tần Chỉ ở trên sông của Ba Thục hầu như không còn sót lại chút gì.

Mà đội thuyền của Ba Mạn, lại có thể tự do hành tẩu trên khu vực Đại Giang, tùy thời có thể lên đất liền, công kích hậu phương lớn của Tần gia.

Cho dù Tần Chỉ có triều đình chống lưng, cũng có thể làm gì?

Giờ ở Ba Sơn, Thục Thủy, nếu Ba Mạn giận dữ mà nói, hợp lại một lần cá chết lưới rách, cũng làm cho Ba Thục biến thành một mảnh phế tích.

Tuy có chiếu lệnh của triều đình, nhưng đối mặt với Ba Mạn thế mạnh như vậy, quan viên Ba Thục cũng cảm thấy đau đầu.

Ba Mạn này...

Tựa hồ hoàn toàn không giống với Tần Thanh.

Tần Thanh vốn hòa nhã, mọi việc đều có mức độ.

Thế nhưng Ba Mạn bất đồng, nói thông được thì nói, nói không thông liền đánh. Hết lần này đến lần khác, thế lực của thương hành người Ba bành trướng vô cùng nhanh chóng gấp ba bốn lần. Đặc biệt, Tần Thanh đặt nền móng ở Cung Đô quốc, khi cần thiết, một phách chia đôi, nâng lui về Cung Đô, đồng thời tùy thời đều có thể uy hiếp đến an toàn của Ba Thục. Hiện nay Thủy Hoàng Đế băng hà, Ba Thục ở vào nơi hậu phương của Đại Tần, càng cần phải ở trong trạng thái hòa bình ổn định.

Ngộ nhỡ thực sự nổi lên loạn lạc, chỉ sợ cuối cùng, người không may chính là những quan viên này.

Các quan viên của Ba Thục, một mặt phải nghĩ cách trấn an, mặt khác phải xin chỉ thị mới nhất của triều đình. Nhưng ai cũng không nghĩ tới, Ba Mạn lại phản kích vào đúng lúc này... Hơn nữa còn lấy được toàn thắng. Chỉ sợ kế tiếp, các quan viên Ba Thục, sẽ càng thêm đau đầu.

Là người bày ra đại chiến lần này, Đường Lệ tất nhiên là vô cùng hưởng thụ niềm vui của trận đại thắng này.

Xa xa, một chiếc thuyền nhỏ đang phi nhanh đến gần.

Đầu thuyền cờ xí của thương hành người Ba lay động. Đứng trên thuyền chính là gia tướng của Ba Mạn, Ba Chu. Ba Chu vốn tên là Tần Chu, khi Ba Mạn quy tông, cũng sửa lại họ.

- Đường công tử, tiểu thư có thư tới!

Lúc thuyền nhỏ tới gần, Ba Chu theo cầu thanh lên lầu thuyền, hai tay trình một phong thư đưa cho Đường Lệ.

Đối với người thanh niên gần hai mươi bảy tuổi này, Ba Chu cũng không dám có nửa điểm buông lỏng, nguyên nhân rất đơn giản, không nói đến lai lịch Đường Lệ, chỉ nói đến ba năm ở lại Thục quận bày mưu tính kế, không chỉ làm cho thương hành người Ba đứng vững, đồng thời còn mở lãnh địa đến tận Cung Đô.

Điều này cũng khiến cho thương hành người Ba ở xung quanh Thục quận tăng gia rất lớn.

Thế cho nên Ba Mạn tán thán nói:

- Đường Lệ trong lòng mang binh giáp, có tài kinh thiên, thực không tầm thường chút nào.

Đường Lệ tiếp nhận thư, rất nhanh nhìn lướt qua, sắc mặt hơi đổi.

- Mạn tiểu thư còn có gì phân phó?

Ba Chu nói;

- Tiểu thư nói, xin Công tử quyết định?

- Không nghĩ tới khi Tiên đế băng hà còn có tin tức như vậy... trách không được! Người lập tức quay về trả lời Mạn tiểu thư, nói mong nàng mau chóng kết thúc cuộc chiến ở Giang Dương. Việc chiếm đoạt Tần Chỉ, có thể tạm thời hoãn chậm lại. Có hai việc cấp bách: Thứ nhất, cần mau chóng khống chế được Thành Đô, cướp đoạt Gia Minh quan, đóng cửa môn hộ ở Thục quận; thứ hai, mệnh lệnh cho người chủ sự ở huyện Chu, phải nhanh chóng nghĩ cách, liên hệ được với Lâu Thương. Nếu Quân hầu dự cảm thiên hạ sẽ loạn, cũng không cần bận tên không đích. Chúng ta phải trù tính sớm, phải nhìn tình hình mà ứng đối.

Ba Chu là tâm phúc của Ba Mạn, cũng là một cự thần. Đường Lệ không cần giấu giếm y cái gì, sau khi phân phó hoàn tất, lập tức sai người về gọi Tào Vô Thương đến đây. Ba Chu cũng không lười thôi, nhảy lên thuyền nhỏ, cấp tốc rời đi. Nhìn bóng lưng của Ba Chu, trong mắt Đường Lệ đột nhiên hiện lên một vệt dị sắc.

A Khảm, ta vẫn nhớ mười năm trước người từng dự cảm sẽ xảy ra đại sự. Hồi đó, người viết câu “Chu công thổ bộ, thiên hạ quy tâm”, tuy rằng thắm thắm đã đem bài thơ đó đốt hủy, nhưng sau lại từng cho người lên nói với ta. “Chu công thổ bộ, thiên hạ quy tâm” nhưng hiện nay Bệ hạ băng hà, Đại công tử không còn nữa. Người sẽ đi con đường nào? Làm Chu công kia? Hay là làm một Võ vương nhòm ngó ngôi báu kia? Ha ha, biết đâu... người đã có quyết định rồi!

Giữa tháng hai, Lưu Khảm dùng tên giả Khảm Văn, mang theo Mông Tật, Lý Thành, Đồ Đồ, Ly Khâu cộng thêm Cấp Vô Lương và sáu gã Lâu Phiến kỵ quân may mắn còn tồn tại đến nay. Một nhóm mười hai người trà trộn vào trong một thương đội, đi ra Hàm Cốc quan, thẳng hướng Đại Lương thành mà đi.

Thương đội này là do Ô Thị Khảo phái ra, mục đích là đến Đại Lương.

Việc buôn bán của Ô Thị Khảo rất hỗn tạp, không đơn thuần chỉ là buôn ngựa, còn buôn bán cả da lông thú, quy mô cũng không nhỏ. Thương đội hai trăm người cùng bốn năm mươi chiếc xe ngựa, đám người Lưu Khảm cũng lẫn trong đó, không dễ dàng làm người khác chú ý.

Vấn đề duy nhất chính là, vóc người của Lưu Khảm. Cho nên hắn dứt khoát đảm nhiệm làm xa phu, lúc đi qua trạm kiểm soát, chỉ cần khom lưng là có thể đánh lừa qua. Còn có Xích Thổ của Lưu Khảm, vốn màu lông đỏ như lửa cũng bị nhuộm thành màu đen. Xích kỳ và cung nỏ để bên trong xe ngựa, tránh khỏi sự chú ý của người ngoài. Theo như Mông Tật thấy, mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ, nhưng Lưu Khảm vẫn không dám qua loa nửa phần.

Nghĩ đến năm xưa, đám người hắn và Quán Anh khi từ Tống Tử thành về nhà, bởi vì đại thiết chùy của Lưu Cự mà suýt nữa bại lộ thân phận.

Chuyện như thế này có một lần là đủ rồi!

Lưu Khảm không hi vọng lại giẫm lên vết xe đổ. Nếu chỉ bởi vì chi tiết mà lộ ra kẻ hở, đến lúc đó không chỉ có bọn hắn gặp nguy hiểm, Ô Thị Khảo cũng sẽ không sống được. Làm phiền người ta, cần phải vì người ta mà suy nghĩ một chút. Sau này, nói không chừng còn phải tiếp tục giao tế với Ô Thị Khảo nữa.

Chương 359: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (4)

Doanh Quả cùng Mông Tật và Lưu Tín, sau khi đám người Lưu Khảm rời đi thì ngày hôm sau lại theo một thương đội khác đi vào Thục Trung.

Sở dĩ cùng Doanh Quả tách ra, cũng là muốn phân tán mục tiêu, còn phương diện khác, Lưu Khảm còn có lo lắng của mình. Mông Khắc là người rất thông minh, nếu như để y thấy bí mật của Lâu Thương, tất nhiên sẽ khiến y hoài nghi. Hiện tại Lưu Khảm lo lắng chính là, mau chóng chuyển rời đến Thục quận. Có dũng tướng giống như là Mông Tật là tốt rồi, người trí tướng hình giống như Mông Khắc, ngược lại tác dụng không lớn.

Dựa theo cước trình, đám người Lưu Khảm sau khi ra khỏi Hàm Cốc quan, khoảng chừng hai mươi ngày là có thể đến Lâu Thương. Thế nhưng trong luật pháp Đại Tần, yêu cầu đối với quan điệp là vô cùng nghiêm ngặt. Từ khi xuất phát ở Ô Thị bảo, trên quan điệp đã ghi rõ có bao nhiêu người, lúc đến Đại Lương, phải có bấy nhiêu người. Cho nên đám người Lưu Khảm cũng không thể sớm rời khỏi đội. Sau khi cùng thương đội đến Đại Lương thành, phải đợi Đại Lương thành phát phóng quan điệp, mới có thể thoát thân. Cho nên, mặc dù Lưu Khảm rất nhớ nhà nhưng vẫn phải theo trình tự.

Thời kỳ Chiến quốc, Đại Lương là Đô thành của nước Ngụy, tại thời điểm đó, Đô thành là thành lớn nhất của nước Ngụy, vốn được xây dựng ở An ấp. Năm Ngụy Huệ vương thứ ba mươi mốt, chính là năm 399 trước CN, Ngụy đô từ An ấp chuyển đến Đại Lương.

Từ đó về sau, trong quốc đô của hai triều, trình diễn một màn bi hài kịch.

Quân sự gia trứ danh Tôn Tẫn của Chiến quốc, ở chỗ này mất đi hai chân, dựa vào giả ngậy giả đại để tránh thoát sự hãm hại của Bàng Quyên, chạy trốn đến Đại Tề.

Lại có Tín Lăng quân trộm binh phù cứu Triệu, tận hiến tín nghĩa.

Nói chung, trong tòa cổ đô này, xảy ra rất nhiều chuyện. Năm Thủy Hoàng Đế thứ hai mươi hai (năm 225 trước CN), đại tướng quân nước Tần Vương Bân đánh Ngụy, quyết chiến ở Hà Thủy và Đại Cầu, đánh ngược về Đại Lương thành. Thành hủy mà Ngụy hàng, năm đó vinh quang không kể hết.

Đại Lương thành hiện nay tuy đã khôi phục chút nguyên khí. Nhưng từ những vùng tường thành đổ nát có thể thấy được, ngày xưa thủy quán Đại Lương thành đã để lại vết tích thâm kịch.

Đám người Lưu Khảm vô cùng thuận lợi tiến vào Đại Lương thành, theo thương đội đi tới điểm dừng chân, lúc này mới rút cuộc thở ra một hơi. Bởi vì đi xuống phía nam, cần trực tiếp vào quận Năng. Sau đó trốn vào Năng sơn, từ Mạnh Trư trạch tiến vào quận Tứ Thủy đi thẳng đến Lâu Thương. Thuận lợi mà nói, khoảng chừng mười ngày là có thể đến Lâu Thương. Tâm tình Lưu Khảm so với lúc ở Quan Trung lên nhập Hàm Cốc quan thì thả lỏng hơn rất nhiều. Đầu tiên là nói lời cảm tạ đối với thương đội, sau đó đoàn người thoát ly khỏi thương đội, chuẩn bị thừa dịp sắc trời còn sớm, chạy đi ra khỏi thành.

Lúc này đây, đám người Lưu Khảm đã thay đổi trang phục, trước là quần áo, sau là ngựa, không giống với lúc đầu. Đây cũng không phải là thả lỏng cảnh giác, mà là bởi vì Lưu Khảm phát hiện ra một vấn đề.

Lúc ra khỏi Hàm Cốc quan, tựa hồ quan phủ các nơi đều không nhận được tin tức truy nã hẩn. Có lẽ là phía Hàm Dương không kịp, có lẽ là có ý định che giấu tin tức như vậy. Nói chung, thủ vệ các nơi cũng không phải rất nghiêm mật, Đại Lương thành cũng đồng dạng như vậy.

Cùng với lên lút làm người khác hoài nghi, chẳng bằng đường hoàng mà đi ra ngoài, sẽ càng thêm an toàn. Đây cũng chính là phương thức tư duy của con người. Càng cẩn thận càng dễ bị phát hiện; càng thoải mái ngược lại sẽ làm người khác không quá chú ý. Nhưng Lưu Khảm vẫn cải trang một chút, tỷ như hẩn bôi đen mặt, đem xích kỳ bọc kỹ buộc trên lưng ngựa, tiên y nô mã, rất khí phái.

Đoàn người hướng về phía cửa nam Đại Lương thành, nhìn thấy cửa thành ở ngay phía trước, chợt nghe trong thành nổi một hồi tù và vang lên.

Là bị lộ hành tung?

Tim Lưu Khảm đập mạnh, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

- Ra khỏi thành!

Nhưng đúng lúc này, cửa lớn nặng trĩu của Đại Lương thành tựa hồ đang muốn đóng lại, Lưu Khảm nhúu mày, lòng càng thêm hoảng loạn.

Môn tốt ở cửa thành lúc này lên tiếng:

- Huyện úy có lệnh, mọi người tạm thời không được ra khỏi thành. Từ hôm nay trở đi, Đại Lương thành bắt đầu cấm đi lại ban đêm. Ban ngày nếu không thông quan điệp, cũng giống như vậy, không được tự ý đi lại trên đường. Nếu vi phạm lệnh cấm, giết không cần hỏi!

Cấm đi lại ban đêm?

Lưu Khám có chút hồ đồ rồi!

Nếu chỉ là phát hiện ra bọn họ, cần gì phải bày trận lớn như vậy? Chẳng lẽ, đã xảy ra chuyện gì?

- Lý Thành đi thám thính một chút, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Lý Thành lên tiếng, thúc ngựa rời khỏi đoàn người, đi tới cửa thành.

Y ăn mặc gọn gàng, xuất thân danh môn, gia giáo không tầm thường, chức vị Cửu cư phụ tá, có một loại quý khí. Ngồi trên lưng ngựa, khí độ bất phàm.

Môn bá ngược lại cũng không dám làm khó dễ, giải thích một lượt cho Lý Thành.

Lý Thành nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi lớn. Y quay đầu ngựa, rời khỏi cửa thành, cấp tốc đi tới chỗ Lưu Khám, thấp giọng nói:

- Quân hầu, đã xảy ra chuyện!

- Xảy ra chuyện gì?

- Năm ngày trước, có một nhóm người hãn là canh tốt đi xuống phía nam, ở Đại Trạch hương xảy ra bạo động.

Bọn họ giết chết quan quân áp giải bọn họ, rồi nhanh chóng công hãm huyện Kỳ, cướp đoạt binh khí lương thảo trong kho phủ, thanh thế vô cùng kinh người.

Có người nói, nhóm nghịch tặc kia là từ huyện Tiểu đến.

Nói không chừng lúc nào đó sẽ đánh tới Đại Lương thành. Huyện úy Đại Lương bởi vậy thất kinh, lo lắng có đồng đảng của nghịch tặc ở Đại Lương thành, cho nên đóng cửa thành, chuẩn bị lục soát từng nhà. Theo ta thấy, cửa thành, trong chốc lát, chỉ sợ sẽ không mở!

- Tiểu nhi vô năng, bệ hạ vừa băng hà, liền gặp phải tai họa lớn như vậy!

Mông Tất không nhịn được, thấp giọng chửi bới một câu. Nghe ra được, y không có chút thiện cảm nào đối với Doanh Hồ Hợi. Hoặc là cho tới bây giờ, Mông Tất vẫn không muốn thừa nhận thân phận của Hồ Hợi. Nhưng trong hoàn cảnh này, Cấp Vô Lương đứng một bên ra hiệu bảo y không nên nói bậy.

Đại Trạch hương?

Binh lính đi xuống phía nam?

Trần Thắng và Ngô Quảng!

Lưu Khám không khỏi giật nảy mình, trong nháy mắt, hắn đã biết lai lịch hai phản tặc kia. Trần Thắng, Ngô Quảng, rốt cục đã xuất hiện rồi sao?

Nhưng vì sao lại xuất hiện vào lúc này?

Lưu Khám không khỏi hốt hoảng trong lòng. Theo đạo lý, sự xuất hiện của Trần Thắng, Ngô Quảng hãn là sự việc hãn mong muốn nhìn thấy... Tựa hồ lịch sử lại đi về quỹ đạo vốn có của nó, Lưu Khám căn bản là không nắm chắc. Cũng không biết vì sao, trong lòng hắn lúc này càng nhiều hơn là hoảng loạn.

- Trần Thắng đó... không đánh tới Lâu Thương chứ?

- Trần Thắng?

Lý Thành ngăn ra:

- Không phải là Trần Thắng, mà hình như là một gã tên Trần Thiệp. Môn bá đó hình như cũng không biết nhiều lắm, ta chỉ nghe được Trần Thiệp cùng một người tên là Ngô Quảng, lại dám dùng danh hiệu của Đại công tử và Sở tặc Hạng Yên... Còn có rất nhiều người tin tưởng.

Câu nói kế tiếp của Lý Thành, Lưu Khâm không có nghe rõ ràng.

Trong đầu hắn đã rối loạn thành một mớ!

Mặc kệ là Trần Thiệp hay Trần Thắng, chung quy cũng chỉ là một người. Bọn họ rốt cục hành động rồi, mà Lâu Thương chính là trạm trung chuyển của khu Tứ Hoà, khẳng định sẽ bị lan đến!

Không được, phải nhanh chóng ra ngoài thành, bằng không không kịp nữa rồi. Hơn nữa Đại Lương thành cũng không ở lại được nữa rồi.

Huyện úy Đại Lương muốn bài tra nghịch đảng, đám người mình đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở.

Lưu Khâm hạ quyết tâm, đang chuẩn bị hạ lệnh ra khỏi quan, đúng lúc này từ hẻm nhỏ ở một bên đột nhiên lao ra một người, giữ chặt lấy hàm thiếc và dây cương.

- A Khâm huynh đệ, thật là người? Người... sao lại ở đây?

Lưu Khâm giật nảy mình, tóc gáy đều dựng đứng cả lên. Hắn một tay thuận thế nắm lấy chùy bính trên yên ngựa, giương mắt nhìn lại, nhưng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Chương 360: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (5)

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Người này tuổi khoảng chừng hơn ba mươi, mặt trắng râu ngắn, vóc người thon gầy. Y đột nhiên xuất hiện, thế cho nên Lưu Khâm căn bản không có sớm cảm giác được. Nhìn kỹ lại, phát hiện người này nhìn có chút quen mắt.

Hình như là đã gặp ở nơi nào đó rồi, nhưng lại nghĩ không ra.

- A Khâm huynh đệ, từ biệt ở Huyện Bái chín năm trước, không ngờ lại gặp được người ở chỗ này... Người không nhận ra ta sao? Ta là Chu Thị đây!

Lưu Khâm thật đúng là nhận không ra! Đừng nói đến nhận không ra, ngay cả tên đều nghe có chút lạ tai.

Người này cười nói:

- Cũng khó trách A Khâm huynh đệ không nhớ được ta! Năm đó ở tại Huyện Bái, chính là lúc người vừa tới Huyện Bái, không phải chính là lúc mộ binh sao? Ta còn nhớ lúc đó Huyện trưởng hình như là họ Nhâm, chiêu mộ chúng ta áp tải lương thảo tới huyện Tiết, nhớ ra chưa?

- A...

Đúng là có một chuyện như thế này! Lưu Khâm không nhớ được người này, nhưng có thể đoán được, người này hình như không có ác ý, vì vậy xoay người xuống ngựa nói:

- Không nghĩ tới lại gặp được Chu huynh ở đây, từ biệt nhiều năm, dáng người Chu huynh thay đổi, thực sự ta có chút không nhận ra... thứ lỗi, thứ lỗi.

Chu Thị cảm khái nói:

- A Khâm huynh đệ người quá khách khí! Năm đó nếu không có người xả thân cứu ta, chỉ sợ ta đã thành một đồng xương khô ở đại trạch Chiêu Dương từ lâu rồi. Tới nay những ký ức đó vẫn còn mới mẻ với ta. Mấy năm qua thực ta cũng có chút cải thiện, A Khâm huynh đệ không nhận ra ta cũng là bình thường. Khi ta rời khỏi Huyện Bái, A Khâm huynh đệ người vì sự việc của Lã gia, bị nhốt trong đại lao, thế cho nên ta không thể nói lời từ biệt với người. Tới giờ nghĩ đến, còn có chút ảo não. Nhưng không nghĩ tới hôm nay ở Đại Lương thành còn gặp lại được huynh đệ.

Lưu Khâm há to miệng...

Có ấn tượng rồi, nghĩ ra rồi!

Năm đó tại Chiêu Dương đại trạch khi giao phong với Vương Lăng, hần đích xác cứu một người, hình như là Chu Thị. Nhưng hần không có quá để ý, lúc bị vào nhà lao cũng từng nghe nói Chu Thị này đã rời khỏi Huyện Bái, đi nơi nào thì không biết được. Thoảng cái thời gian đã chín năm, Lưu Khâm đã trải qua nhiều sự việc lắm, thế cho nên nhiều việc năm đó đều trở nên không nhớ rõ.

Không sai, đây chính là Chu Thị!

Nhưng dù vậy, Lưu Khâm cũng không thả lỏng cảnh giác, cẩn thận hỏi:

- Chu huynh, người hiện nay ở Đại Lương thành làm sinh kế gì?

- Không dối gạt huynh đệ. Năm đó ta tìm nơi nương tựa, ở Đại Lương thành này có một người thân, gia cảnh cũng coi như giàu có. Y không có con trai, nên đã gọi ta tới. Vài năm trước, người thân thích đó của ta mất, để lại tài sản trong nhà cho ta. Nhưng cuộc sống của ta dù không tệ lắm, nhưng vẫn không so được với huynh đệ người đó.

- Người...

- Ha ha, huynh đệ còn muốn giấu ta?

Chu Thị chỉ cao tới vai Lưu Khâm, chỉ có thể kiễng chân vỗ vai Lưu Khâm nói:

- Ta cũng biết, sau này người bán Tứ Thủy Hoa điều rất phát tài. Cái tên Đỗ Lăng tửu thần, ta lại có thể không biết sao? Chỉ là sau đó người lại chuyển sản nghiệp tới Ba quận, ta còn thấy kỳ quái... Nghĩ nếu huynh đệ túng thiếu, ta ít nhiều cũng nên giúp đỡ một chút, nhưng Ba quận quá xa, cũng không dễ liên lạc.

Mặc kệ những lời này của Chu Thị là thật hay giả, nhưng hần nghe được trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

- Đi đi đi, đến nhà ta nào!

Chu Thị bất chấp tất cả, lôi kéo cánh tay Lưu Khâm nói:

- Nhìn huynh đệ thế này, nói vậy lẩn lộn cũng không kém, mấy người chắc cũng không thiếu tiền nghỉ trọ ở khách điếm. Nhưng đã tới Đại Lương, nếu để huynh đệ ngủ ở khách sạn thì có vẻ coi ta quá xa lạ rồi. Đi đi đi, đến ở nhà ta đi.

Lưu Khâm nhìn thoảng qua Lý Thành, thấy Lý Thành khẽ gật đầu.

Ngẫm lại cũng phải, xông vào Đại Lương thành khẳng định cũng không ổn. Chi bằng ở tại nhà của Chu Thị. Nhìn tình hình của gã, hần là trà trộn được. Nhưng là trà trộn ở trên phố phường có lẽ đối với Lưu Khâm, cũng không phải là quá khó.

Cũng được, dàn xếp xong đã, rồi hăng tính toán bước tiếp theo đi!

Lưu Khâm nghĩ tới đây, đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Hần đi theo Chu Thị, đám người Mông Tật đất ngựa đi theo phía sau hai người.

Theo đường chính của Đại Lương thành, rẽ hai lần, qua ba cái ngõ nhỏ, sẽ đến cửa chính một tòa nhà.

Chu Thị cũng không có nói sai, người thân kia của gã đích xác rất giàu có. Trạch viện này chiếm hơn mười khoảnh đất, phòng xá vô số, nơi này so với nhà cửa của Lưu Khâm ở Lâu Thương tất nhiên là khác biệt. Nhưng phải biết rằng, Đại Lương thành từng là vương đô, mặc dù đã bị phá hủy một lần, nhưng vẫn là tắc đất tắc vàng, không thể so sánh với một mảnh hoang vu Lâu Thương được.

Có người sai vặt thấy Chu Thị từ xa, vội vàng chạy lên nghênh đón:

- Lão gia đã trở về!

- Đúng vậy, đã trở về... còn gặp một bằng hữu tốt nữa. Nói cho nhà bếp, chuẩn bị nhiều rượu và thức ăn, tối nay lão gia ta đãi khách.

- Vâng, tiểu nhân đi phân phó ngay!

Chu Thị dẫn đám người Lưu Khâm vào nhà, tự có gia nhân tới dắt ngựa đến chuồng để cho ăn. Lưu Khâm vẫn còn cẩn thận, không dám để cho người ngoài chăm sóc ngựa của mình. Nguyên nhân rất đơn giản, sợ Chu Thị động chân tay, hại ngựa, không muốn có phiền phức lớn.

Không phải là hẳn không tin Chu Thị, mà là thời đại này, thực sự không dễ tin tưởng ai.

Xem biểu hiện, Chu Thị cũng không rõ lắm những chuyện của hẳn. Nhưng ai biết có phải giả vờ hay không? Tâm hại người thì không thể có, nhưng tâm phòng người thì không thể không! Lưu Khâm cười nói:

- Ngựa cứ để cho tùy tùng của ta chăm sóc đi... Đều là ngựa mới mua, tính tình hoang dã, người bình thường không biết chăm sóc. Nhưng vẫn còn muốn phiền Chu huynh cho bọn họ chuẩn bị rơm và thức ăn, sẽ đưa đến chuồng ngựa, được không?

- A Khâm, người vẫn giống như trước đây.

Chu Thị cười nói:

- Vậy cũng được, để ta bảo bên dưới chuẩn bị.

Thừa dịp thời gian Chu Thị và quần gia nói chuyện, Mông Tật tiến lên giặt vạt áo Lưu Khâm một chút ý tứ hỏi: Người này, có thể tin được không?

Lưu Khâm nhún vai, hai tay xòe ra, ý: Trời mới biết...

Trong chốc lát, Chu Thị đã an bài thỏa đáng. Đám người Lưu Khâm cũng không khách khí, ngồi tại đại sảnh, hai người ôn lại những chuyện cũ.

- Chu huynh, người và quan phủ Đại Lương có quen biết không?

Chu thị ngẩng ra, cười ha hả gật đầu:

- Không thể nói là quen thuộc, nhưng gia thúc trước kia thật ra rất có giao tình với quan phủ Đại Lương, cho nên ta coi như có thể thảo luận một chút với quan phủ. Thế nào, A Khâm huynh đệ người có phiền phức sao? Chỉ cần không quá nghiêm trọng, ta có thể nói giùm.

Lưu Khâm cười gượng:

- Thực ra cũng không quá nghiêm trọng!

Là như thế này, lần này ta tới Đại Lương thành chỉ là đi ngang qua... Nhưng không ngờ đang chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên Đại Lương thành lại đóng thành. Nhìn biểu hiện này, không hiểu sẽ phải đóng đến khi nào. Ta còn có chuyện quan trọng, cần phải mau rời đi, thật sự là khó khăn.

Cho nên nếu Chu huynh có quen biết quan phủ, có thể hay không dàn xếp một chút? Đương nhiên là, nếu không được, thì coi như ta chưa từng nói qua việc này.

Chu Thị nhíu mày, cắn môi, trầm ngâm trong chốc lát.

- A Khâm huynh đệ, không nói gạt người, ta thật có thể giúp việc này. Chỉ là... cần chuẩn bị một phen, sợ rằng cần chút thời gian.

Nguyên nhân đóng thành lần này, nói vậy người cũng nghe nói một chút.

Không bằng như vậy, người trước tiên ở đây, ta đến nói chuyện với quan phủ, khoảng hai ba ngày, hẳn là có thể ra khỏi thành. Nhưng trước lúc đó, các người đừng tùy ý đi lại. Đại Lương thành sắp tới, không có thông hành quan điệp, không được tự ý đi lại trên đường. Một câu nói: Cứ an tâm ở đây là được!

Đám người Lưu Khâm nghe rõ ràng, lần đóng thành này, không thể nói rõ thời gian bao lâu rồi.

Trao đổi ánh mắt với đám người Lý Thành, Mông Tật, Lưu Khâm nói:

- Như vậy, nhờ cả vào Chu huynh rồi!

- Cái gì nhờ cả với không nhờ cả, ta có thể có hôm nay, toàn bộ đều do năm xưa A Khâm huynh đệ người không màng sinh tử cứu viện. Nếu còn khách khí như vậy, ta sẽ giận... Nào phạt ba chén rượu, phạt ba chén rượu!

Đang nói chuyện, trong sân đột nhiên truyền đến tiếng một trận rối loạn.

Chỉ nghe có người hùng hùng hổ hổ, còn có người khóc suốt suốt. Chu Thị nhú mào, cả giận nói:

- Bên ngoài làm gì loạn lên vậy? Không biết ta đang có khách ở đây sao?

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một phụ nhân đi vào phòng khách.

Phụ nhân này khoảng trên dưới ba mươi tuổi, nhìn rất có tư sắc. Phía sau nàng còn có một gia đình đang áp giải một nam một nữ dừng bước ở ngoài phòng khách. Nam chính là tên sai vặt ở cửa kia, nữ, tuổi cũng không nhiều, khoảng hai mươi, ăn mặc hoa mỹ, biểu hiện thân phận không tầm thường. Má hồng mào hạnh, thắt lưng như dương liễu uyển chuyển, bộ ngực sữa cao thẳng, quyến rũ động lòng người. Nhưng lúc này, dung mạo nàng ta không còn đẹp đẽ cao quý, chỉ thấy sắc mặt trắng bệch, run rẩy.

- Phụ nhân, đây là có chuyện gì?

Phụ nhân vừa đi vào phòng khách có vẻ chính là vợ của Chu Thị.

- Lão gia, ta vừa ở trong hậu viện, gặp được tiện nô cùng tiện tỳ này gian tình... vì vậy mang tới đây, mời lão gia xử lý. Không biết lão gia đang có khách, thiếp thân thất lễ rồi!

Ồ, lại còn có gian phu dâm phụ?

Lưu Khảm thật không ngờ, vừa tới Chu gia lại gặp chuyện thế này. Chu Thị nghe vậy, giận tím mặt, đứng vụt dậy, tiến lên phía trước.

- Tiện tỳ, lời phụ nhân là thật?

- Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng!

Tiểu nương tử luôn miệng cầu xin tha thứ, không biết lại càng làm cho Chu Thị mào mào, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

- Người tiện tỳ này, trước đây lão gia ta thấy người đáng thương, mới mua người ra từ trong Hề quán, cho người ăn ngon mặc đẹp, không nghĩ tới người lại đối với ta như vậy?

177. Chương 361 - 365

Chương 361: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (6)

:Vừa nói chuyện, Chu Thị “keng” một tiếng rút ra từ bên cạnh một thanh bảo kiếm, tiến lên một bước, tàn bạo đâm ra một kiếm.

Lưu Khảm cũng thật không ngờ Chu Thị lại tàn nhẫn như vậy, không nói hai lời, liền giết luôn tiểu nương tử kia. Nhưng hấn đến thời đại này đã lâu, hai tay của mình cũng nhuốm đầy máu, đối với chuyện giết người kiểu này, đã sớm quen rồi, vì vậy cũng không quá lưu ý. Chớ nói tiểu nương tử kia là do Chu Thị mua về, cứ cho là không phải, giết thì có làm sao? Nghĩ đến ngày trước Lưu Khảm ở trong thành Cù Diễm, cũng không đồng ý Trần Bình giết Hô Diễm Châu sao? Tuy rằng người không giống nhau, nhưng chung quy đều là giết người, lại có gì khác nhau?

- Lão gia tha mạng a...

Tên sai vặt giả giọng ai oán:

- Lão gia, đều là tiểu phụ nhân đó dụ dỗ ta, chứ không phải là tiểu nhân mong muốn. Xin lão gia nể mặt ba đời tổ tiên chúng ta dốc sức, tha cho tiểu nhân.

Cũng không biết là vì nguyên nhân gì, Chu Thị đã giờ cao bảo kiếm, lại nhẹ nhàng buông xuống.

- Người cái tên tiện nô này, lão gia ta tự nhận đối đãi với người không tệ. Nhưng người lại làm ra cái chuyện thấp hèn này... Nếu không nể mặt lão Đa đã chết, hôm nay ta sẽ chém đầu chó của người. Cũng được, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống không thể tha. Người đâu, đem cái tên tiện nô này xuống, đánh nặng tám

mười trượng. Nếu chết thì vứt xác ở nơi hoang dã, đến quan phủ bỏ đi hộ tịch của y; nếu còn sống, liền đuổi ra khỏi gia môn mặc y tự sinh tự diệt.

Cái gì tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha?

Tám mươi trượng đánh xuống, người này còn có thể nguyên lành?

Đám người Mông Tật hầu hết đều xuất thân từ nhà cao cửa rộng, việc xử lý gia nô như thế này cũng từng xảy ra, vì vậy có vẻ rất bình tĩnh. Còn Lưu Khảm, tuy có chút không đành lòng, nhưng chuyện như thế này, cũng không tiện đứng ra khuyên bảo. Tai nghe thấy tên sai vặt thê lương gào lên xin tha mạng, người lại bị gia đình mang đi. Sau đó, một trận tiếng kêu rên thảm thiết truyền đến phòng khách, làm cho bầu không khí trở nên có chút nặng nề.

- Chu huynh, cần gì phải nổi giận vì cái đám tiểu nhân này?

Có gia đình kéo thi thể tiểu nương tử đi.

Lưu Khảm tiến lên ôm vai Chu Thị, cười ha hả nói:

- Hôm nay chúng ta gặp lại, là một chuyện vui, phải uống ba trăm chén. Chớ để chuyện như thế này làm quấy nhiễu hưng phấn mới phải.

Đây là thời đại mà mạng người như cỏ rác, Chu Thị thở dài, chuyển mặt tươi cười rạng rỡ.

- Phu nhân, đây là A Khảm huynh đệ mà ta vẫn nhắc với người. Năm xưa nếu không có hân liệu mình cứu giúp, chúng ta hôm nay cũng không trở thành phu thê.

- Thì ra là ân nhân đại giá quang lâm, tiểu phụ nhân vừa thất lễ rồi, xin đừng trách, xin đừng trách!

Chu phu nhân bước lên phía trước hành lễ, miệng nói một phen cảm ơn. Thời đại này, lễ giáo cũng không ràng buộc. Nữ tử cũng có thể dấn đường nhập thất, thậm chí có thể giúp phu gia tiếp rượu. Mà đám người Mông Tật cũng thấy nhưng không thể trách hành vi vô lễ của Chu Thị.

Chu phu nhân xuống dưới giục đồ ăn, bên ngoài tiếng tên sai vặt kêu thảm thiết cũng càng ngày càng yếu.

Lưu Khảm và Chu Thị một lần nữa lại ngồi xuống, chỉ một lát sau, có gia nhân bưng đồ ăn tới, mọi người chén qua chén lại, thoải mái ăn uống.

Nói là thoải mái ăn uống, trên thực tế đám người Lưu Khảm đều giữ lại tửu lượng.

Cho dù là sâu rượu trong bụng nhảy như thế nào, bọn họ cũng không dám uống quá chén. Dù sao, cũng không phải ở nhà mình, cẩn thận là trên hết.

Ngược lại, Chu Thị vô cùng vui vẻ.

Liên tiếp rót vài chén to, uống đến say mềm.

Thấy Chu Thị uống nhiều lắm rồi, Lưu Khảm cũng không mời rượu nữa. Nói chung, bữa rượu này, dù là khách hay chủ, đều vô cùng tận hứng.

Cứ như vậy, Lưu Khảm ở tại nhà của Chu Thị.

Ngày hôm sau, Chu Thị vội vàng chạy việc của Lưu Khảm. Trong thời gian đóng thành cấm đi lại ban đêm, chỉ có thể vào, không thể ra. Muốn đi ra ngoài, không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Cũng may Đại Lương thành cũng không phải là nơi quận thành quản lý, nên chuẩn bị trên dưới, cũng thuận tiện.

Nếu là nơi quận thành quản lý, chỉ sợ sẽ càng thêm phiền phức.

Đại Lương thành thuộc quản lý của quận Năng, mà tri sở quận Năng lại ở Tuy Dương, khoảng cách khá xa. Nơi đây vừa vặn là nơi giao hội của bốn quận, phía tây là quận Tam Xuyên, tây nam là quận Toánh Xuyên, cho nên quyền quản hạt, bản thân có chút hỗn loạn. Đối với quan viên địa phương, kiểm tra cũng không quá nghiêm mật. Cũng bởi vì như thế, Chu Thị mới nói chắc chắn, thu xếp một chút, để đám người Lưu Khảm sớm một chút ra khỏi thành.

Chu Thị đi thu xếp, Lưu Khảm ở tại Chu phủ, có cảm giác như sống một ngày dài bằng một năm.

Tin tức xấu cứ đến liên tiếp, đại quân của Trần Thiệp đã phá được huyện Tiếu, kế tiếp sẽ công kích thành trấn nào? Cũng không biết rõ.

Hiện nay, binh mã của Trần Thiệp, Ngô Quảng đã có tới mấy vạn. Chiến xa tới trăm, kỵ quân tới nghìn... nghiêm nhiên trở nên quy mô. Mà lúc này quan viên địa phương Đại Tần mới bắt đầu coi trọng đội nhân mã này. Quận thủ Tứ Thủy quận Doanh Tráng tổ chức binh mã, chuẩn bị xuất kích, nhưng không ngờ chỉ một cái loạn nho nhỏ Trần Thiệp, loáng một cái làm quận Tứ Thủy cũng loạn cả lên. Đầu tiên là người thủ lự Tần gia tạo phản, sau đó lại có người Phù Ly ở Chu Kê Thạch hưởng ứng, uy hiếp đến an nguy của Bành thành.

Nói cách khác, Doanh Tráng đang phải đối mặt với phiền toái rất lớn.

Một bên là Trần Thiệp thanh thế kinh người, một bên là Tần gia và Chu Kê Thạch tác loạn. So ra, thực lực của Trần Thiệp rất lớn, mà Chu Kê Thạch và Tần gia thanh thế lại nhỏ hơn. Nhưng nếu bị bọn họ dẹp xong Bành thành, như vậy vấn đề sẽ không nhỏ so với Trần Thiệp. Doanh Tráng suy nghĩ thật lâu, rốt cục hạ quyết tâm.

Y đầu tiên là phái người đi đến Trần quận, xin Trần quận xuất binh hiệp trợ.

Mặt khác, y triệu tập ba nghìn binh mã, xuất kích sở bộ Tần gia. Cũng trên một tuyến Linh Bích và Mang huyện, mở trận thế, chuẩn bị nghênh tiếp Trần Thiệp.

Dựa theo cách nghĩ của Doanh Tráng, lúc Trần Thiệp công chiếm huyện Tiếu, khẳng định sẽ đánh đến huyện Tương. Dù sao giữa hai vùng đó chỉ mất hai ngày lộ trình. Nếu có thể hạ được huyện Tương, toàn bộ quận Tứ Thủy đều sẽ trở thành một mảnh hỗn loạn. Cho nên, Doanh Tráng chia ra để mà thủ thế. Đợi đại quân của Trần Thiệp đánh tới, y sẽ dựa vào địa hình vùng Linh Bích độ sức, cùng Trần Thiệp sau đó binh mã từ huyện Trần n sẽ đánh ở phía sau. Tổng thể mà nói, chiến lược này của Doanh Tráng cũng không có gì sai lệch.

Nhưng Lý Thành lại không thấy như thế!

- Cách của Tráng quận thủ quá cứng nhắc rồi...

Y chỉ vào sa bàn mà đám người Lưu Khảm làm nói:

- Trần Thiệp chỉ là một giặc cỏ, theo những gì gã làm có thể thấy người này chỉ là trí thời vận, mới quét khởi quận Tứ Thủy. Đầu tiên gã công hãm không ít thành trấn, nhưng căn bản không dừng lại. Lúc tập kích cướp bóc khổ phủ xong, lập tức rời đi. Điều này nói rõ Trần Thiệp này không có gan cùng chúng ta quyết chiến một trận. Nếu không phải bệ hạ cầm quyền trị nước có sai sót, gã căn bản không thể thành sự.

Một đám ô hợp, đánh là được rồi! Thủ cái gì? Cho ta ba nghìn binh mã, là ta có thể đánh ấy vạn đại quân của gã toi bởi ấy chứ. Tráng quận thủ đã đánh giá cao gã, chỉ sợ trái lại không tốt!

- Đánh giá cao gã, chẳng lẽ không tốt?

Đồ Đồ nhin không được nói:

- Chỉ ít sẽ không phạm sai lầm!

- Đánh giá sai thế địch, vụt mất thời cơ tốt, sao lại nói không sai? Binh pháp có câu: Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Tráng quận thủ đánh giá cao đối thủ, liền đánh giá thấp chính mình, vốn đã phạm vào sai lầm không biết địch không biết ta. Theo ta thấy, trận chiến này, sợ là rất khó thủ thắng!

- Ý người là...

Lưu Khảm tựa hồ có chút hiểu rõ ý tứ của Lý Thành.

- Nếu ta là Trần Thiệp, chắc chắn lấy một đội nhân mã nhỏ, đánh nghi binh ở Linh Bích, sau đó tập kết hết nhân mã, trên đường phục kích viện quân huyện Trần đến. Nếu viện quân huyện Trần bại, chiến hỏa chắc chắn lan đến Trần quận. Trần quận vốn là sở tại nước Sở cũ, quân ta vừa bại, tất nhiên sẽ có đại họa. Nếu như Trần Thiệp có được Trần quận, người nước Sở cũ tất nhiên sẽ đầu nhập gã. Đến lúc đó, cánh chim của Trần Thiệp chắc chắn sẽ càng sung mãn.

Phân tích của Lý Thành, làm cho đám người Mông Tật hít một trận khí lạnh.

Mà Lưu Khâm kinh ngạc nhìn Lý Thành. Chẳng trách Đại công tử Doanh Phù Tô lại coi trọng Lý Thành như vậy, xác thực có thực tài ...

Hắn nhớ mang máng trong lịch sử về khởi nghĩa Trần Thắng, Ngô Quảng, Trần Thắng đích thực là chiếm được Trần quận, sau đó tự lập Trương Sở (chính quyền cách mạng do Trần Thắng lãnh tụ cuộc khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần lập nên, năm 209 trước Công nguyên). Nhưng cụ thể là chiếm lĩnh như thế nào? Trong sử sách cũng không ghi chép lại. Nhưng có thể khẳng định một việc, sau khi Trần Thắng cướp đoạt được Trần quận, đích xác là có được kết quả. Có thể có được chiến pháp này, nói rõ Trần Thiệp cũng không phải là một tên chân đất, hay có lẽ nói, bên người Trần Thiệp có người tài?

Chương 362: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (7)

:Huyện Trần (nay là Hà Nam, Hoài Dương) nằm dưới sự quản lý của Trần quận. Đây là một tòa thành thị cực kỳ cổ xưa, tọa lạc bên bờ Hồng Câu. Thời kỳ thượng cổ, ở đây tên là Uyển Khâu, có người nói đây là đô thành của Thái Hạo Phục Hy. Phục Hy ở đây định đô, xây dựng Thiên tiên bát quái và Long Đồ đằng. Hậu Viêm đế Thần Nông thị đã ở đây thành lập đô thành, sửa Uyển Khâu thành Trần. Chuyện xưa có Thường bách thảo, Nghệ ngũ cốc. Võ vương của Đại Chu, từng phong Thuấn, sau trở về Trần, kiến lập nước Trần.

Lại có thuyết nói, lão tử thủy tổ của đạo giáo sinh ở nước Trần, làm cho nơi đây trở thành nguồn gốc của văn hóa đạo giáo của hậu thế. Tổ tiên của quan văn thiên hạ, Khổng Tử trải qua bao thời đại đế vương từng ba lần đến Trần, vì hình thành, đặt cơ sở cho học thuyết Nho gia của ông. Nói chung, một huyện Trần nho nhỏ, có thể nói là một trong những nơi bắt nguồn của văn minh Trung Hoa.

Một ngày tháng ba Nguyên Niên Tần Nhị thế, ánh nắng tươi sáng chiếu khắp mọi nơi. Ở ngoại ô huyện Trần có một tòa trạch viện chiếm trăm khoảnh đất. Chủ nhân của trang trạch này tên là Võ Thần, là một đại hào cực nổi danh tại huyện Trần.

Võ trạch

Sáng sớm, có hai người bên ngoài Võ trạch, người dẫn đầu là một tráng niên tuổi có vẻ lớn. Hai người dừng bước ở trước cửa Võ trạch, nam tử trẻ tuổi tiến lên gõ cửa, chỉ trong chốc lát, cửa lớn mở ra một khe, một tên gia đình nhô đầu ra, cảnh giác nhìn hai người nói:

- Các người là ai, có chuyện gì?

- Xin thông bẩm thay, nói Lý giám môn Trần Dư cầu kiến Võ lão gia.

Lý giám môn, nói dễ nghe một chút là quan viên quản lý đường xá hàng rào. Nói khó nghe một chút chính là người quét đường xá. Gia đình này nhú mào nói một tiếng:

- Xin lỗi, lão gia đang bệnh nhẹ, không tiếp khách. Hai vị, mời trở về đi.

Nói xong, y đóng cửa lại.

- Gian thương chết tiệt!

Trần Dư giậm chân oán hận nói:

- Đã biết bọn người kia không đáng tin cậy rồi. Trước đó thì nói rất hay, nháy mắt thì một người cũng không gặp được.

- Trần Dư chó nôn nóng. Thời điểm này, nhân tâm rối loạn, quan phủ tra xét cũng rất nghiêm mật, Võ lão gia cẩn thận cũng là đúng tình lý.

- Vậy...

- Việc không ngại, đã đợi rất nhiều năm, cũng không nhiều thêm nữa khác. Ta đoán, Võ Thần lúc này cũng đang do dự.

Dù sao lấy thân gia y làm tiền cược, có thể nào không cẩn thận một chút? Không bằng như vậy, chúng ta chờ một lát, đợi đến trưa lại tới bái phỏng.

Trần Dư cười khổ một tiếng:

- Cũng đành như vậy thôi!

Hai người nói xong. Xoay người đang chuẩn bị rời khỏi, thì thấy trên đường bụi bặm mù mịt, hơn mười khoải mã nhanh như chớp chạy tới. Người dẫn đầu, thân hình cao lớn, thể phách tráng kiện, tướng mạo có chút bình dị. Y mặc một bộ hắc y, râu đẹp bay trong gió, quả nhiên là khí độ bất phàm. Kỵ sĩ phía sau y, người người đều tinh thần hưng phấn, hiện vẻ vô cùng oai hùng.

Ngay lập tức hai người né qua một bên, đột nhiên, chiến mã quay đầu lại.

- Xin hỏi tôn giá, có phải là Trương công?

Trong giọng nói mang theo một vẻ vui mừng ngạc nhiên làm lão giả không khỏi ngẩn ra. Ông dừng bước, quay đầu nhìn lại:

- Tôn giá là... vị nào?

Trần Dư ghé vào tai ông nhẹ giọng nói:

- Lão sư, người này chính là người trước kia ta đã nhắc đến với thầy, tỷ phu của Võ Thần, họ Lưu, tên Bang.

- Khẩu khí thật lớn, lại dám xưng là Bang, nhìn bề ngoài không giống!

Lão giả càng tò mò chính là, người trung niên này tựa hồ biết ông, vì vậy hơi chấp tay, vẻ mặt ôn hòa hỏi thăm.

Lão giả này tên là Trương Nhĩ, vốn là người Đại Lương thành nước Ngụy. Sau khi nước Ngụy diệt vong, Thủy Hoàng Đế nghe nói đến thanh danh của sư đồ Trương Nhĩ, cố hạ lệnh tập nã. Sư đồ liền trốn tới huyện Trần, còn đảm nhiệm Tiểu lại Lý giám môn. Rất nhiều năm nay, khí độ Trương Nhĩ càng thêm không tầm thường, mặc dù là bị nhận ra, cũng không thêm để ý.

Trung niên nam tử thấy Trương Nhĩ thừa nhận thân phận của mình, không khỏi vô cùng vui mừng.

Y nhảy xuống ngựa, ba bước thành hai bước chạy tới trước mặt Trương Nhĩ:

- Trương công, ngài quên rồi sao? Ta là Lưu Quý, từng ở môn hạ của ngài nghe ngài dạy bảo.

Nhớ năm đó, Trương Nhĩ lấy nữ nhi của phú hào Ngoại Hoàng, được gia tài bạc triệu, môn hạ thực khách vô số. Ngoại trừ những người lúc đó đã rất có tiếng, Trương Nhĩ nhớ được bao nhiêu người? Nhìn tuổi người này, lúc đó cho dù là đã làm môn hạ của ông, chỉ sợ cũng không phải là hạng người có tiếng tăm. Người này tự xưng là đã được ông dạy dỗ, nói trắng ra nịnh nọt trước mặt ông rồi. Nhưng là trước khác nay khác, Trương Nhĩ là lão nhân thành tinh, đương nhiên sẽ không vạch trần.

- Hóa ra là Lưu Quý!

Ông cười ha hả lôi kéo tay đối phương:

- Mười năm từ biệt, giống như đã cách một đời. Không nghĩ tới, Lưu Quý ngươi vẫn còn tinh thần như vậy. Nếu không phải ngươi nói ra, ta sợ cũng không nhớ ra được. Lưu Quý à, ngươi như thế nào lại ở đây? Vì sao lại phải đổi tên? Nếu ta sớm biết là ngươi, khẳng định tới gặp ngươi rồi, cần gì phải đợi tới hôm nay?

Người trung niên chính là Lưu Bang.

Lúc đầu y cùng Chu Bột, Lư Quán, Chu Hà, Trang Bất Thức bốn người giết quan ở Kỳ Đình, suốt đêm bỏ chạy tới huyện Trần. Ở huyện Trần, y có một người quen cũ, chính là người năm xưa bán rượu ở trong Huyện Bái – Võ Cơ. Nhưng Võ Cơ hiện nay không giống trước, sau khi gặp lại huynh đệ thất tán nhiều năm là Võ Thần, đã sống những ngày cảm y ngọc thực. Ngay cả Lưu Bang cũng không dám khẳng định, Võ Cơ có thể tiếp nhận y hay không.

Lúc chia tay Võ Cơ, Võ Cơ từng nói với y:

- Ngày nào đó nếu sống không được như ý, hãy đến huyện Trần tìm ta.

Lưu Bang gặp rủi ro, lại tìm Võ Cơ để nương tựa! Làm cho y giật mình chính là, Võ Cơ không quên y, sau khi dàn xếp xong cho y, còn muốn đề xuất gả cho Lưu Bang.

Hai chữ duyên phận, thật là khó nói rõ.

Võ Thần nói với Lưu Bang:

- Lúc gia tử trở về, vẫn rầu rĩ không vui, nhớ đến người. Không ít tài tuấn thân hào hương thân bản địa đều vừa ý gia tử, thế nhưng đều bị cự tuyệt. Kỳ thực trong lòng ta hiểu rõ, gia tử vẫn thích người. Hiện nay là trời se duyên, dứt khoát cưới tử tử của ta đi. Bằng không tử ấy sống không vui vẻ, ta ở cạnh nhìn vậy, trong lòng cũng khó chịu.

Lưu Bang là một tên háo sắc! Lúc ở Huyện Bái, sau khi cưới vợ vẫn còn trêu hoa ghẹo nguyệt. Nhưng sau này bị Lưu Khâm trừng trị thì tính tình cũng thu lại một chút. Nhưng bản tính vốn từ xương cốt, cũng vĩnh viễn không thay đổi được.

Hiện nay y rơi vào khó khăn, không những có chỗ an thân lại còn có thể được mỹ nhân, có sao mà không làm?

Tuổi Võ Cơ có thể lớn một chút, nhưng mấy năm sống sung sướng, an nhàn, bảo dưỡng rất tốt, làn da trắng nõn làm cho Lưu Bang thêm nhỏ dãi. Yêu cầu Võ Thần đưa ra, Lưu Bang sao có thể không đáp ứng? Nhưng y vẫn nhần nhó một chút, biểu hiện rất lo lắng, ồm ồm mới đồng ý. Sau đó, Võ Thần tạo ra một thân phận cho Lưu Bang, y làm đại ca ở Huyện Bái, dứt khoát đổi tên thành Lưu Bang.

Thoảng cái đã hai năm, Lưu Bang cũng đứng vững tại huyện Trần. Y trời sinh tính tình hào sảng, trước đây không có tiền, hôm nay cưới được một phú bà về nhà, tất nhiên là càng thay đổi nhiều hơn. Võ Cơ cũng thực sự là yêu thương Lưu Bang, y đòi cái gì, cho y cái đó... Nói chung, khí phách của Lưu Bang hôm nay, so với năm xưa tại Huyện Bái thì mạnh hơn rất nhiều.

Hai người hàn huyên vài câu, Trương Nhĩ hình như cố ý vô ý nói một câu:

- Hôm nay ta vốn muốn bái phỏng Võ lão gia, không nghĩ tới y lại đang bị bệnh rồi!

- Bị bệnh?

Lưu Bang ngăn ra, chợt cười to nói:

- Trương công lại nghe cái tên gia hỏa kia nói, sáng sớm lúc ta đi ra ngoài, y vẫn còn ở đây luyện kiếm đó. Hắc hắc, tâm ý của Trương công, ta ít nhiều cũng biết một chút. Không bằng như vậy, Trương công cùng ta trở về, nếu Võ Thần lại ra sức khước từ, ta liền mang theo tử tử y rời khỏi huyện Trần. Tiểu tử này tính tình càng lúc càng lớn rồi, sao ngay cả Trương công đều dám cự tuyệt ở ngoài cửa, thực là vô lễ.

Trương Nhĩ nghe lời nói này, trong lòng thoải mái, trong mắt hiện lên một tia khoái ý tán thưởng.

Chương 363: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (8)

Gặp nạn, phượng hoàng không bằng gà.

Ở thời buổi nhiều người dẹt hoa trên gấm này, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi này rất ít. Nhớ năm xưa, Trương Nhĩ ông cũng là đại hào một phương, mà hiện nay lại mai danh ẩn tích trốn ở huyện Trần làm một Tiểu lại, tư vị này trong lòng khẳng định rất khó chịu. Một lời nói này của Lưu Bang, làm cho ông cảm thấy thống khoái.

Trước đây sao ông lại không phát hiện, môn hạ của mình vẫn còn có nhân vật xuất chúng bậc này. Trương Nhĩ nghĩ tới đây, không khỏi có chút cảm thán.

Lưu Bang cũng không quan tâm đến ông nghĩ cái gì, lôi kéo tay Trương Nhĩ đi về hướng nhà Võ Thần.

- Trương công, nghe nói thể của phản tặc hiện nay rất mạnh?

Trương Nhĩ nhìn thoáng qua Lưu Bang, nhẹ nhàng gật đầu:

- Nhưng tình huống cũng không phải như tưởng tượng... Trần Thiệp hiện nay đã công hãm huyện Tiểu, tiếp theo sẽ đi bước nào, rất quan trọng. Nếu đi sai một bước, những gì các người có trước đây đều biến thành hư ảo. Lưu Quý, nhà người ở tại Huyện Bái đúng không?

- Đúng vậy!

- Nhưng không biết, ở Huyện Bái có người tri giao nào không?

Lưu Bang không chút do dự trả lời:

- Xác thực là có một hai người sinh tử chi giao.

- Vậy ở đó danh vọng như thế nào?

- Một trong số đó là Huyện úy Huyện Bái, thân thiết đã hơn mười năm; còn có một người huynh đệ, đang làm đương soa ở Huyện nha. Trừ hai người này ra, Huyện thừa Huyện Bái Tiêu Hà, xưa nay với ta như thiên lôi sai đâu đánh đó, về phần hưởng thân phụ lão lại càng quen thuộc.

Dù gì đương sự cũng không ở đây, Lưu Quý lại khoác lác.

Ánh mắt Trương Nhĩ sáng lên, quay đầu nhìn thoáng qua Trần Dư. Sau đó trầm tư một lát, đột nhiên lại hỏi:

- Lưu Quý, người nguyên quán là ở Huyện Bái sao?

- Đúng vậy!

Lưu Bang nghi hoặc nhìn Trương Nhĩ, không khỏi cảm thấy kỳ quái trong lòng, cái lão này vì sao đột nhiên hỏi ta như vậy?

- Ta đời đời đều ở Huyện Bái, Trương công vì sao hỏi như vậy?

- Ta đang suy nghĩ, môn hạ chúng ta từng có một vị vương tộc nước Sở, nhưng ta hoàn toàn không biết gì cả, thật là có mắt không trông, ta thật là có mắt không trông a!

Vương tộc?

Lưu Bang choáng váng!

Truy ra bát đại tổ tông nhà y, có vương tộc hay không y không biết, thế nhưng lại biết, lão tử y chính là làm ruộng, thậm chí lão tử của lão tử của lão tử y đều xuất thân từ làm ruộng. Trương Nhĩ nói chính là y sao? Y lúc nào lại thành vương tộc của nước Sở vậy?

Trương Nhĩ nghiêm mặt nói;

- Lưu Quý, người không biết sao... Lưu gia ở Huyện Bái, ba trăm năm trước đã từng là một chi của vương tộc. Họ Lưu ở Huyện Bái là đổi từ họ này sang họ khác. Bắt nguồn từ mười tám nhà ở Kinh Sở, mà mười tám họ ở Kinh Sở, chính là từ họ Mị sinh ra, họ Mị, người đương nhiên biết là người phương nào không.

Họ Mị, đó là họ của vương tộc nước Sở.

Lưu Bang tất nhiên biết lai lịch của họ Mị này, nhưng lai lịch của họ Lưu...

A, sao ta chưa từng nghĩ lão tử đây lại trở thành vương thất nước Sở nhỉ? Chậm đã, ông lão này đột nhiên nhắc với ta điều này, khẳng định là không có lòng tốt. Bình tĩnh, bình tĩnh... xem lão ta rốt cuộc nói như thế nào.

Lưu Bang giả vờ trấn định:

- Lão sư ngài đây là đang nói đùa. Ta sao có thể là hậu duệ vương tộc nước Sở được?

Dựa theo cách nói của ngài, vậy chẳng phải người họ Lưu đều thành hậu duệ vương tộc nước Sở sao? Ta quen một người, thế nhưng y xuất thân từ Lão Tần đấy.

- Người là nói Đô úy Tứ Thủy Lưu Khảm?

Trong mắt Lưu Bang xẹt qua một vết lo lắng, sao ngay cả lão nhân này cũng biết tên của thằng con Lưu gia kia nhỉ? Hắn ta nổi danh như vậy sao?

Nhưng trên mặt y vẫn tươi cười ấm áp:

- Thì ra lão sư cũng biết Lưu Khảm huynh đệ.

- A? Người quen Lưu Khảm?

- Sao có thể không quen... ha ha, lại nói tiếp, ta và hấn chính là thân thích đấy, thê tử của hấn và thê tử của ta là tỷ muội.

- Phu nhân Lưu Khảm chính là muội muội của Võ tiểu thư ư?

Đây rốt cuộc là cái kiểu thân thích gì? Đừng nói là Trần Dư nghĩ không rõ, ngay cả lão cáo già Trương Nhĩ nghe cũng có chút hồ đồ rồi.

- Sai rồi, sai rồi, đây không phải là phu nhân hiện tại, mà là thê thất trước đây của ta.

Lưu Bang nói, trên mặt nổi lên một vẻ bi thương. Nếu nói y không có cảm tình đối với Lữ Trĩ, vậy thuận tụy là nó dối. Mấy năm nay, Lữ Trĩ giúp đỡ y rất nhiều, chỉ là thật không ngờ, đến cuối cùng lại chết trong tay nhi tử của chính mình. Thật nực cười.

Đối với việc hôn nhân vợ vắn của Lưu Bang, Trương Nhĩ không có hứng thú biết. Nhưng không thể phủ nhận một việc, khi ông biết Lưu Bang và Lưu Khảm còn có quan hệ thân thích, vô thức lại xem trọng Lưu Bang thêm vài phần. Lưu Khảm tuy rằng là quan viên Đại Tồn, thậm chí còn tàn sát không ít hậu duệ sáu nước, nhưng hấn dựng nghiệp Tứ Thủy Hoa điều từ hai bàn tay trắng, lại cùng Trình Mặc tạo giấy Trình công, còn hợp lực sáng tạo ra thể chữ lệ, hai sự kiện này đủ để Lưu Khảm ở trong lòng người đọc sách được hưởng danh vọng.

Muội phu có bản lĩnh như thế, nói vậy tỷ phu cũng không quá kém...

Trương Nhĩ trầm ngâm trong chốc lát, nhẩm nại nói:

- Nếu nói đến Lưu ở Tứ Hồng, đích xác cũng họ Lưu, nhưng cũng không phải là Lưu ở Huyện Bái, mà là Lưu của lão Tồn.

Thời thượng cổ, có hậu duệ của Đế Nghiêu, Y Kỳ thị ở Phóng Huân (nay là Đường huyện, Hà Bắc), thành lập họ Kỳ nước Lưu. Hậu duệ vì vậy lấy Lưu làm họ, lại có duệ tôn Lưu Luy, tương truyền có thể thuần hóa thần long, phụng dưỡng Hạ hậu, được Hạ đế Khổng Giáp ban thưởng Ngự Long thị, là họ Lưu chính tông. Sau thời Ân Thương, họ Kỳ ở Lưu quốc đổi thành Lưu thị nước Đường, ở thời Chu sơ, lại được Chu Thành vương sửa phong đến Đỗ Nguyên, làm Đỗ quốc. Điều này cũng hình thành một chi ở Bắc Lưu, nói chung, họ Lưu phía bắc Hà Thủy, cùng với hai bờ Hà Thủy, đều quy về một chi ở Bắc Lưu. Một chi của Lưu Quý người tính là một chi ở Nam Lưu, xuất từ vương tộc nước Sở. Cho nên hai chi không liên quan đến nhau, mà Huyện Bái ngoại trừ người, nếu không còn gia tộc Lưu thị nào khác, vậy hấn chính là người rồi.

Theo đạo lý mà nói, một phen giảng giải của Trương Nhĩ, Lưu Quý nghe xong hấn là phải thật cao hứng. Cũng không biết vì sao, y không thể vui sướng nổi.

Dựa vào cái gì Lưu của Lưu gia tử lại có thể đề ép được Lưu của Lưu Quý ta? Tất cả mọi người họ Lưu, dựa vào cái gì hấn chính là thời kỳ thượng cổ, mà ta lại là họ Mị nước Sở? Còn con mẹ nó hơn là họ này biến thành họ kia?

Lưu Quý nghĩ trong lòng rất khó chịu, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ vui mừng kinh ngạc như cũ.

- Không ngờ ta cũng là xuất từ vương tộc?

Vừa nói chuyện, Lưu Bang dẫn Trương Nhĩ đi tới trước cửa nhà Võ Thần, gõ cửa. Tên sai vặt mở cửa, vừa thấy y, lập tức nịnh nọt:

- Thì ra là Lưu lão gia đã trở về... A!

Gã thấy đi theo phía sau Lưu Bang là Trương Nhĩ và Trần Dư, không khỏi âm thầm kêu khổ.

Lưu Bang nói:

- Trương công là sư phụ của ta, các người sau này phải cung kính một chút. Lão sư, mời đi trước đến phòng khách chờ một chút, ta đi tìm Võ Thần, mời y tới gặp người.

Trương Nhĩ, Trần Dư cười gật đầu đáp ứng, theo tên sai vặt đi vào phòng khách. Trong phòng khách, Trần Dư thấy người hầu đều đi ra hết rồi, lúc này mới hạ giọng hỏi:

- Lão sư, Lưu Quý kia là hạng người du côn, thầy cần gì phải cung kính đối với y như vậy?

Trương Nhĩ cười:

- Trần Dư, người ta sa sút như vậy, không thể khinh thị người khác. Lưu Quý này có đại khí, ngày nào đó nhất định có sự nghiệp thành tựu. Hiện nay Trần Thiệp thế đơn lực bạc, ta còn cần có người này, vì ta phân ưu.

Chương 364: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (9)

Những tin tức xấu lần lượt đến.

Tuy Đại Lương đã sớm phong thành nhưng tin tức này vẫn có thể lọt vào được, rốt cuộc là ai tung ra tin này? Không ai biết được.

Bên quan phủ cũng bị sút đầu mẻ trán.

Tra xét trong thành liên tục ba ngày, cũng đã tróc nã mấy trăm người, không thể khẳng định có phải là người của Trần Thiệp hay không. Nhưng phạm là người mà trong nhà họ có cất dấu binh khí thì lập tức bị đưa vào nhà tù quan phủ. Sau đó thậm chí ngay cả là một con dao phay hay cái cuốc thì cũng đều bị cho là binh khí.

Trong lúc nhất thời, lòng người Đại Lương hoang mang xao động bất an.

Cả ngày Chu Thị sớm đi tối về, rất ít thấy được bóng dáng y, trong lòng Lưu Khâm rất sốt ruột, thấy thời gian từng ngày từng ngày qua, nhưng bản thân hắn vẫn còn bị vây trong thành Đại Lương. Sau khi hắn nhận được tin, nói là Trần Thiệp phái một đạo quân đi tiếp ứng cho Chu Kê Thạch và Tần Gia, chủ tướng lĩnh quân là Cát Anh người Phù Li. Lưu Khâm cau mày, tính nôn nóng của hắn ngày một tăng thêm.

Cát Anh là ai ?

Lưu Khâm không có ấn tượng gì lắm.

Điều mà hắn lo là một khi Cát Anh và Tần Gia Chu Kê Thạch tập hợp lại một nơi, theo hướng nam dẫn quân tới Lâu Thương cũng không tới hai ngày.

Tình hình hiện tại của Lâu Thương như thế nào?

Lưu Khâm hết sức lo lắng, tuy có mãnh tướng Quán Anh và Chung Ly Muội, lại còn có các mưu sĩ như Trần Bình, Giả Thiệu và Khoái Triệt ở bên cạnh trợ giúp, Lâu Thương thành cao tường dày, khi xây dựng cũng đã qua thiết kế kỹ càng, lực phòng ngự vô cùng lớn. Nhưng mà Lưu Khâm vẫn không yên tâm, dấu sao thì mẹ già và vợ con của mình đều ở Lâu Thương. Mà Lâu Thương lại ở trên đất Sở, nơi vật tư được cất giữ, rất dễ khiến cho kẻ khác thêm muốn.

Bên trong sân nhà, ba người Lý Thành, Mông Tật và Đồ Đồ vẫn đang sôi nổi suy diễn những khả năng có thể xảy ra.

Cáp Vô Lương và Ly Khâu người ngồi bên trái người ngồi bên phải ở cửa phòng, một người hứng thú lắng nghe cuộc thảo luận giữa ba người Lý Thành, một người không nghĩ ngợi gì mà lau chùi bảo kiếm trong tay. Lưu Khâm đứng sau cửa sổ, tiếng thảo luận của nhóm người Lý Thành truyền đến tai của hắn vô cùng rõ ràng.

aaTheo cách nhìn của nhóm người Lý Thành thì thanh thế của Trần Thiệp tuy lớn, binh mã thuộc hạ đông đảo nhưng lại là một đám ô hợp.

Tuy không đồng ý với mưu lược của Doanh Tráng nhưng nói một cách tổng thể, mấy người đều lạc quan, cho rằng đám người của Trần Thiệp duy trì không được bao lâu.

Dường như các tướng lĩnh thân kinh bách chiến như Lý Thành và Mông Tật đều cho là như thế.

Những quan chức đóng giữ các vùng đó sẽ có thái độ như thế nào, điều này Lưu Khâm có thể biết. Trong lịch sử, đúng là đám người mà bị bọn người Lý Thành coi là đám ô hợp đã làm lung lay giang sơn nước Tần. Trần Thiệp chỉ là một đầy tớ nhỏ được một thời đắc thế lại không thể lâu dài. Từ điểm này, cách nhìn của

Lưu Khám gần giống với đám người Lý Thành. Vậy trong lịch sử thì sao? Đường như Trần Thiệp đích xác không duy trì được quá lâu.

Trần Thiệp không đáng sợ, đáng sợ là tàn dư của sáu nước đó.

Từ sau khi nước Tần thống nhất, tàn dư của sáu nước trong thời gian mười năm đã không ngừng bày mưu lật đổ giang sơn Đại Tần. Hết lần này đến lần khác bọn họ người trước hy sinh người sau tiếp bước.

Từ Nhất Chùy Trương Lương ở Bắc Lăng Sa, đến đám người Lô Tử Cao trăm phương ngàn kế.

Tiếp sau đó là loạn Tam Điền, rồi tiếp nữa...

Trần Thiệp đã hòa lẫn nước của một hồ, tàn dư sáu nước đục nước béo cò, Lưu Khám nhếch môi và bước ra khỏi phòng. Xua tay ra hiệu Cáp Vô Lương và Ly Khâu không cần đứng dậy. Hắn đi thẳng đến phía sau đám người Lý Thành. Nhìn xuống sa bàn trên đất nhưng mắt lại rơi ra bên ngoài sa bàn.

Bên ngoài sa bàn có một cục đá lớn tầm nắm tay.

Lưu Khám nhìn cục đá bình thường đó lại có chút mê mẩn.

- Quân hầu?

Lý Thành quay đầu nhìn thấy Lưu Khám như thế không khỏi ngẩn ra:

- Tại sao người không nói gì mà ngẩn ngơ một mình?

- Đúng thế, Quân hầu cảm thấy ta và Lý Thành ai nói chính xác?

Mông Tật cũng hỏi.

Lưu Khám không trả lời, bước qua, cúi người xuống nhặt cục đá từ dưới đất lên, rồi đặt lên trên sa bàn. Lý Thành cũng tốt, Đồ Đồ cũng được, còn Mông Tật...cái sa bàn mà ba người vất vả bày ra bỗng chốc bị làm cho lộn xộn, lẫn lộn vào nhau.

- Quân hầu, người có ý gì?

Đồ Đồ kinh ngạc hỏi.

Mà Lý Thành phản ứng đầu tiên, sắc mặt biến đổi, bất ngờ hít vào một hơi lạnh. Tuy Mông Tật không phản ứng nhanh như Lý Thành nhưng cũng đã nhanh chóng hiểu được hàm ý hành động này của Lưu Khám. Gã thất thanh la lên...nhìn vào sa bàn lộn xộn trước mắt và không nói lời nào.

- Tiểu Cáp, người đi truyền lời ta, mời Chu tiên sinh đến đây. Ta có việc muốn trao đổi với ông ấy.

Cáp Vô Lương trả lời rồi đứng dậy vội vã đi.

Lưu Khám chắp tay sau lưng, đứng ở một bên sa bàn, vẻ mặt nghiêm trọng, thở nhẹ một hơi:

- Lời mà các người mới nói đều không sai, nhưng vấn đề là, nếu tất cả mọi người đều nghĩ như các người, một bước sai, tất cả sai. Tuy xem ra không có gì trở ngại lắm nhưng khi tập hợp lại thì không gì có thể ngăn cản. Trần Thiệp đích thực sẽ không sống lâu, nhưng quan phủ các nơi hoàn toàn không chú trọng điều này, đợi lúc bọn họ chú ý thì Trần Thiệp đã làm cho đại họa rồi, sau khi tiêu diệt được Trần Thiệp thì Trung Nguyên đã hỗn loạn lên rồi. Đến lúc đó, e là người hưởng lợi sẽ xuất hiện.

Người hưởng lợi ư?

Lý Thành, Mông Tật nhìn nhau.

- Ý của Quân hầu là những kẻ phản tặc cõn con này có thể phá hoại xã tắc Đại Tần ta phải không?

- Cũng có thể, hoặc cũng không thể... Có thể với không thể chỉ nhìn cách ứng xử của các bên, còn những kẻ thêm dầu vào lửa đó sẽ vô cùng thủ đoạn.

Lưu Khám bây giờ thật sự đang hận chính mình!

Năm đó tại sao không chăm chỉ đọc Sử Ký chứ? Tuy nhiên, cho dù có học, lịch sử ngày nay vẫn sẽ hoàn toàn giống với lịch sử không? Bản thân Lưu Khâm cũng không nắm chắc. Đứng bên sa bàn, hắn im lặng một hồi lâu, quay người lặng lẽ trở về phòng.

Chỉ mong như thế... chỉ mong Lâu Thương có thể bình yên vô sự.

Ngay lúc Lưu Khâm đang lo lắng cho Lâu Thương, Lâu Thương cũng đã hỗn loạn thành một mớ.

Đã hơn nửa năm nữa, không hề tin tức gì về Lưu Khâm. Trước đây còn có tin vui truyền đến, nói hắn được phong làm Quảng Võ Quân, đứng dưới hàng Triệt Hào.

Nhưng ai biết được, sau chuyện này đã không còn tin tức gì truyền đến nữa.

Lúc mới bắt đầu, ai cũng không để ý, thậm chí khi tin Phù Tô bị giết, Mông Diêm bị chém truyền đến, cũng chỉ có ít người cảm thấy có chút không bình thường. Còn lại đa số họ hoàn toàn không để ý. Trong đa số những người này, bao gồm Khâm lão phu nhân trong đó.

Khâm phu nhân tuy hiểu biết chữ nghĩa nhưng tầm nhìn lại không xa.

Gia cảnh suy vong, bà theo trượng phu bôn tẩu khắp nơi, ăn nhờ ở đậu. Đến tuổi trung niên có thể an hưởng thái bình. Năm xưa kiến thức của tiểu thư khuê nữ sớm đã không còn sót lại chút gì. Những chuyện nhỏ nhặt, bà có thể chỉ bảo một chút, hơn nữa giải quyết công việc cũng đâu ra đấy. Nhưng những chuyện đại sự, có thể thấy rõ là Khâm phu nhân thậm chí không bằng Vương Cơ. Ngược lại thì Lâu Thương sau khi nghe được tin này đã bắt đầu cảm thấy lo lắng cho Lưu Khâm.

Trong lòng Lữ Tu biết rõ Lưu Khâm thuộc nhân mạch Đại công tử Phù Tô.

Bây giờ Phù Tô đã chết, vậy Lưu Khâm...

Lữ Tu không dám nghĩ tiếp, nhưng đã bắt tay vào chuẩn bị. Khi đến cuối năm, tin tức Thủy hoàng đế băng hà truyền đi khắp thiên hạ, Lữ Tu càng cảm thấy bất an, nằng bắt tay vào làm, lấy tiền mà trước đây bán đất sai người âm thầm chuyển đến huyện Chu. Từ đó chuyển đến Giang Dương. Nếu Lưu Khâm thật sự có chuyện không may xảy ra, nằng sẽ lập tức sai người bỏ đi tất cả tài sản, theo đường thủy lui về Thục quận.

Ba Mạn đã từng gửi thư đến nói, cô ấy đã công chiếm được Cung Đô, nhưng mà là để tất cả mọi người tìm được nơi yên ổn. Nếu không phải trước sau không có tin tức gì về Lưu Khâm, e rằng Lữ Tu đã sớm ra lệnh chuyển đi rồi. Nhưng chính là điều này, chớp mắt hai ba tháng đã trôi qua, triều đình không có áp dụng bất kỳ biện pháp gì với Lâu Thương, làm cho Lữ Tu không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Lữ Tu từng phái người đến huyện Tương thăm dò, phát hiện bên Doanh Tráng cũng rất yên tĩnh. Duy nhất chỉ có một thay đổi, đó chính là thái độ của Doanh Tráng, những người mà trước đây từng ở Lâu Thương đến, Doanh Tráng đều vô cùng nhiệt tình.

Thế nhưng hiện tại lại thay đổi nhạt nhẽo!

E rằng Phù Tô vừa chết thì Lưu Khâm sẽ mất chỗ dựa?

Có lẽ Doanh Tráng thật sự rất bận, triều đình liên tục ra chiếu chỉ, hạ lệnh chiêu mộ dịch phu đến bậc thứ tư. E rằng Doanh Tráng cũng sẽ không tán thành, nhưng lại không có cách nào để từ chối. Một tháng ngắn ngủi trôi qua, chỉ mỗi quận Tứ Thủy thôi đã tập trung được hơn hai mươi ngàn dịch phu đi về phương bắc lao dịch. Lâu Thương cũng nhận được lệnh tập trung, nhưng do Lưu Khâm không ở đó nên không thể thực hiện. Còn Lữ Tu cũng là người có tầm nhìn, che giấu chiếu lệnh, trước sau gì cũng không truyền ra.

Cái này có thể dùng được, Lâu Thương trở thành khu vực Tứ Hồng, duy nhất chỉ có một nơi không có chiếu lệnh tập trung

Ai cũng không ngờ dịch phu lại tạo phản!

Chương 365: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (10)

:Xã Đại Trạch cách Lâu Thương không xa, khoảng một ngày đường là có thể đến. Hơn nữa còn có một đạo quân đóng giữ ở xã Đại Trạch. Tất cả mọi người đều không có dự liệu trước, đứng vào địa phương khó xảy ra chuyện nhất lại xảy ra chuyện doanh trại của xã Đại Trạch lại lâm trận phản chiến.

Nghĩ đến lúc đầu, khi Lưu Khảm xây dựng trại quân xã Đại Trạch, rất nhiều người ở Lâu Thương đều không thể lý giải. Vốn dĩ Lưu Khảm muốn Lữ Thích Chi đến coi quản xã Đại Trạch. Nhưng tháng bảy Lữ Văn lại đột ngột ngã bệnh, bệnh tình vô cùng nghiêm trọng. Bốn người con dưới gối ông, người con gái cả Lữ Trĩ chết thảm, người con trai cả Lữ Trạch đến nay không biết đi đâu. Người con gái nhỏ Lữ Tu tuy hiếu thuận nhưng suy cho cùng không làm được như con trai, Lữ Thích Chi trở thành người được ông yêu thương nhất.

Người già ốm nặng, rất muốn có con cái ở kề bên chăm sóc. Tuy nói xã Đại Trạch cách Lâu Thương không xa nhưng một khi xã Đại Trạch xảy ra chuyện, Lữ Thích Chi sẽ không thể ở bên Lữ Văn được.

Không có cách nào, sau một hồi trao đổi, Chung Ly Muội đề cử một người dưới trướng, thay thế Lữ Thích Chi coi quản xã Đại Trạch. Người mà Chung Ly Muội đề cử chính là Cát Anh. Cát Anh đã phục vụ ba năm trong quân đội Lâu Thương, võ nghệ cao cường, hiểu biết binh pháp đồng thời còn hiểu biết chữ nghĩa. Nếu không phải Cát Anh đầu hàng, nói không chừng Trần Thiệp đã không thể có được như ngày hôm nay. Nhưng Cát Anh này khiến cho những dự định trước đây của Lưu Khảm tan thành mây khói. Trong quân doanh của xã Đại Trạch chủ yếu là người Sở, về việc Trần Thiệp dùng cờ hiệu của Hạng Yển, hoàn toàn không có sự kháng cự lớn lắm. Sau khi Cát Anh đầu hàng, binh lính trong quân doanh có một nửa chạy trốn, trong đó có hơn mười người đến từ Lâu Thương.

Chung Ly Muội nghe được tin người mà mình tiến cử lại làm phản thì lập tức xấu hổ giận dữ gần chết. Ngay lúc đó liền muốn đem quân tấn công đi lấy thủ cấp của tên Cát Anh đó.

Lữ Tu thì ngược lại, dùng lời nói khích lệ ôn tồn. Sau khi trao đổi bàn bạc với Trần Bình và Khoái Triệt, đã lệnh cho Quán Anh dẫn ba trăm kỵ binh Lâu Thương truy kích Cát Anh.

Trần Thiệp vô cùng thông minh! Ngay từ đầu, y đã rất muốn dẫn quân đánh chiếm Lâu Thương, nhưng đã bị Cát Anh ngăn cản.

Cát Anh khuyên can nói:

- Lâu Thương là thành kiên cố nhất trong Tứ Hồng, tuy quân nhu lương thực rất nhiều nhưng lại dễ thủ khó công. Hơn nữa, khu vực Lâu Thương quân và dân sống lẫn lộn. Trong đó có 350 hộ người Tần đến từ Nghĩa Cừ Thiên Thiệp, cũng là thành phần dân cư chủ chốt của Lâu Thương. Còn về Lưu Khảm cai quản Lâu Thương đã lâu nên đã có uy tín. Thù hận của nhân dân xung quanh đối với nước Tần sớm đã chìm xuống. Không những không nương tựa vào, nói không chừng sẽ quay giáo tấn công lại. Mà bốn ngàn quân mã của Lâu Thương, đặc biệt là quân đội đóng quân ở Lâu Thương này tinh nhuệ và mạnh nhất. Chung Ly Muội dũng tướng, trên đời này không ai có thể ngăn cản. Quán Anh càng xứng đáng với tước Đại Phu của nước Tần, từng theo Lưu Khảm xuất chinh Bắc Cương, chiến thắng trăm trận, binh pháp thuần thục. Ngoài ra, trong thành Lâu Thương còn có Nhâm Ngao, Lữ Thích Chi cũng đều là tướng sĩ trăm trận chiến, thông hiểu binh pháp. Hơn nữa còn có thần mưu phụ tá như Tào Tham, Trần Đạo Tử... Trong tay tướng quân tuy binh lính có hàng ngàn nhưng khi đánh chiếm Lâu Thương thì khả năng thắng không tới một nửa.

Trần Thiệp nghe theo lời khuyên bảo của Cát Anh...

Khi Quán Anh dẫn quân tấn công, y đã quay lại tấn công huyện Kỳ. Đồng thời y còn thật sự đánh hạ huyện Kỳ, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, liên tiếp tấn công nhiều huyện, thanh thế ngày càng lớn khiến người ta kinh ngạc. Hiện tại, Tần Gia Hữu Chu, Kê Thạch làm loạn ở khu Phủ Li và Thủ Lự, Cát Anh dẫn quân quay trở lại tiếp viện.

Khoái Triệt suy đoán:

- Chờ sau khi Cát Anh đã tập hợp với Chu Kê Thạch và Tần Gia thì nhất định sẽ tiến về phía nam tấn công Lâu Thương.

- Phu nhân, Tráng quận thủ có kinh nghiệm trong việc bảo vệ và phòng thủ, từng đánh giá cao quân đội của Trần Thiệp, thậm chí Trần Thiệp còn có thể mạnh thêm. Hiện tại thanh thế của Trần Thiệp đã lên cao. Bách tính Lâu Thương tuy lòng hướng về chúng ta, nhưng khó tránh việc bị làm cho dao động lòng. Đợi sau khi Cát Anh và hai tên giặc Chu Kê, Tần Gia liên thủ với nhau, binh lực chắc chắn sẽ rất mạnh. Đến lúc đó, bọn chúng nhất định sẽ chuyển hướng tấn công Lâu Thương... Hiện tại Chủ công không có ở đây, tầm tích không rõ, chúng ta nên làm thế nào đây?

Đầu của Lữ Tu sắp nổ tung rồi! Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, chưa từng trải qua những chuyện như thế này. Những lời đoán trước mà năm xưa Lưu Khảm đã nói dường như từng chuyện đang xảy ra, từng chuyện trở thành hiện thực. Chẳng lẽ phải khoanh tay chịu chết ư?

- Vậy tiên sinh có diệu kế gì không?

Khoái Triệt nói:

- Bây giờ chúng ta tuy đã biết kế hoạch của phản tặc nhưng nếu binh lực trong tay không đủ. Chỉ có hai ngàn quân, còn có ba trăm kỵ binh ở bên ngoài chưa về. Khó mà đi ngăn cản phản tặc tập hợp. Vì thế ta có ba kế sách: Thứ nhất: Vứt bỏ cơ nghiệp Lâu Thương, lập tức chạy trốn đến Thục Trung. Cuộc làm loạn của quân phản tặc Trần Thiệp tất nhiên không thể kéo dài, ngọn lửa chiến tranh này một khi bùng lên, e là sẽ lan đến toàn bộ Trung Nguyên, quả thật sẽ làm cho thiên hạ rung chuyển.

Chúng ta có thể ở trong Thục trung ngồi im quan sát biến sự, theo kế sách hành động.

Lữ Tu không chút do dự lắc đầu từ chối:

- A Khảm đến nay vẫn chưa có tin tức, nếu huynh ấy vẫn sống, nhất định sẽ đến Lâu Thương. Bây giờ chúng ta rời khỏi, nếu A Khảm trở về sẽ làm thế nào? Đứng trước một tòa thành trống rỗng, xung quanh đều là phản tặc, há chẳng phải khiến huynh ấy sa vào nguy hiểm ư?

Khoái tiên sinh, kế này không được rồi!

Trong mắt Khoái Triệt lóe lên tia khen ngợi, nhẹ gật đầu, nói:

- Ta biết phu nhân sẽ không đồng ý, kế sách thứ hai chính là xin phu nhân dẫn theo lão phu nhân và mọi người nhanh chóng rời khỏi. Chọn người thân tín đáng tin dẫn quân trấn thủ Lâu thương. Một mặt có thể đợi tin tức của Quân hầu, mặt khác có thể chặn đứng quân tặc, bảo đảm phu nhân và mọi người bình an thoát khỏi nguy hiểm, nhưng những người bảo vệ thành này cần phải xem xét kỹ mới được.

Lời còn chưa dứt, Chung Ly Muội ở kế bên đứng lên.

- Phu nhân, đều là lỗi không biết nhìn người của Chung Ly, đã nhìn sai tên Cát Anh đó, Chung Ly bằng lòng ở lại bảo vệ Lâu Thương, sống chết đến cùng với tên Cát Anh đó.

- Chung Ly đại ca, không có ai hoàn mỹ hết. Về chuyện Cát Anh, lúc đầu mọi người chúng ta đều đồng ý, nên không thể trách huynh.

Lữ Tu lắc đầu, nói:

- Lúc A Khảm đi đã giao Lâu Thương lại cho ta. Ta không thể lúc đại họa ập đến mà bỏ chạy đi, hơn nữa, nếu ta đi rồi, há chẳng phải khiến cho bách tính Lâu Thương càng hoảng loạn hơn sao? Cho nên ta không thể đi, ta phải ở lại, bảo vệ cơ nghiệp này cho Lưu Khảm.

- Phân nhân!

- Mọi người đừng nói nữa, ý ta đã quyết, tuyệt đối không thay đổi. Nhưng nếu ta ở lại, mẫu thân và Tần nhi và Nguyên nhi lại phải nhanh chóng đưa đi. Khi trận chiến bắt đầu, chúng mà ở lại đây thì thật sự quá nguy hiểm. Nếu có gì bất trắc, ta sợ sau này không còn mặt mũi nào đi gặp A Khảm nữa.

- Chẳng lẽ phu nhân không muốn nghe kế sách thứ ba à?

Lữ Tu đứng lên:

- Ý ta đã quyết, không cần phải nghe kế sách thứ ba nữa? Khoái tiên sinh không cần nói nữa, Quán Anh ca không có ở đây, việc phòng ngự tất cả nhờ vào Chung Ly đại ca, Khoái tiên sinh, Đạo Tử đại ca và Tào đại ca quyết định. Lâu Thương và ngay cả ta đều cần nghe theo sự điều khiển của các vị đại ca.

Quyết định của Lữ Tu khiến cho nhóm người Khoái Triệt vô cùng bất ngờ.

Tất cả đồng loạt đứng lên, chấp tay nói:

- Chúng ta nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của phu nhân, thề sống chết bảo vệ Lâu Thương!

- Quyết định vậy đi, ta đi khuyên mẫu thân chuẩn bị hành lý, lúc rời khỏi cần phải thực hiện nhanh chóng...

Dứt lời, Lữ Tu đứng dậy rời khỏi, đám người Khoái Triệt cũng chia nhau ra bắt đầu chuẩn bị.

Vốn dĩ tưởng là Khảm lão phu nhân sẽ đồng ý với sự sắp xếp của Lữ Tu. Ai ngờ, lão phu nhân sau khi nghe xong thì kiên quyết không đồng ý.

- Lâu Thương là cơ nghiệp của con trai ta, con dâu còn phải tử chiến, làm mẹ như ta sao có thể lâm trận rút lui được?

Dù cho Lữ Tu có thuyết phục thế nào thì lão phu nhân nhất quyết không chịu thay đổi ý mình.

Nàng khuyên nhiều đến nỗi môi khô miệng khát nhưng thái độ của lão phu nhân rất kiên quyết. Vương Cơ đang ôm Lưu Nguyên, dắt theo Lưu Tồn cười nói:

- Nơi đây có A Cự bảo vệ rồi, A Tu không cần phải lo lắng cho chúng ta, cứ xử lý chuyện trong thành đi, trong nhà đã có ta để tâm rồi.

Đối diện với hai người phụ nữ này, Lữ Tu cũng đành phải nghe theo, đồng thời cũng vô cùng cảm động.

Về đến thư phòng, Lữ Tu đang chuẩn bị tìm nhóm người Trần Bình về để nói rõ sự tình. Không đợi nàng đi tìm người, chợt nghe bên ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Thích Cơ:

- Phu nhân, Lữ lão gia đã phái người qua đây, nói là có chuyện vô cùng quan trọng muốn bàn bạc với phu nhân, mời phu nhân qua đó một chuyện.

Lữ Tu nghe xong không khỏi nhau mày.

Bệnh tình của Lữ Văn đã biến chuyển tốt nhiều rồi... Nhưng bây giờ đến tìm ta, lại có chuyện gì quan trọng muốn bàn bạc với ta chứ?

178. Chương 366 - 370

Chương 366: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (11)

:Tại thời điểm này vào những năm trước thì đã sớm vào mùa mưa rồi nhưng năm nay mực nước của Tứ Thủy giảm xuống gần một nửa. rất nhiều đất đai của nhiều nơi đã khô cạn đến nỗi nứt ra, giống như trẻ sơ sinh mở miệng ra. Cây lúa đã héo rồi khiến cho ai nhìn vào cũng sẽ phát sầu. Thậm chí rất nhiều chỗ đã bắt đầu cầu mưa nhưng ông trời đui mù nên không có tác dụng gì.

Thật vất vả lắm mới đợi đến tháng tư, cuối cùng đã bắt đầu rồi xuống những giọt nước mưa li ti nhưng kết quả không nhiều, căn bản không thể giải quyết việc khẩn cấp, may mà liên tục mấy ngày nay, trời đang âm u làm cho người ta có chút mong đợi.

Gần đây con đường làm quan của Tiêu Hà rất rộng mở. Năm ngoái, khi y và bằng hữu đến Hề quán, bỗng nhiên gặp được một cô gái tên là Man Man, là con cháu người Cổ Việt, khi sinh ra đã có được sự dịu dàng tú lệ của người con gái Giang nam. Nghe nói, cô gái này vốn là người Hội Kê, phụ thân còn là quan lại của địa phương Chư Kỳ. vì chuyện của tỷ đệ Doanh Quả bị đám người Hạng Tịch tập kích ở Trữ La Sơn, phụ thân của Man Man bị liên lụy, bị chặt đầu bên trên đường. Cả nhà bị tịch thu, Man Man từ tiểu thư con quan, bỗng chốc trở thành kẻ tù tội, sau này còn bị bán vào Tập Quán, qua tay nhiều người rồi đến huyện Bái.

Nói thật, Man Man sinh ra hoàn toàn không phải có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng nàng từ nhỏ nhận được sự giáo dục tốt của gia đình, tinh thông nhạc luật, giỏi ca múa, ngoài ra khí chất của nàng có thể làm lay động lòng người. Tiêu Hà đã qua tuổi bốn mươi, từ lâu đã qua tuổi trêu hoa ghẹo nguyệt rồi. Ngày thường ngoài việc đọc sách ra, còn mê thích âm luật. Sau khi nghe Man Man gảy đàn một khúc ca, đã nảy sinh ra lòng ngưỡng mộ. Từ sự ngưỡng mộ đã biến thành ái mộ. Tiêu Hà giấu người ta chuộc thân cho Man Man, và sắp xếp cho nàng ở một thôn trang khác.

Bây giờ y là Huyện thừa của huyện Bái, tất cả chuyện lớn nhỏ đều do y làm.

Chỉ cần đem xóa đi tên của Man Man từ trong danh sách của Hề Nương ở Hề quán là được và thêm một chút động tác nữa thì ai cũng sẽ không vì một cô gái hề chạy đến làm khó Huyện thừa. Còn về Lý Phóng, gã chẳng hề quan tâm đến công vụ. đang suy nghĩ tới chuyện dựa dẫm thế nào mới có thể thăng quan phát tài. Tiêu Hà đã cho Man Man một thân phận, tăng thêm một hộ tịch cũng sẽ trở nên dễ dàng, vô cùng đơn giản.

Trời tối âm u, Tiêu Hà đã giải quyết xong công văn cuối cùng.

Đừng thấy cuộc giao chiến giữa Trần Thiệp và Trần quận ở quận Tứ Thủy oanh liệt, nhưng trên thực tế đối với huyện Bái mà nói là tỏ ra có chút xa xôi rồi. Tiêu Hà không xem trọng Trần Thiệp! Chỉ cần trận chiến này không cháy lan đến huyện Bái, cho dù trời sụp xuống cũng không có can hệ gì tới Tiêu Hà. Hơn nữa, nếu trời thật sự đổ sụp xuống, Tiêu Hà một mình y cũng sẽ không thể đỡ nổi? vào thời khắc sinh tử này tự nhiên phải chết, thật sự không hề vui vẻ sống qua mấy ngày.

Triều đình truyền ra chiếu lệnh trưng tập, huyện Bái phải đưa ra ba trăm người.

Điều này thật sự đã làm khó Tiêu Hà, phải biết chiếu lệnh này đều đã phát ra rồi, nếu muốn trưng tập nữa thì không hề dễ dàng nữa.

Người thân láng giềng ai cũng biết ai. Tiêu Hà thật sự không dễ quyết định, nhưng lại không thể không tuân theo chiếu lệnh. Y nghiêng rằng rồi trưng tập ba trăm người.

Tiêu Hà lắc đầu cười gượng. chiếu lệnh này nếu tiếp tục, không biết sẽ có bao nhiêu hương thân chửi bới sau lưng đây. Nhưng y cũng không có cách nào khác.

Sau khi thu thập xong danh sách, Tiêu Hà nhìn ra sắc trời bên ngoài, từ góc nhà quơ lấy một cái nón trúc rồi đi ra.

Nhìn sắc trời hình như sắp mưa rồi, đang suy nghĩ, hình như là ứng nghiệm với phỏng đoán của Tiêu Hà, nước mưa xào xạt róc rách rơi xuống. Tiêu Hà ở trước cửa Huyện nha phất cái nón trúc lên. Đứng trên đường do dự một chút rồi cất bước đi đến một con hẻm nhỏ. Nói thật, y rất có lỗi với người vợ trong nhà. Vì chuyện sinh con cái của mình, lo liệu cả nửa đời người không nói. Lúc mình bị thương, đã tốn công chăm sóc, đã làm tròn bổn phận của người vợ.

Mà bản thân mình thì...

Nhưng Tiêu Hà vẫn chọn chỗ ở của Man Man mà đi.

Man Man rất khéo nấu ăn, biết đọc sách uống chút rượu, nói chuyện nhạc luật, hát ngâm thi từ, cuộc đời như thế còn mong gì hơn? Rẽ vào trong ngõ nhỏ, Tiêu Hà đi vào đó, thấy phía trước có một khúc quẹo, ra khỏi đó là nơi Man Man ở, nhưng đúng lúc này từ trong ngõ nhỏ đột ngột xuất hiện hai bóng đen ngăn cản đường đi của Tiêu Hà. Tiêu Hà nhìn chăm chú, thì ra là người quen, một là Hạ Hầu Anh, một là Trần Hạ, hai người một trước một sau chặn Tiêu Hà. Tiêu Hà vừa thấy tư thế này, hàng lông mày chau lại, sắc mặt âm trầm.

- A Anh, người làm vậy là có ý gì?

Hạ Hầu Anh cợt nhả nói:

- Tiêu đại ca chớ trách, tiểu đệ không có ác ý gì, chỉ là nhận được giao phó của Phàn đại ca, mời Tiêu đại ca đi nói chuyện.

Tiêu Hà nói:

- Đã muộn thế rồi, ta cũng mệt rồi, người quay về nói với Đồ Tử, có chuyện gì thì ngày mai hân đến Huyện nha thảo luận.

- Tiêu đại ca, người đừng như vậy mà...Đây không phải là làm khó ta và lão Trần hay sao. Hơn nữa, nhà người không ở gần đây, nói vậy chắc hẳn Tiêu đại ca muốn đến chỗ giai nhân rồi, không nề chút tình huynh đệ hay sao? Người cũng thật là không cần trọng gì cả, nếu đã chuộc tiểu giai nhân ra rồi thì cũng nên cho người ta một chỗ ở đằng hoàng chứ, chỗ đó thật sự không được đâu, rất dễ bị đại tẩu phát hiện đấy.

Tiêu Hà ngăn ra, nhú mày nói:

- A Anh, người đang uy hiếp ta?

- Tiêu đại ca hiểu lầm rồi, người biết đó, cuộc đời ta ngoại trừ đại ca ra thì bội phục nhất chính là Tiêu đại ca đây, sao ta dám uy hiếp người chứ?

Tiêu Hà ghét nhất là dáng vẻ cột nải kiêu này của Hạ Hầu Anh, cuộc sống không thể nào thoát khỏi Lưu Quý, thật sự khiến người ta chán ghét.

- Chuyện nhà của ta, không cần người quan tâm. A Anh, tự người lo ỉnh đi!

Nói xong, y đi vòng qua Hạ Hầu Anh, nhưng gã lại tiếp tục chắn ngang, ngăn cản lối đi của Tiêu Hà. Lần này đã chọc giận Tiêu Hà.

- Hạ Hầu Anh, rốt cuộc người muốn sao?

- Ha hã, Tiêu đại ca, đừng tức giận. Ta chỉ muốn mời người đến chỗ Đồ Tử, sẽ không lâu đâu, hơn nữa, hiện tại người dù qua đó, cũng không gặp tiểu giai nhân đâu. Chẳng bằng theo ta đến nhà Đồ Tử, sau đó mới đến gặp giai nhân, không chừng lại rất hứng thú đấy.

- Hạ Hầu Anh, nghiêm túc một chút đi!

Trần Hạ cũng không phải là người hay nói chuyện, tựa như không quen nhìn Hạ Hầu Anh ngả ngớn như thế, liền nhú mày quát một tiếng, sau đó nói:

- Tiêu đại ca, chúng ta thật sự không có ác ý, quả thật là Đồ Tử đại ca có chuyện quan trọng, nếu người không đi, chúng ta quay lại cũng rất khó ăn nói.

- Các người bắt Man Man đi rồi sao?

- Tiêu đại ca yên tâm, chỉ là thấy Man Man tiểu thư quá khổ cực, hơn nữa ở trong thành đúng là rất dễ bị đại tẩu phát hiện, cho nên buổi chiều đám Cổ Phùng đã mời Man Man tiểu thư đến nơi khác rồi, cũng là muốn tốt cho Man tiểu thư thôi, để cô ấy khỏi phải ngày ngày sống trong lo lắng, có đúng không?

Cổ Phùng là một đầu lĩnh côn đồ ở huyện Bái. Lúc Tiêu Hà nghe đến cái tên Cổ Phùng, tim đập mạnh, trầm giọng nói:

- Là Lưu Quý đã về rồi!

Hai người Trần Hạ và Hạ Hầu Anh ngẩn ra, nhìn nhau, nhưng không ai mở lời.

Quả nhiên là tên kia đã trở về!

Tiêu Hà thở dài:

- Đã như vậy thì dẫn đường đi. Ta và các người đến chỗ Đồ Tử, ta muốn xem Lưu Quý hấn như thế nào?

- Tiêu đại ca, mời!

Trần Hạ nghiêng người tránh đường, Tiêu Hà gật đầu, cũng không thèm nhìn Hạ Hầu Anh, đi thẳng phía trước. Mà Hạ Hầu Anh mặt không biểu hiện gì, sóng vai đi cùng Trần Hạ, ba người một trước hai sau, rẽ qua mấy vong thì thấy cây hòe trước cửa nhà Phan Khoái.

Chương 367: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (12)

:Cây hòe này đã rất lâu năm rồi, Tiêu Hà nhớ lúc mình còn là đứa trẻ, từng nghe tổ tông nhắc tới. Tính toán ra thì nó cũng đã có trăm tuổi rồi, chạc cây sum xuê, giống như một tán lớn che lấp cả căn nhà của Phan Khoái. Năm xưa, nhà của Phan Khoái là nhà cổ tranh, mà nay đã là nhà ngói xanh tường trắng, thật khí phái. Ở giữa là một chính đường, hai bên có hai gian sương phòng, một kháng tường đất rất cao làm thành sân, viện môn không khóa, từ xa có thể ngửi được mùi thịt từ trong viện bay tới, khiến ai ngửi được cũng thấy chân tay ngứa ngáy.

Phan Khoái hiện nay đã tước vị Công đại phu, luận thân phận còn cao hơn Tiêu Hà một bậc, lúc này y đang ngồi ở vị trí khách, trò chuyện vui vẻ với một người đàn ông, tuy hai ba năm không gặp, nhưng Tiêu Hà chỉ nhìn một cái là nhận ra người kia chính là Lưu Quý.

Theo lý mà nói, Lưu Quý đang bị phát lệnh truy nã nhưng nơi này là nhà Phàn Khoái, ai dám tới điều tra chứ?

- Tiêu tiên sinh, cuối cùng đã đợi được người rồi.

Lưu Bang từ xa thấy Tiêu Hà, vội vàng đứng dậy nghênh đón. Tiêu Hà không tỏ ra hòa nhã với Lưu Bang, y khẳng định chuyện bắt cóc Man Man chắc chắn không phải do Phàn Khoái làm. Tuy Phàn Khoái là người khôn khéo, nhưng cũng không dùng thủ đoạn như vậy, ở đây ngoại trừ Lưu Bang ra, người khác cũng không nghĩ ra chủ ý như thế. Tiêu Hà không thèm để ý tới Lưu Bang mà đi thẳng vào trong viện, ngồi xuống đối diện với Phàn Khoái.

- Phàn Đồ tử, người có ý gì?

Thái độ Tiêu Hà hoàn toàn không coi Lưu Bang ra gì làm Hạ Hầu Anh tức giận định bước tới tranh luận, nhưng lại bị Lưu Bang ngăn lại. Chỉ thấy Lưu Bang khoát tay, ý bảo Hạ Hầu Anh và Trần Hạ đi ra ngoài trông coi, mà y thì mặt vẫn tươi cười, lại ngồi xuống vị trí chủ, rót một chén rượu cho Tiêu Hà.

Phàn Khoái có chút kỳ lạ:

- Tiêu tiên sinh, ta có ý gì chứ? Lưu Quý đã trở về, ta chỉ mời đến uống rượu thôi, chứ có ý gì?

Lưu Bang ngăn Phàn Khoái lại, giơ chén rượu lên:

- Tiêu tiên sinh, việc này đều là lỗi của Lưu Quý, không liên quan tới Đồ Tử. Lưu Quý lo lắng tiên sinh không đến, vì vậy sử dụng chút thủ đoạn nhỏ. Nhưng tiên sinh yên tâm, Man Man tiểu thư không bị chút thiệt thòi gì đâu. Ai dám ức hiếp Man tiểu thư, dù là huynh đệ của ta, ta cũng sẽ không tha cho hắn. Lưu Quý cũng là bất đắc dĩ, mong Tiêu tiên sinh thứ tội.

Những lời nói này thật khiến Tiêu Hà không biết nên khóc hay cười.

- Lưu Quý à, nếu người đã bỏ trốn rồi, cần gì phải trở về chứ?

Lưu Bang nói:

- Huyện Bái là nhà của Lưu Quý, dù Lưu Quý có đi bất cứ đâu cũng không quên được quê nhà, không quên được những người ở huyện Bái. Hơn nữa, nay đã khác xưa, Lưu Quý sao không dám trở về chứ?

- Người không sợ ta bắt người sao?

- Nếu tiên sinh muốn bắt Lưu Quý, Lưu Quý cam nguyện bị bắt. Chỉ là bởi vậy, chỉ sợ bách tính huyện Bái sẽ gặp tai ương.

Tiêu Hà ngắt ra:

- Lưu Quý, người có ý gì?

- Hai năm nay, Lưu Quý bên ba bên ngoài, đối mặt với rất nhiều chuyện, ít nhiều cũng hiểu đôi chút. Tiên sinh là người thông minh, lẽ nào không nhìn thấy biến hóa của thế gian hay sao?

Tiêu Hà cười lạnh:

- Đơn giản chỉ là một đám ô hợp gây thị phi, có gì lớn đâu?

- Ha ha, tiên sinh nói bọn họ là một đám ô hợp, nhưng Lưu Quý nhgix, những người đó không chừng sẽ làm nên đại sự nghiệp đó. Có lẽ tiên sinh còn chưa biết, Trần Thiệp đã chia hai đường, một đường do Cát Anh đi về hướng đông, nghênh đón Tần gia và Chu Kê Thạch; một đường khác là hắn tự mình lĩnh binh, vòng qua huyện Khổ, chuẩn bị phục kích quân Tần tại Lại Hương. Huyện Trần ta chủ yếu là con dân Đại Sở, cũng đã nóng lòng nổi dậy rồi.

Tiêu Hà ngắt ra, kinh ngạc nhìn Lưu Quý. Mà Phàn Khoái ngồi bên ngạc nhiên nói:

- Sai rồi, ta nghe người ta nói, Trần Thiệp còn đang ở huyện Tiểu, chuẩn bị lĩnh nhân mã đông tiến Linh Bích mà.

- Ô, đó là nghi binh của sở bộ Trần Quảng, để đánh lạc hướng quân coi giữ huyện Trần. Đợi khi quân Tần huyện Tương phát hiện ra, thì chỉ sợ Trần quận đã thất thủ rồi.

- Lưu Quý, sao người biết nhiều chuyện như vậy?

Trong lòng Tiêu Hà nảy sinh sự cảnh giác.

Lưu Quý cười ha ha:

- Tiêu tiên sinh, hiện nay Lưu Quý là một phần tử nghĩa quân. Thầy ta Trương Nhĩ Công, chẳng hay tiên sinh nghe đến chưa? Lưu Quý đến đây, chính là nhận sự nhờ vả của Trương Nhĩ Công, đến chủ trì việc ở hai quận Tứ Thủy và Đông Hải. Cát Anh suất bộ, khoảng hai đêm sẽ hội hợp với sở bộ của Tần, Chu, đến lúc đó, quân tiên phong, bách tính đất Sở sẽ phải mở thành ra đón. Hôm nay ta đến đây, cũng là vì lo lắng huyện Bái bị chiến hỏa lan đến, về phương diện khác, còn là vì mưu một chút phú quý cho tiên sinh, Đồ Tử, tiên sinh nghĩ thế nào?

Cái tên Trương Nhĩ Công, Tiêu Hà đã nghe nói tới. Hơn nữa Tiêu Hà biết, Lưu Quý từng là môn hạ của Trương Nhĩ. Nhưng là quan hệ thầy trò của họ thì lại là lần đầu nghe nói. Về phần Lưu Quý nói cái gì mà chủ trì hai quận Tứ Thủy, Đông Hải, Tiêu Hà coi khinh, Lưu Quý này là ai, lẽ nào Tiêu Hà còn không biết? Đó là một kẻ b hoa khoác lác.

Thế nhưng nhìn bộ dạng dự đoán trước kia của Lưu Quý, Tiêu Hà lại nghĩ chưa hẳn những lời Lưu Quý nói là giả. Đích xác, hiện nay Thủ lự Phù Ly Huyện Chính lợi hại, nếu như tên Cát Anh gì đó hội hợp với Tần Chu, thế lực tăng vọt, tất nhiên sẽ lan tới huyện Bái.

Dù sao Thủ Lự cũng tốt, Phù Ly cũng thế, đều cách huyện Bái rất gần.

Chỉ cần phá được Bành Thành và Hạ Bi, sẽ trực tiếp uy hiếp đến an nguy của huyện Bái. Hơn nữa lời tiên tri “Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở” nhiều năm qua giống như thanh kiếm sắc bén treo trên đầu, lúc nào cũng nhắc nhở Tiêu Hà. Điều này cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho Tiêu Hà trước sau không dám gần Đại Tần quá.

Tiêu Hà quay đầu nhìn thấy cửa tiểu viện đã bị đóng lại, liền nhìn Lưu Quý, trầm giọng nói:

- Lưu Quý, dù Cát Anh có hội hợp với Tần gia Chu Kê Thạch hay không, nhưng người đừng quên, khu Tứ Hồng, chẳng phải vẫn có một Doanh Tráng đó sao, Lâu Thương có mấy nghìn tinh binh thuộc sở bộ của Quảng Võ Quân, thật muốn đánh ư, sợ là Cát Anh không phải đối thủ của Lâu Thương.

Sắc mặt Phàn Khoái hơi đổi, sau một hồi, gã thở dài:

- Đại ca, Tiêu tiên sinh nói không sai, người chưa từng thấy binh mã Lâu Thương nên không biết, Cát Anh tuy cũng xuất thân Lâu Thương, nhưng tại Đại Trạch Hương quân doanh lâm trận phản chiens, nhưng trên thực tế, Lâu Thương thật sự có một đội tinh nhuệ đóng quân tại bản địa Lâu Thương. Nhân số mặc dù không nhiều nhưng huấn luyện có tố chất, sức chiến đấu cực mạnh. Ta từng ở Bắc Cương thấy quân Tần rồi, nói thật ra, tinh nhuệ tại Lâu Thương có thể thắng quân Tần đấy.

Đối với Lưu Bang mà nói, Lâu Thương và Lưu Khảm, là hai danh từ mà y không muốn nhắc tới. Thấy Tiêu Hà và Phàn Khoái cùng đều tán thưởng binh mã Lâu Thương, Lưu Bang chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, y cười lạnh, nói:

- Nếu như Lưu Khảm ở Lâu Thương, thì có thể đúng như vậy. Nhưng theo ta được biết, từ năm ngoái Lưu Khảm ở bên ngoài, tin tức không có. Đã không có Lưu Khảm, Lâu Thương có còn là con cạp có móng vuốt và hàm răng sắc bén nữa không. Các người ví Lâu Thương quân như mãnh hổ, nhưng ta thấy, Lâu Thương lấy dễ như trở bàn tay. Hắc hắc, về phần Lâu Thương quân tinh nhuệ ư, nói không chừng đến lúc đó còn phải nghe Lưu Quý ta chỉ huy đấy.

Tối đa ba ngày, ta nhất định đánh hạ được Lâu Thương!

Phàn Khoái và Tiêu Hà nghe vậy không khỏi thất kinh. Lưu Bang thì đắc ý, nói:

- Đồ Tử, Tiêu tiên sinh, hiện tại đi con đường nào, hãy quyết định đi.

Phàn Khoái nói:

- Đại ca đã nói vậy, bất kể người có chiếm giữ được Lâu Thương hay không, Đồ Tử ta đều nghe theo người. Nhưng ta có một yêu cầu.

- Nói!

- Nếu chiếm giữ Lâu Thương, xin hãy tha cho già trẻ Lưu gia.

Lưu Bang không chút do dự trả lời:

- Chuyện này nào có đáng gì. Mặc kệ thế nào, ta với Lưu Khâm cũng coi là thân thích, sao có thể gây bất lợi cho người nhà hắn được?

Tiêu Hà, người thì sao?

Chương 368: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (13)

Đã qua giờ Tuất. Đêm đã khuya rồi.

Lúc Tư Mã Hỉ ở trong phủ nha giúp Tào Tham xử lý xong công văn, mệt mỏi quay về phòng ở. Hiện nay cậu ở tại trong phủ nha Lâu Thương, làm Tá lại, giúp Tào Tham xử lý một số việc vặt. Lâu Thương tuy nhỏ nhưng lại gánh vác toàn bộ, việc vặt hàng ngày phát sinh nhiều không kể xiết, nếu chỉ dựa vào một mình Tào Tham, rõ ràng là không thể làm cho xuể. Dù sao, có rất nhiều việc lớn cần Tào Tham đích thân đi làm, còn những việc nhỏ thì cần người khác trợ giúp.

Trong phủ nha Lâu Thương tổng cộng có sáu Tá lại, bao gồm cả Tư Mã Hỉ trong đó, cậu nhỏ tuổi nhất, nhưng lại là người mà Tào Tham coi trọng nhất. Cũng khó trách, học thức của Tư Mã Hỉ không kém, sau đó lại được Trương Thương và Trình Mặc dạy dỗ, nên đương nhiên là người xuất sắc nhất trong sáu Tá lại rồi. Mà cậu lại được Lưu Khâm thu nhận làm môn hạ, hơn nữa Tào Tham bởi xuất phát từ việc lo lắng bồi dưỡng nhân tài nên hết mực tín nhiệm cậu, rất nhiều việc đều giao cho cậu xử lý. Từ sau khi Lưu Khâm từ Tiết quận trở về, Tư Mã Hỉ đã chính thức được điều vào trong phủ nha. Nhoáng cái đã ba năm trôi qua, cậu bé năm xưa ở trong bách tích Tam Xuyên quận di dời tới đây hôm nay lại có thể được vào phủ nha, một mình đảm đương một phía.

Loạn Trần Thiệp, tuy vẫn chưa nói là tạo nên làn sóng dao động đối với Lâu Thương, nhưng vẫn có sự ảnh hưởng nhất định. Nếu Lữ Tu đã quyết định ở lại Lâu Thương quyết một trận tử chiến với quân Trần Thiệp, như vậy việc kế tiếp đã có thể ném cho Tào Tham xử lý.

Trần an bách tính, thanh trừ tai họa ngầm, kiểm kê khổ phòng...bao việc như thế, đủ để cho Tào Tham bận túi bụi. Cùng liên quan theo, Tư Mã Hỉ cũng công việc lù bu, đầu tiên là cậu phải nắm giữ danh sách hộ tịch, theo Chung Ly Muội và Giả Thiệu điều tra tình huống chung quanh Lâu Thương, sau đó lại trở về kiểm kê khổ phủ, rồi chỉnh lý công việc thỏa đáng.

Việc này làm xong, trời cũng đã tối, mà sáng sớm ngày mai còn phải đi theo Tào Tham và Khoái Triệt kiểm kê Thương Diệu trong thành, chắc chắn lại càng bận rộn hơn.

Trần tặc chết tiệt, nếu bọn chúng không gây sự, làm sao có nhiều việc như thế? Trong lòng Tư Mã Hỉ thâm chửu bối, vừa đi về nơi ở.

Chỗ cậu ở tại hậu viện phủ nha gần đền trang Lưu gia, có một sân độc lập, ba gian nhà ngói xanh, một gian thư phòng, hai phòng ngủ. Điều kiện cũng rất khá, hoàn cảnh lại rất yên tĩnh.

Tư Mã Hỉ đẩy cửa viện ra, đang định quay về phòng nghỉ ngơi của mình, đúng lúc này, một gian phòng khác bị đẩy ra, Hàn Tín đi tới, mặc một bộ giáp tê giác, tay cầm bảo kiếm tổ truyền. Nếu chỉ là trang phục này, Tư Mã Hỉ sẽ không thấy kỳ lạ. Hàn Tín và cậu sở trường khác biệt, cậu học chính là hình luật và chính vụ, mà Hàn Tín là học chủ yếu binh học, rất lẫn lộn.

Thường ngày Hàn Tín vẫn ăn mặc như vậy, nhưng hôm nay trên vai gã còn có một bọc đồ, quần vào xà cạp, nhìn như là đang chuẩn bị đi xa.

Hàn Tín rõ ràng cũng không ngờ lại đụng phải Tư Mã Hỉ, gã ngẩn ra, rồi trên mặt lộ vẻ xấu hổ, cười gượng.

- Hỉ Tử, về muộn vậy!

Tư Mã Hi còn chưa kịp phản ứng, gật đầu đi vào trong phòng của mình, nhưng đi được hai bước, cậu bất giác quay đầu lại hỏi:

- Tín, người muốn đi đâu sao mà lại mặc trang phục kiểu này?

Hàn Tín nói:

- Phu nhân vừa tìm ta, muốn ta ra ngoài làm chút việc. Nhện chân cao, hôm nay bận nhiều việc nên về muộn đúng không, vậy thì nhất định là vất vả rồi, nghỉ ngơi sớm đi, ta còn có việc, sẽ không làm phiền người nữa.

Nói xong gã cất bước.

Nhắc tới, hiện nay Hàn Tín có vị trí không kém tại Lâu Thương, Lưu Khâm rất coi trọng gã. Nhưng chẳng biết tại sao Lữ Tu luôn thấy không ưa Hàn Tín, cho nên nàng đã từng nói với Lưu Khâm:

- Hàn Tín này tuổi còn nhỏ nhưng lại rất có dã tâm, ánh mắt rất linh động, khi nói chuyện với người ta thì mắt cứ nhìn lên chung quanh, không phải là chi sĩ trung thành. Người này có thể cùng phú quý, nhưng không thể cùng hoạn nạn.

Mà Lưu Khâm thì bị ảnh hưởng của hậu thế, nên cảm giác rất tốt đối với Hàn Tín. Người này thật sự rất thông minh, đọc hiểu binh thư. Chẳng phải hậu thế có câu nói: Hàn Tín thiện điểm binh sao? Một thời gian nữa, người này nhất định là một đại binh gia. Hơn nữa Lưu Khâm vẫn cảm giác được cái chết của Hàn Tín có chút oan khuất, cho nên hắn muốn tạo một vũ đài rộng lớn cho Hàn Tín, vì vậy đã nói với Lữ Tu: Không cần phải để tâm.

Nhưng có lẽ là trời tính, người Lữ gia hình như không hợp với Hàn Tín, trên lịch sử, Hàn Tín chết về tay Lữ Trĩ, nay Lữ Trĩ đã chết, nhưng Lữ Tu cũng không có chút thiện cảm nào đối với Hàn Tín.

Thế nhưng Lưu Khâm coi trọng Hàn Tín, nhưng không có nghĩa là Lữ Tu cũng sẽ coi trọng Hàn Tín. Không chỉ có Lữ Tu, còn có Trần Bình, Khoái Triệt đều cảm thấy Hàn Tín là người có dã tâm cực lớn, thật sự không thể trọng dụng. Cũng bởi vì điều ấy, hiện nay Tư Mã Hỉ đã có thể đảm đương công việc, nhưng Hàn Tín thì vẫn vậy, chỉ là một người bình thường. Thế nhưng quan hệ giữa Tư Mã Hỉ với Hàn Tín rất tốt, cậu nghe Hàn Tín nói vậy, không chút để ý, định nói lời tạm biệt với Hàn Tín, chợt cậu lại nhớ ra một việc, sắc mặt chợt biến đổi, xoay người lại gọi Hàn Tín rất to, chăm chú nhìn gã.

- Tín, Lữ lão gia lúc chạng vạng có gọi phu nhân qua đó rồi, đến bây giờ còn chưa việc. Mà trước đó phu nhân một mực khuyên bảo lão phu nhân nói rằng đang bận rộn xử lý mọi việc, căn bản không thể gặp người nào. Vậy phu nhân gặp người lúc nào?

- A, việc này...

Ánh mắt Tư Mã Hỉ đột nhiên trở nên lạnh lùng sắc bén.

- Hàn Tín, chẳng lẽ người muốn lén lút từ bỏ lão gia sao?

Hàn Tín cúi đầu, trầm ngâm chốc lát, khẽ nói:

- Hỉ Tử, người đã đoán được rồi, ta cũng không gạt người nữa. Lão gia hơn nửa năm chẳng có tin tức gì, đến nay ở nơi nào chẳng rõ, sinh tử chẳng hay. Lẽ nào người không cảm nhận được sao? Lão gia...rất có khả năng đã gặp phải phiền toái lớn rồi, thậm chí có lẽ đã....Thật ra Trần Đạo Tử bọn họ, cả phu nhân không phải là không cảm nhận được, chỉ là đến lúc này vẫn không dám chấp nhận mà thôi.

Mà cho dù lão gia còn sống, thì có thể làm gì? Lão Tần bạo ngược, làm điều ngang ngược, đã khiến lòng người căm phẫn. Lâu Thương nhìn bề ngoài giàu có và đông đúc, nhưng cũng là nơi tứ chiến, chắc chắn là cái đinh trong mắt nhiều người. Một khi Lão Tần sụp đổ, thì dù lão gia còn sống có thể cứu vãn được cục diện không? Không thể. Lòng dân hướng về Sở, Lão Tần tất vong. Đến lúc đó, Lâu Thương sẽ trở thành một miếng thịt béo bở trong mắt nhiều người. Lâu Thương có thể ngăn giữ được một lần, cũng không thể vĩnh viễn ngăn trở được, một nơi như này, lại có nhiều người như này, đồ quân nhu cũng nhiều, sẽ càng khiến người khác dòm ngó. Đại trượng phu khi loạn thế cầm kiếm ba thước, thành lập công lao sự nghiệp, Hàn Tín bắt tài, nhưng cũng muốn có thành tựu. Hỉ Tử, người học nhiều, tài hoa xuất chúng, sao cũng đi

cùng ta tìm một minh chủ? Đến lúc đó, ta nắm giữ bên ngoài, người nắm giữ bên trong, phong vương bá tánh, cũng không thể không được.

Tư Mã Hỉ không khỏi giận tím mặt:

- Đây tớ nhỏ (cách gọi khinh miệt) cầm miệng lai cho ta. Tư Mã Hỉ dù không có sở trường, mấy năm đọc sách cũng biết bốn chữ “Trung Nghĩa Liêm Sĩ”. Ta là một cô nhi, được lão gia thu nhận và giúp đỡ, không chỉ cho ta cơm no, còn dạy ta đọc sách biết chữ. Ân tình này, ta dù muôn lần chết cũng không trả đủ. Người thì lại là kẻ lang thang, lão gia thấy người cơ khổ mà thu nhận, giữ người lại bên mình, nhưng người thì sao, không những không có lòng báo đáp, lúc nguy nan lại nói ra những lời liêm sỉ như thế. Đừng nói là lão gia không chết, dù là lão gia thật sự mất đi rồi, nhưng vẫn còn phu nhân và tiểu công tử...Người người...người...người thật là kẻ không có đức hạnh mà, ta dù chỉ còn lại một hơi thở cũng không để người đi.

Hàn Tín thật không ngờ Tư Mã Hỉ thường ngày tao nhã, trầm mặc ít nói lại có lúc tình tình dữ dằn như vậy. Thấy cậu đang muốn liều mạng với mình, trong lòng gã không khỏi hoảng hốt.

Chương 369: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (14)

Hỉ Tử, người đừng nóng...

Gã lui ra sau một bước, nhìn lướt qua ngoài viện, xua tay nói:

- Thật ra ta cũng có ý tốt, người không cảm kích thì thôi, sao lại tỏ hung hãn như thế? Ta tuyệt đối không có ý từ bỏ lão gia, nhưng theo chiều hướng phát triển, lẽ nào người không nhìn thấy tình huống ư...A, phu nhân!

Hàn Tín đột nhiên gọi to, mặt lộ vẻ sợ hãi, nhìn về phía sau Tư Mã Hỉ. Tư Mã Hỉ ngẩn ra, theo bản năng quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng trong khoảnh khắc cậu quay đầu thì lập tức ý thức được mình bị lừa. Phòng xá sau lưng là cửa hãn, sao Lữ Tu có thể ở đó được? Tại cậu lại nghe một âm thanh vang lên, qua khe cửa nhìn thấy một mũi nhọn sắc bén đảo qua. Trong lòng Tư Mã Hỉ biết là không hay rồi, đưa tay muốn đỡ, chỉ nghe phập một tiếng, máu tươi bắn lên, Tư Mã Hỉ kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống trong vũng máu.

Lữ Tu từ chỗ Lữ Văn quay về, sắc mặt âm trầm khiến người khác sợ hãi. Nàng không thể nào ngờ được, vào lúc này, người đầu tiên muốn đầu hàng lại là cha mẹ nàng. Lúc chàng vạng, Lữ Tu được Lữ Văn gọi tới, vốn tưởng rằng cha mình có chuyện quan trọng, nhưng lúc nàng tới Lữ gia thì bất ngờ lại gặp một người.

Lữ Trạch!

Đại ca của Lữ Tu. Tính toán ra nàng đã ba năm không gặp Lữ Trạch rồi. Từ lúc một nhà Lữ Văn chuyển từ huyện Bái đến Lâu Thương, Lữ Tu cũng rất ít khi gặp Lữ Trạch. Mà Lữ Trạch cũng không muốn ở lại Lâu Thương, vì vậy vẫn ở nhà cũ Lữ gia tại huyện Bái, quanh năm suốt tháng, Lữ Tu cũng chưa từng gặp y lần nào.

Việc làm ăn của Lữ gia, Lữ Văn đã ngừng gần như toàn bộ rồi. Hiện nay ông ở Lâu Thương, an hưởng tuổi già, muốn đất có đất, muốn người có người. Hàng năm còn có thể thu được một phần lợi nhuận từ bên Giang Dương.

Cuộc sống nay quá sung sướng, sao còn phải bôn ba khổ cực làm gì? Nhưng ông vẫn giữ lại chút việc làm ăn, nhưng đều giao cho Lữ Trạch đứng ra quản lý. Lữ Tu có Lưu Khâm rồi, cả đời không phải lo cơm áo, hơn nữa còn rất nở mặt nở mày. Còn Lữ Thích Chi nay cũng là nhân vật quan trọng ở Lâu Thương, đảm nhiệm chức vị trọng yếu trong Lâu Thương quân, kiêm nhiệm dần tước quan Đại phu, nên ông cũng không phải lo lắng. Sau khi Lữ Trạch chết, Lữ gia chỉ còn người duy nhất mà Lữ Văn quan tâm, đó chính là con trai cả Lữ Trạch. Vốn Lữ Trạch cũng có thể pr lại Lâu Thương sống an nhàn, nhưng Lữ Trạch lại ghi nhớ mãi không quên chuyện năm xưa Lưu Khâm đã đánh gãy chân y. Hơn nữa y luôn cho rằng một nhà Lưu Khâm năm xưa chỉ là môn khách sống dựa vào Lữ gia, nay tuy nở mặt vinh quang nhưng vẫn làm cho Lữ Đại công tử không coi Lưu Khâm ra gì.

Bất kể năm xưa lúc Lưu Khảm đánh gãy chân y là ý tốt hay là ác ý, nhưng Lữ Trạch không bao giờ quên. Cho nên, y cũng không muốn đầu nhập vào Lưu Khảm, dù là ăn bám cha già cũng không muốn.

Dựa vào chút việc làm ăn của của Lữ Văn để lại, những năm gần đây, Lữ Trạch hồi hả ngược xuôi, ngược lại cũng không kém, mặc dù không phải là quá giàu có gì, nhưng cũng được coi là người thành đạt, dần dần, y cũng không trở về nhà nữa, bởi vậy mà tình cảm huynh muội giữa y và Lữ Tu cũng ngày càng nhạt đi. Chỉ có một lần Lữ Tu gặp Lữ Trạch là vào tang tế của Lữ Trĩ, nhưng cũng đều là đến vội vã, đi vội vã.

- Nhị muội, nay bạo Tần sắp đổ, Lưu Khảm sống chết chưa rõ, tình cảnh Lâu Thương nguy hiểm chỉ trong sớm tối. Ta nghe nói Đại tướng Cát Anh của Trần Thiệp suất năm nghìn người đánh tan binh mã Lão Tần tại Phù Ly, hội hợp binh với Chu Kê Thạch, dưới trướng đã có hơn vạn người. Hiện nay bọn họ đang tới gần Thủ Lự, hội hợp với nhân mã sở bộ Tần Gia, đây là việc sớm muộn thôi, đến lúc đó, dưới trướng tướng Cát Anh kia hàng vạn người, đến lúc đó Lâu Thương sẽ bị tấn công.

Cát Anh và Chu Kê Thạch hợp binh rồi sao?

Lữ Tu nghe vậy không khỏi giật mình, nhưng chợt nàng nhìn chằm chằm Lữ Trạch, sau một lúc lâu, đột nhiên hỏi:

- Ca ca, huynh biết tin này từ đâu?

Lữ Trạch mỉm cười:

- Không dối gạt muội, ta trước kia thường qua lại với Tần Gia của Thủ Lự, Tần Gia vốn là nhà giàu có tại Thủ Lự, phụ thân cũng biết người này. Hiện nay Tần Gia đã chiếm lĩnh Thủ Lự, đang đợi hội hợp với Cát Anh, bước tiếp theo, chắc chắn bọn họ sẽ đánh chiếm Lâu Thương. Muội muội, Lâu Thương có hai nghìn hàm lương thảo, có thể cung cấp lương bổng uời vạn đại quân trong một năm, hơn nữa còn có ba trăm quân giới đồ quân nhu tại Lâu Thương, hầu như là tập trung toàn bộ lương thảo đồ quân nhu của khu Hoài Hán, làm bất cứ kẻ nào cũng thèm muốn. Ta lo lắng mọi người có nguy hiểm, vì vậy đã nói chuyện với Tần Gia, đến đây thuyết phục muội. Lưu gia tử không có tin tức, có lẽ đã chết rồi, mà muội hôm nay an nhàn sung sướng, tội gì vì nó mà đau khổ chờ đợi?

- Đại ca, huynh im miệng cho ta!

Lữ Tu càng nghe càng giận, quát lên, lạnh lùng nói:

- Nếu không phải bởi huynh là huynh trưởng của ta, ta đã không tha cho tính mạng của huynh rồi.

Lữ Trạch chẳng chút nào sợ hãi, cười khổ lắc đầu, nói với phụ phụ Lữ Văn:

- Phụ thân, mẫu thân, con chỉ nghĩ cho nhị muội thôi.

- Ủ ừ, con đừng tức giận, ngồi xuống từ từ nói!

Lữ Tu chau mày, nhìn phụ phụ Lữ Văn, trong lòng bỗng hiểu, bật thốt:

- Phụ thân, mẫu thân, lẽ nào cha mẹ cũng...

Nói xong, nàng chuyển ánh mắt nhìn Lữ Thích Chi đang nhắm mắt dưỡng thần tại cửa.

- Tiểu Trư, có phải đệ cũng nghĩ như vậy không?

Lữ Thích Chi mặt không biểu cảm mở mắt ra:

- Nhị tỷ, nếu Khảm ca còn sống, đệ chắc chắn tử chiến theo huynh ấy, nhưng nay tung tích Khảm ca không có, chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Thật ra từ lúc năm ngoái nghe tin Đại công tử Phù Tô bị giết, đệ đã có dự cảm không hay rồi, sợ rằng Khảm ca cũng đã bị liên lụy. Nay đã qua hơn nửa năm, tin tức vẫn bất tầm, tuy rằng triều đình không có hành động gì, nhưng ai biết được không để ý tới chúng ta? Đợi Hoàng đế ổn định rồi, chắc chắn sẽ có những hành động bất lợi đối với chúng ta. Tuy nói đi Thục Quận cũng là một cách, nhưng chung quy cũng không phải là căn cơ của Lữ gia chúng ta. Lúc Khảm ca còn ở đây, Ba Mạn tiểu thư có thể đối xử tử tế với chúng ta, nhưng nếu Khảm ca đã mất, Mạn tiểu thư có còn tử tế với chúng ta nữa không? Đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ ở Lâu Thương này đều sẽ bị chiếm đoạt.

Tiểu Trư dù sao cũng đã trưởng thành, vấn đề lo lắng cũng tỉ mỉ thận trọng hơn, phu phụ Lữ Văn ngồi bên liên tục gạt đầu tán thành, Lữ Trạch càng khen ngợi:

- Tiểu đệ quả nhiên là tinh mắt, nhìn nhận vấn đề hơn huynh rất nhiều.

Lữ Tu thì ngược lại, lúc Lữ Thích Chi nói chuyện, nàng phát hiện gã đưa mắt ra hiệu với nàng, nàng khẽ run lên, nhìn phụ mẫu, lại nhìn Lữ Trạch, trong lúc nhất thời khó có thể đưa ra quyết định. Ngẩng lên nhìn Lữ Thích Chi một lần nữa, thấy gã đã nói xong, lại nhắm mắt dưỡng thần, bộ dáng không dao động. Nàng thầm thở dài.

- Việc này quan hệ trọng đại, để con suy nghĩ cẩn thận đã rồi mới quyết định sau.

Phu phụ Lữ Văn cũng biết bắt Lữ Tu ngay lập tức thay đổi chủ ý là không thể, lập tức gạt đầu, không bàn chuyện này nữa, bắt đầu chuyển sang những chuyện nhà, chuyện tình cảm gia đình, rồi Lữ phu nhân nhớ tới Lữ Trĩ, nước mắt lại lưng tràn....

Mãi cho đến gần giờ Tý, Lữ Tu mới về đến nhà, chưa kịp ngồi yên đã thấy Thích Cơ nước mắt giàn giụa lao vào trong phòng như cơn gió, quỳ gối xuống khóc nức lên:

- Mời phu nhân làm chủ cho Hỉ Tử ạ!

Lữ Tu sững sốt:

- Hỉ Tử ư? Hỉ Tử làm sao?

Thích Cơ khóc ròng nói:

- Tiểu tỷ vừa đi thăm Nhện chân cao, phát hiện Hỉ Tử nằm trong vũng máu, một tay bị người ta chém. Tiểu tỷ đã gọi người cứu chữa, Hỉ tử đã giữ được tính mạng, lúc hân tỉnh lại có nói, người giết hắn là Hàn Tín, ý đồ bỏ trốn, kết quả bị hân phát hiện, bởi vậy mà hạ độc thủ. Nếu không phải Hỉ Tử mạng lớn, chỉ sợ là đã mất mạng rồi. Phu nhân, xin phu nhân làm chủ cho Hỉ Tử!

Lữ Tu nghe vậy ngồi ngây ra.

Nhân tâm ở nơi này đã lung lay rồi, nàng nên làm gì đây?

Chương 370: Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành (hoàn)

Chu phủ Đại Lương thành, Chu Thị lấy ra quan điệp, trình trọng giao cho Lưu Khảm.

- A Khảm huynh đệ, Chu mẫu cuối cùng cũng không phụ nhờ vả, không làm mất uy tín. Quan điệp này người hãy giữ lấy, có nó rồi, dọc đường từ Đại Lương tới Hội Kê sẽ không bị các trạm kiểm soát kiểm tra. Canh ba đêm nay, ta sẽ tiễn các người ra khỏi thành, các người cơm nước xong thì đi nghỉ sớm đi.

Nói xong, y như trút được gánh nặng thở phào một cái. Quan điệp này thật sự không dễ có, Chu Thị đã phải hao tổn hết tâm tư mới lấy được tờ giấy mỏng manh này.

Huyện lệnh Đại Lương và Huyện úy, tất cả đều là người của Du Bát Tiến, vẫn chậm chạp không chịu đồng ý, Chu Thị bởi vậy mà phải đi đường khác, nghĩ cách khác. Y có quan hệ rất tốt với Huyện lệnh Đại Lương, vì vậy đã kính nhờ vị Huyện thừa này lấy được hai tấm quan điệp. Huyện thừa vốn là trợ thủ của Huyện Batsv, tất cả công văn quan điệp đều là do gã chưởng quản, cho nên Chu Thị lấy được tờ quan điệp trông cũng không quá khó, chỉ tốn ba mươi dật hoàng kim là đối phó được việc này!

Cho nên nói, dùng tiền có thể giải quyết được mọi vấn đề, thật ra cũng không phải là không có lý. Nhưng vấn đề ở chỗ, có lấy được quan điệp trống cũng vô nghĩa nếu như trên đó không có đại ấn quan phòng do Huyện Lệnh nắm giữ thì quan điệp cũng chỉ là tờ giấy vô dụng. Chu Thị suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nghĩ ra một cách. Y biết Huyện lệnh Đại Lương rất sủng ái một nữ nhân, đến mức đi đâu cũng dẫn theo cùng trong khi đó chính thê thì lại không mang theo. Vì vậy, Chu Thị liền nghĩ tới điển cố Tín Lăng quân trộm cướp bình phù, quyết định thông qua nữ nhân này.

Với nước cờ đầu dâng lên trăm dật hoàng kim, Chu Thị đã giành được sự yêu quý của nữ nhân đó, bước đầu đã suôn sẻ như thế, lại có giao tình với cô ta, sau đó lại tốn thêm một khoản tiền lớn, nhờ cô ta trộm đại ấn quan phòng của Huyện lệnh, đóng lên trên quan điệp. Với lý do hết sức đầy đủ: Trong tay ta có một

khoản buôn bán, cần lập tức xử lý. Nếu không có quan điệp, ta sẽ khó mà làm được. Hết cách, ta đành phải dùng hạ sách này, nếu buôn bán thành công, ta sẽ cảm tạ hậu hĩnh.

Tâm ý này đương nhiên khiến sủng cơ của Huyện Lệnh hài lòng. Chu Thị tốt xấu gì cũng là nhân vật nổi danh tại Thành Đại Lương, sủng cơ này đương nhiên là không nghi ngờ y. Vì vậy thừa dịp Huyện lệnh không để ý, liền lên lấy đại ấn đóng lên quan điệp, sau đó giao cho Chu Thị. Chu Thị lại dùng số tiền lớn hối lộ địa môn thành Đại Lương, vừa mở cửa thành.

Tổng cộng, Chu Thị đã tốn gần năm trăm dật hoàng kim.

- Chu huynh, lời cảm tạ ta sẽ không nói, nhưng ân tình này Lưu Khảm ghi nhớ kỹ trong lòng, ngày sau sẽ báo đáp.

Lưu Khảm nghiêm túc nói nhưng Chu Thị lại cười ha hả, không hề nhắc tới việc này.

Giờ tý đã qua, trăng cũng lên cao, thành Đại Lương yên tĩnh, Chu Thị tính toán thời gian đã tới, mang theo đám người Lưu Khảm hành trang gọn gàng từ cửa ngách Chu phủ đi ra, vòng qua đường lớn, đi xuyên qua từ trong một hẻm nhỏ.

- Ra khỏi hẻm nhỏ này chính là cửa thành Bắc!

Chu Thị nói nhỏ:

- Ta đã dứt lốt Tá sử tuần thành rồi, lúc này nhân mã tuần thành tuyệt đối sẽ không qua nơi này. Lúc các người ra khỏi hẻm nhỏ, đến cửa thành, hãy giao miếng ngọc bội của ta cho Môn bá, hắn sẽ cho các người qua. Chỉ là sau khi ra khỏi thành các người còn phải cẩn thận một chút, phải vòng qua thành mà đi, để tránh bị phát hiện. Quan điệp này... ha hả, tại thành Đại Lương thì có tác dụng lớn. Nhưng ra khỏi địa giới Đại Lương rồi, sẽ không bị ai kiểm tra nữa.

A Khảm huynh đệ, các người đi đi! Trên đường đi hãy cẩn thận, vi huynh ở đây cầu chúc các người thuận buồm xuôi gió, bảo trọng!

Lưu Khảm gật đầu, chấp tay cáo từ Chu Thị. Hắn xoay người lên ngựa, dẫn theo đám người Mông Tật ra khỏi hẻm nhỏ, đi đến thành bắc.

- Lão gia, cứ để hắn đi như thế sao?

Một lão quản gia đi theo Chu Thị, thấy đám người Lưu Khảm đã đi xa rồi, hạ giọng nói:

- Chỉ ít cũng phải nói một câu cảm ơn chứ.

Chu Thị cười:

- Người có thể dùng câu cảm ơn suông, thì tuyệt đối đừng trông mong hồi báo. Mọi người đều là người thông minh, có đôi khi không cần nói, nhớ ở trong lòng là tốt rồi. Ta nghĩ trong ngực A Khảm huynh đệ hiểu rõ điều này.

- Lão gia ỉn, chẳng trách lúc Lão thái gia mất đã giao cơ nghiệp Ninh Lăng quân này cho lão gia quản lý.

Chu Thị liếc mắt, lão quản gia lập tức biết ý, vội vã ngậm miệng lại

- Được rồi, việc này coi như là xong, ngày hôm trước phía huyện Trần đã phái người liên hệ với ta, nói là lập tức sẽ có hành động lớn. Hãy bảo người ở dưới theo dõi chặt cho ta.

- Vâng!

Lão quản gia chấp tay thi lễ, cung kính đồng ý.

Chu Thị nhìn về phía đoàn người Lưu Khảm đã đi xa, đột nhiên cười.

- A Khảm huynh đệ, năm xưa người cứu ta một mạng, nay ta đã hoàn trả cho người rồi. Chỉ là ngày sau, người sẽ báo đáp lại ta như nào đây? Hả hả, Bắc Quảng Võ Quân, cái ân này, báo đáp cũng không tệ rồi!

- Quân hầu, ta nghĩ, Chu Thị này sợ là không chỉ cần báo đáp đơn giản như vậy đâu!

Lúc đám người Lưu Khâm ra khỏi thành, thúc ngựa lách qua thành Đại Lương đi về hướng nam, đến rạng sáng, lúc mặt trời vừa mọc, thành Đại Lương sớm đã bỏ lại phía sau rất xa rồi, ngay cả cái bóng cũng không thấy. Đi về hướng đông nam xuôi theo Tuy Thủy đi thẳng đến Lâu Thương, lúc này mọi người mới ghìm chiến mã, nghỉ tạm tại bên dòng suối. Chạy cả một ngày, ngựa cũng mệt mỏi rồi, Cáp Vô Lương và Ly Khâu dẫn người đi canh giới bên ngoài, mấy người Lưu Khâm thì ở lại.

Lý Thành nói:

- Ta nghĩ, Chu tiên sinh quá nhiệt tình, chắc là có mục đích khác của hần.

Lưu Khâm liếm môi:

- Trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí. Hôm nay hần mượn cố báo ân, tương lai sợ là sẽ phải thu vào lợi ích gấp bội, thậm chí gấp trăm lần. Về phần thân phận của ta, có khả năng ngay từ đầu hần ta thật sự chưa biết. Nhưng thời gian qua, nếu hần còn không thăm dò tìm hiểu mà nói, thì không có chuyện thân thích hần để lại cho hần một cơ nghiệp lớn như thế.

Lưu Khâm Lý Thành một hỏi một đáp, làm Mông Tật và Đồ Đồ bên cạnh nghe chẳng hiểu gì.

- Quân hầu, ý ngài nói là, hần biết lai lịch của chúng ta rồi?

Lý Thành cười nói:

- Chắc là biết rồi...Chỉ là vì sao hần lại giúp chúng ta, hiện tại vẫn chưa rõ ràng lắm. Nhưng nghĩ nhất định là có mục đích. Ta vốn còn lo lắng quân hầu không nhận ra được, nhưng hiện tại xem ra là mình uống công sốt sáng quá rồi.

Lưu Khâm cũng cười. Chỉ là trong nụ cười của hần hoặc ít hoặc nhiều có chút âm trầm. Nhìn sắc trời, hần bảo mọi người lên ngựa:

- Mọi người vượt qua đoạn đường này, tranh thủ trước khi trời sáng là có thể thấy thành Ngoại Hoàng rồi.

Mọi người không khỏi sửng sốt:

- Quân hầu, chúng ta đi thành Ngoại Hoàng sao? Vậy chẳng phải là vòng xa....

- Đi Tuy Thủy tuy đường xá gần hơn một chút, nhưng chỉ sợ trạm kiểm soát trùng trùng. Đi Ngoại Hoàng tuy xa hơn một chút, nhưng không có trạm kiểm soát nhiều lắm, khá an toàn.

Lưu Khâm dứt lời, chỉ tay về phía trước:

- Đi thôi, mong rằng chúng ta có thể nhanh chóng đến Lâu Thương.

Đám người Lý Thành nghe Lưu Khâm nói thế, cũng không phản bác nữa, đánh roi thúc ngựa đi theo sau Lưu Khâm, phi như bay. Dọc đường đi hầu như kiên trì ngày đêm, không dám trì hoãn một giây. Thời gian dừng lại ở thành Đại Lương hơi lâu, nếu không tăng tốc, chỉ sợ thật sự là không kịp nữa rồi.

Thời cuộc biến hóa rất nhanh, đại quân Trần Thiệp quả nhiên là đã phát triển theo quỹ đạo vốn có trên lịch sử. Ngô Quảng suất một đội nhân mã nhỏ tại Bích Linh nhằm thu hút sự chú ý của Doanh Tráng, mà Trần Thiệp lại suất lĩnh ba vạn đại quân từng nhóm xuất phát đi ra ngoài.

Về phương diện Trần quận, sau khi nhận được thông báo của Doanh Tráng, quả thật cũng không quá chú ý, phải ra tám ngàn quân Tần đi cứu viện quận Tứ Thủy trước, lại không ngờ đụng phải phục kích của đội quân chủ lực của Trần Thiệp. Quân Tần bất ngờ không kịp phòng bị, đại bại bỏ chạy. Tận đến lúc này, Doanh Tráng mới phát hiện mình xong xuôi, lập tức triệu tập nhân mã, chuẩn bị từ Linh Bích một đường phát động công kích.

Trong trường hợp đó, Trần Thiệp vào lúc này lại đột nhiên phản công lại. Dưới thành huyện Tiểu, cùng với Ngô Quảng nội ứng ngoại hợp, hầu như toàn bộ tiêu diệt binh mã của Doanh Tráng. Trải qua trận đánh này, đại quân Trần Thiệp thanh danh đại trấn. Mọi người vốn còn duy trì thái độ xem chừng thế nào, rốt cuộc đã hạ quyết tâm cùng hưởng ứng.

Trong lúc nhất thời, quận Tứ Thủy, Trần quận tứ bề báo hiệu bất ổn.

Trần huyện đại hào Võ Thần triệu tập gia tướng tư binh, tập hợp phụ lão Trần huyện, phá vỡ cửa thành Trần huyện, giết chết Huyện úy và Huyện lệnh của Trần huyện.

Cùng lúc, hai người Trương Nhĩ Trần Dư đứng ra liên hoành, binh không lưỡi huyết đoạt mấy thị trấn chung quanh Trần huyện, nghiêng phụng Trần Thiệp đại giá. Binh mã dưới trướng Trần Thiệp đã đến con số gần mười vạn người, thanh thế lớn mạnh hơn rất nhiều so với trước đây. Y đổi tên thành Trần Thắng, suất lĩnh đại quân thẳng tiến tới Trần huyện. Trên đường, lại có đại tướng Cố Sở hoảng hốt tới hội hợp, cũng khiến cho Trần Thiệp càng lúc càng vang dội.

Cuối tháng tư, Điền Đan người Giao Đông khởi binh phản Tần, tự xưng Tề Vương, hưởng ứng với Trần Thiệp. Đám người Lưu Khâm dọc đường đi nghe được tin tức nhiều như rừng, nói ngắn gọn, không hề có lợi cho bọn họ.

Đoàn người vong qua Mạnh Trư Trạch tiến vào quận Tứ Thủy, đến huyện Tiêu gần Cốc Thủy thì Lưu Khâm nhận được một tin tức khiến hấn vừa mừng vừa sợ.

Mừng là, Lâu Thương còn, đám người Lữ Tu ở tại Lâu Thương vẫn chưa rút khỏi. Mà sợ là, Cát Anh kia lúc lo nghĩ hội hợp với Tần gia, dĩ nhiên bỏ quên Hạ Bí và Bành Thành không đánh, ba vạn đại quân lao thẳng tới Lâu Thương. Hai vùng Hạ Tương, huyện Đồng dưới tình huống như vậy đã nâng thành đầu hàng. Cát Anh tại Hạ Tương tìm được Vương Tử Thành của nước Cổ Hàn, dưới tình hình không thể nào liên hệ được với Trần Thiệp, đã lập Vương Tử Thành trở thành Hàn vương lấy Đồng huyện làm Vương đô.

Lúc Lưu Khâm nghe được tin tức thì ngậy ra. “Vương Tử Thành này là ai? Hình như một chút ấn tượng cũng không có....”

Đây tựa hồ như có điểm giống với sau này Hạng Lương lập Nghĩa Đế. Phải biết rằng, điều này không thể lập bất kỳ ai cũng được, mà phải là vương duệ của Cổ Hàn. Cũng bởi vậy, Cát Anh này sẽ đang là loại người theo phản tặc thoắt cái đã chuyển đổi trở thành nghĩa của Cổ Hàn. Chứ ít, dư nghiệt này của Cổ Hán tất nhiên cũng sẽ ừn ừn kéo tới. Nói không chừng trong đó có Trương Lương.

Những chuyện này tựa như đã vượt qua sự hiểu biết của Lưu KHâm, trong trí nhớ của hấn, cũng không có những người như Cát Anh, Vương Tử Thành này. Ngày hôm nay có Hàn Vương, ngày mai không chừng sẽ có Sở Vương, Triệu Vương, Ngụy Vương, Yên Vương...Cho đến lúc này, hậu duệ sáu nước đem toàn bộ lên vũ đài, Đại Tần dưới tình huống như vậy sao có thể ngăn cản được? Mà Lâu Thương cũng sắp sửa nguy hiểm rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lưu Khâm không khỏi nóng như lửa đốt.

Hấn dẫn theo đám người Mông Tật, ra roi thúc ngựa ngày đêm kiêm trình chạy về Lâu Thương. Tuy biết rằng có thể không cần nổi, nhưng khoảng cách với Lâu Thương càng gần, trong ngực cũng không nắm chắc. Hấn chẳng quan tâm kết quả ra sao, việc đầu tiên đến Lâu Thương mới là chuyện then chốt.

Ngày mùng ba tháng năm nguyên niên Nhị Thế, đám người Lưu Khâm thoát khỏi trạm kiểm soát trùng trùng đến Tuy Thủy Ninh Đình. Cũng tại ngày này, Lưu Bang tại huyện Bái tập kết hương đảng đột nhiên công kích huyện nha đánh chết huyện lệnh Lý Phóng, tự phong Bái Công. Huyện Bái đột nhiên bạo động làm cho Doanh Tráng vốn chuẩn bị đi cứu viện Lâu Thương phải thay đổi chủ ý. Y tập kết binh mã huyện Tương, chuẩn bị đoạt lại huyện Bái, cùng ngày, Cát Anh suất lĩnh đại quân, khởi binh từ huyện Đồng, binh lâm dưới thành Lâu Thương (giải thích: Vị trí Lâu Thương nay là gần huyện An Tứ Huy)

Trên lịch sử, ở đây tự xưng là Lâu Đình, tại thời kỳ Tây Hán, tên là huyện Hạ Khâu. Nói cách khác, trên lịch sử, Triều Tần vẫn chưa thành lập nên cứ điểm quan trọng Lâu Thương này. Về phần nguyên nhân, có thể quy kết là chưa xuất hiện nhân vật chủ yếu đi.

Chú giải 1: Khởi nghĩa Trần Thắng, Ngô Quảng vô sớm hơn so với Lịch sử là bốn tháng. Thuộc cấp Trần Thiệp là Cát Anh phụng mệnh đông tiến, lập Tương Cường làm vương. Hậu nhân Trần Thiệp xưng vương, Tương Cường chém chết Mà nay Tương Cường đã là bộ hạ của Lưu KHâm, Cát Anh đương nhiên không thể lập y làm vương. Nhưng lúc lập Vương Tử THành của Cổ Hàn, ở mức độ nào đó, Cát Anh thực tế đã thoát khỏi sở bộ của Trần Thiệp.

Chú giải 2: Chu Thị, tư liệu lịch sử có ghi chép, Chu Thị là tể tướng của Ngụy Vương Cữu, lúc Lưu Bang trăm xà khởi nghĩa thì y đã đến huyện Bái trước, nói phản Ứng Xỉ, khiến cho Lưu Bang mất đi căn cơ.

179. Chương 371 - 372: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chương 371: Gậy ông đập lưng ông (1)

Thời tiết nắng nóng gay gắt, tường thành màu đen xám nhìn dưới ánh mặt trời trông giống như con dã thú thường cổ phủ phục trên bình nguyên Tứ Hồng. Thành cao gần bốn trượng, phối hợp với địa hình đặc biệt, khiến cho độ cao của tường thành Lâu Thương nhìn vô cùng chói mắt. Chính diện của thành có hình dạng hình cung nguyệt, hai bên sườn của tòa thành gò ra hai tòa điện trang, hình thành thế kỷ giác, phối hợp chặt chẽ với cửa chính của Lâu Thương. Nếu như đơn giản nhìn từ bên ngoài nhìn vào mà nói, Lâu Thương nhìn giống như đầu một con trâu rừng hai sừng. Hơn nữa tường thành lại quá dày, lại trải qua đủ loại thiết kế của hậu duệ Biệt Mặc, khiến cho thành Lâu Thương trở nên rất khó công phá. Cát Anh cũng từng hiệu lực trong quân Lâu Thương, nên cũng khá hiểu đối với việc phòng thủ tại thành Lâu Thương. Đương nhiên rồi, điều y biết chỉ có vậy, còn có rất nhiều điều y không biết, thậm chí ngay cả thiết kế y còn chưa từng nghe nói tới, khiến cho Cát Anh lòng mang một cảm giác sợ hãi khó hiểu đối với Lâu Thương.

Nếu không bất đắc dĩ, y thật đúng là không muốn đánh Lâu Thương. Nhưng cũng không còn cách nào khác....

Khó phủ tại các thị trấn Hạ Bi, Bành Thành, huyện Đồng, Thủ Lự, Phù Ly lại không hề tích trữ nhiều hàng, nhớ lúc trước, Thủy Hoàng để để triệt để phòng ngừa hậu hậu nước Sở của khu Hoài Hán tác loạn, đã dùng Lâu Thương làm trạm trung chuyển ở Tứ Hồng, lương thảo đồ quân nhu tại các quận huyện chung quanh hầu như đều mang tới Lâu Thương. Tồn lương hơn hai nghìn điều, đồ quân nhu hơn ba trăm kho cũng đủ để Cát Anh một lần nữa tổ kiến ra được một đại quân.

Không đánh Lâu Thương không được!

Thứ nhất đồ quân nhu lương thảo đều ở đây, thực sự quá hấp dẫn người khác. Giành được Lâu Thương, sẽ đứng vững gót chân ở Tứ Hồng. Một sự cảm dỗ như thế, bất kể là ai cũng không thể cự tuyệt được.

Thứ hai, là bởi vì vị trí của Lâu Thương. Quả thật đây chính là một cái đinh cắm ở khu Hoài Hán. Người không đánh nó, nó sẽ bất cứ lúc nào cũng có thể cắn ngược trở lại. Đối với sự phát triển nơi này mà nói, cũng không phải là chuyện tốt. Cho nên, Lâu Thương không thể không đánh, mà càng phải đánh. Cát Anh phải đối mặt với hiện thực này.

- Lâu Thương có nhân khẩu khoảng chừng hai vạn. Trong đó có năm trăm hộ là lão Tàn Nhân từ Quan Trung Nghĩa Cừ di chuyển tới. Ngoài ra còn có ngàn hộ vốn là sống ở quận Tam Xuyên và quận Lũng Tây. Có thể nói, Lâu Thương này tuy rằng tọa lạc tại đất Sở nhưng đã có gần nửa nhân khẩu không phải là người Sở.

Cát Anh giới thiệu, nói:

- Quân Tàn đóng giữ tại Lâu Thương ước chừng có hai nghìn, trong đó có năm trăm kỵ quân. Nhưng hiện nay có ba trăm kỵ quân đã do Quán Nha lĩnh hạ, không ở trong thành Lâu Thương nữa. Điều này hoặc ít hoặc nhiều đã giảm bớt năng lực đánh lén của quân Lâu Thương rồi. Ngoài ra, Lâu Thương có hai trăm canh gác, phụ trách trị an Lâu Thương, trực tiếp chịu chỉ huy của phủ nha Lâu Thương, không thuộc cai quản của quân Lâu Thương.

Lâu Thương do tam đại gia cấu thành.

Trong đó có Lưu gia và Lữ gia, không nghi ngờ chính là chủ nhân chủ yếu tại Lâu Thương, về phần Trần gia tại hạ du Tứ Thủy, trên cơ bản không quản sự vụ ở Lâu Thương. Điện trang hai nhà Lữ Lưu nằm ở hai sườn Lâu Thương, có trách nhiệm hộ vệ hai cánh. Trong hai nhà này có tám trăm tư binh, đều phục vụ cho hai nhà, trong đó đặc biệt là người làm của Lưu gia, toàn bộ đều là Lão Tàn Nhân Nghĩa Cừ.

- Vẫn chưa đủ ba nghìn người, không đáng nhắc tới!

Người nói chính là Tàn Gia người Thủ Lự. Gã nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng đen sì:

- Ta lấy Lâu Thương như lấy đồ trong túi thôi!

- Tần tướng quân, không thể qua loa được.

Nghe Cát Anh phân tích nửa ngày, Hàn Vương Thành không khỏi lo lắng.

- Cát tướng quân đã nói không phải là không có lý. Cần phải đề phòng cẩn thận đó!

Hàn Vương Thành ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, bề ngoài nho nhã điềm đạm, lúc nói năng cũng nhỏ nhẹ, chậm rãi.

Tần gia vốn là thương nhân Thủ Lự, rất có danh tiếng tại địa phương, vóc dáng người Sở điển hình, không cao lắm, mắt to râu quai nón, giọng nói to sang sảng. Gã đứng lên, quơ cánh tay nói lớn:

- Vương thượng chớ lo lắng, nếu làm việc mà cứ đánh giá do dự như Cát tướng quân vậy, thì sao thành việc lớn được?

Lâu Thương thuê ruộng rộng lớn hưng thịnh, đồ quân nhu lương thảo vô số, nếu có thể chiếm đoạt được Lâu Thương, Vương Thượng có thể nhanh chóng tổ chức được đại quân, dẫn quân lên phía bắc, đánh thẳng vào Hàm Dương. Vương Thượng, đừng do dự nữa, nếu như Lâu Thương bị kẻ khác chiếm mất, đến lúc đó chúng ta chỉ có thể dựa vào người khác mà sống thôi.

Gia bắt tài, nguyện làm tiên phong, suất nhân mã bản bộ cướp đoạt Lâu Thương về cho Vương Thượng.

Người này nói năng như vậy, hay là đã có dự định trước rồi!

Cát Anh lập tức ý thức được, sợ rằng Tần Gia đã có an bài trước rồi, dù sao, người có thể làm được đến như này tuyệt đối không phải là kẻ ngu si không biết phân nặng nhẹ. Thủ Lự cách Lâu Thương cũng không quá xa, Tần Gia có thể hiểu rõ về Lâu Thương. Nếu hắn ta đã nói như vậy, chắc là đã có chuẩn bị lâu rồi. Nếu đã nói như vậy, không chừng có thể đánh chiếm được Lâu Thương. Hơn nữa, Cát Anh cũng không có lựa chọn thứ hai.

Đừng thấy gã công chiếm bốn tòa thị trấn, dưới trướng cũng tụ tập bốn năm vạn nhân mã. Nhưng đại đa số binh lính trong tay chỉ cầm cuốc gậy gộc, rất nhiều người thậm chí ngay cả áo giáp cũng không có. Khó phủ của bốn huyện có vật tư có thể sử dụng quá ít. Nếu không mau chóng chiếm giữ Lâu Thương mà nói, chỉ sợ lương thực trong tay dùng không bao lâu nữa thì cạn kiệt.

Cũng được, cũng được!

Vậy thì chỉ có cường công Lâu Thương thôi...

Cứ như vậy, Cát Anh mệnh Chu Kê Thạch xuất bộ ở lại trấn giữ huyện Đồng, còn y và Tần Gia lĩnh ba vạn nhân mã đánh vào Lâu Thương. Tần Gia làm tiên phong tự lĩnh tám ngàn sĩ tốt, chiến xa hơn năm mươi chiếc, đánh vào Lâu Thương. Tần Gia tràn đầy tự tin, không chút nào khẩn trương. Gã đương nhiên biết Lâu Thương không dễ đánh, nhưng trong tay gã đã có con át chủ bài rồi.

Tần Gia và Lữ Trạch gặp nhau rất nhiều lần, quan hệ vô cùng mật thiết. Tổng thể mà nói, người này thật khá tinh mắt. Lúc Trần Thiệp tấn công đánh chiếm huyện Tiểu, gã đã ý thức được sự thống trị của Lão Tần sẽ gặp phải đả kích trước nay chưa từng có. Tần Gia là một người rất có dã tâm, nếu như ở thái bình thịnh thế, gã chính là nhân vật lớn chỉ biết an phận thủ thường, nhưng nay thế cục thiên hạ bất ổn, gã lại không cam lòng ngủ đông rồi.

Lúc Trần Thiệp phát động đấu tranh tại Đại Trạch Hương, nói cái câu gì mà “Vương hầu tương tương, ninh hữu chủng hồ” đã lọt vào tai Tần Gia. Lần này gã mượn quan hệ với Lữ Trạch, từ lâu đã âm thầm qua lại với Lâu Thương, chỉ cần đại quân gã vừa tới, Lâu Thương sẽ mở thành đầu hàng. Mà khi đó, gã sẽ đứng trong hệ thống Hàn Vương Thành, địa vị sẽ tăng lên cao. Dù sao hiện tại trong mắt của Hàn Vương Thành, Cát Anh mới là người cầm đầu, sau đó là thần tử đất Cố Hàn sẽ tranh chấp đọ sức tới. Nếu như hiện tại mà không thể đứng vững gót chân, tương lai gã sao còn cơ hội nữa?

Cũng chỉ vì duyên cớ này, Tần Gia vẫn chưa nói cho bất cứ ai về con át chủ bài của mình. Tâm tư của gã cực kỳ đơn giản: Cướp đoạt công đầu!

Đứng từ xa nhìn Lâu Thương, Tần Gia sai người ngừng chiến xa, tay đắp mái che nắng quan sát. Lâu Thương hết sức im ắng, giống như một tòa thành chết. Mà Hắc Long Kỳ Đại Tần vốn vẫn tung bay trên đầu thành từ lâu đã không còn bóng dáng đâu nữa, thậm chí ngày cả bóng người cũng không có. Tất cả vẫn an bài như trước, không có bất luận sai sót gì, trên mặt Tần Gia liền già ra một nụ cười.

Rốt cuộc là một nữ nhân thôi, có thể làm được gì chứ? Chắc chỉ hai ba câu dọa là đã phối hợp rồi, xem ra Lữ Trạch đã khống chế được tình huống rồi.

Chương 372: Gậy ông đập lưng ông (2)

Nghĩ tới đây, Tần Gia ở trên xe vung tay lên:

- Toàn quân nghe lệnh, tăng tốc...Mặt khác, phái người vào thông tri, nói...ta tới rồi!

- Vâng!

Tâm phúc của Tần Gia nâng đại kỳ lên, phóng ngựa như bay đi. Đến bên ngoài cửa thành Lâu Thương, gã ghìm chiến mã, vẫy đại kỳ, cao giọng:

- Người trên thành nghe đây, nay có Tần đại nhân hộ quân dưới trướng Hàn Vương lĩnh binh tới chinh phạt chiếm giữ Lâu Thương, còn không mau mở cửa thành ra, nghênh đón tướng quân? Dám có một lời không theo, đừng trách đại quân công thành.

Hơn nửa ngày, trên đầu thành xuất hiện một thanh niên lùn tịt, mặt tròn vo, bộ dạng tươi cười đầy vô hại, thò đầu ra:

- Đúng là Tần tướng quân sao? Vậy Tần Gia tướng quân ở đâu?

Lúc này, Tần Gia đã chỉ huy quân tới dưới thành Lâu Thương. Gã giục già trên xe, lớn tiếng:

- Ta là Tần Gia hộ quân dưới trướng Hàn Vương, người nào trên thành đang nói chuyện đấy?

Thanh niên đứng trên đầu thành chấp tay:

- Tại hạ Lữ Thích Chi, phụng mệnh của huynh trưởng cung kính tiếp đón Tần tướng quân đã lâu.

Ồ, thì ra là tiểu đệ của Lữ Trạch.

Tần Gia mỉm cười:

- Thì ra là Lữ huynh đệ, đã sớm nghe tên của ngươi, không ngờ hôm nay lại được gặp mặt. Lệnh huynh của người đâu? Vì sao hôm nay lệnh huynh không ra?

- À, vẫn chưa kịp nói cho tướng quân biết, Lâu Thương này tuy rằng là do gia tỷ làm chủ, nhưng lại có rất nhiều người không phục, vì vậy gia tỷ phải đi bắt những kẻ đó lại, giao cho gia huynh trông giữ. Hôm nay gia tỷ đích thân tọa trấn Thương Diếu, không thể có mặt được, vì vậy phái ta tới đây chờ đón tướng quân.

Ừm, điều này cũng là bình thường. Nghĩ Lưu Khâm kinh doanh tại Lâu Thương nhiều năm, dù gì cũng có một vài tâm phúc, nếu như canh giữ bất lợi, trái lại sẽ làm cho tình hình hỗn loạn.

Tần Gia vừa nghĩ thế, cũng lập tức yên lòng.

Phải biết rằng, Lưu Khâm làm Đô úy Tứ Thủy đã được hơn nửa năm, tin tức hoàn toàn không có, chắc là đã xảy ra chuyện rồi. Vị Lữ phu nhân kia chỉ là một nữ tử trẻ tuổi, yếu đuối, toàn bộ mọi việc đều không có ai để dựa vào, đương nhiên là sẽ càng thân thiết với người bên nhà mình. Mà hiện nay thời cuộc rung chuyển, một nữ nhân thì có thể làm được gì? Mà Lữ gia...cũng chỉ xuất thân thương nhân, mà thương nhân thì coi trọng nhất là cái gì, chỉ sợ cũng chỉ có lợi ích mà thôi.

Thường nghe nói, Đô úy Tứ Thủy từng có một câu nói: Thiên hạ rộn ràng đi vì lợi ích, thiên hạ nhốn nháo vì lợi ích tới.

Tần gia cũng là thương nhân, nên vô cùng thừa nhận điều này.

Trên đầu thành, Lữ Thích Chi vung tay lên, một đám sĩ tốt xuất hiện trên đầu thành, chỉ nghe gã quát lớn:

- Người đâu, còn không mở cửa thành mời đón Tần tướng quân vào thành?

Lữ Thích Chi vừa dứt lời, chỉ nghe tiếng cầu treo rầm rầm hạ xuống, ngay sau đó cửa thành mở rộng ra. Tần Gia không kịp được bật tiếng cười to.

- Lữ tiểu huy nhậ đệ quả nhiên là thức thời!

Nói xong, gã thúc xa tiến đi mang theo nhân mã xông lên cầu treo, tiến nhập trong thành. Vừa vào cửa thành, Tần Gia không khỏi ngậm ngẩn cả người!

Nói chung, àoàn bộ thành trấn đều có Ủng Thành (bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), thế nhưng đa phần là ở ngoài thành, còn phía sau cửa thành Lâu Thương lại có một tòa ừng thành!

Quả tim gã không khỏi đập mạnh, hạ lệnh cho chiến xa đình chỉ tiến lên.

Không hay rồi, bị lừa rồi...

Tần Gia vừa mới chuẩn bị quay đầu chiến xa, hạ lệnh rút quân, lại nghe một tiếng rầm vang lên, cửa thành bên ngoài Ủng thành đã đóng sập lại. Ngay sau đó, cửa chính cũng đóng theo, binh mã vào thành khoảng chừng có hơn nghìn người, trong đó có sáu phần bị ngăn ở bên ngoài trong Ủng thành, còn lại là theo Tần Gia bị nhốt trong Ủng thành. Kế đó, Tần Gia nghe được tiếng tù và sừng trâu vang dội, đó là tín hiệu tấn công của Lão Tần.

Từ trong tòa thành hai bên sườn Lâu Thương đột nhiên mở rộng ra một cửa ngõ, hai đội nhân mã từ hai bên đột nhiên xuất hiện, có hai viên đại tướng xông tới trước mặt, một người là Chung Ly Muội, người còn lại là Nhâm Ngao.

Lúc trước, Nhâm Ngao áp giải một nhà Lưu Thái công đến Lâu Thương, không ngờ trên đường gặp phải tập kích của Lưu Phì, Lữ Trĩ bị trọng thương, mà bản thân Nhâm Ngao cũng bị trọng thương, cũng may thân thể y tổ chất mạnh hơn Lữ Trĩ, vì vậy tuy thương thế rất nặng nhưng lại được An Kỳ cứu được tính mạng. Từ đó về sau, Nhâm Ngao vẫn luôn ở tại Lâu Thương.

Mẫu thân của y thì qua đời vào năm thứ hai khi y từ Bắc Cương trở về. Trong nhà không còn thân nhân, ngược lại ở trong thành Lâu Thương lại có rất nhiều bằng hữu. Thân là Tá sử tuần tra lâu Thương, Nhâm Ngao thuộc dưới trướng Tào Tham, nhưng trên thực tế, y còn có nhiệm vụ khác, đó chính là tiếp nhận binh xa trong tay Lữ Thích Chi, huấn luyện phương pháp chiến xa.

Tuy rằng nói kỵ quân hưng khởi thời kỳ Tần Mạt, nhưng chiến xa vẫn là một binh chủng cực kỳ quan trọng như trước. Chiến xa của Lâu Thương trải qua cải tiến phối với trục xa, ở một mức độ nào đó có thể lái chiến xa tự do đi lại chuyển hướng, không phải lo bánh xe bị rơi ra.

Lâu Thương sở hữu hai đội chiến xa, hơn nữa toàn bộ đều là Lão Tần Nhân đảm đương. Ngay trong nháy mắt tiếng tù và vang lên, chiến xa Nhâm Ngao lao ra góc cửa thành trước nhất, đứng ở trên xe, cầm giáo trong tay, chỉ huy xa binh phát động tấn công hung mãnh. Mà bên kia, còn lại là do Chung Ly Muội lĩnh quân, suất hai trăm kỵ quân được phối bàn đạp và yên ngựa, giáo dài hung hãn xuyên qua ngực quân địch, đóng đinh quân địch cắm xuống mặt đất.

Lúc trường xuất kích, kỵ quân rút ra trường đao dài sáu xích, bổ chém rong ruổi trong loạn quân, làm cho quân của Tần Gia chạy trời chết. Vốn đó chỉ là một đám ô hợp, mà kỵ quân của Lâu Thương được trang bị lại hết sức hoàn mỹ.

Đao là loại binh khí xuất hiện từ sớm, thế nhưng trước khi hoàn thủ đao xuất hiện, chỉ dùng trong lễ tế, tận đến thời kỳ Tây Hán, hoàn thủ đao xuất hiện mới thay thế thiết kiếm, mà nguyên nhân lớn nhất trong đó chính là sắt thép được sử dụng rộng khắp thay thế cho khí cụ bằng đồng.

Bàn Dã Lão nắm giữ kỹ thuật “Thất Nhị thập luyện”, tuy rằng có chưa đủ hoàn thiện, nhưng đối với thời đại này mà nói đã vượt qua trăm năm rồi.

Quân Lâu Thương từ một năm trước đã chính thức dùng đao trong chiến trận, thay thế thiết kiếm. Nhưng bởi nguyên nhân kỹ thuật, cũng chỉ có kỵ quân Lâu Thương mới được phân phối loại binh khí này. Về phần bộ quân và xa binh thì chưa từng được sử dụng.

Chỉ có hai trăm kỵ quân bao quanh nhưng giết cho quân Tần Gia gào góc thảm thiết. Mà Chung Ly Muội tay múa mâu côn, tả xung hữu đột trong loạn quân, đến chỗ nào, máu thịt tung tóe nơi đó, trong miệng

gào thét liên tục, ngực như có một ngọn lửa nóng tắc nghẹn muốn trào ra. Nếu không phải y không nhìn rõ người, đề cử làm Cát Anh, thì Lâu Thương sẽ không gặp họa như ngày hôm nay. Tuy rằng nói đám người Lữ Tu không trách cứ y, nhưng Chung Ly Muội thủy chung vẫn luôn cảm thấy khó chịu.

Ta giết, ta giết, ta giết, giết giết giết.....

Mâu côn chém ngang dọc, vòng treo ngang chặn. Chung Ly Muội giống như hổ điên, dù nhân số quân Tần Gia đông đảo nhưng vẫn không thể nào ngăn trở được.

Tần Gia mộng rồi!

Tai gã nghe tiếng mõ vang lên, ngoài Ứng thành, bao tiếng kêu thảm thiết liên tục. Trên đầu thành, một đám văn sĩ vây quanh một nữ tử trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt của Tần Gia. Chỉ thấy tiểu giai nhân kia tuổi chừng hai mươi, vô cùng xinh đẹp, quyến rũ. Trong mắt nàng tràn ngập sát khí, khoát tay ra hiệu, chỉ thấy hai đại hán kéo một người đàn ông ghé vào lỗ châu mai. Tần Gia nhìn kỹ, không khỏi lại càng hoảng sợ. Người đàn ông kia chính là Lữ Trạch, chỉ là Lữ Trạch lúc này đã không còn phong thái oai phong như trước nữa.

- Phản tặc nghe đây, Lâu Thương là do phu quân ta một tay xây dựng tạo nên, dốc hết tâm huyết. Nơi này là nhà của chúng ta, bất luận kẻ nào muốn phá hủy nhà của ta, thì hãy hỏi bảo kiếm trong tay ta có đồng ý hay không.

Lữ Tu nói xong, tay cầm một thanh kiếm chém vào cột cờ to bằng cánh tay bên cạnh mình.

- Nếu có bất kỳ ai dám nói hai chữ đầu hàng, không kể thân sơ, Lữ Tu nhất định không buông tha kẻ đó.

Nói xong, nàng giơ tay lên, trên gương mặt tú lệ tái nhợt như tờ giấy.

- Tiểu muội, tha cho huynh...

Lữ Trạch thê lương gọi, ra sức giãi dụa.

- Đại ca, khoan đã...

Lữ Tu run rẩy nói:

- Năm xưa phu quân cứu tính mạng của huynh, nhưng huynh lấy oán trả ơn, ghi hận trong lòng, vài lần hại huynh ấy, cho rằng muội không biết gì sao? Chỉ là phu quân không muốn làm khó dễ huynh, tha tính mạng của huynh....Nhưng huynh không hối cải, trái lại còn....còn liên tục ba lần bốn lượt chửi bới phu quân, lúc này còn gây xích mích với phụ mẫu, ý đồ phá hủy gia viên chúng ta.

Phu quân có thể tha cho huynh, nhưng ta không thể tha cho huynh!

Lữ Tu nói đến đây, nước mắt tuôn rơi như mưa. Chỉ thấy nàng cắn răng, bảo kiếm trong tay hạ xuống, chỉ nghe Lữ Trạch hét thảm một tiếng, một chùm máu tươi phụt bắn xuống đầu thành như mưa, đầu người rơi xuống.

- Xâm phạm gia viên chúng ta, chỉ có chết!

Nàng trợn đôi mắt hạnh lên, hàng lệ vẫn vương vẩn trên mặt, nhưng thanh âm lạnh lùng, sát ý cuộn cuộn. Mà Lữ Thích Chi đứng bên cạnh loang loáng ánh lệ trong mắt, nhưng gã kiên cường hơn, không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ nghiêng chặt răng gằn ra một chữ.

- Giết!

Tiếng mõ vang lên, trên đầu thành Ứng thành, cung tiễn thủ vạn tiễn nhất loạt bắn ra.

180. Chương 373 - 375

Chương 373: Cự hùng xuất kích (1)

Lữ Tu cố gắng chống đỡ trở về nhà. Tự tay mình chém đầu huynh trưởng, nên đối với chuyện ngoài thành Lâu Thương, nàng không còn tâm trạng để tâm tới nữa. Về phần những người bị vây ở trong Ứng thành,

nàng cũng chẳng thêm để ý. Dưới tình huống “ứng trung tróc miết” như vậy mà không đánh hạ được quân Tần Gia, Lâu Thương cũng không thủ vững được, vậy thì tốt nhất đầu hàng đi. Trần Bình, Khoái Triệt, Lữ Thích Chi....tất cả đều tự sát tập thể đi, còn đánh làm gì nữa?

Về đến nhà, Lữ Tu không chống đỡ được nữa, nàng thấy trời đất quay cuồng ngã xuống đất. Lữ Trạch là huynh trưởng của nàng, khi còn bé từng bế nàng chơi đùa, yêu thương chiều chuộng nàng, nhưng hôm nay lại chết dưới tay nàng.

Lữ Tu có thể không giết Lữ Trạch, nhưng vào thời điểm loạn lạc này, nàng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn để ổn định nhân tâm Lâu Thương. Để có quyết định này, nàng đã rất nhiều ngày không ngủ được, không ăn được. Vào giây phút giờ thanh kiếm sắc bén lên chém thủ cấp Lữ Trạch, trong lòng Lữ Tu cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng sau đó là một sự đau đớn thấu tận tâm can, mà hết thảy, nàng không muốn để người khác nhìn thấy.

Lữ Tu ngắt xiu làm Thích Cơ sợ hãi.

- Phu nhân ngắt rồi, phu nhân ngắt rồi.

Tiểu cô nương thất kinh gọi to, người trong phủ lập tức hốt hoảng lao ra, nhưng lại không biết nên làm gì cho phải. Sự hoảng loạn kinh động đến Khám phu nhân ở bên trong. Bà dẫn theo phu phụ Lưu Cự và Vương Cơ vội vã đi tới.

- Sao a Tu lại ngắt vậy?

Khám phu nhân cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, thấy tình huống như vậy, trong lúc nhất thời cũng luống cuống. Lữ Tu không nói chuyện về Lữ Trạch cho bà biết, điều này sẽ làm bà đau lòng, tất cả mọi chuyện đều được che giấu không nói cho bà biết. Khám phu nhân biết hôm nay có đám binh tặc đánh chiếm Lâu Thương, nhưng lại không hề biết bao phức tạp rối rắm ở trong đó.

Thích Cơ khóc, nói lại sự việc cho Khám phu nhân nghe. Bà nghe xong không khỏi sợ hãi:

- Vì sao không ai nói sự việc này cho ta biết?

- Phu nhân nói, trước khi lão gia đi từng dặn dò phải chăm sóc lão phu nhân thật tốt, không được để lão phu nhân lo lắng. Cho nên phu nhân mới nghiêm lệnh mọi người không được tiết lộ việc này ra. Sáng sớm nay Tiểu tỷ cũng mới biết sự việc, không ngờ phu nhân...

- Hồ đồ, thật là quá hồ đồ!

Khám phu nhân giậm chân, sau đó đột nhiên hỏi:

- Vậy thân gia đâu? Bọn họ hiện tại sao rồi?

- Lữ lão gia và Lữ lão phu nhân đã bị phu nhân hạ lệnh tạm giam rồi. Điền trang của Lữ gia hiện đang do Trần gia tiếp quản. Phu nhân còn nói, trước tiên phải giải trừ nguy cơ của Lâu Thương, bất luận kẻ nào cũng không được thăm phu phụ Lữ lão gia. Còn nữa, chuyện này không được nói cho lão phu nhân.

- Vậy nói cho kẻ dưới phải đối đãi tử tế với thân gia. Tuy rằng tạm giam nhưng không được để bọn họ chịu nửa điểm thiệt thòi.

- Vâng!

Khám phu nhân cũng hiểu rõ, vào lúc này cần phải tạm giam phu phụ Lữ Văn, bằng không mà nói rất có thể gây ra họa lớn. Bà ngồi xuống bên cạnh Lữ Tu, khẽ vuốt ve hai gò má thon gầy của nàng, một hồi lâu thở dài.

- Đứa nhỏ này thật là khổ. Thật khổ con quá!

Đúng lúc này, bên ngoài có người báo lại, ba người Trần Bình, Chung Ly Muội, Khoái Triệt cầu kiến.

Thì ra, binh mã của Tần Gia tuy rằng nhân số đông đảo, nhưng phần lớn cũng chỉ là một đám ô hợp, chưa được huấn luyện nhiều, càng không nói đến chiến trận tập kích thật sự. Tuy Chung Ly Muội và Nhâm Ngao chỉ dẫn theo chưa tới năm trăm người, nhưng tất cả đều được huấn luyện nghiêm khắc, khí giới được trang

bị hoàn kỹ, mà chủ tướng lại bị nhốt ở Ứng thành, một đám ô hợp này nào còn lòng ham chiến nữa, chỉ qua ba lần tấn công, sở bộ của Tần Gia toàn quân tan tác.

Về phần Tần Gia thì bị bắn thành con nhím. Gã mang theo hơn ngàn người tiến vào Ứng thành, không một ai may mắn sống sót. Lữ Thích Chi ra tay tàn nhẫn, không chấp nhận bất cứ sự đầu hàng nào. Sau khi binh sĩ trong Ứng Thành đình chỉ kháng cự, y hạ lệnh bộ tốt nhảy vào Ứng thành cắt toàn bộ thủ cấp của mọi người xuống, giắt trên đầu thành Lâu Thương. Thủ cấp của Tần Gia máu chảy đầm đìa được treo ở chính giữa, hai bên lần lượt giắt mấy trăm thủ cấp, những thủ cấp còn lại thì toàn bộ chất đống dưới thành tạo nên một thành lũy kinh quan.

Bởi vậy sau khi trận chiến này qua đi, Lữ Thích Chi đã có biệt hiệu là Đồ Tể.

Thời gian năm trăm năm Xuân Thu Chiến Quốc, có không ít danh tướng được người đời tặng danh hiệu Đồ Tể này. Đại nhân đồ, tiểu nhân đồ, nhân đồ không lớn không nhỏ...mà trong đó danh tiếng nhất không ai qua được danh hiệu Nhân đồ Sát thần Bạch Khởi. Hôm nay, Lữ Thích Chi đã bộc lộ tài năng rồi.

Nhâm Ngao và Lữ Thích Chi quét dọn chiến trường, ba người Chung Ly Muội, Trần Bình, Khoái Triệt chiến thắng trở về thành. Vừa vào thành nghe tin Lữ Tu ngắt xỉu, ba người không dám chậm trễ, ngay cả y giáp cũng chưa kịp cởi, lập tức chạy tới.

Khám phu nhân nhắm mắt lại, sau một lát trầm ngâm, đột nhiên nói:

- Gọi tất cả mọi người tới đây, ta có chuyện muốn nói.

- Vâng!

Gia nhân không dám chậm trễ, vội vàng đi gọi Tào Tham, Giả Thiệu, văn võ Lâu Thương cùng các nhân viên quan trọng tới, bao gồm cả Trần Nghĩa đều tụ tập ở trong đình viện.

Khám phu nhân nói:

- Hôm nay đặc biệt gọi mọi người tới là có chuyện muốn nói với các người, Lâu Thương là do một tay Quân hầu kiến tạo nên, nhưng cũng là tâm huyết của tất cả các người. Lâu Thương không phải là gia viên của một mình Quân hầu, mà là gia viên của tất cả mọi người. Hiện nay Quân hầu không ở đây, việc thủ hộ như thế nào, sẽ phải xem bản lĩnh của các người. Những gì phải làm, không nên làm, phu nhân đã làm rồi! Những việc còn lại, sẽ là do các người phải làm. Chiến tranh, nữ nhân chúng ta không hiểu, cái chúng ta phải làm chính là ở nhà chờ tin tức chiến thắng trở về của các người. Ta không muốn bất cứ kẻ nào tiếp tục đến quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi. Nên đánh như nào, các người hãy quyết định, đừng có hỏi những nữ nhân như chúng ta nữa.

Đám người Trần Bình đều lộ vẻ ngượng ngùng, nắm chặt tay lại. Lữ Tu đã dùng một thủ đoạn cứng rắn cương quyết trước nay chưa từng có, đã ổn định nhân tâm đang loạn ở Lâu Thương, kể tiếp thì phải dựa vào bọn họ rồi.

- A Cự, con cũng tham chiến đi!

Lưu Cự ngẩn ra, ồm ồm nói:

- Mẹ, lúc đệ đệ đi có dặn con phải bảo vệ mẹ thật tốt.

- Thật hồ đồ..

Khám phu nhân giận tím mặt, quát to:

- Nếu như Lâu Thương không giữ được, thì con bảo hộ chúng ta còn ý nghĩa gì nữa? Là nam nhân, hãy cầm binh khí trong tay lên, chém đầu phản tặc. Phản tặc không còn, thì Lâu Thương mới không còn nguy hiểm nữa. Việc trong nhà không cần con quản, nếu con còn nghe lời mẹ, thì hãy ra ngoài, bảo vệ cơ nghiệp của đệ đệ con.

Từ lúc Khám phu nhân thu dưỡng Lưu Cự tới nay chưa bao giờ dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy nói với gã. Bởi thân thể đáng thương của gã, bởi gã bị mất trí nhớ, cho nên Khám phu nhân luôn yêu thương Lưu Cự, ngay cả Lưu Khám nhiều lúc cũng vô cùng đổ kỵ trong lòng.

Hai mắt Lưu Cự đỏ lên, là một hán tử to lớn nhưng lại ảm ức như sắp khóc. Gã mất đi trí nhớ, nhiều như chẳng khác gì đứa trẻ to xác, lúc này bị mẫu thân yêu thương mình đột nhiên dùng giọng nghiêm khắc quở trách, Lưu Cự không tiếp nhận được, gã ảm ức, có phần nộ, lửa giận trong lòng thoáng cái tập trung hết lên đám phản tặc.

Nếu không có bọn người kia, mẫu thân sao có thể quở trách ta?

Nếu không lấy được thủ cấp bọn chúng, ta còn mặt mũi nào nhìn mẫu thân!

Suy nghĩ của Lưu Cự rất đơn giản, Khám phu nhân nói mấy câu, đã khơi lên sát ý trong gã. Con mắt gã trở nên đỏ ngầu, lạnh lùng nói:

- Mẹ, Cự nhi tuyệt đối không để mẹ thất vọng, không giết hết cẩu tặc, con tuyệt đối không về gặp mẹ.

Mà lúc này Vương Cơ lại đổ thêm dầu vào lửa, ghé tai gã nói nhỏ:

- Cự, huynh ở bên ngoài giết càng nhiều người, muối và mẫu thân càng an toàn.

Một câu nói này đủ để cho Lưu Cự gạt phăng tất cả mọi cố kỵ.

Cát Anh không thể nào ngờ được Tần Gia lại thất bại thảm hại đến như vậy, nhanh như vậy! Tám ngàn binh mã bị giết chết phân nửa, còn lại thì chạy trốn hết. Đợi khi y thu nạp lại tàn binh bại tướng, lúc kiểm kê phát hiện tám ngàn người của Tần Gia hầu như chỉ còn lại phân nửa. Sau khi hỏi rõ ràng mọi chuyện, Cát Anh không khỏi liên tục cười khổ, tên Tần Gia này bị thế là đáng rồi.

Lâu Thương dễ dàng bị hạ hay sao?

Không nói đến Lữ Tu, đó là vợ của Lưu Khám, dù là Lữ gia đồng ý, thì Trần Bình, Khoái Triệt, Chung Ly Muội, Nhâm Ngao... đều là những người cùng sinh ra tử với Lưu Khám đã dùng máu để tạo nên giao tình đó, mà Trần Bình, Nhâm Ngao, Lữ Thích Chi, Quán Anh còn từng theo Lưu Khám chinh chiến Bắc Cương nữa. Khoái Triệt từ một đai nô mà hôm nay trở thành một nhân vật quyết sách của Lâu Thương, chịu ơn tri ngộ sâu sắc của Lưu Khám.

Tình huống của Chung Ly Muội cũng không quá lý giải, nhưng Cát Anh nghe nói, Lưu Khám đối với Chung Ly Muội có ân tình khắc cốt铭心, ai có thể dao động được?

Ngây thơ, thật là quá ngây thơ rồi!

Nếu như Cát Anh biết dự định mà Tần Gia ôm đến đây, thì dù nói thế nào cũng nhất quyết không cho gã tiên phong.

Sau khi kiểm kê nhân mã, Cát Anh giám sát đại quân, đến chạng vạng thì tới dưới thành Lâu Thương, tà dương như máu chiếu khắp nơi. Toàn bộ Lâu Thương bị ánh tà dương bao phủ. Mà thành lũy kinh quan ngoài thành có vô số đầu người máu chảy đầm đìa từ trên đầu thành xuống, trong ánh chiều tà của mặt trời đang lặn tản ra một loại khí tức kinh hồn. Thấy cảnh tượng này, rất nhiều người đều thấy tê dại cả da đầu! Những nhân mã này của Cát Anh cũng không phải là chưa từng thấy máu, chưa từng giết người, nhưng lại chưa bao giờ gặp phải cảnh kinh khủng như hôm nay, bao gồm cả Cát Anh cũng không khỏi âm thầm sợ hãi.

Chương 374: Cự hùng xuất kích (2)

Chung Ly, ta muốn giết người!

Lưu Cự nổi trận lôi đình, gầm lên:

- Mẹ ta nói rồi, bất kể là kẻ tặc nào, quyết không thể bỏ qua. Ta muốn giết người, ai dám ngăn cản ta?

Chung Ly Muội chỉ biết liên tục cười khổ, vị này một khi nổi lên sát tâm, ai có thể ngăn cản được chứ? Nhưng Cát Anh này lại khác Tần Gia, là một tên hiếu binh sự, chủ động xuất kích, với binh lực của Lâu Thương, sợ là không đủ.

- Khoái tiên sinh, làm sao bây giờ?

Khoái Triệt và Trần Bình nhìn nhau cười:

- Theo cách nhìn nhận của ta, để mọi người ra ngoài giết một trận, cũng có thể là một cách hay.
- Khoái lão đầu, ta biết ngươi là người tốt mà!

Lưu Cự toét miệng cười.

Trần Bình nói:

- Cự ca, ngươi muốn xuất chiến cũng được, nhưng chiến đấu hành quân cũng có quy củ, luật pháp, nghe trống mà tiến, Minh Kim thì rút, đây là quy định trong quân, chứ không phải ngươi muốn giết loạn thì giết. Ngươi muốn xuất chiến, nhất định phải nghe theo quân lệnh, nếu như không nghe lệnh, ta sẽ bắt lão phu nhân, sau đó không cho ngươi xuất chiến nữa, mà bắt ngươi canh giữ trong phủ nha, đừng mong được giết người. Đến lúc đó, lão phu nhân sẽ...
- Trần Đạo Tử, ngươi đừng nói nữa, ta nghe lời ngươi.

Quả nhiên, trong thành Lâu Thương này người có thể khiến Lưu Cự ngoan ngoãn nghe lời chỉ có lão phu nhân thôi.

Chung Ly Muội mỉm cười gật đầu, thần tình trở nên nghiêm túc:

- Đã như vậy thì, Lưu Cự, ngươi lĩnh ba trăm trường mâu thủ, ra khỏi thành nghênh địch. Trận chiến này là đánh để giữ uy phong của Lâu Thương, chỉ được phép thắng, không được phép bại. Nghe trống thì tiến, nghe tiếng thanh la thì bất kể thắng bại cũng phải thu binh về, rõ chưa.
- Hiểu rồi, hiểu rồi!

Lưu Cự chỉ cảm thấy trong cơ thể như có một thứ gì đó vô cùng khó diễn tả đang khởi động, nhiệt huyết trong giây lát trào dâng. Gã cũng không sợ trường thuật cưỡi ngựa, vì vậy cầm lang nha bổng trong tay, binh khí này đã được Bàn Dã Lão dùng thép ròng để chế tạo thành, lĩnh ba trăm trường mâu thủ chạy ra khỏi cửa thành Lâu Thương. Lúc này, Cát Anh vừa ổn định trận hình, đang lo lắng nên lập tức công kích, hay là ngày mai mới chiến đấu.

Không ngờ Lâu Thương lại chủ động xuất kích!

Một cự hán thân hình to lớn như lão bi suất bộ lao ra Lâu Thương:

- Cầu tặc, mẹ ta nói, muốn ta giết sạch các ngươi, ai ra tìm chết thì mau lăn ra đây, đừng có dây dưa làm lão gia đây mất thời gian, mau ra đây....

Lưu Cự cầm lang nha bổng, đứng ở dưới thành Lâu Thương rống to.

- Hắn là ai vậy?
- Mẹ hắn là ai?
- Khẩu khí lớn quá nhỉ, dám hò hét đòi giết sạch chúng ta ư?

Chúng tướng dưới trướng Cát Anh nghe vậy không khỏi giận tím mặt, thật quá kiêu căng, chưa từng thấy có người nào kiêu căng như Lưu Cự vậy.

- Tần cầu, đừng vội kiêu ngạo, mỗ gia sẽ lấy tính mạng của ngươi!

Một tướng tặc thúc ngựa cầm giáo dài, lao ra khỏi bản trận, đánh móc về phía Lưu Cự. Gã nhìn ra được, Lưu Cự không có chiến mã, dù thân hình Lưu Cự to lớn nhưng thế thì sao chứ? Mượn lực chiến mã để đánh vào, chẳng phải quá dễ như trở bàn tay đó sao? Tướng tặc vừa nghĩ đến điều đó, mà Lưu Cự thì lại làm như không có gì đáng lo ngại, y mở chân, cầm lang nha bổng xông về phía trước, thân cao quá trượng nhưng chạy băng băng, tốc độ cực nhanh, lang nha bổng tóe lên tia hoa lửa, mắt thấy đã đối mặt với tướng tặc, mà tướng tặc kia đang nhe răng cười, mâu dài đâm hướng về phía Lưu Cự. Không ai thấy rõ Lưu Cự chạy thế nào, cử động thế nào thì đã vụt qua trường mâu rồi.

Đám người Chung Ly Muội đứng trên đầu thành quan sát cuộc chiến cũng không thấy rõ.

Chỉ thấy Lưu Cự vụt qua trường mâu, chop lấy cán mâu, miệng hét lớn như sấm sét nổ vang. Tướng tặc tay nắm trường mâu, thân thể lại bị Lưu Cự mạnh mẽ nhấc lên cao.

- Cho ta xuống!

Bụp một tiếng, tướng tặc cầm mâu rơi xuống đất, đầu óc choáng váng, không đợi gã hiểu được gì, Lưu Cự đã tiến tới trước mặt, lang nha bổng đập mạnh, đầu của tướng tặc bị đập trong mũ giáp, máu óc bắn tung tóe, còn mũ giáp thì nát như bùn.

Cát Anh ở trên chiến xa đã nhớ ra lai lịch của Lưu Cự.

Từ lâu đã nghe Quảng Võ quân vũ dũng tuyệt luân, huynh đệ thúc cháu ba người được xưng là Tam Hùng Lôu Thương. Trong Tam Hùng Lôu Thương, Lưu Cự là mạnh nhất, y đã gặp Quảng Võ Quân, cũng đã gặp Tiểu Lão Bi rồi, nhưng duy nhất Cự hùng trong Tam Hùng thì chưa ai được gặp. Chẳng lẽ, đây là Cự Hùng sao?

Cát Anh há miệng đang định nhắc tướng tặc cẩn thận, thì tướng tặc đã bị Lưu Cự đánh một đòn óc vỡ toang. Miệng y há to, ba chữ “hãy cẩn thận” tới bên mép lại bị nghẹn ứ lại. Ông trời ơi, đây là loại người gì vậy?

Trên đầu thành Lôu Thương vang lên những tiếng reo hò.

- Đại lão gia uy vũ, đại lão gia uy vũ!

Lưu Cự cảm thấy rất không có ý nghĩa, một cước đá văng thi thể tướng tặc đi, mặt tròn tròn, miệng rộng to:

- Tiếp theo!

Khinh thường người, đây chính là khinh người quá đáng rồi.

Lưu Cự không coi ai ra gì, tướng lĩnh dưới trướng Cát Anh tức giận, trong cơn giận giữ, năm tướng tặc giục ngựa vọt ra, đánh về phía Lưu Cự. Chẳng phải người rất lợi hai sao? Chẳng phải người muốn đánh sao? Chúng ta đánh không lại người, nhưng người của chúng ta nhiều hơn người đấy.

Năm tướng tặc dương nanh múa vuốt bỏ tới. Một tướng tặc đến trước, tấn công, mà Lưu Cự chẳng hề sợ hãi khi đối mặt với năm tướng tặc, liền vung lang nha bổng lên, chạy về trước hai bước, bỗng nhiên giậm chân tại chỗ bay lên không trung, lang nha bổng giữa không trung hóa thành ngàn ánh lửa, thẳng tắp đập xuống. Cho dù người chó chiến mã thì cũng không thể sánh được với tốc độ này của Lưu Cự, một kích không hề đẹp đẽ đập xuống, lang nha bổng mang theo tiếng gió rít.

Tướng tặc đón đỡ, chỉ nghe “bồng” một tiếng, binh khí gãy đôi, chiến mã hí lên thảm thiết, tướng tặc kia cả người lẫn ngựa bị đập nát thành thịt vụn, hai chân Lưu Cự đáp xuống đất, tướng tặc còn lại đã tới trước mặt rồi, thấy lang nha bổng trong bàn tay to lớn của Lưu Cự vừa chấm đất đã lại đột nhiên bắn lên.

Không sai, chính là bắn lên...

Một chiêu quét ngang thiên quân, xẹt qua. Tướng tặc tránh không kịp, ngựa dưới háng bị lang nha bổng đánh trúng đầu, hí lên một tiếng thê thảm, lật mình ngã xuống đất, hất tướng tặc ngã xuống ngựa. Không đợi gã đứng lên, bàn chân to lớn của Lưu Cự đã giẫm lên, hung hãn đạp lên mặt tướng tặc.

Một đạp này chính là kỹ thuật đạp trong Thái quyền!

Thái quyền coi rộng cương mãnh, sức bật cực mạnh, một đạp này của Lưu Cự đủ để tre bương to bằng miệng bát gãy thành hai đoạn, huống chi là mặt người. Mặt của tướng tặc hầu như bị đạp nát thành bánh thịt, chết ngay tại chỗ. Cùng lúc đó, Lưu Cự lại mượn cú đạp này thân thể bỗng nhiên lui về phía sau, cúi người, dùng chiêu “Đan điều mã hư trăm” thân thể nhào ra, đây gọi là nhanh như hổ đói vô mỗi, có thể nói là mạnh đến cực điểm.

Trên người Lưu Cự mặc áo giáp, đón đựng vào một chiến mã.

Thanh đồng của tướng tặc xẹt qua sát lưng Lưu Cự, ngựa dưới háng gã hí lên thê thảm, chân trước bị Lưu Cự đạp phải, ngã lăn xuống đất, lang nha bổng trên tay Lưu Cự bỗng nhiên tuột tay, đánh một gã tướng tặc vừa ngã xuống ngựa, Lưu Cự tay không, làm gã tướng tặc còn lại thấy vậy vô cùng vui mừng, vung kích lên đánh. Lại nói, võ nghệ của tướng tặc này cũng không kém, nhưng không may cho gã là gặp phải Lưu Cự.

Chỉ thấy Lưu Cự di chuyển Tam Cung Bộ dưới chân, toàn thân ẩn hiện vệt tối đã gần kề chiến mã, nắm tay to lớn đánh một quyền vào đầu chiến mã, nắm quyền và đầu chiến mã va chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang trầm đục, chiến mã hí lên một tiếng dài, xương sọ cứng rắn đã bị Lưu Cự đánh vỡ vụn, lui hai bước ngã đập xuống đất.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong chớp mắt, năm tướng tặc đều bại trận.

Mọi người ở đầu thành nhìn thấy như vậy, nhiệt huyết dâng cao, mà sở bộ thuộc Cát Anh thì người nào cũng thấy lạnh run...

- Nổi trống!

Chung Ly Muội hét lớn một tiếng, đầu thành vang lên tiếng trống, trường mâu thủ hò hét, cầm trường mâu bức về phía binh mã thuộc sở bộ Cát Anh. Đứng thấy chỉ có ba trăm trường mâu thủ, nhưng đều đã được huấn luyện nghiêm ngặt, chạy nhanh, trận hình không hề loạn, trường mâu san sát, chỉnh tề bước tiến, giẫm theo nhịp trống, khiến tặc quân hết hồn. Mà lúc này, Lưu Cự lại nhặt lang nha bổng lên, rút gào nhằm về phía tặc quân.

Bảo sườn hai bên Lâu Thương đều xuất hiện mã quân.

- Bắn cung, bắn cung...

Có tướng tặc kêu to, nhưng cũng đã không có tác dụng. Mặc dù có Lộ thủ yểm hộ, nhưng cung tiễn thủ đã bị dọa đến bể mật rồi, ngay cả cầm cung cũng không vững, hoàn bắn tên gì chứ? Lưu Cự vọt tới trước trận, đối mặt lướt tới trận hình thuận thủ như chỗ không người, áo giáp trên người bảo vệ những chỗ yếu hại, lang nha bổng như Diêm vương đi phát thiếp, một vòng như vậy, bốn năm thuận mộc bị đập nát bẩy, ngay cả thuận thủ cũng bị liên quan đập chết.

Chạy thôi!

Tặc quân không còn lòng dạ nào mà tiếp tục chiến đấu, ném vũ khí bỏ chạy.

Cát Anh thấy tình huống này, cũng biết không thể nào tiếp tục đánh được nữa!

Lòng quân đã hoàn toàn tan rã, mà Lưu Cự lại vô cùng hung bạo, căn bản không ai ngăn cản được.

- Lui lại, lui lại!

Cát Anh quay ngược chiến xa, nhanh chóng rút lui. Trong lòng lại thầm kêu khổ: Xem ra Lâu Thương này đúng như dự đoán, sợ là phải tiếp một trận khổ chiến nữa rồi!

Chương 375: Gặp lại cố nhân (1)

Gió vào đêm khuya mát mẻ!

Không khí năm 209 trước công nguyên không thu được bất luận ảnh hưởng của khoa học kỹ thuật gì, không bị ô nhiễm, không có tầng ozon loãng. Núi ở thời đại này rất xanh, nước rất xanh, không khí trong vắt khiến lòng người thấy thư thái.

Mang theo không khí ẩm ướt của nước, gió đêm thổi qua rừng thưa, lá cây lay động sần sật, chung quanh rất yên tĩnh, trời rất cao, bầu trời đêm cũng rất trong, ánh trăng và sao đều sáng, nhìn vô cùng dễ chịu. Cỏ xanh trên mặt đất tản ra một mùi thơm ngát nhẹ nhẹ, thấm thấu tận tâm can.

Lý Thành dẫn theo Lý Khâu cùng hai gã kỵ quân Lâu Phiên đi thăm dò tin tức. Cáp Vô Lương thì suất lĩnh kỵ quân Lâu Phiên còn lại cảnh giới ở bên ngoài rừng thưa, hai người Mông Tật, Đồ Đồ dựa lưng vào nhau, nhắm mắt ngủ gật. Đi ngày đêm không ngủ, không chỉ ngựa không chịu nổi, người cũng không chịu nổi. Lưu Khâm nằm trên bãi cỏ trong rừng thưa, đầu gối hai tay, xuyên qua kẽ lá ngắm nhìn trời cao tịch liêu.

Hắn rất sốt ruột nhưng không có nghĩa là hành động mù quáng. Hắn đang chờ đợi, đợi Lý Thành bọn họ hỏi thăm tin tức trở về. Từ Tuy Thủy đến Lâu Thương lộ trình khoảng một ngày rưỡi, nếu nhanh hơn, tất cả mọi chuyện đều thuận lợi thì một ngày là có thể đến. Hiện tính toán số người bên Lưu Khâm cũng chỉ còn lại mười hai người mà thôi.

Mười hai người này muốn giảm bớt nguy cơ Lâu Thương là không có khả năng. Cho nên Lưu Khâm càng thêm cẩn thận, hẳn phải có hành động, hơn nữa phải một kích bất ngờ, đánh vào uy hiếp Cát Anh, để Cát Anh cũng chỉ có thể lui binh. Đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Mặt đất dưới người chột có những đợt rung động rất nhỏ, Lưu Khâm bật dậy lấy tay bắt Xích Kỳ, khẽ nói:

- Có tình huống, cảnh giới!

Nơi này là giao giới giữa huyện Đồng, Thủ Lự, Hạ Tương, chính là khu vực mà phản quân hoạt động nhiều lần, dọc theo đường đi, đám người Lâu Khâm chết trong tay nhóm phản quân lẻ tẻ không dưới trăm người, điều này cũng làm cho đám người Lưu Khâm càng thêm cảnh giác, bất luận có gió thổi cỏ lay gì cũng sẽ không bỏ qua.

Mặt đất rung chuyển, rất rõ ràng là do kỵ quân tạo nên. Tại một thời kỳ nhạy cảm này, tại một khu vực nhạy cảm này, không thể nào khinh thường sơ suất được. Phải biết rằng, thân phận của Lưu Khâm hiện nay vô cùng bất tiện, là kẻ thù của phản quân, lại không được Lão Tần Nhân thừa nhận, nói trắng ra, trong thiên hạ nơi nơi đều là kẻ địch, nơi nơi đều có người muốn lấy mạng của hắn.

Mông Tật và Đồ Đồ xoay người ngồi dậy, đều cầm lên binh khí. Một lát sau, loáng thoáng có tiếng vó ngựa vọng đến, Cáp Vô Lương ở trên ngọn cây nhìn xa xa:

- Quân Hầu, là kỵ quân, không có cờ hiệu.

- Có bao nhiêu người?

- Không ít, chỉ ít khoảng hai trăm.

Lưu Khâm nắm chặt Xích Kỳ:

- Nói với mọi người, cố gắng ẩn nấp hành tung, không nên để bị phát hiện. Phỏng chừng là kỵ quân qua đường, chúng ta đừng gây vào. Chỉ cần bọn họ không tiến đến, thì đừng động thủ, bằng không nếu phải đánh sẽ càng gây khó khăn cho chúng ta, cẩn thận một chút.

Đây chính là trước trận hai quân ẩu đả, có thể tránh được xung đột thì cố gắng tránh.

Lưu Khâm nắm ngựa Xích Thố, trốn ở trong rừng, nhìn về hướng đường lớn, chỉ thấy xa xa bụi mù cuộn cuộn, một đội kỵ quân hắc giáp xuất hiện ở đầu con đường, ánh trắng sáng trong chiều lên, trang phục là trang phục của Lão Tần, nhưng không có cờ hiệu gì, đội ngũ khi tiến lên thì lặng ngắt như tờ.

Đây là một đội tinh kỵ được huấn luyện nghiêm mật. Mông Tật và Đồ Đồ đều như hít phải luồng khí lạnh. Kiến thức hai người dù là rộng rãi, từng thấy nhiều lần nhân mã tinh nhuệ Đại Tần, nhưng đội kỵ quân này thì lại chưa từng thấy bao giờ. Nhìn quân dung chỉ sợ Trung úy Quân cũng chỉ được như này thôi, thậm chí còn thua kém. Mông Tật thật sự không nghĩ ra dưới sự cai quản của Đại Tần lại có quân Tần có quân dung như thế. Hai người nhìn nhau, nếu đây là binh mã phản tặc, vậy thì Đại Tần thật sự xong rồi!

Kỵ quân đứng trước rừng thưa thì dừng lại. Cả đội đang lao nhanh chợt ngừng, trận hình không chút rối loạn. Lúc này, từ trong kỵ quân lao ra hai kỵ quân, vừa chạy vừa gọi:

- Quân hầu, là người một nhà, đều là người một nhà!

- Là Lý Xá nhân và Lý Khâu! Cáp Vô Lương kêu khẽ.

Lưu Khâm liền mượn ánh trăng nhìn, cũng thấy rõ tướng lĩnh dẫn đầu kỵ quân, tuổi chừng ba mươi, vóc người hùng vĩ, tướng mạo kiên quyết, một bộ râu ngắn, càng toát lên khí khái oai hùng. Tướng lĩnh tháo mũ giáp xuống, xoay người nhảy xuống chiến mã. Lưu Khâm vừa thấy người này thì mỉm cười, sự căng thẳng trong lòng đã được thả lỏng.

Là Quán Anh!

Chỉ thấy Quán Anh bước nhanh, đón Lưu Khâm từ trong rừng đi ra, quỳ một gối xuống:

- Mặt tướng Quán Anh tham kiến Quân Hầu, biết Quân Hầu không sao, Anh vô cùng vui mừng. Mấy ngày nay tất cả mọi người đều lo lắng, khi biết Quân Hầu không sao, ai cũng phấn chấn vui sướng.

Lưu Khảm một tay nâng Quán Anh dậy, quan sát từ trên xuống dưới. Lão huynh đệ năm xưa thoảng cái đã hơn nửa năm không gặp rồi, Quán Anh so với trước thì gầy hơn, nhưng càng toát lên khí chất nhanh nhẹn dũng mãnh, mặt đen nhánh như than, mắt trong suốt nhưng mang tia trầm ổn. Lưu Khảm cười, vỗ mạnh lên vai gã.

- Lão Quán, đây....đều là bộ hạ của người sao?

Mông Tật nuốt nước bọt, nhìn kỵ sĩ xuống ngựa đứng sau Quán Anh, có chút ngưỡng mộ hỏi thăm. Y cũng là xuất thân kỵ quân, đương nhiên nhìn là biết bộ hạ của Quán Anh đều là những người bất phàm, đơn giản từ phương diện giáp trụ mà nói, là áo giáp tề giác thuần một màu, ngang bằng với Trung úy quân, tay cầm trường đao sáu xích, tinh thần phấn chấn, đằng đằng sát khí, toát lên khí chất oai hùng.

Mà chiến mã cũng tựa như khác biệt với chiến mã bình thường, toàn bộ đều có yên bàn đạp, ngồi ở trên càng thêm vững chắc. Đây là Lâu Thương quân trong miệng Lão Bi sao? Ông trời ơi, cho ta một doanh binh mã như vậy, lão tử đây có thể trực tiếp giết qua sông, quét ngang nước Nguyệt Thị. Thật không biết Quảng Vô Quân làm sao mà huấn luyện được một đội kỵ quân tinh nhuệ như này. Sợ là đấu với Trung úy quân cũng không hề thua kém, thậm chí còn tốt hơn. Mông Tật và Đồ Đồ nhìn kỵ quân phía sau Quán Anh, hai mắt ao nước đến đỏ ngầu, âm thầm hạ quyết tâm: Chờ thế cục ổn định rồi, phải bắt Quảng Vô Quân huấn luyện mình một đội quân tinh nhuệ như thế mới được.

Cuối cùng đã xong yên và bàn đạp rồi!

Lưu Khảm không tìm được khe cảm thán trong lòng.

Hắn kéo Quán Anh, đi vào trong rừng thưa. Đám người Mông Tật đi theo sát sau, một gã kỵ sĩ hắc giáp khẽ đưa tay ra hiệu, kỵ quân lập tức tản ra, thay thế vị trí của đám người Cáp Vô Lương, đảm nhiệm nhiệm vụ cảnh giới, mà vài kỵ sĩ hắc giáp kia thì lảng lảng chờ ở bên cạnh rừng thưa.

- Lão Quán, sao người lại gặp được Lý Thành bọn họ vậy?

Quán Anh ngồi xuống, tiếp nhận túi nước từ trong tay Cáp Vô Lương, uống một ngụm:

- Quân hầu có điều không biết, trước đó lúc chủ tướng Cát Anh tại làng Đại Trạch tạo phản, ta phụng mệnh xuất kích, nỗ lực truy sát hắn ta. Nhưng không ngờ hắn ta không chiến tự rút, cùng với hai kẻ Trần - Ngô tiến công tập kích huyện Kỳ, làm ta đánh vào một nơi không người. Lúc đó thế lực kẻ tặc càng lúc càng lớn, người theo càng đông, thế cho nên ta cũng không dám đơn độc khai chiến.

181. Chương 376 - 379

Chương 376: Gặp lại cố nhân (2)

:Vốn ta định quay lại Lâu Thương, nhưng không ngờ Cát Anh đột nhiên suất bộ đông tiến, một kỵ sĩ Trưởng dưới trướng ta kiến nghị tạm thời không nên quay về Lâu Thương, bởi vì nếu quay lại Lâu Thương, chắc chắn sẽ đối mặt với một trận chiến công phòng, kỵ quân khó có thể thi triển, chẳng bằng ở bên ngoài Lâu Thương, phục kích đám tặc, quấy nhiễu chúng, dùng mức độ lớn nhất để phối hợp phòng ngự với trận chiến Lâu Thương. Đám tặc tuy thanh thế lớn nhưng không thể kéo dài, nếu không có đồ quân nhu lương thảo, cũng khó mà chống đỡ được lâu, đợi khi quân tâm đám tặc rối loạn, chúng ta sẽ nhân cơ hội đánh bất ngờ, nội ngoại giáp công, có thể giành được thắng lợi.

Ta ngẫm nghĩ một chút, nghĩ hắn nói không sai, vì vậy không quay về Lâu Thương mà đi vòng ra bên ngoài, dụng phải tặc quân lẻ tẻ, liền xuất kích tiêu diệt, gặp phải tặc quân lớn, thì tạm thời né tránh, cùng lúc có thể diễn luyện chiến trận cho các huynh đệ, về phương diện khác cũng có thể giảm bớt áp lực cho Lâu Thương. Hôm nay ta vốn đang đi tìm kiếm mục tiêu, không ngờ gặp phải Lý Tư mã, nên mới biết Quân Hầu đang ở đây.

Lý Tư mã chính là Lý Thành. Năm xưa Lý Thành là Quân Tư mã trong quân, Quán Anh từng với y kẻ vai chiến đấu, vì vậy theo thói quen mà gọi thế.

- Quân Hầu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Đại công tử lại bị giết? Ngài đi hơn nửa năm sao không có chút tin tức gì?

Lưu Khám thở dài:

- Một lời khó nói hết, chúng ta trở về Lâu Thương rồi hãy nói sau. Đúng rồi, trong tay người hiện có bao nhiêu binh mã?
- Ba trăm Phi Hùng vệ.
- Phi hùng vệ?

Quán Anh thấy Lưu Khám mờ mặt, vội giải thích:

- Đầu năm, kỵ quân Lão Bi Doanh toàn bộ thay đổi trang bị, được phân phối yên bàn đạp, quân doanh Lão Bi chúng ta có thể phóng nhanh như bay. Đạo Tử lúc thấy chúng ta huấn luyện, liền nói: 'Đội quân Lão Bi này nếu có cánh, chẳng khác gì Phi Hùng...Ha ha, ta nghĩ, hai chữ Phi Hùng rất thỏa đáng, vì vậy liền sửa tên, đặt kỵ quân là Phi Hùng Vệ.

Phi Hùng vệ, cái tên nghe thật xúng!

Lưu Khám gật đầu.

Sau một lát trầm ngâm, hắn nói:

- Ba trăm Phi Hùng, tuy ít nhưng cũng có thể trà trộn được. Thiếu Quân, Lý Thành, chúng ta trước tiên không quay về Lâu Thương, binh mã Cát Anh mặc dù đông, nhưng đồ quân nhu lương thảo mang theo quân chắc không nhiều, toàn bộ lương thảo đồ quân nhu của toàn bộ quận Tứ Thủy, sáu thành đều tập trung ở Lâu Thương, dù bọn chúng có được mấy thị trấn thì cũng không thể đoạt được nhiều trang bị và lương thảo đâu. Ta nghĩ, đây cũng là nguyên nhân mà bọn chúng muốn đánh chiếm Lâu Thương.

Ừm, ta suy đoán, phản tặc này nhất định sẽ cướp lương thảo, đồ quân nhu ở những thị trấn gần đó, nhằm chi viện cho chiến sự ở Lâu Thương. Chúng ta ở ngay mặt trên, làm vài động tác, chỉ cần chặn đứt lương thảo của Cát Anh, thì ta thấy hắn ta sẽ không kiên trì được hai mươi ngày ở dưới thành Lâu Thương đâu. Với năng lực của Đạo Tử bọn họ, phối hợp với phòng ngự công sự của Lâu Thương, đừng nói hai mươi ngày, dù là hai trăm ngày, dựa vào đám ô hợp này cũng chưa chắc đã làm gì được.

Đám người Mông Tật biểu thị tán thành.

Ngụy Hàn Quân là đám lưu dân dịch phu hợp lại mà thành, bản thân cũng không có bao nhiêu lương thực, mà những thị trấn mà bọn chúng cướp đoạt, tồn kho cũng không nhiều lắm, bởi vậy, lương thảo trong quân Cát Anh nhiều lắm cũng chỉ có thể chống đỡ được mười ngày, tập kích lương đạo của bọn chúng tất nhiên sẽ càng tăng áp lực cho Cát Anh, đây cũng là biện pháp tốt nhất hiện nay, đồng thời cũng có thể phát huy được ưu thế của Phi Hùng Vệ.

Quán Anh nói:

- Chủ ý của Quân hầu, kỵ sĩ kia và ta đều hoàn toàn nhất trí, nhưng hắn ta còn có một chủ ý rất gan dạ nữa, nếu như có thể thành công mà nói, Cát Anh ở dưới thành Lâu Thương sợ là một ngày đêm cũng không chống đỡ được. Mấy ngày nay ta một mực do dự, không biết có nên làm theo cách của hắn hay không. Ý của hắn là, Hàn Quân muốn chống đỡ đồ quân nhu lương thảo của mấy vạn nhân mã, tuyệt đối sẽ không vận chuyển từng nhóm, bọn chúng hắn là trước tiên cướp đoạt lương thảo, sau đó tập trung vận chuyển, như vậy sẽ khá an toàn hơn.

Đồ quân nhu lương thảo cướp đoạt được hắn là tập trung ở huyện Đồng trước, sau đó mới thống nhất từ huyện Đồng vận chuyển tới dưới thành Lâu Thương. Nếu như có thể công phá huyện Đồng, hủy diệt số đồ quân nhu lương thảo này, thì một trận đánh chắc thắng.

Lưu Khám nghe xong không khỏi rơi vào trầm tư.

Rút củi dưới đáy nồi! Đây đích thật là một ý kiến hay, nhưng cũng có chút mạo hiểm, nhưng nếu như thành công, mặc dù Cát Anh có trăm vạn đại quân cũng không chiến tự tan. Đáng để thử, rất đáng để thử. Chỉ là, nếu muốn thật sự thành công thì phải giải quyết hai vấn đề trước tiên. Thứ nhất, nơi tụ tập đồ quân nhu này, theo suy đoán hiện nay hắn là ở huyện Đồng, chỉ cần xác nhận là được. Thứ hai, là làm sao trà

trộn được vào trong đó. Chỉ cần trà trộn được vào trong huyện Đồng, mới có thể hủy diệt được đồ quân nhu này.

Nhưng hai vấn đề này cũng không khó giải quyết. Lưu Khâm hiểu kỳ, là kỳ sĩ Trưởng nào đã bày mưu tính kế cho Quán Anh, rõ ràng không phải là người tầm thường. Có thể nghĩ ra kế “Rút củi dưới đáy nồi” này, sẽ có địa vị như nào?

Nghĩ tới đây, Lưu Khâm hỏi:

- Lão Quán, kỳ sĩ trưởng này của người hiện đang ở đâu?

Quán Anh ngần ra, quay người chỉ tay vào kỳ sĩ hắc giáp đang đứng ở rìa rừng thưa.

- Lý Tử, qua đây!

Vị kỳ sĩ hắc giáp kia rõ ràng có chút do dự, chần chừ đi tới, đầu tiên là thi lễ với Quán Anh, sau đó mới hành lễ với Lưu Khâm.

Nói đến cũng kỳ quái, các kỳ sĩ khác đều tháo mũ giáp xuống, chỉ có kỳ sĩ trưởng này là vẫn giữ nguyên, mũ giáp che mặt làm mọi người không thấy tướng mạo gã, chỉ thấy gã cao bảy xích tám tấc, người gầy gầy, tuy rằng mặc nhung trang nhưng lại toát lên phong độ của người trí thức, rất ít nói.

- Quân Hầu, đây là Lý Tử, là kỳ sĩ trưởng của ta.

- Người tên là Lý Tử?

Lưu Khâm thấy hình thức người này rất quen, hình như đã gặp rồi, liền quan sát gã từ trên xuống dưới một lượt, mở miệng hỏi gã.

- Khởi bẩm Quân Hầu, ta chính là Lý Tử!

Lý Tử cúi đầu, giọng hơi khàn,

Không, mình chắc đã gặp người này rồi. Lưu Khâm suy nghĩ một chút, đột nhiên giơ tay đặt lên mũ giáp của Lý Tử. Rất rõ ràng, hắn cảm nhận được Lý Tử khẽ run lên, tựa như có động tác muốn né tránh. Sẽ là ai? Lưu Khâm không khỏi cảnh giác.

Tay hắn nhẹ nhàng tháo mũ giáp của người nọ xuống.

- Lý Tử, ngẩng lên.

Lý Tử cúi đầu, tựa như đấu tranh tư tưởng kịch liệt, sau một lát, gã khẽ thở dài, ngẩng lên chấp tay nói:

- Quân hầu, đã lâu không gặp?

Mượn ánh trăng xuyên qua kẽ lá, Lưu Khâm chăm chú quan sát, vừa nhìn thấy không khỏi giật mình. Hắn nhìn đối phương, kinh ngạc không thốt nên lời, một lúc lâu sau, hắn không kìm được nở nụ cười.

- Thiếu Quân, đã lâu không gặp!

Lưu Khâm vươn tay nâng Lý Tử dậy, cười ha hả nói:

- Đời người thế nào cũng sẽ được gặp lại, không ngờ, chúng ta vậy mà được gặp lại ở nơi này.

Lý Tử nghe vậy cũng nở nụ cười...

Chương 377: Trong Hùng có một Lý Tả Xa (1)

Năm Triệu Vương Thiên thứ bảy (tức năm 229 trước Công Nguyên), nước Triệu bởi mấy năm liên tục chinh chiến đã tạo nên những chấn động lớn, vì vậy xuất hiện thiên tai trên diện rộng. Thủy Hoàng đế nhân cơ hội phái ra đại tướng Vương Tiễn đánh hạ, Dương Đao Hòa lại suất bộ từ Hà Nội xuất kích, vây khốn thủ đô Hàm Đan của nước Triệu.

Lúc ấy Võ An Quân Lý Mục danh thiên hạ được bổ nhiệm làm Đại tướng quân nước Triệu, đốc toàn quốc lực chống lại quân Tần. Trên chiến trường, Lý Mục nhiều lần đánh bại quân Tần, cho nên Vương Tiễn vì tốc chiến tốc thắng, đã không bấm báo Thủy Hoàng đế, sử dụng kế phản gián đối với nước Triệu.

Lúc này, người Tần đã mua chuộc cận thần Triệu Vương là Quách Khai năm xưa từng hãm hại Liêm Pha. Quách Khai bỏ mặc lời đồn, nói Lý Mục và phó tướng Tư Mã Thượng cầu kết với quân Tần, chuẩn bị phản bội nước Triệu. Mà Triệu Vương Thiên cũng lại một lần nữa rút lui, tin lời của Quách Khai, phái tôn thất Triệu Thông với Nhan Tụ tướng Tề đi lấy đầu của Lý Mục và Tư Mã Thượng. Lý Mục tính tình ngay thẳng, vì nước Triệu, lấy lý do không nhận được Quân Minh mà cự tuyệt tiếp nhận mệnh lệnh. Kết quả Triệu Vương Thiên bày kế chém giết Lý Mục. Rất nhiều người nói, Lý Mục chết bởi kế phản gián của người Tần.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Trên thực tế mọi người đều hiểu rất rõ, từ trước tới giờ Triệu Vương Thiên không hề tín nhiệm Lý Mục, dù ông từng thề son sắt tuyên bố với bên ngoài: Lý Mục là Bạch Khởi của nước Triệu.

Lúc phong Lý Mục làm Võ An Quân, Triệu Vương Thiên cũng chỉ coi Lý Mục là một quân cờ, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ.

Bạch Khởi có kết cục gì?

Kết cục của Lý Mục và Bạch Khởi sao có thể giống nhau! Triệu Thiên Vương trước nay chỉ tin bản thân mình, Lý Mục công cao chấn chủ, ông ta chỉ muốn tìm một cái cớ thích hợp để giết chết Lý Mục.

Làm con cháu của Lý Mục, cừu hận của Lý Tả Xa đối với Lão Tần không sâu, mà ngược lại, gã cực kỳ hận nước Triệu, thậm chí còn vượt xa cừu hận đối với Lão Tần. Trước loạn Tam Điền, Lý Tả Xa nhận lời mời của Sài tướng quân người Cức Bồ, đi quận Tế Bắc tương trợ Sài tướng quân, kết quả, gã thấy mình cũng bị người ta lừa gạt. Đối với sáu nước, lòng gã đã sớm tắt, cái gọi là phục quốc cũng chỉ là dã tâm của một số ít người mà thôi. Sau loạn Tam Điền, Lưu Khâm thả Lý Tả Xa, với Lưu Khâm mà nói, hấn kính nể Lý Mục tướng quân, vì vậy không đành lòng hạ thủ đối với Lý Tả Xa. Nhưng đối với Lý Tả Xa mà nói, gã lại cực kỳ hiểu kỳ đối với Lưu Khâm.

Đây là một người khác hẳn với đại đa số Lão Tần Nhân, không cứng nhắc, có gan lớn, lại có dũng có mưu. Mà câu chuyện Lưu Khâm tại Bắc Cương chém giết Tả Hiến Vương và Tả Cốc Lễ Vương Hung Nô càng làm cho Lý Tả Xa sinh lòng hiểu kỳ đối với Lưu Khâm. Đó là một người khởi nghiệp từ một dân thường, sản xuất Tứ Thủy Hoa Điều, đến đảm nhiệm quan lại Đại Tần, hẳn có thể chiến đấu, đồng thời còn có thể phát minh là giấy Trình Công, đối với người đọc sách mà nói, thứ này như thần vật...

Lý Tả Xa lúc ấy cũng chỉ đối mặt nói với Lưu Khâm mấy câu, thật sự không nhận ra hẳn có điểm gì hơn người. Sau khi rời khỏi Bình Dương, Lý Tả Xa du ngoạn khắp nơi, từ quận Tiết tới Cửu Nguyên, từ Cửu Nguyên lại tới Đại Quận, một năm sau, Lý Tả Xa rốt cuộc đã quyết tâm, đi Lâu Thương một lần xem thế nào. Mà lúc gã đến Lâu Thương, Lưu Khâm đã nhận lệnh đi theo hộ giá Thủy Hoàng đế, vì vậy Lý Tả Xa ở lại Lâu Thương rất lâu, cũng bởi vậy mà phát hiện, trong trấn Lâu Thương nho nhỏ này là nơi ngọa hổ tàng long.

Nội chính ngay ngắn trật tự, vô bị chưa bao giờ thả lỏng. Theo lý mà nói, Lưu Khâm là một nhân vật cường thế như vậy, hẳn là có thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn để thống trị Lâu Thương, nhưng trải qua một thời gian quan sát, Lý Tả Xa phát giác, Lâu Thương như một cỗ máy đồng nhất, người nào cũng được an bài một vị trí thích hợp, thỏa đáng.

Về phần Lưu Khâm...

Theo như giới thiệu của người Lâu Thương, Lưu Khâm rất ít khi ra ngoài xử lý công việc, ngược lại quản lý giống như là theo thuyết Vô Vi (tùy theo tự nhiên) của Hoàng Lão Thuật. Đương nhiên rồi, Vô Vi này được quản lý trong một nơi rất có quy phạm trật tự, phạm trù vẫn thuộc về Pháp gia như trước đây. Dưới một chuẩn mực đó, cuộc sống của người dân ở Lâu Thương rất vui vẻ thoải mái, tuy rằng không giàu có và đông đúc như những thành phố lớn, nhưng ở nơi này lại cảm nhận được cuộc sống dễ chịu hứng thú. Lý Tả Xa càng cảm thấy hứng thú đối với Lưu Khâm. Vừa lúc Lâu Thương quân mị binh, Lý Tả Xa liền nhập vào trong Lâu Thương Quân, được phân phối dưới trướng Quán Anh, đảm đương là một võ tốt Lâu Thương cực kỳ bình thường.

Nhưng là vàng thì sẽ sáng, Lý Tả Xa có tiếng là gia đình có truyền thống học giỏi thâm sâu, từng đọc Bách gia, lại thiện binh học, nhưng khác với tổ phụ Lý Mục của gã, Lý Tả Xa không am hiểu trị binh, ưu điểm

của gã là chỉ huy lâm trận, còn từng nghiên cứu về phương diện chiến thuật. Nói một cách khác, Lý Tả Xa không thể trở thành một người cầm đầu ưu tú như Lý Mục, nhưng lại là một tham mưu giỏi.

Nhân số của Phi Hùng Vệ vốn không nhiều nên biểu hiện của Lý Tả Xa cũng rất dễ được Quán Anh để ý tới. Lúc này, người từng tham gia bình định loạn Tam Điền này lại hầu hết đều không ở Lâu Thương, Lý Tả Xa ở trong Phi Hùng quân được hơn nửa năm, nhưng lại không có một sơ hở gì. Quán Anh từng hoài nghi thân phận và lai lịch của Lý Tả Xa, nhưng sau đó lại phát hiện Lý Tả Xa căn bản không chút để tâm tới quân chức. Nói cách khác, Lý Tả Xa không có ý khống chế Phi Hùng quân. Đại đa số thời gian, gã thích đánh sa bàn trong trường phòng, nhìn bức vẽ, nghiên cứu các loại chiến dịch năm trăm năm qua.

Cứ như vậy, Lý Tả Xa liền trở thành thân vệ của Quán Anh.

Còn Lưu Khâm thật không ngờ trong tình cảnh ngày lại gặp được Lý Tả Xa, nhìn bề ngoài, gã tựa như vẫn giống như lần gặp ở Bình Dương, nhưng khí chất ổn trọng hơn, gầy hơn, cũng đen hơn, nhưng thần thái tinh ranh hơn, toát lên một khí chất oai hùng.

Thiếu Quân?

Đám người Quán Anh nghe thế thì lại càng hoảng sợ, đây là hậu duệ của vị quý nhân quan to nào đây?

Đời Lúc Lưu Khâm giới thiệu lai lịch của Lý Tả Xa với mọi người xong, Quán Anh cũng vậy, đám người Mông Tật, Đồ Đồ, Lý Thành cũng thế, đều lập tức nghiêm trang tỏ thái độ tôn kính. Dù cho năm xưa Lý Mục đã tạo nên đả kích lớn thế nào đối với quân Tần, nhưng đó là hai nước giao binh, vốn là chuyện thường tình, không có gì cừu hận cả. Ngược lại, đối với Lý Mục, đám người Mông Tật cũng vô cùng kính trọng. Muốn nói tới danh tướng đầu tiên khai chiến với Hung Nô, lại không phải là Mông Điềm. Chuẩn xác mà nói, người đầu tiên mở rộng lãnh thổ biên cương tại phía bắc chính là Lý Mục. Với tài nguyên căn cỗi của nước Triệu, ông đã đoạt được Đại Quận từ trong miệng Hung Nô, đủ để xứng danh tiếng với đời.

Chương 378: Trong Hùng có một Lý Tả Xa (2)

Mông Tật thì lễ thật sâu:

- Thật không ngờ Thiếu quân hầu ở ngay trước mặt, năm xưa phụ thân ta thường nhắc tới cái tên Võ An quân, nói đó là người có thể xứng là Danh tướng. Năm Tần Triệu Các thứ hai, Lão Tần ta có Bạch Khởi, Vương Tiễn, mà Lão Triệu cũng có Liêm Pha, Lý Mục, đều là những anh hào mà trên đời này hiếm có.

Đây chính là tiếc anh hùng, trọng anh hùng.

Lưu Khâm tin rằng, những lời Mông Tật nói đều là thật, với tình tình của Mông Điềm, một là một, hai là hai, nếu ông đã tán thưởng người nào, thì cũng sẽ không quan tâm tới lai lịch và xuất thân người đó.

Lý Tả Xa nghi hoặc hỏi:

- Vị tướng quân này, lệnh tôn là ai?

- Ha ha, nhắc tới thì....

Lưu Khâm nói được nửa chừng đột nhiên lại nở nụ cười gian xảo:

- Tổ tông của các ngươi sợ rằng đều đã từng có giao thủ. Đây là Đại Công tử Mông Tật của Mông Thượng tướng quân, vị này chính là Lý Thành, tôn tử của Lý tướng quân Lý Tín. Ồ, Đồ Đồ chính là Đại công tử của Đồ Tuy tướng quân.

- A, thì ra đều là Danh tướng!

Lý Tả Xa cũng vô cùng kính hãi, vội vã chấp tay hành lễ:

- Năm ngoái ta nghe tin Thượng tướng quân gặp nạn, trong lòng cũng rất tiếc thương, cảm thấy phía bắc ta đã mất đi một lá chắn rồi. Thượng tướng quân không còn nữa, chỉ sợ bách tính phương bắc sẽ gặp phải họa Hồ Man. Thật khiến lòng người đau xót.

Thù hận của Lý Tả Xa đối với người Hồ có thể nói là khắc cốt minh tâm. Cũng khó trách, tổ phụ Lý Mục của gã nửa đời người hầu như đều là chiến đấu với người Hung Nô, sao có thể khiến Lý Tả Xa có thiện cảm với người Hồ được?

Đồ Đồ đứng bên cạnh cũng không khỏi âm thầm cảm kích Lưu Khâm.

Việc của nhà mình nhà mình rõ nhất, cha mình tuy rằng có thể thiện chiến, cũng là hãn tướng của Lão Tần, nhưng nói thẳng ra, không thể nào sánh với Lý Mục được. Dù là so sánh với tổ phụ của Lý Thành là Lý Tín tướng quân thì cũng không bằng. Năm xưa Đồ Tuy thống soái binh mã Nam Cương, trước thắng sau bại, hao binh tổn tướng. Hai chữ Danh Tướng này thật sự không đáng nhắc tới. Lưu Quân hầu đã quá cho ta thể diện rồi.

Nhưng Đồ Đồ rất sáng suốt là không nói gì, chỉ đứng bên lắng nghe.

Hàn huyền vài câu, Lưu Khâm hỏi:

- Thiếu quân hầu, vừa rồi ta nghe lão Quán nói chủ ý của người của thể diệt được huyện Đồng?

Lý Tả Xa cười nói:

- Thật ra đoạt huyện Đồng, cắt đứt lương đạo của Cát Anh dễ như trở bàn tay. Lúc Cát Anh công chiếm huyện Đồng, ta đã suy đoán rất lâu về cách dụng binh của hắn với Lâu Thương, nhưng lúc đó chỉ là cách nghĩ, vẫn chưa rõ ràng.

Mấy ngày nay Quán quân hầu suất lĩnh chúng ta tập kích bất ngờ Hàn quân, ta cũng đã cẩn thận thăm dò một chút, nếu nói trước kia ta chỉ có ba phần cơ hội, thì đến lúc này, ta đã nắm chắc tám phần cơ hội thắng. Không chỉ đoạt được huyện Đồng, nói không chừng còn có thể đánh cho Hàn Vương Thành một trận. Chỉ là trong đó có một vài chi tiết nguy hiểm, còn cần phải tỉ mỉ suy xét mới được.

Quán Anh hú lên một tiếng quái dị:

- Ta tự hỏi mấy lần người bắt tù binh hỏi tới hỏi lui, thì ra là tìm hiểu tình hình?

Lý Tả Xa cười ha hả. Theo tiếng cười của gã, đám người Mông Tật đứng bên thoảng cái đã thả lỏng tâm trạng.

Nhưng Lưu Khâm không cười mà lẳng lặng nhìn Lý Tả Xa. Một lát sau, hắn khẽ nói:

- Thiếu Quân, theo ta được biết, Cát Anh mặc dù dẫn theo đại bộ phận nhân mã, nhưng ở huyện Đồng có mấy nghìn người đấy.

Lý Tả Xa nghiêm mặt nói:

- Đến sau ngày hôm trước Cát Anh xuất phát, huyện Đồng có sáu ngàn binh mã, trong đó mã quân tám trăm người, binh xa hơn năm mươi người, còn lại đều là bộ tốt. Nhưng đa phần đều là lưu dân và dịch phủ trưng tập tạm thời, nói vậy hai ngày đêm không có biến hóa gì lớn. Nếu như Hàn Vương Thành này ở quận Toánh Xuyên, ta thật sự là không nắm chắc, nhưng nơi này là Sở, nói trắng ra đều là người nơi này, tôn kính chính là Sở Vương chứ không phải là Hàn Vương. Cát Anh lập Hàn Vương Thành, đích thật là một chiêu diệu kỳ, do đó thoát khỏi thân phận giặc cỏ của hắn ta, nhưng hắn ta không nên dừng lại ở quận Tứ Thủy.

Cho dù là trong tay ta không có đủ lương thảo đồ quân nhu, ta cũng có thể đánh cờ hiệu của Hàn vương, tập kích bất ngờ phía tây. Thị trấn ven đường tồn kho không nhiều lắm, nhưng vẫn khá hơn cường công Lâu Thương.

Hắc, Cát Anh là người Sở, vậy mà lại tôn Hàn vương tại đất Sở, nực cười, thật đúng là nực cười! Đừng nói là huyện Đồng có sáu ngàn binh mã, dù là sáu vạn, cũng không đáng sợ. Người huyện Đồng có thiện cảm rất tốt đối với Quân hầu, nói không chừng còn thiện cảm hơn nhiều so với Hàn Vương thành kia. Mà đó chỉ là một đám ô hợp, Ba trăm Phi Hùng quân có tố chất huấn luyện, đủ để một đồn đánh tan.

Lý Tả Xa phân tích một hồi, khiến đám người Mông Tật lại có cách nhìn khác trước rất nhiều. Lưu Khâm không khỏi nở nụ cười, nhìn Quán Anh, nói:

- Lão Quán à, giờ thì người có thêm một con mắt rồi đấy, cách nhìn của Thiếu Quân quả nhiên là sâu sắc.

Hắn trầm ngâm một chút:

- Đã như vậy, ta xin mời Thiếu Quân hầu chủ trì trận chiến tấn công tập kích huyện Đồng lần này, ta và mọi người đều nghe theo lệnh của Thiếu quân. Tất cả mọi người nghe đây, từ giờ trở đi, tất cả mọi người phải nghe theo điều phối của Thiếu Quân, ai trái lệnh, chém!

Lý Tả Xa thật không ngờ vào lúc này vào tình huống này Lưu Khâm lại giao cho gã nắm giữ quyền chỉ huy, trong chốc lát gã ngây cả người ra. Một lát sau, liền khom người chấp tay:

- Lý Tả Xa nhất định sẽ không phụ dày vọng của Quân hầu. Kế sách phá huyện Đồng, ta đã có, nhưng bây giờ còn một vấn đề là cần có một người có võ nghệ cao cường, kiếm thuật phi phàm phối hợp, bằng không sợ rằng không thể thành công.

Võ nghệ cao cường? Mỗi một người ở đây thậm chí bao gồm cả Lý Tả Xa thân thủ cũng không kém. Nhưng ý của Lý Tả Xa không phải là như này, nói rằng kiếm thuật phi phàm, tức là không chỉ giỏi mỗi sử dụng kiếm thôi, ý của Lý Tả Xa nói, người này phải am hiểu quy tắc tác chiến nữa. Nếu là trước đây, một người như vậy đúng là không dễ dàng tìm được.

Lý Tả Xa bổ sung thêm một câu:

- Cần có dũng của Chuyên Chư, mãnh của Chu Hối!

Ánh mắt mọi người lập tức đồng loạt rơi lên người Ly Khâu đang khêu khêu yên ngựa đứng gần ở đó. Đột nhiên tất cả yên lặng, Ly Khâu cảm giác có vô số ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, lại phát hiện Lưu Khâm cũng đang nhìn y.

Ly Khâu còn tưởng rằng mình làm sai chuyện gì, vội vàng rút tay về, kinh ngạc không biết làm sao.

Lưu Khâm cười:

- Có dũng của Chuyên Chư, có mãnh của Chu Hối không thì ta không biết, nhưng ta biết có một người có thể cùng ta liều mạng hơn mười hiệp cũng không rơi xuống hạ phong, chính là đệ tử quan môn của Thanh Ngư Cái Nhiếp. Thiếu Quân hầu, người nói xem người này có phù hợp với yêu cầu của người không?

Cái Nhiếp?

Lý Tả Xa nghe vậy không khỏi kinh ngạc bật thốt lên:

- Sao, Thanh Ngư Cái Nhiếp còn tại nhân gian sao?

Mọi người nghe vậy đều bật cười không đáp.

Chương 379: Trong Hùng có một môn đồ Thanh Ngư (1)

Trận chiến Lâu Thương đã duy trì liên tục tròn ba ngày.

Ngày thứ nhất, Lâu Thương đầu tiên là bày kế dụ ra để giết chết Tần Gia, sau đó chủ động xuất kích, đánh bại Hàn quân ở dưới thành Lâu Thương, sở bộ của Cát Anh hao binh tổn tướng.

Nhưng Cát Anh cũng có năng lực, suốt đêm chính đón binh mã, mặc dù tử thương vô số, nhưng vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối như trước. Kế tiếp Cát Anh càng thận trọng hơn, phải đứng vững đầu trận tuyến mới triển khai công kích mãnh liệt đối với Lâu Thương. Nhưng không thể phủ nhận, cuộc công kích của Cát Anh đích xác hung hãn, sĩ tốt dưới trướng không sợ chết, chỉ là lúc trước Lâu Thương này đã được thiết kế xây dựng bởi sự lo lắng trên nhiều phương diện yếu tốt, lại được Lưu Khâm thiết kế, lại có Khổ Hành Giả Biệt Mặc thêm một bước hoàn thiện, có thể nói là phòng thủ kiên cố. Cát Anh tuy binh mã nhiều, nhưng cũng chỉ có thể bóp cổ tay thở dài.

Từ tấn công chính diện, sẽ tùy thời gian để đánh lén phòng bị Trắc Bảo. Nếu muốn đánh lén Trắc Bảo trước, thì nhất định phải thận trọng đột kích chính diện Lâu Thương. Muốn một ngụm nuốt được Trắc Bảo và chủ thành cũng không phải là dễ dàng. Một Trắc Bảo, chỉ an bài ba trăm người luân phiên ra trận, có thể chống đỡ được sự tấn công của thiên quân vạn mã. Còn nữa, dù là đánh hạ được Trắc Bảo, chủ thành Lâu Thương chỉ cần đẩy đổ xuống thạch dũng là có thể dễ dàng cắt đứt thông lộ.

Đánh Trắc Bảo, không bù đắp đủ cái mất nhưng nếu không đánh Trắc Bảo, cảm giác trong cổ họng như bị xương cá mắc vào, khó chịu muốn thổ huyết mà thôi.

Cát Anh mấy lần muốn dụ Lâu Thương một lần nữa ra khỏi thành quyết chiến, nhưng trong thành lại không có phản ứng. Không biết làm sao hơn, Cát Anh chỉ có thể dùng mạng người để đi lấp lỗ thủng này, xóa đi hạo chiến với Lâu Thương. Lâu Thương tiêu hao chủ yếu là nhân lực, mà Cát Anh tiêu hao chủ yếu là đồ quân nhu lương thảo, để xem ai không chống đỡ được trước! Nếu không phải bất đắc dĩ, Cát Anh thật sự không muốn làm như thế.

Chỉ trong một ngày đêm, Cát Anh mất đi ba bốn ngàn người. Mười thành binh mã đã mất đi một thành, dù là nhân mã Cát Anh đông đảo cũng không chịu được sự tiêu hao như vậy. Trong doanh trản ngập tiếng kêu rên khóc lóc, quanh quẩn tại bầu trời Lâu Thương. Điều duy nhất đáng ăn mừng chính là một ngày này Lâu Thương chỉ sợ cũng tổn hại không ít binh mã, chắc còn lại một hai trăm người thôi.

Đã đâm lao phải lao theo, nếu như lúc này lui lại, có thể tưởng tượng ra tình hình sẽ như thế nào.

Tất cả binh mã đều là do lưu dân và dịch phu bỏ trốn mà tạo thành, nói trắng ra chính là một đám ô hợp. Thời gian thuận lợi, đám này tuyệt đối là như lang như hổ, chỉ khi nào gặp phải cảnh thất bại, đừng nói mấy vạn đại quân, cho dù là hơn mười vạn, trên trăm vạn, trong nháy mắt cũng sẽ bị diệt tan như khói.

Lâu Thương phải đánh, hơn nữa nhất định phải đánh hạ.

Từ ngày đầu tiên bắt đầu tác chiến, Cát Anh đã phái người quay về huyện Đồng báo cáo, thỉnh cầu ba nơi là huyện Đồng, Hạ Tương, Thủ Lự mạnh mẽ tuyển mộ binh lính.

Để xem Lâu Thương người có thể đánh được nữa không?

Để xem người có còn bao nhiêu nhân mã có thể tham chiến!

Nói thật ra, Hàn Vương Thành tuyệt đối không phải là quân chủ anh minh. Chu Kê Thạch và Cát Anh mặc dù thiện chiến, nhưng lại không phải là chi sĩ mưu trí. Cũng giống như Lý Tử Xa phân tích vậy, Cát Anh lập Hàn Vương Thành tuy rằng đã thoát khỏi thân phận giặc cỏ, nhưng Tứ Hồng này là thuộc đất Sở, lực hiệu triệu của Hàn Vương Thành tại đây cũng không quá lớn mạnh. Người có cách nghĩ chiến lược tuyệt đối sẽ không đặt chân ở Tứ Hồng. Căn cơ của Hàn quân là ở trên lãnh thổ của Cổ Hàn, cũng chính là quận Toánh Xuyên hiện nay. Cát Anh không nên đánh Lâu Thương mà hẳn là nhanh chóng tập kích bắt ngờ quận Toánh Xuyên.

Hiện tại chịu ảnh hưởng của Trần Thiệp đã làm nghĩa quân các nơi nổi dậy như ong. Trần quận tiếp giáp với quận Toánh Xuyên đã rơi vào trong tay Trần Thiệp, đang chuẩn bị xuất phát như hổ rình mồi. Tuy rằng không có hành động gì lớn, nhưng đã tồn tại sự uy hiếp đối với ba nơi là Toánh Xuyên, Tứ Thủy, quận Năng. Dưới loại tình huống như này, nếu Cát Anh tập kích bắt ngờ Toánh Xuyên, giơ lên cờ hiệu của Hàn Vương Thành, không chừng bách tính của Toánh Xuyên lập tức hưởng ứng, dù là trên đường có chút tổn hại, nhưng cũng có thể coi là một lần luyện binh?

Đáng tiếc, Cát Anh không thấy vậy, Chu Kê Thạch cũng không thấy vậy.

Năm Tần Vương Chính thứ mười tám (tức năm 330 trước Công nguyên), Tần Nội Sử suất bộ công hãm Tân Trịnh, bắt giữ Hàn Vương An. Lúc đó Vương Tử Thành chỉ có hơn mười tuổi mà bắt đầu cuộc sống lưu ly gian khổ. Hai mươi một năm chạy trốn đã sớm đem hùng tâm của Vương Tử Thành trở nên mai một sạch sành, thật vất vả mới thành Hàn Vương, nhưng y nào có tầm nhìn chiến lược gì? Có thể an nhàn hưởng lạc mới là quan trọng, về phần quay về quê cũ lại chưa hề suy xét tới.

Cho nên với thỉnh cầu trưng binh của Cát Anh, Hàn Vương Thành và Chu Kê Thạch không chút nào do dự mà ưng thuận. Trong lúc nhất thời, ba thị trấn gà bay chó sủa, chỉ cần là thanh tráng thì không hỏi căn do liền bắt đi. Hiện tại tập trung ở huyện Đồng, sau đó chuẩn bị đưa tới Lâu Thương. Khu Tứ Hồng vốn không phải là một nơi đông đúc và giàu có gì, gần đây lại trưng binh chẳng khác gì mổ gà lấy trứng.

Nhưng Hàn Vương mặc kệ!

Mà Cát Anh cũng chẳng quan tâm! Chu Kê Thạch tính tình dừ dãn, nếu có người chống lại thì không chút do dự mà chém giết ngay.

Trận chiến tại Lâu Thương tiến hành đến ngày thứ tư, Cát Anh lại một lần nữa phái sứ giả thỉnh cầu huyện Đồng gia tăng trưng binh hơn nữa để bổ sung binh lính.

- Trưng binh, trưng binh!

Chu Kê Thạch nổi giận đùng đùng:

- Tứ Hồng này có nhiều điều dân, nghe tin mộ binh lập tức mang cả nhà bỏ chạy hết, còn có rất nhiều người tụ chúng phản kháng. Chỉ hai ngày thôi, dù mộ binh được mấy nghìn người thế nhưng bộ hạ ta cũng tử thương khá nghiêm trọng. Hắn đánh Lâu Thương thì cứ đánh đi, sao cứ phải gây khó cho ta? Cứ tiếp tục mộ binh như thế, chỉ sợ toàn bộ Tứ Hồng đều coi chúng ta là địch rồi, Nếu như hắn không đánh được Lâu Thương, thì đến lượt ta qua đánh.

Hàn Vương Thành hơn ba mươi tuổi, tính tình nhu nhược, không phải là thủ lĩnh mạnh mẽ. Chu Kê Thạch nổi trận lôi đình, không còn chút lễ quân thần nào, nhưng Hàn Vương Thành lại làm như không thấy gì, chỉ cười hì hì nói:

- Chu tướng quân đừng tức giận, Cát tướng quân phái người tới cũng không có tội, chỉ là nói chúng ta cần mộ binh mã nhanh hơn thôi. Như vậy đi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đưa toàn bộ người đã được mộ binh hai ngày qua đến đó, cũng chỉ có ba bốn ngàn người thôi nhưng ít nhất có thể chống đỡ được một thời gian, người thấy thế nào?

Chu Kê Thạch gật đầu:

- Nhưng ba bốn ngàn người này sợ là chẳng có tác dụng gì mấy.

- Cứ phải đi còn hơn là không phải, còn lại là việc của Cát tướng quân. Chúng ta đã tận lực rồi, đưa một nhóm người đi để ngăn cái miệng hắn lại. Người ở nơi này lại tiếp tục mộ binh một nhóm người mới. Nếu như đến mức đó mà Cát tướng quân đánh không được Lâu Thương, vậy thì cũng không thể trách chúng ta, người nói xem có đúng không? Còn nữa, lương thảo trưng thu cũng chỉ còn một hai vạn thạch thôi, sáng sớm ngày mai cũng đưa đến đó hết. Nghĩ như vậy, Cát tướng quân mà vẫn còn muốn người muốn lương, cũng không đến mức há mồm nhanh như vậy. Như thế, chúng ta chẳng phải là sẽ có nhiều thời gian tiếp tục nghĩ biện pháp khác hay sao.

Ta nghe nói, một số cự thần tử của nước Hàn ta đã gom góp đồ quân nhu và nhân mã, đang tới chỗ chúng ta đây. Kiên trì một chút đi, có lẽ qua mấy ngày nữa, tình huống sẽ chuyển biến tốt đẹp. Đến lúc đó chúng ta đánh hạ được Lâu Thương, sẽ không còn phiền não nữa.

Chu Kê Thạch nghe xong cũng chỉ biết nghe theo.

Sắc trời đã tối, Hàn Vương Thành đang định chuẩn bị tiệc rượu, đột nhiên có người báo lại:

- Khởi bẩm Vương thượng, Cát Anh tướng quân phái người đến, nói là có chuyện quan trọng cầu kiến.

Chu Kê Thạch vừa nghe tin này, cơn tức vừa kìm nén xuống lập tức lại bộc phát.

- Chuyện quan trọng, chuyện quan trọng! Cát Anh hấn ngoại trừ muốn người muốn lương thì còn chuyện gì quan trọng nữa? Mẹ nó, ban đêm vừa phái người đi, giờ lại phái người tới thúc giục rồi.

- Chu tướng quân bớt nóng, bớt nóng.

Hàn Vương Thành vội vã khuyên bảo Chu Kê Thạch, rốt cuộc cũng làm cho Chu Kê Thạch ngậm miệng lại. Gã suy nghĩ một chút:

- Để bọn họ chờ đi. Nói Cô và Chu tướng quân đều đi đốc xức lương thảo rồi, để bọn họ chờ ở trong doanh. Được rồi, đi chuẩn bị chút cơm nước đạm bạc cho bọn họ đi.

Chu Kê Thạch ngẩn ra:

- Vì sao lại chuẩn bị cơm canh đạm bạc cho bọn họ?

- Không làm thế, sao bọn họ biết huyện Đồng chúng ta khó khăn? Đợi lúc bọn họ quay về báo cáo với Cát Anh, huyện Đồng chúng ta hiện tại cũng thiếu lương thảo, Cát Anh còn không biết xấu hổ đến thúc giục chúng ta nữa sao? Hắc hắc, hắn biết ngại, thì chẳng phải áp lực bên phía chúng ta sẽ nhẹ hơn hay sao?

Chu Kê Thạch là một người thô lỗ, vốn sống bằng nghề đánh cá và săn bắt tại Phù Ly, nào hiểu được những ảo diệu ở phương diện này. Nghe Hàn Vương Thành nói thế, không khỏi khen:

- Vương Thượng quả nhiên inh. Chắc hẳn tên Cát Anh sẽ không còn muốn thúc giục chúng ta nữa. Ta dẫn người ra ngoài một chút, xem có thể tiếp tục mộ binh được chút nào không. Dù gì cũng phải phun ra, cứ đơn giản một lần cho hẳn nhiên một chút, nói vậy tiếp theo chắc chắn hẳn ta sẽ không còn phải người thúc giục nữa.

182. Chương 380 - 385

Chương 380: Trong Hùng có một môn đồ Thanh Ngư

- Khổ cực tướng quân rồi!

Hàn Vương Thành cười ha hả tiễn Chu Kê Thạch đi, sau đó quay lại nhổ một miếng nước bọt:

- Một đám tiện nô thô bỉ, dám ở trước mặt Cô mà làm càn. Nếu không phải hôm nay bên người Cô không có ai để dùng, thì đã không tha cho ngươi rồi! Nhưng Tử Phòng bọn họ đến rồi cuộc lúc nào sẽ đến chứ?

Gã lẩm bẩm một chút, lại thở dài một hơi.

Có thị vệ đưa cơm nước tới, trong đó có năm bầu Tứ Thủy Hoa Điều.

Từ lúc Lưu Khâm chuyển xưởng rượu tới Giang Dương đã đổi tên Tứ Thủy Hoa Điều trước đây thành Lão Diêu Lô Châu, càng ngày càng trở nên có giá trị, có khi còn là vô giá, dù có tiền cũng không mua được.

Hàn Vương Thành uống rượu, ăn cơm, nhaoáng cái đã qua một thời gian, rượu đủ cơm no, người cũng đã lảng lảng.

- Vương Thượng, sứ giả của Cát tướng quân chờ lâu quá rồi, Ngài có đi gặp bọn họ một chút không?

- Gặp quỷ ấy...

Hàn Vương Thành lẩm bẩm nói:

- Gặp là đòi lương thảo đòi binh, có cái gì mà gặp, không gặp, không gặp!

Người hầu cận quay người định đi, Hàn Vương Thành lại gọi giật lại.

- Bỏ đi, gặp một lần nữa vậy. - Gã nói xong, tiếp tục phân phó người hầu cận:

- Chuẩn bị chút thức ăn qua loa đặt ở đây đi. Để sứ giả của Cát Anh nhìn thấy, đường đường Hàn Vương hôm nay cũng phải ăn thức ăn đạm bạc, đến lúc đó xem Cát Anh còn nói gì được nữa không.

Nói thêm, Hàn Vương Thành chẳng có bản lĩnh gì, nhưng loại khôn vặt này thì lại có đấy. Gã đứng lên đi đến nội đường, cởi phục sức hoa mỹ ra, thay vào y phục vải thô, mặc thêm vào một bộ áo giáp tê giác, bôi lên mặt hai vết nhọ đen, sau đó soi gương chỉnh trang mình lại một lúc, rồi mới hài lòng gật đầu, tỏ ra bộ dạng uể oải, trở lại chính đường. Chỉ thấy một thanh niên gầy gầy, mặc bộ áo giáp tê giác rách nát, quỳ một gối xuống, đang chờ Hàn Vương Thành.

Ừm, nhìn đúng là thân tín của Cát Anh.

Phải biết rằng dưới trướng Cát Anh hầu hết là không có áo giáp hộ thân, thanh niên này mặc bộ giáp tê giác tuy rằng cũ nát, nhưng người bình thường không thể được phân phối như thế. Nhưng người này có chút lạ mắt, tựa như chưa từng gặp bao giờ.

Hàn Vương Thành lại không chút nào hoài nghi, ngồi xuống vị trí chủ, chán ghét nhìn thức ăn trên bàn, cầm lấy một miếng bánh biến thành màu đen, sau đó nói với thanh niên:

- Ngươi là do Cát tướng quân phái tới sao?

- Hồi bẩm Vương Thượng, chính là tướng quân phái tiểu nhân tới đây.

- Vậy dùng cơm nước chưa?

Hàn Vương Thành giả bộ:

- Cô vừa từ bên ngoài trở về, vừa lúc cũng muốn dùng cơm, không bằng cùng nhau dùng đi.

Nói xong, gã gọi người hầu đứng bên:

- Người đâu, chuẩn bị cơm canh đi

Thanh niên cũng không cự tuyệt, trầm giọng nói:

- Tạ ơn Vương thượng!

- Cát tướng quân phái người tới, có gì bẩm báo?

- Khởi bẩm Vương thượng, hôm nay Cát tướng quân bên ngoài thành Lâu Thương bắt được một mật thám. Từ trong miệng mật thám biết một tin tức động trời.

Hàn Vương Thành đang cầm chiếc bánh đen chỉ muốn lộn mửa, nghe vậy lập tức tiện thể đặt chiếc bánh xuống:

- Là tin tức gì?

- Trong thị trấn Đồng có người âm thầm câu kết với Lâu Thương!

- Hả?

Hàn Vương Thành kinh hãi hô lên:

- Có điều tra rõ là ai chưa?

- Việc này...

Về mặt thanh niên do dự, nhìn thoáng về phía hộ vệ ở ngoài phòng. Hàn Vương Thành lập tức ý thức được, việc người câu kết với Lâu Thương chắc chắn là hạng người quyền cao chức trọng. Trong đầu gã hiện ra gương mặt của Chu Kê Thạch, liền giật mình một cái, mặt lộ vẻ khấn nguyện.

- Người tiến lên nói.

- Tuân mệnh!

Thanh niên tiến lên vài bước, thấy khoảng cách với Hàn Vương Thành không quá mười bước, ở giữa là bàn ăn, nhưng không quá trở ngại. Hàn Vương Thành hạ giọng nói:

- Cát tướng quân có nói người đó là ai không?

- Người đó là....Ta!

Thanh niên đột nhiên bật người lên, nhanh như chớp đánh về phía Hàn Vương Thành. Hàn Vương Thành đang nghiêng tai lắng nghe, không ngờ thanh niên nhào tới, lập tức hét “a” một tiếng, muốn né tránh nhưng đã không còn kịp rồi. Từ trong tay thanh niên lóe lên hàn quang, xẹt qua yết hầu của Hàn Vương Thành, một chùm máu tươi phụt ra, Hàn Vương Thành bưng cổ, muốn kêu to nhưng không phát ra được âm thanh gì.

- Thích khách!

Hộ vệ bên ngoài tựa như phát hiện bên trong phòng có biến cố, vội vọt người vào. Nhưng thanh niên không chút hoang mang, mắt thấy một gã hộ vệ trong đó đã tới trước mặt, tay đột nhiên vẩy lên, phi ám khí vào giữa ngực hộ vệ, chân nhẹ nhàng hất bảo kiếm đặt trên bàn trước khi ám sát Hàn Vương Thành, bảo kiếm bắn lên, y thuận tay bắt lấy.

Một gã hộ vệ khác tới trước mặt, đâm kiếm ra. Thanh niên đứng trên bàn quay toàn thân lại, thuận thể đá bàn ra, chiếc bàn dài bắn về phía hộ vệ. Hộ vệ vội vàng quay kiếm về đón đỡ, nhưng đúng lúc này, thanh niên đã rút bảo kiếm ra, thả người bay lên trời, chính là một chiêu “Thương ưng bác tử”.

Bảo kiếm của Hàn Vương Thành không phải là thần binh lợi khí gì, nhưng cũng là một thanh kiếm tốt. Tốt xấu gì cũng là Hàn Vương, tuy rằng nghèo túng, trong tay khó có thể có thần binh gì, nhưng muốn có một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn xứng với thân phận thì không khó. Lại nói, thanh kiếm trong tay Hàn Vương Thành cũng được coi là danh kiếm, là Giản Vương triều Chu chế tạo, tên là Tuấn, được lưu

truyền từ thời Ngũ Đại, cũng tượng trưng cho thân phận của Hàn Vương Thành. Trên người Hàn Vương Thành thì thanh kiếm này là đáng giá nhất.

Thanh niên nâng kiếm lên, giẫm chân tại chỗ bay lên trời, lúc xẹt qua người hộ vệ kia, Tuấn kiếm chém ngang giết chết hộ vệ.

Lúc này xa xa có tiếng bước chân hỗn loạn vọng đến, thanh niên không hề sợ hãi, dùng bảo kiếm chặt những vật dễ cháy ở trong sảnh, châm lửa, ngọn lửa loáng cái bùng lên. Hàn Vương Thành vì để thể hiện thân phận Hàn Vương của mình, đã cướp đoạt từ trong dân gian một tấm da hổ sặc sỡ, vật dễ cháy bám lên tấm da hổ, rất nhanh lan ra, rồi nhanh chóng lan tới rèm vải thưa, bùng lên.

Phòng xá khu Tứ Hồng kết cấu đều dùng gỗ là chính, cho nên ngọn lửa loáng cái đã lan rất nhanh.

Thanh niên xoay người, đi tới bên cạnh thi thể của Hàn Vương Thành, nâng bảo kiếm lên chặt bỏ thủ cấp của gã xuống, lại tìm một tấm vải đen bọc lại, rồi nâng kiếm lao ra phòng khách.

- Có thích khách, có thích khách!

Y cũng hét to, đón theo tiếng la hét của hộ vệ:

- Mau cứu Vương Thượng, Vương thượng còn ở trong phòng, nhanh cứu Vương Thượng đi.

Thanh niên kêu to, khiến tất cả hộ vệ đều ngậy ra, đã coi y là người một nhà, còn có một gã hộ vệ tiến lên quát:

- Nhanh đi thông tri Chu tướng quân!

Thanh niên liên tục gật đầu, bước nhanh rời đi. Mà thế lửa lúc này cũng đã lan ra ngoài, vương cung lúc này trong nháy mắt đã trong biển lửa.

Từng luồng khói đen bốc lên vô cùng kinh người. Chu Kê Thạch suất bộ hạ vừa đi trưng binh trở về, mới vào cửa thành lại thấy ngọn lửa lớn bốc lên cao, không khỏi ngậy đại.

- Tướng quân, không hay rồi, có thích khách ám sát Vương Thượng, Vương cung cháy rồi!

- Cứu hỏa, mau đi cứu hỏa!

Còn chưa nói xong, chỉ thấy phía bắc thành đột nhiên cũng bùng lên khói đen, đầu Chu Kê Thạch “ong” lên một tiếng, đó chính là nơi tích trữ lương thảo.

- Mau cứu hỏa, nhanh đi cứu hỏa!

Rốt cuộc là cứu hỏa nơi nào, Chu Kê Thạch cũng không nói rõ. Y luống cuống, khiến người bên cạnh càng rối loạn. Là đi Vương cung cứu hỏa, hay là đi thành bắc cứu hỏa. Trên đường cái trở nên hỗn loạn, tất cả mọi người như ruồi không đầu, loạn thành một mớ.

- Địch tập kích, là địch tập kích!

Trên cửa thành lâu đột nhiên có người hô to, có binh sĩ chỉ về phương hướng ngoài thành xa xa, mặt lộ vẻ kinh khủng:

- Nhanh lên quan thành đi.

Trên vùng quê, một đội kỵ quân như gió lao tới, trong bóng đêm mông lung, chỉ thấy bụi mù cuộn cuộn, giống như một con hắc long từ đêm đen dâng đến.

Trong thành rối loạn, ngoài thành cũng rối loạn...

Từ phía bắc thành, cũng có một đội kỵ quân đang lao nhanh tới, một viên đại tướng dẫn đầu, mặc áo giáp tê giác, đầu đội Đâu ngao màu đen, tay cầm một binh khí hình thù kỳ lạ, chiến mã đang cưỡi vô cùng thần tuấn, đang hí lên những tiếng hí cuồng bạo.

- Chu tướng quân ở đâu, Chu tướng quân ở đâu...thành bắc bị địch tập kích, lương thảo bị thiêu hủy hết rồi...Chu tướng quân ở đâu!

Lúc này, Chu Kê Thạch cũng bình tĩnh lại, nghe người nọ gọi, không khỏi giật tím mắt. Người không thấy phiền sao? Mọi người đều đang rối loạn, người lại kêu như thế, chẳng phải là khiến mọi người càng thêm hoảng hay sao? Bên ngoài còn có quân địch nữa.

- Ta chính là Chu...

Chu Kê Thạch thúc ngựa ra khỏi đoàn người, đón lấy đội kỵ quân kia, vừa đi vừa hô to, trong lòng cũng đang thấy kỳ lạ: Huyện Đồng ta có một đội kỵ hay sao? Sao ta không biết nhỉ..Hừ, khổ người này thật lớn dọa người!

Không đợi Chu Kê Thạch nói xong, người kia đã tới trước mặt y. Ngựa như rồng, nhanh như tia chớp, người như hổ, xích kỳ cuộn gió, một tia hàn quang rất mờ xẹt qua không trung, Chu Kê Thạch thậm chí còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì máu đã bắn lên, đầu người đã rơi xuống.

Máu tươi từ trong lồng ngực phụt ra, cả người Chu Kê Thạch cũng theo đó mà ngã xuống.

- Ta biết, người là heo!

Người kia cười lạnh một tiếng, cuốn Xích Kỳ, chụp lấy thi thể của Chu Kê Thạch lên ngựa.

Chương 381: Thiên cổ đệ nhất Tín Nhân

Lý Tả Xa nói huyện Đồng là một đám ô hợp, ngược lại cũng không có gì là sai.

Mấy nghìn quân tốt đóng trú tại huyện Đồng này trong đó có sáu phần hầu hết là đóng quân bên ngoài thị trấn huyện Đồng. Lúc xuất hiện địch tập kích, binh lính huyện Đồng này lập tức cuộn cuộn lao ra, đừng hiểu lầm, bọn chúng không phải là tổ chức đi chống đỡ, mà là chạy ra khỏi đại doanh, bỏ trốn bốn phía.

Thế cho nên lúc Quán Anh, Mông Tật mang theo hai trăm kỵ quân đến trước cửa doanh trại giết địch, thì toàn bộ doanh trại rộng lớn dĩ nhiên là không một bóng người.

Khắp nơi đều là đao thương bị vứt bỏ, ngay cả cờ hiệu của Hàn Vương Thành cũng bị trúng tên chi chít không còn nhìn thấy chữ viết trên đó. Về phần trên cửa thành huyện Đồng càng hỗn loạn đến thương cảm. Lưu Khảm và Đồ Đồ dẫn theo ba mươi kỵ quân đuổi theo mấy trăm người, thậm chí hơn một nghìn người.

Ai còn lo lắng cửa thành nữa!

Vương cung cháy rồi, Chu Kê Thạch bị mất đầu...

Lương thảo bị đốt, địch nhân đột nhiên tiến vào trong thành, còn đánh làm gì nữa?

Lưu Khảm vừa truy sát, vừa ngây đại.

Quân Khởi nghĩa chỉ là một đám có trình độ như này thôi sao? Vậy bọn chúng làm thế nào để đánh tan quân Tần vậy? Chỉ vài chục người còn có thể truy sát được mấy trăm người, vậy thì quân Tần tại vùng bụng Trung Nguyên, nhân số trú quân tuy rằng không nhiều lắm, nhưng dù thế nào cũng có hơn mười vạn, sao lại bị đánh bại chứ?

Lưu Khảm thật sự không giải thích được, thật sự không giải thích được!

Nhưng lúc này không phải là lúc khiến hấn ngừng tay, ngược lại hấn càng giết đến hung hãn độc địa. Đợi khi đám người Mông Tật giết đến dưới thành, cửa thành mở rộng thì đã thấy không còn bóng người rồi. Lúc chạy vào trong thành, nơi đi qua tất cả đều là những lỗ phu ngồi xổm hai tay ôm đầu, khiến hai người Mông Tật và Quán Anh kêu la oai oái. Trận đánh này thật con mẹ nó quá thuận lợi mà, nhưng cũng con mẹ nó thật quá ghen khuất. Tập kích một đường xa, vậy mà lại chọc đúng một nơi trống không như này chứ.

Lý Tả Xa làm bạn với Cáp Vô Lương cùng đi vào trong thành huyện Đồng. Thấy tình trạng như vậy, cũng không khỏi khê lắc đầu:

- Binh mã như vậy cũng được xem như là trăm vạn người, sao lại có thể thành đại sự được?

Lưu Khảm dẫn người xuất hiện ở một góc đường, đám người Mông Tật tiến đến, bấm báo:

- Quân hầu, trận đánh này chẳng có ý nghĩa gì, thật chẳng có ý nghĩa gì.

Nhìn một đám phu lỗ quần áo lam lũ ngồi xõm ở góc đường mặt không có khí sắc, Lưu Khâm trầm mặc chốc lát:

- Bọn họ căn bản không biết vì sao lại chiến đấu!

- Hả?

- Chiến tranh có rất nhiều lý do: vì nước nhà, vì thân nhân, vì ôn bão, vì sinh tồn cuộc sống... vô vàn nguyên nhân, nhiều không kể hết. Nhưng những người này đến chết cũng không biết rốt cuộc mình chiến đấu là vì cái gì? Nước nhà? Nơi này là đất Sở, không phải là nước Hàn; thân nhân? Nếu như không phải bọn họ tự ý gây ra thế cục này, thì bọn họ đã đang ở nhà, đoàn tụ với người thân rồi... Người nhìn bọn họ đi, đến lúc này mà vẻ mặt vẫn mờ mịt. Sở dĩ ở nơi này, ngoại trừ là bị người ta phiến động, bị người ta mê hoặc ra thì phần nhiều là xuất phát từ tâm lý mù quáng, bảo sao nghe vậy, tất cả mọi người đều kêu gọi phải đánh, muốn đẩy mình thống trị Đại Tần, nhưng vì sao lại muốn vậy thì chỉ sợ bọn họ cũng không rõ.

- Vậy những lỗ phu này...

- Chờ chúng ta đi rồi, bọn họ tự sẽ giải tán, không cần để ý tới bọn họ làm gì. Đúng rồi, Ly Khâu đâu nhỉ? Có ai thấy y không?

Còn chưa nói xong, một bóng người từ trên nóc nhà bắn tới, đám người Cáp Vô Lương rút binh khí ra, thủ thế cùng chém giết đối phương.

- Dừng động thủ, là ta, là ta!

Ly Khâu như vượn như khỉ tránh bảo kiếm của Cáp Vô Lương, xua tay liên tục.

Lý Thành không nhịn được cười, nói:

- Hầu Tử, sau này người đi ra thì nên nói một tiếng, kéo thần không biết quỷ không biết dọa nạt người khác, làm bọn ta muốn tính mạng của người đấy.

Hầu Tử là biệt hiệu mà Mông Tất đặt cho Ly Khâu.

Thật sự không phải là nói Ly Khâu giống khỉ, mà là kiếm thuật của y siêu tuyệt, tiến lui linh hoạt như vượn, như khỉ. Giang hồ võ lâm, võ thuật không phân biệt môn phái, nhưng tổng thể mà nói, thiên hạ lấy nam bắc để tiến hành phân biệt, võ thuật phương bắc đa phần là chiêu số “Đại khai đại hợp”, di chuyển cương mãnh; mà kiếm thuật phía nam thì chịu ảnh hưởng của Hoàng Lão, trong kiếm thuật hầu hết là nhẹ nhanh linh hoạt.

Kiếm thuật của Cái Nhiếp thuộc trường phái phía Bắc, khí thế là chính. Vì vậy lúc đó ông có thể một kiếm đánh được Thiết ưng duệ sĩ, lấy thanh thế đoạt người, chấn nhiếp nhân tâm. Tổ chất thân thể của Ly Khâu còn xa mới bằng Cái Nhiếp, gầy nhẹ linh hoạt, vì vậy Cái Nhiếp truyền thụ cho y chủ yếu là kiếm thuật phương nam. Thế nhưng Cái Nhiếp và Ly Khâu dù sao cũng là đi hai sở trường tổ chất khác nhau, kiếm pháp truyền thụ có thể tưởng tượng nếu tiến thêm một bước nữa, Cái Nhiếp cũng sẽ không biết dạy như nào, chỉ có thể để tự mình Ly Khâu gọt giũa. Ông để Ly Khâu đi theo Lưu Khâm, nguyên nhân lớn nhất chính là muốn Ly Khâu tự tìm kiếm đạo của mình.

Ly Khâu không chút nào để ý lời trêu chọc của Lý Thành, cười ha hả nói:

- Lý công tử, cũng không phải ta sợ bị thương, mà là sợ làm người khác bị thương.

Khẩu khí thật lớn nha!

Ngụ ý nói là, sở dĩ ta kêu dừng tay, là bởi vì sợ nếu đánh thật, chắc chắn sẽ làm người khác bị thương, chứ không phải là ta sợ.

Y thật sự cũng có tư cách nói lời này.

Ly Khâu tháo bọc vải đen dính đầy máu từ trên thắt lưng xuống:

- Quân hầu, Ly Khâu may mắn không làm nhục mệnh, đã chém được thủ cấp của Hàn Vương rồi.

Lưu Khâm nhìn thoáng qua, ý bảo Cáp Vô Lương nhận lấy, cũng không nhìn.

- Lần này nếu Lâu Thương thu hoạch toàn thắng, Ly Khâu người là công đầu tiên đấy.

- Đa tạ Quân hầu đề bạt!

Ly Khâu vừa nói xong, chợt lại nhớ ra gì đó:

- Đúng rồi, lúc này ta vừa đi qua một góc thành tây, thấy chỗ đó có rất nhiều người đang vây công một nhóm quân tốt, dự đoán là vì bị ép trưng binh đến đây mà làm vậy, hình như có mấy trăm người ở đó đang vây đánh mấy chục quân tốt. Nhóm quân tốt kia dựa vào một tiểu trại, không để cho hơn trăm người đó chiếm ưu thế. Ta vì ở đó quan sát cho nên mới kéo dài thời gian một chút, nếu không đã về sớm để giao lệnh rồi...

- Hiện tại còn đánh không?

Lưu Khâm hỏi một câu.

- Lúc ta đi thì vẫn còn giao thủ!

Trong thành lúc này đã loạn thành một mớ, tiếng kêu gào la hét hỗn loạn, Lưu Khâm lập tức kêu đám người Mông Tật, Quán Anh, Lý Thành mang theo nhân mã đi trấn an, còn hần và Lý Tả Xa cùng Ly Khâu, Cấp Vô Lương đi đến thành tây. Lưu Khâm hiểu kỳ trong quân huyện Đồng vẫn còn đám quân tốt hay sao?

Muốn nói mấy chục người ngăn cản mấy trăm đám ô hợp, Lưu Khâm cũng không phải là không làm được, nhưng đây không phải là Lâu Thương, trong quân Huyện Đồng rõ ràng lại có người có thể chiến đấu ư? Hần thật sự muốn nhìn nhân vật đó.

Lưu Khâm dẫn theo năm mươi kỵ đi thẳng đến thành tây, ven đường chỉ thấy người người hốt hoảng bỏ chạy. Hàn Thành đã chết, Chu Kê Thạch cũng đã chết rồi...nay huyện Đồng trở thành một thành trì vô chủ, tin rằng tình huống của mấy huyện khác trong một thời gian nữa cũng sẽ không tốt đẹp gì hơn. Hôm nay thoát nhìn Cát Anh lập Hàn Thành trở thành Vương, ngược lại cũng là một trò khôi hài. Chỉ tiếc, hiện tại Lưu Khâm cũng không có nhiều thời gian và cũng không có năng lực để tiếp chưởng mấy địa phương thuộc huyện Đồng này. Nếu không thì thật ra cũng có thể hình thành một quy mô không nhỏ.

Chương 382-383: Lấy mạng đổi mạng, lời hứa đáng giá ngàn vàng

Nam Đinh, là tên gọi tỉnh Hồ Bắc nước Sở cũ. Vì vậy người xuất thân đều là người Hồ Bắc, thường thường sẽ được coi là người Sở thuần khiết nhất. Nhưng Lưu Khâm giạt mình, cũng không vì chuyện này.

Quý Bố!

Đây là cái tên rất có danh tiếng.

Đối với lai lịch xuất thân của Quý Bố, Lưu Khâm thực sự không nhớ rõ. Hần lật lại vài trang sử ký, ngoại trừ nhớ kỹ Lưu Bang, Hạng Vũ và tam kiệt nhà Hán ra, những người để lại hình ảnh ấn tượng tuyệt đối không quá hai mươi người. Hôm nay, trong hai mươi người này, cũng có không ít người dưới trướng của hần.

Quý Bố hần là một số trong hai mươi người kia.

Nhưng sở dĩ ghi nhớ y, không phải vì y tạo nên công lao lừng lẫy, mà vì một thành ngữ. Lời hứa đáng giá ngàn vàng, có người câu này chính là từ Quý Bố mà ra. Ngoài cái này, Lưu Khâm lý giải về Quý Bố, xem như sánh bằng Lý Tả Xa.

Được trăm dật hoàng kim, không bằng có một Quý Bố. . .

Nhất thời Lưu Khâm tràn ngập tâm tư thu thập danh tướng. Quý Bố này võ nghệ không tầm thường, hơn nữa lại rất giữ chữ tín, xem như là một nhân vật.

- Quý Bố, đại trượng phu sống ở trên đời cầu danh tiếng lưu lại sử sách. Chết có rất nhiều loại, hoặc nặng như Thái sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng. Mà hiện tại người cho dù chết ngay trong huyện Đồng, cũng sẽ không có ai nhớ tới tên tuổi người. Đời sau nhiều nhất đặt trên lưng người danh hiệu giặc cỏ mà thôi.

Nếu như người biết ta là ai, đương nhiên biết ta nói lời giữ lời. Người chịu cung kính đầu hàng, ta đảm bảo người không cần lo lắng tới tính mạng. Không chỉ có người, mà những tùy tùng theo người, tất cả sẽ không bị truy cứu tội danh.

Quý Bố. Người là hán tử giỏi, dù sao cũng hiểu biết phải trái. Hàn Vương thì ngược lại, ở nơi này vợ vết của dân, coi mạng người như cỏ rác. Trong vài ngày ngắn ngủi, khiến huyện Đồng trở thành một đồng hỗn độn. Ta đã tới đây nhiều lần, và cũng nhớ rất kỹ. Trước kia huyện Đồng mặc dù không tính là phồn hoa, nhưng dân chúng xem như giàu có, đông đúc. Ta ngưỡng mộ người là người trung nghĩa giữ chữ tín, tại sao phải trợ giúp Hàn Vương làm điều ác?

Trên tiền tháp, sắc mặt Quý Bố đỏ bừng bừng, không nói được câu gì chống đỡ.

Lúc này, Quán Anh mang theo người chạy tới, khi thấy Quý Bố trên tiền tháp, y không khỏi ngạc nhiên nói:

- Quý Bố, sao người lại ở nơi này?

- Lão Quán, người biết người này?

Quán Anh nói:

- Đường nhiên biết. Y vốn là một gã Ngũ Trưởng trong quân đội Lâu Thương, trong khi uống rượu sau đánh chết một tên lưu manh, nên bị cực hình. May có Cát Anh đứng ra cầu xin Chung Ly mới tha cho tính mạng y. Chỉ có điều, bởi vì chuyện này mà y bị bãi chức Ngũ Trưởng, trở thành tiểu tốt trong quân. Người này rất có dũng lực, hơn nữa phẩm chất tốt. Ta lúc đó vốn định mang y tới, nhưng Chung Ly không đồng ý, đành phải thôi.

Sau đó, y bị điều tới đại doanh Lâu Thương, hình như điều tới quân doanh xã Đại Trạch.

Ta vốn tưởng rằng y chết trận rồi. . .Không ngờ đi theo nghịch tặc Cát Anh. Quý Bố, thấy Quân Hưu ở đây, còn không mau đầu hàng?

Lưu Khâm có chút xấu hổ!

Bản thân hắn là một Đô Úy tại Tứ Thủy, vậy mà dưới trướng có một dũng tướng, lại không biết, thực sự không xứng với chức danh. Nhưng không trách được Lưu Khâm, từ khi hắn đảm nhiệm chức Đô Úy tới nay, vẫn thường xuyên bôn ba khắp nơi. Rất ít khi lưu lại Lâu Thương. Cho dù ở lại Lâu Thương, hắn cũng bận rộn đủ loại công việc chính vụ, khó có thời gian tỉ mỉ điều tra tìm kiếm người tài.

Quý Bố, chẳng qua chỉ là một gã tiểu tốt trong quân, cho dù vũ dũng, nhưng trong quân tại Lâu Thương có vô số người vũ dũng, mà thúc cháu Lưu Khâm càng vũ dũng hơn người, làm sao Quý Bố có thể biểu hiện rõ ràng?

Thân phận và địa vị thực sự chênh lệch quá lớn!

Hơn nữa, cho dù Lưu Khâm biết tên tuổi gã Quý Bố này, cũng không biết được Quý Bố đang phục vụ ngay dưới trướng hắn.

Chẳng thể trách được. . .

Lưu Khâm có chút hiểu vì sao lại gặp Quý Bố ở nơi này. E là vì trước kia Cát Anh cầu xin thay y, y ghi nhớ ân tình này. Nghĩ tới đây, Lưu Khâm ngược lại không biết nên làm gì cho phải. . .Muốn chiêu hàng Quý Bố, tựa hồ cũng không đơn giản.

- Quân Hưu, mau chóng quyết định, chúng ta không thể dừng lại huyện Đồng quá lâu!

Lưu Khâm vân vê cái mũi, nhìn Quý Bố và quân tốt khác, khe thở dài một hơi, nói:

- Quý Bố, ta coi trọng người là hán tử có tình có nghĩa, thực không đành lòng để người chết. Ta muốn giết người, dễ như lấy đồ trong túi, chỉ là ta. . .Thực sự không đành lòng muốn giết.

Người dù sao cũng là người thông minh, lúc này hiểu rõ Cát Anh cường công Lâu Thương, vốn phần thắng không nhiều.

Hôm nay ta đốt cháy kho lúa huyện Đồng, mấy vạn đại quân của hắn e là không dùng được vài ba ngày nữa sẽ hết lương thảo. Một đám ô hợp ngu xuẩn, nhân số tuy nhiều, nhưng có thể chiếm được Lâu Thương sao? Bại vong, chỉ ngay trước mắt. . .Ta cũng đoán ra vì sao người theo Cát Anh tạo phản, đơn giản là vì y từng cầu xin cho người, đã cứu người một mạng. . .Như vậy đi, y cứu người một mạng, ta có thể trả y ba mạng, thế nào?

Quý Bố trên tiền tháp, thu hồi cung tiễn, trong lòng vẫn có chút do dự.

- Xin Quân Hào dạy bảo?

- Nếu như người quy hàng ta, lần này ta tạm tha cho y một mạng. Không chỉ như vậy, sau này nếu như y tiếp tục đối địch với ta, ta có thể tha cho y hai lần nữa.

Một mạng đổi ba mạng, Quý Bố người cũng đủ hoàn trả ân tình của y. Nếu như Cát Anh đủ thông minh, có thể thọ trăm tuổi; nhưng sau ba lần, nếu tiếp tục rơi vào tay ta, ta tuyệt không tha cho y.

- Quân Hào, không thể như vậy. . .

Lý Tả Xa ngăn người, vội vàng khuyên can:

- Cát Anh kia chung quy không phải người thường, thả hổ về rừng ắt có hậu họa!

Lưu Khâm ngạo nghễ cười nói:

- Kẻ hèn Cát Anh không đáng lưu tâm. Nếu có thể dùng mạng Cát Anh đổi lấy Quý Bố, tha cho y ba lần có gì đáng ngại?

Thiếu Quân, nếu ta ngay cả Cát Anh cũng phải cố kỵ, sau này sao có thể dựng lên sự nghiệp? Chuyện này ta đã quyết, Quý Bố người chọn thế nào?

Quý Bố nói:

- Quân Hào, nếu như ta không hàng. . .

- Ta ở đây có ba trăm Phi Hùng quân, nếu như người không hàng, ra lệnh một tiếng, diệt trừ người chỉ trong cái nháy mắt. Ta sẽ hậu táng người, sau đó lập tức quay lại Lâu Thương, đánh Cát Anh. Đến lúc đó, ta khẳng định không tha cho y, lấy tính mệnh của y, để y và người làm đồng bạn bị ốn dưới âm ty.

- Huynh trưởng. . .

Dưới tiền tháp, một thanh niên không kiềm chế được hô lớn một tiếng.

Quý Bố trầm ngâm trong chốc lát, ngửa mặt lên trời thở dài:

- Cát tướng quân, không phải Quý Bố vong ân phụ nghĩa, thực sự thế giới này. . . Quân Hào, Quý Bố. . . Xin hàng!

Nói xong, y bỏ cung tiễn xuống đặt lên lan can, rồi thả người từ tiền tháp nhảy xuống.

- Tất cả bỏ binh khí!

Y hô lớn một tiếng, sau đó vội vàng tiến lên hai bước, quỳ gối trước ngựa Lưu Khâm:

- Tội nhân Quý Bố, bái kiến Quân Hào. Chỉ mong Quân Hào có thể giữ chữ tín, không quên lời hứa hôm nay.

Lưu Khâm xoay người xuống ngựa, cười lớn nâng Quý Bố đứng dậy:

- Ta có được Quý Bố huynh đệ, còn hơn mười vạn binh mã.

Có khi nhiều chuyện được biểu hiện ra, tựa hồ hoang đường và tức cười, không có chút đạo lý nào.

Cát Anh hôm nay tại Lâu Thương, trong tay có mấy vạn binh mã, tựa hồ chiếm hết thế thượng phong. Lưu Khâm đồng dạng nói tha tính mạng cho Cát Anh, nếu như ở hậu thế, chẳng phải bị người cười nhạo hay sao. Hắn có mấy trăm người, cho dù tăng thêm binh mã tới Lâu Thương, rõ ràng muốn đánh bại quân Hàn gấp mười lần quân đội của hắn? Chuyện này dù thế nào đi nữa, cũng là một chuyện tức cười.

Nhưng trong lòng Quý Bố hiểu rõ, Lưu Khâm không phải mạnh miệng nói bừa.

Y là người Nam Dĩnh, là người nước Sở.

Cha mẹ chết sớm, bên cạnh chỉ có một em trai, tên là Quý Tâm. Em trai Quý Tâm này tính tình dữ dằn, trọng nghĩa khinh tài. Trước kia du hiệp Quan Trung, tạo lên danh tiếng không nhỏ tại Tam Tần. Tính tình hào hiệp mà hiếu chiến. Thuộc về hạng người, một lời không hợp liền rút kiếm.

Trong lần đầu kiếm với anh hào địa phương, lỡ tay giết chết đối phương. Quý Bố bắt buộc phải vứt bỏ gia sản, mang theo Quý Tâm trốn khỏi quê hương.

Vốn Quý Bố muốn qua đất Ngô, trốn tại quận Hội Kê. Nhưng Quý Tâm lúc đó một mực muốn du ngoạn Quan Trung, gặp Lưu Khá đang giao thủ với người Hung Nô tại Phú Bình, không khỏi động tâm mà chú ý tới. Lưu Khá trấn giữ Lâu Thương, Quý Tâm đưa ra chủ ý tới Lâu Thương nương tựa, Quý Bố lại không đồng ý, dù sao Lưu Khá cũng là người Tần. Nhưng khi nghe Quý Tâm giải thích, không khỏi phát sinh lòng ngưỡng mộ. Lưu Khá là thần rợ Đỗ Lăng, đặc biệt từ Lâu Thương thành lập tới nay, dân chúng Tứ Hồng an cư lạc nghiệp, đạo tặc dọc đường Hoài Hán tuyệt tích khiến Quý Bố thực sự rất kính trọng Lưu Khá.

Vì vậy hai huynh đệ y cùng nhau đi tới Lâu Thương!

Mà lúc đó, Tam Điền gây loạn, Lưu Khá không ở Lâu Thương.

Huynh đệ Quý Bố bàn nhau trực tiếp đi tông quân.

Quân đội Lâu Thương khác với phần lớn đội quân khác, theo như Lưu Khá giải thích: Quân Lâu Thương là chức nghiệp quân nhân, nội quy không giống với quân đội triều Tần.

Tại Lâu Thương, tổng cộng có hai binh doanh.

Một là đại doanh binh lính, dùng để ngăn chặn gián điệp. Tráng đinh đi lính, sẽ ở trong đại doanh này được huấn luyện nguyên tắc cơ bản nhất. Nhưng quân tốt trong đại doanh này không được tính là quân Lâu Thương. Chỉ sau khi trải qua khảo nghiệm và tôi luyện, mới có thể thêm vào quân Lâu Thương chân chính, trở thành chức nghiệp quân nhân.

Đương nhiên, loại chuyện này quyết không thể để người ngoài biết. Cho dù là hai huynh đệ Quý Bố cũng không hiểu rõ huyền bí trong đó.

Lâu Thương có điều kiện cực kỳ phong phú, để Lưu Khá tới huấn luyện chức nghiệp quân nhân. Lâu Thương không thiếu lương, Lưu Khá không thiếu tiền.

Hai điều kiện này hợp cùng một chỗ, tựa hình thành quân đội Lâu Thương có chút đặc thù.

Đương nhiên, tuyên bố bên ngoài vẫn là binh dịch mộ binh, nếu không chắc chắn sẽ bị kết tội. Binh lính Lâu Thương không cần phục vụ lao dịch, bản thân không cần trang bị binh khí lương thực, tất cả đều có Lâu Thương phân phối. Được ăn no, mặc ấm, còn có thể nhận được một chút quân lương.

Đối với dân bản xứ mà nói, rất có lực mê hoặc.

Thế nhưng muốn trở thành binh lính Lâu Thương chân chính, cũng không hề dễ dàng. Lưu Khá chỉ có thể thúc đẩy chính sách trong phạm vi nhỏ, ngoài Lâu Thương, cho dù trong binh doanh xã Đại Trạch to lớn như vậy, đều phải thực thi nội quy quân đội triều Tần. Đây cũng là nguyên nhân vì sao quân đội Lâu Thương từ khi thành lập tới nay đã năm sáu năm, chỉ có hai nghìn binh mã. Trong đó tất nhiên có sự gò bó bởi hoàn cảnh, hơn nữa cũng vì sự cẩn thận của Lưu Khá.

Huống hồ, hai nghìn tinh đối với Lâu Thương mà nói, xem như đã đủ.

Nếu phát triển thêm nữa, cho dù Lưu Khá có thực lực cũng không chịu được loại áp lực này.

Ban đầu huynh đệ Quý Bố rất muốn trở thành quân nhân. Đáng tiếc vì xảy ra trận ẩu đả ngoài ý muốn, cuối cùng đánh mất cơ hội.

Hai huynh đệ Quý Bố bị điều tới quân doanh xã Đại Trạch, sau đó Cát Anh tới đây, Quý Bố nghĩ tới ơn cứu mạng, vì vậy theo Cát Anh. Quý Bố là người rất nặng tình nặng nghĩa, cũng rất giữ chữ tín, bằng không hậu thế sẽ xuất hiện thành ngữ lời hứa đáng giá ngàn vàng. Chỉ là y đi theo Cát Anh, nhưng không có nghĩa y tán thành cách làm của Cát Anh. Đặc biệt Cát Anh ủng hộ Hàn Vương, khiến Quý Bố rất phản cảm.

Hàn Vương và Chu Kê Thạch tại huyện Đồng vợ vét của dân, cũng khiến Quý Bồ cảm thù đến tận xương tủy. Nếu không nhớ đến ân tình Cát Anh trước kia cầu xin cho y, nói không chừng y đã sớm dẫn theo em trai chính mình chạy đến quận Hội Kê rồi. Nhưng điều này không có nghĩa Quý Bồ là một người mù quáng. Y có suy nghĩ, có nhìn nhận. Cát Anh nắm trong tay binh hùng tướng mạnh, thế lực chấn động trời đất, Quý Bồ rõ ràng nhìn ra, Cát Anh và những người Hàn Thành này không phải người làm lên đại sự, sớm muộn sẽ diệt vong. Ở lại Tứ Hồng cường công Lâu Thương, chỉ càng khiến bọn họ bị diệt vong sớm mà thôi. Hiện tại, vứt bỏ huyện Đồng, số phận quân đội thuộc sự thống lĩnh của Cát Anh đã có thể đoán trước.

Chỉ có điều, điều khiến Lưu Bồ cảm động nhất chính là Lưu Khâm rất coi trọng y, để y không bị mang trên mình danh tiếng bội bạc, thậm chí không ngại tha mạng cho Cát Anh ba lần. Mà Cát Anh kia, có thể không nhớ đến dưới trướng của mình tồn tại một người như Quý Bồ. Cũng tốt, cứ như vậy, cuối cùng Quý Bồ trả hết nợ ân tình cho Cát Anh.

Lưu Khâm tại huyện Đồng nghỉ ngơi hồi phục sức, sau đó phân phối binh mã. Những tù binh quân Hàn, Lưu Khâm không lưu giữ một người, vui lòng thả đi. Dù sao đi nữa Hàn Vương và Chu Kê Thạch đã chết, huyện Đồng càng trở nên trống rỗng, những người này lưu lại sinh sống thế nào không liên quan tới Lưu Khâm

Hắn chia Phi Hùng quân làm hai đội, Mông Tật và Quán Anh thống lĩnh một trăm năm mươi người. Đồ Đồ và Cáp Vô Lương làm phó tướng.

Trong bốn người này, thân thủ của Cáp Vô Lương có thể kém cõi nhất. Nhưng không cần bàn cãi, Cáp Vô Lương xuất thân từ Thiết Ưng duệ sĩ, hàng ngày rèn luyện trong quân đội, chính là người gần gũi với Mông Tật nhất. Người này rất diêm tĩnh, gặp chuyện không hoảng, có thể trợ giúp rất tốt cho Mông Tật.

Lưu Khâm giữ Quý Bồ bên người.

Sáu người theo Quý Bồ, cộng thêm bốn gã Lâu Phiên kỵ quân còn sót lại, hợp thành thân vệ bên cạnh Lưu Khâm.

Còn Quý Bồ trở thành thân vệ trưởng bên cạnh Lưu Khâm. Chỉ dựa vào sự coi trọng và tín nhiệm này, đã đủ khiến Quý cảm động. . .

Hai người Lý Tả Xa và Lý Thành, trở thành tham mưu của Lưu Khâm. Lý Khâu cũng theo bên cạnh Lưu Khâm như hình với bóng lặng yên không tiếng động.

Tất cả được chuẩn bị thỏa đáng, Lưu Khâm mang theo người rời khỏi huyện Đồng, để lại chỉ còn là đồng phế tích trước mắt. Bá tính huyện Đồng ra khỏi cửa, nhìn cảnh tượng này, cũng không khỏi cảm thấy thê lương.

Vây công Lâu Thương, đã là ngày thứ năm!

Cát Anh cũng không nhớ rõ, y rốt cuộc đã phát động công kích lần thứ bao nhiêu. Trùng xa chàng mộc đoạt được từ ba huyện đã sử dụng. Đầu thạch xa cũng hư hao hơn phân nửa, hai mươi bộ liên nỗ Đại Hoàng Tham lấy từ kho huyện Đồng hầu như tất cả đã báo hư.

Số người thương vong?

Ai có thể nén nổi lòng mà kiểm kê. . .

Nếu như tính cả binh mã Tần Gia trước kia tổn thất, số lượng quân Hàn thương vong hẳn là trên tám nghìn người, thiếu chút nữa là tới vạn người!

Thành quả?

Có! Thực sự là có!

Đột phá ba vách tường cản, còn san bằng phần đất bên ngoài thành hào bảo vệ thành. Nhưng thành quả vền vền chỉ có thế, chủ thành Lâu Thương nhìn như rất gần, lại xa xôi không gì sánh được. Dùng tính mệnh mấy nghìn người, chỉ đổi lấy thành quả như vậy, Cát Anh không biết nên vui mừng hay cảm thấy hổ thẹn đây?

- Tướng quân, không thể đánh nữa!

Các trợ thủ của Cát Anh thấy tình cảnh chiến trường trước mắt, nhin không được khuyên can:

- Tiếp tục đánh, cho dù dẹp xong Lâu Thương, chúng ta cũng tổn thất vô cùng nghiêm trọng ah.

Tường thành Lâu Thương màu đen, dưới ánh nắng mùa hè chói chang đã biến thành màu đỏ. Máu thịt dính lại theo tường thành Lâu Thương chảy xuống từng đạo từng đạo, thoáng nhìn giống như vết rạn nứt chi chít trên tường thành.

Dưới tường thành, vô số thi thể không hoàn chỉnh rải rác khắp nơi. Trùng xa bốc cháy, Liên nỏ Đại Hoàng Tham bị sập, còn có Đầu Thạch xa hư hỏng rơi lả tả khắp nơi.

Quá thảm, thực sự quá thảm!

Trên mặt Cát Anh mang theo vẻ đấng chất, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không phải ta muốn đánh, nhưng bọn chúng ép chúng ta không thể không đánh! Các người nhìn xem, hiện tại binh sĩ trong quân có bao nhiêu người có thể giữ được bình tĩnh? Lẽ nào ta không nhận ra, Lâu Thương bị mất vài vách tường, hai đạo mương máng là có tính toán sao? Bọn chúng đang dụ chúng ta đánh, các huynh đệ đã giết đỏ cả mắt rồi, hôm nay có thể vẫn nghe theo lệnh của ta. E là ta vừa mới nói ngừng công kích, các huynh đệ sẽ đánh mất sĩ khí. . . Chúng ta hiện tại, còn lại chút hơi thở cuối cùng cũng không được từ bỏ!

Thật sự không ai ngờ, cuộc chiến này sẽ diễn biến đến tình trạng này. Ngay từ đầu chủ động công kích, thì lúc này bị người nắm mũi ép phải công kích. . . Trong lòng Cát Anh tràn ngập lo lắng.

- Viện binh từ huyện Đồng đến chưa?

- Chưa đến!

Cát Anh vừa muốn mở miệng hỏi tiếp, đột nhiên nghe thấy trên chiến trường vang lên một trận hò reo cùng với tiếng kim loại đập vào nhau vang vọng tận trời cao.

Vội vàng ngưng thần nhìn lại, liền thấy quân Hàn dưới tường thành Lâu Thương, bắt đầu phát động công kích chính diện đối với chủ thành Lâu Thương.

Sĩ tốt quân Hàn trải qua bốn ngày khoror chiến, rốt cuộc tới được chân thành Lâu Thương. Từng bước từng bước tiến lên phía trước, tuy thương vong nặng nề, nhưng không phải không có thu hoạch. Trong thành Lâu Thương có vô số lương thảo, vô số tiền bạc, còn có vô số nữ tử xinh đẹp rung động lòng người.

Trước khi khai chiến, Cát Anh đã tuyên bố với các tướng sĩ: Đánh tan Lâu Thương, tất cả tướng sĩ thỏa sức cướp bóc. . . Khiến bọn họ đều đỏ cả con mắt, miệng tru lớn, chen chúc tiến tới chân thành Lâu Thương.

Trên đầu tường thành Lâu Thương, đột nhiên lặng ngắt như tờ!

Cát Anh giật mình, thầm kêu một tiếng không ổn. Nhưng không đợi y lên tiếng, trên đầu tường thành Lâu Thương đột nhiên vang tiếng ” Cộc cộc ”, tiếp đến vô số cây đuốc từ đầu tường thành ném xuống. Dưới chân thành, chất không ít cỏ khô, khi cây đuốc rơi xuống, cỏ khô nhất thời bốc cháy.

Cỏ khô bén lửa, thoáng chốc lan tràn khắp nơi.

Lửa cháy hừng hực tận trời và dưới ánh mặt trời mùa hè chói chang, chân thành Lâu Thương hình thành cảnh tượng huyền ảo mà cổ quái, không khí giống như bị bóp méo.

Mấy trăm tên sĩ tốt thoáng chốc bị đám lửa mãnh liệt bao vây. Ngay cả khí giới công thành cũng bị biển lửa nuốt sạch. . .

Cát Anh trừng mắt há mồm nhìn cảnh tượng này, thật lâu không nói gì. Từ không gian bị biển lửa bóp méo nhìn qua, y có thể thấy trên đầu tường thành, có bốn người đang đứng. Hai văn sĩ, hai quan tướng. Cát Anh nhận ra hai văn sĩ này chính là hai đại mưu sĩ Lâu Thương, Khoái Triệt và Trần Bình. Còn võ tướng một người là lão Thượng Ti Chung Ly Muội, người còn lại là em vợ của Tứ Thủy Đô Ủy Lưu Khám, Lữ Thích Chi.

- Tướng quân, tướng quân, việc lớn không ổn rồi!

- Chuyện gì mà kinh hoàng vậy?

Cát Anh vừa sai người đánh chuông thu binh, điểm binh mã, vừa lớn tiếng quát hỏi.

Hai gã thân binh vọt tới trước mặt Cát Anh, thần sắc hoang mang nói:

- Vừa nhận được tin tức, huyện Đồng. . Huyện Đồng đêm qua bị địch tập kích!

- Cái gì?

Cát Anh oang oang nói, thân thể run lấy bầy.

- Hàn Vương đã chết, Chu tướng quân cũng bị chém. .. Lương thảo và quân nhu bị địch thiêu đốt toàn bộ, tất cả tráng đinh được thu thập tới đều bỏ chạy mất hình. Theo như người từ huyện Đồng trốn tới, toàn bộ huyện Đồng hôm nay đã biến thành thành không, quân địch sau khi tập kích huyện Đồng xong cũng không biết đã đi đâu.

Chương 384: Lấy mạng đổi mạng, lời hứa đáng giá ngàn vàng (3)

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Trong lòng Cát Anh không ngừng nhắc nhở chính mình, thế nhưng thân thể lại không ngừng run rẩy.

Huyện Đồng xong rồi sao?

- Tướng quân, có tiếp tục công kích nữa không?

- Công kích, công kích cái quỷ. . .

Từ trong lòng cảm thấy ớn lạnh, sắc mặt Cát Anh tái nhợt. Nghe phụ tử hỏi, y không nén nổi sự kinh hãi trong lòng, đứng trên chiến xa rống lớn. Chúng tướng xung quanh cảm như hén. Cả đám nhìn Cát Anh không biết nên làm thế nào cho phải.

- Thu binh, thu binh đi!

Cát Anh cụt hứng giơ tay lên:

- Truyền lệnh thu binh, ngày mai tái chiến!

Y đột nhiên lại hỏi:

- Biết ai dẫn quân tập kích bất ngờ không?

- Theo như người trốn đến đây nói, hình như là Đô Úy Tứ Thủy thống lĩnh Phi Hùng quân bất ngờ tập kích huyện Đồng.

Đô Úy Tứ Thủy?

Lão Bi này không phải đã chết sao?

Ông trời hại ta, ông trời hại ta. . .Cuối cùng lại để Lão Bi kia trở về!

Cát Anh cảm thấy trong lồng ngực khó chịu, cổ họng ngứa ngáy. Đứng trên chiến xa, sững sờ một hồi, rồi bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời ngã quỵ xuống.

Cát Anh đột nhiên té xỉu, khiến tướng sĩ chung quanh kinh hãi, vội vàng chạy tới cứu chữa, thu nạp binh mã, trở về doanh địa. . .Chỉ là sau trận chiến này, tựa hồ tất cả mọi người ý thức được, tình hình có chút không ổn.

Lâu Thương không truy kích, còn trên đầu tường thành Lâu Thương lại vang lên tiếng hò reo khiến quân Hàn cảm thấy chói tai không gì sánh được.

Trong doanh địa, tràn đầy cổ khí tức bạc nhược, cũng không biết ai là người khởi đầu. Đột nhiên khóc kêu thành tiếng, thoáng chốc, toàn bộ doanh địa đều vang vọng tiếng khóc. Nếu như trước đây, các tướng lĩnh nhất định sẽ chạy tới ngăn lại, nhưng hiện tại, nào ai còn có tâm tư này?

Chương 385: Thần thánh phương nào (1)

Lưu Khám không biết Cát Anh.

Đối với loại oai hùng một cõi trong khoảng thời gian ngắn, Lưu Khám không có ấn tượng gì. Nếu như không phải người này đánh Lâu Thương, nếu không phải vì Lưu Khám đồng ý với Quý Bố, hẳn căn bản không quan tâm.

Sau khi rút khỏi huyện Đồng, Lưu Khám lập tức thống lĩnh quân đội chạy tới Lâu Thương.

Dựa theo ý tưởng ban đầu của Lưu Khám, chính là chờ tới khi quân bản bộ của Cát Anh rút lui, tiếp đến tập kích bất ngờ. Nhưng sau khi quan sát tình hình chiến đấu tại Lâu Thương, Lý Tả Xa lại nghĩ, binh mã dưới trướng Cát Anh đã buông lỏng ý chí chiến đấu. Có thể đánh tới nước này, cũng là cực hạn đối với Cát Anh. Tuy dưới trướng của Cát Anh còn có mấy vạn người, nhưng trong mắt Lý Tả Xa hay Mông Tật, Quán Anh cũng không tính là gì.

Phi Hùng Vệ dựa vào trang bị hoàn hảo, hàng ngày chăm chỉ rèn luyện chiến thuật tác chiến, ba trăm người trùng kích đại doanh đám ô hợp, thực sự dễ dàng như trở bàn tay.

- Dưới trướng Quân Hâu, quả nhiên đều là tàng long ngoạ hổ!

Lý Tả Xa không khỏi thở dài tán thưởng nói:

- Dựa vào thành trì kiên cố, phòng thủ Lâu Thương cũng không khiến người ta giật mình. Khó khăn ở chỗ, cần đánh vào lòng hiếu chiến của Cát Anh, để y từng bước từng bước tiêu hao binh mã trên chiến trường. Cát Anh... đã mất đi sự kiểm soát đối với bộ hạ rồi. Theo ta thấy, sau khi truyền tin dữ từ huyện Đồng tới, nếu như Cát Anh thông minh một chút, chắc chắn sẽ rút khỏi Lâu Thương trước khi bình minh lên.

So với hai ba năm trước, Lý Tả Xa lúc này thực sự chững chạc hơn rất nhiều. Y không đánh giá cao đối thủ, cũng không xem thường đối thủ. Trên thực tế, dựa theo hàng loạt quyết sách y đưa ra, căn bản chỉ trong một lời.

Cát Anh đích thực không ngốc, lúc này vừa vặn bị Lý Tả Xa đoán trúng.

Đêm xuống. Hai người Ly Khâu và Quý Tâm bắt được một gã quân Hàn đảo ngũ. Người này không tính là đại nhân vật gì cả, chỉ là một Chức Trưởng nho nhỏ. Chỉ có điều, gã Chức Trưởng này phi thường thông minh. Sau khi nhận được mệnh lệnh nghỉ ngơi lấy lại sức, liền biết đại thế đã mất.

Cát Anh lúc này chuẩn bị chạy. . .

Nếu như chủ tướng chuẩn bị chạy, y một tiểu Chức Trưởng còn không chạy sớm một chút?

Một khi Lâu Thương phát động truy kích, xem như càng thêm nguy hiểm. Lúc này chạy trốn, mục tiêu nhỏ, không dễ bị phát hiện. Hơn nữa y cũng là người Sở, tại vùng đất Tứ Hồng này tùy ý tìm một nơi ẩn trốn, chờ sau khi gió thổi mưa qua, sẽ tiếp tục làm dự định khác. Y suy nghĩ rất chu đáo, nhưng không ngờ vừa mới rời khỏi đại doanh đã bị hai người Ly Khâu và Quý Tâm để mất tới.

Sau khi xác định được tin tức Cát Anh muốn rút lui từ gã đảo binh này, Lưu Khám lập tức hạ quyết tâm, thay vì chờ đợi, không bằng lúc này xuất kích.

- Phản tặc hôm nay nhân tâm không ổn, không có tâm tư chiến đấu. Thủ vệ trong doanh buông lỏng phòng bị, tất cả bọn họ vội vàng thu thập hành lý chuẩn bị bỏ chạy. Nếu như Tướng Quân muốn tập kích bọn họ, tiểu nhân nguyện trợ giúp tướng quân. Giả vờ mở cửa doanh tạo phản. Sau doanh là nơi phản tặc cất giữ lương thảo và quân nhu, chỉ là hai ngày trước, trong doanh không còn nhiều lương thực dư thừa. Cát tặc vì muốn ổn định lòng quân, y sai người tìm kiếm củi khô chất lên xe, gạt là lương thảo từ huyện Đồng trở tới để ổn định lòng quân.

Đồng củi khô này hiện tại để ngay sau doanh, không có người thủ vệ. Tướng quân phái một vài thanh niên vũ dũng khỏe mạnh lên vào hậu doanh, châm lửa đốt đồng củi khô. Đến lúc đó hỏa thế bừng bừng, nhân mã của Cát tặc tất nhiên sẽ đại loạn. Hy vọng tướng quân có thể tha cho cái mạng chó của tiểu nhân.

Lưu Khám kinh ngạc nói:

- Người vì sao biết rõ ràng như vậy?

- Khởi bẩm tướng quân, tiểu nhân phụng mệnh trấn thủ hậu doanh, tự nhiên biết một chút. Tiểu nhân còn có một số thuộc hạ, dẫn người vào cũng dễ dàng.

Nếu quả thực như lời gã đảo binh này nói, thực sự giảm bớt được rất nhiều chuyện phiền toái.

Lưu Khám nhìn y:

- Người tên là gì?

- Tiểu nhân tên là Trang Giả!

- Trang Giả. . .Tốt!

183. Chương 386 - 390

Chương 386: Thần thánh phương nào (2)

- Trần Thiệp tất bại!

Lưu Khám nhẹ giọng nói với Lý Tả Xa:

- Tình huống của ta, Thiếu Quân có thể đoán ra vài phần. Không dám gạt Thiếu Quân, ta chuẩn bị đợi chuyện nơi này kết thúc, lập tức an bài chạy tới Ba Thục. Dựa vào Ba Thục có địa hình hiểm trở, sau đó nghỉ ngơi lấy lại sức, mới mưu cầu những thứ khác.

- Ba Thục?

Lý Tả Xa nhíu mày lắc đầu:

- Quân Hầu, không phải ta muốn phản đối, thực sự là. . .Ba Thục không phải nơi thích hợp để phát triển. Ta cũng biết, Ba Thục đất đai nghìn dặm, từ khi lão Tần chinh phạt tới nay, ngày càng sung túc. Nhưng nơi này phần lớn đều là dân tứ xứ, nhân khẩu loãng. . .Nói trắng ra, Ba Thục chỉ làm nơi phụ trợ không thể làm thành chủ. Vả lại địa thế hiểm yếu, thủ có thừa, nhưng công không được!

- Thế nhưng. . .

Lưu Khám rất muốn vặn lại thuyết pháp này của Lý Tả Xa.

Nếu như Ba Thục chưa được coi là địa phương thích hợp, vậy Lưu Bang sao có thể dựa vào Ba Thục mà cướp đoạt thiên hạ? Còn có Lưu Bị thời tam quốc, dựa vào Ba Thục nhỏ bé mà có được một phần ba thiên hạ. Chuyện như thế có rất nhiều, vì sao nói Ba Thục không thích hợp?

Nhưng ngẫm nghĩ lại, Lý Tả Xa nói cũng không sai.

Ba Thục thực sự nhân khẩu không nhiều. . .Ba Thục hôm nay, không tính là kho của nhà trời trong miệng người hậu thế!

- Thiếu Quân chẳng lẽ cho rằng, muốn lấy Lâu Thương này làm nền tảng chứ?

Lý Tả Xa lại lắc đầu:

- Lâu Thương, chính là nơi phát động chiến tranh. Hơn nữa còn nằm trên đất Sở. . .Kỳ thực, mặc kệ Trần Thiệp có thất bại hay không, Quân Hầu cũng khó có thể đứng vững ở đây. Đối với lão Tần mà nói, Quân Hầu là kẻ phản bội; đối với người Sở, Quân Hầu là kẻ thù của bọn họ.

Đạo lý này, Lưu Khám cũng hiểu.

Nhưng Ba Thục không được, mà Lâu Thương cũng không thể. . .

Vậy nơi nào có thể làm nền tảng?

Nếu như trước đây Lưu Khám tràn đầy tự tin, thì sau khi Lý Tả Xa nói những lời này, lại làm tâm lý của Lưu Khám thoáng chốc cảm thấy mịt mờ.

- Thiếu Quân, người cho là nơi nào mới thỏa đáng?

Lý Tả Xa suy nghĩ một chút:

- Người đoạt được Quan Trung sẽ có được thiên hạ, nếu như có thể đặt chân vào Quan Trung, tự nhiên sẽ ổn thỏa nhất. Nhưng với tình hình trước mắt, Quân Hầu muốn đứng vững ở Quan Trung e là không dễ dàng, cần phải từ từ mưu tính. Nếu như không thủ được Quan Trung, vậy trước hết thủ vùng Trung Nguyên.

- Vùng Trung Nguyên?

Lưu Khâm nhíu mày:

- Chiếm Trung Nguyên, dễ hơn so với chiếm Quan Trung sao?

Lý Tả Xa cười khở lắc đầu:

- Không phải vậy, Quân Hầu nếu như không phải người Tần, đắc thủ vùng Trung Nguyên cũng không quá khó. Nhưng đề chính là, Quân Hầu xuất thân người Tần, mà người Tần và vùng Trung Nguyên. . . Chỉ cái lai lịch xuất thân này, cũng đủ khiến Quân Hầu đặt chân vào vùng Trung Nguyên gặp rất nhiều phiền toái.

Trung Nguyên không thể!

Quan Trung cũng không. . .

Lý Tả Xa cười khở nói:

- Nói tới nói lui, tựa hồ lại trở về chỗ cũ. So đi tính lại, Ba Thục ngược lại thực sự là lựa chọn thích hợp nhất.

Quanh co một vòng lại trở về chỗ cũ.

Lúc này, Trần Bình và Khoái Triệt mang người tới. Từ rất xa chỉ thấy Lữ Thích Chi vội vàng thúc ngựa, cả tiếng gọi tên hiệu của Lưu Khâm.

- Tỷ phu, tỷ phu. . . Rốt cục đã trở về!

Quên đi, chuyện quân cơ, trở về rồi hãy nói.

Lưu Khâm biết, lúc này không phải thời điểm bàn luận tốt nhất. Vì vậy vỗ vỗ vai Lý Tả Xa, thúc ngựa lao xuống đồi cao.

Chương 387: Thần thánh phương nào (3)

Lâu Thương đại thắng nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người, nhưng cũng không ít người suy đoán được.

Trần Dư tại huyện Trần tận mắt chứng kiến bố cục Lâu Thương trấn. Ngay từ đầu, rất không tán thành đám người Cát Anh mạo muội đánh Lâu Thương. Ý nghĩ của Trần Dư khá giống với rất nhiều chi sĩ có kiến thức khác. Cát Anh nếu ủng hộ lập Hàn Vương, hẳn là rất nhanh sẽ trở về Toánh Xuyên.

Dù sao, Toánh Xuyên mới là chỗ căn cơ của Hàn Vương.

- Cục diện đang tốt đẹp. Lại bị gã thô bỉ kia phá hủy!

Trần Thiệp đổi tên là Trần Thắng, lúc này cười lạnh nhận xét. Đối với việc Cát Anh ủng hộ lập Hàn Vương, trong lòng Trần Thắng cảm thấy rất bất mãn. Đây chính là phản bội, trắng trợn phản bội! Ta cho người nhân mã, nhưng người lại ủng hộ lập người khác, tự lập môn hộ, thực sự nhịn không thể nhịn được nữa!

Cho nên, ngay từ đầu Trần Thắng đã chờ Cát Anh thảm bại.

Chỉ là không nghĩ Cát Anh bị bại nhanh như vậy thôi. Ban đầu Trần Thắng còn muốn tới gần Lâu Thương một chút, hiện tại cũng đành vứt bỏ ý niệm này ra khỏi đầu. Ngược lại y chuyển ánh mắt chăm chú nhìn vào Quan Trung. Chỉ có cướp đoạt Quan Trung, mới có xem như một hồi đại thắng.

Liên tục thắng lợi đã khiến Trần Thắng quên hết tất cả.

Thế cho nên Khổng Phụ mới quy thuận Trần Thắng, nhắc nhở y phải cẩn thận quân Tần phản kích. Nhưng Trần Thắng căn bản không để tâm.

- Chuyện hành quân chiến tranh, tiên sinh không nên tham dự. Hôm nay quân Tần ừ tai hoa mắt, chính là thời điểm diệt vong đã tới. Ta phải Chu Chương dẫn binh xuất kích. Có lẽ không lâu sau, có thể công phá Hàm Cốc Quan. . .Tiên sinh hãy ở nhà chờ đợi tin tức tốt lành!

Khổng Phụ thực sự không giỏi quân sự. Nhưng gia đình nhiều đời có tiếng học giỏi, kiến thức rộng rãi, nhãn lực này không phải một người chân đất như Trần Thiệp có thể sánh bằng

Chương 388: Thần thánh phương nào (4)

- Những người này. . .Kỳ thực giết hay không cũng không phải vấn đề lớn. Chỉ là một đám ô hợp, cho dù sau này giao chiến với Quân Hưu cũng không đáng sợ. Chỉ là lão Khoái nói không sai. Những người này tuyệt đối không thể giữ lại Lâu Thương. Dựa vào tình hình Lâu Thương hiện nay, thực sự không thích hợp để chiêu binh mãi mã. Đồng thời sẽ khiến một số kẻ cảm thấy kinh sợ. Về phương diện khác, có những người này ở đây, sau này thành công hay thất bại sẽ có rất nhiều điểm nghi ngờ.

Trần Bình nói cũng rất có đạo lý.

Hiện tại quận Tứ Thủy, đã có rất nhiều thế lực đan xen lẫn nhau. Lưu Khảm muốn làm chính là mong chóng rời khỏi nơi này tìm kiếm khoảng không gian phát triển lớn hơn nữa. Cho dù là Lý Tả Xa, Lý Thành hay Khoái Triệt, Trần Bình đều cho rằng Lưu Khảm hiện tại không thể tiếp tục lưu lại Tứ Hồng. Một ngày nào đó bạo phát nguy cơ lớn hơn nữa, Lâu Thương sẽ phải đứng mũi chịu sào.

Làm sao để rời đi, rời đến nơi nào. Chính là vấn đề cấp bách Lưu Khảm phải cân nhắc.

Vốn hấn đã tính toán chu toàn, rời tới Ba Thục. Nhưng sau khi nghe Lý Tả Xa nói một hồi, Lưu Khảm không khỏi phát sinh một tia do dự.

- Nếu như vậy, để đám người Chung Ly Muội thả tù binh. . .Trước khi rời đi phân phát ổi người bọn họ một phần lương thảo, để bọn họ có thể sinh tồn. Còn sau này. . .

Lưu Khảm nói:

- Chúng ta tiếp đến cần phải giải thích rõ với bách tính Lâu Thương. Để tránh cho bách tính nghĩ chúng ta từ bỏ bọn họ.

- Nên làm như vậy!

Đám người Trần Bình lần lượt rời đi, còn Lưu Khảm đứng dậy chuẩn bị tới hậu trạch.

Từ khi hấn trở về, bệnh tình của Lữ Tu chuyển biến rất tốt. Chỉ là tâm tình vẫn sa sút. Khiến Lưu Khảm vô cùng đau lòng.

Không thể phủ nhận, khi hấn không ở Lâu Thương. Lữ Tu đã trợ giúp hấn nhiều lắm. Tự tay giết chết Lữ Trạch, đối với Lữ Tu mà nói, khẳng định tâm tình bị dẫn vật rất nhiều, nếu không mau chóng khuyên ngăn, tất nhiên sẽ sản sinh tâm ma.

- Quân Hưu, việc lớn không tốt!

Đúng lúc này. Lý Thành vội vàng chạy tới:

- Vừa nhận được tin tức. Tráng Quận Thủ phòng thủ ở Ngao Tang bị Lưu Bang phục kích, toàn quân bị diệt không còn một ai!

Lưu Bang nghe vậy, ngẩn người, sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm.

Doanh Tráng thất bại?

Lưu Khảm đương nhiên biết chuyện Doanh Tráng xuất binh đánh huyện Bái. Trong mắt hấn, Lưu Bang hôm nay trong tay không có người, sao có thể đầu lại Doanh Tráng? Nhưng mà, Doanh Tráng lại thất bại. . .Tám nghìn quân bị tiêu diệt toàn bộ khiến Lưu Khảm không khỏi kinh ngạc:

- Tráng Quận Thủ ở đâu?

- Tráng Quận Thủ, Tráng Quận Thủ. . .

Sắc mặt Lý Thành rất khó coi. Hầu như hai hàm răng dính sát vào nhau, nói:

- Tráng Quận Thủ bị Đồ Tử. . . bị Phàn Khoái giết rồi!

- Hả?

Chương 389: Thần thánh phương nào (5)

Kiên gia gia?

Mông Tật gọi người kia là Kiên gia gia? Chẳng phải nói, người này chính là cha nuôi của Mông Diễm sao. . . Mới đầu Lưu Khâm cũng không chú ý tới người này, bởi vì ánh mắt hắn đã hoàn toàn chú ý tới người khác. Người kia không phải ai khác, mà chính là Thúc Tôn Thông, người trước kia theo Lưu Khâm bình định loạn Tam Điền, sau đó nhận lệnh tới Hàm Dương làm Bác sĩ. Nhoáng cái đã ba năm, Lưu Khâm nghìn vạn lần không ngờ, lại gặp Thúc Tôn Thông ở tình huống thế này.

Cùng đi với Thúc Tôn Thông chính là một cụ lão!

Cụ lão khoảng chừng sáu bảy mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, mặt rộng, long mày rậm mắt hổ, tướng mạo không có gì đặc biệt, thể nhưng sắc mặt hồng nhuận, tinh thần khỏe khoắn. Một thân khoác trường bào vải xám, đứng tại đó mà lộ ra khí khái không gợn lại uy.

Đây là hạng người gì?

Tuy rằng đến lúc này, vị trưởng lão này vẫn chưa nói một lời nhưng Lưu Khâm lại loáng thoáng cảm giác được một loại khí khái hơn người. Người này không phải người thường ah! Nhưng rốt cuộc lai lịch thế nào?

- Quân Hầu, sau vài năm xa cách, ngài càng ngày càng oai hùng!

Thúc Tôn Thông tiến lên chấp tay, cười ha hả nói:

- Thúc Tôn Thông lần này đến đây, là muốn quy thuận Quân Hầu tìm kiếm tiền đồ. Mặt khác, cũng vì muốn tiến cử một vị cao nhân tiền bối với Quân Hầu. Ha ha, nói thẳng ra, vị cao nhân tiền bối này có quan hệ mật thiết với lão Tần. . .

Quả thực thừa lời, một người có thể khiến Mông Tật cúi đầu gọi Kiên gia gia, chẳng phải có quan hệ rất mật thiết với lão Tần sao?

Theo lý mà nói, trước tiên Thúc Tôn Thông hẳn là phải giới thiệu trưởng lão này với Lưu Khâm. Dù sao nơi này cũng là Lâu Thương, là địa bàn của Lưu Khâm; còn Lưu Khâm cũng là Quân Hầu lão Tần, tước vị nhất đẳng, không phải thường nhân có thể sánh bằng. Người tới làm khách, hiển nhiên trưởng lão kia nên tự giới thiệu về mình.

Nhưng không ngờ, Thúc Tôn Thông lại kéo Lưu Khâm tới.

- Lão Quốc Úy, đây là Quảng Võ Quân.

Quốc Úy?

Quả thực là một cách xưng hô rất xa lạ! Từ khi lão Tần thống nhất thiên hạ, không lâu sau liền cất bỏ chức quan Quốc Úy, thay bằng Tam Công Cửu Khanh. Đây là chức quan cũ của lão Tần, thiết lập từ thời kỳ Tần Chiêu Vương, đứng dưới Đại Lương, là chức quan rất quan trọng trong triều Tần.

Trong Thương Quân thư từng có ghi chép: Luận về quân tước, Quốc Úy thấp hơn tướng một bậc. Tướng Đao binh có bốn nghìn người, Quốc Úy đao binh một nghìn người.

Đoàn binh này, tựa như Vệ đội hậu thế. Càng về sau, vị trí Quốc Úy càng trở nên quan trọng, giống như chức vụ Thái Úy trong Tam Công Cửu Khanh.

Người này, chính là Quốc Úy?

Lão Tần từ thời Tần Chiêu Vương, tổng cộng có tất cả hơn mười Quốc Úy. Không có người nào quá nổi danh. . . Nhưng tổng thể mà nói, toàn bộ đều là hạng người có tài. Thủy Hoàng Đế từ khi đăng cơ tới nay, cũng chọn người thay đổi Quốc Úy vài lần. Trong đó bao gồm phụ thân của Đồ Đồ, cố thống soái đại quân

Nam chinh Đồ Tuy, cũng từng đảm nhiệm chức vụ Quốc Úy này. Trong nháy mắt, trong đầu Lưu Khâm thoáng hiện lên vài cái tên, nhưng lần lượt loại bỏ. Người này hẳn là Quốc Úy thời Thủy Hoàng Đế.

Mà Quốc Úy được Thủy Hoàng Đế bổ nhiệm, duy chỉ có một người không rõ lai lịch.

Chẳng lẽ. . .

Lưu Khâm giật nảy mình, không khỏi có chút run sợ nhìn vị trưởng lão kia.

Trưởng lão kia đỡ Mông Tật dậy, hai mặt chăm chú nhìn, đột nhiên đưa tay véo tai Mông Tật:

- Mười sáu năm không gặp, vì sao ngươi vẫn chưa có tiền đồ gì vậy? Nam nhân đại trượng phu, đâu có thể rơi, máu có thể chảy. Nào có thể noi theo đám nữ nhi, hành động khiến người ta cảm thấy khó coi. Ai đó đánh ngươi, ngươi phải đánh trả, đừng khóc sụt sùi để ta phiền lòng.

Kỳ thực, trưởng lão này xem như không tính là cường tráng, nhưng thủ đoạn rất tàn nhẫn. Một cái béo tai, khiến khuôn mặt Mông Tật đỏ bừng, nhưng gã không dám hé răng nửa lời, chỉ lau nước mắt trên mặt, cung kính nói:

- Kiềm gia gia, tôn nhi xin thụ giáo, tuyệt đối không rơi lệ.

Trưởng lão này không để ý tới Mông Tật nữa, mà ngửa đầu lên, xem xét Lưu Khâm.

- Thúc Tôn nói với ta, Quảng Võ Quân là hảo hán làm chuyện lớn. Trận chiến Phú Bình, Quảng Võ Quân dương danh Bắc cương, chém giết khiến người Hung Nô khiếp sợ. Hôm nay vừa gặp, ta có chút thất vọng. Tại sao quan chức càng cao, lại càng không có dũng khí? Chỉ có bề ngoài của Lão Bi, không có cái dũng của Lão Bi. Nói thực, ta rất bất mãn.

Lời nói này, khiến mọi người trong đại sảnh đột nhiên biến sắc, xoạt xoạt nhìn về phía trưởng lão.

Lưu Khâm cũng không tức giận, ngược lại cười cười:

- Được trưởng lão chỉ giáo, Lưu Khâm thật may mắn. Nhưng không biết, rốt cuộc thế nào mới là đủ dũng khí?

- Ngươi biết, lão Tần dựa vào cái gì để quét ngang thiên hạ chứ?

Trưởng lão kia không trả lời trực tiếp, mà chỉ vào mũi Lưu Khâm, lớn tiếng chất vấn.

Lưu Khâm ngẩn người:

- Bởi vì có Thương Quân biến pháp?

- Thương Quân biến pháp chỉ là vẻ bề ngoài. Lão Tần có thể quét ngang thiên hạ, chỉ vì “lão Tần oai hùng, cùng chung quốc nạn”. Trước kia, lão Tần chưa biến pháp, không đủ ăn không có mặc, thậm chí ngay cả binh khí trong tay cũng sắt mẻ. Dù vậy, vẫn khiến sáu nước không dám tây tiến. Hôm nay, chính là lúc quốc nạn, lão Tần oai hùng ngày xưa phải chịu chết. Ta đứng ngoài quan sát thời gian dài, tựa hồ cũng đánh mất rồi!

Quảng Võ Quân, ta chỉ hỏi ngươi một câu: Ngươi có dám cầm binh khí quyết tử chiến với bọn chuột nhắt hoành hành không?

Chương 390: Ta vốn là Sở cuồng nhân

Úy Liêu, sống chết không rõ.

Lưu Khâm có ấn tượng rất sâu sắc đối với người này. Nhưng cũng không phải bởi vì Sử ký, mà vì kiếp trước khi còn trẻ đã từng đọc qua một bộ tiểu thuyết tên là “Tâm Tần ký”. Tiểu thuyết nói về những năm cuối thời kỳ Chiến Quốc, cuối tiểu thuyết, có xuất hiện Úy Liêu. Trong tiểu thuyết Úy Liêu này thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, sau cùng bức bách nhân vật chính trong tiểu thuyết rời xa vùng Trung Nguyên, ẩn nấp ngoài Bắc Cương.

Khi đó, Lưu Khâm cảm thấy rất hiếu kỳ đối với Úy Liêu, vì vậy còn tìm chút tư liệu tìm hiểu về Úy Liêu.

Người này là người Đại Lương nước Ngụy, không nhiều người biết đến, thậm chí ngay cả trong triều Tần, cũng chỉ có một vài người biết đến, vì vậy không thể lưu truyền đến nay. Bởi vì trong tay Đường Lệ có một

bộ tư liệu hoàn chỉnh về Ủy Liêu, cho nên Lưu Khảm mới hiểu được phần nào về ông. Nhưng dò hỏi, thậm chí ngay cả Đường Lệ cũng không biết rõ Ủy Liêu rốt cuộc có lai lịch thế nào, khiến Lưu Khảm càng thêm hiếu kỳ.

Thế nhân chỉ biết Ủy Liêu tên Liêu.

Năm Tần Vương Chính thứ mười, cũng chính là khi Thủy Hoàng Đế trường trị, trực xuất Lã Bất Vi, ông trước sau thân chinh triều chính, nhập Tần du thuyết, vì thế mà được Thủy Hoàng Đế coi trọng. Sau khi Doanh Chính đích thân chấp chính, bổ nhiệm ông làm Quốc Ủy, vì vậy nhiều người dùng Ủy làm họ của ông. Sau này Ủy Liêu quy ẩn, cũng không có nhiều người biết tới lai lịch thực sự của ông, Thủy Hoàng Đế cũng che giấu rất cẩn thận.

Về phần nguyên nhân, cũng không nhiều người biết được.

Thậm chí có rất nhiều người không biết, Ủy Liêu vì sao đột nhiên quy ẩn. Trong sử sách có ghi chép, Ủy Liêu nhận ra Thủy Hoàng Đế không phải người có thể cùng hưởng phú quý, cho nên công thành rồi ẩn thân. Tình hình thực sự thế nào? E là sớm bị cát bụi lịch sử chôn vùi, không ai biết rõ.

Lưu Khảm trăm triệu lần không ngờ, Công Thúc Liêu này dĩ nhiên chính là Ủy Liêu tiếng tăm lẫy lừng!

- Công Thúc Thị từng là Quý duệ nước Ngụy, vốn là người trực thuộc Tín Lăng Quân nước Ngụy. Năm Tần Vương Chính thứ tư, Tín Lăng Quân ốm chết, nhân mã trực thuộc Tín Lăng Quân bị Ngụy Vương tẩy trừ, Công Thúc Thị lúc đó cũng bị diệt trừ, toàn tộc không còn ai, chỉ có Công Thúc Liêu may mắn tránh khỏi kiếp nạn. Công Thúc Liêu sau khi chạy tới Đại Lương, liều quy phục Bệ hạ, quyết chí thề báo thù rửa hận.

- Thực sự thú vị, lão Ngụy và lão Tần đánh nhau hơn trăm năm, tuy khiến lão Tần chịu nhiều thiệt thòi, sau đó lão Tần lại chiếm nhiều tiện nghi. Bắt đầu từ Thương Quân, tới Thừa Tướng Phạm Tuy, sau là Công Thúc Liêu. Ba người nước Ngụy nhưng sau cùng lại khiến nước Ngụy diệt vong.

- Năm Tần Vương thứ hai ba. Đại Tướng Quân Vương Bí vượt sông đánh thành Đại Lương. Nước Ngụy diệt vong từ đó. Công Thúc Liêu báo được cừu hận, vì vậy xin Bệ hạ được từ quan. Còn Bệ hạ cũng sáng khoái tuân theo ước định năm xưa giữa Người và Công Thúc Liêu, để Công Thúc Liêu rời đi. Sau khi Công Thúc Liêu quay về Đại Lương, thấy nước Ngụy trước kia đã thành đồng hồ hỗn loạn, trong lòng cũng có chút đau xót. Sau đó, lão quyết định cư ngụ trong Tiểu Vương Trang ngoài thành Đại Lương, đọc sách làm ruộng, sống cuộc sống một ẩn sĩ. . . Nếu như không xảy ra một chuyện tình cờ, ta cũng khó biết được lai lịch của lão.

Thúc Tôn Thông nhẹ giọng giới thiệu về cuộc đời của Công Thúc Liêu.

184. Chương 391 - 396

Chương 391-392: Thuyết hàng

Nguyên niên Tần Nhị thế đã định trước một thời kỳ không yên bình.

Bắt đầu từ cuộc đại loạn Trần Thắng, Ngô Quảng, tình hình phức tạp càng lan rộng, đồng thời càng ngày càng nghiêm trọng. Toàn bộ khu Quan Đông, ngoại trừ Lâu Thương một lần đại thắng, quân Tần các nơi không có bất cứ tin chiến thắng nào. Mặc dù quận Tiết và quận Tam Xuyên có trọng binh trấn giữ, cũng chỉ thể hiện ở trạng thái giằng co, khiến người ta không thấy được bất cứ chiến thắng nào như mong muốn. Theo Điền Đàm khởi binh tại Giao Châu, cổ Tề liên tiếp hưởng ứng. Uy phong đại Tề ngày xưa đủ khiến rất nhiều người Tề nhớ lại, mặc dù Tam Điền gây loạn thất bại làm bài học, nhưng vẫn có rất nhiều người mang trong lòng hi vọng may mắn. Sau khi Điền Đàm khởi binh, khiến rất nhiều không cam chịu, lại xuất hiện.

Trong cuộc gây loạn Tam Điền có Điền Phúc cá lọt lưới, lúc này dần dần làm khó dễ . . .

Quận Thủ quận Đông Hải Tư Mã thấy thế cục quận Tiết càng ngày càng trở nên hỗn loạn, thay vì chú ý tới Lưu Bang ở huyện Bái, ngược lại y dồn binh vào quận Tiết. Lưỡng binh hợp cùng một chỗ, tạo thành hai tuyến phòng thủ, nỗ lực dùng chiến hỏa ngăn cản bên ngoài quận Tiết.

Trong lúc thế cục càng ngày càng thối nát, quận Tiết và quận Đông Hải cũng bắt đầu xuất hiện hỗn loạn, đồng thời nhanh chóng mở rộng. Toàn bộ Quan Đông, từ đầu tháng năm, bốn bề báo hiệu bất ổn. Vốn binh lực quân Tần như trứng chọi đá, phải co cụm lại phòng thủ, cùng với quân khởi nghĩa tại Tam Xuyên và quận Tiết nhiều lần giằng co chiến đấu.

Tới tháng sáu, Trương Nhĩ và Trần Dư đề xuất với Trần Thắng, suất binh bắc thượng, công chiếm vùng đất cũ nước Triệu và nước Yên. Cùng lúc đó, sau khi Chu Chương trải qua nhiều phen khổ chiến, đã cấp tốc quật khởi. Nhân mã dưới trướng lớn mạnh giống như quả cầu tuyết, đến cuối tháng sáu, binh mã sở thuộc Chu Chương đã có sáu bảy mươi vạn. Đồng thời dưới sự chỉ huy của Chu Chương, đã tới gần Hàm Cốc Quan.

Lý Do tại thành Huỳnh Dương, bị quân đội của Ngô Quảng quán lấy gắt gao, không có cách nào thoát thân. Mà Ngô Quảng, mặc dù hiểu được dụng ý của Trần Thắng. Nhưng đại chiến đã tới mức độ này, y muốn bứt ra cũng không được. Vì vậy, mặc kệ Lý Do hay Ngô Quảng, đều chỉ có thể trông mắt nhìn quân đội của Chu Chương áp sát, mà không có biện pháp gì.

Hàm Cốc Quan chính là cửa ngõ Quan Trung.

Đánh tan Hàm Cốc Quan, là có thể tây tiến, thẳng đến Hàm Dương.

Đầu tháng bảy, Hàm Cốc Quan được xưng là hùng quan bị Chu Chương thống lĩnh quân đội một lần đánh tan, khiến thiên hạ náo động. Nếu như nói trước kia còn có người dự định quan sát tình thế, nhưng hiện tại Hàm Cốc Quan bị đánh tan, nếu không sớm hành động. Chắc chắn hối hận không kịp!

Mà người hành động trước, cũng là anh hào các nơi vùng Quan Đông. . .

* * * * *

Nguyên niên tháng bảy Tần Nhị thế, huyện Ngô quận Hội Kê.

Ân Thông là người đã qua tuổi năm mươi, gốc ở Lâm Truy, vốn là học trò của Tắc Hạ Học Cung. Sau khi Thủy Hoàng đế thống nhất, Ân Thông nhận lệnh làm quan. Đầu tiên đảm nhiệm chức vụ Bác Sĩ hai năm ở Hàm Dương, bởi vì giỏi về hình luật, mà được Lý Tư coi trọng, đề cử trước mặt Thủy Hoàng Đế Doanh Chính. Năm Thủy Hoàng Đế thứ 34, Ân Thông được ủy nhiệm làm Quận Thủ Hội Kê. Tới Trần Nam quận Hội Kê, từng một thời phồn hoa tại thời kỳ Ngô Việt.

Nhưng sau khi vào thời kỳ Chiến Quốc. Ngô Việt trước kia đã biến thành kho lúa của nước Sở.

Tuy quận Hội Kê kém xa vùng Trung Nguyên sung túc giàu có, nhưng so với Giang Nam phần lớn là vùng đất hoang dã mà nói, không cần bàn cãi quận Hội Kê phồn hoa hơn nhiều. Nơi này có tiểu giai nhân yếu điệu, có thần binh tuyết thể chém sắt như chém bùn, còn có sông ngòi dày đặc. . . Đồng thời, quận Hội Kê cũng là kho lúa nước Sở trước kia, sau khi đầu nhập nước Tần, lại cung cấp đồ quân nhu cho đại quân phương nam.

Tổng thể mà nói, so với những nơi giàu có sung túc như Lạc Dương, Hàm Dương. . . Quận Hội Kê không tính là gì.

Nhưng, nơi này thực sự có nguồn tài nguyên trời ban. Đệ tử Ngô Việt, có tâm huyết lão Sở nhân nhanh nhẹn dũng cảm, dũng mãnh thiện chiến.

Ân Thông vừa mới tới Hội Kê, lập tức cảm thụ được phong tình đặc biệt ở đây. Khi tin tức Thủy Hoàng Đế băng hà truyền tới, Ân Thông cũng không cảm thấy có gì quá đặc biệt.

Thế nhưng việc Tần Nhị thế bạo ngược, theo Trần Thắng, Ngô Quảng khởi nghĩa. . . Trái tim Ân Thông bắt đầu rạo rực.

Nếu lão Tần diệt vong, cho dù ta không chiếm được toàn bộ thiên hạ, dựa vào nước sông rãnh trời, ít nhất có thể trở thành chư hầu một phương. Nếu may mắn, nói không chừng có thể hùng bá Giang Nam, dựng lên cơ nghiệp nước Sở trước kia! Ý nghĩ này không xuất hiện cũng đành thôi, một khi xuất hiện thực sự giống hạt giống rơi xuống đất, nhanh chóng mọc rễ nảy mầm. Theo thế cục vùng Trung Nguyên chuyển biến càng ngày càng xấu, ý nghĩ này của Ân Thông càng ngày càng mãnh liệt. Tới sau cùng, Ân Thông đã

không còn cách nào khống chế, trong nội tâm hình như có một thanh âm kêu gọi, kêu gọi y dựng nghiệp. Mà Trần Thắng kia có gan tự xưng Vương, khiến y khó có thể kìm chế.

Sắc trời có chút u ám, giống như sắp mưa.

Giang Nam vốn mưa nhiều, vì thế không có gì quá lạ. Ân Thông thay một thân thường phục, sai người chuẩn bị rượu và thức ăn, leo lên xe ngựa, rời khỏi phủ nha.

Trời đã tối đen.

Xe ngựa dừng tại cửa trạch viên phía nam huyện Ngô. Trạch viên này, chiếm hơn mười khoảnh, tường xung quanh rất cao, trên vách tường tràn đầy vết tích loang lổ bởi năm tháng, hiện ra màu xám tro dày đặc.

Liền có một gia tướng tiến đến, gõ gõ cửa chính sơn màu đen.

- Là ai đó?

Bên trong cửa truyền đến thanh âm đậm chất Ngô Việt, tiếp đến cửa chính hé mở một khe nhỏ, từ bên trong xuất hiện một tiểu lại.

- Quận Thủ đến đây tuần tra, dừng kinh động người khác.

Gia tướng kia lấy ấn tính ra. Cai ngục vừa thấy, liền vội vàng từ trên bậc thang chạy tới, khom người thi lễ.

Ân Thông xuống xe, nhẹ giọng nói:

- Gần đây vẫn yên bình chứ?

Bởi vì Ân Thông xuất thân là người nước Tề, quen gọi là ngục. Cai ngục vội vàng nói:

- Khởi bẩm Quận Thủ, tất cả vẫn như thường.

- Tân!

Ân Thông nhìn hoành phi màu đen treo cao tại đầu cổng, trên mặt có hai chữ lớn đỏ thẫm ” Tân ngục ” nói rõ Tân ngục này có lai lịch không tầm thường. Tương truyền trước kia Ngô Việt tranh đấu, nước Việt thất bại, Việt Vương Câu Tiễn trở thành tù binh của Ngô Vương, nằm gai nếm mật, chính là tại Tân Ngục này. Đương nhiên, lúc đó không gọi là Tân, cũng không nguy nga tráng lệ như ngày hôm nay.

Sau khi nước Ngô thất bại, Câu Tiễn khởi công xây dựng phủ đệ này. Về sau Ngô Việt diệt vong, Tân ngục này trở thành nơi giam giữ phạm nhân. Chỉ có điều người được giam giữ ở đây đều không phải thường nhân.

Ân Thông gật đầu, cất bước đi lên bậc thang.

Lão nhân kia đi sát theo sau y, rất nhanh đi tới hành lang lao ngục.

Có một mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn kéo tới, khiến Ân Thông không nhận được những mây, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Trong lao ngục nhất định có mùi vị như vậy. Cho dù là lao ngục sang trọng, cũng khó tránh tình trạng này. Ân Thông không để ý, nhẹ giọng hỏi:

- Hạng Lương ở nhà lao nào?

- Hạng Lương?

Lão nhân kia ngăn người:

- Hạng tiên sinh ở tại lao ngục trong cùng. Dọc theo đường đi về phía trước, tới chỗ rẽ là đến.

Trong giọng nói, lộ ra vẻ cung kính. Hạng gia tại đất Sở có uy danh rất cao, tại vùng đất Ngô Việt trước kia cũng như vậy.

Trong lòng Ân Thông có thể có chút khó chịu.

Trong mắt y, hiện tại lão Tàn trần ngập nguy cơ, y mới là chủ nhân thực sự ở quận Hội Kê này. Cai ngục khi nói chuyện với y, tuy nói hết sức khiêm tốn, nhưng cũng không quá cung kính. Loại cung kính phát ra

từ nội tâm mới chính là cảm giác Ân Thông cần. Hạng gia, không hổ là một trong Kinh Sở Thập Bát Tính, tại quận Hộ Kê cũng có địa vị rất cao. Còn mình đã tính là gì?

Nếu như không cần Hạng Lương, Ân Thông hiện tại đã chém chết Hạng Lương rồi.

- Người xuống phía dưới, ta có chuyện muốn nói với Hạng tiên sinh. . .Mấy người các người thủ hộ ở đây.

Ân Thông phân phó xong, chỉ dẫn theo một gia tướng, mang theo cặp đồ ăn đi vào bên trong. Những người còn lại đứng ở hành lang. Sau khi cai ngục đi, bọn họ đứng đó thủ hộ.

Phòng ngục này rất tối, Ân Thông chỉ có thể nhìn thấy một nam tử đầu tóc rối bù, ngồi giữa phòng ngục. Phòng ngục này không coi là quá mức lộn xộn, nam tử kia ngồi chồm hổm ở giữa, bộ dạng rất nghiêm túc. Không thấy rõ tướng mạo y, nhưng Ân Thông biết người này chính là Hạng Lương.

- Hạng tiên sinh, vẫn khỏe chứ?

Ân Thông đứng bên ngoài phòng ngục, trong miệng líu nhíu hai tiếng:

- Người xem, người xem, bọn cai ngục làm gì thế này? Tại sao để Hạng tiên sinh ở chỗ này? Thực sự đáng trách, thực sự đáng trách. . .Đều là mỡ gia sơ suất, mong tiên sinh thứ lỗi.

- Quận Thủ không cần khách khí!

Nam tử trong tù, khi nói mang theo khí âm nhu. Thanh âm rất dễ nghe, cũng rất hòa nhã. Thế nhưng, lại thiếu chút khí tức hùng liệt, mà yếu đuối, khiến người ta cảm giác không quá thoải mái.

- Lương ta chẳng qua chỉ là tù nhân, có thể ở trong Tân Ngục này, đã coi như được Quận Thủ chiếu cố, sao dám có yêu cầu khác?

- Sau một lần gặp mặt tiên sinh, Thông rất muốn trở lại tiếp kiến. Chỉ tiếc. . .Lúc đó xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên Thông khó có thể dứt ra. Hôm nay nhân rồi, vì vậy đến đây viếng thăm. . .Người đâu, mang đồ ăn tới, ta và tiên sinh tâm tình một phen.

Gia tướng mở cửa ngục, thấp đuốc sáng trưng.

Chỉ thấy nam nhân trong phòng ngục, đang ngồi nghiêm chỉnh.

Gạt búi tóc ra, liền hé lộ khuôn mặt cực kỳ thanh tú. Dao phong năm xưa để lại vết tích trên mặt y, cũng không thể che giấu vẻ anh tuấn vốn có của y. Y thoáng liếc nhìn đồ ăn trước mặt, lại thấy Ân Thông mỉm cười, rót đầy một chén rượu.

- Lương đa tạ Quận Thủ.

- Mời!

Ân Thông xua tay ra hiệu cho gia tướng ra ngoài, sau đó ngồi đối diện Hạng Lương.

- Quận thủ hôm nay đến đây, e là không chỉ đơn giản mời Hạng mỡ uống rượu.

- Hạng tiên sinh quả nhiên thông minh.

Ân Thông cười ha hả:

- Đã vậy, Thông sẽ thẳng thắn nói. Trước kia giam Hạng tiên sinh, cũng không phải ý của Thông. Thực là Thánh mệnh khó trái, buộc phải làm như vậy. Hạng tiên sinh là người tài giỏi, Thông sớm đã nghe danh tiếng, xưa nay luôn luôn kính trọng.

Tuy rằng nói là nói thẳng, nhưng Ân Thông trước hết vẫn muốn dò xét ý tứ.

Hạng Lương bình tĩnh cười:

- Lòng tốt của Quận Thủ, Lương thay mặt tổ tiên, tạ ơn Quận Thủ!

- Hàm Dương mấy lần phát chiếu lệnh, muốn dẫn tiên sinh qua Hàm Dương, nhưng Thông đều cự tuyệt. . .Tiên sinh cũng biết, vì sao Thông làm như vậy?

Hạng Lương uống một ngụm rượu, trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ đã bằng hà!

Những lời này nói rất xảo diệu. Ngụ ý nói là, không phải người muốn cự tuyệt, mà bởi vì Tần Thủy Hoàng đã chết, vì thế người nghĩ cách cự tuyệt.

Ân Thông vừa nghe lời này, không khỏi mỉm cười.

- Tiên sinh quả nhiên thông minh, thoát nhìn tiên sinh đã hiểu, Thông hôm nay vì sao tới đây?

- Biết chút ít. . .

- Như vậy, ta nói thẳng. Tiên sinh tuy là kẻ tù tội, vậy khốn trong một tắc vuông, nhưng chắc cũng nghe nói đến chuyện bên ngoài. Nhị thế đăng cơ tới nay, luôn luôn tín nhiệm bọn nghịch tặc làm điều ngang ngược. Ta thấy, không phải mình chủ có thể ổn định lâu dài. . .Hiện tại, quần hùng thiên hạ quật khởi, chiến hỏa không ngừng. Ân mỗ tuy không phải người Hội Kê, nhưng trấn thủ nhiều năm, cũng có rất nhiều tịnh cảm đối với Hội Kê. Thực không đành lòng chứng kiến một ngày nào đó chiến hỏa lan tràn tới Giang Nam, đến lúc đó khó tránh khỏi tình cảnh sinh linh lầm than. Ta mong tiên sinh trợ giúp ta, giữ gìn nơi này bình an, bảo vệ bách tính Hội Kê. Chỉ là, không biết tiên sinh có nguyện ý tương trợ hay không? Ta biết tiên sinh còn có tâm tư hoài nghi, nhưng lúc này Ân mỗ hết sức chân thành, kính mong tiên sinh đừng hoài nghi.

Hạng Lương cười khà khà:

- Quận thủ muốn ta trợ giúp thế nào? Lương ngồi trong Tân Ngục đã gần hai năm. Mặc dù biết được tình hình bên ngoài, thế nhưng cũng không biết làm thế nào. Hiện tại, Lương là tội nhân, Quận Thủ lại muốn ta tương trợ? Lương thật sự không nghĩ ra được, ta có thể giúp Quận Thủ cái gì? Nếu như có lực, nhất định không từ chối.

- Khà khà. Tội nhân, chẳng qua chỉ đối với lão Tần mà thôi. Là bách tính nơi cố Sở, nào ai không biết Hạng tiên sinh là một người có tài? Hạng gia, tại đất sở rất có uy danh. Hạng tiên sinh chỉ cần đứng lên, hô một tiếng, liền có vô số người hưởng ứng. Hơn nữa, cháu trai tiên sinh đang ở đâu, tiên sinh biết chứ?

Hạng Lương ngăn người, sau đó thở dài một hồi.

- Lương nghe nói sơ qua, nghiệt tử tụ tập một đoàn người làm phỉ, thường lui tới Chấn Trạch, làm hại bách tính. Nghĩ lại Hạng gia ta mấy đời trung lương, nhưng lại sinh ra một nghiệt tử như thế, thực sự cảm thấy hổ thẹn với tổ tiên, thẹn với tổ tiên. . .

Miệng nói thẹn với tổ tiên, nhưng từ miệng Hạng Lương lại không nghe ra ý tứ xấu hổ.

Ân Thông ngẫm cẩn rằng, trên mặt lại nhếch lên tia tươi cười:

- Hạng tiên sinh không cần phải như vậy, cũng là lệnh diệt (cháu) sót ruột cứu người, bắt đắc dĩ mới làm như vậy. Ta xưa nay luôn kính nể lệnh diệt là người trung hiếu, vì vậy không đành lòng truy bắt. Hiện tại. . .Ha ha, hiện tại thiên hạ đại loạn, vì sự an bình của Hội Kê, Thông nguyện chiêu hàng lệnh diệt. Làm thủy tặc Chấn Trạch, suy cho cùng cũng không phải kẻ lâu dài. Thông nguyện mời tiên sinh làm Huyện Ủy, lệnh diệt dưới trướng phò tá tiên sinh. Chuyện trước kia, Thông không tính toán. . .Không biết điều kiện như vậy, tiên sinh có đồng ý hay không?

Hạng Lương nghe vậy, xem như vô cùng kích động. Đứng phắt dậy, chấp tay nói:

- Quận Thủ một lòng vì bách tính Hội Kê, bách tính Hội Kê có hi vọng, bách tính Ngô Việt có hi vọng rồi? Lương nguyện làm chó làm ngựa dốc sức cho Quận Thủ. Chỉ là, ta bị giam trong lao ngục thời gian dài, không biết Hạng Tịch hiện tại ở đâu. Lương nguyện viết một phong thư, mong Quận Thủ giúp ta chuyển giao. Nghiệt tử này xưa nay nghe lời ta nói, nếu như nhìn thấy thư của ta, chắc chắn sẽ vui vẻ đến đây.

Nếu như Hạng Lương nói muốn đích thân đi gặp Hạng Tịch, Ân Thông sẽ không đồng ý, thậm chí có điều hoài nghi.

Nhưng hiện tại, Hạng Lương nằm trong tay y. Trong huyện Ngô, đều là nhân mã của y, cho dù Hạng Tịch không theo, cũng có gì đáng sợ.

Nghĩ tới đây, Ân Thông nói:

- Như vậy, mời tiên sinh mong chóng viết một lá thư, ta lập tức phái người đi tìm lệnh diệt.
- Chuyện này nào có đáng gì? Mời Quận Thủ chuẩn bị giấy bút, Lương viết ngay bây giờ.

Ân Thông lập tức phái người mang giấy bút tới, Hạng Lương biểu diễn trước mặt Ân Thông, múa bút thành văn, rất nhanh viết được một phong thư. Sau khi Ân Thông tiếp nhận, thoáng liếc nhìn, thấy trên mặt giấy đúng là viết một văn thư. Cũng khó trách, người Hạng gia thời đại này làm quý tộc nước Sở, viết văn thư chẳng qua chỉ là chuyện tình hết sức bình thường. Trong văn thư thực ra có mấy chữ Tần rất nhỏ, nhưng Ân Thông không quá lưu ý, nhẹ nhàng gập đầu.

Cầm bút vô tình quên, cũng không thể trách được.

Dùng mấy chữ nhỏ nước Tần thay thế cũng không vấn đề gì.

Thư Thông đọc một hồi, thấy giọng điệu trang nhã lưu loát, hơn nữa từ ngữ hoa mỹ khác thường, một mực thuyết phục Hạng Tịch đầu hàng.

Như vậy coi như giải quyết được một cái cọc đóng trong lòng y! Ân Thông lập tức cắt thư đi, sau đó mang theo Hạng Lương đi ra ngoài rửa mặt, thay y phục. Đồng thời, y phái người mang thư của Hạng Lương đưa tới huyện Ngõ, đến Chấn Trạch tìm Hạng Tịch. Ân Thông sao lại không biết Hạng Tịch ở đâu? Ngày xưa thủy tặc Chấn Trạch Hoàn Sở, có quan hệ mật thiết với Ân Thông. Hạng Tịch năm ngoái đầu nhập vào Hoàn Sở, không lâu sau giết chết Hoàn Sở, Ân Thông hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, mấy lần bao vây diệt trừ Hạng Tịch, đều bị Hạng Tịch đánh đại bại, hoặc để Hạng Tịch trốn mất.

Chỉ có điều, nếu như thực sự có thể thuyết phục Hạng Tịch đầu hàng dốc sức vì chính mình, thì cho dù chết mười Hoàn Sở, cũng hề gì?

- Mang phong thư này giao cho Hạng Tịch, nói thúc phụ y hôm nay tại quý phủ ta làm khách. Trong vòng mười ngày, nếu không đến đây, đừng trách ta không khí.

Ân Thông dặn đi dặn lại, sau đó mới để gia tướng kia rời đi.

Y đứng trên bậc thang trước cửa Tân ngục, ngẩng đầu nhìn trời cao, đột nhiên nở nụ cười.

Thúc diệt Hạng gia danh vọng cao, thì sao?

Chỉ cần một ngày ta còn ở quận Hội Kê này, thì đây chính là lãnh địa của ta. Chờ sau này ta binh hùng tướng mạnh, thu thập thúc diệt Hạng gia cũng không muộn!

Chương 393-394: Lục Giả

Quận Tứ Thủy, Lâu Thương.

Toàn bộ thiên hạ trong cảnh hỗn loạn đều rung chuyển.

Đại quân Chu Chương phá tan Hàm Cốc Quan, đế quốc lão Tần hùng bá vùng trời phía tây trước kia đang lung lay sắp đổ, lộ rõ khí tức thê lương.

Nhưng Lâu Thương vẫn bình ổn như thường!

Bình ổn, giống như chốn bồng lai tiên cảnh.

Sáng sớm, mặt trời mọc lên từ phía chân trời, Lưu Khâm đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề. Lữ Tu nằm trên giường, dùng đôi mắt mê ly nhìn bóng lưng hùng tráng của Lưu Khâm. Trong nhà nam nhân chống đỡ, quả nhiên rất nhẹ nhàng. Sau khi Lưu Khâm trở về, nàng nhàn nhã hơn nhiều. Ngoại trừ một chút việc vặt, rất ít khi phải tiếp quản chuyện tình Lâu Thương. Quan trọng hơn chính là, sau khi trải qua chuyện Lữ Trạch, Lữ Tu cảm thụ được thái độ của người xung quanh đối với nàng đã thay đổi.

Kính nể! Tất nhiên sẽ có một loại cảm giác cao cao tại thượng, nhưng đồng thời, Lữ Tu còn cảm giác được một chút mệt mỏi và thống khổ.

Hiện tại, ác mộng đã qua. Có Lưu Khâm ở đây, nàng không cần hao tổn tâm tư nữa. Vợ chồng Lữ Văn sau khi trải qua sóng gió, thái độ cũng trở an phận hơn nhiều. Mà Lưu Khâm cũng không tra xét lại đối với vợ chồng họ.

Kỳ thực ngấm lại. Vợ chồng Lữ Văn đã rất thê thảm. Trưởng nữ Lữ Trĩ thông minh nhạy bén, nhưng phải chết trong tay chồng mình. Tuy rằng nói Lữ Trĩ không phải bị Lưu Quý ra tay sát hại, nhưng chung quy là bởi vì Lưu Quý mà gặp nạn. Sau cùng chết trong tay con trai Lưu Quý.

Trưởng tử Lữ Trạch, bởi vì Lữ Văn một mực cưng chiều đã rơi vào kết thúc bi thọt chân, hơn nữa bởi vì việc này mà kết thù với Lưu Khâm, cuối cùng bị em gái giết chết. . . Vợ chồng Lữ Văn tổng cộng có bốn người con, hiện tại mất đi hai người.

Đối với Lữ Văn luôn luôn muốn trục lợi mà nói, loại đau xót này, có lẽ đến chết cũng khó có thể xoa dịu.

Sau khi bị lão phu nhân đuổi đi, vợ chồng Lữ Văn chỉ ru rú trong xó nhà. Trên cơ bản không có tiếp xúc với bên ngoài. Ngoại trừ Lữ Thích Chi thì không có gặp ai.

- A Khâm, sớm vậy đã muốn đi đâu?

Lưu Khâm không quay đầu lại, đặt chiếc khăn vào chậu nước, sau đó lau lau nhuỷễn giáp.

- Không ngờ, trong lúc hỗn loạn này, không ngờ Lâu Thương lúc này lại thành cây ngô đồng hấp dẫn phượng hoàng. Vị Sở cuồng nhân kia trong thành cất cao giọng hát, nếu như ta không gặp y, thực sự có thể nói là có mắt như mù. A Tu, buổi trưa mang theo Tiểu Tần qua tiếp Công Thúc tiên sinh một chút. Hà công đã nói tốt thay ta, thỉnh cầu Công Thúc tiên sinh dạy bảo Tiểu Tần. . .Ha ha, đây chính là cơ hội hiếm có.

Đôi mắt Lữ Tu léo sáng, đuôi lông mày hiện lên vẻ vui mừng hơn hở.

- Công Thúc tiên sinh đồng ý chỉ dạy Tiểu Tần?

- Đúng vậy!

Lưu Khâm nghiêm túc gật đầu nói:

- Công Thúc tiên sinh đương thời là người hiền đức, Tiểu Tần được ông dạy bảo, cũng là kỳ ngộ khó có được. Nàng phải nhớ kỹ, dặn bảo Tiểu Tần không được vô lễ.

Công Thúc tiên sinh, hiển nhiên chính là Quốc Úy lão Tàn thần bí kia, Công Thúc Liêu.

Từ khi bị Thúc Tôn Thông lừa tới Lâu Thương, vị Quốc Úy lão Tàn trước kia vẫn âm trầm như nước, không hề hỏi đến chuyện của Lưu Khâm.

Đây là một người vô cùng trầm tĩnh nhưng lại có phần yêu mến Lưu Tần. Vì vậy Trần Bình đưa ra chủ ý, nhờ Thúc Tôn Thông đứng ra nói tốt, thỉnh cầu Công Thúc Liêu dạy bảo Lưu Tần. Cùng lúc có thể mượn danh tiếng của Công Thúc, về phương diện khác, lúc này cục diện hỗn loạn, đám người Trần Bình đều bận việc chính sự, thực sự khó có thể dạy bảo Lưu Tần.

Về phần Lưu Khâm, ngày đầu tiên quay về Lâu Thương, đã khó có thời gian nhàn rỗi.

Ngoài dự liệu của Lưu Khâm khi Thúc Tôn Thông thỉnh cầu Công Thúc Liêu, Công Thúc Liêu đã đồng ý.

Lữ Tu thở phào một cái, Lưu Tần bái Công Thúc Liêu làm thầy, như vậy từ bất kể góc độ nào đi nữa, xem như Lưu Tần đủ tư cách kế thừa Lưu Khâm.

Chuyện này đối với Lữ Tu mà nói, không cần bàn cãi chính là chuyện vô cùng quan trọng.

Lưu Khâm không có nhiều hồng nhan tri kỷ, chỉ có một người nữa là Ba Mạn, nhưng cũng đủ khiến Lữ Tu cảm thấy một loại áp lực khó hiểu. Luận về lai lịch, nàng không sánh bằng Ba Mạn; luận về học vấn, nàng càng không thể nào sánh ngang Ba Mạn. Mặc dù Ba Mạn không có bối cảnh giống như Tiểu Thanh trước kia, nhưng mấy năm nay Ba Mạn một thân thiếu nữ kinh doanh tại Ba Thục, mà Lưu Khâm không trách cứ lời nào, chỉ một mực để ý tới mảnh trời tây nam. Điều này đủ khiến cho Lữ Tu cảm thấy một tia uy hiếp. Hiện tại khác xưa, nếu như không thể nhân cơ hội Ba Mạn không có ở đây, ngồi vững, sau này e là. . .

Lữ Tu không thể không lo lắng những thứ này. Mà Lưu Tần bái Công Thúc Liêu làm thầy, chẳng khác nào một viên thuốc an thần đối với nàng.

- Chuyện này muội biết, nhất định sẽ không để Tiểu Tần vô lễ.

Lữ Tư gật đồng đáp ứng.

- Mặt khác, nàng thông báo với Đạo Tử, để ý nghĩ cách liên hệ với Ba Thục. . . Khi quân Ngô công phá huyện, đã khiến việc liên lạc của chúng ta và Ba Thục tạm thời bị gián đoạn, thực sự không phải chuyện tốt. Không biết được tình hình Ba Thục hiện tại thế nào, thực sự không ổn, tiếp đến cần phải người liên hệ với Ba Thục. Ta hiện tại nghĩ, Mạn Nhi và lão Đường hiện tại đang rất sốt ruột muốn liên lạc với chúng ta, việc này quả thực không thể kéo dài thêm nữa.

Nếu như có điện thoại thì thật tốt!

Lưu Khảm nói xong những lời này, trong đầu không khỏi hiện lên ý niệm kỳ quái: Cho dù là điện báo cũng được a. . .

Chỉ là ý niệm này vừa hiện lên trong đầu lại vụt tắt. Lưu Khảm hiểu rất rõ, cho dù hẳn biết kỹ thuật này, cũng khó có thể phát triển tại thời đại này.

Thục quận, không biết Thục quận hiện tại thế nào?

Ngay sau khi Lưu Khảm trở lại Lâu Thương thời gian ngắn, Nguyên Phiên Dương Lệnh Ngô Nhuế rốt cuộc không chịu ngồi yên, đã khởi binh tạo phản.

Phiên Dương này, cũng chính là huyện Phàn Dương Giang Tây tại hậu thế. Năm Tần Vương Chính thứ hai mươi bảy, cũng chính là lúc lão Tần diệt Tề, thống nhất sáu nước tại Phiên Dương này. Phiên Dương Lệnh Ngô, có người nói là con cháu chín đời của Ngô Vương Thái Bá, võ nghệ cao cường, mưu lược xuất chúng.

Y vốn là người trong vương thất nước Ngô, sau khi Ngô Vương Phù Sai bị Câu Tiễn tiêu diệt, con cháu lưu lạc xuống phía nam.

Năm Tần Vương Chính thứ hai mươi, hay chính là năm hai trăm bảy mươi tám Công Nguyên, quân Tần công phá nước Sở tại Dĩnh Ấp, Sở Vương bại trận di chuyển tới Thọ Xuân. Quân Tần vì truy kích vương thất nước Sở, cho nên không bận tâm tới khu Phiên Dương này, bởi vậy khu Phiên Dương này đạo tặc mọc thành bụi. Ngô Nhuế chính xuất thân bởi tình huống như vậy, mau chóng tụ tập hơn vạn binh mã, đứng vững gót chân tại huyện Phiên. Về sau Ngô Nhuế tiếp nhận sự bổ nhiệm của lão Tần, chính thức trở thành Phiên Dương Lệnh.

Từ góc độ nào đó mà nói, lão Tần trước kia bổ nhiệm Ngô Nhuế làm Phiên lệnh, cũng là hành động bất đắc dĩ. Một mặt vì Ngô Nhuế tại địa phương có danh vọng rất cao, mặt khác cũng vì không thể cất cử ai đến. Sau này, Ngô Nhuế biểu hiện thành tích rất rõ ràng, nhưng Thủy Hoàng Đế cũng không có tâm tư lo lắng tới vùng Giang Nam hoang dã. Thế cho nên, hơn mười năm, Ngô Nhuế thủy chung không thăng chức.

Hôm nay, Ngô Nhuế cũng khởi binh! Hơn nữa thoáng chốc công chiếm huyện Chu (nay là Tây Bắc Hoàng Cương Hồ Bắc), chặt đứt sự liên hệ giữa Lưu Khảm và quận Thục. Ngược lại không phải Ngô Nhuế cố ý muốn gây khó dễ đối với Lưu Khảm, mà ở huyện Liễu này thực sự là một thị trấn quan trọng. Sau lưng có đại trạch Văn Mông thông tới Trường Giang, phía đông giáp Hội Kê, Hành Sơn, phía nam tiếp cận Lĩnh Nam. Vùng đất này tụ tập lượng hàng hóa rất lớn, có thể trở khiến huyện Chu trở thành khu thương nghiệp đầu mối lớn nhất Giang Nam, vì thế huyện Chu là vị trí chiến lược vô cùng quan trọng.

Ngô Nhuế chiếm cứ huyện Chu, xem như xây dựng được vị thế.

Lữ Tu đối với Ba Mạn mặc dù có chút cố kỵ, nhưng nàng hiểu rõ hiện tại không phải thời điểm tranh giành tình nhân, lúc này nàng mạnh mẽ gạt đầu.

* * * * *

Lưu Khảm không cười kỵ mã, mà ngồi trên một chiếc Khinh xa, chỉ mang theo hai người Quý Bố và Ly Khâu, đi ra từ cửa sau phủ nha.

Dọc theo đường phố Lâu Thương bằng phẳng mà đi, Lưu Khảm ngồi trong xe, xuyên qua cửa sổ nhỏ trên thùng xe nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên phố người đến kẻ đi vô cùng náo nhiệt. Thời cuộc hỗn loạn, không có ảnh hưởng xấu đến Lâu Thương. Trong thời gian ngắn, trên đường phố Lâu Thương không có nửa điểm vết tích chiến hỏa.

Cửa hàng vẫn buôn bán, bách tính vẫn sinh hoạt bình thường.

Đây chính là nền tảng một tay ta tạo lên!

Trong lòng Lưu Khảm tự hào không gì sánh được. Nhưng đồng thời lại xuất hiện cảm giác bi ai khó hiểu. Bởi vì hẳn biết, sớm muộn gì sẽ có một ngày, Lâu Thương nhất định bị chiến hỏa vùi lấp. Mà hẳn, cũng đã dự định không ở lại nơi này lâu. Không thể làm gì khác được, Lâu Thương mặc dù tốt, chung quy không phải nơi có thể làm nên nghiệp lớn. Ở đây quá nhỏ, nhân khẩu quá ít, lại là nơi tứ chiến, cho dù giàu có đông đúc, cũng khó có thể phát triển lớn mạnh.

Chỉ có điều, thế cục phát triển tới tình trạng này, vì sao Lĩnh Nam không có bất cứ động tĩnh gì?

Mấy ngày nay, Lưu Khảm luôn nghi ngờ một việc.

Nam Hải Ủy Nhâm Hiêu Tổng đốc quân sự Lĩnh Nam, vì sao hành động chậm chạp như vậy? Phải biết rằng, trong tay Nhâm Hiêu có trong tay hơn mười vạn quân Tần tinh nhuệ. Trong thời cuộc hỗn loạn, y nếu như lĩnh binh cứu giúp triều đình trong cơn hoạn nạn, có thể nói dễ như trở bàn tay.

Nhưng lão Thượng ti trung thành tận tâm tận lực đối với lão Tần, đến nay vẫn chưa có bất cứ hành động gì, ngay có một chút tin tức liên quan cũng không có. Dường như hơn mười vạn quân, thoáng chốc bị chôn vùi trong núi trùng trùng điệp điệp tại Lĩnh Nam. Đây tuyệt đối không phải chuyện tình bình thường.

Chẳng lẽ, Nhâm Hiêu có dự định khác?

Lưu Khảm nghĩ tới đây, không khỏi giật mình một cái.

Hẳn là không thể. . .Nhâm Hiêu một lòng trung thành đối với lão Tần, sao có thể có dự định khác? Mà nếu như thực sự không có hành động khác, sao không có bất cứ hành động gì? Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, Lưu Khảm ngờ vực càng thêm sâu sắc, lông mày không tự chủ được chau lại đan chéo thành hình chữ ” Xuyên ”.

Xem ra, hẳn là phái Đạo Tử để ý tới tình hình Lĩnh Nam rồi!

- Chủ công, chúng ta tới rồi!

Quý Bố bên ngoài xe nhẹ giọng nhắc nhở, làm Lưu Khảm tỉnh khỏi cơn mê. Từ khe rèm cửa nhìn lại, xe ngựa đã chạy đến cửa khách sạn. Lý Khâu đứng ở trên cang xe nhắc rèm che lên, Lưu Khảm từ trong xe đi ra. Thân ảnh hùng tráng vừa xuất hiện, lập tức khiến người xung quanh khách sạn chú ý. Cũng bởi vì Lưu Khảm có hình thể bất mạt, toàn bộ Lâu Thương chỉ có hai người có sánh bằng hắn.

Từ ngõ nhỏ khách sạn bình dân, Lữ Thích Chi vội vàng vàng chạy tới. Thân thể gầy gầy mập mập, sau khi cởi khôi giáp xuống, đổi lại là kiện áo bào dài, thoáng liếc nhìn có chút khí độ của thương nhân.

- Tỷ phu!

- Y tỉnh chưa?

- Sáng sớm tỉnh rồi. . .Hiện tại đang trong hậu viện uống rượu, ngoại trừ lão nô bộc đi theo y ra, ta đã sắp xếp ổn thỏa, xung quanh không có bất cứ người nào.

Lữ Thích Chi cười nói:

- Chỉ có điều, Cuồng Nhân đó hình như có cảm giác biết, tỷ phu hôm nay sẽ đến.

Trong giọng nói hơi hột, nhưng Lưu Khảm lại nghe được một chút ý tứ khác. Hẳn vỗ vỗ vai Lữ Thích Chi nói:

- Tiểu Trư, cẩn thận một chút là tốt, nếu như bởi vì cẩn thận mà nghi ngờ mọi người, có chút hơi quá. Y ở chỗ này cất cao giọng hát, là bắt trước Phùng Huyền “Thực vô ngư, xuất vô xa, vô dĩ vi gia” đấy . Ha ha, nếu tự xưng là Phùng Huyền, sao có thể là kẻ đầu đường xó chợ? E là nhất cử nhất động của ta, đều bị hắn tính ra, sao có thể vì thế mà ngờ vực?

- Chỉ là một cuồng nhân mà thôi, có bản lĩnh gì tự xưng là Phùng Huyền chứ?

Lữ Thích Chi không kiềm chế được lắm bả một câu, nhưng vẫn gật đầu, lui lại phía sau.

Phùng Huyền, ngày xưa làm môn khách cho Mạnh Thường Quân, từng hiến kế ” Giảo thổ tam quật ” cho Mạnh Thường Quân, giúp Mạnh Thường Quân vô tư lự.

(Giảo thổ tam quật: Thổ khôn có ba hang: ví với có nhiều chỗ ẩn náu)

Ông chủ khách sạn bình dân vừa thấy Lưu Khảm liền tiến đến, vội vàng muốn hành lễ, thế nhưng bị Lưu Khảm ngăn lại. Hắn dẫn theo người, thẳng đến cửa sau khách sạn bình dân đi ra ngoài, đi tới bên ngoài cửa tiểu đình viện. Trước cửa có một lão bộc, nhìn thấy Lưu Khảm từ xa xa đi tới, y cũng không nhích người. Lưu Khảm vừa thấy thế, không khỏi nở nụ cười. Xem chừng cường nhân này muốn khảo sát ta một phen.

- Tên này thật không biết phép tắc, biết rõ tỷ phu đến đây, lại sai lão bộc ngênh đón, thật quá đáng.

- Tiểu Trư, đừng vô lễ!

Lưu Khảm trừng mắt:

- Nếu còn nhiều lời, ta liền cho ngươi quay về, có nghe rõ không?

Lữ Thích Chi tất nhiên ngoan ngoãn nghe lời Lưu Khảm, vì thế vừa thấy Lưu Khảm trừng mắt, gã lập tức ngậm miệng lại.

Lưu Khảm đi tới cửa tiểu viện:

- Lão nhân gia, xin hỏi quý chủ nhân ở đâu?

- Ở ngay trước mặt Quảng Võ Quân?

- Vậy hả?

- Chủ nhân nhà ta biết Quân Hầu trong hai ngày này sẽ tới bái phỏng, vì vậy sai lão nô đợi đây đã lâu. Chủ nhân nói, chỉ mời một mình Quân Hầu vào trong nói chuyện.

Lão bộc cung kính nói với Lưu Khảm.

Không ngờ, những lời này lại chọc giận Quý Bố bên cạnh, Quý Bố tức giận quát:

- Chủ nhân ngươi thật không biết lễ nghĩa, chủ công nhà ta đến đây tiếp kiến, vậy mà. . .

- Quý Bố không được vô lễ!

Lưu Khảm trầm giọng quát. Hắn quan sát lão bộc một chút, đột nhiên cười nói:

- Lão tiên sinh quả nhiên có định lực.

Nếu nói, Lưu Khảm là người từ thiên quân vạn mã chém giết đi ra, mặc dù không dồn hết lực, nhưng sát khí ngưng tụ trên người trong lúc không tự chủ được vẫn biểu hiện ra ngoài, tuyệt đối không phải người thường có thể chịu đựng được. Nhưng lão bộc này, bị Lưu Khảm quan sát một hồi lại không sợ hãi, mà biểu hiện rất thỏa đáng, thần tình tự nhiên, cũng không phải người thường có thể có được.

Lão bộc ngược lại biểu hiện bộ dáng không quan tâm thiệt hơn, cung kính nói:

- Chủ nhân nói, Quân Hầu chính là đại anh hào đương đại, sao có thể chấp tiểu nhân vật như ta?

- Khả khả, nếu như ông là tiểu nhân vật, vậy trên đời này có mấy người có thể là đại nhân vật.

Lưu Khảm cười nói, bước vào đình viện.

Đình viện này không lớn, dựa vào trạm dịch Lâu Đình trước đó chỉnh sửa mà thành. Một gốc cây cổ thụ cao ngất um tùm, dưới tàng cây có một văn sĩ đang ngồi, vừa uống rượu vừa cầm bên mình một cây đàn cổ. Thỉnh thoảng, y gảy đàn, tru lên tiếng hát du dương.

Lưu Khảm tiến đến, văn sĩ kia thoáng nhìn hắn một cái, nhưng không trả lời.

Còn Lưu Khảm cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống trước mặt văn sĩ:

- Để tiên sinh đợi lâu, Lưu mỗ tới trễ tự phạt ba chén rượu.

Văn sĩ đưa ngón tay gảy dây đàn coong một tiếng, nhẹ nhàng mà êm tai. . .

- Quân Hầu bận rộn trăm việc, vì sao tới gặp một người vô danh như ta?

Lưu Khâm cười nói:

- Ta biết tiên sinh đi mà không có xe, cho nên cố ý mang xe đến tặng tiên sinh.

Tại thời kỳ Chiến Quốc, môn khách xứng với xa trượng là vị khách được đãi ngộ tốt nhất. Lưu Khâm nói mang xe đến tặng, chính là muốn nói với văn sĩ kia, ta muốn ngài xuống núi trợ giúp, ta rất coi người, sẽ trọng dụng người. Văn sĩ mỉm cười:

- Ta hạng người vô danh, sao dám nhận sự ưu ái của Quân Hầu?

- Hạng người vô danh? Tiên sinh e là quá khiêm nhường!

Lưu Khâm trầm giọng nói:

- Lục tiên sinh chính là Lục Nguyên Hầu, một danh sĩ đất Sở sao có thể nói là hạng người vô danh? Lưu mỗ hôm nay, đến đây chính vì muốn thỉnh giáo tiên sinh, mong tiên sinh đừng từ chối.

Lục Nguyên Hầu tên Lục Thông, cùng thời với Khổng Phu Tử.

Không tử chu du khắp nơi, người ngăn Khổng Phu Tử hát bài ca Sở cuồng Tiếp Dư, chính là Lục Thông. Lưu Khâm từ miệng Thúc Tôn Thông biết được lai lịch người trước mặt. Người này tên là Lục Giả, tài trí hơn người, tài hùng biện vô song, ở đất Sở có tiếng tăm rất lớn, từng làm quan triều Sở.

Lục Giả?

Trong trí nhớ kiếp trước của Lưu Khâm, mơ hồ có ấn tượng về người này, tựa hồ khá có danh tiếng.

Một nhân vật như vậy, Lưu Khâm tự nhiên không đơn giản bỏ qua. Vì vậy sau khi biết rõ thân phận của Lục Giả, hắn lập tức tới bái phỏng.

Lục Giả cười nói:

- Không ngờ, Quân Hầu cũng biết tới cái tên Lục Giả này?

Trong lời nói thực sự mang theo một tia tự cao.

Y trầm ngâm một chút:

- Nhưng không biết, Quân Hầu mời ta vì điều gì?

Ý tứ những lời này rất rõ ràng, chính là muốn hỏi Lưu Khâm, người muốn mời ta xuống núi, vậy lý tưởng của người là gì?

Vấn đề tương tự như này, Công Thúc Liêu từng hỏi qua, Thúc Tôn Thông cũng hỏi, Trần Bình cũng hỏi. . . Hôm nay Lục Giả cũng hỏi vấn đề tương tự, Lưu Khâm vốn đã suy tính kỹ trong lòng.

- Nay Doanh Thị mất Kỳ Lộc, quần hùng xung đột. Khâm mặc dù bất tài, nhưng cũng không cam lòng thua kém; Nay Nhị thế ngu ngốc, yêm hoạn (quan lại thái giám) lộng quyền, bách tính thân ở trong lúc nước sôi lửa bỏng, Khâm không đành lòng chứng kiến lão Tần mất đi khí khái “Tần Phong” năm xưa, hôm nay đến đây bái kiến tiên sinh quả thực muốn hỏi vấn đề này. Nhưng không biết, tiên sinh có diệu kế gì chỉ dạy?

Người hỏi ta lý tưởng là gì?

Ta cho người biết, ta muốn tranh giành thiên hạ.

Đây cũng là lần đầu tiên Lưu Khâm bày tỏ ý tưởng của chính mình.

Về phần các ngôn từ giải cứu bách tính, chẳng qua chỉ là lời xã giao. Lưu Khâm nói xong, lặng lẽ nhìn Lục Giả, trên mặt mang theo ý tứ nhàn nhạt.

Vấn đề của người ta trả lời, như vậy người đáp lại thế nào.

- Doanh Thị mất Kỳ Lộc, quần hùng xung đột?

Lục Giả nhẹ nhàng vỗ tay, gật đầu cười nói:

- Quân Hầu nói lời này rất hay, rất hay!!!

Y suy nghĩ một chút, nói:

- Chỉ có điều, như Quân Hầu nói, Nhị thế ngu ngốc, hoạn quan lộng hành, lão Tần bấp bênh. Vào lúc này, nguyên khí Doanh thị chưa mất, trong có Lý Tư đa mưu túc trí, ngoài có đại quân Bắc Cương Vương Ly. . .Doanh Thị sống tại Quan Trung lâu năm, nội tình hùng hậu. Quân Hầu là người Tần, ắt bị sáu nước cổ kị, đồng thời chịu ơn của Doanh thị, khởi binh phản Tần, e là khó có thể đứng vững.

Lâu Thương là nơi chật hẹp, không đủ chống đỡ. Quân Hầu nếu muốn tranh giành thiên hạ, cần lựa chọn nơi khác làm nền tảng, Thanh Quan Trắc, nương tựa Quan Trung, vừa có thể thu phục lòng lão Tần nhân, lại vừa có thể tranh giành cùng quần hùng. Về phần Trương Sở, không phải người làm nên đại sự, cho dù đánh vào Quan Trung cũng khó đứng vững.

Thanh Quan Trắc, nương tựa Quan Trung?

Qua cuộc nói chuyện với Lục Giả, khiến đôi mắt Lưu Khâm sáng ngời.

Không cần bàn cãi, trong lời Lục Giả nói có thể nhận thấy, y cũng không coi trọng Trần Thắng. Thế nhưng nếu như khởi binh phản Tần, cũng không phải chuyện tốt.

Lục Giả, không cần bàn cãi chính là người chỉ ra cho Lưu Khâm một lối đi.

Trước đó, Lưu Khâm mơ hồ có chủ ý, nhưng sau khi nghe lời này của Lục Giả, khiến Lưu Khâm càng xác định rõ hướng đi của chính mình.

- Tiên sinh cho rằng, nơi nào có thể làm bình chẵn?

- Quân Hầu đã có phương án, cần gì phải cùng ta suy xét?

Lưu Khâm cười nói:

- Tuy đã có chủ ý, nhưng không biết có suy nghĩ giống tiên sinh hay không? Không bằng ta và tiên sinh cùng viết ra một chữ trên lòng bàn tay, xem có giống hay không?

Lục Giả gật đầu, vỗ vỗ nhẹ tay, lão bộc lập tức đi vào nội viện. Chỉ trong chốc lát, lão bộc mang tới hai cây bút lông. Lưu Khâm và Lục Giả đều từ viết vào lòng bàn tay, sau đó nhìn nhau cười, vươn tay ra.

Trong tay Lục Giả viết ba chữ: Đất Hà Nam!

Mà trong tay Lưu Khâm chỉ có hai chữ: Cửu Nguyên. . .

Hai người nhìn ta, ta nhìn người, đột nhiên cười lớn. Cười xong, Lưu Khâm đứng dậy bái lạy:

- Tiên sinh quả nhiên kiến thức phi phàm, Lưu Khâm được tiên sinh trợ giúp, chẳng khác nào nặng hạn gặp mưa rào. Xin tiên sinh xuống núi trợ giúp ta, đừng từ chối.

Lục Giả cũng đứng dậy:

- Ta vốn có ý này, thực không dám nhận lễ!

Lúc này, hai người nhìn nhau cười lớn một hồi. . .

*Chú thích: Lục Giả: Là mưu thần nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông tham gia giúp Hán Cao Tổ trong chiến tranh với nước Sở và thuyết phục vua Nam Việt là Triệu Đà thần phục nhà Hán.

Chương 395-396: Thay đổi bất ngờ

Sau khi được Công Thúc Liêu chỉ điểm, Lưu Khâm một lòng suy tư, cố gắng tìm kiếm một nơi căn cơ thích hợp, mưu đồ sau này có thể phát triển lớn hơn nữa.

Vùng Tứ Hồng bị Lưu Khâm loại trừ đầu tiên.

Vùng Giang Nam thuộc nước Sở cũ, cũng không phồn hoa giàu có như hậu thế tưởng tượng. Khi đó nhân khẩu rất ít, rất nhiều nơi còn là đất hoang, chủ yếu là người Bách Việt. Trong trí nhớ của Lưu Khâm, phương nam bắt đầu phát triển thực sự, là từ Ngũ Hồ Loạn Hoa. Một lượng lớn sĩ tộc phương bắc theo

Vương Triều Tây Tấn di chuyển xuống phía nam, ngoài việc mang theo lượng lớn nhân khẩu xuống phía nam, còn mang đến rất nhiều khoa học kỹ thuật tiên tiến và nền văn mới. Sau Ngũ Hồ Loạn Hoa, phía nam rốt cuộc mới phồn vinh.

Đó là nguyên nhân vì sao Lưu Khâm không nghĩ tới Giang Nam

Còn Ba Thục. . . Ngược lại cũng là một nơi có thể phát triển.

Trong lịch sử Hán cao tổ Lưu Bang không phải dựa vào Ba Thục mà lập nghiệp sao? Nhưng Công Thúc Liêu nói không sai, Ba Thục cũng tồn tại vấn đề giống vậy.

Ba Thục không được; Tứ Hông không thích hợp; Giang Nam càng bị loại bỏ. . .

Vùng Sơn Đông thì thế nào? Sơn Đông tại thời kỳ Tần mạt, không phải tỉnh Sơn Đông nhỏ bé như hậu thế nghĩ, mà là chỉ Hào Sơn (là toàn bộ phía đông huyện Lạc Trữ tỉnh Hà Nam hiện nay). Hào Sơn ngày xưa là khu vực trọng yếu của nước Tấn, liên kết với Hàm Cốc Quan tạo thành lá chắn cho Quan Trung. Từ Sơn Đông phát triển lớn mạnh, ắt phải đối mặt trước sự trùng kích của dư nghiệt sáu nước. Cũng không phải Lưu Khâm e sợ, nhưng quanh năm chinh chiến, sao có thể phát triển ổn định và lớn mạnh?

Như vậy Sơn Đông cũng bị loại trừ!

Đang suy nghĩ! Lý Tả Xa lại đưa ra một ý kiến.

Hà Nam đất đai màu mỡ, lại không nhiều người coi trọng. Bởi có câu ” Hoàng Hà bách hại”. Chỉ lợi một chỗ, Hà Nam sau khi đại chiến, Thủy Hoàng Đế tại Hà Nam thành lập quận Cửu Nguyên, quản lý bốn mươi bốn thành trì. Sau đó di chuyển nhân khẩu đến đây, tổng cộng hơn ba vạn hộ. Trước khi Mông Diên chết, lại liên tục di dời thêm hai vạn nhân khẩu tới đây. Tất thảy có hơn hai mươi vạn người.

Số lượng nhân khẩu này, so với nhân khẩu toàn bộ đế quốc lão Tần, tựa hồ không tính là nhiều. Nhưng phải biết rằng, nhân khẩu lão Tần có một nghìn bảy trăm vạn. Phần lớn tập trung tại Quan Trung và Sơn Đông. Mà diện tích lớn như Ba Thục và Giang Nam cũng chỉ có hơn trăm vạn mà thôi. Dựa vào diện tích quận Cửu Nguyên, nắm giữ hai mươi vạn nhân khẩu, tính mật độ nhân khẩu mà nói, vượt xa Giang Nam và Ba Thục. Hơn nữa, quận Cửu Nguyên rất gần Sơn Đông và Quan Trung, không gian triển khai cũng vượt xa so với Giang Nam và Ba Thục.

Lý Tả Xa đưa ra ưu thế khiến tất cả mọi người khê động lòng.

Nắm trong tay quận Cửu Nguyên, xem như nắm trong tay một đội kỵ quân khổng lồ. . Dùng yên ngựa và bàn đạp cao kiêu tại Lâu Thương phối hợp với đội kỵ quân khổng lồ, chỉ trong thời gian ngắn có thể quét sạch Quan Trung và Sơn Đông. Điều này khiến đôi mắt đám người Lưu Khâm đều bừng sáng.

Đúng vậy, nắm trong tay yên ngựa và bàn đạp cao kiêu, cộng thêm đội kỵ quân khổng lồ, thực sự làm người ta động lòng.

- Thế nhưng, đất Hà Nam hôm nay nằm trong tay Vương Ly, có hai mươi vạn biên quân trấn giữ, nên giải quyết như thế nào?

Giả Thiệu không kiềm chế được phản bác nói:

- Hà Nam tuy có sông lớn rãnh trời, thế nhưng tiếp giáp với người Hồ. Lực lượng Đông Hồ không thể khinh thường, nước Nguyệt Thị cũng có hơn mười vạn chỉ sĩ huyện Khổng. Chúng ta chiếm cứ Hà Nam, cho dù có thể tránh xung đột khắp nơi, nhưng phải đề phòng họa Hồ tàn sát.

Lưu Khâm suy nghĩ một chút, ánh mắt không tự chủ được rơi trên người Trần Bình.

Trên mặt Trần Bình mang theo vẻ tươi cười cổ quái, khiến Lưu Khâm nhất thời nhớ tới bên cạnh hắn có một người không kém gì mưu thánh Trương Lương.

- Năm năm trước, chúng ta có thể đánh cho dân tộc Hung Nô chật vật bỏ chạy, sao phải sợ họa Hồ?

Hắn cố quên mất một sự thực, đó chính là binh lực trong tay Lưu Khâm hẳn kém xa lực lượng trong tay Mông Diên trước kia.

Nhưng không nói, trận chiến Hà Nam khiến Lưu Khâm hẳn tâm đắc nhất.

Mông Tật nghe vậy, lập tức vỗ tay hét lớn:

- Quân Hầu nói rất đúng, trước kia chúng ta có thể đánh tan dân tộc Hung Nô, hôm nay há có thể e ngại họa Hồ?

Chung Ly Muội không nói lời nào, còn Quán Anh chau mày. Về phần những người khác, cũng đều không phải kẻ đầu đường xó chợ. Tuy Lưu Khâm cố quên thực lực Lâu Thương và binh lực trong tay Mông Điền trước kia chênh lệch rất lớn, nhưng không có nghĩa những người khác đều nghĩ như hắn. Khoái Triệt nhẹ nhàng vung tay vỗ trường án, Thúc Tôn Thông cũng chau mày.

Lưu Khâm không hề để ý, chăm chăm nhìn Trần Bình:

- Nhìn thần sắc Đạo Tử thoải mái như vậy, có lẽ đã có tính toán?

- Người Hồ không đáng ngại!

Trần Bình trầm ngâm một hồi nói:

- Người Hồ là hạng người xu lợi, nếu như Quân Hầu quyết định đặt chân tới Cửu Nguyên, Bình nguyện thay Quân Hầu giải quyết nỗi lo này. Chỉ là, họa Hồ không đáng ngại, thế nhưng Vương Ly. . .

- Nếu họa Hồ không đáng ngại, thì Vương Ly cũng không đáng ngại!

Lưu Khâm trầm giọng trả lời, sau đó dò hỏi:

- Chỉ là không biết, Đạo Tử giải quyết họa Hồ cần điều kiện gì?

- Một vạn Hoàng Kim!

- Hả?

Mọi người đang ngồi, không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Tào Tham không kiềm chế nổi mở miệng nói:

- Quân Hầu, từ khi Lâu Thương bắt tay vào khâu chuẩn bị rồi đi tới nay, tổng cộng tài sản đổi ra chỉ được ba vạn Hoàng Kim mà thôi. Trước khi dời đi, cần có một nửa số tài sản để vận chuyển. . .Mà nay trong ngân khố Lâu Thương ta, chỉ có hơn một vạn hoàng kim. . .Còn phải chi tiêu, nếu như Quân Hầu quyết ý chuyển tới quận Cửu Nguyên, cũng cần đủ tiền bạc chống đỡ a.

Một hoàng kim nếu như chuyển đổi, xấp xỉ một nặng sáu lượng.

Trần Bình mở miệng chẳng khác nào vết rách thương khó Lâu Thương. . .Điều này làm cho Lưu Khâm không khỏi có chút do dự.

- Đạo Tử, không phải ta muốn làm khó dễ người.

Tào Tham nghiêm mặt nói:

- Hiện tại chúng ta bị cắt đứt liên lạc với Thục quận, khó có thể có nhiều tiền bạc dư thừa. Quân Hầu nếu muốn đặt chân lên Cửu Nguyên, cần có lượng bạc lớn để tiến hành kiến thiết. Vạn Hoàng Kim, ta thực sự khó có thể cung cấp. . .Nhiều nhất ta chỉ có thể trích ra năm nghìn.

- Năm nghìn, không đủ!

Lưu Khâm trầm ngâm, cắn răng một cái nói:

- Lão Tào, lấy tất cả Hoàng Kim trong ngân khố cấp cho Đạo Tử sử dụng. . .Về phần chi phí sau này dùng để di chuyển và kiến thiết Cửu Nguyên, chúng ta nghĩ cách khác. Đạo Tử, ta cho người Hoàng Kim, người cần ta cung cấp gì nữa?

- Hai người!

- Ai?

Trần Bình mỉm cười:

- Hai vị Thiếu Quân.

Mông Tật và Lý Tả Xa?

Người đang ngồi trong đại sảnh, không ai không biết hai chữ Thiếu Quân chỉ có Lý Tả Xa và Mông Tật.

Lưu Khám lo lắng một chút, sau đó gật đầu nói:

- Chuyện này không thành vấn đề, nhưng không biết ý của hai vị Thiếu Quân thế nào?

- Đương nhiên nghe theo mệnh của Quân Hào!

Hai người Lý Tả Xa và Mông Tật đứng dậy, chấp tay lĩnh mệnh.

Lưu Khám nói:

- Đã như vậy, Đạo Tử mang theo lão Mông và Tả Xa, theo lão Tào lấy Hoàng Kim, rồi chuẩn bị rời đi. Cần cái gì, có thể trao đổi với lão Tào và Giả Tư Mã. Về phần Vương Ly. . .Ha ha, người này không đáng lo. Nếu như ta đoán không nhầm, Chu Chương đánh tan Hàm Cốc Quân, tất nhiên sẽ gây chấn động Hàm Dương. Cuối năm nay, Vương Ly nhất định sẽ thống lĩnh Biên quân sát nhập Sơn Đông, người có thể nhân cơ hội này hành sự.

Wang Ly sẽ rời khỏi Cửu Nguyên sao?

Lưu Khám cũng không thể xác định. . .

Nhưng có một phần có thể khẳng định, đó chính là sau khi Chu Chương đánh tan Hàm Cốc Quân, Tần nhị thế tất nhiên sẽ còn bình tĩnh như trước. Phía nam Nhâm Hiêu không có động tĩnh, kỳ thực không rõ tâm tư thế nào. Như vậy binh mã Tần nhị thế có thể điều động ngoại trừ quân đội Quan Trung, cũng chỉ có Biên quân Cửu Nguyên. Trừ khi Tần nhị thế muốn đứng nhìn tình thế Sơn Đông càng ngày càng loạn, bằng không Vương Ly ắt sẽ xuất kích.

Hơn nữa trong trí nhớ kiếp trước, người thống lĩnh quân Tần trong trận chiến Cự Lộc, tựa hồ chính là Vương Ly.

Trần Bình đứng dậy đi ra ngoài phòng khách, khi đi tới cửa, đột nhiên dừng bước, kinh ngạc nhìn Lưu Khám nói:

- Quân Hào, lẽ nào không muốn biết ta dùng Hoàng Kim làm gì sao?

Lưu Khám mới đầu ngẩn người, rất nhanh liền hiểu ý tứ của Trần Bình.

Trần Bình lo lắng y nắm trong tay nhiều Hoàng Kim như vậy, một khi có tiểu nhân gây chia rẽ, tất sẽ khiến Lưu Khám ngờ vực y.

- Đã dùng thì không hỏi!

Lưu Khám cười nói:

- Đạo Tử, ta và người tương giao mười năm, tính cách của người, ta hiểu rất rõ. Nếu như thiếu, người nói ta biết, ta sẽ nghĩ cách gom tiền cho người. Về những chuyện khác, người không cần lo lắng. . .Nói chung, chuyên tâm làm chuyện của người là tốt rồi.

Lời này không chỉ nói với riêng Trần Bình, mà chính là nhắc nhở những người đang ngồi ở đây.

Trần Bình không nói nhiều lời, chỉ chấp tay vái chào Lưu Khám thật sâu, sau đó xoay người rời đi!

- Đạo Tử!

- Chủ công còn điều gì phân phó?

- Lúc này đến quận Cửu Nguyên, e là sẽ gặp rất nhiều chuyện phiền phức. Sau khi người tới Cửu Nguyên rồi, hãy nghĩ cách liên lạc với Ô Thị. Ô Thị bây giờ xây dựng nông trường tại Cửu Nguyên, thầy dạy của Ly Khâu - Cái Nhiếp cũng ở đó, có vấn đề gì có thể nhờ Ô Thị giúp đỡ. Ngoài ra, ta sẽ sai Quý Tâm theo người đi vào Cửu Nguyên. . .Hắn võ nghệ cao cường, có thể bảo vệ an toàn cho người. Đạo Tử, dọc đường phải cẩn thận.

Quý Tâm, bây giờ đã là cận vệ của Lưu Khảm.

Lưu Khảm phái Quý Tâm đi theo, từ phương diện khác, cũng biểu lộ sự quan tâm của hắn đối với Trần Bình.

Trần Bình gật đầu, lúc này mới cáo từ rời đi. . .

Trần Bình đi rồi, tiếp đến là Lục Cổ.

Đối với Lưu Khảm mà nói, hắn hiện nay thực sự có rất nhiều việc phải làm. Về phương diện Hàm Dương, Lưu Khảm không có tâm tư để ý tới. Ngược lại hắn rõ ràng một việc, nhìn tình hình hiện tại của Chu Chương, thậm chí đánh tan Hàm Cốc Quan, một đường chém giết tới Hàm Dương. Nhưng y vẫn chưa gặp phải quân Tần tinh nhuệ chân chính. Trung quân đóng ở Hàm Dương, không phải đám ô hợp Chu Chương có thể chống đối. Hơn nữa, trong ký ức kiếp trước, Chu Chương đánh vào Quan Trung, chỉ gây dựng chút thành tựu nhỏ mà thôi.

Nói vậy Chu Chương sắp xuất thủ!

Hai ngày kế tiếp, Lưu Khảm vừa đốc thúc Giả Thiệu để y nghĩ cách liên lạc với Thực quận. Mặt khác, hắn đốc toàn bộ tinh thần tập trung thành lập năm trăm kỵ binh Lâu Thương. Yên ngựa và bàn đạp xuất hiện, trong lịch sử có ảnh hưởng lớn như thế nào? Trong lòng Lưu Khảm không phải không rõ ràng.

Yên ngựa và bàn đạp, đặc biệt là bàn đạp xuất hiện trực tiếp thúc đẩy sự phát triển giáp kỵ.

Rất nhiều người có thể không hiểu rõ hàm nghĩa của giáp kỵ.

Theo cách giải thích dễ hiểu, đó chính là trọng kỵ binh!

Trọng kỵ binh, không cần miêu tả quá nhiều. Căn bản thời kỳ Ngũ Hồ Loạn Hoa mới có, nếu như tại thời kỳ này xuất hiện, sẽ sản sinh lực uy hiếp tới cỡ nào? Thực sự không cần nói nhiều. Nhưng muốn chế tạo trọng kỵ binh, Lưu Khảm cần đối mặt với sự khó khăn cực lớn. Đó chính là tài nguyên chế tạo giáp kỵ, cùng với kiểu cơ bản của giáp kỵ này.

Trong đó, vật liệu thép chế tạo giáp kỵ là vấn đề Lưu Khảm cần phải lo lắng.

Dựa vào khoa học kỹ thuật hiện nay mà nói, muốn chế tạo giáp kỵ giống như hậu thế, hiển nhiên không đủ khả năng. Thời đại này dùng đồng khí là chính, binh khí chế tạo từ sắt tuy đã xuất hiện, nhưng bất kể về phương diện độ cứng hay phương diện khác đều kém xa so với yêu cầu của giáp kỵ. Hậu thế, điều kiện thúc đẩy phát triển giáp kỵ, chính là sự tiến bộ về kỹ thuật luyện thép. Tại thời kỳ Ngũ Hồ Loạn Hoa, kỹ thuật luyện thép đã hoàn toàn thành thực, đồng thời phát triển thêm một bước mới có thể thành lập trọng kỵ binh.

Còn hiện tại, mặc dù trong tay Lưu Khảm có đại sư đúc kiếm Bàn Dã lão, vعن vعن chỉ hiểu sơ qua phương pháp luyện thép Thất thập nhị luyện.

Tuy rằng, Bàn Dã lão quy thuận Lưu Khảm, trong khoảng mấy năm không ngừng hoàn thiện kỹ thuật luyện thép Thất thập nhị luyện, nhưng vẫn không thể nào đạt yêu cầu của Lưu Khảm.

Lâu Thương, Thiết Lư.

Khi Bàn Dã lão nỗ lực trùng kích kỹ thuật bách luyện cương thất bại thêm lần nữa, lão cụt hứng ngồi trên mặt đất.

- Quân Hầu, ngài suy nghĩ tuy tốt, nhưng cần điều kiện rất cao. Dựa vào tình hình hiện nay của chúng ta, muốn đạt được trình độ bách luyện cương, căn bản không có cách nào đạt được. Quân Hầu, ta thực ra có một cách, nếu chúng ta tạm thời không thể thành công, sao không dùng đồng khí tạm thời thay thế? Tuy rằng không đạt được yêu cầu của ngài, nhưng phương pháp đúc đồng khí lại rất thành thực, hẳn là có thể thay thế một chút.

- Về phương pháp bách luyện cương, ta nghĩ rằng tạm thời không nên lo lắng. Việc cấp bách, là phải để phương pháp thất thập nhị luyện cương ổn định, sau đó phát sinh quy mô lớn, từ đó nâng tầm kỹ thuật thêm bước nữa.

Lưu Khám cũng biết, chính mình e là có chút sốt ruột.

Hắn suy nghĩ một chút, nghĩ Bàn Dã lão nói không phải không có đạo lý. Nhiều thời điểm, khoa học kỹ thuật bị kìm hãm. Cho dù có kỹ thuật, cũng có rất nhiều điều kiện kìm hãm. Mình chỉ yêu cầu nguyên liệu trang bị, cũng cần nghiên cứu trong thời gian dài.

- Đã như vậy, làm theo Bàn Dã lão nói đi.

Lưu Khám và Bàn Dã lão trao đổi một hồi, rồi rời khỏi Thiết Lư.

Những năm trước, lúc này hẳn là mùa thu hoạch. Thế nhưng năm nay, bởi vì thế cục rung chuyển, khiến rất nhiều ruộng đất bị bỏ hoang. Bao gồm cả điền trang Lưu Khám đã bán trên danh nghĩa không có người trông nom, cũng bỏ hoang rồi. . .

Ngồi trên lưng ngựa, Lưu Khám thúc ngựa đi qua điền trang hoang vắng.

Không biết tình hình Thục quận thế nào?

Lưu Khám trước mắt lo lắng rất nhiều. Thời cuộc thay đổi, cũng khiến kế hoạch của hắn thay đổi. Hy vọng, Thục quận không gặp sự cố là tốt rồi.

Trong khi đang nghĩ ngợi, từ phía xa có tiếng vó ngựa truyền tới.

Mấy con khoái mã chạy nhanh về phía phủ nha Lâu Thương, trong đó có một người chính là Khoái Triệt. Hộ tống Khoái Triệt đến đây, còn có Lục Giả và Thúc Tông Thông. Ba người tới trước mặt Lưu Khám liền xoay người xuống ngựa, thần sắc có chút vui vẻ, lại có chút lo lắng bất an.

- Quân Hầu, xảy ra chuyện lớn rồi!

Lưu Khám ngẩn người, nghi hoặc nhìn ba người:

- Xảy ra chuyện gì khiến ba vị tiên sinh hết hoảng như vậy?

- Như Quân Hầu nói, Chu Chương đã thất bại!

- Vậy sao?

Lưu Khám đột nhiên mở to hai mắt, nhìn ba người Khoái Triệt:

- Các người có thể khẳng định Chu Chương thất bại?

- Thám mã hồi báo, ba ngày trước, Chu Chương tiến quân vào Vị Thủy quyết chiến với Quân Tần, toàn quân bị giết tan tác, đã cấp tốc lui ra ngoài Hàm Cốc Quan.

- Có thể điều tra ra, ai là người thống lĩnh quân Tần không?

- Chính là Tần Thiếu Phủ Chương Hàm . .

Quả nhiên là y, y thực sự xuất hiện rồi.

Chỉ có điều, Lưu Khám không rõ, cho dù Chương Hàm thắng, đối với Lâu Thương mà nói cũng không coi là tin tức tốt? Phải biết rằng, Lưu Khám đối với những người Hàm Dương đó, cũng không coi là người một nhà. Nhưng vì sao, đám người Khoái Triệt, Lục Giả, còn cả Thúc Tông Thông đều vui vẻ như vậy?

- Ba vị tiên sinh, có phải còn có tin tức gì nữa không?

Thúc Tông Thông không khỏi cười cười:

- Khả khả, quả nhiên không giấu được Quân Hầu. . .Mật thám mang về hai tin, ngoài trừ Chu Chương bị đánh tan, thừa tướng lão Tần Lý Tư đã bị nhốt vào thiên lao.

- Hả?

Thân thể Lưu Khám không khỏi run rẩy:

- Lý Tư, bị nhốt vào thiên lao?

- Đúng vậy, hôm nay tiếp nhận chức vụ thừa tướng chính là tên hoạn quan Triệu Cao. . . Lý Tư không còn, Quân Hầu cũng không cần lo ngại lão Tần rồi!

185. Chương 397 - 402

Chương 397-398: Chủ động trên nước

Lý Tư bị bỏ tù, với Lão Tần mà nói đại biểu cho cái gì?

Không chỉ có đám người Lưu Khâm rõ ràng. Quả thực thủ lĩnh các nghĩa quân cũng hiểu rõ, đó trụ cột cuối cùng của lão Tần.

Trên thực tế, khi tin tức Lý Tư bị nhốt vào thiên lao lan truyền ra ngoài. Mới đầu tất cả thủ lĩnh các nghĩa quân đều không tin.

Có âm mưu! Đó nhất định là thủ đoạn bịp bợm của lão Tần.

Phải biết rằng, Lý Tư vừa đề bạt Chương Hàm, Chương Hàm lập tức tới bờ sông Vị Thủy đánh tan hơn mười vạn đại quân của Chu Chương. Theo lý mà nói, Lý Tư hôm nay hẳn là rất được Tần nhị thế trọng dụng. Tại sao có thể bị nhốt vào thiên lao? Hơn nữa, con trưởng của Lý Tư, Lý Do hiện nay còn phải dốc sức chống đỡ tình hình tại Huỳnh Dương. . . Lê nào Tần nhị thế không sợ Huỳnh Dương tạo phản?

Không thể, nhất định không thể!

Vào lúc này, tin tức Lý Tư Bị bỏ tù, ngược lại còn gây sự chú ý hơn cả chuyện Chu Chương bị đánh bại.

Kế hoạch công kích của Điền thị lập tức chậm lại. Lưu Bang cũng lui về huyện Bái. Trương Nhĩ, Trần Dư tại Cư Lộc yên lặng quan sát thời cuộc.

Ánh mắt mọi người, đều tập trung tại Hàm Dương và huyện Trần.

Thăm mã thám báo phi ngựa rong ruổi trên đường nối liền không dứt truyền về đủ loại tin tức.

- Lão Tần lúc này đây e là không thực sự không còn hy vọng rồi!

Công Thúc Liễn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài đen nhánh của Lưu Tần, ngựa mặt lên trời thở dài. Trong mắt bất giác toát ra vẻ đau thương.

Lão Tần thống nhất thiên hạ, Công Thúc Liễn có thể nói là người vất vả nhất có công lao lớn nhất.

Nhớ năm xưa, Thủy Hoàng Đế vừa mới tự mình chấp chính, liền xuất hiện loạn trong giặc ngoài, cử quốc kinh sợ. Những người như Lý Tư, Công Thúc Liễn thầm lặng bên cạnh Thủy Hoàng Đế cố gắng cứu vãn thế cục. Nhưng không ngờ Thủy Hoàng Đế vừa mới băng hà, Lão Tần đã ảm ảm sụp đổ.

Tần nhị thế chính là tự hủy trường thành ah!

- Công Thúc gia gia, vì sao Lý Tư lại bị bắt?

Lưu Tần ngửa đầu, nhìn Công Thúc Liễn hiểu kỳ hỏi. Cậu cũng không hiểu rõ ý nghĩa của Lý Tư đối với lão Tần, tuy cậu mười tuổi, cũng hiểu thông rất nhiều chuyện. Chỉ cần nhìn hôm nay phụ thân mang theo các phụ tá đến đây bá vọng, Lưu Tần đã biết, sự tình rất nghiêm trọng.

Lưu Khâm tin tưởng, Lý Tư lúc này bị giam vào thiên lao, không phải âm mưu quỷ kế gì. Bởi vì trên sử sách, Lý Tư thực sự chết bất đắc kỳ tử. Nhưng hẳn có một điểm không rõ, Hàm Dương vì sao vào lúc này lại bắt Lý Tư?

Công Thúc Liễn cười. Thần tình lãnh đạm nói:

- Không hẳn. Tùy cơ ứng biến!

Chỉ một câu nói như thế, tất cả nỗi băn khoăn đều tan biến thành mây khói. Những người đang ngồi đây, bất luận là Lục Giả hay Thúc Tông Thông, Tào Tham tất cả đều là chi sĩ có một không hai. Công Thúc Liễn chỉ cần nhắc nhở một chút, mọi người lập tức phản ứng, bao gồm cả Lưu Khâm trong đó.

Từ khi quay lại Lâu Thương tới nay. Lưu Khâm vẫn chưa buông lỏng sự chú ý đối với Hàm Dương.

Lý Tư chống đỡ triều chính, thế cục Sơn Đông tuy hỗn loạn, nhưng vẫn có thể nỗ lực chống đỡ. Cùng lúc đó ông và Triệu Cao xung đột quyền lợi, càng lúc càng thêm gay gắt. Triệu Cao đương nhiên không mong muốn có một Lý Tư như vậy tồn tại. Chỉ là lúc trước đối mặt với các đại nghĩa quân, Triệu Cao không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hôm nay, Lý Tư đề bạt Chương Hàm, hơn nữa còn đánh bại Chu Chương. Việc này khiến cho danh vọng của Lý Tư trong triều được đề cao hơn rất nhiều. Nếu không ra tay, Triệu Cao sợ rằng khó có thể kìm hãm.

Về phương diện khác, Chương Hàm đánh tan Chu Chương, Hàm Dương theo đó cũng hóa giải được tình thế nguy hiểm. Có lẽ Triệu Cao cho rằng hiện tại xuất thủ chính là cơ hội tốt. Lão có quan hệ rất mật thiết với Tần nhị thế, vượt xa so với Lý Tư và Hồ Hợi. Chỉ cần đưa ra một tội danh là có thể bắt giam Lý Tư.

- Công Thúc tiên sinh, lẽ nào Triệu Cao không sợ Lý Do tạo phản sao?

Tào Tham không kiềm chế nổi mở miệng hỏi.

Công Thúc Liễu không trả lời, mà chuyển ánh mắt tới trên người Lưu Khâm. Rõ ràng có ý : Vấn đề này người giải thích đi.

Lưu Khâm suy nghĩ một chút:

- Triệu Cao mặc dù không có tài cán nhưng lắm âm mưu quỷ kế, ngược lại thủ đoạn rất tốt. Người thấy đấy, lão chỉ nhốt Lý Tư vào thiên lao, không có bất cứ hành động gì cũng chính là muốn cảnh cáo Lý do: nếu như người tạo phản, trước hết ta sẽ giết phụ thân và huynh đệ người. Hơn nữa lão cho Lý Do một hy vọng, khiến Lý Do liều mạng tác chiến tại Huỳnh Dương, cầu lập công trạng, để triều đình đặc xá cho Lý Tư.

Nhìn vào tình hình chiến sự quận Tam Xuyên, e là rất nhanh sẽ kết thúc. Đến lúc đó, đại quân Chương Hàm sẽ từ Hàm Cốc Quan đông tiến, nắm trong tay thế cục Sơn Đông. . .Ha ha. Chỉ là thời gian đó, cũng là lúc Lý Tư rơi đầu. Sau khi đại quân Chương Hàm đông tiến rời khỏi Hàm Cốc Quan, thì tâm ảnh hưởng của Lý Do cũng theo đó suy yếu. Cũng không có ảnh hưởng tới Triệu Cao.

- Nhưng Triệu Cao làm như vậy, chẳng phải. . .

Công Thúc Liễu cười lạnh một tiếng:

- Trong mắt tên hoạn quan, ngoài lợi nhuận còn có thể nhìn thấy cái gì? Bệ hạ một đời anh minh, nhưng trọng dụng tên hoạn quan này thực sự có chút hồ đồ!

Công Thúc Liễu cũng không cảm thấy Triệu Cao này có điểm gì tốt.

Về phần hai người trong lúc đó có ân oán gì? Lưu Khâm không hỏi, cũng không muốn hỏi. Hắn hiện tại quan tâm chỉ có một việc, đó chính là làm sao có thể thoát khỏi cục diện thối nát tại Sơn Đông, đến quận Cửu Nguyên bình an. Dọc đường từ Lâu Thương đến quận Cửu Nguyên nguy hiểm trùng trùng, các chư tướng đều hiểu rõ đây chính là vấn đề khiến người ta rất đau đầu.

Chu Chương thất bại. Chương Hàm vượt ra ngoài Quan Trung. . .

Tiếp đến sẽ là gì?

Mặc dù Lưu Khâm không biết đoạn lịch sử này, nhưng cũng có thể phỏng đoán. Trần Thắng, Ngô Quảng lúc trước thuận buồm xuôi gió, nói trắng ra chỉ là may mắn mà thôi. Binh lực Sơn Đông trống rỗng, triều đình coi thường bọn họ, vì thế đại quân quê mùa này mới có thể cấp tốc phát triển. Chỉ có điều, quê mùa dù sao vẫn là quê mùa. Sau khi cơ quan triều đình Đại Tần hoạt động, bọn họ lập tức thất bại. Đánh vào Hàm Cốc Quan chỉ làm lão Tần kích động mà thôi.

Chương Hàm rời Quan Trung, Trần Thắng khó tránh khỏi thất bại. Sau khi Trần Thắng thất bại, e là toàn bộ cục diện Sơn Đông càng thêm phức tạp, thậm chí không còn khoảng thời gian bình yên.

Bất luận là Hàm Dương, hay các lộ nghĩa quân. Vào lúc này đều vô cùng mất cảnh giác. Nếu như vào lúc này lên phía bắc, rất có thể gặp vào cảnh bị bao vây diệt trừ khắp nơi. Lưu Khâm cũng không cho rằng, hắn có đủ năng lực đối kháng được toàn bộ thiên hạ!

Cần thời cơ thích hợp!

Lưu Khám cần thời cơ thích hợp. . . .

Chỉ khi các lộ nghĩa quân và lão Tàn dấy lên ngọn lửa chiến tranh, Lưu Khám mới có cơ hội, thuận lợi bắc thượng tới quận Cửu Nguyên.

Lưu Khám nghĩ như thế, cũng giống như cách nghĩ của đám người Khoái Triệt là làm thế nào có thể quấy đục nước ao? Mới có thể lập tức bắc tiến.

Lưu Khám biết. Sau khi Trần Thắng thất bại, nhân mã khắp nơi sẽ hành quân lạng lẽ, bình tĩnh quan sát tình thế biến đổi.

Mà phá hư cục diện yên tĩnh này, chính là khi binh mã Hạng gia vượt sông mà tới. Trước khi binh mã Hạng gia vượt sông tới, Lưu Khám muốn chiếm ưu thế trước. Chỉ như vậy, hắn mới có cơ hội cùng các lộ binh mã tiến hành can thiệp, mới có thể thuận lợi bắc tiến quận Cửu Nguyên.

Thế nhưng, làm thế nào có thể chiếm trên nước? Mắt thấy sắp tiến nhập tháng tám. Theo việc quân Tàn xuất kích, thế cục Sơn Đông thoáng chốc xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chu Chương liên tiếp bại lui, đầu tiên là lui giữ về Tào Dương (Nay là tây nam Tam Môn Hạp tỉnh Hà Nam). Không để quân đội Chu Chương nghỉ ngơi hồi sức, Chương Hàm sai Trường Sử Tư Mã Hân làm tiên phong, dẫn theo tám nghìn Trung Úy Quân tiến tới trước thành Tào Dương. Tại Vị Thủy, Chu Chương từng chứng kiến sức chiến đấu cường hãn của Trung Úy quân lão Tàn, đội quân này quả thực không sợ chết, hơn nữa còn thông thạo chiến trận.

Lúc đó Chương Hàm tổ chức tù phạm Ly Sơn giả xưng có trăm vạn quân nhưng không xuất kích, gần như dựa vào Trung Úy quân, chỉ trong nháy mắt nghiền nát trung quân Chu Chương thành mảnh nhỏ.

Chương Hàm rất thông minh, biết rõ lúc đó thành lập tạm thời đội binh mã trăm vạn người, chẳng qua chỉ là đám ô hợp, hơn nữa quân tâm không ổn định. Cho nên thời gian ứng chiến tại Vị Hà, y chỉ điều động Trung Úy quân xuất kích, một mực chỉ dựa vào hơn một vạn Trung Úy quân, chẳng những đánh tan đại quân Chu Chương, hơn nữa còn khiến binh mã dưới trướng kinh sợ. Còn khiến cho những tù phạm lòng vốn mang ý xấu sau đó lập tức ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh.

Chu Chương tại Tào Dương, vển vển trụ vững mười năm ngày, đã bị Tư Mã Hân đánh tan thành trì. Dưới tình thế thành trì tan tác, Chu Chương chỉ có thể thoái lui về Thảng Trì. Trải qua ba mươi ngày ngăn ngừa quân Tàn nghỉ ngơi lấy lại sức, Chương Hàm đích thân chỉ huy đến đánh Thảng Trì. Chỉ trong thời gian ba ngày ngăn ngừa, Thảng Trì thất thủ, Chu Chung rơi vào ngõ cụt, đã tự vẫn tại Thảng Trì.

Cùng lúc đó. Lý Do vì muốn giải cứu phụ thân đã liều mạng nghênh tiếp địch, có chuyển biến tốt.

Ngô Quảng lâu ngày không công kích được Huỳnh Dương, lòng quân dao động. Trần Thắng thấy Chu Chương rơi vào tình thế bất lợi, liền lệnh Ngô Quảng thống lĩnh quân đội hỏa tốc nhập quan, gấp rút tiếp viện Chu Chương.

Khi mệnh lệnh của Trần Thắng truyền tới dưới chân thành Huỳnh Dương, Huỳnh Dương đã thế suy sức yếu.

Ngô Quảng không muốn bỏ lỡ trang gang tấc, vì thế không tiếp thu mệnh lệnh của Trần Thắng. Vì vậy, Trần Thắng sai người mua chuộc cấp dưới của Ngô Quảng là Điền Tang, để Điền Tang giết chết Ngô Quảng. Sau đó, Điền Tang lên lĩnh chức Thượng Tướng Quân, để lại cấp dưới tiếp tục vây khốn Huỳnh Dương, còn bản thân đích thân thống lĩnh binh mã tinh nhuệ dưới trướng nỗ lực tây tiến cứu viện Chu Chương.

Nhưng, khi Điền Tang đến Lạc Dương, toàn quân Chu Chương đã bị tiêu diệt. Vào lúc này, Điền Tang cũng do dự. Chính vào lúc Điền Tang còn đang do dự, Chương Hàm thừa thắng xông lên, cấp tốc thống lĩnh đại quân chém giết vượt khỏi Quan Trung.

Trận chiến Ngao Thương, quân Trương Sở tiếp tục thua nặng. Điền Tang bị giết trong loạn quân. Quân Tàn thừa cơ truy kích, đánh tan toàn bộ quân bản bộ ngoài thành Hàm Dương.

Trận chiến Huỳnh Dương giằng co tròn sáu mươi ngày, lúc này kết thúc. Quận Tam Xuyên lại trở về tay đế quốc Đại Tần. Chương Hàm đóng quân tại Lạc Dương, trừng trừng nhìn các lộ binh mã Sơn Đông.

Từ lúc Chương Hàm đánh tan Chu Chương tại Vị Hà, đến khi đoạn lại quận Tam Xuyên, quân Tần tổng cộng chỉ mất năm mươi ngày đã hoàn toàn xoay chuyển chiến cuộc. Đối mặt với quân Tần thế tiến công như vũ bão, tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía.

Giữa tháng chín, Trần nhĩ thế lại phát chiếu lệnh lần thứ hai, mệnh lệnh Quận Thủ quận Cửu Nguyên - Thượng Tướng Quân Vương Ly tận lực thống lĩnh ba mươi vạn quân Tần tại Bắc Cương từ cửa Vân Trung Nhận xuất kích các quận Thái Nguyên, bình định tiêu diệt các lộ binh mã. Trương Nhĩ Trần Dư không dám tiếp tục bắc tiến, mà ở lại Cự Lộc ủng hộ Vô Thần làm Triệu Vương. Tại khu Hà Bắc, gắng sức ngăn chặn đại quân của Vương Ly. Đồng thời Trương Nhĩ phái người tới Tề, xin Điền Đàm cứu viện.

- Tử Phòng, lúc này nên làm thế nào cho phải?

Lưu Bang có chút sợ hãi. Điền Đàm lui binh, Vương Khác Tư Mã Lan không có kiềm chế quân Tề, tất nhiên sẽ hợp binh một chỗ bao vây diệt trừ huyện Bái ta.

Trương Lương không khỏi cười khổ lắc đầu.

- Không ngờ Lão Tần thiện chiến như vậy, hơn mười vạn đại quân Chu Chương, trong vòng mười ngày đã bị tiêu diệt toàn bộ. Thật sự nằm ngoài dự liệu của ta.

Y suy nghĩ một chút, nhướn miệng cười nói:

- Chỉ là Bái công không cần lo lắng. Quân đội bản bộ của Chương Hàm mặc dù đoạt được Tam Xuyên, e cũng mệt mỏi không chống đỡ được. Trăm vạn quân của y cũng chỉ là tạm thời chấp vá mà gia tăng lên thôi. Trước đó chủ yếu là dựa vào Trung Úy quân để chấn nhiếp, hiện tại đoạt được lại Tam Xuyên, việc cấp bách trước mắt Chương Hàm phải làm chính là tiêu hóa trăm vạn người dưới trướng. Hơn nữa, cho dù xuất kích, Bái công cũng nằm ngoài tầm ngắm.

-Chương Hàm đầu tiên muốn tiêu diệt chính là Trần Thắng Trương Sở. (Trương Sở chính là nghĩa quân nông dân do Trần Thắng lãnh đạo, thành lập cuối thời Tần, năm 209 trước Công Nguyên). Mà binh mã Bắc Cương, e là trong thời gian ngắn khó có thể đánh tới. Vương Khác quận Tiết mặc dù không kiềm hãm quân Tề, nhưng trước đó hai mặt thù địch e là cũng đại thương nguyên khí, lực bất tòng tâm. Về phần quận Đông Hải, ngược lại không đáng lo. Lương chỉ như chó sành gà đất, phải chờ đại Phì công tử thống lĩnh quân bản bộ xuất kích. Như vậy. . . Cho dù Tư Mã Lan hành động cũng không tạo nên bất cứ uy hiếp gì đối với Bái Công.

Trương Lương tràn đầy tự tin, sau khi nói thắm bên tai Lưu Bang một hồi, khiến Lưu Bang vui mừng khôn xiết.

Chỉ là y rất nhanh liền nhíu mày:

- Cho dù như vậy, thì với huyện Bái là nơi chật hẹp nhỏ bé, sớm muộn gì cũng bị chiến hỏa lan đến. Không bằng thế này: Hôm nay Doanh Tráng đã chết, quận Tứ Thủy chỉ còn Lâu Thương thực sự là binh mã quân Tần. Chúng ta sao không đến đó công chiếm?. Như vậy, còn có thể phối hợp với Trương Sở. . .

- Bái công, nghìn vạn lần không thể chiếm đoạt huyện Tương.

Trương Lương nghe vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi:

- Bái công, suy đi tính lại, nếu như chiếm đoạt huyện Tương, e là tai vạ sẽ ập đến. Trần Thắng hôm nay xem như cường thịnh, nhưng sớm muộn gì cũng thất bại. Đợi tới khi binh mã của Chương Hàm nghỉ ngơi lấy lại sức, tất nhiên sẽ có một kích trí mạng đối với Trương Sở. Theo như Lương suy đoán, chậm thì cuối năm nay, Chương Hàm nhất định phát động công kích. Đến lúc đó, Tương công đứng mũi chịu sào, phải đối mặt với sự đả kích của quân Tần hung mãnh. Hơn nữa, Trần Thắng cũng không phải kẻ thiện lương. Huyện Tương gần đó, y há có thể để Bái công yên giấc sao? Vì vậy, nếu như Bái công chiếm lĩnh huyện Tương, rất có thể không cần đợi tới khi Chương Hàm xuất kích, Trần Thắng trước hết đã thôn tính Bái công. Khi đó, Bái công phải làm thế nào?

Lưu Bang biến sắc, liên tục gật đầu nói:

- Nếu như không có Tử Phòng, ta suýt nữa làm hỏng việc lớn. Theo ý kiến của Tử Phòng, phải làm thế nào cho phải?

Trương Lương nói:

- Bái công lo lắng, không phải không có lý. Huyện Bái quá nhỏ, thực sự không thích hợp để phát triển. .Chỉ là muốn phát triển, cũng không nhất định phải đứng tại huyện Tương. Tử Hồng là nơi nhân số đông đúc, thành cao hào sâu, binh lực trống rỗng. Bái công có thể cấp tốc lấy Bành Thành làm căn cứ, tùy thời ứng đối. Chờ tới khi Chương Hàm và Trương Sở giao chiến say máu, thì Bái công thống lĩnh quân đội đánh chiếm quận Năng. Khi đó, Chương Hàm e là cũng khó có thể bận tâm. Sau khi Bái công chiếm lĩnh quận Năng, có thể phối hợp với Trương Sở, tùy thời cướp đoạt Toánh Xuyên. Đoạt được quận Năng và Toánh Xuyên, Bái Công có thể tiếp tục phối hợp với Trương Sở công chiếm Tam Xuyên, tiến đến đoạt Vô Quan, giành Quan Trung; ngược lại cũng có thể tùy thời xác nhập binh mã Trương Sở, phát triển mạnh mẽ. Bái công chính là con cháu vương thất nước Sở, có thể mượn danh nghĩa Sở Vương, đặt chân lên đất Sở, như vậy xem như một lối đi.

Lưu Bang ngay cả nghe cũng không kịp!

Trương Lương lại nói tiếp:

- Chỉ là kẻ hai hổ tranh mồi này còn cần Trương Sở có thể chống đỡ được Chương Hàm mới có thể thực thi. Với lực lượng của Trương Sở e là cũng có chút không an toàn. .Lương cho rằng: Cần phải trợ giúp Trương Sở một tay. Chỉ bằng Bái công phái một người biết ăn nói qua huyện Phiên, thuyết phục Phiên Quân Ngô Nhuế, mời y xuất binh trợ giúp Trương Sở. Phiên Quân này chính là hậu duệ Ngô Vương trước kia, là người có kiến thức, rất có thể sẽ đồng ý.

Lưu Bang gật đầu nói:

- Kế hoạch của Tử Phòng thực sự rất tốt. Theo Tử Phòng, nên phái ai tới thuyết phục Phiên Quân?

Trương Lương mỉm cười:

- Trong lòng ta thực ra đã chọn một người. .Chỉ có điều muốn thuyết phục người này, Lương cần tự mình tới Trần Lưu một chuyến, mời y xuất núi.

Chương 399-400: Hậu hắc

Buổi sáng, ánh nắng ban mai đã bắt đầu trải khắp mặt đất.

Sau khi Lưu Khâm đã vận động thân thể xong, xoay Xích Kỳ, đi vào võ đài diên trang.

Đây là một diễn võ trường diện tích không lớn lắm, mọi thứ đều được bố trí giống y như ở bên bờ sông Tử Thủy trước kia. Phía đông thì dựng Thái cực thung giống như Thái cực đồ, là công cụ chuyên dùng để luyện tập Tam cung bộ.

Phía tây có một khoảng đất trống, đặt sẵn những dụng cụ bằng đá giống nhau. Tiếp theo phía sau võ đài là một con sông nhỏ, bên bờ bố trí một dãy mao trúc dài ngắn lớn nhỏ khác nhau. Ở chính giữa, đặt một loạt bia ngấm bằng mao trúc.

Cũng đừng xem thường những bia ngấm này, tất cả đều đã qua xử lý đặc biệt, mặc dù là cầm trong tay bảo kiếm chém sắt như chém bùn cũng chưa hẳn đã chém đứt dễ dàng. Loại bia ngấm hình người đã qua xử lý đặc biệt này có thể chống lại được năm trăm cân lực tác động từ bên ngoài, có thể dùng để rèn luyện sức lực.

Võ đài này cũng tốn hao không ít công sức mới dựng xong.

Mà nguyên nhân tạo ra võ đài này cũng bởi vì Lưu Cự và Lưu Tín, là hai cha con có sức phá hoại vô cùng lớn khi tập võ. Những dụng cụ thông thường căn bản không thể chịu nổi sức mạnh của hai cha con này, phu nhân không thể làm gì khác hơn là hao tổn tâm tư dựng lên võ đài ở chỗ này.

Còn chưa vào tới võ đài, chợt nghe từ giữa võ đài truyền đến tiếng hét lớn cùng với tiếng võ dậm dồn.

Lưu Khám không khỏi có chút hiếu kỳ, đi vào võ đài xem thử. Chỉ thấy cánh tay của Lưu Cự, quơ một cây gậy bằng mao trúc to lớn nặng trĩu, đang đánh mạnh vào bia ngắm hình người ở giữa võ đài. Nhìn cây gậy to lớn ở trong tay của y, khoảng chừng cả trăm cân, đập xuống nước, mỗi một lần đập, bọt nước văng khắp nơi. Một cái bia ngắm hình người bị đánh cho nát bấy, thân thể của Lưu Cự sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Mồ hôi lẫn với bọt nước đã không còn phân biệt được nữa.

Lưu Khám nhìn trong chốc lát, mặt không khỏi biến sắc. Sức lực của Lưu Cự càng ngày càng phát ra mạnh mẽ, hơn nữa kỹ xảo cũng càng lúc càng thành thục.

Từ sau khi quay về Lâu Thương, Lưu Khám đã nghe nói chuyện giết chết đại tướng ở dưới thành Lâu Thương.

Vốn Lưu Khám cho rằng chuyện này cũng bình thường. Bởi vì sức lực của Lưu Cự rất kinh người. Do đó tướng giặc đầu phải là đối thủ của y? Nhưng hiện tại, Lưu Khám có phần khiếp sợ. Hắn có thể nhìn ra được, Lưu Cự đang học theo kỹ xảo của hắn.

Về sức lực, Lưu Khám vốn kém hơn Lưu Cự một bậc.

Hiện nay chiếm ưu thế duy nhất chính là kỹ xảo. Chỉ sợ sau một thời gian cũng không còn như thế nữa.

Tuổi thực của Lưu Cự, có lẽ đã hơn ba mươi. Theo lý mà nói, người đến tuổi này, sức khỏe về mọi mặt đều trở nên suy yếu. Nhưng mà bộ dạng của cái tên Lưu Cự này thể mà lại càng trở nên hung hãn và mạnh mẽ, thậm chí về mặt kỹ xảo, cũng tiến bộ rất nhanh. Đương nhiên, việc này cũng có liên quan tới sự nỗ lực của Lưu Cự...Hãy nhìn Lưu Cự mồ hôi như mưa, trong lòng của Lưu Khám cũng không tránh khỏi hoang mang.

Người khác không biết lai lịch của Lưu Cự, nhưng hắn thì lại biết rất rõ ràng.

Lưu Cự hiện tại đúng là mất trí nhớ, nhưng nếu như khôi phục ký ức, còn có thể giống như hiện giờ một lòng đi theo mình sao? Y, chính là người của Trương Lương a...Biết đầu lúc này mẫu thân còn, Lưu Cự không có hành động gì. Nhưng nếu mẫu thân không còn nữa, còn có ai có thể chế phục được y?

Không chỉ có Lưu Khám mới có sự lo sợ này, thật ra Khoái Triệt cũng đã từng đề cập với hắn vấn đề này.

Chỉ vì trước kia Lưu Khám không có thời gian, nhưng khi hắn thấy Lưu Cự càng ngày càng mạnh, trong lòng không khỏi nảy sinh bất an.

Bất an ở trong lòng nảy sinh cũng theo đó mà sinh ra sát ý.

Giết chết y?

Nhân lúc này mình còn nắm chắc là có thể giết được y, đem y giết chết...

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện ở trong đầu, lập tức Lưu Khám cố hết sức lắc đầu. Không được, bỗng dưng không từ mà biệt, nếu thật sự tính mạng của Lưu Cự không còn, chỉ sợ mẫu thân là người thứ nhất không chịu nổi. Những năm gần đây, hắn hối hận ngược xuôi, không có một phút giây yên ổn chứ đừng nói ở dưới gối phụ nhân tận hiếu. Ít nhiều gì cũng có Lưu Cự làm bạn với mẫu thân. Nếu như Lưu Cự xảy ra chuyện, chỉ sợ mẫu thân sẽ rất khổ sở.

- Đệ đệ?

Lưu Cự đang nện vào bia ngắm, đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Khám.

Đó là một người thật thà chất phác hơi có phần ngốc nghếch, nhưng trời sinh có nhạy cảm sắc bén. Sát ý ở trong lòng của Lưu Khám, lập tức Lưu Cự cảm nhận được có một loại bất an. Đương nhiên y không xác định rõ lắm là điều gì uy hiếp y, chỉ là theo bản năng mà cảnh giác.

Xoay người nhìn lại, phát hiện là Lưu Khám.

Lưu Cự giống như nhẹ nhõm cả người, cười hề hề, nói cộc lốc:

- Đệ đệ, đệ dậy thật sớm...Mẫu thân nói đệ trong khoảng thời gian này rất khổ cực, cũng có rất nhiều việc, cho nên không cho ta quấy rầy đệ. Đệ có mệt hay không? Hay là ăn nhiều một chút, ăn no mới có sức làm đại sự.

- Đại ca, ta không có việc gì, mỗi ngày đại ca đều ở đây luyện võ sao?

- Phải, phải...

Lưu Cự liên tục gật đầu:

- Tín và đệ đều không có ở đây, ngoại trừ Anh và Chung Ly, không ai có thể đỡ nổi một gậy của ta. Mẫu thân không cho ta dả thương người, cho nên mới ở nơi này chơi đùa...Đệ đệ, lúc trước đệ dạy cho ta Tam cung bộ, ta đã luyện được rất nhuần nhuyễn rồi. Khi nào sẽ dạy cho ta trò chơi mới vậy? Lúc trước ta cùng với người khác giao đấu một trận, không đã ghiên chút nào.

Lưu Cự nói đánh nhau, chính là chuyện liên tiếp giết năm tên tướng dưới thành Lâu Thương.

Trong lòng Lưu Khâm không khỏi khê động, cười nói:

- Ca ca, tính ra đã lâu chúng ta chưa có so chiêu với nhau, hay là cùng nhau luyện tập vậy?

- Tốt, tốt!

Lưu Cự giống như một đứa trẻ, gật đầu vỗ tay liên tục.

Nhưng y lại không biết, trong lúc y đồng ý, trong mắt của Lưu Khâm hiện lên một tia sắc bén.

- Binh khí của đại ca đâu?

-Ồ, đệ chờ một chút a...

Lưu Cự không biết được tâm tư của Lưu Khâm, xoay người nhấc lên Lang nha bổng ở bên sân. Lưu Khâm cũng nâng Xích Kỳ, đứng vững vàng bên bờ sông.

- Đệ đệ, ta ra tay đây, đệ cẩn thận!

Lưu Cự cười ngây ngô một cái, rảo bước tiến lên hai bước, đột nhiên giẫm chân nhảy lên cao. Trong nháy mắt Lang nha bổng thẳng tắp hướng lên trời giờ lên, hoá thành hỏa thiêu thiên thức, theo thân hình hạ xuống dữ dội, mạnh mẽ đập về phía Lưu Khâm. Đôi mắt Lưu Khâm híp lại, thân hình đột nhiên xoay tròn, Xích Kỳ lập tức vẽ ra một vòng lửa chói lọi, đón lấy Lang nha bổng của Lưu Cự chém qua.

Kỳ - bổng chạm nhau, phát ra một tiếng choang.

Lưu Khâm cảm thấy có một lực rất mạnh truyền đến, hần cả kinh không khỏi vội vã lui về phía sau ba bốn bước, mới có thể hóa giải được lực lượng to lớn từ Lang nha bổng của Lưu Cự.

Hay thật, sức lực của y vậy mà lại lớn hơn rất nhiều so với trước kia...

Lưu Khâm thầm kêu một tiếng không hay, thuận thế lui bước, thừa dịp đổi tay, cánh tay khê run rẩy.

Chỉ mới chốc lát mà đã làm cho cánh tay hần tê dại. Mà Lưu Cự cũng lui ba bốn bước, trong mắt tỏa ánh sáng, mừng đến mức kêu to oa oa:

- Đệ đệ, thật có bản lĩnh, lại tiếp ta một chiêu nữa đi!

Xem ra, một hiệp vừa rồi, Lưu Khâm và Lưu Cự bất phân thắng bại.

Nhưng Lưu Khâm lại biết, vừa rồi hần dùng kỹ xảo rốt cuộc mới có thể hóa giải được chiêu số của Lưu Cự. Nhưng còn Lưu Cự, chỉ là mạnh mẽ dùng sức lực của bản thân, cũng không có bất kỳ kỹ xảo gì đáng nói. Ngay từ lúc bắt đầu mà nói, với một hiệp vừa rồi Lưu Khâm đã rơi vào thế hạ phong.

Mắt thấy Lưu Cự hình như không có việc gì, cả người đã đánh tới, Lưu Khâm cũng không kịp suy nghĩ nhiều nữa.

Xích Kỳ múa ra, thân cũng theo Kỳ mà đi, từng vòng lửa theo thân hình của hần mà phát ra, giao thoa cùng một chỗ, vô cùng chói lọi. Mà Lưu Cự cũng không tỏ ra yếu kém chút nào, Lang nha bổng vang lên

vù vù, hơn nữa càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh, cuối cùng chỉ còn nhìn thấy từng vệt hình ảnh còn sót lại.

Keng keng keng...

Tiếng nổ liên tiếp phát ra, Lưu Khảm lui về phía sau liên tục.

Càng đánh, hần càng kinh hãi, sát khí trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Người này quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức khó có thể tin nổi. Phải biết rằng, trên thực tế mỗi một kích của Lưu Khảm đều phải dùng kỹ xảo mới có thể hóa giải được.

Sức mạnh. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ Lưu Cự chính là dùng cứng đối cứng để tranh thắng thua. Những cái khác không nói, chỉ với thân thể và tố chất của y cũng đủ để cho Lưu Khảm lú lờ. Sức mạnh của Lưu Khảm lớn được bao nhiêu? Trong lòng hần biết rất rõ.

Trong lúc bất tri bất giác, hần đã sử dụng Thái cực quyền và phương pháp hóa kính, cũng đồng nghĩa với Lưu Cự mỗi lần chống đỡ, ngoài trừ sức mạnh của bản thân Lưu Khảm ra, còn có sức mạnh của chính bản thân y. Gia tăng như vậy, sợ là lực có đến một nghìn cân, người bình thường có thể chịu được sao?

Nhưng người này lại hình như không có việc gì cả!

Nếu như có một ngày nào đó, y khôi phục được ký ức; nếu có một ngày nào đó, y phải trở về phía Trương Lương, trên đời này còn có ai là đối thủ của y nữa?

Hạng Võ?

Cũng đánh ngang nhau mà thôi!

Nhưng đừng quên, Lưu Cự còn có đứa con riêng của vợ. Cậu ta cũng là một tiểu quái vật vạn người không đỡ nổi.

Càng nghĩ lại càng thêm lo lắng, Lưu Khảm lại càng thêm kích động khó có thể kiềm nén ý muốn giết chết Lưu Cự. Đột nhiên hần xoay người, kéo Xích Kỳ mà đi.

Lưu Cự đang đánh thỏa thích thấy điệu bộ của Lưu Khảm như vậy, vội vã hét lớn:

- Đệ đệ, đừng đi, chúng ta lại tiếp tục.

Vừa nói y vừa đuổi theo.

Lưu Khảm lui một bước, đã có một kẻ, là Tha đao kế.

Chỉ thấy lúc hần chạy đi, đột nhiên bước kế tiếp lão đảo, nhìn giống như là muốn ngã sắp xuống vậy. Lưu Cự ngăn ra, vội vã thu hồi Lang nha bổng muốn tới nâng dậy, nhưng sau đó, bổng nhiên Lưu Khảm xoay người lại, Kỳ theo thân đi, một đường vòng lửa chói lọi chợt xuất hiện.

- A!

Bên tai truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Trong lòng Lưu Khảm run rẩy, đối diện là ánh mắt quan tâm của Lưu Cự.

Trong mắt này mang theo tự trách cùng xấu hổ, hướng về phía Lưu Khảm, vươn tay đến, tựa như không hề cảm nhận được một kích này của Lưu Khảm là muốn giết chết y.

Tay mềm nhũn, trong đầu của Lưu Khảm hiện ra hình ảnh mẫu thân tóc bạc.

Một Kỳ này nếu như thực sự hạ xuống, chỉ e là mẫu thân đau buồn đến chết...

Nghĩ tới đây, Lưu Khảm chẳng đành lòng. Xích Kỳ ở giữa không trung đột nhiên dừng lại, lưỡi thương sắc bén chỉ còn cách một ngón tay là chém xuống người của Lưu Cự.

- Đệ đệ, đây là chiêu số gì của đệ vậy, thật là lợi hại!

Lưu Cự vẫn không biết là y vừa mới từ quỷ môn quan trở về, đôi mắt mở lớn, hiếu kỳ nhìn Lưu Khảm.

Lưu Khám quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa võ đài, Vương Cơ cầm một cái áo lớn, đứng ở nơi đó sắc mặt tái nhợt.

Lại nhìn Lưu Cự một chút, đột nhiên Lưu Khám thở dài một hơi, thu hồi Xích Kỳ, vỗ vỗ vai Lưu Cự nói:

- Ca ca, huynh phải nhớ kỹ, trên chiến trường, thiên biến vạn hóa, không thể có một chút lơ lỏng. Nếu vừa rồi là đối thủ của ta, hiện giờ đầu của huynh đã rơi xuống đất rồi.

Nói xong, cũng không xem phản ứng của Lưu Cự, hất kéo Xích Kỳ, hướng ngoài võ đài mà đi.

Trong lúc đi qua cạnh Vương Cơ, Lưu Khám có thể cảm nhận được rõ ràng sự sợ hãi phát ra từ trong nội tâm của Vương Cơ.

Ta thật không thể làm một người có tâm địa đen tối được a!

Bên ngoài võ đài, Lưu Khám ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, trong lòng khẽ thở dài. Hắn so ra kém Lưu Bang! Lúc Lưu Bang bị Hạng Võ uy hiếp sẽ nấu chín cha của y, y còn cười tủm tỉm nói với Hạng Võ, đừng quên để dành cho y một chén canh. Lòng dạ sao mà đen tối, bộ mặt sao lại dày đến thế...Lưu Khám không hiểu, một người như vậy, ở trong lịch sử đến tột cùng là làm thế nào mà có được thiên hạ? Lại còn được vô số người tán thưởng?

Khi không có ai là anh hùng cho nên mới để một thằng nhãi ranh thành danh sao!

Trong đầu bỗng hiện ra một câu nói như thế.

Lưu Khám cố sức nắm chặt Xích Kỳ: Ta không phải anh hùng, nhưng cũng không thể bắt chước theo kẻ tiểu nhân...Lưu Bang, ta sẽ không cho ngươi toại nguyện.

**

Tắm rửa sạch sẽ, Lưu Khám đi tới phòng khách phủ nha.

Mới vừa ngồi xuống, đã thấy Tư Mã Hỉ vội vã từ ngoài cửa chạy vào.

Sau khi được An Kỳ chữa trị, lại điều dưỡng hơn một tháng, thân thể Tư Mã Hỉ đã tốt hơn. Chỉ có điều cánh tay đã mất thì không thể nào hàn gắn lại được.

Nhưng Tư Mã Hỉ không vì vậy mà chán nản.

Không đợi cơ thể phục hồi hoàn toàn, cậu đã không thể chịu nổi, cầu xin Thích Cơ tìm bọn người Khoái Triệt, muốn tìm đọc các loại thư từ. Bởi vì mất một cánh tay cho nên phần lớn thời gian đều để Thích Cơ ở bên cạnh cậu mà đọc. Thích Cơ cũng đã từng học với Trương Thương, sau lại học với Trình Mặc, ngoại trừ biết được chữ tiểu triện của nước Tần, thậm chí bao gồm các chữ của sáu nước ít nhiều cũng biết được.

Lúc Thủy Hoàng để hạ lệnh đốt sách, Lưu Khám đã từng không ngại ngần cho Lữ Tu thu gom lại.

Đương nhiên, phần lớn sách vở được bảo vệ, bị cháy chỉ là ở chỗ trống của mộc giản mà thôi. Dù sao Lâu Thương cũng chiếm một phần ba diện tích, cho nên không có một ai dám tìm Lưu Khám gây phiền phức. Chỉ là có rất nhiều thư tịch Lưu Khám còn chưa kịp xem, cho nên hiện giờ Tư Mã Hỉ được tiện lợi tất cả.

Lữ Tu cùng phu nhân, cũng hết sức giảm việc cho Thích Cơ, để cho nàng chuyên tâm đọc sách cho Tư Mã Hỉ.

Ai cũng có thể nhận ra, Tư Mã Hỉ biểu hiện hi hỏ giống như trước, thế nhưng tận sâu trong lòng lại cất chứa mối hận thật lớn.

Lúc Lưu Khám trở về, Tư Mã Hỉ đã hoạt động như thường.

Chỉ là thấy tay áo của cậu trống trải làm Lưu Khám cảm thấy hổ thẹn.

Nếu lúc trước không phải Lưu Khám khẳng khái bồi dưỡng cho Hàn Tín, cánh tay của Tư Mã Hỉ cũng sẽ không mất. Cũng là xuất phát từ ý muốn bồi thường, lúc Lưu Tần xin làm học trò của Công Thúc Liêu, Lưu Khám hết lòng sắp xếp cho Tư Mã Hỉ cùng vào, làm thư đồng cho Lưu Tần.

Thật ra chính là để cho Tư Mã Hỉ làm học trò của Công Thúc Liêu.

Mà Tư Mã Hỉ này, cũng không phụ lòng kỳ vọng của Lưu Khảm. Một lòng cố gắng học tập, mặt khác cũng chủ động yêu cầu Lưu Khảm cho làm việc.

Cậu đã trưởng thành, thân thể cũng trở nên cao gầy.

Lưu Khảm cũng biết, Tư Mã Hỉ học cũng có chỗ dùng. Vì vậy mới sắp xếp cho cậu làm Trung Quyên, làm thư tá môn hạ của Lưu Khảm, phụ trách xử lý công văn. Là Trung Quyên, chính là người thân cận. Ở hậu thế ý nghĩa của Trung Quyên, phần lớn là chỉ thái giám hoạn quan, nhưng trường hợp này ở lúc này là chỉ người thân cận.

- Hỉ tử, có chuyện gì mà vội vã vậy?

Cử chỉ của Tư Mã Hỉ rất chừng mực, khom người trả lời:

- Chủ công, ngoài cửa có một người tự xưng là bạn cũ của ngài, muốn cầu kiến chủ công.

Bạn cũ?

Lưu Khảm thật sự là không nghĩ ra, hôm nay hẳn còn có bạn cũ nào.

Lẽ nào là người Ba Thục sao? Vừa nghĩ đến Ba Thục, Lưu Khảm không khỏi có chút kích động, vội vã đứng lên nói:

- Mau mau ời.

Tư Mã Hỉ gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Chỉ là lúc ra ngoài, cậu hướng về phía trong đình viện, đưa mắt ra hiệu cho Quý Bố đang đi tuần tra phủ nha, Quý Bố lập tức hiểu ý.

Lưu Khảm tài ật lớn, ở trong nhà cứ một mực chờ đợi tin tức của Ba Thục, vì vậy không thềm để ý.

Nhưng cũng không có nghĩa là những người khác cũng không thềm để ý. Tư Mã Hỉ đã trải qua chuyện của Hàn Tín, càng trở nên cẩn thận hơn.

Cậu ra hiệu cho Quý Bố tăng cường thủ vệ để ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Sau đó mới mang theo người đi vào phòng khách. Lưu Khảm vừa thấy người, không khỏi nao nao.

Không phải là người ba Thục nhưng quả thật là hẳn có quen biết. Người này nói cũng không sai, thật sự là bạn cũ...Lưu Khảm đứng dậy, bước nhanh về phía người ấy mà đón tiếp.

- Chu tiên sinh, sao ngài lại đến đây?

Chương 401-402. Ninh Lăng Quân

Chương 401-402. Ninh Lăng Quân

Người vừa vào phòng khách, khuôn mặt tròn trĩnh, lập tức lộ ra vẻ tươi cười. Từ lúc già biệt nhau ở Đại Lương, thoáng chốc mà đã hơn nửa năm. Chu Thị nhìn qua có vẻ mập hơn lúc trước, khuôn mặt cũng tròn hơn lúc trước một chút.

Lúc Lưu Khảm quay về Lâu Thương đã nói với bọn người Thúc Tôn Thông, Khoái Triệt về cảnh ngộ ở Đại Lương.

Khoái Triệt nói:

- Quân Hầu, Chu Thị này không đơn giản a!

Y suy nghĩ một chút rồi phân tích với Lưu Khảm:

- Đại Lương là chỗ quan trọng của Sơn Đông, có liên quan với các nơi. Tuy là hiện giờ bị tàn phá không còn được sôi nổi như Ngụy đô năm xưa. Nhưng vị trí này lại mở ra ở đây, tin tức này nếu truyền ra, chỉ sợ không kém hai thành Lạc, Huỳnh bao nhiêu.

Chu Thị lúc toàn thành bị phong tỏa, còn có thể giúp Quân Hầu ra thành, hiển nhiên là một nhân vật ở Đại Lương. Sao y lại không thể biết chuyện của Quân Hầu được? Quân đến Đại Lương, nhưng lại mai danh ẩn

tích, không dám bại lộ thân phận. Nếu như đổi lại là bất kì một người nào khác, tất nhiên sẽ bị hoài nghi. Hết lần này tới lần khác y chẳng quan tâm, lại còn hết sức giúp Quân Hầu ra khỏi thành. Về mặt này, chỉ sợ là có dụng ý. Gặp lại người này, phải cẩn thận.

Suy nghĩ kĩ lại, quả thật cũng có lý.

Sau này Lưu Khâm cũng có hỏi Công Thúc Liêu về chuyện này. Công Thúc Liêu vốn là người Đại Lương. Hơn nữa ở Đại Lương đã nhiều năm. Đối với mọi việc trong thành rõ như lòng bàn tay.

Thấy Lưu Khâm hỏi, Công Thúc Liêu chỉ nói một câu:

- Hậu nhân của lão Ngụy còn hay mất?

Sau đó thì không nói gì nữa cả, vội làm việc của mình.

Nhưng chỉ một câu nói ấy cũng đã đủ cho Lưu Khâm đoán ra đại khái.

Chẳng lẽ Chu Thị này là hậu duệ của nước Ngụy?

Hắn còn hỏi Tào Tham chút ít về tình hình của Chu Thị. Biết được Chu Thị trước kia cũng không phải là người huyện Bái, cũng không khác gì mấy so với Đường Lệ. Lúc nước Ngụy bị công phá hai năm mới định cư ở huyện Bái. Tính toán ra, Chu Thị định cư ở huyện Bái không giống với Đường Lệ cả nhà ở suốt hai năm. Chỉ có điều trong lúc đó hai người chẳng có liên hệ gì với nhau. Một người thì ở trong thành, một người thì lại ở ngoại ô, thậm chí cũng chưa từng nói với nhau một câu nào.

Hừ, không ngờ Chu Thị này cũng là một người có vấn đề!

Lưu Khâm biết hẳn sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại Chu Thị. Nhưng không ngờ lại gặp nhau trong tình huống này.

Chu Thị nhìn qua vẫn thật thà chất phác giống như vẫn còn ở Đại Lương lúc trước.

Nhưng Lưu Khâm cũng không dám xem thường người này. Với thân phận là hậu duệ của nước Ngụy, ở dưới mắt của người Tần nhiều năm như vậy mà không ai phát hiện, cũng không phải là loại người hiền lành gì. Đến nay, Lưu Khâm cũng không còn giống như lúc vừa mới xuyên qua. Đã sinh sống ở thời đại này mười hai năm, đối với một người nổi tiếng trong lịch sử cũng phải nhận biết sáng suốt. Ai nói cổ nhân là thật lương thiện? Ai nói những cổ nhân này không giỏi gạt người?

Năm trăm năm Xuân thu Chiến quốc biến đổi thăng trầm, cũng là những năm của nền văn minh rực rỡ nhất Trung Hoa. Người tài ba xuất hiện lớp lớp, người có sức mạnh cũng xuất hiện lớp lớp. Trí tuệ của những cổ nhân này, người hậu thế cũng không thể khinh thường. Bằng không, một bộ Tôn Tử binh pháp kia cũng sẽ cũng sẽ không lưu truyền ngàn năm vẫn được người người tôn sùng như trước.

Các anh hùng ở cuối thời kì Chiến quốc, e là không có nổi danh như ở thời đại Tam quốc, nhưng người mạnh tuyệt đối sẽ không kém so với thời Tam quốc.

Giao tiếp với những người này, Lưu Khâm nhất định phải hết sức cẩn thận.

Chu Thị cười ha hả nói:

- Quân Hầu, từ lúc từ biệt ở Đại Lương, phong thái vẫn như xưa. Hôm nay Thị gặp lại Quân Hầu, trong lòng thật sự rất vui mừng a.

- Chu tiên sinh, ta cũng rất nhớ ngài a!

Lưu Khâm nắm lấy cánh tay Chu Thị cười nói:

- Lúc rời khỏi Đại Lương, ta nghĩ kĩ lại, càng phát hiện Chu tiên sinh khác hẳn người thường. Gặp người đại hiền mà không biết, thật sự là có mắt mà cũng như không. Thật thẹn, thật thẹn...Xin mời ngồi. Hỉ tử, mau căn dặn mọi người chuẩn bị tiệc rượu.

Tư Mã Hỉ ở ngoài cửa lên tiếng, vội vã rời đi.

Mà Lưu Khâm cùng với Chu Thị phân chủ khách ngồi xuống.

Chu Thị nghiêm mặt nói:

- Lúc ở Đại Lương, không phải ta có ý định giấu diếm, quả thật là không biết làm sao mở miệng. Lúc đó Quân Hầu dường như có điều cố kỵ, ta cũng không thể nói thẳng ra. Không dám giấu Quân Hầu, sáu đời của tổ tiên ta đều là thần tử của nước Ngụy. Năm đó thành Đại Lương bị phá, lúc ấy mới lưu lạc đến huyện Bái. Nếu không có Quân Hầu cao thượng, trên chiến trận không ngại cứu ta, thì hôm nay xương cốt đã mục rữa từ lâu rồi...

Ăn cứu mạng, Thị không bao giờ quên. Huống hồ lúc ở Đại Lương, Thị cũng chưa từng giúp được gì, hơn nữa tài trí của Thị cũng thấp kém hơn ngài.

Chu Thị hết sức thẳng thắn, nhưng thật ra làm cho Lưu Khâm ít nhiều được yên lòng.

- Chu tiên sinh cho là tài trí thấp kém, nhưng với Lưu mẫu cũng là ơn cứu mạng. Thoảng cái đã mười năm, xây dựng lực lượng, hiện nay đều mới lạ.

Có thể gặp lại tiên sinh, trong lòng Lưu Khâm thật vui mừng. Ta ở trong thành lâu Thương, cũng có chút nhớ về những năm trước. Tiên sinh đến đây phải ở lại với ta một thời gian mới hết tình hết nghĩa. Đáng tiếc... Lão Đường Vô Thương cùng với Kỳ ca bọn họ cũng không có ở đây, bằng không nhìn thấy tiên sinh tất nhiên sẽ hết sức vui mừng.

Hai người nói huyền thuyên một hồi, chỉ chốc lát sau Tư Mã Hỉ đã sai người bưng rượu và thức ăn lên.

Chu Thị thu hồi vẻ cười trên mặt, nhìn Lưu Khâm nói:

- Quân Hầu, hôm nay Thị đến đây, là có chuyện muốn nói cùng Quân Hầu. Nhưng không biết Quân Hầu cảm thấy tình hình hiện giờ như thế nào?

- Tình hình thiên hạ hiện nay?

Lưu Khâm biết, trò hay đã tới.

Hắn trầm ngâm một chút, nói:

- Tiên sinh cũng không phải người ngoài, ta cũng không giấu diếm. Hiện giờ người Tần quả thật ở vào thế yếu nhưng cũng không phải để Trương Sở hay Trần tặc kia có thể kháng cự. Theo ta thấy, trước xuân, chắc chắn Chương Hàm phát động tiến công Trương Sở. Với thực lực của Trương Sở, sợ là dủ nhiều lành ít.

Chu Thị tay vịn trường án:

- Nếu Trương Sở mất thì thiên hạ sẽ như thế nào?

Lưu Khâm suy nghĩ một chút, thản nhiên nói:

- Trương Sở mất nhưng thiên hạ này chỉ sợ cũng khó mà trở lại yên ổn được.

- Vậy Quân Hầu cho rằng lão Tần khó có thể ổn định được cục diện sao?

Lưu Khâm cười nói:

- Tiên sinh người đã biết rõ cần gì phải hỏi nữa. Mặc dù là lão Tần muốn ổn định, nhưng còn có các người sẽ đồng ý sao? Hiện giờ cũng không giống như lúc bệ hạ cần quét sáu nước. Không nói tới Nhị Thế không thể sánh bằng bệ hạ, chỉ sợ lão Tần cũng thấy mình hữu tâm vô lực. Các người mười năm mưu đồ mọi việc há có thể đồng ý sao?

Chu Thị không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn Lưu Khâm.

Một lát sau, y than nhẹ một tiếng, nói:

- Quân Hầu là thần tử của lão Tần, đã biết tâm ý của bọn ta, sao không bắt ta để trừ hậu hoạn?

- Người Tần, Người Tần cũng không phải là của họ Doanh. Là người Tần của trăm họ ở Quan Trung. Nhị Thế ngu ngốc, sử dụng tiểu nhân, làm điều ngang ngược, thực không thể tha thứ. Tuy ta có lòng, nhưng một là vì hữu tâm vô lực, hai là vì không dám trái với ý trời....Nếu lúc này ta ra tay, chỉ sợ chưa hành động đã trở thành kẻ địch của tất cả người trong thiên hạ.

Chu Thị nở nụ cười:

- Thì ra Quân Hầu cũng biết đại thể...

Chỉ có điều, Quân Hầu người trấn giữ Lôu Thương, trấn giữ Hoài Hán, chung quy cũng là một mối họa lớn của tất cả mọi người. Huống hồ, Lôu Thương cách Quan Trung đường xá xa xôi. Quân Hầu một thân một mình trấn giữ, xung quanh đều có hổ lang dòm ngó, chẳng phải rất nguy hiểm sao? Mà khi Chương Hàm khai chiến với Trương Sở, sợ cũng chính là ngày các hổ lang cùng nhau vây công Lôu Thương. Quân Hầu là người thông minh, sao không sớm ra một quyết định, để bảo toàn thân mình, mưu cầu cho sau này chứ?

- Không biết tiên sinh có đề xuất gì?

Lưu Khâm biết, câu tiếp theo mới thật sự là mục đích của Chu Thị tới đây.

Chu Thị nói:

- Quân Hầu có biết Ninh Lăng Quân?

- Có nghe qua...Chu tiên sinh, không lẽ người muốn ta đầu hàng Ninh Lăng Quân sao?Ta nói trước, nếu là như thế, tốt nhất tiên sinh đừng nói nữa.

Chu Thị lắc đầu cười nói:

- Ta biết trong lòng của Quân Hầu vì bách tính của Lão Tần. Nhất định sẽ không thể nào quy thuận bất kì một ai. Ta đến đây là muốn hợp tác với Quân Hầu...Thiết tưởng Quân Hầu cũng đã biết, Ninh Lăng Quân là hậu duệ của Ngụy Vương, hiện nay là lực lượng của Trương Sở, ở Đại Lương xưng là Ngụy Vương. Ninh Lăng Quân từ lâu đã nghe tên của Quân Hầu, muốn kết làm đồng minh với Quân Hầu. Quân Hầu là người Tần, trấn giữ Hoài Hán, nhất định sẽ bị người coi là cừu địch, vả lại Doanh thị bất hòa với Quân Hầu. Lúc Trương Sở diệt vong, Doanh thị tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Quân Hầu...Lúc đó, Lôu Thương sẽ bị nguy!

Chu Thị nói một hơi, nhưng cũng không hẳn là đe dọa.

Lưu Khâm chấp tay dưới hàm, lẳng lặng nhìn Chu Thị.

- Ta hợp tác với Ninh Lăng Quân thì có lợi gì?

- Ngụy Vương muốn quận Năng thần quy Đại Lục.

- Tiếp đó?

- Xin Quân Hầu giúp đỡ!

Thì ra là thế...

Lưu Khâm đã hiểu rõ ràng ý tứ của Chu Thị. Chả trách, Ninh Lăng Quân chiếm được Đại Lương, cần phải nhanh chóng khuếch trương, nhằm tăng cường thực lực của nước Ngụy.

Tình hình của Đại lương, đại khái Lưu Khâm có thể hiểu được. Nếu nói trong phủ kho không có hàng tồn đọng thì không có khả năng. Nhưng lúc này là loạn thế, muốn khuếch trương, chỉ dựa vào kho trong phủ của thành Đại Lương thì không thể nào. Cho nên ánh mắt của Ninh Lăng Quân sẽ không nhìn vào nơi nào khác. Tam Xuyên, Tế Bắc. với thực lực hiện nay của Ninh Lăng Quân, chắc chắn không dám đụng chạm một cách đơn giản. Mặc dù nơi đó đã từng là của nước Ngụy trước đây, nhưng đối mặt với quân Tần tinh nhuệ, Ninh Lăng Quân cũng phải cẩn thận.

Không thể lấy lại những gì của nước Ngụy trước kia, vậy thì chỉ có thể nhìn về những nơi như quận Toánh Xuyên và quận Tứ Thủy này.

Toánh Xuyên hiện nay đã bị Trương Sở chiếm lĩnh. Một ngày nào đó Tần phát động công kích với Trương Sở, vậy thì Toánh Xuyên là trận chiến đầu tiên. Ninh Lăng Quân không dám lấy.

Không thể đi Toánh Xuyên, vậy chỉ còn lại có hai quận là quận Năng và Tứ Thủy. Mà quận Năng gần kề với Đại Lương. Cho nên Ninh Lăng Quân mới đặt mục tiêu ở quận Năng. Nhưng mặc dù công chiếm quận Năng, Ninh Lăng Quân còn phải đối mặt với một vấn đề, đó chính là thiếu thốn về lương thực và đồ quân nhu.

Vùng phía nam Sơn Đông lương thực đồ quân nhu hầu như đều được tích trữ ở Lạc Dương và Lâu Thương.
Đánh Lạc Dương?

Đó là tìm đường chết...

Ánh mắt của Ninh Lăng Quân cũng chỉ có thể đặt ở Lâu Thương. Đúng lúc Chu Thị quen biết với Lưu Khảm, cho nên Ninh Lăng Quân này phái Chu Thị đến đây du thuyết.

Vậy thì liên quan đến vấn đề hợp tác.

Hai trăm năm Chiến quốc, hợp tung liên hoành vốn là chuyện bình thường. Hôm nay là địch, ngày mai là bằng hữu, biến đổi qua lại khó mà biết được. Chỉ có điều Lưu Khảm không ngờ tới, hiện giờ hắn đang bị khốn ở Lâu Thương thì có người tìm tới tận nơi để hợp tác. Từ góc độ của Lưu Khảm mà nói, Ninh Lăng Quân chiếm cứ ở quận Năng, đương nhiên là đối với hắn mới có lợi. Ít nhất là lúc Chương Hàm diệt Trương Sở, sẽ ở bên cạnh mà chế trụ quân Tần.

Hơn nữa, Lưu Khảm còn có thể thông qua Ninh Lăng Quân, trong lúc bọn người phản Tần tìm được một vài sự giúp đỡ cần thiết.

Đây cũng là điều hiện giờ hắn rất cần...

Chỉ có điều, Lưu Khảm mong muốn đứng giữa chuyện này xử sự cho tốt để mưu cầu lớn hơn nữa.

Lập tức, hắn viện cớ là cần phải suy nghĩ, không trực tiếp trả lời ngay với Chu Thị. Mà lúc này, Tào Tham cũng tới, Lưu Khảm cũng ngừng ngay việc thảo luận vấn đề này. Tào Tham dẫn Chu Thị lui xuống nghỉ ngơi. Nhân cơ hội này Lưu Khảm cho gọi bọn người Khoái Triệt, Thúc Tôn Thông tới để thảo luận về chuyện này.

Khoái Triệt giành nói:

- Người này đến đây cũng là cơ hội cho Quân Hưu. Nếu có sự phối hợp của Ninh Lăng Quân, việc Quân Hưu bắc tiến cũng sẽ giảm bớt nhiều phiền phức. Tuy nhiên vẫn phải cẩn thận.

- Lão Khoái, theo ngươi thì phải làm thế nào?

- Từ Lâu Thương đi về Bắc, trên đường đi sẽ có rất nhiều trở ngại. Quân Hưu, người đã quyết tâm đi về Bắc, Triệt nguyện ý làm lính hầu, dựa vào ba tác lược, noi theo Tô Tần, Trương Nghi, tìm một con đường cho Quân Hưu. Hiện nay Ninh Lăng Quân đã tới, sao không để hắn đứng ra mở một con đường về phía Bắc cho Quân Hưu ở quận Tứ Thủy?

Tâm ý của Khoái Triệt, Lưu Khảm ít nhiều gì cũng biết đôi phần. Lúc Trần Bình đi Hà Nam, Khoái Triệt vẫn lo nghĩ. Xét quan hệ, Khoái Triệt là gia nô của Lưu Khảm, có quan hệ gần gũi với Lưu Khảm, so với Trần Bình, cũng không hề kém...Lúc Trần Bình theo Lưu Khảm, không ngần ngại hơn so với Khoái Triệt. Hơn nữa y với Lưu Khảm có tình đồng đội, đã từng cùng nhau vào sinh ra tử ở Hà Nam, được Lưu Khảm rất xem trọng.

Về mặt tài năng mà nói, Khoái Triệt và Trần Bình ngang nhau. Điều này làm cho Khoái Triệt sinh lòng so sánh...

Nếu như Trần Bình ở Hà Nam lập được công trạng, vậy thì Khoái Triệt kém hơn Trần Bình một chút. Với Khoái Triệt mà nói cũng không muốn bị Trần Bình ngăn chặn. Vì vậy một mực tìm kiếm cơ hội, nỗ lực thể hiện mình. Mà hiện tại, cơ hội đã tới rồi! Khoái Triệt đã không thể chờ nữa mà đã muốn ra tay.

Lưu Khảm gật đầu:

- Đã như vậy theo ý của ngươi.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Khảm lại tiếp đãi Chu Thị lần nữa.

Hắn nói với Chu Thị hết sức rõ ràng: Ta có thể giúp đỡ Ninh Lăng Quân lương thực và đồ quân nhu. Thế nhưng ta có chuyện muốn nhờ Ninh Lăng Quân hỗ trợ.

- Không biết là chuyện gì?

Lưu Khám mỉm cười:

- Ta cùng với Lưu Quý ở huyện Bái có cừu oán. Hiện giờ, y đóng quân ở huyện Bái, rất muốn Bành Thành. Đã thành mối hiểm họa của ta. Ta đã muốn đánh y nhưng lại sợ kích động hào kiệt khắp nơi. Vì vậy ta mong muốn Ninh Lăng Quân xuất thủ, giết chết Lưu Quý cho ta, đánh chiếm huyện Bái. Không biết Chu tiên sinh có đồng ý hay không? Nếu việc này có thể thành công, ngày ta trở về Quan Trung, đồ quân nhu ở Lâu Thương này nguyện ý dâng tặng cho Ngụy vương.

Chu Thị cũng nghe nói Lưu Quý tự xưng là họ hàng của Sở vương. Xưng là Bái Công chiếm cứ huyện Bái, thanh thế không nhỏ. Đương nhiên y cũng biết rõ là Lưu Quý và Lưu Khám không hợp nhau. Lúc Lưu Khám lúc vừa mới tới huyện Bái định cư, giữa hai người dường như đã hình thành mâu thuẫn. Nhưng rốt cuộc là mâu thuẫn gì Chu Thị cũng không rõ lắm. Nhưng y biết, Lưu Quý liên thủ với Ung Xỉ, nỗ lực giành gia nghiệp của Lưu Khám. Về sau nếu không phải trong lúc đó Quận trưởng quận Tứ Thủy Nhâm Hiêu khuyên can, nói không chừng Lưu Khám đã giết Lưu Quý.

Mà bản thân Chu Thị cũng không ưa gì Lưu Quý.

Nghe Lưu Khám nói xong, cặp mắt Chu Thị không khỏi sáng lên...

- Quân Hầu xuất thủ quả thật có điều cố kỵ. Lưu Quý lúc trước cũng chỉ là một tên vô danh ở huyện Bái, có đức tài gì mà chiếm cứ huyện Bái lại xưng là Bái Công? Quân Hầu nếu mở miệng, Thị nhất định không chối từ. Chẳng qua chuyện này Ninh Lăng Quân không nên xuất thủ. Đợi Chu mỗ ra một kế nhỏ cũng đủ để cho Lưu Quý không thể đứng được ở huyện Bái.

- Thật sao?

Lưu Khám không khỏi lấy làm thích thú.

Không ngờ, vị Chu Thị này lại là một người đa mưu túc trí.

- Tiên sinh tính kế như thế nào?

- Quân Hầu, như thế này, như thế này...Nhất định sẽ khiến cho Lưu Quý chết không có chỗ chôn...

Chu Thị ở bên tai Lưu Khám thấp giọng hiển kế. Lưu Khám gật đầu liên tục trên mặt khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn Chu Thị đã có chút khác biệt.

186. Chương 403 - 410

Chương 403-404: Ngày diệt vong của Trương Sở

Theo lịch của Tần đã là sang một năm mới rồi.

Chương Hàm ở quận Tam Xuyên nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại đã hơn một tháng mà không hề có động tĩnh gì cả. Mà Trương Sở Trần Thắng thì nhân cơ hội này điều binh khiển tướng không ngừng phái binh mã đến Toánh Xuyên. Dự định lấy Toánh Xuyên làm chủ thể đánh một trận quyết chiến dữ dội với quân Tần dưới trướng Chương Hàm.

Nhưng trước sau gì vẫn không thấy Chương Hàm có hành động gì.

Đến giữa tháng mười một, tuyết bắt đầu rơi. Đây là lần tuyết rơi nhiều nhất ở Sơn Đông trong vòng mười năm trở lại đây. Suốt năm ngày ròng rã không có ánh mặt trời, tuyết đọng lại ở rất nhiều nơi.

Tuyết lớn như vậy, kỵ quân của quân Tần sợ là khó có thể phát huy tác dụng rồi...

Trần Thắng không khỏi thở dài một hơi, theo y thấy, tuyết rơi nhiều như vậy là muốn giúp y vượt qua cửa ải khó khăn này. Chỉ cần có thể vượt qua được mùa đông giá rét này, coi như Trương Sở sẽ có thể khôi phục được không ít nguyên khí. Hơn nữa Ngô Nhuế ở huyện Phiên cũng mang tới cho y rất nhiều đồ quân nhu.

Phiên Quân cam đoan với Trần Thắng, chỉ cần vượt qua mùa đông này, quân Sở ở phía Nam có thể chuẩn bị hoàn tất, sẽ qua sông trợ giúp Trương Sở. Phía Nam có bao nhiêu binh mã? Trần Thắng không biết rõ lắm, nhưng lúc này đây đang ở tình thế khó khăn mà còn có người đồng ý xuất binh giúp đỡ, không hề tính

toán giúp Trương Sở củng cố đội ngũ, không thể nghi ngờ đó là một tin vui quá lớn. Được tin tốt cổ vũ, binh mã Trương Sở phấn chấn hẳn lên.

Nhưng ngay ngày hai mươi tháng mười một, Chương Hàm lại đột nhiên phát động công kích, cùng lúc ở ba nơi là Hiên Viên Quan, Nhữ Thủy, Tam Tuyền

Trưởng Sử Tư Mã Hân, Đô úy Đồng Ế đều lĩnh một đội nhân mã, thừa lúc hai con sông đóng băng, bất ngờ đánh vào Toánh Xuyên. Chương Hàm tự mình suất mười lăm vạn Khinh binh bộ tốt lấy tám ngàn Trung úy quân làm chủ lực từ Hiên Viên Quan xuất binh. Trong vòng mười ngày liên tiếp hạ được hai huyện là Dương Thành và Dương Dịch.

Đầu tháng mười hai, Tư Mã Hân lãnh tám vạn khinh binh sau khi công phá thành huyện Tương, rồi đột nhiên chuyển hướng, tập kích bất ngờ Ứng Đình, theo đó mà cướp đoạt huyện Lỗ.

Cứ như vậy, liên lạc giữa quận Nam Dương và quận Trần cũng vì vậy mà bị Tư Mã Hân chặt đứt trong phút chốc.

Cùng lúc đó Đồng Ế theo ven sông mà vào Toánh Xuyên. Sau khi chiếm lấy Tân Trịnh và Trường Xá lại tập kích bất ngờ huyện Yên Lăng. Quân tiên phong lại tiến thẳng đến huyện Hứa. Ba ngày sau, Chương Hàm ở dưới thành Dĩnh Âm, chém chết Ngũ Phùng, đại tướng của Trương Sở. Đồng thời bắt sống trọng thần của Trương Sở là Thượng trụ quốc Thái Tứ, tại trận tiền thu được toàn thắng.

Rất nhiều người vốn tưởng là với thế của quân địch sẽ có một hồi đại chiến. Nhưng thế cục lại nghiêng hẳn về một bên.

Quân Tần có dũng mãnh như vậy không?

Đối với kết quả này, không chỉ có Trần Thắng không ngờ được mà ngay cả các đội quân khác cũng thật không ngờ. Ít ra cũng phải ác chiến một chút chút, vì sao chỉ nhaoáng một cái đã thành kết cục như vậy? Sức chiến đấu của quân Tần quá lớn làm cho Ngụy Vương Ninh Lăng Quân Ngụy Cữu hoảng sợ lập tức rút đi.

Đại Lương vốn được lấy làm Quốc đô, nhưng lúc Dĩnh Âm bị công phá, Ngụy Cữu lập tức lui lại về hướng bắc, vượt qua Tể Thủy, định đô ở Lâm Tể.

- Chu tiên sinh cho rằng Ninh Lăng Quân có vẻ không chống nổi!

Lưu Khâm tại phòng khách điền trang triệu kiến Chu Thị.

- Hôm nay Trương Sở chưa diệt, Chương Hàm vẫn còn một quận chưa xuất binh. Ninh Lăng Quân thì rút lui trăm dặm chạy tới Lâm Tể... A. Ngay cả thành Đại Lương đều đỡ không được quân Tần, chứ đừng nói là Lâm Tể...

Nói tới đây, Chu Thị mặt đỏ tới mang tai.

- Ta lập tức tới Lâm Tể trước, thuyết phục Ninh Lăng Quân xuất binh quận Năng, chỉ là chuyện lúc trước Quân hầu đã đáp ứng, còn nữa hay không?

Lưu Khâm cười nói:

- Chỉ cần Ninh Lăng Quân có thể đánh chiếm Tuy Dương. Ta lập tức dâng tặng mười vạn thạch lương thực, hai mươi vạn mũi tên, tám ngàn bộ khôi giáp. Nhất định không nuốt lời! Chờ khi nào Ninh Lăng Quân được

Chương 280. Ngày diệt vong của Trương Sở.

Theo lịch của Tần, dường như đã được một năm.

Chương Hàm ở quận Tam Xuyên nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại đã hơn một tháng mà không hề có động tĩnh gì cả. Mà Trương Sở, Trần Thắng thì nhân cơ hội này điều binh khiển tướng không ngừng phái binh mã đến Toánh Xuyên. Dự định lấy Toánh Xuyên làm chủ thế, cùng với Chương Hàm đánh quân Tần. Đã đến hồi quyết chiến dữ dội.

Nhưng trước sau gì vẫn không thấy Chương Hàm có hành động gì.

Đến giữa tháng mười một, tuyết bắt đầu rơi.

Đây là lần tuyết rơi nhiều nhất ở Sơn Đông trong vòng mười năm trở lại đây. Suốt năm ngày ròng rã không có ánh mặt trời, tuyết đọng lại ở rất nhiều nơi.

Tuyết lớn như vậy, kỵ quân của quân Tần sợ là khó có thể phát huy tác dụng rồi...

Trần Thắng không khỏi thở dài một hơi, theo ý thấy, tuyết rơi nhiều như vậy là muốn giúp y vượt qua cửa ải khó khăn này. Chỉ cần có thể vượt qua được mùa đông giá rét này, coi như Trương Sở sẽ có thể khôi phục được không ít nguyên khí. Hơn nữa Ngô Nhuế ở Phiên Huyện cũng mang tới cho y rất nhiều đồ quân nhu.

Quân Phiên cam đoan với Trần Thắng, chỉ cần vượt qua mùa đông này, quân Sở ở phía Nam có thể chuẩn bị hoàn tất, sẽ qua sông trợ giúp Trương Sở.

Phía Nam có bao nhiêu binh mã?

Trần Thắng không biết rõ lắm, nhưng lúc này đây đang ở tình thế khó khăn mà còn có người đồng ý xuất binh giúp đỡ, không hề tính toán giúp Trương Sở củng cố đội ngũ. Không thể nghi ngờ đó là một tin vui quá lớn. Được tin tốt cổ vũ, binh mã Trương Sở phấn chấn hẳn lên.

Nhưng ngay ngày hai mươi tháng mười một, Chương Hàm lại đột nhiên phát động công kích.

Cùng lúc ở ba nơi là Hiên Quan, Thủy Thủy, Tam Tuyền

Trường Sử Tư Mã Hân, Đô úy Đồng Ế đều lĩnh một đội nhân mã, thừa lúc hai con sông đóng băng, bất ngờ đánh vào Toánh Xuyên. Chương Hàm tự mình dẫn một trăm năm mươi ngàn quân Kinh bộ với tám ngàn quân Trung úy là chủ lực từ Hiên Quan xuất binh. Trong vòng mười ngày liên tiếp hạ được hai huyện là Dương Thành và Dương Dịch.

Đầu tháng mười hai, Tư Mã Hân lãnh tám mươi ngàn Kinh binh sau khi công phá thành Huyện Tương, rồi đột nhiên chuyển hướng, tập kích bất ngờ Ứng Đình, theo đó mà cướp đoạt Lỗ Huyện.

Cứ như vậy, liên lạc giữa quận Nam Dương và quận Trần cũng vì vậy mà bị Tư Mã Hân chặt đứt trong phút chốc.

Cùng lúc đó Đồng Ế theo ven sông mà vào Toánh Xuyên. Sau khi chiếm lấy Tân Trịnh và Trường Xã lại tập kích bất ngờ Lăng Huyện. Quân binh lại tiến thẳng đến Hứa Huyện. Ba ngày sau, Chương Hàm tại Dĩnh Âm, chém chết Ngũ Phùng, đại tướng của Trương Sở. Đồng thời bắt sống trọng thần của Trương Sở là Thượng trụ quốc Thái tử tại trận tiền thu được toàn thắng.

Rất nhiều người vốn tưởng là với thế của quân địch sẽ có một hồi đại chiến. Nhưng thế cục lại nghiêng hẳn về một bên.

Quân Tần có dũng mãnh như vậy không?

Đối với kết quả này, không chỉ có Trần Thắng không ngờ được mà ngay cả các đội quân khác cũng thật không ngờ. Ít ra cũng phải ác chiến một chút chứ. Vì sao chỉ nhaoáng một cái đã thành kết cục như vậy? Sức chiến đấu của quân Tần quá lớn làm cho Ngụy Vương Trữ Lăng Quân Ngụy Cữu hoảng sợ lập tức rút đi.

Đại Lương vốn được lấy làm Quốc đô, nhưng lúc Dĩnh Âm bị công phá, Ngụy Cữu lập tức lui lại về hướng bắc, vượt qua Tể Thủy, định đô ở Lâm Tể.

- Chu tiên sinh cho rằng Trữ Lăng Quân có vẻ không chống nổi a!

Lưu Khiêm tại phòng khách điền trang triệu kiến Chu Thị.

- Hôm nay Trương Sở chưa diệt, Chương Hàm vẫn còn một quận chưa xuất binh. Trữ Lăng Quân thì rút lui trăm dặm chạy tới Lâm Tể... A. Ngay cả thành Đại Lương đều đỡ không được quân Tần. Lâm Tể...

Nói tới đây, Chu Thị mặt đỏ tới mang tai.

- Chuyện đã nói có thật hay không?

Lưu Khiêm cười nói:

- Chỉ cần Trữ Lăng Quân có thể đánh chiếm Dương. Ta lập tức dâng tặng mười vạn thạch lương thực, hai mươi vạn mũi tên, tám ngàn bộ khôi giáp. Nhất định không nuốt lời! Chờ khi nào Trữ Lăng Quân được huyện Bái. Tất cả đồ quân nhu, lương thực ở Lâu Thương đều chờ Ninh Lăng Quân đến đây kiểm kê. Thế nào?

- Một lời đã định!

Chu Thị cùng với Lưu Khiêm vỗ tay ba lượt, lập thành minh ước.

Sau khi đưa tiễn Chu Thị, Lý Thành và Giả Thiệu cùng lên đầu thành Lâu Thương. ... nhẹ giọng hỏi:

- Quân hầu, Lão Ngụy này có thể tin được không?

Lưu Khiêm cười nhạt nói:

- Các người thấy Ngụy Cửu có thể làm nên đại sự sao? Đáng tiếc gã Chu Thị này cũng là một nhân tài. Tiếc là trong đầu của gã chỉ có lão Ngụy, không thể cho ta sử dụng. Thực đáng tiếc.

Lý Thành và Giả Thiệu, không hẹn mà cùng lắc đầu.

- Thủ Thận, tình hình hiện giờ của Lâu Thương Quân như thế nào?

Từ khi đến Lâu Thương, Lý Thành liền bị phái đến quân doanh Lâu Thương, giúp đỡ Chung Ly Muội để ý quân vụ. Chung Ly Muội đúng là người có bản lĩnh, nhưng dù sao xuất thân không cao, cũng chưa từng thông qua huấn luyện bài bản. Cho nên về phương diện cầm binh vẫn tồn tại một khuyết điểm nhỏ.

Lý Thành xuất thân nhà tướng, lúc trước là Mạc Ba Cỗn Đả dưới trướng của Mông Diêm. Cũng đã từng tham dự cuộc chiến đánh Hung nô ở Hà Nam. Sau khi được Doanh Phù Tô đặc biệt đề bạt, hai mặt quân sự và chính trị đều được huấn luyện chính quy. Phương pháp cầm binh đương nhiên không giống với Chung Ly Muội xuất thân Hồ Thiện. Hơn nữa Lý Thành tính tình ôn hòa. Phối hợp lại với Chung Ly Muội lại vô cùng tăng thêm sức mạnh. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, quân binh bộ tốt của Lâu Thương đã mở rộng tới ba nghìn người. Kỵ quân tăng tới tám trăm người. Mà xa binh dưới trướng của Nhâm Ngao và Lữ Thích Chi cũng đều đã mở rộng tới bốn đội, cộng thêm thân vệ trong tay Lưu Khảm, binh mã Lâu Thương đã vượt lên trước năm nghìn người.

Tại loạn thế này mười vạn hay trăm vạn đại quân giao phong là chuyện thường. Chỉ có năm sáu ngàn người cũng không nhiều lắm. Nhưng không có cách nào khác. Người ở Lâu Thương vốn không ít ỏi. Mặc dù đã tiếp nhận không ít lưu dân và bại khấu nhưng cũng khó mà tiếp tục mở rộng hơn nữa. Nếu không phải vì trong thành Lâu Thương này có vô số đồ quân nhu, lương thực, lấy nhân khẩu của Lâu Thương hiện nay mà nói năm nghìn người đã là con số khổng lồ.

Nếu tiếp tục như vậy, cơ hồ sẽ là tỉ lệ bốn trên một, thậm chí là ba trên một.

Đám người Công Thúc Liêu nói không sai. Quả nhiên Lâu Thương không phải là nơi có thể phát triển. Thoạt nhìn đã tới lúc phải rời khỏi đây rồi!

- Thủ Thận, bắt đầu từ ngày mai, việc trong quân người đừng xen vào nữa.

Sau khi nghe Lý Thành báo lại, Lưu Khảm trầm ngâm chốc lát rồi căn dặn:

- Đạo tử cùng với Lão Khoái hiện giờ không có ở đây. Hà công và Lão Tào bận về việc xử lý khó phủ. Lão Giả cũng bận việc không rút thân ra được. Việc trong phủ nha quá nhiều cần phải có một người có thể chủ trì.

Trong bất giác, trong lời nói cử chỉ của Lưu Khảm càng phát ra uy nghiêm khó mà có thể chống cự.

Lý Thành cũng khom người nhận lệnh. Y sẽ không phản đối gì cả. Mặc dù là biết rõ Lưu Khảm điều y ra khỏi quân doanh cũng không chỉ là bởi vì phủ nha bận rộn. Nhưng Lý Thành cũng vẫn như trước sẽ không phản đối. Y không phải là một người ngu dốt. Đồng thời cũng không phải là một người ngu trung. Trong lòng loáng thoáng cảm nhận được dã tâm của Lưu Khảm. Nhưng theo y thấy cũng không có gì sai. Cũng giống như Lưu Khảm đã nói: Doanh thị đã mất kỳ lộc. Kế tiếp sẽ xem ai có thể săn được đầu lộc... Chỉ cần trong lòng của Lưu Khảm vẫn nhớ kỹ tám trăm dặm Tần Xuyên là được!

Thủy Hoàng đế đã chết...

Phù Tô đã chết. Và còn cháu của Doanh thị cũng đều chết. Hiện giờ dòng dõi Doanh thị ngoại trừ Nhị Thế chỉ còn lại có Doanh Quả đang tị nạn ở Thục quận. Về phần Doanh Anh, Lý Thành chẳng bao giờ xem y là người của họ Doanh, huyết mạch Đế vương từ lâu đã bị pha trộn.

Ai cũng có thể làm Hoàng đế!

Nếu đã như vậy vì sao Lưu Khâm không thể?

Lý Thành đã tự hỏi lòng mình như thế, thế nhưng không hề đem những lời này nói cho người khác. Hiện tại y chỉ cần nghe theo căn dặn của Lưu Khâm, được càng nhiều tín nhiệm. Dòng họ Lý gia mới có thể được khôi phục như trước.

Giữa tháng mười hai, sau khi Chương Hàm đánh chiếm huyện Hứa bèn hợp binh lại với Đồng Ế. Thừa lúc mặt sông đóng băng quân Tần thuận thế vượt qua Dĩnh Thủy. Binh lâm Trường Bình (nay là tây nam Hoa Đông bắc. Không phải là Trường Bình ở cuộc chiến Trường Bình).

Trường Bình là một thành nhỏ. Nói chính xác là một hương. Đây cũng chính là con đường duy nhất đi đến huyện Trần. Đánh chiếm huyện Trần cần phải lấy Trường Bình!

Vì thế Trần Thắng cũng chuẩn bị rất kỹ lưỡng, phái ra một danh tướng Vô bình quân Tống Bạt mà y tin cậy nhất trấn thủ nơi đây. Vô Bình quân Tống Bạt này là họ Tống của nước Sở trước kia, hai mươi ba tuổi. Lúc trước khi Trần Thắng lấy huyện Trần, Tống Bạt là người đầu tiên trong số những quý tộc của Sở trước kia đến nương tựa. Họ Tống rất có danh tiếng ở Sở trước kia, thậm chí vượt xa cả gia tộc họ Hạng. Đã từng nhiều lần đảm nhiệm chức Lệnh Dã vô cùng có danh vọng.

Trần Thắng đối với con cháu Tống Thị đầu nhập đầu tiên này vô cùng coi trọng, là thế gia vọng tộc, lời lẽ không giống bình thường, rất có tài học. Thậm chí Trần Thắng chuẩn bị chờ Thượng trụ quốc Thái Tứ về hưu sẽ cho Tống Bạt này tiếp nhận.

Cho nên khi nghe tin Thái Tứ bị bắt sống, Trần Thắng lập tức phái Tống Bạt đến Trường Bình phòng ngự. Đồng thời triệu tập mười vạn binh mã đến đóng quân tại Trường Bình do Tống Bạt chỉ huy.

Chương Hàm trong tay có hơn hai mươi vạn binh mã, trừ Trung úy quân ra hầu như ở đây khinh binh là chủ yếu. Mà trong tay của Tống Bạt tuy chỉ có mười vạn nhưng dựa vào Trường Bình vẫn có thể chống đỡ được Chương Hàm được một thời gian. Thậm chí bao gồm cả Chương Hàm, Đồng Ế cũng muốn ở Trường Bình đánh nhau một trận.

Nhưng sự thực lại không giống như Chương Hàm suy tính.

Tống Bạt được Trần Thắng giao cho trọng trách, nhưng thật ra y cũng chỉ là một tên hay khoác lác mà thôi, hai mươi ba tuổi nhưng chưa từng ra chiến trận. Lúc Tống Bạt đứng trên cao quan sát trận hình của quân Tần, thấy khí thế của quân Tần càng thêm hoảng sợ, đông nghịt một mảnh. Nhìn từ xa giống như một dòng nước lũ đen, cờ bay phấp phới, binh khí lấp lóe xông thẳng tới.

Khuôn mặt nhỏ thó của Tống Bạt phút chốc trắng bệch như tờ giấy.

Chương Hàm phái ra đại tướng dưới trướng là Dương Hùng đã từng theo Mông Diêm cùng quyết chiến với Hung nô tại Hà Nam lúc trước ra trận khiêu chiến. Dương Hùng này cũng là một mãnh tướng, ở trước trận đã từng liên tiếp chém ba viên đại tướng của Trương Sở, dùng đồng việt nhuộm máu chảy đầm đìa chỉ vào Tống Bạt, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Tống Bạt, còn chưa chịu chết!

Chương Hàm không nghĩ tới. Dương Hùng cũng thật không ngờ, chỉ mới gầm lên giận dữ một tiếng đã làm cho Tống Bạt sợ hãi từ trên lầu thờ dòn dập, con mắt trợn ngược, ngã xuống, không thể tỉnh lại.

Rõ ràng là bị hù chết!

Người cầm đầu vừa chết, Trường Bình một trăm ngàn đại quân tức thì như rấn mất đầu trong chốc lát đã tan tác.

Chương Hàm thừa thế mà chém giết, chẳng bao lâu mười vạn đại quân máu chảy thành sông. Chỉ trong một ngày mười vạn đại quân mà Trần Thắng khổ tâm triệu tập đã không còn.

Sau khi tin tức được đưa tới huyện Trần, Trần Thắng lúc đó như người nằm mộng...

- Vương thượng, huyện Trần đã không giữ được... Thừa lúc binh mã của Chương Hàm vẫn chưa đến. Chúng ta mau nhanh chóng bỏ chạy, ngày sau còn có lúc phục khởi.

Trương Hạ, tướng giữ huyện Trần, là tướng lĩnh của Trần Thắng đã cùng nhau khởi nghĩa ở làng Đại Trạch. Hiện giờ, binh mã trong thành huyện Trần này không quá bảy tám ngàn người. Mà nhân mã ở bên cạnh có thể sử dụng được đều đã bị điều đi Trường Bình. Không có đội binh nào có thể giúp đỡ. Tình hình là đối mặt với hơn hai mươi vạn quân Tần ở huyện Trần căn bản là không thể nào chống nổi. Vì vậy gã khuyên can Trần Thắng.

- Rút lui. Rút lui về đâu?

Lúc này Trần Thắng hai mắt vô thần, đại ra nhìn Trương Hạ hỏi:

- Quận Nam Dương qua một tháng không có tin tức, chỉ sợ dữ nhiều lành ít... Các nơi khác đều lọt vào công kích của quân Tần. Nơi nào còn có thể an toàn? Tổng Bản chết tiệt làm hỏng chuyện lớn của ta. Hỏng chuyện lớn của ta a...

Trần Thắng vừa nói vừa khóc ngất.

Trương Hạ nói:

- Vương Thượng đừng lo lắng. Binh phong quân Tần mặc dù lớn nhưng luân phiên đại chiến như thế này chỉ sợ cũng đã mệt mỏi. Chúng ta lui về Nhữ Âm (nay là An Huy dương), ven đường còn có thể triệu tập binh mã. Nhữ Âm rất gần Cửu Giang... Mặt tướng nghe nói đại tướng Kinh Bố của Phiên Quân Ngô Nhuế đã đánh chiếm Thọ Xuân. Vương Thượng đừng ngại đầu tư lớn nhờ Kinh Bố sớm xuất binh cứu viện. Mọi hờ rãng lạnh. Quân Phiên chắc chắn đồng ý.

Dứt lời, Trương Hạ lại suy nghĩ một chút nói:

- Còn nữa, Vương Thượng còn phải phái người đi đến Tân Dương trước. Xin chủ soái Thương đầu quân là Lữ Thần xuất binh, trấn thủ huyện Hạng, ngăn cản Đại quân binh mã của Chương Hàm. Lữ Thần này cũng là một người có bản lĩnh. Chỉ cần cầm cự với Chương Hàm mười ngày, viện quân nhất định sẽ đến.

Đây thực sự là Trương Hạ đã cùng mình khởi nghiệp lúc trước sao?

Trần Thắng không khỏi nhìn chăm chăm Trương Hạ. Đồng thời trong lòng cũng tràn ngập hi vọng. Không sai, ta tuy rằng thất bại nhưng chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ có một ngày lật ngược thế cờ mà.

Lập tức Trần Thắng phái người cùng lúc đi Tân Dương và Thọ Xuân. Còn Trần Thắng thì sai người thu thập hành trang, mang theo hơn ba mươi hậu cung phi tử của y. Một trăm xe ngựa dưới sự bảo vệ của Trương Hạ cùng nhau rút lui khỏi huyện Trần, chạt vật đi về phía Nhữ Âm. Trên đường đi cũng vô cùng vất vả...

Trần Thắng nhân lúc trời tối rút khỏi huyện Trần.

Sáng sớm hôm sau, đội quân tiên phong của Chương Hàm đã đến dưới thành huyện Trần.

Biết Trần Thắng đã trốn thoát, chủ tướng Dương Hùng nổi trận lôi đình gầm lên. Y mới vừa ở Trường Bình lập đại công, được thăng chức Tả giáo úy. Vốn là bắt được Trần Thắng, lập tiếp một công lớn nhưng không ngờ Trần Thắng lại chạy, chỉ để lại cho y một tòa thành trống.

- Đuổi theo. Nhất định không thể buông tha cho Trần tặc!

Dương Hùng muốn dẫn binh đuổi theo nhưng lại bị Đô úy Đồng Ế ngăn cản.

- Dương chiêu tướng, giặc cùng đường đừng đuổi... Trần Thắng này đã bỏ chạy được một đêm. Hiện giờ người cũng khó mà đuổi kịp. Huống chi binh mã của chúng ta xuất kích ở Toánh Xuyên từ tháng mười một tới nay vẫn chưa từng được nghỉ ngơi. Khinh binh của người ở Trường Bình đi vội vã ngày đêm. Trong một ngày đi tám mươi dặm, mệt mỏi không chịu nổi. Hôm nay người lại muốn đuổi theo Trần Thắng cũng khó mà đánh nhau với hắn. Chi bằng nghỉ ngơi cho lại sức, đợi chiêu tướng xuất binh đến rồi sẽ tính tiếp.

Ha ha. Người đừng lo không lập được công trạng, Trần Thắng không chết, sớm muộn gì cũng là của người. Đừng vì một chút công lao mà làm cho ba quân khổ nhọc sẽ bị thiệt hại nhiều hơn!

Dương Hùng cũng không phải là người lỗ mãng. Cũng biết đây là ý tốt của Đồng Ế. Quả thật, các huynh đệ dưới trướng đã rất mệt mỏi. Đặc biệt một ngày đi tám mươi dặm, đã không thể nào tiếp tục được nữa. Dù sao Trần Thắng cũng sẽ không thoát được. Lập công cũng là chuyện sớm hay muộn. Dương Hùng lập tức ra lệnh cho quân binh nghỉ ngơi ngay tại chỗ. Đợi Hàm thống lĩnh đại quân đến đây trợ giúp.

Thế nhưng không ai có thể ngờ được thế cục tiếp theo lại xảy ra biến hóa! Đại quân của Chương Hàm mãi cho đến buổi trưa ngày hôm sau mới đến huyện Trần, đồng thời y còn mang đến một tin tức không hay:

- Chư vị, mười ngày trước Ngụy quân Lâm Tế đột nhiên xuất kích, công chiếm bốn huyện là Trần Lưu, Ngoại Hoàng, Tương Ấp, Ung Khâu. Ý đồ là chặn đứt con đường chuyển lương ở Toánh Xuyên, thềm muốn Tuy Dương. Quận thủ quận Năng phái người đến đây cầu viện.

- Sao?

- Mặt khác, quận Tam Xuyên còn truyền đến tin tức phản tặc Lưu Bang ở quận Tứ thủy phục kích quận thủ Tư Mã Lan tại đại trạch Chiêu Dương... Quận thủ Tư Mã Lan chết trận. Vương Khác Tiết quận đã cầu viện quận Tam Xuyên, thỉnh cầu chúng ta xuất binh giúp đỡ. Chư vị, phản tặc ở các nơi dường như lại bắt đầu nổi lên.

Tư Mã Lan đã chết?

Đây cũng là quận thủ thứ hai của lão Tàn chết trận sau Doanh Tráng.

Mọi người đều nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Đúng lúc này lại nghe ngoài cửa có tiếng huyền oán. Tiếp theo có một viên đại tướng lão đạo vọt vào quỳ sụp xuống.

Viên đại tướng này quỳ trên mặt đất dập đầu liên tục, khóc nói:

- Thúc phụ có ơn dưỡng dục với ta. Nếu không thể báo thù cho thúc phụ, Di mặt mũi nào mà sống giữa thế gian? Tướng quân, Di tình nguyện lĩnh một đội quân đi quận Tứ Thủy trước lấy đầu phản tặc Lưu Bang, dâng tặng tướng quân!

Chương Hàm thấy tình hình như vậy hơi nhú mảy, trầm ngâm suy nghĩ...

Chương 405-406: Kẻ giết người, Kinh Bó

Huyện Trần rơi vào tay giặc, cũng không dễ cho thế cục nước Tàn kịp hòa hoãn.

Ngược lại, sau khi Chương Hàm triển khai đến cuộc chiến ở Toánh Xuyên, chư hầu các nơi nhao nhao bắt đầu hành động, hướng về nước Tàn khởi xướng công kích mãnh liệt.

Môi hở răng lạnh!

Bất kể là Điền Đàm, Trương Nhĩ, Vũ Thần hay là Ngô Nhuế, Lưu Bang, bao gồm cả nghĩa quân các nơi đều rõ ràng cái đạo lý đơn giản này.

Hiện nay trong các lộ nghĩa quân, thế lực Trương Sở có thể nói là hùng hậu nhất. Có Trương Sở ở đây, liền có thể thu hút chủ lực của nước Tàn, các phương còn lại mới có thể bắt tay vào làm lớn mạnh. Nếu không có Trương Sở, quân Tàn tất nhiên sẽ dùng thế gió cuốn mây tan, đả kích trí mạng đối với các lộ nghĩa quân.

Cho nên, Trương Sở vẫn không thể diệt vong. Điền Đàm một lần nữa phát động lực lượng trong tay triển khai công kích đối với Tiết quận. Lần này, Điền Đàm hiển nhiên đã rút kinh nghiệm được từ lần thứ nhất đánh Tiết quận, không hề liều lĩnh, mà chắc chắn từng bước đẩy mạnh. Đồng thời, quân Tề ngoài việc đang tiến từng bước ổn định, còn áp dụng chiến thuật của y. Điền Đàm chính thức xưng danh Tề vương,

cũng chiêu mộ một chi mã tặc cường hân nhất nước Tề. Chi mã tặc này trang bị hoàn mỹ, chiến lược cường hoành, thậm chí không thua kỵ quân tinh nhuệ của nước Tần.

Chủ tướng tên là Sài Vũ, người Cúc Bồ nước Triệu cũ.

Từng tham dự loạn ở Ba Điền năm xưa, lão phụ y đã chết trong tay quân Tần. Sài Vũ tự xưng là Bồ tướng quân, dưới trướng có ba nghìn mã tặc, tất cả đều là thế hệ đã trải qua trăm cuộc chiến. Mà chính Sài Vũ lại càng vũ dũng dị thường, có cái dũng mà vạn phu không đỡ. Đã có đội kỵ quân này, có thể nói là thực lực của Điền Đan tăng lên nhiều. Đồng thời tại lúc công kích Tiết quận, với Bồ tướng quân làm chủ soái, tự lĩnh bản bộ nhân mã, tiến vào Tề Bắc, tập kích quấy rối Đông quận. Bồ tướng quân đến đi như gió, gây nên phức tạp lớn cho quân Tần.

Khổ không ai bằng chính là quận trưởng Đông quận, rơi vào đường cùng, đành phải cầu cứu viện từ Tam Xuyên quận và Hàm Dương. Lúc này, Chương Hàm suất lĩnh đại quân đi xuống phía nam, Tư Mã Hân, Đồng Ế đều theo quân xuất chinh. Lưu thủ Tam Xuyên quận là trưởng tử của Lý Tư – Lý Do, nhớ ngày trước, Lý Do còn đang khổ chiến tại Huỳnh Dương, ý đồ lập nhiều công trạng để cứu vãn tính mạng lão phụ. Nhưng mà Ngô Quảng bị giết, Trương Sở bại trận, Chương Hàm lập tức liền tiến vào chiếm giữ Tam Xuyên quận, đoạt đi binh quyền của Lý Do, nói rất hay rằng để chủ trì chính sự, nhưng trên thực tế ngang với giam lỏng.

Trong tay Lý Do không binh không tướng, sau khi nhận được chiến báo, cũng không thể tránh được.

Chỉ có thể một bên phái người tới cầu viện Chương Hàm, một bên dùng hỏa tốc sáu trăm dặm đưa tin đến Hàm Dương.

Nhưng chiến sự ở Toánh Xuyên, đúng vào thời khắc mấu chốt, Chương Hàm lại phải chủ trì hội chiến ở Trường Bình, khó có thể dứt ra. Ngược lại là Hàm Dương trả lời đến trước.

Nếu Lý Do có thể đánh tan Đông quận và Tề Bắc giải trừ nguy hiểm ở Tiết quận, triều đình có thể miễn xá tội danh cho phụ tử Lý Tư. Chỉ vì điều này, Lý Do liều mạng cũng phải thành công. Tuy y không đồng ý một số việc làm của lão phụ, nhưng dầu gì Lý Tư vẫn là phụ thân y, công ơn nuôi dưỡng không thể không báo. Hơn nữa, có thể trọng trường binh quyền mà nói, chắc hẳn phía Hàm Dương cũng sẽ cố kỵ nhiều hơn một chút.

Ngay vào lúc Chương Hàm phá được Huyện Trần, không để ý đến y, Lý Do khởi binh ở Lạc Dương, binh phát Đông quận!

Đầu tháng giêng nông lịch.

Theo tập tục cổ xưa, ngày hôm nay mới là thời điểm bắt đầu một năm mới.

Sau khi Thủy Hoàng Đế thống nhất sáu nước, đem đem ngày mừng một tháng mười nông lịch làm ngày đầu năm mới. Mặc dù đã hơn mười năm, nhưng rất nhiều người, đặc biệt là dân chúng, vẫn có thói quen đem ngày đầu tiên của tháng giêng làm ngày đầu tiên của năm mới. Ngày đông giá rét cũng đi qua.

Trong năm đã qua này, xảy ra rất nhiều biến cố làm cho người ta khó có thể quên được.

Vốn là Doanh Hồ Hợi đăng cơ làm Tần Nhị thế, chợt xảy ra khởi nghĩa Trần Thắng Ngô Quangr oanh oanh liệt liệt. Một đế quốc mạnh mẽ như vậy lại chìm trong một biển máu, hiện lên vẻ ảm đạm. Chỉ là chẳng ai ngờ rằng, Trương Sở quật khởi nhanh, đồng thời cũng bại nhanh như vậy.

Việc này cũng có nhiều người đã cảnh báo. Doanh Tần mặc dù suy sụp, nhưng lạc đà gãy còn hơn ngựa béo, vẫn lấy được chiến lược khổng lồ như cũ.

Trần Thắng chạy trốn đến Nhữ Âm, ven đường thu nạp không ít tàn binh bại tướng, trong tay nắm mấy chục nghìn binh mã như trước, cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra.

Thế nhưng y còn chưa ngồi ấm chỗ, Nam Dương liền truyền đến tin dữ: Trưởng sử Tư Mã Hân của quân Tần phá được Uyển huyện, Nam Dương quận bị quân Tần đoạt lại. Đại tướng Tổng Lưu của Trương Sở ở trong loạn quân không rõ sống chết. Phó tướng Đặng Thuyết suất lĩnh tàn quân, lui giữ Sơn Đô, lấy Miện Thủy tránh hiểm, khó khăn lắm mới đứng vững được. Tuy trong tay còn khống chế ba vùng Đặng huyện, Trúc Dương và Toản huyện, nhưng trên thực tế đã vô lực phản công.

Mười bốn huyện Nam Dương đã bị mất hai phần ba. Bốn huyện của Sơn Đô đã thuộc về đất man hoang xa xôi, ở hậu thế, bị phân chia đến Hồ Bắc, phụ cận thành phố Đan Giang Khẩu.

Trần Thắng khóc không ra nước mắt, y nghĩ mãi mà vẫn không rõ, đang êm đẹp, một tình thế tốt như thế, sao đột nhiên lại tan tác như vậy?

- Vương thượng, hiện nay tướng quân Lữ Thần đang đóng tại Hạng huyện, chắc hẳn quân Tần trong chốc lát cũng khó có thể công phá.

Việc cấp bách là phải cùng Phiên Quân kết minh, đồng thời phái sứ giả, cùng thủ lĩnh các nơi liên hợp. Chỉ có như vậy mới có thể ngăn cản quân Tần, để đợi ngày phục khởi. binh mã của Phiên Quân, hiện nay đã qua Giang Thủy, đóng quân ở Hạ Thái (hiện nay là Phượng Đài huyện, An Huy)... Phiên Quân đã phái ra sứ giả, đang đợi ở ngoài điện. Sứ giả kia nói, Phiên Quân hy vọng Vương thượng có thể đi giá đến Hạ Thái, cùng y thương nghị cụ thể công việc.

Trần Thắng không khỏi mở to hai mắt nhìn Trương Hạ.

Y thậm chí còn tưởng mình nghe lầm, hoặc là Trương Hạ nói sai rồi?

Ta dầu gì cũng là Trương Sở vương, người một cái Phiên Quân, theo đạo lý hẳn là nên đến Nhữ Âm gặp ta, như thế nào hiện tại lại muốn ta đi tới Hạ Thái gặp người?

- Trương khanh, người có phải hay không...

Trương Hạ cười khổ nói:

- Vương thượng, lúc này không giống ngày xưa. Phiên Quân vừa đoạt được Thọ Xuân, liên tiếp chiến thắng, có thể nói là binh hùng tướng mạnh. Hiện nay chúng ta chỉ còn lại mấy thành bên trong Nhữ Âm, thái độ của Ngô Nhuế tất nhiên không giống với lúc trước, Vương thượng cần phải nhẫn nại mới được.

- Khốn kiếp, ta đường đường là Trương Sở Vương, có thể nào lại đi gặp cái Ngô Nhuế kia? Để y tới Nhữ Âm gặp ta!

- Vương thượng!

Trương Hạ bịch một tiếng quỳ xuống:

- Quân Tần đóng ở Huyện Trần, tùy thời đều có thể đánh tới, chỉ bằng Thương đầu quân trong tay Lữ Thần tướng quân, thì chưa đủ. Mặc dù dưới trướng Vương thượng có mấy chục nghìn binh mã, nhưng lúc này sĩ khí đã hạ, nếu không có chút thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, sợ khó có thể tái chiến.

Ngày xưa, Việt vương Câu Tiễn, là Ngô vương Phù Sai đánh bại, gần như bị diệt quốc.

Nhưng lúc đó y nằm gai nếm mật, cuối cùng khiến cho Việt quốc phục hưng, còn giết chết Phù Sai, tiêu diệt Ngô quốc. Vương thượng hiện nay, chỉ có noi theo Việt vương Câu Tiễn kia, hôm nay nhẫn một chút, ngày khác mới có thể gốc đầu trở lại. Hiện tại Phiên Quân thế lớn, mà quân Tần lại đang nhìn chằm chằm, Vương thượng nghĩ lại a.

Trần Thắng nghe Trương Hạ khuyên bảo một phen, lập tức lệ rơi đầy mặt.

Y lôi kéo hai tay Trương Hạ:

- Cô có mắt không trông, không nhìn được đại tài của Trương khanh, bạc đãi Trương khanh... Hiện nay vào lúc nguy nan này, mới biết được nhân tâm ủng hộ hay phản đối. Nếu như Cô có ngày phục khởi, nguyện cùng Trương khanh cộng hưởng thiên hạ... Thôi thôi thôi, ngày nay không giống ngày xưa, Cô phải đi gặp Phiên Quân kia.

Tựa hồ Trần Thắng đã hiểu rõ, nguyên do y thất bại.

Y vốn xuất thân từ lớp người quê mùa, nói tới trong lòng vẫn còn có chút tự ti. Từ khi Trương Hạ theo y khởi sự, sau khi Trần Thắng đắc thế, ít nhiều cũng hơi xem thường, ngược lại một mặt trọng dụng mấy người quý tộc nước Sở cũ là Trương Nhĩ, Trần Dư, Tống Bại, Thái Tứ.

Nhưng thực tế, những người này sao lại để mắt đến Trần Thắng?

Sự thật chứng minh, những quý tộc y xem trọng kia, hoặc là không đáng trọng dụng, hoặc là mang tâm tư khác. Chỉ có người giống như Trương Hạ, đi theo y từ khi khởi sự, một mực theo y, trung thành và tận tâm, càng vì y mà giải ưu xuất mưu. Thậm chí Trần Thắng còn nghĩ: Nếu trận chiến ở Trường Bình, ta để cho Trương Hạ chủ trì quân vụ, có phải hay không sẽ có cục diện khác? Ta nghĩ, cũng mạnh như Vũ Bình quân của Tống Bạt đi.

Trên đời này không có thuốc chữa hối hận, mặc kệ Trần Thắng có hối hận như thế nào, sự thật đã vô pháp cải biến.

Hơn nữa, quân Tần ở Huyện Trần đang nhìn chăm chăm, lúc nào cũng có thể xuất kích, cũng làm cho Trần Thắng không có thời gian đi cảm khái và hối hận. Sáng sớm hôm sau, xa giá từ Nhữ Âm khởi hành, rỗng rỗng rần rần hướng Hạ Thái tiến tới. Cùng lúc đó, hai chi quân Tần lặng lẽ xuất phát tới Huyện Trần, một chi hỏa tốc đến Tuy Dương cứu viện, một đội binh mã khác thì thẳng hướng Tiểu huyện. Chương Hàm cũng tạm thời đình chỉ truy kích Trần Thắng.

Hạ Thái ở trung du Hoài Thủy, thời cổ gọi là Châu Lai.

Nguyên niên Nhị thế, một đội binh mã vượt sông tới, cơ hồ là binh không lưỡi huyết công chiếm Hạ Thái

Nhìn từ xa, chỉ thấy tinh kỳ pháp phối, binh doanh đứng trang nghiêm, từng tòa quân doanh chằng chịt dựng cùng một chỗ cho thấy sự rèn luyện quân sự không tầm thường của chủ tướng. Trần Thắng cũng không hiểu điều này lắm... Lúc trước khởi sự, y căn bản là ở trên xe vung tay hô hào, mang theo một đám người tiến lên, sau khi làm quân địch loạn lên thì chấm dứt chiến đấu. Về sau trở thành Trương Sở vương, Trần Thắng cũng rất ít tự mình xung trận.

Trần Thắng không hiểu nhưng Trương Hạ lại nhìn ra manh mối.

Gã không khỏi hít sâu một hơi, khẽ nói:

- Vương thượng, thoát nhìn bên Phiên Quân, người cũng có năng lực a.

- A, chỉ giáo cho?

- Hãy nhìn kỹ xảo hạ trại, dùng phương vị ngũ hành bát quái, dựa vào địa hình xây nên. Tiến có thể công, lui có thể thủ, tuyệt không phải người rảnh rỗi có thể làm được.

Hạ thần đoán chừng, bên Phiên Quân có tướng môn hậu đại phụ tá. Nếu không, người bình thường quyết không thể xây dựng nên doanh trại tạm thời như vậy được... Sau khi vương thượng gặp được Phiên Quân càng cần phải cẩn thận, còn cần phải lưu ý nhiều hơn nữa những người bên Phiên Quân kia. Hạ thần phỏng đoán, việc để cho vương thượng đến Hạ Thái, rất có thể là tác phẩm của người này, lớn giọng để dọa người.

Hiện nay Trương Hạ đã được Trương Thắng bái là Thượng trụ quốc Trương Sở, nắm hết thực sự vụ. Trần Thắng đối với Trương Hạ đâu, cũng là có thêm tín nhiệm. Trên thực tế hiện tại y cũng không còn sự lựa nào nữa, không tin Trương Hạ duy chỉ có con đường chết.

- Cô nhớ kỹ!

Trần Thắng dùng sức gặt đầu, sau đó phái người tiến lên thông báo.

Không bao lâu, chỉ nghe trong doanh vang lên tiếng hào giác, một đạo nhân mã vây quanh một cỗ xe diêu từ trong doanh phi tới, xuất hiện trước mặt Trần Thắng. Từ trên xe đi xuống một trung niên nam tử, từ xa đã chấp tay chào Trần Thắng.

- Đại vương một đường vất vả, Ngô Nhuế không nghĩ tới đại vương lại đến nhanh như vậy. Không có tiếp đón từ xa, thất lễ, thất lễ!

- Vương thượng, người này chính là Ngô Nhuế!

Trương Hạ thấp giọng nhắc nhở, ý nói chính là: chính chủ đã đến rồi, người đừng quá tự cao, mất cấp bậc lễ nghĩa, có thể bị người ta mượn cớ.

Trần Thắng vội vàng xuống xe, thi lễ với Ngô Nhuế.

- Là người gặp rủi ro, không dám làm Phiên Quân vất vả nghênh đón. Tiểu vương hôm nay đến đây, thực là vì cầu viện mà đến, đa tạ Phiên Quân xuất binh tương trợ a.

Tư thái này, có thể nói là đã thấp tới cực điểm.

Ngô Nhuế nghe vậy cười nhạt:

- Vương thượng khách sáo, Ngô Nhuế khởi binh phản Tần, cũng là vì tìm một con đường sống mà thôi, không đáng để vương thượng khen ngợi. Ta đã sai người bày tửu yến, không bằng vào đại tướng thôi... A, vị này chắc hẳn là người đã ngăn cơn sóng dữ Trương Hạ tướng quân đi.

Ồ, Ngô Nhuế còn từng nghe qua tên ta?

Trương Hạ không khỏi có chút đắc ý, vội vàng khiêm nhường.

- Vương thượng, chúng ta cùng nhau đi, Trương tướng quân một chuyến này cũng khổ cực, ta đã an bài tiểu tướng, tướng quân có thể đi nghỉ ngơi trước.

Ý nói đó là: ta đã nghe nói về ngươi, nhưng ngươi lại không có tư cách ngồi cùng tướng với ta.

Trương Hạ nghe vậy, trong nội tâm không khỏi bốc hỏa, nhưng khi nhìn thấy hai bên khôi giáp chỉnh tề, cuối cùng vẫn buông lỏng nắm đấm, khom người nói:

- Đa tạ Phiên Quân hao tâm tổn trí.

- Trương khanh...

Nghe thấy Trương Hạ không thể hộ tống đi tiếp, trong lòng Trần Thắng run lên.

Từ khi thoát khỏi Huyện Trần, Trần Thắng một mực theo sự chỉ dẫn của Trương Hạ. Y có ý muốn cho Trương Hạ cùng đi với y tới đại tướng, nhưng Ngô Nhuế không cho y cơ hội này, vừa cười vừa kéo tay Trần Thắng đi vào trong doanh. Quân sĩ hai bên đồng loạt tiến lên, ngăn giữa Trương Hạ và Trần Thắng.

Chuyện đến bây giờ, chính là thân bất do kỷ a!

Trần Thắng không khỏi thấp thỏm trong lòng, theo Ngô Nhuế đi vào đại tướng.

Tiến vào đại tướng, Trần Thắng ngoài ý muốn phát hiện, trong tướng còn có một người, mặt trắng không râu, tướng mạo có vẻ thanh tú, lộ ra một cổ âm nhu anh khí. Chuyện phát sinh tiếp theo càng làm cho Trần Thắng thêm giật mình... Ngô Nhuế buông lỏng tay, hướng người nọ khom mình hành lễ.

- Lương công, Trương Sở vương đến rồi!

Đây là người nào?

Trần Thắng thoáng cái choáng váng.

Xem ra, thân phận và địa vị người này còn cao hơn cả Ngô Nhuế.

Nhưng binh mã này, không phải là binh mã của Ngô Nhuế sao? Như thế nào đột nhiên, Ngô Nhuế lại nhiều thêm một cấp trên? Trong khoảnh khắc, Trần Thắng không biết làm thế nào.

- Mỗ gia Hạng Lương!

Người nọ đứng dậy, trầm giọng nói:

- Ngươi chính là Sở vương Trần Thắng sao?

- A, đúng là tiểu vương!

Lời này của Hạng Lương lộ ra một cổ uy nghiêm làm cho người khác không dám nhìn thẳng. Khí độ kia người bình thường tuyệt không thể có được nếu không phải là được truyền thừa qua nhiều thế hệ, hoặc là sống ở thượng vị lâu. Ít nhất, quý tộc nước Sở cũ Trần Thắng đang tìm nơi nương tựa, so sánh với người này, quả thực là một trời một vực.

Ngô Nhuế cười nói:

- Lúc Trần công khởi sự, tự xưng phụng mệnh đại tướng quân Hạng Yến...

Hắc hắc, như thế nào hôm nay trước mặt công tử của đại tướng quân, lại không thấy lễ? Trần công, vị này chính là nhi tử của đại tướng quân Hạng Lương Hạng tướng quân!

- A!

Trần Thắng không khỏi trợn mắt há mồm.

Nhớ ban đầu, khi y khởi nghĩa ở Đại Trạch hương, chính là lấy kỳ hào của Hạng Yến!

Kỳ thực ai cũng biết, đó chỉ là một cái ngụy trang mà thôi. Thậm chí ngay cả chính Trần Thắng cũng đã quên chuyện này. Không nghĩ tới, nhi tử của Hạng Yến lại đang đứng trước mặt y, hơn nữa lại là ở phía sau, xuất hiện trước mặt y. Trần Thắng thật có chút không biết làm thế nào.

- Tiểu vương bá kiến Hạng tướng quân!

- Im ngay!

Hạng Lương đột nhiên rít lên một tiếng, âm thanh hơi sắc lạnh, the thé.

- Ngươi là người phương nào, lại dám xưng Sở vương? Còn đánh bằng cờ hiệu của gia phụ, giả danh lừa bịp, thật sự là khinh người quá đáng.

Đừng thấy thanh âm sắc lạnh, tay Hạng Lương vịn xuống bội kiếm bên sườn, lập tức toát ra một cỗ sát khí.

Trần Thắng sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, hoảng sợ nhìn Hạng Lương:

- Hạng tướng quân, ta là được Phiên Quân mời đến đây bàn bạc chuyện hợp tác, ngươi nghĩ thế nào?

Hạng Lương cười lạnh một tiếng:

- Giả danh lừa bịp, có tư cách gì cùng ta bàn bạc hợp tác?

Ngô Nhuế cười nói:

- Hạng tướng quân, Trần công một năm nay, cũng vô cùng vất vả, vẫn còn có chút công lao, kính xin tướng quân bớt giận.

Nói xong y quay đầu nhìn Trần Thắng nói:

- Trần công, một năm qua của ngươi, cũng thực vất vả. Nhưng bây giờ Hạng tướng quân đã đến, ngươi liền không cần vất vả tiếp nữa. quân Tần ở Giang Bắc liền do tướng quân ra mặt giải quyết, Trần công sao không cùng ta quay về Giang Nam, cũng đứng lúc nghỉ ngơi một chút.

Ý tứ rất rõ ràng: ngươi đã đánh bằng cờ hiệu của Hạng Lương, vậy chính là gia thần của Hạng gia.

Hết thấy ngươi làm chỉ là tiên phong của Hạng gia mà thôi. Hiện tại Hạng gia ra mặt, liền không cần ngươi nữa rồi... Dem địa bàn cùng quân đội của ngươi giao ra đây, rồi cùng ta trở về phía nam hưởng phúc đi. Nói là hưởng phúc, nhưng người nào chẳng biết đó chỉ là biến hướng của cầm tù mà thôi.

Khá lắm, người Hạng gia thật đúng là không khách khí a!

Trần Thắng có thể nào không nghe ra ý tứ trong lời nói của Ngô Nhuế, cho nên giận tím mặt.

Vất vất vả vả lập nên giang sơn, mặc dù hiện tại chỉ còn lại mấy huyện thành, đó cũng là ta đã dùng mạng mình để đổi lấy. Như thế nào các ngươi đến một lần, liền dễ dàng cướp đi? Vào lúc này Trần Thắng cũng coi như tỉnh táo lại, những người này ngay từ đầu đã không có lòng tốt.

- Hạng tướng quân, ta kính ngươi là nhi tử của đại tướng quân mới đến cùng ngươi bàn bạc.

Cô mặc dù không có xuất thân như ngươi, nhưng cục diện hôm nay, cũng là cô dùng tính mạng mà đổi lấy. Muốn ta giao ra binh quyền, tuyệt đối không một chút khả năng.

Các ngươi đã không có ý hợp tác, vậy cô cũng không cần ở lại nữa.

Cáo từ...

Ngô Nhuế cười lạnh nói:

- Đã đến đây rồi, sao có thể để cho người rời đi?

Lúc này Trần Thắng mới phát hiện Ngô Nhuế quả thực là một con hổ mặt cười, mặc dù nói tới nói lui, luôn cười híp mắt, nhưng tâm tư lại độc ác.

“Keng” một tiếng, Trương Thương rút ra bảo kiếm.

- Hạng tướng quân, các người đây là đang bức ta a... Ta mặc dù kính mệnh đại tướng quân, nhưng tuyệt đối sẽ không thối thủ chịu trời. Hạng tướng quân, Phiên Quân, nơi đây tuy là binh doanh của các người, nhưng ta cũng không phải đi một mình mà tới. Theo ta còn có mấy ngàn binh mã, cùng lắm thì chúng ta cá chết lưới rách.

- Mấy ngàn binh mã sao?

Ngô Nhuế cười ha ha sau đó vỗ tay với bên ngoài trước hô:

- Cảnh tướng quân, mời người vào đi.

Lời còn chưa dứt, từ ngoài đại tướng đi vào hai nam tử.

Một người trong đó lại chính là tướng lãnh hộ tống Trương Thương tới đây, tên là Cảnh Câu, thân là người Quyên, cùng Trần Thắng khởi sự. Trong tay Cảnh Câu thỉnh linh mang theo một cái đầu người dầm dề máu, Trần Thắng nhìn kỹ, đó chính là thủ cấp của Trương Hạ.

- Cảnh Câu bái kiến đại tướng quân, bái kiến Phiên Quân!

Cảnh Câu đó tiến lên một bước, đem đầu người để xuống đất nói:

- Phụng mệnh đại tướng quân, nghịch tặc Trương Hạ đã đền tội, binh phù nghiệp đã do Tào Cửu tướng quân cầm giữ. Trương Hạ tùy thân mang theo phù tỷ, đều ở tại đây, kính xin đại tướng quân xem qua.

- Cảnh Câu, người...

Trần Thắng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cảnh Câu, chỉ cảm thấy một cổ máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Trương Hạ đáng thương, trung thành và tận tâm, không nghĩ tới lại chết trong tay tiểu nhân.

Mà Cảnh Câu thì bình tĩnh cười cười:

- Trần công, cũng không phải Cảnh Câu bắt trung. Do Trần công là gia thần của Hạng đại tướng quân, vậy Cảnh Câu tất nhiên là thuần phục đại tướng quân, đây chỉ là bổn phận của Cảnh Câu... Đáng tiếc Trương tướng quân ngoan cố không thay đổi. Nếu không Cảnh Câu sao có thể nhẫn tâm giết y?

- Ta giết người, cái tên bất nghĩa này!

Trần Thắng hét lên, hai mắt sung huyết, cầm kiếm đánh về phía Cảnh Câu.

Đúng lúc này, nam tử cùng hộ tống với Cảnh Câu vào trường đột nhiên ra tay, thoáng cái đã giữ lấy cánh tay của Trần Thắng, giống như là kim sắt mặc cho Trần Thắng giãy giụa thế nào cũng không cách nào thoát khỏi. Tiếp theo người nọ nhấc chân, hung hăng đá vào ngực Trần Thắng.

Trần Thắng nghiêng ngã lùi liên mấy bước, ngồi bệt trên mặt đất.

- Trước mặt đại tướng quân, há lại để cho người một tên tiểu gia nô làm càn?

- Người là người phương nào?

Nam tử đầu búi xích trách, nghe Trần Thắng hỏi vậy, cười lạnh:

- Nói để cho người biết, gia gia tên là Kinh Bố, đặc biệt tới để lấy mạng chó của người!

Chương 407-408: Loạn cục

Ngụy Cửu xuất binh rồi!

Đối với Lưu Khảm mà nói, thế cục này càng loạn càng tốt. Chỉ có như vậy mọi việc của hắn trong loạn cục này mới có thể thuận lợi, thuận lợi đến Hà Nam.

Ngụy Cửu còn không phá được Tuy Dương. Nhưng để tổ thành ý, Lưu Khảm để Lữ Thích Chi tự thân hộ tống nhóm đồ quân nhu đầu tiên, lặng yên đưa đến Nãng Sơn, Kỳ Hương. Mà Ngụy Cửu cũng không khách khí, để cho thân huynh đệ của mình là Ngụy Báo đích thân đi tiếp nhận. Vừa mấy ngày trước, Ngụy Báo phá được Ngụ huyện, cách Kỳ Hương cũng không xa.

Nhóm đồ quân nhu đầu tiên đương nhiên không thể giao phó toàn bộ theo hiệp nghị trước kia. Chỉ có ba vạn thạch lương thảo, tám vạn thiết thố điều linh tiễn, còn có ba nghìn bộ trang bị quân Tần hoàn mỹ, trong đó có phối thêm ba trăm bộ khải giáp đôi, toàn bộ là dùng “Thất thập nhị luyện thép” tạo thành, đây đối với quân Ngụy thiếu ỹ ít thực, vật tư cực kỳ thiếu thốn mà nói, không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Đặc biệt là ba trăm bộ khải giáp đôi kia, càng làm cho Ngụy Báo mừng rỡ như điên, thay mặt cho Kỳ huynh tỏ lòng cảm tạ với Lữ Thích Chi. Lữ Thích Chi

Đã có áo giáp đôi hoàn mỹ này, cơ hội sống trong chiến trận không thể nghi ngờ là gia tăng rất lớn. Loại khải giáp này, đương nhiên không thể phân phối cho quân tốt bình thường, nhưng lại có thể phân phối cho các tướng lĩnh Ngụy quân, hiển lộ đặc biệt trân quý.

- Tỷ phu, người không biết đó thôi, sau khi Ngụy Báo nhìn thấy khải giáp kia, mừng đến không ngậm miệng được. Y còn cam đoan với ta, nhất định trong năm này sẽ phát động công kích Tuy Dương... Còn nữa, Chu Thị tiên sinh cũng đi cùng tới, y nói với ta, chậm nhất là cuối tháng giêng, nhất định sẽ dâng huyện Bái.

Lưu Khảm không lên tiếng, đứng trên thành đầu nhìn hướng ra ngoài, trong ánh mắt lộ ra nồng đậm ý mất mát. Mảnh đất này, là một tay hắn dựng lên, Tứ Hồng năm đó chỉ là một vùng phế tích hoang dã, hiện nay cũng biến thành đất lành rồi. Nếu như không phải vì trận chiến loạn này, có lẽ qua tiếp mười năm, Tứ Hồng sẽ trở thành nơi giàu có nhất. Nhưng bây giờ lại không thể không vứt bỏ mảnh đất này, không hiểu được lúc nào có thể trở về, lúc trở về rồi, Lâu Thương sẽ trở thành cái dạng gì nữa?

- Người phái đến Thừa Khâu đã trở về chưa?

- Vẫn chưa về!

Lữ Thích Chi nhẹ giọng trả lời:

- Nhưng chắc trong vòng một hai ngày, Bành đại ca có lẽ sẽ không cự tuyệt.

Sau khi Thủy Hoàng Đế chết tại Bình Nguyên Tân, Lưu Khảm bị ép trốn tới Cửu Nguyên. Không lâu, Bành Việt bởi vì mẫu thân ốm chết, bỏ cả quan chức, trở lại Cự Dã thủ hiếu với mẫu thân. Sau khi Lưu Khảm trở lại Lâu Thương, liền phái người liên hệ với Bành Việt, Bành Việt cũng trả lời vô cùng dứt khoát, chỉ cần Lưu Khảm có thể đến Cự Dã, y nhất định sẽ ra tay tương trợ. Đồng thời, Bành Việt còn cam đoan với Lưu Khảm, cấp dưới của y ngày trước là Hồ Triếp, hiện nay là Thiếu lại ở Đốn Khâu, chưởng binh sự, phụ trách trông coi bến thuyền Đốn Khâu, chỉ cần Lưu Khảm suất bộ, có thể thuận lợi đến Cự Dã, Bành Việt y có thể đảm bảo cho Lưu Khảm đi qua Hà Thủy.

Hồ Triếp?

Lưu Khảm cũng có chút ấn tượng. Đó là người bên cạnh Bành Việt, là một thanh niên rất có kiến thức, bề ngoài rất có văn khí, nhưng khi đánh trận lại vô cùng hung mãnh. Hồi đó ở Bình Dương, trên người Hồ Triếp đang bị găm ba mũi tên, máu chảy ồ ạt nhưng vẫn cắn răng kiên trì, diệt trừ hộ đội Điền gia. Lúc đấy Lưu Khảm còn đùa với Bành Việt: Hồ Triếp này, quả thực là mệnh tam lang của Bành Việt. Không nghĩ tới, hôm nay cũng trấn thủ một phương, mặc dù chỉ là một bến thuyền nho nhỏ, nhưng đối với Lưu Khảm mà nói lại có tác dụng lớn lao.

- Quân hầu, Quân hầu...

Trên đường lên lầu thành Lâu Thương truyền đến một hồi vó ngựa. Một gã thân vệ vội vã xông lên thành, chỉ thấy y nhảy vọt xuống ngựa, quỳ một chân nói:

- Quân hầu, người từ huyện Tương tới, đưa tới một phong văn kiện khẩn cấp. Lý đại nhân mệnh ta đến đây báo với Quân hầu, mời Quân hầu lập tức trở về phủ nha thương nghị công việc.

Lưu Khâm sững sờ, kinh ngạc nhìn thân vệ kia:

- Huyện Tương? Người nào từ huyện Tương mang tới văn kiện khẩn cấp?

Cũng khó trách hắn cảm thấy nghi hoặc, từ sau khi Doanh Tráng chết, Lâu Thương cơ hồ đã mất đi liên hệ đối với huyện Tương. Đương nhiên, bản thân Lưu Khâm cũng không muốn liên hệ với huyện Tương, vạn nhất xảy ra cái sai lầm gì, vậy coi như gặp phiền phức cực lớn. Thật không nghĩ đến, lúc này huyện Tương lại đột nhiên liên hệ với mình. Là ai, đã xảy ra chuyện gì? Nhất thời Lưu Khâm nghĩ mãi cũng không hiểu.

Nhưng đối với người tới từ huyện Tương, Lưu Khâm cũng không thể bỏ mặc. Hắn để cho Lữ Thích Chi tiếp tục tuần tra Lâu Thương, sau đó mang theo hai người Lý Khâu, Quý Bồ vội vàng đi xuống thành lâu. Sớm có người đã dắt Xích Thổ đến, Lưu Khâm trở mình lên ngựa, mang theo hai người, giờ rồi đánh ngựa thẳng hướng phủ nha mà đi.

Trong phủ nha, Lý Thành đang cùng hai người trò chuyện vui vẻ.

Lưu Khâm đi vào đại sảnh nhìn, không khỏi chấn động, ngạc nhiên gào lên:

- Lý Tất, Lạc Giáp? Hai vị đại ca, sao lại là các người?

Người đến từ huyện Tương, hóa ra lại là người quen cũ của Lưu Khâm. Lý Tất cùng Lạc Giáp xuất thân từ Thiết ưng duệ sĩ, từng theo Nhâm Hiêu ở huyện Bái, tham dự chiến dịch tiêu trừ Vương Lăng ở đại trạch Chiêu Dương. Về sau, Lưu Khâm cùng hai người này cũng hay lui tới, lại cùng nhau hợp lực ở Vĩnh Chính Nguyên. Chỉ là khi đại chiến ở Hà Nam, hai người Lý Tất, Lạc Giáp ra khỏi Trấn Vân, không thể tới tham dự chiến đấu. Về sau, Lưu Khâm vẫn có liên hệ với bọn họ, còn nghe nói, bọn họ đã bị điều đến Hàm Dương.

Ngàn nghĩ vạn nghĩ Lưu Khâm cũng không ngờ sẽ là bọn họ.

Hai người Lý Tất, Lạc Giáp đứng dậy chào:

- Quân hầu, từ biệt mấy năm, đã lâu không gặp.

Nói thật, nhìn thấy Lưu Khâm, hai người này cũng cảm khái rất nhiều. Nhớ năm đó, Lưu Khâm chỉ là một tiểu dân thường mà thôi, nhưng hôm nay cũng đã là quan nội hầu. Hai người Lý Tất, Lạc Giáp thăng chức cũng không tính là chậm, hiện nay đã là Trung Lang kỵ tướng, nhưng so với Lưu Khâm, chênh lệch này thực sự là quá lớn... Chính là, hai người này ít nhiều cũng nghe được chút tin tức, nhìn Lưu Khâm, ánh mắt rất phức tạp. Ngược lại Lưu Khâm không thêm để ý chút nào, lôi kéo hai người, lộ vẻ vô cùng hưng phấn.

- Hai vị lão ca, các người sao lại tới đây?

- Việc này... Chúng ta là phụng mệnh Chương Hàm tướng quân đến đây xin Quân hầu giúp đỡ.

- Tư Mã Ý?

Lưu Khâm lại càng hoảng sợ, cái lão cáo già của Tam quốc cũng xuyên việt đến thời đại này sao? Nghe Lý Thành giải thích, mới biết Tư Mã này không phải là Tư Mã kia. Lưu Khâm đang bật cười, chợt thần sắc nghiêm lại:

- Chương Hàm tướng quân xin ta giúp đỡ cái gì?

Lý Tất, Lạc Giáp nhìn nhau cười khỏ.

- Quân hầu, chuyện của người... chúng ta cũng có nghe thấy ít nhiều. Chương Hàm tướng quân đại khái cũng có nghe ... Cái nhìn của triều đình đối với Quân hầu, chúng ta mặc dù đồng tình, nhưng dù gì vẫn là quân nhân, có một số việc không biết nên mở miệng như thế nào. Chương Hàm tướng quân chỉ nói: Xin Quân hầu nể mặt phụ lão tám trăm dặm Tần Xuyên, ột ít viện thủ. Về phía triều đình... Chương Hàm tướng quân sẽ hết sức vì Quân hầu vận hối, nếu quả thật phải giao thủ với Quân hầu, y có thể nhường cho Quân hầu ba lượt.

Ta cần y nhường ư?

Lưu Khâm không khỏi cười lạnh trong lòng một tiếng. Nhưng nghĩ lại một chút, Chương Hàm kia tay cầm trọng binh, nếu như quả thật muốn tìm phiền toái như đã nói, sợ là Lưu Khâm phải đau đầu hơn một chút.

Nghĩ nghĩ, Lưu Khảm nói:

- Chương Hàm tướng quân cầu ta chuyện gì?

- Chiến sự ở huyện Trần cơ bản đã kết thúc, Trương Sở Trần Thắng kia chỉ là vùng vẫy giãy chết. Mấy ngày trước, Chương Hàm tướng quân cùng Tư Mã Di tướng quân lĩnh một đạo nhân mã từ huyện Trần phân ra xuất kích quận Năng và huyện Tương. Hiện nay Tư Mã Di tướng quân đã phục chiếm được huyện Tương.

Trong nội tâm Lưu Khảm hơi hồi hộp một chút, nhìn hai người Lý Tất, Lạc Giáp cũng không nói dối.

- Nhưng Quân hầu chắc chắn cũng rõ ràng, huyện Tương không còn như năm xưa, sớm đã bị tàn phá. Lại thêm bị phản tặc khu Tứ Thủy tập kích quấy rối, vật tư thiếu thốn cực độ. Sau khi Tư Mã Di tướng quân đoạt lại huyện Tương, lương thảo và đồ quân nhu liền nảy sinh vấn đề... phía Lạc Dương cần ủng hộ Tam Địa, đã khó có thể chịu đựng.

- Chiến sự ở Toánh Xuyên không phải đã kết thúc sao, sao Lạc Dương vẫn còn phải ủng hộ chiến sự ở Tam Địa?

- Quân hầu không biết đó thôi, quận thủ Lý Do quật khởi, suất bộ xuất binh Đông quận, đã giảm bớt áp lực ở Tiết quận, lại thêm năng lực chịu đựng của Chương Hàm tướng quân ở quận Năng, Đồng Ế Đô úy ở huyện Trần, quận Tam Xuyên đã đến cực hạn, căn bản là không có cách nào giúp đỡ được Tư Mã Di tướng quân. Chương Hàm tướng quân cùng Tư Mã Di tướng quân đã thương nghị qua, hiện nay có thể trợ giúp huyện Tương, cũng chỉ có Quân hầu ở Lâu Thương thôi.

Lúc chúng ta tới đây, Tư Mã Di tướng quân có nói, lần này y xuất binh quận Tứ Thủy là vì muốn báo thù cho thúc phụ, chuyện còn lại y không quan tâm. Chỉ cần Quân hầu có thể cấp chi viện, trong phạm vi quận Tứ Thủy, y có thể tận sức lớn nhất trợ giúp cho Quân hầu.

Điều kiện này vô cùng hấp dẫn nha!

Nghĩ cẩn thận đến những lời này, Tư Mã Di cùng Chương Hàm cũng là hành động bất đắc dĩ.

Lâu Thương trừ hàng của Tứ Thủy, Năng quận Đông Hải cùng sáu thành ở Hoài Hán để chờ tới đồ quân nhu. Chiến loạn giằng co đã một năm, khổ phủ các nơi đã không còn dồi dào lắm, chỉ có đồ quân nhu ở Lâu Thương là vẫn sung túc. Đương nhiên Tư Mã Di có thể đánh Lâu Thương trước, để cướp lấy lương thảo và đồ quân nhu, nhưng vấn đề là ở chỗ, Lâu Thương mặc dù nhỏ, nhưng lúc mới xây dựng đã chú ý đến các nhân tố, muốn cường công, sợ là lưỡng bại câu thương.

Chương Hàm đã từng nhậm chức Thiếu phủ, cũng phụ trách quản lý sự nghi của kiến trúc.

Ban đầu sau khi Lâu Thương xây thành từng gửi bản đồ đến Hàm Dương, sau khi xem xong Chương Hàm bỏ đi, liền nói Lâu Thương này quả thực là cái xác rùa đen, khó có thể mở miệng sinh vàng. Nhưng lúc đấy y vẫn rất cao hứng, cho rằng có một nơi như Lâu Thương, đủ để ổn định lại khu Hoài Hán.

Nhưng hiện tại...

Chương Hàm không rõ ràng lắm ở Lâu Thương đến cùng là có bao nhiêu binh mã.

Nhưng lại rõ ràng nếu Lâu Thương thủ vững không ra như đã nói, Tư Mã Di căn bản là kéo không nổi.

Đánh, đã không có hy vọng, vậy cũng chỉ có hòa đàm với Lưu Khảm. Còn Lưu Khảm, cũng không cần sợ hãi... hẳn không chế đường lương của Tư Mã Di mặc kệ Tư Mã Di làm cái gì, đều phải nghĩ lại thật kỹ. Trong vấn đề này, Lâu Thương của Lưu Khảm tuyệt đối ở vào thế thượng phong.

Hai người Lý Tất, Lạc Giáp nói xong những lời này, không khỏi thấp thỏm nhìn Lưu Khảm.

Như vậy nói cách khác, những khu quân Tần khổng lồ, mình có thể hoành hành không trở ngại rồi? Về phần những khu chiến loạn kia, Lưu Khảm cũng không phải rất lo lắng.

Chỉ cần đến Cự Dã, Bành Việt sẽ tiếp ứng.

Mà nghĩa quân các nơi trước mắt còn chưa có thành tựu. Ít nhất ở một tuyến Lâu Thương Cự Dã, ngoại trừ Lưu Khảm, không có vũ trang nào đáng giá lo lắng. Lưu Bang ư? Sau khi Tư Mã Di xuất binh, sợ là ốc còn không mang nổi mình ốc, lại còn có năng lực gì đi bận tâm chuyện khác?

- Được rồi, tướng quân Tư Mã Di cần bao nhiêu đồ quân nhu?

Lý Tất lấy ra danh sách đưa cho Lưu Khảm.

Lưu Khảm nhìn nhìn:

- Những đồ quân nhu này, ngược lại không vấn đề gì, chỉ là ta không có khả năng phát ra một lần. Như vậy đi, hai vị đại ca ở lại, ta đem nhóm đầu tiên, phát ra năm mươi thạch lương thảo, mười vạn mũi tên cho người của các ngươi mang đi, chắc hẳn Tư Mã Di tướng quân sẽ phái người tới tiếp nhận đi...

Sau khi Tư Mã Di tướng quân phá được huyện Tiêu, ta sẽ phát ra nhóm đồ quân nhu thứ hai.

Đội tướng quân chiếm được Bành thành, ta đưa nốt nhóm thứ ba, về sau đồ quân nhu của tướng quân ở vùng Tứ Hồng, toàn bộ cho Lâu Thương ta dốc sức gánh vác, thế nào?

Điều này bằng với việc chẹn họng Tư Mã Di!

Mặc dù Tư Mã Di đến lúc đó muốn đổi ý, chỉ sợ phải nghĩ thật kỹ mới dám làm.

Chỉ là, hai người Lý Tất, Lạc Giáp không nghĩ tới, Lưu Khảm lại giữ hai người lại, có lòng muốn cự tuyệt, nhưng khi cùng chạm ánh mắt với Lưu Khảm, hai người chỉ thấy trong lòng phát lạnh. Lưu Khảm hôm nay không còn là tiểu tử năm đó, số người mà hắn đã giết đủ để cho Lý Tất, Lạc Giáp cảm thấy kinh hãi. Hơn nữa, lấy hai người họ trả giá, mà đổi lấy được đồ quân nhu dồi dào, Tư Mã Di cũng sẽ không cự tuyệt.

Lạc Giáp cười khỏ nói:

- Ý tốt của Quân hầu, chúng ta xin nhận... chỉ là hai người chúng ta đều là mã thượng tướng, ở lại Lâu Thương sợ là không có tác dụng nhiều lắm.

Ý kia rõ ràng nói: Lâu Thương ngươi cũng không phải dùng kỵ quân làm chủ, giữ chúng ta lại đây cũng không có đất dụng võ a.

Lý Tất nhẹ nhàng kéo Lạc Giáp một chút, có chút lo lắng nhìn Lưu Khảm.

Lưu Khảm cười nói:

- Ta có chút đồ chơi nhỏ, muốn mời hai vị đánh giá một chút. Không bằng như vậy, hai vị đại ca cùng Thủ Thận đi xem binh doanh một chút, nhìn kỵ quân của Lâu Thương ta thế nào? Sau khi xem xong, nếu hai vị đại ca vẫn muốn đi, ta đây cũng không giữ lại nữa.

Lý Thành nhìn thoáng qua Lưu Khảm, khoe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười.

Xem xong bí mật của kỵ quân Lưu Khảm, còn muốn đi chỉ sợ cũng để cho tâm của hai người đi, mà người chắc chắn phải lưu lại.

Lý Tất, Lạc Giáp hai người không nói gì, cũng là rất bất đắc dĩ.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy kỵ quân Lâu Thương, hai người Lý Tất, Lạc Giáp lộ ra vô cùng hưng phấn.

Chút phàn nàn đối với Lưu Khảm trước kia thoáng cái đã tan thành mây khói. Bàn đạp cao yên, hai vật phẩm này đối với kỵ quân có ý nghĩa như thế nào?

Không ai có thể rõ ràng hơn Lý Tất và Lạc Giáp.

Lực đánh càng mạnh, lực sát thương càng đáng sợ... Lý Tất, Lạc Giáp vô cùng rõ ràng, sau khi xem hết hai thứ này, muốn đi đã không có khả năng.

Kỵ quân của Lâu Thương mặc dù quân số không nhiều, nhưng sau khi có hai thứ vật phẩm này, sức chiến đấu được tăng cường rất rất lớn.

Lý Tất thậm chí còn tin tưởng, cho y ba trăm kỵ quân, y có thể phá vỡ phương trận do mười nghìn bộ quân tạo thành! Trong tay Lưu Khảm có được bí mật như vậy, đủ để chứng minh hắn đang mưu đồ rất lớn. Có lẽ lúc này gia nhập vào trong đó, cũng không phải là một chuyện xấu, dù sao, Lưu Khảm cũng là Lão Tồn Nhân.

Sau khi Lý Tất cùng Lạc Giáp tỏ vẻ thuận phục Lưu Khảm, Lưu Khảm lập tức phát ra nhóm đồ quân nhu đầu tiên cho Tư Mã Di.

Quân Tần được bổ sung, dưới sự suất lĩnh của Tư Mã Di, nhanh chóng đánh chiếm huyện Tiêu, quân tiên phong tiến thẳng đến Bành Thành. Đồng thời, Lưu Khảm lại phái người đến huyện Ngụ, đem tình hình hấn nắm giữ thông tri Chu Thị. Lưu Khảm đề nghị, tình huống trước mắt của quân Ngụ không nên gấp đánh Tuy Dương, với sức chiến đấu của Ngụ quân mà nói, căn bản không có khả năng ngăn cản được công kích của quân Tần, thành trì không vững chắc để phòng ngự Chương Hàm.

Sở dĩ đưa ra đề nghị như vậy, nguyên nhân vô cùng đơn giản...

Lương thảo của Chương Hàm cũng không dồi dào!

Chỉ cần Ninh Lăng Quân thực hành chiến thuật vườn không nhà trống, không bao lâu, Chương Hàm liền khó có thể kiên trì, chỉ có lui binh.

Lạc Dương không có khả năng cung cấp ủng hộ ba chiến khu trong thời gian dài!

Đối với Lưu Khảm mà nói, thế cục càng loạn càng tốt, chỉ có như vậy, hắn mới có thể từ đó mưu lợi. Mà tin tức này đối với Ngụ quân mà nói, không thể nghi ngờ là vô cùng kịp thời. Vốn Chu Thị còn chuẩn bị công kích Tuy Dương, cùng Chương Hàm đánh một trận quyết chiến, hôm nay có được tin tình báo của Lưu Khảm, y lập tức báo cho Ngụ Báo. Ngụ Báo cũng không phải người lỗ mãng, lập tức hạ lệnh cho các bộ nhân mã rút lui khỏi huyện Ngụ và huyện Mông, đóng quân thủ bị tại Tương Ấp.

Vốn là, Ngụ quân công chiếm hết sáu huyện của quận Nãng, binh lực có chút phân tán.

Hôm nay nhượng ra hai cái huyện thành, binh lực Tương Ấp lập tức gia tăng. Đương nhiên, Ngụ Báo đem kho phủ hai huyện Ngụ, Mông dọn sạch, toàn bộ đều chuyển đến Tương Ấp thành. Mặc dù Chương Hàm chiếm lĩnh được hai huyện này, cũng phải đối mặt với cục diện túng thiếu lương thảo.

Chu Thị hướng Lưu Khảm biểu thị cảm tạ, hơn nữa báo cho Lưu Khảm thời cơ cướp lấy huyện Bái đã thành thực.

Sau khi sứ giả của Lưu Khảm rời đi, Chu Thị cùng Ngụ Báo mật nghị cả một buổi tối. Sáng sớm hôm sau, y một mình tiến về huyện Bái trước.

Nhưng mà, Lưu Khảm lại thật không ngờ.

Đồng thời ngay khi y khua chiêng gõ trống chuẩn bị thực hiện kế hoạch rút lui, một đội binh mã từ Giang Nam vượt sông mà đến. Tám nghìn Tử đệ binh, dùng thế sét đánh công chiếm Quảng Lăng. Cùng lúc đó, Hạng Lương, nhi tử của Đại tướng quân Hạng Yển của nước Sở cũ khởi binh, nhanh chóng thôn tính sở bộ của Trần Thắng, tụ mười vạn đại quân, tập trung hỏa lực, mở màn phản kích huyện Hạng.

Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở!

Lời tiên tri ngày xưa lần nữa lại truyền ra khiến cho các thủ lĩnh các lộ nghĩa quân sớm đã mệt mỏi, lập tức phần chấn lại một lần nữa.

Tin tức truyền đến nội thành Cư Sào (nay là thành phố Sào Hồ, An Huy), một vị lão nhân vỗ tay cười to, hưng phấn không thôi. Lão suốt đêm thu thập hành lý, lên một chiếc thuyền con, lặng yên đi lên phương bắc, thẳng hướng Nhữ Âm.

(Lúc này mới mở ra một màn: Lâu Thương quần hùng hội, lão Bi chiến Bá Vương!)

Chương 409-410: Bọ ngựa bắt ve

Năm Tần nhị thế thứ hai, chính là Công nguyên năm 208.

Lịch sử ở nơi này, trong yên lặng đã xảy ra rất nhiều biến hóa, mà tất cả ngọn nguồn của biến hóa ấy, chính là tới từ nơi vốn không nên tồn tại, Lâu Thương trấn. Sau đó, giống như một cánh bướm khẽ động một cái, thế cục Sơn Đông trở nên rắc rối phức tạp.

Đầu tiên, Trần Thắng vốn sau khi thất bại tại huyện Trần, bị xa phu Trang Giả giết chết, rồi sau đó thuộc cấp của y là Cảnh Câu dẫn tàn quân tự lập làm vương. Nhưng hiện nay, Trần Thắng lại chết trong tay Hạng Lương, ở trong mắt Hạng Lương, Trần Thắng vốn chẳng có chút ý nghĩa nào, trong thời cuộc này chỉ là một tiểu nhân vật, giết chính là giết. Nhưng ông ta lại quên mất một việc, chung quy Trần Thắng là người đầu tiên đứng lên phản kháng người Tần, mặc kệ Hạng Lương có nguyện ý thừa nhận hay không, kể cả Điền Đan, Trương Nhĩ, Ngụy Cửu trong các lộ nhân môn, đối với Trần Thắng trước sau vẫn còn có chút kính ý.

Nếu không có Trần Thắng, hậu duệ sáu nước sao có thể có cơ hội phản khởi phản kháng? Tuy Hạng Lương tuyên bố với bên ngoài, Trần Thắng theo Phiên quân Ngô Nhuế về Chu huyện, nhưng việc ông chợt chiếm đoạt nhân mã của Trần Thắng, mà Thượng trụ quốc Trương Sở là Trương Hạ lại không biết tung tích. Đủ loại dấu hiệu này đã cho thấy, Trần Thắng đã bị Hạng Lương giết chết. Trong lịch sử, vốn là sứ giả khắp nơi cùng Hạng Lương kết minh chư hầu, nhưng hôm nay tất cả đều giữ thái độ quan vọng. Có trời mới biết, Hạng Lương này có liều chiếm đoạt của bọn họ hay không?

Mà Tư Mã Di, vốn là sau khi công phá huyện Trần, sẽ hiệp trợ quận Năng. Hiện nay lại đổi thành Chương Hàm thống quân... Tư Mã Di vì sốt ruột báo thù cho phụ thân, không kịp đợi quận Tứ Thủy đánh tới. Đặc biệt là lúc y nhận được cam đoan Lâu Thương sẽ giữ tiếp tế, không còn bất cứ cố kỵ nào, một đường giết hại, làm máu chảy thành sông.

Huyện Tương bị tàn sát hàng loạt dân trong thành, huyện Tiêu bị tàn sát hàng loạt dân trong thành! Sau khi Tư Mã Di công chiếm huyện Tiêu, giết người đồ cả mắt, liền phái người tới Lâu Thương thúc giục nhóm tiếp tế thứ hai. Đồng thời, Tư Mã Di không kìm nén được tâm tư báo thù, khi đồ tiếp tế từ Lâu Thương còn chưa tới, lại mang theo quân tiên phong xuất kích, lấy đại quân chủ lực, ném cho phó tướng quản lý, nhanh chóng hướng về Bành thành, ý đồ vượt trước chiếm cứ Bành thành, quyết chiến cùng Lưu Bang.

Cùng như vậy, trong lịch sử, Ninh Lăng quân Ngụy Cửu vốn nên bị Chương Hàm đánh tan, nhưng bởi vì nhận được tình báo của Lưu Khâm đã thay đổi thế cường công, co lại binh lực, bày ra tư thế kiên thủ. Trong “Sử ký” ghi lại, Ngụy Cửu bởi vì liều lĩnh, khiến binh lực phân tán kết quả bị Chương Hàm tiêu diệt từng bộ phận, cuối cùng chết tại Lâm Tế. Mà hiện nay, hình thức đã xảy ra cải biến căn bản.

Đường tiếp tế của Chương Hàm đích thực là đã xuất hiện đại phiên toái. Phía Lạc Dương, sau khi đồng thời tiếp tế chiến sự Tam Địa một năm, đã hiện ra vẻ mệt mỏi không chịu nổi gánh nặng.

Dựa theo ý tứ của Chương Hàm, dẫn Ngụy quân xuất kích, mặc dù y bỏ hai tòa thành trì cũng không sao cả. Phân tán binh lực Ngụy quân, kéo chủ lực của y ở Tuy Dương về, rồi nhanh chóng tập trung toàn lực, sau khi nhanh chóng đánh tan chủ lực Ngụy quân, lại đưa quân đi lên phía bắc, tiêu diệt hoàn toàn Ngụy quân. Sau đó Ngụy quân lại buông tha cho cám dỗ công thành đoạt đất, dựa vào kiên thành Tương Ấp để đánh lâu dài với quân Tần.

Lần này, Chương Hàm thật sự là nhúc nhích... Đánh lâu dài, đánh tiêu hao, đối với Chương Hàm mà nói đây tuyệt đối là một cơn ác mộng.

Ngày hai mươi tám tháng giêng, bên bờ sông Cốc Thủy đã xảy ra một trận chém giết thảm thiết.

Xuân về, hoa nở, băng tuyết tan rã, Tư Mã Di suất bộ tiến lên, nhìn thấy chỉ cần đi qua Cốc Thủy là có thể đến được Bành Thành, tâm tình vội vàng theo đó cũng thả lỏng một chút. Y ghìm ngựa tại bờ sông Cốc Thủy, cẩn thận quan sát tốc độ nhanh chậm của nước sông, hạ lệnh toàn quân qua sông.

Cốc Thủy là một nhánh của Lạc Thủy. Nước sông lúc này cũng không chảy xiết, nếu qua sông ngay cũng không phải là vấn đề quá lớn. Vì vậy Tư Mã Di cũng không có cẩn thận dò xét, chỉ huy binh mã nhanh chóng vượt qua Cốc Thủy, nhưng thật không ngờ, lúc đại quân đi đến giữa sông, ở thượng du Cốc Thủy truyền tới một trận tiếng gầm thiên băng địa liệt, theo sát đó là chấn động thật lớn như có thiên quân vạn mã đang lao nhanh tới.

Không đợi Tư Mã Di kịp phản ứng, một dòng lũ lớn theo Cốc Thủy gầm thét mãnh liệt mà đến trước mặt ngay lập tức. Có gần nửa số binh sĩ bị hồng thủy cuốn đi, trong nước sông còn mang theo cả những viên băng cứng chưa tan, còn có viên gỗ vừa to vừa rắn chắc, mặc dù còn có không ít binh tốt biết bơi, nhưng bị băng cứng và viên gỗ như vậy va chạm, nguyên một đám bị chết trong nước sông.

Hồng thủy bất thành linh kéo dài một khắc thời gian. Tư Mã Di chưa tỉnh hồn mang theo tàn quân, đứng ở gò núi bên bờ sông, nhìn thấy hồng thủy dần dần bình lại, chỉ cảm thấy lạnh cả người.

Là thiên tai hay là nhân họa?

Lúc này Tư Mã Di có chút do dự bất định.

Nhưng là nghi vấn của y rất nhanh liền có đáp án. Chỉ nghe thấy một hồi tiếng tù và du dương, quanh quẩn giữa trời xanh. Từ phía sau lưng, tràn ra hai đạo nhân mã.

- Tướng quân, có mai phục!

Nói nhảm, nếu lúc này mà vẫn không nhìn ra manh mối, Tư Mã Di sống vài thập niên chẳng phải là một con chó!

Chỉ là Tư Mã Di không khỏi cảm thấy chút kỳ quái, đập khô, chứa nước thành hồng, tuyệt đối không phải một ngày có thể thành công. Nói cách khác, đối phương đã sớm chuẩn bị kỹ càng ở đây. Thậm chí khả năng đã tính tới mình sẽ suất bộ xuất kích... Trong đám phản tặc này, hình như có cao nhân.

Chính là lúc này, Tư Mã Di đã không được phép cân nhắc quá lâu.

Y cắn chặt răng, lạnh lùng quát:

- Quân địch tiếp cận, chỉ có liều chết mở một đường máu, phương có sinh cơ đặc công lang vương. Các huynh đệ, anh dũng giết định, phương không phụ mệnh của nước Tần oai hùng... theo ta xuất kích, xuất kích.

Dưới trướng Tư Mã Di còn có hơn ba ngàn người. Mà trong đó còn có một nghìn Trung úy quân, đây cũng là Chương Hàm chiếu cố Tư Mã Di, số Trung úy quân cầm trong tay cũng không tính là nhiều, phân ra một nghìn người cấp cho Tư Mã Di làm cận vệ. Lúc đại quân qua sông, Trung úy quân chưa qua sông, nghe Tư Mã Di hạ lệnh, không một chút biểu hiện kinh hoàng, nhanh chóng kết thành chiến trận, đón quân địch liền giết tới.

Tư Mã Di xung ngựa lên trước, đồng việt trong tay bay cao thấp, chỉ thấy đối phương người ngã ngựa đổ.

- Tần tương đừng vội can rờ, Phàn Khoái đến đây đón người!

Trong loạn quân, một viên đại tướng quân phi ngựa phóng tới, một tay thiết kiếm, phách ba trăm lãng tuôn ra mở một đường máu tiến vào trước mặt Tư Mã Di. Trường sáo trong tay run lên, như quái mãng xoay người, Tư Mã Di đưa đồng việt lên ngăn cản, đỡ lấy trường sáo của đối thủ, hai thân ngựa sáp lại, sĩ tử kia liền đưa lên một kiếm quét ngang tới, một kiếm này, đến quá đột nhiên, suýt nữa chém trúng Tư Mã Di.

Hay cho Tư Mã Di, không loạn chút nào, đột nhiên ở thiết bản kiều trên ngựa, đại việt đang đánh bật kiếm ra, ngồi vững thân mình, phản thủ một kích. Đối phương tránh né rất nhanh, trong chớp mắt một hiệp đã hoàn thành, lúc này Tư Mã Di mới chú ý đến tướng mạo của viên đại tướng này. Chỉ thấy một thân hủy giáp đen, khôi ngô hùng tráng, Tư Mã Di nhìn không được mở miệng quát hỏi:

- Tặc tướng kia, có dám xưng tên báo họ?

Đối phương cười lớn một tiếng:

- Tần tương, chẳng lẽ tai người điếc, gia gia Phàn Khoái... hôm nay phụng mệnh của Bái công, đợi ở đây đã lâu.

Vừa nói, Phàn Khoái vừa múa trường sóc tới.

Tư Mã Di cũng không kinh hoàng, hai người hai ngựa đánh xoay quanh một chỗ. Qua bảy tám hiệp vẫn bất phân thắng bại, trong lòng Tư Mã Di không khỏi lo lắng, ở đây lâu thêm chút nào là thêm nguy hiểm chút đấy.

Y chạy tới chỗ trống, thúc ngựa muốn rời khỏi. Lại không nghĩ rằng trong đám người có một viên đại tướng giết đi tới, trong tay là một thanh trường thương, đen nhánh, nặng trĩu, lộ ra phong hàn.

- Tần cầu, chạy đâu!

Người vừa tới thân cao hơn chín thước, vai rộng eo tròn. Gã cũng không nhiều lời, vừa lên là một mâu đâm tới. Tư Mã Di vội vàng nghiêng người trốn tránh, đem đồng việt chặn lại đối phương lại một chỗ, đồng thời mở miệng mắng to:

- Tặc tử dám đánh lén? Có dám thông báo tính danh?
- Mỗ gia Chu Câu Tiễn, Tần cầu còn chưa chịu chết.

Vào lúc này, Phần Khoái một bên lại không động thủ, mà tiến thẳng phía Trung úy quân giết tới. Còn Tư Mã Di lại không thể khinh thường bởi vì bản lĩnh của Chu Câu Tiễn này tựa hồ còn cao hơn Phần Khoái một bậc. Qua mấy hiệp, Tư Mã Di đã ngăn cản không nổi rồi.

Xa xa chiến trường, ở trên một ngọn núi nhỏ. Lưu Quý đứng trên xe diêu, lẳng lẳng quan sát sự phát triển của cuộc chiến dưới núi.

- Không nghĩ tới Tần tướng này lại dũng mãnh như vậy? Chu Câu Tiễn có thể nói là mãnh tướng ít có mà ta đã từng thấy, nhưng tên này lại có thể cùng y giao phong lâu như vậy, hoàn toàn không đơn giản... Xem ra, thực lực lão Tần xác thực mạnh mẽ, cần phải cẩn thận mới được.

Lưu Phi gầy gò đứng một bên, nghe vậy lập tức nổi giận.

- Phụ thân, đừng vội làm tăng sĩ khí của Tần cầu, đợi hài nhi xuất kích, bắt tên Tần cầu kia.

Lưu Phi sở dĩ dám nói như vậy cũng không phải là do gã giỏi võ hơn Chu Câu Tiễn hoặc là Phần Khoái kia, mà ở đây có một câu chuyện nhỏ. Năm đó khi Lưu Phi gặp rủi ro ở Tiết quận, du dương bốn phía, vô tình gã gặp Chu Câu Tiễn ở trong một cái sơn thôn nhỏ. Lúc đó Chu Câu Tiễn toàn thân bị thương, thiếu thốn sắp không chống đỡ nổi rồi.

Lưu Phi suốt đêm từ huyện thành tìm tới một đại phu, cứu sống Chu Câu Tiễn. Hỏi ra mới biết được, Chu Câu Tiễn này chính là tôn tử của hào hiệp Chu Hối năm xưa, từng học nghệ tại môn hạ của Cái Nhiếp. Không lâu trước đó phụng mệnh ám sát Lưu Khảm, không nghĩ ám sát không thành, ngược lại suýt nữa mất mạng. Nghe thấy là cừu nhân của Lưu Khảm, Lưu Phi liền sinh ra tâm đồng kẻ thù.

Chu Câu Tiễn là người tâm cao khí ngạo, chưa bao giờ liên thủ cùng người khác giết địch, cho nên, Phần Khoái thấy gã ra tay, sẽ không liên thủ đi vây công Tư Mã Di, nhưng Lưu Phi lại không giống, gã là ân nhân của Chu Câu Tiễn, hơn nữa Chu Câu Tiễn đối với gã cũng có chút tôn kính. Mặc dù là ra tay vây công Tư Mã Di, Chu Câu Tiễn dù có phản nản, cũng tuyệt sẽ không trách tội gã.

Lưu Bang lập tức gật đầu:

- Đã như vậy, thì xuất kích đi, tốc chiến tốc thắng!

Lưu Phi nghe vậy vô cùng vui mừng, dẫn bộ từ trên sườn núi đi xuống, Nhìn bóng lưng Lưu Phi chuyển động, Lưu Khảm bỗng cảm khái: mình đã già rồi... phấn đấu cả đời, vẫn muốn tranh cao thấp với Lưu Khảm kia. Trước kia Lưu Khảm mạnh hơn y.

Nhưng bây giờ, thời cơ đã đến, Lưu Khảm sắp thành chó rơi xuống nước rồi. Chỉ là đáng tiếc A Trĩ, nếu nàng còn sống, nói không chừng còn có khả năng thu phục được Lưu Khảm. Nhưng bây giờ, chỉ sợ là khó khăn!

- Lão Chu thực sự là liệu sự như thần, như thế nào trước kia lại nhìn không ra?

Lưu Quán đứng một bên, nhìn quân Tần đang dần dần tan tác, nhin không được cảm khái nói:

- Nếu không có gã đến đây báo cho chúng ta, hơn nữa muốn chúng ta bố trí mai phục ở chỗ này, chỉ sợ chúng ta phải ác chiến một hồi với quân Tần này ở Giang Du. Bái công, sao lại không giữ lão Chu lại?
- Ta cũng muốn làm như vậy, chỉ tiếc... Lão Chu hiện nay là người của Ninh Lăng Quân, chưa hẳn đã coi trọng chúng ta đi.

Lưu Quán nói:

- Cũng không nhất định, mọi người cuối cùng đều uống cùng một nguồn nước, lại cùng vào sinh ra tử. Nếu lão Chu không niệm tình xưa, sao lại có thể đến đây nhắc nhở chúng ta? Mặc dù gã đang là môn hạ của Ninh Lăng Quân, nhưng giao tình quá mệnh này sao có thể so sánh với chúng ta được?

Sở dĩ Lưu Bang bố trí mai phục ở đây, chính là vì một bằng hữu năm xưa viếng thăm. Thân tín của Ninh Lăng quân, hiện nay là thừa tướng nước Ngụy, Chu Thị. Lưu Bang tất nhiên nhận ra Chu Thị, dù sao năm đó cùng sống tại huyện Bái. Chu Thị đến đây, một mặt là muốn đại biểu cho Ninh Lăng quân cùng kết minh với Lưu Bang. Mặt khác là muốn báo cho y biết, nước Tần phái Tư Mã Di suất binh, đến đây vây quét bọn họ.

Chu Thị nói cho Lưu Bang: quân Tần hiện nay tuy thế lớn, Chương Hàm đánh đâu thắng đó nhưng khói lửa nổi lên bốn phía, tiếp tế của quân Tần sợ khó có thể đuổi kịp. Cho nên, mỗi trận chiến của quân Tần, tất nhiên sẽ đem hết toàn lực, một kích như chớp, đạt tới mục đích tốc chiến tốc thắng. Hiện nay Tư Mã Di đi vào quận Tứ Thủy, tất nhiên cũng gặp phải vấn đề như vậy, y rất có thể sẽ thừa thắng xông lên, nhanh chóng chiếm lĩnh Bành thành, để cầu tốc thắng. Nếu Lưu Bang có thể bố trí mai phục ở Cốc Thủy, đánh tan Tư Mã Di như đã nói... chắc chắn ổn định lại cục diện của Tứ Thủy, thậm chí có thể uy hiếp được quận Năng.

Quận Năng này vẫn là nơi mà Lưu Bang muốn có được, bởi vì y theo thiết kế của Trương Lương, sau khi được quận Năng, liền có thể liên kết với quận Toánh Xuyên. Chu Thị tỏ ý, nếu như chiến thắng Chương Hàm, Ninh Lăng quân có thể đem bảy huyện thành của huyện Mông ở phía nam, toàn bộ giao cho Lưu Bang. Như thế, Lưu Bang có thể nắm giữ địa bàn của một quận. Một lợi ích hấp dẫn như vậy, Lưu Bang làm sao có thể ngăn được không bị cám dỗ. Y gần như là dốc toàn bộ lực lượng, đem binh mã toàn bộ huyện Bái ra.

Mà chức trách trấn thủ huyện Bái, là mưu sĩ theo Lưu Phì cùng đến đây, tên là Ngô Thần. Người này tinh thông luật pháp, nghe nói từng đảm nhiệm quan lại ở huyện Cách. Từ khi Lưu Bang khởi sự đến nay, thiếu thốn nhất chính là nhân tài tinh thông nội chính như vậy. Trong lịch sử, y có đám người Tiêu Hà, Tào Tham, Chu Xương hiệp trợ, nhưng hiện nay, Tào Tham và Chu Xương đã nương tựa vào Lưu Khâm. Còn lại Tiêu Hà, Lưu Bang lại không khỏi có chút nghi kỵ. Dù sao, lúc trước Tiêu Hà này cũng là bị Lưu Bang bức bách mới cùng nhau khởi binh tạo phản.

Lưu Bang muốn dùng lại không dám trọng dụng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân sau khi y chiếm lĩnh huyện Bái, từ đầu đến cuối không có khuếch trương ra ngoài. Đương nhiên, sợ hãi chọc giận Lưu Khâm cũng là một nguyên nhân, cho nên sau khi Lưu Bang chiếm lĩnh Bành thành, vẫn không có tiếp tục hành động.

Ngay lúc Lưu Bang và Lư Quán đang nói chuyện, Lưu Phì đã sát nhập vào trong loạn quân. Chỉ thấy gã giương cung cài tên, nhắm ngay Tư Mã Di đang liều mạng ngăn cản Chu Câu Tiễn, trong miệng hét lớn một tiếng, đột nhiên mở cung bắn tên.

Tư Mã Di vốn đã bị Chu Câu Tiễn đánh giết đến chật vật không chịu nổi, một mũi tên của Lưu Phì phóng tới khiến y căn bản không kịp trốn tránh, bị mũi tên của Lưu Phì trúng mặt, kêu to một tiếng, ngã từ trên ngựa xuống. Chu Câu Tiễn ghìm ngựa quay đầu, hung hăng trợn mắt nhìn Lưu Phì. Mà Lưu Phì, giống như không có việc gì, nhẹ nhàng cười cười. Đối với loại diễn xuất vô lại như vậy, Chu Câu Tiễn cũng quen rồi. Bất đắc dĩ cười một tiếng, thúc ngựa tiếp tục đuổi giết quân Tần.

Tư Mã Di vừa chết, quân Tần lập tức loạn thành một đoàn. Trung úy quân vốn đang có thể ngăn cản được công kích, nhưng bị binh mã bốn phương xông lên, trận hình lập tức đại loạn, nên cũng không còn tâm trí đánh tiếp.

Nhìn thấy cuộc chiến sắp chấm dứt, Lưu Bang như trút được gánh nặng, thở dài một hơi. Nhưng ngay tại khi Lưu Bang chuẩn bị thu binh, thu dọn chiến trường, lúc chính y không chú ý, có một con khoái mã từ phương xa phi nhanh đến. Binh sĩ dưới núi đang định ngăn trở, chợt nghe thấy người trên ngựa la lớn:

- Ta là Chu Hà, có chuyện quan trọng bẩm báo Bái công.

Chu Hà?

Lưu Bang khẽ giật mình, không phải y ở lại huyện Bái sao?

Lưu Bang đang thấy kỳ quái, Chu Hà đã xông lên núi. Chỉ thấy khuôn mặt y phòng trần, không kịp thở lẫn từ trên lưng ngựa xuống, quỳ bịch trước mặt xe diêu của Lưu Bang:

- Bái công, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt rồi... Ngô Thần tạo phản, đánh bằng cờ hiệu của Lâu Thương rồi!

- Cái gì?

Lưu Bang nghe vậy liền ngậy người như phỗng.

Y trừng lớn hai mắt, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, nhảy vụt từ trên xe xuống trước mặt Chu Hà:

- Người lặp lại lần nữa?

- Ngô Thần tạo phản... Y.. y ... y là người của Lưu Khâm. Hiện nay huyện Bái thất thủ, kính xin Bái công nhanh chóng quyết định!

187. Chương 411 - 415

Chương 411-412: Đại chiến nổ ra ở Lâu Thương

Trong thành Lâu Thương, nơi nơi đều là không khí trang nghiêm, hào hùng. Từ biểu hiện xem ra cuộc sống của mọi nhà vẫn bình thường. Nên buôn bán thì buôn bán, nên làm việc thì làm việc, vẫn dẫu vào đây.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện rất nhiều cửa hàng đã trống không. gày thường, khách thương qua lại tụ tập ở khách sạn tửu quán, hôm nay lại vắng vẻ. Những tửu quán nhỏ ven đường, không còn tiếp tục buôn bán, chỉ có cờ biển hiệu quán rượu đặc hữu của Lâu Thương ở cửa ra vào là vẫn theo gió xuân múa.

Sở Hạng đến rồi!

Nhưng người họa hại này, những tặc binh không để cho người ta sống an ổn này sắp tới rồi.

Liền trong một đêm, hậu duệ Hạng gia của nước Sở cũ, đã khởi binh tại Hội Kê, tin tức đánh qua Giang Thủy đã truyền đến khắp phố lớn, ngõ nhỏ của Lâu Thương.

Lúc này tuy vẫn có người nhàn nhã trà dư tửu hậu, nhưng không bài trừ, là người bụng dạ khó lường có ý gây nên.

Thế nhưng, phản ứng của người Lâu Thương làm ột số người thất vọng rồi. Bọn họ cũng không có biểu hiện đặc biệt bối rối, chỉ nhìn tình hình một cách bình tĩnh.

- Sợ cái rắc ấy, nhớ ngày trước mười vạn phản tặc đánh tới Lâu Thương, còn không phải bị chúng ta đánh áu chảy thành sông, chặt vật mà chạy đó sao? Mẹ nó, vì sao không thể để cho chúng ta qua những ngày bình yên một chút? Tặc nhân muốn đánh, liền để cho bọn chúng đến đây thì tốt rồi. Lúc Quân hầu không có ở đây, còn có thể đánh ười vạn tặc nhân chạy trốn chết; hiện nay Quân hầu đã trở về, dù là đến hai mươi vạn tặc nhân, cũng làm cho chúng có đến mà không có về.

Người Lâu Thương chẳng lo lắng, lời nói ra đều đầy kiêu ngạo.

Cũng khó trách, trải qua một hồi tẩy lễ nửa năm trước, người Lâu Thương cực kỳ có lòng tin đối với thành phòng của Lâu Thương. Lại thêm trong thành có vô số mãnh tướng, mấy nghìn tinh binh, lương thảo, đồ quân nhu lại vô cùng dồi dào, trong hai mươi tòa đại thương lại càng chất đầy binh khí, khải giáp và mũi tên.

Nhớ năm xưa, Quân hầu của chúng ta mang theo tám trăm người có thể đánh cho vài chục vạn người Hung Nô bó tay hết cách.

Chuyện người Phú Bình có thể làm được, người Lâu Thương chúng ta sao lại không làm được? Hơn nữa, ngày hôm nay của chúng ta, hết thầy đều là do Quân hầu ban tặng.

Năm đó quyết chiến ở Hà Nam, sự tích Lưu Khâm dẫn bộ huyết chiến Phú Bình, giết chết Hồ vương, hiện nay rất nổi tiếng ở Lâu Thương.

Ngay từ đầu, chỉ là truyền trong phạm vi nhỏ, nhưng về sau càng truyền ra lại càng rộng càng siêu việt. Mấy vạn quân Hung Nô biến thành vài chục vạn quân Hung Nô. Tả hiền vương, biến thành Đại Thiên vu. Lưu Khâm trong chuyện, có thể hô phong hoán vũ, rải đậu thành binh, gần như là thần thiên dị giới ngạo thiên.

Việc này tất nhiên là không thể thiếu được sự thúc đẩy của phụ tá Lưu Khâm.

Theo lời nói của Thúc Tôn Thông: Quan tâm khi gió gì mơ hồ hay không mơ hồ, chúng ta chỉ cần người Lâu Thương kiên định tín niệm, cần gì phải để ý những cái khác?

Vì vậy dưới sự thao túng của Thúc Tôn Thông, ở Lâu Thương sinh ra một hình thức nghệ thuật hoàn toàn mới.

Chính là ở các khách sạn đông đúc, phái người dùng phương thức kể chuyện xưa, đem sự tích trận chiến năm xưa ở Hà Nam truyền bá đi. Lại nói tiếp, đây cũng chính là hình thức nghệ thuật Bình thư xuất hiện sớm nhất đi... Hơn nữa đám người Thúc Tôn Thông, Giả Thiệu khoa trương tô son trát phấn bậc này, người Lâu Thương đã xem Lưu Khâm như thần linh rồi. Vốn Lưu Khâm trước kia có truyền thuyết Bạch long hàng thế, hiện nay liên hệ tới, tất nhiên là không làm cho người ta hoài nghi.

Cho nên, theo biểu hiện mà nhìn, hết thảy đều rất bình thường.

Nhưng trên thực tế, tất cả thanh tráng ở Lâu Thương, toàn bộ đều bị phân đến ở quân doanh, trú đóng ở Lưu gia điền trang hoang vu để thao luyện.

Mà người già yếu trong nhà, cũng không nhàn rỗi.

Y theo nhiệm vụ phủ nha phân công, nên chuẩn bị bằng bó thì chuẩn bị bằng bó, nên làm cang thì làm cang, những người hiểu biết được vật, được gom lại cùng một chỗ, dựa theo phương thuốc quan phủ cung cấp, chuẩn bị các loại Kim sang được cùng Ma phí tán.

Tóm lại, nội thành Lâu Thương là ngoài lồng trong chặt, đã chuẩn bị xong ứng chiến.

Cờ lớn theo gió bay phấp phới giữa không trung.

Lưu Khâm một thân áo giáp, lên thành lầu, nhìn về phương xa trong chốc lát, đột nhiên quay đầu hỏi:

- Tiểu Trư và lão Nhâm đã đi mấy ngày rồi?

Quý Bố thấp giọng trả lời:

- Mười ngày!

- Như vậy, bọn họ động thủ, sợ là sẽ trong vòng một hai ngày. Chỉ mong bọn họ có thể đứng vững, như vậy không gian cho chúng ta quay vòng càng lớn hơn rồi.

Quý Bố cười hắc hắc:

- Quân hầu cứ yên tâm, công tử Thích Chi nhìn thì tùy tiện, kỳ thật tâm tư rất tinh tế. Đi tới Bành thành, có Cự Dã phái ra tám nghìn nhân mã, đủ để đứng vững. Còn Huyện Bái, ta nghe Tào tiên sinh nói, danh vọng của Quân hầu rất tốt đó.

- Quý Bố, người cũng biết nịnh hót rồi hả?

Quý Bố nghiêm nghị lắc đầu:

- Không phải Quý Bố a dua, thực là Quân hầu mưu tính sâu xa. Vốn là ta còn lo lắng Bành Việt không chịu phân binh xuất ra, thật không nghĩ đến y lại sẵn khoái đáp ứng như vậy. Y vừa ra tay, đủ để áp lực lên chúng ta giảm hơn một nửa.

Lưu Khâm cười không nói.

Trên thực tế, sau khi Lưu Khâm cùng Chu Thị thương định, người ở lại Huyện Bái lại là người năm xưa cùng hắn bình định loạn ở Tam Điền - Ngô Thần, chính là người trong lòng dám đưa ra những mưu kế to gan. Lại nói tiếp, sau khi Lưu Khâm trở lại Lâu Thương, liền một mực cảm thấy chút kỳ quái. Lúc trước

hấn bảo vệ Doanh Quả, sau khi qua sông ở Hà Bắc, từng nhờ Huyện trưởng Cách huyện Ngô Thần thông tri cho người nhà ở Lâu Thương, để cho bọn họ chuẩn bị.

Thật không nghĩ đến, Ngô Thần này sau khi vứt bỏ chức quan tại huyện Cách liền không có tin tức.

Càng không nghĩ đến chính là, Ngô Thần vậy mà lại xuất hiện ở Huyện Bái, còn dưới trướng Lưu Bang, đảm nhiệm công tác phụ tá vô cùng quan trọng.

Điều này quả thực là ông trời giúp Lưu Khảm cướp lấy Huyện Bái!

Cho nên, Lưu Khảm rất nhanh liền liên lạc với Ngô Thần... Hẳn năm xưa lập nghiệp ở Huyện Bái, tuy ra rồi đi nhiều năm, nhưng đem lại nhiều lợi ích cho Huyện Bái, đủ để rất nhiều người nhớ kỹ trong lòng. Những năm gần đây, mặc dù Lưu Khảm không trở về, nhưng trước sau vẫn liên hệ với Huyện Bái, trước kia là thông qua Nhâm Ngao, sau khi Nhâm Ngao nương tựa vào Lâu Thương, việc liên lạc của Lưu Khảm với Huyện Bái cũng liền âm thầm được chuyển tới chỗ Dưộc Tổ.

Sự thật chứng minh, cái này hiệu quả rất tốt.

Sau khi thần không biết quỷ không hay cùng Ngô Thần liên lạc, Lưu Khảm mới biết được, sau khi hấn và Ngô Thần chia tay tại huyện Cách, lúc cách Đông Hải quận, chuẩn bị tiến về Lâu Thương, không cẩn thận gặp đám người Lưu Phì đang lẩn trốn, nhưng lại bị Lưu Phì nhìn trúng, mang theo bên người.

Khi đó, mấy lần Ngô Thần muốn chạy trốn, nhưng đều không thành công.

Mà Lưu Phì cũng biểu hiện rất có thành ý, lại nhiều lần tha thứ Ngô Thần.

Thấy vô vọng chạy trốn, Ngô Thần đành phải an tâm theo Lưu Phì hành động. Hơn nữa mấy lần hành động về sau, cho thấy đầy đủ năng lực, điều này làm cho Lưu Phì đối với y càng thêm tin cậy, địa vị trong đạo phỉ lại càng tăng lên nhanh chóng, về sau trở thành mưu sĩ của Lưu Phì.

Cánh tay thứ ba, gần với Lưu Phì nhất là Chu Câu Tiễn.

Ngô Thần thông qua tín sử của Lưu Khảm ở Huyện Bái, đem tình huống của Lưu Bang nói rõ từng việc. Đặc biệt là Chu Câu Tiễn, Ngô Thần càng viết rõ cho Lưu Khảm: Người này chính là thích khách năm xưa ám sát chưa thành công ở Tần Đình, đồ đệ của Cái Nhiếp.

Điều này làm cho Lưu Khảm giật mình.

Chu Câu Tiễn ngồi vững trên ghế của đệ nhất mãnh tướng trong doanh của Lưu Bang, thậm chí ngay cả Phần Khoái cũng phải kém hơn hai phần. Hôm nay dưới trướng của Lưu Bang có ước chừng hơn mười nghìn người, trong đó nhân mã Lưu Phì mang tới là tinh hãn nhất, tất cả đều là hãn phỉ đã qua trăm trận chiến, có lực công kích rất cường đại.

Cuối năm ngoái, Lưu Bang phái Chu Bột công kích Bành thành.

Lại để Hạ Hầu Anh trấn thủ huyện Lưu, còn mình tọa trấn Huyện Bái, duy trì áp lực đối với Tiết quận.

Bốn người Phần Khoái, Lư Quán, Lưu Phì, Chu Câu Tiễn theo Lưu Bang cùng thủ tại Huyện Bái, thực lực cũng không tính là quá yếu. Đặc biệt là theo kế của Trương Lương, sau khi đã phục kích Tư Mã Di, Lưu Bang âm thầm gây dựng nên đạo nhân mã có thể lực lớn nhất quận Tứ Thủy, nhất định phải nhanh chóng giải quyết.

Lưu Bang?

Nói thật, Lưu Khảm từ đầu đến cuối đều không để trong lòng.

Nhưng để y hoành hành tại quận Tứ Thủy, trước sau là một tai họa ngầm cực lớn. Lưu Khảm cũng nhiều lần muốn gỡ rối cổ thực lực này của Lưu Bang, chỉ là trước đây thời cơ chưa thành thực, thêm kiêng kỵ đối với Trương Lương, cho nên Lưu Khảm mới chậm chạp không động thủ. Hiện tại Trương Lương không ở tại Huyện Bái, nghe nói là đã đến Toánh Xuyên... việc này khiến Lưu Khảm nhìn thấy một cơ hội, thật sự nếu không động thủ, sẽ vuột mất cơ hội tốt rồi.

Để lấy lòng Ninh Lăng quân, lại đem tin tình hình của Tư Mã Di thông báo qua.

Sau đó Lưu Khảm an vị đợi tin chiến thắng...

Cũng chưa từng nghĩ, ở phía sau, Hạng gia xuất binh! Tại thời khắc mấu chốt khi Trương Sở cùng quân Tần đang kịch chiến, Hạng gia yên lặng sang sông.

Điều này thật là làm cho Lưu Khảm trở tay không kịp.

Cho tới nay, ánh mắt Lưu Khảm đều chăm chú vào chiến trường Sơn Đông, trong lúc vô tình không để mắt tới động tĩnh của Hội Kê quận ở Giang Nam. Hẳn sao có thể nghĩ đến, quận trưởng Hội Kê quận Ân Thông sẽ dẫn sói vào nhà, lại tồn tâm tư thu phục thúc chất Hạng gia, nên để cho Hạng Tịch thông suốt tiến vào Ngô huyện?

Ân Thông không phải là không có phòng bị, nhưng mà thật sự không để mắt đến uy vọng của thúc chất Hạng gia ở phía nam.

Hạng Tịch đại khai sát giới tại phủ Quận thủ, giết sạch Ân Thông và toàn bộ những cao thủ bên cạnh y. Bốn người Long Thải, Tào Cửu, Hạng Trang, Ngu Tử Kỳ đã nhanh chóng khống chế cửa thành Ngô huyện, hình thành cục diện đóng cửa đánh chó. Sau khi Hạng Tịch chém giết Ân Thông, Hạng Lương lập tức tiến về quân doanh ở ngoài thành Ngô huyện. Quân Tần ở Ngô huyện phần lớn là người Sở cùng người Cổ Việt tạo thành, vì vậy Hạng Lương rất nhẹ nhàng mà nắm được binh quyền trong tay.

Về sau, Hạng Lương nhanh chóng cùng Ngô Nhuế liên hệ, hơn nữa thuận lợi tiếp thủ binh mã của Ngô Nhuế.

Ngô Nhuế vô tâm chinh chiến thiên hạ, thậm chí mong bảo vệ một phương an bình.

Lần ra mặt này, có Hạng Lương ra mặt, Ngô Nhuế đương nhiên mừng rỡ nhẹ nhõm, hơn nữa uy vọng của Hạng gia hoàn toàn cao hơn Ngô Nhuế.

Cuối năm ngoái, có người từ Toánh Xuyên đột nhiên tới thăm Hạng Lương.

Hạng Lương lập tức chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, vượt sông lên phía bắc.

Ông cùng đại quân chủ lực của Ngô Nhuế từ Thọ Xuân qua Hoài Thủy, ý đồ cướp lấy binh mã trong tay Trần Thắng.

Đồng thời để bảo đảm thông suốt đường đi Hoài Hán, Hạng Lương lại mệnh Hạng Tịch lĩnh tám nghìn Tử đệ binh, qua sông từ Lịch Dương, sau đó thẳng đến Đường Ấp và Quảng Lăng, binh tiến Hoài Hán, chiếm lĩnh Tứ Hồng. rồi sau đó nhanh chóng cùng chủ lực của Hạng Lương tụ hợp, phục đoạt đất Sở, thẳng tiến Quan Trung.

Vốn Hạng Tịch sang sông, để cho Lưu Khảm trở tay không kịp chính là trong dự liệu.

Tây Sở Bá Vương này vốn cũng không phải là một tên chịu an phận thủ thường, nếu không sao lại có thể ở Trữ La sơn xung đột cùng đám người Lưu Khảm?

Tám nghìn Tử đệ binh?

Lưu Khảm là nghe nhiều nên thuộc.

Chỉ là, chỉ dựa tám nghìn Tử đệ binh mà đòi muốn đến Lâu Thương chiếm đánh ư, chính là chuyện không khả năng. Nhưng Lưu Khảm tuyệt đối không ngờ chính là, ngay vào lúc hấn an bài như thế nào cùng Hạng Vũ giao phong một lần nữa, từ phương nam lại truyền đến một tin dữ.

Từ Lâu Thương đi về phía nam, vượt qua Hoài Thủy có một khu vực đồi núi rộng lớn.

Nhưng ở tại khu vực này, có một huyện thành nhỏ, tên là Đông Dương. Trong thành Đông Dương, có một Đông Dương lệnh sử ở đây tên là Trần Anh. Trần Anh này là người gốc Sở, hơn nữa tại khu Hoài Hán cũng có chút danh vọng, tiếng trong dân rất tốt, là một người hiền tài.

Trong trí nhớ Lưu Khảm, trong lịch sử, Trần Anh cũng không phải là một nhân vật vang dội.

Ít nhất, Lưu Khảm không nhớ được một người như vậy.

Ngược lại năm đó khi hấn vừa tới Lâu Thương, vì khởi công xây dựng kênh nước, Tương Cường từng nhắc tới một nhân vật với hấn. Lưu Khâm còn phái người tới mời, nhưng lúc đó Trần Anh thứ nhất vẫn là một quan lại, thứ hai là một người con có hiếu, không muốn rời khỏi Đông Dương.

Về sau Lưu Khâm lại phái người tới mời mấy lần, Trần Anh đều uyển chuyển cự tuyệt.

Sau khi Lâu Thương ổn định, Lưu Khâm bắt đầu bốn ba khắp nơi, rất ít khi ở Lâu Thương, nên chuyện mời Trần Anh tạm thời bị gác lại như vậy.

Dần dà, ngay cả Lưu Khâm đều quên mất, ở Đông Dương còn có một nhân vật như thế.

Mà nay, chính vì một nhân vật như vậy đã tạo cho Lưu Khâm phiền toái không nhỏ. Hạng Vũ vượt sông, chiếm lĩnh Quảng Lăng, người Sở ở khu Hoài Hán, lập tức rục rịch chuẩn bị hưởng ứng lời triệu gọi của Hạng gia. Trong mấy ngày ngắn ngủi, liên tục được mấy vạn nhân mã.

Nhưng chủ tụ tập lại thì chưa đủ, bọn họ cần một thủ lĩnh thích hợp.

Vì vậy những người Sở này đã tìm được Trần Anh...

Trần Anh thì sao, cũng có chút dao động.

Nhưng y có thói quen có việc gì trước hết đều hỏi mẫu thân, vì vậy liền hướng mẫu thân bẩm rõ việc này, muốn nghe một chút ý kiến của mẫu thân.

Mẫu thân của Trần Anh, ngược lại có chút tương tự với Khâm phu nhân, xuất thân từ đại gia khuê tú.

Bà nói với Trần Anh:

- Mẹ con sau khi đến ở Trần gia, cũng chưa từng nghe nói đến tổ tiên của con có người làm quan cao quý nhân hay không. Hôm nay, con thoáng cái nhận lấy địa vị cao như vậy, chỉ sợ không phải là chuyện tốt, ngược lại đi theo người khác làm việc, thành công sẽ được ban thưởng, cũng sẽ không quá nguy hiểm... Mẹ nghe nói người của Hạng gia hiện nay đã mang binh tới Quảng Lăng, sao con không đầu nhập vào Hạng gia?

Theo phương diện khác mà nói, những lời này của mẫu thân Trần Anh, cũng là hơi có chút bo bo giữ mình, không suy nghĩ vì người trước.

Trần Anh nghe lời khuyên bảo của mẫu thân, lập tức liên hệ với Hạng Vũ, những người cấp dưới đối với việc đầu nhập vào Hạng gia cũng không tỏ vẻ phản đối bao nhiêu.

Chính vì như vậy, làm cho Hạng Vũ thoáng cái có thêm mấy vạn nhân mã, thực lực tăng lên nhiều.

Mà Lưu Khâm cũng có chút nhứt đầu...

Thoáng cái phải đối mặt với mấy vạn quân Sở, bảo hấn không khẩn trương vậy thuần túy là nói nhảm. Nhưng dù sao đã trải qua đại chiến sinh tử như vậy ở Phú Bình, hiện nay hấn có mấy vạn binh mã. Mà Phú Bình cũng không so sánh được với Lâu Thương, lại thêm lương thảo dồi dào, quân giới lại nhiều, há có thể yếu thế?

- Tính thời gian, Sở quân của Hạng gia chỉ sợ là đã qua sông rồi.

Quý Bố gật đầu một cái nói:

- Hôm qua Huyện trưởng Tương Cường phái người đưa tới chiến báo, nói là quân Sở Hạng gia đã dẫn binh tới bờ nam Hoài Thủy, đoán chừng một hai ngày sẽ qua sông.

Tương Cường hiện nay là Huyện trưởng của Từ huyện.

- Vật tư của Từ huyện, toàn bộ đã chuyển tới chưa?

- Đến rạng sáng nay, khổ phủ của Từ huyện đều đã được di chuyển an toàn đến Lâu Thương. Kỵ quân sở bộ huynh đệ Quán Anh chiều tối ngày hôm qua đã hoàn tất bàn giao với Huyện trưởng Tương Cường. Nếu tính ra mà nói, thì chỉ trong hai ngày, huynh đệ Quán Anh sẽ tiếp xúc với quân Sở tiên phong của Hạng gia... làm không tốt, hiện tại hai đạo nhân mã này đã giao thủ rồi... thật sự là hăm dọa huynh đệ Quán Anh!

Quý Bố nhin không được phát ra một câu cảm khái.

Mà Lưu Khảm lại không khỏi cảm thấy trong lòng có một tia trầm trọng.

Quán Anh, đó là lão huynh đệ của nhà mình, cũng coi như là thân kinh bách chiến, từng vào sinh ra tử trên chiến trường. Cho nên phái Quán Anh đi, thực sự không phải là muốn thủ vững Từ huyện. Kỳ thực, với tình hình của Từ huyện, không có khả năng thủ trụ, Quán Anh xuất kích là có trách nhiệm khác.

Nói mưu lược binh pháp, trải qua gần mười năm tu luyện, Quán Anh đã không còn là Ngô Hạ A Mông lúc trước.

Nhưng Lưu Khảm lại có chút bận tâm, lo lắng cái tính tình hỏa bạo kia của Quán Anh. Vạn nhất... Lưu Khảm không dám suy nghĩ nữa, cũng chỉ có thể cau mày.

Chỉ mong lão Quán sẽ không lỗ mãng làm việc.

Hắn vừa âm thầm cầu nguyện, đồng thời có mong mỗi mơ hồ.

Chờ đợi Sở quân Hạng gia đến?

Không, chuẩn xác mà nói, Lưu Khảm mong mỗi Hạng Tịch đến. Ban đầu ở Trữ La sơn, bởi vì nhiều nguyên nhân không thể đánh thống khoái với Hạng Tịch.

Hiện nay, song phương đều muốn triển khai chiến trận, chân ướt chân ráo đến một hồi đổ máu!

Nghĩ đến điều này, Lưu Khảm liền không nhin được mà hưng phấn, hay tay nắm chặt, thân thể hắn âm thầm run run, một đám lửa, thiêu đốt trong lòng ngực.

Đến đây đi, đến đây đi!

Trong lòng Lưu Khảm chờ đợi: Để cho ta lãnh giáo một chút thủ đoạn của đệ nhất thiên hạ mãnh tướng người, đại danh鼎鼎 Tây Sở Bá Vương!

Chương 413-414: Trận chiến đầu tiên ở huyện Từ

Đêm tối hạ xuống, màn đêm bao phủ trên bầu trời huyện Từ.

Huyện thành nằm giữa khúc ngoặt sông của Hoài Thủy, ở trong màn đêm, lặng ngắt như tờ. Cả tòa thành thị giống như là một tòa phần mộ to lớn, không có chút sinh khí nào. Từ mấy ngày trước, huyện trưởng huyện Từ liền hạ mệnh di chuyển, đem cả tòa thành thị thoảng cái thành trống không.

Huyện Từ cũng không phải là thành thị lớn. Trên thực tế bởi vì nằm ở khúc ngoặt của sông Hoài Thủy, mỗi kỳ lũ đến, đều bị lũ lụt khốn nhiều. Người có năng lực, đều nghĩ cách di chuyển khỏi huyện Từ, trong đó chỉ chuyển tới Lâu Thương đã có hơn tám trăm gia đình của huyện Từ.

Theo Doanh Tráng điều dời đi, tới Lâu Thương xây dựng. Tình hình của huyện Từ ít nhiều có chút cải thiện. Khảm lão phu nhân lại để Lưu Khảm bỏ vốn, đào một vài kênh nước, hóa giải lũ lụt. Đồng thời, bởi vì ổn định đường vận lương Hoài Hán, cũng khiến cho nhân khẩu huyện Từ sau khi biến động, từ từ tăng lên. Đặc biệt là sau khi Lưu Khảm đảm nhiệm chức Đô úy Tứ Thủy, cũng tăng cường sửa trị đối với huyện Từ. Rất nhiều lưu dân được an trí ở huyện Từ, mặc dù không sánh được với Lâu Thương, nhưng cũng coi như là đã có một cuộc sống ổn định. Nhưng dù vậy, sau khi Tương Cường tiếp nhận huyện Từ, cả huyện thành cũng chỉ có hơn sáu nghìn ba trăm hộ, tổng số nhân khẩu cũng có hơn ba vạn.

Quảng Lăng thất thủ, Đông Dương khởi sự. Vùng đất Hoài Hán hỗn loạn trực tiếp dẫn tới sự rung chuyển của huyện Từ. Những người có tài sản, nhao nhao rời đi khỏi huyện Từ, đi tới quận Đông Hải vẫn tương đối ổn định. Chỗ đó tuy quận trưởng vừa chết, nhưng bất kể là nghĩa quân cùng quân Tần đều vô lực khống chế. Kết quả là quận Đông Hải vốn hoang vu, ngược lại lại biến thành một nơi thế ngoại đào nguyên. Đương nhiên, người không có tài sản, không có năng lực vẫn còn không ít. Một nhóm người vụng trộm thoát khỏi huyện Từ, tìm đến Hoài Hán nương tựa vào quân Sở; một nhóm người khác được Lưu Khảm ân điển, quyết định ở lại. Những người này được Tương Cường mang toàn bộ tới Lâu Thương, ước chừng có khoảng bảy tám nghìn người. Mặc dù phần lớn đều là người già, phụ nữ và trẻ em, nhưng Lưu Khảm vẫn biểu thị thái độ cực kỳ hoan nghênh, tiếp nhận toàn bộ bọn họ.

Lúc này huyện Từ trên thực tế đã biến thành một tòa thành không.

Vừa qua giờ Hợi, xa xa truyền đến một hồi âm thanh huyền ảo cùng rối loạn. Từng bó đuốc dầu xếp thành một đầu rồng kéo dài từ hướng Hoài Thủy đi nhanh tới. Cờ lớn trong quân sáng rõ, phấp phới một chữ “Long” rất lớn. chữ “Long” này là dùng chữ Sở viết nên. Cờ lớn phấp phới, chữ Long cũng giương nanh múa vuốt, hiện vẻ dữ tợn.

- Tướng quân, huyện Từ đã biến thành một thành trống không!

Có thám mã đi tới, trước mặt một viên tướng quân mặc khôi giáp:

- Ti hạ đã tra xét qua, trong cả tòa huyện thành hiện nay không một bóng người.

- Tần cầu cầu chết tiệt, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Tướng lĩnh dưới đại kỳ thân cao gần tám thước, lưng hùm vai gấu, to lớn cao ngạo, tay cầm một thanh trường mâu bằng đồng nặng hơn sáu mươi cân, ngồi trên ngựa, trên mặt hiện lên vẻ nuối tiếc. Một tay cầm dây cương, hỏi:

- Người có thể xác định, tuần này không có Tần cầu mai phục sao?

- Tướng quân, ti hạ đã điều tra, xung quanh huyện Từ này không có Tần cầu mai phục. Thiếu tướng quân vũ dũng dị thường, thiên hạ vô song, từ khi dẫn binh ra Giang Thủy, chưa từng thua trận... chắc Tần cầu cầu kia cũng đã sợ vỡ mật, đâu còn dám ở lại chịu chết? Theo ti hạ thấy, chúng ta trực tiếp giết đến Lâu Thương, đem bọn Tần cầu kia giết sạch. Nghe nói Lâu Thương có thể có rất nhiều...

Lời này còn chưa dứt, tướng lĩnh này đã quát một roi lên người thám báo.

- Đồ khốn kiếp, lại dám hồ ngôn loạn ngữ? Trần tiên sinh đã từng nói qua, cần làm gì chắc đó, tuyệt không được liều lĩnh. Cát Anh ngày trước chính là vết xe đổ.

Roi này nhìn như vô cùng nặng, nhưng trên thực tế lại không dùng sức.

Thám báo cố làm ra vẻ nhe răng, rồi sau đó thấp giọng nói:

- Họ Trần kia chỉ là thư sinh, tay trái gà không chặt, cẳng chưa nói đến lập chút công lao gì, có tư cách gì khoa tay múa chân, thậm chí còn trên cả tướng quân? Ti hạ chính là không phục, không nhìn nổi tướng quân bị thiệt thòi này.

- Được rồi, đừng nói thêm nữa... đêm nay đóng quân ở chỗ Tần đã, đợi ngày mai đại quân qua Hoài Thủy, chúng ta liền tiến về Lâu Thương trước.

- Tuân mệnh!

Tướng lĩnh này chính là gia tướng của Hạng Tịch, Long Thả. Thực lòng, lần này xuất binh vốn thuận lợi, nhưng từ khi Trần Anh kia tới đầu nhập vào Hạng Tịch, Long Thả liền có chút mất hứng. Theo Long Thả thấy, Trần Anh chỉ là một văn sĩ, căn bản không có tư cách khoa tay múa chân trước mặt y, nhưng cũng không biết vì sao, Hạng Tịch lại biểu hiện vô cùng tôn kính đối với Trần Anh tiên sinh này, thường xuyên tới lĩnh giáo, làm cho đám người Long Thả có chút không thoải mái.

Nhưng là, Long Thả tuyệt sẽ không trách lỗi Hạng Tịch. Cho nên cơn tức này, vẫn giấu ở trong lòng. Từ khi xuất kích ở huyện Đông Dương, Long Thả không dừng vó ngựa, một ngày hai trăm dặm công khắc bên bờ Hoài Thủy. Đang chuẩn bị một trận tác chiến, nhưng sau khi qua sông, Trần Anh lại đề nghị với Hạng Tịch, muốn làm gì chắc đó. Lâu Thương tuy nhỏ, lại cũng không thể đánh đồng quan trọng tân quý như Quảng Lăng. Tốt nhất là đợi sau khi toàn quân qua sông, cùng nhau xuất kích, mới có thể tạo được áp lực đối với Lâu Thương.

Trần Anh đã hiểu rõ Lâu Thương, cho nên mới kiến nghị như vậy. Nhưng Long Thả lại cho rằng, thư sinh này thành sự thì ít, bại sự có thừa, nâng cao chí khí của người khác, diệt uy phong nhà mình, thực vô cùng đáng giận. Nhưng quân mệnh như núi, dù là Long Thả cũng không dám kháng mệnh. Vì vậy hạ lệnh quân tiên phong đêm đó ngủ lại ở huyện Từ, y dẫn người đi tuần tra huyện thành, phát hiện bên trong huyện thành này được dọn dẹp sạch sẽ. Khổ phủ trống rỗng không còn thứ gì không nói, ngay cả bên trong nhà

dân cũng không còn lưu lại cái gì, hơn nữa, có đến bảy phần bị tàn phá sụp đổ. Có thể nhìn ra được, những phòng xá sụp đổ kia, là do người bố trí, rất hiển nhiên là tác phẩm của người Tần.

Tần cầu thật là độc địa, không để lại bất cứ thứ gì, thậm chí ngay cả cái trụ trở cũng không để lại. Tường thành của huyện Từ cũng bị tàn phá không chịu nổi, có rất nhiều nơi đều sụp đổ. Điều này đập vào mắt càng làm cho trong lòng Long Thả hận hơn.

Tuần thị một vòng xong, Long Thả lại quay về đại trường. Sau khi nhìn qua sự đổ nát này, trong lòng lại càng cảm thấy ghen ghét.

Lệnh cho quân tốt chuẩn bị rượu, y một mình ngồi uống rượu đến khuya, sau đó cũng không cởi khôi giáp, cứ thế ngã xuống giường ngủ thật say.

Quân Sở đã hành quân gấp một ngày, cũng đều mệt mỏi. Sau khi ăn cơm, ngoại trừ binh lính tuần tra, đều đi ngủ hết. Trong huyện thành, dần dần yên tĩnh trở lại, thỉnh thoảng lại có tiếng diều đầu vang lên khắp huyện thành, thì không còn động tĩnh gì khác.

Mà lúc này, từ bên ngoài huyện thành, ở bên bờ Hoài Thủy. Quán Anh lập tức xông lên trên đê lớn, che tay nhìn về phía huyện Từ xa xa. Hai người Lý Tất, Lạc Giáp ở sau lưng y, lẳng lặng đứng yên. Bọn họ cũng quen biết Quán Anh, năm xưa từng cùng hiệu lực ở Vĩnh Chính Nguyên.

Hiện nay, hai người đảm nhiệm kỳ tướng của kỳ quân Lâu Thương, tất cả lĩnh hai trăm kỳ quân Lâu Thương.

- Lão Quán, thời điểm động thủ đã tới rồi.

Quán Anh lắc đầu:

- Chờ một chút... Sở quân cũng đã nằm ngủ, nhưng vẫn còn rất dễ tỉnh, chỉ sợ không thể toàn công.

Đợi thêm một chút nữa đi, qua giờ sữu, Sở quân đã ngủ say như chết rồi, khi đó xuất kích, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Nhưng là, hiện tại ta có một ý nghĩ... Đây chỉ là quân Sở tiên phong, nếu có thể đem diệt sạch toàn quân, với Sở quân mà nói là đã kích quá lớn. Vừa rồi thám mã hồi báo, nói sau khi đoàn quân Sở này qua sông, ở trên sông Hoài Thủy đã dựng ba mươi chiếc cầu nổi, chắc là chuẩn bị cho quân chủ lực của Sở qua sông... Ta muốn hai vị ca ca dẫn bộ nhân mã, ngay khi ta hành động thì tập kích cầu nổi ở bờ sông Hoài Thủy.

Khi đó có thể cắt đứt đường lui của Sở quân, càng có thể kéo dài thời gian quân chủ lực của Sở qua sông, để cho Quán hầu có thể chuẩn bị càng thêm đầy đủ.

Hai người Lý Tất, Lạc Giáp nghe xong, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, liên tục gật đầu nói:

- Lão Quán, chủ ý này rất hay, liền theo lời người nói.

- Nhưng là, hai vị ca ca nhớ kỹ, tuyệt đối không thể ở lâu.

Sau khi phá hủy xong cầu, cần lập tức bỏ chạy... Sở quân bị mất đường lui, tất nhiên sẽ tới chỗ giao hội giữa Tứ Thủy và Hoài Thủy.

Nơi đó là một mảnh bình nguyên, hai vị ca ca có thể mai phục ở đó, nhưng trước hừng đông, các người nhất định phải rút lui khỏi chiến trường, đến tụ hội với ta.

Năm đó khi ở Vĩnh Chính Nguyên, Quán Anh còn là một tiểu tử lỗ mãng. Không nghĩ tới chỉ chớp mắt, tiểu tử lỗ mãng ngày xưa đã biết xem xét thời thế, sử dụng mưu kế rồi. Lý Tất, Lạc Giáp âm thầm cảm thán trong lòng, lần này dưới trướng Lâu Thương, thật là ngọa hổ tàng long. Tuy hiện nay binh mã không nhiều lắm, nhưng không gian phát triển quả thực rất lớn.

Hai người chấp tay hành lễ, thúc ngựa suất lĩnh kỳ quân bản bộ, nhanh chóng rời đi.

Thời gian cứ như vậy từng chút trôi qua.

Quán Anh nhìn nước sông Hoài Thủy, thỏa mãn gật gù đầu.

Tại đây đúng là chỗ ngoặt của Hoài Thủy, mặt sông rất hẹp, hơn nữa nước sông cũng chảy xiết, lại thêm băng tuyết đang tan, đúng lúc mùa lũ hàng năm khi xuân đến. Nước rất lớn, cũng vô cùng mãnh liệt. Từ

ba ngày trước, Quán Anh phái người bí mật dựng đập chứa nước ở chỗ này, sau đó mới tới bàn giao với Tương Cường. Thậm chí ngay cả Tương Cường cũng không biết Quán Anh đã dựng xong một cái bẫy lớn trên sông Hoài Thủy.

Quán Anh nhớ kỹ, trước khi lên đường, Lưu Khâm đã kéo tay y, dặn dò thật kỹ.

- Lão Quán, ta và người quen biết đã mười năm. Trong mười năm này chúng ta cùng nhau ra sống vào chết, trải qua rất nhiều chuyện. Nếu như nói, ở trong Lâu Thương thành ta tin tưởng ai nhất mà nói, thì ngoài người ra không còn chọn được người nào khác. Nhiệm vụ lần này của người rất nặng nề, cho nên ta cũng lo lắng hơn.

- Quân hầu, ta...

- Lão Quán, người hãy nghe ta nói. Người tính tình thô莽, có đôi khi rất hay kích động, những năm gần đây, khổ học kỹ chiến binh pháp của Tần Khai tướng quân, ta vô cùng vui mừng. Những lời khác ta không nói nữa, người đọc binh thư nhiều năm như vậy, biết được kẻ làm tướng, trí tín nhân dũng nghiêm, đây là năm điều luôn cần phải nhớ kỹ trong lòng. Mà trong năm cần này, trí đứng đầu... Tĩnh mà sinh định, định mà sinh tuệ, xin người hãy nhớ kỹ.

Quán Anh nhìn nước sông đang tăng lên không ngừng, khẽ nói:

- Khâm huynh đệ, người cứ yên tâm, Quán Anh tuyệt sẽ không làm người thất vọng.

- Tướng quân, đã qua giờ sửu, có phải nên động thủ rồi không?

Quán Anh gật gật đầu, giơ tay lên quát:

- Truyền mệnh lệnh của ta, phá đê phóng nước!

Oanh! Một tiếng thiên băng sụp đổ, quanh quẩn trong trời đêm.

Từ trong huyện thành, Long Thả đang ngủ đột nhiên bừng tỉnh, hô lên, tay vịn bội kiếm, lạnh lùng quát:

- Là tiếng gì? Là tiếng gì?

Thân binh cũng không biết động tĩnh bất thành linh này là chuyện gì đã xảy ra.

Long Thả vội vàng chạy ra khỏi đại trường, xoay người nhảy lên chiến mã, nhanh như chớp xông lên thành tường bị tàn phá, nhìn hướng về phía xa. Từ trên đường chân trời, xuất hiện một đường màu trắng. Trong bóng đêm, đường màu trắng này càng ngày càng gần, tiếng gầm gừ phát ra như vạn mã lao nhanh, ầm ầm đình tai nhức óc đang dần dần trôi tới gần.

Long Thả sinh sống ở Hội Kê một thời gian ngắn, đã từng quan sát đại triều trên sông Tiền Đường, thấy tình hình như vậy, mới phản ứng lại, y hoảng sợ không thôi, vội vàng la lớn:

- Chạy mau, chạy mau... Hoài Thủy vỡ đê, là Hoài Thủy vỡ đê!

Lời còn chưa dứt, Long Thả đã quay đầu ngựa, từ trên thành lầu đi xuống. Cũng không kịp chỉ huy sĩ tốt dưới trường, y giơ roi thúc ngựa hướng phía cửa thành bên kia phóng đi, vừa chạy vừa hô to:

- Các huynh đệ, theo ta chạy mau, Hoài Thủy vỡ đê!

Vừa chạy ra khỏi cửa thành, chợt nghe tiếng nổ ầm ầm sau lưng. Một bên thành lầu khác, hồng thủy đang cuộn trào mãnh liệt đã ầm ầm đổ xuống. Tường thành huyện Từ đã trải qua nhiều lần nước Hoài Thủy dâng lên, sớm đã không chịu nổi gánh nặng. Tuy Tương Cường sau khi tiếp nhận đã sửa chữa nhất định, nhưng căn cơ này đã hư mất, bị hồng thủy xông lên, lập tức sụp đổ. Đá xung quanh lập tức đổ xuống, càng làm cho sĩ tốt quân Sở chết càng nhiều...

- Tướng quân, lui về hướng cầu nổi!

Long Thả vừa thúc ngựa vừa đáp lại:

- Không được, không còn kịp rồi! ta nhớ phía trước có ngọn đồi, đi lên đó trước, tránh hồng thủy đã!

Y xua ngựa lên trước, rất nhanh xông lên đồi.

Sĩ tốt chen chúc sau lưng, nhưng ngọn đồi này thực sự quá nhỏ, căn bản không thể dung nạp nhiều người như vậy. Có binh lính thậm chí còn tự giết lẫn nhau. Mà Long Thả ở trên sườn đồi đã mất đi lực khống chế đối với đám sĩ tốt, hơn nữa y cũng phải liều vì một chỗ trên sườn đồi này mà cố gắng. Trường mâu cao thấp tung bay, lập tức đâm giết hơn mười tên sĩ tốt, lúc này mới làm cho sĩ tốt Sở quân không dám công kích y.

Hồng thủy gào thét từ trên đồi mà lao nhanh qua. Đêm không hết sĩ tốt quân Sở, kêu khóc, bị lũ cuốn đi. Bên tai Long Thả, giờ chỉ quanh quẩn tiếng quân sĩ gào thét, cầu khẩn... y không đành lòng nghe nữa, nhìn lại, nhắm mắt lại.

- Lửa, lửa lớn!

Thân binh bên người đột nhiên lớn tiếng hô lên, làm Long Thả lại càng hoảng sợ.

- Lửa đâu?

Y nhìn không được mở to mắt, nghi ngờ dò hỏi, nhưng Long Thả rất nhanh liền hiểu được. Theo hướng ngón tay chỉ của thân binh, chỉ thấy phía nam ánh lửa ngút trời... lần này, làm cho sắc mặt Long Thả lập tức trắng bệch, y nhận ra, lửa lớn đó ở phía cầu nổi.

Ánh lửa kia làm cho Long Thả bình tĩnh lại! Chỉ sợ trận hồng thủy này, cũng là do người làm ra...

Quân Tần? Ngoại trừ Tần cầu ra, cũng không thể có người nào có thể làm như vậy. Thật không ngờ, Tần cầu lại dám phục kích mình ở đây!

Long Thả ở trên sườn đồi nổi trận lôi đình, chửi ầm lên:

- Tần cầu, không dám động đao động thương chém giết lại dùng âm mưu quỷ kế, gọi là anh hùng gì? Có bản lĩnh cùng Long gia gia nhà người đối mặt tranh tài một hồi, lén lút trốn trong tối đánh lén, không phải hảo hán.

Tiếng nước ầm vang, lấp mất đi tiếng chửi của Long Thả. Giống như đang giấu cột y, gào thét dưới chân đồi...

Ước chừng nửa canh giờ, cuối cùng hồng thủy cũng rút. Trên bình nguyên Tứ Hồng đã thành một mảnh bùn lầy. Thi thể ngổn ngang lộn xộn trộn lẫn cùng với thi thể chiến mã, bị bùn náo chôn mất một nửa, thậm chí chỉ còn lộ ra mỗi cái đầu. Ở trong hồng thủy hung mãnh như vậy, có thể rơi xuống đây mà chết vẫn toàn thân là hi vọng xa vời. Rất nhiều tử thi đã không còn đầy đủ, đầu óc vỡ nát, mặt mũi máu thịt bị ăn mất...

Từ hướng Hoài Thủy, truyền đến một hồi kèn. Một đội kỵ quân xuất hiện ở đường chân trời, chạy nhanh đến hướng này. Thương long trên lá cờ đón gió mà múa, trên con ngựa cao to nhất, một kỵ sĩ mặc khôi giáp lấp lánh, cầm trong tay binh khí.

- Quân Tần, là Thương long cờ của quân Tần!

Có mắt đều nhìn thấy rõ ràng hình vẽ Thiên long trên lá cờ, không khỏi sợ hãi kêu lên.

Mà Long Thả nghiêng răng nghiêng lợi, xoay mình lên ngựa, nhặt lên trường mâu, lạnh lùng quát:

- Các huynh đệ, theo ta quyết tử cùng Tần cầu một trận.

Ngựa xông xuống núi, nhưng không đợi lao xuống được hai bước, đã bị vấp vào tử thi dưới chân, bịch một tiếng, mã thất tiền đề, ngã xuống đất. Long Thả lăn từ trên ngựa xuống, đầu óc quay cuồng, ngay cả trường mâu cũng không biết vứt xuống nơi nào.

Toàn thân y đầy bùn đứng lên, chưa kịp đứng vững, đội kỵ quân của Tần đã đến trước mặt. Kỵ sĩ trên ngựa, cũng không thèm nhìn, mâu sắt trong tay vũ động, hung hăng đâm vào người Long Thả. Rồi sau đó cánh tay run lên, ném Long Thả ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Quán Anh cũng không biết, người y vừa đánh lúc này lại chính là Long Thả. Dù sao quân Sở lúc này, nhìn đi nhìn lại cũng không khác nhau là mấy.

Sau khi đánh bay Long Thả, y giờ mâu sắt, lạnh lùng quát:

- Lão Bi doanh, công kích!

Gót ngựa đạp trong bùn nhão, nước bùn văng khắp nơi. Quân Sở đâu còn chút chiến ý nào, gặp quân Lâu Thương đánh tới, giải tán ngay lập tức, chạy khắp nơi mà trốn. Kỵ quân Lâu Thương như một trận gió lốc, thổi qua trên bình nguyên lầy lội, chỉ để lại khắp nơi trên mặt đất là tàn thi.

Ánh mặt trời, tỏa sáng vào lúc bình minh. Một con chiến mã từ xa chạy tới, trên ngựa là một thanh niên hơi gầy,

Nhìn hình dáng của y như là phong trần mệt mỏi. Ghìm chặt lại chiến mã, y đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn thi thể quân Sở khắp nơi trên mặt đất, không khỏi thở dài một tiếng.

Vẫn là tới chậm!

Y quay đầu ngựa, đang chuẩn bị rời đi, thì ngay lúc này, trong một chỗ dơ bẩn, một bàn tay dính đầy máu đen từ trong đồng xác chết vươn lên.

Bên tai thanh niên vang lên một tiếng rên rỉ yếu ớt, làm cho y vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, có một người từ trong đồng xác chết bò ra, giãy giụa hai cái vẫn không thể đứng lên được. Thanh niên do dự một chút, rồi sau đó thúc ngựa tiến lên. Đến cạnh thân thể kia, ghìm ngựa lại, thanh niên xoay người từ trên ngựa nhảy xuống, rồi sau đó ngồi xổm xuống thân thể kia.

Đó là một người tướng mạo rất hùng kỳ, người y mặc áo giáp, chắc là một tướng lĩnh.

Trên ngực, dưới hõm vai có một vết thương do thương. Áo giáp hiển nhiên không thể ngăn được một thương này của đối phương, miếng lót vai vỡ vụn, miệng vết thương biến thành màu đen.

- Nước, ta cần nước!

Thanh niên do dự một chút, cúi xuống từ bên hông một cái ống trúc, sau đó ôm lấy người nọ, đem ống trúc đặt lên miệng y.

Uống hai ngụm nước, tinh thần người kia tựa hồ tốt lên rất nhiều.

Hắn mở to mắt nhìn người thanh niên hỏi:

- Người... người là ai?

- Ta đã cứu ngươi, ngươi mới cần nói cho ta biết trước, ngươi là ai đi.

- Ta... ta chính là quân tiên phong của quân Sở, Long Thả...

Trên khuôn mặt thanh tú tái nhợt của người thanh niên thon gầy, lộ ra một tia vui vẻ, y khẽ nói:

- Ta là Hàn Tín, đang muốn đầu quân!

Chương 415-416: Đả hổ thân huynh đệ

Sau khi đem toàn bộ vật tư chuyển tới từ huyện Từ an bài thỏa đáng, lại an trí xong cho dân chúng huyện Từ, đã qua nửa đêm.

Lưu Khảm mệt mỏi không ít, nhưng vẫn cố chống đỡ thân thể, đi tuần quanh thành một vòng. Đối với bách tính Lâu Thương mà nói có thể trông thấy thân ảnh hùng tráng của Lưu Khảm, thật giống như được uống một viên thuốc định tâm hoàn, lập tức có thể bình tĩnh trở lại. Đặc biệt là trong thời gian mất cảm này, lại càng phải như vậy. Mặc dù rất nhiều người cũng đã ngủ, nghe được tiếng vó ngựa trên đường phố, cũng sẽ nhìn không được vụng trộm mà liếc mắt nhìn.

Làm một Chủ công, thật sự rất mệt. Đặc biệt khi tất cả mọi người đều đem hy vọng ký thác trên thân thể của hắn, chỉ là cái loại áp lực này, người bình thường sợ là sẽ sụp đổ.

Tuy biết rõ trong thành sẽ không xảy ra chuyện gì, dù sao từ khi chuẩn bị chiến đấu đến nay, công tác cảnh vệ ở Lâu Thương làm vô cùng nghiêm mật.

Nhưng Lưu Khảm vẫn muốn đi một vòng, đây là trách nhiệm của hắn.

Trở lại phủ nha, đã gần đến giờ sủu.

- Ly Khâu!

- Dạ!

Lưu Khám ở trên bậc thang, suy nghĩ một chút:

- Người đi tìm Lý tư mã một chút, bảo y phối với lão Tào và lão Giã, lưu ý nhiều một chút những di dân kia.

Ly Khâu gật đầu, chấp tay hành lễ, nhanh chóng rời đi.

Dù sao cũng không phải là người Lâu Thương, Lưu Khám đối với những nạn dân đến từ huyện Từ kia, tóm lại vẫn có chút lo lắng. Khi đại chiến, vạn nhất có người trong thành quấy rối, sẽ làm cho hắn thực sự đau đầu. Nhưng Lưu Khám cũng không thể cự tuyệt những người này, dù sao người ta là hướng về danh hào của hắn mà đến.

- Lão Quý à, theo ta bận bịu cả ngày rồi, sớm nghỉ ngơi đi.

Người cường tráng như Lưu Khám còn cảm thấy mệt, huống chi là Quý Bố?

Quý Bố cũng không sĩ diện:

- Sau khi Chủ công về nghỉ ngơi, Bố liền đi nghỉ ngơi...

Y là thân vệ trưởng của Lưu Khám, Lưu Khám không nghỉ ngơi, y là Thân vệ trưởng này, nào có đạo lý nghỉ ngơi? Quý Bố là người thô lỗ, nhưng cũng là người tử mĩ. Lưu Khám lại để cho y làm Thân vệ trưởng, coi như là tín nhiệm y. Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, y càng cần chăm chú hơn.

Lưu Khám không nói gì nữa, cất bước đi tới hậu viện.

Vừa đi, hắn vừa trầm giọng nói:

- Lão Quý, ta có một nhiệm vụ quan trọng muốn người đi làm... Bắt đầu từ ngày mai, người không cần ở lại bên cạnh ta. Lâu Thương có hai Trắc bảo, hiện nay Bắc bảo đã có Chung Ly trấn thủ, ta vô cùng yên tâm; nhưng chủ tướng Nam bảo vẫn không giải quyết được. Hai Trắc bảo này, giống như hai nắm đấm của Lâu Thương, có thể chế trụ quân địch, làm cho chúng không dám toàn lực tiến công.

Trước kia, nếu lão Nhâm còn ở đây, ngược lại là một lựa chọn tốt.

Nhưng bây giờ, Quán Anh, Nhân Ngao và Tiểu Trư, tất cả đều có trách nhiệm khác, không ở Lâu Thương. Ta nghĩ mãi, chỉ có người mới có thể đảm nhiệm trách nhiệm này.

Vốn là lúc đầu Quý Bố nghe Lưu Khám nói còn cho là hắn không để y đảm nhiệm thân vệ nữa, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Nhưng thật không ngờ, Lưu Khám lại muốn y một mình đảm đương một phía. Ý nghĩa của Trắc bảo này đối với Lâu Thương, Quý Bố đã ở trong doanh đạo qua, làm sao lại không biết?

Trong lòng kích động, y chấp tay nói:

- Chủ công yên tâm, Quý Bố còn sống một ngày, nhất định không để cho Nam bảo có việc.

- Như thế rất tốt, người ngày mai trực tiếp báo đến Hà công, tiếp lĩnh binh ấn phù tín... An nguy của Nam bảo, ta liền giao phó cho người!

Đối với bản lĩnh của Quý Bố, Lưu Khám vốn cũng không biết.

Chỉ là bởi vì “Lời hứa đáng giá nghìn vàng” mà sinh ra hứng thú đối với Quý Bố. Nhưng từ khi tiếp xúc đến nay, lại phát hiện trên mặt quân sự, xác thực Quý Bố có tài năng. Trách không được có thể trở thành đệ nhất trong Ngũ đại tướng của Hạng Vũ. Một nhân vật như vậy đem làm thân vệ của mình, thật sự là khuất tài.

- Quân hầu, Quân hầu!

Ánh trăng phía sau cửa, chuyển ra một cái thân ảnh.

Thích Cơ hướng phía Lưu Khám phát tay, làm cho Lưu Khám không khỏi giật mình...

- Thích Cơ, đã muộn như vậy, người sao còn không nghỉ ngơi? ở chỗ này làm gì?

Thích Cơ liền vội vàng nói:

- Quân hầu, là nô tỳ phụng mệnh của lão phu nhân ở đây đợi Quân hầu trở về. Lão phu nhân nói, bà có chuyện muốn bàn bạc với ngài. Mặc kệ ngài về muộn thế nào, đều muốn ngài đến đó... Lão phu nhân còn nói, bà vẫn một mực đợi ngài qua.

- Đã muộn như vậy, mẹ còn tìm ta có chuyện gì?

Lưu Khám không khỏi ngần ngại...

Bình thường, Khám lão phu nhân ngủ rất sớm, cũng rất ít thức đêm. Muộn như vậy tìm mình, hơn nữa giọng điệu nghiêm nghị như vậy, nhất định là có chuyện quan trọng phải thương lượng.

Lưu Khám không dám thất lễ, quay đầu nói với Quý Bố:

- Lão Quý, người về nghỉ ngơi đi, chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai đi tìm Hà công.

- Vâng!

Quý Bố cũng biết Lưu Khám là người con có hiếu. Khám lão phu nhân tìm hắn đi qua vào lúc này, sợ là phải nói chuyện một hồi.

Mà mình ngày mai còn phải tiếp chức Thủ vệ Nam bảo, hoàn toàn không thích hợp ở chỗ này hao tổn, vì vậy khom mình hành lễ. quay người trở về phòng nghỉ ngơi.

Lưu Khám theo Thích Cơ đi tới hậu trạch.

Vừa đi, hắn vừa hỏi:

- Thích Cơ, mẹ tìm ta muộn thế này, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?

- Không biết a!

Thích Cơ lắc đầu:

- Trong nhà cũng không có xảy ra chuyện gì, chỉ là lúc chiều tối, đại phu nhân tới thăm Lão phu nhân, còn khóc rất lâu.

Nhưng tiểu tỳ không nghe được các bà nói cái gì. Về sau lão phu nhân liền bảo tiểu tỳ tìm ngài... A, lão phu nhân cùng đại lão gia đều đang ở đó.

Đại phu nhân, không phải là Lữ Tri, mà là thê tử của Lưu Cự, Vương Cơ.

Lưu Khám có chút ngây ngốc rồi.

Thích Cơ đi trước dẫn đường dẫn Lưu Khám tới hậu trạch.

Trong phòng của lão phu nhân, ánh đèn vẫn lóe sáng. Thích Cơ gõ cửa phòng một cái, nói khẽ:

- Lão phu nhân. Quân hầu đã trở về!

- A Khám, vào đi!

Thanh âm của Khám phu nhân trong phòng vang lên:

- Thích nhi, người cũng đi nghỉ ngơi đi, ở đây không cần hầu hạ... Lúc đi ra, thuận tiện nói với chủ mẫu một tiếng, nói A Khám đêm nay có thể không trở về, bảo nó đừng chờ đợi, nghỉ ngơi sớm đi.

- Vâng!

Thích Cơ ở cửa phòng khẽ chào, quay đầu nhìn thoáng qua Lưu Khám, sau đó vội vã đi ngay.

Lưu Khám đẩy cửa ra, đi vào trong phòng. Phòng của Khám phu nhân phân thành ba gian, bên ngoài là đại sảnh, bên trong là phòng ngủ và thư phòng. Từ khi Lữ Tu tiếp chưởng gia sự, lão phu nhân rất ít ra mặt. Đại đa số thời gian đều ở hậu trạch xem sách, viết chữ, lúc không có việc gì, có thể lên xe diêu, lại để Lưu Cự đánh xe Vương Cơ làm bạn, đi tới diên trang một chuyến.

Khám lão phu nhân xuất thân là đại gia khuê tú, tinh thông văn tự sáu nước, hay đọc nho gia kinh điển.

Chỉ tiếc, sau khi gả cho lão cha của Lưu Khám, lang bạt kỳ hồ, sở thích ngày xưa cũng chỉ có thể từ bỏ. Hiện nay cuộc sống an dật, đặc biệt Lưu Khám hạ lệnh thu thập kinh điển của sáu nước, làm cho lão phu nhân vô cùng vui vẻ, chuyên tâm ở trong nhà đọc sách viết chữ, còn sửa lại một số điển tịch để đọc.

Thời gian này, trôi qua cũng rất vui vẻ...

Lão phu nhân ngồi ở giữa ngoại đường, trong tay còn đang cầm một quyển thẻ tre.

Lưu Cự trì độn ngồi ngủ gà ngủ gật ở một bên, Vương Cơ thì ngồi bên người Lưu Cự, thấy Lưu Khám tiến lên không khỏi cúi đầu.

- Mẹ, đã trễ thế này còn không nghỉ ngơi, gọi nhi tử đến là có gì dạy bảo?

- A Khám à, ngồi xuống nói chuyện.

Lão phu nhân khoát tay chỉ Lưu Khám ngồi xuống bên kia, sau đó nói với Vương Cơ:

- Con dâu, huynh đệ con thích uống trà, con đi pha một bình trà đi.

- Vâng!

Wương Cơ liền vội vàng đứng lên, đi ra ngoài.

Muộn như vậy lại cho ta uống trà?

Mẹ à, xem ra là mẹ không muốn cho con ngủ đây.

Lưu Khám không khỏi nhe răng, cố làm ra một bộ dáng tươi cười:

- Mẹ, có chuyện gì, Người hãy nói đi.

- Hiện tại chỉ còn lại ba mẹ con ta... a Khám, con đối với ca ca con có ý kiến gì?

Khám phu nhân cầm lên một miếng điểm tâm nhỏ, đập Lưu Cự một cái. Lưu Cự giật mình tỉnh, lau lau cái miệng, nhìn thấy Lưu Khám.

Gã lập tức nhếch miệng nở nụ cười:

- Đệ đệ, đệ cũng tới rồi!

Lưu Khám mỉm cười gật đầu, nghi hoặc nhìn Khám phu nhân nói:

- Mẹ, sao Người lại nói vậy? Con khi nào thì bất mãn với đại ca ạ?

Khám phu nhân nhìn Lưu Khám nói:

- Chúng ta là người một nhà, không nói lời hai nhà.

A Khám, mặc kệ con có ý kiến gì với Cự, nhưng mẹ thực sự coi Cự là con ruột của mẹ rồi. Những năm gần đây, con hồi hã ngược xuôi... mẹ cũng biết, con là người làm chuyện lớn, nhưng lúc con không ở nhà, trong nhà cũng nên có người đàn ông trụ cột đúng không? Những năm này, Cự luôn ở bên mẹ, tuy có chút ngây ngô, cũng làm mẹ tức giận, nhưng trong lòng mẹ, cũng vì vậy mà nảy sinh sự dựa dẫm vào nó rồi ban long us.

Tần còn nhỏ tuổi, A Tu cũng bận rộn cả ngày... may mắn có Cự ở bên cạnh mẹ, nếu không mẹ sẽ rất tịch mịch.

Trong lòng Lưu Khám vô cùng hồ thẹn.

Hắn đứng lên, hướng về phía Lưu Cự, khom người thi lễ:

- Những năm gần đây, đại ca vất vả rồi!

- Hì hì, đệ đệ, chúng ta lúc nào thì lại luyện võ vậy? Đánh với người khác, không đã nghiền chút nào, chỉ có đánh cùng đệ mới đã nghiền.

Lưu Khám đổ mồ hôi đầm đìa...

- Con muốn giết Lưu Cự, đúng không?

Khám lão phu nhân đột nhiên thốt ra một câu, làm cho Lưu Khám lại càng hoảng sợ.

Lưu Cự mở to hai mắt nhìn, có chút mờ mịt hỏi:

- Mẹ, đệ đệ sao lại giết con cơ chứ? Là đệ ấy đùa với ta, mẹ đừng cần trách cứ đệ đệ.

Khám lão phu nhân không để ý đến Lưu Cự, chỉ là nhìn chăm chăm vào Lưu Khám.

Lúc này, Lưu Khám đã có chút hiểu rõ...

Ngày đó so chiều với Lưu Cự, hẳn quả thực có tâm giết Lưu Cự. Hơn nữa một màn này vừa đúng lúc bị Vương Cơ chứng kiến. Vương Cơ có thể không hiểu võ nghệ, nhưng kinh nghiệm thế sự của nàng, chỉ một khắc trong ánh mắt của Lưu Khám, nàng có thể cảm nhận thấy nội tâm của Lưu Khám nồng nặc sát cơ.

Nhìn đã lâu rồi, có lẽ nàng thật sự không nhìn nổi nữa. Cũng khó trách, một người phụ nữ, nửa đời trước lẻ loi hiu quạnh, nuôi một đứa con ngốc, thật vất vả mới có một chỗ để dựa vào, tuy cũng là ngây ngốc, nhưng cuối cùng cũng là một chỗ dựa. Vương Cơ thực sự sợ hãi, sợ hãi huynh đệ tương tàn, đến lúc đó nàng nên làm cái gì bây giờ?

Lưu Khám trầm mặc!

Khám lão phu nhân thở dài, khẽ nói:

- Kỳ thật năm đó khi mẹ thu dưỡng Cự, đã nhận ra trong lòng con dường như có chút khúc mắc. Chỉ là mẹ một mực không rõ, vì sao con lại kiên kỵ nó như vậy? Mặc dù Cự không nhớ rõ những chuyện trước kia, người cũng có chút ngây ngốc... nhưng nó là người tốt, đứa nhỏ này tấm lòng rất thiện lương.

Mẹ biết Lâu Thương đang chuẩn bị đại chiến, cũng hiểu rõ trong khoảng thời gian này con bề bộn nhiều việc, rất mệt mỏi. Nhưng chuyện này mẹ nhất định phải hỏi rõ. Có câu nói là “Huynh hữu đệ cung, phụ tử tử hiếu”, đây cũng là việc bình thường của nhân gian. Mẹ không hi vọng con mang khúc mắc này đi trên chiến trường, ngay cả huynh đệ trong nhà còn không tin nổi, con còn có thể tin ai? A Khám, từ khi con tìm được đường sống trong chỗ chết, con thật giống như đã thay đổi thành một người khác. Mẹ thấy trong mắt, cũng vui mừng trong lòng... Chỉ là, nếu hai con còn tồn một cái nút không thể gỡ được, trong lòng mẹ vẫn luôn lo lắng.

- Mẹ, có thể để sau này hẵng nói được không?

Lưu Khám trầm ngâm một hồi, rốt cục hạ quyết tâm nói rõ sự việc ra. Nhưng có một số lời nói vẫn không nên nói thẳng. Khám phu nhân do dự một lát, nhìn Lưu Cự, lại nhìn Lưu Khám, cuối cùng cắn răng một cái, lắc đầu.

- Mẹ nói rồi, trong phòng này, chỉ có ba người chúng ta, có lời gì, liền nói hết ra đi.

Lưu Khám không khỏi cười khổ trong lòng, sau khi do dự một chút, trầm giọng nói:

- Mẹ, mẹ biết lai lịch của đại ca như nào không?

- Con nói là thời gian trải qua trước đó của nó sao... Điều này nương xác thực không biết.

Lưu Khám chỉ sang Lưu Cự:

- Năm đó con gặp đại ca ở Bắc lăng Sa, huynh ấy máu me khắp người, đang hấp hối. Những chuyện này Người cũng biết rồi, nhưng Người có biết hay không, trước khi công gặp đại ca, Bắc Lăng Sa đã xảy ra chuyện gì không? Đó là có người ở đó ám sát bệ hạ.

Ánh mắt Lưu Cự trở nên mê man.

Mà ánh mắt Khám lão phu nhân biến đổi, hết nhìn Lưu Khám, lại nhìn Lưu Cự.

- A Khám, ý con nói là...

- Đúng vậy, có người ám sát bệ hạ ở Bác Lăng Sa, mà đại ca là một trong số đó. Chỉ là, huynh ấy không phải là chủ mưu mà là gia nô của người khác... Mẹ, Người có biết, chủ nhân lúc trước của đại ca là không? Chính là người hiện nay đang bày mưu tính kế cho Lưu Quý đấy. Người đó là Trương Lương, là hậu duệ quý tộc của nước Hàn cũ, có mối hận khắc cốt ghi tâm đối với người Tần. Lúc trước mẹ muốn thu dưỡng đại ca, con không quá đồng ý... Bởi vì là lo lắng, nếu như một ngày đại ca khôi phục trí nhớ, có thể lại trở về bên người chủ của huynh ấy hay không. Võ nghệ của đại ca như nào, trong lòng mẹ rõ nhất, nếu thực sự đánh nhau, ngay cả con cũng không phải là đối thủ. Mà Trương Lương, Lưu Bang cùng con có thâm cừu đại hận, đặc biệt là Trương Lương, mưu trí thâm sâu, năng lực quỷ thần khó lường. Nếu như có được đại ca, cả nhà ta đều chết không có chỗ chôn.

Nói được ra những lời này, Lưu Khám ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nói thật, những năm này, tuy hẳn không nói gì, nhưng chuyện của Lưu Cự, trước sau cũng giống như một tảng đá đặt trong lòng hẳn. Hẳn thực sự sợ hãi, sợ hãi một ngày trí nhớ của Lưu Cự khôi phục trở lại...

Khám lão phu nhân cũng kinh ngạc!

Bà đã phỏng đoán qua rất nhiều nguyên nhân, nhưng tuyệt đối cũng không ngờ, sẽ là đáp án như vậy. Bà không khỏi ngơ ngác nhìn Lưu Cự, cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Mười năm rồi bà sớm đã coi Lưu Cự giống như con ruột mình. Nhưng không nghĩ, con của mình lại còn có câu chuyện như vậy

- Trương Lương... Bác Lăng Sa... Người Tần?

Lưu Cự lẩm bẩm, nhin không được ôm chặt lấy đầu, la lớn:

- Ta là ai, rốt cuộc ta là ai? Vì sao ta lại không nhớ nổi?

Nhìn Lưu Cự đang dần dần điên cuồng, Lưu Khám lập tức cảnh giác. Theo bản năng, hẳn rút thiết kiếm bên sườn ra, nhìn chăm chăm Lưu Cự, chỉ cần Lưu Cự có một chút hành động nào bất thường, hẳn liền sẽ ra tay giết y ngay.

Đúng lúc này, một bóng người từ ngoài cửa nhào tới, ôm lấy Lưu Cự.

- Cự, huynh là Lưu Cự, đừng khổ sở, huynh đừng khổ sở... Trong lòng ta, huynh chính là Cự, là trượng phu của ta, là phụ thân của Tín. Cự, chuyện đã qua rồi, nghĩ không ra cũng đừng nghĩ nữa. Huynh hiện tại là nhi tử của mẹ, là ca ca của A Khám, nhớ kỹ những điều đó, như vậy là đủ rồi... A Khám huynh đệ, Cự không phải là người vong ân phụ nghĩa, cho dù huynh ấy nhớ tới chuyện trước kia cũng sẽ không gây bất lợi cho đệ. Cầu đệ đừng giết huynh ấy, huynh ấy cũng là người đáng thương... Đệ đã quên trên người huynh ấy còn có những cái khóa đồng kia sao? Chủ nhân kia, gã không phải là người tốt... Huynh ấy sẽ không lấy oán trả ơn đâu.

Người ôm Lưu Cự là Vương Cơ.

Lưu Cự lúc này hai tay ôm đầu, quỳ trên mặt đất, không ngừng đập đầu xuống đất.

Mặt Lưu Khám không chút biểu tình, nhưng kiếm trong tay lại không hề buông lỏng.

- A Khám, thu kiếm lại!

Khám lão phu nhân đột nhiên mở miệng, đứng lên đi tới trước mặt Lưu Cự.

- Mẹ, coi chừng...

Khám lão phu nhân không để ý, mà cúi người xuống, nhẹ nhàng xoa đầu Lưu Cự:

- Con đừng lo lắng, mẹ biết, Cự sẽ không hại mẹ!

- Nhưng mà...

Không đợi Lưu Khảm nói xong, chỉ nghe thấy Lưu Cự phát ra một tiếng hổ gầm. Gã hô đứng dậy, tránh thoát khỏi tay Vương Cơ. Lưu Khảm sợ tới mức vội tiến người về phía trước một bước, một tay kéo Khảm lão phu nhân về phía sau.

Mà lúc này, ánh mắt Lưu Cự trở nên thanh tịnh.

- A Khảm, tránh ra!

Khảm phu nhân đẩy Lưu Khảm ra, vượt qua thân Lưu Khảm đi tới phía trước. Bà lẳng lặng nhìn Lưu Cự, trong mắt sáng rọi từ ái, lại không nói câu nào.

- Cự, huynh cũng đừng...

Vương Cơ đứng lên, cất tiếng gọi. Lưu Cự đột nhiên nhấc chân, bước về hướng Khảm lão phu nhân.

Tới trước mặt Khảm phu nhân, gã bịch một tiếng quỳ trên đất, giống như rung chuyển, lền dập đầu liên tiếp ba cái.

- Mẹ, con nhớ ra rồi, con nhớ ra tất cả rồi, là Trương gia.

Khảm lão phu nhân nghe vậy, không nhịn được cười. Vừa cười vừa rơi nước mắt. Lưu Cự tuy là quỳ, nhưng đầu vẫn vùi vào ngực Khảm lão phu nhân. Khảm phu nhân vươn tay vuốt ve búi tóc Lưu Cự, như tự lẩm bẩm nói:

- Nhớ là tốt rồi, nhớ tới, là tốt rồi a!

Giọng nói dịu dàng kia làm cho Lưu Cự rơi lệ đầy mặt.

- Trương cầu đã chết, hôm nay sống trên đời, chỉ có Lưu Cự, con trai của mẹ.

- Con của ta, con làm ẹ lo lắng gần chết...

Khảm lão phu nhân ôm lấy đầu Lưu Cự, hai người đồng loạt nghẹn ngào khóc lên. Vương Cơ một bên cũng chảy nước mắt, tiến lên trước quỳ gối bên người lão phu nhân.

Ngược lại Lưu Khảm, đứng ở một bên, không ai để ý tới. Trong nội tâm hẳn không khỏi có chút chua xót, hẳn nhìn ba người ôm nhau khóc, sau một lúc lâu thở dài một hơi, bảo kiếm trong tay rơi xuống đất.

Khảm lão phu nhân là mẫu thân thân sinh của Lưu Khảm. Mặc dù người trong thân thể này không còn là Lưu Khảm kia, nhưng lại mang huyết nhục của Khảm phu nhân. Chẳng biết tại sao, trong lòng Lưu Khảm đột nhiên có loại cảm giác, mình thành người dư thừa.

Hắn yên lặng quay người rời khỏi phòng...

Nhưng ngay lúc đó, Khảm phu nhân hô lên:

- A Khảm, con đi đâu?

Lưu Khảm dừng bước, quay đầu nhìn nhìn, cười một tiếng:

- Mẹ, hài nhi có chút mệt mỏi... Người và đại ca...cũng nghỉ ngơi sớm một chút.

- A Khảm!

Đối với biến hóa tâm tư của hài nhi mình, sao Khảm lão phu nhân lại không phát hiện? Khi Lưu Khảm còn nhỏ, thích ở bên người mẫu thân, có chút tâm tư gì, Khảm phu nhân đều có thể cảm nhận được. Nhưng từ sau khi khởi tử hoàn sinh, Khảm phu nhân không cảm nhận được tâm tư của Lưu Khảm nữa rồi, giống như đã biến thành người khác... Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, Khảm lão phu nhân lại càng cảm thấy lạ lẫm.

Nhưng tại thời khắc này, bà lại cảm nhận được tâm tư của Lưu Khảm. Kỳ thật nghĩ lại, những năm gần đây, Lưu Khảm cũng không dễ dàng, lo lắng đề phòng không nói, giữa ranh giới sinh tử, càng thêm hồi hộp. Ngược lại mẫu thân hắn, lại cho hắn sự quan tâm quá ít, thậm chí còn kém rất xa sự quan tâm đối với Lưu Cự.

Nhìn bóng lưng Lưu Khảm, Khảm phu nhân cũng cảm thấy chua xót. Bà gọi Lưu Khảm lại, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào. Ngược lại Vương Cơ, đứng dậy đi đến bên người Lưu Khảm, kéo hắn lại.

- Những đối thủ mạnh hơn quân Sở ta cũng đã gặp rồi, đến nay chưa bại lần nào. A Tu yên tâm, quân Sở đừng mơ tưởng công phá được Lâu Thương thành của ta.

Lưu Khâm nhẹ giọng trả lời, vuốt ve tóc mềm của Lữ Tu. Hắn đang an ủi Lữ Tu, chẳng phải cũng gia tăng niềm tin ỉn sao? Trong lòng hắn hiểu rõ, đối thủ lúc này đây không giống bình thường. Tây Sở Bá Vương, Thiên cổ đệ nhất mãnh tướng. Sở Bá Vương, thanh danh ở hậu thế có thể nói là vang dội đến cực điểm, Lưu Khâm có thể nào không lo lắng được?

Lữ Tu trầm mặc một lát, xoay người bật ngồi dậy.

- Xem trí nhớ của muội này, suýt nữa đã quên đại sự rồi...

Nàng đứng dậy, tiến đến bên cạnh thư án, mang từ trong đồng công văn một quyển đưa cho Lưu Khâm.

- Lúc huynh ở chỗ bà bà, Bành thành truyền văn kiện khẩn đến.

- Hả?

Lưu Khâm cũng bật ngồi dậy, đưa tay tiếp nhận công văn:

- Tình hình như thế nào?

- Muội còn chưa kịp xem.

Lưu Khâm đem công văn để bên cạnh mình trước, hai tay xoa bóp khuôn mặt để ỉn tỉnh táo một chút. Tinh thần hắn tỉnh táo hơn, cầm lấy công văn mở ra. Lữ Tu cầm lấy cây đèn đứng sau lưng Lưu Khâm, cùng hắn đọc công văn.

Lữ Tu biết rõ, Lưu Khâm những ngày này vẫn chờ chiến báo từ huyện Bái. Theo lý mà nói, Lưu Khâm cũng không cần nàng tham dự chính sự, dù sao nhiều khi, Lưu Khâm bận quá, cũng cần nàng giúp đỡ. Nhưng nếu là chuyện lớn, Lữ Tu sẽ không dễ dàng làm chủ. Càng về sau, công văn quan trọng nàng sẽ để cho Lưu Khâm xem trước, nếu Lưu Khâm hỏi hàng, thương lượng... nàng mới phát biểu ý kiến.

- Được, thật sự là quá tốt rồi!

Lưu Khâm xem xong chiến báo, lên tiếng khen.

Thì ra, sau khi Lưu Bang xuất binh phục kích Tư Mã Di, Ngô Thần đột nhiên làm khó dễ, phối hợp với một số nhân mã tại huyện Bái, đem huyện Bái nắm trong lòng bàn tay. Về sau, y nhanh chóng cùng Lữ Thích Chi và Nhâm Ngao hội hợp, từ huyện Bái xuất ra binh phù lệnh tiến, trước sau đều điều Hạ Hầu Anh ở huyện Lưu, Chu Bột ở Bành thành đến huyện thành. Lữ Thích Chi và Nhâm Ngao phân binh đột ngột tiến công, thừa dịp Bành thành, huyện Lưu binh lực hư không, một lần hành động là phá được. Hơn nữa Lữ Thích Chi ở trong huyện Lưu phục kích Hạ Hầu Anh, cũng bắt sống Tiêu Hà.

Khi Lưu Bang nhận được tin tức, lúc đó liền suất bộ ý đồ phản công huyện Bái. Ngô Thần thủ vững thành trì, Lữ Thích Chi dẫn binh đánh lên từ phía sau, khiến Lưu Bang đại bại. Sau đó Lưu Bang suất lĩnh tàn quân chạy tới Bành thành cùng Chu Bột tụ hợp, ý đồ đoạt lại Bành Thành. Dù sao không có trong tay khí giới công thành, Nhâm Ngao cũng nhiều kinh nghiệm sa trường, thủ vững không ra. Lưu Bang cường công ở Bành thành nửa ngày, không được đành phải lui lại.

Từ đó, con đường lên phía bắc của Lưu Khâm, trên cơ bản là thông suốt.

Nhưng thư này là Lục Giả viết, trong những hàng chữ này, Lục Giả cũng lộ ra không phải là vô cùng lạc quan. Trong thư y nhắc nhở Lưu Khâm, tuy đã cướp được Bành thành, Phái huyện, nhưng trên thực tế lực lượng của Lưu Khâm cũng chưa đủ mức, đem các thành trấn này khống chế trong tay.

Hiện nay quận Tứ Thủy mấy mặt thụ địch, bất kể là Chương Hàm ở Tuy Dương, hay là Trần Bình ở Trần quận, Hạng Lương đang vận sức chờ phát động, cũng sẽ không để Lưu Khâm tùy ý nắm Tứ Thủy trong tay. Hơn nữa, chính diện Lâu Thương cũng đã tạo ngộ quân địch, Lưu Bang mặc dù đã mất đi ba huyện, nhưng rắn chết vẫn còn nọc, không thể không đề phòng.

Đặc biệt là trong tay Hạng Lương đang nắm giữ hơn mười vạn đại quân, tùy thời đều có thể đoạt lại huyện Trần, tiến binh vào Tứ Thủy. Cho nên sau này, Lưu Khâm nhất định phải đưa ra kế liên hoàn, không chỉ là

tạo mối quan hệ cùng Ninh Lăng quân nước Ngụy, còn phải cùng Chương Hàm ở Tuy Dương, Vương Khác ở Tiết quận liên hợp. Chỉ có dùng kế liên hoàn này Lâu Thương mới có thể miễn đi nỗi lo về sau.

Lục Giả phân tích rất thấu triệt, thậm chí đem cả ưu khuyết điểm đều ghi ra hết.

Hơn chục nghìn chữ rành mạch làm cho Lưu Khâm cảm thấy hiểu ra. Lưu Khâm kiếp trước mặc dù xuất thân từ quân nhân thế gia, nhưng dù sao cũng chưa có chân chính tới chiến trường. Huống hồ, chiến lược quân sự ở hậu thế cùng mưu lược binh pháp thời Tần Hán, tuy có thể mạch lạc tìm ra, nhưng cuối cùng vẫn có nhiều khác biệt. Mặc dù Lưu Khâm có đọc qua nhiều binh thư, nhưng đi tới thời đại này, cũng xem qua bản hoàn chỉnh “Úy Liêu tử”, Thương quân tàn thiên. Thậm chí, hần luân phiên dụng kế ở Bắc Cương, kịch chiến cùng Hung Nô, nói hần không hiểu mưu lược, thật là có chút không phải.

Sau đó, mưu lược của Lưu Khâm đại đa số đều dừng ở mặt chiến thuật. Ở cách nhìn đại cục, hần có thể dựa vào biết trước tất cả mà có được lợi thế. Nhưng tổng thể mà nói, vẫn là vô cùng bạc nhược yếu kém. Đặc biệt là ở vào tình huống như hiện nay, toàn bộ lịch sử có lẽ đã trở nên khó bề phân biệt. Rất nhiều chuyện đã xảy ra biến hóa, làm cho những điều Lưu Khâm biết trước triệt để mất đi tác dụng. Kết quả là, hần bức thiết cần đề cao cái nhìn đại cục của mình. Phong thư này của Lục Giả, không nghi ngờ là đã mở ra cho Lưu Khâm một cánh cửa lớn... Trí tuệ của cổ nhân, quả thực là sâu như biển. Kế sách hợp tung liên hoàn, đối với Lưu Khâm có thể nói là như sấm bên tai, nhưng đến khi sử dụng, mới phát hiện, mỗi phương diện đều bao hàm rất nhiều học thức.

Sách lược của Lục Giả vô cùng rõ ràng.

Đầu tiên cần thuyết phục Vương Khác ở Tiết quận, đạt thành một hiệp nghị với Lưu Khâm. Từ khi Hàm Dương thất đức, việc khống chế phía trên của nước Tần càng ngày càng yếu kém. Vương Khác với tư cách là Lão Tần Nhân, chống đỡ được đến bây giờ, có thể nói là đã dùng hết toàn lực. Hiện nay Tiết quận vô cùng mệt mỏi, cần tiếp tục có minh hữu ủng hộ. Mà Lý Do ở Đông quận lại bị Bồ tướng quân Sài Vô gắt gao cuốn lấy. Mặc dù nói là chiếm ưu thế của cục diện phía trên, nhưng đích thực là bị Sài Vô quấy rầy chặt vật không chịu nổi, khó có dư lực. Chương Hàm bị quân Ngụy ngăn chặn, hơn nữa lại đang bị đại quân của Hạng Lương nhìn chăm chăm, cũng vô pháp trợ giúp.

Lúc trước, Vương Khác còn có viện quân ở quận Đông Hải. Nhưng bây giờ Tư Mã Lan chết rồi, Tiết quận một mình tác chiến, đối mặt với thanh thế Tề vương Điền Đan ngày càng lớn, Vương Khác thực sự là cần một chút viện trợ. Làm phần chần quân tâm cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn hiện tại. Lưu Khâm cùng Vương Khác là bạn cố tri, lúc này đưa ra viện thủ, Vương Khác nhất định sẽ không cự tuyệt ban longhoi.

Chỉ cần cùng Vương Khác kết minh thành công, như vậy Lưu Khâm sẽ có vốn liếng đi đàm phán với Chương Hàm. Nếu không, một khi Vương Khác cùng Lưu Khâm rút khỏi Tiết quận và Tứ Thủy, Chương Hàm liền phải đối mặt với cục diện nghĩa quân lớn tụ hợp. Hơn mười vạn quân Sở, hơn mười vạn quân Tề, còn có quân Ngụy... Chương Hàm lựa chọn như thế nào? Chương Hàm chỉ cần gạt đầu, đồng ý chế trụ chủ lực của quân Sở, Lưu Khâm liền có đầy đủ vốn liếng cùng nghĩa quân cò kè mặc cả. Chắc chắn quân Sở cũng không muốn dây dưa ở Lâu Thương quá lâu.

Bảo vệ Lâu Thương, có thể duy trì phía nam vùng Sơn Đông trở nên vi diệu cân đối, Lưu Khâm có thể từ đó mưu lợi bất chính. Lâu Thương kiên trì được càng lâu thì càng nhiều chỗ tốt, mặc kệ Chương Hàm cũng vậy, quân Sở cũng thế, đều không mong muốn tiếp tục bộ dạng dây dưa như vậy.

Lưu Khâm đọc đi đọc lại từng câu từng chữ, trong lòng hết sức tán thưởng Lục Giả.

- A Tu, nàng cảm thấy mưu kế lần này của Lục tiên sinh thế nào?

Lữ Tu từ chối cho ý kiến:

- Nếu huynh cảm thấy tốt vậy chính là tốt rồi... Muội chỉ là một nữ nhân, đâu hiểu được nhiều chuyện phức tạp như vậy.

- Đã như vậy, ta muốn ủy thác cho Lục tiên sinh toàn quyền tiến hành việc này, nàng thấy thế nào?

Lữ Tu suy nghĩ một chút, khẽ nói:

- Ủy thác cho Lục tiên sinh tiến hành việc này, tất nhiên là tốt. Nhưng muội lo lắng, Lục tiên sinh có thể mượn cơ hội này hay không ... Chàng cũng biết đấy, nếu như chàng ủy thác cho y toàn quyền thao tác, chẳng khác nào đem phía bắc Tứ Thủy quận, đều cho Lục tiên sinh khống chế.

Lưu Khảm hiểu rõ ý tứ của Lữ Tu.

Nàng là lo lắng, Lục Giả phát triển an toàn ở huyện Bái a!

Một khi để cho Lục Giả toàn quyền xử lý việc này, đồng nghĩa với việc đều giao binh mã, vật tư, nhân viên ở ba vùng huyện Bái, Bành thành và huyện Lưu cho Lục Giả... Nếu như đến lúc đó Lục Giả có hai lòng, vậy coi như đồng nghĩa với việc đưa lưng mình đưa cho người ta đâm.

Lưu Khảm trầm ngâm không nói.

Sau một hồi lâu, hần cắn răng nói:

- Tuy nói Lục tiên sinh và ta quen biết không lâu, nhưng đã ủy thác cho y, ta đây cũng chỉ có thể đi tin tưởng y.

- Phu quân đã hạ quyết tâm, thiếp thân cũng không có dị nghị.

Ngay sau đó, Lưu Khảm lập tức viết thư hồi âm, cũng mang ấn tín của mình, nhanh chóng giao cho Tín sử. Lữ Tu vẫn sợ xảy ra chuyện gì, còn phải theo Tư Mã Hỉ đi cùng đến huyện Bái. Sau khi xử lý xong mọi việc, trời đã sáng rõ...

Sau khi triều hội, tin tức đại thắng từ huyện Từ truyền đến, làm ọi người không thể thiếu được một phen vui vẻ hoan hô chúc mừng. Thúc Tôn Thông sai người ở trong thành Lâu Thương, tuyên bố khắp nơi về tin tức thắng trận ở huyện Từ, làm phần chấn sĩ khí của dân chúng Lâu Thương. Đồng thời, y cũng nhắc nhở Lưu Khảm, đại thắng ở Từ huyện không phải đã chấm dứt, đây chỉ là một sự bắt đầu khác mà thôi. Với tính tình của người Sở, bị đại bại này, nhất định sẽ điên cuồng phản công.

Đối với việc này, Lưu Khảm tất nhiên là cũng hiểu rõ trong lòng. Nhưng hần vẫn khiêm tốn tiếp nhận đề nghị của Thúc Tôn Thông, phái ra hơn mười đội ngũ thám báo, tăng cường điều tra đối với quân Sở.

Đến giữa trưa, thám báo báo lại: đại quân của Sở quân đã vượt qua Hoài Thủy, đang tiến gần về phía Lâu Thương.

- Vậy Quán Anh bọn họ hiện tại thế nào?

Thám báo nói:

- Sở bộ nhân mã của Quán Anh tướng quân đêm qua đánh lên quân tiên phong của quân Sở, rạng sáng nay đã rút lui khỏi, hiện nay không rõ đi về phía nào.

Lưu Khảm không khỏi thở phào, nhìn Thúc Tôn Thông và Giả Thiệu cười cười.

Lúc hoàng hôn, đội tiên phong của quân Sở đã đến dưới thành Lâu Thương. Lưu Khảm nhận được tin tức, lập tức đem người lên thành lầu, hướng ra xa nhìn.

Chỉ thấy ở ngoài thành Lâu Thương, một đạo nhân mã xếp thành hàng dài đứng trang nghiêm. Áo giáp màu vàng đất, là màu sắc đặc hữu của quân Sở, ánh tà dương một màu huyết hồng. Tám nghìn kỵ quân đứng trang nghiêm dưới thành, cờ lớn bay phần phật. Một viên đại tướng đang ngồi trên một con thần mã Ô Truy, tay cầm một cây Bàn long kích dài tám tấc, giáp đen, khôi đen, uy phong lẫm liệt, đằng đằng sát khí, đang phóng ngựa chạy xung quanh trước trận.

- Tần cẩu Lâu Thương, thiên binh Đại Sở đã tới, các người còn không mau hiến thành nhận lấy cái chết? Hạng Tịch ở đây, ai dám đánh với ta một trận?

Lưu Khảm nghe thấy, không khỏi tập trung để nhìn.

Đồng thời hần không khỏi cất tiếng cười to:

- Thì ra là bại tướng dưới tay ta ở Trữ La Sơn. Hạng Tịch, còn nhận ra ta hay không?

189. Chương 418-419: Lão Bi Đấu Bá Vương

Chương 418: Lão Bi đấu Bá Vương (1)

Trữ La Sơn!

Đối với Hạng Tịch mà nói, đó cũng không phải là hồi ức tốt đẹp gì.

Từ nhỏ Hạng Tịch vũ dũng nổi danh thiên hạ, trong hai mươi lăm năm, lần thất bại duy nhất, chính là trận chiến tại Trữ La Sơn với Lưu Khâm.

Tuy nói lần kia nhìn như Lưu Khâm đang ở thế hạ phong, nhưng trong lòng Hạng Tịch hiểu rõ, trên khí lực, thực tế là Lưu Khâm thắng y. Khiêng đỉnh và tiếp đỉnh, hoàn toàn là hai khái niệm. Mặc dù là chính Hạng Tịch, cũng không thể nắm chắc lúc đó có thể tiếp được cái cự đỉnh kia. Nhưng Lưu Khâm lại thực sự tiếp được nó, hơn nữa còn ném trở về, mà Hạng Tịch thì không dám đi đón đỡ, vì vậy liền coi là thua.

Thoáng cái đã ba năm, Hạng Tịch lúc nào cũng nhớ kỹ ngày so đấu đó. Chỉ là ngày đó đi vội vàng, y cũng không có kịp hỏi thăm danh tự của Lưu Khâm. Về sau Hạng Lương xảy ra chuyện, làm cho Hạng Tịch không thể không rời đi chú ý. Cho nên, mặc dù quân binh của y đến dưới Lâu Thương thành, y vẫn không biết Quảng Vô quân ở Lâu Thương này chính là địch nhân ở Trữ La Sơn ngày đó.

Hạng Tịch đến đây như thế nào?

Thì ra đêm qua khi cầu nổi ở Hoài Thủy nổi lên lửa lớn, Hạng Tịch lập tức ý thức được tình hình không ổn. Nhưng thủy hỏa vô tình, y cũng không còn cách nào khác, đành phải đợi trời sáng, một lần nữa dựng lại cầu nổi, suất lĩnh đại quân vượt qua Hoài Thủy.

Sau khi thu nạp tàn binh bại tướng, Hạng Tịch mới hỏi thăm tình hình chiến đấu đêm qua. Nhưng vấn đề là, rất nhiều quân Sở, thậm chí ngay cả địch nhân là cái dạng gì cũng không nhìn thấy, cho dù có nhắm mắt lại tưởng tượng, cũng đem sở bộ của Quán Anh nói thành đập sóng lớn mà đến, giống như thủy quái thiên binh vô địch dũng mãnh... Nghe vậy thôi, đầu Hạng Tịch đều chấn động choáng váng.

Nhưng y có một chút rõ ràng, đó chính là Long Thả đã gặp quân Tần phục kích.

Trần Anh là người sớm nhất suất bộ qua sông, sau khi kiểm tra phế tích ở huyện Từ, cười khổ mà nói:

- Tần tướng rất có mưu lược, mấy ngày trước đó đã làm đập chứa nước, khi Long Thả tướng quân nghỉ đêm ở huyện Từ, chính là bị Tần tướng phá đập mới làm cho y toàn quân bị diệt.

- Long Thả đâu? Hiện nay Long Thả ở nơi nào?

Hạng Tịch cùng Long Thả có thể nói là cùng lớn lên từ nhỏ.

Y cũng không phải là quan tâm đến kết quả của quân Sở như thế nào, mà chỉ lo lắng an nguy của Long Thả. Nhưng có được câu trả lời, lại làm cho Hạng Tịch bi ai đến cực điểm. Chỉ một mình Từ huyện, liền tươi sống vậy mấy ngàn người, ven đường bị hồng thủy trùng kích, chết vô số kể. Về sau lại gặp quân Tần phục kích, trên toàn bộ chiến trường, còn không phát hiện một cái thi thể của quân Tần, mà kết quả của Long Thả, có thể đoán được.

Hạng Tịch nổi trận lôi đình, cũng không nghe Trần Anh khuyên can, thậm chí ngay cả khi toàn bộ đại quân còn chưa qua sông hết, y liền suất lĩnh tám nghìn bản bộ Tử đệ binh, khí thế hung hăng tới Lâu Thương. Trong mắt Hạng Tịch, Lưu Khâm không đáng để lo lắng, tám nghìn Tử đệ binh tất nhiên có thể dễ dàng đánh được Lâu Thương. truyện copy từ

Thế nhưng khi tiến đến dưới thành Lâu Thương, Hạng Tịch liền choáng váng! Lâu Thương này, đây đâu phải là một trấn nhỏ, rõ ràng chính là một cái xác rùa đen. Tường thành cao dày, Hạng Tịch thậm chí còn chưa từng nhìn thấy cách xây thành như thế, cho dù là Ngô huyện thuộc trị sở của Hội Kê cũng không so được với tường thành ở Lâu Thương. Hơn nữa, không giống với cách xây dựng thành thị thông thường, hai trắc bảo ở hai bên, khiến cho phía công kích bị thu nhỏ hơn một nửa.

Một khi phát động công kích, sĩ tốt công thành sẽ bị ba mặt thụ địch. Công kích Trắc bảo trước, mặt công kích quá nhỏ, căn bản không thể bày trận; nếu muốn công kích chủ thành trước, liền phải đối mặt với giáp

công là Trắc bảo hai bên. Hơn nữa ngoài thành Lâu Thương, kênh mương ngang dọc, đại hình khí giới công thành cũng không cách nào ngay lập tức sử dụng. Nếu muốn sử dụng khí giới công thành, trước tiên phải lấp đầy những kênh mương này, nhưng làm như vậy, việc công thành sẽ phải kéo dài thời gian.

Tên đáng chết nào lại thiết kế nên thành trấn như vậy?

Hạng Tịch không có cách nào, đành phải triển khai trận thế, dưới thành phóng ngựa khiêu chiến. Lúc nghe được giọng nói của Lưu Khảm, Hạng Tịch cảm giác có chút quen tai, nhưng vừa nghe thấy ba chữ Trữ La Sơn, y liền lập tức nhớ tới Lưu Khảm.

- Thì ra là người!

Hạng Tịch ghìm ngựa, ngẩng đầu nhìn lên trên thành.

Lúc này, mặt trời chiều đã ngã về tây, theo góc nhìn của Hạng Tịch, đúng lúc là đón những tia nắng còn sót lại của trời chiều. Trong ánh chiều tà, một thân ảnh hùng vĩ như lão Bi đang đứng thẳng trên trạm giữ thành. Nhìn không rõ lắm gương mặt nhưng dáng người dưới ráng chiều kia, lại làm cho trong lòng Hạng Tịch run lên.

Trần Anh không hề cường điệu, xem ra Lâu Thương này chỉ sợ là không dễ đánh!

- Hán tử, người chính là thủ tướng Lâu Thương?

Hạng Tịch ngoài dự đoán của mọi người, không gọi ầm lên “Tần cầu” nữa. Y là người cao ngạo, đối với đối thủ không chịu nổi một kích, tuyệt sẽ không nói đến tôn trọng. Nhưng là đối với những người vũ dũng, lại đặc biệt tôn trọng, hướng chi, Lưu Khảm với y cũng là sà sà không phân biệt thắng bại.

- Mỗ gia là Bắc Quảng Võ quân của Đại Tần, Đô úy Tứ Thủy Lưu Khảm.

Lưu Khảm ở trên thành đầu, mỉm cười chấp tay:

- Hạng Tịch, ta và người đều vì chủ mình, thì không nên nói đến cái gì xã giao... Người muốn đánh, mỗ gia phụng bồi đến cùng. Năm đó ở Trữ La Sơn không phân thắng bại, hôm nay chúng ta ở Lâu Thương này nhất quyết sinh tử một trận. Nhưng vì người đường xa vừa đến, chắc là cũng mệt, mỗ gia cũng không chiếm tiện nghi của người, cho người nghỉ ngơi một đêm, ngày mai giờ mọ, chúng ta quyết một trận tử chiến. Như thế nào?

Những lời này, giống như là lớn tiếng dọa người.

Người không phải tự hào vũ dũng sao? Ta liền cùng người đấu một trận, hơn nữa, tuyệt không chiếm tiện nghi của người.

Những lời này nói ra, quân Sở dưới thành một đám đều biến sắc mặt. Từ xưa, anh hùng trọng anh hùng, người Sở hiếu chiến, kính nể nhất cũng là nhân vật vũ dũng. Hôm nay những lời này của Lưu Khảm, càng làm một đám sinh lòng thiện cảm, đội hình tề chỉnh xuất hiện một tia toán loạn.

Trên sử sách nói, Hạng Tịch không thích đọc binh pháp. Nhưng người không thông binh pháp sao có thể trở thành Tây Sở Bá Vương danh tiếng.

Hạng Tịch thoáng cái nhìn ra ý đồ của Lưu Khảm, tên này là muốn làm loạn quân tâm của ta đây! Đừng có thấy hắn nói dễ nghe như vậy, không thêm chiếm tiện nghi của ta ư! Có câu nói “Một cổ tác khí, lần thứ hai thì suy, lần thứ ba thì kiệt”... Hắn càng lộ ra đại độ như vậy, những binh sĩ của ta đây nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, sĩ khí sẽ yếu đi. Cho nên, không thể cúi đầu trước hắn, chỉ có cùng hắn chiến một trận, mới có thể hiển lộ ta uy phong của Hạng Tịch ta.

Chương 419: Lão Bi đấu Bá Vương (2)

- Lưu Khảm, đừng có lẻo mép!

Hạng Tịch cưỡi ngựa xoay quanh chỉ tay lên thành đầu nói:

- Là anh hùng, hiện tại có dám đánh với ta một trận?

- Ha!

Lưu Khám cười to nói:

- Vốn không muốn chiếm tiện nghi của người, người lại không biết tốt xấu. Người muốn chiến thì chiến... Hạng Tịch, đợi ta lấy mạng chó của người!

Người muốn chiến, thì ta chiến!

Sau chữ này vừa ra khỏi miệng, trên đầu thành Lâu Thương đã có tiếng nổ lớn, làm cho người người nhiệt huyết sôi trào.

Hạng Tịch càng giận tím mặt, Lưu Khám này miệng lưỡi bén nhọn, đem những lời vốn là y nói, liền đoạt nói trước, thật sự là đáng hận!

Chỉ trong chốc lát, trong thành Lâu Thương truyền đến âm thanh hào giác chỉ quân Tần mới có.

Âm thanh cứng cáp hùng hồn, kích động cả không trung. Cửa thành vừa mở rộng ra, Lưu Khám cười Xích Thố nhanh như chớp lao ra khỏi thành.

Chỉ thấy hắn, đỉnh đầu đỏ thẫm túi ngao, chiến bào đỏ như lửa trên thân thể. Áo trong thiết kế thành hai vạt, đai lưng bên hông, tay mang Xích kỳ, hào quang lóa sáng. Phía chuôi Xích kỳ, cuốn một sợi gai màu đỏ, để phòng ngừa bàn tay ra mồ hôi, xuất hiện tình huống trơn tuột, mặt trên chạm đầu hổ, tua kỳ tung bay, phảng phất giống như một đám lửa đang thiêu đốt.

Xích Thố bên dưới, âm ỉ hí dài.

Lông mày Hạng Tịch nhíu lại, không ngờ tên này lại có con ngựa tốt như thế?

Ngựa Ô Truy của y cũng là lương câu Đại Uyên, trong vạn con mới chọn được một con, nhưng ngựa Xích Thố của Lưu Khám cũng không kém chút nào so với Ô Truy của y. Nhìn binh khí kia thì chưa bao giờ thấy, nhưng phàm là người dùng loại binh khí kỳ lạ này, tất nhiên là sẽ có những chiêu số bất thường, cần phải cẩn thận.

Lưu Khám cùng Hạng Tịch ở trước trận, ghì chặt ngựa, dò xét lẫn nhau.

- Hán tử kia, có dám cùng ta đánh cược?

Lưu Khám khề giật mình:

- Đánh cược cái gì?

- Nếu ta thua, không đánh một cọng cây ngọn cỏ của Lâu Thương người; nếu người thua, để lại Lâu Thương, ta cũng không làm khó dễ người.

Không biết người có phải là hảo hán thật sự, có dám cùng ta đánh cược không?

Lưu Khám nhìn Hạng Tịch giống như đang nhìn thấy quái vật, sau một lúc lâu đột nhiên cười to:

- Hạng Vũ, không ngờ người cũng là một người lãnh binh chiến đấu, lại có thể nói ra những câu ngây thơ như vậy? Người là người Sở, ta là tướng Tần. Giữa ta và người, sớm đã là không chết không ngừng, lại đánh cược cái gì chứ?

Hạng Vũ, người cho rằng hành quân chiến tranh này, là trò chơi trẻ con sao?

Trước khi cần nói, người không nhờ đồ quân nhu của Lâu Thương cứu trợ, thì làm cách nào công thành đoạt đất? Nếu ta mất đi Lâu Thương, chẳng phải là bó tay chịu trời sao?

Vốn tưởng rằng người một đường giết tới, ít nhiều cũng là một nhân vật, nào biết lại nói ra được mấy câu trẻ con đó, thật là làm cho ta cười chết mất!

Hạng Tịch bị nói vậy, mặt mũi đỏ bừng, trong lòng càng là giận dữ không thôi.

- Lưu Khám tặc tử, ta nể người cũng là một nhân vật, mới cùng người đánh cược, lại không nghĩ người là kẻ không biết tốt xấu, thật sự là đáng hận đáng giận a... Lưu Khám, để mạng lại!

Hạng Tịch then quá hóa giận, thúc ngựa múa kích xông về phía Lưu Khám.

Lưu Khảm nhấc bàn để chân thúc vào bụng Xích Thố, chỉ nghe Xích Thố hí một tiếng thật dài, liền vọt tới chỗ Hạng Vũ. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, hai con ngựa đều là bảo mã lương câu một trong vạn con liền lập tức đối mặt. Đại kích của Hạng Tịch một chiêu Ngọc đái triển yêu, liền cuốn về phía Lưu Khảm. Lưu Khảm cũng không yếu thế, Xích kỳ trong tay quay tròn, hướng ra phía ngoài, keng một tiếng, kỳ kích giao nhau, âm thanh chất chúa.

Khí lực của tên này so với hồi ở Trữ La Sơn tăng lên không ít!

Vừa giao thủ một cái Lưu Khảm đã biết Hạng Vũ này khi giận lên, cũng tương đương với mình. Lập tức cũng không chậm trễ, lúc hai ngựa sát thân, đột nhiên chặt nghiêng một kích. Hạng Tịch tay mắt lanh lẹ, một thúc Tô Tần bối kiếm, Bàn long kích chuyển một cái, lướt ngang qua đầu vai, đánh bật Xích kỳ ra.

Người giao phong, ngựa cũng không chịu yếu thế.

Bất kể là Xích Thố hay Ô Truy đều thuộc thể hệ tính tình kiên cường, sao lại để cho đối phương trước mặt ngang ngược càn rỡ? Lưu Khảm cùng Hạng Vũ đang giao phong trên ngựa, hai ngựa cũng không ngừng động tác, đá đập càn xé, đánh bụng quất đuôi... trong khoảnh khắc trên chiến trường khó hòa giải, không phân thắng bại.

Người hai bên xem cuộc chiến, chỉ thấy hoa cả mắt.

Trên thành đầu, Thúc Tôn Thông hét lên ra lệnh:

- Nổi trống, trợ uy cho Quân hầu!

Mấy trăm mặt trống trận, rầm rầm gõ vang. Tiếng trống chủ thành vang lên, trống trận hai bên cũng đồng thanh. Mà quân Sở thì phát cờ hò reo, không ngừng dùng binh khí mà gõ, cổ vũ cho Hạng Vũ. Tiếng trống trận gào thét quanh quẩn trên chiến trường, làm ối người sôi trào nhiệt huyết. Bất tri bất giác, hai người đã giao chiến hơn trăm hiệp, sắc trời cũng dần tối xuống, trăng sáng nhô lên cao.

Hạng Vũ càng đánh càng cao hứng, nhảy ra ngoài vòng tròn, lạnh lùng quát:

- Lưu Khảm, có dám đánh đêm?

Lưu Khảm cười nói:

- Có gì không dám?

Trong lúc nói chuyện, trong thành lâu và chiến trận, đều sáng lên ánh đuốc, làm chiến trường sáng trưng. Lưu Khảm và Hạng Vũ lại đánh tới, lúc này đây, hai bên đều nỗ lực hơn nhiều. Xích kỳ của Lưu Khảm càng múa càng nhanh, như một vòng hồ quang chém về phía Hạng Vũ; mà Bàn Long kích trong tay Hạng Vũ cũng càng múa càng nhanh, bổ, đâm, quét... chiêu chiêu đều giấu điểm sát cơ.

Lại đánh hơn trăm hiệp, Hạng Vũ có chút không chịu nổi!

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc y ở đây giao thủ, nhất định phải dùng hai chân kẹp chặt chiến mã mới có thể ngồi vững vàng mà phát lực; mà Xích Thố được trang bị bàn đạp, tương đối mà nói, Lưu Khảm đã chiếm được ưu thế. Đặc biệt là đánh đến cuối cùng, lực đạo Xích kỳ của Lưu Khảm càng tới càng mạnh mẽ.

Tên này sao lại hung hãn như vậy?

Hạng Tịch tự nhận mình cũng đủ dũng mãnh rồi, thật không nghĩ đến lại gặp một nhân vật so với y còn hung hãn hơn. Thời gian dần trôi qua, chiêu số đã bắt đầu toán loạn.

Đúng lúc này, một viên đại tướng trong quân Sở ở dưới cờ yên lặng lấy ra cung tiễn.

Trên chiến trường, Lưu Khảm cùng Hạng Vũ vừa thúc ngựa mà qua, trong khoảnh khắc đang định quay đầu ngựa lại để tái chiến, chợt nghe tiếng dây cung vang lên, một đạo kinh phong đánh úp từ phía sau tới. Hần theo bản năng vụt nghiêng người, nào biết mũi tên kia rất mạnh, găm thẳng vào đầu vai Lưu Khảm.

- A!

Lưu Khảm không khỏi quát to một tiếng, thúc ngựa đi.

Mà Hạng Tịch lại bất ngờ không hiểu, y còn chưa rõ ràng một mũi tên kia đến từ đâu.

- Thằng nhãi Hạng Vũ, lại dám lừa gạt, không phải là anh hùng!

Hạng Tịch tuy cảm tức bộ hạ nhiều chuyện, nhưng vừa rồi y quả thực rơi vào thế hạ phong. Nếu không có mũi tên kia, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Hơn nữa, trên chiến trường, nào có nhiều quy củ?

Nghĩ tới đây, Hạng Tịch cũng không thêm hỏi xem đến tột cùng là ai bắn lên, giờ cao kích, lạnh lùng quát:

- Binh sĩ ba quân, theo ta xông lên!

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy trong thành Lâu Thương truyền ra hai tiếng quát to:

- Thằng nhãi Hạng Vũ, lại dám dùng ám tiễn dả thương người... chạy đâu, Quý Bố, Chung Ly Muội tới đây!

Cửa thành Trắc bảo mở rộng, hai đội nhân mã từ trong thành giết đi ra, cùng quân Sở hỗn chiến với nhau.

Hai người Quý Bố và Chung Ly Muội song chiến Hạng Tịch, nếu thực độ sức, cho dù là Quý Bố và Chung Ly Muội liên thủ, vẫn chênh lệch so với Hạng Tịch một bậc. Nhưng dù sao ác đấu với Lưu Khâm mấy trăm hiệp, giờ khắc này, Hạng Tịch đã sớm rơi vào tình trạng người kiệt sức, ngựa hết hơi. Hơn nữa lúc này thắng không anh hùng, lúc này Hạng Tịch đang cảm thấy xấu hổ, lập tức đánh dứt một chiêu bức lui Quý Bố và Chung Ly Muội, rồi suất bộ lui lại.

Hai người Quý Bố cũng không truy kích, vốn chỉ là tới cứu giúp Lưu Khâm mà thôi.

Hai người suất bộ, che lấy Lưu Khâm lui về trong thành Lâu Thương. Vào tới cửa thành, đã thấy đám người Thúc Tôn Thông vội vã tiến lên nghênh đón:

- Quân hầu, không có việc gì chứ?

Lưu Khâm trở tay, chặt đứt mũi tên, rồi sau đó cắn chặt răng, tay vừa ra lực, “phốc” cái rút mũi tên ra, máu tươi bắn tung lên người Thúc Tôn Thông.

Tự có quân y vội vàng tiến lên, đem kim sang được bôi lên vết thương của Lưu Khâm, băng bó lại luôn. Thấy Lưu Khâm anh dũng như vậy, trong Lâu Thương thành lập tức vang lên tiếng hoan hô:

- Tướng quân uy vũ, tướng quân uy vũ! ban long hoi uy vũ!

Sắc mặt Lưu Khâm có vẻ hơi tái nhợt, nhưng chuyện trò vui vẻ như cũ.

Hắn cũng không về nghỉ ngơi, mà suất bộ lên thành đầu, Xích kỳ trong tay chỉ về phía quân Sở đang chậm rãi thối lui, lạnh lùng quát:

- Hạng Vũ, bọn chuột nhắt dùng ám tiễn làm thương người, thật là giảm uy danh của tổ phụ người. Hôm nay Lưu mỗ không chết, ngày sau chắc chắn lấy đầu trên cổ người!

- Lấy đầu trên cổ người!

Quân sĩ trên thành đầu, đồng thanh hô lên.

Ngoài dự đoán của mọi người, quân Sở lại lặng ngắt như tờ.

Lưu Khâm cười nói:

- Mặc dù ta trúng một mũi tên, nhưng lực sát thương đối với quân Sở còn hại hơn nhiều so với thương thế của ta. Theo ta thấy, quân Sở lần này lui binh, sĩ khí tất nhiên sẽ hạ xuống.

190. Chương 420 - 422 : Cự Hùng Cuồng Bạo.

Chương 420: Cự hùng cuồng bạo (1)

Trong quân doanh Sở quân, đèn đuốc sáng trưng.

Hạng Tịch đánh thắng?

Có lẽ, ít nhất trong đấu tướng, tựa hồ là y thắng Lưu Khảm. Nhưng y không hề có chút vui vẻ nào, cảm giác chỉ là vô cùng xấu hổ. Nếu không phải là một tên bắn lén kia, chỉ sợ chính mình đã thất bại.

Y xanh mặt, ngồi ngay ngắn trong đại tướng, ánh mắt hung hãn nghiêm lạnh nhìn võ tướng đang đứng yên trước mặt y, hận không thể đem đối phương ăn tươi nuốt sống.

- Lã Mã Đồng, ai cho người bắn lén tên?

Võ tướng thân cao hơn bảy thước, là sau khi Hạng Tịch đoạt được Ngô huyện, liền đến đầu nhập.

Người này võ nghệ không tầm thường, là cao thủ bắn cung khó có được. Bình thường Hạng Tịch đối với Lã Mã Đồng cũng rất coi trọng, chỉ là thật không ngờ, lần này Lã Mã Đồng lại âm thầm bắn tên trộm. Giao phong một hồi dưới thành Lâu Thương, quân Sở cũng không có thương vong quá lớn, nhưng với Hạng Tịch mà nói, lại là thua thật sự, ngày mai không biết có còn dũng khí để đến khiêu chiến dưới thành Lâu Thương hay không.

Lã Mã Đồng cứu vãn cục diện thất bại của y, lại làm cho y mất đi lòng tin!

- Mặt tướng thấy lúc đó tướng quân gặp nguy hiểm nên cũng không suy nghĩ nhiều, liền bắn mũi tên kia vào Tàn cầu.

- Trước trận hai quân, người có thể nào...

Hạng Vũ vốn là muốn nói: Người có thể nào làm chuyện không quang minh như vậy? Nhưng lời vừa đến khóe miệng, lại không thoát ra được đành ngậm miệng lại. Hai quân giao phong, đánh không chỉ là vũ dũng, tương tự cũng là đấu mưu lược, càng là đấu người lừa ta gạt.

Chiến tranh, nào có cái gì gọi là quang minh lỗi lạc?

Hạng Tịch vẫn luôn khát vọng trở thành anh hùng đỉnh thiên lập địa, nhưng y cũng biết, kết quả làm anh hùng, thường sẽ không quá tốt.

Mâu thuẫn trong lòng, làm cho y không biết nên trách cứ Lã Mã Đồng như thế nào. Vì vậy lời này đến bên miệng, liền biến thành:

- Bởi mũi tên này của người hôm nay, được ghi làm công đầu!

Đây là lời nói trái lương tâm a!

Thật ra, Hạng Vũ hận nhất là không thể một kiếm giết Lã Mã Đồng ngay tại chỗ, nhưng y không thể giết, chỉ có thể cố gắng tươi cười với Lã Mã Đồng. Đợi sau khi Lã Mã Đồng đi khỏi, y ngơ ngác ngồi trong đại tướng, không biết nên làm thế nào cho phải. Ngày mai, đánh hay là không đánh?

Cùng lúc đó, trong nội thành Lâu Thương lại là một cảnh tượng khác. Mũi tên bắn trúng trên bờ vai Lưu Khảm, thương thế cũng không phải là quá nặng. Một hồi long tranh hổ đấu dưới trường thành, lại càng làm cho sĩ khí của người Lâu Thương lập tức tăng vọt.

Trở lại phủ nha, không đợi Lưu Khảm đi vào cửa, Lữ Tu khóc lóc lao đến.

- A Khảm, mọi người nói huynh bị thương?

Lưu Khảm cau mày, cười ha hả nói:

- Là tên nào hồ ngôn loạn ngữ thế? Chỉ là một vết thương ngoài da thôi. Hai quân giao phong, ra trận chém giết, nào có thể không xảy ra va chạm? A Tu, nàng chớ lo lắng, nàng nhìn ta, bây giờ chẳng phải là vẫn tốt, không có trở ngại gì đó sao.

Lữ Tu nhìn kỹ lại, ngoại trừ sắc mặt hơi trắng của Lưu Khảm thì tinh thần hẳn lại rất tốt.

- Được rồi, nàng không nói việc này với mẹ đấy.

Lữ Tu nói:

- Sau khi muội nhận được tin tức, lập tức cho người phong tỏa tin tức, chính là sợ mẹ biết rõ chuyện. Nhưng tốt nhất là huynh đi thăm mẹ một chút đi, từ lúc mẹ nghe nói quân địch tới dưới thành, huynh ra khỏi thành giao thủ với người, mẹ vẫn có chút bận tâm.

- A Khảm, huynh chảy nhiều máu như vậy, không có chuyện gì chứ?

Trên áo giáp hắn dính đầy vết máu, nhưng sau khi dùng kim sang được, đã cầm máu rồi. Thấy thần sắc Lữ Tu khấn trương, Lưu Khảm khẽ cười nói:

- Không sao đâu... Đợi ta đổi bộ quần áo, chúng ta tới gặp mẹ.

Sau đó hắn phân phó mọi người giữ nghiêm thành trì, nhìn chăm chú động tác của Hạng Tịch. An bài xong mọi việc, Lưu Khảm mới về đến phòng ngủ, đổi lại một bộ quần áo sạch sẽ, cùng Lữ Tu đi tới bái kiến lão phu nhân.

Lão phu nhân đích thực là đang rất lo lắng! Tuy nói Lưu Khảm không phải là lần đầu tiên ra trận, nhưng lão phu nhân vẫn không tránh được sợ hãi. Thấy Lưu Khảm đã trở về, trái tim căng thẳng của bà mới hạ xuống, lôi kéo Lưu Khảm vào phòng nói chuyện. Lưu Cự ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm vào mặt Lưu Khảm, tựa hồ có gì đó không đúng lắm.

Tuy Lưu Cự đã khôi phục trí nhớ song vẫn chân chất như cũ, chỉ là không còn bộ dạng ngốc nghếch, không biết nặng nhẹ như cũ. Cùng là người luyện võ, Lưu Cự nhìn ra được, Lưu Khảm hình như đang bị thương. Chỉ là Lưu Khảm không muốn nói ra, hiển nhiên là sợ lão phu nhân lo lắng. Lòng mày Lưu Cự nhíu chặt, lại từ đầu đến cuối không có mở miệng.

- Khảm à, cuộc chiến này phải đánh đến khi nào?

Lưu Khảm nói:

- Chỉ sợ phải đánh lâu một chút... Nhưng mẫu thân không cần lo lắng, với hùng quan của Lâu Thương, quân Sở tuyệt không thể chiếm được ưu thế đâu. Đến cuối cùng, bọn họ chỉ có thể cầu hòa với chúng ta... Mẹ, nếu trận này đánh xong, rất có thể chúng ta phải thay đổi hoàn cảnh mới rồi.

- Hoàn cảnh?

Khảm phu nhân vốn khẽ giật mình, chợt cười nói:

- Con muốn nói là đi Cửu Nguyên?

- A, mẹ làm sao mà biết được?

Lưu Khảm rất khiếp sợ, chuyện rút lui về Cửu Nguyên chỉ có một số người nòng cốt mới biết được, thậm chí ngay cả mấy người như Tương Cường đi theo hắn bao lâu cũng không rõ ràng lắm. Hơn nữa Lưu Khảm cũng không nhắc tới chuyện này với lão phu nhân, lão phu nhân sao lại biết được? Chẳng lẽ ...

- Con chớ đoán mò.

Khảm lão phu nhân cười nói:

- Là hai ngày trước Công thúc tiên sinh tới, ngẫu nhiên nhắc chuyện này với ta... Khảm, Cửu Nguyên quận thật sự tốt như vậy sao?

Loáng thoáng Lưu Khảm đã đoán được ý tứ của Công Thúc Liêu.

Mẫu thân là người Lạc Dương, nhưng nhiều năm sinh sống ở phía nam nên luôn có chút bài xích đối với phương bắc. Rất nhiều người cho rằng quận Cửu Nguyên là nơi hoang vu nghèo nàn, thậm chí ngay cả Lưu Khảm, từ đầu cũng cho là như vậy.

Nhưng thực tế thì khác, đất Hà Nam phì nhiêu, không thuộc về Trung Nguyên. Nhân khẩu có thể không so được với Quan Trung Lạc Dương, nhưng so với Tứ Hồng thì hơn rất nhiều. Công Thúc Liêu không phải là người nhiều chuyện. Từng đảm nhiệm Quốc úy của nước Tần, sao lại không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói? Lão đã lộ ra ý tứ với Khảm lão phu nhân, nhất định là sợ đến lúc đó không xoay chuyển được lão phu nhân, không chịu chuyển đến quận Cửu Nguyên. Mà Lưu Khảm lại là đứa con có hiếu, nếu lão phu nhân không chịu đi, chỉ sợ... Lão lộ ra ý tứ kỳ thật cũng bao hàm ý khuyên bảo lão phu nhân.

Có câu nói “Mèo già hóa cáo”.

Sau khi Công Thúc Liêu đi tới Lâu Thương, rất ít khi bày mưu tính kế. Trong chuyện này có liên quan đến vấn đề tuổi tác. Nhưng nếu nói là nảy sinh suy nghĩ kín đáo, Lưu Khâm hoàn toàn không thể so sánh bằng. Ít nhất, Lưu Khâm sẽ không nghĩ tới điều đó.

- Mẹ, con đi ra ngoài một chút.

Lưu Cự đột nhiên mở miệng, đứng dậy hành lễ với Khâm lão phu nhân.

Khâm lão phu nhân sững sờ, chợt gật đầu cười nói:

- Cự à, con cứ ra ngoài đi, không cần phải nói với mẹ. Mẹ ở đây còn có vài câu nói với đệ đệ và em dâu con rồi sẽ đi nghỉ. Con cũng không cần tới hầu hạ nữa, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai đi giúp đệ đệ con.

Lưu Cự vội trả lời:

- Hai nhi đã biết.

Nói xong, y liền đi ra khỏi phòng.

Lưu Cự cũng không đi đâu, mà trực tiếp về phòng của mình.

Vương Cơ đang khâu quần áo, thấy Lưu Cự tiến vào, kinh ngạc hỏi:

- A Cự, sao huynh lại trở về? Mẹ ngủ rồi sao?

- Chưa, mẹ đang nói chuyện với nhị đệ.

Lưu Cự trầm mặc một lát, nhẹ giọng hỏi:

- Tú Nhi, hôm nay nhị đệ xuất chiến, nàng có nghe thấy tình hình chiến đấu thế nào không?

Tú Nhi là nữ danh của Vương Cơ. Vốn nàng không có tên này, Tú Nhi là tên sau khi thành thân với Lưu Cự, Khâm lão phu nhân đặt tên chữ cho nàng.

Vương Cơ nói:

- Nghe nói chủ tướng quân Sở rất lợi hại, đánh với nhị đệ khó phân cao thấp, vẫn chưa phân thắng bại.

- Ta cảm thấy, hôm nay nhị đệ có chút là lạ!

Lưu Cự gãi đầu:

- Ta thấy hần tựa hồ bị thương, chỉ là hần không muốn mẹ biết, cho nên một mực chịu đựng... Nhưng ta có thể ngửi thấy mùi máu tươi trên người hần. Tú Nhi, nàng thay ta đi hỏi thăm một chút, xem tình hình là như thế nào?

Vương Cơ buông đồ khâu trong tay xuống, gật đầu nói:

- Được rồi, để muội đi ra ngoài hỏi thăm một chút. Nhưng huynh cũng biết, em dâu là người thông minh thế nào, nếu như trong phủ không loạn lên, vậy khẳng định là bị a Tu áp chế rồi.

- Vậy... vậy đi ra ngoài nghe ngóng nhìn xem!

Vương Cơ đáp ứng, đi ra khỏi phòng.

Lưu Cự ở trong phòng bồi hồi một lát, đột nhiên đi đến tủ quần áo trước mặt, mở tủ ra.

Y lấy ra một bộ áo giáp tê giác màu đen, mặc ra ngoài nội y. Sau đó lấy từ trên nóc tủ xuống hai cái thiết chùy nặng trĩu dài hai thước, đang buộc khóa sắt. Dem thiết chùy gói kỹ, bỏ ra ngoài phòng. Lưu Cự quơ lấy lang nha bổng, bắt đầu ngồi trong viện chăm chú lau sạch.

Đại khái khoảng hai nén hương, Vương Cơ vội vã trở về.

- Cự, nhị đệ thực sự bị thương!

- Có phải bị giặc Sở kia làm bị thương không?

Vương Cơ gật đầu:

- Muội gặp Đồ Đồ tướng quân ở cửa, y nói với ta, lúc nhị đệ cùng tên giặc kia giao thủ, bị giặc bắn lén trúng bả vai. Nếu không phải đối phương dùng quỷ kế, nói không chừng nhị đệ đã thắng. Nhưng nghe nói thương thế cũng không nghiêm trọng lắm.

Lưu Cự nghe vậy, giận tím mặt.

- Cậu tặc vô sỉ, lại dám đâm sau lưng làm bị thương huynh đệ ta?

Suyt, huynh nói nhỏ một chút!

Vương Cơ vội vàng che miệng Lưu Cự:

- Nhị đệ đã không muốn lộ ra chuyện này, chắc là sợ mẹ lo lắng. Huynh lớn tiếng như vậy, cả Lâu Thương đều nghe thấy mất... Yên tâm đi, nhị đệ đã không nói, nhất định là có tính toán của mình.

Muội nghe Đồ Đồ nói, quân sĩ trong thành lòng đầy căm phẫn, hận không thể tử chiến cùng quân giặc...

Nhưng tên giặc kia cũng thực lợi hại, theo như Đồ Đồ tướng quân nói, từ khi hắn đi theo nhị đệ, còn chưa gặp tên giặc nào có thể đánh với nhị đệ không phân thắng bại.

- Hả? Tướng giặc kia rất lợi hại sao?

- Nghe nói rất lợi hại... muội cũng chưa từng thấy, sao biết được có lợi hại hay không? Nhưng nếu Đồ Đồ tướng quân đã nói như vậy, chắc là sự thật.

Lưu Cự nghe vậy, nhú mồm.

Y quơ lấy lang nha bổng, đi đến dưới mái hiên, mang theo một cái bao màu đen ra ngoài.

Vương Cơ sau lưng y nhìn không được hỏi:

- Cự, đã mượn thế này, huynh định đi đâu?

- Mẹ nói, muốn ta ngày mai đi chiêu cố nhị đệ.

Lưu Cự cũng không quay đầu lại:

- Ta đi võ đài luyện võ, nàng chờ chờ ta, nghỉ ngơi sớm đi.

Lưu Cự xưa nay ham võ thành tính, Vương Cơ cũng không để ý quá nhiều.

Nào biết được, sau khi Lưu Cự ra khỏi biệt viện, sắc mặt ngày càng đen lại:

- Ám tiễn thương người, sao có thể là hảo hán? Đợi ta lấy mạng người rửa hận cho đệ đệ ta!

Chương 421: Cự hùng cuồng bạo (2)

Sắc trời càng ngày càng muộn...

Lưu Khảm cũng đã nghỉ ngơi, đang mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng huyền oán. Lưu Khảm bỗng dưng mở to mắt, xoay người ngồi dậy.

Lữ Tu cũng tỉnh, vội vàng khoác áo lên.

- Sao lại ồn ào như vậy?

Lưu Khảm chạy ra khỏi phòng ngủ, chỉ thấy trong đình viện, Vương Cơ đang bị hai thân vệ ngăn đón, lớn tiếng gọi. Vừa thấy Lưu Khảm đi ra, Vương Cơ thét lớn:

- Nhị đệ, việc lớn không xong rồi... Ca ca đệ hiện tại vẫn chưa về, ta lo y ra khỏi thành đi tìm tên người Sở kia rồi!

- Hả?

Lưu Khảm chấn động, phát tay ý bảo thân vệ buông Vương Cơ ra.

- Tẩu tẩu, tỷ đừng gấp, đại ca đi đâu? Đang yên lành y đi tìm người Sở làm gì?

Vương Cơ giải thích nói:

- Buổi tối lúc đại ca đệ trở về, liền nói với ta, nhìn dáng vẻ người hình như bị thương, bảo ta ra ngoài nghe ngóng.

Ta ra ngoài tìm hiểu tình hình xong, nghe nói hôm nay đệ giao chiến, bị người Sở kia bắn lén bị thương. Sau khi trở về nói với đại ca đệ, y liền vô cùng tức giận. Về sau y nói với ta muốn đi luyện võ, ta cũng không để trong lòng. Nhưng lúc này đã đến giờ Tý rồi, đại ca đệ còn chưa quay về.

Ta tới võ đài nơi y vẫn luyện võ, nhưng không thấy y đâu.

Lúc trở về phòng lại phát hiện áo giáp y vẫn dùng không thấy... Nhị đệ, đệ biết sau khi Cự khôi phục trí nhớ, vẫn muốn giúp đệ làm một số việc. Nhưng y ngốc nghếch, không biết chữ, ngoại trừ đánh nhau, cái gì cũng không biết. Ta lo lắng...

Sắc mặt Lưu Khảm lập tức biến đổi, vội vàng hỏi lại:

- Tối nay ai gác cửa thành?

- Quân hầu, trên chủ thành lâu có Lý Tư Mã, cùng Đồ Đồ tướng quân tuần thú, trong thành có Tào Thương lệnh và huyện trưởng Tương Cường tuần thị.

Lưu Khảm nhẹ nhàng thở ra:

- Tẩu tẩu đừng lo lắng, Lý Tư Mã và Đồ Đồ tướng quân tuần thú cửa thành, không có quân lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể xuất nhập. Nói không chừng đại ca vẫn còn ở trong thành, chỉ có điều không tìm thấy đường về nhà thôi... Tỷ về trước đi, ta đây đi tìm y.

Nói xong, Lưu Khảm nhìn Lữ Tu một cái. Trong lòng Lữ Tu biết rõ, vội vàng nâng Vương Cơ vừa đi vừa trấn an.

- Chuẩn bị ngựa, theo ta đến cửa thành.

Tuy khuyên bảo Vương Cơ như vậy nhưng trong lòng hẳn cũng thực không chắc. Lưu Cự là loại người nào? Theo một câu tục ngữ nói, thì đó là một tay có thể bắt ngựa phi, nắm đấm có thể đánh người. Một thân công phu này, ngay cả Lưu Khảm cũng thấy kinh sợ. Đừng nhìn thấy Lưu Cự chân chất, nếu y thực sự muốn làm chuyện gì, ai cũng không ngăn được. Hơn nữa với thân thủ của Lưu Cự, nếu muốn đi ra ngoài, chắc chắn sẽ không để cho đám người Lý Thành phát hiện. Dù sao, Lưu Cự cũng không phải là người ngu, ở cùng Khảm lão phu nhân lâu như vậy, cũng có chút tâm nhãn.

Nhanh như chớp hẳn xông lên thành lâu, Lý Thành cùng Đồ Đồ đã sớm ở trên thành cung nghênh.

Trước khi Lưu Khảm đến, đã phái người đưa tin đến trước, cho nên Lý Thành cùng Đồ Đồ đã ở trên tường thành tuần thị một lần, kết quả...

- Quân hầu, chỉ sợ là đại gia đã đi ra khỏi thành từ nơi này.

Ở bên cạnh chủ thành và trắc bảo có một lỗ châu mai ở góc rẽ, trên đó có một thanh khóa đồng đường kính khoảng ba công phân đã rũ ra ngoài thành. Thiết chùy dài hai thước đang kẹt trên lỗ châu mai. Lưu Khảm nhìn xuống dưới, khóa đồng ước chừng dài hai trượng, xoay mình thẳng với vách tường, là hai mặt tường sườn dốc, bức tường loại này, đối với thủ thành cực kỳ có lợi, đương nhiên nếu như hạ xuống, cũng tương đối đơn giản.

Lưu Khảm cau mày, trong lòng không khỏi cười khổ.

- Phát hiện khi nào?

- Ngay vừa rồi!

Lý Thành nói:

- Nói như vậy, mỗi nửa nén hương chúng ta sẽ một lần tuần tra. Nhưng nơi này là phần giao với trắc bảo, địch nhân muốn đi lên từ dưới là căn bản không có khả năng, cho nên việc tuần thị cũng ít đi một chút. Ta

đoán chừng, nếu Đại gia đi từ đây ra ngoài, hẳn là chỉ trong một canh giờ. Bởi vì một canh giờ trước ta và Chung Ly tướng quân vẫn còn đứng nói chuyện ở đây. Đại gia không thể giấu giếm chúng ta được.

Nếu vậy...

Lưu Khám nghĩ nghĩ:

- Lý Thành, truyền quân lệnh của ta, đem hai trăm kỵ quân trong phủ toàn bộ điều tới đây, theo ta đi cứu huynh trưởng. Hai tướng quân Chung Ly và Quý Bố từ bên cạnh Trắc bảo lặng lẽ xuất kích, mai phục tại bụi cỏ lau bên cạnh sườn núi. Sau khi ta mang huynh trưởng trở về, nếu người Sở truy kích, để tiền quân đi qua liền phục kích chặn đường hai bên; nếu như quân Sở không truy kích, lập tức rút về thành.

Trong lòng Lý Thành không khỏi lộp bộp một chút, nói khẽ:

- Quân hầu, ngài lấy thân phạm hiểm như thế này, thật là quá nguy hiểm.

- Huynh trưởng ta có thể vì báo thù mà không để ý sinh tử, ta nếu ngồi yên không để ý đến, vậy còn có mặt mũi nào sống trên thế gian.

Lưu Khám giận dữ lạnh lùng nói:

- Việc này không cần nói thêm, chỉ cần theo ta phân phó là được. Trong vòng một nén nhang nữa, ta muốn xuất kích quân Sở.

- Nhưng vết thương của ngài?

- Chỉ là vết thương ngoài da, không cần để ý.

Lưu Khám vừa nói, tay vừa vịn lên lỗ châu mai, đưa mắt nhìn ra quân Sở xa xa. Chỉ thấy ánh đèn lóe lóe, loáng thoáng có thể nghe được tiếng điều đầu đặc hữu của quân Sở. Trừ đó ra, không còn động tĩnh nào khác. Lưu Khám ra khỏi Lâu Thương, thừa dịp màn đêm, lặng yên đi tới doanh trại quân Sở.

Ở ngoài doanh trại quân Sở, có đội tuần tra đi tuần thị xung quanh, thủ vệ cực kỳ nghiêm mật. Lưu Cự tuy tính tình táo bạo nhưng cũng không phải là người lỗ mãng. Gã biết rõ, nếu cứ như vậy xông vào, chỉ sợ không kịp nhìn thấy chủ soái quân Sở, tánh mạng mình đã nguy hiểm. Cho nên, gã đi vòng quanh doanh trại quân Sở. Bên ngoài đại doanh quân Sở, có một mảnh cỏ lau, Lưu Cự thân ã đại, lại vô cùng nhanh nhẹn, đi bên trong bụi cỏ lau, không làm kinh động bất cứ kẻ nào. Đi ước chừng được một nén hương thời gian, Lưu Cự phát hiện, bên trái đại doanh quân Sở có một cái cửa nhỏ, chỉ có hai tên lính Sở trông coi. Trước đó từng nghe nói, người Sở rất thích tranh đấu tàn nhẫn, nhưng quân kỵ cũng không phải rất nghiêm, hơn nữa còn có chút tùy ý. Cho nên khi hạ trại, thường xuyên sẽ để lại một cái cửa nhỏ, gọi là “Ngư môn”.

Khi tình hình không khẩn trương, sẽ có người từ “Ngư môn” này chuồn đi. Về sau, Ngô Khởi thay đổi luật pháp nước Sở, trong đó có chỉnh đốn quân kỵ nghiêm minh, đã khiến cho quân kỵ của người Sở tốt hơn rất nhiều. Nhưng cái thói quen “Ngư môn” này vẫn giữ lại, chỉ là để làm nơi thông hành đồ quân nhu.

Lúc này, làm gì có đồ quân nhu đến đây? Hai tên lính Sở dựa vào cửa, nhìn lên trên tựa hồ như đang ngủ gật.

Lưu Cự quan sát một lát, thấy xác thực không có nguy hiểm, từ bụi cỏ lau như gió vọt ra, một tay kéo lang nha bổng, một tay vươn về sau bắt lấy thiết chùy, lặng yên đập ra, thiết chùy kia hung hăng đập vào đầu tên lính Sở. Thiết chùy thật ra cũng không nặng, ước chừng khoảng ba bốn mươi cân, nhưng từ bàn tay không lồ của Lưu Cự phát ra, đó thực là trí mạng.

Phốc...

Óc tên lính sở kia vỡ toang, ngã xuống trong vũng máu.

Tên lính Sở kia cũng tỉnh táo lại, quơ lấy binh khí, vừa định lớn tiếng gọi, đã thấy đồng hóa trên thiết chùy của Lưu Cự rung lên, thiết chùy giống như linh xà, từ trong vũng máu xông lên, quấn quanh cổ tên lính. Sau đó Lưu Cự hung hăng kéo một phát. Tên lính Sở liều mạng giãy dụa, nhưng không phát ra được một chút thanh âm. Lúc này Lưu Cự cũng đến trước mặt gã, giơ lên lang nha bổng, tay nâng bổng đập xuống, đầu tên lính đập nát.

Ngồi thụp xuống, quan sát tình hình bốn phía, Lưu Cự lặng lẽ chui vào đại doanh quân Sở. Đây là doanh trại đồ quân nhu của quân Sở, trên đất trống bày các loại đồ quân nhu. Lưu Cự trốn sau một đồng lương thực, không biết nên làm thế nào để tìm được chủ soái của quân Sở, nhưng gã cũng có chủ ý.

Đã tìm không thấy người, vậy dứt khoát để người xuất hiện đi.

Nghĩ tới đây, Lưu Cự không nói hai lời, đem chậu than ở dưới chân đá vào đồng lương thực.

Đồng lương thực này vừa gặp lửa, thoáng cái liền bắt đầu nổi khói. Lưu Cự cúi đầu, liên tiếp đốt luôn mười đồng lương thực.

- Cháy rồi, cháy rồi!

Gã ở trong doanh lớn tiếng kêu lên.

Trong chốc lát, trong doanh đồ quân nhu loạn tung cả lên. Quân Sở đang trong giấc mộng, từ trong giường bông chen chúc mà ra. Đúng đầu mùa xuân, trời khô hanh, toàn bộ doanh đồ quân biến thành một biển lửa, quân Sở toán loạn chạy khắp nơi, tìm cách dập lửa.

Lưu Cự ở trong đám người, huy động lang nha bổng, bất thành linh hạ xuống. Ở trong cục diện người ngựa hỗn loạn này, lại không ai phát hiện được dị trạng của Lưu Cự. Chỉ trong chốc lát, chết dưới lang nha bổng của Lưu Cự đã có mấy quan quân. Cách đó không xa, có một đại tướng bông, nhìn bề ngoài hình như là chỗ ở của đại nhân vật. Lưu Cự giật mình, ngừng giết người, trốn vào chỗ tối.

Một người trung niên, tuổi chừng bốn mươi, da mặt trắng, cánh tay trần trụi từ trong trường bông lao ra.

- Nhanh cứu hỏa, nhanh cứu hỏa...

Y lớn tiếng gọi, bên ngoài mấy tên thân vệ đều nhao nhao xuất động. Đúng vào lúc này, Lưu Cự đột nhiên âm thầm thoát ra, từ phía sau lưng nam tử kia đánh xuống chính xác một bổng. Sau khi đánh xong, lại nhanh chóng lui trở về, thần không biết quỷ không hay.

- Mã tướng quân chết rồi...

Mã tướng quân bị người giết chết rồi!

Có người phát hiện ra thi thể của nam tử trung niên kia, lập tức thất kinh, kêu ầm lên. Một câu kêu này, càng làm cho toàn bộ doanh đồ quân nhu thêm hỗn loạn. Có người thanh tỉnh một chút, lập tức hô:

- Nhanh chóng bẩm báo Thiếu tướng quân!

Thiếu tướng quân?

Chẳng lẽ chính là cái tên chủ soái người Sở chết tiết kia sao?

Lưu Cự trốn trong góc, lặng lẽ quan sát cục diện hỗn loạn trong doanh. Nghe thấy có người hô to ba chữ “Thiếu tướng quân”, trong lòng khẽ động. Thiếu tướng quân là nhân vật gì? Lưu Cự không biết, nhưng gã cũng đã từng nghe người ta gọi Lý Tả Xa và Mông Tật là Thiếu quân hầu.

Còn có chất nhi Lưu Tần của gã, rất nhiều người gọi là tiểu công tử.

Thiếu tướng quân này, chỉ sợ cũng không kém bao nhiêu đâu... Cho dù không phải là chủ soái quân Sở, ít nhất cũng là đại nhân vật, có thể đánh chết.

Nghĩ tới đây, Lưu Cự dán mình vào một bên doanh địa, hướng cái cửa doanh đi bộ tới. Chỉ trong chốc lát, chợt nghe xa xa tiếng người hô ngựa hý không ngừng. Một đám người cưỡi ngựa, vây quanh một thanh niên tướng mạo hùng vĩ, chạy nhanh đến. Nhìn tuổi của thanh niên kia, cũng không chênh lệch nhiều so với nhị đệ, cao khoảng tám thước, đang cưỡi một con thần tuần bảo mã.

Cả thành Lâu Thương, bảo mã của người nào tốt nhất?

Không thể nghi ngờ đó là Xích Thổ của Lưu Khâm. Lưu Cự không phân biệt được xuất thân của đối phương, nhưng khí khái kia, lại còn bảo mã Ô Truy kia, làm cho Lưu Cự lập tức đưa ra phán đoán. Tên này nhất định là một đại nhân vật, nếu như có thể giết người này, chủ soái của người Sở tất nhiên sẽ lộ diện.

Thân thể Lưu Cự, cơ hồ tất cả đều giấu trong bóng tối ở cạnh cửa doanh. xem tại

Nhìn thấy người kia vừa cười ngựa đi vào cửa doanh đồ quân nhu, ghì chặt chiến mã. Trong ánh mắt Lưu Cự hiện lên một vòng khát máu quang mang, hai tay cầm thật chặt lang nha bổng, đột nhiên từ trong bóng tối chui ra, lang nha bổng giơ cao, đúng lúc ánh lửa soi tới.

- Cầu tặc, dám làm bị thương huynh đệ của ta, để mạng lại!

Lang nha bổng như gió, hướng về phía tướng lĩnh người Sở kia, hung ác đập xuống.

Chương 422: Cự hùng cuồng bạo (3)

Nói tới Hạng Vũ cũng thực không may.

Đánh một trận với Lưu Khâm hoàn toàn rơi vào thế hạ phong không nói, mặc dù sau đó có thắng, nhưng cái thắng lợi này lại làm cho y vô cùng lo lắng, thậm chí có chút cảm giác mất mặt.

Hạng Vũ tính tình cao ngạo, đối với vũ dũng của chính mình càng đạt đến tình trạng mê tín. Khởi binh từ Hội Kê, đánh trận nào thắng trận đó, có thể nói là anh hùng thiên hạ, ai cũng không vào mắt y.

Nhưng ngay chính tại Lâu Thương nhỏ nhỏ này, làm cho Hạng Vũ lần đầu tiên trong đời cảm thấy bị ngăn trở. Thắng không anh hùng, âm thầm đánh lên... Điều này đối với người tâm cao khí ngạo như Hạng Vũ mà nói, cũng chính là lần nhục nhã thứ nhất. Y rất muốn giết chết Lã Mã Đồng kia, nhưng người này lại vừa cứu tính mạng mình, còn bảo toàn thể diện của Hạng Vũ y; nếu không giết Lã Mã Đồng, Hạng Vũ lại cảm thấy trong cổ họng có một xương cá, vô cùng khó chịu.

Như ghen ở cổ họng, đại khái là cảm giác như vậy.

Hạng Vũ tâm tình bức bối, đi ngủ thật sớm. Thật không nghĩ đến, nửa đêm doanh trại đồ quân nhu đột nhiên lại nổi lên lửa lớn, làm cho y lập tức tỉnh ngủ.

Doanh trại đồ quân nhu sao lại có thể nổi lên lửa lớn? Chẳng lẽ là... Trong lòng Hạng Vũ còn có cổ kỵ, đó chính là từ khi quân Tần tập kích Long Thả ở Từ huyện, đến nay còn không có tin tức, giống như biến mất hoàn toàn khỏi thế gian. Trần Anh không đồng ý mạo muội tấn công, thì ra là xuất phát từ nguyên nhân này. Chẳng lẽ, quân Tần đến cướp trại hay sao?

Vừa nghĩ tới doanh trại bị địch đánh úp, Hạng Vũ lập tức thanh tỉnh, lập tức phái người triệu tập binh mã, mình thì mang theo mười mấy thân binh cùng tướng lĩnh, chạy đến doanh đồ quân nhu.

Thật không nghĩ đến, vừa tới của doanh đồ quân nhu, chỉ thấy một bóng đen âm thầm ập đến, như một cơn gió đánh tới Hạng Vũ. Vội vàng không kịp chuẩn bị, Hạng Vũ vội đưa đại kích ra ngăn cản. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một cổ cự lực truyền tới, làm cho hai cánh tay Hạng Vũ run lên, hổ khẩu vỡ toang, bên tai vẫn còn kêu ینگ ینگ.

Ngựa Ô TRuy bên dưới hí vang, đập đập liên tiếp lui về phía sau.

- Thích khách, có thích khách... Bảo hộ Thiếu tướng quân!

Sự tình xảy ra đột ngột, làm cho những người đi theo Hạng Vũ không kịp phản ứng. Nhưng khi nhìn thấy Hạng Vũ chống được một kích trí mạng, những người này đều hiểu ra, đây chính là có người muốn ám sát Thiếu tướng quân rồi... Mấy chục người nhanh chóng tiến đến, giơ cao đao thương.

Lưu Cự cũng thật không ngờ, một kích toàn lực của mình lại không giết chết được Hạng Vũ? Chẳng lẽ tên này đúng là người đã giao thủ với nhị đệ sao? Nhìn khí lực này, chỉ sợ là sà sà với nhị đệ, chỉ tiếc lại là thứ tiểu nhân.

- Cầu tặc, chạy đâu!

Lưu Cự sải bước, hướng về phía Hạng Vũ đánh tới. Sĩ tốt quân Sở đang ở trước mặt, Lưu Cự làm như không thấy, con mắt gắt gao tập trung vào Hạng Vũ. Từng bước lướt tới, tay bỗng một phát bắt lấy trường mâu, trong miệng quát to một tiếng, đem trường mâu bên người giơ lên hung hăng đập xuống đất, đồng thời xoay thân mình một cái, tay phải cầm lang nha bổng theo người động lên, đi một chiêu Ngọc đái triển yêu.

Lưu Cự này sức khỏe lớn đến đâu? Có thể ngoài trăm bước, đem một cái thiết chùy nặng bảy tám mươi cân đánh trúng xe diêu, đó là kinh người bậc nào. Những năm gần đây khổ luyện Tam cung bộ, thêm với điều kiện sinh hoạt được cải thiện, mặc dù đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng thân thể này lại đang ở trạng thái đỉnh cao. Lang nha bổng quay tròn, chùng vạn quân lực, khiến hai tên thân binh xông lên phía trước, cả người lẫn ngựa bị đánh bật ra ngoài.

Người này và người Cái Nhiếp chọn không giống nhau. Cái Nhiếp chọn chính là “héo léo, nhưng Lưu Cự đây là đánh với lực thật lớn.

Người ngựa rơi xuống đất, đã máu thịt be bét. Mà lúc này, Lưu Cự đã xông vào đám người, tay trái trường mâu, tay phải lang nha bổng, dưới chân chuyển khai Tam cung bộ, giống như một cái máy xay gió. Đinh đinh đang đang, tiếng binh khí va chạm bên tai không dứt, thật đúng là chạm vào sẽ chết, giống như một mãnh hổ điên cuồng, những nơi Lưu Cự đi qua, toàn là huyết nhục văng tung tóe, vô cùng thê thảm.

Một đường đi tới, dưới thân lộn xộn thi thể không cái nào là còn nguyên vẹn.

Hạng Vũ ghì chặt chiến mã, đứng bên ngoài nhìn cẩn thận, không khỏi hãi hùng khiếp vía. Bàn long kích to bằng cánh tay trẻ con, bị Lưu Cự đập một bổng đã cong mất, không còn dùng được nữa. Hai tay máu chảy đầm đìa, nhìn rất đáng sợ. Ngay cả ngựa Ô Truy cũng bất an hí dài không ngừng. Khí thế cuồng bạo của Lưu Cự, khiến cho người không khỏi sinh ra sợ hãi.

- Tên cầu tặc kia, dám tổn thương huynh đệ của ta, đừng có đi!

Lưu Cự giống như một con gấu bị điên, toàn thân trên dưới dính đầy máu tươi, hai con ngươi đỏ bừng, nhìn chằm chằm Hạng Vũ, cứ thế từ giữa vài trăm người, tuôn ra một đường máu.

Trường mâu đã vứt xuống một bên, hai tay Lưu Cự múa bổng, vù vù như gió. Đúng lúc này, từ đằng xa chạy tới hơn mười viên đại tướng. Cầm đầu chính là Lã Mã Đồng kia, tay cầm một cây đồng sáo, xông ngựa lên trước gào to:

- Thiếu tướng quân đừng hoảng, Lã Mã Đồng tới rồi!

Người con mẹ nó mới hoảng ấy!

Hạng Vũ giận tím mặt, nhưng không biết tại sao, y thật không dám tiến lên giao thủ cùng Lưu Cự.

Bên này đám người Lã Mã Đồng vừa tới, hơn mười tên đại tướng vây xung quanh Lưu Cự. Lưu Cự giết người đỏ cả mắt rồi, gặp người đón đường, cơn giận trong lòng lập tức bộc phát, đại bổng chấn động, chỉ nghe Lưu Cự gầm một tiếng:

- Người nào ngăn ta, giết!

Dưới chân chuyển khai Tam cung bộ, đại bổng theo thân mà đi, vù vù rung động. Lã Mã Đồng đứng mũi chịu sào, đang đón lang nha bổng của Lưu Cự, vừa thấy lang nha bổng tới, đồng sáo của Lã Mã Đồng bay ra ngoài rơi xuống...

Nhưng chính lúc bay ra ngoài này, đã xảy ra sự tình. Ngay cả Hạng Vũ đều không thể ngăn nổi lực lượng này, Lã Mã Đồng chỉ là thuần thực cung mã, sao có thể ngăn cản được. Chỉ nghe y hét thảm một tiếng, đồng sáo của Lã Mã Đồng bị chém đứt, lang nha bổng chém qua hông y, làm cho ngực bụng máu thịt be bét, rơi xuống đất, vẫn còn đang run rẩy không ngừng. Bàn chân lớn của Lưu Cự tiến lên, hung hăng đạp xuống một cước, đạp nát đầu của Lã Mã Đồng.

Hơn mười tên đại tướng ủa lên, nhưng Lưu Cự không một chút sợ hãi, lang nha bổng múa xoay tròn, cùng mười mấy người kia đứng một chỗ, người Sở nhiều, còn cười chiến mã, lại bị Lưu Cự đánh cho không có sức hoàn thủ.

Chỉ nghĩ đến cạnh lang nha bổng thôi cũng không dám, cuộc chiến này như thế nào đánh tiếp?

- Xạ thủ, xạ thủ đâu?

Hạng Vũ thấy chỉ một mình Lưu Cự đã quây cho đại doanh long trời lở đất, không khỏi âm thầm sợ hãi.

Y linh cơ khê động hét to:

- Xạ thủ tiến lên, bắn giết quái vật kia cho ta, bắn giết cho ta...

Trực tiếp vạch ranh giới coi Lưu Cự không phải nhân loại. Cũng khó trách, người bình thường, ai lại có thể có bộ dáng hung mãnh như Lưu Cự?

Xạ thủ nhao nhao tiến lên, nhắm ngay Lưu Cự!

Đang lúc Hạng Vũ chuẩn bị bắn chết Lưu Cự, lại nghe thấy trước doanh một hồi người hô ngựa hí, y quay thân nhìn lại, phát hiện ngoài đại doanh quân Sở đã thành một biển lửa. Hạng Vũ không khỏi khẽ giật mình, thầm than một tiếng: Lại xảy ra chuyện gì?

- Thiếu tướng quân, việc lớn không tốt rồi!

- Có gì mà kinh hoàng vậy?

- Tàn cầu, Tàn cầu giết đến ngoài doanh...

Hạng Vũ nghe vậy hoảng hồn:

- Trước doanh vì sao không ngăn cản, tận đến lúc này mới đến báo cáo?

- Thiếu tướng quân, ngài đã điều hết binh mã đến đây cứu hỏa, phòng thủ trước doanh hư không, bị Tàn cầu một lần hành động đột phá.

- Có bao nhiêu người? Người phương nào lĩnh quân...

Không đợi thám báo kia trả lời, ánh mắt Hạng Vũ ngưng lại, chỉ thấy trong loạn quân, một con ngựa màu đỏ như lửa mạnh mẽ chạy thẳng tới. Đại tướng trên ngựa, tay cầm Xích kỳ đao trên dưới, giống như thiếp tử của diêm vương. Mỗi lần kỳ tới, quân Sở người ngã ngựa đổ. Lưu Khảm, lại chính là Lưu Khảm bí mật đánh úp doanh cướp trại!

Hạng Vũ tựa hồ đã hiểu rõ. Trước là để cho quái vật kia đốt cháy doanh đồ quân nhu, làm cho quân Sở loạn lên. Đợi các bộ nhân mã đều bị điều động, Lưu Khảm liền tái suất chủ lực xuất kích.

Tên này, mưu kế thật là hay a!

Giờ khắc này, trong toàn bộ đại doanh quân Sở đã loạn thành một mảnh. Binh tìm không thấy tướng, tướng tìm không thấy binh. Người Sở cùng đánh thì dũng mãnh vô địch, nhưng gặp ngăn trở liền lộ rõ tật xấu binh bại như núi. Khi không rõ quân Tần đến tột cùng là có bao nhiêu binh mã, chỉ nhìn thấy lửa cháy nóng hừng hực, khắp nơi đều là sĩ tốt quân Tần phóng ngựa bay nhanh... Đánh, còn đánh cái rắm a, nhanh chạy đi!

- Ca ca đừng hoảng, ta tới cứu huynh!

Lưu Khảm cũng nhìn thấy Lưu Cự đang bị vây hãm bên trong, vội vàng lớn tiếng gọi, thúc ngựa lao đến. Xích kỳ bổ trái chém phải, không ai có thể ngăn cản lực kích này của hắn. Mà Lưu Cự nghe được thanh âm của Lưu Khảm, tinh thần đại chấn, nhếch môi nở nụ cười. Gã không cười còn đỡ, vừa nở nụ cười này nhìn dữ tợn vô cùng. Khuôn mặt đầy máu đen, nhìn lên như một hung thần ác sát. Một tướng Sở đang quần chiến cùng Lưu Cự, nhìn thấy nụ cười này của y, sợ đến hồn phi phách tán, bịch một tiếng từ trên ngựa ngã xuống, mất mạng tại chỗ. Người Sở tin vào Vu thuật, đối với quỷ thần là tin tưởng không nghi. Một nụ cười của Lưu Cự, chết một tướng Sở, đó chính là tướng nhất gan... Nhưng dưới con mắt của người khác, sự tình liền có chút không tầm thường, y cười một cái, người liền chết ngay?

- Tên này biết Vu thuật!

Người Sở vốn thấy những người bị Lưu Cự giết, tay chân đã nhũn ra rồi, nghe thấy lời này, lập tức tin tưởng. Không chỉ tướng Sở quay đầu chạy đi, mà ngay cả xạ thủ ở vòng ngoài, cũng vội vàng vứt bỏ cung tiễn, chạy mất. Hạng Vũ thấy tình hình thế này, trong lòng cũng không cách nào chiến tiếp nữa. Một Lưu Cự liền đánh không lại, lại thêm một Lưu Khảm đánh ngang tay với mình...

Nếu như bị quần lấy, kết quả có thể tưởng tượng ra.

Cầm trong tay bàn long kích, vút sang một bên, Hạng Vũ thúc ngựa chạy đi.

Vừa chạy còn vừa an ủi chính mình: không phải là ta sợ chiến, là Tần cầu kia biết vu thuật...

Lưu Cự đang được đánh thống khoái, phát hiện thoáng cái đối thủ chạy hết, không khỏi đứng ngu ngơ tại chỗ. Đến lúc này, Lưu Khâm thúc ngựa đi tới trước mặt Lưu Cự, nhìn Lưu Cự, không biết nên nói gì mới tốt. Thật ra ngày đó đem sự việc nói ra cho Khâm lão phu nhân, nhưng Lưu Khâm đối với Lưu Cự vẫn có chút cổ kị. Thật không nghĩ tới, sau khi nghe thấy tin mình bị thương, Lưu Cự lại thật sự chạy đến báo thù ình. Bên tai vang lên tiếng nói ngày đó của Lưu Cự: Ai tổn thương đệ đệ ta nửa phần, ta nhất định không buông tha y.

Người tất nhiên sẽ không buông tha rồi...

Lại một mình chạy đến trong trại địch, đây không phải là chịu chết sao?

- Nhị đệ, bọn chúng đã chạy hết rồi!

Lưu Cự kéo lang nha bổng, vò đầu nói với Lưu Khâm. Lưu Khâm trong lòng lại cảm thấy ảm áp, nhưng cũng bất mãn, giơ lên xích kỳ gõ lên đầu Lưu Cự một cái:

- Đều chạy hết rồi, còn đứng đây làm gì? Huynh đi lần này làm mẹ sợ hãi... Đợi khi về đến, mẹ nhất định sẽ không bỏ qua cho huynh đâu... Được rồi, nhanh theo đệ chạy thôi, đừng để những người kia quay lại lại vây khốn chúng ta.

- Được!

Tuy bị Lưu Khâm gõ đầu một cái, nhưng trong lòng Lưu Cự vẫn rất vui vẻ. Bởi vì gã có thể cảm nhận được, kỳ thực đệ đệ cũng rất quan tâm gã. Nếu không tại sao trên người vẫn còn bị thương, lại tới tận trong doanh trại địch cứu gã!

- Nhị đệ, đây là binh khí của chủ tướng bọn chúng!

Lưu Cự nhặt lên Bàn long kích Hạng Vũ vút trên mặt đất, mắt sáng ngời nói;

- Tên kia rất lợi hại, đáng tiếc nhất gan, chạy quá nhanh!

Nếu như Hạng Vũ biết Lưu Cự đánh giá y như vậy, hẳn sẽ hô to oan uổng.

Người để ta đánh với người thì có thể, nhưng người cũng không thể để ta sống mái với yêu quái đi...

Lưu Khâm liếc mắt liền nhận ra đó là binh khí của Hạng Vũ, tuy không rõ ràng tình huống, nhưng nhìn bộ dáng này, Hạng Vũ bị thua thiệt cũng không ít.

- Cầm lấy nó, chúng ta lập tức bỏ chạy!

Trong đại doanh quân Sở đã loạn thành một đoàn, làm gì còn có người ngăn trở Lưu Khâm?

Cứ như vậy, huynh đệ Lưu Khâm mang theo hai trăm kỵ quân từ đại doanh quân Sở giết đi ra, dĩ nhiên là không một ai tử thương. Đợi khi Hạng Vũ tỉnh táo lại, phát giác binh mã của Lưu Khâm cũng không nhiều, lập tức dẫn người truy kích phía sau. Nhưng không nghĩ lúc đến sườn núi lại bị đám người Quý Bố, Chung Ly Muội suất bộ phục kích hai bên. Sau khi chết vài trăm người, lại lần nữa chặt vật mà chạy.

Một trận chiến này, tướng lĩnh quân Sở bị Lưu Cự chém chết từ Lư trưởng trở lên là hai mươi tám người, mà lương thảo và đồ quân nhu tổn thất hầu như không còn.

Lúc hừng đông, Hạng Vũ một lần nữa tập kết nhân mã, kiểm kê quân số. Nhưng lần điểm danh này, làm cho y có xúc động muốn khóc to. Tám nghìn Tử đệ binh theo y vượt sông, đánh bao nhiêu trận chiến, có thể nói là bách chiến bách thắng, không nghĩ tới, ở dưới thành Lâu Thương, trong vòng một đêm lại hao tổn gần nghìn người... Đây là những tình nhuệ của y a!

Hạng Vũ khóc không ra nước mắt...

- Thiếu tướng quân mau nhìn, phía trước hình như là cờ hiệu của quân sư!

Hạng Vũ đang đắm chìm trong bi ai vì đại bại, tiểu giáo bên người cao giọng kêu lên:

- Thiếu tướng quân, thật là quân sư rồi!

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy từ xa, một đạo nhân mã đang chậm rãi đi tới. Trên cờ lớn, viền vàng xung quanh, lấp lánh kim tuyến, viết Đại Sở thiên binh, tam quân tư lệnh. Ở chính giữa cờ, là một chữ “Hạng” rất lớn, phát phơ trong gió.

Dưới cờ lớn là một cỗ xe nhẹ, đứng trên đó là một văn sĩ trung niên, đầu đội trúc quan, mặc đại áo, một chiếc mũ xanh hất lên, vài sợi râu, theo gió mà phiêu động, mắt xéch, sáng ngời có thần.

Người tới, chính là Trần Anh!

191. Chương 423 - 424: Tần Đồng

Chương 423: Tần Đồng (1)

Lâu Thương, tửu quán.

Đại chiến đã bắt đầu, nhưng cuộc sống của người dân Lâu Thương dường như không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Lệnh tổng động viên khẩn cấp giờ đã có hiệu lực, mỗi ngày mọi người đều tuân thủ theo công việc được dặn dò, nên làm gì thì làm đó. Sau một ngày bận rộn, người thì về nhà, người tới tửu quán ngồi, uống hai bát rượu, nói chuyện một lát sau đó lại về nghỉ ngơi.

Điều này dường như đã trở thành thói quen.

Sự tàn khốc của chiến tranh có lẽ không thể ảnh hưởng được đến tâm trạng của người dân Lâu Thương, nhìn bọn họ đều rất thoải mái.

- Đã nghe nói chưa, quân Sở tới rồi!

- Nói nhảm, đương nhiên biết rõ ngày hôm qua chẳng phải đã giao thủ rồi sao? Quân Sở không chiếm được lợi thế, còn chọc giận đại gia, đại gia đơn thương độc mã tiến thẳng vào đại doanh quân Sở, chém giết khiến bọn chúng chạy trốn chết... Trần Nhị, chuyện này chúng ta đều biết, đừng ở đây giả thần giả quỷ nữa!

Trần Nhị trông giống như một người nước Sở đích thực.

Dáng người không cao, tầm bảy thước, cơ thể nhỏ gầy.

Gã trợn mắt:

- Ta nói là chủ lực của người Sở... quân Sở ngày hôm qua chỉ là tiền phong. Nghe nói đại quân của người Sở đã đến, mười mấy vạn người đóng quân trong vòng mười dặm ngoài thành liền. Ta thấy, lần này Lâu Thương e rằng sắp nguy hiểm rồi, nói không chừng ngày phá thành, già trẻ khắp thành chúng ta đều sắp gặp tai ương rồi... Ngoài thành là người Sở, chúng ta cũng là người Sở, mọi người nói xem đang yên đang lành lại đánh làm gì?

Mọi ánh mắt đều chăm chú dồn vào Trần Nhị.

- Người là đồ hỗn xược!

Một ly rượu lao thẳng tới, suýt nữa khiến Trần Nhị rách đầu chảy máu. Tuy nhiên dù tránh được cốc rượu nhưng người gã cũng ướt sũng, trông rất khổ sở. Trần Nhị giận tím mặt, ngẩng đầu nhìn theo hướng chiếc cốc, khuôn mặt biến sắc.

- Lão ngu đầu, lão đang làm cái gì vậy?

- Làm gì ư? Ta đập chết cái đồ hỗn hào nhà ngươi!

Lão ngu đã qua thất tuần, râu tóc đều bạc phơ. Trước đây lão mở quán rượu ở ngoài thành, khi đại loạn nổi dậy mới quay về thành Lâu Thương.

Đây là người Lâu Thương chính gốc, sáu đời tổ tiên sống ở vùng Tứ Hồng này, dựa vào đánh cá và săn bắt mà sống.

Sau này Lâu Thương được thành lập, nhà Lão Ngư đầu liền chuyển vào Lâu Thương sinh sống. Hiện giờ tôn tử của lão đang phục vụ trong quân đội Lâu Thương, con trai trưởng buôn bán nhỏ, trong tay còn có mấy mẫu đất cày, cuộc sống cũng không đến nỗi tệ. Lão đứng lên, chỉ tay vào Trần Nhị quát:

- Ta đã cảm thấy tiểu tử nhà ngươi không hay ho gì, từ sau khi tới Lâu Thương, cả ngày lang thang khắp nơi nói những lời kỳ quái.

Các hương thân! Nói một câu đúng lương tâm: Mười năm nay, Quân hầu đối xử với chúng ta thế nào?

Trước kia, người Lâu Đình chúng ta sống thế nào, giờ dân Lâu Thương ta sống ra sao? Những nơi bên cạnh, ta không biết, còn Hàm Dương, Lạc Dương ta cũng chưa từng đi qua. Nhưng bà bạn già của ta từ Dĩnh Đô lánh nạn tới đây đã nói với ta, cuộc sống của người Lâu Thương chúng ta, ngay cả Dĩnh Đô trước đây cũng không bì được... Điều này ai cho chúng ta? Là Quân hầu! Không có Quân hầu, chúng ta chỉ có thể trôi dạt trên nước.

Quân hầu đã từng nói, Lâu Thương không phân Tàn Sở, không phân chia địa vực.

Sống ở đây, mọi người chỉ có một cái tên: người Lâu Thương... Mười năm qua, Quân hầu đã từng ức hiếp hay xỉ nhục chúng ta bao giờ chưa?

Mẹ nó, giờ cuộc sống tốt đẹp vừa bắt đầu thì đã có một đám người quấy rối ở đây.

Lão đầu ta chỉ nói một câu, ai không để ta sống yên lành, lão đầu ta cũng sẽ không để hắn được thoải mái... Mười mấy vạn người thì đã sao? Lúc trước chẳng phải cũng mười mấy vạn quân Hàn bao vây Lâu Thương chúng ta sao? Nhưng kết quả bị Quân hầu đánh cho tan tác, chạy trốn sống chết.

Mọi người trong tửu quán nghe vậy gật đầu liên tục.

Đúng vậy, mười mấy vạn người thì sao? Lâu Thương này có hoàn cảnh nào chưa trải qua đâu, sợ gì bọn họ?

Gò má của Trần Nhị hơi co giật một hồi, gã đúng là không phải người dân Lâu Thương, mà mấy ngày trước gã theo người huyện Từ cùng đến đây.

Đối với đại chiến mà Lâu Thương gặp phải trước đây, gã không hiểu rõ lắm.

Lão ngừ đầu chỉ vào Trần Nhị mắng:

- Đồ hỗn hào, ngươi cút đi cho ta, sau này đừng để ta lại trông thấy ngươi nữa. Tửu quán ta không hoan nghênh loại người như ngươi... còn nữa, lần này tat ha cho ngươi, lần sau nếu còn để ta nghe thấy, ta sẽ bấm báo nha môn, xem ngươi còn dám nói nhảm hay không.

- Trần Nhị, đi thôi! truyện copy từ

Tửu khách bên cạnh nói:

- Ngừ lão gia nếu muốn đánh nhau thì sẽ phải chịu hậu quả xấu đấy, đi thôi.

Một đám người Sở bại hoại!

Trần Nhị thâm rửa trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, luôn miệng xin lỗi ra khỏi tửu quán.

Bình mã của chủ nhân đã tới, nay án binh bất động, tất nhiên là đang chờ đợi tin tức. Tuy nhiên những người dân Lâu Thương thờ phụng chó Tần như thần linh, đừng nói chiêu hàng, ngay cả nói chó Tần đó không đúng thì cả đám sẽ nổi trận lôi đình. Cứ tiếp tục như thế rất khó xử lý.

Trần Nhị đi men theo con đường về nơi ở của mình.

Gã không phát hiện ra phía sau có hai tên đang đi theo. Khi tới một cái ngõ, hai tên này đột nhiên tăng tốc, một trái một phải kẹp Trần Nhị ở giữa.

- A, các người...

Trần Nhị đang định kêu lên nhưng thấy một thanh đoản kiếm sáng loáng đang kề bên thắt lưng, vì thế tiếng kêu la lên đến cổ họng lại phải ghìm lại.

- Muốn sống thì ngoan ngoãn đi theo bọn ta.

- Ta...

- Im miệng, đến nơi tự nhiên sẽ có cơ hội cho người nói.

Một tên tay ôm bả vai Trần Nhị, tên khác thì lùi lại phía sau một bước, nhìn chăm chăm vào Trần Nhị.

Hai tên kẹp lấy Trần Nhị, rẽ vào một ngõ nhỏ rồi cứ đi thẳng đến cửa sau của một tòa nhà lớn. Trần Nhị nhìn lên cánh cửa to sơn đen xì mà lo lắng, nhưng còn chưa kịp hành động, đoàn kiếm đã đâm rách da thịt của gã. Nhìn vậy nhưng hề gã có chút hành động làm loạn nào là hai tên này sẽ giết chết gã không chút do dự. Bọn chúng đúng là giết người không chớp mắt.

Cửa mở ra, hai tên kẹp Trần Nhị bước vào trong.

Bên trong âm u, không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng. Hai bên là mười mấy gian phòng, chính giữa là đại sảnh.

- Mã huynh đệ, hôm nay lại có thu hoạch hả?

Một tên mặc quần áo nha dịch còn trẻ tiến đến, tay cầm xiềng xích mở cửa cười ha hả chào hỏi.

- Làm phiền huynh đệ rồi... có tên có mắt không trông kia, muốn gây náo loạn trong thành. Hôm nay lại tìm tới địa bàn của Ngưu lão đầu.

Đúng lúc nhàn rồi, huynh đệ tiện tay dẫn gã tới đây, xem có thể hỏi ra được điều gì không, còn phải làm phiền các huynh đệ.

- Điều là phục vụ cho Quân hầu, nói gì chuyện làm phiền hay không làm phiền chứ?

Người kia rung xiềng xích, chỉ nghe thấy tiếng rầm rầm, rồi nhanh chóng khóa vào tay chân của Trần Nhị, sau đó dùng một sợi dây thừng nhỏ để dắt, vừa cười ha hả vừa nói:

- Người, muốn tự đi vào hay để bị dắt đi? Hai ngày nay, các huynh đệ trong hình phòng đang ngứa ngáy tay chân lắm.

Mã huynh đệ đập vào vai Trần Nhị:

- Nếu ta là người, chắc chắn chọn cách tự đi vào, ta thấy nhiều kẻ cứng đầu rồi, nhưng không ai có thể đỡ được mười hai hình phòng của hắc y vệ... Ha ha, đương nhiên, nếu người có hứng thú, có thể thử xem, cũng coi như được mở mang tầm mắt.

Hắc y vệ?

Đó là cái gì!

Trần Nhị lần đầu nghe thấy từ này, trong lòng không khỏi run rẩy.

Mấy tên này nhìn đều khá thân thiện dễ gần, nhưng gã có thể nhận thấy, đằng sau nụ cười kia ẩn dấu sát khí dữ tợn nào đó.

- Ta tự đi vào, không phiền đến các vị nữa.

- Thông minh!

Mã huynh đệ cười nói:

- Lát nữa nếu nhìn thấy Giả đại nhân, cứ tiếp tục thông minh như thế thì sẽ tốt hơn chút.

Tên đó rung dây xích, dẫn Trần Nhị vào đại sảnh.

Trần Nhị đưa mắt nhìn khắp hai bên, chỉ thấy trên bậc thềm của các căn phòng kia được quét dọn rất sạch sẽ, nhưng vẫn có thể nhìn được vết máu loang lổ.

Trong lòng gã càng run rẩy.

Bước vào đại sảnh, đối diện cửa phòng là một chiếc bàn dài.

Trên hai bên tường treo các vật dụng kỳ quái, còn phân loại đánh số lên đấy. Bảy tám cái giá gỗ nhỏ, bên trên tương tự được treo các hình cụ. Có rất nhiều thứ Trần Nhị căn bản không biết gọi là gì, thậm chí còn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Gã không khỏi thấp thỏm trong lòng.

- Đợi ở đây!

Tên đó nói một câu rồi quay người đi.

Trong đại sảnh trống không và vô cùng yên tĩnh, Trần Nhị đứng một mình nguyên vị trí cũ, không dám cử động. Bởi vì gã có thể cảm nhận được, từ trong bóng tối của đại sảnh có vô số ánh mắt đang nhìn gã. Cảm giác bị người khác dòm ngó, cộng thêm tâm trạng hốt hoảng khiến mồ hôi chảy ròng ròng trên trán gã.

Những tên Tần này rốt cuộc muốn làm gì?

Một mình đứng ở đây cũng là một sự dày vò.

Qua thời gian khoảng một nén nhang, Trần Nhị có vẻ không chịu nổi. Lúc này, một loạt tiếng trống vang lên, theo sát đó là một người đàn ông trung niên bước ra từ trong hậu đường. Bên ngoài đại sảnh, tám nha dịch chạy vào, chia thành hai hàng đứng hai bên. Người này ngồi xuống sau trường án, không thèm ngước mí mắt lên, cất tiếng hỏi:

- Tặc nhân ở dưới công đường tên là gì?

Chương 424: Tần Đồng (2)

- Tiểu dân tên là Trần Nhị!

- Trần Nhị, ngươi biết tại sao lại dẫn ngươi đến đây không?

Trần Nhị tròn mắt, đưa tay tát vào má mình một cái:

- Cái mồm thối này của tiểu dân nói năng linh tinh ở bên ngoài, vì thế đã chọc giận lão gia.

- Nói năng linh tinh ư? Nhiều người nói năng linh tinh lắm, sao chỉ bắt một mình ngươi?

Người trung niên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời, sắc mặt hần hơi tái nhợt, tướng mạo cũng rất thanh tú. Nhưng một khi hần trừng mắt đều lộ vẻ dữ tợn. Hần lạnh lung nói:

- Ta vẫn cho rằng ngươi rất thông minh, nhưng xem ra, sự thông minh của ngươi lại không dùng đúng chỗ rồi.

Nói rồi, hần mở hồ sơ ra:

- Trần Nhị, cư trú ở Đông Dương, là con cháu của đại tộc Trần Thị ở Đông Dương, sau bán thân làm nô bộc của Trần Anh. Tám tháng trước, ngươi từ Đông Dương chuyển đến huyện Từ, tự xưng là lưu dân, đã đăng ký hộ tịch. Sau đó, ngươi ở huyện Từ cũng khá trung thực... Sau khi Quân hầu hạ lệnh di dời dân chúng huyện Từ, ngươi cùng theo tới Lâu Thương, đến nay... tổng cộng là hai mươi tám ngày, ta nói có chỗ nào sai không?

Người Trần Nhị run lên liên tục, gã nằm sấp trên mặt đất, không nói một lời.

- Trong hai mươi tám ngày này, ngươi làm chuyện gì đều được ghi chép trong sổ của ta.

Trần Nhị, hay là ta nói ra, xem có chỗ nào sai không nhé...

- Tiểu, tiểu dân không dám phiền lão gia.

Người trung niên nở nụ cười:

- Coi như ngươi thông minh, biết thương lão gia... Đã thế, ngươi đừng có tiếp tục giấu diếm nữa, lão gia muốn biết gì, trong lòng ngươi rõ nhất, ngoan ngoãn khai ra sẽ tránh lát nữa phải chịu tội. Nhân lúc tâm trạng lão gia còn vui vẻ, chưa lôi ngươi ra thì ngươi hãy trình bày để lão gia ta vừa ý đi, sau này còn được sống an nhàn; Nếu không, ta gọi người đến, ngươi có nói cũng đã muộn.

Nghe giọng điệu của người trung niên rất nhẹ nhàng.

Trần Nhị khẽ cắn môi:

- Lão gia, tiểu dân thực sự không biết...

Không để gã nói xong, người trung niên đã ngắt lời Trần Nhị. Ánh mắt bỗng nhiên nghiêm nghị, nhìn chăm chăm vào gã, lâu sau mới khẽ thở dài một tiếng.

- Trần Nhị, lão gia thấy ngươi vừa mắt nên không muốn để ngươi chịu tội. Nhưng không ngờ, ngươi lại không biết nghĩ như vậy... Lão gia mười một năm làm hình ngục, cả đời này thích nhất là hỏi khẩu cung. Thấy những tên tự cho là anh hùng hảo hán, tự cho là cứng đầu phải kêu la thảm thiết trước mặt lão gia, ta thấy cực kỳ sáng khoái trong lòng.

Vốn cho rằng ngươi là tên thức thời, ha, không ngờ lão gia hôm nay nhìn sai rồi.

Đã thế... trước tiên dẫn anh hùng này tới phòng mười hai, nếu chịu đựng được, lão gia sẽ tiếp tục đích thân ra tay, chiếu cố vị anh hùng này.

Giọng điệu của người trung niên rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Trần Nhị run lấy bầy.

Hai tên đại hán tiến lên một bước, lôi Trần Nhị đứng lên đi ra ngoài, vừa đi còn vừa nói:

- Huynh đệ, hôm nay ngươi đừng làm bọn ta thất vọng.

- Lão gia, oan uổng, oan uổng quá!

Tiếng gào thê lương của Trần Nhị truyền đến tai người trung niên, nhưng trên mặt hắn lại hiện lên sự vui vẻ dữ tợn.

- Tàn Đồng!

Một người bước ra từ trong hậu đường, chính là Thúc Tôn Thông.

Người trung niên vội vàng đứng lên, chấp tay thi lễ với Thúc Tôn Thông:

- Ân công!

- Đừng đùa quá mức, tên này Quân hầu còn dùng đến... Còn nữa, sau này đừng gọi ta là ân công nữa, gọi chức quan của ta hoặc gọi tên ta là được. Lễ này không thể bỏ, giờ chúng ta đều phục vụ dưới trướng của Quân hầu, có một số việc tốt nhất chú ý một chút.

- Vâng!

Lúc Tàn Đồng đáp lại thì đồng thời cũng có tiếng kêu thảm thiết từ ngoài sảnh vang vọng đến.

Thúc Tôn Thông biến sắc mặt, người khẽ run lên. Tuy nhiên người lập tức cười gượng và lắc đầu:

- Tàn Đồng, ngươi nói ngươi là một nho sinh vậy mà lại thích cái trò này. Hình phòng đó của ngươi, ngay cả ta cũng không dám bước vào, ngươi nói xem ngươi từng này tuổi sao vẫn có tật xấu đó?

Tàn Đồng nghiêm mặt nói:

- Đối với những tên tự cho là cứng đầu cứng cổ đó, mười hai hình phòng có tác dụng nhất.

Có điều Hà công cứ yên tâm, Đồng đã không còn là kẻ lỗ mãng như trước đây nữa, ra tay tự biết chừng mực, tuyệt không làm lỡ đại sự của Quân hầu và Hà công.

- Hiểu là tốt, đợi tên kia quy thuận, trước tiên cứ ở chỗ ngươi đã.

Ngoài ra, Hắc y vệ của ngươi phải chú ý nhiều hơn nữa mới được. Đại chiến sắp diễn ra, e rằng những con chuột lẩn trốn vào thành đó sẽ hoạt động tập nập.

Tàn Đồng cười nói:

- Xin Hà công nắm rõ với Quân hầu, tại hạ phụ trách hình ngục đã mười một năm, những việc như thế này vô cùng thuận buồm xuôi gió. Những con chuột bị bắt trước đây đều đã ngoan ngoãn quy thuận rồi, có

người còn đồng ý phối hợp với tại hạ để đi thám thính. Nhất cử nhất động của bọn chúng đều nằm trong sự khống chế của tại hạ.

Thúc Tôn Thông gật đầu:

- Rất tốt, ta sẽ tiến cử người với Quân hầu, chính là nhìn trúng thủ đoạn và tâm tư này của người.

Hắc y vệ mặc dù không được lộ ra ngoài sáng, không so được với việc chém giết của các chiến tướng trên chiến trường, cũng không giống mấy bọn ta bàn mưu tính kế. Tuy nhiên đối với Quân hầu mà nói, hắc y vệ lại là bộ phận quan trọng nhất. Các người là tai mắt của Quân hầu, phải thường xuyên cảnh giác.

Hôm nay ta tới đây cũng là do Quân hầu phái đến.

Người muốn ta chuyển lời đến người:

- Hiện giờ đại chiến đang cận kề, rất nhiều việc người không thể lưu ý được hết. Vì thế, việc trong thành phải nhờ các người rồi!

Nói rồi Thúc Tôn Thông chấp tay thi lễ với tất cả mọi người trên đại đường.

Tất cả mọi người kể cả Tần Đồng đều đồng loạt quỳ trên mặt đất:

- Chúng ta nhất định quên mình phục vụ Quân hầu.

Tốt rồi, chuyện đã nói xong, ta cũng phải đi đây.

Thúc Tôn Thông nói xong, đang chuẩn bị đi thì thấy một tên hắc y vệ chạy vào, cung kính nói:

- Đại nhân, tên Trần Nhị kia đã chịu mở miệng rồi.

Tần Đồng và Thúc Tôn Thông nhìn nhau cười.

- Dẫn thẳng đó lại đây, để ta nghe xem nó nói cho ta những chuyện gì nào.

Thúc Tôn Thông đã rời khỏi nha môn của hắc y vệ, dẫn theo người hầu cận thẳng hướng đến cửa thành.

Y leo lên thành thì thấy Lưu Khảm tay vịn lỗ châu mai, mắt nhìn về nơi xa. Sau lưng hắn, Lưu Cự như con gấu khổng lồ, yên lặng đứng đó.

Lý Thành và Đồ Đồ chia ra đứng hai bên Lưu Khảm, thì thoảng khẽ nói chuyện với nhau.

Thúc Tôn Thông tiến lên một bước nói:

- Quân hầu!

- A, Hà công!

Lưu Khảm quay người nhìn Thúc Tôn Thông cười nói:

- Việc trong thành đều giải quyết ổn thỏa chứ?

- Quân hầu yên tâm, Tần Đồng đã phụ trách hình ngục ở Năng quận mười một năm rồi, về mặt này chắc chắn là một tay lão luyện. Có y quản lý, lũ chuột trong thành sẽ không gây ra sóng gió gì đâu. Tuy nhiên, gã này bản tính không đổi. Trước đây vì đã từng bị dụng hình nên bị giáng chức làm thứ dân.

Không ngờ mấy năm rồi vẫn mắc bệnh cũ, hơn nữa còn ngày càng nghiêm trọng...

Quân hầu, tên này có thể trọng dụng nhưng vẫn phải giáo dục thường xuyên mới được.

- Cái này, ta có chừng mực!

Sau khi đến Lâu Thương, Thúc Tôn Thông đã tiến cử một số người cho Lưu Khảm.

Tần Đồng chính là một trong số đó...

- Xem ra, Trần Anh không muốn cường công!

Lý Thành khẽ nói:

- Nhìn điệu bộ của y, sợ là muốn giảng hòa với chúng ta trước.

Lưu Khám gật đầu:

- Hạng tịch đại bại gây ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí của quân Sở.

Điều Trần Anh cần làm hiện giờ là khôi phục sĩ khí quân Sở. Ta đoán trước tiên y sẽ bắt tay vào công phá mấy thành trấn của Lăng huyện, lấy thắng lợi để ổn định lòng quân. Đồng thời, sau khi các vùng của Lăng huyện bị chiếm đóng đồng nghĩa với việc Lâu Thương bị cô lập... ha ha, tên này không đơn giản.

Giờ bỗng nhiên ta hơi hồi hận.

Trước đây khi Tương Cường tiến cử người này với ta, ta không để ý lắm. Nếu lúc đó ta cố gắng quy thuận y thì sẽ thế nào nhỉ?

- Chỉ sợ sẽ là người ở Lâu Thương nhưng trái tim ở Sở thôi.

Thúc Tôn Thông cười nói:

- Tại hạ cũng nghe nói đến tên Trần Anh này là hậu duệ nhiều đời của người Sở. Muốn thu phục y, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Lưu Khám đột nhiên nhớ tới một chuyện trong lịch sử, thật sự có tên Trần Anh này sao?

Nếu có, y đứng ở bên nào?

Loạn rồi, dường như lịch sử đã biến thành một mớ hỗn độn.

Lưu Khám thậm chí không biết, Hạng Vũ qua trận đại bại đêm qua còn có thể trở thành Tây Sở Bá Vương như trong lịch sử không?

- Quân hầu, ngài đang nghĩ gì thế?

- A! Lưu Khám ra sức lắc đầu:

- Ta chỉ là đang nghĩ xem đợi Trần Anh phát hiện ra mấy huyện thành của Lăng huyện giờ đã thành vườn không nhà trống thì sẽ phản ứng thế nào? Nếu tính thời gian, lão Quán đã chiếm được Lăng huyện rồi, giờ chắc đã đưa binh tới thành Hoài Âm.

- Quân hầu, quân Sở hình như có người tới.

Lý Thành bỗng nhiên lên tiếng, Lưu Khám nhìn theo hướng ngón tay y chỉ. truyện copy từ

Mặt trời chiều đã lặn xuống phía tây, trong những tia nắng còn sót lại, một cỗ xe từ từ tiến đến.

Trên xe là một văn sĩ. Gã dừng xe dưới thành Lâu Thương, ngược mắt nhìn lên thành, sau đó chấp tay:

- Xin hỏi Lưu Quân hầu ở đâu?

192. Chương 425-426: Cuộc Chiến Lâu Thương (1+2)

Chương 425: Cuộc chiến Lâu Thương (1)

Trần Anh sao không nhận ra Lưu Khám chứ?

Đồng Dương mặc dù là khu vực phía nam của Hoài Thủy, nhưng vẫn thuộc về con đường Hoài Hán, nằm trong phạm vi quản hạt của Đô úy Tứ Thủy.

Lưu Khám mấy lần mời Trần Anh, nhưng đều bị từ chối.

Điều này không có nghĩa là Trần Anh không hiểu gì về Lưu Khám. Trái lại, trong mấy năm qua, Trần Anh từng nhiều lần tới Lâu Thương. Tuy nhiên khi đó Lưu Khám luôn bận rộn bốn ba, Trần Anh cũng chỉ có thể nhìn thoáng qua vài lần. Chỉ vài lần ấy đã đủ để Trần Anh ghi nhớ sâu sắc. Hình thể của Lưu Khám thuộc loại hạc giữa bầy gà trong những người Sở, hơn nữa càng trưởng thành thì càng thể hiện sự uy nghiêm.

Trần Anh ghi nhớ trong lòng nhưng không tiến lên chào hỏi.

Y là người Sở, làm Lệnh sử hai năm đã là cổ lắm rồi, bảo y tiếp tục làm thuộc hạ cho Lưu Khâm là điều mãi mãi không thể.

Dù sao Trần Thị ở Đông Dương cũng là đại tộc lớn ở Sở, trong tộc có rất nhiều người từng làm quan ở nước Sở, cũng có không ít người chết trận ngoài chiến trường.

Vì thế Trần Thị luôn ôm lòng thù địch sâu sắc đối với lão Tần.

Trần Anh không phục vụ cho Lưu Khâm, không có nghĩa là y không quan tâm đến hắn. Trên thực tế, kể từ ngày Lâu Thương được xây dựng, Trần Anh đã cảm nhận được sự uy hiếp không thể gọi tên. Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở. Lời tiên tri cổ xưa khiến Trần Anh tin rằng, lão Tần chắc chắn sẽ bị tiêu diệt. Sau khi Lâu Thương phát lên đã trở thành một cái đinh cắm trên đất của người Sở, thực sự quá nguy hiểm.

Người Sở xuất phát từ Hoài Hán, ắt sẽ tấn công Hạ Bi, rồi sau đó đến Bành thành, thuận thế sẽ tiến vào Tề Lỗ.

Đây là một con đường chiến lược tất yếu phải đi, nhưng do sự xuất hiện của Lâu Thương lại khiến quân Sở sau khi vượt qua Hoài Thủy phải đối mặt với tình hình lúng túng. Đầu tiên, công chiếm Hạ Bi sẽ chịu sự khống chế; Tiếp đó, vượt Hoài Thủy thì không gian quay về sẽ bị thu nhỏ. Quy mô lớn ban đầu sẽ trở thành trận công kiên một thành một đất, đối với quân Sở mà nói thì tổn hại quá lớn.

Không đánh Lâu Thương, hậu phương sẽ không yên.

Chiếm đánh Lâu Thương chắc chắn sẽ lâm vào một cuộc ác chiến...

Kết quả rõ ràng quân Sở tất nhiên giành được thắng lợi. Tuy nhiên vấn đề là, ở một nơi nhỏ bé như Lâu Thương mà phải tiêu hao nhiều binh lực như vậy, liệu có đáng không? Nhưng người không đánh không được, ngoài yêu cầu về mặt chiến lược thì đồ quân nhu của Lâu Thương khiến rất nhiều người phải ghen tị.

Vì thế, không lâu sau khi Trần Thắng Ngô Quảng nổi dậy, Trần Anh đã phái mật thám với ý đồ trà trộn vào Lâu Thương.

Thành lũy chắc chắn nữa cũng không chống đỡ nổi sự chia tách trong nội bộ. Kế hoạch của Trần Anh rất chi tiết nhưng y không ngờ được rằng Lưu Khâm có trí nhớ của kiếp trước nên sự coi trọng cuộc chiến gián điệp này vượt xa cả nhận thức về việc sử dụng gián điệp của Trần Anh. Trong mười ba quyển Binh Pháp Tôn Tử, có một quyển nói về sử dụng gián điệp. Tuy nhiên trên thực tế, thủ đoạn sử dụng gián điệp ở giai đoạn Tần Sở vẫn ở trạng thái manh nha nguyên thủy chứ chưa thành thực.

Chỉ cần chú ý một chút, Lưu Khâm đã nhận thấy được vấn đề trong đó.

Đây cũng là lý do quan trọng khiến hắn thành lập Hắc y vệ. Đương nhiên, hành động của Lưu Khâm, Trần Anh ở ngoài thành không thể biết được.

Y là Trần Anh sao?

Lưu Khâm ở trên đầu thành, nhìn chiếc xe của Trần Anh mà không khỏi thầm khâm phục lòng gan dạ của người này.

Có câu rằng, hai nước giao binh, không chém sứ giả. Lưu Khâm rất rõ tầm quan trọng của Trần Anh, cũng biết rõ, chỉ cần giết Trần Anh sẽ gây ra phiền phức rất lớn với quân Sở, nhưng hắn không thể làm thế, bởi vì đây là điểm mấu chốt trong nguyên tắc mà con người ở thời đại này phải tuân thủ nghiêm ngặt.

Nếu như hắn mạo muội ra tay, giết chết Trần Anh, làm không tốt sẽ khiến nội bộ Lâu Thương xảy ra bất hòa trước.

Có điều, Trần Anh đã tới thì Lưu Khâm cũng không thể tỏ ra yếu thế.

Hắn lập tức rời khỏi thành, trèo lên một cỗ xe hai bánh. Cửa thành mở rộng, Lưu Khâm tự mình đánh xe lao tới gặp Trần Anh.

- Quân hầu, nghe đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là anh hùng.

Trần Anh lại rất khâm phục Lưu Khâm. Nói thế nào thì danh tiếng Lưu Khâm phát minh ra giấy Trình Công và sáng tạo ra lối chữ Lệ vẫn còn ở đó. Là một người đọc sách, Trần Anh có thể chẳng thêm ngó

tới bất kỳ ai nhưng lại không thể bày tỏ sự bất kính với Lưu Khâm. Nguyên nhân rất đơn giản, việc Lưu Khâm đã làm mang lại lợi ích lớn cho những người đọc sách trong thiên hạ. Cho dù đối địch với Nho môn tiên hiền Khổng Phụ, cũng phải gọi tôn kính một tiếng: Lưu sinh!

Cách dùng chữ của cổ nhân rất trau chuốt.

Các chữ như “Tử”, “Sinh” không thể tùy tiện sử dụng.

Ý đồ tới đây của Trần Anh cực kỳ rõ ràng.

Y hy vọng có thể tìm được một cách điều hòa, để quân Sở có thể thuận lợi tấn công Hạ Bi, chiếm lĩnh Tứ Hồng và Hoài Hán. Có thể vòng qua được Lâu Thương của Lưu Khâm, tất nhiên là một việc tốt. Nếu không sẽ tổn hại lượng lớn tính mạng binh lính, thành quả chiến đấu... chưa chắc đã được như ý.

Lưu Khâm chấp tay:

- Là Trần Anh tiên sinh sao?

Ta cũng nghe danh tiếng của tiên sinh từ lâu, biết tiên sinh có tài, định quốc an bang. Ta nhiều lần mời ngài nhưng chưa thể gặp mặt tiên sinh, quả thật hối tiếc.

Trần Anh khẽ giật mình, nở nụ cười tươi.

Y đâu có thể không nhận ra đây là lời nói khách sáo của Lưu Khâm.

Định quốc an bang? Có lẽ chẳng... Nhưng trên thực tế, nếu không phải lần này mình theo Hạng Tịch xuất binh, vượt qua Hoài Thủy thì Lưu Khâm chưa chắc biết được tên tuổi của y. Đương nhiên, năm đó sau khi từ quan, Lưu Khâm nhiều lần sai người tới mời Trần Anh, điều đó cũng làm y có phần cảm động.

Ánh mắt bỗng trở nên phức tạp.

Trần Anh khẽ than nhẹ:

- Được Quân hầu coi trọng quả là may mắn của Trần Anh. Chỉ là... đạo bất đồng, mưu lược khác nhau.

Người coi trọng ta, ta rất cảm động. Nhưng chúng ta không cùng một đường!

Người thuộc Tần, ta thuộc Sở, hận thù giữa Tần và Sở quyết không thể tùy tiện xóa bỏ.

Lưu Khâm sao không nghe ra ý tứ trong lời nói của Trần Anh.

- Tiên sinh, người Tần, người Sở thật sự quan trọng như vậy sao? Nhớ trước đây, Chu Thiên Tử giành được thiên hạ, thiên hạ đều quy về Đại Chu, lấy người Chu ra để tự hào. Quay ngược lại về trước, Thương Thang Hạ Khải, Vũ Đế Tam Hoàng... Ba nghìn năm trước, thiên hạ một nhà, sao lại chia người Sở, người Tần?

Ta nghe nói, tổ tiên Quý Liên của Sở Vương vốn là hậu duệ của Hoàng Đế.

Còn tổ tiên người Tần là Thiệu Hạo. Thiệu Hạo để từng nuôi dưỡng con của Hoàng Đế là Chuyên Húc. Nói ra cũng là người một nhà.

Trong Kinh Thi phong nhã có câu thơ: Vô thiểm Hoàng tổ, thức cứu nhĩ hậu... Tại sao đến ngày nay chúng ta lại quên đi tình nghĩa của tổ tiên, cứ phải giao tranh với nhau sao? Trần Anh tiên sinh, bảy nước loạn chiến hai trăm năm không ngớt, bách tính đã phải sống những ngày nước sôi lửa bỏng, lẽ nào người không biết?

Giờ vì lợi ích một người mà nở khơi mào chiến hỏa, để bách tính lại phải quay về những ngày tháng trôi dạt như thế kia, lòng các người có chịu nổi không?

Tổ tiên của người Tần có phải là Thiệu Hạo hay không, Trần Anh cũng không biết chắc.

Nhưng tổ tiên của người Sở quả thật là hậu duệ của Hoàng Đế. Những lời Lưu Khâm nói tuy rất bình thường nhưng lại khiến Trần Anh không nói được gì.

- Quân hầu, không phải ta vì lợi ích một người, mà thực sự là Bạo Tần ngu ngốc đã khiến dân chúng lâm than. Đại Sở ta chẳng qua là thuận thế nổi dậy, giải cứu dân chúng khỏi tình cảnh trong nước lửa này. Quân hầu là người hiểu chuyện, biết kẻ thức thời mới là tuần kiệt... Tần đánh mất kỳ lộc của mình, quân

hùng cùng xua đuổi, đây là đại thế. Ta biết Quân hầu không phải người thường, nhưng cho dù Quân hầu bảnh lĩnh lớn thế nào chẳng nữa, chỉ dựa vào Lâu Thương có khác nào bộ ngựa đấu xe.

Lưu Khám nói:

- Kẻ đánh mất thiên hạ không phải người Tần, mà là Doanh thị.

Tiên sinh nói các người giải cứu dân chúng trong nước lửa, nhưng ta lại thấy dân chúng phải lưu lạc, những vùng đất màu mỡ bị để hoang.

Những nơi mà quân Sở các người đi qua, khắp thành đều bị tàn sát, cướp bóc tranh đoạt, đây là nghĩ cho bách tính sao?

Tiên sinh, ta không nhìn thấy các người giải cứu bách tính, chỉ thấy các người toàn làm việc ác, cướp đốt giết hiếp. Đại thế thiên hạ không liên quan gì đến ta... ta trấn thủ Lâu Thương là muốn bảo vệ bình yên cho nơi này. Mà nay, các người tự dưng xâm phạm biên giới, có nghe thấy lòng dân Lâu Thương không?

- Cái này...

Lưu Khám liên tục thay đổi chủ đề, khiến Trần Anh ghen hờn.

Ai nói Lưu Khám chỉ là tên vũ phu? Nhanh mồm nhanh miệng như vậy, vũ phu đâu làm được?

Thấy Trần Anh im lặng, Lưu Khám đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Trần tiên sinh, người đang mơ à?

- Hả?

Trần Anh bị Lưu Khám hỏi đột ngột nên không biết làm thế nào. Y kinh ngạc nhìn Lưu Khám, không biết hắn có ý gì.

Lưu Khám quay đầu nhìn lá cờ Thương Long tung bay trên cổng thành.

Ánh mắt lướt qua từng người từ trên đầu thành của Lâu Thương, sau đó thở dài một cái, quay đầu nói với Trần Anh:

- Ta có một ước mơ!

Ước mơ này cắm rễ sâu trong lòng ta.

Ta ước có một ngày không còn chiến tranh trên mảnh đất quang vinh này.

Ta ước có một ngày, trên vùng đất này, người Sở, người Tần và người Tề... không còn đánh giết lẫn nhau. Tất cả đoàn kết, thân như huynh đệ.

Ta ước có một ngày, trước Hàm Cốc Quan không còn máu chảy thành sông, chiến trường ngày xưa có thể trở thành nghìn dặm đất đai màu mỡ, mọi người cấy cày trên cùng một mảnh ruộng.

Ta hy vọng có một ngày, thiên hạ không còn phân chia địa vực và biên giới, tất cả mọi người có thể nắm tay nhau, đồng thanh hô to: Chúng ta là con cháu Viêm Hoàng!

Trần tiên sinh, có lẽ người sẽ nói là ta đang ăn nói linh tinh. Thế nhưng ta thật sự đã từng mơ, lấp đầy thâm cốc, san bằng núi cao, lối rẽ hóa thành đường bằng phẳng, khúc ngoặt trở thành đường lớn... Chúng ta sống dưới cùng một bầu trời, để cho vinh quang của con cháu Viêm Hoàng lan tỏa đi khắp ngõ ngách, để cho tất cả các dân tộc khác trong thiên hạ phủ phục dưới chân chúng ta, không dám mạo phạm anh linh của tổ tiên chúng ta...

Ta luôn ôm tâm niệm này, để những nơi được ánh mặt trời chiếu xuống đều có cờ Thương Long tung bay!

Lưu Khám đứng nghiêm trên xe, những tia nắng còn sót lại của mặt trời chiều chiếu lên người hắn, giống như một thiên thần.

Hắn gào rất to. Trên cổng thành lặng ngắt như tờ, mọi đôi mắt đều đổ dồn vào cơ thể hùng vĩ như núi của hắn.

Trần Anh đứng đối diện với Lưu Khâm cũng không ghìm được sự xúc động muốn quỳ lạy xuống đất.

Y cố gắng đè nén cảm xúc gần như vỡ tung của mình, lấy lại bình tĩnh, lâu sau mới vãi chào Lưu Khâm trên xe.

Vốn y muốn khuyên Lưu Khâm, nhưng giờ y lại dao động!

Nói thêm gì đi nữa cũng không còn ý nghĩa gì... Trần Anh giật dây cương, điều khiển xe đi về phía đại doanh của quân Sở.

- Viêm Hoàng uy vũ, Quân hầu vạn tuế!

Trong lúc đó, phía đầu thành Lâu Thương vang lên âm thanh như tiếng sóng biển.

Người Trần Anh run lên, quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy Lưu Khâm vẫn đứng nghiêm trên xe, sừng sững không nhúc nhích!

Trận chiến này có thể thắng lợi không?

Trần Anh không khỏi có chút nghi ngờ.

Dân số Lâu Thương đúng là không nhiều, binh lực của họ càng thưa thớt hơn.

Nhưng một khi thu phục được lòng dân, khi tất cả người dân Lâu Thương đều quyết tâm tử chiến vì Lưu Khâm thì kể cả có trăm vạn đại quân cũng chưa chắc đánh thắng!

Xem ra, một cuộc ác chiến đã không thể tránh được nữa...

Chương 426: Cuộc chiến Lâu Thương (2)

Sáng sớm, quân Sở đã dàn hàng khai chiến ở ngoài thành Lâu Thương.

Có điều trong tay quân Sở không phải cầm đao thương búa rìu mà là các túi vải đựng đầy cát. Cùng với tiếng trống giục giã vang lên, tiếng hò hét rung trời truyền tới từ doanh trại của quân Sở. Từng đội, từng hàng binh sĩ được sự che chắn của các thanh chèo gỗ đã lao vun vút về phía Lâu Thương. Bọn chúng ném túi cát trong tay vào trong các kênh nước, sau đó nhanh chóng rút lui, binh lính đuổi theo tiếp tục lấp kênh.

Lưu Khâm đứng trên đầu thành, tay đập trên chòi nhìn ra xa.

- Xem ra, Trần Anh đã sớm có sự chuẩn bị!

Lý Thành bình tĩnh cười:

- Quân hầu mấy lần chiêu mộ, tên Trần Anh này mặc dù chưa đáp lại nhưng chắc trong lòng đã có mưu đồ bất chính từ lâu. Đã có ý đồ xấu thì sao có thể không để ý tới tình hình của Lâu Thương chứ? Muốn công phá Lâu Thương thì nhất định phải lấp bằng các kênh mương giăng đầy ở đây trước. Nếu không các máy móc vũ khí tấn công thành quy mô lớn đều không thể sử dụng. Chả trách y muốn dừng lại ở Từ huyện một ngày.

- Quân hầu, chúng ta có thể tiến công một lần không?

Đồ đồ nhìn đám quân Sở liên tục lấp bằng kênh mương, dần dần tiến tới gần Lâu Thương mà không nhận được bèn hỏi:

- Chẳng lẽ ngồi nhìn bọn chúng hành động sao?

Lưu Khâm không trả lời.

- Đồ đồ, có nhìn thấy mô đất kia không?

Lý Thành chỉ vào gò núi bên cạnh Lâu Thương:

- Trần Anh không phải hạng người lỗ mãng, đã đánh thì nhất định có sự phòng bị. Ta dám khẳng định, phía sau gò đất ắt có kỵ quân tinh nhuệ của quân Sở đang mai phục, chỉ cần chúng ta dám đột kích vòng vây, quân Sở sẽ đánh lên.

Đồ đồ nhìn theo tay Lý Thành chỉ.

Mô đất đó tên là gò đất đỏ, nằm ở khúc rẽ của sông Tuy Thủy. Chỗ đó thế nước phẳng lặng, có bãi cát bằng phẳng, có thể nấp hơn vạn người mai phục mà không lộ một tí dấu vết nào. Lúc này, gò đất đỏ vô cùng yên tĩnh. Nhưng càng yên tĩnh thì càng có ma. Nếu Lâu Thương xuất kích, quân Sở sẽ đánh lên từ gò đất đỏ, tất nhiên sẽ đe dọa nghiêm trọng tới Lâu Thương, không thể không đề phòng.

Lưu Khám đột nhiên nói:

- Xem ra, Hạng Tịch đã học được thông minh đấy!

Hắn xoay người, trầm giọng quát:

- Truyền lệnh xuống, không có mệnh lệnh của ta, bất cứ ai cũng không được tự tiện xuất kích. Lấp đặt trúc mâu ổn thỏa xong, đợi lệnh của ta.

Trúc Mâu là một loại vũ khí mà trước đây Khổ Hành Giả khi còn ở Lâu Thương đã thiết kế ra dựa trên điều kiện của nơi này.

Nguyên liệu được chọn từ mao trúc mọc um tùm ở vùng Tứ Hồng, bằng khoảng cánh tay của trẻ em, khoét rỗng lòng tre, sau đó đổ vào một chất lỏng đặc chế và bắn ra từ Đại Hoàng tham liên nổ được đặt ở đầu thành Lâu Thương. Mao trúc sau khi bắn trúng mục tiêu sẽ bị gãy nát khiến địch độc có tác dụng ăn mòn mãnh liệt văng ra tung tóe, chỉ cần dính phải nó thì da thịt sẽ nhanh chóng bị thối rữa.

Như lời của Lưu Khám nói: Cái này gọi là vũ khí sinh hoá có tính sát thương quy mô lớn.

Trong thành Lâu Thương có riêng một kho dùng để cất giữ vũ khí này, hơn nữa có trọng binh trông coi, bảo vệ nghiêm ngặt.

Quân Sở càng ngày càng gần.

Lúc mới đầu, bọn chúng còn lo rằng Lâu Thương sẽ xuất binh ngăn cản, nhưng dần dần nhận thấy trên thành Lâu Thương không có chút động tĩnh gì nên cũng đã yên tâm. Trái lại Trần Anh đứng trên xe, bỗng nhiên cảm thấy một chút bất an. Thành Lâu Thương yên tĩnh, chứng tỏ sự phản kích của bọn họ sẽ càng mạnh mẽ. Mà cho đến giờ, Lâu Thương cũng không xuất binh, rõ ràng đã nhìn thấu được sự mai phục của y.

- Thông báo cho Thiếu tướng quân, xin ngài chú ý nhiều hơn, Lâu Thương có thể sẽ có âm mưu!

Lính liên lạc lập tức vâng lời, nhưng chưa đợi gã lên ngựa rồi đi thì bỗng nhiên nghe thấy một hồi trống âm ầm trên thành Lâu Thương.

Cót kẹt, cốt kẹt...

Tiếng rung rung của dây cung không dứt bên tai, mấy trăm thanh mao trúc rời dây cung lao thẳng vào quân Sở đang từ từ tiến vào.

Xuất thủ sao?

Trần Anh khê giật mình, khóe miệng nở nụ cười.

Lâu Thương có Đại Hoàng tham liên nổ, đây là việc trong dự kiến, Trần Anh cũng không thấy kỳ lạ.

Thế nhưng, không đợi nụ cười của y nở ra hoàn toàn đã nghe thấy tiếng một loạt những tiếng vang bùng bùng liên tiếp, tiếp đến là tiếng thanh chèo gỗ gãy nát, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết thê lương văng vẳng trong không trung. Tầm bắn của Đại Hoàng tham liên nổ là từ sáu trăm bước đến tám trăm bước, là vũ khí tốt nhất để phòng ngự những khí giới tấn công thành quy mô lớn. Nếu Lâu Thương không hành động thì sẽ phải trở mắt nhìn các kênh mương vốn làm bình phong bị quân Sở lấp đầy.

Nhưng nếu như công kích, lực sát thương thực tế lại không lớn lắm.

Dù sao, Đại Hoàng tham liên nổ cũng chỉ là một mũi tên bắn chết một người, Lâu Thương có bao nhiêu mũi tên có thể sử dụng đây?

Nếu tiêu hao quá nhiều mũi tên, khi khí giới tấn công thành tới, lực phòng ngự của Lâu Thương sẽ giảm mạnh.

Nói trắng ra, lấp đầy kênh mương trên thực tế cũng là chiến thuật tiêu hao của Trần Anh. Tuy nhiên không ngờ, mũi tên của Lâu Thương lại...

Trúc mâu đâm trúng chèo gỗ nên lập tức vỡ vụn ra, dịch độc màu đen bắn tung trong không trung, một cây mai trúc vỡ ra thì dịch độc ít nhất sẽ bao trùm lên mười mấy người. Quân Sở không kịp đề phòng, bị chất độc bắn lên người. Lúc ban đầu vẫn chưa để ý lắm, nhưng rất nhanh ở những nơi bị dịch độc bắn vào trên cơ thể đã xuất hiện thối rữa. Hơn nữa dịch độc không gây đau nhưng lại cực kỳ ngứa, khiến người ta lăn lộn trên mặt đất không dứt, dùng tay cấu véo, chỉ hận không xé nát được da thịt mình... Tiếng khóc gào thê lương khiến Trần Anh hãi hùng khiếp vía.

Bọn Tần chết tiệt, dùng vũ khí quái gì thế?

Trần Anh còn đang ngạc nhiên thì trúc mâu của đợt thứ hai đã bắn ra từ trên lầu thành.

Mất đi sự yểm hộ của chèo gỗ, quân Sở lập tức hoảng loạn, chạy trốn tứ phía. Hầu hết trúc mâu đã rơi xuống đất đều vỡ tung... dịch độc bắn khắp nơi làm cho diện tích sát thương tăng lên, gần nghìn quân Sở bị dính chất độc quần quai la hét trên mặt đất. Những tên lính chết vì bị trúc mâu cắm vào còn may mắn hơn rất nhiều, đằng nào cũng đã chết rồi, không phải chịu nỗi thống khổ như vậy.

Nhìn đám quân Sở nằm lẫn trong máu thịt be bét do chúng gãi ra. Các quân sĩ quân Sở trong trận đều hồn bay phách lạc.

- Ngừng tiến lên, ngừng tiến lên!

Trần Anh hét khàn cả giọng, cùng với tiếng chiêng vang lên, đám quân Sở bị đánh tan tác, mặt không còn chút máu chạy rút lui về trận địa. Còn binh tốt quân Sở đang trên chiến trường vẫn còn gào thét, lăn lộn, cào xé khiến mọi người nhìn mà sợ hãi.

- Xạ thủ, bắn tên!

Trần Anh quả quyết phát ra mệnh lệnh.

Nhưng xạ thủ lại chần chừ:

- Quân sư, bắn phía nào?

- Đám quân sĩ kia...

Trần Anh chỉ tay vào đám quân Sở đang gào khóc thảm thiết trên chiến trường, cắn răng nói:

- Bắn chết hết, bắn chết hết!

- Quân sư, đó là người của ta mà.

- Đương nhiên ta biết là người của mình... nhưng các ngươi muốn nhìn thấy chúng tiếp tục sống mà chịu tội ở đó, gãi lòi cả ruột ra sao?

Lời nói này khiến các quan tướng xung quanh đều trầm ngâm.

Đúng vậy, nhìn bộ dạng những tên kia, quả là sống phải chịu tội, nhưng bắn chết người của mình...

- Bắn tên!

Trần Anh giận giữ quát:

- Còn không bắn thì đừng trách ta xử lý theo quân lệnh.

Chưởng kỳ quan hít sâu một hơi, lắc lư đại kỳ trong tay.

Xả thủ bắn hàng vạn mũi tên lần lượt giết chết đám quân Sở trên chiến trường. Tiếng kêu gào dần lắng xuống, nhưng Trần Anh lại cảm nhận rõ ràng ánh mắt mà các tên lính của mình nhìn y có điều gì đó, sĩ khí theo đó càng suy giảm tới cực hạn.

Cũng khó trách, trước mặt bao nhiêu người như vậy bắn chết quân mình, rất dễ dẫn đến thù hận.

Mọi người ai cũng rõ đạo lý một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ. Hôm nay đã bắn chết những người đó thì ngày mai liệu có bắn chết mình? Nhưng với Trần Anh đâu có cách gì khác? Nếu không giết bọn họ thì chỉ thảm trạng và tiếng gào thét kia cũng đủ để khiến sĩ khí suy yếu.

Lưu Khám nở nụ cười trên thành lầu.

Sau lưng sĩ tốt nhảy cẫng hoan hô, hô to khẩu hiệu: Viêm Hoàng uy vũ, Quân hầu vạn tuế.

193. Chương 427-432

Chương 427-428: Cuộc chiến Lâu Thương (3-4)

Trên thực tế, giây phút trúc mâu bắn ra, Lưu Khám đã biết sẽ xảy ra kết quả thế nào. Đây gọi là luận vũ khí sẽ thắng, vũ khí tiên tiến vượt khỏi sự sát thương bình thường, lực uy hiếp gây ra đối với kẻ địch là khó mà lường được. Ngược lại Trần Anh quả quyết bắn chết binh lính bị thương đã khiến cho Lưu Khám âm thầm gật đầu. Nhưng hắn cũng biết, kế tiếp, quân Sở nhất định sẽ điều chỉnh trạng thái, triển khai trả thù điên cuồng nhất.

- Quân sư, tại sao phải bắn chết người của mình?

Hạng Vũ nghe thấy thế cũng không thể đứng ngây người trên nền đất đỏ nữa.

Gã dẫn theo tùy tùng lập tức tới trước trận địa, nổi giận đùng đùng quát lớn:

- Đó là những bị tốt của Đại Sở ta, vì sao phải...

Hạng Vũ mặc dù gặp đại bại nhưng uy danh trong quân Sở không hề suy giảm.

So với sự hăng hái trước đó vài ngày thì nhìn gã tiêu tụy hơn một chút, có điều khi giận dữ vẫn mang sát khí khiến người ta sợ hãi.

Trần Anh chỉ tay về phía các xác chết trước trận, cười đau khổ nói:

- Thiếu tướng quân, nếu còn để bọn họ kêu gào nữa, chỉ sợ sẽ khiến sĩ khí của toàn bộ đại quân suy yếu, ta cũng là hành động bất đắc dĩ... Có trời mới biết Lâu Thương chết tiết này sao lại có loại vũ khí ác độc như vậy?

- Chẳng phải người đã trù tính từ lâu rồi sao, tại sao không có chút phòng bị gì?

Hạng Vũ tức giận quát hỏi, quay đầu ngựa nhìn xác chết quân Sở la liệt khắp nơi mà không khỏi xúc động, nước mắt trực trào ra.

- Ta nói rồi, Tàn cầu xảo trá!

Gã nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Làm cái gì mà từng bước đẩy mạnh, đại quân ta đã sắp tới thành, từ khi phát động tấn công dù là chết trận trên chiến trường, cũng không phụ uy danh nam nhi của Đại Sở ta. Chứ tự mình giết người của mình, chẳng phải khiến các huynh đệ cảm thấy chua xót sao?

Trần Anh sầm mặt xuống, không nói gì.

Hạng Vũ vốn là kẻ cuồng ngạo, trước kia thua trận đã có phần thu mình lại.

Nhưng bản tính đàn bà đã khắc sâu vào trong xương tủy, sau khi thấy tình cảnh thê thảm của đám quân sĩ dưới trướng đã không thể nhịn được.

Gã phóng ngựa rong ruổi trước trận, vung tay nghiêm giọng quát to:

- Các huynh đệ, Tàn cầu ở trước mặt, theo ta công phá Lâu Thương, giết sạch Tàn cầu!

- Công phá Lâu Thương, giết sạch Tàn cầu!

Phải thừa nhận rằng, Hạng Vũ quả thật rất có nghề trong việc cổ động sĩ khí.

Gã nhảy xuống chiến mã, rút thiết kiếm ra, vung tay đâm vào một mặt của tấm chắn, lạnh lùng nói: Nam nhi Đại Sở, theo ta xông lên!

Tiếng trống trận ầm ầm vang lên vắng vắng trên trời cao.

Từng đội quân Sở dưới sự dẫn dắt của Hạng Vũ đã ào ào lao về phía Lâu Thương như thủy triều.

Trung xa tỉnh lan và thang mây xen lẫn nhau trong quân trận, tiếng động ầm ầm vang lên. Chẳng phải có kình mương sao? Không sợ, chúng ta tiến lên!

Trần Anh định ngăn hành động công kích lỗ mãng này của Hạng Vũ nhưng đành nuốt vào trong.

Vị Thiếu tướng quân này đâu chịu nghe lời khuyên bảo?

Trước đây nếu không thua trận, e rằng cũng sẽ không nghe theo lời khuyên của mình. Nay gã nóng tính lên, sao có thể nghe lời khuyên giải được?

Chỉ là như vậy, e rằng quân Sở sẽ chết thê thảm rồi...

Trên đầu thành Lâu Thương, tiếng mõ dồn dập vang lên, theo sát đó là hàng vạn mũi tên cùng bắn, từng chum mưa mũi tên che khuất bầu trời được trút xuống.

Chỉ nghe thấy từng hồi âm thanh dây cung của Đại Hoàng tham liên nổ.

Từng chiếc tên nổ to bằng cánh tay trẻ con được bắn đi vun vút về phía trùng xa tỉnh lan.

- Máy ném đá, bắn!

Đối mặt với thế tấn công như nước thủy triều của quân Sở, Lưu Khâm không chút hoang mang. Khi thấy trùng xa tỉnh lan vượt qua các mương máng để tới gần thành, hắn quyết đoán phát mệnh lệnh. Hơn trăm xe ném đá giấu trong góc cửa thành đã ầm ầm bắn ra những viên đá khổng lồ hình thoi.

Đồng thời, hai cánh hai bên cũng trút xuống cơn mưa mũi tên, đá vụn đầy trời.

Trong nháy mắt, quân Sở dưới thành chết thê thảm, bị mũi tên đâm vào như con nhím, bị viên đá to đập nát cả thịt.

Từng đồng máu thịt be bét, chân cụt tay đứt rơi đầy mặt đất. Hai xe tỉnh lan bị những viên đá to đập nát bét. Binh lính trong xe cũng chết thảm vô số trước trận.

Chương 429-430: Cuộc chiến Lâu Thương (5-6)

- Hả?

Hạng Vũ nghe vậy liền mở to hai mắt, tò mò hỏi:

- Cao nhân giờ ở đâu?

- Ngày bên ngoài tướng, chờ ngài triệu kiến.

Hạng Vũ và Trần Anh nhìn nhau rồi vội vã đứng dậy nói:

- Lão Long, sao người lại để cao nhân đợi ngoài tướng, người đâu, mau mời cao nhân!

Một lát sau, một chàng trai bước vào đại tướng.

Nhìn y khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt trẻ măng nhưng khí vũ hiên ngang, toát lên khí chất trầm ổn.

Đây là cao nhân?

Hạng Vũ ngây người! Sao nhìn còn trẻ hơn ta vậy...

- Tiểu dân Hàn Tín là người Hoài Âm!

Chàng trai trẻ bước vào đại tướng, chấp tay vái chào:

- Nghe danh tiếng tướng quân đã lâu, hôm nay tới yết kiến!

Tuy Dương xưa là cố đô của nước Tống.

Lục Giả nhìn vào bức tường thành dày nặng trịch cổ xưa kia rồi hít một hơi thật sâu, nắm chặt bàn tay lại. Từ Tiết quận trở về, y mang theo một tờ minh thư của quận thủ Tiết quận là Vương Khác để đi thăng tới thành cổ Tuy Dương.

Đây chính là mảnh đất ta thể hiện tài năng!

Y tự động viên mình, từ khi quy thuận Lưu Khâm đến nay, Lưu Khâm đối xử với y như thượng khách, rất nhiều việc đều thỉnh giáo ý kiến của y trước. Điều này với Lục Giả mà nói, rõ ràng là ơn tri ngộ. Càng như thế, Lục Giả càng mong muốn được cống hiến cho Lưu Khâm.

Nhưng y cũng biết rõ, dưới trướng Lưu Khâm không thiếu mưu sĩ.

Bất kể là Trần Bình Trần Đạo Tử hay Khoái Triệt... Những người này theo Lưu Khâm đã lâu, có thể nói là căn cơ thâm hậu. Một người vừa mới quy thuận như mình đã lên khoa tay múa chân, tất nhiên sẽ khiến đám Trần Bình bất mãn. Vì thế, khi Lưu Khâm nghị sự, Lục Giả đa phần đều giữ yên lặng, không đứng ra lên tiếng. Một là vì đám Khoái Triệt đã làm rất tốt, hai là để bảo vệ bản thân.

Lục Giả tin rằng sẽ luôn có cơ hội để y ra mặt.

Hôm nay, cơ hội tới rồi...

Trần Bình đi xa tận vùng Hà Nam, còn Khoái Triệt lại đi Hà Bắc.

Giả Thiệu thì bận rộn trong việc liên lạc với Thục Trung, Thúc Tôn Thông hình như không thích nhúng tay quá sâu, chỉ dạo chơi bên ngoài và tiến cử một số người tài.

Vậy là đã có cơ hội cho Lục Giả biểu diễn.

Sau khi y phụng mệnh giám sát Bành thành, lập tức đã thiết kế ra một bộ chính sách có thể thực thi.

Vốn là tiến thẳng đến Tiết quận, lập minh ước với Vương Khác, rồi sau đó lại xuất sứ tới Chương Hàm, thuyết phục Chương Hàm hợp tác.

Lục Giả hiểu rõ, hiện giờ ở quận Tứ Thủy có thể nói là thế chân vạc. Quân Tần, Quân Sở, còn có quân Lâu Thương... So sánh thì thấy quân Lâu Thương thực lực yếu nhất, nhưng vốn nắm trong tay lại mạnh nhất. Lục Giả muốn chuyển nó thành ưu thế của Lưu Khâm.

Như vậy chuyển đi Tuy Dương chính là mấu chốt!

Chương 431-432: Cuộc chiến Lâu Thương (7-8)

Cách Lâu Thương mười dặm về phía tây, có một địa phương tên là sườn Dương Giác.

Bởi vì địa hình ở đây rất giống sườn Sơn Dương, cho nên được gọi tên như vậy. Dốc Dương Giác có độ cao khoảng chừng hơn ba mươi mét, không tính là cao chót vót, hai bên mọc ra lít nha lít nhít cỏ tranh, đứng ở trên đỉnh dốc nhìn lại thì thấy một mảnh mênh mông màu trắng như tuyết. Gió thổi tới, cỏ tranh dập chồn, dập trùng như thủy triều. Cảnh sắc rất là hoành tráng, hoa lau tung bay trên không trung, càng tăng thêm mấy phần tao nhã.

Lưu Khâm cười Xích Thổ tê phong thú, bên người chỉ mang theo Lưu Cự, không có bất cứ tùy tùng nào đi cùng nữa.

Sau khi chạy khỏi Lâu Thương, hai huynh đệ trực tiếp đi tới Dốc Dương Giác. Chỉ thấy trên đỉnh dốc dựng một cái tán Hoàng La, đại kỳ quân Sở đón gió phấp phới. Trần Anh ngồi ở dưới tán, từ trên dốc thoải nhìn xuống, có lổ nha lổ nhố khoảng chừng năm, sáu trăm người hầu cận cảnh giới, vẻ mặt hiện ra sự khẩn trương.

Lưu Khâm nhảy xuống xe, nhanh chân đi đến chỗ tán Hoàng La đang che trời kia.

Còn Lưu Cự vẫn ngồi trên xe, ôm Lang Nha bỗng nặng trịch, không nhúc nhích chút nào.

Khi huynh đệ hai người, mới vừa xuất hiện, trong quân Sở lập tức xuất hiện xao động. Trong lòng tướng lĩnh quân Sở không khỏi run lên.

Hai huynh đệ này thực sự quá mức khoa trương rồi!

Lưu Cự một mình đánh lên quân Sở, Lưu Khảm mang theo hai trăm người ngựa đập nát quân doanh.

Trong quân Sở, đã truyền ra càng ngày càng nhiều tin tức mơ hồ. Nói diện mạo Lưu Cự như Lam Nha, Lưu Khảm như ác quỷ có Bạch Long bảo vệ, người mang Long khí. Hô một tiếng, hù chết tám trăm người, lúc giận dữ, ngàn cái đầu người rơi xuống đất. . . Thậm chí có cả lời đồn hấn ăn thịt người sống.

Ai cũng biết là giả, nhưng vẫn một mực tin tưởng điều đó.

Cho tới lúc này Trần Anh không thể không vận dụng quân pháp, giết chết mấy chục người, mới xem như ổn định được quân tâm.

Lưu Khảm thủ vững không ra, Hạng Vũ, Trần Anh đối với Lâu Thương cùng đành bó tay toàn tập.

Đúng như Hàn Tín từng phân tích:

- Lưu Khảm thủ vững Lâu Thương, nhìn như muốn tử chiến với chúng ta. Nhưng ta cho rằng, hấn không nghĩ như thế. Lưu Khảm tuy là người Tần, nhưng trên thực tế lại thuộc về hệ mạch của Công Tử Phù Tô. Hiện nay Hồ Hợi đăng cơ, Tần vương và Phù Tô đều chết khá là quái lạ. . . Lại xem xét những động tĩnh của Lâu Thương sau khi bị chúng ta bao vây, giống như chưa hề nghĩ tới chuyện gọi quân Tần tiếp ứng.

Bằng không, khi Doanh Tráng đột kích Huyện Bái, tuy Lâu Thương mới trải qua đại chiến nhưng vẫn có đầy đủ sức mạnh để đi cứu viện, nhưng sao Lâu Thương lại không có hành động gì? Tại sao vậy chứ? Tín cảm thấy, hấn không phải là không thể hành động, mà là không muốn hành động. Có thể Doanh Tráng đối với Lưu Khảm, có ơn tri ngộ. Tại sao Lưu Khảm không muốn hành động? Nghiên cứu nguyên nhân, chỉ sợ cũng ở xuất phát từ bên trong Doanh thị, tranh đấu ngôi vị hoàng đế.

Hàn Tín chưa hề nói cho bất luận người nào sự tình gì khi hấn ở Lâu Thương.

Nhưng hấn phân tích, xác thực là có đạo lý. . .

Loại người vừa mới gia nhập Sở quân như Hàn Tín, nào có tư cách tham dự thương thảo kiểu này? Nhưng hấn là ân nhân cứu mạng của Long Thả, mà Hạng Vũ cùng Long Thả lại thân như huynh đệ. Nên mới dẫn đến chuyện Hàn Tín rất được coi trọng, trực tiếp đứng vào hàng ngũ thân tín của Hạng Vũ.

194. Chương 433-438

Chương 433-434: Cuộc chiến Lâu Thương (9-10)

Sau khi thỏa thuận xong xuôi với quân Sở, mọi người trong Lâu Thương bắt đầu rút đi. Chỉ có điều, vì không muốn tiết lộ tin tức này ra ngoài sớm, để tránh khỏi tai mắt của Chương Hàm, Lưu Khảm rút đi vô cùng cẩn thận. Tình huống Tứ Thủy quận rất phức tạp, quân Ngụy, quân Sở, quân Lâu Thương, quân Tần. . . Mấy phe thế lực quần ben lấy nhau, các lộ thám báo mật thám chạy tới chạy lui khắp vùng Tứ Hồng.

Cái này gọi là một nhà nữ, ba nhà hứa.

Tình huống của Lưu Khảm hiện nay chính là như vậy. Tuy nhiên, tương đối mà nói, quân Ngụy tập trung ở đây để kiểm cơ hội thở lấy hơi, đối với Lâu Thương cũng không phải tình thế bắt buộc. Vì thế, sau khi Lục Giả bí mật đi sứ, liền được Ngụy Cữu thông cảm. Trên thực tế, Ngụy Cữu bây giờ cũng cần Hạng Lương mau chóng mạnh lên, kiềm chế Chương Hàm. Chỉ cần quân Sở có thể kiềm chế Chương Hàm, nước Ngụy dốc lực, mới có thể đối phó với Lý Do.

Binh lực Lý Do vốn không cường thịnh như Chương Hàm, nhưng quý ở tinh nhuệ, đặc biệt sau khi hấn đóng quân ở Tảo Dĩ, có thể trực tiếp từ Huỳnh Dương thu được đồ quân nhu bổ sung, lực uy hiếp đối với Đại Lương lại càng lớn. Ở bề ngoài xem như thế giằng co, chỉ khi nào có lý do chính đáng sẽ cấp tốc công kích thành Đại Lương. Mặc dù Ngụy Cữu cũng không muốn quân Sở thu được đồ quân nhu của Lâu Thương, nhưng cũng không thể không tiếp thu điều kiện này. Chỉ có điều khi trao đổi, Lưu Khảm đồng ý rút đi khỏi huyện Bái, các loại công việc tại huyện Bái, Cự Dã. . . đều giao cho Ngụy Cữu. Đối với kết quả như vậy, người Ngụy quốc cơ bản có thể chấp nhận.

Nhưng có thể thâu tóm được Cự Dã hay không. . .

Hãy để Ngụy Cửu và Vương Khắc thương lượng đi thôi. Ngược lại trong năm trăm năm thời kì Xuân thu - Chiến quốc, không chỉ trăm nhà đua nhau xuất thế, lừa gạt mưu quyền, không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Khổng Phu Tử nói, Xuân thu là lễ nhạc tan vỡ. Chiến quốc tranh bá, chính là những cuộc tranh tài quyền mưu. Lưu Khâm muốn đứng vững gót chân tại thời đại này, nhất định phải thích ứng được với những chuyện này.

Sau ngày thứ nhất thỏa thuận, Lưu Khâm phân bách tính Lâu Thương làm ba đợt, đưa đi khoảng chừng sáu, bảy trăm người. Trong đó không có người bị thương cùng người già trẻ em, cũng sắp xếp một chiếc xa trượng, phụ trách rút đi. Lâu Thương không thiếu xa trượng, lại càng không khuyết đồ quân nhu lương thảo, cái thiếu chính là căn cơ. Những bách tính đổ máu giữ Lâu Thương một lòng muốn theo Lưu Khâm, Lưu Khâm không thể đi thẳng một mạch, chẳng quan tâm tới ai. Dù sao, ở thời đại này, chuyện thăm như đồ thành diệt môn, cũng không hiếm thấy. Hắn đi rồi, dân chúng cả thành sẽ gặp phải nguy hiểm.

Mang những người dân này rút đi, tất nhiên sẽ rất phiền phức. Nhưng có hại thì cũng có lợi, đó là thu mua được lòng người, cái gọi là ‘Nhân nghĩa’, không phải là chậm rãi tích tụ như vậy sao? Đối với quyết định này, trong Lâu Thương cũng chia thành hai phái.

Lấy đám người Giả Thiệu dẫn đầu phản đối chuyện dẫn theo bách tính rút đi, nhưng Thúc Tôn Thông và Tào Tham, đối với chuyện này lại rất tán thành.

Danh tiếng, cũng là một loại căn cơ! Tại sao Hạng Lương sau khi qua sông, có thể ung dung tiếp nhận nhân mã Trương Sở? Hạng Vũ mới đánh tới Quảng Lăng, vì sao các nơi tại Đông Dương lại không bàn mà cùng nhau dâng thành? Nguyên nhân đơn giản là vì danh tiếng của Hạng gia. Còn có Điền Đan, Ngụy Cửu. . . những người này, không phải cũng nhờ danh tiếng mà tạo uy sao? Thậm chí trong lịch sử, Lưu Bang xuất thân từ hạng chân đất, cũng dựa vào việc nhập quan trong ước pháp Tam Chương, tranh thủ tạo nên danh tiếng, lúc này mới đi Hán Trung, bách tính bên trong quan ải dồn dập đi theo làm kinh động Hàn Ngụ Vương. Mà trước khi Lưu Bang nhập quan, chẳng qua chỉ là chư hầu bình thường mà thôi.

Đây chính là tác dụng của “Danh Tiếng” .

Hôm nay gặp phải chút phiền phức, khó khăn, thế nhưng chỗ tốt của việc này, sau này sẽ từ từ lộ ra.

Ngày thứ hai, Lâu Thương đưa đi năm trăm người!

Chương 435-436: Cuộc chiến Lâu Thương (11-12)

Trong thành Lâu Thương, lửa cháy hừng hực, ánh lửa chiếu sáng nửa vùng trời. Nhưng khi Hạng Vũ dẫn người vọt tới chân thành Lâu Thương, thì phát hiện cửa thành đã mở rộng, cầu treo cũng được thả xuống, trên tường thành không có một bóng người.

Phản ứng đầu tiên của Hạng Vũ chính là: có mai phục!

Y lập tức hét ra lệnh cho đám nhân mã ngừng lại, đứng trước cửa thành quan sát hồi lâu.

Phóng tầm mắt nhìn vào cửa thành Lâu Thương, thì toàn thành đã không có bất kỳ ai nữa. Ngoại trừ những đồng lửa bốc cháy hừng hực, lại không có bất cứ động tĩnh gì. Nếu như trước đây, Hạng Vũ sẽ không chút do dự mang người vọt vào Lâu Thương. Nhưng sau khi liên tiếp chịu thua thiệt trước Lưu Khâm, khiến y không thể không cẩn thận. Nói cách khác, trước đây Hạng Vũ đã bị Thảo Mộc Giai Binh của Lưu Khâm hành hạ.

Thời gian chừng một chén trà, rốt cục cũng đã xác nhận trong thành Lâu Thương không có người. Hạng Vũ lúc này mới hạ lệnh tiến vào Lâu Thương cứu hoả. . .

Thế nhưng, khi Hạng Vũ đứng ở trước đám cháy, y lại trợn mắt ngoác mồm, đến nửa ngày cũng nói không ra lời. Trong thành Lâu Thương quả thực là bị đốt, chẳng qua thứ bị thiêu cháy không phải là đồ quân nhu lương thảo trong kho lương, mà là những đồng cỏ khô và củi khô ở điền trang. Cũng không biết Lưu Khâm làm sao có thể tìm được nhiều củi như vậy, đồng một đồng, tây một bó, đâu đâu cũng có. Không chỉ có riêng điền trang của Lưu gia, mà còn có điền trang của Trần gia, điền trang của Lữ gia, tình huống cũng giống nhau. Lửa cháy rừng rực, xông thẳng trời xanh.

Gã Lưu Khảm này muốn diễn trò gì? ?

Hạng Vũ cười khở một tiếng, thầm nghĩ: chẳng lẽ uy tín của Hạng mỗ kém đến thế sao? Kém đến mức dù đã thề, cũng không thể khiến người ta tin tưởng?

Y đương nhiên biết rõ tâm tư Lưu Khảm, trong ba mươi sáu kế, có một kế tên là kế ve sầu thoát xác. Lưu Khảm sợ mình đối ý truy kích nên mới phải làm như thế! Nghĩ chắc bản liệt kê khi Lưu Khảm trình báo lên trước khi rời đi, không phải không có điểm đáng ngờ. Nói không chừng, đã sớm rút đi sạch sẽ rồi. . . Sợ dĩ vẫn bất động, chính là đang đợi thời cơ, dựng nên một màn này để hấp dẫn sự chú ý của mình, sau đó tùy thời bỏ chạy, thần không biết quỷ không hay!

Mưu tính thật chu đáo. . .

Hạng Vũ có thể khẳng định, trong điền trang này, nếu có thể lẳng lặng rút đi thì ở phía sau Lâu Thương nhất định tồn tại cửa sau.

- Thiếu tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?

Nhìn những bó củi đang cháy hừng hực, tướng sĩ quân Sở không nhận được chạy tới hỏi dò:

- Đám cháy này rốt cuộc cứu hay là không cứu?

- Cứu đi, cứu đi!

Hạng Vũ thở dài nói:

- Một toà thành tốt như vậy, không nên vì một đợt hỏa hoạn này, mà lụi tàn theo lửa. Truyền quân lệnh cho ta, Vương Ế dẫn binh mã bản bộ đi cứu hoả, những người còn lại theo ta bảo vệ nhà kho, kiểm kê lương thảo và đồ quân nhu. Mặt khác, phái người hoả tốc đi tới Phù Cách thông báo cho Đại tướng quân, nói Lâu Thương đã nằm trong tay chúng ta, Đại tướng quân tạm thời có thể lui về phía sau!

- Rõ.

Tướng sĩ quân Sở đồng loạt tuân mệnh.

Hạng Vũ thống lĩnh nhân mã bản bộ, đi tới nhà kho kiểm kê đồ quân nhu và lương thảo. Khi y nhìn thấy binh khí và khôi giáp chất thành từng hàng trong thương khố, tâm tình y trở nên rất thoải mái.

- Mau chóng kiểm kê số lượng.

Ngay lập tức có đám Trường Sử, Tư Mã trong quân xông tới, bắt đầu tiến lên kiểm kê vật tư.

- Thiếu tướng quân, nơi này có một bản danh sách.

Một tên quan văn từ sương phòng trong nhà kho lấy ra một quyển danh sách, vui mừng lớn tiếng kêu gào. Có bản danh sách này, công tác kiểm kê sẽ bớt đi nhiều thời gian. Phải biết, nếu như không có danh sách, nhất định phải thống kê thành một vài quyển khác. Vật tư của Lâu Thương tích lũy nhiều năm như vậy, bây giờ muốn chỉnh lý lại thì lượng công việc phải làm sẽ rất lớn. Nếu không có thời gian hai tháng, sợ rằng khó có thể kiểm kê xong. Hiện tại, chỉ cần dựa theo con số trên danh sách để kiểm kê, là có thể cấp tốc thống kê, bớt đi rất nhiều phiền phức.

Hạng Vũ khê mỉm cười,

- Như này, người cứ theo danh sách mà kiểm tra.

Trong lòng, đột nhiên phát sinh một tia cô quạnh: Lưu lão Bi cũng là người đáng tin, biết tình thế của Sở quân ta bây giờ rất nguy cấp, nên mới để lại bản danh sách, đây cũng có thể xem là một phần tình ý. Chỉ tiếc, sau này không biết khi nào mới có thể gặp lại hắn, nhớ tới chuyện này trong lòng quả thực có chút hoài niệm!

Chương 437-438: Cuộc chiến Lâu thương (13-14)

Lúc này quân Sở còn ý chí nữa sao?

Trần Anh hô gọi như thế nào, cũng không thể khiến quân Sở lay động. Người Sở là loại người dũng mãnh vô địch khi gặp được tình thế thuận lợi, nhưng khi lâm vào nghịch cảnh lại không hề có dấu chí, vào đúng lúc này bọn họ lộ ra tật xấu là điều không cần bàn cãi. Đối với tiếng quát của Trần Anh cũng thờ ơ không động lòng, trên mặt mỗi người đều toát lên vẻ hoang mang lo sợ, có người ngay cả binh khí cũng cầm không nổi.

Đám người Lưu Khâm, Quán Anh cười ha ha.

Sắc mặt của Trần Anh đỏ lừ, hung tợn nhìn Lưu Khâm.

Hắn đột nhiên giơ cao trường kiếm, thúc chiến mã dưới háng, lớn tiếng hô:

- Tần cầu, ta và ngươi không thể cùng đường, thề không chết thì không thôi. Hôm nay cho dù phải chết trận ở chỗ này, ta cũng tuyệt không hối hận.

Lưu Khâm cười lạnh, hai chân thúc mạnh khiến Xích Thố dưới háng ngửa mặt lên trời hống lên một tiếng, rồi nhanh như chớp giật, lao về phía quân địch.

Quán Anh và Lưu Khâm tương giao đã nhiều năm, vì thế rất hiểu ý nghĩ của Lưu Khâm. Y giơ cây đại kích lên cao, quát một tiếng nói chói tai:

- Lão Bi doanh, xung phong!

Kỵ quân Lâu thương đồng thanh reo hò, vùng giáo dài, thúc ngựa cùng nhau xung kích. Trường giáo sắc bén, xuyên qua lồng ngực quân Sở, tiếng vang trầm nặng kèm theo tiếng kêu rên thê thảm của quân Sở, ở trong khe núi vang vọng liên tục. Bồng, bồng, tiếng đâm liên tục vang lên, cho dù trường giáo có cứng rắn hơn nữa cũng không chịu nổi loại lực đạo hung lực đạo này. Sau khi giết chết bốn năm người, rất nhiều trường giáo đã bị gãy.

Nhưng những kỵ quân này không chút kinh hoảng, nhanh chóng vứt bỏ trường giáo, rút trường đao sáng loáng từ bên hông ra. Loại trường đao này cũng do Thiết Lư Lâu thương chế tạo ra, dài khoảng bốn thước, lưỡi đao sắc bén, thích hợp cho việc chặt chém. Chuôi đao dùng vải thô quấn quanh, có thể phòng ngừa chuyện bị nhiễm máu tươi khiến tay trơn tuột. Tên gọi là Hoán Thủ Đao, cũng là nhóm binh khí đầu tiên Thiết Lư chế tạo, hôm nay đã xuất hiện trên chiến.

Lưỡi Hoán Thủ Đao lập lòe, đi qua nơi đâu, máu thịt văng tung tóe tới đó.

Còn Trần Anh và Lưu Khâm đối mặt với nhau, Trần Anh không nói hai lời, ngồi trên ngựa cầm kiếm đâm tới.

Lưu Khâm khẽ mỉm cười, xích kỳ trong tay xoay chuyển, chặn ngang trường kiếm,

- Quân sư nếu tự mình đưa tiễn, sao ngay cả một chén rượu cũng không cần, đi vội vã như vậy? Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, người khác lại nói Lưu Khâm ta không hiểu lễ nghi. . . Theo ta đi Bành thành làm khách đi!

Nói xong, hai con ngựa phi nhanh, tay trái Lưu Khâm thu xích kì lại, tay phải nhanh chóng vươn ra, tóm lấy đai lưng Trần Anh.

Một vai bị bóp mạnh, Trần Anh bỗng thét lên một tiếng đầy kinh hãi, cả người bị nhấc bổng lên khỏi chiến mã. Lưu Khâm xoay ngang người Trần Anh đặt lên trên lưng ngựa, tay trái giơ lên, dùng chuôi xích kỳ, đập vào đầu Trần Anh. Ngay lập tức, Trần Anh hôn mê bất tỉnh, không biết trời đất gì nữa.

Lưu Khâm quay đầu ngựa.

- Lão Quán, trở về!

Quán Anh gật đầu, ra lệnh cho kỵ quân cấp tốc theo Lưu Khâm rút về phía ngã rẽ tại Đường Hà.

Khoảng chừng hơn nửa giờ, Hạng Vũ mới dẫn kỵ binh chạy tới khe núi, chỉ nhìn thấy khắp nơi đều là tử thi. . .

- Quân sư ở đâu?

Hạng Vũ nắm lấy một tên binh sĩ may mắn sống sót , lớn tiếng hỏi dò.

- Quân sư, quân sư bị Tần bắt đi rồi!

- Vậy Tiêu Công Giác đâu?

-Tiêu Công Giác tướng quân. . . bị Lưu Cự chém chết. . .

- A nha nha!

Hạng Vũ ở trên ngựa tức giận đến mức phát điên liên tục hét hỏi,

- Binh mã đâu hết rồi? Quân lính của Tiêu Công Giác, đi tới nơi nào rồi?

- Thiếu tướng quân, Tần cầu mai phục ở ngã rẽ tại Đường Hà, dẫn lửa đốt cỏ lau. Toàn quân bị thương vong nặng nề, sau đó lại bị Tần Cầu Tử liên tục chặn đường, hầu như toàn quân bị diệt. . . Chỉ còn lại mấy người chúng ta, những người khác không rõ sống chết ra sao!

Đầu Hạng Vũ ù ù một tiếng, suýt nữa ngã khỏi ngựa.

Đó là bảy, tám ngàn nhân mã đấy, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi thế mà chỉ còn lại đám tàn binh bại tướng trước mắt này sao? Chỉ có điều, trong lòng y cũng có chút đắc ý, tên Trần Anh kia cả ngày luôn nói phải thật thận trọng, thận trọng để giảm thiểu tổn thất, kết quả cũng hao binh tổn tướng? Hơn nữa ngay cả người cũng bị bắt đi, thử hỏi sau này còn có tư cách gì hung hăng giảng đạo trước mặt ta!

Cái ý nghĩ quái dị này nảy sinh khiến cho Hạng Vũ sợ hết hồn.

195. Chương 439-444

Chương 439-440: Trường chinh (1-2)

Bị giam ở Bành Thành, Trần Anh cũng không bị ngược đãi. Ngược lại, Lưu Khảm không chỉ an bài cho y một thư phòng sạch sẽ, ngoài phòng còn có một cái sân, diện tích không quá nhỏ.

Có người nói Bành thành vốn là một cái trường, không thể nói là quá xa hoa, nhưng lại rất thanh nhã. Ở trong phòng buồn tẻ, có thể đi ra sân hóng mát một chút, hoặc đi tản bộ cũng được. Chỉ cần Trần Anh không đi ra khỏi ngôi nhà này, mặc kệ y muốn làm gì, cũng không có người đứng ra cản trở. Chỉ có điều, Trần Anh cũng biết, bên ngoài cửa có hai mươi mấy tên vệ sĩ, chỉ làm ba ca thay phiên nhau canh chừng y. Chỉ cần y có chút động tĩnh gây rối nào, tất nhiên sẽ có người lấy tính mệnh của hấn.

Loáng một cái cũng qua hai ngày, tâm tình của Trần Anh cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Tỉ mỉ hồi tưởng khoảng thời gian đã trải qua, y giật mình phát hiện, hết thấy mọi việc chính mình sắp xếp, tựa hồ đều bị Lưu Khảm nắm trong lòng bàn tay. Mặc kệ chiến đấu hay là đàm phán, sau đó là gần một tháng dài dằng dặc chờ đợi.

Nói vậy, sau khi quân Sở đạt được đồ quân nhu bổ sung tại Lâu Thương, sẽ cần có một khoảng thời gian ngắn để chỉnh sửa lại quân đội. Phân phát lương thảo, mời chào sĩ tốt, bổ sung binh nguyên, thay đổi khí giáp vũ khí. . . Mà Chương Hàm cũng nhất định sẽ không cam tâm nhường Lâu Thương như thế, y chắc chắn sẽ đem hết toàn lực để công kích. Vì lẽ đó, mặc kệ là quân Tần hay là quân Sở, trong khoảng thời gian một tháng này, đều không rảnh để bận tâm tới Lưu Khảm. Chờ khi quân Tần và quân Sở phân ra thắng bại, chỉ sợ là Lưu Khảm đã sớm cao bay xa chạy!

Thật là khinh thường anh hùng thiên hạ!

Trần Anh thở dài, ảm đạm tựa vào bậc thềm, tâm tình có chút hững hờ.

Ánh mặt trời rất ấm, chiếu lên trên thân thể mệt mỏi, khiến người cảm giác buồn ngủ. Mắt thấy mùa xuân đã qua, mùa hè sẽ tới.

Trong lòng Trần Anh có chút lo lắng, bởi vì khu vực quận Tứ Thủy và Hoài Hán, hai mùa xuân liên tục xảy ra đại loạn, không thể trồng trọt đúng vụ. Làm lỡ vụ mùa, chờ tới mùa thu, tất nhiên sẽ xuất hiện tình trạng thiếu lương thảo. Nếu như vào cuối năm quân không thể chuyển chiến trường ra bên ngoài địa phận

nước Sở, như vậy vụ mùa sang năm, chỉ sợ lại phải trì hoãn. Ba năm liên tục lỡ vụ, mặc dù đã có thương thảo tích trữ của Lâu Thương nhưng cũng rất nguy hiểm đây.

Không biết được Hạng công và Thiếu tướng quân sau khi được bổ sung đồ quân nhu, sẽ đi bước tiếp theo như thế nào đây?

Nghĩ đến những thứ này, tâm tư Trần Anh nhất thời rối loạn. . .

Nhắc tới cũng rất kỳ quái, Lưu Khâm giam giữ y tại nơi dân cư ngụ, cũng không hề phái người tới khuyên hàng. Thật giống như bắt y cho vui vậy, ba ngày qua ngay cả một bóng người cũng không thấy. Trần Anh đương nhiên sẽ không nghĩ, Lưu Khâm sẽ bỏ qua ình. Phỏng chừng chờ thêm mấy ngày nữa, hẳn sẽ đến đây chiêu hàng. Nếu như chiêu hàng thất bại, vậy thì việc Lưu Khâm giết y chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi. . . Chỉ tiếc là, hoài bão chưa thực hiện được!

Trần Anh sẽ không đầu hàng!

Dù cho y đối với Lưu Khâm rất tôn kính, thậm chí nói là kính phục, cũng không thể đầu hàng. Y là hậu duệ của người Sở sao có thể cúi đầu trước Lưu Khâm? Tuy là Lưu Khâm có tư tưởng ‘thống nhất thiên hạ’, nghe qua thì phi thường mê người, nhưng Trần Anh cho rằng, khả năng thực hiện được điều đó sẽ không quá lớn. Năm trăm năm phân tranh, sao có thể ngay lập tức tiêu tan cơ chứ?

Hơn nữa, người Tần thực sự đã suy thoái, đó là chuyện không thể xoay chuyển.

Chỉ là muốn xem đám người Hạng công sau đó sẽ có động tĩnh gì. . .

Trong đầu y suy nghĩ rất lung tung, bất tri bất giác đã đến hoàng hôn. Người trông coi đã đưa thức ăn tới, Trần Anh cũng không khách khí, cầm đến là đưa tay lấy ngay. Ăn xong cơm tối, y xem sách một lúc, sau đó thì đi nghỉ.

Bất tri bất giác, lại đã tới giờ tỵ.

Mùa xuân tại quận Tứ Thủy khí trời biến hóa rất nhanh. Ban ngày ánh mặt trời sáng rực rỡ, đến buổi tối mây đen đã che mất mặt trăng, bất chợt một cơn mưa nhỏ kéo đến. Trần Anh đang ngủ mơ màng, chợt nhiên nghe được có tiếng gõ cửa ‘Bang bang bang’, âm thanh rất nhỏ.

- Đại công tử, đại công tử mau mau tỉnh lại, ta là Trần Nhị.

Trần Anh cứ ngỡ mình đang nằm mơ, thuận tay kéo đệm giường, trở mình, chuẩn bị ngủ tiếp.

Nhưng tiếng gõ cửa kia lại vang lên lần nữa:

- Đại công tử, đại công tử mau mở cửa, ta là Trần Nhị!

- Trần Nhị?

Trần Anh bỗng dưng tỉnh táo, vươn mình ngồi dậy, dụi dụi con mắt. Trong phòng đèn mờ mờ vẫn đang le lói, chiếu ra từng chùm ánh sáng yếu ớt. Y dụi dụi con mắt, cuối cùng cũng xem như rõ ràng, chính mình không phải nằm mơ.

- Ai?

- Đại công tử, ta là Trần Nhị mà!

Trần Nhị! Nhớ tới chuyện cuối năm ngoái đầu năm nay thì y phải không ít người vượt qua Hoài Thủy, ẩn núp tại Tứ Hồng. Trần Nhị, chính là một người trong số đó. Chẳng qua, những người mà y sắp xếp, cuối cùng cũng không có tác dụng gì.

Trần Anh gần như sắp quên sạch chuyện này. . . Trần Nhị là lão nhân của nhà y, hơn nữa còn cùng tộc, có thể tin tưởng. Chỉ là, gã làm sao xuất hiện chỗ này?

Trần Anh nghĩ tới đây, liền vội vàng đứng dậy mở rộng cửa.

Một luồng gió lạnh tràn vào trong phòng, lập tức thổi tắt ánh nến.

Ngoài cửa có một hán tử thấp bé tinh tráng đang đứng, vừa thấy Trần Anh mở cửa, vội vã lắc mình đi vào, cúi đầu bái lạy:

- Đại công tử, ta coi như là vẫn có cơ hội nhìn thấy ngài!

- Trần Nhị, người sao lại ở chỗ này?

Trần Anh phát hiện, cách ăn mặc của Trần Nhị chính là quân phục của quân Lôu Thương, mặt biến sắc,

- Chẳng lẽ, người đã nương nhờ vào những tên Tần cầu kia sao?

- Đại công tử, ta cũng chẳng còn cách nào khác!

Trần Nhị khóc kể lẽ:

- Sau khi nhóm người của chúng ta từ huyện Từ đi vào Lôu Thương, rất nhanh đã bị phát hiện. Người chết kẻ bị bắt. . . Tiểu Nhị ta thấy tình huống không ổn, lập tức đình chỉ hoạt động. Sau đó quân Lôu Thương rút đi, chiêu mộ dịch tốt. Ta cảm thấy khó có thể trốn tránh, nên lẩn ngay vào quân doanh, chờ đợi chạy ra ngoài hội hợp cùng ngài. . . Nhưng, trong quân lại thực thi phương pháp giám sát lẫn nhau. . .

Ta luôn bị để mắt rất gắt gao, căn bản không chạy trốn được. Sau khi theo quân Lôu Thương đi tới Bành thành, mới xem như có thể thư giãn một chút. Ngày hôm qua chúng ta và kỵ quân uống rượu, ngẫu nhiên nghe bọn họ nói tới ngài, thế mới biết ngài cũng bị bắt, nhốt tại nơi này. Trong mấy ngày qua, ta vẫn luôn quan sát tình hình, muốn tìm cơ hội gặp lại ngài.

Chương 441-442: Trường chinh (3-4)

- Khoan đã!

Đột nhiên một tên quan tướng ở bên cạnh y, chen vào nói:

- Thiếu phủ đại nhân, Trung Úy Quân ở đây, thì còn có thể kinh sợ quân Sở, nhưng nếu Trung Úy quân bị điều động đi nơi khác, e là. . . Lại bàn tới tên Lưu Khảm kia, tuy bây giờ hắn đã rút khỏi Lôu Thương, nhưng nhất định sẽ kết minh với người Ngụy. Nếu bây giờ chúng ta công kích Bành thành, chỉ sợ sẽ gặp phải cảnh quân Sở và Ngụy quân giáp công. Nếu như thế, Bành thành không những không thể lấy được, mà ngược lại chúng ta còn phải rút khỏi vùng Tứ Thủy này.

- Phùng Kính, vậy người nghĩ nên làm thế nào cho phải?

Chương Hàm nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt rơi trên người gã thanh niên.

Năm nay Phùng Kính đã gần ba mươi tuổi, nhưng nhìn qua, y so với bạn cùng lứa tuổi thì trông trẻ hơn rất nhiều. Chương Hàm xuất thân là môn hạ của Phùng Tật, cùng với cha con Phùng Kính, Phùng Kiếp dốc sức tại đại doanh Lam Điền,. Tình đồng đội, cũng đủ để cho y chiều cố tới Phùng Kính rồi, hướng chỉ cha con Phùng gia, đã bị chết. . .

- Kẻ thù thiết yếu hiện nay của thiếu phủ đại nhân chính là chú cháu Sở tặc Hạng Lương!

Phùng Kính nói:

- Bây giờ Hạng Lương đã đạt được Lôu Thương thành, chiêu binh mãi mã, sĩ khí dồi dào. Chờ sau khi bọn chúng nghỉ ngơi đầy đủ, tất sẽ mãnh liệt công kích thiếu phủ đại nhân. Đến lúc đó, thiếu phủ đại nhân sẽ phải đối mặt công kích của đội quân dũng mãnh nhất, việc cấp bách hiện giờ chính là để quân sĩ nghỉ ngơi. Sĩ tốt của chúng từ năm ngoái tới giờ luôn luân phiên chinh chiến, đã nửa năm chưa từng nghỉ ngơi, lúc này mệt mỏi đến cực điểm. Mà lương thảo và đồ quân nhu của chúng ta cũng không nhiều, nếu cứ cật lực kéo dài tình trạng như hiện giờ, chỉ sợ khó có thể lâu dài. . . Sao không tạm thời thoái lui?

- Thoái lui?

Chương Hàm đối với loại tướng quân xuất thân từ gia tộc quân nhân như Phùng Kính, rất coi trọng:

- Phùng kính, sao không nói rõ mọi việc đi?

- Kính có mười sáu chữ, xin thiếu phủ đại nhân chỉ giáo. Đó là: đông ngự Hạng Lương; tây tiến vào quận Trần; ổn định Dinh, Năng; liên kết Lý Vương.

Đồng ngự Hạng Lương, chính là lấy huyện Tương làm lô cốt cho cả vùng Tứ Thủy, xây dựng hệ thống phòng thủ vững chắc. Tây tiến vào quận Trần, triệt để bình định bọn loạn đảng ở đây, quét sạch quân Sở ra khỏi quận Trần. Sau đó lấy Dĩnh Xuyên, quận Năng làm căn cơ vững vàng, tích trữ lực lượng. Đồng thời liên hợp cùng với Lý Do và Vương Khác khổng chế chiến cuộc ở mặt đông, sau đó từng bước một áp sức không gian hoạt động của bọn phản quân.

Chờ Vương Ly quét sạch Hà Bắc sẽ xua quân xuôi nam, một lần tiêu diệt sạch, đối với quân Tần mà nói, điều này có lẽ là lựa chọn tốt nhất hiện nay.

Chương Hàm nở nụ cười cay đắng, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Phùng Kính, kế sách của người quả thực là biện pháp tốt nhất hiện nay. Thế nhưng nếu dùng kế này, chỉ sợ phải mất đến hai ba năm mới có thể lại thống nhất thiên hạ lần nữa. Triệu Thừa Tướng đã phái người thúc giục, lệnh cho ta nhất định phải kết thúc chiến loạn vào cuối năm.

Cuối năm mà Chương Hàm nói, cũng không phải là tháng mười hai, mà là lấy lịch Tần để tính toán, chính xác là ngày mùng một tháng mười.

Sắc mặt Phùng Kính đột nhiên trở nên đỏ lựng, lớn tiếng nói:

- Thiếu phủ đại nhân, tên hoạn quan kia không biết chiến sự, sao gã dám. . .

- Phùng Kính im miệng!

Chương Hàm lớn tiếng quát:

- Lời nói vừa rồi, ta coi như không nghe thấy. Nhưng sau này, ta không muốn nghe người nói ngôn ngữ như vậy nữa.

Trong mắt Phùng kính dần hiện ra vẻ thất vọng.

Hắn hít sâu mấy lần, cố gắng đè nén tâm tư kích động, nhẹ giọng nói:

- Thiếu phủ đại nhân việc cấp bách bây giờ là phải cho quân tốt dưới trướng tranh thủ nghỉ ngơi.

Chương Hàm gật đầu:

- Việc này ta sẽ sắp xếp.

- Kỳ thực, nếu như Thiếu phủ đại nhân muốn lấy Lâu Thương, cũng không phải là chuyện khó. Kính nguyện một mình một ngựa, đi tới quận Tiết thuyết phục quận trưởng Vương Khác, xin quận Tiết xuất binh, vòng qua đại trạch Chiêu Dương, trực tiếp công kích huyện Bái và Bành thành. Nếu làm như thế, Thiếu phủ không cần động đến một binh một tốt, mà có thể giải quyết mối họa Bành thành. Thậm chí, không cần kinh động hai quân Sở, Ngụy.

- Quận Tiết xuất binh?

Chương Hàm suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu:

- Đây đúng là ý kiến hay. Chỉ là bây giờ chiến cuộc thối nát, mệnh lệnh phát ra từ Hàm Dương khó có thể khiến cho họ thực hành. Nhưng Vương Khác cũng là người rất khôn khéo, chỉ sợ. . . Hơn nữa, hắn và Lưu Khâm hình như có minh ước, e là y chưa chắc đã đồng ý xuất binh.

Chương 443-444: Trường Chinh (5-6)

Tứ Thủy rách rưới chảy về phía đông, giống như đai ngọc vòng đến huyện Bái. Lúc Lưu Khâm đến huyện Bái, cũng không ở tại thị trấn Bái mà ở bố trí ở bên Tứ Thủy Đình bên ngoài thị trấn Bái. Không chỉ có Lưu Khâm, còn có Khâm lão phu nhân, Lưu Cự, Vương Cơ cũng đều đã ở tại Tứ Thủy Đình. Ở đây chứa nhiều ký ức của bọn họ, xướng rượu năm xưa cũng đã không còn nữa, nhưng điền trang và quán dịch Tứ Thủy Đình cũng đủ chứa đám người Lưu Khâm ở đó.

Ôm Lưu Tần, dắt tay Lưu Nguyên, Lưu Khâm bước chậm chậm bên ngoài Tứ Thủy Đình.

- Nhớ năm xưa, cha đã lập nghiệp ở nơi này, cùng với Kỳ bá, Đường bá của con một tay tạo nên rượu Vạn Tuế, tửu thần Đỗ Lăng được người người ca tụng. Các con xem, mảnh đất bên kia là nơi năm xưa cha sản xuất rượu đó, ha ha, thoáng cái đã hơn mười năm rồi...

Lưu Tồn hỏi:

- Cha, Đường bá phụ hiện đang ở đâu ạ?

- Tại Ba Thục, cũng giống như cha, nỗ lực muốn tạo nên một thịnh thế thiên thu. Tồn, con phải nhớ kỹ, trên đời này không có cái gì là chân mệnh thiên tử, mọi bất nguồn đều lấy dân gian làm gốc, con đừng quên điều này. Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền, Đế vương Doanh thị hiện tại chính là vết xe đổ.

- Cha, Công Thúc tiên sinh nói, quản lý một đất nước rộng lớn giống như cầm một con cá nhỏ, có phép biết, chứ không phải cho biết. Trống lòng, no dạ...

Nhưng Thúc Tôn tiên sinh lại nói, phải giáo hóa thương sinh linh, để cho biết vinh nhục. Một người bảo phải cho biết, người kia thì lại không cho biết, thật quá mâu thuẫn ạ.

Lưu Khâm không khỏi ngạc nhiên. Lưu Tồn năm nay chưa tới mười tuổi, nhưng đã bắt đầu học những thứ này rồi sao?

Lưu Nguyên cũng mở miệng:

- Cũng không mâu thuẫn chút nào, nói không chừng giáo hóa theo như lời dạy của Thúc Tôn tiên sinh, chính là muốn bách tính không thể không biết. Dân trí không mở, dù người nói gì, bách tính cũng sẽ tin cái ấy. Biết hay không biết, thật ra chỉ là một tín niệm, con thì không cảm thấy có gì mâu thuẫn sâu sắc với nhau ạ.

Lưu Nguyên đã mười hai tuổi rồi. Lưu Khâm vô cùng kinh ngạc nhìn nó, không khỏi nghi hoặc.

- Tiểu Bá, là tiểu đệ ngồi học, con ở bên cạnh nghe, nên suy nghĩ như thế.

Lưu Nguyên đã biết Lưu Khâm là cha mình, nhưng nó không thích gọi Lưu Khâm là “cha”. Lữ Tu từng hỏi nó, Lưu Nguyên nói:

- Cha là người xấu, làm hại mẫu thân thân chết, bình thường con ở trong mơ hay nguyên rửa ông ấy. Con không nên gọi Tiểu Bá là “cha”, như vậy lúc ở trong mộng, sẽ là nguyên rửa Tiểu bá.

Sự thật là thế, Lữ Tu có vài lần nghe Lưu Nguyên ở trong mộng nói mơ nguyên rửa Lưu Quý.

Suy nghĩ của trẻ nhỏ thật quá đơn thuần, có lẽ trong lòng Lưu Nguyên, cũng không hy vọng Lưu Khâm sẽ trở thành người giống như Lưu Quý. Cho nên, Lưu Khâm cũng không để tâm.

Những lời nói này của Lưu Nguyên cũng không phải là không có lý. Trên thực tế, trải qua bao thế hệ, nhà Đế vương đều nắm giữ tiếng nói, bọn họ cần bách tính biết gì, thì bách tính biết cái đó. Có một câu nói rất hay là: Giáo dục, mở ra dân trí!

Những chuyện mà không hy vọng bách tính biết, bọn họ tuyệt đối sẽ không nói ra nửa câu, thậm chí sẽ tìm đủ mọi cách để ngăn trở, không tiếc dùng cơ quan quốc gia để trấn áp.

Lưu Khâm cười cười, xoa đầu Lưu Nguyên, lại véo mặt Lưu Tồn:

- Tồn, sau này phải như tỷ tỷ, cần học hỏi suy nghĩ nhiều hơn. Tiên sinh dạy con một điều gì đó, chung quy cũng là tư tưởng của bọn họ, chứ không phải của các con. Trong “Luận ngữ” từng nói: Học mà không suy ngẫm sẽ cụt! Chính là nói con đó; Nguyên, suy ngẫm mà không học sẽ nguy; chính là nói con nữa.

Lưu Nguyên và Lưu Tồn đều rất thông minh, nhưng vẫn có khuyết điểm. Lưu Tồn hiếu học, nhưng lại không chịu tự suy ngẫm; mà Lưu Nguyên mặc dù thích tự suy ngẫm, nhưng lại thường thường nghe được một hai câu thì đã cắt câu lấy nghĩa, không chịu nghe nhiều, thiếu tính kiên nhẫn. Đối với điểm này, Lữ Tu cũng từng âm thầm nhắc nhở Lưu Khâm, nhưng Lưu Khâm lại cho rằng, cần phải tìm cơ hội thích hợp để nói cho con biết. Giáo dục gì đó, thường là trẻ nhỏ không thích nghe, về điểm này thì Lưu Khâm rất có kinh nghiệm.

196. Chương 445-450

Chương 445-446: Trường chinh (7-8)

Có Tiêu Hà, đối với Lưu Khâm mà nói không thể nghi ngờ là quan trọng nhất. Đây là một thiên tài trù tính quy hoạch kế hoạch! Thuộc hạ của Lưu Khâm hiện nay cũng coi như nhân tài đồng đức. Nhưng tổng thể mà nói, nhiều người sở trường âm mưu, nhiều người tinh mưu lược, nhưng về phương diện khác cũng vẫn rất thiếu nhân tài. Bấm tay tính toán cũng chỉ có Tào Tham là có thể cùng ngồi bàn bạc, Lý Thành trước đây từng là Xá Nhân thủ hạ của công tử Phù Tô, hoặc ít hoặc nhiều cũng có thể cùng ngồi mưu tính, ngoài ra thì lại không chọn được người nào nữa.

Thúc Tôn Thông là một học giả, có thể trở thành phụ tá ưu tú, nhưng lại không thể đảm đương một phía. Điểm này, Thúc Tôn Thông cũng rất hiểu rõ, cho nên lúc ở Lâu Thương ông không tham gia phát biểu ý kiến xây dựng tại nội bộ Lâu Thương.

Thẩm Thực Kỳ, Chu Xương tại Ba Thục cũng không kém, nhưng dù sao cơ nghiệp đã đặt tại Ba Thục, rất khó bứt ra. Trước đây, chỉ một thành Lâu Thương nho nhỏ còn được, nhưng rồi lại tăng thêm một huyện Từ nũa, Lưu Khâm còn không thấy khẩn trương, nhưng tương lai muốn đứng vững gót chân tại quận Cửu Nguyên, gần bốn mươi một thị trấn, cũng đủ để khiến hần đau đầu.

Khổng chế đại cục, chung quy Tào Tham vẫn kém một chút. Dùng lời kiếp trước Lưu Khâm mà nói, quy mô nhỏ một chút, thì Tào Tham là một người làm được việc thật sự, là một người chấp hành vô cùng xứng chức.

Mà Tiêu Hà lại là nhà hoạch định. Đây chính là khởi nguồn của “Tiêu quy Tào tùy”, không chỉ bởi Tiêu Hà lớn tuổi hơn Tào Tham, mà bản lĩnh của hai người cũng chênh lệch nhau.

(Tiêu quy Tào tùy: Tiêu Hà định ra, Tào Tham làm theo)

Tiêu Hà vừa mới tiếp nhận, lập tức vạch ra những vấn đề tồn tại trong kế hoạch rút lui trước đó đã đặt ra của Lưu Khâm, đồng thời còn cấp tốc tiến hành điều chỉnh, đặc biệt là đem quy định bách tính tự giải quyết thức ăn lúc trước thành khẩu phần lương thực cho vay thống nhất lại. Đối với quyết định này, Lưu Khâm rất không hiểu.

- Quân hầu trong tay ngài có bao nhiêu lương thực?

- Cái này do Lão Tào quản lý, hần là cũng đủ dùng.

Tào Tham ở bên gật đầu, biểu thị Lưu Khâm nói không sai. Tiêu Hà cười:

- Cũng đủ theo như lời lão Tào, chỉ là đối với nhân số lúc rút khỏi Lâu Thương mà thôi. Lúc Quân hầu rút khỏi Lâu Thương, nhân số đi theo tổng cộng có một vạn sáu ngàn người, phương diện này bao gồm cả bốn ngàn hộ đội lúc mộ binh. Ngoài ra, còn có kỵ quân một nghìn một trăm người, chiến xa trên một trăm lẻ ba chiếc, chưa tới hai nghìn tám trăm chín mươi bảy người, cộng lại năm nghìn bốn trăm mười bốn người. Lão Tào, ta nói có chính xác không?

Tào Tham nói:

- Rất chính xác.

- Ngựa chạy chậm một nghìn hai trăm con, trâu chín trăm hai mươi một con...

Tiêu Hà chậm rãi báo ra lực lượng mà Lưu Khâm nắm trong tay một cách lâu lâu, khiến Lưu Khâm không khỏi bội phục. Đây chính là người gần năm mươi tuổi nhưng trí nhớ lại kinh người như vậy. Chỉ một buổi tối mà đã ghi nhớ hết tư liệu trong đầu rồi.

Tiêu Hà nói:

- Nhưng vấn đề là, Quân hầu một đường bắc tiến, nhân số này chắc chắn có biến động, tử thương khó tránh khỏi, điều này có thể tạm không lo lắng, vậy thì những người mộ danh mà đến, thì xử trí thế nào đây? Huyện Bái sẽ tăng thêm hơn một vạn người, Nguyên Võ sẽ có ba ngàn người, con số này gia tăng, thủ hạ

của Quân hầu thì có ba vạn bách tính đi theo, ngoài ra, từ Cự Dã đến Đồn Khâu còn có lưu dân không ngừng thêm vào nữa.

Chương 447-448: Trường chinh (9-10)

Lúc nửa đêm, bầu trời Cự Dã trạch rộng lớn, mây đen mù mịt.

Trăng tối thì giết người, gió lớn thì phóng hỏa!

Lưu Khâm ngồi trên lưng ngựa, trầm tĩnh nhìn dịch trạm Triệu Vương đình quan thấp đèn sang trưng, sắc mặt bình tĩnh nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ cô đơn.

Bạn tốt ngày xưa, hôm nay sẽ lựa chọn thế nào đây?

Mặc kệ Bành Việt không xuất phát từ nội tâm, nhưng chỉ cần một khi chuyện phát sinh đúng như lời Phùng Kính nói, thì phần tình nghĩa giữa y và Lưu Khâm cũng theo gió tiêu tan. Trong nội tâm tồn tại vài phần khúc mắc, sau này phòng bị lẫn nhau, tính kế lẫn nhau. . .Huynh đệ như vậy, có hay không cũng vậy!

- Quân Hầu, có động tĩnh !

Từ phía xa xa truyền đến hai tiếng chim gáy kêu, đó là Hắc y vệ Tàn Đồng cảnh báo Lưu Khâm.

Hai gò má giật mạnh, Lưu Khâm giơ tay lên, bốn trăm kỵ quân Lâu Thương phía sau, đồng loạt lui vào bụi cỏ, không phát ra bất cứ tiếng động gì.

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, vào giờ dần, bắt đầu xuất hiện một đạo nhân mã từ phía xa xa chạy tới.

Cự Dã trạch đột nhiên nổi gió lớn, tiếng gió rít gào che lấp tiếng vang hơn phân nửa. Đội quân kia đột nhiên dừng lại, Hồ Yển đột nhiên ghì chặt chiến mã, nhìn lên chòi mắt trạm dịch thấp đèn sang trưng, trên mặt hiện ra vẻ u ám lạnh lẽo, khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Nhị Hắc huynh đệ.

- Hồ tiên sinh. . .

- Thấy chưa? Gã Lưu Khâm kia tự mình an toàn, không có sắp xếp thủ vệ.

Hồ Yển nhẹ nhàng nói:

- Ta và Vương Đại công tử từng trao đổi, chỉ cần giết chết Lưu Khâm, trước mặt Bái công. . .Khà khà, ta, ngươi và lão Bành xem như ghi công đầu. Bái công chính là tâm phúc của Sở Vương, chỉ cần y nói tốt trước mặt Sở Vương vài lời, sau này ta và ngươi sẽ ung dung ngồi hưởng vinh hoa phú quý, không cần lo lắng binh mã Hạng Lương cướp đoạt Hạ Bì.

Lý Nhị Hắc là hương nhân Cự Dã trạch, từ nhỏ đi theo Bành Việt, vì thế một lòng trung thành đối với Bành Việt.

Bên cạnh Bành Việt có hai tâm phúc, một người là Hồ Triếp, một người là Lý Đại Hắc, cũng chính là huynh trưởng Lý Nhị Hắc.

Trong tay y có một đội nhân mã tinh nhuệ, là năm đó theo Bành Việt làm đạo tặc tại Cự Dã trạch tích góp mà thành. Bành Việt không muốn bội bạc, cũng không có nghĩa người bên cạnh Bành Việt cũng vậy. Ít nhất là gã Lý Nhị Hắc này, đã cảm thấy cần phải giết Lưu Khâm.

Bởi vì, ai bảo Lưu Khâm mang theo nhiều vật tư như vậy?

Lý Nhị Hắc thuộc về hạng người đậm tính thổ phỉ, nhìn thấy nhiều vật tư, đã sớm động tâm.

Nếu như trước kia, y có lẽ không dám nghĩ tới ý đồ xấu. Nhưng hiện tại Lưu Khâm thực sự sắp gặp xui xẻo, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, tâm tư Lý Nhị Hắc liền nháy động. Có thể giết chết Lưu Khâm đoạt được vật tư, còn có thể thay Bành Việt dựng lên con đường phú quý. . .Lý Nhị Hắc đương nhiên đồng ý. Cho nên, sau khi Hồ Yển tìm thấy y, hai người lập tức phối hợp ăn ý, quyết định động thủ trong đêm.

Nghe Hồ Yển nói xong, Lý Nhị Hắc mạnh mẽ gật đầu.

Trong đêm tối, y giơ tay lên, nắm chặt nắm đấm, sau đó vung về phía trước một cái.

Mấy trăm người “ Xoạt xoạt “ trong nháy mắt tản ra, nhanh chóng nhào tới dịch trạm Triệu Vương đình quan. Lý Nhị Hắc càng lúc càng tiến tới gần, rất nhanh tiến tới cửa dịch trạm. Bên trong yên tĩnh, cửa ra vào cũng không có người trông coi. Y hít sâu một ngụm khí lạnh, rống lớn một tiếng:

- Giết!

Dẫn đầu tiến vào trạm dịch.

Mấy trăm tên sĩ tốt, theo sát Lý Nhị Hắc tràn vào bên trong trạm dịch.

Thế nhưng sau khi tiến vào, Lý Nhị Hắc cảm thấy có điểm bất thường. . .

Trong trạm dịch không có bất cứ ai, trong sân chất đầy cỏ khô, hơn nữa tỏa ra mùi dầu hỏa nồng đậm.

- Không xong, bị lừa rồi!

Đôi mắt Lý Nhị Hắc co rụt lại, quay người hô lớn:

- Có mai phục, mau chóng rút lui!

Tiến vào thì dễ, đi ra thì khó. Vài trăm tên hỗn loạn khắp trong ngoài cửa trạm dịch, người bên ngoài muốn xông vào trong, kẻ bên trong lại muốn chạy ra ngoài. Đúng lúc này, chỉ nghe thấy tiếng hàng loạt tiếng rít gào vang vọng trên bầu trời, che lấp tiếng gió gầm rú.

Thương Lang tiến, đây chính là Thương Lang tiến!

Lý Nhị Hắc không có gì lạ lẫm đối với Thương Lang tiến quân Tần, nghe được thanh âm này, trong lòng không khỏi có phần hồi hộp.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thoát nhìn, trong lòng cảm giác vô cùng kinh hoàng. . .

Từng mũi hỏa tiễn từ không trung bay vào sân cỏ, có tiễn rơi xuống mặt đất, có mũi trực tiếp bắn vào đồng cỏ khô. Đồng cỏ khô được phủ bởi vô số dầu hỏa, bị một mũi hỏa tiễn bắn tới, cũng đủ để dẫn phát hỏa hoạn thật lớn. Một đồng cỏ khô bị cháy, tiếp đến lan tràn sang đồng khác.

Hỏa tiễn như mưa, bay thấp trong nội viện, lập tức khiến trạm dịch Triệu Vương đình bốc cháy hừng hực.

Hỏa mượn gió, gió trợ uy hỏa!

Đại hỏa hợp cùng một chỗ, muốn dập cũng không thể dập được, hơn nữa lan tràn rất nhanh, thoáng chốc toàn bộ dịch trạm biến thành biển lửa.

Cây cổ thụ cao ngất ngưỡng trong nội viện giống như bó đuốc lớn, bốc cháy trong màn đêm đặc biệt bất mắt.

- Rút lui, rút lui!

Lý Nhị Hắc la lớn, lại không ngờ, bên ngoài trạm dịch lúc này xuất hiện rất nhiều kỵ quân. Những kỵ quân này không phát động trùng kích, mà vây quanh trạm dịch, phóng ngựa chạy vòng quanh. Kỵ sĩ trên lưng ngựa cầm cung cài tên, điên cuồng bắn về phía binh lính đứng trước cửa trạm dịch.

Binh lính phía ngoài lập tức biến thành con nhím.

Những người còn lại muốn xông vào bên trong, người bên trong lại muốn chạy ra ngoài. . .

Người người chen lấn nhau, người người giẫm lên nhau. . .Tiếng kêu thảm thiết vắng vắng không dứt, Lý Nhị Hắc thoát nhìn đau đớn như đứt từng khúc ruột, rống lớn:

- Không nên hốt hoảng, không nên hốt hoảng. . .Chạy ra ngoài, mọi người lao ra ngoài, mở đường máu đi ra...

Cứ ở trong đình viện, khẳng định sẽ bị đốt thành tro bụi.

Lý Nhị Hắc cũng không muốn chết như vậy, nghiêng răng nghiêng lợi la lớn, cuối cùng giúp đám sĩ tốt ổn định hơn một chút.

Thật vất vả lao ra trạm dịch, thoát khỏi biển lửa.

Lý Nhị Hắc còn chưa kịp chỉnh đốn đội ngũ, đã thấy kỵ quân đột nhiên biến đổi đội hình. Nếu như lúc trước nói kỵ quân chỉ đứng lộn xộn, thì sau khi biến đổi đội hình, liền biến thành nhiều đội, từng nhóm kỵ quân vây quanh đám sĩ tốt này, tiến bắn như mưa.

Lý Nhị Khắc gạt lông chim trên mũ ra, nghiêm nghị quát mắng:

- Cầu Tần, không phải anh hùng! Có gan cùng ta độc đấu?

Liền nghe thấy trong đám người truyền đến thanh âm cười lớn, Lưu Khâm phóng ngựa chạy nhanh như bay tới:

- Tiểu tặc ngu xuẩn, cũng dám mạo danh anh hùng? Đợi mỗ gia tới bắt người!

Chương 449-450: Trường chinh (11-12)

Dính máu tươi, Xích Kỳ mang theo hơi lạnh đặt trên cổ Lý Đại Hắc, sau lưng còn có Lý Nhị Hắc và Hồ Yển bị dây thừng siết chặt khiến sắc mặt tái nhợt.

- Lưu Khâm huynh đệ, hạ thủ lưu tình!

Bành Việt phóng ngựa chạy nhanh tới, nhưng không chờ y tới gần, chợt nghe thấy Lưu Khâm rống lớn một tiếng:

- Bành Việt, người tiến thêm một bước, đầu ba người này liền lìa khỏi cổ!

Xuyyyyyy!

Bành Việt vội vàng ghì chặt cương ngựa, sắc mặt tỏ vẻ lúng nhún nhìn Lưu Khâm. Tiến không được, lui chẳng xong, hai người đứng cách xa nhau khoảng chừng hai mươi bước, bốn mắt nhìn nhau.

- Lưu Khâm huynh đệ, chuyện này kỳ thực. . .

- Bành đại ca!

Lưu Khâm cắt ngang lời Bành Việt nói. . .

- Đây là lần cuối cùng ta gọi người một tiếng đại ca. . .Hiểu lầm hay không hiểu lầm, ta không muốn nghe, cũng không muốn biết.

- Mười năm giao tình, đã bị đốt sạch bởi trận đại hỏa này.

- Ta và người nghi kỵ lẫn nhau, chẳng bằng hôm nay nói cho rõ ràng. Đừng nói với ta rằng người không biết, nếu như người thực sự coi trọng giao tình của ta và người, tất nhiên sẽ không giữ gã sứ giả Vương Khác kia lại diễn trang. Người giữ y lại, đã nói rõ, người thực sự động tâm!

- Ta. . .

Không biết vì sao, Bành Việt không có dũng khí phủ nhận lời Lưu Khâm nói.

Lưu Khâm cười nhẹ một tiếng:

- Có điều ta vẫn rất cảm kích, cảm kích người trên tiệc rượu ngày hôm qua, không có hạ sát thủ, hơn nữa còn để Cự và Tần kết bái làm huynh đệ. Không vì điều gì khác, chỉ vì tình huynh đệ giữa Tần và Cự, ta hôm nay tha mạng cho tính mệnh ba người này. Nhưng có hai lời trong lòng, nhất định phải nói.

- Bành huynh, người là người trọng tình trọng nghĩa, những dễ bị người kích động.

- Một số thời điểm người không xác định được mục tiêu, để tâm ý dao động. . .Người không phải người có chủ ý lớn, hơn nữa không có lập trường của chính mình.

- Lưu Khâm huynh đệ. . .

Lưu Khâm thu hồi Xích Kỳ, một đao chặt đứt dây thòng lọng trên lưng ngựa.

Chấp tay nói với Bành Việt:

- Hôm nay từ biệt, sau này không gặp lại. . .Bành huynh, người bảo trọng, ta xin cáo từ!

Xích Thố ngựa đầu hí lớn, tại chỗ quanh tròn một vòng, nhanh như gió chạy về phía phương xa!

Mưa, từng hạt từng hạt rơi xuống, nhưng Bành Việt dường như vẫn mơ màng.

- Em rẻ, không thể thả hần đi, nếu không. . .

- Người im ngay!

Trong lòng Bành Việt đột nhiên trào dâng một cơn thịnh nộ, đưa tay hung hăng quất một roi về phía Hồ Yển. Một roi này, xen lẫn sự phẫn nộ và áy náy trong lòng Bành Việt, vì thế lực lượng cực kỳ mạnh. Chỉ một vút này đã khiến Hồ Yển hét thảm một tiếng, trên mặt da tróc thịt bong, máu me đầm đìa.

197. Chương 451-460

Chương 451-452: Trường chinh (13-14)

- Hai ba ngày nữa, toàn bộ có thể qua sông rồi!

Tiêu Hà báo cáo tình hình với Lưu Khảm, Tào Tham cũng không ngừng bổ sung thêm.

Lưu Khảm không nói gì, đợi Tiêu Hà nói xong, hần đột nhiên quay đầu nói với Giả Thiệu:

- Đất Hà Bắc, Khoái Triệt có tin tức gì chưa?

- Khoái tiên sinh hai mươi ngày trước từng phái người đưa tin tới, nói là đã thuyết phục được mười hai huyện thành quận Đại, chỉ cần Quân Hầu tới xác minh, mười hai huyện này sẽ do Lý Thiếu Quân tiếp quản. . . Khoái tiên sinh đã xuôi về phía nam, nói rằng muốn thay Quân Hầu mở cửa các quận huyện, thông suốt đường đi.

- Vậy sao?

Lưu Khảm nhẹ nhàng gật đầu:

- Ly Thạch hôm nay do ai khống chế?

- Quân Tần, Vương Ly!

Sắc mặt Lưu Khảm khẽ đổi, nói:

- Xem ra Vương Ly đã thúc đẩy tốc độ tiến quân nhanh hơn, chúng ta cũng phải tăng tốc độ ah.

Tiêu Hà hiểu rõ ý tứ của Lưu Khảm, lập tức gật đầu, xem như đã hiểu.

- Lão Khoái lần này đi Thái Nguyên, e là phải gặm một khối xương cứng rồi.

Vương Ly, không dễ thuyết phục giống như quận Đại. . . Quận Đại, là căn cứ của Võ An Quân Lý Mục, uy danh của Lý Mục, thậm chí còn cao hơn nước Triệu. Vương thất nước Triệu dù đã bị diệt nhiều năm, nhưng uy tín vẫn còn như xưa, Khoái Triệt có thể mượn danh tiếng Lý Tả Xa, nhanh chóng vững gót tại quận Đại, thuyết phục quan viên quận Đại. Nhưng điều này không có nghĩa, hần nhất định có thể thuyết phục Vương Ly!

Giả Thiệu gật gật đầu, bỗng nhiên cười nói:

- Quân Hầu không cần lo lắng cho lão Khoái, y là người nhìn như kẻ điên, nhưng vào lúc này nếu chưa suy tính kỹ càng, tuyệt đối sẽ không mạo muội đi tìm Vương Ly. . . Nếu như đã quyết định hành động, chắc chắn có thể dùng ba tác lược thuyết phục Vương Ly.

- Người khá tin tưởng lão Khoái!

Giả Thiệu nghe vậy, không khỏi cười lớn:

- Nhìn chung những người dưới trướng Quân Hầu, duy chỉ có Lục tiên sinh có thể quỷ biện sánh ngang lão Khoái, chúng ta cũng đã sớm lĩnh giáo.

Sau một hồi nói giỡn, khiến cho tâm tình của Lưu Khảm được buông lỏng rất nhiều.

Mấy ngày nay, tâm tình hần không tốt lắm.

Nguyên nhân chủ yếu chính là việc tuyệt giao với Bành Việt tại Cự Dã trạch. Mặc dù sau đó, Bành Việt phái người đưa Thúy Ngọc Tiêu của Bành Cự tới làm lễ vật tặng Lưu Tồn, nghe nói đây là vật gia truyền của Hồ Cơ, trước kia Hồ Yển nương nhờ Bành Việt cũng dâng tặng Thúy Ngọc Tiêu này.

Bành Cự, tên là Cự nhưng không phải người cao lớn thô kệch giống Bành Việt.

Cậu giống mẫu thân Hồ Cơ nhiều hơn, tướng mạo thanh tú, có khí chất thư sinh, thích âm luật, cậu với cái tên “Cự” này có chút không thích hợp.

Bích Ngọc tiêu là vật phẩm Bành Cự thích nhất, hôm nay mang tới làm tín vật đưa tặng Lưu Tồn.

Đồng thời, xem như truyền đạt ý tứ của Bành Việt: Chúng ta không làm huynh đệ được, nhưng hải tử của chúng ta, dấu sao cũng là huynh đệ!

Hơn nữa dựa theo người đưa tin, Lưu Khảm cũng hiểu được hướng đi của Bành Việt.

Bành Việt đi lần này, e là chiến hỏa xung quanh Cự Dã trạch sẽ nhanh chóng lan tràn ra. . .

Chỉ mong Bành Việt đại ca có thể thuận buồm xuôi gió. Mặc dù sau này quyết đấu trên chiến trường, không biết ai thắng ai bại, cũng không uống một đời đại trượng phu!

- Lão Tiêu, vậy tiếp đến, cần người vất vả rồi.

Lưu Khảm trầm ngâm một lát, trầm giọng nói:

- Đồn Khâu có Ngô Thần là đủ rồi. Đêm nay người và lão Tào mang theo gia quyến vượt sông, ta phỏng đoán sau khi qua sông, e là người sẽ càng bận rộn. Bận rộn thì bận rộn, nhưng cũng phải chú ý tới sức khỏe mới được.

Chương 451-452: Trường chinh (13-14)

- Hai ba ngày nữa, toàn bộ có thể qua sông rồi!

Tiêu Hà báo cáo tình hình với Lưu Khảm, Tào Tham cũng không ngừng bổ sung thêm.

Lưu Khảm không nói gì, đợi Tiêu Hà nói xong, hần đột nhiên quay đầu nói với Giả Thiệu:

- Đất Hà Bắc, Khoái Triệt có tin tức gì chưa?

- Khoái tiên sinh hai mươi ngày trước từng phái người đưa tin tới, nói là đã thuyết phục được mười hai huyện thành quận Đại, chỉ cần Quân Hầu tới xác minh, mười hai huyện này sẽ do Lý Thiếu Quân tiếp quản. . . Khoái tiên sinh đã xuôi về phía nam, nói rằng muốn thay Quân Hầu mở cửa các quận huyện, thông suốt đường đi.

- Vậy sao?

Lưu Khảm nhẹ nhàng gật đầu:

- Ly Thạch hôm nay do ai khống chế?

- Quân Tồn, Vương Ly!

Sắc mặt Lưu Khảm khê đối, nói:

- Xem ra Vương Ly đã thúc đẩy tốc độ tiến quân nhanh hơn, chúng ta cũng phải tăng tốc độ ah.

Tiêu Hà hiểu rõ ý tứ của Lưu Khảm, lập tức gật đầu, xem như đã hiểu.

- Lão Khoái lần này đi Thái Nguyên, e là phải gặm một khối xương cứng rồi.

Wang Ly, không dễ thuyết phục giống như quận Đại. .. Quận Đại, là căn cứ của Võ An Quân Lý Mục, uy danh của Lý Mục, thậm chí còn cao hơn nước Triệu. Vương thất nước Triệu dù đã bị diệt nhiều năm, nhưng uy tín vẫn còn như xưa, Khoái Triệt có thể mượn danh tiếng Lý Tả Xa, nhanh chóng vững gót tại quận Đại, thuyết phục quan viên quận Đại. Nhưng điều này không có nghĩa, hần nhất định có thể thuyết phục Vương Ly!

Giả Thiệu gật gật đầu, bỗng nhiên cười nói:

- Quân Hầu không cần lo lắng cho lão Khoái, y là người nhìn như kẻ điên, nhưng vào lúc này nếu chưa suy tính kỹ càng, tuyệt đối sẽ không mạo muội đi tìm Vương Ly. . . Nếu như đã quyết định hành động, chắc chắn có thể dùng ba tấc lưỡi thuyết phục Vương Ly.

- Người khá tin tưởng lão Khoái!

Giả Thiệu nghe vậy, không khỏi cười lớn:

- Nhìn chung những người dưới trướng Quân Hầu, duy chỉ có Lục tiên sinh có thể quỷ biện sảng ngang lão Khoái, chúng ta cũng đã sớm lĩnh giáo.

Sau một hồi nói giỡn, khiến cho tâm tình của Lưu Khâm được buông lỏng rất nhiều.

Mấy ngày nay, tâm tình hẳn không tốt lắm.

Nguyên nhân chủ yếu chính là việc tuyệt giao với Bành Việt tại Cự Dã trạch. Mặc dù sau đó, Bành Việt phái người đưa Thụ Ngọc Tiêu của Bành Cự tới làm lễ vật tặng Lưu Tần, nghe nói đây là vật gia truyền của Hồ Cơ, trước kia Hồ Yển nương nhờ Bành Việt cũng dâng tặng Thụ Ngọc Tiêu này.

Bành Cự, tên là Cự nhưng không phải người cao lớn thô kệch giống Bành Việt.

Cậu giống mẫu thân Hồ Cơ nhiều hơn, tướng mạo thanh tú, có khí chất thư sinh, thích âm luật, cậu với cái tên “Cự” này có chút không thích hợp.

Bích Ngọc tiêu là vật phẩm Bành Cự thích nhất, hôm nay mang tới làm tín vật đưa tặng Lưu Tần.

Đồng thời, xem như truyền đạt ý tứ của Bành Việt: Chúng ta không làm huynh đệ được, nhưng hải tử của chúng ta, dấu sao cũng là huynh đệ!

Hơn nữa dựa theo người đưa tin, Lưu Khâm cũng hiểu được hướng đi của Bành Việt.

Bành Việt đi lần này, e là chiến hỏa xung quanh Cự Dã trạch sẽ nhanh chóng lan tràn ra. . .

Chỉ mong Bành Việt đại ca có thể thuận buồm xuôi gió. Mặc dù sau này quyết đấu trên chiến trường, không biết ai thắng ai bại, cũng không uống một đời đại trượng phu!

- Lão Tiêu, vậy tiếp đến, cần người vất vả rồi.

Lưu Khâm trầm ngâm một lát, trầm giọng nói:

- Đốn Khâu có Ngô Thần là đủ rồi. Đêm nay người và lão Tào mang theo gia quyến vượt sông, ta phỏng đoán sau khi qua sông, e là người sẽ càng bận rộn. Bận rộn thì bận rộn, nhưng cũng phải chú ý tới sức khỏe mới được.

Chương 453-454: Trường chinh (15-16)

Đường đường là phò mã Đại Tần, mắt thấy sắp phải trở thành đại thần mất nước.

Trong triều hoạn quan lộng hành, phụ thân tự vẫn trong ngục. Nếu không như vậy, Lý Do sao có tâm tư này?

Lưu Khâm thở dài một hên, cười ngửa Xích Thố:

- Lão Quán, chúng ta cũng quay về đi. . . Lý Do đã lựa chọn con đường của y, chúng ta cũng phải đi theo con đường chúng ta đã định, tiếp tục tiến lên phía trước!

Quán Anh mạnh mẽ gật đầu!

Cuối tháng tư, Vương Khác khởi binh phản Tần, tuyên bố đầu hàng Sở Vương.

Cùng tháng, Lưu Bang tại xã Nam Thành quận Lang Gia chiếu cáo thiên hạ, ủng lập con trai của Sở Vương – Mị Tâm lên làm Sở Vương.

Vận khí của y ngược lại không tồi, sau khi mất huyện Bái, mang theo tàn binh bại tướng cùng vợ con chạy trốn tới quận Tiết. Lại không ngờ khi cướp đoạt được huyện Tiết gặp Sở Vương. Trương Lương đang ở

Sông Dĩnh Hà, tổ chức ngày chuẩn bị gây loạn, không có bên cạnh Lưu Bang. Có được Sở Vương, tâm tư Lưu Bang lúc này trở nên linh hoạt. Y họ Lưu, vốn là một chi trong đời thứ mười tám Kinh Sở, nếu như dựa theo Can tử, cũng có thể coi là vương thất nước Sở. Y bắt đầu suy nghĩ, nếu như ta ủng hộ lập Sở Vương, dựa vào danh tiếng Sở Vương hiệu triệu thiên hạ, sẽ như thế nào?

Hùng Tâm tại quận Tiết trải qua vô số khổ cực, dựa vào nghề chăn dê mà sống.

Từ khi nước Sở diệt vong, bên cạnh con cháu cổ Sở chỉ có Tống Nghĩa làm bạn.

Tống gia, tại nước Sở có danh vọng rất cao, từng làm Lệnh Doãn. Tống Nghĩa nghe nói Lưu Bang nói vậy, không khỏi có chút động tâm.

Sau khi Lưu Quán ở bên khuyên nhủ, Lưu Bang liền hạ quyết tâm.

Y nghĩ, chỉ cần dựa vào danh tiếng của Sở Vương để khởi sự, hào kiệt khắp nơi trên đất Sở tất nhiên sẽ nhao nhao hưởng ứng.

Chẳng phải Trần Thắng Ngô Quảng chỉ dựa vào danh tiếng của Hạng Yển, liền tạo được thanh thế thật lớn sao? Ngày nay y có Sở Vương chính hiệu trong tay, khẳng định danh tiếng còn lớn hơn Trần Thắng. Vì vậy, ánh mắt Lưu Bang ngay từ đầu đã để ý tới quận Tiết, vừa vặn lúc Vương Khác đang do dự.

Vương Khác khởi binh hàng Sở, khiến phía nam khu vực Sơn Đông lập tức trở lên hỗn loạn.

Đầu tiên Cự Dã trạch Bành Việt thống lĩnh hai vạn nhân mã, đến quận Tế Bắc nương nhờ Điền Vinh, khiến thực lực trong tay Điền Vinh lập tức tăng vọt.

Từ xưa đến nay, quận Tiết đều là người nước Tề, Mạnh Thường Quân từng nói thỏ khôn có ba hang, quận Tiết này năm đó lại là đất phong của Mạnh Thường Quân. Sở Vương người ở bất cứ nơi nào cũng được, nhưng hiện tại đặt tay lên đất Tề, Điền Vinh sao có thể đồng ý? Chỉ là Hạng Lương thế lực lớn, Điền Vinh đành phải nhẫn nại. Y phải đợi xem Hạng Lương có phản ứng thế nào đối với chuyện này. Nếu như Hạng Lương cũng đồng ý, y chỉ có bóp mũi chịu đặng!

Thật không ngờ, Hạng Lương còn chưa có đáp án, quân Sở tại quận Đông Hải đã bắt đầu hành động rồi.

Long Thả trong vòng mười ngày, liền phá tan hai huyện Tương Bí, Lan Lăng, xua quân đánh vào quận Tiết, trong ba ngày chiếm cứ huyện Tiết. Bởi vậy, quận Tiết mở rộng cửa thành, để quân Sở tiến quân thần tốc. Hàn Tín đích thân thống lĩnh binh mã, liền tiếp phá tan huyện Đằng, huyện Trâu, Hợp Hương, Nhâm Thành, binh lâm tới trước chân núi Dịch Sơn.

Vương Khác liền tiếp gửi thư, biểu hiện rõ y muốn quy thuận Đại Sở.

Nhưng Hàn Tín không đếm xỉa đến thư của y, trong tháng năm phá tan Bình Dương. Đồng thời, Long Thả nghe ý kiến của Hàn Tín, cũng không tuân lệnh Vương Khác. Trước khi Hàn Tín phá tan Bình Dương, Long Thả dẫn quân tiên phong, đánh tới chân thành huyện Xương Ấp.

- Ly Thực Kỳ ức hiếp ta, Ly Thực Kỳ ức hiếp ta!

Vương Khác vạn lần không ngờ, sẽ xuất hiện cục diện như vậy.

Quân Sở tựa hồ không để ý tới y có quy hàng hay không, mà quyết tâm đánh chiếm quận Tiết.

Cảm giác bị lừa gạt, khiến Vương Khác nổi trận lôi đình. Nếu như trước đây, y còn có thể cầu viện Lý Do, nhưng hiện tại thì sao, Vương Khác điên mất rồi!

Kỳ thực không chỉ có y, ngay cả Ly Thực Kỳ cũng không ngờ xuất hiện kết quả như vậy.

Quân Sở hành động thực sự quá nhanh, nhanh đến mức khiến gã không kịp phản ứng. Trước khi Hàn Tín công đoạt Bình Dương, Ly Thực Kỳ vẫn còn ở huyện Lỗ. Vương Khác trong lúc giận dữ, đã bắt Ly Thực Kỳ, tại nha phủ huyện Lỗ phanh thây Ly Thực Kỳ. . .

Quân Sở hành động như sét đánh không kịp bưng tai, tựa như phóng tín hiệu về phía Điền Vinh: Hạng Lương không thừa nhận Sở Vương này!

Vì vậy, lập tức mệnh lệnh Bành Việt thống soái nhân mã tinh nhuệ, từ núi Lương Phụ đánh vào quận Lang Gia. Bành Việt nương nhờ Điền Vinh, lúc này đang cần chiến công để đặt chân.

Trong mười năm ngày chạy ngàn dặm đường, liền chiếm được ba vùng Mông Hương, Phí Hương và Nam Thành Hương, thoáng chốc trục xuất đám người Lưu Bang ra khỏi quận Lang Gia.

Đại tướng của Lưu Bang – Trang Bất Thức tại Nam Thành Hương bị Bành Việt bắn chết. . .

Lúc này, Hạng Lương tại Hạ Bì phía xa tựa hồ đã nhận được tin tức của Sở Vương.

Y vội vàng tỏ vẻ ủng hộ lập Sở Vương Hùng Tâm, hạ lệnh Hàn Tín, Long Thả ngừng công kích quận Tiết, còn phái người đưa tin cho Điền Vinh, hi vọng Điền Vinh tha thứ.

Đám người Lưu Bang, bảo hộ Hùng Tâm một mạch chạy trốn, phái người đưa tin cho Hạng Lương, mời Hạng Lương nghênh đón Sở Vương.

Cái này cũng nói rõ, Lưu Bang đã mất đi quyền khống chế đối với Sở Vương. Không chỉ như vậy, Hạng Lương không khỏi phát sinh nghi kỵ đối với y.

Quận Tứ Thủy, Hạ Bì.

Phía đông Di Kiều, có một tòa đại trạch, tiếp giáp Thủy Hà.

Chương 455-456: Trường chinh (17-18)

Mười năm trước đi tới thành Tống Tử một chuyến, nếu như nói điều khiến Lưu Khâm cảm thấy ấn tượng sâu sắc nhất, ngoại trừ Cao Tiệm Ly, chỉ còn cầu đồ Xa Ninh thôi!

Chỉ là, Cao Tiệm Ly bị Từ Công bắt, ắp giải đến Hàm Dương; còn Xa Ninh từ đó về sau bất vô âm tín, dường như bốc hơi khỏi cuộc đời này.

Trước khi gặp Lý Lương, Lưu Khâm còn suy nghĩ, Xa Ninh hôm nay còn sống hay không?

Thật không ngờ, lúc này mới trôi qua cái nháy mắt, Xa Ninh đang sống sờ sờ đứng trước mặt hắn.

- Cầu đồ lão nhi, người vẫn còn sống ư?

Lưu Khâm không gọi thẳng tên Xa Ninh, mà gọi tên hiệu của Cầu Đồ của y. Trên khuôn mặt dày của Xa Ninh nhếch lên tia tươi cười vui vẻ.

- Trước kia là kẻ buôn bán rượu, hôm nay đã thành Quảng Võ Quân đại danh鼎鼎 rồi!

Quán Anh bên cạnh, lập tức phẩy phẩy tay.

Thân binh lập tức tản ra, canh phòng bốn phía.

- Đi vào trong nói chuyện . . . Ở đây không tiện lắm.

Xa Ninh nói xong, đẩy cửa chính ra, giơ bó đuốc nói:

- Lý Lương vì thế mà trù tính đã lâu rồi!

Trong lời nói này có hàm ý khiến trong lòng Lưu Khâm không khỏi lo lắng, vội vàng theo Xa Ninh đi vào đại trạch.

Trạch viện này vốn là biệt trang của một vị phú thương nước Triệu cũ, diện tích không quá lớn, có thể thoải mái chứa hơn trăm người.

Xa Ninh dẫn theo Lưu Khâm ngồi xuống sảnh đường.

Đây là một trạch viện rất cổ xưa, dựa theo dụng cụ cổ kính trong nhà nhìn nhận, ít nhất cũng có mấy chục năm lịch sử.

Cột trụ hành lang có nhiều chỗ nước sơn đã bị bong. . .Chỉ là có thể nhận ra, nơi này rất sạch sẽ, chứng tỏ có người thường xuyên tới đây quét dọn.

Thường xuyên quét dọn, và tạm thời quét dọn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ít nhất không khí hoàn toàn khác nhau. Điểm này Lưu Khám ngược lại có thể phân biệt được.

- Nơi này là chỗ Lý Lương dùng để chiêu đãi đại nhân vật. Hôm nay thời cuộc hỗn loạn, Hồ Quan không phải chỗ phồn hoa, trạch viện tổ tiên để lại xem như thích hợp, tuy nhiên có chút cũ nát. . .Ha ha, chỉ là qua đêm nay, e rằng trạch viện này không còn tồn tại nữa.

Xa Ninh dùng ánh mắt có chút cảm tình, nhìn quanh thính đường.

Lưu Khám không nói lời nào, chỉ nhìn nhìn Xa Ninh, khóe miệng bắt đầu vểnh lên. . .Mang theo một tia cười quỷ dị.

Sự trầm ổn và tĩnh táo đó lại khiến Xa Ninh vào lúc này không nói lời nào. Đã sớm chuẩn bị ngôn từ để nói, nhưng đến cạnh miệng lại không biết nên mở miệng nói thế nào.

- Được rồi được rồi, ta thừa nhận, ta có điều kiện!

Lưu Khám nhin không được cười ha ha:

- Không ngờ Cầu Đồ lão nhi năm đó thẳng thắn phóng khoáng, hôm nay cũng dùng tâm kế rồi hả? Không tồi, không tồi!

Xa Ninh liếc mắt nhìn Lưu Khám:

- Ta đã biết thiên mệnh, suy cho cùng không thể hào phóng được nữa. . .Vả lại, lão Cao vừa đi, trong lòng ta trống vắng, cũng không còn phần hào khí kia. Người thì khác, vẫn là tiểu tử Mao Đầu mười năm trước.

Lưu Khám cười cười không nói.

Chương 457-458: Trường chinh (19-20)

Tấn Dương, phía bắc sông Lâm Phần, ba mặt đều là núi vây quanh.

Trên cổng thành, cờ Thương Long theo gió tung bay phấp phới.

Khoái Triệt ngồi chồm hổm trong sương phòng, hai mắt khẽ nhắm lại. Nhìn bên ngoài, tựa hồ rất bình tĩnh. Bên ngoài sương phòng, có mười tên Thiết Ưng duệ sĩ đứng nghiêm trang trước cửa ra vào, thỉnh thoảng dò xét tình hình trong phòng. Thấy Khoái Triệt vẫn không nhúc nhích, cũng không có ai vào trong nói chuyện, bọn chúng lại đứng vững thân hình như trước.

Lúc này đã tới Tấn Dương được mười ngày!

Từ khi vừa mới bước vào cửa thành Tấn Dương, Khoái Triệt đã mất đi sự tự do.

Vương Ly không triệu kiến y, cũng không làm khó y, chỉ sắp xếp cho y một gian phòng trong phủ Thượng Tướng Quân, hơn nữa còn phái người chuyên môn canh chừng y.

Mười ngày trôi qua, không biết chủ công hiện tại đã đến nơi nào?

Trong lòng Khoái Triệt rất lo lắng, nhưng không hề biểu hiện trên mặt.

Vào giữa trưa, hàng loạt tiếng bước chân truyền đến, tiếp đến có người đi tới cửa, nói chuyện với gã Thiết Ưng duệ sĩ hai câu, nhưng âm thanh rất nhỏ.

- Khoái tiên sinh, Thượng Tướng Quân mời ngài tới!

Khoái Triệt từ từ mở mắt, đứng dậy, sửa sang lại quần áo và hắc quan đang đội trên đầu cho ngay ngắn, rồi cất bước đi ra sương phòng.

- Dẫn đường!

Giọng nói của Khoái Triệt rất trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến người ta không nghe ra chút mảnh khảnh nào.

Vương Ly rốt cuộc muốn gặp ta rồi sao?

Điều này nói rõ, chiến sự tiến hành trên đất Triệu cũng không thuận lợi, mà tốc độ tiến công của chủ công cũng có chút nằm ngoài sự dự liệu của Vương Ly, khiến Vương Ly có chút sốt ruột rồi!

Trong khoảnh khắc, Khoái Triệt đã phân tích ra huyền cơ trong đó.

Hoàn toàn chính xác, Vương Ly giao phong với quân Triệu, thực sự tiến hành không quá thuận lợi. Triệu Vương Vũ Thần kia tự mình thống lĩnh binh mã, trong mấy ngày trước chiếm lại Tỉnh Hình Quan, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Vương Ly. Mà quân Tần tại Ngự Dương quận Đại cũng không dốc sức tấn công.

Không hết lực xuất kích, khiến cho Vương Ly vô cùng phần nộ.

Nhưng chuyện khiến Vương Ly cảm thấy cảm phần nhất chính là, Lưu Khâm có thể dễ dàng đột phá Hồ Quan, tập trung hỏa lực tại huyện Đồng Đê. Nếu như Lưu Khâm phát động công kích sau lưng, rất có thể tạo thành lực uy hiếp cực lớn đối với Vương Ly. Tuy tại Giới Hưu đã có Thiệp Gian trấn thủ, nhưng Vương Ly vẫn rất lo lắng. Bởi vì y hiểu rất rõ bản lĩnh của Lưu Khâm. . . Trước kia ở Hà Nam, hẳn chính là người hoạch định vô số âm mưu.

Thiệp Gian tuy trải qua trăm trận chiến, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của Lưu Khâm.

Trước kia một mình Lưu Khâm đã quấy đảo Hà Nam long trời nổi đất, hôm nay trong tay hẳn có binh có tướng, lại thêm vô số mưu sĩ dưới trướng.

Nếu như thực sự giao phong, Vương Ly rất lo lắng.

Chỉ có điều, Lưu Khâm tựa hồ không muốn dùng sức mạnh, cũng không muốn quá náo động. . .

Nếu không cũng sẽ không phải người đến đây, chỉ là không rõ gã Lưu Khâm này muốn làm cái gì? Trong lòng Vương Ly không khỏi có chút thấp thỏm không yên.

Trên thực tế, Vương Ly hiện tại đã có chút hối hận!

Lão Tần sau khi lên ngôi, nhanh chóng suy yếu, khiến cho Vương Ly có chút giật mình.

Chiến hỏa các nơi liên tục xuất hiện trước mắt, nhưng Hàm Dương lại không có hành động lớn. Mà điều khiến cho Vương Ly cảm thấy khó hiểu nhất chính là, vì sao Triệu Cao có thể làm Thừa Tướng, quản lý việc triều chính. . . Còn Lý Tư – người Vương Ly kính nể nhất, lại có thể trở thành kẻ mưu phản bị giam giữ vào thiên lao.

Lão Tần, rốt cuộc sao vậy?

Vương Ly nghĩ mãi không rõ, mà bây giờ cũng không muốn hiểu rõ.

Chuyện y quan tâm nhất chính là, không ai có thể mong chóng dẹp phản loạn vùng Sơn Đông, sau đó xua quân nhập quan, hỏi thăm một phen.

Nếu như Hồ Hợi vẫn như trước, y sẽ không thêm để ý, mà vận dụng lực lượng dòng tộc Vương Thị, lập tân Đế khác.

Về phần Triệu Cao? Vương Ly thực sự không để vào mắt. . . Y có binh có danh vọng, không phải đám người Chương Hàm, Phùng Kiếp có thể sánh bằng.

Chỉ có điều, trước khi giải quyết chuyện này, Vương Ly nhất định phải dẹp loạn phản loạn, mới có thể có được uy danh.

Khoái Triệt cất bước đi vào đại sảnh phủ Thượng Tướng Quân, không hề để ý tới cách bày biện trong đình viện, đặc biệt là cái nồi đồng lớn đặt trên ngọn lửa cháy hừng hực. Thứ này là để đánh đòn phủ đầu sao? Ta vừa đi qua mười hai huyện quận Đại, cảnh tượng này đã thấy nhiều rồi. Lục Giả có thể hiện ngang ở quận Tứ Thủy, ta sao có thể lép vế y? Dù thế nào đi nữa, ta cũng là người thân cận nhất bên cạnh chủ công, nếu như thua Lục Giả, thực sự rất mất mặt với chủ công.

Cho nên, y bình tĩnh đi tới phòng, khẽ khom người:

- Thuộc hạ của Quảng Võ Quân – Xá Nhân Khoái Triệt bái kiến Thượng tướng quân.

- To gan!

Hai gã Thiên tướng lạnh lùng quát:

- Đứng trước mặt Thượng tướng quân, còn không quỳ xuống?

Khoái Triệt không thèm để ý tới hai người kia, chỉ nhìn Vương Ly cười nói:

- Lòng tôn kính nằm ở trong tâm. Nếu như Thượng tướng quân để ý tục lệ như vậy, Khoái Triệt quỳ xuống đâu có sao?

Chương 459-560: Trường chinh (21-22)

Dự định?

Lưu Khảm mở to hai mắt nhìn, trong lòng không khỏi ngạc nhiên:

- Có dự định gì hay không, chẳng lẽ ông còn không biết?

Lưu Khảm đã sớm nói về ý định sau khi đến Cửu Nguyên với Công Thúc Liêu. Chỉ là Công Thúc Liêu đột nhiên đề cập tới chuyện này, tất nhiên có ý nghĩ của riêng ông.

- Quân Hầu đặt chân tại Cửu Nguyên, định dùng danh nghĩa thế nào?

Lưu Khảm khẽ giật mình, bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc này.

- Nếu như Quân Hầu dùng danh tiếng lão Tần, khó tránh bị người công kích; nếu như Vương Ly thất bại, Quân Hầu tất nhiên sẽ gặp đàn sói vây công, lâm vào tình thế nguy hiểm. Nhưng không dùng danh tiếng lão Tần, thì dùng cái gì đây?

- Chuyện này. . .

Lưu Khảm suy nghĩ, nghiêm mặt nói:

- Xin tiên sinh chỉ dạy.

Công Thúc Liêu nói:

- Ta từng nghe Công Thúc Tông nói, Quân Hầu chính là con cháu của Lưu Thị nước Đường thời Thương Chu, không biết có phải hay không?

Lưu Khảm gật gật đầu, thầm nghĩ ta đâu có biết? Dù sao tất cả mọi người đều nói vậy, ta không thừa nhận cũng không được.

- Đã là con cháu của Lưu Thị nước Đường, đương nhiên phải vì nước Đường.

Quân Hầu cần sớm chuẩn bị, khi Vương Ly thất bại chính là ngày Quân Hầu phục quốc. Đến lúc đó, Quân Hầu có thể chiêu cáo thiên hạ, nói nguyện là cái lá chắn phương bắc cho lão Tần.

Như thế, Quân Hầu lấy thân phận người Tần, lập lại nước Đường, chẳng những không khiến dân chúng Quan Trung phản cảm, còn có thể chiêu sáu nước tiếp thu.

Từ đó về sau lấy Hà Nam làm căn cứ, trước lấy Vân Trung và quận Đại.

Chỉ có điều, không biết Trần Đạo Tử tại Hà Bắc tiến hành thế nào rồi. . . Nếu như thuận, không đến một năm, Hà Bắc Địa sẽ rơi vào tay Quân Hầu. Đến lúc đó Quân Hầu dùng danh nghĩa bảo vệ nước Tần, tiến nhập Quang Trung, dựng nước xưng là nước Đường, thì có thể thống trị thiên hạ.

Công Thúc Liêu nói chính là một loại phương châm chiến lược.

Đương nhiên, nếu như áp dụng, còn cần rất nhiều chi tiết, tiến hành tỉ mỉ.

Nhưng cái này phải sớm xác lập. Lưu Khảm nhắm mắt lại, sau khi cẩn thận suy nghĩ một hồi, hắn đứng dậy chấp tay nói:

- Khảm nguyện nghe theo lời tiên sinh chỉ dạy.

Đảo mắt, đã vào giữa thu.

Cái nóng bức của mùa hè chói chang sắp qua đi, nhiệt độ phía bắc Sơn Đông bắt đầu giảm xuống.

Nhoáng cái đã trôi qua nửa năm, Lý Đình rốt cuộc đã trở về, đồng thời còn có Khoái Triệt cùng y trở về.

- Thiệp Gian đã lui binh ba mươi, mở đường tại Giới Hưu cho Quân Hưu đi qua.

Tướng mạo Lý Dĩnh khá giống Lý Do.

Y trước kia từng dốc sức trong đại doanh Lam Điền, sau đó lại đi theo Mông Điền tham gia trận chiến Hà Nam.

Chỉ có điều, Lý Dĩnh không qua Vĩnh Chính Nguyên, vì thế chưa từng gặp mặt Lưu Khảm. Y được Mông Điền phái đến Văn Trung, nghe lệnh của Vương Ly.

Sau khi trận chiến Hà Nam kết thúc, vợ Lý Tư mất, Lý Dĩnh trở về nhà làm tròn đạo hiếu với tổ mẫu.

Sau đó phát sinh loạn Tam Điền, Lý Dĩnh liền phụng mệnh trở về Lạc Dương, nghe lệnh phụ thân y - Lý Do. Trước khi Lý Tư gặp chuyện không may, Lý Dĩnh đảm nhiệm chức vụ Huỳnh Dương Ủy, trợ giúp Lý Do ác chiến với Ngô Quảng tại thành Huỳnh Dương hơn trăm ngày. Nếu như không phải Lý Tư gặp chuyện không may, ít nhất có thể chủ quản một phương. Nhưng vì Lý Tư bị bỏ tù, Lý Dĩnh cũng mất quyền lực, về sau quyết định từ quan, trợ giúp việc quân vụ cho phụ thân y.

Theo phương diện nào đó, Lý Dĩnh được Lý Do chân truyền rất sâu, bởi thế vô cùng ổn trọng.

Y nói:

- Thiệp Gian sau khi xem tín thư của phụ thân ta, rất động tâm. Chỉ có điều, Thiệp Gian lo lắng Vương Ly hỏi tội, cho nên chậm chạp không mở đường.

Vậy nguyên nhân gì khiến Thiệp Gian cho phép Lưu Khảm đóng quân tại Thiếu Thủy?

Lý Dĩnh nói:

- Nếu như không có Khoái tiên sinh thuyết phục Vương Ly, Thiệp Gian chưa chắc sẽ quyết định nhanh như vậy.

Thiệp Gian tướng quân nhờ ta chuyển lời nói với Quân Hưu, không thể theo Quân Hưu chinh phạt Hà Bắc, là chuyện đáng tiếc nhất cuộc đời y. Nếu như có cơ hội, đợi tới khi loạn Sơn Đông chấm dứt, y nhất định sẽ chờ lệnh Thượng tướng quân, tiến về Hà Bắc cùng Quân Hưu kẻ vai chiến đấu. . . Quân Hưu, chúng ta thực sự phải đi Hà Bắc?

Lưu Khảm mỉm cười:

- Hà Bắc, sớm muộn gì ta cũng lấy, nhưng không phải lúc này.

Khoái Triệt không kiềm chế được mở miệng nói:

- Quân Hưu, ta tự mình nhìn binh mã quân Tần tại Tấn Dương, quân dung nghiêm túc, có phần uy vũ, hoàn toàn khác so với quân Tần trước kia ta từng thấy. Ta thực sự lo lắng, nếu như Vương Ly chinh phạt Sơn Đông kết thúc, sau đó phản kích Hà Nam, chúng ta có thể ngăn cản quân Tần sao?

Khi trước chọn Hà Nam làm căn cứ, chính là xây dựng trên cơ sở Vương Ly từng thất bại.

Hơn nữa lúc đó cảm thấy sức chiến đấu của quân Tần không cao, cho nên mọi người không quá để ý.

Nhưng lúc này, trong lòng Khoái Triệt có chút dao động. . .

Có binh mã tinh nhuệ như vậy, thực sự có thể đứng vững gót tại Hà Nam sao?

Đây cũng là một vấn đề!

Lưu Khảm thực sự khó trả lời. . .

Kể cả chính hần cũng không hiểu rõ, vì sao Hạng Võ có thể đánh thắng Vương Ly tại Cự Lộc. Nhưng trên sử sách thực sự có ghi lại, Hạng Võ nhờ trận chiến này mà được gọi là Tây Sở Bá Vương. Có đôi lúc, Lưu Khảm cũng nghi ngờ, binh mã tinh nhuệ như vậy, vì sao Vương Ly lại thất bại?

Hần cố gắng rút khỏi cuộc chiến, làm hết thảy các loại kế hoạch, cũng vì muốn xây dựng lại cơ sở Vương Ly đã thất bại.

Nhưng, hắn không có cách nào trả lời câu hỏi của Khoái Triệt. . .

Đánh cược một lần đi!

Lưu Khám chỉ có thể đánh cược một lần, xem kết quả rốt cuộc như thế nào?

Hắn cười cười, không trả lời câu hỏi của Khoái Triệt.

Nụ cười bí ẩn này, có ý: Đáp án để sau này sẽ công bố!

Năm đó Hạng Võ dựa vào vũ dũng có thể chiến thắng Vương Ly, hôm nay y mặc dù không có Quý Bố, nhưng mà có được Hàn Tín, có lẽ càng không thành vấn đề.

Nhưng Lưu Khám không biết, Chung Ly Muội bên cạnh hắn chính là một trong năm đại tướng của Hạng Võ trước kia!

- Quân Hưu, Vương Ly muốn giữ ta lại.

Khoái Triệt đột nhiên nói một câu, khiến Lưu Khám ngây ngẩn cả người.

198. Chương 461-465

Chương 461: Trường chinh (23)

Hạng Lương có chút hồ đồ rồi!

Y không rõ, Lý Do trước kia không xuất hiện trước mắt người đời, tại sao lúc này nổi điên?

Đừng nói Hạng Lương không hiểu, ngay cả Chương Hàm cũng không rõ sự ảo diệu bên trong. Y từng phái người đến hỏi thăm, nhưng chỉ nhận được đáp án: Ta vây công thành Đại Lương, chắc chắn sẽ khiến chư hầu các nơi hoảng sợ, đi cầu viện. Xin Chương tướng quân chuẩn bị sẵn sàng, chặn đứng chư hầu các phương.

Mà trên thực tế, bất kể là Hạng Lương hay Điền Vinh đều đang âm thầm quan sát, không vội vàng xuất kích.

Ngày mùng 6 tháng 7, thành Đại Lương bị phá tan!

Quân Tần la hét phát động đợt công kích cuối cùng về phía thành Đại Lương, nhưng ngay lúc đó, Hàn Tín đốc chiến tại quận Đông lại bất ngờ xuất hiện ngoài thành Đại Lương, đánh úp sau lưng Lý Do. Ba vạn binh mã dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đã phát động tấn công mạnh mẽ. Bị đánh lén, quân Tần lập tức rối loạn đầu trận tuyến. Ngụy Cửu trong Vương Cung đã chuẩn bị tự vẫn, sau khi biết được tin này, ngay lập tức tổ chức đội ngũ phát động phản công.

Hai bên giáp công, quân Tần hai mặt thụ địch, đại bại quay về.

Mười bảy vạn quân Tần, sau khi đánh thành Đại Lương một trận xong, đã hao tổn một phần ba.

Trước khi rút về Toan Tảo, lại bị Bồ tướng quân tập kích, khiến quân Tần tổn thất nặng nề. Ngu Tử Kỳ dẫn quân lên trước đánh chiếm Toan Tảo đoạn tuyệt đường lui. Rơi vào đường cùng, Lý Do dẫn binh lui về Lâm Tế, đóng ở Bình Khẩu. Mười mấy ngày trước, y thống lĩnh binh mã vây công thành Đại Lương. . . Hôm nay, y lại bị mười hai vạn quân Sở Ngụy vây khốn, chỉ còn lại không đầy một vạn binh mã cố thủ tại Cô thành Bình Khẩu, tình thế vô cùng khó khăn.

- Lý Bình Chi muốn làm gì!

Chương Hàm sau khi đến Huỳnh Dương, liền nổi trận lôi đình:

- Xưa nay hắn dùng binh vẫn rất ổn trọng, tại sao lộ ra sơ hở lớn như vậy?

Ngay cả Toan Tảo cũng không đếm xỉa, mà dốc toàn bộ lực lượng.

Lý Bình Chi muốn làm gì?

Lý Bình Chi là tên hiệu của Lý Do. Bình Chi có nghĩa là bình định thiên hạ.

Trước kia Lý Tư đứng vững gót tại Hàm Dương, tiếp nhận lại Lý Do từ chỗ Thái Thượng lão gia, Thủy Hoàng Đế gả con gái cho Lý Do, ban thưởng hai chữ Bình Chi.

Lý Do, lúc này đang ngồi trong phủ nha Bình Khâu, thần sắc rất tự nhiên.

Chúng tướng được triệu gọi đến phủ nha nghị sự.

Vừa tiến tới cửa lớn phủ nha, liền nhìn thấy trong đình viện có hơn mười cỗ thi thể đầm máu nằm ngổn ngang.

100 gã hầu cận đằng đằng sát khí đứng thẳng hai bên đại sảnh tại đình viện.

Cảnh tượng này khiến cho chúng tướng không khỏi kinh hồn bạt vía, nuốt nước miếng muốn rời khỏi, lại phát hiện cửa lớn đã bị Lý Do phái người chặn lại.

- Tất cả đi vào!

Lý Do trong đại sảnh trầm giọng quát.

Chúng tướng thận trọng đi vào đại sảnh, lại phát hiện Lý Do đầu không đội mũ giáp thân không mặc giáp, cũng không đeo quan ấn, mà mặc một thân thường màu nâu đã phai màu.

Y ngồi chồm hổm ở chính giữa, thiết kiếm đặt trên mặt bàn, vẫn nhỏ xuống từng giọt từng giọt máu tươi.

Thần sắc Lý Do rất thoải mái, phẩy tay ra hiệu tất cả mọi người ngồi xuống.

- Mọi người chớ lo lắng, Do cũng không có ác ý.

- Những thi thể ngoài cửa, đều là tai mắt của tên hoạn quan. . . Ha ha, tất cả ngồi đi.

Trong lòng mọi người khê bồi hồi, từng cặp từng cặp mắt hoảng sợ nhìn Lý Do.

Nhưng người này là quan viên, không phải chưa từng nghe nói tới ân oán giữa Lý gia và Triệu cao. Cho tới lúc này, Lý Do vẫn cười ha hả, sắc mặt không có gì đáng ngại. Không ngờ, đột nhiên chém giết toàn bộ tai mắt của Triệu Cao? Chẳng lẽ, Lý Do muốn. . .

Không biết tại sao, không ít người vừa nghĩ tới khả năng này, trong lòng lại có cảm giác thoải mái từ trước tới nay chưa từng có.

- Do từ khi trấn thủ Tam Xuyên, chưa bao giờ nâng cốc uống cùng mọi người.

Hôm nay, cũng không có rượu ngon, từ trong thành chỉ tìm được chút rượu Giang Dương.

Gã hầu cận mang đến mấy bầu rượu Giang Dương, châm tữu ọi người. Lý Do tự mình uống một hớp thật dài, rồi thở hắt ra một ngụm khí đục.

- Ba mươi năm trước, phụ thân ta trợ giúp Tiên Đế trảm Lao Ái, đoạt quyền lực từ tay Lã Bất Vi. Ta mang theo toàn bộ già trẻ từ Thượng Thái đi vào Hàm Dương. Lúc ấy nghĩ đến sự hãnh diện của phụ thân, trước khi đi, phụ mẫu đưa cho ta cái áo bạc màu này để ta mang theo trên đường đi.

Nhoáng cái đã ba mươi năm, ta được tiên đế ban trọng ân, còn gả đại công chúa cho ta.

Ta chứng kiến toàn bộ những năm tháng huy hoàng nhất của lão Tần, hiện tại nghĩ lại, lại rõ mồn một trước mắt giống như vừa phát sinh tối hôm qua.

Các vị, kính Tiên đế!

- Kính Tiên đế!

Chúng tướng nhao nhao giơ ly rượu lên, đồng thanh hô.

- Hôm nay, thực sự lão Tần rơi vào tình thế nguy cấp, Do vốn muốn dốc toàn lực giúp đỡ Quân Vương.

Nhưng vào lúc này, Quân Vương không phải Tiên đế, Do lấy thân xác tiêu tụy thực vô lực ngăn cơn sóng dữ. Chỉ có con đường chết để báo đại ơn của Tiên đế mà thôi.

Không phải muốn đầu hàng sao?

Chúng tướng nhận ra được mảnh khốe trong đó. . .

Cả đám nghi hoặc nhìn Lý Do, có điểm không rõ ý tứ của y.

- Các vị theo ta nhiều năm, tình hình hôm nay, Bình Khâu bị mười mấy vạn đại quân vây khốn, dựa vào thành Bình Khâu tuyệt đối không thủ vững ba ngày.

Đánh nữa chỉ tăng thêm thương vong, không bằng cầu con đường sống vì mọi người.

Các vị, đầu hàng đi!

- Lý Quận Thử. . .

Lý Do phẩy phẩy tay:

- Kỳ thực ta cũng biết, không ít người trong các vị sớm có ý nghĩ như vậy. Chỉ là ngại vì thể diện của ta. . .

Đầu hàng đi, đầu hàng có thể sống, suy cho cùng cũng là chuyện tốt.

Do có một câu nói, mong các vị ghi nhớ: Nếu sau này, lão Tần ta có hi vọng hưng thịnh trở lại, mong rằng các vị nghĩ tới lão Tần vinh quang trước kia.

Nói xong, Lý Do lệnh chúng tướng mở cửa thành đầu hàng, còn mình ném chén rượu, quay người đi vào nội đường.

Chúng tướng do dự một lát, rồi nối đuôi nhau mà ra. Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng vẫn quyết định mở cửa thành đầu hàng.

Chủ soái vây khốn Bình Khâu chính là Hàn Tín và Ngư Tử Kỳ.

Chợt nghe tin Bình Khâu đầu hàng, Ngư Tử Kỳ có chút do dự, điều này có phải quỷ kế của Lý Do hay không?

Hàn Tín lắc đầu:

- Tử Kỳ huynh, ta và huynh đến tiền đưa Lý Do.

- Hàn soái, ngài nói Lý Do y . . .

- Trước đó y mạnh mẽ tấn công Đại Lương, ta đã có chút hoài nghi, y quyết ý muốn chết. Hôm nay Bình Khâu chủ động đầu hàng, Lý Do hẳn là phải chết!

Ngư Tử Kỳ xuất thân là thương nhân, luận về vũ lực kém Long Thải, luận về trí lực cũng không bằng Hàn Tín.

Nhưng y là anh vợ của Hạng Võ, rất tận tâm và trung thành đối với Hạng gia, nếu không Hạng Lương cũng không phái y đến đây trợ giúp Hàn Tín. Ngô Tử Kỳ vô cùng bội phôi năng lực của Hàn Tín. Chiếm được quận Tiết, không được khen thưởng ngược lại còn bị trách phạt, nhưng Hàn Tín tựa hồ không để ý.

Trong hai ba tháng ngắn ngủi, mới đầu trong tay chỉ có hơn vạn binh mã, nhanh chóng lớn mạnh lên mười vạn đại quân.

Người khác càng đánh binh tốt càng ít, nhưng Hàn Tín càng đánh binh lại càng nhiều.

Hơn nữa, chỉ huy rất bình tĩnh, không có hỗn loạn nửa điểm. Đây là một vị soái tài, một vị soái tài hiếm có!

Trong tín thư Ngư Tử Kỳ gửi cho Hạng Võ, khen ngợi Hàn Tín không ngớt.

Cho nên, trong chuyện công sự y không làm khó Hàn Tín, ngược lại dốc sức phối hợp, để Hàn Tín có thể thỏa sức thi triển tài năng.

Hôm nay Hàn Tín muốn vào thành, Ngư Tử Kỳ tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn theo Hàn Tín. Hàn Tín không thích giết tù binh, mà trộn hàng binh vào trong quân doanh. Hàn Tín không tiến hành nghi thức đầu hàng, chỉ lệnh chúng tướng Bình Khâu tập hợp binh mã, giao nạp binh khí, sau đó phái người chuyên canh giữ. Còn y đi đầu dẫn đường tiến về phía phủ nha.

Tiến vào cửa lớn phủ nha, chỉ thấy thi thể khắp nơi.

Tất cả những người hầu thân tín của Lý Do đều tự vẫn trong đình viện, không một người sống sót.

- Những người này đều là nghĩa sĩ, hãy thu nhặt thi thể chôn cất tử tế!

Ngu Tử Kỳ gật đầu, xem như ngi nhớ trong lòng. Hai người giẫm lên dòng máu chảy dòng máu chảy trên mặt đất, lập tức phát ra thanh âm quỷ dị, bịch bịch.

Lý Do lẳng lặng ngồi trong thư phòng, ngồi nghiêm chỉnh, im lặng không tiếng động.

Y đã uống thuốc độc tự vẫn!

Trước bàn, đặt một phong thư.

Thư, là Lý Tư viết, Hàn Tín cũng nhận ra bút tích của Lý Tư. Năm đó, Lưu Khâm cầu chữ, Lâu Thương sưu tầm không ít bút tích của Triệu Cao và Lý Tư. Hàn Tín chiêm đóng Lâu Thương tương đối lâu, đương nhiên cũng tiếp xúc không ít. Y thoáng liếc nhìn nội dung trong bức thư, nhẹ nhàng lắc đầu.

. . . Do, ta còn muốn huynh đệ con ở cùng một chỗ, ra ngoài cửa Thượng Thái Đông, dắt con chó vàng trong nhà cùng nhau đuổi bắt thỏ. . . Nhưng không biết có còn cơ hội này hay không?

- Hàn soái, Lý Tư đã chết?

Hàn Tín yên lặng cất kỹ thư của Lý Tư, bỏ vào trong ngực.

Y lẳng lặng nhìn Lý Do, thấy sắc mặt Lý Do dường như không còn chút huyết sắc, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười, khiến trong lòng y không khỏi run sợ một hồi.

Có lẽ, Lý Do đang nghĩ tới thời gian tốt đẹp y và cha y cùng nhau dắt chó đuổi bắt thỏ. . .

- Cất giữ thi thể Lý Quận Thủ thật tốt, ngày sau chúng ta nếu như đánh vào Quan Trung, sẽ mang theo thi thể của y an táng cùng người nhà.

Ngu Tử Kỳ gật gật đầu, nhưng trong đầu vẫn quanh quẩn một cái ý niệm trong đầu: Lý Tư, chết rồi. . . Nhất định phải mau chóng bẩm báo với Thiếu Tướng Quân!

Cuối tháng bảy năm Tần Nhị Thế thứ hai, Lý Do thất bại, tự vẫn ở Bình Khâu.

Sau khi tin tức truyền tới Lạc Dương, thê tử của Lý Do, cũng chính là đại tỷ duy nhất của Tần Nhị Thế Doanh Hồ Hợi, tại hậu trách phủ Quận Thủ Lạc Dương uống thuốc độc tự vẫn.

Đồng thời, tin tức Lý Tư đã chết trong nháy mắt truyền khắp nam bắc Sơn Đông, chấn động cả thiên hạ.

Vương Ly trong lúc bi phẫn, tại Tỉnh Hình Quan đánh bại Võ Thần, tiếp tục phát binh công kích quận Hằng Sơn. . .

Trong tháng tám, Chương Hàm thống lĩnh quân đội tiếp tục công kích Đại Lương, phá tan thành Đại Lương, giết chết Ngụy Cửu. Đệ đệ của Ngụy Cửu – Ngụy Báo, dưới sự bảo vệ của Chu Thị trốn ra khỏi thành Đại Lương, một đường đi về phía đông, đến Định Đào mới xem như đứng vững. Cùng tháng, Chương Hàm đoạt lại huyện Bái, huyện Lưu, không đến mười ngày, Hàn Tín phản công, tập hợp với Hạng Võ tại Bành Thành. . .

Tháng 11, sau khi Hạng Lương nghênh đón Sở Vương Hùng Tâm, y đích thân đốc quân, binh lâm Bành Thành, nhằm vào Định Đào.

Đồng thời dùng Hạng Võ làm chủ soái, Hàn Tín làm phó soái, công kích quận Năng.

Mà lúc này, Lưu Khâm thống lĩnh hơn mười vạn người, trải qua ba tháng gian khổ, rốt cuộc đã rời khỏi Hoành Sơn, lập tức vượt ra khỏi Trường Thành.

Trước mắt chính là Hà Nam mệnh mông.

Một mảnh tuyết rơi trắng xóa, phủ lên con đường hao tổn vô số nhân lực và vật tư xây thành.

Đứng ở vùng quê mệnh mông, hơn mười vạn lưu dân đồng thời phát ra tiếng hoan hô, thanh âm kia, trên bầu trời tuyết rơi, vang vọng thật lâu.

- Mẹ, chúng ta đã đến rồi!

Hai người Lữ Tu, Vương Cơ đỡ Khám phu nhân đứng trên cang xe, rơi lệ, lớn tiếng nói.

- Lưu gia ca ca, đây là Hà Nam sao?

Cháu của Xa Ninh kéo hai tay Lưu Tần, nhẹ giọng hỏi.

Lưu Khám, Quán Anh, Nhâm Ngao, Lữ Thích Chi, Lý Tất, Lạc Giáp, Lý Thành. . .

Những người trước kia từng chiến đấu tại nơi này, không kiềm chế nổi dâng trào dòng lệ nóng.

- Thủ Thận, chúng ta đã trở về!

Lưu Khám mặc một kiện áo bào lớn màu đen, bay phấp phới trong gió. Mái tóc dài màu đen cũng nhảy múa trong gió. . .

Lưu Khám giơ cao xích cờ, hét lớn:

- Ta đã trở về!

Xích Thố tựa hồ hiểu được tâm tình của Lưu Khám, dựng thẳng người hí lớn một tiếng dài.

Hí hí. . .

Quanh quẩn phía chân trời!

Chương 462-463: Đạo Tử nay ở đâu?

Hoàng Hà thời Tần, và Hoàng Hà hậu thế có khác biệt rất lớn.

Đặc biệt tại Hà Nam, nước sông chảy qua Đặng Khấu, một đường chảy về phía bắc, rồi đột nhiên chia làm hai nhánh sông. Một nhánh chính là Hoàng Hà, một nhánh khác đi đường vòng chảy về phía bắc, cùng với Hoàng Hà tạo thành hình cây cung.

Nơi dòng sông phân nhánh, có tên là Bắc Hà (nay gọi là Ô Gia Hà)

Quận Cửu Nguyên bao gồm phía nam Hà Thủy và khu vực Nội Sáo.

Khu vực Quảng Nghĩa Thượng Hà Bắc là chỉ phía bắc Hà Thủy. Nhưng trong mắt người quận Cửu Nguyên, nhất định phải vượt qua Bắc Hà, mới có thể coi là đất Hà Bắc.

Lâm Hà ngay cạnh bờ Bắc Hà, là một cứ điểm Hà Ngạn bên trong Bộ Đồ.

Thủy Hoàng Đế xây dựng rầm rộ tại Hà Nam, dựng lên Trường Thành. Nhưng trên thực tế, Trường Thành xây dựng để làm lớp bình phong che chắn nước sông, tuy vẫn nằm trong bản đồ Đại Tần, nhưng phần lớn thời gian, binh mã quân Tần đóng ở bên ngoài Lâm Hà, không có thủ vệ nơi này.

Khu vực Nội Sáo, là nơi giao dịch lớn nhất giữa đế quốc Đại Tần và nước Nguyệt Thị.

Sau dân tộc bắc Hung Nô bỏ chạy, nước Nguyệt Thị và lão Tần có rất nhiều chỗ liên hệ. Đặc biệt là Thủy Hoàng Đế thành lập quận Cửu Nguyên, mở ra bốn mươi bốn thành trì, khiến nước Nguyệt Thị và lão Tần càng thêm nhiều điểm liên hệ. Khi Phù Tô còn sống, một mặt vì tăng cường liên hệ với dân tộc du mục trên thảo nguyên, để thuận tiện xâm lược phạm vi kính tế lớn, vì vậy ngay tại khu vực Nội Sáo lại xây dựng một tòa thành trì.

Tòa thành trì này tên là Ngũ Nguyên.

Chỉ có điều, lúc này Ngũ Nguyên thực sự không chỉ tồn tại theo hình thức huyện thành.

Hơn nữa nó còn có tác dụng trao đổi mua bán, chỉ là nhân khẩu địa phương không quá nhiều, chỉ có hơn một nghìn người.

Do thú binh cao tuổi và một số gia quyến tù nhân bị đày đến Bắc cương cấu thành, đồng thời còn phải gánh vác nhiệm vụ quản lý và thu rón thành Ngũ Nguyên.

Mặc kệ ban đầu Phù Tô đến Cửu Nguyên vì mục đích gì.

Nhưng tổng thể mà nói, bốn năm Phù Tô làm Giám quân tại Ngũ Nguyên cùng Mông Diêm đốc sức chinh đồn quận Cửu Nguyên, làm cho Cửu Nguyên rất phồn thịnh.

Sau khi Vương Ly tiếp nhận, cũng không xóa bỏ quy chế mà Phù Tô và Mông Diêm năm đó chế định.

Chỉ là, y vẫn buông lỏng khu vực Nội Sáo, ngoại trừ 800 thú binh chiếm đóng bên ngoài Lâm Hà, toàn bộ Nội Sáo không có quân Tần đóng chiếm. Mà tầm ảnh hưởng của Ngũ Nguyên cũng vì đó mà bị phai mờ, sau khi Ô Thị Khảo tiếp quản, đã được đổi tên thành Ô Thị bảo.

Ô Thị Khảo là người rất thông minh!

Y ở thành Cù Diễn mua một tòa đại trạch, nhưng rất ít khi sống ở đây, chỉ giành tổ chức tiệc rượu, mời Vương Ly và một số quan lớn tại địa phương, vì thế toàn đại trạch tại Cù Diễn này vền vẹn chỉ có hơn mười lão bộc quản lý. Đối với việc này, Vương Ly rất tán thưởng Ô Thị Khảo. Sau đó quyết định giao Ngũ Nguyên cho Ô Thị Khảo quản lý.

Theo thời gian trôi đi, Ngũ Nguyên liền biến thành tài sản riêng của Ô Thị Khảo.

Hàng loạt giao dịch ở biên cảnh, cơ hồ đều qua tay Ô Thị Khảo, ở mức độ lớn, Ô Thị Khảo đã không chế 50% huyết mạch kinh tế tại Cửu Nguyên. Mà đối với điểm này, Vương Ly cũng không tính toán, ngược lại càng tin nhiệm Ô Thị Khảo.

Vương Ly rốt cuộc cũng chỉ là Vương Ly, không phải cha hay ông nội của y.

Nếu như là Vương Tiễn hay Vương Bí, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Nhưng Vương Ly. . . Y chỉ là một quân nhân thuần túy.

- Không ngờ Ô Thị quân thực sự có bản lãnh.

Sau khi đặt chân vào Hà Nam, Lưu Khảm hạ lệnh giảm tốc độ hành trình. Một mặt tiếp tục bắc tiến, mặt khác lại phái sứ giả đến Cửu Nguyên trước, tiến hành thương lượng, mua bán đồ quân nhu và lương thảo với Vương Ly, để giám sát áp lực về lương thực.

Nam bắc Sơn Đông chiến hỏa hừng hực.

Nhưng quận Cửu Nguyên rộng bát ngát, lại lạnh lẽo vắng ngắt.

Trên đường đi, Lưu Khảm thấy không ít thôn trấn nhỏ, thôn trấn lớn có khoảng nghìn người, thôn trấn nhỏ ngay cả trăm người cũng không đến. Cái gọi là bốn mươi bốn thành, chỉ là một thuyết pháp trống rỗng. Rất nhiều thành trì treo tên huyện, thậm chí không bằng thôn trang nhỏ tại Lâu Thương.

Hà Nam quá lớn!

Mông Diêm mở rộng ba nghìn dặm đất, cơ hồ có thể sánh ngang với Quan Trung.

Vài chục vạn nhân khẩu ném vào, có tác dụng rất nhỏ, chỉ như đá ném xuống biển.

Thử nghĩ, Quan Trung có bốn, năm trăm vạn nhân khẩu sẽ thế nào? Đương nhiên Quan Trung trong miệng mọi người lúc này, còn chưa có Cam Túc Ninh Hạ hậu thế. Hà Tây mấy ngàn dặm đất màu mỡ, hôm nay chỉ là một mảnh đất hoang vu, nhưng dù thế nào đi nữa, so với quận Cửu Nguyên cũng cách biệt một trời một vực.

- Phụ thân, nơi đây rất hoang vu!

Sau khi đi qua một tòa thành trì bỏ hoang, Lưu Tần dẫn theo Xa trưởng, leo lên xa ngựa Lưu Khảm ngồi, có chút thất vọng nói.

Chiếc xe ngựa này của Lưu Khảm thực sự rất lớn.

Nó được gia công đặc thù, vì thế thùng xe còn lớn hơn cái phòng nhỏ.

Trong xe có một chậu than, phía trên có sẵn một cái nón lá tử, nhiệt độ từ lỗ trên nón truyền tới, được phân tán rất đều.

Xe lớn như vậy, tổng cộng có hai mươi chiếc, ngoại trừ chiếc xe Khám phu nhân ngồi, chiếc xe này của Lưu Khám là chiếc lớn nhất.

Cùng lúc có thể chứa được mười mấy người, cũng là nơi tạm thời để Lưu Khám triệu tập phụ tá thương nghị.

zen nào:

Xa trưởng, chính là cháu của Xa Ninh.

Lưu Khám mở công văn trong tay, mỉm cười nói:

- So với tám năm trước, khi ta lần đầu tới Hà Nam Địa, hôm nay đã tốt hơn rất nhiều.

Tám năm trước, trên đường đi, mấy trăm dặm chưa hẳn có thể thấy thôn xóm.

Ngoại trừ đám người Hồ du mục, nơi này chỉ là mảnh đất hoa. . . Tần, cha hi vọng con nhớ kỹ, nơi này muốn trở nên phồn hoa hơn nữa, cần phải khai phá một chút. Cửu Nguyên là cánh cửa của Sơn Đông thậm chí toàn bộ phương bắc, cho dù một người tới nơi này, tuyệt đối không thể vứt bỏ.

Lưu Tần không hiểu rõ ý tứ của Lưu Khám, nhưng thấy sắc mặt Lưu Khám nghiêm trang, Lưu Tần đành dùng sức gật đầu, xem như đã nhớ.

- Được rồi, đi chơi đi!

Lưu Khám xoa xoa đầu Lưu Tần:

- Người lớn lên ở Lâu Thương, chắc hẳn chưa từng thấy quang cảnh đồ sộ thế này. Lâu Thương đẹp thì có đẹp, nhưng dấu sao cũng thiếu loại khí phách lớn. Người và Trường đi ra ngoài một chút đi, tìm Xa công công của con, xem có thể bắt được hai con ngựa tốt trở về hay không?

Vừa vào Hà Nam, Xa Ninh và Đồ Đồ liền bắt được hơn mười con ngựa hoang, giúp kỵ quân của Lưu Khám có thêm chút bổ sung.

Dù sao, trước khi đi qua Hoành Sơn, kỵ quân của Lưu Khám cũng tổn thất không nhỏ. Ít nhất có hơn trăm con chiến mã thiệt mạng trong núi.

Lưu Tần nghe vậy, liền hoan hô một tiếng, cùng xa trưởng đi xuống xe.

Lưu Khám tìm đám người Lý Thành, Cổ Thiệu chuẩn bị bàn bạc. . .

- Ngày mai chúng ta đến Cù Diễn rồi, chắc hẳn quân Ô Thị quân đã nhận được tin tức.

Xem ra thành tựu của Ô Thị quân tại quận Cửu Nguyên lần này, e là không nhỏ. Lúc trước ta để cho hẳn dời đến quận Cửu Nguyên, cũng không biết đúng hay sai?

Chỉ có điều, ta tin Ô Thị Khảo giờ phút này e là cũng không hoan nghênh chúng ta đến.

Bất luận chúng ta ở lại Cửu Nguyên hay ở bắc Độ Hà, đều có ảnh hưởng rất lớn tới lợi ích của y. . . Người này, không thể không đề phòng.

Lý Thành lấy ra một quyển địa đồ da trâu trong bọc hành lý, đặt trước mặt Lưu Khám.

- Quân Hầu, Giả Tư Mã đã dò xét rõ hoạt động chủ yếu của Ô Thị Khảo trong vòng hai năm qua.

Y có quan hệ rất mật thiết với người Nguyệt Thị, hơn nữa lại nhiều lần qua lại với Long Thành, Mạo Đốn. Ta từng nghe nói, cuối năm trước Nguyệt Thị Vương còn muốn gả con gái cho Ô Thị Khảo. . . Người này chiếm đóng Ngũ Nguyên nắm trong tay Nội Sáo Hà Bắc, trên danh nghĩa có ngàn dặm đất màu mỡ, tuần mã hơn vạn con, thực lực vô cùng hùng hậu; đồng thời trong tay y còn có đồng, muối và các loại vật tư, giao hảo rất tốt với Nguyệt Thị dân tộc Hung Nô, tại Cửu Nguyên cũng rất có danh tiếng.

Quân Hầu nếu muốn dừng chân tại quận Cửu Nguyên, có lẽ Ô Thị Khảo sẽ trở ngại lớn nhất.

Lưu Khám nhẹ nhàng gật đầu, nhìn trên địa đồ đánh dấu điểm đỗ chằng chịt, trong lòng không khỏi có chút trầm trọng.

Lúc trước muốn Ô Thị Khỏa phát triển đến quận Cửu Nguyên, chỉ là muốn lợi dụng y, để y trở thành một cây đình. Thật không ngờ, cây đình này đã khiến Lưu Khâm cảm thấy nhức đầu. . . Muốn dừng chân ở Cửu Nguyên, như vậy tất cả quyền lực nhất định phải tập trung trong tay một người.

Như vậy, khó tránh khỏi phát sinh xung đột với Ô Thị Khỏa.

- Giả Thiệu, đã liên lạc được với Đạo Tử chưa?

Giả Thiệu lắc đầu:

- Nói cũng kỳ quái, ta dựa phương thức liên lạc của Đạo Tử lưu lại, nhưng lại không cách nào liên hệ với y. Ngược lại Mông Thiệu Quân đã có liên lạc. . .

- Mông Khắc hiện tại ở đâu?

Giả Thiệu nói:

- Thiệu Quân hiện tại vẫn ở Vô Tuyền Vân Trung.

- Vô Tuyền?

Lưu Khâm khẽ giật mình, thoáng liếc nhìn Lý Thành.

Nếu nói về mức độ quen thuộc đối với Vân Trung Cửu Nguyên, Lưu Khâm còn kém rất xa Lý Thành.

Lý Thành vội vàng nói:

- Vô Tuyền là cứ điểm gần Vân Trung, cũng là cửa quan phía bắc Vân Trung. Người Đông Hồ và Nguyệt Thị muốn công kích Vân Trung, nhất định phải thông qua Vô Tuyền. Có lẽ Mông Thiệu Quân đi Vô Tuyền là vì lo lắng đại quân Vương Ly rời đi, người Hồ sẽ tập kích quấy rối.

Giả Thiệu nói:

- Mông Thiệu Quân cũng nói như vậy.

Vương Ly tập kết hơn tám phần binh mã tại Bắc Cương, vào núi Đông Bình tiêu diệt phản loạn. Từ Vân Trung đến Đặng Khẩu, tuyến phòng thủ dài nghìn dặm chỉ lưu lại vạn người.

Mông Thiệu Quân nói, là Đạo Tử để y ở Vân Trung tập trung bộ khúc ngày xưa của Thượng tướng quân, đợi sau khi Vương Ly rời khỏi, tiếp nhận Vô Tuyền, đã Đông Hồ tùy ý tập kích quấy rối. Hơn nữa, theo như hai mẫu tin Mông Thiệu Quân và Lý Thiệu Quân truyền đến, cuối năm trước, sau khi Vương Ly tập kết binh mã vào Sơn Đông, Đông Hồ dân tộc Hung Nô thực sự đã rục rịch. . . Vào xuân năm nay, đã từng xuất kích ba lần, nhưng cũng không dừng lại quá lâu.

Tin tức này, Lưu Khâm cũng biết.

Thủ lĩnh Đông Hồ dân tộc Hung Nô là A Lợi Đề, xem như là đối thủ cũ của Lưu Khâm.

Hai người trước kia giao phong ở Hà Nam, tuy lực lượng chênh lệch lớn, nhưng lần đó, Lưu Khâm thực sự đã thất bại.

- Mông Thiệu Quân có nói, Đạo Tử hiện tại ở nơi nào hay không?

- Mông Thiệu Quân nói, sau khi Đạo Tử đến Hà Nam, liền dạo quanh một vòng tại Cửu Nguyên, Cù Diễn, Quảng Võ và Ngũ Nguyên, tiếp đến một mình đi về phía Hà Bắc, đồng thời còn mang theo lượng hoàng kim lớn. Sau đó không có bất cứ liên lạc gì với Thiệu Quân.

Thiệu Quân và Ly Khâu trước kia vẫn giấu một thuộc hạ trong quân Thượng tướng quân. . . Quân Hưu, ngài nói Đạo Tử có thể hay không. . .

- Tuyệt đối không thể!

Lưu Khâm không đợi Giả Thiệu nói hết lời, liền xua ta ra hiệu bảo y không nên nói tiếp.

Ý của Giả Thiệu, Lưu Khâm hiểu rất rõ, y muốn nói, có phải Trần Bình mang theo khoản tiền lớn bỏ trốn hay không?

Lưu Khám và Trần Bình làm bạn hơn mười năm, lại có giao tình vào sinh ra tử. Huynh trưởng y ngày hôm nay đang ở chỗ Lưu Khám, tài sản của Trần gia sau khi rời khỏi Nguyên Võ mặc dù suy giảm không ít, nhưng nếu như nói Trần Bình vì vạ dật Hoàng Kim mà phải bội Lưu Khám. . .

Lưu Khám sẽ không tin!

- Điều này nói rõ, Đạo Tử không liên hệ với Ô Thị Khỏa?

- Nghe ý tứ của Mông Thiệu Quân, hẳn là không.

Ánh mắt Lưu Khám bỗng nhiên sáng ngời: Nói như vậy, rất có thể Trần Bình đã cảm giác được dã tâm của Ô Thị Khỏa. Nếu không, cái đình tốt như vậy, sao có thể bị lợi dụng. Cho nên không đi tìm Ô Thị Khỏa, vì Trần Bình đã có cảnh giác đối với Ô Thị Khỏa.

Nếu như Trần Bình đã có cảnh giác, như vậy. . .

Lưu Khám không khỏi nhếch miệng cười!

Có lẽ sự nguy hiểm của Ô Thị Khỏa cũng theo đó mà giảm xuống.

- Rất tốt, tiếp đến Giả Thiệu người phải tăng cường liên hệ với Mông Thiệu Quân và Lý Thiệu Quân, đặc biệt là hướng đi của người Đông Hồ, càng phải cẩn thận nghe ngóng.

Vả lại, nên phái mật thám, nghĩ cách trà trộn vào Ô Thị bảo.

Tiếp đến để Lưu Tần và Hắc Y Vệ qua Bắc Hà, chặt chẽ giám sát hướng đi của dân tộc Hung Nô và Nguyệt Thị. Có bất cứ động tĩnh gì, phải lập tức báo cho ta.

- Rõ!

Giả Thiệu lập tức đứng dậy, xuống xe ngựa.

Lý Thành không kiềm chế được, dò hỏi:

- Quân Hâu, ngài thực sự không lo lắng cho Đạo Tử. . . Ý ta là, Đạo Tử lâu như vậy vẫn chưa có tin tức, có phải y gặp bất trắc hay không?

Lưu Khám cười cười lắc đầu:

- Đạo Tử không phải thư sinh trời gà không chặt, kiếm thuật của y có thể không lợi hại như Cái Nhiếp và Ly Khâu, nhưng bảy tám người bình thường đừng hòng tiếp cận y. Huống hồ y rất cẩn thận, gặp chuyện sẽ vô cùng tĩnh táo.

Nếu như thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, y sẽ tìm cách báo cho ta biết.

Hôm nay y không có tin tức gì, đã nói rõ, tất cả mọi chuyện vẫn nằm trong lòng bàn tay của y. . .

Sắc mặt Lưu Khám tràn đầy tự tin khiến Lý Thành không thể kiềm chế được cười cười.

- Nói thực, thời gian ta và Đạo Tử quen nhau không phải ngắn, nhưng ta phát hiện, ta hiểu về y không bằng một phần Quân Hâu. Đạo Tử thường ngày ít nói, vì thế cũng không dễ nói chuyện. Ta thực không rõ, vì sao Quân Hâu tin tưởng Trần Bình như vậy?

Vì cái gì?

Đây là câu hỏi ngay cả bản thân Lưu Khám cũng rất khó trả lời.

Có lẽ, trong lịch sử lưu lại vô số sự tích về y, khiến Lưu Khám không thể không tín nhiệm.

Đêm đã khuya, Ngũ Nguyên đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Thành Ngũ Nguyên đã đổi tên thành Ô Thị bảo, cũng hùng vĩ như tòa thành Ô Thị trước kia Ô Thị Khỏa đã xây dựng.

Đương nhiên, thời gian có chút ngắn ngủi, vì thế Ngũ Nguyên Ô Thị bảo, vẫn không thể sánh bằng thành Ô Thị. Bất kể là độ dày và độ cao của tường thành, hay các loại phương diện kiến trúc bên trong, đều không sánh bằng bảo cổ. Nhưng, cái này đã có quy mô.

So với bảo cổ, bảo mới này mới là nền tảng của một tòa thành.

Không gian phát triển lớn hơn, hơn nữa khí thế lại càng rộng rãi và đồ sộ.

Ô Thị Khỏa ngồi chồm hồm trong phòng khách, nhìn tin tức từ Cửu Nguyên và Cù Diễn truyền đến, chân mày y không tự chủ được đan chéo vào nhau tạo thành hình chữ Xuyên.

- Ứng Nguyên, người nghĩ chuyện này thế nào?

Ô Thị Khỏa đặt quyển sách trên tay xuống, ngẩng đầu hỏi nam tử trung niên ngồi gần đó.

Đây là con trai trưởng của Ô Thị Khỏa, tên là Ô Ứng Nguyên. Năm nay đã hơn bốn mươi, tướng mạo khôi ngô hùng tráng. Thoáng liếc nhìn, người ta chắc chắn sẽ không tin, Ô Ứng Nguyên này và Ô Thị Khỏa có quan hệ máu mủ.

Một người béo mập giống như quả cầu thịt, một người lại . . .

Ô Ứng Nguyên nghe cha hỏi, nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nói:

- Hải nhi thực sự không ngờ, vị Lưu Quân Hầu này có thể làm được!

- Đúng vậy, ta cũng thật bất ngờ.

Ô Thị Khỏa cười híp hai mắt.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát hai con người của y, liền có thể cảm giác được, một vòng lệ sắc trong ánh mắt.

- Nhớ ngày đó, ta nghe nói hần muốn bắc tiến, còn cảm thấy hần điên rồi. . . Từ Lâu Thương đến Hà Bắc xa mấy nghìn dặm, trên đường quan ải nhiều vô số, hần mang theo nhiều lưu dân di dời, quả thực là việc không thể thành công. Nhưng, hần làm được!

- Cho nên, chúng ta rất đau đầu!

Ô Ứng Nguyên nheo mắt lại, khẽ nói:

- Hôm nay Lưu Quân Hầu có trong tay hơn mười vạn lưu dân, đến Hà Nam. Mặc kệ hần muốn ở lại Cửu Nguyên, hay qua sông bắc thượng, đều tạo lên đả kích thật lớn đối với thực lực của chúng ta tại Cửu Nguyên. Nếu như hần lưu lại quận Cửu Nguyên, nhất định sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của chúng ta. Đến lúc đó song phương xung đột, e là không dễ làm.

Ô Thị Lô không nói gì, nhẹ nhàng gật đầu.

- Cho dù hần qua sông bắc thượng, cũng tạo ảnh hưởng rất lớn đối với chúng ta.

Chúng ta rất vất vả mới có được sự ủng hộ của Mạo Đốn. . . E là đầu xuân năm sau, Mạo Đốn tất nhiên sẽ phát động công kích đối với Nguyệt Thị. Chúng ta nhân cơ hội này thu tóm Nguyệt Thị, hơn nữa có được Vương Ly tướng quân trợ giúp, nhất định có thể đứng vững ở Hà Bắc. Đến lúc đó, phụ thân có thể lập nước xưng Vương.

Nhưng Lưu Khám lần này đến, không thể không phòng bị.

Theo lời Ô Ứng Nguyên nói, Ô Thị Khỏa muốn lập nước tại Hà Bắc?

Ô Thị Khỏa cười cười:

- Ta tuổi đã cao, có lập được nước hay không cũng không quan trọng. Chỉ là ta hy vọng, hai năm tâm huyết của chúng ta không bị uổng phí, hơn nữa còn công sức của muội muội con hầu hạ hai cha con Nguyệt Thị Vương. . . Chuyện này, không thể sơ xuất nửa điểm.

Ô Thị Khỏa cưới con gái của Nguyệt Thị Vương, Nguyệt Thị Vương cưới khuê nữ của Ô Thị Khỏa . .

Quan hệ nam nữ người Hồ luôn luôn rất hỗn loạn. Con cháu của cha lấy con của mẹ cũng là chuyện rất bình thường, nào có luật lệ nào không cho phép?

Bản thân Ô Thị Khỏa cũng có dòng máu Khuyển Nhung, cho nên không hề cảm thấy kỳ quái đối với tục lệ người Hồ.

Y bồi hồi ngồi trong đại sảnh, suy nghĩ về đối sách.

Ô Ứng Nguyên đột nhiên nói:

- Nhân lúc Lưu Khảm qua sông, mời Nguyệt Thị xuất binh, nửa đường đánh lén, chẳng lẽ không được?
- Lưu Khảm dùng binh như thần, con không phải chưa từng nghe qua, hẳn năm đó làm những gì ở Hà Nam?

Bàn về chiến tranh, luận về mưu kế, hai cha con ta e là không phải đối thủ của hắn. Hơn nữa hắn có vũ lực hơn người, có biệt danh là Lão Bi, nếu muốn giết hắn, e là không đơn giản.

- Phụ thân, chẳng lẽ Người đã quên người ở đông ốc sao?

Nếu y xuất thủ chắc hẳn có thể có nắm chắc bảy tám phần. . .

- Nhiếp thúc sao?

Ô Thị Khỏa lắc đầu.

Thúc, tại một số thời khắc có ý đại diện cho bà con hàng xóm. Ô Thị Khỏa gọi Nhiếp thúc ở đây không phải anh em trong nhà, mà là Nhiếp huynh đệ.

- Nhiếp thúc tuy mạnh, nhưng y có thiện cảm rất tốt đối với Lưu Khảm, e là khó có thể thuyết phục.

Hơn nữa đệ tử của Nhiếp thúc hiện tại đang dốc sức dưới trướng Lưu Khảm. . . Nếu như thuyết phục y không tốt, ngược lại sẽ để y thông báo với Lưu Khảm, như vậy rất không ổn.

Cho nên, không những không thể nói cho y biết, mà còn phải nghĩ cách để y đi.

Uhm. . . Vừa vặn dân tộc Hung Nô và chúng ta muốn tiến hành mua bán lượng hàng hóa lớn, ngày mai để Nhiếp thúc áp giải, đi Hà Bắc giao dịch với người Hung Nô.

- Nhưng Lưu Khảm. . .

- Chuyện về Lưu Khảm, không cần làm gấp.

Ô Thị Khỏa lật đi lật lại đồng hoàng kim trong tay, suy tư một chút nói:

- Lưu Khảm hiện tại còn chưa tới Cù Diễn, phỏng chừng cần mười ngày nữa mới có thể đến Lâm Hà. Con lập tức phái người đến Cửu Nguyên trước, tung tin đồn, nói Lưu Khảm dẫn theo mười vạn lưu dân muốn cướp lương thực. . . Như vậy, người quận Cửu Nguyên chắc chắn sẽ phát sinh địch ý đối với hắn.

Ô Ứng Nguyên không khỏi nở nụ cười.

- Phụ thân, quả nhiên là kế hay!

- Mặt khác, người ngày đêm khởi hành, đi Hà Bắc tìm muối muối của người, để nàng tuyển trăm dũng sĩ người Nguyệt Thị lập hộ tống nàng qua sông.

Nhớ kỹ, là những dũng sĩ chân chính, đừng kiếm một đám chỉ biết ăn không ngồi đòi.

Ôn Ứng Nguyên gật đầu, đứng lên nói:

- Con sẽ lập tức xuất phát.
- Đúng rồi, Đình Uy vì sao chưa về?

Ô Ứng Nguyên khẽ giạt mình:

- Ba ngày trước con đã phái người đi Cù Diễn tìm y rồi. Hôm tại tuyết rơi đầy đường, đi lại không dễ, chắc hẳn Đình Uy đã đi trên đường.

- Vậy tốt rồi, vậy tốt rồi!

Ô Thị Khỏa liên tục gật đầu:

- Con lập tức lên đường đi, ta đi tìm Nhiếp thúc, bàn bạc một chút về chuyện để y đi Hà Bắc giao hàng.

- Con sẽ lập tức xuất phát!

Ô Ứng Nguyên quay người, sải bước đi ra khỏi phòng.

Sau khi Ô Thị Khỏa thấy bóng dáng nhi tử biến mất trong gió tuyết, y liền nhắm nghiền hai mắt lại.

- Lưu Khâm . . . Ha ha, Lưu Khâm . . .

Trong miệng y lẩm bầm vài câu, sau đó đột nhiên trợn mắt, lạnh lạnh cười cười:

- Người có thể đến Cửu Nguyên, coi như người có bản lĩnh. . . Chỉ có điều, đến lúc phải kết thúc rồi!

Lật đi lật lại đồng tiền trong tay, Ô Thị Khỏa cất bước đi ra khỏi đại sảnh.

Chương 464-465: Tranh đoạt Cửu Nguyên (1-2)

Phóng tầm mắt nhìn ra phía xa, liền thấy mảnh thiên địa rộng lớn chỉ một màu trắng xóa.

Đây là vùng đất nước Nguyệt Thị, so với cách sống du mục của người Hung Nô, người Nguyệt Thị đã từ từ chuyển đổi hệ thống thành bán du mục, bán nông canh. Mặc dù đất đai không phì nhiêu màu mỡ như Hà Nam, nhưng người Nguyệt Thị sống lân cận khu Bắc Ngạn Hà Thủy, đã bắt đầu cuộc sống nông canh, hơn nữa tại một số nơi đã dựng lên từng tòa từng tòa thành trì.

Theo chất lượng sinh hoạt mà nói, người Nguyệt Thị vượt xa so với người Hung Nô.

Hơn nữa nhân khẩu đông đúc, dọc theo bờ Đại Hà tính toán, đã có hơn trăm vạn người, nhân khẩu vượt xa dân tộc Hung Nô – Mạo Đốn.

Nhưng nhân khẩu tuy nhiều, lại không giúp người Nguyệt Thị chiếm thế thượng phong trên thảo nguyên.

Mông Diềm từng nói:

- Trong lòng người Nguyệt Thị luôn luôn sợ kẻ mạnh, bắt nạt kẻ yếu. Điều kiện sống tốt khiến bọn họ không có sức chiến đấu quá mạnh mẽ. Cho nên, trên danh nghĩa người Nguyệt Thị có hai mươi vạn Khổng Huyền Sĩ, nhưng không thể chiếm vị trí chủ đạo trên thảo nguyên.

Vì thế, khi dân tộc Hung Nô chiếm đóng Hà Nam Địa, binh lực người Nguyệt Thị ngang bằng với người Hung Nô, nhưng vẫn phải cúi đầu xưng thần.

Nhưng sau khi dân tộc Hung Nô bại trận, người Nguyệt Thị lập tức trở nên cứng rắn, chẳng những thu hồi dê bò và đất trước kia tặng cho người Hung Nô, lại còn không ngừng gặp nhăm dân tộc Hung Nô. Mạo Đốn trong tình thế cấp bách, đành phải một đường bắc thượng, cơ hồ giao lại toàn bộ thảo nguyên Hà Bắc cho Nguyệt Thị.

Nếu như người Nguyệt Thị quyết đoán, thời điểm này thôn sát dân tộc Hung Nô, ít nhất có thể cùng tồn tại với người Đông Hồ tại Bắc cương.

Nhưng Mạo Đốn giao tặng hai mươi vạn nữ dân tộc Hung Nô, cộng thêm 5000 con trâu, dê và 3000 dật Hoàng Kim, lại khiến cho Nguyệt Thị Vương ngay lập tức lạng lẽ hành quân.

Mạo Đốn thống lĩnh tàn quân Hung Nô dừng chân tại Long Thành, sau khi liên tiếp thôn sát mấy bộ tộc du mục lớn, dần dần khôi phục nguyên khí.

Mà người Nguyệt Thị vào lúc đó lại lần nữa tỏ ra mềm yếu, bỏ mặc Mạo Đốn không ngừng lớn mạnh. Thậm chí sau khi Mạo Đốn phái người đưa tới hơn vạn con ngựa đương, Nguyệt Thị Vương hạ lệnh, trả lại người Hung Nô thảo nguyên vùng Khắc Lỗ Luân Hà và núi Kiều Ba trước kia đã chiếm trong tay người Hung Nô. . . Đương nhiên, Nguyệt Thị Vương quyết định như vậy, chính là muốn ngồi trên núi xem hổ đấu.

Núi Kiều Ba, tiếp giáp Đông Hồ!

Có thể Nguyệt Thị Vương lại quên một việc, vùng núi Kiều Ba và Khắc Lỗ Luân Xuân, là nơi cỏ mọc um tùm, nguồn nước dồi dào.

Mạo Đốn có được miếng đất này, không khác gì lấy được một vựa lúa.

Về phần Đông Hồ. . . Mạo Đốn sử dụng thủ đoạn rất đơn giản, y phái người ly gián Đông Hồ Vương và A Lợi Đề, Đông Hồ lúc này giống như con ốc không mang nổi mình ốc, làm sao có thời gian để ý tới y? Mặc dù A Lợi Đề có lòng, nhưng đối mặt với người Đông Hồ hùng hổ bức người, y thực sự không thể quan tâm tới Mạo Đốn.

Cuối tháng mười một, Hà Bắc cả ngày tuyết rơi.

Dựa vào Dương Sơn xây dựng thành Nguyệt Thị Vương, bất luận quy mô hay cách thiết kế cơ hồ đều bắt chước Hàm Dương thủ đô Đại Tần.

Mà tường thành màu xám đen, dưới tuyết trắng mênh mông, bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng, làm tường thành lộ ra loại khí tức khác thường.

Ngoài thành, có vô số doanh địa, dê bò kêu be be, chiến mã hí vang. Khiến người ta cảm thấy, giống như đã đến phiên chợ.

Trong Vương thành, trên đại điện, một đám quan viên ăn mặt trang phục đại thần Nguyệt Thị, có người ngồi chồm hổm, có kẻ đứng thẳng, đang thương nghị hò hét ầm ĩ.

Nguyệt Thị Vương bụng phê đang ngồi trên đàn bệ, y đang ngồi nói chuyện với mỹ phụ ba mươi tuổi, tựa hồ không hề nghe thấy tiếng đám ruồi nhặng kia kêu o o.

- Khởi bẩm Đại Vương, Nguyên tiên sinh đến rồi!

- Mau mau mời vào!

Theo tiếng vệ binh truyền tin tới, một nam tử toàn thân khoác áo da hổ trắng, sải bước tiến lên.

Hắn không quá cao, bộ dáng chỉ khoảng chừng 1 thước 75, hình thể thon gầy, nhưng không khiến người ta cảm thấy sự suy nhược. Sự khác biệt chính là, trong thân thể thon gầy này lại toát ra loại khí chất rất sắc bén.

Bên hông trang bị một thanh bảo kiếm, tăng thêm tư thế uy vũ.

Y cởi áo khoác xuống, tay đại bào rộng lớn, mơ hồ tản ra loại nhã khí phi thường.

Đi đến đại điện, vừa tới liền chấp tay:

- Thần Nguyên Bình, cung chúc Đại Vương sống lâu muôn tuổi!

Một mỹ phụ ba mươi tuổi thấy người vào đại điện, thoáng chốc đôi mắt đẹp sáng ngời, đôi gò má trắng nõn liền toát lên một màu ửng hồng.

- Nguyên tiên sinh, mau mau ngồi xuống.

Nguyệt Thị Vương vô cùng tôn kính đối với vị Nguyên tiên sinh này.

zen nào:

Nguyên Bình thoáng liếc nhìn bộ dáng đại thần hò hét trên đại điện, nhú mày nói:

- Đại Vương chính là vương thảo nguyên, có trong tay vạn dặm lãnh thổ. Trên triều đình, càng phải có sự uy nghiêm. Thế nhưng người người hò hét ồn ào, e là phá hỏng sự tôn nghiêm của Đại Vương.

Nguyệt Thị Vương vốn không có cảm giác gì.

Thế nhưng Nguyên Bình vừa nói vậy, trong đại điện thực sự có chút ồn ào.

Không đợi Nguyệt Thị Vương mở miệng, đám đại thần Nguyệt Thị đã nhao nhao nói:

- Người cái loại khuyển Tàng Gia, kêu oan cái gì? Nơi này là Nguyệt Thị, người hạng người bị mất nước, đến đây các lão gia thưởng cho người một miếng cơm ăn, người lại tỏ vẻ cao ngạo? Có tin ta giết chết người hay không?

- Im ngay!

Nguyệt Thị Vương hét lên tiếng hét chói tai hiểm gặp:

- Nguyên tiên sinh nói rất có lý, Nguyệt Thị ta lập nước, cần phải có hình tượng một nước. Nhìn đức hạnh của các người, còn ra thể thống gì?

Mỹ phụ bên cạnh nói khẽ:

- Nguyên tiên sinh tuy không phải người Nguyệt Thị, nhưng lời nói này, hoàn toàn suy nghĩ vì Đại Vương.

- Đúng vậy, đúng vậy, các người còn dám vô lễ đối với Nguyên tiên sinh, ta nhất định chém không tha.

Tiếng hò hét ầm ĩ trong đại điện, lập tức im bật không còn tiếng động.

Khi Nguyệt Thị Vương còn trẻ, y chém giết rất quyết đoán, nếu như y muốn giết người, thực sự không phải nói giỡn.

- Nguyên tiên sinh, đã hỏi thăm rõ ràng tình hình chưa?

Nguyên Bình liếc nhìn mỹ phụ kia, khẽ mỉm cười.

Trong nụ cười lộ ra chút ngạo nghễ, nhưng trong vẻ ngạo nghễ lại mang theo một tia thân mật. Khiến mỹ phụ kia không ngừng thở gấp.

- Đại Vương, Bình đã dò xét rõ.

Nguyên Bình ngồi xuống ghế, nói:

- Quảng Võ Quân thực sự đã đến Hà Nam, phỏng chừng hiện tại cũng đã tới thành Cù Diễn.

Hắn từ Hoành Sơn thống lĩnh mười vạn đại quân mà đi.

Nghe nói tất cả đều theo hắn chinh chiến mấy ngàn dặm, những người này vượt quan trăm tướng vô cùng dũng mãnh. Chỉ là, ta phỏng đoán hắn sẽ nghỉ ngơi lấy sức tại Lâm Hà, năm sau mới qua sông bắc thượng. Đại Vương, dưới trướng Quảng Võ Quân có mười vạn hùng binh, chiến tướng nhiều như mây, khí thế hùng hực, thực sự không thể khinh thường.

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người đều biến sắc.

Hai tay Nguyệt Thị Vương không tự chủ được run lẩy bẩy, nói khẽ:

- So với Mông Diêm, Vương Ly thì như thế nào?

- Vương Ly sợ là không bằng, nhưng so với Mông Diêm, e là kém hơn một bậc.

Đại Vương, Nguyên Bình nhắc tới một người, không biết Ngài đã nghe tới chưa. Năm đó Mông Diêm quyết chiến với dân tộc Hung Nô, không biết ngài nghe nói đến lão Bi Phú Bình chưa?

- Người nói chính là lão Bi Phú Bình từng dùng trăm người ngăn cản hơn mười vạn đại quân Hung Nô tấn công Phú Bình?

Đây chỉ là lời đồn nhảm nhí, Lưu Khâm lúc đầu ở Phú Bình, ít nhất trong tay có mấy nghìn binh mã, nhưng khi truyền đến thảo nguyên liền trở thành một trăm thắng mười vạn.

Nguyên Bình gật gật đầu:

- Gã Quảng Võ Quân này chính là lão Bi Phú Bình.

Keng keng. . .

Mấy ly rượu rơi xuống mặt đất, tiếp đến vang lên những tiếng leng keng quanh quẩn trong đại điện.

- Lão Bi Phú Bình, nghe nói hắn thân cao tám trượng, vòng eo rộng tám trượng, một cái tát có thể chụp chết trên vạn người. Quả thực là loại người giết người, ăn thịt uống máu không chớp mắt.

- Còn không phải sao. . . A Lợi Đề trước kia không đủ hung ác hay sao? Vậy mấy vạn người của y bị hắn ăn tươi nuốt sống, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Con tim Nguyệt Thị Vương đập thình thịch, hét lớn một tiếng:

- Tất cả cam miệng hết cho ta!

Y cố gắng trấn tĩnh, nhìn nhìn Nguyên Bình hỏi:

- Nguyên tiên sinh, thực sự chính lão Bi Phú Bình kia sao?

- Vậy làm sao bây giờ? Ai nguyện ý ngăn cản lão Bi Phú Bình kia?

Trên đại điện, lúc này lặng ngắt như tờ.

Nguyệt Thị Vương liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy. Là ta lỡ lời.

Nguyên Bình nhìn về phía mỹ phụ kia, gật đầu cười cười.

Sắc mặt mỹ phụ kia liền ửng đỏ. . .

Nguyên Bình mỉm cười, bộ dáng tiêu sái cao ngạo không nói thành lời, khiến ánh mắt mỹ phụ bên cạnh Nguyệt Thị Vương không khỏi toát lên vẻ bi thương, nàng khẽ đẩy Nguyệt Thị Vương:

- Đại Vương, Nguyên tiên sinh sao có thể nói giỡn? Tiên sinh nói vậy, khẳng định là sự thực.

- Đại Vương, Bình tiên sinh vẫn bình tĩnh như vậy, khẳng định đã có chủ ý, vì sao không thỉnh giáo tiên sinh?

Mỹ phụ kia lại nhỏ giọng thì thầm bên tai Nguyệt Thị Vương.

Nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Nguyên Bình, trong mắt mang theo vẻ phong tình vô tận.

- Đúng vậy, Bình tiên sinh có chủ ý gì không?

Nguyên Bình nghiêm mặt nói:

- Khí thế quân Tần hùng hực tận trời, gã Quảng Võ Quân kia tại Phú Bình có hung danh là lão Bi, e là một khi qua sông sẽ không ai có thể ngăn cản.

Trước kia hần ở Hà Nam lập lên nhiều chiến công hiển hách, vì thế rất nhiều người nghe tên của hần, tay chân đều mềm nhũn.

Muốn ngăn cản hần, chỉ có tìm một cường lực trợ giúp. . . Ý kiến của ta chính là, sao ngài không liên hợp với Mạo Đốn, để cho y xuất binh quyết chiến với Quảng Võ Quân?

- Mạo Đốn?

Nguyệt Thị Vương không kiềm chế được nói:

- Năm đó, cha y cũng không phải đối thủ của lão gấu ngựa, mà y bị lão Bi đánh cho chạy như chó có tang, làm sao có thể là đối thủ?

Nguyên Bình cười nói:

- Đại Vương chỉ biết một mà không biết hai.

Hung Nô trước kia thất bại, thực sự không phải do Mạo Đốn thua lão Bi, mà do cha y thua. Sự khác biệt chính là, Mạo Đốn có thể đã chiếm thế thượng phong, nếu không người Hung Nô đã sớm bị quân Tần diệt sạch rồi. Nguyên Bình cho rằng, người trên thảo nguyên có thể quyết chiến với lão Bi, ngoài Mạo Đốn ra thì không còn ai.

Chắc hẳn, Mạo Đốn cũng nghĩ như vậy. . .

Hơn nữa, để cho Mạo Đốn xuất chiến, còn có một lợi ích rất lớn.

Nguyệt Thị Vương vội vàng hỏi:

- Xin Nguyên tiên sinh chỉ giáo.

- Mạo Đốn là một đầu sói hoang không thể thuần phục. . . Nhớ lại năm đó Hung Nô thất bại, khi bị bức vào đường cùng, chính là Đại Vương tạo cho y một con đường sống.

Nhưng hôm nay, y không ngừng lớn mạnh, chẳng những không báo ơn, ngược lại còn nhiều lần xơi tái lãnh địa của Đại Vương, cướp đoạt thần dân của Đại Vương. Điều này không thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. . . Hiện tại phải để y và lão gấu ngựa sống mái một hồi, chẳng những có thể ngăn cản lão Bi, còn có thể người Hung Nô tổn hao lực lượng. Cho dù cuối cùng Mạo Đốn thất bại, lão Bi cũng sẽ đại thương nguyên khí. Đại Vương đến lúc đó, có thể thừa cơ chiếm đoạt dân tộc Hung Nô, dốc toàn bộ lực lượng cả nước quyết chiến với lão Bi.

Khà khà, lúc trước Mông Diêm chẳng phải dùng chiêu này đánh bại Hung Nô sao?

Nguyệt Thị Vương nghe xong, lập tức mừng rỡ, liên tục gật đầu nói:

- Kế này của Nguyên tiên sinh rất hay, rất hay. . .

Chỉ có điều, Mạo Đốn sẽ không đồng ý xuất binh đâu? Bầy sói kia rất gian xảo, lúc trước ta nhường núi Kiêu Ba, để cho y và Đông Hồ đổ máu, nhưng lại bị y dễ dàng hóa giải, vô duyên vô cớ còn nhường không cho y một mảnh đất phong phú. Hôm nay nghĩ tới, ta lại hối hận không thôi.

- Đại Vương, mỗi thời mỗi khác!

Nguyên Bình cười to nói:

- Mạo Đốn là hạng người ham mê mỹ nhân, hai năm trước từng khẩn cầu Đại Vương, muốn lấy Tứ Nguyệt công chúa làm vợ y.

Đại Vương có thể hứa gả công chúa và dùng số tiền lớn làm lễ vậy cho Mạo Đốn.

Mạo Đốn và lão Bi có thù giết cha, sao có thể không đồng ý? Chỉ cần Mạo Đốn đồng ý, quân đội bản bộ của dân tộc Hung Nô xem như nằm trong tay Đại Vương.

Nguyệt Thị Vương vỗ đùi nói:

- Nguyên tiên sinh nói chí phải.

Chỉ có điều, ngẫm nghĩ một hồi, y lại lắc đầu:

- Nhưng ta đã đồng ý hôn sự giữa Tứ Nguyệt và A Lợi Đề, e là Đông Hồ sẽ phản nộ.

Nguyên Bình không kiềm được lòng cười nói:

- Đại Vương, Đông Hồ núi Ly Dương cách xa nghìn dặm, hướng hồ ở giữa còn có bộ lạc Hô Diễn dân tộc Hung Nô ngăn cách. A Lợi Đề hiện tại bận bịu việc tranh chấp vương vị Đông Hồ, đâu có tinh lực bận tâm chuyện này? Đại Vương đâu cần bỏ gần cầu xa, điều này chẳng phải tức cười sao?

Nguyệt Thị Vương nghe vậy, không khỏi rơi vào trầm tư.

* * * * *

Trời quang mây tan, nhưng nhiệt độ vẫn thấp như trước.

Xe ngựa đi trên đường rất dễ bị trượt mà lật xe.

Lưu Khảm sau khi đến Cù Diễn, thấy tình hình như vậy, đành phải hạ lệnh tạm dừng lại Cù Diễn, nghỉ ngơi lấy sức.

Chờ tới khi đường khô, sẽ tiếp tục lên đường bắc thượng. . .

Đương nhiên, đây chỉ là cái cớ!

Lưu Khảm lúc này nếu như có thể kéo dài thêm một ngày, hẳn sẽ cố gắng kéo dài thêm.

Hắn vừa phái người về Cửu Nguyên thông báo việc này, vừa lệnh Giả Thiệu dò xét rõ về thế cục Sơn Đông, tìm hiểu rõ tình hình chiến đấu của Vương Ly.

Lần mò trên núi vài tháng, cơ hồ đã mất hết lý giải đối với cục diện Sơn Đông.

Đầu tiên nhận được, chính là tin Lý Do qua đời. Tiếp đến, nhận được tin tức từ Hàm Dương truyền đến, Triệu Cao chính thức tuyên bố Lý Tư qua đời, hơn nữa tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà. Gia viên Lý Tư bị đào sâu ba thước, mấy trăm thi thể già trẻ lớn bé đều bị vào giữa hố rác.

Vì thế, trong quá trình bắc thượng, Lưu Khâm luôn luôn bớt gia chút thời gian, tế lễ người nhà Lý gia.

Điều này cũng khiến đám người Lý Đình cảm động rơi nước mắt.

Về phần quan viên lưu lại Cửu Nguyên, chính là môn sinh của Phùng Kiếp.

Đối với chuyện này, Lưu Khâm không lo lắng, mà để ý xuất thủ liên hệ với Cửu Nguyên Trưởng.

Đồng thời, Lưu Khâm còn giao cho Phùng Đường nhiệm vụ khác, lệnh y vừa liên hệ với Cửu Nguyên Trưởng, cùng lúc nghĩ cách thông qua Cửu Nguyên Trưởng, liên hệ với Quan Trung Trưởng. Quan trọng nhất chính là, phải nắm bắt rõ tình hình Quan Trung lúc này, đặc biệt là vài chỗ quan ải quan trọng.

Phùng Kiếp mặc dù đã chết, nhưng không phải toàn bộ môn sinh của ông đều bị diệt sạch.

Phùng Đường không chút do dự, lập tức đáp ứng, mang người suốt đêm đi Cửu Nguyên. . .

Quan viên trấn thủ Cù Diễn tràn ngập tâm tư đề phòng đối với Lưu Khâm. Không nói đến cái khác, chỉ cần mười vạn lưu dân ào ào tiến vào Cù Diễn, đủ để Cù Diễn lâm vào tình cảnh tê liệt. Cho nên, Cù Diễn Trưởng phải quan lại đến, thông báo với Lưu Khâm: Có thể vào thành, nhưng chỉ cho gia quyến của Lưu Khâm vào thành, lưu dân và quân tốt, toàn bộ sắp xếp ngoài thành, không có lệnh thông hành của huyện lệnh Cù Diễn, tự ý vào thành, chém đầu không tha!

Nhìn gã quan viên nói chuyện mang theo thanh âm run rẩy, Lưu Khâm không khỏi cười lạnh.

- Nói cho đại nhân nhà ngươi biết, nói ta không có ý vào thành, nhưng nhất định phải giúp đỡ liều vãi và lương thực để ta bố trí cho dân chúng, nếu không. . .

Nếu không thì sao?

Lưu Khâm cũng không nói rõ, còn đám quan viên cũng không hỏi.

Trong lòng mọi người biết rõ thì tốt rồi, có một số lời không cần nói ra miệng, nếu không sợ tổn thương tình cảm.

Quan viên Cù Diễn, ngược lại cũng không muốn chuốc lấy phiền phức, lập tức đáp ứng thỉnh cầu của Lưu Khâm, dâng tặng một vạn lều vải và rất nhiều lương thực.

Một vạn đỉnh lều vải, đã là cực hạn đối với Cù Diễn.

Mà đối với Lưu Khâm mà nói, như vậy là đủ rồi. . .

Hắn lập tức sai người ra ngoài thành Cù Diễn, theo núi Hàng Kim đi xuống doanh địa. Doanh địa mười vạn lưu dân, lều trại chằng chịt kéo dài hơn mười dặm.

Chỉ là, sau khi Lưu Khâm thu xếp doanh địa xong, lại nhận được thông báo, nói có không ít dân chúng Cù Diễn đến đây bái kiến Lưu Khâm .

- Dân chúng Cù Diễn?

Khi Lưu Khâm nhận được tin, hắn đang thương nghị với mọi người trong đại trưởng.

Nghe vậy, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc. Hắn tại Cù Diễn không quen biết ai, vì sao có người tới bái kiến mình?

Mang theo Xa Ninh, Nhạc Thúc, Lưu Khâm tò mò đi ra khỏi đại doanh.

Chỉ thấy bên ngoài doanh, khoảng chừng hơn nghìn người, có già có trẻ, thanh niên nam nữ đến ủng hộ. Trong đó có một số người ăn mặc sang trọng, còn lại đều mặc áo vải thô.

Lưu Khâm đi ra, những người này nối đuôi nhau tiến lên, quỳ xuống trên mặt đất.

- A, các vị vì sao phải làm hành lễ như thế?

- Lưu Quân Hầu, chúng ta hôm nay đến đây, muốn tạ ơn ngài năm đó cứu mạng.

Một nam tử ăn mặc quần áo sang trọng, mở miệng nói:

- Chúng ta vốn ở lại Tế Bắc, năm năm trước sau loạn Tam Điền, dựa theo luật Tần, chúng ta khó thoát khỏi cái chết. Chẳng biết vì sao, về sau lại chỉ phải dời đi. . . Chúng ta sau khi nghe ngóng, hóa ra là Quân Hầu cầu tình.

- Ồ!

Lưu Khảm đã hiểu, hóa ra là dân chúng Tế Bắc năm đó di chuyển tới.

- Đi, đi, chúng ta vào doanh nói chuyện.

Những người này, có người bưng rượu, người cầm bánh nướng vừa làm, còn dắt theo dê bò theo đám người Lưu Khảm đi vào đại doanh.

Hơn một ngàn người, đương nhiên rất khó sắp xếp.

Vì thế bọn họ liền chọn ra một chút làm đại biểu, còn những người khác quay về thành.

Lưu Khảm nhiệt tình hỏi thăm tình hình Hà Nam.

Một vị lão giả nói:

- Dân chúng Tam Tề di dời, tổng cộng khoảng chừng ba, bốn vạn người. Chỉ có điều, sau khi đến Cửu Nguyên đã bị đánh tẩn. . . Chúng ta đều là người cùng quê, có người bị phân đến Cù Diễn, có người bị đưa đến các vùng Cửu Nguyên, Bắc Quảng. . . Thậm chí còn có người bị đưa đến quận Vân Trung. Đường xá xa xôi, mọi người theo thời gian cũng dần dần mất tin tức. Chỉ là vừa nhắc tới Quân Hầu, chúng ta đều rất cảm kích.

- Các người vốn không liên quan tới Tam Điền, ta cũng thực không đành lòng để nhiều người rơi đầu, vì thế dốc chút sức mọn mà thôi.

Chỉ cần mọi người có thể vượt qua được, ta xem như an lòng. Bằng không, cho dù ta đã rời đi, cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

- Quân Hầu, ngài đừng đi.

Một gã mập mạp, nhìn về phía nam tử trung niên ăn mặc sang trọng nói:

- Nếu như ngài đi, chúng ta e là. . . không qua nổi nữa.

Lưu Khảm ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

- Quân Hầu có điểm không biết, trước khi chúng ta đi, tất cả xem như rất tốt.

Mặc dù chưa quen cuộc sống cực nhọc, tất cả vẫn có thể cố gắng chấp nhận. Nhưng từ khi. . .

Chương 464-465: Tranh đoạt Cửu Nguyên (1-2)

Phóng tầm mắt nhìn ra phía xa, liền thấy mảnh thiên địa rộng lớn chỉ một màu trắng xóa.

Đây là vùng đất nước Nguyệt Thị, so với cách sống du mục của người Hung Nô, người Nguyệt Thị đã từ từ chuyển đổi hệ thống thành bán du mục, bán nông canh. Mặc dù đất đai không phì nhiêu màu mỡ như Hà Nam, nhưng người Nguyệt Thị sống lân cận khu Bắc Ngạn Hà Thủy, đã bắt đầu cuộc sống nông canh, hơn nữa tại một số nơi đã dựng lên từng tòa từng tòa thành trì.

Theo chất lượng sinh hoạt mà nói, người Nguyệt Thị vượt xa so với người Hung Nô.

Hơn nữa nhân khẩu đông đúc, dọc theo bờ Đại Hà tính toán, đã có hơn trăm vạn người, nhân khẩu vượt xa dân tộc Hung Nô – Mạo Đốn.

Nhưng nhân khẩu tuy nhiều, lại không giúp người Nguyệt Thị chiếm thế thượng phong trên thảo nguyên.

Mông Diễm từng nói:

- Trong lòng người Nguyệt Thị luôn luôn sợ kẻ mạnh, bắt nạt kẻ yếu. Điều kiện sống tốt khiến bọn họ không có sức chiến đấu quá mạnh mẽ. Cho nên, trên danh nghĩa người Nguyệt Thị có hai mươi vạn Khổng Huyền Sĩ, nhưng không thể chiếm vị trí chủ đạo trên thảo nguyên.

Vì thế, khi dân tộc Hung Nô chiếm đóng Hà Nam Địa, binh lực người Nguyệt Thị ngang bằng với người Hung Nô, nhưng vẫn phải cúi đầu xưng thần.

Nhưng sau khi dân tộc Hung Nô bại trận, người Nguyệt Thị lập tức trở nên cứng rắn, chẳng những thu hồi dê bò và đất trước kia tặng cho người Hung Nô, lại còn không ngừng gặp nhăm dân tộc Hung Nô. Mạo Đốn trong tình thế cấp bách, đành phải một đường bắc thượng, cơ hồ giao lại toàn bộ thảo nguyên Hà Bắc cho Nguyệt Thị.

Nếu như người Nguyệt Thị quyết đoán, thời điểm này thu tóm dân tộc Hung Nô, ít nhất có thể cùng tồn tại với người Đông Hồ tại Bắc cương.

Nhưng Mạo Đốn giao tặng hai mươi vạn dân tộc Hung Nô, cộng thêm 5000 con trâu, dê và 3000 dật Hoàng Kim, lại khiến cho Nguyệt Thị Vương ngay lập tức lạng lẽ hành quân.

Mạo Đốn thống lĩnh tàn quân Hung Nô dừng chân tại Long Thành, sau khi liên tiếp thu tóm mấy bộ tộc du mục lớn, dần dần khôi phục nguyên khí.

Mà người Nguyệt Thị vào lúc đó lại lần nữa tỏ ra mềm yếu, bỏ mặc Mạo Đốn không ngừng lớn mạnh. Thậm chí sau khi Mạo Đốn phái người đưa tới hơn vạn con ngựa đương, Nguyệt Thị Vương hạ lệnh, trả lại người Hung Nô thảo nguyên vùng Khắc Lỗ Luân Hà và núi Kiều Ba trước kia đã chiếm trong tay người Hung Nô. . . Đương nhiên, Nguyệt Thị Vương quyết định như vậy, chính là muốn ngồi trên núi xem hổ đấu.

Núi Kiều Ba, tiếp giáp Đông Hồ!

Có thể Nguyệt Thị Vương lại quên một việc, vùng núi Kiều Ba và Khắc Lỗ Luân Xuân, là nơi cỏ mọc um tùm, nguồn nước dồi dào.

Mạo Đốn có được miếng đất này, không khác gì lấy được một vựa lúa.

Về phần Đông Hồ. . . Mạo Đốn sử dụng thủ đoạn rất đơn giản, y phái người ly gián Đông Hồ Vương và A Lợi Đề, Đông Hồ lúc này giống như con ốc không mang nổi mình ốc, làm sao có thời gian để ý tới y? Mặc dù A Lợi Đề có lòng, nhưng đối mặt với người Đông Hồ hùng hổ bức người, y thực sự không thể quan tâm tới Mạo Đốn.

Cuối tháng mười một, Hà Bắc cả ngày tuyết rơi.

Dựa vào Dương Sơn xây dựng thành Nguyệt Thị Vương, bất luận quy mô hay cách thiết kế cơ hồ đều bắt chước Hàm Dương thủ đô Đại Tần.

Mà tường thành màu xám đen, dưới tuyết trắng mênh mông, bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng, làm tường thành lộ ra loại khí tức khác thường.

Ngoài thành, có vô số doanh địa, dê bò kêu be be, chiến mã hí vang. Khiến người ta cảm thấy, giống như đã đến phiên chợ.

Trong Vương thành, trên đại điện, một đám quan viên ăn mặt trang phục đại thần Nguyệt Thị, có người ngồi chồm hổm, có kẻ đứng thẳng, đang thương nghị hò hét âm ỉ.

Nguyệt Thị Vương bụng phê đang ngồi trên đan bệ, y đang ngồi nói chuyện với mỹ phụ ba mươi tuổi, tựa hồ không hề nghe thấy tiếng đám ruồi nhặng kia kêu o o.

- Khởi bẩm Đại Vương, Nguyên tiên sinh đến rồi!

- Mau mau mời vào!

Theo tiếng vệ binh truyền tin tới, một nam tử toàn thân khoác áo da hổ trắng, sải bước tiến lên.

Hắn không quá cao, bộ dáng chỉ khoảng chừng 1 thước 75, hình thể thon gầy, nhưng không khiến người ta cảm thấy sự suy nhược. Sự khác biệt chính là, trong thân thể thon gầy này lại toát ra loại khí chất rất sắc bén.

Bên hông trang bị một thanh bảo kiếm, tăng thêm tư thế uy vũ.

Y cởi áo khoác xuống, tay đại bào rộng lớn, mơ hồ tản ra loại nhả khí phi thường.

Đi đến đại điện, vừa tới liền chấp tay:

- Thần Nguyên Bình, cung chúc Đại Vương sống lâu muôn tuổi!

Một mỹ phụ ba mươi tuổi thấy người vào đại điện, thoáng chốc đôi mắt đẹp sáng ngời, đôi gò má trắng nõn liền toát lên một màu ửng hồng.

- Nguyên tiên sinh, mau mau ngồi xuống.

Nguyệt Thị Vương vô cùng tôn kính đối với vị Nguyên tiên sinh này.

zen nào:

Nguyên Bình thoáng liếc nhìn bộ dáng đại thần hò hét trên đại điện, nhú mày nói:

- Đại Vương chính là vương thảo nguyên, có trong tay vạn dặm lãnh thổ. Trên triều đình, càng phải có sự uy nghiêm. Thế nhưng người hò hét ồn ào, e là phá hỏng sự tôn nghiêm của Đại Vương.

Nguyệt Thị Vương vốn không có cảm giác gì.

Thế nhưng Nguyên Bình vừa nói vậy, trong đại điện thực sự có chút ồn ào.

Không đợi Nguyệt Thị Vương mở miệng, đám đại thần Nguyệt Thị đã nhao nhao nói:

- Người cái loại khuyển Tang Gia, kêu oan cái gì? Nơi này là Nguyệt Thị, người hạng người bị mất nước, đến đây các lão gia thưởng cho người một miếng cơm ăn, người lại tỏ vẻ cao ngạo? Có tin ta giết chết người hay không?

- Im ngay!

Nguyệt Thị Vương hét lên tiếng hét chói tai hiếm gặp:

- Nguyên tiên sinh nói rất có lý, Nguyệt Thị ta lập nước, cần phải có hình tượng một nước. Nhìn đức hạnh của các người, còn ra thể thống gì?

Mỹ phụ bên cạnh nói khẽ:

- Nguyên tiên sinh tuy không phải người Nguyệt Thị, nhưng lời nói này, hoàn toàn suy nghĩ vì Đại Vương.

- Đúng vậy, đúng vậy, các người còn dám vô lễ đối với Nguyên tiên sinh, ta nhất định chém không tha.

Tiếng hò hét ầm ĩ trong đại điện, lập tức im bật không còn tiếng động.

Khi Nguyệt Thị Vương còn trẻ, y chém giết rất quyết đoán, nếu như y muốn giết người, thực sự không phải nói giỡn.

- Nguyên tiên sinh, đã hỏi thăm rõ ràng tình hình chưa?

Nguyên Bình liếc nhìn mỹ phụ kia, khẽ mỉm cười.

Trong nụ cười lộ ra chút ngạo nghễ, nhưng trong vẻ ngạo nghễ lại mang theo một tia thân mật. Khiến mỹ phụ kia không ngừng thở gấp.

- Đại Vương, Bình đã dò xét rõ.

Nguyên Bình ngồi xuống ghế, nói:

- Quảng Võ Quân thực sự đã đến Hà Nam, phỏng chừng hiện tại cũng đã tới thành Cù Diễn.

Hắn từ Hoành Sơn thống lĩnh mười vạn đại quân mà đi.

Nghe nói tất cả đều theo hấn chinh chiến mấy ngàn dặm, những người người này vượt quan trăm tướng vô cùng dũng mãnh. Chỉ là, ta phỏng đoán hấn sẽ nghỉ ngơi lấy sức tại Lâm Hà, năm sau mới qua sông bắc thượng. Đại Vương, dưới trướng Quảng Võ Quân có mười vạn hùng binh, chiến tướng nhiều như mây, khí thế hùng hực, thực sự không thể khinh thường.

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người đều biến sắc.

Hai tay Nguyệt Thị Vương không tự chủ được run lẩy bẩy, nói khẽ:

- So với Mông Diêm, Vương Ly thì như thế nào?

- Vương Ly sợ là không bằng, nhưng so với Mông Diêm, e là kém hơn một bậc.

Đại Vương, Nguyên Bình nhắc tới một người, không biết Ngài đã nghe tới chưa. Năm đó Mông Diêm quyết chiến với dân tộc Hung Nô, không biết ngài nghe nói đến lão Bi Phú Bình chưa?

- Người nói chính là lão Bi Phú Bình từng dùng trăm người ngăn cản hơn mười vạn đại quân Hung Nô tấn công Phú Bình?

Đây chỉ là lời đồn nhảm nhí, Lưu Khâm lúc đầu ở Phú Bình, ít nhất trong tay có mấy nghìn binh mã, nhưng khi truyền đến thảo nguyên liền trở thành một trăm thắng mười vạn.

Nguyên Bình gật gật đầu:

- Gã Quảng Võ Quân này chính là lão Bi Phú Bình.

Keng keng. . .

Mấy ly rượu rơi xuống mặt đất, tiếp đến vang lên những tiếng leng keng quanh quẩn trong đại điện.

- Lão Bi Phú Bình, nghe nói hấn thân cao tám trượng, vòng eo rộng tám trượng, một cái tát có thể chụp chết trên vạn người. Quả thực là loại người giết người, ăn thịt uống máu không chớp mắt.

- Còn không phải sao. . . A Lợi Đề trước kia không đủ hung ác hay sao? Vậy mấy vạn người của y bị hấn ăn tươi nuốt sống, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Con tim Nguyệt Thị Vương đập thành thịch, hét lớn một tiếng:

- Tất cả câm miệng hết cho ta!

Y cố gắng trấn tĩnh, nhìn nhìn Nguyên Bình hỏi:

- Nguyên tiên sinh, thực sự chính lão Bi Phú Bình kia sao?

- Vậy làm sao bây giờ? Ai nguyện ý ngăn cản lão Bi Phú Bình kia?

Trên đại điện, lúc này lặng ngắt như tờ.

Nguyệt Thị Vương liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy. Là ta lỡ lời.

Nguyên Bình nhìn về phía mỹ phụ kia, gật đầu cười cười.

Sắc mặt mỹ phụ kia liền ửng đỏ. . .

Nguyên Bình mỉm cười, bộ dáng tiêu sái cao ngạo không nói thành lời, khiến ánh mắt mỹ phụ bên cạnh Nguyệt Thị Vương không khỏi toát lên vẻ bi thương, nàng khẽ đẩy Nguyệt Thị Vương:

- Đại Vương, Nguyên tiên sinh sao có thể nói giỡn? Tiên sinh nói vậy, khẳng định là sự thực.

- Đại Vương, Bình tiên sinh vẫn bình tĩnh như vậy, khẳng định đã có chủ ý, vì sao không thỉnh giáo tiên sinh?

Mỹ phụ kia lại nhỏ giọng thì thầm bên tai Nguyệt Thị Vương.

Nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Nguyên Bình, trong mắt mang theo vẻ phong tình vô tận.

- Đúng vậy, Bình tiên sinh có chủ ý gì không?

Nguyên Bình nghiêm mặt nói:

- Khí thế quân Tần hùng hực tận trời, gã Quảng Võ Quân kia tại Phú Bình có hung danh là lão Bi, e là một khi qua sông sẽ không ai có thể ngăn cản.

Trước kia hần ở Hà Nam lập lên nhiều chiến công hiển hách, vì thế rất nhiều người nghe tên của hần, tay chân đều mềm nhũn.

Muốn ngăn cản hần, chỉ có tìm một cường lực trợ giúp. . . Ý kiến của ta chính là, sao ngài không liên hợp với Mạo Đốn, để cho y xuất binh quyết chiến với Quảng Võ Quân?

- Mạo Đốn?

Nguyệt Thị Vương không kiềm chế được nói:

- Năm đó, cha y cũng không phải đối thủ của lão gấu ngựa, mà y bị lão Bi đánh cho chạy như chó có tang, làm sao có thể là đối thủ?

Nguyên Bình cười nói:

- Đại Vương chỉ biết một mà không biết hai.

Hung Nô trước kia thất bại, thực sự không phải do Mạo Đốn thua lão Bi, mà do cha y thua. Sự khác biệt chính là, Mạo Đốn có thể đã chiếm thế thượng phong, nếu không người Hung Nô đã sớm bị quân Tần diệt sạch rồi. Nguyên Bình cho rằng, người trên thảo nguyên có thể quyết chiến với lão Bi, ngoài Mạo Đốn ra thì không còn ai.

Chắc hẳn, Mạo Đốn cũng nghĩ như vậy. . .

Hơn nữa, để cho Mạo Đốn xuất chiến, còn có một lợi ích rất lớn.

Nguyệt Thị Vương vội vàng hỏi:

- Xin Nguyên tiên sinh chỉ giáo.

- Mạo Đốn là một đầu sói hoang không thể thuần phục. . . Nhớ lại năm đó Hung Nô thất bại, khi bị bức vào đường cùng, chính là Đại Vương tạo cho y một con đường sống.

Nhưng hôm nay, y không ngừng lớn mạnh, chẳng những không báo ơn, ngược lại còn nhiều lần xơi tái lãnh địa của Đại Vương, cướp đoạt thần dân của Đại Vương. Điều này không thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. . . Hiện tại phải để y và lão gấu ngựa sống mái một hồi, chẳng những có thể ngăn cản lão Bi, còn có thể người Hung Nô tổn hao lực lượng. Cho dù cuối cùng Mạo Đốn thất bại, lão Bi cũng sẽ đại thương nguyên khí. Đại Vương đến lúc đó, có thể thừa cơ chiếm đoạt dân tộc Hung Nô, dốc toàn bộ lực lượng cả nước quyết chiến với lão Bi.

Khà khà, lúc trước Mông Điềm chẳng phải dùng chiêu này đánh bại Hung Nô sao?

Nguyệt Thị Vương nghe xong, lập tức mừng rỡ, liên tục gật đầu nói:

- Kế này của Nguyên tiên sinh rất hay, rất hay. . .

Chỉ có điều, Mạo Đốn sẽ không đồng ý xuất binh đâu? Bầy sói kia rất gian xảo, lúc trước ta nhường núi Kiều Ba, để cho y và Đông Hồ đổ máu, nhưng lại bị y dễ dàng hóa giải, vô duyên vô cớ còn nhường không cho y một mảnh đất phong phú. Hôm nay nghĩ tới, ta lại hối hận không thôi.

- Đại Vương, mỗi thời mỗi khác!

Nguyên Bình cười to nói:

- Mạo Đốn là hạng người ham mê mỹ nhân, hai năm trước từng khẩn cầu Đại Vương, muốn lấy Tứ Nguyệt công chúa làm vợ y.

Đại Vương có thể hứa gả công chúa và dùng số tiền lớn làm lễ vật cho Mạo Đốn.

Mạo Đồn và lão Bi có thù giết cha, sao có thể không đồng ý? Chỉ cần Mạo Đồn đồng ý, quân đội bản bộ của dân tộc Hung Nô xem như nằm trong tay Đại Vương.

Nguyệt Thị Vương vỗ đùi nói:

- Nguyên tiên sinh nói chí phải.

Chỉ có điều, ngẫm nghĩ một hồi, y lại lắc đầu:

- Nhưng ta đã đồng ý hôn sự giữa Tứ Nguyệt và A Lợi Đề, e là Đông Hồ sẽ phẫn nộ.

Nguyên Bình không kiềm được lòng cười nói:

- Đại Vương, Đông Hồ núi Ly Dương cách xa nghìn dặm, hướng hồ ở giữa còn có bộ lạc Hô Diễn dân tộc Hung Nô ngăn cách. A Lợi Đề hiện tại bận việc tranh chấp vương vị Đông Hồ, đâu có tình lực bận tâm chuyện này? Đại Vương đâu cần bỏ gần cầu xa, điều này chẳng phải tức cười sao?

Nguyệt Thị Vương nghe vậy, không khỏi rơi vào trầm tư.

* * * * *

Trời quang mây tan, nhưng nhiệt độ vẫn thấp như trước.

Xe ngựa đi trên đường rất dễ bị trượt mà lật xe.

Lưu Khảm sau khi đến Cù Diễn, thấy tình hình như vậy, đành phải hạ lệnh tạm dừng lại Cù Diễn, nghỉ ngơi lấy sức.

Chờ tới khi đường khô, sẽ tiếp tục lên đường bắc thượng. . .

Đương nhiên, đây chỉ là cái cớ!

Lưu Khảm lúc này nếu như có thể kéo dài thêm một ngày, hẳn sẽ cố gắng kéo dài thêm.

Hắn vừa phái người về Cửu Nguyên thông báo việc này, vừa lệnh Giả Thiệu dò xét rõ về thế cục Sơn Đông, tìm hiểu rõ tình hình chiến đấu của Vương Ly.

Lần mò trên núi vài tháng, cơ hồ đã mất hết lý giải đối với cục diện Sơn Đông.

Đầu tiên nhận được, chính là tin Lý Do qua đời. Tiếp đến, nhận được tin tức từ Hàm Dương truyền đến, Triệu Cao chính thức tuyên bố Lý Tư qua đời, hơn nữa tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà. Gia viên Lý Tư bị đào sâu ba thước, mấy trăm thi thể già trẻ lớn bé đều bị vào giữa hố rác.

Vì thế, trong quá trình bắc thượng, Lưu Khảm luôn luôn bớt gia chút thời gian, tế lễ người nhà Lý gia.

Điều này cũng khiến đám người Lý Dĩnh cảm động rơi nước mắt.

Về phần quan viên lưu lại Cửu Nguyên, chính là môn sinh của Phùng Kiếp.

Đối với chuyện này, Lưu Khảm không lo lắng, mà để ý xuất thủ liên hệ với Cửu Nguyên Trưởng.

Đồng thời, Lưu Khảm còn giao cho Phùng Đường nhiệm vụ khác, lệnh y vừa liên hệ với Cửu Nguyên Trưởng, cùng lúc nghĩ cách thông qua Cửu Nguyên Trưởng, liên hệ với Quan Trung Trưởng. Quan trọng nhất chính là, phải nắm bắt rõ tình hình Quan Trung lúc này, đặc biệt là vài chỗ quan ải quan trọng.

Phùng Kiếp mặc dù đã chết, nhưng không phải toàn bộ môn sinh của ông đều bị diệt sạch.

Phùng Đường không chút do dự, lập tức đáp ứng, mang người suốt đêm đi Cửu Nguyên. . .

Quan viên trấn thủ Cù Diễn tràn ngập tâm tư đề phòng đối với Lưu Khảm. Không nói đến cái khác, chỉ cần mười vạn lưu dân ào ào tiến vào Cù Diễn, đủ để Cù Diễn lâm vào tình cảnh tê liệt. Cho nên, Cù Diễn Trưởng phải quan lại đến, thông báo với Lưu Khảm: Có thể vào thành, nhưng chỉ cho gia quyến của Lưu Khảm vào thành, lưu dân và quân tốt, toàn bộ sắp xếp ngoài thành, không có lệnh thông hành của huyện lệnh Cù Diễn, tự ý vào thành, chém đầu không tha!

Nhìn gã quan viên nói chuyện mang theo thanh âm run rẩy, Lưu Khảm không khỏi cười lạnh.

- Nói cho đại nhân nhà ngươi biết, nói ta không có ý vào thành, nhưng nhất định phải giúp đỡ liều vải và lương thực để ta bố trí cho dân chúng, nếu không. . .

Nếu không thì sao?

Lưu Khám cũng không nói rõ, còn đám quan viên cũng không hỏi.

Trong lòng mọi người biết rõ thì tốt rồi, có một số lời không cần nói ra miệng, nếu không sợ tổn thương tình cảm.

Quan viên Cù Diễn, ngược lại cũng không muốn chuốc lấy phiền phức, lập tức đáp ứng thỉnh cầu của Lưu Khám, dâng tặng một vạn lều vải và rất nhiều lương thực.

Một vạn đỉnh lều vải, đã là cực hạn đối với Cù Diễn.

Mà đối với Lưu Khám mà nói, như vậy là đủ rồi. . .

Hắn lập tức sai người ra ngoài thành Cù Diễn, theo núi Hàng Kim đi xuống doanh địa. Doanh địa mười vạn lưu dân, lều trại chằng chịt kéo dài hơn mười dặm.

Chỉ là, sau khi Lưu Khám thu xếp doanh địa xong, lại nhận được thông báo, nói có không ít dân chúng Cù Diễn đến đây báỉ kiến Lưu Khám .

- Dân chúng Cù Diễn?

Khi Lưu Khám nhận được tin, hắn đang thương nghị với mọi người trong đại trướng.

Nghe vậy, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc. Hắn tại Cù Diễn không quen biết ai, vì sao có người tới báỉ kiến mình?

Mang theo Xa Ninh, Nhạc Thúc, Lưu Khám tò mò đi ra khỏi đại doanh.

Chỉ thấy bên ngoài doanh, khoảng chừng hơn nghìn người, có già có trẻ, thanh niên nam nữ đến ủng hộ. Trong đó có một số người ăn mặc sang trọng, còn lại đều mặc áo vải thô.

Lưu Khám đi ra, những người này nối đuôi nhau tiến lên, quỳ xuống trên mặt đất.

- A, các vị vì sao phải làm hành lễ như thế?

- Lưu Quân Hầu, chúng ta hôm nay đến đây, muốn tạ ơn ngài năm đó cứu mạng.

Một nam tử ăn mặc quần áo sang trọng, mở miệng nói:

- Chúng ta vốn ở lại Tế Bắc, năm năm trước sau loạn Tam Điền, dựa theo luật Tần, chúng ta khó thoát khỏi cái chết. Chẳng biết vì sao, về sau lại chỉ phải dời đi. . . Chúng ta sau khi nghe ngóng, hóa ra là Quân Hầu cầu tình.

- Ồ!

Lưu Khám đã hiểu, hóa ra là dân chúng Tế Bắc năm đó di chuyển tới.

- Đi, đi, chúng ta vào doanh nói chuyện.

Những người này, có người bưng rượu, người cầm bánh nướng vừa làm, còn dắt theo dê bò theo đám người Lưu Khám đi vào đại doanh.

Hơn một ngàn người, đương nhiên rất khó sắp xếp.

Vì thế bọn họ liền chọn ra một chút làm đại biểu, còn những người khác quay về thành.

Lưu Khám nhiệt tình hỏi thăm tình hình Hà Nam.

Một vị lão giả nói:

- Dân chúng Tam Tề di dời, tổng cộng khoảng chừng ba, bốn vạn người. Chỉ có điều, sau khi đến Cửu Nguyên đã bị đánh tẩn. . . Chúng ta đều là người cùng quê, có người bị phân đến Cù Diễn, có người bị đưa đến các vùng Cửu Nguyên, Bắc Quảng. . . Thậm chí còn có người bị đưa đến quận Vân Trung. Đường xá

xa xôi, mọi người theo thời gian cũng dần dần mất tin tức. Chỉ là vừa nhắc tới Quân Hầu, chúng ta đều rất cảm kích.

- Các người vốn không liên quan tới Tam Điền, ta cũng thực không đành lòng để nhiều người rơi đầu, vì thế dốc chút sức mọn mà thôi.

Chỉ cần mọi người có thể vượt qua được, ta xem như an lòng. Bằng không, cho dù ta đã rời đi, cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

- Quân Hầu, ngài đừng đi.

Một gã mập mạp, nhìn về phía nam tử trung niên ăn mặc sang trọng nói:

- Nếu như ngài đi, chúng ta e là. . . không qua nổi nữa.

Lưu Khảm ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

- Quân Hầu có điểm không biết, trước khi chúng ta đi, tất cả xem như rất tốt.

Mặc dù chưa quen cuộc sống cực nhọc, tất cả vẫn có thể cố gắng chấp nhận. Nhưng từ khi. . .

199. Chương 466-471

Chương 466-467: Tranh đoạt Cửu Nguyên (3-4)

Bàn tử đột nhiên hạ giọng:

- Sau khi Đại Công tử chết, người Ô Thị phát triển đến nơi đây, lại càng khiến cuộc sống của mọi người thêm khổ cực!

- Xin hãy chỉ giáo?

- Người tới Ô Thị, phần lớn đều là người nhà Ô Thị bảo. Chủ nhân của bọn họ được hưởng phong tước, hơn nữa cực kỳ giàu có.

Ô Thị Khảo hai năm trước đến Cửu Nguyên, toàn bộ đều sử dụng tiền và vật tư của quan lại quận Cửu Nguyên. Chúng ta thật vất vả khai hoang thổ địa, người ta thấy hợp mắt, liền muốn mua đi, hơn nữa còn dùng giá tiền mua đất hoang. . . Không đồng ý, thì bắt người!

Tiểu lão nhi trước kia vốn là thương nhân, có chút gia sản.

Đi tới quận Cửu Nguyên, ngay tại núi Hàng Kim mua một mảnh nông trường, nuôi hơn trăm con ngựa.

Nhưng người của Ô Thị Bảo vừa đến, liền mua nghìn dặm nông trường, bao quanh nông trường của tiểu lão nhi. . . Thu năm nay, lại dùng ngựa mẹ câu mất hơn mười con ngựa vừa mua, chuẩn bị ngựa đực lai giống. Con ta đi nói lý với bọn họ, nhưng không ngờ bọn họ lại. . .

Trong lòng Bàn Tử tràn đầy nổi ủy khuất, hôm nay rốt cuộc tìm được đối tượng thổ lộ.

Lưu Khảm hỏi:

- Bọn họ nói thế nào?

- Nói thế nào ư? Người Ô Thị bảo nói lý lẽ thì đã tốt.

Bọn chúng đánh con ta tàn phế, còn kiên quyết nói ngựa trên nông trường của ta, là của bọn chúng. . . Ta đi báo án với quan phủ, kết quả là không ai đếm xỉa tới.

Ta nghe người ta nói, Ô Thị bảo mua chuộc thân tín của Thượng tướng quân.

Đúng rồi, tên là Trương Tái, nghe nói rất được Thượng tướng quân tin tưởng. Cù Diễn Trường cũng là người của Trương Tái, tên đó rất tham tiền, chỉ cần có tiền, y có thể biến trắng thành đen, chết thành sống. Sau khi ta đến Cửu Nguyên nói lý, kết quả ngay cả người còn chưa gặp, đã bị bắt lại.

Trương Tái?

Lưu Khám nhìn về phía Lý Thành.

Lý Thành suy nghĩ:

- Bên cạnh Vương Ly thực sự có mấy tên phụ tá, trong đó có một tên, hình như họ Trương. . . Nhưng tên là gì, ta không nhớ rõ.

- Sau đó thì sao?

Bàn Tử cười khỏ một tiếng, lau nước mắt nói:

- Còn làm gì được nữa? Ta bán nông trường đi, ngay cả những con ngựa của ta cũng bán sạch!

Lúc trước ta mua nông trường này, cả ngựa nữa, tổng cộng tiêu tốn hai trăm dật Hoàng Kim. Nhưng người Ô Thị Bảo chỉ trả hai mươi dật.

Không chỉ như thế, hai mươi dật này, đến bây giờ mới chỉ trả một nửa. Ta nghĩ, số tiền còn lại bọn chúng cũng sẽ không trả. . .

Quân Hầu a, Ô Thị bảo kia quá ngang tang. Khi Đại Công Tử ở đây, không bao giờ xuất hiện chuyện như vậy? Ta không bán, bọn chúng liền giam giữ ta, dùng đủ các loại tra tấn. Ta vừa bán nông trường, thì lập tức thả người. Quan phủ là quan phủ của Đại Tần hay người của Ô Thị Bảo?

- Lão Trường, nói cẩn thận, không chừng mất mạng!

Một lão già bên cạnh Bàn Tử khẽ đẩy một cái.

Bàn Tử cả giận nói:

- Đẩy cái gì? Lão tử táng gia bại sản rồi, chẳng lẽ ngay cả oán trách cũng không được sao?

Lưu Quân Hầu là người rất tốt. . . Quân Hầu, Trường Cảnh tin ngài! Bởi vì, trước kia ngài tại Tế Bắc, có thể lấy công đạo cho chúng ta.

Các người chỉ biết ngồi trong nhà than thở thôi sao?

Lão Phạm, con dâu ông bị bọn chúng biến thành đào nô, vậy mà chỉ biết than thở. Hiện tại gặp người có thể làm chủ cho chúng ta, thế mà ngay cả cái rắm cũng không dám phóng. Mẹ kiếp, các người không cảm thấy uất ức, nhưng ta cảm thấy rất uất ức. Ta. . . Ta muốn nói. . .

Khuôn mặt của Trường Cảnh tức giận đến mức đỏ bừng.

Đột nhiên có một người tru lớn:

- Lão Trường, ta sao lại không muốn nói? Chỉ là, nói cũng không có tác dụng gì?

Người tốt thường sống không lâu, Đại Công Tử đó, chẳng phải đã chết sao? Lưu Quân Hầu là người rất tốt, nhưng bây giờ thì sao, còn bị người ta khiến cho, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có? Ta có thể nói gì đây? Ta nói thế nào đây? Nơi này, căn bản không phải nơi người tốt có thể dừng chân.

Hai tay Lưu Khám, nhẹ nhàng run rẩy.

Trong đại trường lặng ngắt như tờ. . .

Sau hồi lâu, Bàn Tử mở miệng nói:

- Lưu Quân Hầu, ta muốn theo ngài cùng bắc thượng. Cho dù chết tại Hà Bắc, còn hơn sống uất ức tại nơi này.

Lưu Khám cúi thân đứng dậy, Lý Thành lập tức nắm lấy cánh tay của hắn.

- Quân Hầu, xin hãy tỉnh táo!

Lưu Khám không nói gì, đi tới trước mặt Trường Cảnh và lão già, ngồi xuống dùng sức vỗ vỗ vào vai hai người.

- Ta có chuyện, muốn nhờ hai vị.

- Xin Quân Hầu sai bảo!

- Ta không cần biết các người dùng cách nào, thông qua con đường nào, các người hãy tung tin chuyện các người ngày hôm nói khắp bắc cương trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Người tên là Trường Cảnh đúng không?

Bàn Tử vội vàng đứng lên:

- Đúng vậy!

Lưu Khám cười cười:

- Kiên nhẫn một chút, những thứ của các người, cuối cùng vẫn thuộc về các người.

Bàn Tử không phải người không có kiến thức, nghe thấy Lưu Khám nói vậy, đôi mắt lập tức lóe sáng nhìn Lưu Khám, đột nhiên dập đầu lạy.

- Trường Cảnh, nguyện cống hiến sức lực vì Quân Hầu!

Tiến đám người Trường Cảnh đi, Lưu Khám ngồi trong quân trường, nhắm mắt trầm tư.

Đám người Trường Cảnh rơi vào tình cảnh này, người đầu tiên khởi xướng chính là hắn. Lúc trước, nếu không phải Lưu Khám hắn đề nghị Ô Thị Khảo bắc thượng, những người này e là không có tai họa ngày hôm nay.

- Lão Tiêu, Thủ Thận, các người nói: Lực lượng của Ô Thị Khảo có thể lớn như vậy không?

Tiêu Hà, Lý Thành đứng bên cạnh vẫn luôn im lặng, lúc này nghe Lưu Khám bất chợt hỏi, không khỏi ngắc ngứ cả người.

Lưu Khám nói:

- Ý của ta là, mặc dù Ô Thị Khảo có tước vị, có tiền bạc, nhưng dù sao cũng là người ngoại lai, vì sao có thể nhanh chóng đứng vững gót chân như vậy?

Tiêu Hà sau khi nghe xong, liền cười cười. . . .

- Quân Hầu, Cửu Nguyên không thể so với các địa phương khác, trước kia đây là đất của người Hồ, từ khi Mông thượng tướng quân quyết chiến trên Hà Nam đến nay, cũng đã trải qua tám năm tranh bá. Nói khó nghe, trước khi quận Cửu Nguyên được thiết lập, nơi này chỉ là vùng đất hoang vu, sao có thể so sánh với cùng Sơn Đông, tràn ngập ý niệm quê cha đất tổ?

Bệ hạ trước sau tổn cộng di dời sáu vạn hộ tới đây.

Vào thời điểm Cửu Nguyên còn hoang vu, sáu vạn hộ phân bố tại các nơi căn bản không đáng gì. Mà Trường Thành mới tu kiến, đa số đều là tù nhân qua lại.

Vong đồ qua lại không ngớt khiến cho việc cai trị Cửu Nguyên càng trở nên khó khăn.

Ô Thị Khảo được Quan Nội Hầu phong tước, hơn nữa trong tay có số tiền lớn. Dùng tiền mở đường, dùng tước vị thông đồng với quan trên, xem như có nền tảng để đứng vững. Tuy nhiên chỉ hai năm, y lại có thể dùng tiền mua một nhóm Vong đồ dốc sức vì y, đương nhiên y đã đứng vững rất lâu rồi.

Lưu Khám im lặng, ngón tay liên tục đập xuống trường án.

- Lão Tiêu, nếu giao Cửu Nguyên cho lão. . . . Trong bao lâu có thể sắp xếp ổn thỏa?

- Là sao?

- Ý ta là, ít nhất khôi phục lại tình hình khi Đại Công Tử đến. . . . Đương nhiên, tốt hơn, ta lại càng cao hứng.

Ánh mắt của Lý Thành chuyển về phía Tiêu Hà.

Y mơ hồ cảm giác được, Lưu Khảm muốn hành binh Hiểm Chiêu rồi.

- Nếu như có thể vượt qua vụ xuân canh lần này, trong bảy tháng có thể giúp Cửu Nguyên khôi phục lại trật tự. Sau một năm, đủ để kho thóc của Quân Hầu đầy ắp.

- Lão Tiêu, đừng quá mạnh miệng!

Tiêu Hà nghe vậy, đứng dậy hô lớn:

- Tuyệt đối không phải nói khoác, nếu như chúa công không tin, Hà có thể lập quân lệnh trạng. Nếu lúc đó không thể thành công, Hà nguyện lấy đầu dâng lên chúa công.

Tiêu Hà nhiều tuổi, nhưng ngạo khí lại không nhỏ.

Đương nhiên, ngạo khí này bắt nguồn từ lòng tin của y. Tiêu Hà đã gần 50 tuổi, y biết rõ, thời gian để y có thể thi triển tài hoa, càng ngày càng ít. Trong lời nói của Lưu Khảm, y nghe được ý tứ trong đó: Lưu Khảm, muốn xử lý toàn bộ công chuyện tại Cửu Nguyên thay hẳn.

Loại cơ hội này, lại rất khó có được!

Tiêu Hà biết rõ, nếu như y có thể làm tốt việc này, xem như đứng vững gót chân trong bộ khúc của Lưu Khảm.

Trước đây, y nắm quyền lớn, thậm chí còn cao hơn Tào Tham. Đó là sự tín nhiệm của Lưu Khảm, cũng là nhờ vào sự khiêm nhường của Tào Tham. . . Trên thực tế, rất người người chưa hẳn đã tán thành y. Lưu Khảm tín nhiệm trong bao lâu? Tiêu Hà không biết. Nhưng y biết rõ, làm xong chuyện này, sẽ không còn lo lắng.

Lưu Khảm khẽ mỉm cười:

- Như vậy, một lời đã định!

Trong lòng Lý Thành không khỏi kinh hoảng, đúng lúc chuẩn bị mở miệng nói, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếp đến bên ngoài vang lên giọng nói của nữ nhân.

- Chủ nhân, ta có chuyện quan trọng muốn gặp chủ nhân!

Đây chính là giọng nói của Bạc nữ.

Lưu Khảm khẽ giật mình, đứng lên đi ra ngoài trường.

Bạc Nữ vượt qua đôi bàn tay của Xa Ninh, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất:

- Chủ nhân, việc lớn không tốt rồi, tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân bị người ta đánh!

Thân thể của Công Thúc Liêu cũng không còn quá tốt, dù sao đã 60, 70 tuổi, lặn lội ngàn dặm đường xa xa, tuy có người chăm sóc, nhưng dấu sao cũng già rồi. Đặc biệt sau khi tiến nhập Hà Nam, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, lạnh hơn Sơn Đông rất nhiều. Ông sơ ý một chút, mắc bệnh phong hàn, không dậy nổi. May mắn trong quân ngũ, có An Kỳ là lang y. Mà bản thân Lưu Khảm cũng biết chút y thuật, hơn nữa bệnh phong hàn thực không có gì quá nghiêm trọng, chỉ là người già, tuổi cao không phục chậm. Công Thúc Liêu mắc bệnh, khiến việc học của Lưu Tần cũng ngừng lại.

Trước mặt người khác, Lưu Tần khiến người ta có ấn tượng, cậu là một người ổn trọng nhưng vẫn mang trong mình tính tình con nít, sau khi Công Thúc Liêu bị bệnh, trong nháy mắt phóng mình đi chơi. Lữ Tu cũng không có thời gian quản cậu bởi chuyện trong nhà, cơ hồ đều do một mình nàng lo liệu, cho nên lơ đãng không để ý tới Lưu Tần.

Sau khi hạ trại ngoài thành Cù Diễn, Lưu Tần và Xa trưởng có chút không chịu nổi nữa rồi. Cậu đi tìm tỷ tỷ Lưu Nguyên, ba hài tử choai choai bàn bạc, trộm dắt ngựa Xích Thố của Lưu Khảm ra ngoài, nói là dắt ngựa đi dạo. Xích Thố có tính dã thú, Lưu Khảm thường ngày không muốn bắt nó vòng quanh trong chuồng ngựa, biết như vậy sẽ khiến Xích Thố mất đi dã tính.

Thời điểm tại Lâu Thương, Lưu Tồn và Lưu Nguyên thường xuyên cười Xích Thố đi dạo, cho nên, người phụ trách chăm sóc Xích Thố, cũng không quá để ý. Cho rằng, chỉ đi dạo gần đây, có lẽ không xảy ra chuyện gì? Nhưng không ngờ lần này lại xảy ra chuyện.

Lưu Nguyên cho dù là cô bé, nhưng trong xương cốt có loại tính tình giống như Lữ Trĩ, vô tình đã biến thành đứa trẻ đứng đầu. Ngoài trừ Lưu Tồn, có không ít thiếu bọn trẻ đều thích nghe nàng chỉ huy.

Một đám trẻ con cười ngựa trong doanh, thoáng chốc đã chán, vì vậy Lưu Nguyên đề nghị, ra ngoài đùa ngựa.

Hà Nam rộng lớn, băng tuyết bao phủ nghìn dặm, đám trẻ này lớn lên tại Hà Nam, nhưng chưa bao giờ biết đến điểm phong tình này. Vì vậy Lưu Nguyên vừa đưa ra chủ ý, bọn nhỏ liền đồng thanh tán thành. Ngoài huynh muội Lưu Tồn, Lưu Nguyên, còn có cháu trai của Xa Ninh - Xa Trường, con trai của Tào Tham, tiểu nhi tử, đại tôn tử của Tiêu Hà. . .

Có lẽ sẽ có người cảm thấy kỳ quái.

Tiêu Hà đã hơn năm mươi tuổi, kết hôn sớm, e rằng nhi tử xấp xỉ tuổi Lưu Khảm, tại sao chạy đi vui đùa với đám tiểu hài tử?

Không sai, con trai trưởng của Tiêu Hà - Tiêu Lộ chỉ kém Lưu Khảm một tuổi. Ngoài Tiêu Lộ, Tiêu Hà còn có năm người con nữa, bao gồm : Thứ tử Tiêu Duyên, 22 tuổi ; Tiêu Di 21 tuổi ; Tiêu Tắc 19 tuổi; Tiêu Gia 19 tuổi. Trong đó, hai huynh đệ Tiêu Tắc và Tiêu Gia, là huynh đệ song sinh. Nhi tử ít tuổi nhất tên là Tiêu Mẫn, năm nay mới bảy tuổi.

Chỉ có điều, Tiêu Mẫn là anh em cùng cha khác mẹ với mấy đứa con khác của Tiêu Hà. Mẫu thân của Tiêu Mẫn là Man Man - trước kia được Tiêu Hà chuộc từ tay Hề nương trong Hề quán.

Khi Tiêu Hà đầu nhập vào Lưu Khảm, năm nhi tử lần lượt dốc sức cho Lưu Khảm, chỉ có tiểu nhi tử Tiêu Mẫn tuổi quá nhỏ, có nên quan hệ rất tốt với Lưu Tồn, thích vui đùa cùng với Lưu Tồn và Lưu Nguyên. Tiêu Hà đối với chuyện này cảm thấy rất vui vẻ, nếu như bá Lưu Khảm làm chủ công, như vậy Lưu Tồn sau này chính là thiếu chủ. Không tồi, tiểu nhi tử của mình có quan hệ tốt với Lưu Tồn, đối với ngày sau mà nói, chính là điều kiện rất tốt.

Nói chung, một đám tiểu hài tử vui đùa, sẽ không biết giới hạn. Khi vượt qua núi Hàng Kim, bị một đám người chặn đường. Dẫn đầu chính là một gã thanh niên, quả thực muốn cướp ngựa Xích Thố Lưu Tồn đang cưỡi. Thủ hạ của y nhao nhao tiến lên cướp đoạt. Lưu Nguyên biết tình hình không ổn, vừa nghĩ cách kéo dài thời gian, vừa sai Bạc nữ lập tức chạy về báo tin.

Lưu Khảm chưa mở miệng, thì Xa Ninh đã nổi trận lôi đình rồi!

- Nếu Trường nhi bị tổn thương một sợi lông, lão tử sẽ giết cả nhà bọn chúng!

Nhạc Thúc vội vàng kéo Xa Ninh:

- Lão Xa, đừng vội. . . Ông không nghe thấy Tồn công tử và Nguyên tiểu tử đều ở chỗ đó sao? Quân Hưu sẽ định đoạt.

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy sắc mặt Lưu Khảm xám xịt. Hắn không nói nhiều lời, bước nhanh đi về phía trước, đoạt ngựa trong tay gã kỵ binh, xoay người lên ngựa, thuận thế vác theo một cây Đồng sóc, chiến mã hí lớn, lập tức phi nhanh.

Những người còn lại mới đầu ngẩn người, rồi chợt rống lớn:

- Chuẩn bị ngựa, chuẩn bị ngựa!

Trong lòng Lưu Khảm lúc này giống như bị một đóm lửa hùng hực thiêu đốt, bởi Lưu Nguyên, Lưu Tồn chính là máu mủ của hắn. Người đời thường nói, ngựa gây bị người cưỡi, người nghèo bị người ức hiếp. Đừng nói Lưu Khảm hắn không nghèo túng đến mức độ này, cho dù nghèo đến mức độ đó, nếu như có người ức hiếp nhi tử của hắn, hắn tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Lúc này, trong lòng hắn tràn ngập sát khí, cưỡi chiến mã, phi nhanh trong tuyết địa. Dựa theo phương hướng Bạc nữ nói, Lưu Khảm rất nhanh đi tới chân núi Hàng Kim. Chuẩn xác mà nói, đây là bãi cỏ Mộng

Tĩnh Tam Quốc. Từ rất xa, chợt nghe thấy tiếng binh khí chạm vào nhau, chính là Lưu Tồn mang theo một tiểu tử liều mạng chống lại. Tuy Tồn là thư sinh, nhưng không phải phé vật trời gà không chặt. Ngược lại, lực nghệ của Khổng Tử, phạm là người trong gia đình có điều kiện đọc sách viết chữ, từ nhỏ sẽ học cưỡi ngựa, bắn cung, đấu kiếm. Cho nên, đừng xem thường đám hài tử choai choai Lưu Tồn, có thể nói bọn chúng cưỡi ngựa bắn cung không hề tầm thường. Lưu Tồn theo Công Thức Liêu học binh pháp, cũng hiệu được thuật chiến trận, hơn nữa trình độ không tồi.

Cậu biết mình tuổi nhỏ, căn bản không phải đối thủ với đám tôi tớ giống như hung thần ác sát kia, vì vậy áp dụng kỹ trận Tam Tùy vừa mới học, ba người một tổ, tương hỗ phối hợp với nhau, ba tổ một đội, chuyển động liên tục.

Kỹ trận Tam Tùy là Tư Mã Thác đại tướng quân đại Tồn ngày xưa dựa theo trận Trùy Hình sáng chế ra. Sau trải qua vô số danh tướng tinh luyện, ví như Bạch Khởi, Vương Tiễn. . . đã không ngừng hoàn thiện, đã trở thành nền tảng kỹ trận sử dụng rộng rãi khắp quân Tồn. Hơn hai chục tiểu tử, cuốn thành viên trận, kỹ trận Tam Trùy dưới sự chỉ huy của Lưu Tồn tạo thành một thể thống nhất.

Lưu Nguyên dẫn theo tiểu hài tử nhỏ tuổi đứng giữa viên trận, liên tục dùng đoản cung đánh lên. Đám gia nô cao lớn thô kệch, đối với với kỹ trận không ngừng biến đổi, dĩ nhiên vô pháp thủ thắng, hơn nữa còn có mấy người bị bắn ngã xuống đất.

- Phé vật, một đám phé vật.

Gã thanh niên mặc quần áo sang trọng, trong vòng vây của bốn năm gia tướng, lớn tiếng gầm rú:

- Nhiều người như vậy, mà ngay cả đám tiểu hài tử cũng không đấu lại?

- Công tử, tình hình dường như không ổn.

Một gã gia tướng nhìn viên trận chuyển động linh hoạt như nước chảy mây bay, trong mắt toát lên vẻ ngưng đọng:

- Những tiểu hài tử này, hình như không phải hài tử thường gia. Tam Trùy Trận bọn chúng sử dụng chính là kỹ trận thường được sử dụng trong quân đội lão Tồn, đặc biệt tiểu hài tử cưỡi Hồng Mã kia, dễ nhận thấy chính là người chỉ huy. . . Rõ ràng rất có bối cảnh. . . Theo ta thấy, lúc này bỏ đi, đừng tìm phiền phức.

- Ô Quả, người sợ cái gì?

Gã thanh niên trầm biếm nói:

- Thế mà cha ta còn nói người là dũng tướng, bỏ ra ba mươi dật Hoàng Kim mua tính mệnh của người. Không ngờ chỉ là hàng giả. Bối cảnh? Hôm nay, trong quận Cửu Nguyên, còn có người nào có thể sánh bằng Ô gia ta?

Nói như vậy cũng không sai, Vương Ly vừa mang binh đi, thực sự Ô gia lúc này đứng đầu quận Cửu Nguyên.

Ánh mắt Ô Quả ngưng đọng lại, giận tím mắt nói:

- Công tử quá coi thường ta, Tam Trùy Trận này, trong mắt ta chỉ cần nhỏ bãi nước bọt là có thể phá. Hãy đội ta phá trận giúp công tử!

Ô Quả vừa nói, liền nhắc dây cương, cầm một cây trường sáo, thúc ngựa lao đi.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, tiếp đến là tiếng rống giận giống như cự lôi nổ vang bên tai.

- Kẻ nào dám dẫm thương con ta, lão tử sẽ băm thành vạn mảnh!

Hắc mã từ phía xa xa phi nhanh mà đến, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt. Hai gã gia tướng vừa thấy, liền thúc ngựa chạy tiến lên, không nhiều lời, nâng mâu đâm tới. Lưu Khâm không chút hoang mang, mắt thấy trường mâu sắp đâm tới, không khỏi cười nhạt một tiếng. Đại sóc trong tay ục ục rung lên, một chiêu Bát Thảo Tầm Xà, keng keng hai tiếng, đẩy binh khí đối phương ra. Chiến mã ngược lại càng lúc càng tăng tốc, tay trái Lưu Khâm rút thiết kiếm bên hông ra, răng rắc một tiếng chém một gã gia tướng trở mình lăn xuống ngựa.

Đại sóc trong tay liên tục xoay tròn, quanh thân như có ánh bạc loang loáng, thương nhanh, ngựa nhanh!

Ngựa và thương dừng bên người Lưu Khảm, ngược lại không tồi. Gã gia tướng vừa thúc ngựa chạy tới, không đợi y ghì cương ngựa xoay người, đại sóc đã tới trước mặt rồi. Chỉ nghe bịch một tiếng giòn tan, huyết nhục từ sau lưng gã gia tướng kia bắn tung tóe, cốt sống của y lần này đã bị Lưu Khảm chém đứt đoạn.

Gã gia tướng kêu thảm một tiếng, miệng phun tiên huyết, lập tức rơi xuống.

- Chính người muốn cướp ngựa của lão tử?

Gã thanh niên kia chưa kịp phản ứng, Lưu Khảm đã chạy tới trước mặt gã.

Chỉ thấy hai chân hần ôm chặt móc bàn đạp, thân thể bỗng nhiên dựng lên, cánh tay vươn ra xa, thoáng chốc tóm lấy cổ áo gã thanh niên kia. Chiến mã tiếp tục phi về phía trước, gã thanh niên a một tiếng kinh hãi, lập tức bị Lưu Khảm tóm đi.

- Chớ làm thương công tử nhà ta!

Ô Quả đang chuẩn bị tới bắt Lưu Tần, đột nhiên nghe được phía sau liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm. Quay đầu lại nhìn, liền thấy Lưu Khảm đã bắt được gã thanh niên kia, không khỏi nóng mắt, quay ngựa xoay người vọt qua, đồng thời trong miệng tru lớn, huy động trường sáo trong tay.

- Người muốn? Ta cho người!

Lưu Khảm quay gã thanh niên kia, hét lớn một tiếng, ném về phía Ô Quả.

Chương 468-469: Tranh đoạt Cửu Nguyên (5)-6

Gã thanh niên kia trong không trung sợ đến mức tiểu ra quần. Còn Ô Quả luống cuống tay chân, vội vàng ném trường sóc xuống, vươn tay đón đỡ!

Đỡ thì đỡ được!

Nhưng cái ném của Lưu Khảm trong lúc tức giận mang theo lực đạo thực sự kinh người.

Ngay lập tức nghe thấy chiến mã dưới háng Ô Quả hí lớn, Ô Quả cảm nhận được một cổ lực lượng vọt tới, y liền ôm thanh niên kia té ngã xuống ngựa, bịch một tiếng, toàn thân mềm nhũn. Y cắn răng, cố đẩy gã thanh niên kia ra, giãy dụa đứng dậy.

Ngựa của Lưu Khảm đã đến trước mặt. Đồng sóc mang theo phong mang, vù vù nện xuống. Khi Đồng sóc nện xuống, trên không trung mang theo một đạo cung ánh hết sức rõ ràng. Cán sóc to bằng cánh tay trẻ nhỏ, thậm chí còn hơi vẹo. Nhưng có thể thấy được lực lượng một sóc này của Lưu Khảm cực kỳ mạnh mẽ. Ô Quả vừa đứng vững thân hình, liền bị Đồng sóc đập vào đầu, vang lên một tiếng "Bịch" giòn tan. Chiếc đầu bị đập vỡ vụn giống như quả dưa hấu bị nghiền nát, óc bắn tung tóe. Thế lực của trường sóc không giảm, hung hăng tiến vào lồng ngực của Ô Quả. Thoáng liếc nhìn, nửa thân trên của Ô Quả cơ hồ bị nện thành hai nửa, dịch nhầy sền sệt màu vang đục dính trên mặt gã thanh niên kia, dọa gã sợ tới mức, rống lớn một tiếng rồi ngất đi.

- Phụ thân, phụ thân đến rồi!

Lưu Tần không kiềm chế nổi vui mừng, tru lớn. Trong lúc hí hừng, cậu bị một gã gia nô chém xuống một kiếm vào bờ vai, máu tươi lập tức bắn tung tóe.

Lưu Khảm chiến đấu bên kia, kết thúc quá nhanh! Thậm chí ngay cả đám gia nô đang công kích đám người Lưu Tần cũng không hiểu nổi rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

- Đệ đệ!

- Tần nhi. . .

Lưu Khảm thấy Lưu Tần từ trên lưng ngựa rơi xuống, đôi mắt bỗng nhiên đỏ ngầu. Hần vung Đại Sóc lên, đại sóc vù vù rung động, giống như chong chóng quay, lao đến chính giữa đám gia nô. Từng tiếng từng tiếng

kêu thảm thiết vang vọng khắp không trung. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy nơi đó máu thịt bắn tung tóe.

Tiếng vó ngựa phía xa xa ầm ầm vang lên, mấy trăm tên kỵ quân chạy tới như bay, cầm đầu chính là Xa Ninh.

- Trường, Trường nhi!

Lão vừa phóng ngựa phi nhanh, vừa hô lớn. Đám gia nô lúc này cảm thấy tình hình không ổn, đồng thời bị Lưu Khâm hung mãnh chém giết, kẻ nào kẻ đấy sợ hãi tới mức hồn bay phách tán. Cả đám hô lớn một tiếng, quay đầu bỏ chạy. . . Sau lưng chợt nghe thấy tiếng Lưu Khâm rống giận quanh quẩn trong trời xanh.

- Một tên cũng không tha!

Đội kỵ binh nhanh chóng tăng tốc, trong nháy mắt tản ra, tạo thành hình lan quạt đánh về phía đám gia nô kia.

Mấy trăm tên kỵ sĩ, chia thành ba đội, các hàng đan chéo cùng một chỗ, tạo thành trận địa hình lan quạt, gào thét mà đến.

Đám kỵ quân trước mặt, đồng loạt rút Trường sóc ra, mang theo khí thế không gì chống lại, nhanh như gió bay chớp giạt mà đến. Trường sóc đâm xuyên qua lồng ngực gã gia nô, cắm sâu xuống mặt đất. Có gã gia nô bị sa lưới, vừa tránh khỏi Trường sóc công kích, trước mặt lại xuất hiện hàng loạt Hoán Thủ Dao sáng như tuyết, hung hăng chém xuống. Thiết đao chém vào xương cốt, tạo ra tiếng xương cốt vỡ vụn, không ngừng vang bên tai.

Xa Ninh vốn muốn đại chiến một trận, nhưng không đợi lão ra tay, đội kỵ binh đã giải quyết hoàn tất.

Trên mặt tuyết, xuất hiện vô số thi thể không đầy đủ lẫn ngổn ngang khắp nơi. . . Hắc Kỳ Quân! Đây chính là Hắc Kỳ Quân tinh nhuệ nhất Lâu Thương.

Đây chính là lần đầu tiên Nhạc Thúc chứng kiến Hắc Kỳ Quân chiến đấu. Trước kia, dựa vào tác phong quân đội, y chỉ nhìn ra chút mảnh khoe, nhưng ngay lần đầu chứng kiến Hắc Kỳ Quân chiến đấu, trong lòng không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Nếu như ta có thể nắm trong tay một đội Hắc Kỳ Quân như vậy, nói không chừng có thể gây dựng lên thanh danh huy hoàng!

Có lẽ, trước kia lựa chọn theo vị Lưu Quân Hầu này, cũng là quyết định không tồi. . .

Lưu Khâm không để ý tới sự chiến đấu tiếp đó, y nhảy xuống ngựa, ôm lấy Lưu Tần, liền thấy quần áo của Lưu Tần đã bị máu tươi thấm ướt nhoe!

- Tần nhi, Tần nhi!

- Cha, Tần nhi đau lắm. . .

Chỉ câu nói này, khiến tâm tư Lưu Khâm giống như bị xé nát.

Tiếng bọn nhỏ khóc vang lên thành một mảnh. Sau khi trải qua một phen khổ chiến, bất luận là thể lực hay tâm trí, đều đã chịu hết nổi. Vừa nãy khổ chiến, bọn nhỏ không cảm thấy sợ hãi. Nhưng sự tình đã qua, đặc biệt thấy bộ dáng Lưu Tần máu me đầm đìa, là biết bọn nhỏ không thể chịu đựng được nữa. . .

- Cầu tặc, chạy đâu!

Lưu Nguyên sợ hãi, nhưng dù sao cũng đã trải qua nỗi đau mất mẹ, nàng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Lúc này, nàng nhìn thấy một bóng người lén lén lút lút đứng lên trong đồng tuyết, muốn bỏ chạy. Trong ánh mắt lập tức xuất hiện sát cơ, lớn tiếng quát, đồng thời nàng nhướn mình trèo lên ngựa, giương cung cài tên đuổi theo, rồi bắn về phía tên kia một tiễn.

- Xa công công, chính là y đoạt ngựa của chúng ta!

Lưu Nguyên tru lớn một tiếng.

Mũi tên này của nàng bắn trúng gã thanh niên kia, khiến gã ngã nhào, lăn tròn trên tuyết.

Xa Ninh nhất thời bốc lên nộ khí, thúc ngựa tiến lên, vung đại Việt Thanh Đồng lên muốn chém xuống lấy mạng gã.

- Ninh đại thúc, hạ thủ lưu tình!

Nhạc Thúc đột nhiên ngăn cản Xa Ninh, phẩy phẩy tay ra hiệu cho hai gã thân binh tiến lên bắt gã thanh niên kia lại.

Xa Ninh cả giận nói:

- Tiểu Nhạc, vì sao ngăn cản ta?

- Người này đáng chết, nhưng còn có chút hữu ích.

Xa Ninh còn muốn nói nữa, lại nghe thấy Lưu Nguyên lớn tiếng gọi:

- Cha, cha!

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Lưu Khảm ôm Lưu Tần, lên ngựa phi về phía doanh địa. Mặc cho Lưu Nguyên gọi, nhưng Lưu Khảm dường như không nghe thấy.

- Đại tiểu thư, có lẽ Quân Hầu vội vàng trở về trị thương cho công tử.

Lưu Nguyên gật đầu, xem như đã hiểu.

Nàng và Nhạc thúc an ủi những tiểu hài tử kia, đợi tới khi bọn nhỏ đều ổn định tâm tình, liền nhao nhao lên ngựa, trở về doanh địa.

Lúc này, trong này trong đại doanh gà bay chó chạy, vô cùng hỗn loạn.

Lưu Khảm mang theo Lưu Tần đã bất tỉnh trở về doanh trướng, khiến rất nhiều người sợ hãi. Nửa người Lưu Tần đều là máu tươi, Lưu Khảm cũng máu me đầm đìa, đặc biệt là sắc mặt, giống như dã thú muốn ăn thịt người. Lữ Tu và Khảm phu nhân đã bị kinh động, ngay cả Công Thúc Liêu đang nằm trên giường bệnh cũng bị kinh động. . . Rất nhiều người liền tụ tập bên ngoài đại trướng, cả đám châu đầu ghé tai lắng nghe.

An Kỳ và Lưu Khảm đang trong đại trướng trị thương cho Lưu Tần.

- Quân Hầu, tính mạng của tiểu công tử không đáng ngại, chỉ là. . .

- An Kỳ tiên sinh, tiên sinh nói đi!

- Tiểu công tử bị chặt đứt gân tay, chỉ sợ cái cánh tay này, sau này sẽ bị liệt.

Sắc mặt Lưu Khảm xám xanh, uhm một tiếng. Hắn ngồi bên cạnh Lưu Tần, vươn tay ra khẽ vuốt vuốt gò má Lưu Tần, trong ánh mắt toát ra vẻ đau xót.

- An Kỳ, đi nói ọi người biết, Tần Nhi không việc gì, đứng quá lo lắng. . . Mặt khác, lệnh cho đám người Lý Thành, Giả Thiệu đến đây, và cả đám người Thích Chi, Quý Bố, Chung Ly Muội. . . . nữa.

An Kỳ đáp ứng, đi ra ngoài đại trướng.

Một đám người lập tức xông tới, nhao nhao hỏi thăm.

An Kỳ nói:

- Tần công tử không đáng ngại, Quân Hầu mời Lý Tư Mã, Giả Tư Mã, và các vị tướng quân đi vào bàn bạc.

Lão phu nhân, người dừng vội, Quân Hầu nói, lát nữa sẽ dẫn Tần công tử tới gặp người. Phu nhân, đừng để lão phu nhân thêm lo lắng.

Cháu của Khảm lão phu nhân, cũng là con của Lữ Tu. Thế nhưng, nghe nói như thế, mọi người không có ai phản bác, được Bạc nữ, Lưu Nguyên đỡ lấy rời đi.

Công Thúc Liêu vào lúc này đột nhiên cười cười, khẽ gật đầu một cái, để Thích Cơ nâng đỡ, đi về phía trưởng bối của mình.

Thích Cơ trước kia vốn phụ trách chăm sóc Khâm lão phu nhân, nhưng sau khi đại quân rời khỏi Lâu Thương, Khâm lão phu nhân sai Thích Cơ chuyên môn phụ trách chăm sóc Công Thúc Liêu. Dù sao Công Thúc Liêu cũng đã lớn tuổi.

Mặt khác, giữa Thích Cơ và Tư Mã Hỉ, trên cơ bản đã có tình cảm. Tư Mã Hỉ theo mức độ nào đó mà nói, xem như là bán đệ tử của Công Thúc Liêu. Về phương diện khác, Thích Cơ đã trưởng thành, dáng vẻ càng toát lên vẻ xinh đẹp đầy đặn, thân thể thướt tha, eo nhỏ mềm mại như lá liễu, da thịt trắng nõn, ánh mắt câu hồn đoạt phách. . . Lữ Tu cảm thấy, giữ lại Thích Cơ bên người cũng không phải chuyện tốt.

- Công công, Tần nhi bị thương, ngài cười cái gì?

Trên đường trở về, Thích Cơ không kiềm chế được, nhẹ giọng hỏi Công Thúc Liêu.

Công Thúc Liêu mỉm cười nói:

- Ta cười, nếu như Quân Hưu chuyện gì cũng quyết đoán như thế này thì tốt.

- Công công, ngài nói vậy là có ý gì?

Công Thúc Liêu trở lại trưởng bối, rồi nằm xuống. Lúc này Thích Cơ hâm nóng một bầu rượu cho ông, rồi rót một ly.

- Muốn thành đại sự, cần phải quyết đoán.

Lưu Quân Hưu tâm địa tốt, cũng thông minh, biết lắng nghe người khác khuyên nhủ, hơn nữa trí tuệ không tồi, có thể chiêu hiền đãi sĩ. . . Nhưng hắn có một vấn đề, từ trước tới nay, vấn đề vẫn luôn luôn tồn tại, và vô cùng nghiêm trọng.

Hắn đôi khi, không đủ quyết đoán.

Có thể lắng nghe ý kiến của người khác. . . Uhm, đối với chuyện hắn tiếp thu ý kiến của mọi người, vốn là chuyện tốt. Nhưng nếu như việc gì cũng phải nghĩ đi nghĩ lại, tiếp thu ý kiến của đám đông, sẽ mất đi tính quyết đoán. Đây không phải chuyện tốt, đại trượng phu muốn làm thì phải làm!

Thích Cơ gật gật đầu:

- Công công, ngài vừa nói Quân Hưu đã quyết làm chuyện gì?

- Ha ha, nếu như ta đoán không nhầm, e là Quân Hưu chuẩn bị muốn dụng binh rồi. Ít ngày nữa, Cửu Nguyên chắc chắn phát sinh chuyện lớn.

- Thế nhưng. . .

- Thích Cơ, ngươi muốn nói chính là, Quân Hưu bỗng nhiên thay đổi kế hoạch, có thể xảy ra vấn đề, đúng không?

Thích Cơ nhẹ nhàng gật đầu:

- Chẳng qua ta cảm thấy có chút vội vàng, không thỏa đáng cho lắm.

- Muốn nói ổn thỏa, Quân Hưu trước kia lên kế hoạch rất ổn thỏa, nhưng đã trì hoãn thời gian dài. . . Có một số việc mới đầu thỏa đáng, nhưng trì hoãn thời gian dài ngược lại có thể trở nên không thỏa đáng. Ta thực ra cảm thấy, tuy cấp bách một chút, nhưng chưa hẳn là chuyện xấu.

Thích Cơ sau khi nghe xong, liền rơi vào trầm tư.

- Ta muốn khởi binh, các ngươi có gì muốn nói?

Lưu Khâm ôm Lưu Tần đang hôn mê trong ngực, ngừng mắt nhìn mọi người nói:

- Ta không muốn đợi nữa, ta muốn quận Cửu Nguyên, hơn nữa muốn ngay lúc này!

Kỳ thực, trước khi Lưu Khâm triệu tập mọi người đến, mọi người đã phần nào đoán ra manh mối.

Lữ Thích Chi đứng dậy hô lớn:

- Quân Hầu, Tần nhi là cháu ngoại của ta, Ô Thị bảo ngông cuồng như thế khiến người ta khó có thể chịu đựng. Ta xin một quân lệnh, nguyện thống lĩnh một phần trọng binh, suốt đêm đi tới Ô Thị bảo. Không giết sạch Ô Thị bảo, khó giải trừ mối hận trong lòng Lữ mỗ ta.

- Tiểu Trư, nếu bốn ba ngàn dặm, Binh xa của người sao có thể sánh bằng Hắc Kỳ Quân của ta?

Quán Anh nghe vậy, lập tức không tán thành.

Nhạc Thúc đã điều tra rõ lai lịch của gã thanh niên có ý định cướp ngựa Xích Thố.

Gã tên là Ô Đình Uy, là cháu trai duy nhất của Ô Thị Khảo. Chỉ có điều, Ô Đình Uy cũng không ở Ô Thị bảo, mà phần lớn thời gian, đều ở lại Cù Diễn. Lần này, gã phụng mệnh Ô Ứng Nguyên, chuẩn bị trở về mừng lễ năm mới, thuận tiện chuẩn bị thượng thọ Ô Thị Khảo.

Nếu như chúc thọ, dĩ nhiên cần lẫn vật. Ô Đình Uy đang đau đầu vì chuyện này, không ngờ vừa vặn thấy Lưu Tần cưỡi ngựa Xích Thố, gã liền nảy lòng cướp đoạt.

Lưu Khảm vốn không muốn trở mặt với Ô Thị vào lúc này. . . Nhưng nếu như đã trở mặt, vậy cần phải dứt khoát. Ô Thị bảo có thực lực không nhỏ tại quận Cửu Nguyên. Nghe nói trong vòng hai năm, Ô Thị Khảo đã chiêu mộ hơn một nghìn Vong đồ, trong đó có không ít tù phạm bị lưu đầy tới bắc cương, còn có đảo binh chạy từ quân đội ra. . . Thậm chí, y thậm chí thông qua Trương Tái, mua chuộc tướng lĩnh trong quân.

Có một số quan quân vi phạm quân kỷ, theo luật đáng chém, Ô Thị Khảo đều bỏ tiền ra mua. Trương Tái cầm tiền, trên danh sách người kia cho dù phải chết, cũng biến thành thành viên trong Ô Thị bảo.

Mà hết thấy các chuyện này đều làm sau lưng Vương Ly. Vương Ly chỉ lo luyện binh chiến tranh, những chuyện thế này xem như không quá rõ ràng. Trương Tái cũng bí mật thu mua một ít tướng lĩnh, trên dưới liên thủ, khiến Vương Ly càng không thể biết rõ. Đại quân Bắc cương, lại biến thành thị trường thịt người của Ô Thị Lô.

Lữ Thích Chi và Quán Anh tranh chấp, khiến những người khác đứng ngồi không yên. Nhâm Ngao và Lữ Thích Chi đều xuất thân từ huyện Bái, xem như người một nhà, cho nên đứng cùng một chỗ; Quán Anh, Lý Tất, Lạc Giáp đều là kỵ quân, đương nhiên cũng kết đồng minh. Quý Bồ yên lặng một bên, còn Chung Ly Muội mặt lạnh như tờ, nắm chặt bảo kiếm trong tay, nhưng không lên tiếng.

Về phần Lý Thành, Đồ Đồ, công thêm đám người Lý Dĩn, nhìn thấy song phương cứng cổ cãi lộn, cũng không biết khuyên giải thế nào cho phải.

- Ô Thị bảo chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, dù có vạn người, cũng có gì đáng sợ?

Lưu Khảm ngẩng đầu, lạnh lùng nói:

- Ô Thị bảo là của ta, ai cũng không tranh được. Năm đó, ta để Ô Thị Khảo đến Cửu Nguyên, phải do một tay ta giải quyết. Chỉ là, khai chiến với Ô Thị bảo, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới quận Cửu Nguyên. Cho nên việc cấp bách chính là, nhất định phải chiếm được Thần Mộc Quan, thành Cửu Nguyên, Bắc Quảng Võ, mà thành Cù Diễn ngay trước mắt.

Tiểu Trư, ta cho người một quân lệnh, cùng hợp binh với Nhâm Ngao, lập tức lên đường công kích thành Bắc Quảng Võ, trong ba ngày phải chiếm được thành. Đó là đất phong của ta, không biết người có bản lĩnh này hay không?

Lữ Thích Chi nghe vậy, cùng Nhâm Ngao bốn mắt nhìn nhau, đồng loạt tiến lên một bước, chấp tay nói:

- Nếu trong vòng ba ngày không chiếm được Bắc Quảng Võ, nguyện xin dâng đầu tới gặp chúa công.

- Quán Anh, Lý Tất, Lạc Giáp, ba người các người thống lĩnh Hắc Kỳ Quân xuất kích, cướp lấy Thần Mộc Quan, không chế quan ải mà thần không biết quỷ không hay. Không có mệnh lệnh của ta, không được phép ra vào. Nhớ kỹ, phải hành động thần không biết quỷ không hay. . . Chuyện này, đối với ba người các người, quả thực không phải vấn đề quá khó.

- Quân Hầu yên tâm, chúng ta nhất định có thể cướp Thần Mộc Quan thần không biết quỷ không hay.
- Quý Bố!
- Có mặt tướng.
- Người đốc quân mang xe ngựa, dê bò đi về phía bắc. . . Chờ tới khi ta lấy được Ô Thị bảo, ta muốn người lập tức dùng xe ngựa, không chế Độ Khẩu Lâm Hà.
- Mặt tướng, tuân mệnh!
- Chung Ly!
- Có mặt tướng.
- Người dẫn theo ba nghìn nhân mã, mang theo giáp nhẹ xuất kích. Trong vòng mười ngày, phải chiếm được thành Cửu Nguyên.

Hiện tại Phùng Đường đang trong thành Cửu Nguyên, người có thể liên hệ với y trước. Nếu như không cần dụng binh đổ máu, đương nhiên tốt hơn rồi. . . Sau khi chiếm được Cửu Nguyên, lập tức tiếp cận Vân Trung.

Giả Thiệu, người phái người đến Nguyên Võ trước, lệnh cho Mông Khắc chiếm lấy Vân Trung. . . Trước khi Vương Ly nhận được tin, phải khống chế Độ Khẩu Hoàng Hà, chiếm lĩnh núi Câu Chú. Lệnh Mông Khắc ở lại núi Câu Chú, xây dựng quan ải. Nếu như Vương Ly dẫn binh trở về, cần phải ngăn chặn y lại.

Núi Câu Chú chính là nơi thành lập Nhận Môn Quan ở hậu thế.

Bắt đầu từ thời Triệu Vũ Linh Vương, núi Câu Chú đã trở thành khu vực chiến lược quan trọng. Nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, cho nên núi Câu Chú không xây dựng quan ải, đương nhiên cũng không có Nhận Môn Quan. Lưu Khảm đóng quân trên núi Câu Chú, khiến Nhận Môn Quan xuất hiện sớm bảy trăm năm. Nơi đây hiểm yếu, vì thế có thể nói: Một người trấn giữ quan ải, vạn người không thể đi qua.

- Mặt khác, nghĩ cách liên hệ với Khoái Triệt, nói cho y biết tình hình có biến, để y mau chóng trở về. Mang binh mã trở về hay không, không quan trọng, quan trọng chính là cần y trở về. . . Thực sự không được, dùng vũ lực trời về cho ta. Tần Đồng, người xử lý việc này.

Lưu Khảm liên tiếp phát hành mệnh lệnh, tất cả mọi người đều nhao nhao đứng dậy, chấp tay tuân mệnh.

- Khởi bẩm Quân Hầu!

Ngoài trường đột nhiên có một tiểu giáo tiến đến bẩm báo:

- Cù Diễn Trưởng mang người tới, đang đứng ngoài doanh trại cầu kiến.

Cù Diễn Trưởng?

Lý Thành cười nói:

- Xem ra, muốn đến cầu tình đây!
- Lão tử không gặp, sai người chém đầu tên tiểu tử Ô Gia kia, đưa cho y là được. . .
- Khoan đã!

Nhạc Thúc ngoài cửa đại trường, một mực im lặng, đột nhiên đứng lên lớn tiếng ngăn cản:

- Quân Hầu, đừng vội giết tiểu tử Ô gia, Nhạc Thúc có một kế, giúp Quân Hầu dễ dàng thu tóm Cù Diễn.
- Từ khi Nhạc thúc quy phục Lưu Khảm, một mực làm tùy tùng bảo vệ Lưu Khảm, rất ít khi bày mưu hiến kế, hôm nay đột nhiên đứng ra, thực ra khiến Lưu Khảm có phần kinh sợ.
- Tiểu Nhạc, người muốn làm gì?

Xa Ninh sợ Lưu Khảm phẫn nộ, vội vàng đứng ra.

Nhạc Thúc ưỡn ngực, đứng trước mặt Lưu Khảm. . .

Lưu Khám cười cười:

- Ta không quá hứng thú mời gã Cù Diễn Trường kia đến, chỉ là người đã có lời, ta sẽ phong người làm Trường Sử, thân tóm Cù Diễn cho ta.

Đám người Lý Thành, ai lấy cũng kinh ngạc nhìn Lưu Khám.

Chuyện này, không khỏi có phần quá qua loa. . .

Thế nhưng Nhạc Thúc lại cười vui vẻ, chấp tay nói:

- Quân Hưu không cần ra mặt, chậm nhất sáng mai, Nhạc Thúc sẽ khiến thành Cù Diễn mở rộng cửa, hoan nghênh Quân Hưu.

Chương 470-471: Tranh đoạt Cửu Nguyên (7-8)

Sắc mặt Xa Ninh lập tức đỏ bừng.

Uy hiếp, chưa cần nói tới. Chỉ là thua cuộc mà thôi. . .

Sau khi vừa gia nhập đội quân của Lưu Khám, Xa Ninh nghe người ta nói, trong đội quân này, võ nghệ cao nhất, lực sát thương mạnh nhất không phải Lưu Khám, mà là cự hùng trong tam hùng tại Lâu Thương – Lưu Cự. Thậm chí võ nghệ của Quán Anh tuy không kém Xa Ninh, nhưng ngoại trừ Lưu Khám, nhiều nhất chỉ xếp thứ ba. Cái này còn chưa tính đến Ly Khâu, nếu bàn về quyền thuật, Ly Khâu có thể đứng thứ ba.

Hai người còn lại, một người chính là Lưu Cự, một người là Lưu Tín tại Ba Thục.

Tuy Xa Ninh lớn tuổi, nhưng tâm tư tranh cường háo thắng lại không giảm bớt chút nào. Mười năm trước, Xa Ninh từng lĩnh giáo võ nghệ của Lưu Khám.

Mười năm trước, Xa Ninh sần sần với Lưu Khám.

Nhưng mười năm sau, Xa Ninh hiểu rất rõ, lão không còn gân cốt, thực sự không phải đối thủ của Lưu Khám.

Nhưng điều này không có nghĩa lão sẽ tán thành Lưu Cự. Vì vậy vào một buổi sáng sớm tại doanh trại Đồng Đê, Xa Ninh vì đám người Quán Anh khiêu khích, lao không quản mưa gió tìm đến chỗ Lưu Cự hàng ngày thường luyện võ. Kết quả, lão chỉ tiếp được sáu gậy của Lưu Cự thì hạ khí giới chịu thua.

Hơn nữa, còn bị Lưu Cự buộc ký điều ước bất đắc dĩ. . .Nếu không, Lưu Cự sẽ “tuyên dương chiến tích” của lão.

Xa Ninh là người thành danh nhiều năm, nếu như chuyện Lưu Cự dùng chưa đến mười kích đánh bại mình, chẳng phải mất thể diện sao?

Lần này Lưu Tần bị thương, có thể sau này phải phế bỏ một cánh tay.

Lưu Cự sao có thể không giận?

Chỉ là, Lưu Cự biết, Lưu Khám chưa chắc đồng ý cho Lưu Cự y tham chiến, dù sao nhiệm vụ quan trọng nhất của y chính là bảo vệ người nhà. Đừng nghĩ Lưu Cự thẳng thắn, mà coi y là kẻ ngốc. Y không trực tiếp tìm Lưu Khám khiêu chiến, mà đi tìm Xa Ninh, để Xa Ninh nói tốt giúp y một phen.

Cái này gọi là, tính mạng có giá, còn chữ tín là vô giá,

Xa Ninh đã tới rồi!

Nhìn bộ dáng Xa Ninh, Lưu Khám cười khà khà.

Hắn biết rất rõ chuyện giữa Xa Ninh và Lưu Cự.

- Đã như vậy, lão nói cho đại ca ta biết, tỷ nữa xuất phát, ta sẽ không đợi y.

Xa Ninh thở phào một cái, vội vàng chấp tay thi lễ, quay người muốn rời đi. Nhưng Lưu Khám lại nói với y:

- Lão Xa, đại ca ta theo ta xuất chinh, trong nhà không thể không có người trông nom. Nếu như đại ca ta đi, vậy lão hãy lưu lại. . .Già trẻ nhà ta, tất cả trông cậy vào người!

- Hả?

Xa Ninh nghe vậy, trong lòng có chút sầu não, có chút cảm kích, còn có một tia không phục.

Lão muốn đi chém giết tứ phương, nhưng cũng biết, chính mình đã lớn tuổi, thực sự không thích hợp chạy đường dài. Lưu Khảm làm vậy chính là muốn giữ thể diện cho lão; mặt khác, Lưu Khảm giao gia quyền để lão bảo hộ, thực sự tín nhiệm, thực sự coi trọng tới mức nào?

Hít sâu một hơi, Xa Ninh lại chấp tay tuân mệnh lần nữa.

- Ô Đình Uy thì cứ giữ lại đã!

Lưu Khảm đột nhiên nói:

- Nhớ năm đó, tại thời điểm ta gặp khó khăn, Ô Thị Khỏa thu nhận giúp đỡ ta, bảo vệ ta. Phần ân tình này, nếu như không phải bất đắc dĩ, ta thực không muốn đổi đầu với y. Trước hết hãy giữ Ô Đình Uy lại, đối đãi tử tế, đợi ta từ Ngũ Nguyên trở về, rồi sẽ tính tiếp.

- Rõ!

- Về phần Cù Diễn Trưởng. . .

Lưu Khảm cười cười:

- Ta nay xuất chinh, muốn loại bỏ ung nhọt, đang cần một người tế cờ. Dù sao giữ lại cũng lãng phí lương thực, hãy dùng y để tế cờ!

Ngữ khí của hắn rất ôn hòa.

Trong giọng nói nhu hòa này đã toát lên một loại ý chí quả quyết.

Sắc mặt Xa Ninh rất nghiêm nghị, khom người trả lời:

- Rõ!

Lưu Khảm hôm nay không phải tiểu tử bán rượu mười năm trước xuất hiện tại thành Tống Tử, cầu xin lão bí truyền ủ rượu Yên nữa. Mười năm, hắn đã trở thành chư hầu một một phương!

Tuyết cõ bằng lông ngỗng bay lả tả rơi xuống phía dưới.

Gió bắc đến từ phương bắc, lạnh lẽo mà hung mãnh, vừa xé qua bình nguyên vô tận liền cuốn bông tuyết nổi lên đầy trời. Quả thực không thể biết rõ, những bông tuyết này, cái nào từ bầu trời đến, cái nào là gió cuốn lên. Trời đất bị tuyết bao phủ, toàn một màu trắng xóa, toàn bộ thế giới có vẻ rối mù, không rõ ràng lắm.

Ô Thị KHỏa ngồi bên cạnh lò sưởi, tay cầm một cuốn sách, tâm tình có chút bồi hồi không yên.

- Ô Tín, Ứng Nguyên đi mấy ngày rồi?

- Khởi bẩm lão gia, đại thiếu gia đã đi bốn ngày.

- Nếu không nhầm, có lẽ phải đến Dương Sơn rồi chứ?

- Tính toán thời gian, hắn là đã tới! Chỉ là tuyết lớn như vậy, e là không dễ đi, phỏng chừng phải muộn mất hai ngày, nhưng cũng không quá lâu.

Ô Tín, tên thật là Lý Tín.

Chỉ là, Lý Tín này không phải Lý Tín kia.

Y và tổ phụ Lý Thành không có quan hệ gì, vốn là người Khương sinh sống tại Hoàng Hà, về sau bộ tộc bị diệt, trở thành nô lệ, được Ô Thị Khỏa thu mua. Suy tính thời gian, gã Ô Tín này theo Ô Thị Khỏa đã xấp xỉ hai mươi năm rồi, có thể xem như lão bộc trung thành.

Ô Thị bảo có bốn gã gia tướng, bao gồm Quả, Dũng, Trí, Tín.

Nhưng trên thực tế, chỉ có hai người thực sự là nòng cốt Ô Thị bảo, một người là Ô Tín, người kia là Ô Trí theo Ô Ứng Nguyên trở về nước Nguyệt Thị.

Ô Dũng và Ô Quả bị Lưu Khâm giết chết, đều gia nhập sau khi Ô Thị Khỏa đến Cửu Nguyên.

Sau khi Ô Thị Khỏa nghe Ô Tín nói xong, y nhẹ nhàng gật đầu:

- Không biết vì điều gì, tối hôm nay, mí mắt ta nháy rất nhiều, tâm thần có chút không tập trung, ngược lại luôn luôn cảm giác giống như có chuyện gì đó không tốt. . . Ô Tín, Quảng Võ Quân Lưu Khâm hôm nay đã đi tới đâu?

- Ba ngày trước, nhân mã của Lưu Khâm đã lên đường, quân tiên phong của hắn, trưa nay đã đến Hà Nam Ngạn. . .Chỉ có điều ta phỏng đoán, tuyệt lớn như vậy, e là bọn họ không thể qua sông. Tình hình tại Cù Diễn rất yên tĩnh, không có bất cứ động tĩnh gì. Lão gia, theo ta nghĩ, ngài quá đề cao gã Quảng Võ Quân kia rồi. . .Hôm nay hắn có thể đã khác xưa, nhưng mang theo nhiều lưu dân như vậy, đã mở đầu sứt trán, làm sao có thể gây loạn? Hơn nữa, hắn muốn làm loạn, chẳng lẽ không sợ mấy chục vạn đại quân của Thượng tướng quân sao?

Ô Thị Khỏa tóc tai bù xù, gãi gãi đầu một cái:

- Ta cũng cảm thấy vậy, dù sao mấy chục vạn đại quân Bắc cương của Vương Ly động thủ bình định loạn Sơn Đông, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lưu Khâm dám mạo hiểm, gây loạn tại Cửu Nguyên sao?

Cũng không biết vì sao, ta cảm thấy tâm tình có chút bất an. Bởi Lưu Khâm trước kia có thể sử dụng mấy trăm người ngăn cản mười vạn quân dân tộc Hung Nô. . .

Ô Tín cười cười:

- Lão gia, đây là chuyện từ thời đại nào rồi hả?

Ta thường nghe ngài nói, trước khác nay khác, tám năm trước Lưu Khâm chỉ là một gã Lâu Thương lệnh nhỏ nhoi, đương nhiên còn phải liều mạng cướp lấy công danh; nhưng hiện tại thì sao, hắn có thanh danh, có địa vị, không còn dưng khí như tám năm trước, ta cảm thấy cũng không có vấn đề gì.

Ngài không phải thường nói, danh lợi phú quý là thứ giết người không đao sao? Thử nhìn ngài trước kia tại xã Ôn Nhu, anh hùng ra sao? Vậy mà hiện tại hầu như không còn.

Tám năm trước Lưu Khâm có thể dùng cảm hơn người, nhưng không có nghĩa tám năm sau, Lưu Khâm hắn cũng là anh hùng!

Ô Thị Khỏa cười cười!

Dùng đôi tay to lớn, vỗ vỗ bả vai Ô Tín.

- Ô Tín a, lão gia thực sự không uống phí tâm tư, lời này của người đã đi vào trong lòng ta.

Ta sợ gì chứ? Lưu Khâm hắn lợi hại, Ô Thị Khỏa ta cũng không kém. . .Kinh doanh hai năm trên Cửu Nguyên, chẳng lẽ còn sợ hắn?

Đến nơi này, hắn là Long cũng phải cuộn tròn; hắn là hổ cũng phải nằm sấp.

Thượng tướng quân cho chúng ta chỗ dựa, ta ngược lại muốn xem xem, Lưu Khâm hắn có thể to gan đến đâu. . .Ah, Đình Uy đã trở về chưa?

- Phong tuyết lớn như vậy, Tôn thiếu gia khẳng định đã dừng chân trên đường.

Ô Tín vội vàng nói:

- Nếu không, đợi tới khi trời sáng, sau khi gió tuyết giảm đi một chút, ta sẽ phái người đi nghênh đón, được chứ?

Ô Thị Khỏa nhìn nhìn gió tuyết bên ngoài đại sảnh, nhẹ nhàng gật đầu:

- Đành vậy thôi, tới khi trời sáng, thì người đi.

- Rồi!

Ô Thị Khỏa uống hai ly rượu nóng, cuối cùng tinh thần ổn định lại một chút.

Bản thân e là lo lắng không giải quyết được vấn đề gì!

Y bưng chén rượu, lắc lắc đầu nhếch miệng cười đắng ngắt. Nhớ năm đó, y dựng nghiệp bằng đôi bàn tay trắng, tại sao phải nhìn trước ngó sau? Nhưng khi cơ đồ càng ngày càng lớn, tâm tư so với trước kia lại mệt mỏi hơn nhiều, thậm chí ngay cả nhi tử của mình, so ra còn kém hơn một chút rồi. Nếu là trước đây, kẻ hèn Lưu Khảm sao có thể đáng để Ô Thị Khỏa y bận tâm? Ha ha, cái này thực sự hợp với câu nói kia, năm tháng giúp người ta già dặn hơn!

Chỉ là, tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, Ô Thị Khỏa lại cảm thấy, thực sự cần cảm ơn Lưu Khảm.

Lúc trước nếu không nhờ Lưu Khảm nghĩ kế cho y, để y từ Ô Thị dời đến quận Cửu Nguyên. . . Vậy sao có thể phát triển lớn như ngày hôm nay?

Không đến Cửu Nguyên, quả thực không biết trên khối đất hoang vu này, ẩn chứa vô số cơ hội.

Quận Cửu Nguyên chết tiệt này, ngược lại giúp sự nghiệp của Ô Thị Khỏa nâng thêm một tầm ới.

- Lưu Khảm người không phải vật trong ao tù, nếu không ta nhất định sẽ quét dọn giường chiếu nghênh đón, giống như năm đó ở Ô Thị bảo, cùng người nâng ly một hồi. Chỉ tiếc, trên ngọn núi này không thể có hai cộp. Trên giường của Ô Thị Khỏa của ta, há có thể cho phép Lưu Khảm người ngủ say?

Lưu Quân Hâu, ta thực sự xin lỗi!

Ô Thị Khỏa tự lẩn bầm, đột nhiên cười khà khà, thoáng chốc đổ ly rượu vào lò sưởi đang cháy hừng hực.

Tiếng tí tách vang lên không dứt, tiếp đến xuất hiện một cổ sương mù trắng xóa vọt lên.

Trong đại sảnh, lập tức tràn ngập mùi rượu nồng nặc. . .

Đêm đã khuya!

Tối giờ tỵ, gió tuyết càng lúc càng lớn.

Sau khi Ô Thị Khỏa uống vài chén rượu, rốt cuộc ổn định tâm thần, trở về phòng nằm ngủ.

Chỉ là, Ô Thị Khỏa không ngủ say như chết, mà trong giấc mộng, lại không ngừng hiện lên khuôn mặt Lưu Khảm. Khoảng chừng tới giờ sửu, y đột nhiên hô lớn một tiếng, bật dậy, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh. Tiểu thiếp thiên kiều bá mỵ kia cũng bị Ô Thị Khỏa y làm thức tỉnh.

- Lão gia, ngài sao vậy?

Trái tim Ô Thị Khỏa đập thành thạch, nhắm mắt lại, cố hít thật sâu vài hơi, rồi sau đó thở dài, trên khuôn mặt hiện ra vẻ chán nản.

- Không có gì, chỉ là giấc mộng mà thôi!

Y khoác áo, nói:

- Nàng ngủ đi, ta đi ra ngoài một chút.

Cũng không quan tâm ả tiểu thiếp kia phản ứng thế nào, Ô Thị Khỏa khoác chiếc áo trên vai mà đi. Y cũng không nói cho tiểu thiếp kia biết, y gặp ác mộng, mộng thấy Ô Ứng Nguyên và Ô Đình Uy máu me dầm dề tiến về phía y, sau đó Lưu Khảm xuất hiện, cầm lưỡi dao sắc bén trong tay, cười gằn áp bức y.

Ngày suy nghĩ, đêm gặp ác mộng.

Chắc hẳn vì nguyên nhân này. . .

Ô Thị Khỏa đi ra khỏi phòng ngủ, một mình ngồi trong đại sảnh trống rỗng, nhìn ánh lửa trong lò sưởi trước mặt dần dần mờ nhạt.

- Cái ai không, mang thêm chút than lửa đến đây?

Y lớn tiếng gọi, thế nhưng không có ai đáp lại.

- Có ai không, cho ta thêm chút than lửa!

Vẫn yên tĩnh như trước, không ai đáp lại. Theo lý mà nói, trong phủ nhất định phải có người trực đêm, vì sao không ai đáp lại?

Mặc dù đang ngủ, hoặc vì gió tuyết quá lớn, không nghe được, cũng không thể lạnh lẽo như vậy.

Trong lòng Ô Thị Khỏa đột nhiên trào lên một cổ dự cảm không hay.

Y hô lớn:

- Có ai không?

Lời nói còn chưa dứt, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm lả lẩm, nhưng lại có chút quen tai:

- Ô Thị Quân, xin hỏi có gì sai bảo?

Ai cũng không nghĩ tới, trong một đêm gió tuyết, Lưu Khảm sẽ đột nhiên phát động đột kích Ô Thị Bảo tại thành Ngũ Nguyên.

Ngay việc đi đến được Đô thành cũng là vấn đề, vậy thì tập kích như thế nào?

Nhưng Lưu Khảm vẫn cứ làm như vậy.

Khi gió tuyết nổi lên, Lưu Khảm không phải là không nghĩ tới ngừng tiến công.

Nhưng Lưu Cự lại vô tình nhắc nhở hẩn một câu:

- Khí trời ác liệt như vậy, có quỷ mới mong hành quân chiến đấu.

Chuyện ngay cả quỷ đều không muốn làm, như vậy người Ô Thị bảo chẳng phải là càng như thế? Chắc hẳn thủ vệ Ô Thị bảo hiện giờ nhất định là vô cùng thư thả. Đã như vậy, thần binh của mình xuất hiện như trời giáng ở trước Ô Thị bảo, chẳng phải là hiệu quả kì binh lại càng thêm cường liệt hay sao?

Trong lịch sử cũng không phải là không có những trận tập kích trong đêm mưa tuyết thành công tiêu biểu!

Lưu Khảm không nhớ rõ, nhưng trong ấn tượng kiếp trước, trận chiến điển hình như vậy quả thật là có.

Nghĩ tới đây, Lưu Khảm lập tức lệnh cho bộ khúc dưới trướng, vượt qua gió tuyết mà tiến lên. Lộ trình hai trăm dặm, cứ như vậy bị hẩn mạnh mẽ chạy tới. Lúc đến Ô Thị bảo, sắc trời đã khuya, cơ hồ tất cả chiến mã đều mệt đến không thể nhúc nhích được, càng đừng nói trên đường đi đã có tổn thất ít nhất bảy tám trăm người. Nhưng mục tiêu đang ở trước mặt, Lưu Khảm cùng đám bộ khúc vẫn là vô cùng hưng phấn.

Hắn chọn ra hơn trăm tên tráng sĩ thân thủ nhanh nhẹn, mạo hiểm gió tuyết leo lên tường thành.

Tại thành đầu của Ô Thị bảo lại không có một người nào thủ vệ, tất cả binh sĩ đều trốn trong phòng ngủ ngon, bị Lưu Khảm xông vào, lập tức giết chết. Cứ như vậy, dùng cái giá tổn thất tám trăm người, Lưu Khảm cơ hồ không phí chút sức lực, liền đã khống chế Ngũ Nguyên thành.

Căn cứ theo lời nhắc của Ô Đình Uy, tư binh của Ô Thị bảo phần lớn đều tập trung ở binh doanh thành nam.

Mà phủ đệ Ô gia, có chừng hai ba trăm hộ vệ phụ trách. Lưu Khảm chia binh làm hai đường, cho Lưu Cự mang theo hơn ngàn người tiến đến khống chế binh doanh. Hắn đích thân mang theo hơn năm trăm người, theo đường lớn trong Ô Thị bảo thẳng đến phủ đệ Ô gia. Không thể không nói, Ô Thị Khỏa đích thực là chuẩn bị an cư lạc nghiệp tại Cửu Nguyên, có thể thấy được điều này từ những con đường rải đá vụn, chất lượng so với đường cái ở Lạc Dương còn tốt hơn.

Cửa lớn phủ đệ đóng chặt, nhìn bên trên yên tĩnh lạnh lẽo.

Lưu Khảm còn chưa hạ lệnh cường công, lập lại chiêu cũ, sai người bay qua đầu tường, vào trong phủ đệ, mở cửa phủ đệ ra.

Rồi sau đó, năm trăm quân tốt cùng nhau tiến lên, lần lượt đến từng phòng tra soát.

Lưu Khám ra lệnh, không phân biệt nam nữ lão ấu, chỉ cần thở mạnh một hơi, một người cũng không để lại, giết sạch toàn bộ.

Có thể ở trong phủ đệ này, chắc chắn đều là người thân cận hoặc là gia nhân của Ô Thị Khỏa. Đã xé rách da mặt, vậy thì cũng không còn gì để nói nữa.

Lưu Khám đã hạ lệnh động thủ, cũng liền sẽ không lưu tình.

Một hồi giết hại máu tanh, cứ như vậy vô thanh vô tức triển khai, rất nhiều người bị giết trong giấc mộng, cũng có người chợt tỉnh, nhưng không kịp phản kháng đã bị phanh thây thành muôn mảnh. Trong mỗi phòng đều tràn ngập máu tươi, máu đặc chảy ra bậc cửa, nhuộm hồng cả tuyết trắng. Mà bão tuyết gào thét, làm biến mất vô số tiếng kêu khóc của người sắp chết.

Lưu Khám một tay kéo xích kỳ, một tay cầm phương chùy, giết vào trong.

Dọc đường có vài người lao tới ngăn cản, nhưng đều bị hấn giết chết ngay tại chỗ.

Miệng xích kỳ vẫn còn chảy xuống máu tươi.

Trên đầu phương chùy, vẫn còn dính máu óc thịt, còn có cốt tủy trắng xóa.

Hắn cười lớn, đi vào phòng khách.

Ô Thị Khỏa với khuôn mặt mập mạp tròn tròn, cổ nặn ra một nụ cười:

- Thật là Lưu Quân hầu!

- Ô Quân hầu, từ biệt mấy năm, lại không nghĩ gặp lại ở nơi nghèo nàn này... Nhưng nhìn bộ dạng này của Quân hầu, giống như là không chào đón Lưu mỗ a!

- Ha ha ha, nói gì vậy, Quân hầu đến đây, Ô Thị Khỏa cao hứng còn không kịp, thế nào không chào đón Quân hầu đâu?

Tim Ô Thị Khỏa đã chìm đến bụng, mặc dù có chút chấn kinh, nhưng ngoài mặt không chút nào bối rối, la lớn:

- Người đâu, mang rượu lên!

Một tiếng này, cơ hồ là gào lên!

Lưu Khám đứng tại cửa đại thính, lẳng lặng nhìn y, không nói một lời.

- Người đâu, có ai không!

- Aiz!

Lưu Khám than nhẹ một tiếng:

- Ô Thị quân, ta đã đứng ở đây, ngươi cho rằng trong phủ này sẽ còn có người nghe mệnh lệnh của ngươi sao?

Ô Thị Khỏa một khuôn mặt đầy thịt run rẩy một hồi, vẫn không tin hô:

- Ô Tín, Ô Dũng...

- Ô Tín... Vừa rồi lúc đến đây, tựa hồ có vài người nhảy ra, ý đồ ngăn trở ta. Nhưng những người đó đều bị ta giết rồi!

Nói xong, Lưu Khám buông phương chùy xuống, từ cửa phòng quơ lấy một cái ki, đi đến bên cạnh lò sưởi cũng tiến vào.

Lửa than, đột nhiên nóng sáng lên.

Lưu Khám liền ngồi chồm hõm xuống cạnh lò sưởi, thò tay nhắc một bình rượu lên, uống ừng ực hai ngụm cười cười:

- Là rượu Giang Dương.

Giờ phút này Ô Thị Khỏa cũng đã tuyệt vọng.

Y dùng ánh mắt hung ác dừng tại người Lưu Khám, không nói một lời.

- Thực hoài niệm, năm đó uống một trận cùng Quân hầu ở Ô Thị bảo a.

Ô Thị Khỏa nhìn chằm chằm Lưu Khám, nhả từng chữ một:

- Hiện nay ta có chút hối hận, năm đó vì sao lại giúp người, cái đồ vong ân phụ nghĩa này.

- Hô!

Lưu Khám thở dài một hơi:

- Quân hầu không phải là giúp ta, mà chính là giúp nước Tần.

Tuy thời gian đã qua hai năm, Khám có lời muốn hỏi, mong rằng Quân hầu chỉ giáo: Với thể mệnh mẽ hiện nay của Quân hầu, không chế Cửu Nguyên và Nguyệt Thị, cùng Hung Nô, Đông Hồ kết giao mật thiết, liệu còn có tâm trợ nước Tần nữa sao?

Ô Thị Khỏa biến sắc, miệng ngậm ngừng, không nói nên lời.

Y là người đã đến địa vị này, không có khả năng noi theo Lưu Bang, nói những lời vô dụng.

Ô Thị Khỏa cười lạnh:

- Năm đó ta giúp người, xác thực là tận tâm vì nước Tần; lẽ nào Quân hầu hôm nay, lại tận lực vì nước Tần hay sao?

Lưu Khám lắc đầu:

- Ta chỉ tận lực vì chính mình!

- Khỏa cũng như thế!

Đột nhiên nở nụ cười, Ô Thị Khỏa vuốt áo:

- Không nghĩ tới, một phen nói hai năm trước của Quân hầu, lại làm cho người và ta hôm nay, bình đẳng tương kiến, thời ư? Mệnh ư? Thoạt nhìn, ta đã thua, nhưng không biết Quân hầu người định xử trí Ô Thị Khỏa ta như thế nào?

Kia ngụ ý nói là: Tạo thành cục diện hôm nay, thực ra đầu sỏ chính là Lưu Khám người.

Thử nghĩ, nếu không phải hai năm trước Lưu Khám đề nghị Ô Thị Khỏa chuyển tới Cửu Nguyên, Ô Thị Khỏa hôm nay sợ còn đang ở tại Ô Thị bảo ở Kê Đầu sơn, trải qua những ngày tiêu dao khoái hoạt. Nhưng chỉ vì một chuyển dời đi, lại làm cho Ô Thị Khỏa sinh ra dã tâm, mới có kết cục ngày hôm nay.

- Tôn tử người, hiện đang làm khách trong phủ của ta.

Lưu Khám như không thèm đếm xỉa nói ra một câu, lại làm cho Ô Thị Khỏa giật nảy mình.

- Ô Quân hầu a, ta thật không biết nên xử trí người như thế nào.

Lưu Khám thở dài một tiếng:

- Cần phải nói, người từng là ân nhân cứu mạng của ta, vốn không nên cùng người giường cung bạt kiếm như thế này. Nhưng Cửu Nguyên này, ta nhất định phải có được. Ô Thị bảo của người ở Cửu Nguyên này cường thế như vậy, thật làm cho ta cảm thấy khó xử... Người nói xem, ta nên xử trí người như thế nào?

Ô Thị Khỏa nói:

- Ta có thể rời khỏi Cửu Nguyên.

Lưu Khám cười nói:

- Nếu người đổi vị trí là ta, người cảm thấy, người sẽ đồng ý sao?

- Lưu Khâm, ta đã hơn sáu mươi rồi... phúc nên hưởng, ta đều đã hưởng qua. Sống hay chết đối với ta mà nói cũng không có gì khác nhau. Ta có thể đem tất cả tài sản của Ô thị giao cho người, còn có, ở dưới Kê Đầu sơn, ta có một bảo tàng, vốn năm đó ta vì đề phòng vạn nhất mà xây nên. Trong bảo khố có vô số tài bảo, mười vạn dật hoàng kim... ta không yêu cầu gì, chỉ mua lại một mạng của cháu ta.

Mười vạn dật hoàng kim!

Trong lòng Lưu Khâm chấn kinh!

Tài phú của Ô Thị Khỏa này thật là dọa người...

Nhớ năm đó, trong tay mình hơn mười nghìn dật hoàng kim, đã cảm thấy rất giàu có rồi, nhưng lão già này, nói đến mười vạn dật hoàng kim, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái. Dưới gầm trời này, nếu người nào có thể so sánh tài phú với Ô Thị Khỏa, chỉ sợ ngoài Tần Thanh đã chết, thì không còn ai bằng.

- Ô Đình Uy đã làm con của ta bị thương!

- A?

- Khả năng con của ta sẽ tàn tật cả đời còn lại... Lão Ô, ta thừa nhận ta rất động tâm, nhưng là so với con của ta, chớ nói mười vạn dật hoàng kim, coi chừng là triệu dật hoàng kim để trước mặt ta, nếu như để con ta giết Ô Đình Uy, ta cũng sẽ đồng ý với nó.

Về phần bảo tàng mà người nói, ha ha, ta cũng không phải rất lo lắng.

Người không nói, cũng sẽ không có ai biết đầu mối... đến bây giờ ta vẫn không hề động thủ, cũng chỉ bởi vì phần tình nghĩa năm đó người cứu ta.

Lão Ô... người tự sát đi.

Chọn cách chết thể diện này, ta có thể cam đoan, sẽ đem người an táng hoành tráng.

Ô Thị Khỏa nói:

- Vậy là không còn đường sống vẹn toàn rồi?

Lưu Khâm lắc đầu, cười nói:

- Còn đường nào hay không, trong lòng người chẳng phải rõ ràng sao?

Ô Thị Khỏa đứng vụt dậy, một lát sau rung giọng nói:

- Lưu Quân hầu, vậy xin người cho ta cái chết không chảy máu đi... Nguyên kiếp sau, lại đối địch với người. Cổ nhân có một truyền thuyết, người có thể chết mà không chảy máu, có thể bảo trụ linh hồn hoàn chỉnh.

Ngược lại Ô Thị Khỏa không lộ ra một chút chịu thua, Lưu Khâm cũng đứng lên, gật gật đầu:

- Lưu mỗ tiên Ô Quân hầu đi vui về.

200. Chương 472-479

Chương 472-474: Tranh đoạt Cửu Nguyên (9-11)

Ai cũng không nghĩ tới, trong một đêm gió tuyết, Lưu Khâm sẽ đột nhiên phát động đột kích Ô Thị Bảo tại thành Ngũ Nguyên.

Ngay việc đi đến được Đô thành cũng là vấn đề, vậy thì tập kích như thế nào?

Nhưng Lưu Khâm vẫn cứ làm như vậy.

Khi gió tuyết nổi lên, Lưu Khâm không phải là không nghĩ tới ngừng tiến công.

Nhưng Lưu Cự lại vô tình nhắc nhở hần một câu:

- Khí trời ác liệt như vậy, có quỷ mới mong hành quân chiến đấu.

Chuyện ngay cả quỷ đều không muốn làm, như vậy người Ô Thị bảo chẳng phải là càng như thế? Chắc hẳn thủ vệ Ô Thị bảo hiện giờ nhất định là vô cùng thư thả. Đã như vậy, thần binh của mình xuất hiện như trời giáng ở trước Ô Thị bảo, chẳng phải là hiệu quả kì binh lại càng thêm cường liệt hay sao?

Trong lịch sử cũng không phải là không có những trận tập kích trong đêm mưa tuyết thành công tiêu biểu!

Lưu Khám không nhớ rõ, nhưng trong ấn tượng kiếp trước, trận chiến diễn hình như vậy quả thật là có.

Nghĩ tới đây, Lưu Khám lập tức lệnh cho bộ khúc dưới trướng, vượt qua gió tuyết mà tiến lên. Lộ trình hai trăm dặm, cứ như vậy bị hấn mạnh mẽ chạy tới. Lúc đến Ô Thị bảo, sắc trời đã khuya, cơ hồ tất cả chiến mã đều mệt đến không thể nhúc nhích được, càng đừng nói trên đường đi đã có tổn thất ít nhất bảy tám trăm người. Nhưng mục tiêu đang ở trước mặt, Lưu Khám cùng đám bộ khúc vẫn là vô cùng hưng phấn.

Hắn chọn ra hơn trăm tên tráng sĩ thân thủ nhanh nhẹn, mạo hiểm gió tuyết leo lên tường thành.

Tại thành đầu của Ô Thị bảo lại không có một người nào thủ vệ, tất cả binh sĩ đều trốn trong phòng ngủ ngon, bị Lưu Khám xông vào, lập tức giết chết. Cứ như vậy, dùng cái giá tổn thất tám trăm người, Lưu Khám cơ hồ không phí chút sức lực, liền đã khống chế Ngũ Nguyên thành.

Căn cứ theo lời nhắn của Ô Đình Uy, tư binh của Ô Thị bảo phần lớn đều tập trung ở binh doanh thành nam.

Mà phủ đệ Ô gia, có chừng hai ba trăm hộ vệ phụ trách. Lưu Khám chia binh làm hai đường, cho Lưu Cự mang theo hơn ngàn người tiến đến khống chế binh doanh. Hắn đích thân mang theo hơn năm trăm người, theo đường lớn trong Ô Thị bảo thẳng đến phủ đệ Ô gia. Không thể không nói, Ô Thị Khảo đích thực là chuẩn bị an cư lạc nghiệp tại Cửu Nguyên, có thể thấy được điều này từ những con đường rải đá vụn, chất lượng so với đường cái ở Lạc Dương còn tốt hơn.

Cửa lớn phủ đệ đóng chặt, nhìn bên trên yên tĩnh lạnh lẽo.

Lưu Khám còn chưa hạ lệnh cường công, lập lại chiêu cũ, sai người bay qua đầu tường, vào trong phủ đệ, mở cửa phủ đệ ra.

Rồi sau đó, năm trăm quân tốt cùng nhau tiến lên, lần lượt đến từng phòng tra soát.

Lưu Khám ra lệnh, không phân biệt nam nữ lão ấu, chỉ cần thở mạnh một hơi, một người cũng không để lại, giết sạch toàn bộ.

Có thể ở trong phủ đệ này, chắc chắn đều là người thân cận hoặc là gia nhân của Ô Thị Khảo. Đã xé rách da mặt, vậy thì cũng không còn gì để nói nữa.

Lưu Khám đã hạ lệnh động thủ, cũng liền sẽ không lưu tình.

Một hồi giết hại máu tanh, cứ như vậy vô thanh vô tức triển khai, rất nhiều người bị giết trong giấc mộng, cũng có người chợt tỉnh, nhưng không kịp phản kháng đã bị phanh thây thành muôn mảnh. Trong mỗi phòng đều tràn ngập máu tươi, máu đặc chảy ra bậc cửa, nhuộm hồng cả tuyết trắng. Mà bão tuyết gào thét, làm biến mất vô số tiếng kêu khóc của người sắp chết.

Lưu Khám một tay kéo xích kỳ, một tay cầm phương chùy, giết vào trong.

Dọc đường có vài người lao tới ngăn cản, nhưng đều bị hấn giết chết ngay tại chỗ.

Miệng xích kỳ vẫn còn chảy xuống máu tươi.

Trên đầu phương chùy, vẫn còn dính máu óc thịt, còn có cốt tủy trắng xóa.

Hắn cười lớn, đi vào phòng khách.

Ô Thị Khảo với khuôn mặt mập mạp tròn tròn, cổ nặn ra một nụ cười:

- Thật là Lưu Quân hầu!

- Ô Quân hầu, từ biệt mấy năm, lại không nghĩ gặp lại ở nơi nghèo nàn này... Nhưng nhìn bộ dạng này của Quân hầu, giống như là không chào đón Lưu mỗ a!

- Ha ha ha, nói gì vậy, Quân hầu đến đây, Ô Thị Khỏa cao hứng còn không kịp, thế nào không chào đón Quân hầu đâu?

Tim Ô Thị Khỏa đã chìm đến bụng, mặc dù có chút chấn kinh, nhưng ngoài mặt không chút nào bối rối, la lớn:

- Người đâu, mang rượu lên!

Một tiếng này, cơ hồ là gào lên!

Lưu Khám đứng tại cửa đại thính, lẳng lặng nhìn y, không nói một lời.

- Người đâu, có ai không!

- Aiz!

Lưu Khám than nhẹ một tiếng:

- Ô Thị quân, ta đã đứng ở đây, ngươi cho rằng trong phủ này sẽ còn có người nghe mệnh lệnh của ngươi sao?

Ô Thị Khỏa một khuôn mặt đầy thịt run rẩy một hồi, vẫn không tin hô:

- Ô Tín, Ô Dũng...

- Ô Tín... Vừa rồi lúc đến đây, tựa hồ có vài người nhảy ra, ý đồ ngăn trở ta. Nhưng những người đó đều bị ta giết rồi!

Nói xong, Lưu Khám buông phương chùy xuống, từ cửa phòng quơ lấy một cái ki, đi đến bên cạnh lò sưởi cũng tiến vào.

Lửa than, đột nhiên nóng sáng lên.

Lưu Khám liền ngồi chồm hõm xuống cạnh lò sưởi, thò tay nhắc một bình rượu lên, uống ừng ực hai ngụm cười cười:

- Là rượu Giang Dương.

Giờ phút này Ô Thị Khỏa cũng đã tuyệt vọng.

Y dùng ánh mắt hung ác dừng tại người Lưu Khám, không nói một lời.

- Thực hoài niệm, năm đó uống một trận cùng Quân hầu ở Ô Thị bảo a.

Ô Thị Khỏa nhìn chăm chăm Lưu Khám, nhả từng chữ một:

- Hiện nay ta có chút hối hận, năm đó vì sao lại giúp ngươi, cái đồ vong ân phụ nghĩa này.

- Hô!

Lưu Khám thở dài một hơi:

- Quân hầu không phải là giúp ta, mà chính là giúp nước Tần.

Tuy thời gian đã qua hai năm, Khám có lời muốn hỏi, mong rằng Quân hầu chỉ giáo: Với thể mạnh mẽ hiện nay của Quân hầu, không chế Cửu Nguyên và Nguyệt Thị, cùng Hung Nô, Đông Hồ kết giao mật thiết, liệu còn có tâm trợ nước Tần nữa sao?

Ô Thị Khỏa biến sắc, miệng ngáp ngừng, không nói nên lời.

Y là người đã đến địa vị này, không có khả năng noi theo Lưu Bang, nói những lời vô dụng.

Ô Thị Khỏa cười lạnh:

- Năm đó ta giúp ngươi, xác thực là tận tâm vì nước Tần; lẽ nào Quân hầu hôm nay, lại tận lực vì nước Tần hay sao?

Lưu Khám lắc đầu:

- Ta chỉ tận lực vì chính mình!

- Khỏa cũng như thế!

Đột nhiên nở nụ cười, Ô Thị Khỏa vuốt áo:

- Không nghĩ tới, một phen nói hai năm trước của Quân hầu, lại làm cho người và ta hôm nay, binh đao tương kiến, thời ư? Mệnh ư? Thoạt nhìn, ta đã thua, nhưng không biết Quân hầu người định xử trí Ô Thị Khỏa ta như thế nào?

Kia ngụ ý nói là: Tạo thành cục diện hôm nay, thực ra đầu sỏ chính là Lưu Khảm người.

Thử nghĩ, nếu không phải hai năm trước Lưu Khảm đề nghị Ô Thị Khỏa chuyển tới Cửu Nguyên, Ô Thị Khỏa hôm nay sợ còn đang ở tại Ô Thị bảo ở Kê Đầu sơn, trải qua những ngày tiêu dao khoái hoạt. Nhưng chỉ vì một chuyện dời đi, lại làm cho Ô Thị Khỏa sinh ra dã tâm, mới có kết cục ngày hôm nay.

- Tôn tử người, hiện đang làm khách trong phủ của ta.

Lưu Khảm như không thềm đếm xỉa nói ra một câu, lại làm cho Ô Thị Khỏa giật nảy mình.

- Ô Quân hầu a, ta thật không biết nên xử trí người như thế nào.

Lưu Khảm thở dài một tiếng:

- Cần phải nói, người từng là ân nhân cứu mạng của ta, vốn không nên cùng người giương cung bạt kiếm như thế này. Nhưng Cửu Nguyên này, ta nhất định phải có được. Ô Thị bảo của người ở Cửu Nguyên này cường thế như vậy, thật làm cho ta cảm thấy khó xử... Người nói xem, ta nên xử trí người như thế nào?

Ô Thị Khỏa nói:

- Ta có thể rời khỏi Cửu Nguyên.

Lưu Khảm cười nói:

- Nếu người đổi vị trí là ta, người cảm thấy, người sẽ đồng ý sao?

- Lưu Khảm, ta đã hơn sáu mươi rồi... phúc nên hưởng, ta đều đã hưởng qua. Sống hay chết đối với ta mà nói cũng không có gì khác nhau. Ta có thể đem tất cả tài sản của Ô thị giao cho người, còn có, ở dưới Kê Đầu sơn, ta có một bảo tàng, vốn năm đó ta vì đề phòng vạn nhất mà xây nên. Trong bảo khố có vô số tài bảo, mười vạn dật hoàng kim... ta không yêu cầu gì, chỉ mua lại một mạng của cháu ta.

Mười vạn dật hoàng kim!

Trong lòng Lưu Khảm chấn kinh!

Tài phú của Ô Thị Khỏa này thật là dọa người...

Nhớ năm đó, trong tay mình hơn mười nghìn dật hoàng kim, đã cảm thấy rất giàu có rồi, nhưng lão già này, nói đến mười vạn dật hoàng kim, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái. Dưới gầm trời này, nếu người nào có thể so sánh tài phú với Ô Thị Khỏa, chỉ sợ ngoài Tần Thanh đã chết, thì không còn ai bằng.

- Ô Đình Uy đã làm con của ta bị thương!

- A?

- Khả năng con của ta sẽ tàn tật cả đời còn lại... Lão Ô, ta thừa nhận ta rất động tâm, nhưng là so với con của ta, chớ nói mười vạn dật hoàng kim, coi chừng là triệu dật hoàng kim để trước mặt ta, nếu như để con ta giết Ô Đình Uy, ta cũng sẽ đồng ý với nó.

Về phần bảo tàng mà người nói, ha ha, ta cũng không phải rất lo lắng.

Người không nói, cũng sẽ không có ai biết đầu mối... đến bây giờ ta vẫn không hề động thủ, cũng chỉ bởi vì phần tình nghĩa năm đó người cứu ta.

Lão Ô... người tự sát đi.

Chọn cách chết thể diện này, ta có thể cam đoan, sẽ đem người an táng hoành tráng.

Ô Thị Khỏa nói:

- Vậy là không còn đường sống vẹn toàn rồi?

Lưu Khám lắc đầu, cười nói:

- Còn đường nào hay không, trong lòng người chẳng phải rõ ràng sao?

Ô Thị Khỏa đứng vụt dậy, một lát sau rung giọng nói:

- Lưu Quân hầu, vậy xin người cho ta cái chết không chảy máu đi... Nguyên kiếp sau, lại đối địch với người. Cổ nhân có một truyền thuyết, người có thể chết mà không chảy máu, có thể bảo trụ linh hồn hoàn chỉnh.

Ngược lại Ô Thị Khỏa không lộ ra một chút chịu thua, Lưu Khám cũng đứng lên, gật gật đầu:

- Lưu mỗ tiên Ô Quân hầu đi vui về.

Chỉ thấy Ô Thị Khỏa đưa tay giật màn vải xuống, sau đó xé thành một đoạn thật dài, xoắn lại với nhau, vung tay ném lên xà ngang.

- Lưu Quân hầu, ta ở trên trời nhìn người, nếu như tránh thoát được sấm sét của Thượng tướng quân.

Lưu Khám cười cười, không để ý đến Ô Thị Khỏa, xoay người đi ra ngoài đại thính. Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng thét vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân truyền đến, Ô Thị Khỏa rút bảo kiếm trên tường ra, hung tợn hướng về phía Lưu Khám, mũi kiếm lao tới.

- Aiz!

Lưu Khám thở dài, nhẹ nhàng xoay người một cái, xích kỳ hươu ngang một vòng sáng, ánh máu bắn ra.

Ô Thị Khỏa bùm lấy cổ, máu tươi từ kẽ tay chảy xuôi xuống, lập tức nhuộm hồng cả một mảng đại bào tuyết trắng.

- Ô Thị quân, ta vốn

không giết người, không phải là không muốn giết người, mà là không tìm thấy một cái cớ để giết người.

Lưu Khám thu hồi xích kỳ, nhìn Ô Thị Khỏa, có chút thương hại nói:

- Ngược lại người lại tự mình chạy tới, cho ta ngay một cái lý do không thể không giết người.

Ô Thị Khỏa thở phì phò, nói không nên lời.

Một kích vừa rồi của Lưu Khám đã đoạn ngang cổ họng y. Bịch một tiếng, y quỵ xuống đất, thân thể chậm rãi đổ về phía trước.

- Lão gia, lão gia!

Một nữ nhân cơ hồ nửa thân trần từ trong nhà vọt ra, ôm Ô Thị Khỏa, lớn tiếng la lên.

Vừa rồi, tiếng thét lên chính là của nàng.

Lưu Khám nhìn nữ nhân kia, đột nhiên hỏi:

- Đây, người tên là gì?

Nữ nhân run lên một cái, rung giọng nói:

- Thiếp thân, thiếp thân là Lan Cơ.

- Y đối với người rất tốt sao?

Nữ nhân nhẹ nhàng gật đầu, nhưng chợt liên vọt lắc đầu.

Lưu Khám thở dài một hơi:

- Lão Ô, ta giết người vốn là bất đắc dĩ, người đã ưa thích nữ tử này, ta đây... để nàng ra đi cùng người!

Lời còn chưa dứt, tiếng hét chói tai của nữ nhân kia chợt im bặt.

Lưu Khám nhặt lên bảo kiếm rơi trên đất, tay nâng kiếm, đâm chết nữ nhân kia.

Lửa thiêu không hết, gió xuân lại mọc a...

Ô Thị Khảo liền chết như vậy!

Gia đình Ô Thị bảo như rắn mất đầu, dưới công kích hung tàn của Lưu Cự, chỉ giữ vững được một lát là mất đi ý chí chống cự.

Hừng đông, gió tuyết ngừng...

Sau khi bách tính Ngũ Nguyên thành ra khỏi nhà, đột nhiên phát hiện cờ lớn của Ô Thị bảo trên thành đầu Ngũ Nguyên đã biến thành cờ Thương Long.

Cờ lớn trong gió, bay phàn phật.

Thương Long chín móng trên cờ lớn kia, uốn lượn như muốn phóng lên trời.

- Xem, đây không phải là đại quân gia Ô gia sao?

Ở trên cửa thành Ngũ Nguyên treo một loạt đầu người, ước chừng tới sáu bảy mươi cái.

Máu tươi sớm đã bị đông cứng thành băng, nhưng mặt mày vẫn rõ ràng, rất nhiều người nhận ra được, cái đầu người ở chính giữa kia, chính là thủ cấp của Ô Tín. Theo thứ tự từ trên xuống dưới, tất cả đều là người có thân phận trong Ô Thị bảo. Như thế nào trong vòng một đêm, toàn bộ đều chết hết?

Người của Ngũ Nguyên thành mặc dù không nhiều nhưng tụ tập lại cùng một chỗ, cũng khó tránh khỏi to nhỏ loạn thành một đoàn.

Lúc này, trên cửa thành lâu, xuất hiện một thân ảnh khôi ngô hùng tráng, mặc một thân ngư lân giáp, đặc biệt bắt mắt.

- Ta chính là Quảng Võ quân Lưu Khám, từ hôm nay trở đi, Ngũ Nguyên thành theo ta về với sự cai trị của Đại Tần.

Một tộc Ô thị, mưu đồ bí mật tạo phản, đã bị giết toàn bộ. Lần này chỉ truy cứu tội của Ô gia, những người vô can, an tâm mà làm việc đi.

Quảng Võ quân là ai?

Đối với bá tánh sinh sống tại vùng biên hoang và bần tiện mà nói, hiển nhiên là rất lạ lẫm.

Có một nam tử mất một cánh tay, với bộ râu quai nón rậm rì, đột nhiên kinh hô một tiếng:

- Chẳng lẽ là Lão Bi Phú Bình?

Gã ngẩng đầu lên quan sát thật kĩ, lớn tiếng hoan hô nói:

- Là lão Bi Phú Bình, chính là lão Bi Phú bình năm xưa quyết chiến với quân Hung Nô!

Người Cửu Nguyên có lẽ không biết Quảng Võ quân là người nào, nhưng nếu nhắc tới bốn chữ lão Bi Phú bình, giống như sấm đánh bên tai, lập tức tiếng hoan hô như sấm dậy. Bá tính thành Ngũ Nguyên đối với câu chuyện tám năm trước, đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ. Ô Thị Khảo chết rồi, cũng liền chết đi... So sánh ra, lão Bi Phú Bình lại càng quen thuộc với họ hơn, càng làm cho họ cảm thấy thân thiết hơn. Tất cả hoảng loạn lập tức biến mất.

Lưu Khám đứng trên thành đầu, chỉ là cười cười, quay người biến mất bóng dáng.

Thay vào đó là một đội sĩ tốt quân Tần áo giáp lấp lánh, chuy kẻ đen, uy vũ đứng trên thành lâu.

Ngũ Nguyên này hình như đã quay về lại nước Tần rồi...

- A Khám, Ngũ Nguyên thành tới tay, chẳng bao lâu toàn bộ Cửu Nguyên đều sẽ thuộc về chúng ta.

Nhưng sao nhìn người lo lắng vậy, tựa hồ tuyệt không vui vẻ? Lúc này người nên vui vẻ mới đúng, chúng ta đã có chỗ đặt chân rồi!

Trên thành lâu, Lưu Khâm đứng dưới bóng cờ, nhìn ánh trời chiều rực rỡ, chiếu xuống cánh đồng tuyết mênh mông.

Ánh mặt trời cũng không ấm áp, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy có chút trong trẻo lạnh lùng. Hắn vô thức vuốt vuốt áo khoác, sắc mặt lộ ra ngưng trọng.

- Đạt được thì thế nào? Cũng chỉ là tạm thời.

Lưu Khâm chỉ vùng đất mênh mông, khẽ nói:

- Chúng ta mặc dù chiếm lĩnh Ngũ Nguyên, tương lai coi như giữ được toàn bộ Cửu Nguyên, nhưng trước tiên phải đối mặt với nhiều vấn đề. Không nói đến mười vạn đại quân của Vương Ly đến tột cùng là có chiến bại hay không; còn có Nguyệt Thị ở Hà Bắc, Hung Nô, Lưu Sa quốc, Đông Hồ... Đại ca, huynh nhìn ngàn dặm đất màu mỡ này, chẳng lẽ không cảm thấy tịch liêu, vắng lạnh chút nào sao?

Không ai làm ruộng, đất đai phì nhiêu, cũng vô ích.

Không người sinh sản, không người dệt vải, không người nuôi thả ngựa, không người buôn bán hàng hóa... Cho dù đất đai có rộng lớn, lại có thể thế nào?

Hiện tại ta thật có chút lo lắng, ta có thể bảo vệ được vùng đất này hay không!

Lưu Cự sau lưng hắn, vỗ vỗ bờ vai hắn.

- A Khâm, đừng nghĩ nhiều rồi... Nhớ ngày xưa, Lâu Thương của chúng ta chẳng phải hoàn toàn là vùng đất hoang sao?

Cộng lại cũng chỉ hơn chút người này mà thôi. Nhưng về sau, chẳng phải là cũng phát triển thành nơi hơn một trăm nghìn người sao?

- Đó là có nước Tần làm chỗ dựa, không có tám trăm hộ di dân Quan Trung, Lâu Thương cũng không thể có được phát triển như bây giờ. Nhưng là bây giờ, cục diện chúng ta gặp phải so với Lâu Thương túng quẫn khốn khó gấp trăm lần. Hơn nữa, ta không có mười năm, để phát triển một Lâu Thương thứ hai.

- Không phải là người sao...

Lưu Cự nở nụ cười:

- Lúc ta vẫn còn đang chiêu cố nường, thường nghe Công Thúc tiên sinh nói, người Hồ cướp bóc người của chúng ta. Bọn chúng có thể cướp bóc người của chúng ta, vì cái gì chúng ta không thể cướp bóc người của chúng? Không phải là đoạt sao, ta đem đại quân động viên tới, trực tiếp giết đến, đoạt con mẹ chúng nó là được.

Cướp người? Buôn bán người?

Đây là liên quan đến vấn đề đạo đức.

Quan niệm của Lưu Khâm, sau khi đi vào thời đại này đã cải biến rất nhiều. Hắn có thể giết người như ngóe, có thể trêu đùa tâm nhân, có thể không từ thủ đoạn. Nhưng là đem người trở thành súc vật, trở thành thương phẩm hàng hóa để tranh đoạt, buôn bán, lại khó tránh khỏi có chút mâu thuẫn.

Nhớ đến thời đi học ở kiếp trước, trong lớp từng được dạy: Triều Tần là từ xã hội nô lệ chuyển sang thời đại phong kiến.

Nhưng trên thực tế, ở thời đại này, vẫn tồn tại nô lệ là có thật. Mà mua bán nô lệ cũng là chuyện rất bình thường.

Lưu Khâm hết lần này tới lần khác đối với việc này, có chút không thể nào tiếp thu được.

Cho nên, mặc dù là nhân khẩu ở Lâu Thương cực kỳ thiếu thốn, dù hắn có năng lực mua bán, từ đầu đến cuối cũng không có động tâm tư đến phương diện này.

Nhưng hôm nay Lưu Cự nói ra, lại làm cho Lưu Khâm không thể không nhìn thẳng vào vấn đề như vậy.

Không cướp đoạt, không buôn bán...

Đất Hà Nam rộng lớn như vậy, nếu chỉ đơn thuần dựa vào bổ sung lưu dân, thì lúc nào mới có thể hưng vượng đây? Cho nên, hẳn phải đi đoạt, cũng nhất định phải đối mặt với việc buôn bán người là sự thật. Nhẹ nhàng xoa xoa trán, nhìn ra vùng đất mệnh mệnh trông trải.

- Thông tri cho Quý Bố, lệnh cho y thừa dịp trước khi Bắc Hà tan tuyết, có thể nhanh chóng xuất kích, cướp đoạt nhân khẩu Nguyệt Thị.

Dừng lại một chút, Lưu Khâm nói tiếp:

- Đồng thời mệnh lệnh Quý Bố, nghiêm mật giám thị Nguyệt Thị và hướng đi của Hung Nô, tùy thời bắt báo ta.

Lưu Cự gạt đầu, đem một tên thân binh gọi tới.

Kỳ thật, ngay sau khi Lưu Khâm không chế Ngũ Nguyên thành đã phái người đi về bờ nam bên kia sông để thông tri đám người Quý Bố rồi.

Chắc hẳn hiện tại Quý Bố cũng đang dọc đường tiến quân đến bến thuyền Lâm Hà rồi...

Chương 474-475: Tranh đoạt Cửu Nguyên (12-13)

Lưu Khâm cố gắng ít xuất hiện, ý đồ che kín tin tức Ô Thị bảo bị công hãm.

Nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, điều này căn bản là không thể nào. Ô Thị bảo ở phía nam Hà Bắc, bên ngoài trường thành, chính là nơi đầu mối then chốt. Mà cũng khó cần phải nói, các thương nhân vãng lai nam bắc, trời biết có bao nhiêu người là thương nhân chân chính, lại có bao nhiêu người là thám tử người Hồ ở thảo nguyên tới? Trong Ngũ Nguyên thành, bất kỳ gió thổi cỏ lay gì đều khiến cho người ta chú ý.

Coi như Lưu Khâm quyết tâm hung ác tàn sát hết thành Ngũ Nguyên, chỉ sợ cũng không cách nào hoàn toàn phong tỏa tin tức... Bắc Hà rộng lớn như thế nào? Gần nghìn dặm! trong đó thảo nguyên đến quãng sông phía bắc có khoảng vài trăm dặm. Vài trăm dặm dọc theo sông này, chỉ có một trạm gác ven sông, thì như thế nào phong tỏa tin tức? Khó, đây tuyệt đối là chuyện vô cùng khó khăn.

Lưu Khâm tựa hồ đã có chút hiểu rõ, vì sao Thủy Hoàng Đế lại xây dựng Trường Thành ở bờ nam Hà Thủy, đem trường thành sáu nước kết nối thành một thể.

Vạn dặm tuyến biên phòng, bờ sông, sơn khẩu rậm rạp. Nếu như mỗi chỗ đều đóng một đội binh mã mà nói... Căn bản là mấy trăm nghìn người cũng không đủ.

Khi bảy nước còn tồn tại, Bắc Cương có Yên, Triệu, Ngụy, Tần. Quân đội bốn nước cộng lại cũng không thể ngăn cản dị tộc phía bắc xâm nhập. Huống chi, nước Tần còn con lúc này chỉ còn ba trăm nghìn nhân mã, muốn bảo vệ toàn bộ tuyến biên phòng, so với nói chuyện viễn vông có gì khác nhau? Xây dựng Trường Thành, dựng phong hỏa đài, đem khu khẩn yếu quan ải thiết lập. Dù chưa chắc đã có thể ngăn cản dị tộc, nhưng theo trình độ nào đó mà nói, cũng giảm bớt tổn thất.

Sau khi đánh lên Ngũ Nguyên thành, Lưu Khâm đứng trong đêm tuyết, từng nhìn thoáng qua trường thành nguy nga.

Đối với tòa kiến trúc được hậu thế xưng là kết tinh của văn minh kiến trúc Trung Hoa, trên mặt trăng cũng có thể nhìn thấy hình ảnh kỳ quan thế giới, tâm tư Lưu Khâm rất phức tạp. Trường thành, tuy ngăn được dị tộc, nhưng ở một khía cạnh nào đó, cũng nhốt chặt lòng người.

Từ các triều đại xây dựng, đạo tường vây này càng ngày càng dày!

Cho đến bây giờ, bề quan tỏa cảng...

Lúc leo lên Trường Thành, tâm tình Lưu Khâm hơi có chút mâu thuẫn phức tạp.

Kinh ngạc nhìn Trường Thành như cự long phủ phục bên bờ sông, bên tai Lưu Khâm đột nhiên vang lên một tiếng ca quen thuộc mà xa lạ.

Đều nói Trường Thành, hai bên là cổ hương.

Người biết Trường Thành dài bao nhiêu?

Nó một đầu từ đại mạc Lãnh Nguyệt ở biên quan.

Một đầu hợp với trái tim con gái Hoa Hạ.

Mặt trời chiếu dài theo Trường Thành.

Trường thành hùng phong muôn đời...

Ánh mặt trời chiếu rọi trên Trường Thành hùng vĩ, trong lòng Lưu Khâm lại có chút lạnh run.

- Quân hầu, vì sao thở dài?

Ngô Thần tiến lên phía trước thấp giọng hỏi thăm.

Lưu Khâm nhìn y, nhếch miệng cười, cũng không trả lời.

Sau khi công lược thành Ngũ Nguyên, Lưu Khâm đem phía bắc Hà Thủy và vùng đất lớn nhất phía nam Bắc Hà lập thành một châu. Bởi vì vùng lương hà có hai con sông cùng tồn tại, tên cũ là Tịnh châu, nơi này không phải là Tịnh Châu của triều Hán, vãn vẹn chỉ ở khu vực hai sông này.

Mệnh cho Tào Tham là Tịnh Châu Trưởng, Quý Bố là Tịnh châu úy, tạm xử lý việc ở Tịnh Châu!

Nhưng Lưu Khâm rất rõ ràng, đừng thấy thiết lập một châu, nhưng trên thực tế, Tịnh Châu này còn không so được với một huyện thành, muốn thống trị phát triển, còn cần phải làm rất nhiều việc. Lúc Lưu Khâm ở Lôu Thương, thường có rất nhiều nhân viên. Nhưng đến Hà Nam rồi, mới phát hiện, người bên cạnh mình thực sự là thiếu rất nhiều... Khuyết thiếu nhất chính là người bên cạnh mình, đều không còn ai, thật là đau đầu a!

Không biết, Thúc Tôn Thông vì việc chiêu tài của mình, tiến hành đến đâu rồi?

- An Dân huynh, bên Cù Diễn đã an bài thỏa đáng chưa?

An Dân là tên tự của Ngô Thần, chính là tên sau khi Ngô Thần đến Hà Nam tự lấy.

- Cù Diễn hết thấy bình thường, đại bộ phận lưu dân đều đã được an trí thỏa đáng. Nhưng có một số lưu dân, tựa hồ không quá an phận, nhiều lần gây sự cổ náo động. Tiêu tiên sinh đã đem những người này đi xử lý, còn có một nhóm người, chuẩn bị di chuyển đến Tịnh Châu.

- Tiêu tiên sinh suy tính không phải là không có đạo lý.

Nghĩ đến Tịnh Châu này quá mức quạnh quẽ, lão Tào cũng không dễ thống trị đi... À, tách ra an trí, cũng có thể giảm được một chút phiền toái.

- Tiêu tiên sinh còn nói, Quân hầu đã muốn phát triển ở Hà Nam, nhất định phải mau chóng đưa ra một chương trình.

Phương diện luật pháp cũng cần nhanh chóng hoàn thiện... Ý của y là, mong Quân hầu sớm trở về, cũng dễ dàng thương lượng công việc cần thiết.

Kỳ thực, vùng Hà Nam phần lớn vẫn là hoang vu.

Tiêu Hà sớm như vậy cần nhắc đến pháp luật, cũng cho thấy những dự kiến không bình thường của y. Không có quy củ, không thành phương viên. Nếu đợi đến khi Hà Nam phát triển, mới đi làm việc này, đến lúc đó liền xuất hiện nhiều tình huống hơn.

- Chớ gấp, chờ một chút đi!

Lưu Khâm đang chờ cái gì?

Ngô Thần cũng không rõ ràng lắm, nhưng có một chút có thể khẳng định, Lưu Khâm đang chờ đợi, nhất định là một chuyện vô cùng quan trọng. Lưu Khâm đã nói như vậy, Ngô Thần cũng không thúc giục Lưu Khâm. Vì vậy, đứng sau lưng Lưu Khâm cùng hân thưởng thức cảnh sắc đồ sộ của sông băng.

- Khởi bẩm Quân hầu, Quý Bố tướng quân phái người đến đây, nói là có chuyện quan trọng thương nghị.

Nhìn thấy đã gần trưa, nắng chiếu lên trên người đã có chút ấm áp, so với mười mấy ngày trước mặt trời hôm nay có chút thoải mái dễ chịu.

Một gã quân giáo leo lên tường thành, vội vã đến trước mặt Lưu Khảm.

Quý Bố có chuyện quan trọng?

Trong lòng Ngô Thần lúc đó lộp bộp một chút.

Quý Bố trấn thủ ven sông, chẳng lẽ lại nói, Nguyệt Thị có hành động?

Lưu Khảm mặt không biểu tình, nói một chữ:

- Nói!

- Tín sứ của Quý Bố tướng quân, đang ở dưới thành.

- Để y lên đây!

Chỉ trong chốc lát, một người trung niên má cao, búi tóc đã đi tới.

Sau khi dùng giọng Tần có chút cứng vắn an Lưu Khảm, lấy từ trong lòng ra một phong thư, hai tay đưa đến trước mặt Lưu Khảm. Người này nhìn thế nào đều không thấy giống người Tần và các nước Sơn Đông, hình thức không giống, mà là một người Hồ.

Ngô Thần không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Lưu Khảm nhận thư, không mở ra xem ngay lập tức, mà nhìn từ trên xuống dưới, nhìn trái nhìn phải tín sứ kia, đột nhiên hỏi:

- Người là người phương nào?

- Nê Mĩ là người Hạ quốc, cũng chính là người Ô Tôn.

Ô Tôn?

Ngô Thần nhin không được tò mò hỏi:

- Ô Tôn? Chính là nước Ô Tôn giỏi nuôi ngựa?

- Đại nhân cũng biết Ô Tôn?

Nê Mĩ mở to mắt nhìn về phía Ngô Thần.

Lưu Khảm cũng đã được nghe nói tới nước Ô Tôn, nhưng không phải là biết rất rõ về chủng tộc này. Thấy Ngô Thần hỏi Nê Mĩ, Lưu Khảm cũng không nói gì nữa, mở thư xem. Lúc đầu, lông mày có chút nhíu chặt, nhưng dần dần, trên mặt hiện lên sự vui vẻ.

- Nê Mĩ, người lập tức trở về, nói với chủ nhân nhà ngươi, nói điều kiện của nàng, ta đồng ý rồi. Nàng có thể lập tức báo cho Đại vương nhà ngươi, để y phái người đến, cùng ta thương nghị cụ thể vấn đề... Thay ta đa tạ tâm ý của nàng.

Nê Mĩ quỳ xuống dập đầu, đi xuống theo quân giáo.

- Quân hầu, chủ nhân của Nê Mĩ này là người như thế nào?

Lưu Khảm mỉm cười:

- Chủ nhân của y, hắc hắc... Tương lai người tự nhiên sẽ hiểu.

Nói xong, Lưu Khảm cho người mang một bó đuốc tới, đem thư đốt cháy. Trên mặt lại không còn chút nào ôn hòa của lúc trước.

- Quân hầu, ngài đây là...

Lưu Khảm mạnh cười một tiếng:

- An Dân, người lập tức phái người, cấp tốc sáu trăm dặm ngày đêm chạy tới Vân Trung quận, thông tri Lý Thành, để cho y nghiêm mật giám thị động tĩnh của người Đông Hồ phía bắc, nếu như chúng có dị động, chỉ cần không phải khẩu biên, hết thấy không cần để ý tới.

- A?

- Người chó hời nữa, ngày sau tự nhiên sẽ rõ.

Ngô Thần gật gật đầu, bước nhanh rời đi.

Lưu Khảm nhìn đồng tro tàn kia, thở dài: Nếu trong tay có một trăm nghìn đại quân, nhất định có thể quét ngang Đông Hồ!

Đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc...

Một cơ hội tốt đẹp như vậy, lại chỉ có thể ở một bên nhìn trộm, không rơi xuống một chút tốt nào, thật sự là làm cho người ta biệt khuất... thật sự là làm người biệt khuất!

Cuối thư có đoạn viết: Nếu như Đông Hồ cùng Hung Nô xung đột, Quân hầu có thừa lực ngư ông đắc lợi.

Ký tên “Đạo Tử”

Lưu Khảm cảm giác cực kỳ không vui, Trần Bình đã bắt đầu hành động, tạo nên cục diện tốt đẹp như vậy, còn chính mình hết lần này đến lần khác, hữu tâm vô lực.

Vương thành Nguyệt Thị, Ô Ứng Nguyên giống như người điên xông vào đại điện.

- Đại vương, kính xin ngài làm chủ cho Ô gia ta!

Nguyệt Thị vương nhúc nhích thân thể mập mạp, kinh ngạc nhìn Ô Ứng Nguyên, nói:

- Ô thiếu huynh, xảy ra chuyện gì? Làm cho người thất thố như vậy?

Ông ta xưng Ô ứng Nguyên là thiếu huynh, nhưng luận bối phận, lại là trưởng bối của Ô Ứng Nguyên.

Lúc đó, những người cơ xảo trên đại điện, hoặc nhiều hoặc ít cũng biết một phần. Cho nên lúc Nguyệt Thị vương nói ra, cũng không ai tỏ vẻ dị nghị.

Ngược lại thanh niên ngồi bên dưới, vẻ mặt phẫn nộ.

Nhớ ban đầu, lúc tiểu muội của Ô Ứng Nguyên gả tới là gả cho Vương tử Nguyệt Thị; nào biết được lại bị Vương hậu nhìn trúng, cướp lại từ trong tay nhi tử của mình. Điều này làm cho vương tử Nguyệt Thị cảm thấy rất mất mặt, nên luôn luôn tỏ ý bất mãn đối với Ô gia. Nhưng trong lòng đang tức giận, cũng không có cách nào.

Hết thấy Nguyệt Thị, đều thuộc về Nguyệt Thị vương, nếu như y có phản ứng kịch liệt gì, mặc dù là nhi tử của Nguyệt Thị vương, tính mạng cũng khó bảo toàn.

Ô Ứng Nguyên lớn tiếng khóc lóc trên đại điện.

- Đại vương, Lưu mọi rợ kia hung tàn đến cực điểm, cha ta có ơn cứu mạng hần, vậy mà hần cũng không nhớ tới tình cũ, ngược lại... Mười ngày trước, Lưu mọi rợ kia đánh lén Ô Thị bảo, huyết tẩy người Ô thị tộc, hiện nay lại chiếm lĩnh Ngũ Nguyên thành, kính xin Đại vương làm chủ.

Trên đại điện, mọi người biểu lộ không đồng nhất.

Có kinh có nộ, nhất thời loạn hết cả lên.

Nguyệt Thị vương tử tỉnh táo lại, nhắm mắt tập trung suy nghĩ giống như ông lão, không nói một lời.

Nguyệt Thị vương nhíu mày, nói khẽ:

- Thiếu huynh, không phải là bản vương không muốn xuất binh tương trợ, nhưng thật sự là hữu tâm vô lực...

- A?

- Đêm qua, Ô Tôn quốc vương Nan Đầu Mỹ phái người tới đây cầu viện, các nước Thành Khuếch tạo thành liên quân hai trăm nghìn người, đang chuẩn bị đánh nước Ô Tôn đó.

Các nước Thành Khuếch cũng không phải là quốc gia.

Mà chỉ ở thời kỳ Tần Hán, các tiểu thành bang cư trú ở đại sa mạc Nam Bắc. Những thành bang này có nhà cửa ruộng đất thành khuếch, tự lập thành chư quốc, cho nên gọi là các nước Thành Khuếch. Thành Khuếch lớn nhất có khoảng hơn mười mấy vạn người, Thành Khếch loại nhỏ có khoảng mấy trăm hộ. Nhưng quý ở chỗ Thành Khếch mọc lên san sát như rừng, sau khi tạo thành liên minh, tạo thành một lực lượng rất khủng bố, thậm chí người Hung Nô cũng phải nhượng bộ lui binh.

Mà nước Ô Tôn tổng số nhân khẩu không quá mười hai vạn hộ, sáu trăm nghìn người.

Tuy là dân tộc du mục, toàn dân có thể làm binh... nhưng thoảng cái đối mặt với hai mươi vạn người này, cũng bị yếu thế vài phần.

Nguyệt Thị Vương hậu là công chúa nước Ô Tôn. Hiện nay nước Ô Tôn xảy ra vấn đề, nước Nguyệt Thị đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Bởi vì nước Ô Tôn còn là lá chắn phía tây của nước Nguyệt Thị. Nếu như hôm nay y mặc kệ nước Ô Tôn sống chết, vậy thì ngày sau...

Cho dù Nguyệt Thị vương tham lam thành tính, lại nhất gan sợ phiền phức, nhưng cũng hiểu rõ đạo lý này. Y biết rõ tầm quan trọng của nước Ô Tôn với Nguyệt Thị, cũng không thể không đối đãi cẩn thận. Trước khi Ô Ứng Nguyên lên điện, Nguyệt Thị vương triệu tập các bộ thủ lĩnh cũng chính là đang thương nghị việc này.

Các nước Thành Khếch giành nước Ô Tôn, nước Ô Tôn cầu viện?

Ô Ứng Nguyên thoảng cái ngây ngẩn cả người!

Y đương nhiên cũng tinh tường tầm quan trọng của nước Ô Tôn đối với nước Nguyệt Thị, nhưng hết thảy phát sinh, hơi bị quá mức trùng hợp đi... Ô Thị bảo bị phá, nước Ô Tôn gặp công kích? Chẳng lẽ là Lưu Khảm kia lại có năng lực lớn như thế, có thể làm cho các nước Thành Khuếch cũng nghe lệnh hần?

Điều này quyết không thể nào!

Thế nhưng, khi Ô Ứng Nguyên nhìn thấy mọi người trong điện của Nguyệt Thị vương đều có biểu lộ ngưng trọng, cũng biết vấn đề này không giả.

Lưu Khảm, quá tốt số...

Ô Ứng Nguyên nghĩ tới đây, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, đồng thời càng thêm bi thương, nằm trên đại điện khóc rống lên!

- Đại vương, cả nhà Ô thiếu huynh bị tàn sát, Quảng Võ quân kia dùng thủ đoạn lời đình tập kích, cũng không thể dễ phòng!

Một âm thanh tự nhiên vang lên khi nghe thấy Ô Ứng Nguyên nói.

Người nói chính là Vương hậu Nguyệt Thị, Vương hậu khẽ mở miệng, uyển chuyển nói:

- Quảng Võ quân kia cũng là người tàn nhẫn, Đại vương cần chú ý cẩn thận.

- Nhưng mà, Nan Đầu Mỹ Đại vương cầu viện, chúng ta cũng không thể bỏ mặc a!

Wương tử Nguyệt Thị đứng lên, quơ nắm đấm lớn tiếng nói:

- Quảng Võ quân của nước Tần, tuy nói là lợi hại nhưng hần vừa công được thành Ngũ Nguyên, chắc hần trong chốc lát cũng khó có thể có hành động. Ta nghe nói, hần chỉ sai người trông giữ bến thuyền Lâm Hà, hai lần xuất binh cũng chỉ cướp đoạt chút dê bò gần đó. Cho nên, ta cho rằng nước Tần thật sự không gây bất lợi đối với nước Nguyệt Thị, mà chỉ là vì tăng cường khống chế đối với vùng Hà Nam.

Ô gia chỉ là gặp phải một chút liên lụy. Nghĩ đến nhất định là người Ô gia đã đắc tội Quảng Võ quân kia, nếu không chúng sẽ không dùng thủ đoạn lời đình làm việc. Theo ý kiến của ta, việc cấp bách là phải cứu

viện nước Ô Tôn. Đại vương, nếu như nước Ô Tôn bị các nước Thành Khuếch phá, phía tây Nguyệt Thị không còn tấm lá chắn nữa.

Nguyệt Thị vương là người không chủ kiến lắm, nhíu mày nói:

- Thế nhưng, thù này của thiếu huynh...

- Đại vương, kỳ thực vì báo thù cho Ô gia, cũng không nhất định phải chúng ta xuất kích. Sớm trước đó không phải mạo Đốn đã phái người thương nghị với chúng ta sao? Nguyên tiên sinh cũng đã nói, lôi kéo người Hung Nô, khiến chúng tranh chấp với nước Tần, chúng ta mới có thể ngồi thu ngư ông đắc lợi.

- Nhưng Tứ Nguyệt công chúa...

Nguyệt Thị vương nhìn thoáng qua Vương hậu, lộ vẻ khó xử.

- Chuyện đó nào có đáng gì?

Nguyệt Thị vương tử lạnh lùng nhìn thoáng qua Ô Ứng Nguyên:

- Người Ô gia qua lại mật thiết với Mạo Đốn, hiện nay Ô gia không may gặp khó khăn, Ô tiên sinh chắc hẳn cũng sẽ không để ý chút tiền bạc. Nước Nguyệt Thị ta mỹ nữ vô số, Ô tiên sinh mua lấy vài người dẫn đi tới thương nghị với Mạo Đốn là được. Nghĩ chắc mạo Đốn kia thu nhận lễ vật của Ô tiên sinh, chẳng lẽ còn có thể mặc kệ ngồi nhìn? Mạo Đốn xuất binh...

Wương tử không nói tiếp nữa, nhưng câu nói kế tiếp cũng rất rõ ràng.

Sau khi nói xong, y còn vụng trộm nhìn thoáng qua Vương hậu đang ngồi bên cạnh Nguyệt Thị vương, chỉ thấy Vương hậu tựa hồ lơ đãng nhìn y, nhẹ nhẹ gật đầu.

Ô Ứng Nguyên biết rõ, Nguyệt Thị vương tử đây là đang trả thù y, nhưng y lại có biện pháp gì, liền cắn răng một cái nói:

- Đại vương, Ô Ứng Nguyên nguyện dùng giá thị trường, mua trăm mỹ nhân, dùng danh nghĩa của Đại vương tiến đến Hung Nô nói chuyện với Mạo Đốn.

Wương hậu lại mở miệng:

- Kế sách này của vương nhi rất tốt, ta thấy có thể đồng ý. Đại vương, trước đó không phải A Nam già kính hiến năm trăm mỹ nữ sao? Theo ta thấy, lấy hai mươi dật hoàng kim một vị, mua lại của Ô tiên sinh?

Một nữ nhân, hai mươi dật hoàng kim? Chẳng lẽ nữ nhân kia của người đều là làm bằng vàng hay sao?

Ô Ứng Nguyên cũng biết, đây là Vương hậu làm khó y. Muội muội y uy hiếp đến địa vị của Vương hậu, Vương hậu sao có thể từ bỏ ý đồ đối với y?

Con đàn bà lăng ló này chờ xem, một ngày nào đó rơi vào tay ta, ta cho người cầu sống không được, cầu chết không xong.

Lập tức, Nguyệt Thị vương đã đáp ứng yêu cầu của Ô Ứng Nguyên.

Nhưng chuyện của nước Ô Tôn còn chưa xong, Vương hậu lại mở miệng:

- Đại vương, phụ vương ta đã cầu viện, chắc hẳn thế cục nước Ô Tôn nhất định đã đến tình trạng cấp bách. Ta có một đề nghị, nhưng không biết Đại vương có đồng ý hay không. Vương nhi đã trưởng thành, văn thao vũ lược đều thuộc nhất lưu. Sao không để cho nó làm soái, giám sát binh mã các bộ lạc... Chỉ cần mười vạn quân sĩ Khổng Huyền này, các nước Thành Khuếch nhất định sẽ bại lui. Đến lúc đó, Đại vương có thể lệnh cho vương nhi đóng ở Lưu Sa, cũng có thể làm cho Đại vương không lo lắng phía tây nữa.

Lưu Sa, thực sự không phải là nói đến sa mạc, mà là một địa danh. Chỗ đó vốn là một nước có tên, tên là nước Lưu Sa, từng là một chi của bộ lạc Hung Nô. Sau khi Đâu Mạn Thiên Vu chết, nước Nguyệt Thị lập tức thôn tính nước Lưu Sa. Giữa nước Nguyệt Thị và nước Ô Tôn, Nguyệt Thị vương đích thực là có chút cổ kỵ đối với vương tử, cũng muốn để cho y cầm binh, nhưng lại sợ binh quyền rơi trong tay y.

Bàn tay nhỏ bé không xương của Vương hậu tiến vào trong vạt áo của Nguyệt Thị vương, nhẹ nhẹ vuốt vuốt bắp đùi của y.

- Đại vương, vương nhi đóng ở lưu Sa, không có Đại vương cùng nước Ô Tôn cung ứng, không cần mười ngày, mười vạn nhân mã cũng tan thành mây khói. Đại vương, chỉ cần bảo vệ quan ải, cần gì lo lắng?

Lưu Sa cũng không phải là một nơi sản vật phong phú, những lời của Vương hậu rất đúng với suy nghĩ trong tâm khảm của Nguyệt Thị vương. Mà bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương kia cầm lấy chỗ yếu hại của y, càng làm cho Đại vương thần hồn điên đảo. Hương thơm cơ thể từ người Vương hậu tỏa ra, lại càng làm cho Nguyệt Thị vương huyết mạch sôi sục, thâm nghĩ, lúc hoạn nạn gặp được chân tình, vẫn còn Mặt Lạ của nhà ta là tốt với ta... Không bằng việc thay của Vương hậu, tạm thời nán lại?

Vốn là Nguyệt Thị vương vì tiểu nữ nhi của Ô gia quyến rũ, có mới nới cũ muốn thay Vương hậu. Thế nhưng hôm nay trong khoảnh khắc này, ý niệm trong nội tâm kia thoáng chốc cũng bị chặt đứt...

- Đề nghị này của Vương hậu rất tốt, vương nhi, người có bằng lòng xuất chinh hay không?

Vương tử Nguyệt Thị ngồi dưới đan bệ, thấy Vương hậu kia ánh mắt lẳng lơ gợi tình quyến rũ, trong lòng không khỏi nổi lửa.

Đợi khi ta nắm giữ binh quyền rồi, giết chết người, rồi sẽ phục thị mẫu hậu... Vương hậu Nguyệt Thị, trừ mẫu hậu ra, ai có thể đảm đương?

- Hải nhi, nguyện ý!

Vương tử mặc dù rất nóng tính, nhưng cũng không dám chậm trễ chính sự.

Không chế binh quyền, có thể giết chết Nguyệt Thị vương trở thành Nguyệt Thị vương kế tiếp. Mấy ngày trước, Vương hậu tìm y, muốn y nghĩ cách chèn ép Ô gia, với tư cách báo đáp, có thể lại để cho y không chế binh quyền. Hiện tại xem ra, Vương hậu quả là một người giữ lời.

Sau khi Ô Ứng Nguyên trở về chỗ, vô cùng giận dữ.

Hồ man tử vô tình nghĩa, quả nhiên là không có nói sai. Không mượn được binh không nói, còn bị không công lửa gặt hai nghìn dật hoàng kim nữa.

Cũng may y đã chuẩn bị cho việc này, mang đủ tiền bạc, nếu không mua được một trăm mỹ nữ ở đây, có thể liền làm cho Ô Ứng Nguyên trở thành tên ăn mày.

Mỗi thời mỗi khác!

Ô Ứng Nguyên tự an ủi chính mình: Chờ ta cùng Mạo Đốn đạt thành hiệp nghị, nhất định phải thôn tính Nguyệt Thị vương, đến lúc đó sẽ không bỏ qua cho các người.

- Chủ nhân, ngoài trưởng có thư ký nước Nguyệt Thị, Nguyên Bình cầu kiến.

- Cái gì Nguyên Bình không Nguyên Bình, ta không biết... Không gặp!

Lúc này Ô Ứng Nguyên nghe đến hai chữ Nguyệt Thị là thấy cảm tức. Ô Trí vâng một tiếng, rồi khỏi lều vải. Nhưng chỉ trong chốc lát, chợt nghe thấy bên ngoài một hồi binh khí va chạm truyền đến, tiếp theo có một người bước vào trưởng phòng, trong miệng cười nói:

- Ô tiên sinh, ta có lòng tốt tới tìm người, chẳng lẽ đây là đạo đài khách của Ô Thị bảo sao?

Chương 476-477: Tranh đoạt Cửu Nguyên (14)

Một nam tử tướng mạo gầy gò tuấn lãng đi đến.

- Người là người phương nào?

- Tại hạ là Nguyên Bình, hiện nay là thư ký Nguyệt Thị!

Thư ký này, cũng không phải là người “thư ký” đảm nhiệm ghi chép công văn ở hậu thế. Bởi nước Nguyệt Thị có thể được gọi là toàn dân mù chữ, ngay cả thủ lĩnh bộ lạc phần lớn cũng là không biết chữ. Cho nên, người đảm nhiệm thư ký thường thường là người phụ tá cho Nguyệt Thị vương, cho nên rất được người tôn kính, đồng thời rất có quyền uy ở nước Nguyệt Thị.

Ô Ứng Nguyên giận tím mặt, đứng vụt dậy. Nhưng sau đó y lại ngồi xuống, bởi vì phía sau thân Nguyên Bình đi theo mười mấy dũng sĩ Nguyệt Thị.

- Người muốn làm cái gì?

Nguyên Bình cười hắc hắc, khoát tay chặn lại:

- Các người đi ra ngoài chờ, ta cùng với Ô tiên sinh có chuyện cần bàn bạc.

Đội dũng sĩ Nguyệt Thị đi ra ngoài rồi, trong đại trường chỉ còn lại Nguyên Bình và Ô Ứng Nguyên. Nguyên Bình đến trước mặt Ô Ứng Nguyên ngồi xuống.

- Đến tột cùng là người muốn làm cái gì?

- Ô tiên sinh, đây là đạo đài khách của người sao?

Nguyên Bình nói khẽ:

- Hôm nay ta đến đây trên thực tế là vì Ô tiên sinh ngài, giải trừ lo lắng cho tính mệnh cho ngài.

Trong lòng có chút hồi hộp, Ô Ứng Nguyên nhìn Nguyên Bình, khẽ hỏi:

- Người đây là ý gì?

- Ô tiên sinh có biết, người vì sao lại được hưởng địa vị này ở Nguyệt Thị không?

Nguyên Bình cười ha hả hỏi, không đợi Ô Ứng Nguyên trả lời, y mở miệng luôn:

- Không phải là lệnh muối hấp dẫn người khác bao nhiêu, thực ra ở nước Nguyệt Thị chỉ là một nữ nhân không đáng giá thôi. Sở dĩ Nguyệt Thị vương coi trọng người, là bởi vì tài phú của Ô gia, còn có là người nước Tần đứng sau Ô gia... Hôm nay, nước Tần đã ắc không mang nổi mình ắc, Vương Ly nước xa không cứu được lửa gần; cả nhà Ô gia người mặc dù lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nhưng trong mắt của người Nguyệt Thị, lại không coi là cái gì.

Ô Ứng Nguyên trầm mặc!

Hồi lâu sau, y nhìn Nguyên Bình từ rót tự uống:

- Nguyên tiên sinh, người đây là đang châm ngòi sao?

Nguyên Bình nhin không được cất tiếng cười to:

- Ô tiên sinh, ta châm ngòi người và Đại vương, lại có ích lợi gì chứ?

- Vậy vì sao người giúp ta?

- Ô tiên sinh, ta không phải giúp người, chỉ là vì ta và người đều là người Trung Nguyên, không đành lòng thấy người bị người hãm hại, cho nên mới tới nhắc nhở cảnh tỉnh người.

Ta là người Ngụy, người là người Tần... Tuy không phải là cùng chi, nhưng tính ra cũng là đồng tông. Người cũng biết, người và tiểu muội người được sủng ái nhưng lại gây thù với Vương hậu cùng vương tử? Hai người họ hôm nay, đã chuẩn bị để đối phó người.

- Đối phó ta?

- Ta nói rõ với người, A Nam Già là tâm phúc của Vương hậu, một trăm mỹ nữ kia, toàn bộ đều là được huấn luyện.

Ô Ứng Nguyên không khỏi hít sâu một hơi. Y tựa hồ đã hiểu, Vương hậu chính là đã chuẩn bị hãm hại y. Đã được huấn luyện? Được huấn luyện cái gì... Nguyên Bình không nói rõ ràng nhưng Ô Ứng Nguyên có thể hiểu được. Xem ra, Vương hậu vốn là muốn dùng những nữ nhân này, đến thời điểm nguy hiểm nhất sẽ làm việc mưu nghịch kia.

Hiện tại, Ô gia không xong rồi!

Chỉ sợ trong thời gian ngắn Ô tiểu muội không thể uy hiếp được Vương hậu, cho nên mới đưa ra ngoài...

Nguyên Bình cười lạnh một tiếng:

- Muội muội kia của ngươi lúc trước bức bách Vương hậu thăm bao nhiêu, ngươi cũng biết đúng không? Nguyệt Thị vương mấy lần động tâm, chuẩn bị phế bỏ Vương hậu. Nếu Vương hậu sau lưng không có nước Ô Tôn, còn có A Nam Già thủ lĩnh ủng hộ thì sớm đã bị phế bỏ rồi.

Vậy ngươi nói, Vương hậu đối với Ô gia các ngươi, sẽ có bao nhiêu cừu hận?

Sắc mặt Ô Ứng Nguyên lập tức thảm bại.

- Một trăm mỹ nữ này đưa qua, có thể thành sự hay không đều không quan trọng.

Thành rồi, Mạo Đồn chết, dân Hung Nô như rắn mất đầu, Nguyệt Thị có thể thuận thế chiếm đoạt. Nhưng trước đó, chỉ sợ Ô tiên sinh đã sớm thành thịt nát; không thành, Nguyệt Thị vỗ tay một cái thoái thác việc này, chẳng lẽ Mạo Đồn có thể trở mặt với Nguyệt Thị? Đến lúc đó, xui xẻo cũng là Ô tiên sinh ngươi.

Hắc hắc, ta đây là vì tương lai của Ô tiên sinh ngươi mà cảm thấy lo lắng a.

Nguyên Bình nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Ô Ứng Nguyên lại hoảng hồn, đứng vụt dậy, đi nhanh tới trước mặt Nguyên Bình, thoáng cái quỳ xuống đất.

- Kính xin tiên sinh cứu ta!

- Ta chỉ là một kẻ mất nước, đâu có bản lĩnh gì cứu ngươi?

- Tiên sinh, tiên sinh ngài nếu không cứu Ứng Nguyên, Ứng Nguyên đi Hung Nô lần này, chỉ sợ là... Ứng Nguyên nguyện dùng số tiền lớn, cầu tiên sinh giúp đỡ.

Nguyên Bình thở dài:

- Cũng được, vì nể mọi người đều là người Trung Nguyên, ta dạy ngươi một chiêu.

Ô tiên sinh, biết cái gì gọi là “Đả thảo cốc” không?

- A?

- Bởi vậy mà bắc, đông, tây, các bộ lạc mọc lên san sát như rừng, cần gì phải tốn hao vàng bạc? Chiếm con mẹ nó là được...

Ô Ứng Nguyên nghe thấy những lời này, nhú mày lại, nhưng lại nhẹ nhàng gạt đầu.

- Thế nhưng trong tay ta cũng chỉ có mười mấy người như thế nào Đả thảo cốc được?

- Thôi đi thôi đi!

Nguyên Bình do dự một lúc lâu, khẽ nói:

- Đoán chừng mấy ngày nữa ngươi phải khởi hành về Long Thành, đừng ngại đi chậm một chút. Ta đây có một chút nhân mã có thể giúp ngươi đánh cướp một ít nữ nhân trở về. Đến lúc đó, ngươi đem những nữ nhân này dẫn đi, sau đó hoặc để lại ỉnh hưởng thụ, hoặc là buôn bán đến Trung Nguyên, dù thế nào, cũng có thể đổi về một số tiền lớn, ngươi thấy có thể thực hiện được không?

Ô Ứng Nguyên nghĩ nghĩ, gật đầu thật mạnh.

- Ô đại huynh, ta đây muốn giúp ngươi, cũng không phải là không có nguyên nhân.

Như vậy đi, ta cũng không cần số tiền lớn của ngươi... Ta thấy ngươi có thể có thể co có thể duỗi, là loại người có thể làm đại sự. Nếu có một ngày, ngươi có thể buông tha Vương hậu, được hay không?

Nếu như nói, Ô Ứng Nguyên lúc gật đầu với Nguyên Bình còn hơi ngờ ngợ.

Thì lời này vừa rời khỏi miệng Nguyên Bình, y đã yên tâm!

Cười hắc hắc, Ô Ứng Nguyên nghiêm mặt nói:

- Nguyên thiếu huynh yên tâm, nếu thực sự có một ngày như vậy, Ứng Nguyên chắc chắn đem Mật Ly Vương hậu kia tặng cho người!

Đều là người trong đồng đạo a!

Xem ra, vị Mật Ly Vương hậu này, thật đúng là báu vật rồi.

Nguyên Bình cười cười, vừa chấp tay:

- Như vậy, Bình vô cùng cảm kích.

Tháng giêng năm Tân Nhị Thế thứ ba, Cự Lộc bị vây.

Sở vương Hùng Tâm, phái Lệnh doãn Tống Nghĩa làm chủ soái, binh phát Cự Lộc, ý đồ giải cứu Trương Nhĩ.

Lúc đó, Hùng Tâm tuyệt không ngờ tới, quân Sở cũng không phục Tống Nghĩa, tuy Hạng Lương chết trận, nhưng uy vọng của Hạng gia cũng không giảm. Đầu tháng giêng, sau khi công chiếm quận Năng, Hạng Tịch, Hàn Tín dẫn binh tụ hợp cùng một chỗ với Tống Nghĩa. Ngày đó, Hạng Tịch làm khó dễ ở trong doanh, dùng lý do là trì hoãn tiến quân, chém giết Tống Nghĩa. Sau đó chinh hợp binh mã, thu thập hết đạo tặc dưới trướng Bồ tướng quân ở quận Tể Bắc.

Sau đó dùng Kinh Bồ làm tiên phong, cầm sáu vạn đại quân, rầm rộ vượt qua Hoàng Hà, tiến binh đến Hà Bắc.

Mặc kệ Hùng Tâm thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng thế... Sáu vạn quân Sở, chỉ có thể nhận Hạng Tịch làm chủ soái, đi thẳng đến Cự Lộc, giải cứu Trương Nhĩ.

Cùng tháng, Vương phi Đông Hồ tiến về Nguyệt Thị thăm người thân, trên đường quay lại Đông Hồ, gặp tập kích, toàn quân bị diệt.

Trong hiện trường đầy tử thi, có người bất ngờ phát hiện có hai cỗ tử thi Hung Nô...

Mùa xuân, chính là mùa sinh cơ dạt dào, vạn vật sống lại, nhưng một luồng khí lạnh từ phương bắc ập tới, lập tức bao phủ toàn bộ thảo nguyên!

Đông Hồ và Hung Nô khai chiến rồi!

Khi mùa xuân quay về, quận Cửu Nguyên vẫn bao trùm trong băng thiên tuyết địa.

Sau khi mùa xuân về, thân thể Công Thúc Liêu càng ngày càng suy yếu. Ngày thứ hai của năm mới, ông thoáng cái ngã bệnh, hơn nữa bệnh không dậy nổi, không thể rời khỏi giường. Cũng khó trách, người sáu bảy mươi tuổi, sau ngàn dặm bôn ba, lại gặp thời tiết khắc nghiệt, chịu thể nào được?

Lưu Tồn cơ hồ cả ngày đều ở bên cạnh Công Thúc Liêu, một tắc cũng không rời.

Thương thế trên bờ vai còn chưa khỏi hẳn, mặc dù đã trải qua cứu chữa kịp thời, nhưng An Kỳ nói, sau này mặc dù khỏi hẳn, cánh tay vẫn khó tránh khỏi bất tiện. Đối với việc này, Lưu Khâm đau đớn trong lòng. Nhưng Công Thúc Liêu không vì vậy mà buông lỏng việc học của Lưu Tồn. Khác biệt chính là, sau khi bị bệnh, ông đối với việc học của Lưu Tồn yêu cầu ngày càng nghiêm khắc. Thích Cơ, Bạc Nữ, thường xuyên nghe được tiếng quát Lưu Tồn của Công Thúc Liêu.

Có đến vài lần, hai người không nhịn được thông bẩm với Lữ Tu.

Sau khi Lữ Tu biết được, không nhịn nổi vì thương con trai, chạy đi tìm Lưu Khâm.

- Công Thúc tiên sinh chỉ sợ rất khó qua được mùa xuân này...

Câu trả lời ngoài dự đoán của mọi người của Lưu Khâm làm cho Lữ Tu tròn mắt, kinh ngạc nhìn Lưu Khâm, lúc lâu sau cũng không nói nên lời.

- Công Thúc tiên sinh là muốn nhân lúc mình còn hoàn toàn thanh tỉnh, đem sở học suốt đời truyền thụ cho Tồn... Khổ tâm lần này của ông, chớ có cô phụ.

Lữ Tu gật gù đầu, yên lặng quay về.

Từ đó về sau, mặc kệ Công Thúc Liêu có trách cứ Lưu Tồn như thế nào, nàng cũng đều không hỏi tới.

Không chỉ chính mình không đi qua hỏi, liền ngay cả hai người Thích Cơ và Bạc Nữ, nàng cũng không cho nhúng tay vào việc này.

Cuộc chiến ở Cự Lộc đang tiến hành đau vào đấy.

Quân Tần dùng thế “Tối khô lập hủ” bao vây nghiêm mật Cự Lộc. Vương Ly tiếp thu đề nghị của Chương Hàm, theo địa hình xây lên một đường hành lang kết nối dài hẹp, vây thành Cự Lộc kín không một kẽ hở. Đồng thời, vì đảm bảo cung ứng đồ quân nhu cho chiến sự ở Cự Lộc, sau khi Chương Hàm công chiếm Hàm Đan, tạo nên một con đường, dùng trọng binh thủ vệ, đảm bảo cung ứng lương thảo cho Vương Ly.

Bốn mươi vạn đại quân đóng quân ở Cự Lộc và Hàm Đan.

Viện quân các nước có lòng cứu viện, nhưng không sao hơn được thanh thế quá mức kinh người của quân Tần, làm cho viện binh căn bản không dám tới gần. Lúc đó, đóng quân ở Đông Vũ thành, chẳng những uy hiếp binh mã quân Tề, liền ngay cả Trần Dư ở quận Quảng Dương quận, cũng tao ngộ mấy lần thống kích, về sau cũng không dám lại vọng động.

Mà quân Ngụy chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Sau khi Ngụy Cửu chết, Ngụy Báo dưới sự trợ giúp của Chu Thị, co đầu rút cổ ở khu Phong ấp tại huyện Bái, kéo dài hơi tàn, đầu còn lực lượng đi cứu Trương Nhĩ nữa. Nói khó nghe thì hôm nay bọn họ chiếm lĩnh Phong ấp, huyện Bái, đều là quân Sở bố thí cho bọn họ. Nếu ngày nào đó tâm tình quân Sở không tốt, có thể vô cùng dễ dàng đuổi bọn chúng ra khỏi quận Tứ Thủy. Cứu người? quả thực là chuyện hoang đường viễn vông!

Sau khi Hạng Tích vượt qua Hà Thủy, liền gặp sự ngăn trở của Chương Hàm.

Nhưng theo sự vũ dũng của Hạng Tích, thêm với sự chỉ huy thỏa đáng của Hàn Tín, lại có Phạm Tăng bày mưu nghĩ kế, Trần Anh trừ tính phân phối chung. Quân Sở đại thắng Chương Hàm ở bờ sông, coi như là để cho các nước chư hầu một tia phấn chấn. Nhưng thanh thế quân Tần vẫn không giảm bớt.

...

Lưu Khảm dẫn Tiêu Hà, đi vào phòng ngủ của Công Thúc Liêu.

Công Thúc Liêu lúc này đã rất tiều tụy, nhìn thân thể vô cùng khô gầy, suy yếu.

Nhiệt độ đã tăng lên rồi, nhưng lửa trong lò sưởi vẫn hừng hực như trước.

Lưu Tồn đang ngồi bên giường trước thư án, từng nét từng nét viết gì đó. Thấy Lưu Khảm và Tiêu Hà tiến đến, nó vội vàng đặt bút xuống, đứng dậy.

Nó biết rõ, nếu không có đại sự, phụ thân cùng Tiêu tiên sinh sẽ không tới quấy rầy giờ học của nó.

Công Thúc Liêu khẽ nói:

- Tồn, con đi ra ngoài chơi đi, mấy ngày này bị lão nhân ta quát, chắc cũng có chút khó nhịn rồi.
- Công Thúc tiên sinh...
- Ha ha, đừng nói nữa, đi ra ngoài đi... ta muốn nói chuyện với phụ thân con.

Lưu Tồn thận trọng thu thập xong giấy bút, sau đó rất cung kính hướng về phía Công Thúc Liêu hành lễ, lúc này mới rón rén rời khỏi phòng.

- Quân hầu, ngồi đi!

Công Thúc Liêu nói xong, muốn ngồi dậy.

Lưu Khảm liền vội vàng tiến lên một bước, ngồi bên người Công Thúc Liêu, lại kê thêm cái gối để cho ông nằm nghiêng:

- Tiên sinh thân thể không tốt, nằm nói chuyện đi.

Công Thúc Liêu lại cười, nghiêng đầu nhìn Lưu Khảm.

Ông đột nhiên nói:

- Quân hầu, hôm nay người lại làm cho ta nghĩ đến Vương thượng ngày xưa.

Vương thượng mà Công Thúc Liêu nhắc tới, dĩ nhiên là Thiên Cổ Nhất Đế Thủy Hoàng Đế kia:

- Lúc Vương thượng còn trẻ, cũng như Quân hầu hôm nay vậy, chiêu hiền đãi sĩ. Ta nhớ rõ, có một lần Mao Tiêu tiên sinh bệnh nặng, y cũng như Quân hầu vừa đối với ta, vô cùng cẩn thận phục vụ.

Lưu Khảm biết rõ, Công Thúc Liêu không nói mấy lời vô ý nghĩa này.

Vì vậy hắn không mở miệng, như đệ tử lắng nghe lão sư dạy bảo, chờ Công Thúc Liêu nói tiếp.

Công Thúc Liêu ho nhẹ hai tiếng:

- Con người mà, mặc kệ người anh minh thần vũ cỡ nào, cuối cùng vẫn là con người... Vương thượng phá được nước Triệu, liền trở nên đặc chí vừa lòng. Hơn nữa bên cạnh y những người biết nói chuyện càng ngày càng ít. Thay vào đó là nho sinh tiến sĩ các quốc gia... Ta cũng không phải nói nho sinh chèn lệch thế nào, chỉ là có đôi khi, bọn họ quá coi trọng danh lợi.

Hoặc là vì danh, trực ngôn phạm thượng; hoặc là vì lợi, a dua nịnh hót.

Hàn Tử từng có một thiên “Thuyết nan”, thật tình không biết, việc nói chuyện này cũng cần rất nhiều kỹ xảo. Nói nặng, Vương thượng không thích nghe, nói nhẹ, Vương thượng không thèm để ý. Lý Tư là người thông minh, nhưng y cả đời thông minh, đến cuối cùng vẫn bị thua tại chính sự thông minh này.

Quân hầu, những lời này của lão nhân, người hiểu không?

Lưu Khảm biết rõ, Công Thúc Liêu đang dùng ví dụ về Thủy Hoàng Đế để nhắc nhở hắn.

Lưu Khảm hôm nay, chưa chắc đã không trở thành Thiên Cổ Nhất Đế ngày mai... Nhưng Thiên Cổ Nhất Đế, kết quả vẫn là một con người!

Chỉ cần là người, liền khó tránh khỏi hỉ nộ ái ố.

Đã có hỉ nộ ái ố, cũng không tránh khỏi sẽ xuất hiện vấn đề như vậy.

Công Thúc Liêu không phải nói để cho hắn làm một thánh nhân, mà là đề điểm hắn, đã nghe thì phải hiểu rõ, không thể khư khư cố chấp; còn có, phải bồi dưỡng nhân tài.

Lưu Khảm nói:

- Tiên sinh dạy bảo, Khảm nhớ kỹ trong lòng.

Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền. Ưu điểm hôm qua có lẽ hôm nay sẽ thành khuyết điểm, Khảm tuyệt sẽ không quên những lời nói hôm nay của tiên sinh.

- Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền?

Công Thúc Liêu làm bầm trong miệng, một lát sau trên mặt toát lên vui vẻ.

- Tiên sinh, ta cùng với Quân hầu hôm nay đến đây là có chuyện muốn cầu tiên sinh dạy bảo.

Tiêu Hà hợp thời mở miệng nói:

- Hiện nay Cửu Nguyên quân hoang vắng, bước tiếp theo thống trị như thế nào, đã thành vấn đề cấp bách. Hà từ nhỏ yêu thích điển chương, trong khi đó xử lý những chuyện như thế này lại là lần đầu. Ta cùng với Quân hầu thương nghị thật lâu, nhưng không có biện pháp, đành phải quấy rầy tiên sinh.

Với tư cách từng là tham mưu cao cấp của Thủy Hoàng Đế, có thể nói, Công Thúc Liêu và Thủy Hoàng Đế đã một tay tạo nên nước Tần huy hoàng.

Ông nghe thấy Tiêu Hà nói những lời này, cũng không nóng lòng trả lời.

Mà là cười ha hả nhìn Lưu Khảm:

- Quân hầu, chiến sự ở Sơn Đông chưa có kết quả, người nóng vội như vậy, sẽ không sợ lấy giỏ trúc mức nước sao?

- Lấy giỏ trúc mức nước, cũng tốt hơn là lâm trận mới mài kiếm a!

Năm tháng này, loại binh khí như thương vẫn chưa xuất hiện, thành ngữ “Lâm trận mới mài thương” tự nhiên không thích hợp nói ra, vì vậy lời vừa đến khóe miệng Lưu Khảm, liền đổi thành mài kiếm:

- Hiện nay thanh thế Vương Ly nhìn thì to lớn, kỳ thực lại bị chậm trễ thời gian. Việc vây điểm đánh viện binh, nhìn như là một quân cờ tốt, y muốn nhất lao vĩnh dật, giải quyết chiến sự... Ha ha, lại không biết “một tiếng trống thêm sĩ khí, hai tiếng trống, sĩ khí giảm, ba tiếng trống, sĩ khí kiệt”!

Công Thúc Liêu nói:

- Quân hầu nói rất đúng, kỳ thực cục diện bây giờ, căn bản cũng không cần làm như người nói là vây điểm đánh viện binh... Cổ nhân còn biết rõ, cái đạo lý một tiếng trống thêm sĩ khí. Vương Ly thân là đại tướng, mặc dù thông hiểu binh pháp, nhưng trong khi linh hoạt vận dụng, trên cách cục, còn xa mới bằng được Vương Tiễn đại tướng quân cùng Vương Bí. Trách không được năm đó, Vương thượng lựa chọn Mông Điềm mà không chọn Vương Ly làm chủ soái.

Có một số thời khắc, y chắc chắn phải như vậy.

Nhưng là, theo như người nói, Vương Ly sẽ bại?

Lưu Khảm gật đầu:

- Vương Ly sẽ bại!

Trước kia Vương Ly còn chưa có hành động, khi đó Lưu Khảm nói Vương Ly sẽ bại, căn bản là lời nói hàm hồ.

Hiện nay, Vương Ly đã bắt đầu hành động, lời nói của Lưu Khảm cũng có sức thuyết phục nhất định.

Nhưng chỉ với một cổ tác khí này của Vương Ly mà nói y nhất định sẽ thất bại thì vẫn có vẻ hơi thiếu. Nhưng điều này cũng không quan trọng, có đôi khi vợ dũa cả năng thực sự cũng không phải là một chuyện xấu. Ít nhất theo những hành động trước mắt của Vương Ly mà nói, đã có lý do để thất bại.

- Nhưng mặc dù là Vương Ly thua, còn có Chương Hàm tại Hàm Đan!

Lưu Khảm không nhịn được cười:

- Tiên sinh, ông cần gì phải kiểm tra ta chứ?

Hoàn toàn không thể khinh thường Chương Hàm, cũng có thể là do thói quen chinh chiến của tướng quân... nhưng vấn đề là, y có uy vọng cao như Vương Ly, gặp phải cảnh đen đui như Vương Ly sao? Hàm Dương có thể cho Vương Ly nắm giữ ấn soái mà chẳng quan tâm, thậm chí thất bại cũng không trách tội; nhưng một khi đã không có Vương Ly, Chương Hàm có thể thay thế y sao? Chỉ cần y có nửa điểm sơ suất, chỉ sợ Triệu Cao cũng sẽ thừa cơ gây phiền phức cho y.

- Quân hầu, người nghĩ rất xa a!

Công Thúc Liêu nói xong, thở dài một hơi, ngay sau đó là một hồi ho kịch liệt. Lưu Khảm vội vàng vỗ vỗ lưng cho ông, Tiêu Hà nâng đến một ly nước ấm, xem như để thuận cơn ho này. Công Thúc Liêu lau đi khóe miệng bị nước đọng, đem ly nước trả lại cho Tiêu Hà.

- Hiện nay Cửu Nguyên có bao nhiêu nhân khẩu?

Tiêu Hà vội vàng trả lời:

- Bốn mươi bốn thành của Cửu Nguyên, ở Cù Diễn, sau khi Cửu Nguyên đầu hàng, cũng nhao nhao tới đây. Hơn nữa trong mấy quận, tính sơ sơ ước chừng hiện tại có khoảng một trăm hai mươi nghìn hộ, gần sáu mươi người... lại thêm con số Lý Thành báo, cộng lại khoảng chừng năm vạn binh mã.

Năm vạn binh mã, thủ hộ bốn mươi bốn thành Cửu Nguyên, Vân Trung không nói, còn có ba nghìn dặm tuyến biên cảnh.

Lưu Khám ở một bên, chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

- Cũng may Đạo Tử dùng mưu, gây nên nội đấu giữa người Hồ ở Bắc Cương.

Giữa Đông Hồ và Hung Nô, chỉ sợ sẽ có một hồi ác chiến, mà nước Nguyệt Thị cũng tạm thời không tập kích tới Bắc Hà, giảm được áp lực rất nhiều.

- Quân hầu!

- Có!

Công Thúc Liêu đột nhiên nói:

- Đông Hồ cùng Hung Nô khai chiến, người có hành động gì?

Chương 478-479: Tranh đoạt Cửu Nguyên (16-17)

Lưu Khám nói:

- Tình hình của chúng ta bây giờ, ngài không phải là không biết... Thủ chính là vấn đề, hành động là muốn có, nhưng lực bất tòng tâm.

- Lấy địa đồ đến!

Tiêu Hà vội vàng đứng lên, ra ngoài phòng ngủ.

Lát sau, y mang đến một quyển địa đồ, trải rộng trên mặt đất.

- Quân hầu, nếu là hai mươi năm trước, Vương thượng mặc kệ gặp phải bao nhiêu vấn đề, đều liệu linh xuất kích... Nếu như ta là người, ta liền ở tại chỗ này...

Công Thúc Liêu nói chuyện, ngón tay chỉ một điểm trên bản đồ:

- Thiết lập một điểm dùng để phóng xạ toàn bộ tái Bắc.

Công Thúc Liêu chỉ chỗ kia, chính là khu nằm giữa Giả Âm sơn và trường thành đất Triệu.

Ở hậu thế, đây được gọi là Vũ Xuyên, cũng ở sáu trăm năm sau, thành lập vùng đất quân sự quý tộc của hai triều Tùy Đường Quan Lũng.

Nhưng lúc này, Vũ Xuyên vẫn chỉ là một mảnh đất hoang vu.

- Quân hầu, chỉ cần đặt ở điểm này, không cần quá nhiều binh mã, tám trăm là đủ. Thiết lập theo đúng cách cục của Lâu Thương, không đến ba năm, ở đây liền trở thành cơ sở chinh phạt biên cương xa xôi của người. Khi điểm này vững vàng rồi, toàn bộ thảo nguyên tái Bắc, chính là vấn cục tổng thể.

Ánh mắt Lưu Khám, thoáng cái sáng lên!

Công Thúc Liêu không tiếp tục để ý đến Lưu Khám, quay đầu nhìn về phía Tiêu Hà.

- Nhân khẩu Cửu Nguyên cũng không nên ít như vậy. Nơi này là biên hoang, lúc bệ hạ tu tạo trường thành, chuyển vài trăm nghìn hình đồ tới đây làm việc.

Sau khi Đại công tử qua đời, nhân khẩu cũng thiếu quản lý.

Ừ, nhưng luật pháp trước kia của nước Tần, chỉ sợ là không còn áp dụng được.

Trong khoảng thời gian này, ta một mực xem xét các tài liệu liên quan, có thể đại khái tóm tắt tình hình như sau: Quân hầu chiếm lĩnh hai quận Cửu Nguyên và Vân trung, sau này tất cả binh dịch, lực dịch, thuế kim, thụ điền đều phải có quan hệ với dân hộ. Nhưng hộ tịch trong tay Tiêu quận trưởng, có nhiều chỗ không thật. Bản địa phú hào nhất định sẽ có cách giấu giếm nhân khẩu, mà quan viên ở đây đối với việc này cũng không quá để ý, quản lý không chặt.

Cho nên ta đề nghị, người phân chia thành các hộ tiêu chuẩn, hàng năm quy đúng giờ bắt đầu tiến hành điều tra. Dùng một đoàn từ một trăm đến ba trăm người, ghi thành từng bản. Chỉ cần số nhân khẩu này được đưa vào sổ ghi chép, được gọi là thực tế nhân khẩu. Một khi có người không thể tra ra hộ tịch, cả đoàn sẽ bị liên lụy, phân ra mà chịu tội.

Kể từ đó, có thể đem những nhân khẩu ẩn nấp trong quan viên đại hộ toàn bộ kéo ra...

Ta đoán chừng, như vậy chấp hành về sau, chẳng những có thể tăng cường quản lý, còn có thể kéo ra một trăm nghìn đến hai trăm nghìn nhân khẩu. Nhưng kể từ đó, người sẽ phải thừa nhận áp lực vô cùng nguy hiểm và to lớn. Thậm chí có khả năng, vài đại hộ phú hào, sẽ uy hiếp đến tính mạng của người.

Biện pháp này của Công Thúc Liêu, chẳng khác gì là mở rộng phạm vi tra ra.

Theo một mức nào đó mà nói, biện pháp này của y, cùng loại với hơn bảy trăm năm về sau, nhà Tùy mở “Thâu Tịch pháp”. Đương nhiên, ở chi tiết, còn chưa hoàn thiện. nhưng là đối với tình hình Cửu Nguyên và Vân Trung mà nói, cũng không nghi ngờ là biện pháp thích hợp nhất.

Từ sau cuộc chiến ở Hà Nam, có rất nhiều đào binh dịch tốt và hình đồ đều ẩn nấp trong dân gian.

Nếu tính cả người Hung Nô tàn lưu tại Hà Nam năm xưa, con số này, không thể nghi ngờ là cực kỳ khổng lồ. Nhưng những người này phải giấu kín và bắt đầu, phần lớn đều lựa chọn những nơi có uy vọng, những quyền thế nhân sĩ, gia tộc có thực lực làm chỗ dựa. Tiêu Hà mang Thâu tịch pháp này phổ biến ra, sẽ động chạm đến một số lợi ích của các thân sĩ gia tộc quyền thế. Nếu như không thể xử lý thích đáng, thậm chí sẽ biến thành rối loạn rất lớn.

Lưu Khám lắng lắng đứng ở một bên lắng nghe, đồng thời lại nhìn Tiêu Hà.

Thần sắc Tiêu Hà hơi vó vẻ ngưng trọng. Y cúi đầu suy nghĩ, sau một hồi, ngẩng lên nói:

- Tiên sinh, Tiêu Hà nguyện dùng tính mạng, ném thử một lần!

Công Thúc Liêu nở nụ cười, khẽ nói:

- Quân hầu, người đã tìm được một tể tướng tốt rồi!

Trong lịch sử, y cũng thật là một tể tướng tốt...

Lưu Khám thầm nhủ trong lòng, đồng thời cũng không khỏi cảm thấy một chút đắc ý.

- Quân hầu, Hà còn có yêu cầu quá đáng.

- Tiêu tiên sinh cứ nói, đừng ngại!

- Nếu như Vương Ly bại trận, Quan Trung rơi vào tay giặc... Hà muốn mời Quân hầu xuất mã, vì Hà lấy một vài thứ. Ta nghe nói, nước Tần thu diễn chương của bảy nước, tích trữ ở trong nội cung Hàm Dương. Trí tuệ của tiên nhân. Nhưng hôm nay Hà chỉ giám. Quân hầu, tiêu mỡ hy vọng có thể có được những diễn chương kia!

Đây cũng là lần đầu tiên từ sau khi Tiêu Hà quy thuận Lưu Khám mở miệng muốn xin gì đó.

Nhưng Lưu Khám không nghĩ tới, y lại muốn những thứ như vậy.

Diễn chương bảy nước?

Đây chính là muốn đánh vào quan Trung a!

Tiêu Hà thần sắc trang trọng:

- Ta cũng biết, việc này có phần khó khăn, nhưng diễn chương bảy nước, lại ngưng tụ trí tuệ của vô số tiên nhân, nếu là....

- Được rồi, đừng nói nữa!

Lưu Khám cắt lời của Tiêu Hà, cắn răng hạ quyết tâm nói:

- Tiêu tiên sinh yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách, đem diễn chương bảy nước, tặng cho tiên sinh.

Công Thúc Liêu ở một bên không nói gì, khuôn mặt khô gầy mang theo nụ cười thần nhiên.

Có lẽ, trên thân Lưu Khám cùng Tiêu Hà, ông nhớ tới bóng dáng hăng hái của mình năm xưa đi.

- Khụ... khụ!

Công Thúc Liêu ho khan hai tiếng, làm Lưu Khâm và Tiêu Hà chú ý.

- Nếu Tiêu quận trưởng quyết ý phổ biến tân pháp, vậy biến cách tương quan, cũng cần chú ý. Quân hầu, vấn đề lớn nhất của người bây giờ, là khan hiếm nhân khẩu. Sao không thay mẫu pháp sơ thuế trước đây mà đổi thành lập tân pháp mới đâu này? Ví dụ như, nam tử bao nhiêu tuổi có thể được nhận bao nhiêu ruộng đất; nữ nhân và nô tài, tương tự cũng được hưởng quyền lợi này. Khai mở một trăm mẫu đất hoang, thì được hưởng một nửa hoặc là hai mươi mẫu, bốn mươi mẫu tư điền.

Tư điền không được mua bán, nhưng có thể truyền cho con cháu, còn công điền, sau khi chết, cần phải trả lại quan phủ.

Mỗi người được ruộng đất, thì không được phép chuyển đi. Mặt khác còn có thể được tặng trâu cày, nông cụ và các loại vật phẩm... Cứ như vậy lưu dân chẳng phải sẽ chen chúc tới.

Biện pháp này, nghe rất quen tai.

Lưu Khâm nhớ mang máng, kiếp trước khi nói chuyện thiên thời với người khác, cũng từng nói đến đề tài này.

Quân điền chế, đây rõ ràng chính là hình thức ban đầu của chia ruộng đồng đều nha... Đây chính là sáu trăm năm sau, mới xuất hiện luật pháp thổ địa a!

Lưu Khâm dùng một loại ánh mắt khiếp sợ nhìn Công Thúc Liêu, thật lâu không nói nên lời.

Lẽ nào, vị Công Thúc tiên sinh này cũng xuyên việt tới sao?

Công Thúc Liêu cũng không có chú ý tới ánh mắt này của Lưu Khâm. Lúc này, mạch suy nghĩ trong đầu ông đang tuôn ra như nước, suy nghĩ không dứt.

- Mặt khác, phương pháp luyện binh pháp của Quân hầu cũng có vấn đề.

Ta thật ra có thể hiểu được ý đồ của Quân hầu, phải huấn luyện được chức nghiệp quân tốt... Lỗi suy nghĩ này tất nhiên là rất tốt, nhưng vấn đề là, căn bản không có khả năng chấp hành. Quân hầu có thể tính tới, người luyện chức nghiệp quân tốt, cần tiền thuế của bao nhiêu người cung cấp nuôi dưỡng chưa? Ta đã tính toán qua, nhưng chưa hẳn rất chuẩn xác, một trăm người... Quân hầu, một trăm người mới có thể cung cấp nuôi dưỡng một người chức nghiệp quân tốt...

Người tính toán một chút, cho dù hai vùng Cửu Nguyên và Vân Trung, có cả triệu nhân khẩu, có thể cung cấp nuôi dưỡng được bao nhiêu quân tốt?

Hai gò má Lưu Khâm giật mạnh, nói khẽ:

- Một vạn người!

Tiêu Hà nói:

- Thế nhưng mà, lúc đầu Quân hầu ở Lâu Thương, không quá một vạn người, lại cung cấp nuôi dưỡng được hai nghìn chức nghiệp quân tốt a!

Công Thúc Liêu nở nụ cười:

- Người hỏi lại hấn, xem tiêu tốn hết bao nhiêu đồ quân nhu, lương thảo? Nếu như không phải ở tại Lâu Thương, cho dù người có một trăm nghìn người, cung cấp nuôi dưỡng hai nghìn chức nghiệp quân tốt mà nói..., chỉ sợ không đến ba mươi ngày, sẽ đem của cải nhà người đào cho sạch sẽ, cái gì cũng không còn. Quân hầu, cái người gọi là chức nghiệp quân tốt, nhất định phải có điều kiện tiên quyết, kia chính là nhân khẩu, và thuế kim.

Với trạng huống trước mắt mà nói, mặc dù thời kỳ bệ hạ cường thịnh, cả nước là mười bảy triệu người, tới đa cũng chỉ nuôi được một trăm nghìn chức nghiệp quân tốt. Sức chiến đấu thật là mạnh, nhưng người phải đối mặt với lãnh thổ lớn như thế, thì thủ hộ như thế nào? Dựa vào một trăm nghìn chức nghiệp quân tốt này?

Lưu Khâm nghe vậy, mặt đỏ tới tận mang tai.

Đây cũng là lần đầu tiên Công Thúc Liêu dùng ngôn ngữ chua ngoa như thế ép buộc hắn.

Nói thật, lúc đang xây dựng Lâu Thương, trong lòng hắn vẫn còn tồn một chút cảm giác về sự ưu việt của một kẻ xuyên việt, muốn thành lập một chi quân đội hiện đại hóa. Nhưng hôm nay ngẫm lại, nếu như hắn không cầm giữ Lâu Thương, chỉ sợ cả hai nghìn người kia đều không có.

Chức nghiệp quân tốt, nói thì dễ.

- Quân hầu, ý nghĩ của ngươi không sai.

Công Thúc Liêu nói khẽ:

- Kỳ thật khi còn ở Lâu Thương, ta cũng đã một mực suy nghĩ về vấn đề này. Theo nội quy quân đội nước Tần trước mắt mà nói, trải qua năm trăm năm tẩy luyện là thích hợp nhất. nhưng cùng với Quân hầu trước mắt mà nói, tựa hồ không thích hợp. Cho nên ta liền nghĩ tới một chuyện.

Lưu Khám liền vội vàng hỏi:

- Xin tiên sinh chỉ giáo.

- Quân hầu có nghĩ tới hay chưa, binh nông hợp nhất?

- A?

- Lúc nhàn rồi thì làm nông, khi chiến tranh thì là quân... Với vùng đất lớn như Hà Nam. Chỉ cần có thể có thao tác thỏa đáng, trong một hai năm, trong tay Quân hầu, ít nhất có thể có một trăm nghìn hùng binh. Quân hầu, ta nói một trăm nghìn hùng binh này, chưa hẳn có thể so ra với duệ sĩ của nước Tần, nhưng với tình hình bình thường, vẫn còn có thể chống lại được.

Binh nông hợp nhất? Nhàn rồi là nông, khi chiến là binh...

Trong đầu Lưu Khám vang một tiếng, cơ hồ đã muốn hôn mê.

Đây chẳng phải là “Phủ binh chế” của hậu thế hay sao?

Càng nghĩ càng hoài nghi, Công Thúc Liêu này cũng là nhân vật xuyên việt mà đến. Nhưng không thể phủ nhận, phủ binh chế, trước mắt, chính là phương thức thích hợp nhất.

Nói nhiều, Công Thúc Liêu có chút mệt mỏi!

Lưu Khám cùng Tiêu Hà rón rén ra khỏi phòng ngủ, lúc ở cửa phòng, đều nhìn thấy sự kính nể trong mắt đối phương.

Đây, chính là sự kính nể đối với Công Thúc Liêu.

Nếu như Tiêu Hà kính nể, là vì học thức uyên bác của Công Thúc Liêu, thì Lưu Khám kính nể, hiển nhiên là loại tư duy nhạy bén vượt mức của Công Thúc Liêu. Phải biết, tư duy của Công Thúc Liêu vượt mức không phải là mười, hai mươi năm, mà là bảy trăm năm.

- Quân hầu, ta muốn phái người đến các nơi ở Sơn Đông, đi tìm danh y!

Sau khi đã nhận thức rõ ràng về tầm quan trọng của Công Thúc Liêu, Tiêu Hà không nhận được mở miệng thương lượng.

Các nơi ở Sơn Đông, hiện nay khói lửa nổi lên, chắc hẳn sẽ không ít người mong tìm một cõi cực lạc, sống cuộc sống yên tĩnh. Nhưng là danh y...

Lưu Khám gật đầu nói:

- Vậy làm phiền tiên sinh rồi!

Mặt khác, một hai ngày nữa Ly Khâu sẽ tới đây, đến lúc đó ta sẽ bảo y đi cùng ngươi để bảo hộ. Việc biến pháp của tiên sinh, chỉ sợ sau này càng phải khổ cực.

Tiêu Hà cũng không chối từ, nhếch miệng mỉm cười, sau đó cáo từ rời đi.

Mặc dù trong lòng đã có chương trình, nhưng Lưu Khám cũng không cảm giác nhẹ nhõm được bao nhiêu.

Hắn bỗng chốc tiện đường đi bái kiến Khám phu nhân, rồi cùng Lưu Cự, Xa Ninh cười nói chốc lát, sau đó mang đầy tâm tư về thư phòng. Trong thư phòng, Lữ Tu cùng Bạc Nữ đang sửa sang lại gian phòng. Theo các nàng nói thì tân xuân hàng năm đều phải quét bụi.

Cái gọi là bụi, chính là các loại xui xẻo, chuyện không tốt.

Thư phòng này vốn là sở hữu của Ô Thị Khảo, hiện nay Ô gia diệt vong, không khỏi sẽ có chứa xui xẻo. Sau này Lưu Khám phải làm việc ở đây, vạn nhất bị lấy dính... Cho nên, ngay từ đầu tháng giêng, Lữ Tu liền mang theo người, quét dọn hết trong ngoài gian phòng.

- A Khám, Mạn tỷ tỷ gửi thư tới!

- A?

- Vừa rồi huynh và lão Tiêu tiên sinh cùng nói chuyện với Công Thúc tiên sinh, cho nên ta không quấy rầy.

Sứ giả hiện đang nghỉ ngơi trong dịch quán, ta thấy y bộ dạng sương gió, có vẻ rất mệt mỏi... Nhưng đây chính là thư của Mạn tỷ tỷ.

Lữ Tu nói xong, từ trên án thư lấy xuống một phong thư.

Nhìn vết niêm phong, hiển nhiên vẫn còn nguyên vẹn Lưu Khám cười cười nhận lấy thư xem kỹ một lần.

Sau đó đem thư đưa cho Lữ Tu, yên lặng ngồi xuống.

- A Khám, Mạn tỷ tỷ... kỳ thực trong lòng rất khổ!

Lữ Tu ý bảo Bạc Nữ đi ra ngoài, ngồi sát với Lưu Khám, nói khẽ:

- Mỗi lần gửi thư tới, nàng đều là nói chuyện công việc, kỳ thật ta biết, nàng là lo lắng ... nhiều năm như vậy rồi, một mình Mạn tỷ tỷ vất vả chống đỡ lấy Ba Thục, thật không dễ dàng. Nếu không, huynh đón nàng về đây?

- Sao ta lại không biết, có lỗi với nàng ấy a!

Lưu Khám cười khổ một tiếng:

- Nhưng vấn đề là, hiện tại nàng ấy không thể rời khỏi Ba Thục. Lão Đường phá được Cung Đô, đã dẫn binh đóng quân ở một đường Gia Manh quan. Ta vốn tưởng rằng y có thể thu hoạch được chút nhân khẩu ở Cung Đô, nhưng lại quá lạc quan rồi. Hao phí vô số tiền bạc lương thảo, lại chỉ được ba mươi nghìn binh tốt Nam Man, nhưng công lược rõ ràng chưa đủ!

- A Khám, nhưng huynh không biết là làm như vậy, đối với Mạn tỷ tỷ rất không công bằng sao?

Nàng ấy đã hai mươi sáu, hai mươi bảy rồi, nhưng ngay cả cái danh phận cũng không có. Nhiều năm như vậy đến giờ, vẫn lẻ loi hiu quạnh canh giữ ở đất Ba Thục, tim của huynh, chẳng phải đau quá sao.

- Đủ rồi!

Tâm tình Lưu Khám vốn có chút trầm trọng, bị Lữ Tu trách móc như vậy, rốt cục không nhịn được, bắt đầu phát tác:

- Chẳng lẽ ta muốn như vậy sao?

Ta sao lại không muốn mang theo nàng và Mạn Nhi, cả đời tiêu dao khoái hoạt, không phiền lòng về những tục vụ vụn vặt này? Nhưng hiện tại ta đã đi đến bước này, càng không đơn thuần là một người. Ta nắm giữ lấy hơn một trăm nghìn người, thậm trí là triệu người, ta chỉ có thể đi tiếp...

- A Khám!

Lữ Tu rất lâu không thấy Lưu Khám nổi giận như vậy, không khỏi có chút sợ hãi.

Lưu Khám nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp một chút, khẽ nói:

- A Tu, không phải ta nổi giận với nàng thật sự là... Bệnh của Công Thúc tiên sinh, chỉ sợ không được. Lão Tiêu phái người đi Sơn Đông, tìm kiếm danh y, nhưng ta đoán chừng... Ta chỉ là trong lòng rất ảm ức, rất bức bối!

Trước kia, ta muốn muốn “Chu Công thổ bộ, thiên hạ quy tâm.”

Lúc ở Lâu Thương, ta muốn là vương hầu, tướng quân, tể tướng cũng vậy, đều không phải trời sinh đã ở địa vị cao quý...

Nhưng là bây giờ, ta đột nhiên cảm thấy một chút mệt mỏi. Lão Quán không ở bên cạnh ta, Tiểu Trư chạy tới Quảng Võ thành; lão Tào ở Tịnh Châu; Chung Ly đến Cửu Nguyên. Trước kia quanh ta có rất nhiều người, ta không cảm thấy gì, nhưng thoáng cái, đều đi, hôm nay ngay cả Công Thúc tiên sinh...

Trong khoảng thời gian này, để cho Tần ở lại chỗ tiên sinh đi, cùng tiên sinh nhiều một chút.

Công thúc tiên sinh không có con nối dõi, bình thường đối với Tần nghiêm khắc, nhưng ta biết, ông coi Tần như chính mình. Hãy để cho Tần tận hiếu đạo.

Bên Mạn Nhi, nàng viết phong thư đi qua. Đến lúc đó ta sẽ phái người tới, tâm tư sẽ không lạnh lùng với Mạn Nhi.

- Vậy là tốt rồi...

Lời Lữ Tu còn chưa dứt, Lưu Khảm đã đứng dậy.

- A Tu, ta muốn đi ra ngoài thành một chuyến.

Nếu Tiêu tiên sinh bọn họ tìm ta, thì nói ta đi thị sát đại doanh. Có chuyện gì gấp mà nói, đi đại doanh tìm ta là được rồi!

Đại doanh, là binh doanh lúc dẫn binh tới Hàng Kim sơn, có ước chừng năm nghìn nhân mã đóng ở đây.

Đảm nhiệm chủ tướng đại doanh Hàng Kim sơn là Nhạc Thúc. Tuy Lưu Khảm là nghe theo lời khuyên của Lý Thành, nhưng đối với việc sử dụng Nhạc Thúc, hắn mới phát hiện, Nhạc Thúc ở phương diện luyện binh, đích thực là có thực học. Vì vậy, liền noi theo Lam Điền đại doanh, xây dựng nên đại doanh quái trù ở Hàng Kim sơn.

Sau khi thị sát đại doanh xong, Lưu Khảm trở lại trong nhà ở Cù Diễn, đã qua giờ tuất.

Lữ Tu đã đi nghỉ.

Nhưng Lưu Khảm vẫn không thể nằm ngủ...

Chồng chất các loại công văn trong thư phòng, vẫn còn cần hắn đi xử lý.

Đây chỉ là một Cửu Nguyên nho nhỏ, mà một ngày đã có biết bao nhiêu việc. Lưu Khảm bắt đầu bội phục Thủy Hoàng Đế, mỗi ngày trăm cân công văn, phê duyệt như thế nào đây? Mọi người nói làm hoàng đế tốt, nhưng ở sau ánh hào quang ấy, có ai biết được sự chua xót trong đó?

Nếu không phải đã đi đến bước này, Lưu Khảm thật muốn bỏ cuộc giữa đường rồi.

Tiêu Hà đã đem hình thức ban đầu của tân pháp chính lý xong tới.

Bao gồm các phương diện Công Thúc Liêu đã nói như quân sự, dân sinh... nhiều vô số. Mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng cũng có đến ba bốn mươi trang.

Lưu Khảm nhìn một mảnh dài, liền phê chỉ thị đi thực hiện.

Y theo trong trí nhớ về điển chế sớm đã mơ hồ trước đó, phủ binh chế, thêm một vài chi tiết, tỉ mỉ hoàn thiện.

Đợi khi xử lý xong phần văn này của Tiêu Hà thì đã qua nửa đêm.

Bạc Nữ đang nằm ngủ ở góc thư phòng.

Lưu Khám cũng không có đánh thức nàng, đem công văn cho vào ống trúc niêm phong lại, ngày mai tự sẽ có người chuyển giao cho Tiêu Hà. Hắn đứng lên, đuổi đuổi cái lưng mệt mỏi.

Nhưng hắn còn chưa kịp ngáp xong, đã nghe thấy bên ngoài thư phòng, truyền đến một trận tiếng bước chân lộn xộn.

Bạc Nữ lập tức bừng tỉnh, liền vội vàng đứng lên.

Lưu Khám hướng về phía nàng gật gật đầu, ý bảo không cần kinh hoàng. Dem ống trúc đưa cho Bạc Nữ:

- Sáng sớm ngày mai, đưa cho Tiêu Lộc giao cho Tiêu quận trưởng khảo duyệt.

Nói xong, hắn vội bước đi ra khỏi thư phòng.

Lại không nghĩ Ngô Thần cùng Tiêu Hà mang theo người đang vội vã chạy tới.

- Quân hầu, Mông thiếu quân ở Câu Chú sơn phái người cấp tốc tám trăm dặm mang thư tới!

Đầu Lưu Khám đang chìm dần vào mệt mỏi, vốn có chút trì độn. Vừa nghe thấy Ngô Thần nói câu đó, lập tức giật nảy mình, thoáng cái tỉnh táo lại.

- Có phải là chiến báo ở Cự Lộc không?

Ngô Thần cùng Tiêu Hà nhìn nhau, có chút kích động, nhẹ nhàng gật đầu.

- Cự Lộc, tình hình chiến đấu thế nào?

Thanh âm của Lưu Khám run rẩy không ít.

Điều này cũng khó trách, thành quả chiến đấu ở Cự Lộc trực tiếp ảnh hưởng đến bước hành động tiếp theo trong kế hoạch của hắn. Mấy ngày lại đây, lòng hắn như lửa đốt, thậm chí còn phát giận với Lữ Tu, không chỉ bởi vì tình trạng sức khỏe của Công Thúc Liêu, càng nhiều hơn là lo lắng đối với chiến cuộc ở Cự Lộc.

Tiêu Hà hít sâu một hơi:

- Chiến báo của Mông thiếu quân nói, ba ngày trước, Vương Ly tại Cự Lộc...

- Như thế nào?

- Vương Ly thảm bại tại Cự Lộc!

Lưu Khám thấy trong đầu “ông” một tiếng, cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu lao thẳng xuống mặt đất...

201. Chương 480-484

Chương 480-481: Tân Thiên (1-2)

Không ai có thể biết rõ, Lưu Khám gánh vác áp lực như thế nào.

Có lẽ Công Thúc Liêu và Tiêu Hà đã nhìn ra một số manh mối, cho nên nỗ lực chia sẻ áp lực đối với Lưu Khám. Nhưng dù sao, bọn họ cũng không phải Lưu Khám.

Từ tháng mười một xuyên tới Hoành Sơn, tiến vào Hà Nam, Lưu Khám liền phải gánh chịu phần áp lực này.

Mà khi hắn quyết ý trở mặt, lúc chiếm lĩnh đất Hà Nam, hơn một tháng qua, hắn nỗ lực làm ra vẻ một bộ nhẹ nhõm. Nhưng trong lòng, hắn nhất định phải gánh vác trọng trách ười mấy vạn người, thậm chí cả triệu người. Sở dĩ chiếm được Cửu Nguyên quận, cứ theo ký ức của hắn, thì kết cục của chiến dịch mơ hồ không rõ. Rồi sau đó, mặc dù phần phán đoán này của hắn cũng có căn cứ. Nhưng cuối cùng là quá yếu đuối rồi... yếu ớt đến nỗi một trận gió đều có thể thổi bay cái căn cứ này, trong đầu Lưu Khám nghĩ tới điều này, sao lại không cảm thấy trầm trọng?

Dứt bỏ nhân tố Vương Ly không nói, duệ sĩ của nước Tần thân kinh bách chiến, nghiêm chỉnh huấn luyện, sao có thể thua ở một đám người ô hợp?

Nhớ tới năm xưa, quân Tần quét ngang sáu nước, nhìn khí phách Sơn Đông mà mơ ước; ngẫm lại lúc Mông Diêm ở Hà Nam, dễ như trở bàn tay mà đánh tan tràng diện của Hung Nô, đối lại bất cứ người nào, đều khó có khả năng cho rằng chi này của quân Tần sẽ thất bại. Nếu như Vương Ly thắng lợi, như vậy Lưu Khâm khó có thể dừng chân ở Cửu Nguyên quận. Lúc trước, những quan viên tướng lĩnh đi tới đây dựa vào, kế tiếp sẽ không lưu tình chút nào mà phát động công kích.

Lưu Khâm thậm chí còn tin rằng, những quan viên muốn đầu nhập vào thành trấn, giờ khắc này, chỉ sợ còn đang do dự, vẫn còn trong xem nên đi như thế nào!

Từ khi bắt đầu phát động công kích ở thành Ngũ Nguyên, đến nay đã qua ba mươi bảy ngày.

Mỗi ngày Lưu Khâm thậm chí còn không dám ngủ ở trong phòng ngủ, xích kỳ lúc nào cũng đặt bên người, Xích Thổ càng không rời yên đăng...

Mà bây giờ, ba mươi ngày căng thẳng như dây cung, thoáng cái thư giãn xuống, tinh thần mỗi mệt, thân thể không chịu nổi gánh nặng, làm cho Lưu Khâm ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. May mắn Bạc Nữ tay mát lạnh lẽ, đỡ Lưu Khâm. Nhưng nàng cũng không thể tưởng thể trạng của Lưu Khâm kinh người thế nào, ba trăm cân thể trọng này, thoáng cái đổ xuống thân mình Bạc Nữ, liền cùng nàng ngã xuống đất.

Ngô Thần, Tiêu Hà nhất thời hoảng hốt.

- Người đâu, mau tới đây... Mời An Kỳ tiên sinh tới!

Tiêu Hà gào thét, trong trạch viện giống như ong vỡ tổ, rối hết cả lên.

Lữ Tu cũng ngủ không say, nghe thấy tin tức đó, lập tức chạy tới tiền viện.

- Bạc Nữ, A Khâm như thế nào?

Bạc Nữ bị Lưu Khâm đổ ập xuống, toàn thân đau nhức, chân cũng bị thương. Nghe thấy Lữ Tu mở miệng hỏi, nàng liền vội vã đứng dậy, khẽ nói:

- Phu nhân, ngài đừng lo lắng... Quân hầu không sao! An Kỳ tiên sinh nói, thời gian qua hẳn quá mức vất vả, tâm hỏa quá thịnh, cho nên mới bất tỉnh. Chỉ cần tĩnh dưỡng chút ít thời gian, liền có thể khôi phục lại.

- Hô!

Lữ Tu thở dài ra một hơi.

Nàng hỏi qua Bạc Nữ về chuyện đã trải qua, sau đó cất bước về hướng thư phòng.

Vừa đi được hai bước, Lữ Tu đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn thoáng qua Bạc Nữ:

- Bạc Nữ, chân của người, không có sao chứ?

- Phu nhân, ta không sao!

Bạc Nữ kỳ thực rất sợ hãi Lữ Tu, bởi vì Lữ Tu là nữ tử thông minh, hơn nữa thủ đoạn cường ngạnh.

Không chỉ có Bạc Nữ sợ nàng, toàn bộ trong hậu trạch này, có lẽ ngoại trừ Khâm lão phu nhân, tất cả mọi người đối với Lữ Tu có ba phần sợ hãi.

Mà ngay cả Vương Cơ, thậm chí bao gồm cả mẫu thân Lữ Tu là Lữ lão phu nhân, đối với Lữ Tu cũng rất sợ hãi.

Lữ Tu nói:

- Bạc Nữ, người đi nghỉ ngơi đi... Ừ, trưa mai người đến chỗ ta một chuyến, ta có chuyện muốn nhắn nhủ với người.

- Vâng!

Bạc Nữ yếu ớt nói một câu, được hai tỳ nữ nâng đỡ, khép khiêng lui xuống.

Nhìn bóng lưng của Bạc Nữ, Lữ Tu khẽ gật đầu một cái.

Trong lòng nàng có một ý nghĩ, nhưng còn cần thận tính toán mới được.

Công vụ của Lưu Khảm từ từ bận rộn lên...

Sau khi quân Tần đại bại ở Cự Lộc, có thể đoán được chính là, bước tiếp theo của Lưu Khảm sẽ là tăng cường thống trị đối với hai quận Cửu Nguyên và Vân Trung. Sẽ càng ngày càng bận rộn.

Đến lúc đó, hẳn không tránh khỏi phải bồn ba bồn phía.

Mà chính mình phải lo liệu cho cái nhà này, chiếu cố lão phu nhân cũng khó có thể thoát thân đi theo. Đến lúc đó, bên người Lưu Khảm nhất định phải có một người vừa ý, cẩn thận chiếu cố mới được. Lựa chọn người này, rất quan trọng, cần phải cẩn thận chọn lựa mới được. Bởi vì, nàng không chỉ có phải chiếu cố các mặt ăn, mặc, ở, đi lại, mà là toàn bộ các phương diện... Cho nên, người này thứ nhất phải trung tâm, thứ hai phải không có dã tâm.

Đã quan sát một khoảng thời gian rất dài, Lữ Tu cảm thấy Bạc Nữ này có chút thích hợp.

Trên đoạn đường từ Bành Thành đến Cù Diễm, phải đến vài nghìn dặm, Bạc Nữ đều rất tận chức tận trách chiếu cố Lưu Khảm, không có bất kỳ sơ sẩy nào. Mặc dù trong thời gian nguy hiểm nhất, Bạc Nữ cũng đều bên người Lưu Khảm, chỉ một điểm này mà nói chứng tỏ nàng rất trung thành tận tâm, cũng không hề có dã tâm.

Bạc Nữ mới đôi chín, không phải là người có dục vọng mãnh liệt.

Nghe nói, nàng thích nghe người ta nói về “Trang tử”, tính tình đạm bạc, lại không tranh không cầu với người cái gì. Lại có tính trẻ con, chăm sóc Lưu Tần và Lưu Nguyên cũng rất tốt. Hơn nữa tư sắc cũng không quá mức xuất chúng, không cần lo lắng tương lai nàng sẽ tranh thủ tình cảm... Cho nên, càng nghĩ càng thấy là thích hợp nhất.

Đương nhiên, Lữ Tu vẫn còn có một chút tâm tư.

Tương lai Ba Mạn đến đây, coi dung mạo phong hoa tuyệt đại của nàng ấy, cùng với sự giáo dưỡng trong gia đình, còn có nhiều năm vì Lưu Khảm mà vất vả quản lý Ba Thục như vậy, Lữ Tu rất khó chiếm được thể thượng phong. Quan trọng nhất là, bên người Ba Mạn có một nhóm người tâm phúc, Lữ Tu càng khó đánh đồng. Nếu như nói Lữ Tu có người nào tâm phúc, thì ngoại trừ Lữ Thích Chi ra, những người khác đối với nàng càng nhiều chính là tôn kính.

Mà tôn kính, nguồn gốc từ chính Lưu Khảm.

Ưu thế duy nhất của Lữ Tu hiện nay chính là tỷ đệ Lưu Tần và Lưu Nguyên.

tuy Lưu Nguyên không phải là nàng thân sinh, nhưng lại là cốt nhục của tỷ tỷ nàng, mối thân tình cốt nhục này, không thể xóa nhòa.

Nhưng gần như vậy, còn chưa đủ.

Lữ Tu nhất định phải vì ngày sau mà tính toán.

Trong nhà, nàng muốn lôi kéo đầy đủ minh hữu, thì ngày sau nàng mới có thể ngang hàng với Ba Mạn. Đó cũng không phải nói, nàng và Ba Mạn phải trở thành cừu nhân. Từ trong lòng mà nói, nàng cũng tôn kính Ba Mạn, một người vì Lưu Khảm mà trả giá thời gian quý báu của người phụ nữ, làm sao có thể không làm cho người ta tôn kính?

Tôn kính thì tôn kính, có một số việc, lại không thể nhường được.

Cho nên Lữ Tu quyết định nâng Bạc Nữ lên, để ngày sau mình mà lo lắng, cũng có thể đỡ một chút.

Ý niệm này xuất hiện chớp lên trong đầu, Lữ Tu nhanh chóng quyết định chủ ý.

Đi vào phòng ngủ, Lưu Khảm đã tỉnh táo lại, đang cùng đám người Tiêu Hà thương nghị công việc. An Kỳ ở bên cạnh hẳn, xem mạch cho hẳn, thần sắc rất bình tĩnh.

Vừa thấy Lữ Tu tiến vào, đám người Tiêu Hà nhao nhao đứng dậy.

- Phu nhân!

- Tiêu tiên sinh không cần khách sáo như vậy, ta nghe nói A Khảm ngã bất tỉnh, cho nên tới xem một chút... An Kỳ tiên sinh, A Khảm không có việc gì chứ?

An Kỳ nói;

- Phu nhân yên tâm, thể cốt Quân hầu rất tốt! Chỉ là trước đó tâm hỏa quá thịnh thôi!

- Vậy ta đây an tâm!

Lữ Tu ngồi xuống bên cạnh Lưu Khảm, đưa tay đặt lên trán hắn.

Lưu Khảm cười cười:

- A Tu, An Kỳ tiên sinh cũng nói ta không sao, nàng đừng lo lắng, sức khỏe của ta, ta rõ ràng nhất.

Không chịu nổi, ta cũng sẽ không cố chống đỡ.

Ta cùng Tiêu tiên sinh còn phải thương lượng một chút việc, nàng trở về nói với mẫu thân, đừng để người lo lắng.

Lữ Tu rất muốn ở bên cạnh Lưu Khảm, nhưng nàng cũng hiểu rõ, việc quân Tần đại bại ở Cự Lộc, đã chú định đất Hà Nam vào trong sự khống chế của Lưu Khảm. Tiếp đó, Lưu Khảm phải xử lý rất nhiều chuyện, hẳn nhất định phải thương lượng cùng với Tiêu Hà ra một cái quy trình, nếu không sau đó sẽ rất khó tiến hành.

- Vậy ta đi bẩm báo mẫu thân trước!

Lữ Tu nói khẽ:

- Lát nữa ta bảo nhà bếp chuẩn bị cho huynh một ít đồ ăn, huynh cũng đừng quá mệt mỏi... Đại cục đã định, cũng đừng quá nóng vội.

Lưu Khảm gậtgật đầu, đưa mắt nhìn Lữ Tu rời đi.

Sau khi thở dài một hơi, hắn ý bảo Tiêu Hà ngồi xuống.

- Điều trình hôm qua tiên sinh đưa tới, ta đã xem rồi, chỉ cần bổ sung một chút.

Nhưng hôm nay, quân Tần thảm bại ở Cự Lộc, việc cấp bách của chúng ta, là phải đem hai quận Cửu Nguyên và Vân Trung triệt để khống chế trong tay. Người và An Dân trong khoảng thời gian này đành phải vất vả vậy. Phân xuống bốn mươi bốn huyện trong hai quận, lệnh cho quan viên các nơi trong vòng mười ngày, đến Cù Diễm báo danh.

Mặt khác, lại phái thám mã, nghe ngóng tình hình chiến cuộc ở Cự Lộc.

Lệnh cho Mông Tật lập tức phân ra binh mã, trong vòng ba tháng phải dựng lên thành lũy ở Vũ Xuyên. Nói cho Lý Thành, mong y nhất định phải toàn lực ủng hộ việc này của Mông Tật. Hơn nữa mau chóng liên hệ với Lý thiếu quân, mời Lý thiếu quân chuẩn bị hành động, phải chấm dứt chiến đấu trước tháng sáu.

Còn có, coi như làm Lý Thành vất vả rồi...

Lệnh cho y xuất binh lên cấp, chiếm lĩnh quận Nhạn Môn. Ta đoán chừng, lúc này Nhạn Môn quận vẫn còn trong hỗn loạn, cần mau chóng hành động. Nhưng chiếm lĩnh Nhạn Môn, cũng không thể quá mức kích thích chư hầu Sơn Đông. Cái chừng mực này nên nắm chắc cho tốt... Ừ, lấy Lâu Phiên làm giới.

Lâu Phiên, cũng ở một đường với Câu Chú sơn.

Đồng thời, còn có binh đóng ở Câu Chú sơn, đem vùng phía bắc Câu Chú sơn, khống chế trong tay.

Nhạn Môn quận tổng cộng có hai mươi một huyện thành, phía bắc Câu Chú sơn có chín tòa thành trì, mặc dù nắm giữ trong tay cũng sẽ không quá kích thích Hạng Vũ.

Bởi vì Vương Ly tuy thất bại, nhưng ở thành Hàm Đan, còn có một Chương Hàm.

Hạng Vũ tiếp đó, phải đối mặt với uy hiếp của Chương Hàm, cùng một lúc, khó có thể bận tâm đến Nhậm Môn quận. Đến khi y xử lý xong Chương Hàm, Lưu Khâm đã có thể ngồi vững vàng ở Nhậm Môn quận. Đến lúc đó muốn trở mặt mà nói, Lưu Khâm cũng không sợ hãi khí thế hung hãn của Hạng Vũ.

Ngày mười bốn tháng giêng Tồn Nhị thế năm thứ ba, quân Sở và quân Tần quyết chiến tại thành Cự Lộc.

Hàn Tín suất bộ, cắt đứt liên hệ giữa quân Tần ở Cự Lộc và Hàm Đan, Hạng Vũ dẫn ba người Kinh Bồ, Long Thải, Tào Cữu quyết chiến với Vương Ly.

Cánh đồng Cự Lộc mênh mông, là một mảng đất vàng bao la bát ngát, kéo dài đến tận đường chân trời.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện cả vùng đất này, nơi nơi đều là những ngọn núi đất nhỏ, hoặc là vô cùng bất ngờ bị lún xuống, tiếp đó tạo thành những đường giống chiến hào, cảnh sắc đó, quả nhiên là vô cùng đồ sộ.

Trên tất cả những ngọn núi đất nhỏ đó, đều là doanh lũy của quân Tần.

Giữa các doanh lũy, có các đường hành lang nối liền.

Giống như toàn bộ bên ngoài Cự Lộc, đều biến thành cứ điểm. Công kích bất luận một tòa doanh lũy nào, đều phải đối mặt với tình trạng vài mặt thụ địch.

Quân Sở vào lúc rạng sáng ngày mười bốn, đập sương mà đến.

Dẫn đầu phát động công kích chính là đại tướng dưới trướng Hạng Vũ, Kinh Bồ. Nhưng Kinh Bồ cũng không đi công kích doanh lũy quân Tần, mà là triển khai tấn công mạnh mẽ những đường hành lang nối tiếp các doanh lũy. Đây là một chiêu số mà ai cũng không nghĩ tới. Sau khi Kinh Bồ công kích đường hành lang, cũng sẽ cắt đứt liên hệ giữa các doanh lũy, mà kể từ đó, sẽ rất dễ dàng tạo thành một chỗ đột phá, khiến cho trận hình quân Tần bị phá vỡ.

Khi đó Vương Ly hạ lệnh ổn định đầu trận tuyến, lệnh cho doanh lũy hai bên đường hành lang xuất kích cứu viện.

Mỗi đường hành lang đều có liên tiếp hai doanh lũy, Kinh Bồ căn bản không để ý tới quân Tần hai bên, tiếp tục nhào đầu về phía trước. Lệnh cho quân tốt dưới trướng ngăn cản quân Tần, sau đó tự mình dẫn một chi tinh nhuệ, tiếp tục công kích đường hành lang. Một đường hành lang, hai đường hành lang, quân Tần thấy động, liền nhao nhao xuất động, công kích về phía Kinh Bồ, nhưng ở trong không gian bị thu hẹp, nhân số quân Tần tuy chiếm ưu thế, nhưng lại không cách nào triển khai.

Vì vậy, từng nhánh binh mã nhào tới, kéo cho đầu trận tuyến của quân Tần bị buông lỏng.

Chủ tướng của quân Tần chính là tâm phúc của Vương Ly, đại tướng Tô Giác. Khi y phát hiện đầu trận bị buông lỏng, lập tức chạy đi cứu viện.

Nhưng không nghĩ tới, trên đường lại bị Hạng Vũ công kích, song phương chỉ giao thủ trong thời gian một chén trà, Hạng Vũ lao thẳng tới cờ soái, chém chết Tô Giác. Toàn bộ cánh này của quân Tần triệt để hỗn loạn... Nếu như ở phía sau, Vương Ly tiếp tục ổn định được trận hình, triển khai tiêu trừ đối với quân Sở mà nói, cũng không phải là không thể giành được thắng lợi. Nhưng hết lần này qua lần khác, bệnh cũ chết tiệt của Vương Ly lại phát tác!

Từ tám năm trước, lần đầu tiên Phù Tô và Mông Diêm nói chuyện với nhau, liền đề cập đến khuyết điểm này của Vương Ly.

- Thiếu tướng quân binh pháp xuất chúng, mưu lược hơn người, có thể nói là thừa kế y bát của Đại tướng quân.

Nhưng vấn đề lớn nhất của y chính là, thiếu khuyết lòng kiên định của một người chủ soái. Y dễ dàng dao động tín niệm, dễ dàng xử trí theo cảm tính. Nếu như y là một người bình thường, điều này không đáng gì, nhưng nếu ở trên chiến trường, điều này sẽ trở thành thiếu sót chết người của y.

Thử nghĩ mà xem, đang lúc kịch chiến, đại quân đột nhiên biến trận.

Điều này cũng ngang với tạo thành xung đột, khiến cho quân Tần thoảng cái không cách nào kịp phản ứng. Vừa muốn lui, lại vừa muốn giữ chỗ xung yếu, nên bắt đầu hỗn loạn.

Ngay lúc hỗn loạn nhất, chỉ trong ngắn ngủi, một chuyện không thể tưởng tượng được đã xảy ra!

Trong loạn quân, Hạng Vũ thấy được cờ soái của Vương Ly...

Đó là khu vực mật độ quân Tần lớn nhất, Hạng Vũ hét lên một tiếng, một tay múa bàn long kích mới đúc, hai chân kẹp chặt bụng ngựa Ô Truy, hướng về cờ soái của Vương Ly vọt tới. Theo sát sau lưng Hạng Vũ, ba nghìn quân Sở, tất cả đều lột bỏ áo giáp, hai tay để trần, hô hào, theo Hạng Vũ công kích.

Đây thuần túy là một trận giao phong dũng khí, càng là lần thứ nhất tín niệm bị ba chạm.

Ở trong loạn quân, Hạng Vũ cứ thế mở một đường máu dài khoảng hai trăm mét, thân trúng sáu mũi tên, nhưng giống như một kẻ điên, không cảm thấy gì, mắt hổ nhìn chòng chọc vào Vương Ly đang ngắc đầu đứng dưới cờ soái trên chiến xa... Vương Ly, rút lui!

Có lẽ Vương Ly thấy, không cần phải đánh nhau với Hạng Vũ.

Vì vậy hạ lệnh trung quân thoái lui về phía sau, lại lệnh cho cánh phải quân Tần xuất động, công kích Hạng Vũ.

Nhưng y đã quên mất, đây là trên chiến trường, ba trăm nghìn ánh mắt, tất cả đều theo dõi cờ soái của y.

Ngay lúc cờ soái của Vương Ly lui về phía sau, rất nhiều quân Tần đều ngơ ngẩn... cùng lúc đó, quân Sở hô to khẩu hiệu “Vương Ly đã chết, người đầu hàng không giết”, lại càng làm cho sĩ khí quân Tần hạ xuống. Phạm Tăng ở trung quân, phát ra một đạo mệnh lệnh cuối cùng:

- Toàn quân xuất kích, có thể đi, tất cả đều ra trận!

Trong chốc lát, quân Sở dưới dự dẫn dắt của hai người Long Thả và Tào Cửu, hô hào lấy khởi xướng bỏ mạng mà công kích.

Vương Ly chưa bao giờ thấy binh lính như vậy!

Cả một đám giống như điên cuồng, sau mấy lần đả kích, ba trăm nghìn đại quân của quân Tần, vậy mà toàn tuyến bại lui xuống.

Hạng Vũ suất bộ, nhìn chòng chọc cờ soái, dồn sức đánh.

Vương Ly không biết “Một tiếng trống thêm sĩ khí”, nhưng Hạng Vũ biết.

Nếu để cho Vương Ly trọng chỉnh binh mã đến đánh tiếp, vậy coi như không nhất định có thể thắng...

Trận đại chiến này, đánh từ sáng sớm đến tận lúc hoàng hôn

Vương Ly ở trong loạn quân, bị Hạng Vũ đuổi theo, chém chết tại chỗ...

Thiệt Gian canh giữ ở thành Đông Vũ, trong đêm đó đã biết được tin tức.

Cả người đều bối rối...

Khoái Triệt cũng có chút ngu ngơ, nhưng sau một lát, y đột nhiên cất tiếng cười to, không ngừng vỗ tay, cả người giống như điên cuồng.

- Khoái tử mã, người cười cái gì?

Thiệt Gian giận tím mặt, nghiêm nghị quát mắng Khoái Triệt.

Mà Khoái Triệt lại càng cười ác liệt hơn, thậm chí còn chảy cả nước mắt.

- Thiệt tướng quân đừng hiểu lầm, ta cười không vì gì khác, đơn giản là vì một câu của Quảng Võ Quân!

Thiệt Gian khẽ giật mình:

- Quảng Võ Quân? Quảng Võ Quân đã nói gì?

- Ha ha... Quảng Võ Quân nói: Nếu Thượng tướng quân vây công Cự Lộc mà nói... kết quả, khẳng định là thua không thể nghi ngờ.

Thiệp Gian ngậy ngậy cả người, hỏi:

- Quảng Võ Quân nói lời này khi nào?

- Ngay lúc vượt sông.

Sắc mặt Thiệp Gian lập tức thay đổi, hơn nữa trở nên tái nhợt rất khó coi:

- Người nói là, lúc chúng ta vẫn còn ở Thái Nguyên quận, lúc đó Quảng Võ Quân đã đoán được, Thượng tướng quân xuất kích lần này, không có chút phần thắng nào sao?

Khoái Triệt nhẹ nhàng gật đầu!

- Chết tiệt, người biết chuyện này, sao không nói với ta, không nói với Thượng tướng quân?

Khoái Triệt cười híp mắt nhìn Thiệp Gian, nhẹ giọng nói một câu:

- Thiệp tướng quân, nếu lúc ấy ta nói cho người những lời này, người có tin hay không?

- A, điều này...

Thiệp Gian lập tức á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy a, cho dù lúc đó Khoái Triệt có nói, chính mình có tin hay không?

Khi đó, quân Tần thanh thế như thế nào, ba trăm nghìn đại quân đi đến Câu Chú sơn, chư hầu Sơn Đông đều khùng hoảng. Đừng nói Vương Ly không tin tưởng, liền ngay cả Thiệp Gian cũng sẽ không tin tưởng, chính mình sẽ thảm bại... Nhưng lúc đó, còn chưa có bóng dáng của cuộc chiến ở Cự Lộc, Quảng Võ Quân vì sao có thể...

Trong lòng không khỏi lộp bộp, cảm thấy một dòng khí lạnh chạy dọc xương sống.

Ánh mắt của Khoái Triệt kia là như thế nào?

Sao lại không đoán được ý nghĩ lúc này của Thiệp Gian?

- Thiệp tướng quân là đang suy đoán, Quảng Võ Quân như thế nào có thể đoán được, Thượng tướng quân sẽ vây công Cự Lộc, sẽ gặp đại bại, có phải thế không?

Thiệp Gian từ chối cho ý kiến, mặt âm trầm.

Thế nhưng ánh mắt kia lại bán rở tâm tư của y: Y rất muốn biết!

Khoái Triệt nói:

- Thiệp tướng quân, ta và người nói đến một chuyện đi... Ta đi theo Quảng Võ Quân làm tùy tùng từ Huyện Bái. Lúc ấy, Quảng Võ Quân mới được hưởng không quá tam đẳng tước, một kẻ tay trắng mà thôi. Ta tuy bán mình cho Quảng Võ Quân, mặc dù là lúc Quảng Võ Quân chán nản nhất, ta cũng chưa từng nghĩ tới sẽ rời khỏi Quân hầu. Nguyên do trong này là gì?

- Khoái Triệt, người đừng thừa nước đục thả câu, nói thẳng là được!

- Ha ha, Thiệp tướng quân, tính người thật sự là nôn nóng a...

Khoái Triệt cười cười, thần sắc cứng lại;

- Hơn mười năm trước, ta theo Phạm Dương cùng Quảng Võ Quân tới Huyện Bái, về sau liền nghe được một truyền thuyết của địa phương.

- Truyền thuyết?

Khoái Triệt gật gật đầu:

- Khi ta đến Huyện Bái, nghe người ta nói một truyền thuyết về Quảng Võ Quân.

Nghe nó Quảng Võ Quân vốn không phải là người Huyện Bái, phụ mẫu hắn là thực khách của phụ thân Quảng Võ Quân phu nhân hiện nay. Mười bốn năm trước, phụ thân của Quảng Võ Quân vì bảo vệ Đông chủ rút lui khỏi Đan Phụ huyện, chết thảm trên cánh đồng, chính Quảng Võ Quân cũng bị thương nặng, người không còn một hơi.

- Hả, có việc này?

Thiếp Gian không khỏi sinh ra hứng thú:

- Vậy sau đó thì sao?

- Sau đó... ha ha, sau đó Quảng Võ Quân sống lại! lúc ấy không ít người đều tận mắt trông thấy, lúc Quảng Võ Quân sống lại, có Bạch long hộ thể.

- A?

Thiếp Gian hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn Khoái Triệt.

Hồi lâu, y cắn răng hỏi:

- Khoái Triệt, ngươi cũng biết, những lời nói này của ngươi, chính là tội mất đầu!

- Ta biết, nhưng ta chỉ đem những lời ta mắt thấy tai nghe, nói chi tiết cho tướng quân mà thôi.

Chương 482: Tân Thiên (3)

Quảng Võ Quân là hậu nhân của Lưu thị ở Đường quốc năm đầu Tây Chu, cũng là hậu duệ của vương tộc. Nghe nói, Lưu thị ở Đường quốc ưa màu trắng... cái gọi là Bạch long hộ thể, chắc là thiên mệnh. Trời cao không muốn Quảng Võ Quân chết sớm, cho nên phái Bạch long xuống thủ hộ, nếu không như vậy, sao hắn có thể có thành tựu ngày hôm nay?

Cổ nhân, thích người có thiên mệnh!

Khoái Triệt nói rất rõ ràng, đây là ông trời không muốn cho Lưu Khâm chết, cho nên mới có bạch long thủ hộ.

Hiện nay, Doanh thị suy nhược, Hắc long bị vong, cho nên ông trời mới khiến cho Bạch long đến thế gian, mới có Lưu Khâm đột nhiên xuất hiện. Nghĩ một hồi, từ một kẻ trắng tay đến quan nội hầu, Lưu Khâm chỉ dùng thời gian không đến hai mươi năm, liền làm được việc mà rất nhiều người cả đời cũng không làm được.

Đây không phải là thiên mệnh sao?

Trời không muốn Lưu Khâm chết, mới có danh tiếng lão Bi Phú Bình.

Trời lại muốn để cho Lưu Khâm quật khởi, vì vậy để cho hắn chế Vạn tuế tửu, lại để cho hắn có Lâu Thương...

Tóm lại, đây hết thảy đều là thiên mệnh sở quy. Còn ông trời đến tốt cùng là có ý gì? Khoái Triệt không nói nữa, Thiệp Gian cũng đã hiểu.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Thiệp Gian không khỏi do dự.

Sau một lát y nói:

- Đã như vậy, lúc Lưu Quân hầu tiến lên phía bắc công phạt Hồ Lỗ, cũng là lý do này có đúng hay không? Ý tưởng thực sự của hắn, là muốn cướp lấy vùng Hà Nam, bởi vì hắn biết rõ Thượng tướng quân tất bại, đất Hà Nam cũng theo đó mà trở thành nơi vô chủ, đúng không?

Khoái Triệt lắc đầu:

- Quân hầu tiến lên phía bắc đích thực là vì Hà Nam, nhưng hắn chinh phạt Hồ Lỗ cũng không phải nói sáo.

Có một việc, chỉ sợ Thiệp tướng quân còn không biết đi. Đông Hồ cùng Hung Nô khai chiến... hết thảy những điều này, đều là mưu đồ của Lưu Quân hầu.

Thiệp Gian giật nảy mình, tròn tròn hai mắt nhìn Khoái Triệt.

- Thiệp tướng quân, có lẽ ngài sẽ trách Lưu Quân hầu, nhưng lại không biết, hành động này của Lưu Quân hầu cũng là bất đắc dĩ.

Nghĩ tới, Thượng tướng quân chiến bại, đất Hà Nam hư không... Mọi người nói, đất Hà Nam nghèo nàn, nhưng người từng đóng quân ở đó, rất rõ ràng giá trị của vùng đất kia. Hà Nam trở thành nơi vô chủ, đến lúc đó liền vô cơ làm lợi cho Hồ Lỗ. Mà Hồ Lỗ chiếm cứ đất Hà Nam, tùy thời đều có thể xâm nhập vào Sơn Đông, Quan Trung. Nếu không có người trấn thủ, đến cuối cùng, gặp vận hạn vẫn là dân chúng Sơn Đông, Quan Trung a.

Quân hầu là suy nghĩ vì muôn dân trăm họ, nghìn dặm bên ba, trấn thủ Cửu Nguyên.

Ngài cùng Quân hầu từng kể vai chiến đấu, cũng biết hẳn là người như thế nào. Mặc dù người trong thiên hạ đều hiểu lầm Quân hầu, nhưng Thiệp tướng quân thì không nên a!

Thiệp Gian hít một hơi thật sâu, lâm vào trầm mặc.

Khoái Triệt biết rõ, hiện nay Thiệp Gian đã động kinh ý rồi...

- Thiệp tướng quân, Doanh thị hành nghịch, tàn sát trung thần. Hiện nay tiểu nhân đương đạo, ngày cả thừa tướng Lý Tư đều bị hại, người cho rằng Doanh thị còn có hy vọng sao?

Được rồi, có lẽ ngài sẽ nói, Thượng tướng quân tuy thất bại, nhưng Chương Hàm tướng quân vẫn còn, nước Tần còn có hy vọng.

Nhưng vấn đề là, một hồi thảm bại lớn như vậy ở Cự Lộc, cũng cần phải có người gánh vác nỗi ảm ức này. Người hay Chương Hàm tướng quân? Ai có thể gánh vác đến?

Thứ cho lời nói không dễ nghe của Khoái Triệt, người và Chương Hàm tướng quân đều là quân cờ trong tay Triệu Cao.

Làm chuyện không tốt, ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi... còn nói gì đến tận trung với nước Tần? Đại công tử đã chết như thế nào? Cái chết của tiên đế, đến nay còn có điểm đáng ngờ... Ngài không phải là tận trung với nước Tần, ngài là tận trung với Triệu Cao kia... Ha ha, chỉ là ta không biết, như vậy có đáng giá hay không.

- Lưu Quân hầu có thể bảo vệ Quan Trung?

Thiệp Gian đột nhiên ngắt đầu, nhìn Khoái Triệt, nhả từng chữ mà hỏi.

- Quảng Võ Quân có thể bảo vệ Quan Trung hay không, hiện tại ta còn không rõ ràng lắm.

Nhưng người phải biết một sự kiện, dưới trướng ngài có ba mươi nghìn quân Tần, hiện nay chỉ còn lại một chi binh mã duệ sĩ ở Bắc Cương. Là tiếp tục đánh một trận chiến không biết kết quả, hay là nhanh chóng rút lui khỏi, quay lại Hà Nam cùng Quảng Võ Quân chống cự Hồ Lỗ, thủ hộ Bắc Cương?

Đều ở một ý niệm của ngài!

Hiện tại rút đi, nguyên khí nước Tần còn có thể giữ lại một phần; nếu ở lại, có lẽ ngay cả một phần nguyên khí này cũng đánh mất!

Khoái Triệt ở chỗ này, dùng một chút kỹ xảo.

Y cố ý không để mắt đến chút tàn binh bại tướng ở Cự Lộc, lại để cho Thiệp Gian phiền diện cho rằng, ở đất Sơn Đông, chỉ còn lại một chi binh mã của y.

Nhưng là cũng không sai, phía bắc Sơn Đông, hôm nay vẫn còn nguyên vẹn binh mã biên chế Bắc Cương, đích xác chỉ còn lại một chi thôi.

Thiệp Gian nói:

- Khoái Triệt, người ban đầu ở lại, cũng là được Quảng Võ Quân nhờ vả?

- Nếu không có Quảng Võ Quân, ta sao lại có thể ở lại bên người Thiệp tướng quân?

Khoái Triệt mở miệng nói dối, cười nói:

- Quảng Võ Quân nói, nhìn chung chư tướng Bắc Cương nếu không phải là thế hệ trực tên cầu lợi, chính là loại người như Tô Giác ngu xuẩn cuồng vọng. Người mang trong lòng bách tính Tần Xuyên của tám trăm dặm Quan Trung, duy chỉ có một mình Thiệp tướng quân người! Chỉ là có một số thời khắc, Thiệp tướng quân lại vô cùng cứng nhắc. Cần biết, chỉ có giữ được thân, mới có thể thành sự nghiệp.

Quảng Võ Quân lo Thiệp tướng quân tử chiến, đến lúc đó hư mất tính mạng, vậy năm trăm năm tâm huyết của nước Tần, từ nay về sau cũng liền phải đoạn tuyệt.

Trong lòng dâng lên một cỗ tình cảm ấm áp!

Tư vị được người coi trọng, được người xưng tán, đích thực là rất tốt đẹp. Huống hồ, người tán thưởng mình, còn là một nhân vật rất giỏi. Thiệp Gian đối với Lưu Khâm có thể nói là vô cùng tôn trọng, từ năm đó Lưu Khâm huyết chiến tại Phú Bình, y đã vô cùng kính nể Lưu Khâm.

Trên mặt tuy vẫn bình tĩnh, nhưng phần đặc ý trong ánh mắt kia, lại bán rả tâm tư của Thiệp Gian.

Y trầm ngâm một lát, sau đó nói:

- Khoái Triệt, ta có thể mang binh về Cửu Nguyên, nhưng là có ba điều kiện.

- Xin mời nói!

- Ta quy thuận Tần, không quy thuận Lưu!

Nói cách khác, ta quy thuận chính là người nước Tần ở tám trăm dặm Tần Xuyên, mà không phải là Lưu Khâm. Đây kỳ thật chỉ là cái cớ, nếu tương lai Lưu Khâm cướp lấy Quan Trung, vậy Thiệp Gian tương đương quy thuận đâu, hay là Lưu Khâm. Nhưng lời này nói ra, về ý nghĩa lại bất đồng.

Khoái Triệt sáng khoái nói:

- Ta có thể thay mặt Quân hầu đáp ứng.

- Thứ hai, Thiệp Gian không chiến với người Tần!

- Tướng quân yên tâm, Quân hầu nhà ta cũng không muốn chiến đấu với người Tần. Ngược lại, hấn là vì bảo toàn người nước Tần.

- Điểm thứ ba, mặc kệ sau này Lưu Quân hầu phát triển thế nào, ta còn muốn xin hấn xem tại nể Tiên đế và Đại công tử, lưu cho Doanh thị một huyết mạch.

Khoái Triệt lộ vẻ ngưng trọng:

- Tướng quân yên tâm, Quân hầu tuyệt không có ác ý đối với Doanh thị.

Ngài quên rồi sao? Tiểu công chúa hiện nay vẫn dưới sự bảo vệ của Quân hầu, hấn hận chính là Hồ Hợi ở Hàm Dương mà không phải là tất cả người của Doanh thị tộc a

Thiệp Gian nghe vậy, vươn người đứng dậy.

- Đã như vậy, ta nguyện dẫn binh, tìm nơi nương tựa ở Cửu Nguyên!

Khoái Triệt cũng không khỏi thở phào một hơi, cảm thấy thật buông lỏng.

Chủ công, Triệt rốt cục không cô phụ kỳ vọng của ngài, mấy vạn duệ sĩ nước Tần, cuối cùng ngài cũng giữ lại được...

Chương 483-484: Một thanh Thanh Ngự kiếm (1-2)

Ba bốn vạn người thối lui, nghe thì rất dễ dàng, nhưng làm thì rất khó khăn.

Sau khi Cự Lộc được giải vây, chư hầu phía bắc Sơn Đông, nguyên một đám lại hoạt động. Trần Dư ở Quảng Dương quận lập tức hướng tới Hằng Sơn quận, phát động công kích; lại có đại tướng Tư Mã Ngang của nước Triệu, ở Tỉnh Hình thu nạp sở bộ Vũ Thần lúc trước bị Vương Ly đánh tan, phục chiếm Tỉnh Hình.

Tư Mã Ngang này vốn là một gã tướng lĩnh bên người Vũ Thần.

Sau khi Vương Ly đánh chết Vũ Thần, y mang theo hơn nghìn người trốn vào trong núi Tĩnh Hình. Quân Sở đánh chết Vương Ly, tin tức khi truyền đến tại Tư Mã Ngang, y lập tức phái người đến Cự Lộc, tỏ vẻ nguyện ý thần phục Sở Vương, thu nạp binh mã, vì quân Sở cướp lấy thái Nguyên cùng Thượng Đẳng.

Điều này khi có ai đó nghe thấy, không thể nghi ngờ là một chuyện cười.

Người có hơn nghìn người, đã muốn cướp lấy hai quận?

Nhưng Phạm Tăng lại cười nói:

- Thượng tướng quân, Tư Mã Ngang này cũng là một nhân tài a.

Hạng Vũ giết chết Tống Nghĩa, cướp lấy binh quyền, Sở vương Hùng Tâm bắt đắc dĩ bổ nhiệm Hạng Vũ là Thượng tướng quân nước Sở, Trụ quốc đại thần.

Ở trong hệ thống quan chức của nước Sở, Thượng tướng quân cùng Trụ quốc đại thần là là phụ tá đắc lực của lệnh duẩn. Một người tay nắm binh quyền, một người chấp chương thi hành biện pháp chính trị dân sinh. Sau khi Tống Nghĩa bị giết chết, Hùng Tâm đau lòng đến cực điểm, không muốn bổ nhiệm người khác làm Lệnh Doãn. Vì vậy, liền đem cả hai chức kia cho Hạng Vũ. Kỳ thật chính là nói cho Hạng Vũ: ta sẽ không bổ nhiệm người làm Lệnh duẩn, nhưng ta sẽ đem quyền lực của Lệnh Doãn cho người!

Đây cũng có thể tính là một loại thỏa hiệp.

Hạng Vũ mặc dù không thể đảm đương Lệnh doãn mà tiếc nuối, nhưng cũng biết, đây là điểm mấu chốt của Hùng Tâm, không thể lại bức bách!

Dù sao, hiện tại trên danh nghĩa, y vẫn là thần tử của nước Sở như cũ. Mà điều kiện để đổi lấy đại quyền thủ quân, Hùng Tâm cũng vô cùng cường ngạnh yêu cầu, phong Lưu Bang làm Võ An hầu, tiếp nhận chiến sự ở huyện Nam Dương, Trần huyện và Toánh Xuyên. Bởi vì, Lưu Bang đã trở thành người duy nhất Hùng Tâm có thể nể trọng... Trần huyện to như vậy, trước mắt còn đang trong sự khổng chế thể quân Tần. Bên người Lưu Bang tuy có tướng lĩnh như Phàn Khoái, Chóabột, nhưng lại không có một binh một tốt. Sau khi Hạng Vũ và Phạm Tăng thương nghị, quyết định là trấn an tâm tình của Sở vương, lui nhường một bước, đồng ý.

Bởi vì, có tướng không binh, Lưu Bang như thế nào làm việc được?

Hạng Vũ đang đắm chìm trong vui sướng của đại thắng ở Cự Lộc, nghe thấy Phạm Tăng khích lệ Tư Mã Ngang, không khỏi nổi lên nghi ngờ.

- Á Phụ, Tư Mã Ngang này có gì xuất chúng cơ chứ?

Sau khi Hạng Lương chết, Hạng Vũ vì ổn định tâm tư của Phạm Tăng, vì vậy bái Phạm Tăng là á phụ.

Phạm Tăng nói:

- Thượng tướng quân chẳng lẽ không nhìn thấy sao? Tư Mã Ngang này là dựa thế đó... Thượng tướng quân hùng phong đại chiến ở Cự Lộc, quần hùng ai cũng cúi đầu. Tư Mã Ngang hiện tại đưa ra ý muốn đầu nhập vào ngài, chẳng khác gì là mượn uy danh của người, tin tưởng có thể nhanh chóng có được thành tựu.

Nhưng nha, y mượn uy danh của người để được việc; Thượng tướng quân sao không mượn tay y, phân hóa thực lực của Trương Nhĩ và Trần Dư?

Hạng Vũ khẽ giật mình:

- Phân hóa?

- Hiện nay dù Vũ Thần chết, nhưng uy danh của hai người Trương Nhĩ, Trần Dư ở đất Triệu vẫn có ảnh hưởng quá lớn. Nói khó nghe một chút chính là, Vũ Thần chưa bao giờ chân chính trở thành Triệu vương, hẳn chỉ là một con bù nhìn của Trương Nhĩ và Trần Dư mà thôi... Thượng tướng quân hôm nay xuất binh cứu viện Cự Lộc, nếu là thừa cơ chiếm đoạt, sẽ mất danh tiếng là nhân nghĩa. Cho nên, để cho Tư Mã Ngang đi ra, quấy đục thế cục của đất Triệu.

Tư Mã Ngang là người Triệu, cho nên ra mặt sẽ không có quá nhiều người phản cảm.

Nếu như y thật sự có thể giành lại hai quận Thái Nguyên và Thượng Đảng, bước tiếp theo công chiếm Hàm Đan của Thượng tướng quân cũng không phải là không có ích. Đến lúc đó, làm cho Tư Mã Ngang chiếm cứ Thượng Đảng, uy hiếp Hà Đông, kiềm chế cánh Hàm Đan. Hơn nữa còn làm cho phía Hàm Dương cảm thấy sợ hãi.

Mắt Hạng Vũ sáng lên, làm như đã hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của Phạm Tăng.

Y nhẹ nhàng gật đầu, như vẫn còn suy nghĩ nói:

- Á phụ có ý tứ là...

Phạm Tăng bày ra vẻ mặt cao thâm, cười nhẹ gật đầu nhưng không có mở miệng.

Ngày hai mươi mốt tháng giêng, tuyết đọng trên đại bộ phận Bắc Cương đang dần dần tan.

Nguyên Dương trấn ở Vân Trung vốn là một cái huyện thành. Nhưng sau khi Lý Thành đảm nhiệm chức quận chương Vân Trung, đã đưa Nguyên Dương, huyện Do đổi thành một trấn, thuộc một phần của huyện Vũ Tuyền. Sở dĩ đưa ra quyết định như vậy, có rất nhiều nguyên nhân, mà quan trọng nhất là, người có thể dùng trong tay Lý Thành, cũng không tính là nhiều. Đặc biệt là khi y muốn xây dựng Vũ Xuyên ở tái ngoại, còn muốn xuất binh tới Nhạn Môn, ở Trúc quan ở Cầu Chú sơn.

Điều này có rất nhiều sự tình đều cần phải lựa chọn người thích hợp mới có thể tiến hành.

Nhưng trên thực tế, bất kể là Lý Thành hay là Lưu Khâm, đều gặp phải một cục diện khẩn trương.

Nguyên Dương vốn là một huyện, nhưng chỉ có bảy ngàn nhân khẩu. Chỉ có chút ít nhân khẩu như vậy, lại phải lãng phí một cái lại viên cho huyện sở, không khỏi đáng tiếc.

Cho nên sau khi Lý Thành tiếp chương Vân Trung, việc đầu tiên chính là đem mười tám huyện của Vân Trung mà bố trí lại thành bảy huyện thành. Đem một số huyện thành có số nhân khẩu chưa đủ mười nghìn người hoặc hơn mười nghìn người sắp xếp thành một huyện lớn. Một mặt có thể thuận tiện cho việc quản lý, mặt khác cũng có thể thu hút được đầy đủ quan viên đến để sử dụng... Vì thế, Lý Thành làm một cái điều trình, trình báo lên Lưu Khâm.

Ý kiến phúc đáp của Lưu Khâm là: Lấy tinh giảm chính xác, làm thành kiểu mẫu!

Nói cách khác, nếu như Lý Thành làm thành công, như vậy Cửu Nguyên quận cũng sẽ noi theo Vân Trung quận, chỉnh hợp lại quận huyện.

Trần Nguyên Dương tuy bị giáng thành cấp trấn, nhưng lại trở nên phồn hoa.

Với tư cách là căn cứ của huyện Vũ Tuyền, Nguyên Dương gánh vác những trách nhiệm như chế tạo, luyện binh cùng kho cất giữ. Vì vậy, vấn đề nhân khẩu chẳng những không có xói mòn, ngược lại lại gia tăng thêm không ít. Vốn công tượng rải rác quanh Nguyên Dương, nay nhao nhao tập trung về Nguyên Dương, trở thành một đại trọng trấn của Vân Trung.

Buổi trưa, một nam tử râu tóc xám trắng, khỏe mạnh đi vào một tiệm thợ rèn.

- Khách nhân, cần gì ạ?

Tiểu nhị trong tiệm nhiệt tình tiến lên đón khách, rất cung kính nói:

- Trường Ký của chúng ta chế tạo ra những vật phẩm, đều là số một ở Nguyên Dương.

Nam tử mặc một chiếc đại bào màu xám tro, lấy ra một bản vẽ từ trong tay áo.

- Ta muốn đúc kiếm!

- Đúc kiếm?

Tiểu nhị nhận lấy bản vẽ, nhìn lướt qua, lông mày không khỏi nhú một cái:

- Khách nhân, xin đợi, kiếm này của ngài không tầm thường, chỉ sợ đại sư phụ của chúng ta xem qua mới có thể quyết định. Như vậy đi, ngài ngồi tạm, ta đi mời đại sư phụ chúng ta ra bàn bạc cùng ngài.

Đại hán gật đầu, ngồi xuống ở tháp thượng.

Chỉ chốc lát, từ hậu đường một người trắng hán đi ra, mặc một chiếc áo cộc tay, hai tay để trần.

- Khách nhân, ngài muốn đúc kiếm?

- Đúng vậy!

- Ta là Trường Thắng, là quản sự của Trường Ký này, không biết ta có thể xem kiếm đồ của ngài được không?

- Dương nhiên!

Đại hán mang bản vẽ đưa cho Trường Thắng, y cầm bản vẽ, quan sát một hồi, khẽ nói:

- Khách nhân, kiếm này của ngài, không tầm thường a!

- Hắc hắc, không biết người có thể đúc thành hay không?

- Đúc kiếm tất nhiên là không thành vấn đề, nhưng là thanh kiếm này của ngài cần tìm nguyên liệu cẩn thận, còn có hình dạng này, có lẽ cần kiếm trang chuyên môn chế tạo kiếm phôi.

Trong thời gian ngắn, là khó có thể đúc thành, hơn nữa giá tiền...

Đại hán lấy từ trong tay áo ra một dật hoàng kim, đặt trên bàn:

- Nếu có thể làm cho ta thỏa mãn, ta đồng ý trả mười lăm dật hoàng kim, đây là tiền đặt cọc.

Ông trời, một thanh kiếm, lại tốn mười lăm dật hoàng kim.

Trường Thắng nhìn thoáng qua hoàng kim trên bàn, lại nhìn bản vẽ một chút:

- Ba tháng!

- Không được, nhiều nhất là một tháng... ta có thể thêm mười lăm dật hoàng kim... Nếu như người có thể xong trước một ngày, ngoài ba mươi dật hoàng kim kia, ta liền cho người nhiều thêm một dật. Người thấy thế nào? Nếu như không được, ta liền đi chỗ khác, tìm người khác đúc kiếm cho ta.

Ba mươi dật hoàng kim...

Trường Thắng nhú mày, trầm tư không nói.

Một lát sau, y cắn răng một cái:

- Được, quyết định như vậy đi!

Đại hán đứng lên:

- Như vậy, một tháng sau, ta đến đây lấy kiếm.

- Khách nhân, kiếm này, tên gọi là gì?

Đại hán bước chân đến cửa lại dừng lại, do dự một chút, về sau mới khẽ nói:

- Thanh Ngự, gọi là Thanh Ngự kiếm đi!

Trên kiếm đồ có vẽ một thanh trường kiếm hình thù kỳ lạ, giống như là hình cá. Bên cạnh hình vẽ, còn ghi các loại yêu cầu, như là sức nặng, nguyên liệu ...v...v

Trường Thắng nhìn kiếm đồ, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Kiếm kỳ quái... Thanh Ngự kiếm? thật sự là hình cũng như tên... ha ha , thật kỳ quái!

Bệnh của Lưu Khám cũng không coi là bệnh nặng.

Nằm trên giường hai ngày, là hán có thể xuống đất hoạt động. Lúc này mới thoáng một cái, hán liền lập tức bận công việc đến lu bù lên.

Cù Diễn chỉ là một thành nhỏ!

Có lẽ qua hai năm, tại đây sẽ trở thành một nơi phồn hoa, nhưng là hiện tại, đang có trăm việc phải làm.

Một trăm nghìn lưu dân, từng nhóm đã được an trí, trong đó có hơn bốn mươi nghìn người, bị chuyển đến Ngũ Nguyên huyện, để mở rộng nhân khẩu.

Bốn mươi nghìn người, đối với Ngũ Nguyên thành mà nói, cũng không tính là quá nhiều, nhưng đối với toàn bộ Tịnh Châu mà nói, chút người này căn bản không tính là cái gì. Nhưng tại Tịnh Châu, chỗ tốt lớn nhất chính là không có quá nhiều lợi ích gút mắc. Đặc biệt, là sau khi Ô Thị bảo bị tiêu diệt, Lưu Khảm là người hoạch ích lớn nhất Tịnh Châu. Ở Tịnh Châu phổ biến quân điền và phủ binh chế, tương đối mà nói cũng là thoải mái và thuận lợi nhất.

Còn đối với bốn mươi nghìn lưu dân này mà nói, chỉ cần bọn họ đến Tịnh Châu, chẳng những có đất để dùng, còn có thể có trâu cày và nông cụ, thành lập nên gia viên của mình. Tình cảm quê hương của bá tính Trung Nguyên, không thể nghi ngờ là vô cùng mãnh liệt. Lúc nghe đến những điều tốt về di dân đến Tịnh Châu, người ghi danh liền nô nức, tấp nập... Trong đó còn có thật nhiều dân bản địa ở Cù Diễn, cũng vô cùng nguyện ý đi Tịnh Châu, thành lập một gia viên mới.

Về phần quân điền chế và phủ binh chế, sẽ mang đến kết quả như thế nào?

Hết thấy, đến hết năm, có thể thấy rõ ràng...

Bởi vì giống như ôm tảng đá qua sông, cho nên Tiêu Hà vô cùng trọng thị phổ biến tân pháp ở Tịnh Châu. Trong vòng một tháng, đi tới đi lui giữa Cù Diễn và Tịnh Châu tới sáu lần, nói rõ với Tào Tham nhiều lần tầm quan trọng của tân pháp này. Thế cho nên mỗi lần Tào Tham thấy Tiêu Hà, thậm chí còn cảm thấy như muốn chạy trốn mất.

Ngược lại Lưu Khảm cũng không chú ý tới việc này quá lâu.

Tân pháp đã chế định xuống, kế tiếp phải đợi xem Tịnh Châu có thành công hay không, nếu như thành công, như vậy năm sau có thể phổ biến cho toàn bộ Cửu Nguyên việc này. Nhưng đó là sự tình năm sau, hiện tại Lưu Khảm quan tâm một chuyện khác đó là mấy chục nghìn quân Tần sắp về nhà.

Thế cục Sơn Đông trở nên phức tạp, một chi nhân mã này của Thiệp Gian, muốn trở về thuận lợi, nhất định phải chuẩn bị thông lộ.

Đây cũng không phải là chuyện dễ dàng, lợi ích của chư hầu Sơn Đông dây dưa, rắc rối phức tạp.

Mượn Trần Dư và Trương Nhĩ mà nói, hai người đó vốn là quan hệ sư đồ, vẫn là đồng bọn hợp tác thân mật. Nhưng bởi vì bị vây ở Cự Lộc, hai người đã sinh ra khoảng cách. Trương Nhĩ cho rằng, Trần Dư chậm chạp không chịu xuất binh cứu viện Cự Lộc, là ngồi nhìn mặc kệ, đẩy y vào chỗ chết.

Nhưng Trần Dư lại rất oan uổng!

Mấy lần y phái binh về Cự Lộc cứu viện, nếu không phải là bị Thiệp Gian ngăn cản thì chính là bị Vương Ly đánh tan, làm sao có thể nói là ngồi nhìn mặc kệ?

- Quân hầu, nói toạc ra là hai người này đã xuất hiện phân kỳ.

Lục Giả cười nói:

- Đánh một trận xong ở Cự Lộc, thế lực của Trương Nhĩ tổn hại lớn, đã không có cách nào đánh đồng với Trần Dư. Hơn nữa nhìn quân Sở của hần thế lớn, cho nên liền sinh ra trong đầu ý niệm dựa sát vào quân Sở; nhưng Trần Dư đâu, tuy bị Vương Ly đánh bại mấy lần, nhưng về căn bản cũng không tổn thất.

Trần Dư cầm trong tay hai quận Quảng Dương, Hằng Sơn, trong tay cũng có chục nghìn đại quân, như thế nào lại chịu đầu hàng quân Sở?

Nhưng hai người hần đã sinh ra khoảng cách, cũng là một chuyện tốt. Giả nguyên đi tới huyện Trác, vì Thiệp tướng quân mà thuyết phục một đường để trở về nhà.

Trước kia, Lưu Khảm vốn cho rằng mưu sĩ này, chính là dựa vào trêu đùa miệng lưỡi mà sống.

Thế nhưng sau khi đã trải qua các sự kiện liên tiếp, hần đã vô cùng thanh tỉnh nhận thức được, đó chính là chỗ lợi hại của mưu sĩ. Đó không chỉ là trêu đùa mồm mép, mà còn phải thông hiểu tình hình, hiểu được lòng đối phương, biết sở thích của họ, sau mưu mới động. Chỉ nhìn cách Khoái Triệt thuyết phục Vương Ly,

còn có trước kia Lục Giả thuyết phục Chương Hàm... Rất nhiều chuyện, Lưu Khâm thấy khó xử, lại được Khoái, Lục giải quyết dễ dàng.

Hôm nay, hẳn nghe Lục Giả muốn đi Trác huyện thuyết phục Trần Dư, không khỏi nổi lên tò mò.

- Lục tiên sinh, người chuẩn bị nói như thế nào để thuyết phục Trần Dư?

Lục Giả cười nói:

- Trần Dư không muốn đầu hàng Sở, vậy cũng chớ hàng Sở nữa. Giả tin tưởng, hiện nay Trần Dư cũng đang do dự, chỉ cần cho y thêm một mối lửa, nhất định có thể làm cho y định ra tâm tư.

- Hả?

- Quân hầu, hẳn quên Trần Dư chính là người Triệu?

- Người nói là...

- Người Sở có thể tìm Sở vương, chẳng lẽ người Triệu lại không lập được Triệu vương hay sao?

Cao minh... Thật sự là inh!

Nếu Trần Dư lập thành Triệu Vương, sao có thể đành phải khuất phục người Sở? Đương nhiên, triệu vương này cũng không thể chỉ lưu ở Vũ Thần, phải là vương thật thực sự của nước Triệu. Nếu như Trần Dư lập được Triệu vương, chẳng khác nào từ trên thân quân Sở, hoàn toàn tách ra.

Kết quả của nó, chính là giống như hiện tại, tam tề Điền Vinh!

Lưu Khâm lập tức đồng ý thỉnh cầu của Lục Giả, sau khi chuẩn bị một số tiền lớn hậu lễ, Lục Giả mang theo hy vọng của Lưu Khâm, lên đường tiến về huyện Trác.

Nhưng mà, ngay sau mấy ngày Lục Giả khởi hành đã xảy ra một sự kiện lớn, các quốc gia ở Sơn Đông, nổi lên sóng to gió lớn!

202. Chương 485-490

Chương 485-486: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (1-2)

Mùng một tháng hai, đây vốn là thời gian vô cùng bình thường. Hẻm núi lớn ở Tần Tấn đón lũ xuân, tuyết vùng thượng du Hoàng Hà tan làm cho nước sông tăng vọt, sôi trào mãnh liệt, lao nhanh xuống chín khúc. Băng đá và gỗ khô cuộn cuộn trong sông, đụng vào nhau tạo nên những tiếng ầm ầm vang vọng.

Hoàng Hà, là sông mẹ đã chảy xuôi một trăm sáu mươi vạn năm, giống như cự long thiên cổ, từ ngọn tuyết phong trong Côn Lôn rậm rạp mà đổ nhanh ra, lại đem nguồn nước từ cao nguyên Thanh Tàng, Bằng Xuyên cùng Hồ Chiếu nhập vào dòng, xuyên qua Hạp Việt cốc, qua chín khúc hồi chuyển. Nhưng khi nước sông đến Thiên Quan ở Nhạn Môn quận, đột nhiên chuyển hướng, một đường xuôi về phía nam, gào thét mà lao đi.

Ngàn vạn năm liên tục xói mòn, trên Hoàng thổ nguyên rậm rạp, tạo nên một hẻm núi lớn và sâu. Hẻm núi này bắt đầu từ Vũ Môn, tổng cộng bảy trăm hai mươi cung, đem một vùng đồng cỏ phì nhiêu chia làm hai. Phía tây hẻm núi là nước Tần, phía đông là nước Tấn. Cho nên hẻm núi này được gọi là hẻm núi lớn Tần Tấn, được lưu danh trong sử sách. Nơi cuối cùng của hẻm núi, có Long Môn sơn, và Lương sơn nằm đối nhau. Đây cũng là nơi có cảnh trí rất nổi tiếng, Long Môn. Trong dân gian lưu truyền cá chép nếu có thể vượt lưu mà lên, lướt qua Long Môn là có thể hóa rồng. Cái gọi là Cá chép vượt Long Môn chính là nói về nơi này.

Long Môn sóng dữ như sấm dậy đất bằng. Ban đêm ngày mùng một tháng hai Tân Nhị thế, nước sông hai bờ, yên tĩnh im ắng. Một con thuyền khổng lồ, cùng theo là hai chiếc thuyền lớn, lặng lẽ bơi nhanh trên sông mà đến, từ bóng thuyền trên nước có thể thấy, trên thuyền chở hàng hóa rất nặng.

Trên mũi thuyền, một trung niên nam tử đang vịn mạn thuyền mà đứng, tóc màu hoa râm, bị hơi nước làm ướt nhẹp, dán trên mặt. Lúc lái vào đến hẻm núi Tần Tấn, thuyền bắt đầu giảm tốc độ, nước sông cuộn

cuộn, lúc sắp đến Long Môn khẩu, đột nhiên gặp một khúc cua gấp, sóng dâng trào hung dữ đập vào vách đá, bay ra từng cơn sóng tuyết, mà khi sóng nước rơi xuống, lập tức chạm vào những tảng đá ngầm cực lớn giữa sông, một lần nữa phát ra những tiếng gào thét cuồng nộ.

- Ba lần sóng dữ ở Long môn, như sấm dậy đất bằng!

Người trung niên không nhịn được thấp giọng nói một câu, lộ ra thái độ tán thưởng. Y quay người, bước nhanh tới đuôi thuyền, nhìn thoáng qua, rồi nhìn về hai chiếc thuyền hình thù kỳ lạ ở phía đuôi. Từ trong tay một gã thủy thủ, cầm lấy bó đuốc, y vung vẩy trên không trung cao thấp vài vòng. Chỉ trong chốc lát, có người trên thuyền phía sau cũng lắc lư bó đuốc. Đây là một loại tín hiệu, truyền tin tức gì đó. Người trung niên gật gù đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ kích động.

Hai chiếc thuyền lớn, ngừng tiến lên.

Mà người trung niên ở trên thuyền lớn kia, theo nước sông cuộn cuộn, hướng phía Long Môn khẩu mà tiến tới.

- Chuyển hướng, nhanh chuyển hướng!

Người trung niên đứng trên mũi thuyền lớn la lên, theo tiếng gào của y, thuyền lớn trên mặt sông đột nhiên quay ngang đầu, theo nước sông, âm âm hướng về phía cửa sông. Hẻm núi Long Môn cũng không phải rất rộng, mà thân thuyền lại lớn, thế cho nên sau khi quay ngang, mũi thuyền và đuôi thuyền không ngừng va chạm vào đá ngầm, phát ra từng tiếng âm âm. Có không ít người đang kịch liệt bám chặt, đột nhiên bị rơi xuống, chột biến mất không thấy gì nữa.

Người trung niên đã lúi vào đến trong thuyền, trong thuyền, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt. Âm âm, một tiếng vang thật lớn quang quắn trên bầu trời hẻm núi, thuyền lớn đứng ở giữa sông, tạo thành một cái đập nước khổng lồ, ngăn cản nước sông lưu động, Nhất thời, dòng nước xiết trong hẻm núi càng thêm hung mãnh. Người trung niên cũng bình tĩnh trở lại, ngồi trên thuyền, thở phào một cái.

Ba mươi năm trước, khi y vẫn còn là một đứa bé, tổ phụ nhận được mật lệnh, ở tại thượng du Hoàng Hà bắt đầu chế tạo thuyền lớn.

Lúc ấy Thủy Hoàng Đế Doanh Chính còn chưa tự mình chấp chính, đang đấu tranh cùng đám người Lã Bất Vi, Lao Ái đến mức thủy hỏa bất dung. Vì vậy, Thủy Hoàng Đế hạ lệnh, chuẩn bị tạo nên lời tiên tri, dùng Hắc long phi thiên mà nói, để bức bách Lã Bất Vi ủy quyền. Ban đầu, nơi Hắc long phi thiên được chọn chính là hẻm núi Long Môn. Nhưng về sau không biết vì nguyên nhân gì, lại biến thành Vị Thủy, kế hoạch cũng theo đó mà bị để qua một bên.

Nhưng tổ tôn ba đời của y, một mực vẫn canh giữ ở thượng du Hà Thủy. Sự hiện hữu của bọn họ, thậm chí ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng đã quên, nhưng không ai nghĩ tới, vào trung thu năm ngoái, có người đã tìm đến bọn họ. Mở lại kế hoạch Hắc long phi thiên, bất đồng đó là, có một ít chi tiết, được tỉ mỉ cải biến. Vì kế hoạch này, tổ tôn ba đời của người trung niên kia canh giữ ở bùng thiên quan hoang vu này, nghe được kế hoạch được mở lại, đều cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Người đến hứa hẹn, sẽ an bài thỏa đáng cho tôn tử y trong tương lai.

Vào tháng mười hai, một nhà già trẻ của người trung niên đều được đón đi... Đầu năm nay gửi thư về, nói cả nhà đang khai khẩn hai trăm mẫu đất ở Hà Nam cũng đã lấy được trong đó vĩnh viễn tám mươi mẫu, còn có ba con trâu cày, cùng với tất cả nông cụ. Đồng thời nhi tử được sắp xếp vào quân hộ, trong nhà miễn trừ lao dịch, còn có được giảm miễn thu thuế. Người trung niên cũng coi như là yên tâm, ít nhất trong nhà có ruộng, không cần lại phải lo lắng.

Đường sông bị tắc, nước chảy tụ lại không ngừng. Hai chiếc thuyền lớn ở ngoài hẻm núi, sóng vai nhau mà đi, theo sông lớn xung kích mà tiến, càng ngày càng gần...

Qua đêm nay, không biết thế giới này sẽ biến thành cái bộ dáng gì nữa? Người trung niên nhìn thuyền lớn xông tới, nhịn không được lộ ra một nụ cười cổ quái. Hắc long phi thiên? Hắc hắc, tuy trên hai chiếc thuyền kia không phải là hắc long, nhưng cũng chở những vật phẩm vô cùng kinh người... Có lẽ so với Hắc long ở Vị Thủy, còn kinh người hơn!

Thuyền lớn chạm vào nhau, mảnh gỗ vụn tung ra, thân thuyền gãy ngang. Dòng chảy xiết bị ngăn trong hẻm núi, thoáng cái nổi điên cuồng... Trong những tiếng nổ vỡ đĩnh tai nhức óc, từ hai bên vách đá đều cảm thấy run rẩy..., hơi nước quanh quẩn, sóng lớn trùng thiên, giống như cự long uốn lượn trên sông.

Hà Tân vỗ đùi!

Hạ Dương lủ lủ...

Sau khi ra khỏi Vũ Môn khẩu, hai bên bờ Hoàng Hà, các thôn trấn thành hương đều gặp hồng tai mức độ lớn hoặc nhỏ.

Chết mấy nghìn người, trên mười nghìn người trôi giạt khắp nơi!

Nhưng mà đó cũng không phải là sự tình làm cho người ta khủng hoảng nhất, cái làm cho người ta khủng hoảng nhất chính là cái đang nằm ngang hẻm núi Long Môn kia, là hai chi khí cụ bằng đồng khổng lồ.

Một thanh đồng việt, một thanh đồng kiếm.

Khí cụ bằng đồng, cũng không phải là kỳ vật gì, nhà nhà đều phải có vài món như vậy. Nhưng thanh đồng khí ở hẻm núi Long Môn này, lại to lớn đến mức khiến người ta giật mình. Mỗi một thanh đồng khí, chỉ sợ phải nặng đến nghìn cân, cứ như vậy cắm ở hẻm núi Long Môn, nổi lên ở Thạch Chu trên mặt sông, lóe sáng dưới ánh mặt trời. Mặt nước Thạch Chu là một cảnh đẹp của Long Môn.

Truyền thuyết, mộ của Vũ Vương đang ở phía dưới Thạch Chu. Mà bây giờ, bên trên Thạch Chu xuất hiện một vết rách to lớn, hai thanh đồng khí liền cắm ở trên mặt. Hơn nữa, trên hai thanh đồng khí, xuất hiện tám chữ cổ triện màu vàng. Người có kiến thức có thể thoáng cái phân biệt được, đó là chữ của thời kỳ Thương Chu. Chữ vàng này cũng có thể coi là chữ khắc trên đồ vật, khắc dấu ở trên khí cụ bằng đồng, bình thường là văn tự để tế trời.

Trên thanh đồng kiếm viết: Ngự long phi thiên.

Trên thanh đồng việt lại có khắc chữ: Sàm việt đương quốc.

Liên tưởng đến tiếng cự long gào thét đêm qua, cảnh tượng quỷ dị quay quanh trời, tất cả mọi người trong một khoảnh khắc, đều cảm thấy không biết làm sao.

Trong dòng nước cuộn cuộn, trên mộ của Vũ vương trong truyền thuyết...

Xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị, là cái gì? Đại biểu cho cái gì? Có phải là trời cao, hướng xuống nhân thế mà phát ra kỳ cảnh đó?

Ngay tin tức đầu tiên được truyền tới tai Hạng Vũ ở Cự Lộc.

Phạm Tăng, Trương Nhĩ, Hàn Tín, Trần Anh đều ngồi ngơ ngác trong đại tướng, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, không biết nói gì mới tốt.

- Á phụ, “Ngự long phi thiên, Sàm việt đương quốc” này, là có ý gì?

Hạng Vũ không phải là người không có văn hóa, nhưng vẫn có chút không rõ hàm nghĩa trong đó.

Sắc mặt Phạm Tăng rất khó coi, nắm chặt nắm đấm, thật lâu không nói.

Trần Anh mở miệng giải thích nói:

- Thượng tướng quân, Sàm... là thánh phẩm thời cổ, chí tôn chí quý, người thần đều sùng bái.

Nó chính là tổ của binh khí, là thần khí trong truyền thuyết, chính là tiền thân của bảo kiếm hiện nay. Bên trong bản kỷ của Hoàng đế có ghi lại: “Dùng Đồng sàm để bạt núi, dùng thiên văn cổ để viết”. Lại có mấy quyển sách ghi lại, có một ngày, Lô Chi sơn xuất hiện vàng, Xi Vưu mang về tạo nên Sàm Khái... Nói cách khác, Hoàng Đế cùng Xi Vưu, đều chế sàm làm vũ khí, cho nên sàm, cũng chính là kiếm.

Hạng Vũ nhin không được hỏi:

- Nhưng “sàm việt đương quốc” này, lại là ý gì?

Trương Nhĩ hít sâu một hơi, đột nhiên đứng lên cười nói:

- Thượng tướng quân, Nhĩ muốn chúc mừng Thượng tướng quân, chúc mừng Thượng tướng quân.
- Hả, vui mừng từ đâu đến thế?
- Sàm viết, thuộc sát khí.

Trương Nhĩ giải thích:

- Nói cách khác, lúc này lấy sát phạt mà lập nước. Thượng tướng quân vũ dũng phi thường, từ khi khởi binh, đánh đâu thắng đó, sát phạt quả quyết, danh tiếng vũ dũng của Thượng tướng quân, trong thiên hạ ai chẳng biết? Đây rõ ràng là nói, Thượng tướng quân là vương của thiên hạ, này không phải là việc vui sao?
- Hả?

Hạng Vũ khê giật mình, quay đầu nhìn những người khác:

- Là thế này phải không?

Hàn Tín vội vàng nói:

- Trương tiên sinh nói rất đúng, lấy thơ để kiến giải một cách vụng về thì chính là như vậy.
- Ah... ha ha ha ha!

Hạng Vũ nghe xong lời này, nhin không được cất tiếng cười to, lại không biết mặt Phạm Tăng âm trầm như nước, Trần Anh cúi đầu trầm tư.

Đợi lúc ra khỏi đại trường, Phạm Tăng giữ cánh tay của hai người Hàn Tín và Trương Nhĩ.

- Các người... sao có thể xúi giục Thượng tướng quân như vậy? Nay nghiệp lớn của Thượng tướng quân chưa thành, vẫn là hạ thần của Sở vương, các người như vậy, chẳng phải là lại để cho... Hơn nữa, chẳng lẽ các người nhìn không ra, tám chữ này có... hàm nghĩa khác sao? Tuyệt không nên giải thích như vậy a!

Trần Anh chậm rãi bước tới, khê nói:

- “Thư – cổ mệnh” ghi lại: một người miện, chấp lưu, dựng ở Đông Đường. Sàm viết được gọi là “Lưu”. Nhĩ công vì sao xuyên tạc ý nghĩa? Hơn nữa, mặc dù nói sàm viết là sát khí, còn “Nhĩ nhã” cũng có ghi lại: Lưu, giết đấy!

Huống chi, Ngự long phi thiên chính là chỉ Ngự long là Dực tổ. Ngự long là Lưu Luy, chính là tổ tiên của Bắc Lưu, đó chính là tổ tiên của Lưu Khảm... Đây rõ ràng nói, Lưu Khảm ở Bắc Cương kia, làm vương của thiên hạ!

Phạm Tăng từ chối cho ý kiến, chỉ là thở dài.

- Thượng tướng quân nay viện binh Cự Lộc, đang lúc vừa lòng đắc chí.

Nhĩ công lại giải thích như vậy, cũng không tính toán quá kém... đại địch của Thượng tướng quân hiện nay, chính là Chương Hàm ở Hàm Đan. Nếu lại nhắc đến Bắc Cương, lại càng không đẹp. Chỉ là Nhĩ công, người không nên cổ động Thượng tướng quân làm vương của thiên hạ, cần biết lúc này thời cơ chưa thành thực. Đến lúc đó, chỉ sợ Thượng tướng quân sẽ càng thêm kiêu ngạo, ngược lại sẽ lâm vào tình trạng bốn bề thọ địch. Lời nói hôm nay của người, ra từ miệng người, vào tai chúng ta, chớ truyền bá ra ngoài.

Trương Nhĩ gật nhẹ đầu! Y làm sao không biết, lời nói hôm nay của mình chỉ là a dua? Nhưng tình thế bức bách người mạnh a, ai bảo Hạng Vũ hiện nay thể lớn, y nếu không hạ thấp tư thái, gây chuyện không tốt, liền ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.

Trước kia, Trương Nhĩ vẫn không cảm thấy được Lưu Khảm có thể trở thành cái gì. Nhưng bây giờ, y cũng không thể không nhìn thẳng vào Lưu Khảm này, thủ đoạn thật sự không đơn giản a...

Lưu Khảm đang muốn xuất hành, đang ở nhà sửa sang lại hành trang. Lưu Tín đã chiếm lĩnh Nghiêm vũ thành, mở đường thông tới các quận ở Bắc Địa. Với tư cách là Quảng Võ Quân, hẳn nhất định phải đi một chuyến. Dù sao là đất phong của mình, nói toạc ra, dân chúng Nghiêm vũ thành, chính là con dân của hắn.

Bạc Nữ cũng sửa sang lại ăn mặc, Lưu Nguyên rất hưng phấn ở bên cạnh hỗ trợ. Bởi vì lần thứ nhất Lưu Khâm xuất hành, sẽ mang theo Lưu Nguyên đi. Mà sở dĩ mang theo Lưu Nguyên đi, là vì nha đầu kia, luôn quấy rầy việc học của Lưu Tần. Có đôi khi, trông thấy Lưu Nguyên, Lưu Khâm không nhịn được lại nghĩ đến Lữ Trĩ. Cũng giống mẹ nó, là một cái dã nha đầu, không thích hợp với hình tượng thực nữ.

Lữ Tu đứng sau Lưu Khâm, chải tóc cho hắn.

Ngoài cửa lúc đó truyền tới một hồi huyền ảo. Tiếp theo là một tí nữ hoảng hốt chạy vào:

- Quân hầu, Tiêu tiên sinh bọn họ có việc quan trọng cầu kiến.

- Hả?

Lưu Khâm khẽ giật mình, quay đầu nhìn Lữ Tu.

Lữ Tu bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

- Tiêu đại ca này cũng thật là, tối hôm qua nửa đêm mới đi, như thế nào sáng sớm như vậy đã lại đến rồi?

- Chắc là đã xảy ra đại sự, ta qua xem một chút!

Lữ Tu đồng ý, nhắc nhở:

- Nhưng chớ trì hoãn quá lâu, đội ngũ xuất hành của chàng đã chuẩn bị thỏa đáng, chậm trễ thời gian cũng không hay.

Cổ nhân đi xa nhà, không phải nói đi là đi.

Bên trong có rất nhiều quyết pháp, nhất định phải lựa chọn một thời gian thích hợp để lên đường. Đó gọi là giờ lành xuất hành, Lữ Tu là người rất để ý những điều này. Lưu Khâm tuy cảm thấy không sao cả, nhưng cũng không muốn nói quá nhiều, vì vậy gật nhẹ đầu, đứng dậy, tiếp nhận áo khoác Lữ Tu đưa, cất bước ra khỏi phòng.

Tới đến đại sảnh...

Ha ha! Lưu Khâm ngây ngẩn cả người!

- Chư công, các người đây là thế nào?

Ngày hôm nay người tới thế nhưng không ít, không chỉ là Tiêu Hà, còn có đám người Ngô Thần, Nhạc Thúc tất cả đều ở tại Cù Diễn, ngay cả Quán Anh trước đó phụng mệnh tới Thần Mộc quan, Phùng Kính hiện nay đảm nhiệm huyện trưởng Cửu Nguyên, còn có mấy người con trai con rể của Lý Do, thậm chí Tào Tham đang ở xa tận Tịnh Châu cũng đều ở đây. Nguyên một đám nhìn Lưu Khâm, lộ ra ánh mắt rất quái dị, mấy người Tiêu Hà càng là dò xét từ cao xuống thấp.

- Quân hầu, chẳng lẽ ngài không nghe nói sao?

- Nghe nói cái gì?

- Long Môn, Ngự long phi thiên!

Quán Anh nhìn không được mở miệng nói ra:

- Hiện tại cũng truyền ra, nói ở Long Môn xuất hiện trời cao báo động, “Ngự long phi thiên, sầm việt đương quốc”, ngài không biết?

- Ngự long phi thiên, sầm việt đương quốc?

Lưu Khâm thực sự không nghe nói. Ngày hôm qua hắn và đám người Tiêu Hà nói chuyện đến khuya, sau đó liền đi ngủ ngay.

Vừa dậy lại thu thập hành lý, còn chưa kịp đọc qua công văn tới, hơn nữa, những công văn kia cũng đã được chuyển đến trên xe, Lưu Khâm chuẩn bị để trên đường thì mang ra xem. Nhưng nghe thấy khẩu khí của Quán Anh, tựa hồ bên ngoài có đại sự xảy ra, làm cho Lưu Khâm có chút ngây ngẩn.

Tiêu Hà cẩn thận quan sát biểu lộ của Lưu Khâm, nhưng chẳng nhìn ra được gì.

Y do dự một chút, nhìn nhìn Ngô Thần, vừa liếc nhìn đám người Tào Tham, lấy hết dũng khí đứng ra nói:

- Quân hầu ngài thật không biết?

Chẳng lẽ, không phải ngài...

Đó là ý nói: không phải ngài an bài sao?

Lưu Khám kỳ quái mở to hai mắt nhìn:

- Tiêu tiên sinh, người đang nói cái gì đó? Cái gì ta thật không biết?

Đêm qua không sai biệt lắm giờ tuất người mới đi, ta sau đó cũng liền nghỉ ngơi luôn. Người đang nói cái gì a... Còn có, Phùng Đường, lão Tào, lão Quán, mấy người các người thế nào lại chạy về đây? Còn cùng tụ chung một chỗ tới đây... Các người đến tốt cùng là đang nói gì đó? Ta thế nào một chút cũng không hiểu?

Lần này lời vừa dứt, trên mặt tất cả mọi người, đều lộ vẻ mừng như điên.

Một bên là Tiêu Hà cầm đầu đám người Ngô Thần, Tào Tham, một bên là Quán Anh cầm đầu đám người Nhạc Thúc, Đồ Đồ đồng loạt đồng loạt đứng thành hàng, hướng Lưu Khám hành lễ bái:

- Chúc mừng Quân hầu, chúc mừng Quân hầu. Đây là thiên mệnh sở quy, Quân hầu là vương của thiên hạ, thật đáng mừng!

- Chậm đã, chậm đã, đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Hà nói:

- Bên ngoài hiện tại đang truyền ra, mừng một tháng hai, hẻm núi Long Môn có cá hóa rồng, bay quanh Đại Hà. Thạch Chu trên sông bị đánh nứt ra, mộ của Vũ vương mở, rơi xuống hai kiện minh khí. Một ghi “Ngự long phi thiên”, một ghi “Sầm việt đương quốc”. Đây chính là trời uốn Quân hầu làm vương thiên hạ a!

- Chậm đã, chậm đã, Ngự long phi thiên, Sầm việt đương quốc... Có ý tứ gì?

- Người ngự long, Y Kỳ thị chính là Đế Nghiêu sau này. Có tôn là Lưu, tên Luy, có năng lực ngự long, được cổ Hạ đế Khổng Giáp tứ phong là Ngự long thị.

Quân hầu, Ngự long thị này, chẳng phải là tổ tiên của Quân hầu sao?

- A?

Lưu Khám không khỏi há hốc mồm, trong đầu có chút choáng váng.

Giả Thiệu nói:

- Người Lưu, thuộc việt, Sầm việt chính là thánh khí thời cổ, có sát ý. Người có sát ý, gặp lợi lớn ở phương tây. Quân hầu bắt nguồn từ Tần, chính là ở phương tây, ý của Sầm việt đương quốc chính là ứng với Lưu thị lập quốc, thật ứng với tình huống của Quân hầu, đây chính là Quân hầu vâng mệnh trời a!

Lưu Khám thật không biết ở đây còn có nhiều cách nói như vậy.

Nói đi nói lại, kết luận cuối cùng của y chính là: Lưu Khám hần, chính là chân mệnh thiên tử, vâng mệnh trời?

Đây không phải là vô nghĩa sao!

Trách không được Tiêu Hà vừa tiến vào đã nhìn hần chăm chăm, chỉ sợ là cho rằng, lời tiên tri này do Lưu Khám tạo nên. Nhưng chuyện này, Lưu Khám thật không rõ ràng lắm, cho tới khi đám người Tiêu Hà giải thích xong với Lưu Khám, khi đó, não lâm vào trạng thái ngừng hoạt động, cả buổi cũng không kịp phản ứng lại.

Chuyện này, có ma!

Mặc dù Lưu Khám tự mình trải qua chuyện kỳ như xuyên việt, nhưng trước sau vẫn thuộc về người vô thần.

Hần trầm mặc hồi lâu, khẽ nói:

- Việc này đợi ta từ Nghiễm vũ thành trở về rồi bàn lại, nếu không có chuyện gì, đừng chạm tới việc này.

Lão Quán, trông coi Thần Mộc quan thật tốt cho ta.

Tào Tham, ở Tịnh Châu mở rộng tân pháp cho cẩn thận, đồng thời thông báo cho Quý Bố, bảo y tăng mạnh việc khấu biên đối với Nguyệt Thị.

Phùng Đường, người nhanh chóng sửa trị Cửu Nguyên cho thỏa đáng. Tháng sáu, ta sẽ dời trị sở đến Cửu Nguyên thành. Mặt khác, cùng Lý Thành tăng cường liên hệ. Nhạc Thúc, tất cả sự vụ ở Hàng Kim sơn đại doanh, có lẽ người phải tăng thêm tốc độ. Ba tháng sau, ta hy vọng có thể điều động ra tám nghìn đến mười nghìn người.

Được rồi, tất cả giải tán đi...

Tuy ngoài miệng không tỏ vẻ điều gì, nhưng là trong giọng điệu, bất tri bất giác lại tăng thêm rất nhiều uy nghiêm.

Đám người Tiêu Hà chấp tay tuân mệnh, trên mặt lại càng tăng thêm vẻ cung kính.

Đợi đến lúc tiễn hết đám người Tiêu Hà, Lưu Khảm bồi hồi trong đại thính hai vòng, sau đó cất bước ra khỏi đại thính.

- Quân hầu, hiện tại xuất phát được chưa?

Bạc Nữ ở ngoài đại thính, cung kính hồi.

Nhưng nhìn nàng không tự nhiên hào phóng giống trước kia, trong lời nói, nhiều thêm mấy phần ngưng ngừng, thậm chí không dám ngắt đầu.

Nghĩ đến, những việc Lữ Tu đã nói với nàng.

Lưu Khảm nói:

- Người mang theo Nguyên, lên xe chờ trước... Ta còn có một số việc phải xử lý, đợi một lát rồi nói sau.

Hắn nói chuyện, nhưng dưới chân không hề ngừng lại, nháy mắt, liền biến mất ở ngoài hành lang.

Vội vã đi vào một cái cửa tiểu viện ở hậu trạch, Lưu Khảm dừng bước. Hắn trầm ngâm một lát, cất bước đi vào trong tiểu viện, chỉ thấy Lưu Tần đang ngồi ngoan ngoãn đọc sách dưới bóng cây trong viện. Thấy Lưu Khảm bước vào, Lưu Tần liền đứng dậy, nhẹ nhàng gọi một tiếng:

- Phụ thân!

- Tiên sinh đã dậy chưa?

- Lão sư đã dậy rồi, đang trong phòng đọc sách.

Lưu Khảm gật gật đầu, vuốt vuốt tóc Lưu Tần:

- Đi ra bên ngoài viện nhìn, ta có chút chuyện quan trọng muốn thương lượng với tiên sinh một chút.

- Vâng!

Lưu Tần khéo léo đáp ứng, đi ra tiểu viện.

Lưu Khảm cất bước đi tới cửa phòng, giơ bàn tay lên định gõ cửa, chỉ nghe thấy phía sau cửa truyền đến âm thanh già nua của Công Thúc Liêu:

- Có phải Quân hầu đã tới? vào đi...

Nao nao, Lưu Khảm đẩy cửa ra, tiến vào phòng.

Chương 487-488: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (3-4)

Vào tháng hai, thời tiết ở Bắc Cương ấm dần lên.

Tuy vẫn còn hơi lạnh nhưng lúc ban ngày đã có phần làm cho con người cảm thấy dễ chịu thoải mái hơn.

Khí sắc của Công Thúc Liêu so với trước đó thì tốt hơn rất nhiều. Có thể ngồi dậy xem sách, có đôi khi còn có thể dạy Lưu Tần lấy trúc làm nhạc. Lò sưởi trong phòng không còn phải dùng nữa, mà là dùng một cái đệm che lại. Mặt trên bày một thư án, đặt trên đó rất nhiều quyển thư tịch.

- Quân hầu, mời ngồi đi!

Bên người Công Thúc Liêu còn một lò lửa nhỏ, nhưng không phải để sưởi ấm, mà là để đun nước. Nước đang sôi, nắp ấm nhẹ nhàng rung động, hơi nước phun ra theo những lỗ nhỏ trên nắp ấm cũng làm cho gian phòng tăng thêm một chút hơi ấm. Công Thúc Liêu không uống rượu mà đang uống trà. Chính là trà Mông Đỉnh được lấy từ trên núi cao ở Thục quận đã trải qua một ít xử lý, và một bộ trà cụ có vài phần giống với hậu thế. Người bình thường sẽ không thích cái đồ vật này, nhưng đối với Công Thúc Liêu mà nói, uống trà, tốt hơn uống rượu nhiều.

Lúc Lưu Khâm đi tới, Công Thúc Liêu đang nấu một ấm trà ngon, có vẻ như đang thưởng thức, trên thư án có một quyển thẻ tre đang mở ra...

Lưu Khâm cũng không khách khí, ngồi đối diện với Công Thúc Liêu, lẳng lặng nhìn y, không nói một lời.

Công Thúc Liêu xem xong đoạn văn tự cuối cùng, đem thẻ tre cất kỹ, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Lưu Khâm cười ha ha:

- Như thế nào, Quân hầu hôm nay đến đây, chẳng lẽ liền muốn cùng lão phu ngồi như vậy? Ha ha, ta biết nghi vấn trong lòng ngươi... Đúng vậy, là một tay ta an bài!

Mặc dù đoán được có quan hệ với Công Thúc Liêu, nhưng khi nghe chính miệng y thừa nhận, Lưu Khâm vẫn không khỏi kinh ngạc trong lòng, phát ra một tiếng thở nhẹ.

- Tiên sinh, ngài làm sao mà làm được?

- Trong đó có chút cơ xảo, người không cần biết rõ... Chuyện này đã trù tính suốt ba mươi năm, chỉ là cải biến một vài chi tiết.

- Ba mươi năm?

Công Thúc Liêu cười ha ha:

- Ba mươi năm trước, tiên đế định dùng hắc long hàng thế, để bức bách họ Lữ nhượng bộ. Vốn là chuẩn bị làm việc ở hẻm núi Long Môn, nhưng bởi vì lúc đó chiến sự rất nhiều, ba ngày một trận chiến, quân sĩ qua lại trong ngày như nước chảy.

Thế cho nên khó có thể tìm kiếm được cơ hội thích hợp! Lại thêm Lao Ái cùng thái hậu bức bách, tiến đến cuối cùng đành phải đổi thành Vị Thủy, sớm phát động. Chỉ là năm đó, những người tham dự việc này được giữ lại. Việc này là ta một tay bày ra, liền người thân tín nhất với tiên đế cũng không biết được... Về sau tiên đế ngồi vững giang sơn, chuyện này cũng theo đó mà buông xuống... Ta biết thời gian của mình còn không nhiều lắm, mà thời cơ hiện nay cũng chính là tốt nhất.

Lưu Khâm không khỏi thở dài một hơi. Thì ra là ba mươi năm trước đây đã bắt đầu bày ra...

Nếu như đây là quyết định hiện nay của Công Thúc Liêu, vậy hẳn thật là phải gánh vác cái thế lực này trong tay của Công Thúc Liêu rồi.

- Tiên sinh, chuyện này... sao ông không nói với ta?

Công Thúc Liêu nói:

- Sấm vĩ thuật này, không có nhiều người biết đến. Nếu như Quân hầu biết được việc này, chắc hẳn là hôm nay những người kia đến hỏi, Quân hầu sẽ không khỏi để lộ ra sơ hở. Đến lúc đó, ngược lại hiệu quả lại không tốt. Mà bây giờ, Quân hầu không biết được việc này, cũng đúng lúc lập uy. Cái gọi là thiên mệnh sở quy, chỉ là một lý do, nhưng là muốn để lý do này làm cho người không nghi ngờ, làm cho người ta tiếp nhận, nhất định là phải xuất kỳ bất ý. Quân hầu, thử nghĩ nếu ngài biết được chuyện này, khi đối mặt với người khác, còn có thể có thần sắc tự nhiên, mờ mịt mà không biết làm sao sao?

Đây tựa hồ pha tạp một chút yếu tố tâm lý học.

Lưu Khám suy nghĩ một chút, nếu như hắn đã biết chuyện này, chỉ sợ hiệu quả hôm nay, sẽ không cường liệt như vậy nha...

- Thế nhưng mà, nay Hạng Tịch ở thế thắng, khí diễm đang rực.

Hiện tại làm ra thanh thế lớn như vậy, sẽ có chút không quá phù hợp hay sao?

Công Thúc Liêu nghe vậy, cười to hai tiếng:

- Nguyên nhân chính là do y đại thắng, mới phải dùng cái gọi là sấm vĩ thuật này. Quân hầu thử nghĩ, cho dù Hạng Tịch biết rõ việc này có liên quan đến người, y dám xuất binh chinh phạt hay không? Đầu mâu của y chỉ vào hướng người, liền đại biểu cho người thiên mệnh sở quy, là người không phải là y. Y cường sát Tổng Nghĩa, cướp lấy binh quyền, Sở vương mất quyền lực... Y sẽ không sợ, y vừa lấy được thực lực vào trong tay, thoáng cái lại chia năm xẻ bảy? Hắc hắc, trong các chư hầu, cũng không phải là không có khoảng cách. Thanh thế của Hạng Tịch đang lớn, chư hầu lại không cảm thấy kinh hãi. Nghĩ đến lúc này, tất cả mọi người còn đang tính toán, làm thế nào để suy yếu lực lượng của Hạng Tịch.

Nước trà trong chén đã lạnh rồi.

Công Thúc Liêu thay một chén trà nóng, nói tiếp:

- Cho nên nếu ta là Hạng Tịch, giờ phút này chắc chắn đem cái thiên mệnh này đặt lên người mình, tấn công Chương Hàm, dùng lực lượng để thu hoạch lớn hơn. Ta đã lệnh cho Tần Đông phóng thích các phiên bản giải thích bất đồng. Chính là muốn làm cho trong chư hầu đều sinh ra tâm tư hoảng loạn. Đương nhiên, Quân hầu cũng ở trong cái gọi là thiên mệnh sở quy này.

- Nghe nhìn lẫn lộn?

- Đúng là như thế!

Công Thúc Liêu nói:

- Không như vậy, sao lại để cho người trong thiên hạ ai cũng biết? chỉ cần người trong thiên hạ biết được, tự nhiên sẽ có phán đoán suy luận. Chính là giống lời tiên tri “ Nước Sở tuy chỉ còn ba hộ, nhưng làm vong Tần chính là nước Sở”. Giải thích càng nhiều, người biết càng nhiều, như vậy Quân hầu lại càng dễ dàng từ đó mưu lợi.

Lưu Khám đột nhiên cảm thấy may mắn!

Nếu không phải hắn giao hảo với Thúc Tôn Thông, cuộc đời này của Công Thúc Liêu cũng sẽ không xuất thế lần nữa. có câu nói “gừng càng già càng cay”, thủ đoạn này của Công Thúc Liêu thật là xuất thần nhập hóa. Trong lúc này có thể dùng đến loại trình độ này, có thể có được mấy người?

- Quân hầu chỉ cần đi Quảng Võ thành tuần thị đi.

Công Thúc Liêu nói khẽ:

- Sấm vĩ thuật này, chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp ta sẽ để cho hắc y vệ quấy đục cục diện. Đợi đến thời điểm phù hợp, ta sẽ đi bước thứ ba. Hết thấy đều trong khổng chế của ta, Quân hầu chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, đến cuối cùng nhất, được ngư ông đắc lợi.

Trải qua lần nói chuyện này của Công Thúc Liêu, tâm tình Lưu Khám thoáng cái thoải mái hơn.

Nhà có một người già, như có một bảo vật!

Cổ nhân, thật không hề lừa ta...

Đúng như Công Thúc Liêu dự đoán, nhưng không phải là Hạng Vũ cảm thấy được, mà là thủ hạ của y, cảm giác được đường giấu giếm sát cơ.

Nhưng sấm vĩ đã ra, hơn nữa là thiên hạ đều biết. Nếu nói đám người Phạm Tăng muốn thay đổi cục diện này, nhất định phải đem sấm vĩ này, giải thích thật hợp lý. Giải thích thế nào, lời tiên tri này mới có thể biến thành có lợi cho Hạng Vũ đâu này?

Đám người Phạm Tăng, Trương Nhĩ vắt hết óc suy nghĩ, đem thiên mệnh kéo đến người Hạng Vũ. Nhưng đang lúc bọn chúng giải thích, các loại giải thích cũng đồng dạng mọc lên như nấm sau mưa, nhao nhao xuất hiện. Thậm chí có người còn đem thiên mệnh này quy nạp đến Hàm Dương.

Lưu Khâm cũng là một thành viên được phần đông quy vào thiên mệnh.

Hơn nữa, Trương Nhĩ, Trần Dư, Hùng Tâm, Lưu Bang, Điền Vinh, Ngụy Báo...

Chỉ trong thời gian một đêm, cả vùng đất Sơn Đông, liền hiện ra mười cái thiên mệnh sở quy.

Hạng Vũ nổi trận lôi đình, chỉ muốn xuất binh tiêu diệt hết tất cả mọi người. Trương Nhĩ thống khổ nhất, trong khi thương nghị, ngay cả lời cũng không dám nói. Phải biết, y cũng là một thành viên trong cái sấm vĩ thiên mệnh sở quy kia a. Có lẽ, Hạng Vũ đang nén tâm tư, phải diệt trừ y.

Tốt nhất là, Hạng Vũ quên mất y. Nhưng mỗi ngày y đều lác lác trước mặt Hạng Vũ, có đôi khi, Trương Nhĩ cảm thấy, ánh mắt của Hạng Vũ nhìn y, đều rất cổ quái.

- Thượng tướng quân, tuyệt đối không được!

Phạm Tăng ngăn cản Hạng Vũ, cười khổ nói:

- Tướng quân, lúc này xuất binh, chỉ sợ chính là đúng tâm tư của người khác. Chư hầu hiện nay, cũng đều theo đuổi tâm tư của mình. Tướng quân khê động, làm chuyện không tốt liền biến thành cái đích ọi người chỉ trích. Việc cấp bách là tướng quân nhất định phải lấy được thành quả chiến đấu lớn dùng để uy hiếp chư hầu.

Đối với lời nói của Phạm Tăng, Hạng Vũ còn nghe lọt tai. Y do dự một lát, cảm thấy Phạm Tăng nói cũng không phải là không có đạo lý.

Thành quả chiến đấu lớn hơn, từ đâu mà đến?

Ánh mắt Hạng Vũ lập tức chuyển dời đến Hàm Đan, trên người Chương Hàm. Y phải dùng thời gian ngắn nhất, đánh bại Chương Hàm ở Hàm Đan.

Đồng dạng với việc y thu thập Vương Ly ở Cự Lộc, chỉ cần chiến thắng Chương Hàm...

Cho dù chư hầu có tâm tư gì thì có thể thế nào? Còn không phải là ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần? Dù sao, thực lực y cũng là hạng nhất trong thiên mệnh.

Toánh Xuyên, Trường xã.

Lưu Bang mặc một chiếc đại bào, vẻ mặt xấu hổ. Ngồi bên cạnh y, có Lư Quán, Chu Bột, Lưu Phi, Phàn Khoái, còn một bên là hai người mà ngồi đầu chính là Trương Lương.

Bên người Trương Lương là một nam tử vóc người cao lớn trắng kiện, tuổi chừng trên ba mươi, mày rậm, mắt to, tướng mạo đường đường.

- Quý vô năng, chẳng những mất Huyện Bái, còn liên lụy đến tính mệnh của Ly tiên sinh, chết thảm trong tay Tần cấu. - Trong mắt Lưu Bang hiện lên một vòng hơi nước, biểu tình trầm trọng nói.

- Đây không phải là lỗi của Võ An hầu, thực... cũng là huynh trưởng ta bạc mệnh.

Nam tử bên người Trương Lương khoát tay nói:

- Nhưng lỗi đến cùng, chính là Hạng Tịch phạm tội khuynh hán. Biết rõ Tiết quận đã thuộc quyền cai trị của Sở vương mà vẫn còn điên cuồng tấn công, càng liên lụy đến tình trạng của Sở Vương và Võ An hầu hiện nay.

Ly Thương bắt tài, cùng Hạng gia thề bắt lương lập!

- Hư!

Trương Lương vội vàng ngăn cản nói:

- Ly Thương, nói chuyện cần thận.

Nam tử này, là đệ đệ của Ly Thực, tên là Ly Thương. Nhưng y không giống với Ly Thực, y từ nhỏ đã thích học võ, cùng Ly Thực một văn một võ, ở Cao Dương cũng thành một giai thoại.

Sau khi Trần Thắng khởi sự, Ly Thương lập tức hưởng ứng.

Trong tay y có mấy nghìn binh mã, thực lực thật cũng không chênh lệch, nhưng không bao lâu, Chương Hàm giết tới Hàm Cốc quan, công phá quận Toánh Xuyên, làm cho Ly Thương bắt đắc dĩ chạy trốn tới trong núi tránh né. Về sau, Trương Lương trở lại Toánh Xuyên, phái người lên núi, đã tìm được Ly Thương. Không nghĩ tới vừa ra khỏi núi, lại nghe Lưu Bang ở Lang Gia ủng lập Sở vương, lại thêm tin tức Ly Thực bị Vương Ly giết, Ly Thương hận không thể tìm Hạng Vũ dốc sức liều mạng.

Nhưng được Trương Lương khuyên can.

Không có y, thế lực của Hạng gia đang thịnh, thực không nên đắc tội với Hạng Lương. Cũng không lâu lắm, Hạng Lương chết trận, Hạng Tịch cướp lấy binh quyền, giết chết Tổng Nghĩa.

Trương Lương lập tức phái người đến Bành Thành, bí mật liên hệ với Lưu Bang, mời y tới Toánh Xuyên. Đương nhiên, trong chuyện này, tất nhiên có một phen tính toán. Lưu Bang cũng biết, chính mình ở Bành thành, căn bản không có đất dụng võ, ngay cả những thủ hạ của y, cũng đều bị liên lụy.

Ở lại Bành Thành, chết!

Nếu có thể rời khỏi Bành Thành, thoát khỏi sự khống chế của Hạng Tịch, có lẽ còn có thể có tư cách.

Sở vương Hùng Tâm, mặc dù tính cách có chút hèn yếu.

Nhưng con người cũng không ngốc... y vô cùng hiểu rõ, thực lực của Hạng Vũ càng ngày càng lớn, cái vương vị này của y, sợ rằng càng ngày càng khó ngồi rồi.

Việc cấp bách, y nhất định phải bồi dưỡng được nhân mã của mình.

Lưu Bang định đứng lên cùng y đồng tộc, cũng là người duy nhất Hùng Tâm có thể nắm giữ.

Cho nên liều tính mạng, y cũng phải cùng Hạng Vũ đạt thành hiệp nghị, lại để cho Lưu Bang đánh tới mấy vùng Trần huyện, Toánh Xuyên, để phát triển, ngăn được Hạng Vũ.

Nhưng trên thực tế, Lưu Bang rời khỏi Bành Thành, cũng vô cùng rõ ràng tình huống của chính mình.

Có tướng mà không có binh, nói thôi thì có tác dụng gì. Năng quận tuy có binh mã, nhưng phần lớn đều là thiên lôi chỉ đầu đánh đó của Hạng Vũ, y không thể điều động được. Chỉ có mau chóng có được binh mã của mình, mới là vương đạo. Cho nên Lưu Bang thậm chí không có tới Tuy Dương, trực tiếp đi tới Toánh Xuyên, tìm Trương Lương.

- Tử Phòng, với ý kiến của người, Long Môn sàm viết này, nên giải thích như thế nào?

Trương Lương cười khổ một tiếng:

- Ta chỉ muốn nói, Long Môn sàm viết này, xuất hiện... thật sự quỷ dị. Hiện nay vô số người bị cuốn vào trong đó, làm cho lòng người bàng hoàng. Nhưng nếu như nói, đây là trên trời cảnh báo? Ta cũng không tin... Nhưng nếu như là người làm, người này inh hơn ta gấp mười lần.

Trương Lương, là hạng người cao ngạo, lại nói ra những lời như vậy.

Lưu Bang nghe vậy, trong lòng phát lạnh.

Như thế nào, trên đời còn có người inh hơn cả Tử Phòng? Trong lòng Lưu Bang, Trương Lương đã là cao nhân rồi... Nhưng bây giờ, ngay cả Trương Lương đều nhận thua, người kia, vẫn là người sao?

Trương Lương nói:

- Dùng sấm vĩ tạo thế, chờ nói đến thời cơ lúc này, còn có thủ đoạn, đều vừa đúng trần tiên.

Võ An hầu, ta thậm chí hoài nghi đủ loại lời đồn sau này, cũng xuất hiện từ tay một người, đem toàn bộ cục diện, tất cả đều khuấy đảo hết lên.

- Chuyện đó giải thích như thế nào?

- Thứ nhất, sàm viết vừa ra, vô số người bị cuốn vào trong đó, các chư hầu, tất nhiên sẽ đề phòng lẫn nhau. Thứ hai, sở hữu tất cả những người bị cuốn vào cái gọi là thiên mệnh, đều bị lọt vào cầm tù. Ta tin tưởng, hiện nay chỉ sợ là Võ An hầu, cũng sẽ không được tín nhiệm như trước kia.

Mà thứ ba, nam bắc Đại Hà, tất nhiên sẽ lâm vào cuộc ác chiến.

Võ An hầu, người nghĩ xem, chỉ là một cái đất Triệu ở Hà Bắc, hiện tại có năm thiên mệnh; mà phía nam Đại Hà, lại có tới bảy thiên mệnh, cục diện đã hoàn toàn mất khống chế. Hiện nay, cũng chính là Võ An hầu ngài nhất định phải làm ra lựa chọn, là tranh giành hay là muốn né tránh đây?

Trong lòng Lưu Bang, không khỏi khẽ động, rơi vào trầm tư.

Trương Lương cũng không thúc giục mà là đưa ánh mắt, chuyển dời tới người Lư Quán.

- Lư Quán, người mới vừa nói, bên người Lưu Quảng Võ kia, còn có một nhân vật so với y còn lợi hại hơn?

Thì ra vừa rồi lúc hàn huyên không có chú ý, đám người Lý Thương nói tới cuộc chiến Cự Lộc.

Đối với biểu hiện cuồng dã và hung hãn trong cuộc chiến Cự Lộc của Hạng Vũ, Lý Thương tỏ vẻ hơi có chút kính nể. Thật không nghĩ đến, Phàn Khoái lại nói:

- Hạng Tịch mặc dù dũng, nhưng so với Lưu Quảng Võ, chỉ sợ có chút không bằng.

Lưu Quảng Võ, chính là nói Lưu Khâm.

Đã đến mức này rồi. loại tình trạng này, ai cũng khó có khả năng xem thường Lưu Khâm. Dù Lưu Khâm đã lên phía bắc Cửu Nguyên, như trước vẫn không có ai dám khinh thường. Những lời nói lúc này, dù là đám người Lưu Khâm không tình nguyện, cũng nhất định phải xưng một tiếng Quảng Võ quân. Dù sao, đối với địch nhân không tôn trọng, cũng chính là đối với chính mình không tôn trọng. Sau khi đã trải qua vô số khó khăn trắc trở, Lưu Bang cũng vậy, Lư Quán cũng thế, đều phải thừa nhận.

Lý Thương tự nhiên không tin.

Vì vậy Phàn Khoái đem sự việc về Lưu Khâm nói ra.

- Dưới gầm trời này, nếu chỉ luận về người vũ dũng, Hạng Tịch có thể đứng thứ ba.

Trương Lương cũng rất tò mò nói:

- Nói như thế, vị trí thứ nhất kia, chỉ sợ sẽ là Lưu Quảng Võ rồi... Người thứ hai là ai đâu?

- Lưu Quảng Võ mặc dù vũ dũng, nhưng sợ chỉ có thể xếp hạng thứ hai.

- Hả?

Không chỉ có Trương Lương hứng thú, ngay cả Lý Thương cũng rất tò mò:

- Nhưng không biết, vị trí thứ nhất là người nào?

Trong mắt Phàn Khoái toát lên nỗi sợ hãi.

Lưu Bang cùng Lư Quán đều biểu hiện có chút xấu hổ.

- Đồ tử, người cứ nói đi... Lưu Khâm kia người thường không thể so cùng, theo ta thấy, sớm muộn cũng sẽ giao phong với hắn. Với bộ dạng hắn như vậy, còn không bằng nói ra để cho trong lòng Tử Phòng cũng có tính toán. Aiz, hay là để ta nói đi, Đồ Tử nói vị trí thứ nhất, sợ là huynh trưởng của Quảng Võ, Lưu Cự.

- Lưu Cự?

Phàn Khoái cười khổ gật đầu:

- Đúng vậy, trước kia, Lâu Thương có một câu nói là Lâu Thương có tam hùng, Cự hùng là thứ nhất, chính là Lưu Cự. người này là huynh trưởng của Lưu Quảng Võ, chẳng những võ nghệ cao cường, khí lực cũng đặc biệt kinh người. Ta nghĩ, trong số chúng ta đây, người có thể ngăn cản được hai mươi chiêu của Lưu Cự, chỉ sợ ngoại trừ đại tướng Chu Cú Tiễn, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của Lưu Cự.

Lý Thương không rõ ràng lắm Chu Cú Tiễn lợi hại như thế nào, nhưng Trương Lương lại từng thấy.

- Lưu Cự này, bộ dáng như thế nào?

- Bộ dáng như thế nào?

Đám người Phần Khoái cùng Lưu Quán gãi gãi đầu, không biết nên trả lời như thế nào.

Chu Bột nói:

- Người này so sánh với Lưu Quảng Võ càng hung mãnh hơn... Nói đến cũng kỳ quái, năm đó Lưu Quảng Võ đến Huyện Bái, vẫn là con trai độc nhất. Nhưng ai biết, không tới hai năm, lại đột nhiên nhiều hơn một người là Lưu Cự. Lưu Quảng Võ nói với bên ngoài, đó là huynh trưởng hắn đã thất lạc nhiều năm.

Trương Lương vốn là kẻ giết mình, chợt cười nói:

- Đây thật là có chút cổ quái.

Lại nói tiếp, trước kia, ở trong nhà ta có một khóa nô, cũng có sức mạnh vô cùng, hung mãnh vô cùng. Chỉ tiếc, năm đó lúc ta giết Tần ở Bắc Lăng Sa, y vì yểm hộ ta cùng với người Tần tử chiến, từ đó về sau không có tin tức. nếu Cầu Nhi nhà ta vẫn còn, ngược lại chưa chắc đã yếu hơn Lưu Cự kia.

Tục ngữ nói, người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lưu Bang sững sờ, ngẩng đầu nhìn về Trương Lương.

- Tử Phòng, người giết Tần là năm nào?

Trương Lương nghĩ nghĩ, trả lời:

- Tần vương Chính năm thứ 29, coi như cách bây giờ cũng có hơn mười năm nha...

Cầu Nhi đó đang ở tuổi lớn, nếu nay vẫn còn sống, cũng phải ba mươi bảy ba mươi tám rồi. Aiz, nhưng thật đáng tiếc, nếu không thì sợ gì Hạng gia tử đâu chứ?

Một câu nói kia của Trương Lương, lại làm cho Lưu Bang giật mình.

Y quay đầu hỏi:

- Quán, người có nhớ, Lưu Cự kia năm nào thì đến Huyện Bái không?

Lưu Quán nói:

- Giống như... cũng chính là năm Tần vương Chính thứ 29, tới nay vừa vặn mười một năm.

Lưu Bang trầm nói:

- Tử Phòng giết Tần năm thứ 29 Tần vương Chính, Lưu Cự cũng xuất hiện vào năm thứ 29 Tần vương Chính... Quán, ta lỡ mờ nghe người ta nhắc qua, khi Lưu Cự đến Huyện Bái, hình như bản thân bị trọng thương đúng hay không?

Trương Lương cũng ngây ngẩn cả người.

- Võ An hầu, chẳng lẽ người cho rằng...

Lưu Bang lắc đầu:

- Ta chỉ thấy kỳ quái, tựa hồ vô cùng trùng hợp. Đúng rồi, năm đó Lưu Quảng Võ là đi đâu?

- Trong ấn tượng của ta, hình như hắn là đi tống tử. Là năm 28 Tần vương Chính rồi, đại khái đầu xuân năm 29 Tần vương Chính thì trở về.

Thân thể Trương Lương run lên:

- Chậm đã!

Ai có thể cặn kẽ nói cho ta biết, Lưu Cự đến tột cùng là hình dáng như thế nào?

- Điều này...

Lưu Bang nghĩ nghĩ nói:

- Quán, người tìm lão Chu đến, y giỏi vẽ tranh, chắc hẳn có thể vẽ ra chút manh mối.

Người vừa nói như vậy, ta cũng thấy có chút quái dị.

Đồ tử, người có nhớ hay không, lúc trước lần thứ nhất gặp được Lưu Cự kia, trên người y có quần một cái xích?

Sắc mặt Phàn Khoái có chút ít biến hóa.

Sau khi do dự một chút, y gật đầu nói;

- Khi ta làm đường soa ở nha huyện, từng xem qua một ít ghi chép. Trước kia Lưu Cự, tựa hồ thật là khóa nô. Chỉ có điều về sau, được Lưu Quảng Vô mời người trừ đi... Nhưng ta cảm thấy, khả năng trùng hợp này, sẽ không đúng dịp như vậy đi.

Trương Lương nheo mắt lại.

Không chỉ Trương Lương, cơ hồ tất cả mọi người đều tự giác đem những lời Phàn Khoái nói làm như không thấy.

Chu Hà từ bên ngoài đi tới, nghe Lưu Bang nói vậy, lập tức dựa vào án tượng, vẽ lên một bức họa.

- Lưu Cự rất ít khi ra ngoài, ta cũng chỉ gặp y một lần, thậm chí không nói lời nào. Nếu như không phải khí lực của y quá mức quý dị, ta chỉ sợ đều không thể nhớ được người này... Đại khái liền bộ dáng như vậy đi, án tượng thực sự quá mơ hồ, đã nhớ không rõ ràng lắm rồi.

Chu Hà đem bản vẽ xong, đưa cho Lưu Bang.

Lưu Bang nhìn thoáng qua, đích thực là rất mơ hồ, nhưng cũng giống nhau đến mấy phần.

Vì vậy đưa cho Trương Lương.

Trương Lương nhìn chăm chăm vào bức vẽ, cẩn thận phân biệt trong chốc lát, hai cánh tay không tự chủ được, nhẹ nhàng run rẩy.

- Cầu nhi, đây nhất định chính là Cầu nhi của ta!

Trương Lương đứng dậy, có chút kích động đi vòng quanh đại thính tới hai vòng, đột nhiên hướng ra phía ngoài đại thính hô một tiếng:

- Trương Thành, Trương Thành đâu?

Trương Thành, là một hạ nhân vẫn còn sống trong nhà Trương Lương.

Năm đó Trương Lương giết Tần, hạ nhân trong nhà đi đi tán tán. Thế cho nên về sau khi Trương Lương trở về Toánh Xuyên, chỉ tìm được một mình Trương Thành.

- Trương Thành!

Trương Lương nói với Trương Thành đang hấp tấp đi tới:

- Người còn nhớ ờ Trương Cầu nhà chúng ta không?

- Lão gia nói chính là Cầu nhi có quái lực kia?

- Đúng vậy!

Trương Thành nghe vậy, liên tục gật đầu:

- Lão gia, ta đây có thể nào không nhớ rõ. Tiểu tử này là ta chăm sóc nó từ nhỏ đến lớn, đặc biệt là khí lực của nó, ta có ấn tượng rất sâu.

- Người xem cái này một chút!

Trương Lương đem bản vẽ đưa cho Trương Thành.

Trương Thành nhìn thoáng qua, mở to hai mắt nói:

- Đây chẳng phải là Trương Cầu sao, tuy vẽ hơi mơ hồ, nhưng đúng vậy... Chính là quái lực Cầu Nhi.

Lưu Bang đột nhiên thở phào một cái, khuôn mặt lộ ra một nét cười.

Mặt Trương Lương âm trầm, suy tư một lát, nói khẽ;

- Trương Thành, ta có một việc muốn người đi làm. Người lập tức lên đường đến Cửu Nguyên quận, đi tìm Trương Cầu.

- Trương Cầu, không phải Trương Cầu đã chết rồi sao?

Trương Thành kinh ngạc nhìn Trương Lương, lại nhìn bản vẽ trong tay Trương Lương, trong giây lát liền tỉnh ngộ:

- Lão gia, ngài là nói. Trương Cầu không có chết sao? Hiện y đang ở Cửu Nguyên quận?

Trương Lương nhẹ nhàng gật đầu:

- Ta hoài nghi, y chưa chết.

Nhưng hiện tại y tên là Lưu Cự, là huynh trưởng của Quảng Võ quân Lưu Khảm ở Cửu Nguyên quận. Ta muốn người sau khi đến Cửu Nguyên quận, nghĩ biện pháp gặp mặt Lưu Cự. Nếu như Lưu Cự... thực đúng là Trương Cầu mà nói...

Y nói đến đây, lại không nói tiếp nữa.

Đúng vậy, nếu quả thật là Trương Cầu, thì nên làm thế nào cho phải đây?

Trong nhất thời, Trương Lương rơi vào trầm tư...

Chương 489-490: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (5-6)

Lời đồn đãi về thiên mệnh, càng ngày càng nhiều, số người liên lụy đến, cũng càng ngày càng rộng. Toàn bộ không khí ở khu vực Sơn Đông, đều trở nên quỷ dị. Chư hầu cùng chư hầu, thượng ti và hạ chúc, đều hoài nghi lẫn nhau, chờ đợi, lo lắng.

- Triệu Cao cũng có thiên mệnh?

Bên trong thành Hàm Dương, tin đồn bay đầy trời.

Doanh Anh nghi hoặc nhìn gia nhân trước mặt:

- Y chỉ là một hoạn quan, hiện nay làm đến Trung thừa tướng đã là địa vị rất cao, lại vẫn còn cầu thiên mệnh?

Trung thừa tướng, chính là hoạn quan nội thị đảm đương chức Thừa tướng.

Chữ “Trung” này, ý chính là cấm trung. Mặc kệ Triệu Cao ngang ngược như thế nào, cũng không quan tâm đến việc hiện nay Hồ Hợi tín nhiệm gã như thế nào, nhưng cái thân phận hoạn quan này của gã, đã chú định gã không thể nào giống với người bình thường. Mặc dù là thừa tướng, nhưng cũng phủ lên người chữ hoạn.

Hiện nay Doanh Anh cũng bị Triệu Cao đặt ở phía dưới. Đặc biệt là chứng kiến tình hình nước Tần hiện nay, không khỏi sinh ra hối hận. Nhưng Trung úy quân ở Hàm Dương, bị con rể của Triệu Cao khống chế, mà đô úy quân đóng ở Lam Điền đại doanh, tương tự cũng bị Triệu Cao khống chế trong tay. Hồ Hợi không để ý tới triều chính, ngày ngày chơi đùa, căn bản cũng không quan đến cục diện rồi ren này phải giải quyết như thế nào. Mấy lần Doanh Anh muốn bẩm báo lên Hồ Hợi, nhưng là Triệu Cao ở bên trong khống chế quá nghiêm mật, căn bản cũng không cho Doanh Anh cơ hội.

Doanh Anh cũng sợ hãi!

Hồ Hợi tín nhiệm Triệu Cao, đã đến mức độ không còn gì hơn. Với quyền thế trong tay Triệu Cao hiện nay, nếu như muốn hại chết Doanh Anh, cũng giống như nghiền chết một con kiến. Nghĩ đến Doanh Tương Lư, ngấm lại Phùng Kiếp, Phùng Khứ Tật... những người đều đã trở thành oan hồn, khi người còn sống, không phải địa vị cực cao, tay nắm đại quyền đâu này? Bọn họ đều chết hết, mà mình còn sống.

Không phải bởi vì Doanh Anh y có bao nhiêu lợi hại, mà là bởi vì y còn không uy hiếp được Triệu Cao. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Doanh Anh càng phải cẩn thận, e sợ Triệu Cao kiểm soát, như vậy coi như đầu cũng khó có thể giữ được...

Thế nhưng, Doanh Anh nghe nói Triệu Cao là thiên mệnh, thì không thể nhịn xuống nữa. Triệu Cao đã thành thiên mệnh, vậy một tộc Doanh Thị, lại sẽ đi về đâu? Bị Triệu Cao ngang ngược, Doanh Anh còn có thể nhịn được, nhưng mà không có nghĩa là y có thể tiếp nhận việc Triệu Cao trở thành chủ của tám trăm dặm Tần Xuyên. Nhưng vấn đề là, trong tay y không có lực lượng để chống lại Triệu Cao.

Ai có thể diệt trừ Triệu Cao?

Doanh Anh không khỏi nghi ngờ...

Trong phòng bồi hồi, y có cảm giác rất bất an.

Vào thời điểm này, một tỳ nữ đi vào thư phòng, trông thấy Doanh Anh, không khỏi khẽ giật mình.

- Người vào làm gì?

Doanh Anh nhíu mày lại, nghiêm nghị quát hỏi.

Tỳ nữ khẽ run rẩy, vội vàng quỳ xuống nói:

- Đại tướng quân, tiểu tỳ là đến dọn dẹp phòng. Ngày trước đều là đến quét dọn vào lúc này, lại không nghĩ rằng...

Doanh Anh lúc này mới phát hiện, hiện tại đã muộn rồi.

- Nếu vậy, người thu dọn một chút đi.

Y nói chuyện, cất bước ra khỏi phòng.

Trắng sáng nhô lên cao, cảnh ban đêm như được rửa sạch. Hằng hà sa số các ngôi sao, lấp lánh, đẹp vô cùng.

Doanh Anh đứng trong đình viện, bồi hồi trầm tư.

Gió đêm phát qua, không làm cho y cảm thấy mát mẻ chút nào. Tương phản, trong lòng càng ngày càng trầm trọng, cơ hồ không thở nổi.

- Trong tay người cầm là vật gì?

Tiểu tỳ bưng lấy một chồng thẻ tre, từ trong phòng đi ra.

Nghe thấy Doanh Anh gọi, nàng vội vàng trả lời:

- Khởi bẩm đại tướng quân, những thứ này là công văn ngài chuẩn bị thu chỉnh. Chút thời gian trước, không phải ngài đã phân phó qua, đem công văn năm trước, sửa sang lại cho thỏa đáng, qua ít ngày niêm phong cất vào kho trong kho phủ sao? Đây là công văn đã chỉnh lý ra, chuẩn bị niêm phong cất vào kho.

- Người để lại đi, lát nữa ta sửa sang lại một chút.

- Vâng!

Tiểu tỳ lên tiếng, bưng lấy công văn, quay lại gian phòng.

Doanh Anh đứng trong đình viện thêm một lúc, quay người trở lại thư phòng. Y ngồi xuống, cầm lấy cuốn thẻ tre trên thư án, bắt đầu đọc. Thời gian dần qua, lông mày Doanh Anh vốn nhíu chặt, dần dần giãn ra. Bởi vì trong cuốn thẻ tre, y nhìn thấy một cái tên.

Chương Hàm, Chương Hàm...

Từ khi Chương Hàm lĩnh binh đến nay, y đánh rất là thuận lợi!

Bất kể là đánh tan Chu Chương ở Vị Thủy, hay là đại phá Trần Thắng, Ngô Quảng ở Toánh Xuyên, thậm chí không lâu còn phục kích cả Hạng Lương. Từng việc từng việc, đều biểu hiện ra, phong độ đại tướng của Chương Hàm. Đúng vậy, Vương Ly đích thực là thất bại, nhưng là hiện nay, Chương Hàm vẫn còn a!

Trong tay y nắm một trăm nghìn quân Tần, nếu như tính thêm việc thu nạp tàn quân của Vương Ly, cũng gần như có hơn hai triệu người. Đồng Ế đóng quân tại Tam Xuyên quận, trong tay vẫn còn có hơn một trăm nghìn binh mã... số này tính ra cũng đã đủ để khống chế được cục diện Quang Trung.

Cái gọi là diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bề trong. Hiện nay, nội bộ Quan Trung không yên, cho dù đám người Chương Hàm có thể đánh lại, cũng chỉ là kéo dài hơi tàn. Nếu như... nếu như có thể lại để cho Chương Hàm, Đồng Ế dẫn binh trở lại Quan Trung... Ừ, ừ, nói cách khác, buông than vùng Hào Sơn và Đông Chi, co lại binh lực, ổn thủ là quan trọng... Tám trăm dặm Tần Xuyên, là căn bản của nước Tần, chỉ cần Quan Trung không vong, thì nước Tần cũng không vong. Đến lúc đó, bên ngoài có Chương Hàm, Đồng Ế, bên trong có thần tử trung nghĩa, giết chết Triệu Cao, thanh trừ kẻ gian, thì trong khoảng ba năm rưỡi, nước Tần nhất định có thể khôi phục nguyên khí.

Phải biết, tám trăm dặm Tần Xuyên này, có tới bốn năm triệu người nước Tần, mới là căn bản của nước Tần. Mà chư hầu chỉ cần công phá Hàm Cốc quan, sớm muộn cũng sẽ sinh ra đại loạn... Ừ, chư hầu nội chiến cùng một chỗ, chính là thời điểm nước Tần lại đứng dậy.

Doanh Anh cảm giác được rằng, y đã động đến cách để cứu vãn được nước Tần. Nhưng nếu muốn thực hiện được điểm này, còn có một điều kiện rất quan trọng... chiếu lệnh của Doanh Hồ Hợi. Nhất định phải có chiếu lệnh của Doanh Hồ Hợi mới có thể thuận lợi áp dụng một loạt thủ đoạn này. Nhưng nội cung đã bị Triệu Cao khống chế rất nghiêm, muốn lấy được chiếu lệnh, nhưng cũng không dễ dàng.

Ai có thể nghĩ cách, lấy được chiếu lệnh của Doanh Hồ Hợi cơ chứ?

Trong đầu Doanh Anh, hiện lên một người.

Người này năm đó rất được tiên đế coi trọng... Mặc dù sau đó cũng đầu phục Triệu Cao, nhưng cũng là tình thế bất buộc tạo thành. Chỉ nhìn những hành động của y cho tới nay, cũng là người trung thành. Nhưng, không thể tùy tiện hành động, tốt nhất là liên lạc cùng y trước, thăm dò thái độ của người này.

Ừ, đồng thời liên lạc với người này, cũng phải nghĩ cách câu thông cùng đám người Chương Hàm.

- Người tới!

Doanh Anh trầm giọng quát.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, y mới ý thức được sắc trời đã tối, bọn hạ nhân sợ cũng đã nghỉ ngơi.

Được rồi, coi như là bọn hạ nhân không có nghỉ ngơi, lúc này cửa cung Hàm Dương cũng đã đóng, không cách nào liên lạc được với người kia, có chút nóng ruột!

Nghĩ tới đây, Doanh Anh đứng dậy, đuổi cái lưng mệt mỏi. Tâm tình thoáng cái thoải mái hơn, y hưng phấn đi lại trong phòng qua lại hai vòng, rồi sau đó hít sâu một hơi, nắm chặt nắm đấm.

Hết thấy, đợi trời sáng rõ...

Quảng Võ Thành lừng lẫy, ở trong màn đêm, lộ vẻ trang nghiêm.

Nơi đây sau khi đại chiến ở Hà Nam chấm dứt, bắt đầu tu kiến thành trì, trải qua bảy năm kinh doanh, đã trở thành nơi thông yếu giữa Cửu Nguyên quận và Bắc Địa quận. Càng là hai bên bờ Hoàng Hà, giống như một viên minh châu sáng chói. Trong đám phế tích ở Phú Bình ngày xưa, có một cái mộ bia rất lớn. Trên tấm bia có khắc tám chữ to: nước Tần oai hùng, cộng phò quốc nạn.

Đây cũng là khí khái của người nước Tần, là kết tinh của tinh thần bất khuất trong năm trăm năm của nước Tần. Chữ, chính là Đại công tử Phù Tô tự mình viết, mời bậc thầy là Nghĩa Cừ khắc chữ lên đó. Tấm bia đá màu đen, dưới ánh trăng lại càng tăng thêm vẻ trang trọng.

Từ khi Bắc Quảng Võ Thành xây dựng đến nay, trước sau đã di dời đến sáu nghìn hộ cư dân, gần ba mươi nghìn người. Trong đó, từ Nội Sử quận, do Thủy Hoàng Đế Doanh Chính hạ chiếu di chuyển ba nghìn hộ, về sau đại công tử Phù Tô từ trong ba mươi nghìn hộ dân chúng chuyển đến Cửu Nguyên quận, chọn ra hai nghìn hộ Lũng Tây nước Tần, di cư tới nơi đây. Tăng lưu dân lên gần một nghìn hộ.

Chỉ là, thủ vệ Bắc Quảng Võ Thành cũng không phải là rất mạnh mẽ. Đặc biệt là khi Vương Ly khởi binh đến Bắc Cương, đem ba nghìn quân Tần trước kia đóng tại Quảng Võ Thành điều đến huyện Cửu Nguyên.

Có thể nói, Bắc Quảng Võ Thành biến thành một tòa thành không. Khi Lữ Thích Chi và Nhâm Ngao phụng mệnh đảm nhiệm xuất kích, cơ hồ là binh bất nhận huyết lấy lại Bắc Quảng Võ Thành. Mà cư dân Quảng Võ Thành cũng không có phản ứng quá lớn. Lữ Thích Chi là phụng mệnh Quảng Võ quân đến đây, mà Bắc Quảng Võ Thành là đất phong của Quảng Võ quân. Dân chúng di cư đến Bắc Quảng Võ Thành, đối với những chuyện về năm đó của Lưu Khảm, cũng là nghe nhiều nên thuộc.

Cho nên, hết thảy tiến hành đều vô cùng thuận lợi.

Lưu Khảm đến đây tuần thị, dân chúng Bắc Quảng Võ Thành tất nhiên rất hoan nghênh.

Vốn là Lữ Thích Chi chuẩn bị nghi thức nghênh đón, thật không nghĩ đến, một chuyến xe ngựa của Lưu Khảm cũng không có trực tiếp tới Bắc Quảng Võ Thành, mà là đi tới khu phế tích Phú Bình. Hắn dâng hương cầu nguyện ở nơi phế tích này, tế bái những anh linh năm đó đã chết. Trước tấm bia đá của nước Tần, khóc lớn.

Mặc dù đã qua hơn tám năm, nhưng cảnh tượng năm đó vạn ngựa hí vang, máu cài lửa đan hiện rõ mồn một trước mắt. Lần khóc này, đã thu hết dân tâm của Quảng Võ...

Bạc Nữ ngồi ở hậu viện trong bát giác đình, vui vẻ nói chuyện cùng một nữ tử.

- Triệu nhi, nghe nói người gần giống, gần thành, gần bằng Lã phu nhân rồi hả?

Triệu nhi là tên người thiếu phụ đang ngồi cạnh Bạc Nữ. Nàng vốn tên là Triệu Nữ, cũng giống với Bạc Nữ, đều là nữ nhân bị Chu Thị tặng cho Lưu Khảm. So với Bạc Nữ lớn hơn một chút, mắt xéch, mày liễu, mũi quỳnh, khuôn miệng nhỏ nhắn, mỹ mạo vô cùng, eo thon, mông đầy, đùi đẹp gót sen. Nghe nói, nàng vốn là nữ nhi ngoan của nhà người ta, vì cảnh nhà suy sút, mà trở thành tỳ nữ. Sở trường là nhạc luật và múa. Quan trọng nhất, Triệu Nữ này rất biết quyến rũ người khác, nội tâm cũng sâu xa. Lần đầu tiên Lữ Tu nhìn thấy nàng, đã cảm thấy tiểu nương này, chính là hồ ly tinh.

Giữ loại người này ở bên người là thứ tai họa, nhưng nếu giết, sẽ làm mất thể diện của Chu Thị, liền dứt khoát đem nàng ta đưa cho Lữ Thích Chi để nàng hầu hạ Lữ Thích Chi. Thật không nghĩ đến, Lữ Thích Chi đang ở tuổi khí huyết phương cương, còn Triệu Nữ này lại biết sát ngôn quan sắc, cuối cùng nàng ta liền đưa Lữ Thích Chi lên giường mình. Nàng ta lại được học Nội mị thuật, khiến cho Lữ Thích Chi mê muội, nên thường xuyên qua lại, vì vậy đã trở thành thiếp thân tiểu tỳ của Lữ Thích Chi. Hơn nữa nghe đồn, Lữ Thích Chi đang chuẩn bị chính thức nạp nàng vào trong phòng.

Vị trí chính thê, tất nhiên là không thể.

Hiện tại Lữ Thích Chi cũng không phải là người bình thường, tốt xấu cũng là em vợ của Lưu Khảm, lại thêm chấp chương binh mã, tất nhiên là cần môn đăng hộ đối mới được.

Phu phụ Lữ Văn, hiện nay cũng chỉ còn lại đứa con nối dòng này. Hơn nữa chuyện tình Lữ Trĩ năm xưa, lại càng làm cho phu phụ hai người đối với hôn sự của Lữ Thích Chi càng đặc biệt coi trọng. Mà Lữ Tu thì cũng chỉ còn lại một huynh đệ này, nên vô cùng quan tâm. Đã không làm được chính thê, dứt khoát để cho Lữ Thích Chi nạp Triệu Nữ làm thiếp. Tính tuổi tác thì Lữ Thích Chi cũng không còn nhỏ. Có một nữ nhân, vừa lúc cheuế cổ cuộc sống của y.

Quan hệ giữa Bạc Nữ và Triệu Nữ rất tốt, lần này tới Quảng Võ Thành, Lưu Khảm cùng đám người Lữ Thích Chi nghị sự ở đại sảnh, Bạc Nữ cùng Triệu Nữ liền tụ lại với nhau.

Nghe thấy Bạc Nữ trêu chọc, Triệu Nữ rất vui vẻ.

- Thiếu tướng quân đích thực là có tính toán này.

Chẳng qua hiện nay là thời kỳ máu chốt của Quảng Võ quân, cho nên đành phải kéo dài thời gian một chút. Thiếu tướng quân nói, đợi khi xong chuyện của Cửu Nguyên quận, sẽ cho ta một cái danh phận...

Bạc Nhi, cuộc sống của người bây giờ thế nào? Nghe nói dọc đường từ Bành thành đến Cửu Nguyên quận, đều là người phụ trách chiêu cố Quảng Võ quân... Hi hi, Quảng Võ quân kia, có phải rất lợi hại hay không?

Màu da Bạc Nữ hơi tối, nghe vậy mặt ửng hồng lên.

- Quảng Võ quân, Quảng Võ quân rất tốt đó!

- Thật sao?

Triệu Nữ bĩu môi nói khê:

- Nhưng ta nghe nói Quảng Võ quân rất hung dữ. Còn có, quân hầu phu nhân là một người rất lợi hại. Khi còn ở Lâu Thương, chính tay giết ca ca của nàng... Nếu không, ta nói với Thiếu tướng quân, đem người qua đây?

Bạc Nữ sốt ruột trong lòng, vội vàng lắc đầu thật mạnh.

- Đừng, ta ở bên người chủ nhân rất tốt!

Triệu Nữ khê giật mình, nói khê:

- Bạc Nhi, người đừng sợ. Nếu là người khác mở miệng, Quảng Võ quân có lẽ sẽ không nghe, nhưng nếu là Thiếu tướng quân mở miệng, nhất định Quảng Võ quân sẽ đồng ý. Ta nghe ở đây nói, năm đó Quảng Võ quân trấn giữ nơi này, từng ăn thịt người, uống máu người... đến bây giờ, Hồ Lỗ ở phương bắc kia nghe thấy danh hào của Quảng Võ quân, sẽ sợ tới mức ngủ không yên. Bạc Nhi, ta là lo lắng người phải chịu khổ.

- Ta mới không có chịu khổ!

Bạc Nữ liền vội vàng nói:

- Triệu Nhi, người chớ nghe những người kia đồn lung tung. Kỳ thật chủ nhân rất tốt, bình thường đối với ai cũng khách khí, tuyệt không dọa người. Còn có phu nhân, tuy nghiêm khắc một chút, nhưng cũng không phải là không nói đạo lý... Triệu Nhi, ta nói với người, người sắp tới sẽ nhập phòng của Thiếu tướng quân, người bên ngoài nói thế nào ta không xen vào, nhưng là chính chúng ta, cần phải tự cẩn thận cái miệng mới được.

Thiếu tướng quân có lẽ thích người, nhưng người cũng hiểu rõ, Thiếu tướng quân có ngày hôm nay, chính là do Quảng Võ quân ban tặng. Những điều người khác không có thiện lương nói năng lung tung, tuyệt đối đừng nhắc tới trước mặt Thiếu tướng quân... Nếu không, Thiếu tướng quân nhất định sẽ không vui.

Trong lòng Triệu Nữ rung động, lập tức tỉnh ngộ. Mình trong thời gian gần đây, trôi qua quá thuận lợi rồi... Thuận lợi làm cho chính mình có chút quên hết tất cả, vậy mà vọng luan đến chuyện phụ phụ của Quảng Võ quân.

Trong lòng hoảng sợ một trận, Triệu Nữ trắng bệch cả mặt.

- Bạc Nhi, đa tạ người nhắc nhở, nếu không ta có thể sẽ chạm vào đại họa.

Bạc Nữ cũng không để ý quá mức, mỉm cười, không nói gì. Nhưng ở nụ cười này, Triệu Nữ lại cảm thấy một loại kỳ dị. Nàng lẳng lặng nhìn Bạc Nữ, nhìn biểu lộ giữa hai lông mày của nàng.

- Triệu Nhi, người nhìn ta làm gì?

Triệu Nữ đột nhiên nói:

- Bạc Nhi, người thích chủ nhân nhà người rồi hả?

Mặt Bạc Nữ lập tức đỏ bừng, cúi đầu:

- Triệu Nhi, người chớ nói bậy...

- Ta mới không nói lung tung. Tính tình của người ta hiểu rất rõ. Coi như là người ta đến bắt nạt người, người cũng không biết nên nói cái gì. Hôm nay ta chỉ nói mấy lời đồn, người liền... Nếu như không phải người thích chủ nhân nhà người, sao có thể biện hộ thay hắn?

- Ta...

- Bạc Nữ, chủ mẫu nhà người...

- Ý tứ chủ mẫu là muốn ta chiều cố tốt chủ nhân.

Lời không cần phải nói quá rõ, mọi người đều là người thông minh. Triệu Nữ lập tức hiểu được, tâm tư này, cũng có chút linh hoạt. Nếu như Bạc Nữ gả cho Quảng Võ quân, mặc dù là thiếp thất, chắc hẳn cũng không giống nhau. Nhất định phải tạo mối quan hệ với Bạc Nữ, thứ nhất có thể mang đến nhiều thuận lợi cho Lữ Thích Chi; thứ hai là trợ giúp chính mình, ngồi vững vị trí. Dù sao, mình chỉ là một tỳ nữ, cũng không có chỗ dựa gì. Chẳng may tương lai Lữ Thích Chi cưới chính thê, chính mình có thể thất sủng hay không? Nàng không thể không cân nhắc những chuyện này...

Nhưng nếu có tăng quan hệ này với Bạc Nữ, chắc hẳn chính thê tương lai cũng không dám bắt nạt mình rồi. Trong lòng Triệu Nữ suy nghĩ, không khỏi nổi lên một tia ghen tuông. Bạc Nữ này không phải tốt số quá đi, vốn cho là mình rất phong quang rồi, không nghĩ tới nàng còn lợi hại hơn.

Nhưng nghĩ lại, Triệu Nữ không nhịn được cười.

Đại khái với loại tính tình này của Bạc Nữ, mới có thể được Quảng Võ quân phu nhân coi trọng. Tình huống mình là gì, trong lòng mình cũng rõ ràng. Nếu như năm đó nàng ở lại bên người Lưu Khảm, có lẽ đã sớm câu được Lưu Khảm. Nhưng là có thể có mệnh hưởng thụ hay không, cũng không nhất định...Dù sao, Lữ Tu kia là nữ nhân hung mãnh, ngay cả thân ca ca cũng dám giết. Không được, nhất định phải giúp Bạc Nhi nhanh chóng được việc!

Những suy nghĩ của Triệu Nữ, Bạc Nữ tất nhiên là không biết. Hai người ngồi trong đình bát giác nói chuyện một lúc lâu. Thỉnh thoảng Triệu Nữ lại nói đến chuyện nam nữ, làm hai má Bạc Nữ đỏ bừng.

Sau khi chia tay, Bạc Nữ có chút tâm thần bất định quay về nơi ở. Lần đầu tiên, nàng ngồi một mình trong phòng, cảm nhận được một tia tịch mịch. Từ nhỏ đọc Hoàng lão thuật, nàng đã dưỡng thành tính cách đạm mạc vô vi. Nhưng khi tâm tư thiếu nữ khê động, cái gì đạm mạc, cái gì vô vi đều không có cách nào trói buộc tâm cảnh của nàng. Lặng lẽ ngồi ngắm người bên thư án, trong đầu hiện ra thân ảnh hùng tráng của Lưu Khảm.

Đêm hôm ấy, tại Đốn Khê, Lưu Khảm đem xiêm y khoách lên vai nàng, sự quan tâm trong ánh mắt, làm cho nội tâm Bạc Nữ cảm thấy ấm áp. Hồi tưởng về thời gian đi theo Lưu Khảm, trải qua bao điều, hai gò má của Bạc Nữ nóng lên, thật ngượng ngùng.

- Bạc Nhi!

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Lữ Thích Chi, làm cho Bạc Nữ đang trầm tư tỉnh lại. Nàng vội vàng đi ra khỏi thư phòng, chỉ thấy Lữ Thích Chi đang đứng ngoài hành lang, bên cửa phòng ngủ Lưu Khảm.

Bởi vì quan hệ với Triệu Nữ, khi Lữ Thích Chi xưng hô với Bạc Nữ, cũng là dùng “Bạc Nhi” thay thế. Y nhìn nhìn trong phòng, lại nhìn Bạc Nữ một chút, trầm giọng nói:

- Bạc Nhi, hôm nay tỷ phu uống có chút say. Buổi tối nay ngươi vất vả một chút, nói không chừng nửa đêm hẳn sẽ muốn uống nước.

- A!

Bạc Nữ nghe vậy, vội vàng chạy tới.

Đã thấy Lưu Khảm đang nằm ở trên giường, say khướt, nhìn không được trách cứ:

- Thiếu tướng quân, sao lại để Quân hầu uống nhiều rượu như vậy?

Lữ Thích Chi giật mình một chút, sau đó nói:

- Hôm nay tỷ phu đi tể báo bia nước Tần, nhớ tới cuộc huyết chiến Phú Bình năm xưa, trong lòng có chút không thoải mái.

- Ta đi đun chút nước, Thiếu tướng quân nghỉ ngơi đi.

- Vậy được, liền nhờ ngươi rồi!

Lữ Thích Chi nói xong, xoay người rời đi. Nhưng được hai bước, y đột nhiên dừng lại:

- Tiểu nương này rõ ràng chỉ trích ta? Con mẹ nó, ta lại còn giải thích với nàng cái gì a... Quái, khi tiểu nương này tức giận, lại có phần khí khái, làm ta giật cả mình.

Lầu bầu một mình xong, Lữ Thích Chi chỉ hơi có chút khó hiểu lắc đầu, đi về phòng mình. Mà lúc này Bạc Nữ đang chạy vào bếp đun nước, cũng ý thức được vừa rồi mình lại dùng giọng điệu đó nói chuyện.

Tim đập thình thịch.

Ta sao thế này? Không phải là uống rượu say thôi, vì sao phải tức giận như vậy chứ?

Mặt nàng thoáng cái nóng bỏng...

203. Chương 491-496

Chương 491-492: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (7-8)

Ngày hôm sau Lưu Khảm tỉnh lại, cũng không phát hiện tình huống dị thường gì.

Bạc Nữ cũng vẫn như trước, đem nước ấm tới cho hắn rửa mặt, chuẩn bị bữa sáng. Lưu Khảm ăn xong điểm tâm, lập tức lại lu bù công việc. Với hai người Nhâm Ngao và Lữ Thích Chi cùng đi, dọc theo bờ đông Hoàng Hà, thị sát quanh Quảng Võ thành.

Hoàng Hà lúc này đã xuất hiện một thay đổi về tuyến đường nhỏ.

Ở thời kỳ Xuân Thu Chiến quốc, người Tần từ Thanh Đồng đứng dậy, ở bờ phía đông xây dựng lên một bức tường thành. Nhưng tuyến đường thay đổi theo Hà Thủy, đã biến đoạn tường thành này thành bờ Tây Hà Thủy. Nếu như dựa theo cách nói của hậu thế, bờ tây Hà Thủy thuộc về Cam Túc. Lưu Khảm nhớ mang máng, ở bên trái có một đường hoàng kim, đất đai phì nhiêu, đồng cỏ um tùm. Ở hậu thế được gọi là hành lang Hà Tây. Nhưng lúc này, hành lang Hà Tây vẫn còn là nơi hoang vu, chưa được khai khẩn. Ở đây người Khương du mục làm chủ, cũng không phải là bộ tộc đặc biệt lớn, định cư ở hành lang Hà Tây.

Lưu Khảm nhìn trên địa đồ, hình dáng hành lang Hà Tây vòng quanh, rồi sau đó ở bên bờ sông, nhìn nước Hoàng Hà cuộn cuộn, trầm tư không nói.

- Lão Nhâm, trước mắt thế lực lớn nhất ở Hà Tây là chi nào?

Nhâm Ngao nhìn bản đồ trong tay Lưu Khảm:

- Nếu nói là người có thế lực hùng hậu nhất, chỉ sợ chính là Nguyệt Thị quốc. Khu vực họ khống chế từ Dương Sơn cho đến tận Lưu Sa, cách xa Ô Tôn. Nếu Quân hầu muốn cướp lấy Hà Tây như đã nói... chỉ sợ không thể tránh khỏi xung đột với Nguyệt Thị.

Lưu Khảm cũng chỉ vừa hỏi như vậy, Nhâm Ngao đã lập tức nhận ra được ý đồ của hắn.

- Nếu như ta chỉ cần khu vực này thôi?

Lưu Khảm chỉ vào hình hành lang Hà Tây, nhẹ giọng hỏi.

- Tại đây?

Nhâm Ngao cùng Lữ Thích Chi đều có chút không hiểu nhìn Lưu Khảm:

- Quân hầu, đây chính là khu vực hoang vu, ta từng nghe một ít lưu dân nói qua, vùng này bây giờ bị một số bộ lạc người Khương khống chế. Nhưng những bộ lạc người Khương này, phần lớn đều có quan hệ với Ô Tôn quốc, nghe nói là nước phụ thuộc. Nếu như Quân hầu muốn lấy tại đây, cũng không phải là không thể được... Chỉ là, làm không tốt sẽ phát sinh xung đột với người Ô Tôn. Nói như vậy, chẳng phải là lại thêm một cừu địch? Sẽ không ổn lắm?

Hành lang Hà Tây!

Nơi này là hành lang Hà Tây a...

Quan Trung cần cỗi, cần dựa vào hành lang Hà Tây để nghênh đón sự phát triển cao nhất.

Ổ kiếp trước của Lưu Khảm, hành lang Hà Tây đã trở thành một khi cần cỗi rút lại phía sau, nhưng ở trước mắt, lại có vô số cơ hội.

Nhất định phải nắm giữ lấy hành lang Hà Tây này.

Trong lòng Lưu Khảm nghĩ đến, không phải chỉ vì đất đai nơi này phì nhiêu, là nơi vô chủ. Quan trọng hơn, hành lang này, là thông lộ chủ yếu thông giữa Tây Vực và Quan Trung. Hơn nữa, nếu có thể có được hành lang Hà Tây, có thể tùy thời tiến vào Lũng Tây, công kích Hàm Dương. Nhưng chuyện với Ô Tôn, cũng không thể không suy nghĩ cẩn thận. Ít nhất trước khi chưa tiêu diệt nước Nguyệt Thị, Lưu Khảm cũng không dám dễ dàng trở mặt cùng nước Ô Tôn.

Hắn suy nghĩ một chút:

- Lão Nhâm, người nghĩ cách chọn hơn nghìn người, từ Sa Pha Đầu vượt qua Hà Thủy, dựa vào Hà Thủy mà xây dựng một tòa cứ điểm. Hành động không nên quá lớn, nhưng có thể từ từ đẩy mạnh. Một mặt xây dựng cứ điểm dựa vào Hà Thủy và trường thành, mặt khác âm thầm thu nạp du dân Khương Nhung. Nhớ kỹ, đừng chọc giận người Nguyệt Thị và người Ô Tôn. Nếu cần có thể nhượng bộ một chút, dù là ăn một chút thiệt thòi cũng không sao cả. Quan trọng nhất là phải đứng vững ở Hà Tây.

Sa Pha Đầu, là một cứ điểm ở bờ đông Hà Thủy. Khi còn ở hậu thế, nơi đây là vùng quân sự quan trọng của Tây bắc, nhưng trước mắt, vị trí chiến lược này còn chưa hiện ra. Nhâm Ngao và Lữ Thích Chi không biết tại sao Lưu Khảm lại coi trọng hành lang Hà Tây tư vậy, nhưng vẫn gật đầu.

- Quảng Võ thành từ khi nước Tần diệt Khuyển Nhung, công chiếm Nghĩa Cừ, đã khởi công xây dựng không ít kênh mương nước. Khu Nam Địa, đất đai phì nhiêu, nhưng là nông canh, Tiểu Trư, người ở lại Quảng Võ thành, phải thu nạp hết lưu dân từ Quan Trung, Nghĩa Cừ đến vùng khai hoang. Đặc biệt là thợ thủ công Nghĩa Cừ, cần phải thu nạp nhiều nhất. Nếu cần tiền bạc, có thể tới chỗ Tiêu tiên sinh bên đó lĩnh. Ta muốn ở tại đây, mở đồn điền luyện binh ... Ừ, chờ ta sau khi trở về, sẽ phái người đưa tới bản vẽ, người có thể tìm công tượng để thương nghị.

Lữ Thích Chi nghe vậy, không khỏi lộ ra nụ cười khổ sở.

- Tỷ phu, ta không muốn đứng ở tại Quảng Võ... Ta muốn lĩnh binh chiến đấu. Hơn nữa, xử lý chính vụ thể này rất phiền toái, mỗi lần ta làm một việc, đều phải xem hình luật pháp quy đến nửa ngày... Ngô Thần chẳng phải rất am hiểu cái này sao? Bằng không để cho Ngô Thần lại tới trấn thủ Quảng Võ thành thì tốt rồi. Ta muốn đi cùng người, đi chinh phạt thiên hạ a.

Lữ Thích Chi cũng có học được vài chữ, nhưng hứng thú của y lại chính là luyện binh, chiến đấu, đối với với chính trị, hứng thú lại không lớn.

Chờ đợi ở Quảng Võ thành mới hơn một tháng, liền có chút không chịu nổi rồi. Nghe Lưu Khảm nói muốn y cắm rễ ở Quảng Võ, trong lòng không khỏi sinh ra một tia mâu thuẫn.

Lưu Khảm trừng mắt, tìm Lữ Thích đập mạnh.

- Tiểu Trư, người chớ xem thường Quảng Võ này. Sau này ta nếu đi qua Quan Trung, Quảng Võ thành này của người chẳng phải là tiên phong của ta, càng là trụ sở hậu phương của ta. Người muốn lĩnh binh chiến đấu? Không vấn đề! Nhưng trước khi lĩnh binh chiến đấu, trước phải học cách thống trị địa phương... Như vậy đi, chừng nào người có thể làm cho nhân khẩu tăng lên đến mười vạn , ta liền cho người điều ra, cho người đi chinh phạt thiên hạ.

- Mười vạn?

Lữ Thích Chi lập tức nhăn mặt.

- Tỷ phu, người cho rằng số nhân khẩu này từ heo mẹ sinh ra sao, một lần có thể sinh được mười người? Quảng Võ thành trải qua sự thống trị mấy năm của đại công tử Phù Tô, hiện nay cũng không quá ba vạn người. Cho dù tất cả ba vạn người này là nữ nhân, biến thành mười vạn người chỉ sợ cũng phải mất hai ba năm đó.

Nhâm Ngao ở bên cạnh, không nhịn được cười lớn.

Lưu Khám càng bất đắc dĩ lắc đầu:

- Vậy người ở đây lại giống cho ta đi... Lúc nào sinh ra được một trăm nghìn người, thì lại nói cái khác.

Mặt Lữ Thích Chi càng nhăn hơn...

- Quân hầu, nói đến thu nạp nhân khẩu, ta thật ra cũng nghĩ tới một việc.

Nhâm Ngao đột nhiên mở miệng.

Lưu Khám khẽ giật mình:

- Chuyện gì?

- Hai mươi ngày trước, khi ta suất bộ đông tuần, ở đường thẳng phía tây Bắc Địa, phát hiện một khu hồ nước mặn rất lớn...

- Hồ nước mặn?

Lưu Khám nghe vậy, lập tức mở to hai mắt.

Cầm rẽ ở quận Cửu Nguyên, thiếu thốn nhất là cái gì? Không phải là lương thảo, mà là muối!

Từ lúc Lưu Khám trốn khỏi Lôu Thương, từng mang theo rất nhiều muối, nhưng đến bây giờ đã không còn thừa nhiều lắm. thậm chí hắn còn đang chuẩn bị phái người về Thục quận bảo Ba Mạn từ Thục quận giải quyết vấn đề muối kia. Lại thật không ngờ, ở Quảng Võ thành này lại phát hiện một hồ nước mặn lớn?

- Ở vị trí nào?

Lưu Khám lập tức cho người mang tới bản đồ lớn hơn, mở trên xe ngựa, để Nhâm Ngao chỉ địa điểm.

Nhâm Ngao nhìn trên địa đồ một lát, liền chỉ vào một điểm:

- Ở ngay tại khu đất này... Ta nghe một số dân cư địa phương nói, ở vùng này hồ nước mặn cũng không ít. Trong mấy ngày qua ta vẫn suy nghĩ, có thể xây dựng ở chỗ này vài cái Diêm trì không đây?

Một khi có Diêm trì, tất nhiên sẽ kéo theo cả khu vực phát triển. Đây giống như dây chuyền sản nghiệp ở hậu thế, có một loại sản phẩm đặc hữu, mà phát triển là nhiều loại thương phẩm bất đồng, do đó có thể đạt tới một khu vực phồn vinh.

Diêm trì...

Lưu Khám đột nhiên nhớ tới, sở tại Quảng Võ thành, ở hậu thế chính là thuộc về khu vực Ninh Hạ...

Mà trong khu vực Ninh Hạ, đích thực là có một Diêm trì rất lớn... Chỉ là không biết, chỗ Nhâm Ngao phát hiện ra hồ nước mặn này, có phải chính là hồ nước mặn ở Ninh Hạ hay không?

- Lão Nhâm, người lập tức bắt tay vào khảo sát nơi này. Như vậy ta lập tức phái người quay lại Cù Diễn, để Ngô Thần xuất phát ngay buổi tối, cùng người gặp ở Quảng Võ. Hồ nước mặn này, do hai người các người liên thủ hợp tác, mau chóng đưa ra một cái kế hoạch cụ thể... Ừ, một mình Ngô Thần còn chưa đủ, còn phải có đầy đủ nhân lực đầu nhập... Dù sao, sau khi các người nắm rõ tình hình, phải mau chóng khống chế khu vực này, đừng để người khác chiếm cứ.

- Vâng!

Nhâm Ngao chấp tay tuân mệnh.

Lưu Khám điều Ngô Thần tới, nói thật cũng là hành động bất đắc dĩ.

Hắn để Ngô Thần ở lại Cù Diễn huyện, tất nhiên là có mục đích khác. Tiêu Hà không thể một mình đảm nhiệm chức quận trưởng Cửu Nguyên, đợi sau khi Cửu Nguyên phát triển, Lưu Khám muốn cho y thêm chút trách nhiệm nữa. Như vậy, ứng cử viên tiếp nhận vị trí của Tiêu Hà, Lưu Khám liền lựa chọn Ngô Thần để thay thế.

Một mặt, Ngô Thần tinh thông hình luật, từng là môn sinh của Lý Tư, giỏi về xử lý chính vụ. Còn mặt khác, Ngô Thần cũng đã đảm đương qua chức huyện trưởng, có kinh nghiệm quản lý địa phương. Tuy thời

gian không lâu, nhưng thể cũng đủ rồi. Nhưng hiện tại, phát hiện hồ nước mặn, tương đương liên quan đến tây bắc, thậm chí sự phát triển tương lai của toàn bộ Bắc Cương.

Lưu Khám nhất định phải phải ra một ứng viên đặc lợi, cũng chỉ có cách để Ngô Thần tới. Dù sao, Nhâm Ngao ở mặt này, cũng không phải quá hiểu biết.

Lữ Thích Chi đang ngồi một bên trầm tư suy nghĩ, làm thế nào để có thể phát triển lên được một trăm nghìn người.

Lưu Khám thở dài, vỗ vỗ vai y:

- Tiểu Trư, người thật phải học tập lão Nhâm. Nếu như Diêm trì y phát hiện này có thể xây dựng được lên, không ngoài một năm, ở Quảng Võ thành của người, đừng nói là mười vạn, coi như là hai mươi vạn người cũng có đấy.

- A?

Lữ Thích Chi tròn mắt nhìn:

- Diêm trì này, có tác dụng lớn như vậy?

Lưu Khám và Nhâm Ngao nhìn nhau, đều nở nụ cười,

- Tiểu Trư, đây chính là liên quan đến đại sự dân sinh, người nhất định phải phối hợp với lão Nhâm và lão Ngô, làm chuyện này thật tốt. Làm tốt rồi, tương lai ta cho người chấp chưởng một quân nhân mã.

Một quân nhân mã, tương đương với từ tám nghìn đến một trăm nghìn người.

Lữ Thích Chi nghe thấy vậy, hai mắt sáng rực, một phát bắt lấy tay Nhâm Ngao:

- Nhâm đại ca, người cần ta làm cái gì? Chỉ cần người phân phó!

Có thể thấy, ngồi chờ đợi ở Quảng Võ thành hai tháng, sắp làm cho Lữ Thích Chi ghen điên rồi!

Phát hiện ra Diêm trì làm cho Lưu Khám thoáng cái đã mất đi tâm tình tiếp tục tuần thị. Hắn lập tức quay trở về Quảng Võ thành, viết thư phái người mang đến Cù Diễn, rồi sau đó ở lại Quảng Võ thành mấy ngày trao đổi với đám phú hộ, thân sĩ địa phương rồi lại tiếp tục lên đường. Lần này đi tuần của hắn mục đích không chỉ là mỗi Quảng Võ thành mà là muốn tuần thị toàn bộ Hà Nam, trong đó bao gồm cả những vùng không bị quân Tần khống chế, ở phía bắc Trường thành, tất cả những khu vực không người chưởng quản.

Sau khi rời khỏi Quảng Võ thành, mục tiêu tiếp theo của Lưu Khám là Thần Mộc quan. Lộ tuyến tuần thị là đi theo đường thẳng, xuôi theo quan ngoại Trường thành mà đi, thẳng đến Thần Mộc quan. Nhưng trước khi lên đường, Lưu Khám để Nhâm Ngao đi cùng, tới chỗ hồ nước mặn một chuyến.

Đất trời mênh mông

Một hồ nước trong vắt, giống như minh châu, sáng lấp lánh dưới bầu trời phương bắc. Lưu Khám giục ngựa leo lên gò núi, lấy tay che mắt nhìn ra xa, cơ bản hắn đã xác định được, vùng đất hoang vu rộng lớn này, chính là Diêm trì của Ninh Hạ ở hậu thế.

Diêm trì Ninh Hạ ở hậu thế, là nơi tài nguyên khoáng sản cực kỳ phong phú. Không chỉ có muối mặn, còn bao gồm cả mười sáu loại tài nguyên như quặng Ka-li ni-trat, than đá, khí thiên nhiên, thậm chí cả dầu mỏ. Nhưng các loại vật phẩm như dầu mỏ, đoán chừng là hắn không có cách nào đi khai thác rồi. Nhưng chút ít tài nguyên khoáng sản dễ dàng khai thác này cũng đã đủ để hắn triển khai kế hoạch lớn rồi. Hơn nữa, cho dù là hắn có thể có được dầu mỏ, thì dùng vào đâu? Không biết kỹ thuật tinh luyện, mặc dù là lấy được dầu mỏ, cũng không tác dụng gì. Thậm chí liền để đốt, chỉ sợ cũng có vấn đề.

Đêm đó, đoàn người Lưu Khám liền hạ trại ở bên bờ hồ nước mặn.

Lưu Khám ở trong đại trường, nhìn chăm chăm vào địa đồ.

Bạc Nữ rón rén ở một bên thu dọn đồ đạc... thỉnh thoảng lại liếc nhìn bóng lưng Lưu Khám, rồi lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu, mặt có chút nóng. Ước chừng đến giờ tỵ, Đồ Đồ mang theo một gã có vẻ phong trần mặt mũi nhìn cũng biết là hắc y tín sứ, lặn lội đường xa đi tới bên ngoài đại trường.

- Quân hầu, Cù Diễn cấp tốc tám trăm dặm, có chuyện quan trọng bẩm báo!

Lưu Khám phục hồi tinh thần, xoay người nhìn lại, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp một chút...

Đây không phải là tín sử bình thường, mà là Hắc y vệ tín sử.

Hắc y vệ tín sử và tín sử bình thường có trang phục không giống nhau, tuy cũng là trang phục màu đen, nhưng là ở trên tay áo lại thêm một chiếc Cửu trảo Thương long. Còn tín sử bình thường thì thêm ngũ trảo, chỉ có Hắc y vệ tín sử mới dùng Cửu trảo, điều này cũng đại biểu cho đặc quyền của Hắc y vệ,

Nói chung, Hắc y vệ sẽ không dễ dàng xuất động.

Nhưng một khi đã xuất động, nhất định là có chuyện lớn phát sinh.

Lưu Khám khoát tay ý bảo Bạc Nữ cùng Đồ Đồ đều đi ra ngoài:

- Cù Diễn xảy ra chuyện gì sao?

- Quân hầu, không phải là Cù Diễn gặp chuyện không may, mà là Tần đại nhân phụng mệnh, có thư đưa tới. Tần đại nhân chính là Tần Đồng, cấp trên của y ngoại trừ Lưu Khám, chỉ phụng mệnh của một người, đó chính là Công Thúc Liêu. Mà Công Thúc Liêu nếu có chuyện mà nói..., bình thường là thông qua Tiêu Hà truyền lại. Hôm nay, y lại dùng Hắc y vệ, chỉ sợ là đã xảy ra đại sự.

- Thư đâu?

Hắc y vệ không dám chần chừ, vội vàng lấy thư từ trong áo ra đưa lên.

Lưu Khám mở thư, đọc cẩn thận dưới ánh nến, sắc mặt càng đọc càng trầm xuống, đầu lông mày càng nhíu chặt lại một chỗ.

- Tần đại nhân còn lời nhắn gì nữa không?

- Đại nhân cũng không có nhắn gì, chỉ là xin Quân hầu định đoạt.

- Người lập tức quay về Cù Diễn, nói với Tần đại nhân, bảo cho y nghe lệnh mà hành động.

Nghe lệnh, tất nhiên là nghe mệnh lệnh của Công Thúc Liêu.

Không cần phải nói rõ từng lời, Lưu Khám tin tưởng, Tần Đồng hiểu được ý của hắn.

Tiến tín sử đi, Lưu Khám ngồi một mình trong đại trường, tâm tình có chút trầm trọng.

“Ca ca à, huynh một mực nói, người đã quên mất quá khứ. Mà bây giờ, chuyện ta vẫn lo lắng nhất đã xảy ra, huynh sẽ lựa chọn như thế nào đây?”

Nội sử quận, Hàm Dương.

Ở thành đông có một tửu lâu rất nổi tiếng, tên nghe cũng vô cùng cổ quái, gọi là “Đông môn lý”. Vốn trước đây thuộc về sản nghiệp của thừa tướng Lý Tư. Từ khi chức vị của Lý Tư ngày càng cao, trong lòng lại nhớ nhà nhiều hơn. Y thường hoài niệm cổ thổ ở Thượng Thái, vì vậy đem một tửu lâu của nhà mình, đặt tên là Đông môn lý để tỏ một phần hoài niệm đối với cổ thổ.

Sau khi Lý Tư chết, tòa tửu lâu này liền đổi chủ. Nhưng tên tửu lâu không có thay đổi, mà vẫn gọi là Đông môn lý như trước. Thứ nhất bởi vì tên đã vang xa, mọi người đều biết; thứ hai là vì ở thành đông Hàm Dương, bên trong đông môn, cho nên cái tên Đông môn lý này cũng là hợp tình hợp lý.

Đã trải qua hơn mười năm rồi, khách tới nổi liền không dứt. Giữa trưa, trong tửu lâu đã ngồi không ít khách nhân, nguyên một đám cao đàm khoát luận, nói về tất cả các chủ đề.

- Chư vị, cái sấm vĩ Thiên mệnh kia, nghe nói lại có giải thích mới?

Một khách uống rượu mở miệng hỏi.

Bên cạnh có người nói:

- Đúng vậy, theo cách giải thích này, Thiên mệnh vẫn là người nước Tần ta đó.

Một bên có người cười nhạo nói:

- Người nước Tần thì có gì kỳ lạ? Quân hầu Quảng Võ quân Lưu Khâm không phải là người nước Tần sao?
- Nhưng lời giải thích này không phải nói như vậy... Quảng Võ quân tuy là người nước Tần, nhưng cuối cùng cũng không phải lớn lên từ tám trăm dặm Tần Xuyên, thuở nhỏ sinh sống ở Sơn Đông, coi như cũng không được chính tông lắm.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một người đứng lên mắng:

- Người cái lão già này, nói bậy cái gì đó? Quảng Võ quân tuy không phải lớn lên ở Quan Trung, nhưng là người xuất lực của Đại Tần ta, liền ngay cả tiên đế cũng nói hấn không phụ danh tiếng của nước Tần. Hiện nay Bắc Cương trống rỗng, nếu không phải có Quảng Võ quân làm lá chắn trấn giữ phía bắc, chỉ sợ đất Hà Nam năm xưa ta phí hết tâm tư để đánh, liền trở lại tay của Hồ Lỗ. Trung thành như vậy, vì sao không coi là chính tông? Chẳng lẽ nói những người đầu hàng sáu nước làm heo chó, mới coi là chính tông sao? Từ sau khởi nghĩa ở Đại trạch hương, quan viên các nơi, có chết trận, nhưng cũng không ít người đầu hàng sáu nước.

Trong tửu điểm lập tức yên lặng, một lát sau có người nói:

- Nói đến Quảng Võ quân, thật là một hảo hán của nước Tần ta. Năm đó tám trăm người tử thủ ở Phú Bình, cùng huyết chiến với một trăm nghìn người Hồ Lỗ... Chỉ tiếc, hiện nay hấn... Được rồi được rồi, đừng đề cập đến việc này nữa, mới nói tới Thiên mệnh, thế nào lại kéo tới Quảng Võ quân rồi?

Những việc Lưu Khâm đã gặp, tuy bị tận lực áp chế, nhưng thiên hạ này, không có tường nào gió không vượt qua được.

Có một số việc, trong lòng mọi người biết rõ nhưng ngại hình luật, lại không có ai dám đứng ra nói chuyện.

Thấy có người ngắt lời, mọi người cũng vô tâm dây dưa vấn đề này thêm nữa. Sau hai ba lần, chủ đề lại quay về Thiên mệnh trước đó.

- Lần này giải thích về Thiên mệnh lại là người phương nào?
- Hắc hắc, Chương Hàm tướng quân!
- A?

Tất cả mọi người nghe vậy, đều ngây ngẩn cả người.

Chương Hàm, không phải là tướng quân Đại Tần ta sao, hiện nay đang tác chiến cùng sáu nước, như thế nào đã trở thành người có Thiên mệnh?

- Chư vị, “sâm việt đương quốc” này, theo ta thấy, “Sâm việt” mới được coi là trọng điểm. Sâm Việt là cái gì? Đó đều là sát khí... dùng kim mà đúc. Dựa theo âm dương ngũ hành mà nói, phương tây thuộc Kim, chưởng hình phạt, chưởng chinh phạt... Nói cách khác, người chấp chưởng binh đến từ phía tây sẽ lập quốc.

Mọi người nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu. Nếu dựa vào âm dương ngũ hành mà nói, giải thích mới này cũng không phải là không có đạo lý.

Người nọ lại giải thích tiếp:

- Chương Hàm tướng quân là người phương nào? Chính là người Lũng Tây, Phu Hân. Mà Phu Hân lại ở nơi nào? Chính là bờ sông Đại Hạ, Cực Tây của Đại Tần ta. Người ở Cực Tây, chấp chưởng binh ở cực Tây, chinh phạt thiên hạ, như vậy chẳng hợp với ý “sâm việt” lập nước hay sao?
- Ủ, nghe ra, tựa hồ cũng là một ý nghĩa.

Mọi người bắt đầu so sánh bàn tán, nhưng không một ai lưu ý đến, chưởng quầy của tửu lâu ở sau quầy, đưa tay vẩy một tiểu nhị tới nói nhỏ vào tai tên tiểu nhị kia, tiểu nhị liên tục gật đầu, lặng lẽ rời khỏi quán rượu.

Gã ra khỏi Đông môn lý, đi thẳng theo đường cái, rồi rẽ vào một cái hẻm. Ở sâu bên trong hẻm, có một chiếc cửa nhỏ, gã tiến lên gõ cửa. chốc lát, có tiếng bước chân truyền tới, tiếp theo cửa mở ra, có một nam tử ăn mặc kiểu gia nô đi ra.

- Tiểu nhân phụng mệnh chương quỹ, có chuyện quan trọng bẩm báo lão gia!

- Hả?

Gia nô kia gật gật đầu, lập tức mang tiểu nhị vào nhà. Vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy một trạch viện rất lớn. Hai người một trước một sau, dọc theo đường nhỏ gấp khúc đi vào tới cửa thư phòng.

Tự có gia nô thay thế dẫn đường, tiến đến gõ cửa phòng:

- Lão gia, Đông môn lý phái người tới nói có việc bẩm báo.

- Vào đi!

Gia nô đẩy cửa phòng ra cho tiểu nhị tiến vào.

Ở trong phòng, một người mập lùn đang dựa vào trước ngực một mỹ tử, mỹ tử kia đang nhẹ nhàng xoa bóp đầu cho y, còn một mỹ tử khác đang xoa bóp chân. Giữa mùa xuân, thời tiết vẫn còn chút lạnh, nhưng hai mỹ tử kia ăn mặc rất đơn bạc, mỹ tử đang bóp chân kia, ngực áo còn mở rộng, tiểu nhị nhìn thấy đã cảm thấy huyết mạch sôi sục.

- Đông môn lý đã xảy ra chuyện gì?

Gã mập lùn lười biếng hỏi.

“Thật sự là hai đóa hoa tươi cắm trên một bãi phân trâu”.

Trong lòng tiểu nhị nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn toát ra vẻ cung kính.

Bởi vì người mập lùn trước mắt này, không phải ai khác chính là con rể của đương triều thừa tướng Triệu Cao, Hàm Dương lệnh Diêm Nhạc. Ngày xưa, Diêm Nhạc vì bị Tần gia ở Ba quận liên lụy mà bị bãi chức. Về sau Triệu Cao đương triều, rất nhanh liền phục lại cho Diêm Nhạc, càng thanh thế hơn lúc trước.

Tên này, là loại người giết người không chớp mắt!

Tiểu nhị khẽ nói:

- Hôm nay trong tửu lâu, lại có người nói đến Thiên mệnh.

- Hả?

- Nhưng lúc này, Thiên mệnh đề cập tới là...

- Là ai?

- Là Chương Hàm tướng quân!

Diêm Nhạc nhất thời hít vào một hơi, tay theo bản năng dùng lực mạnh một chút, mỹ tử bị đau ngực, liền kêu nhẹ một tiếng, tay cũng dùng sai lực. Diêm Nhạc lập tức giận tím mặt, một cước đạp lấn mỹ tử kia, hung tợn mắng:

- Tiện nhân, muốn hại chết ta sao?

Thì ra, Diêm Nhạc năm đó từng bị trượng trách, người hành hình lại được Mông Nghị nhắc nhở, đã cắt đứt một chân của Diêm Nhạc. Về sau thương thế có chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng Diêm Nhạc vẫn trở thành tên què. Dựa theo Tần pháp, gã thuộc về diện đủ tiêu chuẩn, không thể lại làm quan. Nếu không phải có một người vợ tốt, chỉ sợ cả đời này đừng nghĩ tới lại làm quan. Mỹ tử không cần thận kia, đang đặt tay lên vết thương trên đùi gã, nên Diêm Nhạc tất nhiên giận dữ.

Mỹ tử sợ tới mức phủ phục trên mặt đất, lạnh run, không ngớt cầu xin tha thứ.

Mà Diêm Nhạc đứng dậy, quơ lấy bảo kiếm từ trên thư án, một kiếm đâm chết mỹ tửu đó. Mùi máu tươi nồng nặc trong thư phòng, mỹ tửu còn lại sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, nhìn thấy hình ảnh kia, tim đập thình thịch.

“Đáng tiếc, còn không bằng để cho bọn hạ nhân sử dụng!”

Trong lòng tiểu nhị xuất hiện ý nghĩ xấu xa, Diêm Nhạc cũng vô tâm để ý tới.

Gã nheo đôi mắt tam giác lại, lộ ra vẻ hung ác:

- Chương Hàm, như thế nào lại kéo tới trong Thiên mệnh?

Máu tươi, theo kiếm rơi từng giọt xuống đất, tiểu nhị không dám ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

- Bọn chúng nói, dựa theo âm dương ngũ hành mà nói, sàm viết thuộc kim, kim ở phương tây. Mà sàm viết là binh khí chinh phạt, ý chỉ người chưởng binh chinh phạt, Chương Hàm tướng quân chính là người Cực Tây, chấp chưởng binh quyền Cực Tây, thật ứng với Thiên mệnh.

Người Cực Tây, chấp chưởng binh mã Cực Tây?

Khóe miệng Diêm Nhạc co giật vài cái, trên mặt hiện lên một nét cười dữ tợn.

Chương Hàm kia, y vào tay cầm binh quyền, gần đây không đem gã Hàm Dương lệnh này ở trong mắt, mà ngay cả con y, cũng ngang ngược, càn rỡ vô cùng.

Lúc này rơi vào tay ta, ta nhất định làm cho người muốn sống không được, muốn chết không xong.

Chương 493-494: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (9-10)

Diêm Nhạc không dám trì hoãn một chút nào liền đuổi tiểu nhị Đông môn lý về, còn mình thì lập tức đổi bộ quần áo khác đi ra ngoài.

Lúc ra cửa, gã thậm chí còn không thèm liếc nhìn mỹ tửu trong vũng máu một cái, chỉ lạnh nhạt phân phó mỹ tửu còn lại đem thi thể này xử lý sạch sẽ. Đối với Diêm Nhạc mà nói, giết một mỹ tửu trong nhà cũng giống như giết một con kiến, không đáng ngạc nhiên. Mỹ tửu sống sót kia càng không dám lộ ra một chút bất mãn. Nhìn thi thể đã lạnh dần, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác bi ai, nếu hôm nay người chết là nàng, vậy ngày mai sẽ là ai?

Phân phó mấy tên sai vặt, đem thi thể chôn ở hậu hoa viên, mỹ tửu ngồi trầm ngâm bên bờ ao nửa ngày, cắn răng một cái, đứng dậy, đi ra khỏi hoa viên. Thay đổi một thân xiêm y mộc mạc, nàng chào hỏi quản gia trong phủ một câu. Bên người Diêm Nhạc có mười mấy mỹ tửu, thậm chí là Triệu Cao từ trong nội cung, muốn lấy cung nữ cho Doanh Hồ Hợi, cũng đều giao cho Diêm Nhạc. Đối với con rể này, Triệu Cao vẫn rất xem trọng. Thứ nhất, trong tay gã đích thực là không có người nào, thứ hai mặc dù con gái đã mất, nhưng ân tình đối với cha vợ vẫn rất sâu đậm.

Địa vị của mỹ tửu cũng không kém, cho nên quản gia cũng không có để ý. Nàng ra khỏi cửa phủ, dọc theo đường lớn Hàm Dương mà đi, xuyên qua một cái hẻm nhỏ, rất nhanh liền đi tới cửa một nhà dân. Nhìn nhà dân này cũng lâu năm rồi, trên cửa chính nước sơn đã bắt đầu bong ra từng mảng. Mỹ tửu nhìn hai bên một chú, thấy không có người, liền đi lên bậc thang, nhẹ nhàng gõ cửa. Chỉ chốc lát, cửa mở ra, một ông lão đi tới, nhìn thấy mỹ tửu đó, không khỏi giật mình.

- Trường Nhi, sao người lại tới đây?

Ông lão hiển nhiên là quen biết mỹ tửu này, nhẹ giọng hỏi.

- A phụ có ở nhà không?

- Chiêm sự mới từ nội cung về, đang đọc sách trong thư phòng.

Ông lão nói chuyện, tránh ra một đường, mỹ tửu liền lách mình đi tới thư phòng. Ngôi nhà này cũng không tính là lớn lắm, phân ra làm hai cái nội viện và ngoại viện. Ông lão đưa mỹ tửu, trực tiếp đi thẳng vào hậu viện, đến trước cửa một gian phòng, ông ra hiệu bảo mỹ tửu đứng lại, tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa:

- Lão gia, Trường Nhi đến gặp ngài!

- Vào đi!

Trong thư phòng truyền ra một giọng nói hơi the thé, thanh âm vẫn còn mang chút mỏi mệt.

Mỹ tỷ vội vàng đi vào, trong thư phòng bày một giá sách, chính giữa có một thư án, bên cạnh là một lão giả đang ngồi, tuổi chừng hơn năm mươi, râu tóc cũng đã bạc, dưới hàm không có râu, khuôn mặt hơi mập, trên người lộ ra vẻ phú thái, nhưng không mất một phần khí chất tinh anh.

- Trường nhi, sao ngươi lại tới đây?

Lão giả kinh ngạc nhìn mỹ tỷ, trầm giọng hỏi.

- A phụ, xin hãy cứu Trường Nhi!

Mỹ tỷ đột nhiên quỳ xuống trước mặt lão giả, khóc thút thút nói:

- A phụ, Yến Nữ chết rồi, bị Diêm Nhạc giết chết... Đây đã là tỷ muội thứ chín bị gã giết. Trường Nhi sợ hãi, sợ không biết lúc nào, cũng sẽ bị Diêm Nhạc kia hại tính mạng, xin a phụ cứu ta!

Nếu Lưu Khảm ở đây, có thể ngay lập tức nhận ra lão giả này rõ ràng là bạn của hắn năm xưa ở Hoàng Môn, Bách Lý Thuật. Khi Thủy Hoàng Đế còn sống, Bách Lý Thuật có được địa vị nhất định, thậm chí Thủy Hoàng Đế còn sống, đã định để cho Bách Lý Thuật tiếp chưởng chức vụ Lang trung Trung xa phủ, thay thế cho Triệu Cao. Nhưng đáng tiếc, hết thảy còn chưa kịp xảy ra, thoáng cái liền tan thành mây khói.

Thủy Hoàng Đế chết rồi, mà Bách Lý Thuật lại còn sống. Tình hình của y cũng không phải rất tốt. Với tính tình có thù tất báo của Triệu Cao, sao có thể dung hạ được Bách Lý Thuật. Cũng may, kiếp sống vài chục năm làm hoạn quan, đã khiến cho Bách Lý Thuật có được trái tim vô cùng kiên cường. Y không có chỗ để đi, cũng chỉ có thể ở lại trong cung Hàm Dương. Triệu Cao ngay từ đầu liền bãi chức Chiêm sự của y, rồi để y đi làm chưởng lý chuồng ngựa, làm một số việc dễ tiện, Bách Lý Thuật vẫn luôn nhẫn nhịn. Về sau, y mua được một người Hoàng Môn được Triệu Cao tín nhiệm, cuối cùng thoát khỏi khổ ải. Nhưng Triệu Cao cũng không để cho y nắm giữ thực quyền, chỉ cho y phụ trách huấn luyện cung nữ ca múa, dùng để lấy lòng Tần Nhị Thế. Bách Lý Thuật lại tiếp tục nhẫn nhịn còn hơn là làm cho sự tình thêm căng thẳng, trong một năm, cuối cùng cũng nở mày nở mặt, từ những cung nữ ca múa kia mà có được sự thưởng thức của Tần Nhị Thế, một lần nữa lại ngồi vào chức vụ Chiêm sự. Mà lúc đó, Triệu Cao muốn áp chế y cũng không dễ dàng.

Nhưng Bách Lý Thuật hiểu rõ, so với Triệu Cao, bản thân mình ở trước mặt Tần Nhị Thế cũng không là cái gì. Cho nên một lần nữa y hạ thấp tư thái, không nhúng tay vào những việc quá chức trách của mình. Mặc dù là trong phạm vi quản hạt của mình, Bách Lý Thuật cũng sẽ đến xin chỉ thị của Triệu Cao, thường xuyên qua lại, Triệu Cao cũng tiêu tan cảnh giác, thời gian này mới xem như sống khá hơn một chút.

Mỹ tỷ trước mặt, còn có Yến Nữ vừa bị giết chết, chính là cung nữ một tay Bách Lý Thuật huấn luyện ra. Về sau Triệu Cao tỏ vẻ chán ghét Tần Nhị Thế, Bách Lý Thuật cũng không đứng ra phản đối. Kỳ thật, mặc dù là y phản đối, cũng có chỗ nào có tác dụng sao? Chỉ một điểm này mà nói, Bách Lý Thuật đã rất hiểu bản thân nên làm gì.

Trường Nhi cùng Yến Nữ, đều là cung nữ lúc trước Bách Lý Thuật rất sủng ái, coi như vì chính mình mà huấn luyện ra. Vừa nghe thấy Yến Nữ bị giết, lòng Bách Lý Thuật đột nhiên giống như bị kim đâm, che ngực, thật lâu không nói nên lời.

- Trường Nhi, Diêm Nhạc kia sao lại giết Yến Nhi?

Mỹ tỷ vội vàng đem sự tình nghe được nói với Bách Lý Thuật một lượt. Trong lòng Bách Lý Thuật hơi rung động một chút, không khỏi hít sâu một hơi. Y biết rõ thái độ của Triệu Cao đối với Chương Hàm. Không phải là Triệu Cao không muốn động vào Chương Hàm, mà là lão ta không có cơ. Triệu Cao rất cố kỵ Chương Hàm, đặc biệt là danh vọng của Chương Hàm càng cao, lão ta lại càng sợ hãi.

Loại người giống như Triệu Cao, mang thù với tất cả những người có khả năng có thể uy hiếp đến lão. Người này khát vọng đối với quyền lực đã đến tình trạng bệnh hoạn. Thân là Trung thừa tướng, cơ hồ lão đã thấu tóm tất cả quyền lực ở khu Quan Trung, duy nhất không bị lão khống chế, chỉ sợ còn mỗi Vương Ly ở Bắc Cương, còn có Chương Hàm ở Sơn Đông. Vương Ly hiện đã không còn!

Bách Lý Thuật nhớ rõ, trước đó vài ngày, Triệu Cao nghe nói Vương Ly đại bại chết trận, chẳng những không đau lòng, ngược lại lại bày tiệc rượu trong phủ. Trong toàn bộ nước Tần, người có thể uy hiếp đến Triệu Cao, chính là gia tộc Vương thị cực kỳ quyền uy ở Quan Trung. Uy tín này ngưng tụ từ hai đời Vương Tiễn, Vương Bân, không thể bỏ qua. Nếu không có như vậy, Triệu Cao sao có thể sau cái chết của Vương Ly, trước tiên hạ chiếu trừng trị gia tộc Vương thị ở Đông Lăng? Cả nhà Vương gia hơn trăm người bị lão ta giết sạch. Hiện tại, đầu mâu của lão lại chỉ về hướng Chương Hàm, điều này rõ ràng là muốn làm cho nước Tần diệt vong hoàn toàn!

- A phụ...

Bách Lý Thuật không nói lời nào, Trường Nữ nhin không được bèn gọi một tiếng.

- Trường Nhi, a phụ vô năng, chỉ sợ là...

Bách Lý Thuật nhắm mắt lại, trầm ngâm hồi lâu, thở dài một hơi:

- A phụ chỉ là một nhân vật nhỏ, không quan trọng, người ngoài nhìn vào, có vẻ rất phong quang thế nhưng... sau lưng Diêm Nhạc chính là Trung thừa tướng, ta tuy có tâm muốn đòi công đạo cho Yến Nữ, nhưng không có lực này. Trường Nhi, nhẫn nại một chút đi, nếu như thật sự không nhẫn được...

Bách Lý Thuật nói chuyện, trong mắt đột nhiên lóe sáng, nhưng chớp mắt, lại ảm đạm đi.

- A phụ, ngài nói tiếp đi a.

Bách Lý Thuật đứng lên, đi đến cửa thư phòng, mở cửa phòng ra. Y ló đầu ra ngoài, nhìn một lượt, sau đó lùi trở về.

- Trường Nhi, người có dám không?

- Chỉ cần có thể thoát ly khỏi bể khổ kia, Trường Nhi dám.

- Ta có một vị đồng liêu ngày xưa, hiện nay... nghe nói là y ở phương bắc rất tốt. Sau khi Vương Ly chết, y chiếm lấy Cửu Nguyên, Vân Trung, coi như là chủ hầu một phương, không nghe theo lời Triệu Cao. Nếu người dám, ta sẽ viết một phong thư, nhờ y chiếu cố người.

Trường nữ nghe vậy, mở to mắt nhìn, khẽ nói:

- A phụ, ngài nói chính là Thiên mệnh Cửu Nguyên?

- Sao, người cũng biết y sao?

- Lúc Diêm Nhạc lão tặc thương nghị công việc, có khi cũng không tị hiềm chúng ta, cho nên Trường Nhi cũng loáng thoáng nghe nói qua về vị Thiên mệnh Cửu Nguyên kia.

Bách Lý Thuật nói:

- Y là tiên đế thân phong Bắc Quảng Võ quân, quan nội hầu. Năm xưa cùng ta bạn giá đông tuần, từng đảm đương chức Ứng lang tướng, là một trong bát đại lang trung. Chỉ tiếc... Trường Nhi, ta muốn người tạm thời quay trở về trong phủ của Diêm Nhạc, nhẫn nại một thời gian. Đợi... ta còn phải làm vài việc, đến lúc đó người giúp ta mang hai thứ đồ vật cho Bắc Quảng Võ quân, coi như là một lễ yết kiến. Nếu thành công, tuổi già của ta và người không cần âu sầu rồi.

Trường Nữ khẽ giật mình, lộ vẻ do dự. Nàng thật không muốn trở về nữa rồi, nhưng nàng cũng biết, nếu Bách Lý Thuật không giúp nàng, nàng căn bản là trốn không thoát. Nhẫn nại.. mặc dù còn phải trở lại cái động ma kia, nhưng cuối cùng cũng đã có một hy vọng, cuộc sống khá giả của nàng không thể nào ký thác vào trong động ma kia được.

- A phụ, Trường Nhi nghe lời người!

Bách Lý Thuật nói:

- Sau khi người trở về, phải tận lực nhẫn nại, không thể lộ ra một chút sơ hở. Còn có, người phải tận lực nghe ngóng một chút động tĩnh của Diêm Nhạc. Giữa trưa mỗi ngày, ta sẽ để lão Bách Lý ở phố Tây Môn, đợi một canh giờ ở Đỗ Lăng Xuân tẩu, người có thể đem tin tức chuyển cho y.

Trường Nữ nghe xong, gật nhẹ đầu. Sau khi an ủi Trường Nữ trong chốc lát, Bách Lý Thuật bảo ông lão tiễn nàng về. Một mình y trong thư phòng, đi tới đi lui, như đang suy nghĩ việc gì đó rất quan trọng...

- Một bên là Quảng Võ quân, một bên là công tử Anh... cũng thế, trời ở Hàm Dương này, sớm muộn cũng phải đối, dứt khoát đánh bạc một ván đi!

Bách Lý Thuật lẩm bẩm, hạ quyết tâm.

Sau khi Lưu Khâm tuần thị Thần Mộc quan, từ biệt Quán Anh. Trạm kế tiếp, Lưu Khâm muốn qua bắc Đại Hà, sau khi tiến về Vân Trung, lại xuôi về phía nam tới Nhận Môn quận. Chung Ly Muội đã đánh vào Nhận Môn, chiếm lĩnh phía bắc Câu Chú Sơn. Đúng như đoán của Lưu Khâm, sau khi Vương Ly đại bại, quân ở Nhận Môn quận đã mất đi người chủ tâm, khiến nhân tâm bàng hoàng. Hơn nữa tin tức từ Vân Trung truyền tới, khiến cho quân Tần lưu trú ở đây ý thức rõ được, hậu phương cơ địa đã mất.

Đi con đường nào đây?

Đang trong thời điểm tâm tư xuống dốc, Chung Ly Muội dẫn đầu sáu nghìn bộ quân tiến quân thần tốc, trên đường đi cơ hồ không gặp sự chống cự mãnh liệt nào, liền thuận lợi đoạt lấy Nhận Môn quận. Sau khi chiếm lĩnh Nhận Môn quận, Chung Ly Muội cũng không liêu lĩnh, y theo sự phân phó của Lưu Khâm, nhanh chóng dựng lên quan ải ở Câu Chú sơn, đứng vững tại đó. Đại tướng Tư Mã Ngang của nước Triệu từng ý đồ đánh Câu Chú sơn, nhưng sau mấy lần cường công đều thất bại, liền ngoan ngoãn rút lui. Chung Ly Muội cũng không thừa thắng truy kích, mà tiếp tục ổn thủ ở Câu Chú sơn, đồng thời Lý Thành nhanh chóng phái quan lại tới, khống chế Nhận Môn quận trong tay.

Cùng lúc đó, Lục Giả đến Trác quận, thuyết phục Trần Dư.

Trần Dư sở dĩ đồng ý nhường ra thông lộ ở Hằng Sơn quận, một mặt bởi vì sở bộ quân Tần của Thiệp Gian không bị tổn thất, sức chiến đấu vẫn rất mạnh. Nếu như cưỡng ép ngăn trở, kết quả của nó chính là mua bán lỗ vốn, khẳng định Trần Dư sẽ không muốn làm. Mặt khác, Trần Dư cũng cần ổn định thế cục nội bộ, đặc biệt là khi thanh thế quân Sở rất dọa người, sự hữu ngày xưa giờ lại trở mặt thành thù, nhu cầu của Trần Dư lúc này là cấp bách cần một minh hữu.

Lưu Khâm cũng có thể coi là một minh hữu.

Mà điểm thứ ba, Trần Dư chuẩn bị lập lại Triệu vương. Y đã tìm được con mồ côi của Triệu Vương là Triệu Hiết, đang chuẩn bị dùng danh tiếng của Triệu Hiết để lập lại nước Triệu. Trần Dư cũng là người Thiên mệnh, cho nên y làm như vậy là muốn tiêu trừ địch ý của quân Sở. Người nói ta là Thiên mệnh sở quy? Vậy được rồi, ta liền lập lại nước Triệu.

Đến lúc này, người không thể nói ta là Thiên mệnh sở quy nữa đi! Nhưng cái Thiên mệnh này, đến tột cùng có ảnh hưởng tới Trần Dư hay không? Trong lòng mọi người đều biết rõ, Triệu Hiết chỉ là một bù nhìn, đợi sau khi Trần Dư đứng vững, ổn định thế cục, tuyệt đối sẽ kéo cái Thiên mệnh này ra. Hiện tại, không làm Thiên mệnh, chỉ là thời cơ chưa thành thực mà thôi. Tóm lại, mặc kệ Trần Dư nghĩ như thế nào, dù sao cũng đã nhường ra một thông lộ rồi.

Thư của Khoái Triệt cũng nhanh chóng đến tay Lưu Khâm, sau khi xem xong, không những không vui mà còn có chút rầu rĩ. Sau khi đến Vân Trung, Lưu Khâm cơ hồ không dừng ngựa, chỉ trong một ngày, liền lôi kéo Lý Thành lao tới Mã Ấp Tinh Ngực. Bởi vì nhân mã của Thiệp Gian sắp đến Câu Chú sơn rồi!

- Quân hầu, ngài tựa hồ cũng không vui!

Ở trong chiếc xe ngựa đặc chế của Lưu Khâm, Lý Thành nhìn Lưu Khâm đang mặt mày khổ sở, khẽ nói:

- Thiệp tướng quân tới đây, thực lực của chúng ta tăng lên nhiều, vì sao ngài lại không vui đâu?

- Cửu Nguyên ta hiện nay có bao nhiêu binh mã?

Lưu Khâm không trả lời Lý Thành mà hỏi lại.

Lý Thành khẽ giật mình, rồi sau đó nghĩ nghĩ nói:

- Điều này cũng không khó tính ra, Bắc Quảng Võ hiện nay có ba nghìn binh mã, trong đó Xa binh là một nghìn, Khinh binh là hai nghìn. Hắc Kỳ quân của Quán Anh đóng ở Thần Mộc quan ngoại trừ tám trăm

ky quân, trong khoảng thời gian này hợp nhất được ba nghìn người, có bốn nghìn chi chúng; Quý Bô ở Tịnh Châu đã bắt đầu mở Thủy Truân Điền. Nếu như theo tốc độ phát triển trước mắt, đến thời điểm thu hoạch vụ thu, dưới trướng y có thể tăng đến hai vạn người; đất Hà Nam có đại doanh Hàng Kim sơn, ước chừng khoảng một vạn người; Chung Ly Muội đóng ở Nhạn Môn hiện nay cũng có hơn mười nghìn nhân mã... Còn có Vân Trung quận, Mông thiếu quân xuất binh đồn lại, xây ở Vũ Xuyên trấn, ước chừng có khoảng ba nghìn người, dưới trướng ta cũng có khoảng bốn, năm nghìn người, hơn nữa ở Cửu Nguyên huyện...

Thanh âm của Lý Thành càng ngày càng nhỏ, sắc mặt cũng ngày càng khó nhìn.

Binh mã dưới trướng Lưu Khâm đã tăng đến khoảng bốn vạn người. Nhưng trên thực tế binh mã khổng lồ trong tay Lưu Khâm, sợ là không đến ba vạn.

Binh mã trong tay Mông Tật và Phùng Kính, phần lớn là bộ hạ của nước Tần ngày trước, phục tùng mệnh lệnh của hai người Mông, Phùng chứ không phải là Lưu Khâm.

Mà binh mã lần này Thiệp Gian mang tới binh mã đã hơn sáu vạn người.

Tính toán như vậy, binh lực của Thiệp Gian chỉ sợ đã vượt xa Lưu Khâm. Như vậy đến lúc đó, Cửu Nguyên, Vân Trung đến tốt cùng là ai sẽ làm chủ đây? Vấn đề Lưu Khâm lo lắng, chỉ sợ chính là ở đây. Đừng thấy Lưu Khâm có bốn vạn người, nhưng có thể nhanh chóng hình thành sức chiến đấu sợ còn chưa đến hai nghìn. Với tình hình như vậy, Lưu Khâm lấy được ưu thế như thế nào. Hơn nữa, đợi sau khi Thiệp Gian trở về, trong đất Cửu Nguyên tất nhiên sẽ sinh ra phe phái.

Nếu như Thiệp Gian cường thế một chút... hoặc là Thiệp Gian không cường thế, nhưng những người bên dưới Thiệp Gian, đều sẽ nghe mệnh lệnh của Lưu Khâm sao? Bọn họ nhất định sẽ bức bách Thiệp Gian chiếm vị trí chủ đạo, mà khi đó, các hệ khác, ví dụ như binh mã của Mông Tật, Phùng Kính sẽ làm thế nào? Đến cuối cùng, rất có thể sẽ xuất hiện nhiều tình huống, những tính toán vất vả của Lưu Khâm lại vô duyên có làm lợi cho người khác.

Nghĩ đến những điều này, Lý Thành cũng có chút nhức đầu.

Mông Tật, Phùng Kính, Thiệp Gian... hoặc là chính mình hoặc có uy vọng trong quân, hoặc chính là bậc đức cao vọng trọng. Nếu chuyện này mà xử lý không tốt, sẽ tạo thành nội chiến ở Hà Nam. Đến lúc đó, đừng nói là Vương thiên hạ, làm không tốt ngay cả mạng sống cũng sẽ bị mất.

Lưu Khâm thở dài một hơi, nở nụ cười khổ sở.

Trước kia không có binh tướng, thì muốn binh tướng; ngày nay binh tướng đều có, nhưng hấn lại vì mười vạn đại quân này mà vất hết đầu óc để tính toán.

- Thủ Thận, ta muốn nhờ ngươi một việc.

Lý Thành vội vàng nói:

- Mặc cho quân hầu phân công.

Lưu Khâm trầm ngâm một lát:

- Ta muốn ngươi tới Nhạn Môn, trước khi sở bộ của Thiệp Gian qua Câu Chú sơn, hãy ngăn lại y. Ta muốn cùng y... nói chuyện một mình.

Chương 495-496: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (11-12)

Lý Thành đi rồi, Lưu Khâm hạ lệnh cho đoàn xe giảm tốc độ, từ từ mà đi.

Hắn nhất định phải có một thời gian trống để có thể suy nghĩ xử lý vấn đề sáu bảy vạn quân Tần Duệ sĩ của Thiệp Gian như thế nào. Dù sao, sáu bảy vạn quân Tần Duệ sĩ này đối với Lưu Khâm mà nói là rất quan trọng. Nhưng mọi thứ đều có mặt lợi và hại, đồng thời với quan trọng còn có tiềm ẩn những nguy hiểm.

Xử lý không tốt, tất nhiên sẽ tạo thành sự nguy hại rất lớn. Muốn có được sáu bảy vạn người này, li không thể để cho đám người Thiệp Gian cảm thấy không thoải mái, trong chuyện này có pha trộn rất nhiều phương diện, Lưu Khâm nhất định phải suy tư cẩn thận mới có thể đưa ra quyết định.

Cả một đêm này, Lưu Khâm ở trên xe ngựa chưa từng đi ra ngoài, trắng đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau, hấn lệnh cho người tìm Đồ Đồ tới, lấy ra một phong thư.

- Lập tức phái người, dùng cấp tốc tám trăm dặm, mang đến Cù Diễm giao cho Công Thúc Liêu tiên sinh.

Đồ Đồ tiếp nhận thư, liền vội vàng xoay người đi xuống an bài. Từ Vân Trung đến Cù Diễm, lộ trình cũng không gần... Lại cấp tốc tám trăm dặm, chỉ sợ tín sử kia không thể tránh được một phen mệt nhọc.

Nhưng Lưu Khâm chợt nhớ tới một việc. Khu vực Cửu Nguyên, Vân Trung rộng lớn, từ đông sang tây phải tới nghìn dặm. Thư từ qua lại nhất định là bất tiện, có đôi khi đi cả ngày cũng không gặp người ở. Bởi vậy, nếu trên đường tín sử xảy ra nguy hiểm, thậm chí không ai có thể biết được. Ba nghìn dặm đất màu mỡ, nhưng đồng thời, cũng có rất nhiều vấn đề phải giải quyết.

Lưu Khâm đi xuống xe, đổi lại ngựa Xích Thố, ngắm nhìn cảnh trí thiên nhiên.

Thiết lập trạm dịch đã là chuyện cấp bách rồi. từ Cửu Nguyên đến Vân Trung mọi việc dần dần bình ổn, công văn truyền lại này, cũng đã phát ra nhiều lần. Ba nghìn dặm đất màu mỡ, nếu như không có trạm dịch liên tiếp kết nối chỉ sợ là rất bất tiện. nhưng thiết lập trạm dịch như thế nào, lại là một vấn đề.

Nhân lực, vật lực, tài lực...

Nếu dựa theo Tần pháp, mười dặm một đình, chỉ sợ cũng không thích hợp. Dù sao nhân khẩu ở Bắc Cương kém xa so với Quan Trung cùng Sơn Đông. Nếu như y theo luật pháp lúc trước, căn bản là không có cách nào để xây lên.

Mười dặm một đình khẳng định là không thích hợp? Vậy năm mươi dặm, hoặc là trăm dặm, thiết trí một trạm dịch, thì sao?

- Bạc Nữ, đem địa đồ Cửu Nguyên, Vân Trung tới đây!

Lưu Khâm nghĩ tới đây, lập tức hành động. Hấn trở lại xe ngựa, chỉ chốc lát, Bạc Nữ bưng đến một cuốn địa đồ, giúp Lưu Khâm trải rộng địa đồ ra ở trong xe ngựa. Lưu Khâm nhìn địa đồ, trong đầu tính toán thật nhanh các loại số liệu.

Ước chừng suốt một buổi chiều, trong đầu dần xuất hiện một kế hoạch, lập tức bảo Bạc Nữ mang giấy bút tới, viết một phong thư.

- Lập tức giao cho Đồ Đồ, tương tự dùng cấp tốc tám trăm dặm, đưa đến Cù Diễm, chuyển tới Tiêu Hà tiên sinh.

Bạc Nữ lên tiếng, tiếp nhận thư, vội vàng xuống xe ngựa.

Đợi sau khi xử lý xong những chuyện này, Lưu Khâm thoáng cái liền ngã mình xuống đệm giường, đầu ông ong...

Đều nói làm quan là một việc rất tốt, nhưng sau lưng người làm quan, lại ẩn tàng bao nhiêu vất vả, ai có thể biết? Hiện nay chỉ là chức hầu một phương, nếu như ngày sau làm chủ thiên hạ, chỉ sợ sẽ càng thêm vất vả đi. Lưu Khâm tính tình rất ưa thích sự mạo hiểm kích thích, đại đa số thời điểm, cái hấn để ý hơn là quá trình. Nhưng nếu quả thật để cho hấn đem tất cả thời gian hao phí vào công việc, thì sẽ cảm thấy vô cùng vất vả.

Thế nhưng mà, đã đâm lao thì phải theo lao a!

Nghĩ tới những thứ này, Lưu Khâm cũng chỉ có thể cười khổ...

Sở dĩ phái Lý Thành đi ngăn trở Thiệp Gian trong đó nhân tố phần nhiều chính là xuất thân ở Lũng Hữu của Lý Thành, lại từng là thân tín của Phù Tô, Mông Điềm, Thiệp Gian sẽ không có phản ứng quá lớn. Nhưng Lý Thành cũng không đi tìm Thiệp Gian ngay, mà đi tìm Khoái Triệt trước.

Khoái Triệt là hạng người gì? Lý Thành chỉ nói mở một câu, y đã hiểu ngay lo lắng của Lưu Khâm. Đây không thể nói là Lưu Khâm buồn lo vô cớ, cũng đúng là một việc bất đắc dĩ, hơn nữa là chuyện rất thực tế. Vì vậy, sau khi hai người suy nghĩ một lý do, mới đi gặp Thiệp Gian. Mà Thiệp Gian cũng không phải là người ngu, loáng thoáng đã đoán được nguyên do.

Nói thật, Thiệp Gian rất không vui, nhưng y cũng hiểu rõ một số việc, hiện nay y bị vây ở Sơn Đông, ngoại trừ Bắc Cương, cũng chỉ có thể tiến về Hàm Đan đầu hàng quân Sở. Chương Hàm hiện nay bị vây nhốt ở Hàm Đan, lại cuốn vào cuộc tranh giành thiên mệnh trực tiếp lâm vào vây công của chư hầu. Thiệp Gian thừa nhận, Chương Hàm đích thực là có tài hoa, nhưng vấn đề ở chỗ, căn cơ của Chương Hàm quá nhỏ bé, kết cục của cuộc chiến Hàm Đan quả thực không thể biết trước. Bỏ Chương Hàm đi đầu hàng quân Sở sao? Thiệp Gian lại không muốn... Trừ cách đó ra, tựa hồ cũng chỉ có thể đầu nhập vào Lưu Khâm rồi. Không vì điều gì khác, chỉ vì Lưu Khâm kia nhân lực kinh người.

Thiệp Gian cũng không phải là người có dã tâm lớn, đối với vùng Hà Nam cũng không có nhiều cách nghĩ. Cho nên, nghe Lý Thành nói vậy, không khỏi cảm thấy phần nộ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại một chút, nếu đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, mình ở vị trí của Lưu Khâm, chỉ sợ cũng sẽ phản ứng như vậy đi. Hơn nữa Lưu Khâm cũng không nói phải làm thế nào, chỉ là cùng hấn gặp mặt một mình thôi.

Thiệp Gian cũng thật không tin Lưu Khâm dám giết hấn. Phải biết, giết Thiệp Gian y, đối với Lưu Khâm mà nói chẳng có chỗ nào tốt. Không nói đến mặt khác, chỉ cần bộ hạ của y phản ứng, cũng không phải là Lưu Khâm có thể thừa nhận. Nghĩ tới đây, Thiệp Gian tựa hồ cũng ít nhiều có thể hiểu được sự khó xử của Lưu Khâm. Vì vậy trầm ngâm một lát, y đồng ý gặp Lưu Khâm. Nhưng địa điểm gặp mặt, nhất định phải do Thiệp Gian y chọn, thời gian, cũng là do Thiệp Gian định ra.

Lý Thành không dám trì hoãn, lên đường ngay trong đêm, chạy về Mã Ấp báo cáo với Lưu Khâm.

- Thời gian, địa điểm do y quyết định?

Chung Ly Muội vừa nghe thấy điều kiện này, lập tức lắc đầu liên tục:

- Quân hầu, nhất định không thể đồng ý. Như thế chẳng phải đưa Quân hầu vào nơi nguy hiểm sao?

Lưu Khâm ngược lại lại không để ý, cười gật đầu một cái nói:

- Thủ Thận, làm phiên người cực khổ một chuyến, nói cho Thiệp Gian, theo như y nói.

- Quân hầu, ta cùng người đi!

Chung Ly Muội đứng lên:

- Vạn nhất có điều bất trắc, Chung Ly Muội cũng có thể chia sẻ ưu sầu với Quân hầu.

Lưu Khâm nói:

- Chung Ly, nếu người thật muốn chia sẻ ưu sầu với ta như đã nói, hãy ở đây, đem hết thủy chuẩn bị thỏa đáng. Nếu như Thiệp Gian đồng ý yêu cầu của ta, vậy nhiệm vụ kế tiếp của người, chỉ sợ sẽ càng gian khổ. Tổ hợp lại binh mã, tuyệt không phải là một chuyện dễ dàng.

- Thế nhưng mà...

- Chung Ly, người là người lanh lẹ, hôm nay sao lại trở nên lè mề như vậy? Lão tử năm xưa đối mặt với mười vạn Hung Nô, cũng đánh giết cho bọn chúng quăng mũ cởi giáp. Hôm nay ta có binh có tướng, tại sao phải sợ Thiệp Gian y giở trò?

Chung Ly Muội tuy không bằng lòng nhưng thấy thái độ kiên quyết của Lưu Khâm, cũng đành phải thôi.

Ba ngày sau. Lý Thành chạy về đến Mã Ấp, nói ra thời gian và địa điểm đã xác định. Thiệp Gian chiếm lĩnh Hoắc Nhân, ước định sau mười ngày, ở Quảng Vô thành, chỗ giữa Hoắc Nhân và Lâu Phiên, gặp mặt Lưu Khâm.

Quảng Vô thành này không phải là tòa Quảng Vô thành của Lưu Khâm. Thời gian xây dựng xa xưa hơn so với Quảng Vô thành, theo lời của Thủy Hoàng Đế năm xưa, Quảng Vô thành này ở dưới chân Câu Chú sơn, gọi là Đông Quảng Vô. Nhưng bởi vì nguyên nhân chiến loạn, Đông Quảng Vô đã sớm đổ nát.

Lưu Khâm không chút nào do dự, lập tức để cho Lý Thành cực khổ thêm một chuyến, quay lại Hoắc Nhân, chuyển cáo cho Thiệp Gian: “Mười ngày sau, gặp ở Quảng Vô!”

- Chủ nhân, ta cùng đi với ngài!

Trước đêm lên đường, Bạc Nữ một lần nữa lại khấn cầu Lưu Khâm.

- Bạc Nhi, người đi theo ta có tác dụng gì?

Lưu Khâm không nhịn được cười:

- Ta lại không phải là đi xem ca múa, nếu là tham gia tửu yến, ta cũng có thể mang người tới. Đây là chuyện của nam nhân, nữ nhân đừng xen vào. Người ngoan ngoãn ở đây đợi ta, mọi chuyện thỏa đáng rồi, chúng ta sẽ trở về Cửu Nguyên.

Bạc Nữ rất lo lắng, nhưng lại không thể thuyết phục được Lưu Khâm. Vì vậy lấy từ trong bọc hành lý ra một chiếc áo giáp, đưa cho Lưu Khâm. Trên áo giáp, bên trong khảm hơn mười lá đồng thật mỏng, vừa vặn bảo hộ những bộ vị yếu hại.

- Chủ nhân, vậy người mặc nó vào, mặc vào bên trong áo lớn, cũng sẽ không quá vướng víu... chẳng may có gì nguy hiểm, nói không chừng lại có thể có tác dụng.

Mấy miếng đồng kia đính trong áo giáp, rất đều, cũng trơn nhẵn, mặc sát vào người, không khó chịu chút nào, ngoại trừ tăng thêm một chút trọng lượng, cũng không sinh ra bất kỳ ảnh hưởng nào. Lưu Khâm cười gật đầu, lúc nhận lấy áo giáp, vươn tay xoa xoa đầu Bạc Nữ, rồi sau đó xoay người, nhanh chân đi ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Lưu Khâm đi xa dần, Bạc Nữ đứng trên thành đầu, có chút hải hùng khiếp vía.

- Bạc Nhi, Quân hầu đi lần này, nhất định sẽ không có việc gì, người đừng quá lo lắng!

Đối với người tỳ nữ tướng mạo không xuất chúng nhưng khí chất cũng thanh nhã này, Chung Ly Muội cũng có chút yêu quý.

Bạc Nữ nói khẽ:

- Chung Ly tướng quân, ta cũng biết chủ nhân đi lần này sẽ không có trở ngại. Nhưng không biết vì sao, từ hôm qua, mắt ta cứ nhảy mãi.

- Vậy là sao?

Chung Ly Muội không hiểu nhìn Bạc Nữ.

- Chủ nhân đã từng nói qua, mắt trái nhảy là tài, mắt phải nhảy là tai... Mắt phải ta nhảy không ngừng, có phải hay không có chuyện gì không hay sẽ xảy ra?

- À... điều này...

Chung Ly Muội dở khóc dở cười nhìn Bạc Nữ.

Tiểu nha đầu này, tựa hồ đem mỗi câu nói của Quân hầu đều nghe như thiên mệnh.

Nhưng...trong lòng Chung Ly Muội cũng theo những lời này của Bạc Nữ mà lo lắng, chẳng lẽ, thật sự sẽ xảy ra bất trắc sao?

Quảng Võ thành nằm bên bờ Cừ Thủy. Nó là tòa cổ thành được xây dựng vào thời Triệu Võ Linh Vương, hiện nay đã bị tàn phá hết. Tường thành lũy đắp bằng đất, bị ăn mòn theo năm tháng, có một nửa đã sụp đổ rồi. Dấu vết năm xưa Hồ Phục cưỡi ngựa bắn cung, theo thời gian, đã mờ dần, đến nay thậm chí không còn sót lại chút gì.

Hai cây cổ bách có khoảng ba trăm năm lịch sử, phẳng phất giống như vệ sĩ của Quảng Võ thành. Một nam, một bắc, đứng sừng sững ở bờ sông. Dân chúng nơi đây gọi hai cây cổ bách này là Bách môn, coi như cũng là một cảnh trí hữu tình.

Thiếp Gian không mang theo quá nhiều nhân mã, ngoại trừ Lý Thành và Khoái Triệt, còn có vài tên thân tín đi theo. Mà Lưu Khâm lại càng đơn giản... Hắn chỉ dẫn theo một mình Đồ Đồ, xuất hiện ở ngoài Bách môn của Quảng Võ thành. Nhảy xuống ngựa, đem dây cương và xích kỳ giao cho Đồ Đồ, Lưu Khâm sải bước đi về phía Thiệp Gian:

- Thiệp tướng quân, từ biệt ở Hà Thủy, oai hùng của tướng quân không giảm a!

Thiệp Gian cũng chạy ra chào đón:

- Lưu Quân hầu, tướng bên thua, sao lại nói là oai hùng? Ngược lại, Quân hầu đoạt được Hà Nam, quả nhiên là thần cơ diệu toán. Kế mượn đường đoạt đất này, thật sự là ngoài dự liệu của Thiệp Gian.

Hai người cầm tay nhìn nhau, trong bất giác đều nở nụ cười. Sau đó hai người ngồi trên mặt đất ngay tại Bách môn, Khoái Triệt, Lưu Khảm và Đồ Đồ rất tự nhiên đứng sát với nhau, ngồi xuống phía sau lưng Lưu Khảm. Mà Thiệp Gian thì mang theo thân tín của y, ngồi xuống đối diện với Lưu Khảm.

- Quân hầu...

Thiệp Gian vừa định mở miệng, không nghĩ đến lại bị Lưu Khảm ngăn lại.

- Thiệp tướng quân, ta có một phong thư của cố nhân, muốn chuyển giao cho người.

Nói xong, Lưu Khảm lấy từ trong lòng ra một phong thư, đưa tới trước mặt Thiệp Gian:

- Ngài xem thư trước đi, rồi chúng ta lại bàn việc tiếp.

Thư của cố nhân?

Thiệp Gian thật nghĩ không ra, dưới trướng Lưu Khảm lại có người nào đó được cho là cố nhân của y. Mông Tật, Mông Khắc? tuổi quá nhỏ... Thiệp Gian và Mông Diêm là người đồng lứa, huynh đệ Mông gia hiển nhiên không tính là cố nhân của Thiệp Gian y. Vậy ngoại trừ huynh đệ Mông gia, trong trận doanh của Lưu Khảm còn ai có tư cách dám xưng là cố nhân của mình?

Được rồi, coi như là cố nhân, bằng một phong thư, chẳng lẽ lại muốn ta giao ra binh quyền? Trên đời này, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Thiệp Gian nghi hoặc nhìn Lưu Khảm, mà Lưu Khảm lại có vẻ rất thoải mái, cười ha hả nhìn y.

Trên phong thư có viết "Gửi Thiệp Quân hầu". Thiệp Gian nhăn mày, Quân hầu? Có ý tứ gì? Ai viết đây? Y lơ mơ cảm thấy, nét chữ này có chút quen thuộc, nhưng cũng không nhớ ra được đã gặp ở đâu. Thiệp Gian lấy thư ra, nghi ngờ đầy cõi lòng nhìn lướt qua. Nhưng cái nhìn này, làm cho sắc mặt y thay đổi lớn, tay không khỏi nhẹ nhàng run rẩy, hai mắt đỏ lên, ngân ngấn lệ.

- Quốc úy đại nhân có mạnh khỏe không?

Thân tín của Thiệp Gian nghe vậy trong khoảnh khắc đều ngây ngẩn cả người.

Quốc úy? Đây chính là chức quan đã sớm bị phế bỏ rồi...

Lưu Khảm nói:

- Khi ta xuất phát, thể cốt Công Thúc tiên sinh không tốt lắm, nhưng ta đã mời danh y điều dưỡng, chuyển biến tốt hơn rất nhiều rồi.

Quốc úy, hiển nhiên chính là Công Thúc Liêu.

Nhớ năm xưa, lúc Công Thúc Liêu còn là người bên cạnh Thủy Hoàng Đế, từng chấp chưởng đại doanh Lam Điền, mà Thiệp Gian tương tự cũng đi ra từ đại doanh Lam Điền, thậm chí còn đảm nhiệm hộ binh của Công Thúc Liêu. Từ một hộ binh, cho đến nay là một Phó tướng quân, nhưng đối với Thiệp Gian mà nói, thời gian khó quên nhất, lại chính là năm xưa ở đại doanh Lam Điền, chấp chưởng một chi binh, tiếp nhận sự dạy dỗ của Công Thúc Liêu. Không nghĩ tới, Công Thúc Liêu...

Lưu Khảm quyết định đàm phán với Thiệp Gian, tất nhiên là phải chuẩn bị thích đáng. Hắn cũng không rõ ràng mối quan hệ giữa Công Thúc Liêu và Thiệp Gian, vốn chỉ là mượn thanh danh Công Thúc Liêu để ổn định tâm của Thiệp Gian. Thật không nghĩ giữa Công Thúc Liêu và Thiệp Gian lại có tình nghĩa thầy trò.

Sở dĩ Lưu Khảm dám tùy tiện tới đàm phán cùng Thiệp Gian như vậy, thư của Công Thúc Liêu không thể nghi ngờ là một yếu tố thể mạnh rất lớn. Thiệp Gian mang theo tâm tình kích động, đọc xong thư của Công Thúc Liêu.

Sau khi nhắm mắt lại, ổn định nội tâm đang kích động, y trầm giọng nói:

- Lưu Quân hầu, nói theo đạo lý, có thư của Quốc úy đại nhân ở đây, ta vốn không nên có ý kiến gì. Nhưng đây dù sao cũng là đại sự liên quan đến sinh tử của bảy vạn duệ sĩ lão Tần, ta muốn biết, Quân hầu định an trí như thế nào?

Lưu Khâm cũng không khách khí, nói ngay vào điểm chính:

- Thiệp tướng quân, ta thực sự không phải là người không nhớ ân. Chỉ là, hiện nay không giống ngày xưa, tình hình Bắc Cương cũng không so được với Tiên đế năm xưa. Quân chế vốn có, rất khó lại chấp hành. Lúc Thượng tướng quân đóng tại Bắc Cương, ba mươi vạn đại quân cũng không cách nào hoàn toàn khống chế Bắc Cương. Ngày nay, trong tay người có bảy vạn duệ sĩ, cộng thêm bốn vạn quân tốt của ta mới được mười một người, muốn bảo vệ lãnh thổ ba nghìn dặm, tuyệt không phải là chuyện dễ dàng. Huống chi, chúng ta bây giờ phải đối mặt không chỉ là Hồ Lỗ ở Bắc Cương, còn bao gồm sự tiến công ở Sơn Đông, thậm chí Quan Trung. Mười một vạn người này, cần phải tổ hợp lại... Đây cũng không phải là nhằm vào người nào, mà là chuyện nhất định phải làm

Thiệp Gian trầm ngâm không nói, suy tư một chút, trầm giọng nói:

- Vậy phải tổ hợp lại như thế nào?

- Nghĩ chắc trong thư của Công Thúc tiên sinh đã nói rõ tình hình với tướng quân. Hiện nay, Bắc Cương đang chuẩn bị phổ biến tân pháp. Cho nên trong quân cũng phải có chút thay đổi. Ta muốn sau khi chia binh mã ra, dựng thành ba quân, cũng thiết lập Ứng Dương phủ, thực hiện phương pháp quân đồn.

Vân Trung là Tả Lĩnh quân, đóng quân ba vạn. Lấy Chung Ly Muội làm Ứng Dương tướng quân, thống lĩnh hết thủy quân vụ. Lý Thành, Mông Tật phụ tá y làm việc, quản lý sự vụ ở Bắc Nhạn Môn và ba vùng ở Vân Trung; ta lĩnh trung quân, chuyên chuyên chiến sự ở Cửu Nguyên. Vùng Tịnh Châu, liên quan trọng đại, một mặt nơi đó đang thử tân pháp, mặt khác cần chống cự nước Nguyệt Thị và Hồ Lỗ. Cho nên đất Tịnh Châu, là Tả Lĩnh quân, Thiết Ứng dương phủ, mời Thiệp tướng quân chủ trì.

Nói cách khác, Lưu Khâm cho Thiệp Gian quyền mở phủ. Tả Hữu Lĩnh quân, lại thêm Trung Lĩnh quân, hợp thành binh mã Tam phủ. Như vậy đã có thể cam đoan sự khống chế của Lưu Khâm đối với khu vực Bắc Cương, đồng thời cũng phù hợp với ý của Thiệp Gian, không muốn giao thủ cùng nước Tần. Quan trọng nhất là, binh mã của Thiệp Gian mặc dù ít, lại giữ vững được cơ cấu hoàn chỉnh.

Trong giây lát Thiệp Gian không kịp phản ứng, lại cặn kẽ nghe Lưu Khâm giải thích một hồi, cuối cùng cũng hiểu được ý tứ trong đó.

Đối với việc này, Thiệp Gian cũng không có ý kiến quá lớn. Vì vậy hai người lại thương thảo cặn kẽ công việc tương quan về sau, Thiệp Gian gật đầu đồng ý, nguyện ý đem binh mã dưới trướng giao ra, gây dựng lại tại Mã Ấp.

Trong khoảnh khắc Thiệp Gian đồng ý, Lưu Khâm nhin không được thở phào một hơi. Hắn vốn cho là một việc rất khó xử lý, không nghĩ tới chỉ dựa vào một phong thư của Công Thúc Liêu, cứ như vậy được giải quyết...

Đương nhiên, trong đó cũng có duyên cớ là lợi ích của Thiệp Gian không bị tổn hại. Nếu như Lưu Khâm cố ý muốn áp chế Thiệp Gian, chỉ sợ cuối cùng, sẽ là cục diện một phách hai tán. Thiệp Gian đã nhận được quyền lợi mà y muốn có, mà Lưu Khâm cũng nhờ cơ hội này, thu hoạch được đầy đủ quyền khống chế. Có đôi khi, chính như trên quan trường hậu thế vẫn thường xuyên nói: Chính trị, chính là một hồi giao dịch cút chó!

Mấy ngày say, sở bộ binh mã của Thiệp Gian rút lui khỏi Hoắc Nhân, đều đầu vào đẩy đi qua Câu Chú sơn, tiến về Mã Ấp, một lần nữa chỉnh biên. Mà bản thân Thiệp Gian, vì quan tâm đến lão thượng quan, cho nên xin Lưu Khâm nghỉ, đi đến Cù Diển, thăm Công Thúc Liêu.

Lưu Khâm tất nhiên là vui mừng khi y không ở đây. Không có Thiệp Gian nhúng tay ở giữa, hắn có thể căn cứ theo tâm ý của mình, lập tức tiến hành hoạch định lại các bộ binh mã, có sao mà không làm cơ chứ? Vì vậy, sau khi đại quân Thiệp Gian đi qua Câu Chú sơn, vượt qua Mã Ấp, tiến thẳng đến Cửu Nguyên. Lưu Khâm lập tức thừa cơ tiếp chiêu binh mã tại Lâu Phiền, sắp xếp nhân viên, đưa duệ sĩ nước Tần đầu vào đẩy chuyển đến Mã Ấp. Đợi sau khi đại cục đã định, Lưu Khâm lên đường, trở về Mã Ấp.

Mùng chín tháng ba, tại thành Dĩnh Âm, Lưu Bang đánh bại đại quân Tần của tướng lĩnh Đồng Ế, Phàn Khoái chém đại tướng Dương Hùng tại Lỗ Dương, đánh vào quận Nam Dương.

Cùng tháng, Hạng Vũ triệu tập mười lăm vạn đại quân, cùng sở bộ của Chương Hàm giao phong lần đầu, cũng giành được thắng lợi. Chương Hàm sau khi chiến bại, lui về thủ quận Hàm Đan, theo thành mà thủ, tránh không xuất chiến...

Ngày mười bảy tháng ba, Lưu Khâm từ Lâu Phiên quay trở về Mã Ấp.

Chung Ly Muội mang theo các tướng lĩnh ra khỏi thành nghênh đón. Bạc Nữ cũng ở trong đó, nhìn thấy bóng dáng Lưu Khâm xuất hiện từ xa, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười bình thản, nhưng trong lòng, lại càng vui mừng nhiều hơn.

Thẳng đến khi Chung Ly Muội cùng Lưu Khâm tụ hợp rồi cùng eo Lưu Khâm đi về hướng nội thành, cảm giác bất an trong lòng Bạc Nữ lại càng phát ra mãnh liệt.

Vì vậy, nàng nhìn xung quanh, cũng không phát hiện ra chỗ nào không ổn, mà lúc này, đám người Lưu Khâm đã đi tới dưới thành.

Trong khoảnh khắc Bạc Nữ tiến lên chuẩn bị đón, khoe mắt vô tình lướt qua trên cửa thành lâu.

Chỉ thấy một đại hán tay cầm trường sóc, người mặc bố giáp, cất bước leo lên thành lâu, một tay nắm chặt dây thừng bên trên đại kỳ tinh, một tay chấp mâu, từ trên cổng thành lao xuống.

- Quân hầu, coi chừng!

Bạc Nữ theo bản năng la lớn.

Cùng lúc đó, đại hán kia nổi giận gầm lên một tiếng:

- Lưu Khâm, cầu tặc vong ân phụ nghĩa... Cái Nhiếp tới đây!

204. Chương 491 - 492: Phủ Việt Long Trì, Lưu Thị Lập Quốc (7+8)

Chương 491: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (7)

Ngày hôm sau Lưu Khâm tỉnh lại, cũng không phát hiện tình huống dị thường gì.

Bạc Nữ cũng vẫn như trước, đem nước ấm tới cho hắn rửa mặt, chuẩn bị bữa sáng. Lưu Khâm ăn xong điểm tâm, lập tức lại lu bù công việc. Với hai người Nhâm Ngao và Lữ Thích Chi cùng đi, dọc theo bờ đông Hoàng Hà, thị sát quanh Quảng Võ thành.

Hoàng Hà lúc này đã xuất hiện một thay đổi về tuyến đường nhỏ.

Ở thời kỳ Xuân Thu Chiến quốc, người Tần từ Thanh Đồng đứng dậy, ở bờ phía đông xây dựng lên một bức tường thành. Nhưng tuyến đường thay đổi theo Hà Thủy, đã biến đoạn trường thành này thành bờ Tây Hà Thủy. Nếu như dựa theo cách nói của hậu thế, bờ tây Hà Thủy thuộc về Cam Túc. Lưu Khâm nhớ mang máng, ở bên trái có một đường hoàng kim, đất đai phì nhiêu, đồng cỏ um tùm. Ở hậu thế được gọi là hành lang Hà Tây. Nhưng lúc này, hành lang Hà Tây vẫn còn là nơi hoang vu, chưa được khai khẩn. Ở đây người Khương du mục làm chủ, cũng không phải là bộ tộc đặc biệt lớn, định cư ở hành lang Hà Tây.

Lưu Khâm nhìn trên địa đồ, hình dáng hành lang Hà Tây vòng quanh, rồi sau đó ở bên bờ sông, nhìn nước Hoàng Hà cuộn cuộn, trầm tư không nói.

- Lão Nhâm, trước mắt thế lực lớn nhất ở Hà Tây là chi nào?

Nhâm Ngao nhìn bản đồ trong tay Lưu Khâm:

- Nếu nói là người có thế lực hùng hậu nhất, chỉ sợ chính là Nguyệt Thị quốc. Khu vực họ khống chế từ Dương Sơn cho đến tận Lưu Sa, cách xa Ô Tôn. Nếu Quân hầu muốn cướp lấy Hà Tây như đã nói... chỉ sợ không thể tránh khỏi xung đột với Nguyệt Thị.

Lưu Khâm cũng chỉ vừa hỏi như vậy, Nhâm Ngao đã lập tức nhận ra được ý đồ của hắn.

- Nếu như ta chỉ cần khu vực này thôi?

Lưu Khám chỉ vào hình hành lang Hà Tây, nhẹ giọng hỏi.

- Tại đây?

Nhâm Ngao cùng Lữ Thích Chi đều có chút không hiểu nhìn Lưu Khám:

- Quân hầu, đây chính là khu vực hoang vu, ta từng nghe một ít lưu dân nói qua, vùng này bây giờ bị một số bộ lạc người Khương khống chế. Nhưng những bộ lạc người Khương này, phần lớn đều có quan hệ với Ô Tôn quốc, nghe nói là nước phụ thuộc. Nếu như Quân hầu muốn lấy tại đây, cũng không phải là không thể được... Chỉ là, làm không tốt sẽ phát sinh xung đột với người Ô Tôn. Nói như vậy, chẳng phải là lại thêm một cừu địch? Sẽ không ổn lắm?

Hành lang Hà Tây!

Nơi này là hành lang Hà Tây a...

Quan Trung cần cỗi, cần dựa vào hành lang Hà Tây để nghênh đón sự phát triển cao nhất.

Ở kiếp trước của Lưu Khám, hành lang Hà Tây đã trở thành một khi cần cỗi rút lại phía sau, nhưng ở trước mắt, lại có vô số cơ hội.

Nhất định phải nắm giữ lấy hành lang Hà Tây này.

Trong lòng Lưu Khám nghĩ đến, không phải chỉ vì đất đai nơi này phì nhiêu, là nơi vô chủ. Quan trọng hơn, hành lang này, là thông lộ chủ yếu thông giữa Tây Vực và Quan Trung. Hơn nữa, nếu có thể có được hành lang Hà Tây, có thể tùy thời tiến vào Lũng Tây, công kích Hàm Dương. Nhưng chuyện với Ô Tôn, cũng không thể không suy nghĩ cẩn thận. Ít nhất trước khi chưa tiêu diệt nước Nguyệt Thị, Lưu Khám cũng không dám dễ dàng trở mặt cùng nước Ô Tôn.

Hắn suy nghĩ một chút:

- Lão Nhâm, người nghĩ cách chọn hơn nghìn người, từ Sa Pha Đầu vượt qua Hà Thủy, dựa vào Hà Thủy mà xây dựng một tòa cứ điểm. Hành động không nên quá lớn, nhưng có thể từ từ đẩy mạnh. Một mặt xây dựng cứ điểm dựa vào Hà Thủy và trường thành, mặt khác âm thầm thu nạp du dân Khương Nhung. Nhớ kỹ, đừng chọc giận người Nguyệt Thị và người Ô Tôn. Nếu cần có thể nhượng bộ một chút, dù là ăn một chút thiệt thòi cũng không sao cả. Quan trọng nhất là phải đứng vững ở Hà Tây.

Sa Pha Đầu, là một cứ điểm ở bờ đông Hà Thủy. Khi còn ở hậu thế, nơi đây là vùng quân sự quan trọng của Tây bắc, nhưng trước mắt, vị trí chiến lược này còn chưa hiện ra. Nhâm Ngao và Lữ Thích Chi không biết tại sao Lưu Khám lại coi trọng hành lang Hà Tây tư vậy, nhưng vẫn gật đầu.

- Quảng Võ thành từ khi nước Tần diệt Khuyển Nhung, công chiếm Nghĩa Cừ, đã khởi công xây dựng không ít kênh mương nước. Khu Nam Địa, đất đai phì nhiêu, nhưng là nông canh, Tiểu Trư, người ở lại Quảng Võ thành, phải thu nạp hết lưu dân từ Quan Trung, Nghĩa Cừ đến vùng khai hoang. Đặc biệt là thợ thủ công Nghĩa Cừ, cần phải thu nạp nhiều nhất. Nếu cần tiền bạc, có thể tới chỗ Tiêu tiên sinh bên đó lĩnh. Ta muốn ở tại đây, mở đồn điền luyện binh ... Ừ, chờ ta sau khi trở về, sẽ phái người đưa tới bản vẽ, người có thể tìm công tượng để thương nghị.

Lữ Thích Chi nghe vậy, không khỏi lộ ra nụ cười khổ sở.

- Tỷ phu, ta không muốn đứng ở tại Quảng Võ... Ta muốn lĩnh binh chiến đấu. Hơn nữa, xử lý chính vụ thể này rất phiền toái, mỗi lần ta làm một việc, đều phải xem hình luật pháp quy đến nửa ngày... Ngô Thần chẳng phải rất am hiểu cái này sao? Bằng không để cho Ngô Thần lại tới trấn thủ Quảng Võ thành thì tốt rồi. Ta muốn đi cùng người, đi chinh phạt thiên hạ a.

Lữ Thích Chi cũng có học được vài chữ, nhưng hứng thú của y lại chính là luyện binh, chiến đấu, đối với chính trị, hứng thú lại không lớn.

Chờ đợi ở Quảng Võ thành mới hơn một tháng, liền có chút không chịu nổi rồi. Nghe Lưu Khám nói muốn y cắm rễ ở Quảng Võ, trong lòng không khỏi sinh ra một tia mâu thuẫn.

Lưu Khám trừng mắt, tìm Lữ Thích đập mạnh.Chị

- Tiểu Trư, người chớ xem thường Quảng Võ này. Sau này ta nếu đi qua Quan Trung, Quảng Võ thành này của người chẳng phải là tiên phong của ta, càng là trụ sở hậu phương của ta. Người muốn lĩnh binh chiến đấu? Không vấn đề! Nhưng trước khi lĩnh binh chiến đấu, trước phải học cách thống trị địa phương... Như vậy đi, chừng nào người có thể làm cho nhân khẩu tăng lên đến mười vạn , ta liền cho người đi điều ra, cho người đi chinh phạt thiên hạ.

- Mười vạn?

Lữ Thích Chi lập tức nhăn mặt.

- Tỷ phu, người cho rằng số nhân khẩu này từ heo mẹ sinh ra sao, một lần có thể sinh được mười người? Quảng Võ thành trải qua sự thống trị mấy năm của đại công tử Phù Tô, hiện nay cũng không quá ba vạn người. Cho dù tất cả ba vạn người này là nữ nhân, biến thành mười vạn người chỉ sợ cũng phải mất hai ba năm đó.

Nhâm Ngao ở bên cạnh, không nhịn được cười lớn.

Lưu Khám càng bất đắc dĩ lắc đầu:

- Vậy người ở đây lại giống cho ta đi... Lúc nào sinh ra được một trăm nghìn người, thì lại nói cái khác.

Mặt Lữ Thích Chi càng nhăn hơn...

- Quân hầu, nói đến thu nạp nhân khẩu, ta thật ra cũng nghĩ tới một việc.

Nhâm Ngao đột nhiên mở miệng.

Lưu Khám khẽ giật mình:

- Chuyện gì?

- Hai mươi ngày trước, khi ta suất bộ đông tuần, ở đường thẳng phía tây Bắc Địa, phát hiện một khu hồ nước mặn rất lớn...

- Hồ nước mặn?

Lưu Khám nghe vậy, lập tức mở to hai mắt.

Cầm rẽ ở quận Cửu Nguyên, thiếu thốn nhất là cái gì? Không phải là lương thảo, mà là muối!

Từ lúc Lưu Khám trốn khỏi Lô Thương, từng mang theo rất nhiều muối, nhưng đến bây giờ đã không còn thừa nhiều lắm. thậm chí hắn còn đang chuẩn bị phái người về Thục quận bảo Ba Mạn từ Thục quận giải quyết vấn đề muối kia. Lại thật không ngờ, ở Quảng Võ thành này lại phát hiện một hồ nước mặn lớn?

- Ở vị trí nào?

Lưu Khám lập tức cho người mang tới bản đồ lớn hơn, mở trên xe ngựa, để Nhâm Ngao chỉ địa điểm.

Nhâm Ngao nhìn trên địa đồ một lát, liền chỉ vào một điểm:

- Ở ngay tại khu đất này... Ta nghe một số dân cư địa phương nói, ở vùng này hồ nước mặn cũng không ít. Trong mấy ngày qua ta vẫn suy nghĩ, có thể xây dựng ở chỗ này vài cái Diêm trì không đây?

Một khi có Diêm trì, tất nhiên sẽ kéo theo cả khu vực phát triển. Đây giống như dây chuyền sản nghiệp ở hậu thế, có một loại sản phẩm đặc hữu, mà phát triển là nhiều loại thương phẩm bắt đồng, do đó có thể đạt tới một khu vực phồn vinh.

Diêm trì...

Lưu Khám đột nhiên nhớ tới, sở tại Quảng Võ thành, ở hậu thế chính là thuộc về khu vực Ninh Hạ...

Mà trong khu vực Ninh Hạ, đích thực là có một Diêm trì rất lớn... Chỉ là không biết, chỗ Nhâm Ngao phát hiện ra hồ nước mặn này, có phải chính là hồ nước mặn ở Ninh Hạ hay không?

- Lão Nhâm, người lập tức bắt tay vào khảo sát nơi này. Như vậy ta lập tức phái người quay lại Cù Diễn, để Ngô Thần xuất phát ngay buổi tối, cùng người gặp ở Quảng Võ. Hồ nước mặn này, do hai người các người liên thủ hợp tác, mau chóng đưa ra một cái kế hoạch cụ thể... Ừ, một mình Ngô Thần còn chưa đủ, còn phải có đầy đủ nhân lực đầu nhập... Dù sao, sau khi các người nắm rõ tình hình, phải mau chóng khống chế khu vực này, đừng để người khác chiếm cứ.

- Vâng!

Nhâm Ngao chấp tay tuân mệnh.

Lưu Khám điều Ngô Thần tới, nói thật cũng là hành động bất đắc dĩ.

Hắn để Ngô Thần ở lại Cù Diễn huyện, tất nhiên là có mục đích khác. Tiêu Hà không thể một mình đảm nhiệm chức quận trưởng Cửu Nguyên, đợi sau khi Cửu Nguyên phát triển, Lưu Khám muốn cho y thêm chút trách nhiệm nữa. Như vậy, ứng cử viên tiếp nhận vị trí của Tiêu Hà, Lưu Khám liền lựa chọn Ngô Thần để thay thế.

Một mặt, Ngô Thần tinh thông hình luật, từng là môn sinh của Lý Tư, giỏi về xử lý chính vụ. Còn mặt khác, Ngô Thần cũng đã đảm đương qua chức huyện trưởng, có kinh nghiệm quản lý địa phương. Tuy thời gian không lâu, nhưng thế cũng đủ rồi. Nhưng hiện tại, phát hiện hồ nước mặn, tương đương liên quan đến tây bắc, thậm chí sự phát triển tương lai của toàn bộ Bắc Cương.

Lưu Khám nhất định phải phái ra một ứng viên đắc lợi, cũng chỉ có cách để Ngô Thần tới. Dù sao, Nhâm Ngao ở mặt này, cũng không phải quá hiểu biết.

Lữ Thích Chi đang ngồi một bên trầm tư suy nghĩ, làm thế nào để có thể phát triển lên được một trăm nghìn người.

Lưu Khám thở dài, vỗ vỗ vai y:

- Tiểu Trư, người thật phải học tập lão Nhâm. Nếu như Diêm trì y phát hiện này có thể xây dựng được lên, không ngoài một năm, ở Quảng Võ thành của người, đừng nói là mười vạn, coi như là hai mươi vạn người cũng có đấy.

- A?

Lữ Thích Chi tròn mắt nhìn:

- Diêm trì này, có tác dụng lớn như vậy?

Lưu Khám và Nhâm Ngao nhìn nhau, đều nở nụ cười,

- Tiểu Trư, đây chính là liên quan đến đại sự dân sinh, người nhất định phải phối hợp với lão Nhâm và lão Ngô, làm chuyện này thật tốt. Làm tốt rồi, tương lai ta cho người chấp chưởng một quân nhân mã.

Một quân nhân mã, tương đương với từ tám nghìn đến một trăm nghìn người.

Lữ Thích Chi nghe thấy vậy, hai mắt sáng rực, một phát bắt lấy tay Nhâm Ngao:

- Nhâm đại ca, người cần ta làm cái gì? Chỉ cần người phân phó!

Có thể thấy, ngồi chờ đợi ở Quảng Võ thành hai tháng, sắp làm cho Lữ Thích Chi ghen điên rồi!

Phát hiện ra Diêm trì làm cho Lưu Khám thoáng cái đã mất đi tâm tình tiếp tục tuần thị. Hắn lập tức quay trở về Quảng Võ thành, viết thư phái người mang đến Cù Diễn, rồi sau đó ở lại Quảng Võ thành mấy ngày trao đổi với đám phú hộ, thân sĩ địa phương rồi lại tiếp tục lên đường. Lần này đi tuần của hắn mục đích không chỉ là mỗi Quảng Võ thành mà là muốn tuần thị toàn bộ Hà Nam, trong đó bao gồm cả những vùng không bị quân Tần khống chế, ở phía bắc Trường thành, tất cả những khu vực không người chưởng quản.

Sau khi rời khỏi Quảng Võ thành, mục tiêu tiếp theo của Lưu Khám là Thần Mộc quan. Lộ tuyến tuần thị là đi theo đường thẳng, xuôi theo quan ngoại Trường thành mà đi, thẳng đến Thần Mộc quan. Nhưng trước khi lên đường, Lưu Khám để Nhâm Ngao đi cùng, tới chỗ hồ nước mặn một chuyến.

Chương 492: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (8)

Đất trời mênh mông

Một hồ nước trong vắt, giống như minh châu, sáng lấp lánh dưới bầu trời phương bắc. Lưu Khảm giục ngựa leo lên gò núi, lấy tay che mắt nhìn ra xa, cơ bản hắn đã xác định được, vùng đất hoang vu rộng lớn này, chính là Diêm trì của Ninh Hạ ở hậu thế.

Diêm trì Ninh Hạ ở hậu thế, là nơi tài nguyên khoáng sản cực kỳ phong phú. Không chỉ có muối mặn, còn bao gồm cả mười sáu loại tài nguyên như quặng Ka-li ni-trat, than đá, khí thiên nhiên, thậm chí cả dầu mỏ. Nhưng các loại vật phẩm như dầu mỏ, đoán chừng là hắn không có cách nào đi khai thác rồi. Nhưng chút ít tài nguyên khoáng sản dễ dàng khai thác này cũng đã đủ để hắn triển khai kế hoạch lớn rồi. Hơn nữa, cho dù là hắn có thể có được dầu mỏ, thì dùng vào đâu? Không biết kỹ thuật tinh luyện, mặc dù là lấy được dầu mỏ, cũng không tác dụng gì. Thậm chí liền để đốt, chỉ sợ cũng có vấn đề.

Đêm đó, đoàn người Lưu Khảm liền hạ trại ở bên bờ hồ nước mặn.

Lưu Khảm ở trong đại trưởng, nhìn chăm chăm vào địa đồ.

Bạc Nữ rón rén ở một bên thu dọn đồ đạc... thỉnh thoảng lại liếc nhìn bóng lưng Lưu Khảm, rồi lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu, mặt có chút nóng. Ước chừng đến giờ tỵ, Đồ Đồ mang theo một gã có vẻ phong trần mệt mỏi nhìn cũng biết là hắc y tín sử, lặn lội đường xa đi tới bên ngoài đại trưởng.

- Quân hầu, Cù Diễn cấp tốc tám trăm dặm, có chuyện quan trọng bẩm báo!

Lưu Khảm phục hồi tinh thần, xoay người nhìn lại, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp một chút...

Đây không phải là tín sử bình thường, mà là Hắc y vệ tín sử.

Hắc y vệ tín sử và tín sử bình thường có trang phục không giống nhau, tuy cũng là trang phục màu đen, nhưng là ở trên tay áo lại thêm một chiếc Cừu thảo Thương long. Còn tín sử bình thường thì thêm ngũ thảo, chỉ có Hắc y vệ tín sử mới dùng Cừu thảo, điều này cũng đại biểu cho đặc quyền của Hắc y vệ,

Nói chung, Hắc y vệ sẽ không dễ dàng xuất động.

Nhưng một khi đã xuất động, nhất định là có chuyện lớn phát sinh.

Lưu Khảm khoát tay ý bảo Bạc Nữ cùng Đồ Đồ đều đi ra ngoài:

- Cù Diễn xảy ra chuyện gì sao?

- Quân hầu, không phải là Cù Diễn gặp chuyện không may, mà là Tần đại nhân phụng mệnh, có thư đưa tới. Tần đại nhân chính là Tần Đồng, cấp trên của y ngoại trừ Lưu Khảm, chỉ phụng mệnh của một người, đó chính là Công Thúc Liễu. Mà Công Thúc Liễu nếu có chuyện mà nói..., bình thường là thông qua Tiêu Hà truyền lại. Hôm nay lại dùng Hắc y vệ, chỉ sợ là đã xảy ra đại sự.

- Thư đâu?

Hắc y vệ không dám chần chừ, vội vàng lấy thư từ trong áo ra đưa lên.

Lưu Khảm mở thư, đọc cẩn thận dưới ánh nến, sắc mặt càng đọc càng trầm xuống, đầu lông mày càng nhíu chặt lại một chỗ.

- Tần đại nhân còn lời nhắn gì nữa không?

- Đại nhân cũng không có nhắn gì, chỉ là xin Quân hầu định đoạt.

- Người lập tức quay về Cù Diễn, nói với Tần đại nhân, bảo cho y nghe lệnh mà hành động.

Nghe lệnh, tất nhiên là nghe mệnh lệnh của Công Thúc Liễu.

Không cần phải nói rõ từng lời, Lưu Khảm tin tưởng, Tần Đồng hiểu được ý của hắn.

Tiến tín sử đi, Lưu Khảm ngồi một mình trong đại trưởng, tâm tình có chút trầm trọng.

"Ca ca à, huynh một mực nói, người đã quên mất quá khứ. Mà bây giờ, chuyện ta vẫn lo lắng nhất đã xảy ra, huynh sẽ lựa chọn như thế nào đây?"

Nội sử quận, Hàm Dương.

Ở thành đông có một tử lâu rất nổi tiếng, tên nghe cũng vô cùng cổ quái, gọi là “Đông môn lý”. Vốn trước đây thuộc về sản nghiệp của thừa tướng Lý Tư. Từ khi chức vị của Lý Tư ngày càng cao, trong lòng lại nhớ nhà nhiều hơn. Y thường hoài niệm cổ thổ ở Thượng Thái, vì vậy đem một tử lâu của nhà mình, đặt tên là Đông môn lý để tỏ một phần hoài niệm đối với cổ thổ.

Sau khi Lý Tư chết, tòa tử lâu này liền đổi chủ. Nhưng tên tử lâu không có thay đổi, mà vẫn gọi là Đông môn lý như trước. Thứ nhất bởi vì tên đã vang xa, mọi người đều biết; thứ hai là vì ở thành đông Hàm Dương, bên trong đông môn, cho nên cái tên Đông môn lý này cũng là hợp tình hợp lý.

Đã trải qua hơn mười năm rồi, khách tới nối liền không dứt. Giữa trưa, trong tử lâu đã ngồi không ít khách nhân, nguyên một đám cao đàm khoát luận, nói về tất cả các chủ đề.

- Chư vị, cái sấm vĩ Thiên mệnh kia, nghe nói lại có giải thích mới?

Một khách uống rượu mở miệng hỏi.

Bên cạnh có người nói:

- Đúng vậy, theo cách giải thích này, Thiên mệnh vẫn là người nước Tần ta đó.

Một bên có người cười nhạo nói:

- Người nước Tần thì có gì kỳ lạ? Quân hầu Quảng Võ quân Lưu Khảm không phải là người nước Tần sao?

- Nhưng lời giải thích này không phải nói như vậy... Quảng Võ quân tuy là người nước Tần, nhưng cuối cùng cũng không phải lớn lên từ tám trăm dặm Tần Xuyên, thuở nhỏ sinh sống ở Sơn Đông, coi như cũng không được chính tông lắm.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một người đứng lên mắng:

- Người cái lão già này, nói bậy cái gì đó? Quảng Võ quân tuy không phải lớn lên ở Quan Trung, nhưng là người xuất lực của Đại Tần ta, liền ngay cả tiên đế cũng nói hẳn không phụ danh tiếng của nước Tần. Hiện nay Bắc Cương trống rỗng, nếu không phải có Quảng Võ quân làm lá chắn trấn giữ phía bắc, chỉ sợ đất Hà Nam năm xưa ta phí hết tâm tư để đánh, liền trở lại tay của Hồ Lỗ. Trung thành như vậy, vì sao không coi là chính tông? Chẳng lẽ nói những người đầu hàng sáu nước làm heo chó, mới coi là chính tông sao? Từ sau khởi nghĩa ở Đại trạch hương, quan viên các nơi, có chết trận, nhưng cũng không ít người đầu hàng sáu nước.

Trong tử điểm lập tức yên lặng, một lát sau có người nói:

- Nói đến Quảng Võ quân, thật là một hảo hán của nước Tần ta. Năm đó tám trăm người tử thủ ở Phú Bình, cùng huyết chiến với một trăm nghìn người Hồ Lỗ... Chỉ tiếc, hiện nay hẳn... Được rồi được rồi, đừng đề cập đến việc này nữa, mới nói tới Thiên mệnh, thế nào lại kéo tới Quảng Võ quân rồi?

Những việc Lưu Khảm đã gặp, tuy bị tận lực áp chế, nhưng thiên hạ này, không có tường nào gió không vượt qua được.

Có một số việc, trong lòng mọi người biết rõ nhưng ngại hình luật, lại không có ai dám đứng ra nói chuyện.

Thấy có người ngắt lời, mọi người cũng vô tâm dây dưa vấn đề này thêm nữa. Sau hai ba lần, chủ đề lại quay về Thiên mệnh trước đó.

- Lần này giải thích về Thiên mệnh lại là người phương nào?

- Hắc hắc, Chương Hàm tướng quân!

- A?

Tất cả mọi người nghe vậy, đều ngây ngẩn cả người.

Chương Hàm, không phải là tướng quân Đại Tần ta sao, hiện nay đang tác chiến cùng sáu nước, như thế nào đã trở thành người có Thiên mệnh?

- Chư vị, “sâm việt đương quốc” này, theo ta thấy, “Sâm việt” mới được coi là trọng điểm. Sâm Việt là cái gì? Đó đều là sắt khí... dùng kim mà đúc. Dựa theo âm dương ngũ hành mà nói, phương tây thuộc Kim, chưởng hình phạt, chưởng chinh phạt... Nói cách khác, người chấp chưởng binh đến từ phía tây sẽ lập quốc.

Mọi người nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu. Nếu dựa vào âm dương ngũ hành mà nói, giải thích mới này cũng không phải là không có đạo lý.

Người nọ lại giải thích tiếp:

- Chương Hàm tướng quân là người phương nào? Chính là người Lũng Tây, Phu Hãn. Mà Phu Hãn lại ở nơi nào? Chính là bờ sông Đại Hạ, Cực Tây của Đại Tần ta. Người ở Cực Tây, chấp chưởng binh ở cực Tây, chinh phạt thiên hạ, như vậy chẳng hợp với ý “sâm việt” lập nước hay sao?

- Ủ, nghe ra, tựa hồ cũng là một ý nghĩa.

Mọi người bắt đầu so sánh bàn tán, nhưng không một ai lưu ý đến, chưởng quầy của tửu lâu ở sau quầy, đưa tay vẫy một tiểu nhị tới nói nhỏ vào tai tên tiểu nhị kia, tiểu nhị liên tục gật đầu, lặng lẽ rời khỏi quán rượu.

Gã ra khỏi Đông môn lý, đi thẳng theo đường cái, rồi rẽ vào một cái hẻm. Ở sâu bên trong hẻm, có một chiếc cửa nhỏ, gã tiến lên gõ cửa. chốc lát, có tiếng bước chân truyền tới, tiếp theo cửa mở ra, có một nam tử ăn mặc kiểu gia nô đi ra.

- Tiểu nhân phụng mệnh chưởng quầy, có chuyện quan trọng bẩm báo lão gia!

- Hả?

Gia nô kia gật gù đầu, lập tức mang tiểu nhị vào nhà. Vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy một trạch viện rất lớn. Hai người một trước một sau, dọc theo đường nhỏ gấp khúc đi vào tới cửa thư phòng.

Tự có gia nô thay thế dẫn đường, tiến đến gõ cửa phòng:

- Lão gia, Đông môn lý phái người tới nói có việc bẩm báo.

- Vào đi!

Gia nô đẩy cửa phòng ra cho tiểu nhị tiến vào.

Ở trong phòng, một người mập lùn đang dựa vào trước ngực một mỹ tỷ, mỹ tỷ kia đang nhẹ nhàng xoa bóp đầu cho y, còn một mỹ tỷ khác đang xoa bóp chân. Giữa mùa xuân, thời tiết vẫn còn chút lạnh, nhưng hai mỹ tỷ kia ăn mặc rất đơn bạc, mỹ tỷ đang bóp chân kia, ngực áo còn mở rộng, tiểu nhị nhìn thấy đã cảm thấy huyết mạch sôi sục.

- Đông môn lý đã xảy ra chuyện gì?

Gã mập lùn lười biếng hỏi.

“Thật sự là hai đóa hoa tươi cắm trên một bãi phân trâu”.

Trong lòng tiểu nhị nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn toát ra vẻ cung kính.

Bởi vì người mập lùn trước mắt này, không phải ai khác chính là con rể của đương triều thừa tướng Triệu Cao, Hàm Dương lệnh Diêm Nhạc. Ngày xưa, Diêm Nhạc vì bị Tần gia ở Ba quận liên lụy mà bị bãi chức. Về sau Triệu Cao đương triều, rất nhanh liền phục lại cho Diêm Nhạc, càng thanh thế hơn lúc trước.

Tên này, là loại người giết người không chớp mắt!

Tiểu nhị khẽ nói:

- Hôm nay trong tửu lâu, lại có người nói đến Thiên mệnh.

- Hả?

- Nhưng lúc này, Thiên mệnh đề cập tới là...

- Là ai?

- Là Chương Hàm tướng quân!

Diêm Nhạc nhất thời hít vào một hơi, tay theo bản năng dùng lực mạnh một chút, mỹ tỷ bị đau ngực, liền kêu nhẹ một tiếng, tay cũng dùng sai lực. Diêm Nhạc lập tức giận tím mặt, một cước đạp lẫn mỹ tỷ kia, hung tợn mắng:

- Tiệp nhân, muốn hại chết ta sao?

Thì ra, Diêm Nhạc năm đó từng bị trượng trách, người hành hình lại được Mông Nghị nhắc nhở, đã cắt đứt một chân của Diêm Nhạc. Về sau thương thế có chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng Diêm Nhạc vẫn trở thành tên què. Dựa theo Tần pháp, gã thuộc về diện đủ tiêu chuẩn, không thể lại làm quan. Nếu không phải có một người vợ tốt, chỉ sợ cả đời này đừng nghĩ tới lại làm quan. Mỹ tỷ không cẩn thận kia, đang đặt tay lên vết thương trên đùi gã, nên Diêm Nhạc tất nhiên giận dữ.

Mỹ tỷ sợ tới mức phủ phục trên mặt đất, lạnh run, không ngớt cầu xin tha thứ.

Mà Diêm Nhạc đứng dậy, quơ lấy bảo kiếm từ trên thư án, một kiếm đâm chết mỹ tỷ đó. Mùi máu tươi nồng nặc trong thư phòng, mỹ tỷ còn lại sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, nhìn thấy hình ảnh kia, tim đập thình thịch.

“Đáng tiếc, còn không bằng để cho bọn hạ nhân sử dụng!”

Trong lòng tiểu nhị xuất hiện ý nghĩ xấu xa, Diêm Nhạc cũng vô tâm để ý tới.

Gã nheo đôi mắt tam giác lại, lộ ra vẻ hung ác:

- Chương Hàm, như thế nào lại kéo tới trong Thiên mệnh?

Máu tươi, theo kiếm rơi từng giọt xuống đất, tiểu nhị không dám ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

- Bọn chúng nói, dựa theo âm dương ngũ hành mà nói, sàm viết thuộc kim, kim ở phương tây. Mà sàm viết là binh khí chinh phạt, ý chỉ người chưởng binh chinh phạt, Chương Hàm tướng quân chính là người Cực Tây, chấp chưởng binh quyền Cực Tây, thật ứng với Thiên mệnh.

Người Cực Tây, chấp chưởng binh mã Cực Tây?

Khóe miệng Diêm Nhạc co giật vài cái, trên mặt hiện lên một nét cười dữ tợn.

Chương Hàm kia, ý vào tay cầm binh quyền, gần đây không đem gã Hàm Dương lệnh này ở trong mắt, mà ngay cả con y, cũng ngang ngược, càn rỡ vô cùng.

Lúc này rơi vào tay ta, ta nhất định làm cho người muốn sống không được, muốn chết không xong.

205. Chương 497 - 502

Chương 497-498: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (13-14)

Tần Trung Nguyên năm thứ mười bốn, Cái Nhiếp người Du Thứ, không thành, chính là đi.

Trong “Đường Thư – Cao Tổ bản kỷ”: Cái gọi là Tần Trung Nguyên, là sau khi Lưu Khâm đăng cơ, liền đưa ra quyết định đầu tiên. Hắn cải biên lịch năm không theo của hậu thế, thống nhất gọi là “Trung Nguyên”. Dùng thời điểm hắn xuyên việt tới thời đại này là Nguyên Niên trong lịch, rồi tính theo cách đó, thiết lập hệ thống lịch năm.

Công lịch ở hậu thế nguồn gốc từ phương Tây, nghe nói là khởi đầu từ năm chúa Giê-xu sinh ra. Trong lòng Lưu Khâm một mực cảm thấy không thoải mái, chuyện nhà mình, tại sao phải đuổi theo người khác, lấy theo năm công lịch của phương tây... Khi Thủy Hoàng Đế thống nhất sáu nước, chúa Giê-xu còn chưa sinh ra, Trung Nguyên có nhiều Thánh nhân như vậy, tại sao phải đi học một thần côn của phương Tây? Cho nên, sau khi hắn lên ngôi, việc làm thứ nhất chính là thiết lập hệ thống lịch năm.

Nhưng, trong bộ “Đường Thư”, đối với một đoạn câu chuyện Cái Nhiếp ám sát, sử gia đã chọn bút pháp của Xuân Thu, sơ lược.

Trường sóc mang theo một luồng gió sắc bén từ trên trời giáng xuống.

Đột nhiên xảy ra ám sát, khiến cho rất nhiều người bất ngờ không kịp trở tay. Nhưng Chung Ly Muội là người phản ứng trước hết, gạt tay tránh thoát một cây trường sóc, nghiêng thân liền chắn trước người Lưu Khảm. Đại sóc vung lên, chỉ nghe keng một tiếng, đánh bật trường sóc ra.

Nhưng người tới không vì vậy mà bị bất kỳ ảnh hưởng nào, hai sóc giao kích trong khoảnh khắc, y đột nhiên buông tay, từ trên người túm ra một thanh đồng kiếm màu xanh, lúc hai chân rơi xuống đất, giống như dẫm vào lò xo, bật lên, một vòng ánh sáng màu xanh đậm thẳng mà đến.

Tốc độ quá là nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta hoa mắt.

Chung Ly Muội la lên một tiếng kinh hãi, lui về sau vài bước, đột nhiên thu hồi đại sóc, trở tay quét ngang. Keng một tiếng, kiếm sóc giao kích. Trường sóc trong tay Chung Ly Muội lập tức biến thành hai mảnh. Người nọ nhún thân đánh tới, Chung Ly Muội không thể không nghiêng người tránh. Nhưng cái nghiêng người đồng thời cũng lộ ra người đằng sau. Người tới căn bản không để ý đến Chung Ly Muội, lao thẳng về phía Lưu Khảm.

Sắc mặt Lưu Khảm trong khoảnh khắc nhìn thấy người nọ xuất hiện, liền trở nên ngưng trọng. Đối với người này, hắn không lạ lắm chút nào. Chính là thiên hạ đệ nhất kiếm khách – Thanh Ngư Cái Nhiếp.

Lưu Khảm cũng hiểu rõ vì sao Cái Nhiếp lại đến đây!

Sau khi đánh chiếm Ngũ Nguyên thành, giết cả nhà Ô Thị Khảo, Lưu Khảm từng phái người đi tìm Cái Nhiếp. Thứ nhất, Cái Nhiếp là lão sư của Ly Khâu; thứ hai, hắn cũng không hy vọng sinh ra hiểu lầm quá lớn đối với Cái Nhiếp. Dù sao, bị một người như vậy nhìn chằm chằm, tuyệt không phải là chuyện tốt lành gì.

Thế nhưng mà phái người đi tìm hiểu, mới biết được mấy ngày trước khi Lưu Khảm công chiếm thành Ngũ Nguyên thì đã khởi hành, áp tải một số lượng hàng hóa tiến về phía Hung Nô rồi...

Lúc này mọi người cũng không có quan niệm mạnh mẽ về quốc gia dân tộc. Trên thực tế, đối với người sinh sống tại Yên Triệu mà nói, Hồ Lô cùng chư hầu không khác gì nhau. Cái Nhiếp khâm phục Lưu Khảm, không phải vì Lưu Khảm chống cự Hồ Lô, mà là vì xúc động chí khí của Lưu Khảm vũ dũng hơn người dùng mấy trăm người mà ngăn trở được mười vạn đại quân Hung Nô.

Theo Cái Nhiếp thấy, thời điểm Lưu Khảm khó khăn nhất, Ô Thị Khảo đã giúp đỡ hắn. Đó chính là ân cứu mạng.

Mà sau khi Lưu Khảm đến Hà Nam, chiếm gia nghiệp của Ô Thị Khảo, lại giết cả nhà Ô Thị Khảo, cái này chính là lấy oán trả ơn, chính là việc làm của bọn tiểu nhân. Đặc biệt sau khi Ô Ứng Nguyên bị Hung Nô giết, hận ý của Cái Nhiếp đối với Lưu Khảm lại càng thêm mãnh liệt. Nếu Lưu Khảm không cướp đi tài phú của Ô Thị bảo, Ô Ứng Nguyên sao phải tới cầu viện Mạo Đốn, cuối cùng rơi vào cái chết không toàn thây.

Nhưng Cái Nhiếp cũng hiểu rõ, lúc này Lưu Khảm không phải là Lưu Khảm đang gặp rủi ro ở Ô Thị bảo mấy năm trước. Võ lực của Lưu Khảm mạnh mẽ, là cuộc đời Cái Nhiếp hiếm thấy. Bên cạnh hắn muốn binh có binh, muốn tướng có tướng, cũng là chư hầu một phương. Nếu muốn ám sát Lưu Khảm, nhất định phải kiên nhẫn mới được. Nhất định phải một kích giết chết, nếu không mơ tưởng có lần sau. Vì thế, Cái Nhiếp một mực chờ đợi, đợi đến một thời cơ y cho là thích hợp. Theo Lưu Khảm đi tuần Hà Nam, tiến về Mã Ấp nghênh đón quân Tần, Cái Nhiếp lập tức cảm thấy được, đây là cơ hội thích hợp nhất. Sau khi Lưu Khảm tiếp nhận quân Tần, nhất định sẽ ở trong tâm tình hài lòng đắc chí, cảnh giác đối với xung quanh, tất nhiên cũng sẽ giảm đi. Đến lúc đó, y có thể ra tay ám sát.

Cái Nhiếp đến Mã Ấp, lẩn vào trong quân doanh. Nếu như ngày thường, với sự khống chế của Chung Ly Muội đối với bộ khúc, Cái Nhiếp cũng không dễ trà trộn vào. Nhưng may thay, khi bảy mươi nghìn quân Tần duệ sĩ tiến tới Mã Ấp, tiếp nhận tổ hợp lại. Toàn bộ Mã Ấp trong thời gian ngắn lâm vào trạng thái hỗn loạn, Cái Nhiếp thần không biết quỷ không hay lẩn vào trong đó.

Có câu nói, cừu nhân gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Cái Nhiếp với Lưu Khâm không coi là cừu nhân, nhưng ý muốn giết chết Lưu Khâm của Cái Nhiếp lại không có chút dao động nào. Ông dùng Thanh Ngư kiếm mới chế tạo, bức lui Chung Ly Muội, cất bước đánh tới Lưu Khâm. Nhưng không nghĩ ông vừa bức lui Chung Ly Muội, bên người Lưu Khâm lại xuất hiện Đồ Đồ, luận võ nghệ, Đồ Đồ không so được với Chung Ly Muội, nhưng ở dưới trướng Lưu Khâm cũng là một tay rất giỏi.

Cái Nhiếp lại bị cản lại một lần nữa.

Mà Chung Ly Muội ở một bên cũng đối một thanh thiết đao, động thân gia nhập vào cuộc chiến. Y nhìn ra được, Đồ Đồ không phải là đối thủ của Cái Nhiếp. Chỉ hai ba hiệp, Đồ Đồ liền bộc lộ sự yếu thế. Chung Ly Muội một tay cầm thuẫn, một tay múa đao, cùng Đồ Đồ hợp đấu với Cái Nhiếp. Mà Cái Nhiếp vừa thấy không giết được Lưu Khâm, trong lòng giận dữ không thôi. Tinh thần phấn chấn, Thanh Ngư kiếm trong tay ông biến ảo thành vạn đạo kiếm khí, giăng khắp nơi, đánh chiến cùng Đồ Đồ và Chung Ly Muội ở một chỗ. Cùng lúc đó, thân binh bên người Lưu Khâm cũng tuôn ra, vây kín ba người ở giữa.

Cái Nhiếp liếc nhìn, chỉ thấy Lưu Khâm đang đứng bên ngoài chiến đoàn, đang rất bình thản trầm ổn quan sát cuộc chiến. Trên mặt hắn tựa hồ còn mang theo một tia vui vẻ kỳ quái. Nụ cười này, trong mắt Cái Nhiếp không thể nghĩ ngờ là một nụ cười giễu cợt. Ông dồn khí xuống đan điền, trong miệng rống to một tiếng, chiêu số từ Thanh Ngư kiếm càng phát ra lừng lẹ ác liệt, cương mãnh...

Thanh Ngư kiếm này của Cái Nhiếp là đặc chế mà thành, cũng không truy cầu trình độ sắc bén mà chú trọng về trọng lượng.

Ông biết rõ, Xích kỳ trong tay Lưu Khâm là sắc bén tới bậc nào, bảo kiếm thông thường căn bản là không có cách nào chống lại được. Bảo kiếm không dùng được, vậy đổi lại là kiếm nặng Vô phong. Thanh Ngư kiếm dài bốn thước bảy tấc, hình như cá đang bơi, nhưng trọng lượng có khoảng năm mươi sáu cân.

Một thanh kiếm nặng như vậy, không kém chút nào so với các loại vũ khí búa rìu hạng nặng. Mỗi lần Chung Ly Muội và Đồ Đồ gặp trọng kiếm của Cái Nhiếp, cánh tay run lên, dần dần có chút ngăn cản không nổi.

- Chung Ly, Đồ Đồ, các người lui ra!

Lưu Khâm đột nhiên mở miệng, Cái Nhiếp nghe vậy cũng lùi lại đằng sau, Thanh Ngư kiếm đưa ngang trước người, cảnh giác nhìn Lưu Khâm, không dám thư giãn.

Ông biết rõ, Lưu Khâm đã muốn xuất thủ.

Thân sĩ hào cường Mã Ấp ra khỏi thành nghênh đón Lưu Khâm đã sớm dẹp sang một bên. Ở trên cổng thành, ba hàng xạ thủ vây Cái Nhiếp vào giữa, chỉ cần Lưu Khâm ra lệnh một tiếng, vạn tên cùng bắn, Cái Nhiếp phải để lại mạng sống.

Chung Ly Muội cùng Đồ Đồ lùi ra, cánh tay vẫn không ngừng run. Đồ Đồ nhận ra Cái Nhiếp, thật cũng thấy thua không oan uống, nhưng Chung Ly Muội lại chưa từng gặp Cái Nhiếp, thậm chí trước đó còn chưa nghe nói tới tên của Cái Nhiếp.

- Chủ công, lão già này là ai mà hung mãnh như vậy?

Lưu Khâm cười cười:

- Kiếm thuật inh, ngay cả Kinh Kha cũng không dám rút kiếm trước ông ta đấy. Ông ta tên là Cái Nhiếp, biệt hiệu Thanh Ngư, là lão sư của Ly Khâu.

-Ồ!

Chung Ly Muội đã hiểu rồi.

Kiếm thuật của Ly Khâu đã rất inh rồi, không nghĩ tới lão nhân trước mắt kia, đúng là lão sư của Ly Khâu, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ.

- Kiếm thuật của Ly Khâu không giống với ông ta chút nào!

- Mỗi người đều có con đường của mình, Ly Khâu có sư là Cái Nhiếp, chưa hẳn nhất định đi theo con đường của Cái Nhiếp, các người lui xuống đi.

Lưu Khám nói xong, nâng Xích kỳ chậm rãi tiến lên, chấp tay với Cái Nhiếp:

- Nhiếp huynh, đã lâu không gặp.

Râu tóc Cái Nhiếp dựng đứng, mắt hồ trợn lên.

- Bằng hữu của cuộc đời Cái Nhiếp, đều là hảo hán đỉnh thiên lập địa, không có cái loại người vong ân phụ nghĩa như ngươi. Cái xưng hô Nhiếp huynh này, Cái Nhiếp không đảm đương nổi.

Trong lòng Lưu Khám phát khởi một hồi...

- Cái đại hiệp, ta biết bây giờ ngươi hiểu lầm ta rất nhiều. Ta có thể nói cho ngươi là, ta giết Ô Thị Khỏa chính là chuyện vạn bất đắc dĩ mà thôi. Ta muốn có chỗ đứng ở Bắc Cương, liền ắt không thể thiếu được phải phát sinh xung đột với Ô Thị Khỏa. Không phải ta giết y thì chính là y giết ta... Huống chi, lúc đầu ta mời Ô Thị Khỏa tới Hà Nam, là hy vọng y có thể chống lại Hồ Lỗ, bảo vệ một phương bình an. Nhưng là y lại cấu kết với Nguyệt Thị và Hung Nô, ở Hà Nam vẽ đường cho hươu chạy. Cái đại hiệp, ngươi cũng là người hiểu chuyện, vì sao lại không thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta?

Cái Nhiếp nổi giận gầm lên một tiếng:

- Ta chẳng quản nỗi khổ gì cả, ta chỉ biết ngươi hại tính mạng của Ô Thị Khỏa. Khi ngươi gặp nguy nan nhất, chính Ô Thị Khỏa đã đưa tay ra viện trợ ngươi. Nhận một giọt nước ân tình của người, phải tương báo bằng cả nguồn suối. Còn việc y cấu kết với Hồ Lỗ, quan hệ gì đến ta?

Sắc mặt Lưu Khám âm trầm xuống.

- Cái Nhiếp, ta kính ngươi là hào kiệt đương thời, lại không nghĩ ngươi là mãng phu không rõ ràng thị phi, nặng nhẹ. Trước nay ngươi dám xưng là hiệp khách, nhưng ngươi có biết, chữ “hiệp” này giải thích thế nào không? Ô Thị Khỏa cấu kết Hồ Lỗ, không có quan hệ gì với ngươi sao? Vậy ngày y đưa Hồ Lỗ chiếm lĩnh Hà Nam, tàn sát bá tính Trung Nguyên ta, ngươi chính là tay sai, ngươi chính là đồng lõa. Người mang chữ “hiệp”, vì nước vì dân. Cái Nhiếp, ngươi không đảm đương nổi chữ “hiệp” này, nhiều nhất chỉ là kẻ có dũng lực, mà lại không biết thế nào là đại nghĩa, chỉ là một tên mãng phu.

Mặt Cái Nhiếp thoáng cái đỏ bừng lên, không phải đỏ vì xấu hổ, mà là đỏ vì phẫn nộ...

Từ khi ông xuất đạo đến nay, ai mà không kính ông là hiệp nghĩa vô song? Nhưng hôm nay ông lại bị Lưu Khám mắng là cái gì cũng sai, như vậy trong lòng làm sao lại không nổi giận.

- Cấu tặc, ta không sinh miệng lưỡi lợi hại với ngươi, hôm nay nhất định không buông tha ngươi!

Nói xong, Cái Nhiếp cất bước tiến lên, giương kiếm.

Lưu Khám chỉ cười lạnh:

- Trước kia ta kính ngươi là anh hùng, mới nhường ngươi ba phần. Không nghĩ tới ngươi lại không biết nặng nhẹ, không phân biệt được thiện ác, vẽ đường cho hươu chạy. Nếu như ngươi không biết chừng mực như thế, vậy đừng có trách ta không nhớ tình nghĩa năm xưa...

Xích kỳ trong tay hắn quay tít một vòng, Lưu Khám di chuyển chân, xoay người một cái, đón một kích của Cái Nhiếp.

Hai năm qua, Lưu Khám đích thực là không siêng năng như ban đầu. Đây không phải là do hắn lười biếng, mà là sự vụ quần thân, đã khiến hắn không có thời gian cả ngày luyện võ, luyện khí lực như trước đó nữa. Nhưng như vậy cũng không phải nói một thân công phu của hắn kém đi, ngược lại lại càng tinh tràm hơn. Xích kỳ vừa ra, thân như chớp. Bất kể là trên thân thể hay là phản ứng, Lưu Khám đều đang đứng ở trạng thái cao nhất. Xẹt qua như một dải lụa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, nhanh đến mức đã vượt ra khỏi thị lực cực hạn của mọi người. Mặc dù Cái Nhiếp nói rằng báo thù vì Ô Thị Khỏa, nhưng trong khoảnh khắc Lưu Khám xuất thủ, ông vẫn toát ra vẻ mặt ngưng trọng, trọng kiếm chậm rãi đưa ra.

Một nhanh một chậm, tất cả đều xảo diệu khác nhau. Kiếm Kỳ giao kích một chỗ, truyền đến như mưa rơi xuống lá chuối, tiếng vang đĩnh đĩnh đang đang không ngừng.

Đứng ở bên ngoài ba mươi bước, Chung Ly Muội có thể cảm nhận được sức gió của Xích kỳ và trọng kiếm, không khỏi cười khở một tiếng, lắc đầu.

- Chung Ly, người lắc đầu làm gì? Chẳng lẽ là Quân hầu rơi vào thế hạ phong?

- Ta làm sao mà biết!

Chung Ly Muội cười khở nói:

- Ta không thấy rõ ràng lắm động tác của hai người, nhưng chủ công đang công cuồng mãnh, hiện đang ở thế thượng phong.

- Vậy người lắc đầu...

Chung Ly Muội nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ là nhớ lại chuyện năm xưa gặp chủ công. Ha ha, khi đó chủ công chỉ là một Thương lệnh nho nhỏ nhưng võ nghệ đã rất cao rồi, nhưng so với hiện tại, chỉ sợ còn kém rất nhiều. Thân thủ của chủ công, càng ngày càng cao, làm ta cảm thấy mình càng ngày càng già. Năm đó ta còn có lòng tin đánh với chủ công được khoảng hai mươi hiệp, nhưng bây giờ, aizz...

Kia chính là ngụ ý, tự nhiên là không thể qua nổi hai mươi hiệp rồi!

Đồ Đồ nghe thấy những lời này, cũng nở nụ cười:

- Nếu người thấy chủ công động thủ liền có bộ dáng như vậy, vậy tương lai cùng Đại gia đánh một trận, người liền không có cảm giác rồi!

Chung Ly Muội nghe xong lời này, cũng cười.

Đánh với Lưu Cự ư? Chắc chắn là mình không qua được rồi... Lưu Cự sức lực lớn vô cùng, da dày thịt béo, người giao thủ với y không người nào là không bị chấn động đến choáng váng, hai ba lần xuống liền đứt khoát tiêu sái mà đi đời nhà ma. Chung Ly Muội thà rằng so chiêu với Lưu Khảm cũng không muốn luyện tập cùng Lưu Cự.

Trong thời gian hai người nói chuyện, chiêu số của Lưu Khảm và Cái Nhiếp cũng đã sinh ra biến hóa. Trọng kiếm của Cái Nhiếp giống như bắc, càng đánh càng nhanh, mỗi kiếm đâm ra lại phát ra một tiếng “xuy” vang lên, hiển nhiên đã đạt đến lực lượng cực hạn. Mà chiêu số của Lưu Khảm lại trở nên chậm dần. Đồng một hạ, tây một cái, nhìn về phía trên đều không có kết cấu. Nhưng Xích kỳ mang theo tiếng gió, lại càng ngày càng phát ra mãnh liệt, phạm vi khuếch trương cũng bắt đầu lớn hơn, hơn nữa một cờ đánh về phía Cái Nhiếp, khiến cho Cái Nhiếp có lực mà không phát ra được, lại phải lui về phía sau. Chợt thấy ông xuất kiếm càng ngày càng nhanh, nhưng lại vẫn lui về phía sau.

- Thái cực!

Cái Nhiếp nghiêng răng nghiêng lợi, phát ra hai chữ từ trong hàm răng.

Vốn dùng khí lực của Lưu Khảm đánh so với ông, lại dùng chiêu số lấy nhu thắng cương, mỗi một lần đều đánh cho ông muốn phát kinh lực mà lại bị ngăn lại, làm cho y khó chịu không thôi. Năm xưa ở Ô Thị bảo ông đã được lĩnh giáo chiêu số thái cực này của Lưu Khảm. Mấy năm qua, ông một mực tìm kiếm cách phá giải nhưng không thể vào được kỳ môn. Hôm nay lại gặp lại chiêu số như thế, Cái Nhiếp có chút không chịu nổi. Phải biết, so sánh với ba năm trước đây, lúc này bất kể là trên tinh thần hay sức mạnh, Lưu Khảm đang ở vào trạng thái cao nhất, vượt xa sự so sánh của ông.

- Ta liều mạng với người!

Cái Nhiếp bị dồn đến bên cạnh sông đào bảo hộ thành, lui thêm về sau nữa, chỉ có nước rơi xuống sông. Ông chợt quát một tiếng, trong giây lát, xoay người vùng tay, Thanh Ngư kiếm rời tay bay ra ngoài, một vòng ánh sáng lạnh, từ Thanh Ngư kiếm bay ra, đồng thời trong tay Cái Nhiếp, lại xuất hiện thêm một thanh đoản kiếm, thừa dịp Lưu Khảm vùng Xích kỳ ngăn cản Thanh Ngư kiếm, nhún người xông tới. Đoản kiếm mang theo một đạo kiếm quang, đâm thẳng hướng ngực Lưu Khảm... Tử mẫu kiếm, Cái Nhiếp đang dùng, chính là Tử Mẫu kiếm!

Gọi là Tử Mẫu kiếm, chính là bộ kiếm trong kiếm, khó lòng phòng bị.

Lưu Khâm cũng thật không ngờ Cái Nhiếp sẽ có chiêu số như vậy. Hắn vừa đánh bay Thanh Ngư kiếm thì Tử kiếm đã đến trước mắt, Lưu Khâm không kịp né tránh, chỉ nghe đinh một tiếng, Tử kiếm trúng ngay ngực.

Vốn trong lòng Cái Nhiếp vốn là vui vẻ, nhưng liền phát hiện ra có điều gì đó không đúng.

Tử kiếm đâm vào ngực Lưu Khâm, giống như có vật cứng gì đó ngăn cản lại, mà Lưu Khâm lúc này lại bước sang bên cạnh một bước, Xích kỳ nghiêng đâm một cái, Cái Nhiếp kêu thảm một tiếng, máu tươi bắn ra.

Chương 499-500: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (15-16)

Có lẽ với ánh mắt của hậu thế, Tử Mẫu kiếm không phải là vật gì không bình thường.

Ở hậu thế có một bộ phim tên là “Tân Long Môn khách sạn”, ở trong đó đại hiệp đường đường chính chính cũng sử dụng Tử Mẫu kiếm.

Nhưng ở thời Tần mạt, bị bầu không khí của Chiến quốc ảnh hưởng, đám người hiệp khách đều phần lớn dựa vào bản lĩnh của bản thân mà bình thường sẽ không sử dụng kỹ xảo. Giống như trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp, tình huống ám khí bay đầy trời này rất ít gặp. Cái gọi là trộm cũng có đạo, chính là đạo lý này.

Đặc biệt là nhân vật thanh danh như Cái Nhiếp, càng phải như vậy. Một lời bất hòa, rút kiếm giải quyết, không có gì lớn lao cả. Nhưng dùng Tử Mẫu kiếm, là thuộc về thủ đoạn hạ cấp, làm người trơ trên rồi.

Cái Nhiếp đã dùng đến Tử Mẫu kiếm đã cho thấy quyết tâm giết Lưu Khâm của ông đã kiên quyết đến cỡ nào. Ông muốn giết Lưu Khâm, Lưu Khâm tất nhiên cũng sẽ không khách khí. Nếu không phải hắn mặc bố giáp Bạc Nữ đưa trước khi đi, chặn lại được một kích trí mạng của Cái Nhiếp, chỉ sợ hiện tại đã là một cỗ tử thi rồi. Trong lòng giận tím mặt, Lưu Khâm quét ngang kỳ... Nhưng trong khoảnh khắc đánh trúng Cái Nhiếp, trong lòng hắn đột nhiên lại khẽ động, Xích kỳ chợt trầm xuống, chặt đứt một cánh tay của Cái Nhiếp.

Máu tươi phun tung tóe lên mặt Lưu Khâm.

Cái Nhiếp kêu thảm một tiếng, ngã vào vũng máu, Tử kiếm cũng theo cánh tay bị chém đứt, rơi trên mặt đất.

Mười thân binh nhanh chóng xông về phía trước, đao kiếm sáng loáng gác lên cổ Cái Nhiếp, đè chặt ông lại. Chung Ly Muội nhặt thanh Tử Mẫu kiếm từ dưới đất lên, đưa cho Lưu Khâm. Hào khí trên lưỡi kiếm bức người, nổi lên một vòng màu xanh lá, khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi.

- Chủ công, trên thân kiếm có độc!

Mặt Chung Ly Muội biến sắc, nhẹ giọng nói.

Trong lòng Lưu Khâm cũng không khỏi run lên, nhìn cái thanh kiếm chỉ dài ước chừng hai thước, rộng một chỉ này, sát ý trong lòng càng tăng lên.

- Chủ nhân, ngài không sao chứ?

Bạc Nữ ở trong đám người chạy tới, nhìn lỗ kiếm trên vạt áo, sắc mặt tái nhợt, giọng nói run run.

Lưu Khâm cũng âm thầm nghĩ mà sợ.

Nếu hắn không có mặc vào bố giáp này, chỉ sợ sớm đã toi mạng rồi.

Không nói gì khác, chỉ cần bị một kiếm kia làm rách một chút da thịt, thì hôm nay bản thân ta có lẽ phải bỏ mạng ở đây rồi...

Cười lớn một tiếng, Lưu Khâm hòa nhã nói:

- Bạc Nhi, nếu không có áo giáp hộ thân người đưa, hôm nay ta chính là lành ít dữ nhiều rồi.

Mặt Bạc Nữ tái nhợt, hiện lên một vòng đỏ ửng, cúi đầu, cái cổ trắng như ngọc bày ra một đường cong duyên dáng.

Lưu Khám nói:

- Bạc Nhi, người về phủ trước đi, Đồ Đồ bảo mọi người về hết đi, Chung Ly lập tức phái người tiến hành cảnh giới trong thành. Cái Nhiếp này có thể ban ngày ban mặt đi ám sát, tuyệt không phải là một chuyện tình cờ, cần phải cẩn thận điều tra.

- Dạ!

Lý Thành, Khoái Triệt nhìn nhau, ần ần đoán được tâm tư của Lưu Khám.

Mặt Cái Nhiếp đầy vết máu đen, tức giận quát:

- Lưu Khám, việc này chính là một mình ta gây nên, người đừng vội liên lụy đến người khác.

Lưu Khám thở phào một cái, chậm rãi đi đến bên người Cái Nhiếp, khoát tay bảo thân binh lui sang một bên. Cái Nhiếp hoàn hảo không chút tổn hại hấn còn không sợ, chứ đừng nói là Cái Nhiếp đã mất một tay... Ngồi xổm người xuống, lẳng lặng nhìn khuôn mặt không một chút huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy của Cái Nhiếp, hồi lâu sau Lưu Khám nói tiếp:

- Nhiếp huynh, uống cho người sống nhiều năm như vậy, còn được xưng là hào hiệp, vậy mà lại là cái đồ hỗn trướng không phân biệt thị phi.

- Lưu Khám, người có thể giết ra, đừng có làm nhục ta.

Lưu Khám thở dài:

- Ta không làm nhục người, mà là muốn nói với người một sự thực.

Vừa nói, hấn vừa khoát tay ý bảo để cho y sinh tới cầm máu cho Cái Nhiếp và băng bó miệng vết thương.

- Người nói ta vong ân phụ nghĩa, nhưng người có biết hay không, sau khi Ô Thị Khỏa vào chiếm giữ Hà Nam đã làm việc gì đối với ta?

Người có lẽ sẽ nói là ta vu oan hãm hại... ha ha, ta cần gì vu oan Ô Thị Khỏa y?

Ngắn ngủi trong hai năm, y cưỡng đoạt ba trăm dặm mục trường ở Kim Sơn, dê bò ngựa trong trường đều bị y chiếm lấy, nữ nhân thành Cù Diễm bị y cướp đi, nhiều tới bốn mươi bảy người, phạm là có chút tư sắc, người của Ô gia y chứ không phải là dùng danh bắt đào nô thì cấu kết quan phủ, tiến hành chà đạp.

Mười ba gia đình, tổng cộng sáu mươi bảy người bị y diệt môn.

Một trăm hai mươi sáu gia đình trôi giạt khắp nơi, hoặc là bị y đoạt đi làm nô, hoặc là bị y giết chết...

Chuyện như vậy, nhiều không kể xiết, mà vắn vắn chỉ trên đất Cù Diễm mà thôi. Cửu Nguyên, Tân Thành... trong bốn mươi bốn thành trì của Hà Nam, thì có tới mười bảy thành đều có án oan do Ô gia y gây nên. Nhiếp huynh, việc này ta khỏi cần phải nói, chỉ hỏi người một câu, nếu người cùng Ô Thị Khỏa y không có quan hệ gì, nếu sau khi nghe được những chuyện như vậy, người sẽ nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ vẫn tán thành việc làm của y?

Mặt Cái Nhiếp tái nhợt, hiện lên một vết khiếp sợ và hung ác nham hiểm.

Lưu Khám nói thêm:

- Nếu như Ô Thị Khỏa y chỉ là khi nam đoạt nữ, cưỡng đoạt dân tài, ta nói không chừng có thể để cho y một mạng, nhiều nhất là đưa y về Ô Thị. Nhưng y nghìn không nên, vạn không nên cấu kết Hồ Lô, ý đồ từ Hà Nam, chiếm Hà Bắc phong ốc, tự lập làm vương.

- Cái gì?

Lần này Cái Nhiếp giật mình thực sự.

- Y cấu kết người Hung Nô đem số lượng lớn đồng thiết đưa vào Long thành.

Theo ta được biết, Nhiếp huynh người đã từng giúp y áp giải hàng hóa mấy lần. Hung Nô là hạng người nào chứ? Bắt bách tính ta, giết người Tần ta, hủy gia viên ta... Mông Diêm tướng quân và Đại công tử cơ hồ đã tụ tập sức lực của một nửa nước ta mới đuổi được bọn chúng ra khỏi Hà Nam. Nhưng là bây giờ, người lại cùng với Ô Thị Khỏa kia đem đồng thiết bán cho người Hung Nô. Lúc này chúng nhỏ yếu, nhưng đợi khi mạnh mẽ về sau, chắc chắn sẽ ngóc đầu trở lại, lại họa hại đến cả triệu sinh linh ở đất Hà Nam! Một đám ác lang kia... mà Nhiếp huynh người chính là đồng lõa nuôi sói bán nước!

Cái Nhiếp thở ồ ồ, sắc mặt tái nhợt, càng đỏ như máu.

Thành danh đến nay, gian vọng tiểu nhân chết dưới kiếm của ông nhiều vô số kể, dù ai nghe thấy tên Cái Nhiếp của ông, đều phải duỗi một ngón cái ra khen ngợi một tiếng hảo hán. Người làm hiệp nghĩa, trọng tình trọng nghĩa, coi nhẹ chết của bản thân mình, xem luật pháp như cặn bã. Cái Nhiếp một mực không biết là trong đó có lầm lỗi gì, thậm chí cho rằng, là nam tử phải như vậy mới đúng. Nhưng là hôm nay, dĩ vãng ông xem trọng, lại bị Lưu Khảm mắng không đáng một đồng.

Tuy nói, Cái Nhiếp không hiểu được cái gì là đại nghĩa dân sinh, nhưng việc Hồ Lỗ giết hại dân sinh thì ông lại biết.

Sinh ra ở Du Thứ, ông đã gặp qua không ít thảm trạng bị Hồ Lỗ cướp bóc, nhưng chưa bao giờ có một lần, cho rằng những chuyện đó có quan hệ với ông.

Đúng hay là sai?

Những cảm xúc cứ tới ào ạt tới làm cho Cái Nhiếp cảm thấy trời đất quay cuồng.

Lý Thành thấy cảm xúc của ông bắt đầu kích động, lập tức sinh ra cảnh giác, khoát tay bảo thân binh chuẩn bị, chỉ cần Cái Nhiếp có chút không ổn, lập tức đánh chết tại chỗ. Lưu Khảm lại không thèm để ý chút nào, lẳng lặng nhìn Cái Nhiếp. Sau một hồi, Cái Nhiếp đột nhiên rống to một tiếng:

- Người đừng nói nữa!

- Được rồi, người không muốn ta nói, ta không nói nữa!

Lưu Khảm đứng dậy:

- Ta vẫn còn một câu nói kia, người làm hiệp, vì nước vì dân. Cái gì là hiệp? không phải là người cầm lấy kiếm, giết mấy cái tên tiểu nhân gian vọng, giết trừ mấy tham quan ô lại liền có thể được xưng một chữ “hiệp”. Nam nhi đại trượng phu, phải bảo vệ quốc gia, đỉnh thiên lập địa... Nhiếp huynh, chính người suy nghĩ cẩn thận một chút, nếu như cảm thấy lời ta nói không đúng, người còn có tay trái, cầm kiếm tới giết ta đi.

Nói xong, hắn nói với y sinh:

- Chẩn trị cẩn thận cho Nhiếp đại hiệp!

Một người thân binh dẫn ngựa tới, Lưu Khảm xoay người lên ngựa, đi vào trong thành, không thèm nhìn lại Cái Nhiếp một cái.

Nếu như nói trước đó trong lòng hắn còn mong hiệp khách, như vậy hiện tại, hắn đã không hề lưu luyến rồi... Cái gọi là hiệp khách, thì như thế nào?

Lão tử mưu được nghiệp lớn của thiên hạ, cùng với người phạm tội như người, sao có thể nói giống nhau?

Trong khoảnh khắc này, tâm tư Lưu Khảm đã không còn nghĩ cái gì là “ngang hàng”, “dân chủ”. Trong bất tri bất giác, hắn đã lột xác trở thành một nhân vật có thể bao quát thương sinh. Cái Nhiếp, thiên hạ đệ nhất kiếm khách... có là gì đâu!

Lý Thành cùng Khoái Triệt thúc ngựa theo sau.

Y sinh kia ngoắc tay bảo y hộ binh tiến lên, dùng cánh nâng Cái Nhiếp lên.

Lúc này đây, Cái Nhiếp không còn giãy dụa, mà đã chìm vào mê man trên cang, thần trí ngày càng mơ hồ, đến cuối cùng đã hôn mê.

Mã Ấp lâm vào khủng hoảng.

Sau khi Lưu Khảm trở lại phủ nha, lập tức triệu tập ba người Khoái Triệt, Lý Thành và Chung Ly Muội.

- Chung Ly, người lập tức triệu tập đội ngũ, khởi hành suốt đêm, khống chế hai vùng Bình thành và Thiện Vô. Tra xét cẩn thận, đem những người tham gia ám sát bắt toàn bộ, tuyệt đối không thể buông tha một người.

- Dạ!

Chung Ly Muội đứng dậy định đi, lại bị Khoái Triệt gọi lại.

- Chung Ly tướng quân, người biết làm thế nào để điều tra sao?

Chung Ly Muội khẽ giật mình, nghi hoặc nhìn Khoái Triệt, sau đó ánh mắt lại chuyển về phía Lưu Khảm và Lý Thành, nhất thời có chút không hiểu.

- Xem ra người không có hiểu rõ dụng ý của chủ công rồi..

Khoái Triệt cười nói:

- Trên đường trở về ta nghe Thủ Thận nói, chủ công chuẩn bị phổ biến tân pháp ở Hà Nam. Ha ha, nếu là phổ biến tân pháp, liền không thể tránh khỏi sẽ xúc phạm tới lợi ích của một số người. Nếu như những người này đều là thành phần có quyền thế ở địa phương, chẳng lẽ không phải sẽ sinh ra đại sự sao?

Chung Ly Muội là một người chưa từng biết quanh co.

Y xuất thân từ thôn phu, tính tình cương trực, không thể nào đánh đồng với người như Khoái Triệt, từ một sự kiện có thể liên tưởng rộng lớn hơn.

Nhưng Chung Ly Muội có thể chấp chưởng một quân, được Lưu Khảm xem trọng, dù sao cũng không phải là kẻ ngu. Y rất nhanh đã hiểu được ý đồ của Lưu Khảm.

Lưu Khảm nói:

- Chung Ly, có thể người thấy như vậy không ổn.

Nhưng việc phổ biến tân pháp, đành phải làm như vậy. Giống như một bụi cây gai, muốn nắm ở trong tay, nhất định phải loại bỏ những cái gai kia. Cũng may, Hà Nam không thể so với Quan Trung tám trăm dặm Tần Xuyên năm xưa, hoang vắng, mặc dù là người có quyền thế, nhưng căn cơ cũng không sâu.

Cần giải quyết dứt khoát, Nhạn Môn vừa động, thì Vân Trung sẽ động; Vân Trung vừa động thì Cửu Nguyên, thậm chí là toàn bộ Hà Nam đều sẽ động.

Hà Nam sẽ chết bao nhiêu người, sẽ chảy bao nhiêu máu, chỉ nhìn vào thủ đoạn của Chung Ly người.

Nếu như người làm một cách hoàn mỹ, thì thân sĩ các nơi sẽ sợ hãi, tất nhiên sẽ giảm được rất nhiều phiền toái, ít chảy nhiều máu, ít người chết; nhưng nếu như người dây dưa dài dòng, chỉ sợ đến lúc đó, không khỏi máu chảy thành sông. Tóm lại, ta chỉ cần kết quả, không cần hỏi quá trình.

Khóe miệng Chung Ly Muội giật giật, chấp tay nói:

- Chủ công yên tâm, trong vòng mười ngày, ta chắc chắn giải quyết tất cả mọi vấn đề.

- Một mình người trấn thủ Nhạn Môn, không khỏi sẽ mệt một chút.

Ta sẽ phái Lý Trì qua giúp người... Mặt khác, người chỉ có thể thu nạp quan lại bản địa, không thể để cho chính vụ xuất hiện sự buông lỏng.

Còn có, việc tổ hợp của đại quân, cũng nhất định phải mau chóng giải quyết.

Ta dự tính, không đến hai tháng, đất Hà Nam ta phải nghênh đón một trận đại chiến rồi. Đến lúc đó, ta hi vọng người đã tiêu hóa được những binh mã này... Ủ, ta sẽ sai bạn nối khố Quán Anh của người đến, ngoài ra ta sẽ để Đồ Đồ ở lại giúp người, y chung quy cũng xuất thân từ đại doanh Lam Điền, hơn nữa còn là con cháu tướng môn. Với y cùng Lý Trì hai người đó tương trợ, mới có thể giúp người trấn trụ được những đệ sĩ nước Tần kia.

Lý Trì là con thứ của Lý Do, tinh thông Tần luật, giỏi dùng luật pháp, từng làm Trường sử Lạc Dương lệnh.

Đồ Đồ lại càng không cần phải nói, đó là con của tiền Quốc úy Đồ Tuy. Đồ Tuy về sau bởi vì chinh phạt Nam Cương thất bại mà chết, nhưng có thể ngồi được lên ghế chủ soái, tất nhiên có bản lĩnh của ông. Có hai người này hiệp trợ, ở một mức độ rất lớn, có thể giảm bớt tâm tình khẩn trương của quân Tần.

- Khoái Triệt, người lập tức phái người tới Đại quân liên hệ cùng Lý thiếu quân.

Nếu như ta đoán đúng, thế cục Sơn Đông này rất nhanh sẽ xảy ra biến hóa... Mong y nắm chắc thời cơ tự hành động. Một khi Lý thiếu quân hành động, Thủ Thận ở Vân Trung hiệp trợ, mau chóng ổn định lại cục diện Bắc Cương, tuyệt đối không thể để cho rung chuyển.

Khoái Triệt, Lý Thành đứng dậy tuân mệnh.

Mà Lưu Khâm thì ngồi trong đại sảnh, ngẩn người một lúc lâu.

Lại một bằng hữu ngày xưa trở mặt thành thù... Bản thân mình tự cho là hiên ngang lẫm liệt, nhưng trên thực tế, thực sự có như hần nói, vĩ đại như vậy?

Lưu Khâm trải một tờ giấy ra, do dự một chút, đặt bút viết.

Sau một lát, hần đem thư viết xong, gọi thân binh tới:

- Lập tức, cấp tốc tám trăm dặm, mang hai phong thư này đến Cù Diễn, một phong giao cho Tiêu Hà đại nhân, một phong khác... giao cho Ly Khâu.

Sự việc đã được kể rõ ràng rồi, Ly Khâu sẽ chọn lựa như thế nào đây?

Là ở lại hay là trở mặt thành thù với mình?

Không biết!

Lưu Khâm thực sự không biết, kết cục này, cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng gì.

Sắc trời cũng đã muộn rồi, Lưu Khâm đứng lên, quay lại phòng ngủ.

Bắc Cương tháng ba, khí lạnh đã hết. Ngoài phòng ngủ có hai cây hoa đào, hoa đào đang nở, rất mê người.

Bạc Nữ đang nằm tựa vào thư án, đang ngủ...

Xuân sam thật mỏng không che giấu được những đường cong uyển chuyển thành thực, một đầu tóc đen như mây, rơi xuống đầu vai, vài lọn tóc kia càng làm cho chiếc cổ trắng ngọc gợi cảm nửa kín nửa hở, đặc biệt trên người. Bước chân Lưu Khâm, nhẹ nhàng hơn một chút, đem một chiếc áo lớn, phủ lên người Bạc Nữ.

Ngồi xổm xuống, nhìn nữ tử đang ngủ say, Lưu Khâm sinh lòng cảm khái. Nếu không phải nhờ nàng, mình hôm nay chỉ sợ sẽ lãnh ít dữ nhiều. Về chuyện của Bạc Nữ, Lã Tu cũng đã ít nhiều nói với Lưu Khâm.

Chỉ là trước đây, Lưu Khâm cũng không để ý.

Bạc Nữ chỉ là một tiểu cô nương, lại không nghĩ sau một ngày đông đi qua, tiểu nữ nhi đã trưởng thành...

Sợi tóc toát lên mùi hương đậu khấu thơm ngát. Từ khi Bạc Nữ được đưa tới, có phần chú ý đến vệ sinh của chính mình, gội đầu nhiều lần. Món đồ như xà phòng cũng không phải là thứ khó tìm, với địa vị bây giờ của Lưu Khâm, tất nhiên là phải dùng một chút xà phòng cao cấp. Từ đó, trên người Bạc Nữ cũng liền theo hương thơm của loại xà phòng này.

- A!

Lưu Khâm có chút nhịn không được, đặt môi xuống lọn tóc của Bạc Nữ.

Đã rất lâu rồi không chạm tới nữ nhân, cẩn thận tính toán ra, từ khi hần rời khỏi Lâu Thương, trong khoảng một năm, thậm chí ngay cả Lữ Tu cũng chưa chạm vào. Không phải hần có mối nói cũ, phiền chán Lữ Tu. Thật sự trong một năm này, căn bản hần không có thời gian nghĩ đến những chuyện này.

Hiện nay, bảy trăm nghìn quân Tần nhập cốc, sắp tới phổ biến tân pháp. Đại sự ở Hà Nam đã dần dần bình ổn, tâm tình của Lưu Khâm cũng buông lỏng hơn.

Nhưng trong khoảnh khắc hần định hôn lên lộn tóc, Bạc Nữ gần đây ngủ rất cảnh giác, đột nhiên tỉnh dậy, vừa quay đầu, môi anh đào trong lúc lơ đãng chạm nhẹ vào môi Lưu Khảm.

Mặt Bạc Nữ đỏ bừng lên...

Mà chỉ cái chạm nhẹ này, tựa hồ thoáng cái thổi bùng lên ham muốn gần một năm bị đè nén trong thân thể Lưu Khảm. Hần vươn tay ôm lấy Bạc Nữ vào trong ngực. Bầu ngực mềm mại của cô gái nhỏ nhắn xinh xắn Giang Nam, mặc dù cách một tầng áo xuân, nhưng lại rõ ràng rơi vào trong tay Lưu Khảm.

Hần không kiềm chế được cúi đầu xuống hôn lên chiếc cổ tuyết trắng, tinh tế trơn mềm như ngọc. Thân thể Bạc Nữ thoáng cái cứng ngắc, theo bản năng muốn tránh thoát, nhưng có thể nào tránh thoát được bàn tay lớn của Lưu Khảm. Bộ ngực gợi cảm cách quần áo va chạm, làm cho nàng cảm thấy toàn thân nóng lên, tứ chi vô lực. Mà Lưu Khảm cũng có thể cảm nhận được hai đầu vú cương lên, hần chạm đến, dục vọng trong lòng lập tức càng tăng lên.

Hần ôm lấy Bạc Nữ, cởi từng lớp áo ra. Xuân sam rơi xuống, cơ hồ không có bất kỳ ngăn cản nào, Lưu Khảm đứng dậy, nâng Bạc Nữ lên, ôm chặt lấy bờ eo thon nhỏ nhắn làmột tầng da của Bạc Nữ run rẩy. Trong miệng nàng vốn là một tiếng thét kinh hãi, chợt phát ra thành một tiếng rên rỉ yếu đuối.

- Xin chủ nhân... hạnh ...!

Hạnh, ý chính là “việc kia”, cũng là từ chuyên dụng của người trên đối với hạ nhân.

Lời còn chưa dứt, Lưu Khảm đã hôn lên môi Bạc Nữ, quần áo rơi xuống, da thịt kề sát, ngã xuống giường...

Một tiếng yêu kiều, đã mang đến một đêm vô tận gió trăng!

Sáng sớm, Lưu Khảm tỉnh lại. Bạc Nữ lười biếng nằm trong lồng ngực hần, một lộn tóc che trên mặt, mang theo một mặt xuân tình.

Nhìn kỹ, cô gái trẻ này không phải là rất xinh đẹp, nhưng lại có một vẻ gợi cảm đặc biệt. Vẻ quyến rũ đặc biệt của nàng, nếu không nhắm nháp, tuyệt không thể cảm nhận được tư vị mỹ diệu trong đó. Tâm thần Lưu Khảm rung động, ngón tay xẹt qua đường cong lả lướt của Bạc Nữ, đổi lấy một tiếng rên rỉ mềm mại...

- Quân hầu, có mật báo từ Hàm Dương!

Ngay khi Lưu Khảm đang nhiệt huyết sôi trào, ngoài đình viện lại truyền đến một thanh âm giết chết phong tình.

Mật báo Hàm Dương?

Lưu Khảm khẽ giật mình, dục vọng lập tức bị đánh tan.

Bạc Nữ cũng tỉnh táo lại, mắc cỡ “ưm” một tiếng, dùng chăn che mặt lại, chỉ lộ ra một áng tóc.

Lưu Khảm khẽ hôn một lộn tóc:

- Bạc Nhi, nàng ở lại tĩnh dưỡng một chút, ta đi xử lý chút công vụ... lát nữa ta bảo người tới hầu hạ nàng dậy.

- Đứng!

Bạc Nữ xấu hổ đỏ mặt nhưng nghe Lưu Khảm nói vậy vẫn kéo chăn xuống.

- Chủ nhân cứ đi làm việc đi, Bạc Nhi không việc gì, lát nữa tự mình dậy là được.

Nghĩ đến chắc là sợ người khác trông thấy mà xấu hổ rồi... Lưu Khảm cười cười xoay người ngồi dậy, nói vọng ra ngoài:

- Lập tức lệnh cho Khoái tiên sinh tới, mật báo đưa đến thư phòng đi.

- Dạ!

Tiếng bước chân xa dần, Lưu Khảm cũng mặc quần áo.

Bạc Nữ cố gắng đứng dậy, lông mày không khỏi cau lại, hạ thân không ổn làm cho nàng ít nhiều có chút khó chịu. Nhưng nàng vẫn dịu dàng hầu Lưu Khâm mặc quần áo. Chỉ là trong quá trình mặc, hai bàn tay to của Lưu Khâm, không biết bao nhiêu lần dính chặt tới bầu ngực nở nang kia.

- Triệu Cao sẽ hạ thủ đối với Chương Hàm?

Trong thư phòng, Lưu Khâm xem xong mật báo, không khỏi sửng sốt...

Chương 501-592: Phủ Việt Long Trì, Lưu thị lập quốc (17-18)

Triệu Cao nổi lên sát tâm đối với Chương Hàm, đó là chuyện từ xưa đến giờ.

Thứ nhất, Chương Hàm là người Lý Tư đề bạt lên, Lý Tư là người đã chết trong tay lão, Chương Hàm có tâm báo thù cho Lý Tư hay không, không biết được.

Mà thứ hai, Chương Hàm cầm trọng binh trong tay. Một người không bị Triệu Cao khống chế, trong tay lại cầm trọng binh, trước sau chẳng phải làm cho người không yên tâm.

Điểm thứ ba, Chương Hàm cũng là Thiên mệnh, lại càng làm cho Triệu Cao không thể không sinh lòng căm hận.

Nhưng nếu chỉ kể đến ba điểm trên, còn chưa đủ sức làm cho Triệu Cao hạ quyết tâm ra tay đối với Chương Hàm. Dù sao, chiến cuộc ở Sơn Đông, hiện nay có thể gọi là thối nát. Hoàn toàn do Chương Hàm một tay chèo chống, mới kéo dài được cho đến bây giờ. Triệu Cao tuy dục vọng quyền lực rất nặng, nhưng cũng không phải là kẻ ngu. Khi con rể Diêm Nhạc đem pha với lão, Triệu Cao thậm chí còn mắng mỏ Diêm Nhạc, bắt Diêm Nhạc không được phép nhắc lại chuyện này.

Như vậy, tại sao đột nhiên Triệu Cao lại hạ quyết tâm giết Chương Hàm cơ chứ?

Nguyên do chính là do một người!

Chiến cuộc ở Sơn Đông chậm chạp không có động tĩnh, làm cho Triệu Cao cũng cảm thấy buồn bực. Đặc biệt là Đồng Ế chiến bại, vứt bỏ mất ba vùng Toánh Xuyên, Trần quận và Nam Dương, quả thực đã dọa cho Triệu Cao một kích. Chiến cuộc thối nát ở Sơn Đông, nhân tâm Quan Trung bất định, đã xuất hiện một vài thanh âm phản đối. Đây hết thảy, Triệu Cao mặc dù lo lắng, lại cũng không lo lắng. Với nội tình của nước Tần, tuy chiến cuộc nhất thời bất lợi, nhưng cũng không phải là không thể vãn hồi.

Về phần dân ý...

Cứ gác qua một bên đi thôi!

Triệu Cao cầm đồ đao trong tay, chẳng lẽ lại còn sợ một đám người quê mùa sao? Nếu quả thật bắt đầu náo động lên, cũng có thể rất nhẹ nhàng mà giải quyết vấn đề.

Đêm hôm ấy, Triệu Cao xử lý xong chính vụ, từ nội cung về đến nhà.

Lão chưa kịp ngồi vững, thì hạ nhân đến bẩm báo:

- Hàm Dương lệnh cầu kiến!

Hàm Dương lệnh, chính là Diêm Nhạc, con rể của Triệu Cao. Tuy nói Triệu Cao rất sủng ái Diêm Nhạc, nhưng ngoài mặt, quy củ lại không thể thiếu.

- Để cho y vào đi!

Triệu Cao một mỗi nói một câu.

Hai tỷ nữ xinh đẹp mang đến món súp dê, hương thơm ngào ngạt. Triệu Cao xé vài mẩu bánh mì chấm vào súp dê, vừa đưa tới miệng thì Diêm Nhạc vội vã chạy vào, vừa vào đến cửa liền kêu to:

- Thừa Tướng không xong rồi, thừa tướng không xong rồi!

- Khốn kiếp, lão phu đang ngồi yên ổn ở đây, ngươi kêu oang oang cái gì?

Diêm Nhạc thở hồng hộc, trên trán đầy mồ hôi, khẽ giật mình, chợt hiểu mình sơ hở trong lời nói, vội vàng quỳ xuống mà nói:

- Cha, ngài đứng nóng giận, là hài nhi nóng vội, trong lúc nhất thời nói sai, ngài tuyệt đối đừng để trong lòng!

Diêm Nhạc để tỏ lòng hiếu kính của mình với Triệu Cao, sau khi thê tử qua đời, dứt khoát gọi Triệu Cao là “cha”

Triệu Cao mắng:

- Cái tên gốc nhà người, về sau nói chuyện phải cẩn thận một chút... được rồi, có chuyện gì nói đi, chớ có ấp a ập úng.

- Hài nhi vừa mới bắt được một người!

Triệu Cao chau mày, nhưng không nổi giận.

Lão biết rõ, Diêm Nhạc muện như vậy đến tìm lão, quyết không thể là chuyện nhỏ, vì vậy nhẹ gật đầu, lẳng lặng nhai nuốt bánh mì, uống súp dê, đợi Diêm Nhạc nói tiếp.

Diêm nhạc nói:

- Hài nhi bắt được người này lúc đang ở trong thành, hành động vô cùng lén lút. Hài nhi bắt hắn lại, khám trên người được một phong thư. Cha người có biết người nọ là ai, vâng mệnh ai, đến tìm ai không?

- Tên gốc nhà người, có lời thì nói đi!

Diêm Nhạc run run, không dám lần nữa thừa nước đục thả câu nữa.

Hắn từ trong tay áo lấy ra một phong thư, bên ngoài có dấu ấn tín, nhưng đã bị phá hủy...

- Người tới từ Hàm Đan?

Triệu Cao giật mình, buông bát đĩa, có mỹ tử nữ lập tức dâng nước để Triệu Cao rửa tay, sau đó lại có người lấy khăn lau khô.

Lão cầm thư lên, ngoài miệng vẫn như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Diêm Nhạc, Hàm Đan có thư tới, chắc chắn chiến sự tiền phương có biến hoá, lẽ ra thư được gửi đến phủ Thái Úy trước, do đại tướng quân xem xét. Người chặn lại thư là muốn làm gì? Nếu như chậm trễ đại sự, xem Đại Tướng quân...

.

Lão vừa nói một cách giả dối, vừa mở thư ra, xem một chút, Triệu Cao âm thầm hít một hơi khí lạnh, sắc mặt lập tức biến thành u ám. Ngón tay, nhẹ nhàng đập lên mặt bàn, sau một lát hắn ngẩng đầu đối diện với Diêm Nhạc nói :

- Người nói, Chương Hàm đột nhiên sao lại yêu cầu rút về Quan Trung, rốt cuộc là có mục đích gì?

Thì ra, bên trong bức thư, Chương Hàm mơ hồ biểu đạt ý nguyện của mình.

Y cho rằng hôm nay Sơn Đông thế cục đã thối nát không chịu nổi, muốn thủ thắng, tuyệt đối không phải mười ngày có thể giải quyết. Trước mắt, vấn đề mấu chốt nhất là quân sĩ luân phiên ác chiến, và đã trải qua đại bại ở Cự Lộc, tâm tư đã chán ghét chiến tranh, không thích hợp tiếp tục ở Sơn Đông giao phong.

Vì vậy, Chương Hàm mới hướng Doanh Anh thỉnh cầu rút về Quan Trung.

Dùng Đại Hà làm ranh giới, trấn giữ mấy đại quan ải, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Trong thư Chương Hàm còn cụ thể phân tích: Sơn Đông chư hầu hôm nay đã bằng mặt không bằng lòng, hai bên đều có lòng nghi kỵ lẫn nhau.

Chỉ là ngại một địch nhân của nước Tần, nên tạm thời còn nể mặt nhau.

Nếu như quân Tần vào thời điểm này rút ra khỏi Sơn Đông, bảo vệ Quan Trung, chư hầu vô vọng phá Quan Trung, sự hợp tác cũng tùy thời mà tan vỡ. Tiếp đó, chư hầu Sơn Đông... giữa Triệu, Tề, Sở, Ngụy không thể tránh khỏi phát sinh xung đột. Mà quân Tần chỉ cần nghỉ ngơi và hồi phục chút ít thời gian tại Quan

Trung, không cần quá lâu, nửa năm là đủ. Lại lần nữa xuất hiện ở phía đông Hàm Cốc Quan, giết trở về Sơn Đông, nhất định có thể không tốn nhiều sức lực mà tiêu diệt sạch chur hầu.

Đạo lý, đích thực là một đạo lý.

Nhưng vấn đề ở chỗ, thư là gửi cho Công tử Doanh Anh mà không phải cho Triệu Cao.

Chương Hàm cũng không làm gì sai, trong luật của Đại Tần, chiến sự là do Thái Úy chưởng quản. Mà Doanh Anh là Thái Úy phủ Đại Tướng Quân, gửi cho hắn cũng không thể coi đó là vấn đề lớn. Nhưng là trong lòng Triệu Cao, đối với Doanh Anh cùng Chương Hàm có một tia cảnh giác.

- Diêm Nhạc, người thấy thế nào?

Diêm Nhạc nói:

- Cha, cái này chỉ sợ là mảnh khoé của Chương Hàm!

- Nói rõ xem nào?

- Ngài nghĩ xem, Chương Hàm kia là người của Lý Tư... Còn Doanh Anh chính là người dòng dõi tôn thất. Nếu như hai người kia liên hợp lại, chỉ sợ bề hạ cũng áp chế không nổi. Cha, ngài một lòng vì Đại Tần vất vả, nhưng cuối cùng cũng chỉ là người ngoài, chỉ sợ những người kia sẽ mưa đổ làm loạn.

Những lời này, nói đúng tâm khảm của Triệu Cao

Để cho Doanh Anh đảm nhiệm chức Đại Tướng Quân, nói toạc ra chính là một thỏa hiệp của Triệu Cao đối với Doanh Anh.

Lúc Lý Tư còn khống chế quyền hành. Triệu Cao để giải quyết Lý Tư, liền cần một minh hữu mạnh mẽ, mà Doanh Anh là thích hợp nhất.

Vì vậy, hai người liên thủ giết chết Lý Tư .

Triệu Cao được như ý nguyện làm đến Thừa Tướng, mà Doanh Anh lại nắm giữ Thái Úy phủ.

Ngay từ đầu, Triệu Cao cũng không thấy được có gì không đúng. Nhưng theo sự phát triển của cuộc chiến Sơn Đông, Triệu Cao cảm giác, càng ngày càng không có cách nào không chế Thái úy phủ rồi.

- Diêm Nhạc, người về trước đi, trông chừng tốt người kia cho ta.

- Cha, ngài chẳng lẽ...

- Câm miệng, chuyện cơ mật đại sự bậc này, người tạm thời đừng đưa ra tới kiến. Ta đều đã có chủ trương, người sau khi trở về, ít trêu đùa nữ nhân, thành khẩn một chút cho ta.

- Vâng!

Diêm nhạc không dám lần nữa xen vào, vội vàng đáp ứng, ngoan ngoãn lui xuống .

Triệu Cao trong phòng đi tới đi lui, chấp tay sau lưng, tự hỏi phía sau phong thư này, phải chăng đã ẩn tàng một ít sự tình không muốn người khác biết?

Nguyên một đám tỳ nữ cầm như hến, đến cả thỏ mạnh cũng không dám.

Ai cũng biết, tính tình Triệu trung thừa không tốt lắm, làm không tốt vô cùng có khả năng sẽ giết người thật!

- Người đâu!

- Dạ!

Triệu Cao nói:

- Lập tức cho gọi Bách Lý chiêm sự tới, nói ta có chuyện muốn cùng hắn thương nghị.

Bọn hạ nhân vội vàng đáp lời, nhanh chóng rời khỏi phòng. Triệu Cao lại ngồi xuống, cầm thư lên đọc đi đọc lại, sau một khoảng thời gian, hừ lạnh một tiếng.

Ước chừng thời gian một nén hương , Chiêm sự Bách Lý Thuật Chiêm sự phủ đang trong lúc ngủ mơ bị đánh thức , thậm chí ngay cả quần áo cũng không kịp sửa sang lại, hoảng hoảng hốt hốt đi tới trước mặt Triệu Cao . Trong lòng y âm thầm bất an, còn cho là mình đã làm sai chuyện gì, sắc mặt không khỏi tái nhợt .

- Bách Lý ngồi đi!

Triệu Cao ý bảo Bách Lý Thuật ngồi xuống, lại để cho người dâng rượu, nước .

- Bách Lý à, chúng ta quen nhau cũng đã hai mươi năm rồi nhỉ!

Bách Lý một mực cung kính trả lời:

- Hồi Trung thừa, qua mười bảy ngày nữa là vừa vặn hai mươi năm.

- Hai mươi năm... Ha ha, nhoáng một cái chúng ta đều già rồi... Bách Lý, trước kia ta có chút đối với người không tốt, hôm nay liền mời người một chén, mong người chớ có để trong lòng.

Bách Lý trong lòng khẽ run lên, gượng cười nói:

- Trung thừa, ngài vì sao lại nói thế.

Triệu Cao nói:

- Bách Lý, chúng ta đều là người không còn toàn vẹn, ở trong mắt người ngoài, không là cái gì. Đừng nhìn ta hôm nay phong quang vô hạn, nhưng trên thực tế...

Ai, càng là như thế, chúng ta nên càng đoàn kết đúng không?

- Trung thừa nói chí phải!

- Ta nghe nói, trước kia người thao diễn ca múa, nhận mấy cái khuê nữ, có chuyện này hay không?

Bách Lý Thuật cả mặt đều trắng bệch, cố tự trấn định nói:

- Làm phiền Trung thừa quan tâm, lúc ấy nghĩ đến chính mình mệnh khổ, cho nên làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Triệu Cao nghe vậy cười ha hả.

- Bách Lý, đây sao lại coi là chuyện ngu xuẩn? Có mấy người vừa ý bên cạnh chiếu cố người, cũng thật là một chuyện tốt. Như vậy đi, người đem tên mấy nữ nhi đó nói cho ta...ta phái người đem các nàng đưa qua. Lớn tuổi rồi, bên người không có tri kỷ chiếu cố, cũng thật sự là không thoải mái.

Bách Lý mạnh mẽ đè nén tâm tình khẩn trương, cười nói:

- Như thế, phải đa tạ Trung thừa rồi!

Triệu Cao đang nói chuyện đó, bỗng đột nhiên chuyển đề tài:

- Bách Lý, gần đây trong cung có chuyện gì phát sinh sao?

Bách Lý trông mắt đảo quanh, cẩn rằng mạnh một cái giống như hạ quyết tâm, tiến lên nhanh hai bước, quỳ gối trước mặt Triệu Cao.

- Trung thừa, Bách Lý đáng chết!

Ánh mắt Triệu Cao sáng lên, nói khẽ:

- Bách Lý, người làm cái gì vậy? Có lời hãy từ từ nói, tại sao lại có bộ dáng như thế này?

- Trung thừa, Bách Lý...

Bách Lý khóc rùng rùng:

- Không đối gạt trung thừa, khởi điểm Bách Lý đích thật là có chút oán trách Trung thừa, cảm thấy Trung thừa đối đãi với ta quá bạc. Đặc biệt là hai nữ nhi của ta bị Hàm Dương lệnh giết chết, trong lòng ta, là giận mà không dám nói gì ah.

- Há, có chuyện như này sao?

Triệu Cao khẽ giật mình, sau đó liền vội vàng đứng lên, đi đến trước mặt Bách Lý diu y đứng lên:

- Tên khốn kiếp đó càng ngày bạo ngược? Ta thật sự là không biết ah... Nhưng là Bách Lý à, người nên cùng ta nói một tiếng mới được a, chúng ta nói như thế nào cũng là bạn cũ. Vì tiểu súc sinh kia mà làm tổn hại đến tình nghĩa, quả là không đáng.

Bách Lý đùa giỡn kiểu này, có thể nói là diễn đến xuất thần nhập hóa .

Y vừa nức nở vừa nói:

- Trước đó vài ngày, ta bởi vì chuyện nữ nhi, tại trong tửu quán uống rượu. Có một ngày, có người tới tìm ta, nói là dẫn ta đi gặp một người. Ta đi theo, nhưng đến lúc đó mới biết được, người gặp ta chính là Đại Tướng Quân!

Khóe mắt Triệu Cao giật giật hai cái.

- Đại Tướng Quân tìm người làm gì?

- Y cho ta trăm dật hoàng kim, nói là ta tìm một cơ hội thích hợp, để cho hắn một mình gặp mặt bệ hạ.

- Há?

Trên mặt Triệu Cao lộ ra một vệt cười lạnh:

- Vậy người có làm hay không?

Bách Lý Thuật nghiêm mặt nói:

- Trung thừa, thời gian gần đây nhất bệ hạ đòi phải đi Lương Sơn cung chơi đùa, thời điểm binh hoang mã loạn này, ta sao dám đồng ý. Trấn an bệ hạ còn chưa kịp, làm sao có thời giờ bận tâm đến chuyện của Đại tướng quân? Cho nên đến bây giờ, vẫn chưa từng dẫn kiến.

- Bách Lý, người một lòng suy nghĩ vì bệ hạ quả nhiên là trung thành và tận tâm a!

Trong lòng Triệu Cao, buông lỏng một chút. Sắc mặt lạnh lùng trong lúc đó cũng biến mất hẳn, thay đổi lại là một bộ dáng ôn hòa vui vẻ.

- Việc này ta đã biết rồi, người về trước đi.

- Dạ!

Bách Lý Thuật cúi người hành lễ, lui ra khỏi phòng.

Đúng lúc này, Triệu Cao nói thêm:

- Sáng sớm ngày mai, ta sẽ để cái tên ngốc Diêm Nhạc kia tự mình đưa thiên kim đến phủ. Bách Lý a, chúng ta đều lớn tuổi rồi, cần chăm sóc mình nhiều hơn mới phải. Về sau người gặp khó khăn gì, người tuyệt đối đừng giấu diếm ta.

- Thuật dù ấu chảy đầu rơi, cũng phải báo đại ân của Trung thừa!

Bách Lý Thuật đi rồi.

Nhưng Triệu Cao lại không ngủ được...

Nếu như chỉ là một phong thư của Chương Hàm, vậy cũng chưa nói rõ vấn đề gì. Nhưng là Doanh Anh muốn một mình gặp Hồ Hợi? Lại xuất phát từ rắc rối tâm gì đây? Mà nếu cả hai một khi đã liên hệ...

Trong lòng Triệu Cao run lên một cái.

Doanh Anh là muốn gây chuyện! Thoáng một cái lão đưa ra một cái kết luận như vậy, khóe mắt cũng co giật càng ngày càng lợi hại. Nếu như Doanh Anh cùng Chương Hàm liên hợp lại, hai mươi vạn quân Tần quay lại Quan Trung, vậy Triệu Cao lão tất nhiên sẽ chết không có chỗ chôn! Không được, tuyệt đối không thể để cho Doanh Anh thực hiện được.

Sắc mặt Triệu Cao âm thầm, bồi hồi trong phòng đến hơn nửa đêm, rốt cục hạ quyết tâm: Y đã bắt nân, vậy đừng trách ta bất nghĩa!

Sau khi Lưu Khâm nhận được mật báo từ Hàm Dương, vốn còn muốn dừng lại ở Nhạn Môn một chút thời gian, lần này không còn kịp nữa rồi! Hắn lập tức lệnh cho Chung Ly Muội điều ra ba nghìn kỵ quân, tăng thêm binh mã đi theo hắn, tổng cộng là năm nghìn người, cùng ngày khởi hành lên đường chạy về Cù Diễn. Đồng thời, hắn lại để cho Lý Thành lập tức quay lại Vân Trung quận, lệnh cho Khoái Triệt ở lại Nhạn Môn quận, phối hợp với Chung Ly Muội.

Trước khi lên đường, hắn bí mật triệu kiến Khoái Triệt.

- Lão Khoái, ta có một dự cảm!

Khoái Triệt nghe vậy, lập tức cả kinh, trợn to mắt nhìn Lưu Khâm.

Cũng khó trách y có phản ứng như vậy, bởi vì dự cảm của Lưu Khâm thường thường đều rất linh nghiệm. Những cái khác không nói, chỉ nói đến việc Vương Ly thảm bại tại Cự Lộc, ai có thể đoán ra kết quả này? Nhưng Lưu Khâm lại rõ ràng đoán được, hơn nữa vô cùng chuẩn xác, điều này làm cho Khoái Triệt làm sao không kính phục cơ chứ?

- Triệu Cao không giết chết được Chương Hàm, cũng không khống chế được binh mã dưới trướng Chương Hàm.

Khoái Triệt không dám mở miệng, yên lặng ở một bên lắng nghe.

- Nếu Triệu Cao không giết chết được Chương Hàm, như vậy Chương Hàm tất sẽ phản... ngược lại y cũng không sao cả, chỉ là binh mã dưới trướng y, chỉ sợ khó có thể bảo toàn.

Khoái Triệt hít một hơi, lập tức hiểu rõ hàm nghĩa trong lời Lưu Khâm.

Hoàn toàn chính xác, nếu Chương Hàm đầu hàng, vậy hai mươi vạn quân Tần dưới trướng y cũng tất yếu cùng nhau quy hàng. Vấn đề ở chỗ, quân Sở có bao nhiêu nhân mã? Bọn họ có thể cho phép, hoặc là nói khống chế được hai mươi vạn quân Tần này sao? Cái khác không nói, chỉ cần áp chế được Chương Hàm, hai mươi vạn quân Tần này cũng không cách nào bảo toàn được. Bỏ mặc rồi đi? Điều này tất nhiên là không có khả năng... Như vậy, khả năng nhất chính là dùng thủ đoạn thông thường.

Cái gì là thủ đoạn thông thường?

Giết tù binh!

Từ thời Xuân Thu chiến quốc đến nay, giết tù binh đã là một án nhìn mãi cũng quen.

Xa thì không nói, nhưng chỉ nói đến trong vài chục năm lúc Thủy Hoàng Đế thống nhất sáu nước, chuyện giết tù binh đã xuất hiện đầy rẫy. Đám người Vương Tiễn, Lý Tín, Mông Vũ, người nào không có từng giết hại tù binh đại quy mô? Càng đừng nói tới “Nhân đồ” Bạch Khởi tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử!

Người Tần giết tù binh không nương tay, chư hầu giết tù binh, cũng sẽ không biết nương tay.

Hai mươi vạn quân Tần...

Theo lời Lưu Khâm nói, có thể không đành lòng nhìn Hai mươi vạn quân Tần bị giết; nhưng với Khoái Triệt mà nói, Hai mươi vạn quân Tần này, có thể giữ được một nửa, cho dù là ba phần, đối với Lưu Khâm mà nói, sẽ sinh ra tác dụng lớn đến mức nào đây?

- Ta phái người, điều Tần Đồng tới đây.

Lưu Khâm nói khẽ:

- Tần Đồng ở trong quân Sở, nắm giữ mấy mật tuyến. Người và y hợp tác với nhau, tốt nhất là có thể bảo toàn những quân Tần kia.

Đây là một việc rất khó khăn.

Bởi vì những quân Tần kia không phải ở tại Nhạn Môn quận, cũng không phải ở tại Hà Nam, mà là đang ở trong quân Sở. Liên hệ như thế nào? Xúi giục như thế nào? Nghênh nạp như thế nào? Trong lúc này liên

lực đến rất nhiều phương diện, cũng không phải là trong một sớm một chiều là có thể giải quyết xong toàn bộ. nhưng Khoái Triệt là người nào? Đó là đệ nhất mưu thần dưới trướng Lưu Khảm! Nghe vậy, sau khi trầm ngâm một lát:

- Chủ công yên tâm, Triệt nhất định đem hết toàn lực.

- Vốn ta muốn đợi lão Lục trở về, nhưng bây giờ xem ra, sợ là không còn kịp nữa rồi.

Đoán chừng lão Lục qua vài ngày nữa là đến, sau khi người gặp y, bảo y ở lại. Có ba người các người, ta cũng an tâm.

Cứ như vậy, Lưu Khảm an bài mọi việc thỏa đáng, sau đó rời khỏi Nhạn Môn quận.

Dọc theo đường đi, một nắng hai sương, cả ngày lẫn đêm, liền không cần phải nói. Sau mười lăm ngày, Lưu Khảm cùng binh mã đã đến ngoài thành Cù Diễn.

Văn võ quan viên Cù Diễn, dưới sự suất lĩnh của Tiêu Hà, ra khỏi thành nghênh đón.

- Lão Tiêu, đường đá kia là sao vậy?

Lưu Khảm chỉ tay ra ngoài thành, trên con đường ở phố Trúc thông tới hàng Kim Sơn, nhin không được tò mò hỏi.

Tiêu Hà thấp giọng nói:

- Đây là chuyện kể tiếp Công Thúc tiên sinh an bài. Một mặt có thể giải quyết vấn đề sinh kế của bách tính nhàn tản, mặt khác...

Sau khi Công Thúc tiên sinh nhận được mật báo từ Hàm Dương về, liền phái người xây dựng tế đàn ở trên núi.

Còn có, Công Thúc tiên sinh còn nhấn nhủ, nói là khi Quân hầu vừa về tới, mời lập tức đi gặp y, có chuyện vô cùng quan trọng cần bàn bạc.

Trong lòng Lưu Khảm hơi hồi hộp một chút.

- Lão Tiêu, lập tức theo ta đi gặp tiên sinh.

Đều có quan viên đi an bài binh mã xa trạm, Lưu Khảm cùng Tiêu Hà vội vã chạy tới phủ đệ.

- Lão Tiêu, sức khỏe tiên sinh gần đây như thế nào?

Trên mặt Tiêu Hà mang vẻ lo lắng, khẽ nói:

- Hai ngày trước khi gặp mặt Thiệp Gian tướng quân còn đỡ một chút; nhưng bây giờ lại rất suy yếu... An Kỳ và Bạch Thuật đã cạn kiệt toàn lực, nhưng nghe ý của bọn họ, tiên sinh có thể kéo dài tới bây giờ, đã là cực hạn. Chậm nhất vừa vào đông, chỉ sợ tiên sinh cũng...

Sẽ thế nào?

Tiêu Hà cũng không nói gì nữa, nhưng Lưu Khảm có thể nào lại không rõ.

Nhưng đột nhiên có một tầng khí lạnh xông lên đầu, theo bản năng bước nhanh hơn, đi vào cửa trạch viện của Công Thúc Liêu.

Người phụ trách chăm sóc Công Thúc Liêu chủ yếu là hai người Bạch Thuật và Thích Cơ. Bạch Thuật là con rể của Lý Do, từng nhậm chức trong thái y viện, y thuật cũng có chút in. Nhưng khi Lưu Khảm nhìn thấy Bạch Thuật, sắc mặt của y có vẻ rất khó coi, cũng vô cùng mệt mỏi.

- Tiên sinh hiện tại thế nào?

Bạch Thuật tiến lên chào, rồi sau đó thấp giọng nói:

- Tiên sinh bây giờ là gượng chống đỡ, nhưng phong tà nhập xương cốt, đã khó cứu chữa... Ti hạ cùng An Kỳ tiên sinh cho rằng, tiên sinh tối đa có thể kéo dài đến mùa thu. Nhưng sau khi nhập thu, e là có dùng linh đan diệu dược, cũng không có tác dụng gì nữa.

Lưu Khám hít sâu một hơi, vỗ vỗ bả vai Bạch Thuật:

- Đừng quá áy náy, các người cũng đã tận lực rồi!

Hôm nay, đã là đầu tháng tư rồi.

Dựa theo thời tiết, ước chừng không quá ba tháng, Công Thúc Liêu sợ sẽ...

Đối với kết cục này, Lưu Khám cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý. Không phải là hắn không thông y thuật, tất nhiên cũng biết, tình trạng cơ thể của Công Thúc Liêu. An Kỳ cũng thế, Bạch Thuật cũng vậy, đã lấy hết toàn lực. Nếu không, dựa theo chẩn đoán trước kia, liền không qua khỏi được mùa xuân.

Hắn vuốt vuốt hai gò má:

- Hiện tại có thể đi vào gặp tiên sinh sao?

- Tiên sinh vừa tỉnh ngủ, Thích Cơ đang ở bên trong giúp ông ăn uống. Chủ công muốn vào cũng được, nhưng không thể quá lâu... Hiện tại tiên sinh cần nhất chính là tĩnh dưỡng.

- Ta hiểu rồi!

Lưu Khám nhẹ gạt đầu, cùng Tiêu Hà liếc nhau, hai người một trước một sau, đẩy cửa đi vào phòng.

206. Chương 503 - 510

Chương 503-504: Phủ Việt ở Long Trì, Lưu thị lập quốc (19-20)

Cách lần trước gặp Công Thúc Liêu, chớp mắt đã hơn sáu mươi ngày.

Lưu Khám nhớ rất rõ, lúc hắn cùng chuyện trò với Công Thúc Liêu trước khi hắn đi tuần thị vùng đất Hà Nam. Công Thúc Liêu khi đó, tuy rất gầy gò, nhưng tinh thần có vẻ vẫn không đến nỗi nào. Ít nhất vẫn còn có thể ngồi dậy, pha trà nói chuyện, trông có vẻ khá hơn rất nhiều. Ấy vậy mà thoáng một cái, gặp lại Công Thúc Liêu, Lưu Khám đã sắp không nhận ra được ông nữa rồi. Không chỉ gầy gò khô héo, mái tóc màu xám trắng, nay đã trắng toát như tuyết.

- Phụ Thân!

Lưu Tần chăm sóc bên cạnh, thân hình tiều tụy.

Không chỉ Lưu Tần, Lữ Tu và Vương Cơ cũng có mặt ở đây, thấy Lưu Khám bước vào, mấy người vội vàng đứng dậy. Nhưng động tác lại cẩn thận từng li từng tí một, sợ tạo ra gió. Cái thứ bệnh tà phong này sợ nhất là gặp gió. Nếu là ở đời sau thì căn bệnh này của Công Thúc Liêu cũng chẳng là gì cả, nhưng ở trong cái thời đại này lại vô cùng nghiêm trọng. Lưu Khám tuy am hiểu y thuật, nhưng rốt cuộc không phải xuất thân chính quy, không tránh khỏi thiếu thốn.

Công Thúc Liêu mở to mắt.

- Tất cả lui ra, ta có mấy lời này, muốn nói với Quân Hầu.

Công Thúc Liêu nhẹ giọng nói, Lưu Khám gạt gạt đầu, khoát tay, ý bảo mọi người lui ra, chỉ còn lại Lữ Tu và Tiêu Hà ở bên cạnh.

Lữ Tu phụ trách chăm sóc, còn Tiêu Hà thì phải chuẩn bị ghi chép bất cứ lúc nào.

Công Thúc Liêu nói:

- Dưới gối có một phong thư, mời Quân Hầu xem.

Lữ Tu vội vàng tìm thấy một phong thư dưới gối đưa cho Lưu Khám.

Lưu Khám nhẹ nhàng ngồi xuống, mở thư ra, nhìn lướt qua một lượt, nhưng chợt khê giật mình, trong lòng có chút nghi hoặc.

- Quân Hầu, người có muốn nắm giang sơn hay không?

Lưu Khám do dự một chút, gật đầu nói:

- Đã đến nước này rồi, Khám đương nhiên hi vọng có thể nắm giữ giang sơn.

- Muốn có giang sơn, những gì Quân Hầu đã làm cho tới bây giờ đều rất khá. Nhưng còn thiếu một thứ, đó chính là Quan Trung....

- Quan Trung?

- Từ xưa đến nay, đã xác định nắm giữ thiên hạ, thì trước tiên phải có được thuyết pháp của Quan Trung. Tần Xuyên tám trăm dặm, Kim Thành ngàn dặm là vùng đất giàu có .

Mà bách tính Quan Trung, trước nay đơn thuần lương thiện nhanh nhẹn dũng cảm. Quan Trung có năm trăm vạn bách tính nước Tần, là nơi Quân Hầu đặt chân. Từ khi Võ Vương phạt Trụ, phượng gáy Kì sơn đến nay, có được Quan Trung là có được thiên hạ, mất Quan Trung thì thiên hạ cũng mất. Vì thế Quân Hầu muốn có giang sơn, trước tiên bắt buộc phải chiếm được Quan Trung.

Công Thúc Liêu nói một hơi, rồi thở hồng hộc.

Lữ Tu vội vàng vuốt ngực cho ông, khẽ nói:

- Tiên sinh, ngài bây giờ không nên kích động, từ từ nói, từ từ nói.

A Khám đã quay lại, ngài có gì muốn dặn dò, sau này còn khối thời gian mà. Tuyệt đối đừng nhất thời nóng vội, từ từ nói, đừng kích động!

Lưu Khám nhìn những quầng đỏ hiện lên trên sắc mặt nhợt nhạt của ông, cũng sợ hãi vô cùng.

Công Thúc Liêu nhắm mắt lại, sau một lát bình tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi:

- Quân Hầu, bây giờ ngài đã hiểu dụng ý của ta chưa?

Lưu Khám đưa thư cho Tiêu Hà, Tiêu Hà xem qua, không nói năng gì.

- Muốn đoạt được, trước phải tới!

Lưu Khám nhẹ giọng nói:

- Tiên sinh muốn ta trình lá thư đầu hàng này, là để tạo mối quan hệ gần gũi hơn với bách tính Quan Trung, không biết có đúng không?

- Nếu ta đoán không sai thì, sau khi Triệu Cao đánh Công Tử Anh, giết Chương Hàm, chẳng bao lâu, Quan Trung ắt sẽ gặp phải tình cảnh nguy cấp. Đến lúc đó, bọn họ nhất định sẽ tìm cách cầu cứu viện binh. Mà Quân Hầu chiếm cứ vùng Hà Nam, đây chính là lựa chọn hàng đầu của Triệu Cao. Quân Hầu có thể lấy tư thái cần vương, tiến vào Quan Trung.... Khi đó, bách tính Quan Trung đương nhiên sẽ chào đón, Quân Hầu có thể thuận thế giết Triệu Cao, thay đổi thời thế.

Nhưng mà, nước Tần dùng luật pháp cai trị Quan Trung đã hai trăm năm nay, Quân Hầu còn phải thận trọng, làm thế nào để bình ổn tâm tư dân chúng trong Quan Trung.

Tự cổ âm dương tương sinh, cương nhu kết hợp... Quân Hầu đã có thể nghĩ ra điều kì diệu trong đó, tự khắc hiểu rõ, cái đạo lí thống trị vừa cương lại vừa nhu này.

Đây là Công Thúc Liêu đang nhắc Lưu Khám, Doanh thị thống trị Quan Trung, từ Thương Quân cải cách đến nay, vô cùng mạnh mẽ.

Có thể là một thời, không thể là một đời, không phải là nói phát luật này không đúng, mà là phải nắm giữ có lỏng có chặt, cương nhu hòa hợp mới được.

Lưu Khám nhớ lại trong lịch sử, ước pháp tam chương của Lưu Bang ở Quan Trung.

Đương nhiên là sau khi Lưu Bang chiếm được thiên hạ, luật pháp đại Hán không chỉ có ba chương. Ở một mức độ nào đó, luật pháp đại Hán vẫn kế thừa một số ưu điểm của gia pháp, lại kết hợp với tư tưởng của nho gia và đạo gia, mới dần dần hoàn thiện. Cái gọi là ước pháp tam chương đó, chả thà nói đó là một thủ

đoạn bốn cột của Lưu Bang. Nhưng điều này cũng hoàn toàn chứng minh lời của Công Thúc Liêu, trị quốc cần có chặt có buông, cương nhu kết hợp.

- Trị đại quốc, như nấu cá nhỏ?

Một nụ cười thấp thoáng hiện lên trên gương mặt Công Thúc Liêu.

Tuy ông cười rất khó coi, nhưng điều đó chứng minh rằng, Lưu Khâm không hề hiểu sai.

-Tiên sinh chịu khó nghỉ ngơi, đừng vận động nhiều nữa.

Lưu Khâm ghé sát tai Công Thúc Liêu, nói khẽ:

- Chuyện của Thiệp Gian tướng quân, ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Như trước đã nói, để lãnh quân cánh hữu trấn thủ Tịnh Châu; Chung Ly Muội sắp đảm nhiệm Tả Lĩnh quân Ứng lang tướng, kinh lược Sơn Đông. Ta sẽ đích thân lĩnh trung quân, nhất định sẽ chiếm được Quan Trung kính dâng lên tiên sinh.

Công Thúc Liêu nhắm mắt lại.

Điều này có nghĩa là:Ta mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Lưu Khâm liếc nhìn Tiêu Hà và Lữ Tu một cái, ba người rón rén đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Công Thúc Liêu đột nhiên lại nói:

- Quân Hâu, thời cơ sắp đến rồi, phải chuẩn bị cho sớm, phục quốc phải thuận theo thiên mệnh!

Lưu Khâm khẽ gật đầu, chợt tỉnh ngộ ra.

Hắn đứng ở cửa cúi đầu sát đất chào, nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng.

Phục quốc, thời cơ rốt cuộc đã chín muồi chưa?

Mấy người như Lữ Tu ở lại chăm sóc Công Thúc Liêu.

Lưu Khâm kêu Vương Cơ thông báo cho nội trạch, bảo với Khâm lão phu nhân rằng hắn đã trở về....

Chỉ là hắn bây giờ vẫn không có cách nào qua vãn an được, bởi vì những chuyện phải làm, còn đầy ra đấy. Tiêu Hà và Lưu Khâm bước vào trong thư phòng, ai ngồi chỗ nấy.

Tiêu Hà nói:

- Chủ công, có ba tin vui, trước tiên báo cho Vu Quân Hâu biết.

- Xin tiên sinh cứ nói.

- Thứ nhất, Tịnh Châu vẫn cày bừa vụ xuân bình thường, trải qua mấy tháng nghỉ ngơi và phục hồi, số người đã tăng lên đến năm vạn người.

Theo dự đoán của lão Tào, chỉ cần không có thiên tai gì lớn, đến cuối năm, số lương thực Tịnh Châu thu hoạch cũng có thể cung ứng ười vạn người.

- Rất tốt!

Lưu Khâm gật đầu không chút biểu cảm, không ý kiến gì.

- Thứ hai, Ngô Thần đã nộp kế hoạch xây dựng khu vực Diêm Trì rồi.

Bởi vì lúc ấy Quân Hâu đi thẳng đến Nhạn Môn đàm phán với Thiệp Gian tướng quân, nên chưa thể kịp thời thông báo được. Công thúc tiên sinh và tôi cả gan quyết định, phê chuẩn kế hoạch xây dựng Diêm Trì của Ngô Thần. Hôm nay đã bắt đầu khởi công xây dựng, theo công báo Ngô Thần hôm qua đưa tới, tất cả đều ổn cả.

Việc xây dựng Diêm Trì, đã thu hút gần ba vạn người dân địa phương đi khởi công trước.

Dự tính đầu xuân năm sau, chúng ta có thể tự cung cấp muối ăn rồi. Đồng thời, Ngô Thần còn chuẩn bị lấy Diêm Trì làm chỗ dựa, tăng cường lực xây dựng. Trong báo cáo của hắn nói, dự tính có thể trong vòng ba năm, số người vùng Diêm Trì sẽ tăng từ năm vạn lên tám vạn người....tất cả kế hoạch đều ở đây.

Tiêu Hà nói xong, cầm một cuốn công văn bày ra trước mặt Lưu Khám.

Lưu Khám vẫn không truyện trò, trầm tư không nói.

- Chuyện thứ ba là, dựa theo luật hộ tịch mới phổ biến, các nơi đã bắt đầu cắt tỉa.

Nhưng mà trước mắt vẫn còn chút trở ngại, nhưng mấy ngày trước, Chung Ly tướng quân mượn cơ hội tẩy trừ hương thân hào tộc Nhạ Môn Quận, những nhà giàu có khắp các nơi đều tranh nhau thay đổi thái độ. Thống kê theo luật mới thì, trước mắt đã lược ra được bảy mươi tám vạn người. Trong đó chưa tính người trong Vân Trung quận và Nhạ Môn quận, nếu gộp lại, nhân khẩu ba quận vào khoảng từ hai mươi bảy đến ba mươi vạn, ước khoảng một trăm năm mươi vạn người.

- Hả?

Lưu Khám ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc.

Vốn tưởng lược ra trăm vạn nhân khẩu đã kinh khủng lắm rồi, ai ngờ...

Hắn mỉm cười:

- Theo ta thấy, áp lực thường có thể trở thành động lực. Sĩ thân hào tộc ở biên cương phía bắc, lại bớt chút áp lực, phải là nhiều hơn tí mới đúng.

Nói xong, hắn dẹp công văn qua một bên.

- Tiêu tiên sinh à, nói hết tin vui rồi, nên đến tin xấu đi thôi!

Tiêu Hà sắc mặt có chút thay đổi, có phần hơi ngượng ngùng.

Y do dự một chút, lấy ra một phong thư, đưa cho Lưu Khám.

- Quân Hưu, Ly Khâu đi rồi!

- Hả?

- Sau khi nhận được thư của Quân Hưu, đêm đó Ly Khâu đã tìm đến ta.

Hắn nói, hắn không hận Quân Hưu. Chuyện của Cái Nhiếp, hoàn toàn không liên quan gì đến Quân Hưu. Nhưng tất cả hiệp nghĩa mà Quân Hưu nói, hắn không biết rõ lắm, cũng không hiểu. Cho nên muốn ra ngoài học hỏi, nghĩ cách hiểu ý nghĩa thực sự của cái hiệp chi đại giả mà Quân Hưu nói. Nhưng lúc sắp đi, hắn cầu xin Quân Hưu buông tha cho Cái Nhiếp....Trong lúc suy nghĩ, ta đã viết một bức thư, kêu hắn đích thân đến Nhạ Môn quận.

- Thật không ngờ rằng....

Theo bước chân của Ly Khâu, bây giờ hắn cũng đến Nhạ Môn quận rồi.

Trong lòng Lưu Khám lúc này vẫn cảm thấy có chút hụt hẫng.

Ly Khâu đi rồi, đi lựa chọn con đường hiệp nghĩa cho chính mình rồi! Tuy sớm có sự chuẩn bị cho chuyện này, nhưng Lưu Khám vẫn hi vọng Ly Khâu có thể ở lại. Dù sao thì, con người Ly Khâu cũng không tệ, ban đầu khi Lưu Khám đưa hắn từ Ô Thị Bảo ra, lại không nghĩ rằng, sẽ có ngày hôm nay.

- Thôi, đi thì đi đi....

Lưu Khám nghĩ ngợi một chút, lại nói:

- Người lập tức phái người đi Nhạ Môn quận, nói với Chung Ly, đừng ngăn cản thấy trò Cái Nhiếp, hãy để cho họ đi.

Cái Nhiếp mất đi một cánh tay, đã không đáng để lo.

Lưu Khám cũng không muốn cạn tài ráo máng, cũng chẳng thèm so đo tính toán.

Trước mắt hắn còn quá nhiều việc chờ xử lý...có việc có thể giải quyết, nhưng có việc, lại không biết nên giải quyết thế nào.

Sau khi tiễn Tiêu Hà đi, Lưu Khâm ngồi một mình trong thư phòng, lấy một cuốn công văn từ trong ống trúc ra, bắt đầu trải lên mặt bàn.

Công văn do Tần Đồng bí mật chuyển tới, trong đó ghi chép lại rất tỉ mỉ, những hướng hành động của Lưu Cự.

Đúng vậy, đúng là Lưu Cự!

Thực ra từ hai tháng trước, khi Lưu Khâm vẫn còn ở Quảng Võ thành, cũng nhận được một bức mật thư.

Trong thư báo cáo: Vào một ngày nào đó, Lưu Cự đã gặp một người.

Xem hành trang, không phải là người địa phương, cùng nói chuyện với Lưu Cự suốt một lúc lâu. Sau đó sau khi chia tay, Lưu Cự đầy lòng tâm sự.

Theo những gì Hắc y vệ nghe ngóng được, người đó mua một căn nhà nhỏ trong thành Cù Diễn, làm nghề buôn bán nhỏ.

Căn cứ vào điều tra của sở hộ tịch, người này tên là Trương Thành, là người Thành Phụ.

Đây vốn chỉ là một chuyện vô tình, nếu xảy ra với người khác, cũng chẳng là gì. Tha hương ngộ cố tri mà, là chuyện tốt. Nhưng chuyện này lại xảy ra với Lưu Cự, thì lại không bình thường nữa. Hắc y vệ cũng không biết lai lịch của Lưu Cự, vì thế lúc đầu cũng không thêm để ý.

Thế nhưng sau đó, họ phát hiện Lưu Cự và Trương Thành thường xuyên gặp nhau.

Điều này đã thu hút sự chú ý của Hắc y vệ.

Sau đó nữa, Lưu Khâm cũng nhận được tin tức, sai người chuyển giao cho Công Thúc Liêu xử lý. Khi đó sức khỏe của Công Thúc Liêu vẫn khá ổn, vì thế rất dễ dàng phát hiện ra vấn đề bên trong đó, tiếp tục cho Hắc y vệ tăng cường giám sát Lưu Cự và Trương Thành, đồng thời ghi chép hết ngôn hành.

Ngày mười bảy tháng hai, Cự gặp Thành.

Ngày hai mươi mốt tháng hai, Thành đến nhà, Cự không xuất hiện.

Ngày hai mươi lăm tháng hai, Thành gửi thư cho Cự, chẳng mấy chốc, rời đi.

Ngày một tháng ba, Cự ra cửa tây, tình cờ gặp Thành....

Ngày mười bảy tháng ba, Cự Thành gặp nhau tại suối Kim Sơn, chẳng mấy chốc, tranh chấp, Cự rời đi...

Lưu Khâm nhắm mắt lại, để công văn sang một bên.

Nội tình của Lưu Cự hẳn biết quá rõ. Trên đời này, kẻ hiểu rõ Lưu Cự không nhiều, Vương Cơ, Khâm lão phu nhân, Khoái Triệt, Trình Mạc và cả Quán Anh. Ngoài những người này ra, nếu nói còn có người biết về Lưu Cự nữa, e là chỉ còn có Trương Lương. Trương Lương sinh ra ở Phụ Thành, Trương Thành cũng là người Phụ Thành....Mối quan hệ bên trong chuyện này, tự khắc không cần giải thích nữa. Vậy Trương Thành xuất hiện ở đây, chỉ nói rõ một vấn đề.

Trương Lương nhận ra Lưu Cự!

Lưu Khâm không biết nên xử lý chuyện này thế nào.

Với Lưu Cự, hẳn quả thực có chút cảnh giác, nhưng không thể phủ nhận, hẳn cũng giống như Lưu Cự mang một tình huynh đệ dị giới ngạo thiên. Ban đầu hẳn ở Lâu Thương, lúc giao đấu với Hạng Vũ, bị ám tiễn gây thương tích, Lưu Cự không nói nhiều lời, tóm lấy kẻ đó định báo thù cho hắn, điều này đã nói rõ hết tất cả.

Nhưng cuộc khảo nghiệm thực sự, giờ mới bắt đầu.

Lưu Cự sẽ lựa chọn thế nào đây?

Lưu Khâm thực sự vẫn không thông. Nếu đổi lại là người khác, hẳn có thể đoán ra đầu mối; nhưng Lưu Cự lại khác, y chân chất vẫn hoàn chân chất, nhưng tâm tư cũng không phải không có. Có lúc, người càng chân thật, lại càng khó đoán ra tâm tư của họ.

Có người gõ cửa thư phòng cộc cộc cộc cộc.

Lưu Khám ngẩng đầu lên nói:

- Vào đi!

Lữ Tu, bưng một cái mâm có bày một bát súp dê đi vào.

- A Khám, lúc bữa tối không đi vắng an mẹ, mẹ biết huynh phải lo đại sự, nên không quấy rầy, mẹ chuẩn bị cho huynh ít đồ ăn này.

Nàng đặt chiếc mâm lên trước mặt Lưu Khám, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Lưu Khám gần một ngày không ăn gì, nhưng không thấy đói chút nào, bát súp thịt hương vị đậm đà tràn ngập, cũng không khiến hắn cảm thấy thèm. Chỉ nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, lơ đãng cầm dụng cụ ăn lên. Lữ Tu nhìn bộ dạng của Lưu Khám, không kìm nổi khẽ thở dài một tiếng.

- Huynh như vậy, đại ca cũng như vậy, sao dường như ai cũng có tâm sự vậy.

Lưu Khám khẽ giật mình, quay đầu nhìn Lữ Tu hỏi:

- Đại ca làm sao vậy?

- Bình thường ăn khỏe như thế, nhưng thời gian gần đây, hình như có tâm tư gì đó. Chị dâu nói, huynh ấy thường thức dậy lúc nửa đêm, đứng trong vườn thở than ngắn thở dài. Hôm nay, lúc ăn cơm tối, huynh ấy cũng như con, tâm thần bất định....mẹ có hỏi, huynh ấy cũng không nói.

Hắn đương nhiên tâm thần bất định rồi, có lẽ lúc này, Lưu Cự cũng đang phiền não!

Lưu Khám khẽ gật đầu:

- Tu nhi, mấy ngày này, người chịu khó bầu bạn với mẹ, chuyện phía tiên sinh, để Bạc Nhi và Thích Cơ phụ trách chăm sóc là được rồi.

Ngoài ra... nàng giúp ta để ý một chút tình hình phía bên chị dâu.

Lữ Tu trước chỉ khẽ giật mình, rồi bỗng dưng im bật.

Nàng là một cô gái thông minh, cái kiểu trong lời có lời này của Lưu Khám, sao nàng có thể không hiểu ra hàm ý chứ. Bất giác mở to hai mắt, nhìn Lưu Khám.

Lưu Khám vỗ vỗ bờ vai đẹp của nàng:

- Chúng ta từ huyện Bái đi đến tình trạng ngày hôm nay, cũng không dễ dàng.

Càng như vậy, chúng ta càng phải cẩn thận và cảnh giác mới đúng. Ta không có ý gì khác, đại ca huynh ấy....sẽ đưa ra sự lựa chọn đúng đắn.

- Lựa chọn?

Lữ Tu nhẹ giọng hỏi:

- Đại ca định lựa chọn cái gì vậy? A Khám, có phải huynh đang che dấu chuyện của ta không?

- Chuyện này để sau hãy nói.

Câu này của Lưu Khám còn chưa phát ra, có tiếng bước chân nặng nề vọng lại từ phía hành lang bên ngoài phòng.

Liền sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, thân hình Lưu Cự như con gấu ngựa xuất hiện trước cửa phòng, chặn kín cái cửa. Bao nhiêu ngày nay không gặp, Lưu Cự trông có vẻ gầy đi, rất tiêu tụy, tinh thần cũng lộ ra vẻ mệt mỏi.

- Khám, ta có chuyện muốn nói với đệ!

Chương 505-506: Phủ Việt ở Long Trì, Lưu thị lập quốc (21-22)

Những ngày này, cuộc sống của Lưu Cự cũng không dễ dàng gì.

Một bên là chủ cũ cho gọi, còn một bên thì, tuy không phải người thân nhưng còn hơn cả người thân, khiến cho Lưu Cự có chút mù mịt. Đúng như những gì Lưu Khâm suy đoán, không thể dùng cách tư duy của Lưu Khâm, để xem xét cách nghĩ của Lưu Cự. Lưu Cự rất bộc trực, nhưng cũng chính vì thế, hắn rất dễ đi vào bế tắc. Người ta thường nói hai chữ trung nghĩa, Trương gia có công dưỡng dục đối với hắn, đối mặt với Trương Thành, Lưu Cự khó có thể đưa ra được lựa chọn.

Xem ra tên Trương Thành đó cũng là kẻ nhanh mồm nhanh miệng.

Nói là hiên ngang lẫm liệt, nhưng dường như ở cái thế giới này, Lưu Cự chỉ có một vị chủ nhân duy nhất đó chính là Trương Lương. Sống là người của Trương gia, chết là ma của Trương gia, chôn dưới đất cũng phải làm màu mỡ thêm cho đất Trương gia.....

Lưu Cự vốn có chút mờ mịt, bị Trương Thành nói thế, liền cảm thấy dường như mình nợ Trương gia một cái gì đó.

Nhưng chuyện thế này, hắn lại không thể nói với người khác được.

Thứ nhất là sợ bị người khác hiểu lầm, thứ hai là lo, hại đến tính mạng Trương gia.

Hắn càng như vậy, Trương Thành lại càng ép. Nhất là hôm nay Lưu Khâm quay trở về, khiến Lưu Cự càng cảm thấy áp lực chưa từng có.

Ngược lại lúc ăn cơm tối, Vương Cơ phát hiện Lưu Cự không bình thường.

Thế là sau khi về phòng, liền gặng hỏi Lưu Cự, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Cự cũng thừa sự không chịu đựng được nữa, nói hết mọi chuyện cho Vương Cơ nghe, quả thật khiến cho Vương Cơ sợ hết hồn.

- Cự, chàng tuyệt đối không được khinh suất!

Vương Cơ hoảng sợ nói:

- Chàng bây giờ tên là Lưu Cự, không phải là Trương Cầu. Chàng là người Lưu gia, là huynh đệ của Quảng Võ Quân, cái tên Trương Lương đó là cái thá gì chứ? Cần đến chàng thì đến tìm, khi không cần đến chàng, hắn có rút được giọt nước mắt nào không? Cự à, chàng là người, không phải là con chó của Trương gia....chàng hồ đồ cái gì chứ. Chàng nghĩ xem, nếu chàng đi rồi, mẹ sẽ buồn đến cỡ nào đây?

Mẹ tuổi đã già, sức khỏe lại ngày càng yếu.

Nếu chàng lại làm chuyện hồ đồ nữa, làm không khéo lại muốn làm mẹ chết vì tức, chết vì buồn sao?

Lưu Cự lắc đầu như lắc trống bỏi:

- Ta không có....

- Được rồi, thiếp bất kể rốt cuộc chàng nghĩ thế nào, nhưng chàng đã nói chuyện này với Công Thúc tiên sinh hay là đã nói với Quân Hầu chưa?

Lưu Cự thật thà đáp:

- Ta không biết phải làm sao bây giờ, thế nên chưa nói cho ai biết hết.

Vương Cơ thở dài một tiếng:

- Cự à, sao mà chàng lại ngốc đến thế? Nhị đệ vốn có chút kiêu dè, chàng gặp chuyện lớn như vậy, vậy mà ai cũng không chịu nói với? Chàng làm như vậy, chẳng phải là càng khiến cho nhị đệ kiêu dè hơn sao? Đi, lập tức đi nói nói với nhị đệ đi.

- Nhưng mà....

- Đừng nhưng mà nữa, chàng đi ngay bây giờ đi!

Lưu Cự cứ rầu rĩ trên suốt cả đoạn đường từ trong phòng đến thư phòng của Lưu Khâm.

Lưu Khâm ra hiệu cho Lữ Tu ra ngoài, sau đó khoát tay:

- Đại ca, đệ vẫn luôn chờ đợi huynh tới!

Lưu Cự khẽ giật mình:

- Khám, đệ cũng biết rồi hả?

Lữ Tu lúc này mới đi qua bên cạnh, khẽ nói:

- Đại ca, hai huynh đệ một nhà, có gì khó khăn, cứ nói ra là được rồi.

Huynh không nói, A Khám lại không tiện đi hỏi. Cả hai người đều nén việc này lại, cuối cùng, sẽ ngày càng rắc rối.

Nói xong, Lữ Tu liền đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại....

Lưu Khám và Lưu Cự đã nói những gì vậy?

Chả ai biết cả.

Lữ Tu chờ trong phòng đến sau nửa đêm, thấy Lưu Khám vẫn chưa trở về, không khỏi có chút lo lắng, thế là lén lút chạy đến thư phòng.

Kết quả là, không đợi nàng kịp chạy tới thư phòng, đã trông thấy hai gã như hai con gấu ngựa đang nâng ly cạ chén trong giếng trời bên ngoài cửa thư phòng.

Theo vẻ mặt của Lưu Khám và Lưu Cự thì hai bên đã hóa giải được nút thắt trong lòng rồi. Uống rượu, rồi chả biết điên điên khùng khùng nói lung tung những gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Hắc y vệ lên đường, tóm cổ Trương Thành.

Lại hai ba ngày nữa trôi qua, vợ chồng Lưu Cự và Khám lão phu nhân, rời khỏi Cù Diễn, đi Quảng Võ thành.

Dùng lời của Khám lão phu nhân là:

- Quảng Võ thành là thái ấp của Khám, cũng là mảnh đất đầu tiên của Lưu gia thuộc về mình, nàng đương nhiên phải đi xem rồi.

Giữa tháng tư, Triệu Cao ở Hàm Dương đột nhiên động thủ, bắt hết vợ con Doanh Anh công tử và Chương Hàm.

Hình như là cùng hôm đó, Tần nhị thế Doanh Hồ Hợi hạ chiếu: phanh thây Doanh Anh, tịch thu hết tài sản giết kẻ phạm tội; cả nhà Chương Hàm, đem tất cả chém đầu thị chúng. Đồng thời, Đình Ủy phát chiếu lệnh, tiến về Hàm Đan đuổi bắt Chương Hàm giải về Hàm Dương. Biến cố bất thành linh này, khiến cho tất cả không biết phải làm sao.

Cũng may là lúc quay về Hàm Dương nhậm chức trưởng sử Tư Mã Hân, sau hi biết được tin tức, lập tức ngày đêm xuất phát, chạy tới Hàm Đan.

Tháng năm, Chương Hàm ở Hàm Đan xuất bộ hàng Sở, hai mươi vạn quân Tần buông binh khí trong tay, bị quân Sở tăng tăng lớp lớp bao vây, trở thành tù binh.

Tin tức vừa truyền ra, kinh động cả thiên hạ.

Bất kể ai, sau khi nghe tin này, đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Quan Trung lại càng thấp thỏm lo âu, bách tính bốn tấu bầm báo, cứ như ngày hôm nay, thay đổi không bằng?

Đối với dân chúng Quan Trung mà nói, hai mươi vạn quân Tần cũng gần có một phần hai mươi phân lượng. Đương nhiên rồi, hai mươi vạn quân Tần này không phải tất cả đều là con cháu Quan Trung, nhưng ít nhất cũng có hai phần ba, đến từ Quang Trung. Điều này đối với bách tính Quan Trung mà nói, tin dữ này đáng sợ đến mức nào?

Trong chốc lát, cách nói Sở vong Đại Tần, lần nữa lại được lưu truyền.

Thanh thế của Hạng Vũ, ngày càng không thể ngăn cản được, địa vị trong chư hầu, không người có thể lay động.

Thay quận, thay huyện.

Yến Vương Hàn Quảng hùng hổ dẫn người ngựa của bộ mình xông vào thị trấn Đại Huyện.

Tên Hàn Quảng này, vốn là tiểu quan của Triệu Quận Thượng Cốc, sau khi Trương Nhĩ, Trần Dư lập Võ Thần làm Triệu Vương, Hàn Quảng liền đầu quân về dưới trướng của Võ Thần. Sau đó bị Võ Thần phái đi trấn an con dân nước Yến. Lại không nghĩ đến chuyện Hàn Quảng từng là tiểu quan của Thượng Cốc, ngay sau khi đến Yến, đã lập tức có được sự che chở của sĩ thân hào tộc địa phương. Đặc biệt là sau khi Vương Ly binh bại, đám hậu duệ nước Yên, liền ủng hộ lập Hàn Quảng làm Yến vương sống lại, vốn là người hào phú.

Thấy Lưu Khâm đứng vững vàng ở vùng Hà Nam, Hàn Quảng không khỏi có chút lo lắng.

Thế là y triệu tập hết tất cả nhân mã các vùng sở thuộc nước Yến, chuẩn bị trong cái vụ vận động phản Tần đầy khí thế này, kiếm chút lợi. Nhưng không nghĩ, sau khi y khởi sự, binh mã Ngư Dương tả Bắc Bình đều tập trung lại, nhưng binh mã Đại Quận trước nay vẫn luôn trung thành với y, lại không chút động tĩnh. Mấy lần thúc giục, phía Đại Quận trước sau vẫn viện cớ lương thảo không đủ, đang tự trừ bị để kéo dài, từ chối tiến quân.

Hàn Quảng lúc này thật sự lo lắng!

Thấy thế cục phía bắc Sơn Đông sắp ổn định, nếu y còn vẫn không hành động, e rằng đến canh cũng chẳng có mà húp.

Thế là đích thân đi chọn lấy ba vạn người ngựa, hùng hồn xuất phát. Nếu Đại Quận nghe lời y thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu vẫn không chịu nghe lời thì đừng trách y dùng biện pháp mạnh. Xuất phát từ quận Thượng Cốc, Tự Dương, ba vạn đại quân không gặp chút trở ngại trên suốt dọc đường hành quân chém giết Đại Quận, chưa hề gặp chút trở ngại nào.

Quận trưởng Đại Quận Từ Công phái người đưa tới một bức thư: Yến n vương, không phải ta không chịu xuất binh, thực sự là Đại Quận lương thảo thiếu thốn, không thể xuất binh được.

Nếu người không tin có thể đến xem.

Tên Từ Công này, với những gì Hán Quảng đã biết: Nhát gan, tham lam.....

Ngôn từ trong thư vô cùng khiêm tốn, khiến cho Hàn Quảng -tên tiểu quan ngày xưa cảm thấy đôi chút mãn nguyện.

Quân Yến dựng trại bên cạnh công trình trị thủy cách Đại Quận năm mươi dặm về phía đông bắc, Hàn Quảng mang theo đại tướng Tang Đồ, lãnh ba ngàn kỵ binh tới Đại Quận.

Cánh cổng Đại Quận mở rộng, nhưng Từ Công vẫn chưa ra đón.

Những người đứng ở cổng thành Đại Quận nghênh đón, là một chàng thanh niên chạc ba mươi tuổi.

Vóc dáng cao hơn bảy thước, thân thể thon gầy mỏng manh. Dưới bộ râu đen lay động, là bộ thanh sam, với một vẻ nho nhã không tả được.

Người thanh niên đó tiến lên, chấp tay nói:

- Hạ quan Lý Tử, tham kiến Vương thượng!

Tướng mạo trẻ trung, rất dễ khiến người ta có thiện cảm.

Đặc biệt là cái khí chất nho nhã này, Hàn Quảng cũng là người có học, vì thế khá thích kiểu người này, một nụ cười dịu dàng hiện lên trên gương mặt.

- Từ quận trưởng sao không tới nghênh đón Cô Vương?

- Bẩm Vương thượng, hai ngày nay quận trưởng bận xoay sở lương thảo, triệu tập binh mã, không may bị nhiễm phong hàn, do đó không thể đích thân ra nghênh đón được. Cho nên mới lệnh hạ quan tới trước

ngheh đón. Quận trưởng ở trong thành, đã chuẩn bị xong tiệc rượu, đợi sau khi Vương thượng dùng xong, là có thể mang binh mã quân nhu lên đường.

- Người tên là Lý Tử?

- Vâng!

- Giữ chức gì dưới trướng của Từ Công?

- Hạ quan là Trưởng sử dưới trướng của Từ Công, một tên tiểu tử vô danh, không đáng nhắc đến.

Lý Tử nói xong, tiến lên phía trước dắt dây cương cho Hàn Quảng.

Động tác khiêm tốn này, càng khiến cho Hàn Quảng cảm thấy thỏa mãn, thế là tâm lý đề phòng cũng theo đó mà giảm xuống rất nhiều, chỉ mang theo Tang Đồ và ba trăm thân vệ vào huyện thành. Nếu lúc này Lý Tử nói, huyện thành không thể chứa được nhiều người ngựa thế này, nói không chừng Hàn Quảng sẽ nảy sinh nghi ngờ. Nhưng Lý Tử hoàn toàn không nói gì hết, biểu hiện vô cùng tự nhiên, khiến cho Hàn Quảng nhanh chóng yên tâm.

Một đoàn người đi thẳng tới nha phủ.

Đúng như Lý Tử nói, tiệc rượu đã chuẩn bị thỏa đáng.

Từ Công được một thanh niên đỡ, đứng ở bậc thang trên đại sảnh của phủ.

Trông bộ dạng của hắn, chắc là bệnh thật, thậm chí đến cả đứng cũng cần có người đỡ. Hàn Quảng liền vội vàng tiến lên:

- Từ công à, người thân mắc trọng bệnh, sao vẫn còn đứng đây? Sao không cho người nói rõ tình hình cho ta biết? Cô còn tưởng rằng....nhớ đến đây, thật là đáng hổ thẹn!

Từ Công gập gập miệng, dường như định nói gì đó.

Nhưng cuối cùng, không nói ra nổi, chỉ nắm lấy tay Hàn Quảng, ra sức lắc.

- Đại nhân, nên mời Vương thượng nhập tiệc thôi!

- À, mời Vương thượng nhập tiệc!

Lời nói của Từ Công hơi run run, nhưng theo Hàn Quảng nghe thấy thì, điều đó nói rõ rằng hắn bệnh tình nghiêm trọng.

Hai bên tiến vào đại sảnh, chủ khách ngồi riêng rẽ.

Lý Tử ngồi sau Từ Công, khẽ vỗ tay, đám người hầu xếp thành hàng nối đuôi nhau từ bên ngoài đi vào, bưng các loại rượu và thức ăn, bày lên trước mặt Hàn Quảng và Tang Đồ.

Còn đám thân vệ dưới trướng Hàn Quảng, thì được sắp xếp dùng cơm ở nhà ngang.

Từ Công sức khỏe suy nhược, vì thế không nói nhiều, hầu hết thời gian, đều do Lý Tử dâng rượu, mời Hàn Quảng và Tang Đồ.

Rượu qua ba lần, đồ ăn qua ngũ vị.

Ai nấy đều có chút ngà ngà....

Lý Tử đột nhiên đề nghị:

- Thưa Vương thượng, đã uống rượu rồi, sao có thể không có giải trí được chứ? Vị này là kiếm thủ dưới trướng Từ Công, chỉ bằng mời hắn múa kiếm, uống thêm hứng thú?

Hàn Nghiễm đương lúc cao hứng, gật đầu lia lịa.

Phía sau Từ Công, một người trẻ tuổi khác ở bên còn lại, chau mày lại, trợn mắt hung dữ nhìn Lý Tử.

Hàn Quảng trông thấy vậy, không nhịn được bật cười.

Thoạt nhìn thì, vị Lý trưởng sử và vị kiếm khách này, có vẻ không ăn khớp cho lắm....Ừ, người này lời lẽ thanh tao nho nhã, cử chỉ lễ độ, cũng là một nhân tài. Lát nữa ta sẽ thẳng thắn nói rõ với Từ Công, phải lấy được người này đi mới thôi. Nếu Từ Công không chịu, thì đổi cho hắn mấy tên kiếm khách khác là được chứ gì.

Vị kiếm khách trẻ tuổi không thật tự nguyện, nhưng lời Lý Tử đã nói ra, mà Từ Công dường như cũng không biểu hiện gì, điều đó có nghĩa là đồng ý.

Thế nên đành đứng dậy lên trước, người hầu dâng lên một thanh kiếm. Hắn đứng giữa sảnh, một đường kiếm quyết, bắt đầu múa. Tang Đồ cũng là kẻ giỏi võ, lập tức vỗ tay lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Có câu, nhà nghề vừa ra tay, là biết ngay có hay không...kiếm pháp của vị kiếm khách trẻ tuổi này, rõ ràng là đã trải qua một thời khổ luyện, nhưng ánh kiếm loang loáng, mềm mại như mình rồng, khiến Tang Đồ ở một bên gật đầu lia lịa.

- Kiếm pháp tuyệt, quả nhiên là kiếm tốt!

Từ Công nét mặt khổ sở, nhưng không có cách nào mở miệng.

Bởi vì, thanh đoản kiếm kề sau lưng ông. Chỉ cần ông có chút bất thường nào, thanh đoản kiếm đó sẽ lấy mạng ông không chút do dự. Mà chuôi kiếm thì, đang ở trong tay Lý Tử. Chỉ thấy ông cười dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu, giơ tay lên, rót rượu cho Từ Công.

Là vô tình, hay cố ý?

Chính vào cái lúc Lý Tử rót rượu cho Từ Công, một ống tay áo rộng lớn đã vô ý quét lên chén rượu trên bàn.

Chỉ nghe một tiếng bộp giòn tan, ánh mắt của Tang Đồ và Hàn Quảng bỗng nhiên nhìn lại. Cũng đúng vào lúc này, vị kiếm khách trẻ tuổi bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, cất bước tiến lên trước, rút kiếm đâm. Ánh kiếm lóng lánh, không đợi Hàn Quảng kịp phản ứng lại, mũi kiếm lạnh như băng đã đâm xuyên ngực hắn.

Một tiếng kêu “ah” thảm thiết, Hàn Quảng một tay ôm chặt lấy ngực, một tay chỉ tên kiếm khách trẻ tuổi.

- Người....

Tang Đồ thấy tình hình không ổn, vươn người định đứng dậy.

Thật không ngờ, gã muốn đứng dậy, nhưng toàn thân không chút sức lực, dường như chốc lát không nhìn thấy gì, rồi tiếp đó bịch một cái co quắp trên nền đất, tên kiếm khách trẻ tuổi kia đi tới bên cạnh, vung kiếm, chặt đứt đầu Tang Đồ. Máu tươi, nhanh chóng nhuộm đỏ một vùng đại sảnh.

Trong sân đình, vọng lại một tiếng kêu thảm thiết.

Lý Tử trầm rãi đứng lên, trầm giọng nói:

- Người đâu, mời Từ quận trưởng về nghỉ ngơi!

Từ ngoài đại sảnh, hai người đàn ông vạm vỡ, một trái một phải, xốc Từ Công đã co quắp trên mặt đất lên.

- Thiếu quân, việc ngài muốn làm, ta đã làm đúng theo những gì ngài dặn, nhưng không biết....

Lý Tử mỉm cười,:

- Từ Công xin cứ yên tâm, ta đã nói rồi, tuyệt đối sẽ không lấy mạng ông. Lý mỗ nói lời giữ lời, sẽ không nuốt lời đâu.

Nhưng mà, cái Đại quận này e là không dung nổi ngài nữa rồi!

Nghe nói Từ Công có quen biết với chủ công của ta, chắc hẳn đồng ý đi một chuyến, đi gặp chủ công ta một lần.

Gia quyến của người, còn cả đám tài sản, đều sẽ trả lại ngài. Đợi sáng sớm ngày mai khởi hành, ta sẽ tiễn ngài tới cổng Nhạn Môn, bái kiến chủ công nhà ta.

Từ Công thở dài một hơi, cười khỏ một tiếng, theo chân hai gã đàn ông, trở về phòng.

- Thiếu quân, tiếp theo nên làm thế nào?

Lý Tử trầm giọng nói:

- Quý Tâm, người lập tức lãnh binh mã trong thành xuất kích, giết toàn bộ ba ngàn quân Yên ngoài thành, không sót một tên.

Đêm nay, chúng ta sẽ tuyên thệ trước khi khởi binh....trước tháng bảy, ta phải có được ba quận của Yên Triệu, vì thiên mệnh “ sầm việt” của Dương chủ công.

Lý Tử, chính là tên giả của Lý Tả Xa.

Mà kẻ giết Hàn Quảng và Tang Đồ lại chính là Quý Tâm.

Nhờ ngày đó, hần theo Khoái Triệt đến Đại Quận, dùng danh nghĩa của tổ phụ, viếng thăm các nhân vật có tiếng ở Đại quận. Điều không ngoại lệ là, người dân Đại quận, nghe nói Lý Tả Xa là cháu Lý Mục, bèn nhao nhao đi theo. Sau đó khống chế Đại quận, thậm chí đến cả quận trưởng, cũng bị bắt.

Hôm nay, Chương Hàm đầu hàng, chính là lúc Lý Tả Xa khởi sự.

Tin tức của Lý Tả Xa ở Đại Quận vẫn chưa kịp truyền đi thì một tin khiến bao người khiếp sợ từ vùng Hà Nam truyền đến....

Ngày mười bốn tháng năm, đại cát.

Lưu Khảm leo lên dãy Kim Sơn, tế bái thiên địa, tuyên bố lập lại nước Tây Đường.

Đồng thời cũng lập bài vị của liệt tổ liệt tông Tây Đường, từ sau khi Tây Thị Đường Quốc bị Tây Chu tiêu diệt, con cháu sau này, đều mượn danh tổ tiên...

Từ năm đầu Tây Chu, bắt đầu từ khi Chu Thành Vương tiêu diệt vị vua cuối cùng của Đường quốc, đến sau này sửa phong Đỗ Bá, rồi lại đến con trai Đỗ Bá Đỗ Thấp Thúc, rồi sau đó lưu vong đến nước Tần là Đại sĩ phu, Rồi sau đó, là cha của Lưu Khảm là Lưu Phu vì chuyện của Tần Võ Vương mà tháo chạy đến Lạc Dương.

Một loạt những cái tên, hiện ra rõ ràng.

Tây Đường Lưu thị, do Hạ Ngự Long thị sinh.

Lưu, tuy có ý là “giết chóc”, lại mang ý “Phủ Việt”. Hơn nữa Lưu thị ở lại Tần quốc, bất luận là từ phương diện nào, , cũng đều ứng với câu nói “ Ngự long phi thiên, sầm việt đương quốc”. Điều này cũng giải thích cho các thể loại Thiên mệnh lúc trước, tất cả đều trở nên nhạt nhòa.

Quan trọng nhất là, Lưu Khảm lập lại Tây Đường quốc, khống chế nội vùng con sông lớn, biên cương ngàn dặm đất đai màu mỡ.

Trong chốc lát, lòng người bắt đầu hoang mang....

Nhất là bách tính Quan Trung, càng đặc biệt quan tâm đến mọi động thái của Tây Đường quốc. Ngày hai mươi tháng năm, Tây Đường vương Lưu Khảm, hạ lệnh định đô tại Bắc Quảng Võ !

Sau đó Tây Đường quốc lập Tam phủ, thành lập ba quân.

Nguyên đại tướng Đại Tần Thiệp Gian được bổ nhiệm làm Hữu lãnh quân Ung lang tướng, khai phủ tại Tịnh Châu; đại tướng Chung Ly Muội dưới trướng Lưu Khảm, khai phủ tại Nhạn Môn, là Tả lãnh quân Ung lang tướng. Con trai thượng tướng quân tiền Đại Tần Mông Tất làm Hộ quân tướng quân, cháu của thượng tướng quân Đại Tần Lý Tín, làm Thái thú Văn Trung.

Mà Lưu Khảm, tự lãnh chức Trung quân Wng lang tướng, lập Quán Anh và Quý Bồ làm Tả hữu hộ quân. .

Tiêu Hà hỗ trợ Tây Đường quốc vương, bắt tay vào phổ biến tân pháp; cháu của Tả thừa tướng nước Đại Tần trước kia, con trai đại tướng quân Phùng Kính, làm Thái Thú Cửu Nguyên.

Tin tức truyền tới Quan Trung, tám trăm dặm Tần Xuyên lập tức náo động.

Từ khi Tần Nhị Đế đăng cơ đến nay, quan lại Đại Tần lưu vong bên ngoài nhao nhao tìm đến nương tựa. Chẳng vì điều gì khác, mà chỉ vì mấy cái tên Mông Diêm, Phùng Kiếp, Phùng Khứ Tật. Đây không chỉ là lực lượng trung kiên của Tây Đường, đồng thời, những người này cũng là hi vọng của bách tính tám trăm dặm Tần Xuyên.

Mà danh tiếng của Lưu Khảm thì nhanh chóng nổi lên ở cái vùng Quan Trung.

Cứ như vậy, Tây Đường quốc dưới sự ồn ào huyên náo, đột nhiên quật khởi.

Rất nhiều người còn đang xem xét, xem xét cái đất nước Tây Đường đột nhiên quật khởi, bước tiếp theo sẽ hành động như thế nào? Là ủng hộ hay là phản đối Đại Tần. Tất cả đều đang chờ đợi, đang xem xét. Trong chuyện này, tất nhiên cũng bao gồm Hạng Vũ đang đóng quân tại Hàm Đan.

Ngày hai mươi bảy tháng năm, Lưu Khảm phong Lục Giả làm Lang trung của Tây Đường quốc, phụng mệnh đi sứ Hàm Dương.

Cùng ngày đó, binh mã Đại Quận đánh lên tiêu diệt hoàn toàn ba vạn quân Yển tinh nhuệ bên trị thủy. Lý Tả Xa, cháu của Lý Mục phụng lệnh Tây Đường vương Lưu Khảm, chỉ huy đông tiến.

Ngày mười một tháng sáu, công phá trị sở Tự Dương của Thượng Cốc quận.

Mà sáu vạn quân Yển ở lại Thượng Cốc, tất cả đều bị Lý Tả Xa hợp nhất. Hai quận Ngư Dương và Hữu Bắc Bình không đánh mà hàng. Yển quốc, đã bị diệt!

Nếu nói Lưu Khảm lập lại Tây Đường quốc là thuận theo ý trời.

Vậy thì Lý Tả Xa cướp được ba quận của Yển, Triệu trong vòng vòn vẹn không đến một tháng, quy hàng Tây Đường quốc, quả là lửa cháy thêm dầu.

Trong chốc lát, thiên hạ lần nữa xôn xao.

Khi Lưu Khảm lập Tây Đường quốc, mọi người còn có thể không coi trọng.

Nhưng sau khi Lý Tả Xa cướp ba quận Yển Triệu, ai nấy đều hoảng sợ phát hiện, trong vòng hai tháng ngắn ngủi, Tây Đường đã nắm trong tay sáu quận phương bắc. Thực lực đột nhiên tăng, khiến cho các nước chư hầu Sở, Ngụy, Tề, Triệu đều bị sự thay đổi bất ngờ này làm cho sợ đến mức ngây ra!

Mà Hàm Dương ở bờ sông Vị Thủy cũng không thể không thay đổi thái độ, lại xem xét lại cái nước Tây Đường quật khởi này.

Chương 507-508: Hai mươi vạn quân Tần bạo động (1-2)

Hàm Đan tháng sáu, nóng bức và khô hạn.

Năm sáu ngày liên tục mưa phùn mờ mịt, chẳng những không mang lại cho tòa thành này một chút mát mẻ nào, mà ngược lại lại còn làm tăng thêm cái oi bức khô nóng.

Tính ra, quân Sở đóng tại Hàm Đan, cũng xa nhà rất lâu rồi.

Ngắn nhất cũng đến một năm rồi, cái khô nóng oi bức của phương bắc, khiến rất nhiều quân Sở nhớ quê, tâm tình cũng theo đó mà trở nên nóng nảy.

- Bọn chó Tần chết tiệt, dám cản đường ông à?

Phó Hàm Đan, hai tên quân Sở đập một tên hàng binh Tần ngã ra đất, không nói năng gì chỉ có một trận đòn tàn bạo.

Tên lính Tần đầu hàng kia bị đánh toác đầu máu chảy, khổ sở van xin không ngừng. Nhưng sự cầu xin của bọn họ, không những không khiến cho bọn quân Sở dừng tay, mà còn tăng thêm vài phần thích thú. Thế nên đánh càng hăng hơn, cho đến khi tên lính Tần kia hấp hối, hai tên lính Sở mới dừng tay, cười to nghênh ngang bỏ đi.

Những cảnh tượng tương tự như vậy, xảy ra liên tục khắp đầu đường cuối ngõ Hàm Đan.

Những xích mích ân oán giữa Tần và Sở, từng cơn từng hồi, dễ cũng đến trăm năm. Đó không phải chuyện một sớm một chiều có thể hòa giải được, bởi cái kiêu thù hận này, đã ăn vào xương vào tủy rồi. Nhưng trước kia, khi người Tần có thể, người Sở cũng không thể làm gì được. Nhưng bây giờ, tình thế đảo ngược, quân Tần suy yếu, Sở quân khí thịnh. Mỗi hận thù trăm năm đó lập tức trỗi dậy, sao có thể không tử tế trút ra một mẻ?

Bọn người Hạng Vũ rất rõ tình hình này, nhưng lại không ai ra mặt ngăn cản.

Mà Chương Hàm, thân là hàng tướng vốn đã khó bảo vệ chính mình, còn có thể đứng ra, xin tha cho quân Tần, nói công đạo?

Trần Anh thì phát giác được manh mối, nhưng ngại nổi tình cảnh trước mắt của mình cũng không tốt đẹp gì, có lòng khuyên can, lại không có cách nào mở miệng.

Oán hận của hàng binh Tần, trong sự nhục nhã không thôi này, không ngừng gia tăng.

- Tam ca, chúng ta phản đi!

Trong một nhả phòng của một tửu quán, mấy tên quan quân Tần tụ tập lại một chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cùng lắm thì chết cùng nhau chứ gì, dù sao cũng tốt hơn là cả ngày chịu đựng bọn Kinh Man kia trút hận lên mình. Hôm nay, lại thêm hai huynh đệ nữa bị bọn chúng đánh chết tươi khi đang qua phố.

Tam ca là một tráng hán thân cao tám thước, vai rộng lưng tròn.

Tuổi tác xem chừng khoảng bốn mươi, chòm râu ngắn dưới hàm, mặt lặng như tờ.

Người này vốn tên Vương Quỳnh, là người cùng họ khác chi với Tần Dương Vương thị tộc, vẫn luôn có uy tín trong quân, giữ chức quan bá giáo úy, cũng được xem là quan quân bậc trung. Ông lẳng lẳng ngồi trên giường, hàm răng bạc cắn rắc một cái, tay nắm quyền, những vết gân xanh trên cánh tay càng lộ rõ là bậc võ đạo chí tôn.

Cổ hết sức kìm nén nổi uất hận trong lòng, Vương Quỳnh nói:

- Mấy hôm trước các người đi gặp Chương Hàm tướng quân, nói thế nào?

Một tên quân hầu cười lạnh nói:

- Chương Hàm của ngày hôm nay, không còn là vị Thiếu Phủ đại nhân khi xưa dẫn dắt chúng ta cùng nhau giết bọn phản tặc bên bờ Vị Thủy nữa rồi.....Vài ngày trước, chúng tôi phái người đi gặp hắn, kết quả là đến người cũng không gặp được, chỉ cho người truyền đạt lại với chúng tôi một câu.

- Câu gì?

- Nhấn nhện một chút đi, qua rồi sẽ ổn thôi!

Vương Quỳnh nghe vậy, ừnh một cái, hùng hổ đầm xuống mặt bàn ăn.

Những quan quân Tần hôm nay đến đây, hầu hết đều xuất thân từ trung úy quân Tây Thùy nước Tần.

Vương Quỳnh là người có quân chức cao nhất ở đây, thật cũng không lo những người này sẽ bán đứng hắn.

Về thất vọng hiện lên trong ánh mắt, Vương Quỳnh khẽ nói:

- Nếu Chương thiếu phủ đã không chịu ra mặt giúp, chúng ta đành phải dựa vào chính mình vậy.

Đúng vào lúc này, có tiếng gõ cửa cộc cộc cộc vang lên.

Bọn Vương Quỳnh bỗng nhiên trở nên căng thẳng, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa phòng.

Cánh cửa, khẽ bị đẩy ra, một gã đàn ông ai cũng cảm thấy xa lạ bước vào. Nhưng theo quần áo cách ăn mặc thì đó hẳn là người của quân Sở. Bận một chiếc áo kép màu xanh, đầu đội bôi ngạch, kết hợp với một quả chuông đồng, cổ định bôi trên trán.

Vương Quỳnh theo thói quen định cầm lấy binh khí, nhưng sau khi đưa tay ra, lại lúng túng rút tay lại.

Hắn nhớ ra, từ sau khi đầu hàng quân Sở, binh khí của bọn họ đều đã bị thu hết rồi, đến nay vẫn chưa phát trả.

Vương Quỳnh ra hiệu bảo mọi người không được kích động, đứng dậy chấp tay nói:

- Thừa đại nhân, có việc gì cần dặn dò?

Người đó mỉm cười, đưa tay đóng cửa lại, nhìn khắp mọi người trong phòng một lượt, nhẹ giọng bảo:

- Mấy tên khốn các ngươi, gan to thật đấy!

Sắc mặt Vương Quỳnh lập tức thay đổi.

Người đó nói:

- Các ngươi trắng trợn tụ họp, không chút dấu diếm. Nếu để người khác biết được, nhất định sẽ cho rằng các ngươi tụ tập lại, là muốn mưu đồ làm loạn.

- Đám mọi rợ, ông nội liều mạng với chúng mày!

Một tên tây thùi lão Tần đứng dậy hô lên, liền định ra tay.

Vương Quỳnh kéo hắn lại, nhìn người đó chằm chằm:

- Các hạ, người khôn không làm chuyện mờ ám, dám hỏi các hạ là ai?

Người đó cười cười, lấy từ trong lòng ra một chiếc lệnh bài Thiết Ưng màu xanh đồng, đưa cho Vương Quỳnh.

- Thiết Ưng duệ sĩ?

Vương Quỳnh thoáng nhìn cũng nhận ra, tấm lệnh bài đồng này chính là kí hiệu của Thiết Ưng duệ sĩ, không khỏi kinh sợ thất sắc:

- Ngươi, chẳng lẽ là Thiết Ưng duệ sĩ?

Cũng khó trách hắn có thể nghi ngờ, con người trước mặt này, trông mỏng manh gầy yếu, thế nào nhìn cũng không giống Thiết Ưng duệ sĩ.

Người đó cười nói:

- T a sinh ra ở Đông Dương, làm sao là Thiết Ưng duệ sĩ của Tần được? nhưng chủ nhân của chiếc ưng bài này, đích thực là một Thiết Ưng duệ sĩ, hơn nữa còn từng làm ứng lang tướng, cũng là người thần bí nhất trong bát đại lang trung trong cung nước Tần.

Đám Vương Quỳnh nhìn nhau, rồi lại nhìn người đó, không biết phải nói gì.

- Tiện nhân tên Trần Tiểu Nhị, phụng mệnh đến nhắc nhở các vị.

Các vị tụ tập một chỗ thế này, rất dễ khiến ột số người cảm thấy hoang mang sợ hãi. Hai mươi vạn quân Tần, quân số gần như ngang ngửa với quân Sở, rất dễ khiến người ta sinh lòng kiêng kị. Thời gian trì hoãn càng dài, người ta càng lo sợ. Có người kêu ta chuyển lời tới các người, sáng sớm mai hành động, sẽ thêm phần chắc chắn. Nếu chờ đến sau khi quân Sở ở các nơi đều tập hợp về Hàm Đan thành rồi, các người có hành động cũng không kịp nữa!

Chương Hàm đầu hàng, vốn là chuyện rất đột ngột.

Lúc này, đại tướng quân Sở Hàn Tín đang đóng ở trấn Cự Lộc, uy hiếp Tam Tề, nhóm ngó Trần Dư.

Mà đại tướng Kinh Bồ dưới trướng Hạng Vũ thì lại phụng mệnh vượt sông tiến về Đông quận, chinh đồn và chuẩn bị lại binh mã. Bởi vì trận chiến Cự Lộc, tổn thất dưới trướng Kinh Bồ, là lớn nhất...còn Tào Cửu Bộ thì cố thủ Thượng Đảng quận, giám sát nhất cử nhất động của Tư Mã Ngang. Bởi vì Chương Hàm đột ngột đầu hàng, nên quân Sở ở các nơi vẫn chưa kịp tập hợp lại. Cho nên theo tình hình trước mắt mà nói, quân Sở ở Hàm Đan quần thúc quân Tần đầu hàng cũng không thật nghiêm ngặt.

Chỉ khi nào quân Sở tập hợp lại....

Vương Quỳnh hiểu rõ ý trong lời nói của tên Trần Tiểu Nhị này, trong lòng không khỏi lộ độp.

Đến hiện tại mà nói, bọn họ hoàn toàn không có nhiều cách. Càng nhiều người, vẫn hi vọng Chương Hàm và Tư Mã sẽ đứng ra nói đỡ giúp họ.

Nhưng Trần Tiểu Nhị ý tứ rõ ràng: Chương Hàm không đáng tin cậy!

Lại liên hệ với biểu hiện trước đây của Chương Hàm, Vương Quỳnh cũng không nảy ra ý định bài xích.

Chỉ có điều, Vương Quỳnh vẫn chưa làm rõ được cái tên Trần Tiểu Nhị này lai lịch thế nào. Mặc dù trong tay hắn có ưng bài, Vương Quỳnh cũng phải cẩn thận.

- Vậy người nhờ Trần tiên sinh đến đây, có nhắn gì khác không?

- Ha ha, từ đâu đến, thì về đó!

Trần Tiểu Nhị đứng lên, chấp tay nói:

- Nói đến đây thôi, các vị châm chúc cho, bảo trọng!

Nói xong, hắn quay người mở cửa, nghênh ngang rời đi. Bỏ lại cả gian phòng chỉ còn có quan quân nước Tần, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết làm sao.

- Tam ca, thằng này....lai lịch thế nào?

Vương Quỳnh tự lẩm bẩm:

- Từ nơi nào đến, thì về nơi đó.

Rồi đột nhiên hỏi:

- Chúng ta từ nơi nào đến?

- Từ Quan Trung, theo Hàm Dương đến!

Vương Quỳnh ra sức lắc đầu:

- Không không không, đó là mấy người các người....hơn sáu phần quân tốt trong thành Hàm Đan này, lại đến từ Cửu Nguyên!

- Cửu Nguyên?

Một tên trung úy sững sốt, đột nhiên mắt sáng lên:

- Ta nhớ ra rồi!

- Người nhớ ra cái gì?

Quân Hầu Trung úy quân đáp:

- Năm đó tiên đế đông tuần, từng cất cử một người làm Lang trung kị tướng, sau điều vào nội cung, đảm nhiệm chức Ứng lang tướng.

Các vị có biết Bắc Quảng Võ Quân hay không?

-Nhưng mà còn Tây Đường Lưu Nghiễm?

- Ha ha, bây giờ phải gọi là Tây Đường vương rồi!

Mấy tên trung úy trung quân nhỏ giọng bàn tán, một lát sau, mọi ánh mắt rơi trên người Vương Quỳnh.

Dù sao thì vùng đất Hà Nam mà Lưu Khâm chiếm cứ ngày hôm nay, xưa kia vốn do Vương Ly trấn thủ. Bây giờ, Hà Nam đã không còn nữa, Tây Đường quật khởi, hùng bá biên cương phía bắc. Trung úy quân trung thành với Tần, nhưng từ sau khi Doanh Hồ Hợi đăng cơ, uy danh hiển hách của trung úy quân ngày xưa bây giờ chẳng còn mấy người. Lại thêm hành động của Doanh Thị cũng khiến cho những người này cảm thấy không vui. Chút phần trung thành với Doanh Thị kia, cũng đã theo sự đầu hàng của Chương Hàm, chẳng còn lại mấy.

Nếu Lưu Khâm thực sự có thể bảo hộ Tam Tần, thì hàng hãn có ngại chi?

Chỉ là, không hiểu Vương Quỳnh coi Lưu Khâm thế nào. Nói ra, vùng Hà Nam trong tay Lưu Khâm, cũng là lấy từ tay Vương Ly.

Hơn nữa, trong số đám hàng quân, có tới sáu phần là binh mã phương bắc.

Nếu Vương Quỳnh không đồng ý, chỉ sợ sẽ tăng thêm rất nhiều khó khăn....

Vương Quỳnh cười nói:

- Các người nhìn ta làm cái gì? Lưu Quảng Võ có thể lừa được Hà Nam từ trong tay thượng tướng quân, đó cũng do người có bản lĩnh đó.

Ta đối với Lưu Quảng Võ...ồ, phải gọi là Đường vương mới đúng. Ta đối với Đường vương xưa nay tôn kính. Ha ha, các người có thể không biết, năm đó khi Đường vương truy sát Tả cốc lễ Vương Hô Diễn Đề của Hung Nô ở Lâm Hà, ta làm việc dưới trướng Đông Lăng Hầu, khi đó còn được tiếp đón Đường vương....nghĩ lại, cũng thú vị thật. Cách trận chiến Lâm Hà năm đó, thoáng cái đã tám năm trời, nhanh thật đấy!

- Thế thì chúng ta, đầu hàng Đường vương vậy?

Trở về Hà Nam sao?

Điều này nói ra thì dễ, nhưng làm thì khó lắm!

Bọn chúng bây giờ ở Hàm Đan, chứ không phải ở Thái Nguyên hay Hằng Sơn quận....

Từ Hàm Đan chạy thoát ra, một đường đến núi Câu Chú, e là xa hàng ngàn dặm. Càng không phải nói, trên đường đi còn phải vượt qua vùng Thượng Đảng, Thái Nguyên, nhưng quan ải trùng trùng, nguy hiểm vô cùng. Từ Hàm Đan thẳng theo hướng bắc, núi Câu Chú ở phía nam, dường như đều quay lưng lại với người Tần.

Hướng hồ, bọn họ bây giờ đang ở trên đất Triệu.

Năm đó, Thủy hoàng đế công phá Hàm Đan, giết hại người Triệu....

Lại thêm bốn mươi vạn Khanh Phu của Bạch Khởi ở Trường Bình, khiến người Triệu ôm mối hận thù sâu sắc đối với người Tần. Không lương thực không vũ khí, làm thế nào để đi đến núi Câu Chú đây?

Từ đâu đến, thì quay về đó?

Câu nói này không nhất định là để bọn họ trở về Hà Nam.

Vương Quỳnh trầm ngâm một lát, con mắt bỗng sáng lên.

- Các vị huynh đệ, chúng ta bây giờ quay về Cửu Nguyên, có thể có lợi gì đây?

- Ặ?

- Đường vương trong một thời gian ngắn đã hùng bá sáu quận một trăm bốn mươi bảy thành trì biên cương phía bắc, tất sẽ không ngồi nhìn bọn mọi rợ tiếp tục tàn sát bữa bãi nữa.

Ta thấy, chúng ta không nên quay về Cửu Nguyên nữa mà là ở lại đất Triệu.

Ngoài thành Hàm Đan này có Thái Hành Sơn rậm rạp. Chỉ cần chúng ta có thể xông ra ngoài, tiến vào Thái Hành sơn, bọn mọi rợ đó sẽ không làm chủ được nữa rồi....Đến lúc đó, chúng ta lấy Thái Hành sơn làm căn cứ, tập kích các vùng Thượng Đảng, Hàm Đan, Cự Lộc, Hà Đông. Bọn mọi rợ có ăn rồi, chúng ta sẽ không sợ bị đối. Đợi khi Đường vương dẫn quân xuống phía nam, chúng ta sẽ tiếp đón ở các nơi, chẳng phải lập được công lớn sao?

Những người này, tuy đều là các quan viên cấp dưới, nhưng chiến thuật được rèn luyện hàng ngày, quân Sở còn lâu mới sánh được.

Đặc biệt là quan viên cấp dưới của trung úy quân, hầu hết đều xuất thân từ đại doanh Lam Điền, rèn luyện chiến thuật hàng ngày, trong toàn bộ quân Tần, toàn là những nhân tài kiệt xuất trong tam quốc có thể xoay chuyển càn khôn. Vương Quỳnh vừa mới nói thế, mọi người lập tức hiểu ngay ý của hắn. Ở lại, tuy

có nguy hiểm. Nhưng từ xưa đến nay, nguy hiểm cùng cơ hội luôn tồn tại song song....Mạo hiểm ở lại, chưa chắc không thể chuyển thành cơ hội, thừa cơ kiến công lập nghiệp!

Trong chốc lát, trong phòng vô cùng yên lặng, mọi người như đang suy nghĩ điều gì.

Ánh trăng Hàm Đan này, quả động lòng người.

Hạng Vũ tựa người trên giường êm, một tay cầm ly rượu vàng, xem cô gái ca múa trước giường, một vẻ nhiệt huyết lộ ra trong ánh mắt.

Nhưng nhìn cô gái, khoác áo lụa mỏng màu xanh phỉ thúy, nhẹ nhàng múa trong tiếng trống nhạc.

Bộ y phục nàng mặc là nữ hầu người Triệu điển hình, lụa mỏng gần như xuyên thấu, tấm thân uyển chuyển như ẩn như hiện, phẳng phất như trong sương mù.

Mái tóc buông hờ trên vai, bay trong không trung theo những chuyển động thân thể của người con gái. Bờ eo thon dịu dàng, uốn éo như con linh xà, chỉ cần thấy người, huyết mạch sôi sục.

Chiến sự đã ngừng hơn tháng, Ngu Cơ ở tận Bành thành xa xôi, chưa từng theo tới.

Hạng Vũ một thân một mình, không khỏi cảm thấy cô đơn. Dưới ánh trăng mông lung này, nhạc êm múa dịu, thổi bùng tâm hỏa của hắn, thật là khó chịu.

Cô gái theo tiếng trống nhạc, múa càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mở. Trong lúc xoay vòng, lụa mỏng tung bay, đôi chân ngọc thon thả lúc ẩn lúc hiện....

Hạng Vũ đứng dậy hô, bước nhanh lên phía trước, ôm lấy cô gái.

Tiếng trống nhạc im bặt, vẻ bối rối hiện lên trong ánh mắt người con gái, hương đàn hương từ miệng khẽ mở, khẽ nói:

- Thượng tướng quân...

Lời còn chưa dứt, Hạng Vũ hất ly rượu trên bàn rơi xuống đất, đặt cô gái lên trên bàn ăn, một tay xé bỏ xiêm y của nàng. Bàn tay lớn phiêu du trên tấm thân tuyệt đẹp, cô gái đỏ toàn thân đờ cứng, nhưng lại không dám làm bất cứ hành động phản kháng nào.

Các nhạc công khom người hành lễ, lặng lẽ lui ra ngoài.

Hạng Vũ không để ý, theo tập quán của người Sở, chuyện nam nữ xưa nay rất phóng khoáng, tính đếm gì.

- Bồng!

Đúng vào lúc Hạng Vũ hỏa dục dâng cao, thì cửa phòng lại bị ai đó thoát cái phá tung.

Phạm Tăng vẻ hoảng loạn, vọt vào.

Sự xuất hiện bất thành linh của y làm Hạng Vũ giật mình, cơn giận nổi lên trong lòng, đứng dậy, tức giận nhìn y chăm chăm.

Phạm Tăng căn bản không quan tâm về tức giận trong mắt Hạng Vũ, đối với cô gái khỏa thân kia cũng nhìn như không thấy.

- Thượng tướng quân, có chuyện rồi!

Nếu không phải là Phạm Tăng, Hạng Vũ đã sớm cho y một đao rồi. Nhưng sau khi nghe xong lời của Phạm Tăng, Hạng Vũ khẽ giật mình, dục hỏa lập tức tắt lụi, tay tóm lấy áo bào, khoác lên người.

- Á phụ, xảy ra chuyện gì vậy, mà kinh hoàng như vậy?

- Trần Anh vừa báo lại, nói trong quân doanh Tần, hình như có gì đó không ổn

Lúc cơm tối, tranh cãi với quân tốt....Trần Anh nói, cảm giác cảm xúc của quân Tần có chút kịch liệt, chỉ sợ xảy ra chuyện gì.

- Hả?

Hạng Vũ lập tức sai người mặc khôi giáp cho hắn, vừa nói:

- Long Thả chắc qua đó rồi chứ?

- Ta chính vì lo Long Thả qua đó, thế nên mới đến tìm thượng tướng quân. Cái tính nóng nảy kia của lão Long, làm không khéo sẽ khiến quân Tần càng loạn.

Đám người đó tuy trong tay không một thố sắt, nhưng là những duệ sĩ thân chinh bách chiến. Nếu xảy ra xô xát thật, e là sẽ gây ra đại họa. Chúng ta đã phái người đi tìm bọn Chương Hàm Đồng Ế rồi, để bọn họ đến trước giảng hòa. Nhưng, chỉ e là vẫn cần thượng tướng quân phải ra tay trấn áp một phen mới ổn.

Hạng Vũ nghe vậy, cơn tức giận Phạm Tăng lúc trước theo đó mà vơi đi rất nhiều.

Hạng Vũ ba bước bước làm hai, liền chạy ra ngoài.

Còn Phạm Tăng thì đứng ở cửa ra vào, nhìn lướt qua cô gái khỏa thân đang co rúm người lại thành một đồng, sau đó nói:

- Lôi ả hồ ly này ra ngoài chôn đi!

- Quân sư, chuyện này.....

- Thượng tướng quân bây giờ đứng vào lúc cần phải hăng hái tiến thủ, giữ ả hồ ly quyến rũ này lại, chỉ làm thui chột ý chí. Lôi ả ra ngoài chôn đi, nếu thượng tướng quân quay lại có hỏi, ta tự lo là được. Tóm lại là, bây giờ đang là thời khắc quan trọng, tuyệt đối không thể để thượng tướng quân vì ả hồ ly này mà phân tâm.

Cô gái cũng không quan tâm đến hổ thẹn, trần như nhộng nhào về phía trước, lớn tiếng kêu oan.

Nhưng Phạm Tăng nào đâu có nghe, lạnh lùng nói một câu:

- Lôi đi!

Vài tên thân binh như lang như hổ xông tới, xốc cô gái dậy lôi ra ngoài. Cô gái vừa kêu khóc, vừa giãy dụa., nhưng nàng là một cô gái yếu đuối, sao có thể thoát được khỏi tay ba tên thân binh to lớn. Tiếng kêu xa dần, Phạm Tăng thở dài, vội vàng bước ra ngoài.

Lúc này, doanh trại hàng quân Tần ở bên ngoài Hàm Đan thành mọi thứ đã sôi sục.

Sau khi Long Thả đến, không nói một lời, rút kiếm chém bay mấy người. Nhưng không ngờ, thủ đoạn giết gà dọa khỉ, xao sơn chấn hổ trước đây, nay lại chẳng hiệu quả tí nào, lại càng làm quân Tần tức giận thêm.

Chợt nghe có người hô lớn:

- Lũ mọi rợ coi chúng ta như chó lợn, nếu không chống lại, hôm nay ắt phải chết!

Lại có người hô to:

- Người Tần chúng ta từ xưa tới nay chưa từng bị sỉ nhục như vậy. Nước Tần oai hùng, cùng phò quốc nạn! Nếu còn do dự, há có thể còn sống?

Cái câu lão Tần oai hùng, cùng chung quốc nạn này dường như thoáng cái đã khơi dậy bầu nhiệt huyết của tất cả hàng binh.

Mấy chục người hò hét, tay không lao về phía hàng binh cầm vũ khí.

Long Thả giận tím mặt:

- Không sót một tên, giết cho ta!

Cái chữ “giết” của hắn lại càng làm trỗi dậy sự phản kháng của nhiều người hơn. Đám Vương Quỳnh trà trộn trong đám người, lớn tiếng hò hét. Chộp được binh khí của một tên lính Sở, quay lại một kiếm chém chết đối phương. Những người như vậy nhiều vô cùng. Có người dẫn đầu, những người phía sau liền xông lên theo. Đám quân Sở trông coi doanh trại hàng binh Tần, quân số cũng không nhiều, thấy tình hình như vậy, cũng không khỏi sợ hãi!

Mấy tên ngày thường yếu ớt này, hôm nay lại làm sao thế này?

Nhưng quân Sở cũng không do dự, lập tức gươm dao thương lên, lao về phía hàng binh Tần chém giết.

Cục diện thoáng cái trở nên hỗn loạn vô cùng, Long Thả cũng không ngờ rằng, có thể gây ra biến động lớn đến thế này. Hắn liên tục hô to không ngớt, thanh bảo kiếm trong tay chém trái bổ phải, toàn thân đầm máu.

Đúng vào lúc này, hàng rào đại doanh “ầm” một cái đổ xuống một mảnh.

- Giết ra ngoài, chúng ta giết ra ngoài!

Vương Quỳnh trong đám người hô to, đám hàng binh Tần ào ào trong chốc lát, tràn ra ngoài doanh trại.

Lúc này, đám sĩ tốt quân Sở nghe được tin tức nhao nhao chạy tới, trong những khoảng không gian chật hẹp, mấy chục vạn người túm tụm lại một chỗ, chém giết không chút suy nghĩ.

Đợi khi Hạng Vũ đến nơi, thế cục đã không thể挽回 được nữa.

Lời khuyên can của đám Chương Hàm căn bản là vô tác dụng. Tiếng hét giết, tiếng đao thương va đập, nhấn chìm tiếng của bọn họ.

Sau khi vô số quân Tần lao ra khỏi vòng vây, lập tức tản đi tứ phía, trốn chạy vào trong bóng đêm mờ mịt.

- Chặn chúng lại, không tha một tên!

Hạng Vũ cũng không có cách nào khác, thúc ngựa múa bàn giao kích, xông xáo khắp nơi trong đám loạn quân.....

Quân Tần tuy thân chinh bách chiến, dũng mãnh vô cùng. Nhưng rốt cuộc trong tay không có binh khí, không chống nổi đao thương chém giết của quân Sở. Cuộc bạo loạn tiếp diễn đến tận hừng đông mới tạm coi là bình định xong. Hạng Vũ phái người kiểm kê, lập tức nổi trận lôi đình.

Hai mươi vạn quân Tần, chết trận mấy ngàn người.

Mà số quân Tần bị quân Sở bắt lại, thậm chí cũng chưa tới mười vạn....

Cũng có nghĩa là, số hàng binh Tần thừa lúc hỗn loạn tháo chạy, có đến mười vạn. Hạng Vũ chỉ cảm thấy đầu óc ong ong một mạch, nhìn nhìn hai bên, lại chẳng thấy ai bước ra nói chuyện.

- Long Thả, lập tức rải binh, bắt hết lũ chó Tần chạy trốn!

Hạng Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Phái người thông báo cho Hàn Tín và Tào Cửu, phong tỏa các đường cho ta, truy bắt theo đường.... phàm có kẻ phản kháng, giết không cần hỏi!

- Vậy đám quân Tần này làm sao bây giờ?

Trần Anh chỉ đám hàng binh lần nữa bị nhốt vào đại doanh, lo lắng nói:

- Trước kia bọn Chương Hàm, Đồng Ế còn có thể khống chế, nhưng qua đêm nay, e là không còn chút uy vọng nào nữa rồi. Mười vạn hàng binh này, nếu không thể sắp xếp tốt, rốt cuộc là hiểm họa!

- Giết, không tha một tên, giết tất cả cho ta!

Hạng Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, lời nói thoát ra qua những kẽ răng.

Trần Anh sắc mặt lập tức thay đổi, vừa định mở lời khuyên can, không nghĩ người bên cạnh lại kéo hắn lại.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Trương Nhĩ.

Chỉ thấy Trương Nhĩ khẽ lắc đầu, ý nói:

- Đừng khuyên nữa, bất kể ngài bây giờ có nói gì, người cũng chẳng lọt tai chữ nào đâu.

Trần Anh gò má khẽ co lại, miệng ngáp ngừng, nhưng lại không mở miệng.

Quay người, vừa thấy Phạm Tăng đứng trên chiếc xe nhẹ. Ánh hoàng hôn chiếu xiên, phản chiếu ánh hồng trên gò mà Phạm Tăng....Lão vẻ mặt hung ác nham hiểm, nhìn đám xác chết khắp nơi, với đám hàng rào đại doanh hàng binh phía xa xa, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngựa, lặng lẽ rời đi.

Trần Anh kinh ngạc nhìn theo bóng Phạm Tăng.

Gã có chút không hiểu, người duy nhất có thể khuyên can Hạng Vũ trong lúc này, chính là Phạm Tăng.

Nhưng Phạm Tăng tại sao không nói gì?

Mười vạn hàng binh này chết, ngày khác thượng tướng quân cướp đoạt Quan Trung, chỉ e khó khăn muôn trùng...mà đám quân Tần đào tẩu đó, khó tránh khỏi chuyện bọn chúng sẽ lại khiến cho vùng Hà Bắc đã từng bước bình ổn này hỗn loạn. Vậy còn Quan Trung, khi nào có thể công phá đây?

Chương 509-510: Nữ vương (1-2)

Tin tức quân Tần đầu hàng bạo động ở Hàm Đan nhanh chóng truyền đến tai Lưu Khâm.

Lưu Khâm lúc này đã đến Bắc Quảng Võ Thành. Nhưng hắn không lập tức ở lại trong thành mà cùng với tám ngàn kỵ binh tùy tùng, đi vào đại doanh giữa vùng Quảng Võ và Diêm Trì. Theo cách nói của Công Thúc Liêu thì, phía Hàm Dương sẽ nhanh chóng có phản ứng với việc phục lại Đường quốc của Lưu Khâm. Lưu Khâm thậm chí còn chuẩn bị xong xuôi cho cả việc đánh trận, xuất bộ quân đột nhập Bắc Địa quận dựng trại, sẵn sàng đại chiến bất cứ lúc nào.

Diện tích của Bắc Địa quận không nhỏ hơn Cửu Nguyên chút nào. Nhưng trên thực tế thì, sự khống chế của quân Tần đối với Bắc Địa quận, chỉ giới hạn ở mấy tòa thành gần Nội Sử quận. Thời Tần Chiêu Vương xây dựng vạn lý trường thành lên phương bắc, bây giờ phần lớn vẫn là vùng hoang dã. Khoảng giữa từ vạn lý trường thành đến Bắc Quảng Võ Thành, thậm chí còn chẳng có tòa thành nào được xây dựng.

Nói cách khác, giữa cái vùng đồng trống cả ngàn dặm này, quân Tần nếu có đánh tới, tuyệt đối cũng không phải chuyện dễ dàng. Chỉ có thể cho kỵ binh xuất kích, mà từ sau khi Vương Ly xuất chinh Bắc Hà, Hà Nam sẽ không bao giờ còn cung cấp cho Nội Sử quận một con ngựa nào nữa.

Lưu Khâm không sợ kỵ chiến, thậm chí còn hi vọng có thể đánh một trận, uy hiếp Hàm Dương. Những kẻ theo quân xuất chinh còn có Lý Tật và Lạc Giáp. Phía Thượng quận cũng không dám manh động xuất trận, cũng khiến cho áp lực của Thần Mộc Quan giảm đi không ít. Quán Anh đã đến Mã áp trước, lần nữa liên thủ cùng người bạn cũ Chung Ly Muội, hợp lực gây dựng lại đội ngũ; người thay thế vị trí của Lý Tật và Lạc Giáp là hai con rể của Lý Do. Con người này tính tình rất cứng cỏi, ở một mức độ rất lớn, đã học được tính cách của Lý Do, vô cùng chững chạc. Có người này ở Thần Mộc quan, đủ đảm bảo an toàn cho Cửu Nguyên. Quý Bồ lại đi Cửu Nguyên, chuẩn bị tiếp nhận đoàn người ngựa đầu tiên xuất phát từ Nhạn Môn quan. Mà Mông Tật cũng đã xây dựng xong trấn Vũ Xuyên, phụng mệnh quay về Vân Chung, chỉ đợi binh mã Nhạn Môn quan nghỉ ngơi xong xuôi, sẽ xuất binh Đại quận, tập hợp với Lý Tả Xa.

Lý Tả Xa nhanh chóng cướp đoạt được ba quận của Yến Triệu, có được hơn mười vạn binh mã. Nhưng muốn tiêu hóa những binh mã này, thì tuyệt đối không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể làm được. Cho nên, khi Hàm Đan bạo động, bất kể là Lưu Khâm hay Lý Tả Xa, đều không thể xuất binh tiếp ứng. Thời gian quá gấp, cứ cho là Lưu Khâm có tiếp ứng, cũng bắt buộc phải qua Hằng Sơn quận, Quảng Dương quận, Thái Nguyên quận và Cự Lộc quận mới có thể đến được chỗ đám Vương Quỳnh. Nhưng muốn qua được chỗ này, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chuyện này có liên quan đến cả các thế lực chư hầu Hà Bắc. Hằng Sơn quận và Quảng Dương quận dưới sự cai trị của Triệu Vương Hiết có Trần Dư lãnh binh canh gác. Mà Thái Nguyên quận đã bị Tư Mã Ngang nắm giữ, tự tạo một vùng, tách biệt với Sở Triệu.

Cự Lộc bị Sở Tề cùng lúc chiếm cứ. Hai bên lấy Chương Thủy làm phân giới, Chương Việt theo hướng đông đến Hà Thủy, bị Đại tướng Bành Việt của quân Tề khống chế. Mà từ Chương Việt về phía tây, phần lớn các khu vực của Cự Lộc thuộc sự quản lý của quân Sở, do ba người Hàn Tín, Ngưu Tử Kỳ và Bồ tướng quân Sài Vũ quản lý. Bồ tướng quân Sài Vũ là người mới nhờ cậy khi Hạng Vũ vượt sông. Mà Hạng Vũ sở dĩ trọng dụng Sài Vũ là bởi vì, ở một mức độ rất lớn, Sài Vũ là người nước Triệu, nguyên quán Cức Bồ, cũng có danh vọng ở địa phương. Cức Bồ thuộc Hằng Sơn, dưới quyền trị vì của Triệu Vương.

Vì thế, Sài Vũ suất bộ đóng quân ở Bách Nhân huyện, chính là để lôi kéo bách tính Cửu Bồ.

Thân hay không, người đồng hương....

Bách Nhân huyện rất gần Cửu Bồ, để Sài Vũ đồn trú tại đây, đồng nghĩa với việc có thể uy hiếp đến an toàn của Hằng Sơn bất cứ lúc nào. Điều này càng khiến cho Trần Dư không dám manh động.

Đương nhiên, Hạng Vũ cho Sài Vũ đóng quân ở Cửu Bồ, còn là vì người này vũ dũng hơn người, rất được lòng Hạng Vũ. Nếu không, dưới trướng Hạng Vũ còn có rất nhiều người Triệu, sao không phái người khác đi? Trong quân Sở, Hạng Vũ thích những tướng lĩnh võ lực hơn người, điều này quá rõ ràng. Dưới trướng ngài có năm đại tướng, lần lượt là Long Thả Hàn Tín, Ngưu Tử Kỳ, Kinh Bố và Bồ Tương quân Sài Vũ. Trong năm người này, võ lực kém nhất có lẽ là Hàn Tín, nhưng Hàn Tín từng cứu Long Thả, hơn nữa xét về phương diện dùng binh, quả thực là không ai sánh được.

Mà Ngưu Tử Kỳ lại là anh vợ của Hạng Vũ, đã đi theo Hạng Vũ từ thời thúc cháu người vẫn còn ở Hạ Tương tị nạn.

Ngoại trừ Hàn Tín và Ngưu Tử Kỳ ra, ba người còn lại, có ai không phải là mãnh tướng dũng quan ba quân?

Vì thế, Lưu Khâm cứu viện quân Tần, căn bản là không thực tế. Mà bọn Vương Quỳnh cũng không phải là không nghĩ đến điều này, sớm đã bàn bạc thỏa đáng, sau khi thoát khỏi Hàm Đan, mọi người lập tức tản ra. Mỗi nhóm từ năm trăm đến tám trăm người, dưới dự lãnh đạo của Quân Hầu, chạy trốn vào Thái Hành sơn.

Thái Hành sơn, không biết mấy dặm....

Chạy vào Thái Hành Sơn rồi, chớ nói Hạng Vũ chỉ có mười mấy vạn quân trong tay, cứ cho là có nhiều hơn cả chục lần, cũng chẳng làm gì nổi đám quân Tần này.

Nhưng, cũng không phải tất cả quân Tần đều đào tẩu!

Long Thả dẫn quân truy kích, Tào Cửu ra mặt chặn đường. Suốt dọc đường truy sát, hàng trăm hàng ngàn quân Tần bị quân Sở giết chết.

Đợi đến khi Hạng Vũ phái người đi kiểm kê, đám quân Tần bị giết theo dọc đường, có đến hơn vạn người.

Mà số quân Tần bắt lại được, cũng đến hơn hai ba vạn người. Cũng có nghĩa là, số quân Tần thực sự trốn được vào Thái Hành sơn, cũng khoảng sáu vạn người.

Mùi máu tanh nồng nặc bao phủ cả một vùng Hàm Đan.

Hơn mười vạn quân Tần trước và sau khi bị tàn sát, đã cho thấy rõ ràng những thủ đoạn ngang tàng của quân Sở.

Cái kiểu giết chóc hàng loạt này của Hạng Vũ, khiến cho chư hầu không ai không thấp thỏm lo âu con hổ hổ viển đông này. Điền Vinh, Trần Dư, hai sứ giả đến đây đều tỏ ra thần phục.

Cùng lúc đó, Quan Trung đại địa, một vùng thê lương.

Ngay vào lúc quân Sở trắng trợn giết hại hàng binh Tần, thì Tây Đường quốc lên tiếng bắt bình.

Lưu Khâm ở Bắc Quảng Võ Thành, chiêu cáo thiên hạ:

- Đám mọi rợ ngu dốt, làm hại muôn dân trăm họ... Hạng tặc tàn bạo hơn cả Kiệt, Trụ. Đây là nỗi khổ của người Tần, thực là nỗi khổ của muôn dân, nỗi khổ của cả thiên hạ.....con chó này không giết, không đủ để xoa dịu sự căm phẫn của bách tính, con chó này chưa diệt, sau này nhất định sẽ trở thành đại họa.

Tổ tiên Lưu Thị lúc nguy nan, được Tam Tần cứu giúp, ơn tái sinh đó, đến nay còn ghi khắc trong lòng.

Tây Đường quốc nguyện cùng bách tính Quan Trung, cùng muôn dân thiên hạ, thề cùng bạo Sở huyết chiến đến cùng. Nước Tần oai hùng, cùng gánh quốc nạn....

Nay thực là thời khắc sinh tử tồn vong của tam Tần, quốc nạn đi đầu, mong bách tính Quan Trung đồng tâm hiệp lực, cùng tên Hạng tặc nước Sở kia, chiến đấu tới cùng, không được khuất phục....

Giả Thiệu không khỏi có chút lo lắng nói:

- Vương thượng, làm vậy chỉ e là sẽ khiến cho bọn Sở tặc nổi loạn! Bây giờ lũ mọi rợ thế lớn, chiếm cứ hơn phân nửa vùng Sơn Đông, nhân khẩu đông đúc, thuế ruộng nhiều. Lúc này đưa ra lời hiệu triệu như thế này, đồng nghĩa với việc rạch mặt bọn mọi rợ. Ngộ nhờ tên Hạng Vũ đó liên kết chư hầu lại, đánh biên cương phía bắc của ta, sợ rằng sẽ dẫn tới đại họa, không thể không đề phòng.

Lưu Khâm cười:

- Giả lang trung không cần phải lo lắng.

Bọn mọi rợ bây giờ đúng là khí thế đang thịnh, nếu Bắc Hà không yên, hẳn đánh biên cương phía bắc của chúng ta sao đây?

Sáu vạn quân Tần trốn vào Thái Hành sơn, lại không dựa dẫm vào Nhạn Môn, điều này cho thấy rõ ràng là trong số sáu vạn người này, có kẻ sáng suốt. Bọn họ đã ở lại Thái Hành sơn, tất nhiên sẽ quấy nhiễu liên quân Sở Triệu hì hì, ta đoán chắc, Hạng Tịch bây giờ e là đang đau đầu vì chuyện này.

Còn nữa, hẳn công lược Bắc Hà, mục đích cuối cùng cũng vẫn là để đánh vào Quan Trung.

Thời gian càng kéo dài, thì càng bất lợi cho hần. Vì thế ta đoán là, Hạng Tịch bây giờ cũng đang khó xử, không biết bước tiếp theo nên làm thế nào cho phải. Ở lại Bắc Hà? Tiến quân Quan Trung? Hì hì, bất kể là lựa chọn thế nào, đối với Hạng Tịch mà nói, đều không phải là lựa chọn tốt.

Lưu Khâm nói xong, trầm ngâm một lát:

- Lệnh Khoái Triệt lập tức phái người, nghĩ cách liên lạc với quân Tần ở Thái Hành sơn, trợ giúp cho họ hết mức có thể.

Ta phải để sáu vạn quân Tần này, nhiều cho Bắc Hà long trời lở đất!

Sơn Dương, Nguyệt Thị vương thành.

Đúng lúc canh hai, vương hậu Mạt Ly lặng lẽ rời khỏi hoàng cung, men theo hẻm nhỏ, đến một chỗ vắng vẻ trước cửa nhà.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, một lát sau từ bên trong vang lên tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng mở cửa, một ông già đầu tóc bạc phơ thò đầu ra nhìn, thấy Mạt Ly vương hậu, lão vội vàng kéo cánh cửa ra mời vương hậu vào trong. Sau đó lại nhìn trước ngó sau, thấy bốn bề không chút động tĩnh, mới đóng cửa lại.

Mạt Ly có vẻ rất thông thuộc căn nhà này.

Không cần ông lão tóc bạc dẫn đường inh, tự mình đi thẳng tới trước gian phòng ở hậu trạch, đẩy cửa bước vào.

Nguyên Bình đang đọc sách trong phòng, bị Mạt Ly đột ngột đến dọa ột trận.

- Mạt Ly, sao người lại tới đây?

Mạt Ly bỏ áo choàng xuống, những đường cong lồi lõm uyển chuyển hiện lên dưới lớp áo quần mỏng manh.

Nàng thấp giọng nói:

- Bình, người không cần bận tâm, lão gia kia gần đây bị Ô Tôn mĩ nữ mà phụ vương ta dâng tặng làm cho đầu óc choáng váng, căn bản là không quản nổi ta.

Vừa nói, Mạt Ly vừa đến ngồi xuống bên cạnh Nguyên Bình.

Nguyên Bình cười, ôm lấy Mạt Ly, bàn tay to lớn thò vào ngực nàng, sờ nắn bộ ngực đầy đà của Mạt Ly, nhẹ giọng cười nói:

- Sao, nhớ ta hay sao?

Mạt Ly cũng không cự tuyệt, đôi mắt đẹp híp lại thành đường, hơi thở có chút nặng nề.

- Bình, huynh đừng nhiều nữa, hôm nay ta đến, là có chuyện tìm huynh!

Mạt Ly cơ hồ như đã nằm bẹp trong lòng Nguyên Bình, miệng thì nói vậy, nhưng bàn tay nhỏ bé mềm mại như không có xương kia, lại thò sâu vào trong vạt áo Nguyên Bình, vuốt ve bộ ngực của hắn.

- Hả? Là chuyện gì vậy?

- Phụ vương ta hôm nay phái người tới rồi....

Nguyên Bình giật bắn cả người, chợt thu lại nụ cười vui vẻ, nhẹ giọng hỏi:

- Tình hình thế nào rồi?

- Theo kế hoạch của huynh, tên đó đã bị đệ đệ của ta dụ tới Thành Khuếch Chu Quốc rồi....

Phụ vương hỏi ta, có phải có thể hành động rồi không? Liệp Kiều Mỹ chỉ cần phát động từ phía sau, Thành Khuếch chư quốc sẽ lập tức phản công. Tên đầu đó khó mà sống sót, chỉ có đường chết.

Nhưng không biết, cái tên lão Bi Quân Hầu kia của người.....à, bây giờ phải gọi là lão Bi vương, lúc nào sẽ gây chuyện đây?

Nguyên Bình mỉm cười:

- Chuyện này nàng cứ yên tâm đi, Vương thượng phục quốc, bây giờ hùng cứ phương bắc, nắm trong tay sáu quận, thực lực tự lớn mạnh. Mấy hôm trước, y phái người đến thông báo cho ta, đã lệnh Thiệp Gian tướng quân đánh Tịnh Châu. Chỉ đợi sau khi vào đông, sẽ xuất kích Nguyệt Thị.

- Bình, tên lão Bi vương kia của huynh không thành thật cho lắm.

- Hả?

- Phụ vương ta nói, hắn phái người vượt Hà Thủy, không ngừng gặm nhấm Hà Tây, còn bắt người cướp của của người Khương ở đó.

Huynh cũng biết, đám người Khương đó có không ít là phụ thuộc vào chúng ta, hắn làm như vậy, là để cho phụ vương ta mất mặt, có chút mất hứng.

Nguyên Bình nói:

- Phụ vương nàng cũng quá keo kiệt!

Chỉ là một đám Khương man thôi mà, hà tất phải ghi nhớ trong lòng? Nếu hơn ngàn dặm đất đai màu mỡ ở vùng Sơn Dương cát chảy này, tí đất Hà Tây hoang tàn này, tính đếm gì chứ?

Sáu mươi vạn người Nguyệt Thị....Mạt Ly, nếu Ô Tôn có được sáu mươi vạn người này, biên cương vạn dặm Tây Bắc, ai dám chống lại ta?

Hì hì, cho dù đó là người Đông Hồ, sau này thấy Ô Tôn đại vương, sợ là cũng phải khúm núm, không dám có tí không tôn kính nào.

Vốn cho rằng, sau khi nói ra những lời này, Mạt Ly sẽ lại cao hứng như cũ.

Ai ngờ, Mạt Ly không những không vui, ngược lại lại tỏ vẻ bi thương.

Nàng khẽ thở dài một hơi, ngồi thẳng dậy.

- Sáu mươi vạn người, thì có can hệ gì với ta?

Nguyên Bình không khỏi ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn Mạt Ly, có chút không hiểu, vì sao nàng không vui.

Đôi mắt Mạt Ly, đỏ lên....

- Ta đã suy nghĩ mấy hôm nay, dù sao ta cũng là vương hậu ở Nguyệt Thị.

Nếu Nguyệt Thị không còn, vùng đất này bị tên vua gấu ngựa của người và Ô Tôn chia cắt, ta và Tứ Nguyệt, sẽ trở thành kẻ không nhà. Ô Tôn đại vương có được sáu mươi vạn người, thực lực tăng mạnh, thì đã sao? Ta chẳng còn gì cả, không khéo lại phải gả cho người khác.

Nguyễn Bình, trong lòng khê động.

- Mạt Ly, nàng lo lắng....

- Ô Tôn đại vương đã lập Liệp Kiều Mỹ làm vương tử.

Liệp Kiều Mỹ do vương hậu Ô Tôn sinh ra, không phải là chị em ruột của ta. Tên đó, từ nhỏ đã ngạo mạn hống hách, nếu Ô Tôn mạnh lên, còn tha ẹ con ta sao? Bình, tất cả chuyện này ta đều nghe theo huynh, huynh phải tìm đường thoát cho ta.

Nguyễn Bình lần này coi như hiểu rõ rồi!

Mạt Ly, rõ ràng là không muốn Liệp Kiều Mỹ trở thành đại vương của Ô Tôn.

Hoặc là nói, nàng muốn trở thành Ô Tôn vương nữ, thay thế tên Liệp Kiều Mỹ kia.

Nguyễn Bình biết rõ, Mạt Ly trước nay luôn có dã tâm, không phải là một người con gái an phận. Dưới vẻ điềm đạm đáng yêu và vẻ đẹp động lòng người, ẩn dấu một trái tim bất định. Nhưng như vậy cũng không tệ. Phục tùng khoái cảm của một người con gái như vậy, hì hì, chắc cũng không tồi.

Nguyễn Bình cũng từng nghĩ tới, nếu Ô Tôn chiếm được Nguyệt Thị, thực lực lớn mạnh lên, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Một Ô Tôn cường đại thống nhất, với một Ô Tôn chia cắt nội đấu....

Nguyễn Bình không chút nghi ngờ sẽ lựa chọn cái thứ hai.

Trước đó, hắn vẫn đang khổ sở tìm cơ hội, nhưng chưa nghĩ tới, cơ hội này rõ ràng là đã đưa đến trước mặt.

- Mạt Ly, nếu đã như vậy, nàng hãy theo ta về Bắc Cương đi.

Nguyễn Bình cố ý không nói, mà tình thâm ý trọng nhìn Mạt Ly, nhẹ giọng nói:

- Ta ở dưới trướng Vương thượng, địa vị cũng xem như không quá thấp. Hơn nữa, gia đình cũng có cơ nghiệp, nàng theo ta về, không cần nói cái khác, nhưng đảm bảo nàng và Tứ Nguyệt vinh hoa phú quý, không phải lo cơm ăn áo mặc, không phải là điều khó khăn.

Mạt Ly đen mặt lại, bàn tay nhỏ bé hung hăng véo một cái vào chỗ hiểm của Nguyễn Bình.

- Đồ chết tiệt nhà huynh, ta thêm vào theo huynh về.

- Vậy nàng...

- Ta muốn huynh giúp ta!

Mạt Ly dứt khoát nói hết ra:

- Ta muốn huynh giúp ta, giúp ta lên làm Ô Tôn vương nữ.

- Cái này sao....

- Được không vậy...

Mạt Ly vừa nói, tấm thân mềm mại không xương dán chặt lấy Nguyễn Bình, cánh tay trắng như ngó sen ôm lấy cổ Nguyễn Bình, cánh môi hồng kề sát bên tai Nguyễn Bình, hơi thở như lan như xạ, cái lưỡi thơm ngọt nà, phiêu du bên tai Nguyễn Bình, sau đó nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới, giống như con rắn tiếp tục trượt xuống, bàn tay thuận thế giật bỏ y phục của Nguyễn Bình, thơm, hôn, rồi lại tiếp tục trượt xuống.

Đây đúng là một con yêu tinh đáng chết!

- Mạt Ly....chuyện này....ừ!

Hắn bỗng nhiên dừng lại, há mồm thở dốc:

- Ta sẽ tự nghĩ cách giúp nàng....chỉ cần đại vương của ta....nàng cái đồ lẳng lơ đáng chết....được rồi, ta nghĩ ra cách rồi....

Mạt Ly ngẩng đầu, ánh mắt đẹp như tơ:

- Bình, huynh nghĩ ra cách gì rồi?
- Cái này, nếu nàng còn xen vào nữa....tóm lại là, ta đảm bảo để nàng ngồi lên vị trí nữ vương!

207. Chương 511 - 514

Chương 511: Hội sư Quan Trung (1)

Lập thu, cái nóng bức của mùa hè dần biến mất.

Tuy có nói nắng gắt cuối thu, nhưng ở Bắc Cương, thời tiết sau khi lập thu, đã bắt đầu chuyển lạnh.

Trời chưa lập thu, Công Thúc Liêu cuối cùng cũng không trụ được với cái cô đơn thê lương trong bầu không khí xác xơ tiêu điều của mùa thu, đã trút hơi thở cuối cùng ở thành Cù Diễn.

Lưu Khảm vội vàng về Cù Diễn, dự đám tang Công Thúc Liêu.

Không chỉ có Lưu Khảm, cả bọn Thiệp Gian, Mông Tất, Lý Thành cũng lũ lượt kéo về tham dự.

Còn Thúc Tôn Thông, cuối tháng sáu đã đến Quảng Võ thành. Theo ông đến đó còn có mười mấy nho sinh ẩn sĩ. Trong đó nổi tiếng hơn cả, là bốn vị hiền tài sớm đã ẩn cư trong núi Thương Sơn.

Đông viên công Đường Bình, Lục Lý tiên sinh Chu Thuật, khởi lý Quý Ngộ Thực, hạ hoàng công Thôi Nghiễm....

Bốn người này đều đã qua tuổi thất tuần, ở cái tuổi này tinh thần bạc nhược, nói năng có mức độ, học vấn có thể nói là uyên thâm.

Bách tính Quan Trung gọi bốn người này là “Thương Sơn Tứ hạo”!

Lúc Lưu Khảm nghe Thúc Tôn Thông giới thiệu cũng không khỏi kinh ngạc. Cái danh “Thương Sơn Tứ hạo” này hẳn đã từng nghe qua. Trong lịch sử, Lưu Bang đã từng định thay đổi thái tử, thế là Lữ Trĩ liền sai con trai mình là Lưu Doanh đi mời Thương Sơn Tứ hạo xuống núi, thoáng cái đã dập tắt ý định phế bỏ Thái Tử của Lưu Bang.

Lưu Bang nói:

- Đến cả bọn họ mà Thái tử cũng mời được xuống núi, đủ thấy đã đủ lòng đủ cánh, chuyện phế lập không cần nhắc lại nữa.

Bởi vậy có thể thấy, tên tuổi của Thương Sơn Tứ hạo lúc đó.

Nhưng lúc Lưu Khảm nghe Thúc Tôn Thông giới thiệu:

- Bốn vị này từng là Bác sĩ của triều Tần. Sau vì chuyện đốt sách, phần nộ rời khỏi Hàm Dương, trốn vào Thương Sơn ẩn cư. Ta phải tốn bao công sức, bốn người họ vốn không muốn xuống núi. Nhưng sau khi nghe nói người muốn vời họ là Đường vương, liền lập tức đồng ý. Hơn nữa còn liên lạc với rất nhiều quan viên của Lão Tần, cùng đến đây nương tựa...Vương thượng, ngài bây giờ quả là có danh tiếng.

Lưu Khảm rất rõ ràng, cái “danh” mà Thúc Tôn Thông nói, là chỉ danh tiếng hẳn đã phát minh ra giấy Trình Công, sáng tạo ra kiểu chữ lệ.

Văn sĩ cuối đời Tần tất cả đều có chí khí cao ngạo theo kiểu nho sĩ thời tam quốc, sẽ không cúi đầu trước cường quyền.

Sở dĩ không nói gì mà tìm đến đây nương tựa, chắc hẳn là nhằm vào cái tiếng tăm của công trình giấy và kiểu chữ lệ này để lại. Dù sao thì sự ra đời của loại giấy mỏng và kiểu chữ lệ này, cũng có lợi cho việc mở rộng văn hóa. Thương Sơn tứ hạo chịu về đây, cũng đã chứng minh rằng đối với kẻ sĩ thiên hạ Lưu Khảm cũng rất có thanh danh. Quan trọng hơn là, mười mấy quan viên nho sinh mà bốn người mời đến, cũng giải quyết xong cảnh túng quẫn nhân thủ của Lưu Khảm.

Thúc Tôn Thông theo Lưu Khảm cùng tới thành Cù Diễn, tham dự lễ tang Công Thúc Liêu.

Công Thúc Liêu cả đời không con không cái, vì thế Lưu Khảm sai Lưu Tần lấy thân phận đệ tử, làm con trai nối dõi Công Thúc Liêu.

Lúc đưa tang Công Thúc Liêu, huynh đệ Lưu Khảm Lưu Cự đích thân khiêng quan tài; Lưu Tần cầm cờ; Tư Mã Hỉ dẫn đường; Thiệp Gian, Mông Tật, Lý Thành đốt giấy để tang.

Trên suốt con đường từ thành Cù Diễn lên núi Hàng Kim.

Đây cũng là nguyện vọng của Công Thúc Liêu: Ông hi vọng mình có thể được an táng ở Hàng Kim Sơn, từ trên cao ngắm nhìn vùng Cửu Nguyên bao la.

Tóm lại là, đám táng của Công Thúc Liêu, cực kì long trọng.

Sau khi mai táng xong cho Công Thúc Liêu, Lưu Khảm hạ chiếu, sai người xây dựng lăng Đường vương trên núi Hàng Kim. Đây cũng là một tập tục của cái thời đại này, bắt đầu từ ngày leo lên vương vị, lại phải chuẩn bị xây lăng. Chỉ là Lưu Khảm cảm thấy không thật cát lợi, cứ viện cớ không có chỗ thích hợp để thoả thích. Vốn dĩ, mai táng ở Quan Trung là lựa chọn tuyệt vời nhất. Nhưng Lưu Khảm lại cảm thấy, núi Hàng Kim này cũng không tệ.

Nói theo phong thủy, Hàng Kim là chỗ long qui, lại có song long uốn lượn.

Phía bắc là con sông lớn cuộn cuộn, khó tránh được có Chiêu Vương Trường Thành. Song long uốn lượn, là thuộc về bảo địa của phong thủy.....Lưu Khảm không thực sự am hiểu về phong thủy, nhưng cảm thấy nếu sau này thực sự có thể an táng trên núi Hàng Kim, bầu bạn với người tài, bảo vệ biên cương, cũng coi như một lựa chọn không tồi...

Thế là, tiếp theo việc xây Đường vương lăng trên Hàng Kim sơn, Vương lăng Vương thái hậu, cũng được xác định.

Khảm lão phu nhân nói:

- Nếu Ngô Vương đã nguyện an táng trên Hàng Kim sơn, ai gia cũng muốn an táng trên Hàng Kim sơn, ngày đêm bầu bạn với Vương nhi, âu cũng là chuyện tốt.

Đây không phải là lời nguyện, mà chỉ là một lễ pháp.

Lăng của Vương thái hậu và lăng của Đường vương, cũng là do phụ thân của Lưu Khảm, sớm đã tử trận ở lăng Lưu Phu Vương đơn phụ, hợp hai làm một.

Thi thể Lưu Phu sớm đã hóa thành bộ xương khô, không còn dấu vết. Vì thế đã cho sửa sang quần áo và di vật, đem hạ táng trước, đợi sau này hợp táng cùng Vương thái hậu.

Việc xác định lăng Đường vương, cũng có nghĩa là Đường quốc Lưu thị đã hoàn toàn chiếm vững vùng biên cương phía bắc.

Lưu Khảm chỉ lưu lại Hàng Kim sơn bảy ngày, rồi lại vội vàng rời đi....

Lưu Tần được sắc lập làm vương tử Tây Đường ở lại, tiếp tục thủ lăng cho Công Thúc Liêu. Theo luật cổ, Lưu Tần phải ở đây thủ lăng đủ một năm mới có thể rời khỏi. Để không trì hoãn việc học của Lưu Tần, Thúc Tôn Thông đề nghị mời Thương Sơn Tứ hạo làm thầy dạy cho Lưu Tần, dạy học ngay tại Hàng Kim sơn.

Tất cả những gì Lưu Tần học được trước đây, hầu hết đều lấy Công Thúc Liêu làm chủ, tịnh tu nho pháp.

Xét về năng lực, Lưu Tần đã kế thừa toàn bộ y bát của Công Thúc Liêu, học được cái thuật; mà năng lực của Thương Sơn tứ hạo thì không thể sánh được với Công Thúc Liêu, nhưng về phương diện học vấn thì, lại hơn Công Thúc Liêu, huyền nho tịnh tu, truyền thụ học vấn cho Lưu Tần, cũng là chuyển từ thuật thành đạo.

Thuật là mưu lược, vận dụng...

Đạo, lại là nói nguyên tắc lớn, phương hướng lớn.

Thời Tiên Tần gọi là “thuật đạo”, không phải là phương thức thần tiên mà hậu thế nói, mà là những nguyên tắc và pháp quy vận dụng.

Nếu luận về học vấn, Lưu Kháam bây giờ còn không sánh được với Lưu Tần.

Nhưng hắn rất vui mừng, vì Lưu Tần có thể học được những nguyên tắc và phương pháp mưu lược này, đối với tương lai của Lưu Tần mà nói, đây là một lần bổ sung quan trọng không còn nghi ngờ gì nữa.

Thương Sơn tứ hạo cũng vô cùng vui mừng có thể dạy bảo cho Lưu Tần.

Dù sao thì Lưu Tần cũng là Vương tử Tây Đường, sau này sẽ trở thành Tây Đường vương, thậm chí có thể trở thành Đế vương thiên hạ.

Có thể có được một học sinh như vậy, điều này rõ ràng là vô cùng có lợi cho việc mở rộng học thuật của họ sau này. Theo một phương diện khác thì đây cũng là sự coi trọng của Lưu Kháam với bọn họ.

Lưu Kháam bắt buộc phải quay về Quảng Vô thành, bởi vì ở đó còn có rất nhiều việc đang chờ hắn về giải quyết.

Sửa đi của Công Thúc Liêu, đối với hắn mà nói, cảm giác lạc lõng và bi thương nhiều hơn là đến từ sự mất mát một người tham mưu, một người phụ tá tốt. Mà cảm giác bi thương này không giống cảm giác thương tâm xuất phát từ trái tim như Lưu Tần. Dù sao thì, Công Thúc Liêu cũng là thầy của Lưu Kháam suốt ba năm nay.

Lục Giả sau một tháng cố gắng cuối cùng cũng đã trở về!

Y đã mang về hai tin...

- Vương thượng, Hàm Dương đã công nhận sự lập lại của Tây Đường quốc.

Với thông tin này, Lưu Kháam lại không quá ngạc nhiên.

Trong mắt hắn, Triệu Cao đã quấy để quốc đại Tần to lớn thành bộ dạng sứ đầu mẻ trán như bây giờ. Trước kia, hắn mượn cơ chuyện Công Tử Anh cướp binh quyền của Chương Hàm, sau đó đưa hai mươi vạn quân Tần quay về Quan Trung, cố thủ cố thủ cửa ngõ tứ phương. Thật không ngờ, Chương Hàm hành động còn dứt khoát hơn, trực tiếp đầu hàng....Như vậy, vùng Quan Trung này, còn có thể còn được bao nhiêu binh mã đây?

Lưu Kháam cẩn thận tính toán.

Đại doanh Lam Điền, trú đóng mười vạn Đô Úy quân.

E rằng đây là số quân sĩ cuối cùng trong tay Triệu Cao, còn một vạn Trung Úy quân trong thành Hàm Dương, cơ hồ có thể bỏ qua.

Trung Úy quân của Hàm Dương đã không còn là Trung Úy quân năm đó cùng Lưu Kháam đi theo hộ giá nữa rồi.

Đám Trung Úy quân năm đó sau khi cùng Chương Hàm đánh tan đại quân Trương Sở bên bờ sông Vị Thủy, gần như tất cả đều đã xuất quan, chinh chiến ở Sơn Đông. Hai năm nay, một vạn Trung Úy quân cơ bản cũng chẳng còn lại mấy người....ba bốn nghìn? Có lẽ đến cả ba bốn nghìn cũng không còn nữa.

Trung Úy quân rời khỏi Quan Trung, điều đó cũng có nghĩa là Hàm Dương bắt buộc phải gây dựng lại Trung Úy quân.

Mà Trung Úy quân mới thành lập, bất luận là theo sức chiến đấu hay quân sự rèn luyện hằng ngày mà nói, hoàn toàn không thể so sánh được với Trung Úy quân trước kia được.

Được rồi, lại tính đến đám quân lính tản mạn linh tinh ở Quan Trung, e rằng cũng chẳng quá hai mươi vạn người. với sức hai mươi vạn người này, mà đòi bảo vệ được Quan Trung sao? Chỉ sợ khó khăn nặng nề....nếu đối một người, ví dụ như Lý Tư, có lẽ còn có thể bảo vệ được, nhưng Triệu Cao thì sợ là không ổn.

Đây chính là sự chênh lệch về năng lực!

Lưu Kháam lúc này lập lại Đường quốc, thỉnh cầu nương tựa, không đến lượt Triệu Cao phản đối.

Hắn cười mỉm :

- Chắc hẳn tên hoạn quan đó nhất định sẽ đưa ra yêu cầu gì đó.

Lục Giả cũng không khỏi bật cười:

- Vương thượng đoán không sai, tên hoạn quan đó quả thực có đưa ra yêu cầu. Hắn muốn vương thượng xuất binh từ Nhạn Môn, đoạt lại vùng Thái Nguyên.

- Vậy người trả lời sao?

- Thần đương nhiên không đồng ý rồi....

Lục Giả nói:

- Vương thượng bây giờ nên lấy việc mau chóng tiếp nhận binh mã mới và ba quận Yến Triệu làm chủ. Nếu Vương thượng xuất binh vào lúc này, tất sẽ khiến cho chư hầu Sơn Đông cảnh giác. Thứ nhất, Vương thượng vừa lập lại Đường quốc, uy danh đương thịnh; thứ hai, Vương thượng chính là Thiên mệnh.

Vì thế, việc cấp bách bây giờ không phải là xuất binh, mà cần phải cố thủ Nhạn Môn, tu sửa ba quận Yến Triệu, đồng thời phân hóa chư hầu.

Lưu Khảm gật đầu, ý bảo nói tiếp đi.

- Tên Trần Dư vô tài vô đức kia chẳng qua chỉ là có cái danh lập lại Triệu vương, không đáng lo ngại; Tư Mã Ngang có tài vô đức, tuy có thần phục Sở, nhưng lại qua lại giữa Sở với Triệu. Nhưng biết có người, rất có dã tâm, nếu lợi dụng hắn, sẽ khiến cho Tư Mã Ngang và Sở trở mặt với nhau.

Tề vương Điền Vinh có được đất Tam Tề, lại là đất của tề vương Điền Đam, thuộc vương thất tông thân, không hợp với Hạng Thệ.

Mà đại tướng Bành Việt dưới trướng Tề vương lại có giao tình với Vương thượng, lại thêm Vương tử kết nghĩa với con trai hắn, sao không thỉnh cầu liên minh với Tam Tề?

Lại là kế xa thân gần đánh, lại là thuật tung hoành ngang dọc....

Nhưng mấy mưu kế cũ rích này, thường có hiệu quả phi thường.

Lưu Khảm suy nghĩ một lát:

- Liên kết với Tam Tề âu cũng là một diệu kế, chỉ qua bây giờ thời cơ còn chưa chín muồi, phải nắm bắt hai việc phía trước.

Người không đồng ý xuất binh Nhạn Môn, tên Triệu Cao đó nói thế nào?

Lục Giả nói:

- Gã hoạn quan đó thấy kế đuổi hổ nuốt sói này không thực hiện được, thế là lại đưa ra, để Vương thượng dẫn quân vào thành, trợ giúp Quan Trung phòng ngự chư hầu.

- Vào thành?

Lưu Khảm khẽ giật mình, nhú mày lại.

- Lão Lục, người cho rằng ta có nên vào thành không?

Lục Giả trước tiên là nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

- Đại vương đương nhiên phải vào thành. Tầm quan trọng của Quan Trung, Đại vương chắc chắn phải biết rõ, Giả đương nhiên cũng không cần nhiều lời. Có được Quan Trung là có được thiên hạ, Công Thúc tiên sinh chắc hẳn cũng đã nhắc chuyện này với người.

Chương 512: Hội sư Quan Trung (2)

Nhưng nếu Đại vương muốn vào thành, thì bây giờ không phải lúc. Nếu Đại vương muốn giúp đỡ nước Tần, bây giờ vào thành tự nhiên không có trở ngại gì; nhưng nếu Đại vương muốn thay thế, lúc này vào thành, lại chưa có đủ danh nghĩa, vì thế không nên đi.

- Danh nghĩa?

Lưu Khám kinh ngạc nhìn Lục Giả:

- Danh nghĩa gì?

- Một danh nghĩa đủ để khiến cho bốn trăm vạn dân Quan Trung hoàn toàn bái phục mà đi theo Đại vương.

Lưu Khám như ngộ ra điều gì.

- Vậy người trả lời Triệu Cao thế nào?

Lục Giả cười nói:

- Không có gì, Giả chỉ dùng một chữ, đó là “ trì hoãn”.

Ta nói với Triệu Cao, Đại vương bằng lòng vào thành giúp đỡ phòng ngự, chỉ là gần đây phục quốc, binh mã lương thảo quân nhu đều cần có thời gian chuẩn bị thỏa đáng, mới có thể vào thành tác chiến. Cho nên, ta đã đòi Triệu Cao thời gian ba tháng, trong ba tháng này, Đại vương nên tùy cơ ứng biến.

- Ba tháng?

Lưu Khám mỉm cười gật đầu.

Trước tiên, Lưu Khám cho Lục Giả lui xuống nghỉ ngơi, sau đó ngồi đơ trong phòng một lát, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng, chậm rãi thả bước trong hoa viên.

Trong lịch sử, người đầu tiên dẫn quân đánh vào Quan Trung là Lưu Bang.

Nhưng Lưu Bang công thành thế nào, Lưu Khám không nhớ rõ lắm...

Hắn thậm chí không nhớ ra nổi, Lưu Bang rốt cuộc đánh vào Quan Trung khi nào. Mặc dù là biết, nhưng tình hình bây giờ, cũng chưa chắc hữu dụng.

Lịch sử đã thay đổi rất nhiều rồi, ít nhất bởi vì sự tồn tại của Lưu Khám, mà rất nhiều chuyện đã hoàn toàn thay đổi.

Vậy thì bước tiếp theo nên làm thế nào, thì bản thân Lưu Khám phải tự cân nhắc.

Trong hoa viên, tiếng nói cười vui vẻ vọng lại.

Vẫn là Lữ Tu và Vương Cơ ngồi bầu bạn nói chuyện phiếm với lão phu nhân trong chòi hóng mát.

Bạc Nữ và Triệu Nữ, đang chăm sóc Lưu Nguyên đang chạy nhảy. Lưu Nguyên đã qua mười ba tuổi, duyên dáng yêu kiều, động lòng người.

Lưu Khám lên đình hóng mát, nhìn Lưu Nguyên đang chạy băng băng, tâm thần nhất thời có chút hoảng hốt. Trong lúc mơ hồ, hắn trông thấy Lữ Trĩ đang cười vui vẻ với hắn.

Lưu Khám ra sức lắc đầu, rồi lại nhìn lại, vẫn là Lưu Nguyên.

- Khám, con làm sao vậy?

Lưu Khám ngồi xuống bên cạnh Lữ Tu, nhẹ giọng nói:

- Ta không sao, mẫu thân không cần phải lo lắng.

- Khám, huynh nhớ ra tí tí đúng không?

Lưu Khám quay đầu lại, nhìn về phía Lữ Tu.

Lại thấy ánh mắt Lữ Tu hơi đỏ:

-Thực ra, hôm qua muội cũng suýt chút nữa nhận nhầm người, còn cứ nghĩ tí tí quay về rồi....A Khám, chúng ta bây giờ xem như đã đặt chân ở phương bắc rồi, nhưng tí tí lại chỉ có một mình, lẻ loi hiu quạnh ở Đan Phụ, hai hôm trước mẹ còn nghĩ

Chữ mẹ trong câu nói của Lữ Tu là Lữ lão phu nhân chứ không phải Khám lão phu nhân.

Lưu Khám khẽ nói:

- Đợi qua mấy hôm nữa, ta sẽ sai người sửa thêm một ngôi lẫm mộ nữa trên núi Hàng Kim. Đợi thời cục bình ổn hơn chút nữa, sẽ chuyển thi cốt A Trĩ qua đó. Hàng Kim sơn tuy nói là nghèo nàn, nhưng sau này cả nhà đều ở đó, dù sao cũng tốt hơn nó, một mình cô đơn ở lại Đan Phụ.

- Ủ!

Lữ Tu nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó ngẩng đầu, nhìn Vương Cơ đang ôm bụng ngồi cạnh Khám lão phu nhân.

- Chị dâu, An Kỳ tiên sinh có nói khi nào sẽ sinh không?

Vốn dĩ Vương đã có bầu được bảy tháng rồi, bụng rất lớn.

Lưu Cự từ sau khi biết được Vương Cơ có bầu, lại trở nên vô cùng yên tĩnh, cũng không giống bình thường, ngày ngày đánh võ luyện khí lực nữa.

- Khoảng tháng mười!

Một nụ cười hiền từ vô cùng hiện lên trên gương mặt Vương Cơ, nhưng lại chợt lộ ra vẻ hoài niệm, nói:

- Lại không biết Tín bây giờ sống thế nào... chớp mắt một cái đã qua hai năm rồi, cũng không biết Tín ở Thục quận sống có tốt không, thực có chút nhớ nhung nó.

Khám phu nhân nói:

- Nếu đã như vậy, thì để Tín trở về đi!

Rồi sau đó nói với Lưu Khám:

-Đại vương, vài hôm nữa con gửi qua đó phong thư, kêu Tín trở về đi.

Lưu Khám gật gật đầu:

- Con quay về sẽ lập tức phái người đi Tứ Xuyên.....Chị dâu yên tâm, Mạn Nhi mấy ngày trước đưa tin tới, nói rằng Tín ở đó rất tốt, bây giờ đã là chủ tướng của quân đội, ha ha, có phong độ của đại ca rồi. ta bây giờ sẽ đi hạ chiếu, điều nó quay về.

Vương Cơ gật đầu lia lịa, một nét cười ôn hòa hiện trên gương mặt.

Lưu khám đứng dậy, đang định rời đi.

Đúng lúc đó thì, chợt thấy Bạc nữ bật miệng chạy đến bên gốc cây đại thụ nôn ọe không ngừng.

Bạc Nữ bây giờ đã trở thành thiếp của Lưu Khám rồi, tự nhiên khắc khiến người ta chú ý. Thấy tình hình của nàng như vậy, thiếp của Lữ Thích Chi là Triệu Nữ vội vàng chạy qua. Lưu Khám và Lữ Tu cũng vội vàng bước tới, quan tâm hỏi han tình hình của Bạc Nữ, lại thấy Bạc Nữ mặt mày choáng váng.....

Triệu Nữ nhẹ giọng bên tai Lữ Tu hỏi:

- Phu nhân, trông bộ dạng này của Bạc Nhi, sợ là có bầu rồi.

Nói xong, nàng lén lút nhìn qua bên Lưu Khám.

Lữ Tu khẽ giật mình, ánh mắt chuyển sang nhìn về phía Lưu Khám....

Võ Quan nằm bên bờ sông Đan Thủy, cùng với Hàm Cốc quan, Tiêu quan và Tấn Tịnh quan được gọi là “Tần chi tứ ải”.

Võ Quan đã tồn tại từ thời Xuân thu rồi, nhưng thời đó có tên là Thiệu Tập Quan, đến thời Tam quốc, mới đổi thành Võ Quan.

Bắc dựa núi Thiệu Tập, nam cận hiểm yếu.

Cửa khẩu đặt ở khu đất cao giữa hai hẻm núi, đắp đất xây công sự, hơi có hình vuông, dùng gạch đá xây thành.

Quan Tây, một vùng đất bằng phẳng.

Còn Quan Đông, men theo sườn núi dốc mà đi, vách cao vực sâu.

Đang đầu tháng bảy, ngoài thành Võ Quan có tiếng hô giết rung trời. Từng đợt quân Sở mặc quần áo màu vàng đất ở ngoài thành Vũ Quan bắt đầu hung hãn công kích quan ải. Nhưng do địa thế nhỏ hẹp, đại đội người ngựa không có cách gì qua được. Vì thế quân Sở công kích theo từng đợt, thành Vũ Quan đã bị nhuộm đỏ.

Trương Lương đứng trên xe, chăm chú nhìn thành Vũ Quan.

- Quân sư, không thể đánh tiếp nữa!

Lư Quán nhìn từng đám sĩ tốt ngã trong vũng máu, không nhin nổi bước lên khuyên can:

- Cứ đánh tiếp thế này, gia nghiệp Võ An Hầu vất vả tích cóp, sẽ không còn nữa!

Trương Lương tay nắm chặt chấu xe, đốt ngón tay trắng bệch.

- Lư Quán, nếu còn dám làm dao động lòng quân, đừng trách ta xử theo quân pháp!

Y lạnh lùng quát, nhưng trong lòng lại có chút khổ não. Y sao lại không biết, thực lực trong tay Lưu Bang cũng không tính là cường mạnh, mười vạn đại quân bây giờ, cũng là khó khăn có được sau khi chinh chiến Nam Dương, sức chiến đấu cũng không được coi là đặc biệt mạnh mẽ. Nếu có đủ thời gian, Trương Lương tuyệt đối sẽ không công kích điên cuồng thế này. Y thích dùng kỹ thuật để đạt được chiến thắng, bày mưu tính kế, mưu đồ toàn cục, mà không phải xua quân tác chiến, xông pha chiến đấu.

Hạng Vũ bị trì hoãn tại Hà Bắc, đối với Lưu Bang mà nói, thì đây quả là một cơ hội tuyệt hảo.

Kiểu cơ hội này, có thể nói là nếu bỏ lỡ sẽ không bao giờ có lại nữa. Nếu đợi Hạng Vũ thoát thân ra từ Hà Bắc, thì sau khi công phá Quan Trung, e rằng Lưu Bang sẽ nguy hiểm! Dã tâm của Hạng Vũ, Trương Lương biết rất rõ. Mà bây giờ, Sở vương thế yếu, căn bản là không thể nào tiết chế được Hạng Vũ.

Trương Lương, Lưu Baõa nhất định phải nghĩ ra một con đường khác.

Dù sao theo xu hướng này, nếu có thể chiếm được Quan Trung thì Lưu Bang sẽ lại có thể có thu hoạch.

Bây giờ, đến cả Lưu Bang cũng lên dốc chiến rồi, chiến sự này đã ở vào thế vô cùng lo lắng, Trương Lương đâm lao thì phải theo lao, chỉ còn cách nhanh chóng công phá Vũ Quan.

- Phàn Khoái!

- Có!

Trương Lương lớn tiếng nói:

- Bây giờ Vũ Quan liên tục bị công kích, đã sa cơ lỡ vận rồi.

Ta cho người một đội nhân mã, một canh giờ...không, trong vòng nửa canh giờ, ta muốn người chiếm được Vũ Quan, mở cổng thành, người có tự tin không?

Bởi vì vết xe đổ của Tiêu Hà, lại thêm quan hệ mật thiết giữa Lưu Khảm và Phàn Khoái, vì thế Phàn Khoái vẫn luôn bị áp chế.

Đương nhiên rồi, Lưu Bang cũng không thể thẳng tay áp chế Phàn Khoái, nhưng lại có thể dùng cách khác. Hắn để cho Phàn Khoái làm Đô úy Trung hộ, tính chất tương tự với Cẩm Vệ Quân. Nhìn vào thì thấy vô cùng xem trọng, người xem, vợ con, an nguy tính mạng của ta đều giao cả cho người....nhưng trên thực tế thì, như đám Trang Bất Thức, Chu Bột đều đã nắm giữ quân đội, thậm chí đến cả Chu Cú Tiễn cũng đã được cầm quân, nỗ lực hơn Phàn Khoái rất nhiều.

Phàn Khoáicũng không phải không biết mánh khéo trong chuyện này, nhưng lại không thể nói được gì.

Bây giờ nghe Trương Lương phân phó, gã lập tức đáp:

- Quân sư, nếu không thể lấy được Vũ Quan, Phiên Đồ Tử nguyện dâng đầu lên!

- Vậy thì tốt, người lập tức chuẩn bị, nghe lệnh ta, tiếp tục công kích!

Phàn Khoái đáp một tiếng, đi lên chọn người ngựa.

Chỉ thấy gã cởi hết khôi giáp trên người xuống, hai tay trần, một tay kiếm sắt, một tay đại khiên.

- Các huynh đệ, kiến công lập nghiệp, ngay sáng nay!

Phàn Khoái khó khăn lắm mới có được cơ hội như thế này, sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ? Đám sĩ tốt dưới trướng gã cũng học đòi theo, nhao nhao cởi bỏ khôi giáp, thuận một màu khiên to kiếm sắt. Sau khi lại một đợt binh mã thất bại lui xuống, Trương Lương hạ lệnh, nổi trống trợ uy cho Phàn Khoái.

Trong tiếng trống âm âm, Phàn Khoái dẫn quân xông tới Võ Quan.

Từng chiếc thang mây đánh về phía Võ thành, chỉ thấy trên thành, tên bay như mưa, đá vụn bay như châu chấu.

Phàn Khoái một tay cầm khiên, che thân, xông lên trước nhất.

Đến dưới chân thành Võ Quan, gã dùng miệng ngậm thanh kiếm, một tay bám lên thang mây, nhanh chóng leo lên. Từng khối đá giáng xuống, Phàn Khoái nín thở một hơi, dùng khiên chắn đỡ. Lư Quán ở trên chiến xa, xem Phàn Khoái công kích, không cầm được nắm chặt nắm đấm.

Nếu nói ra thì, tình hình của y và Phàn Khoái có chút giống nhau, dưới trướng Lưu Bang, địa vị có chút hơi thấp kém.

Cùng có địa vị cao, nhưng đều không có thực quyền trong tay. Nhưng cái khác Phàn Khoái là, Lưu Bang rất tín nhiệm y, nhưng năng lực của y thì....

Cũng chính vì vậy mà, Lư Quán hi vọng Phàn Khoái có thể quật khởi.

Dù sao thì cũng là cùng từ huyện Bái ra, nghĩ người bạn tốt năm đó cùng ngồi uống chén rượu, ăn miếng thịt, thấy Phàn Khoái sầu não uất ức, trong lòng y cũng khó chịu.

Lưu Bang thúc ngựa đến:

- Quân sư, sao lại để cho Đồ Tử lên vậy?

Trương Lương cười cười:

- Con hổ đã uất nghẹn, xông ra sẽ càng đả thương người....nếu không ai có thể công thành, sao không để Phàn Đồ Tử thử xem sao?

Lưu Bang hơi sững sốt, suy nghĩ một lát, cũng thấy cũng có lý.

Thế là nén giận, không dây dưa vấn đề này nữa, mà nhảy xuống ngựa, đi đến trước giàn trống trận, giật bỏ quần áo, để lộ cánh tay, khóa thân nổi trống.

Trương Lương thầm ngợi khen một tiếng.

Y cũng tràn đầy cảm khái, cái thế giới này thật kì diệu vô cùng.

Lưu Bang không thông Binh Pháp, thô鄙 vô cùng. Nhưng chỉ cần mình nói ra một cái mở đầu, là hấn tức khác có thể hiểu rõ ý nghĩ của mình.

Y lập tức hạ lệnh, lệnh quân tốt dưới trướng hét lớn:

- Lưu quân hầu nổi trống, Phàn tướng quân uy vũ!

Phàn Khoái bị những khối đá to trên thành choảng cho sắp không trụ nổi, nghe được những tiếng hô này, trong lòng không khỏi trào dâng một luồng khí ẩm áp.

Đại ca đích thân đánh trống cho ta, ta nhất định không thể phụ tâm ý của đại ca.

Nghĩ tới đây, đôi cánh tay bỗng nhiên lại tràn đầy sức mạnh, hơi nhún chân, một tay bám lên trên, vịn vào đầu thành một lát rồi xông lên. Ánh kiếm sắt loang loáng, trong chớp lát đã chém tan xác hai ba tên quân sĩ trên thành. Ngay sau đó, càng nhiều sĩ tốt của Sở quân leo lên trên thành, tiếng giết vang trời....

- Phá được thành rồi, thành Võ Quan bại rồi!

Sau khi từng tốp binh mã xông lên thành, thủ quân Võ Quan cuối cùng kháng cự không nổi, bỏ chạy tán loạn.

Trương Lương hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn màu trời, trên khuôn mặt căng thẳng, hé lộ một nụ cười thần nhiên!

Thành Võ Quan phá rồi, Quan Trung đang ở ngay trước mắt....

Chương 513: Hội sư Quan Trung (3)

Trên người Phàn Khoái có mười bảy vết thương. Khi Lưu Bang trông thấy, cả người gã cứ như người máu, dựa vào hốc tường, đến cả sức nói chuyện cũng không có.

- Đồ Tử, ngươi thế này.....

Lưu Bang không biết nên nói thế nào, trong lòng dâng lên sự áy náy vô hạn.

Từ sau khi Ngô thần phản hấn, Lưu Bang có chút đề phòng đối với Phàn Khoái. Nói đúng ra là, Lưu Bang sinh ra tâm lý đề phòng đối với tất cả những ai từng có tiếp xúc hoặc có mối quan hệ không tồi với Lưu Khảm. Cũng chính vì lý do này mà Lưu Bang vẫn luôn áp chế Phàn Khoái, không cho Phàn Khoái thể hiện.

Biểu hiện của Phàn Khoái trên thành Võ Quan, Lưu Bang đều thấy hết.

Nếu nói là tâm lý đề phòng Phàn Khoái đã tiêu tan hết, thì điều đó tất nhiên là không có khả năng cho lắm. Nhưng cũng đã bắt đầu xem xét lại.

Lưu Bang cởi bỏ áo bào trên người, khoác lên người Phàn Khoái, sau đó dặn dò Lư Quán:

- Quán, đỡ Đồ Tử xuống, chăm sóc cẩn thận.

Lư Quán đáp một tiếng, vội vàng đi lên đỡ Phàn Khoái.

Nhỏ giọng nói bên tai Phàn Khoái:

- Đồ Tử, lần này ngươi nhất định sẽ được đại ca trọng dụng!

Theo lý mà nói thì, Phàn Khoái phải rất vui vẻ mới đúng.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy lạ là, gã chỉ cười cười, dưới sự nâng đỡ của Lư Quán, chậm chậm rời đi. Trong lòng gã có một ý niệm cổ quái: Bản thân mình đối với Lưu Bang có thể nói là tận tâm trung thành, từ bỏ chức Huyện úy không chút tiếc nuối, tận tâm tận lực làm việc.

Vì thế, gã thậm chí còn đắc tội với cả Lưu Khảm, hiếp bách cả Tiêu Hà.

Nhưng quay đầu lại thì sao, lại phải dùng cái cách này để chứng minh lòng trung thành của mình.....thật quá nực cười.

Phàn Khoái không giống những người khác, đó là người thực sự thấy qua cảnh đời.

Trông bề ngoài gã cười toe toét, bộ dạng rất thô lỗ, nhưng trong lòng lại như tấm gương sáng, rất rõ ràng.

Thân ở bên cạnh Lưu Bang, nhưng lại không được coi trọng.

Thậm chí đến cả Lư Quán còn được trọng dụng hơn gã....Kì thực, không chỉ có mình Phàn Khoái, mà rất nhiều người Huyện Bái Bái, đi theo Phàn Khoái khởi sự đều không được trọng dụng.

Người có thân có sơ, có gần có xa, Phàn Khoái rõ ràng là kẻ xa, kẻ sơ rồi.

Bây giờ người mà Lưu Bang coi trọng toàn là những người như thế nào?

Trương Lương, Ly Thương, là người của nước Hàn cũ, một người bày mưu tính kế cho Lưu Bang, một người mang đến binh mã lập nghiệp cho Lưu Bang; Hạ Hầu Anh, Trang Bất Thúc, còn cả Lư Quán trong đó đều là những kẻ cùng Lưu Bang lưu vong tháo nạn; Lưu Phì thì càng không phải nói, hẳn là con trai Lưu Bang. Còn Chu Cú Tiễn, vũ dũng hơn người, cái dũng vạn phu không chống được, đương nhiên rất được Lưu Bang trọng dụng.

Còn mình thì sao?

Lượn mưu lược, không bằng Trương Lương; lượn thống binh, không thể nào so sánh với Chu Bột; mà cái vũ dũng đáng kiêu ngạo nhất của Phàn Khoái cũng còn thua xa Chu Cú Tiễn.....

Nói tương đối thì, gã là một kẻ thừa.

Mấy thứ này, Phàn Khoái trước kia chưa từng nghĩ đến. Nhưng ban nãy trên thành, gã bị thương nặng, sau khi mở được con đường máu, tựa trong hốc tường thì ý nghĩ này lại vô cùng rõ ràng minh mẫn đã xuất hiện trong đầu. Hôm nay đoạt được Võ Quan, có được coi là đã trả hết tình xưa nghĩa cũ rồi không?

Lưu Bang đương nhiên không thể biết được tâm tư rối rắm này của Phàn Khoái.

Sau khi đoạt được Võ Quan, Quan Trung sẽ chẳng khác gì một cô gái cởi bỏ hết y phục, tùy hấn lực lợi.

-Võ An Hầu, công phá được Võ Quan rồi, Quân Hầu phải mau chóng triển khai hành động.

Trương Lương nói:

- Bây giờ tám trăm dặm Tần Xuyên chỉ còn lại hai nhà đấu võ Võ An Hầu và lão Tần. Tin tưởng rằng, Doanh Thị Hàm Dương nhất định sẽ phái binh mã, ép Võ An Hầu quyết đấu. Còn bốn trăm vạn bách tính Quan Trung, cũng đang chờ đợi Quân Hầu người phô diễn thực lực, bây giờ đúng là cơ hội tốt để Quân Hầu lập uy.

Lưu Bang im lặng, không nói không rằng.

Trương Lương cười nói:

- Quân Hầu lo lắng Hạng Tịch à?

Lưu Bang khẽ gật đầu.

- Hạng Tịch bây giờ bị vây ở Hà Bắc, không rảnh tay tiến Hàm Cốc quan.

Vì thế Quân hầu cũng không phải lo lắng hắn sẽ gây khó dễ, với thế cục trước mắt của Sơn Đông, cứ cho là Hạng Tịch có thể thoát khỏi Hà Bắc, e là cũng đại thương nguyên khí.

Trương Lương ngày trước không tán đồng Lưu Bang nắm giữ Quan Trung.

Nhưng bây giờ y lại cho rằng đây chính là cơ hội tốt để Lưu Bang nắm giữ Quan Trung.

Nguyên nhân rất đơn giản, với thuyết Thiên mệnh, khiến cho Chư hầu Sơn Động bắt đầu bằng mặt không bằng lòng. Còn sáu vạn hàng binh quân Tần kia nữa, nếu muốn rút lui an toàn thì lại khó khăn. Trong tình hình này, bất kể Hạng Tịch thoát khỏi Hà Bắc, hay ở lại Hà Bắc, cũng đều không tránh khỏi bị tổn thất. Đương nhiên rồi, cứ cho là Hạng Vũ thoát khỏi đất Hà Bắc, Trương Lương vẫn còn một tuyệt chiêu khác.

- Lương có kế này, khiến Hạng Vũ cho dù có thoát khỏi Hà Bắc, cũng không rảnh mà để ý đến Quan Trung.

Lưu Bang khẽ rung mình:

- Tử Phòng có diệu kế gì?

- Đất Hà Nam, kẻ có thế lực mạnh nhất, cũng không vượt qua được Sở.

Nhưng Sở không phải Sở, mà là Hạng Sở ...Sở vương Mị Tâm bây giờ sợ là cũng có cớ kị với Hạng Tịch, thậm chí có thể nảy sinh sát tâm.

Trừ điều đó ra, Tam Tề Điền Vinh cũng oán hận Hạng thị, chỉ trách cái tên Hạng Tịch đó thế lực quá mạnh.

Còn có bọn rùa rụt cổ Ngụy Báo ở Huyện Bái Bái, ôm ấp lòng lập lại Ngụy quốc, thấy Hạng thị ngày càng lớn mạnh, há lại chịu ngoan ngoãn từ bỏ?

Lưu Bang mắt sáng lên:

- Người nói là.....

- Chỉ xem Võ An Hầu khả năng dung nạp người, kêu gọi người tài không.

Trương Lương cười nói:

- Nếu Võ An Hầu có thể dung nạp đủ người, thì đại sự chắc thành, nhưng nếu không vứt bỏ được ân oán ngày xưa, e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lưu Bang hiểu rõ, cái “dung nạp đủ người” mà Trương Lương nói, chủ yếu là nhắm vào thừa tướng Chu Thị của Ngụy quốc.

Nhớ lúc đầu, Chu Thị liên thủ với Lưu Khâm, mưu đoạt Huyện Bái, khiến Lưu Bang mất đi căn cơ. Bây giờ muốn cùng người ta liên thủ đối đầu với Hạng Vũ, thì buộc phải vứt bỏ được ân oán giữa Lưu Bang với Chu Thị. Ngụy quốc từ sau khi bị Chương Hàm đánh tan, đã không còn như năm đó nữa. Nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, Ngụy Báo vẫn còn, Chu Thị vẫn còn, một đám thần tử của cố Ngụy vẫn còn đó. Bây giờ tuy là rút đầu lại một góc nhỏ, thực lực lại không thể xem thường được.

Lưu Bang biến sắc, chợt cười nói:

- Chuyện năm đó, sao coi là ân oán cái gì chứ.

Đều là vì mình chủ, còn không kêu nổi hai chữ ân oán....Tử Phòng nghĩ như vậy, chẳng quá coi thường Lưu Quý này. Lưu mỗ sớm đã quên sạch rồi!

Trương Lương khẽ vuốt cằm nói:

- Quân Hầu có ý này, đích thực là tấm lòng rộng mở.

- Nhưng mà....

Trương Lương thấy bộ dạng Lưu Bang vẫn còn băn khoăn vô cùng, nghĩ ngợi một chút, lập tức hiểu ra.

- Võ An Hầu hẳn vẫn lo lắng đám người Bắc Cương?

Lưu Bang thở dài:

- Tên đó chẳng khác gì khắc tinh trong đời ta, lần nào giao thủ với hắn, chưa lần nào chiếm thế thượng phong. Vốn cho rằng hắn lưu vong phương bắc, lại không ngờ rằng hắn lập ra cái Tây Đường Lưu Thị này, rõ ràng ứng với lời tiên tri vốn vẹn có nửa năm, hắn có được vùng Hà Bắc, hùng bá sáu quận biên cương phương bắc, thế lực mạnh gấp trăm lần năm đó ở Lâu Thương, ta sao có thể không lo lắng chứ?

Nếu hắn cũng có lòng đoạt Quan Trung, từ Quảng Võ xuống nam, chỉ cần ba ngày là có thể đến Tiêu quan.

Ta có thể công phá Tiêu Quan trong vòng một ngày, tên đó binh hùng tướng mạnh, mãnh sĩ dưới trướng vô số, sao lại không cướp lại được Tiêu Quan chứ?

Hắn là lão Tàn nhân, bách tính Quan Trung tự khắc thân thiết với hắn hơn với ta. Nếu hắn cũng vào Quan Trung, chỉ e nhân mã trong tay chúng ta, chẳng không nổi.

Lưu Bang cố hết sức tránh nhắc tới tên Lưu Khâm, đủ thấy nỗi băn khoăn sâu sắc của hắn đối với Lưu Khâm.

Trương Lương trầm tư một lát nói:

- Đây cũng là một vấn đề.

Nhưng theo mật thám thì còn có tin tức của Trương Thành gửi tới, Lưu Khâm bây giờ vẫn còn ở trên Hàng Kim Sơn chịu tang, về mặt thời gian thì chắc không theo kịp.

Lưu Bang khẽ giật mình: - Ai chết vậy?

- Nghe nói một vị trưởng lão trong nhà, hình như là thầy của con trai hắn.

Lưu Khâm cực kì giữ bí mật về thân phận của Công Thúc Liêu. Thế cho nên rất nhiều người biết đến Công Thúc Liêu, nhưng lại không hề biết Công Thúc Liêu chính là Úy Liêu. Nếu Trương Lương biết được điều này, tất nhiên sẽ không dám coi thường. Bởi cái danh Úy Liêu cũng đủ để Trương Lương cảnh giác.

Trương Lương nói:

- Lưu Khâm ở Hàng Kim sơn, khi có được tin tức, đoán chừng cũng qua khoảng mười ngày rồi.

Hắn quay lại Quảng Võ thành khởi binh xuất chinh, ít nhất cũng cần đến hai mươi ngày. Vì thế Quân Hầu nhất định phải ổn định thế cục Quan Trung trong vòng ba mươi ngày.

Lưu Bang nhăn mày lại:

- Nhưng trong vòng ba mươi ngày thì phải ổn định thế nào?

Trương Lương nhắm mắt lại, trầm ngâm hồi lâu sau, mới nhẹ giọng nói:

- Lương có kế này, có thể giúp Quân Hầu chiếm được Quan Trung, trấn an bách tính Quan Trung mà không cần tốn nhiều công sức. nhưng nếu muốn dùng kế này, cần phải tiêu hao chút tiền vàng...

Lưu Bang trả lời ngay:

- Tử Phòng không cần nói nhiều, tiền bạc trong quân ta, tất cả tùy người điều động.

- Như vậy, Võ An Hầu cần....

Trương Lương nói, nhỏ giọng bên tai Lưu Bang.

Sắc mặt Lưu Bang dần dần sáng ra, liên tục gật đầu nói:

- Kế này của Tử Phòng quả là inh, cứ nghe theo những gì Tử Phòng nói vậy!

Việc Võ Quan thất thủ, khiến Quan Trung lập tức rơi vào khủng hoảng.

Chương 514: Hội sư Quan Trung (4)

Sau khi Triệu Cao nhận được tin tức, nổi trận lôi đình, liên tiếp điều binh khiển tướng, cho cháu trai mình là Triệu Ngải làm chủ soái, huy động toàn bộ binh mã đại doanh Lam Điền, định tiêu diệt hoàn toàn quân địch đột nhập Tần ở Vị Nam. Đồng thời, lão lại lập tức phát ra lệnh mộ binh bậc thứ năm, vét sạch thanh niên trai tráng Hữu Lự.

Trước đây, Doanh Hồ Hợi cũng đã phát lệnh tập trung binh mã bậc thứ tư, mà nay lại trưng tập bậc thứ năm, có thể nói đó là chuyện chưa từng có của nước Tần từ khi lập quốc đến nay.

Cần phải biết rằng, điều này bao gồm cả Hữu Lự, hầu hết đều là quyền quý phú hào của lão Tần, với cả một số gia thế địa phương có mấy chục năm thậm chí là có cả trăm năm lịch sử.

Chiêu mộ binh lính Hữu Lự, đã động chạm đến quốc mạch Lão Tần. Nhất thời, tám vạn dặm Tần Xuyên tiếng oán than dậy đất, rất nhiều sĩ thân hào tộc nhao nhao kháng nghị Hàm Dương, đồng thời tỏ vẻ sẽ không hưởng ứng chiêu binh.

Triệu Cao giận tím mặt, điều này rõ ràng là đang khiêu khích quyền uy của lão. Vì vậy, lão lại đưa ra chiếu lệnh với Doanh Hồ Hợi, ra tay tàn sát đầu tiên chính là những sĩ thân hào tộc bản địa Hàm Dương.

Đồ đao dầm máu giờ lên, thì sẽ không còn giống như trước là chặt đứt những tiếng phản kháng. Hành động này của Triệu Cao lại khiến cho sĩ thân Quan Trung phần nộ vô cùng. Không ít hào tộc tổ chức khởi binh, xảy ra xung đột kịch liệt với Trung Ưy quân trước đó đến trấn áp. Đám thân sĩ bên ngoài thành Hàm Dương liên kết với nhau, chống lại binh mã Hàm Dương....Đám địch xâm nhập đất Tần này còn chưa tiêu diệt, Quan Trung lại loạn lên như xoong cháo trước nay chưa từng có.

Triệu Cao chiêu mộ binh sĩ tầng thứ năm, cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Trước đây liên tục chiêu binh, đã khiến bách tính Quan Trung không chịu nổi gánh nặng....vì thế, lão cũng chỉ có thể chiêu binh Hữu Lự, để tăng cường bảo vệ Quan Trung. Nhưng Triệu Cao lại quên mất rằng, phần là những người thuộc vào lần chiêu binh tầng thứ năm này hoặc là công tước thế tập hoặc là thân sĩ hào tộc có uy tín lâu năm. Địa vị của những người này ở Quan Trung thâm căn cố đế, cũng rất có uy vọng trong nhân gian. Chọc giận những người này, đồng nghĩa với việc kích động điểm mấu chốt của Lão Tần. Không chỉ có Hàm Dương nổi loạn, hỗn loạn ở Hàm Dương nhanh chóng lan rộng ra khắp nơi.

Cùng lúc đó, Triệu Ngải dẫn quân xuất binh, cũng xảy ra mấy lần kịch chiến với binh mã dưới trướng Lưu Bang.

Đại doanh Lam Điền từ sau khi Thương quân biến pháp thành lập nên, vẫn luôn là cái gốc vũ lực của Lão Tần. Nhưng từ sau khi Doanh Hồ Hợi đăng cơ, lơ là quản lý đại doanh Lam Điền. Lâm Đế đã hơn ba năm lại chưa một lần thị sát quân doanh. Lại thêm việc trọng thần triều đình kẻ thì chết, người thì bỏ đi, đại doanh Lam Điền đã không còn như trước. Khi Lý Tư còn sống, còn có thể cố gắng chèo chống. Nhưng Chương Hàm dẫn quân xuất quan, cũng mang đi mất cái tinh nhuệ của đại doanh Lam Điền.

Sau đó, đại doanh Lam Điền được xây dựng lại, Lý Tư lại rơi vào thiên lao.

Triệu Cao không hiểu binh sự, đệ đệ của lão là Triệu Thành, con rể Diêm Nhạc cũng không phải nhà cầm quân.

Chất lượng của đại doanh Lam Điền có thể nói là một trời một vực so với trước kia. Sau khi Đô Úy quân tiến vào chiếm giữ đại doanh Lam Điền, lại càng lơ là việc huấn luyện.

Trong lúc vội vã xuất binh ứng chiến, làm sao chống cự được quân Sở lúc sĩ khí đương thịnh đây?

Lưu Bang cho Chu Cú Tiễn tiên phong, Chu Bột làm Tả quân, Trang Bất Thức làm Hữu quân....

Lệnh Phàn Khoái dẫn ba nghìn quân áp trận, phát động công kích mạnh mẽ quân Tần từ xa đến. Lưu Bang tự dẫn một đội trung quân, để Hạ Hầu Anh đốc chiến.

Đại chiến kéo dài liên tục từ sáng sớm đến tận trưa, Chu Cú Tiễn, Chu Bột và cả Trang Bất Thức tất cả đều thân chinh ra trận, máu nhuộm chính y.

Triệu Ngải có chút kháng cự không nổi, định rút lui.

Không ngờ lúc này, Phàn Khoái đột nhiên xuất hiện chém giết từ phía sau trận, quân Tần bị giết người ngã ngựa đổ, không còn cách nào hợp thành trận hình được nữa.

Mười vạn đại quân, binh bại như núi đổ, từ Thương huyện lui về Hiếu quan, rồi lại từ Hiếu quan rút về Bá Thủy.

Trên suốt quá trình bại lui, quân Tần trọng thương chết thảm. Lúc rút về đến Bá Thủy, Triệu Ngải kiểm kê người ngựa, mười vạn đại quân, giờ không nổi năm vạn.

Bất đắc dĩ, Triệu Ngải phái người về Hàm Dương báo nguy trước, thỉnh cầu viện trợ.

Mặt khác, hấn dẫn quân vượt Bá Thủy, dựng trại trên Bá, đồng thời lấy Bá Thủy làm lá chắn, mưu đồ ngăn cản đường tiến của Lưu Bang.

Hấn không phải là không muốn rút, mà là không còn cách rút lui thêm nữa.

Sau lưng hấn là Ly Sơn, phía tây là cung A Phòng.... nếu còn lui tiếp, là Vị Thủy, Qua Vị Thủy, thì chính là thành Hàm Dương rồi.

Công văn báo nguy như tuyết bay tới thành Hàm Dương.

Triệu Cao đã sắp phát điên rồi!

Hàm Dương bên này thì sĩ thân hào tộc nổi loạn, đã khiến lão vô đầu bút tai rồi. Vốn cho rằng, Triệu Ngải ít nhất cũng có thể ngăn cản được, ai ngờ vөн vẹn chỉ có mười ngày, mười vạn quân sĩ đã hao tổn mất hơn nửa... Vấn đề là, lão lại có thể triệu tập binh mã từ đâu đây?

Mà cùng lúc đó, Triệu Cao bắt đầu cảm giác được, một chút không tín nhiệm của Doanh Hồ Hợi.

Dù sao, Doanh Hồ Hợi đã qua mười sáu tuổi rồi, ba bốn năm hoa thiên tử địa, vị thiếu niên cái gì cũng không biết ngày xưa, bắt đầu sinh ra hoài nghi Triệu Cao.

Cái kiểu không tín nhiệm này, thậm chí còn đáng sợ hơn cả hơn mười vạn quân Sở xâm nhập đất Tần kia.

Triệu Cao biết rất rõ, cái khốc liệt chảy trong huyết mạch gia tộc Doanh Thị kia, tuyệt đối không phải thứ lão có thể thừa nhận.

Đêm đã khuya rồi!

Triệu Cao vẫn chưa nghỉ ngơi....

Lão ngồi lặng sau thư án, xem đám công văn chất cao như núi trước mặt, một thứ cảm giác bất lực nảy sinh. Nhắm mắt lại, Triệu Cao muốn bình ổn những suy nghĩ hỗn loạn lại, đồng thời từ đó tìm kiếm một biện pháp tốt để giải quyết vấn đề. Nhưng những ý nghĩ đó càng lúc càng hỗn loạn.

- Trung thừa, Hàm Dương lệnh cầu kiến!

Triệu Cao chậm rãi mở mắt ra, hừ lạnh một tiếng:

- Muộn thế này rồi, hắn ta đến đây làm cái gì....cho hắn ta vào!

Lão vốn không muốn gặp Diêm Nhạc, bởi vì xảy ra chuyện lớn như vậy, Diêm Nhạc trước sau vẫn chẳng có biểu hiện tài năng gì mà Triệu Cao chờ đợi.

Nhưng, lão lại không thể không gặp.

Nói không chừng Diêm Nhạc lại nghĩ ra cách gì hay, giúp lão vượt qua được cửa ải khó khăn này thì sao?

Diêm Nhạc rất nhanh chóng đến thư phòng, trước tiên là hành lễ với Triệu Cao, sau đó đứng buông tay.

Giờ vãn vẹn mới có mười ngày, Triệu Cao phát hiện, Diêm Nhạc gầy đi rất nhiều. Thịt mỡ trên người cũng giảm sút, trông cũng có vẻ thon thả hơn không ít.

- Muộn thế này rồi, có chuyện gì không?

Diêm Nhạc định nói xong lại thôi, nét mặt có chút do dự.

Triệu Cao nhăn mày:

- Có gì, mau nói đi, cứ ấp úng mãi..... lúc này là lúc nào rồi, mà ngươi còn che dấu cái gì?

Diêm Nhạc nói khẽ:

- Vừa nãy ta mới nghe lão già Bách Lý nói, bệ hạ hôm nay nổi giận?

- Cái lão già Bách Lý kia, không ngờ lại lắm mồm thế!

Triệu Cao có chút không vui:

- Kì thực cũng không được coi là nổi giận, chỉ là thấy cục diện bây giờ, bệ hạ có chút lo lắng, lúc hỏi ta ngữ khí nặng hơn chút, cũng không thể coi là gì được.

- Phụ thân, hài nhi có câu này, như mắc trong họng, không thể không nói ra.

Diêm Nhạc ngồi xuống, nói:

- Cục diện bây giờ đã bại hoại đến cực điểm rồi, tám trăm dặm Tần Xuyên lòng người không yên, đã không thể cứu vãn nữa rồi. Phụ thân là người thông minh, sẽ biết nặng nhẹ trong chuyện này. Nếu thật sự thành bị phá, bệ hạ chắc sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, cùng lắm là thành tù nhân. Nhưng cha con chúng ta thì, lại khó giữ được mạng sống.

Đây cũng là quy tắc thông thường mà.....

Quân vương mất nước, về cơ bản sẽ không bị sát hại, cùng lắm cũng chỉ thành tù binh.

Đương nhiên, Quân vương mất nước đã tâm tràn đầy, xem chừng khó thoát khỏi cái chết. Nhưng theo đức hạnh của Doanh Hồ Hợi thì, cơ hội sống sót là rất lớn.

Con mắt tam giác của Triệu Cao híp lại thành một đường nhỏ.

- Diêm Nhạc, vậy ngươi nói xem nên làm thế nào?

Diêm Nhạc do dự một chút, khẽ nói:

- Phụ thân, đến lúc đó Doanh Hồ Hợi nhất định sẽ lôi cha con ta ra, để cha con ta chịu tội, để xoa dịu sự phẫn nộ của bách tính Quan Trung.....với việc đem chúng ta ra, chỉ bằng chúng ta....có câu là, kẻ hạ thủ trước là kẻ mạnh!

Triệu Cao giật nảy mình cả người lạnh toát, vừa định mở miệng quở trách, nhưng trong lòng khê dao động, lời đến khóe miệng lại thu lại.

- Diêm Nhạc, người lần này lại thu được bao nhiêu lợi lộc?

Diêm Nhạc trong lòng hồi hộp, có chút lúng túng nói:

- Phụ thân, vì sao lại hỏi vậy?

Triệu Cao cười lạnh nói:

- Cái loại gốc nhà người, lẽ nào ta còn không biết sao? Người có khi nào có thể nói ra những lời thế lại có kiến thức như vậy?

Được rồi, là ai liên lạc với người vậy?

Diêm nhạc do dự một chút , nói khê:

- Là Võ An Hầu phái người liên lạc với hài nhi, cho nên....

- Được rồi, ta muốn biết, Võ An Hầu xử lí chúng ta thế nào?

Diêm Nhạc cười:

- Phụ thân nói khó nghe quá, sao có thể nói là xử lí được? Người của Võ An Hầu nói, chỉ cần chúng ta có thể giải quyết Doanh Hồ Hợi, mở cửa thành Hàm Dương, tuy không chắc có thể phong quang như bây giờ, nhưng cũng có thể đảm bảo phú quý cho cả gia đình chúng ta sau này. Phụ thân, đây chính là cơ hội....

Thoát thân ra được từ cái cục diện chết tiệt này, sau khi đợi thể cục ổn định, với năng lực của phụ thân, phục khởi chỉ là chuyện sớm muộn.

Triệu Cao trầm mặc không nói .

Nhưng trong con mắt tam giác híp kia chốc chốc lại lóe lên tia sáng sắc bén, phơi bày tâm tư của lão.

Có lẽ, đây thật sự là một cơ hội?

208. Chương 515 - 521

Chương 515: Hội sư Quan Trung (5)

Năm Tần Nhị Thế thứ hai, Trần Thắng Ngô Quảng khởi nghĩa thất bại, chư hầu các nơi nhao nhao nổi dậy. Quân Sở đánh Lâu Thương, Lưu Khảm và Hạng Lương đạt được hiệp định, nhượng lại Lâu Thương, rút khỏi quận Tứ Thủy, bắt đầu cuộc trường trình gần một năm trời.

Mà dường như vào cùng thời gian đó, Ba Mạn đã chiếm được Hàn Trung, theo đề nghị của Đường Lệ, hủy bỏ sạt đạo thông từ Nội Sử quận đến Hán Trung. Một mặt để chặn đứt đường công phá Hàn Trung của quân Tần, mặt khác là để bày tỏ với Hàm Dương rằng Ba Thục vô ý gây trở ngại cho Hàm Dương. Quan Trung khi đó, đương rơi vào thời điểm binh lực trống rỗng, đối với biểu hiện này của Ba Thục, Hàm Dương tất nhiên cũng vui vẻ không hỏi han gì.

Cùng với chiến sự Sơn Đông ngày càng kịch liệt, trong tức khắc Ba Thục đã bị bỏ lại phía sau.

Tháng bảy năm Tần Nhị Thế thứ tư, một đạo quân tạt qua vùng Nam Sơn núi non san sát. Nam Sơn, cũng là dãy Tần Lĩnh của đời sau, cũng chính là lá chắn phía nam của Quan Trung. Số người của đạo quân này tuy không được cho là đông, chỉ khoảng ba bốn nghìn người. Tinh khí gấp lại, ngựa bọc móng, ngậm miệng lại, lặng lẽ đi qua hẻm núi dài sáu trăm sáu mươi dặm. Đội quân đi tiếp, có hàng có lối, đồng thời lặng ngắt như tờ.

Hẻm núi này, trước đó, không có dấu chân người. Hai bên núi cao sừng sững, vách đá dựng đứng lởm chởm.....mặt đất gồ ghề, nhấp nhô, có rất nhiều khóm cây lùm cỏ, gần cao bằng người.

Một người thanh niên cao gầy trượng, đi bộ, tay cầm Khai Sơn đao sáng loáng, ánh đao lướt qua, từng lớp từng lớp cỏ cây đổ xuống. Sau lưng hắn, còn có hàng trăm thanh niên vạm vỡ cường tráng như hổ, giống

như tên thanh niên kia, ai nấy đều cầm Khai sơn đao, mở một con đường giữa đám cỏ bụi và đá lởm nhổm kia.

- Tín công tử, quân sư nói nghỉ ngơi nửa canh giờ, tạm dừng tiến lên!

Một người đàn ông cao tám thước, vội vã từ phía sau chạy lại, kìm giọng, truyền lệnh. Người thanh niên giờ Khai Sơn đao phải to hơn những con khác một số của mình lên, một trăm người, đồng loạt dừng lại. Sau khi đỡ túi xuống, dỡ bỏ cái khăn mặt đen chắn gió, nhỏ một miếng nước bọt, hắt ồm ồm nói:

- Mọi người nghỉ ngơi, nửa canh giờ sau tiếp tục.

Một trăm tên tráng sĩ lập tức khom người tuân lệnh, ngồi bệt dưới đất, lấy lương khô và nước sạch từ trong bọc hành lý ra, bắt đầu lặng lẽ nhai nuốt.

Còn thanh niên kia thì sau khi đem Khai sơn đao dài gần sáu thước cắm vào bao dao da rắn xong, bèn đi ra phía sau cùng tên đến đưa tin. Trong Trung quân, một gã đàn ông thân hình đơn bạc gầy gò lặng lẽ đứng trước một tảng đá to, mặc áo bào xanh nâu, đầu quấn khăn thần quy đen, diện mạo thanh tú, da mặt trắng nõn, chòm râu đen dưới cằm bay bay theo gió, toát lên một khí chất nho nhã.

Một nhóm thân binh cầm đuốc đứng bên cạnh y, người thanh niên trải một tấm bản đồ lên trên tảng đá, tập trung tinh thần xem xét.

- Đường thúc thúc, con đường này cũng khó đi quá!

Người thanh niên thân cao quá trượng, bước lại, ồm ồm phàn nàn:

- Đi thế này, phải đi đến khi nào, mới có thể đi ra được?

- Tín, sao không còn chí khí rồi hả?

- Không phải không còn sức, chỉ là con đường này, thực sự là rất khó đi.

Tên vừa nãy đến báo tin cũng nói:

- Quân sư, con đường này quả thực là không dễ đi tí nào....căn bản là không có đường nào để đi. Con đường này, ta đã cẩn thận lắm rồi, mới có ba ngày, đã tổn thất mất hai trăm con chiến mã. Thế này nếu vẫn không ra ngoài được, e rằng sĩ khí cũng bị ảnh hưởng.

Quân sư nghe xong cười.

- Đây là chủ ý của đại vương.

Y khẽ nói:

- Nếu không phải đại vương nhắc tới, ta ở Hán Trung hai năm, thậm chí cũng không biết có khe núi như thế này có thể thông thẳng tới Hàm Dương.

Tráng sĩ cũng lộ vẻ thán phục:

- Quân sư, đừng nói là ngài, ta từ nhỏ lớn lên ở Hán Trung, cũng không biết có con đường như thế này.

- Nhưng đi tiếp, rất khó khăn!

Người thanh niên than vãn, nhưng âm thanh lại nhỏ đi rất nhiều.

Quân sư nói:

- Nếu người có ý kiến, tự đi phàn nàn với nhị thúc người ấy.

Người thanh niên nghe xong, lập tức nhăn mặt, gãi đầu đi qua một bên, ăn đồ ăn.

Người thanh niên này chính là Lưu Tín.

Còn vị quân sư kia, chính là huynh đệ tốt của Lưu Khâm - Đường Lệ năm đó lưu lại vùng Ba Thục. Đường Lệ cười ha hả nhìn Lưu Tín một cái, khẽ lắc đầu.

- Kỵ Tín, chớ nôn nóng!

Hắn khẽ nói:

-Căn cứ vào tin tức trước kia của bọn sở thám, Tử Ngọ cốc này dài sáu trăm sáu mươi dặm. Ba ngày nay, chúng ta đã đi được khoảng hơn năm trăm dặm rồi, còn ngày mai, muộn nhất là lúc mặt trời lặn ngày kia, là có thể ra được rồi....ra khỏi Tử Ngọ cốc, chính là Bá Thượng.

Kỉ Tín là người Lăng Trung.

Vốn dốc sức cho huynh đệ Tần Chỉ, vậy mà năm Tần Nhị Thế năm thứ hai, Ba Mạn liên kết với Nghiêm Đạo Nguyên người Trụ Ba, nhất cử tóm gọn Hán Trung. Huynh đệ Tần gia đối mặt với sự công kích hung hãn của Ba Mạn hoàn toàn không hết cách, cuối cùng đành phải dâng thành đầu hàng, không chống cự vô ích nữa.

Kỉ Tín này chính là hàng tướng khi đó.

Nhưng người này tính tình cương liệt, cực kì trung nghĩa.

Lúc mới đầu hàng, mấy lần định lấy cái chết để tận trung, lại đều chưa thể thành công. Cuối cùng, vẫn là Ba Mạn đích thân ra mặt trấn an mới chào.

Đường Lệ thấy gã trung thực, hơn nữa lại biết binh pháp, vũ dũng hơn người, thế là gọi qua, cho đảm nhiệm chức tướng lĩnh bên cạnh mình.

Người Ba ít có người tinh thông kị chiến.....

Cho dù là tinh thông, cũng không có cơ hội để sử dụng. Ngoài Mông Khắc ra, Kỉ Tín cũng được coi là vị võ tướng duy nhất hiểu biết kị chiến.

Đối với Đường Lệ mà nói, thì đây rõ ràng là vô cùng quan trọng.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh trăng ảm đạm, sao mai cũng mất tích.

Đường Lệ không khỏi nhú mày mỉm cười, vẫy tay ra hiệu cho Lưu Tín lại gần:

- Tín, khí tượng Nam Sơn thay đổi thất thường. bây giờ đúng vào lúc giao mùa giữa hè với thu, lại càng khó dự đoán hơn. Xem thời tiết này, ngày mai rất có khả năng sẽ có mưa nhỏ. Người thông báo xuống dưới, đẩy nhanh tốc độ hơn nữa.

Lưu Tín, sớm đã không còn là một cậu thiếu niên ngây thơ vào nước Thục của bốn năm trước nữa.

Lưu Tín đã hai mươi năm tuổi đầu, người thậm chí còn cao hơn cả Lưu Khảm, nhưng so sánh với Lưu Khảm và Lưu Cự, lại có vẻ gầy hơn một chút.

Khuôn mặt tròn thời niên thiếu nay đã biến thành bầu dục.

Hai con mắt nhỏ dài, gò má iệng rộng. Râu ngắn chẳng khác gì những chiếc kim thép, uốn cong từng bó, lộ ra vẻ chín chắn chững chạc.

Hắn nhú mày nói với Đường Lệ:

- Đường thúc, không phải ta không muốn tăng thêm tốc độ, thực sự là đường rất khó đi....nếu ngày mai có mưa nhỏ, e là còn phải giảm tốc độ. Ba ngày nay, bọn trẻ đều rất tận tâm, cũng đều dùng hết sức lực, sợ là rất khó tăng thêm tốc độ nữa.

Đường Lệ cười cười:

- Cái này ta không quan tâm, tóm lại là ngày mai trước khi mặt trời lặn, ta phải đến được cửa cốc.

Như vậy đi, nếu người làm được việc này, ta sẽ xin nhị thúc của người, đề công đầu cho người một lần. Đợi đến được cửa cốc, người có thể nghỉ ngơi thoải mái.

Nói xong, Đường Lệ chỉ tay lên một con đường trên tấm bản đồ:

- Nếu ta tính không sai thì, Mạn thẩm thẩm của người và Mông Khắc thiếu quân đã đi qua tiểu đạo Trần Thương rồi.

Một khi nhị thúc người phát động công kích, đội ngũ này của chúng ta bắt buộc phải đảm nhiệm được vai trò giam chân và đột kích, để tiện cho Mạn thâm thâm của người cướp được huyện Võ Công....Tín, có biết đối thủ của chúng ta lần này là ai không? Là Lưu Quý, không phải là người xem thường hấn ta nhất sao?

Khi Lưu Tín còn bé, ở Huyện Bái đã không ít lần bị bọn thủ hạ du côn kia của Lưu Bang bắt nạt.

Nghe được những lời này, hai con mắt nhỏ dài của hấn thoáng qua một tia hung hãn, ồm ồm nói:

- Đường thúc yên tâm, ta đảm bảo chúng ta sẽ đến cửa cốc trước khi mặt trời lặn.

Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua....

Lưu Tín dẫn quân tiếp tục lên đường, ba nghìn binh mã thừa dịp biến mất trong sơn cốc nhỏ hẹp dưới ánh trăng âm đạm!

Doanh Hồ Hối đã mười bảy tuổi.

Mười bảy tuổi, hấn từ sau khi đăng cơ rất ít khi xử lý chính sự. Ngoài lần hội triều khi đăng cơ ra, Hồ Hối chỉ thò mặt ra một lần khi xử lý chuyện huynh đệ tử muội của hấn. Rồi sau đó, sau khi Lý Tư vào thiên lao, Hồ Hối có phái người tới hỏi thăm một lần, rồi không thấy bất cứ hành động nào khác nữa. Phần lớn thời gian, hấn đều chìm đắm trong ca múa. Có lúc, thậm chí say mềm liên tục mấy ngày liền.

Mặc dù mới 17 tuổi, nhưng vì tửu sắc mà sức khỏe sớm đã cạn kiệt.

Sắc mặt tái nhợt, có chút bệnh hoạn. Cái mặt phúng phính bây giờ càng béo đến nỗi không mở nổi mắt....

Nhưng, cùng với sự tăng lên của tuổi tác, Hồ Hối cũng không ngây thơ như lúc mười hai mười ba tuổi nữa. Đặc biệt là sau khi thế cục Sơn Đông ngày càng thối nát, Võ Quan báo bại, Hồ Hối bắt đầu sinh ra sự cảnh giác và nghi ngờ chưa từng có đối với Triệu Cao-kẻ mà hấn đã một mực tín nhiệm.

Chỉ là vì hấn không có ai nên dùng, hơn nữa cảnh vệ trong cung Hàm Dương phần lớn đều xuất thân từ trong phủ của Triệu Cao, điều này khiến cho Doanh Hồ Hối nảy sinh nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có, thế là sau khi suy xét, hấn tạm thời đưa ra quyết định, cho Bách Lý Thuật đảm nhiệm chức Vệ Úy, tiếp quản cấm vệ. Doanh Hồ Hối sinh ra trong thâm cung, rất khó tin tưởng một ai đó, vì thế đành phải tín nhiệm những hoạn quan bên cạnh.

Chuyện vượt quá dự liệu của Doanh Hồ Hối là, khi hấn bổ nhiệm Bách Lý Thuật làm Vệ úy, Triệu Cao lại không quá chống đối.

Hoặc là Triệu Cao và Bách Lý Thuật câu kết làm vậy, ai làm Vệ úy cũng không vấn đề; hoặc là Triệu Cao bây giờ không rảnh hỏi đến.

Doanh Hồ Hối chọn khả năng thứ hai.

Bởi vì hấn biết rõ, dường như có khoảng cách giữa Triệu Cao và Bách Lý Thuật.

Tối hôm đó, điều cực kì hiếm thấy của Hồ Hối đó là di giá đến Hưng Lạc cung, chứ không phải là thưởng thức ca múa.

- Bách Lý, người thấy cái tên Bắc Quảng Võ Quân này thế nào?

Chương 516: Hội sư Quan Trung (6)

Hấn đột nhiên dò hỏi.

Bách Lý Thuật nói:

- Bắc Quảng Võ Quân à....người này là một trung thần, chỉ có điều tính tình ngay thẳng một chút, không hiểu cái gì là biến báo.

Doanh Hồ Hối hỏi:

- Vậy người cảm thấy, hấn có khả năng trung thành với trẫm hay không?

- Bệ hạ là chủ của nước Tần, là con cháu Doanh Thị. Bắc Quảng Võ Quân ấy mà....ít nhất cũng có một điều lão nô dám khẳng định đó là, hấn sẽ trung thành với Lão Tần.

Ý câu nói này là:

Chỉ cần bệ hạ người là chủ nước Tần, tên Lưu Khâm đó sẽ trung thành với người.

Gương mặt béo phì giãn ra một nụ cười.

Doanh Hồ Hợi con mắt dường như không còn nhìn thấy, nhẹ nhàng gật đầu:

- Nếu nói, Bắc Quảng Võ Quân với trẫm còn có cả ơn cứu mạng nữa.

Hắn trầm ngâm một lát , rồi lại đột nhiên hỏi:

- Bách Lý, còn người thì sao?

Bách Lý Thuật không khỏi giật mình:

-Thứ cho lão nô ngu dốt, không biết lời này của bệ hạ, là có ý gì?

- Ý của trẫm là, người, có phải cũng trung thành với trẫm không?

Bách Lý Thuật nghe vậy, quỳ bịch một cái xuống, nằm rạp dưới đất nói:

- Bệ hạ, tấm lòng của lão nô đối với bệ hạ, có nhật nguyệt chứng giám, lão nô đương nhiên trung thành với bệ hạ, trong trời đất này, ngoài bệ hạ còn ai xứng đáng để lão nô thuần phục?

Doanh Hồ Hợi hài lòng nhẹ gật đầu .

Hắn nhẹ giọng hỏi:

- Vậy chắc người cũng biết....Quảng Võ Quân...ồ, chính là Vương của Tây Đường bây giờ tập trung hỏa lực ở đâu chứ?

Bách Lý Thuật vội vàng trả lời:

- Lúc trước, khi Võ Quan báo bị phá, Triệu trung thừa từng phái người tới Bắc Quảng Võ Thành, yêu cầu Quảng Võ Quân Tây Đường Vương xuất binh. Quảng Võ Quân lúc đó đồng ý, sẽ nhanh chóng xuất binh. Chỉ có điều là bây giờ hắn ta tới đâu rồi, lão nô cũng không rõ lắm. Bệ hạ, người cũng biết, những chuyện thế này, Triệu trung thừa không bao giờ nói với lão nô.

Doanh Hồ Hợi cũng biết, đây không phải lời thoái thác của Bách Lý Thuật.

Thế là hắn nghĩ ngợi một chút, lệnh cho Bách Lý Thuật mang tới một bức chiếu thư màu trắng, cầm bút viết vội. Viết xong, Hồ Hợi lại dùng ngọc tử đóng lên đó một cái dấu, đưa cho Bách Lý Thuật.

- Bách Lý, trẫm muốn người tuyển một người tâm phúc, lập tức lên đường, Tới Tiêu quan tìm Tây Đường vương trước, đưa chiếu thư này cho Đường vương. Trong này có một tấm Hổ Phù, dựa vào cái này, Đường vương có thể thuận lợi qua Tiêu quan, tiến vào Quan Trung. Hãy nói là, trẫm cần hắn ra tay viện trợ, diệt trừ bọn đạo chích gian thần trong triều đình, lấy lại uy phong cho Lão Tần ta. Chuyện này can hệ đến tương lai của Lão Tần ta, trẫm phải trông cậy vào người rồi!

Bách Lý Thuật hai tay run run, nhận lấy chiếu thư và hổ phù.

Lão khê nói:

- Xin bệ hạ cứ yên tâm, lão nô nhất định không làm nhục sứ mệnh, đem chiếu thư và hổ phù giao tận tay Tây Đường vương.

Hồ Hợi mặt mũi gật đầu, khoát tay ý bảo Bách Lý Thuật lui xuống.

Đối với Doanh Hồ Hợi mà nói, thì hắn chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như hôm nay.

Bách Lý Thuật khom người lui khỏi cung điện, sau khi đem chiếu thư giấu kỹ bên người, lặng lẽ rời khỏi Hưng Lạc cung. Nhưng lão không về nhà, mà lao thẳng tới phủ đệ của Triệu Cao.

Còn Triệu Cao lúc này thì đang do dự.

Đề nghị của Diêm Nhạc, rõ ràng đã khiến cho Triệu Cao hứng thú. Nhưng đây dù sao cũng không phải chuyện nhỏ, không nói đến chuyện cái tên Võ An Hầu kia sẽ xử lý lão thể nào, nếu lan truyền ra ngoài, bốn trăm vạn dân Quan Trung, mỗi người một bãi nước bọt, cũng đủ để dìm chết lão.

Vì thế, lão do dự, có chút không biết thể nào mới ổn.

Đúng lúc này, Bách Lý Thuật đêm khuya tới thăm.

Vừa vào trong thư phòng, Bách Lý Thuật vẻ mặt hoảng hốt nói:

- Trung thừa, đại sự không xong rồi, không xong rồi!

Triệu Cao không khỏi hồi hộp, liền vội vàng đứng dậy nhường chỗ:

- Bách Lý, chuyện gì mà thất kinh như thế? Xảy ra chuyện gì, hà cớ như vậy?

- Trung thừa, bệ hạ hấn . ..

Bách Lý thở không ra hơi nói:

- Bệ hạ hấn.....muốn vờ tên Tây Đường vương Lưu Khâm kia vào thành....nhưng, làm như vậy sẽ bất lợi cho Trung thừa....

Sắc mặt của Triệu Cao, bỗng dưng tái nhợt.

- Bách Lý, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bách Lý Thuật dang hồ phò lên, khẽ nói:

- Vừa nãy bệ hạ triệu kiến ta, bảo ta nghĩ cách liên lạc với Đường vương, mời hấn bí mật vào thành.

- Hả?

- Ta cảm thấy, chuyện này bất thường.

Bách Lý Thuật nói:

- Triệu Đường vương vào thành vốn vẫn là chuyện do Trung thừa phụ trách, sao bệ hạ lại đột nhiên nhúng tay vào? Hơn nữa, nếu muốn triệu Đường vương vào thành, sao lại phải lén lút lút lút, để Đường vương bí mật nhập quan chứ?

Hàng lông mày trắng của Triệu Cao khẽ rung lên:

- Người nói là....

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy chuyện này, cứ nói trước với Trung thừa vẫn tốt hơn.

Triệu Cao trầm ngâm hồi lâu, khuôn mặt khô gầy, nặn ra một nụ cười, vỗ vỗ vai Bách Lý Thuật,:

- Bách Lý, tình nghĩa này của người, ta xin ghi nhớ.....Đúng rồi, có phải hai hôm nay bệ hạ một mực ở lại Hưng Lạc cung không?

Bách Lý Thuật gật đầu:

- Xem ý tứ này của bệ hạ, e rằng sẽ ở lại đó ít lâu.

- Vậy đám phòng vệ Hưng Lạc cung....

Sau khi do dự một chút, Triệu Cao hạ giọng hỏi:

- Người có thể điều động không?

Sắc mặt Bách Lý Thuật lập tức thay đổi. Lão trợn tròn hai mắt, tỏ vẻ hoảng sợ, ngẩn ngơ nhìn Triệu Cao. Hồi lâu sau, lão làm ra bộ miệng đắng lưỡi khô, nuốt một miếng nước bọt,:

- Trung thừa, người chẳng lẽ....

- Bách Lý, chuyện đến nước này, có những chuyện ta tuy không muốn, nhưng thực sự có nỗi khổ tâm.

Triệu Cao than nhẹ một tiếng:

- Người cũng biết, vậy binh mã của Võ An Hầu nước Sở kia, đã đến phía đông Bá Thủy, có thể vượt sông công kích bất cứ lúc nào. Triệu Ngải e là không phải đối thủ của Vũ An Hầu. Bá thượng mất, thì Hàm Dương khó giữ. Ta vốn định dốc hết sức vì bệ hạ, báo đền ơn vua. Nhưng xem ra bây giờ, bệ hạ rất có thể....Ta chết cũng không sao, nhưng sợ rằng bách tính Hàm Dương sẽ phải gánh tội. Về tư, ta có một gia đình lớn, huynh, tẩu, con gái, con rể cái đầu khó giữ; Về công, nếu bệ hạ không chịu đầu hàng, khi thành Hàm Dương thất thủ, mấy chục vạn sinh linh, sợ rằng sẽ phải chịu lầm than vì bọn người Sở. Bách Lý, người cũng có gia đình vợ con, lẽ nào lại không nghĩ cho họ chút nào sao?

Người nhà Bách Lý Thuật cũng chính là Trường Nữ được thả ra từ trong phủ Diêm Nhạc. Bách Lý Thuật nghe vậy, lộ vẻ khó khăn, rất lâu sau, mới thở dài một tiếng....

- Trung thừa, người muốn ta phải làm thế nào?

Triệu Cao hạ giọng nói:

- Giờ tuất ngày mai, xin ngài hãy điều đám quân canh gác ở Hưng Lạc cung đi....Những chuyện khác, ngài có thể không cần để ý.

Bách Lý Thuật do dự một chút, nghiêng rằng, đứng dậy nói:

- Được, cứ nghe theo sự sắp xếp của Trung thừa!

Từ phủ trung thừa đi ra, đã là nửa đêm rồi.

Sau khi về đến nhà, Bách Lý Thuật gọi Trường Nữ dậy, kêu vào trong thư phòng.

Lão lấy chiếu thư trong ngực ra, vắn về trong tay một chút, nhìn Trường Nữ nói:

- Trường nhi, sáng sớm mai cùng Lão Bách Lý rời khỏi Hàm Dương.

- Hả?

- Hàm Dương e rằng sắp loạn lạc rồi....

Bách Lý Thuật nói xong, đặt chiếu thư vào tay Trường Nữ:

- Qua lần này, Doanh Tần e là hoàn toàn kết thúc rồi. Bức chiếu thư này, con phải giữ gìn cẩn thận. Sau này, nếu Đường vương làm chủ Quan Trung, dựa vào bức chiếu thư này, chỉ ít con cũng có thể có được có được vinh hoa phú quý, không phải lo cơm ăn áo mặc. Ngày mai con và Lão Bách Lý xuất thành, kiếm nơi vắng vẻ trốn đi....sau đó sau khi yên lặng chờ thế cục ổn định trở lại, hãy trở về Hàm Dương!

Trường Nữ ngậy ra!

- Phụ thân....

- Con đừng hỏi nữa, mau đi chuẩn bị đi, trời vừa sáng, lập tức xuất thành.

Một ý đoạn tuyệt lộ ra trong lời nói của Bách Lý Thuật.

Trong lòng Trường Nữ biết, lần này e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn, cố gắng khuyên bảo Bách Lý Thuật cùng đi, nhưng trông nét mặt của Bách Lý Thuật, những lời sắp nói ra lại miễn cưỡng nuốt lại. Nàng cầm lấy chiếu thư, cúi chào Bách Lý Thuật một lần, rồi lặng lẽ rời khỏi thư phòng.

Bách Lý Thuật lại tìm Lão Bách Lý tới, dặn dò thật kỹ lưỡng. Sau đó, lão nhân lúc đêm khuya, tiễn Trường Nữ và Lão Bách Lý đi ra từ cửa bên, sau đó trở về phòng mình ngồi phịch xuống.

Bách Lý Thuật ngồi đơ ra, con người giống như đã mất đi linh hồn vậy. Lúc gà gáy sáng bên ngoài cửa sổ, lão đột nhiên nở một nụ cười, đứng dậy, ra khỏi thư phòng, hít một hơi thật sâu, tinh thần bỗng nhiên lại phần chấn trở lại.

Đường vương, người bạn cũ....Ta đã giúp người quét sạch tất cả chướng ngại vật rồi, tiếp theo phải trông cậy vào người thôi....Mong rằng, người đừng để ta thất vọng!

Chương 517: Hội sư Quan Trung (7)

Hàm Dương đêm thu, se lạnh.

Hưng Lạc cung, khu kiến trúc sau này được Hán cao tổ Lưu Bang gọi là Vĩnh Lạc cung này, lộ rõ vẻ già nua xơ xác trong đêm tối. Hồ Hợi ngồi trong điện, tay cầm một cuốn giản thư, đang ngắm ngời thờ thần. Giản thư là vật phẩm trước đây Thủy hoàng để để lại, cất giữ trong Hưng Lạc cung này đã nhiều năm nay, cũng là lần đầu tiên Hồ Hợi dỡ ra đọc. Chỉ có điều, tâm tư của hắn bây giờ không để trong giản thư. Trên gương mặt trắng bệch như tờ giấy viết đầy tâm sự. Ngồi sau thư án, đầu óc Hồ Hợi lại không ngừng hiện ra từng cảnh tượng năm đó hắn ám sát Thủy hoàng đế. Tuy đã là chuyện của năm năm trước đây, lại cứ như vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy, khiến hắn không thể nào tĩnh tâm lại được.

Năm năm qua, Hồ Hợi chưa từng nghĩ tới ánh mắt giận dữ của phụ hoàng trước khi chết đó. Hai có lẽ năm đó, phụ hoàng cũng không thật sự muốn gây bất lợi ỉn. Chỉ tiếc là, Hồ Hợi khi đó, lại quá ngây thơ!

Nghĩ tới những điều này, hắn không kìm được thở dài một hơi, đặt cuốn giản thư trong tay xuống, chậm rãi đi ra cửa đại điện, đứng trên bậc thang.

Cảnh đêm nay, dường như chẳng khác gì đêm đó trên bình nguyên tân Hồ Hợi không kìm được thở dài một tiếng, ra sức lắc đầu, quay người chuẩn bị quay vào trong cung.

Bụp!

Một tiếng vang lớn truyền lại từ phía xa xa, như một tiếng một thứ gì đó đổ sụp vậy.

Hồ Hợi cả kinh, lập tức quay đầu nhìn. Nhưng do hình thể hắn quá béo, cái xoay người cũng gấp gấp hơn tí chút, lại không đứng vững, đập mông xuống đất. Phương xa vọng lại tiếng cãi vã, ngay sau đó là tiếng binh khí va đập vang lên, cùng với những tiếng kêu chết chóc. Hồ Hợi có chút mơ hồ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Hai tên nội thị chạy đến, dìu hắn đứng dậy.

Đúng lúc này, mười mấy tên vệ úy xông lên bậc thang.

- Bệ hạ, đại sự không xong rồi!

Hồ Hợi chẳng có vẻ nào giống chủ nhân, nhưng dù gì cũng đã làm Hoàng đế mấy năm nay, lại là con cháu Doanh thị.

Tuy trong lòng bối rối, sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, lớn tiếng nói:

- Đã xảy ra chuyện gì, sao lại kinh hoàng thế này?

- Hàm Dương lệnh dẫn người xông vào cửa cung, nói là phải bắt đạo tặc.

Đám hạ thần không thể ngăn bọn chúng lại được, y đem theo người ngựa, đã xông vào đến cửa cung tầng thứ nhất rồi. Hạ thần đã sai người chặn chúng lại, nhưng xem ra Hàm Dương lệnh đó bụng dạ khó lường, lại cứ đánh vào..... đội ngũ của hạ thần có chút ngăn cản không được, xin bệ hạ nhanh chóng quyết định.

Hàm Dương lệnh? Hắn nhớ mang máng Hàm Dương lệnh là con rể của Triệu Cao....

Hồ Hợi nghe xong, trong lòng ớn lạnh, lớn tiếng nói:

- Bách Lý đầu? Vệ úy ở đâu? Không phải trăm đã để lão ta bảo vệ cửa cung hay sao?

- Vệ úy đại nhân không biết đi đâu, mà trong dãy cửa cung thứ nhất, hình như cũng không có binh mã bảo vệ. Nếu không, cho dù Hàm Dương lệnh người đông thế mạnh cũng đừng mơ xông vào trong cung trong chốc lát. Bệ hạ, xin người mau quyết đoán, chúng hạ thần liều chết bảo vệ người.

Hồ Hợi lúc này cứ cho là ngu thế ngu nữa cũng đoán ra được huyền cơ trong đó. Chỉ có một khả năng, lão Bách Lý kia đã nương nhờ vào Triệu Cao....mà Triệu Cao tối nay đến đây, tất nhiên là không có ý tốt, muốn hành thích vua đây mà!

Chẳng biết tại sao, sau khi nghĩ ra cái huyền diệu bên trong, Hồ Hợi lúc đó không vui cũng chẳng buồn, dường như trong chốc lát trưởng thành hơn rất nhiều, hắn đứng trên bậc, đột nhiên giật lấy một thanh bảo kiếm, ánh mắt hướng về phía xa xa.

Xa xa, có ngọn đèn dầu lập lờ.

- Các người đi đi, xem ra thằng hoạn kia định mưu chuyện bất chính gì.

Trong lòng, ngọt chua cay đắng mặn lẩn lộn. Năm năm trước, Triệu Cao xui khiến mình mưu hại quân phụ; năm năm sau, Lý Tư và Công Tử Anh đều chết rồi. Còn Triệu Cao thì cũng đã lộ bộ mặt dữ tợn, ra tay với mình....ha, ha thật đúng là phong thủy luân hồi.

Tên nội thị bên cạnh, sợ nổi chạy tán loạn.

Lão Vệ Úy Quân Quan vừa trông thấy, không khỏi giận tím mặt:

- Bệ hạ nuôi các người bao ngày, các người lại không nghĩ báo đền quân ân, lại ở đây kêu la, thực là không thể tha tội chết.

Hồ Hối mỉm cười:

- Nếu đã tội chết không thể tha, thì giết đi!

Hắn nói xong, cầm chắc bảo kiếm, quay người đi vào trong điện.

Sau khi vệ úy Quân Quan lĩnh ý chỉ xong, không nói không rằng dẫn bộ khúc giết sạch đám nội thị xung quanh đại điện.

- Bệ hạ, mau đi thôi!

Gã phủ phục bên ngoài ngưỡng cửa đại điện, lớn tiếng nói:

- Bỏ chức nguyên chết bảo vệ bệ hạ, bệ hạ hãy mau đi đi, chinh đồn binh mã, diệt trừ tên khốn đó.

Hồ Hối khổ sở trong lòng. Đây không phải là Hàm Dương cung, đường thông tới Hàm Dương cung đã bị Triệu Cao phong kín.

Mình có thể trốn đi đâu đây?

Hắn trầm giọng nói:

- Các người cứ lo giết giặc đi, không cần bận tâm điều gì khác!

- Dạ!

Quân Quan vâng mệnh, dẫn quân lao xuống bậc thang.

Lúc này, Diêm Nhạc đã dẫn người xông vào đến dãy cửa cung thứ ba. Y triệu tập hơn ngàn tên dân liều mạng, giơ cao binh khí, xông vào đại điện. Một nhóm hơn trăm người của quân quan xông tới cản lại. Đây cũng là toán binh mã cuối cùng bây giờ còn lại trong cung Hưng Lạc, trung thành với Doanh Hồ Hối.

Diêm Nhạc cầm thanh kiếm dài trong tay, máu tươi vẫn còn nhỏ giọt, hét lớn:

- Giết, theo ta giết vào đại điện, bắt sống Doanh Hồ Hối!

Chuyện đã đến nước này rồi, đã không cần thiết phải giấu diếm gì nữa.

Trong lòng Diêm Nhạc dâng trào một sự bạo ngược chưa từng có, cái mặt tròn vì căng thẳng, vì hưng phấn mà trở nên méo mó xấu xí. Y vùng bảo kiếm, lớn tiếng hò hét. Đám dân liều mạng phía sau không chút do dự, giơ cao binh khí, lao vào đám thị vệ trung thành kia.

.....

Tiếng hò hét bên ngoài cung điện, càng ngày càng nhỏ.

Hồ Hối nhìn cung điện trống rỗng, nở nụ cười mỉa mai. Hắn cầm ngọn nến lên, châm vào tấm rèm rũ xuống trong đại điện, cùng với ngọn lửa bùng bùng bốc cháy, hắn không kìm được mở to cuống họng, cất tiếng cười to.

Thời khắc này đây, hắn đã hoàn toàn tỉnh ngộ! Nhưng đã muộn rồi....những thần tử trung thành với hắn, đã bị hắn giết sạch rồi; còn cả những huynh đệ tử muội yêu thương hắn nữa, cũng đều đã thành ma nơi chín suối cả rồi. Hắn tuy có hối hận, nhưng đã làm rồi, hối hận có ích sự gì đây? Doanh Hồ Hối của sáu năm

sau, đã không còn là Doanh Hồ Hợi thấy kẻ trộm ở Trữ La Sơn mà sợ run lấy bấy nữa rồi....Ít nhất, ta cũng là quân vương của tám trăm dặm Tần Xuyên này.

Diêm Nhạc dẫn theo người, xông vào đại điện. Nhưng nghênh đón y lại là ngọn lửa hùng hực bốc cháy....

Hồ Hợi vững vàng ngồi sau thư án, chỉ thanh kiếm sắc trong tay, lớn tiếng hét:

- Diêm Nhạc, trăm dù có chết rồi, cũng tuyệt đối không tha cho cha con ngươi.

Thanh kiếm sắc vừa xoay, Hồ Hợi vững tâm, dồn hết sức lên tay, tự vẫn trên đại điện. Máu tươi bắn tung tóe trên thư án, bắn lên bộ giản thư đỏ của Thủy hoàng đế, càng bắn tung tóe lên mặt Diêm Nhạc khi đó xông lên đàn bệ!

Diêm Nhạc thực không ngờ tới, Doanh Hồ Hợi vào giờ khắc cuối cùng này lại hiện ra kiên cường như thế, quyết đoán như thế. Y đứng ngây ra hồi lâu, bỗng chốc tỉnh ngộ, lớn tiếng gào:

- Mau lên, mau lên dập lửa!

Tại sao phải dập lửa?

Bởi trong Hưng Lạc cung này còn có rất nhiều thứ quan trọng. Đặc biệt là ngọc tỷ truyền quốc mà Lý Tư làm, lại càng là vật phẩm quan trọng giúp cha con y sau này có thể dựa dẫm vào Lưu Bang. Nếu hỏa hoạn lan tràn, cứ cho là ngọc tỷ không làm sao, nhưng muốn tìm thấy lại hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng gì. Chỉ là, trong đại điện của Hưng Lạc cung, rèm che vô số. Trước khi Diêm Nhạc xông tới, ngọn lửa đã bắt đầu cháy lan ra rồi. Muốn dập tắt trong chốc lát, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Diêm Nhạc chỉ huy người dập tắt hỏa hoạn, hiện trường cực kì hỗn loạn, nhưng không ai phát hiện ra, một bóng đen từ trong tấm cung của Hưng Lạc cung chạy ra ngoài, đi theo một con hẻm dài và hẹp, lặng lẽ biến mất không còn dấu tích.

Bên bờ Bá Thủy là đại doanh quân Sở. Khi đêm xuống, Lưu Bang lên trường điểm tướng, triệu tập mọi người đến trước.

Trương Lương ngồi bên tay Lưu Bang, khuôn mặt như bạch ngọc, như giếng nước yên tĩnh, hiện lên một vẻ bình tĩnh vô cùng. Nhưng từ trong ánh mắt y lại lộ ra một vẻ hưng phấn bất bình thường. Hai bàn tay giấu trong ống tay áo để tránh người khác nhìn thấy tay y đang run lên nhẹ nhẹ.

- Tên yếm tặc Triệu Cao đã quyết định tối nay hành động, tru sát Tần vương.

Giọng của Lưu Bang cũng có chút run run:

- Đại sự của chúng ta có thành hay không, sẽ được quyết định trong đêm nay. Bây giờ, quân Tần Bá Thượng lơ là đề phòng, ta phải nhân cơ hội này vượt qua Bá Thủy, vượt sông công kích....Chư công, chúng ta khởi sự từ Phái huyện, trần trọc lưu ly, bây giờ thiên mệnh, nên thuộc về chúng ta rồi.

- Võ An Hầu thiên mệnh sở quy, chúng ta tất nhiên sẽ quên mình phục vụ!

Lưu Bang tức thì cũng không lẩm lờ nữa, lập tức điều binh khiển tướng, phân công nhiệm vụ. Lấy đội của Trang Bất Thức làm nghi binh, để thu hút sự chú ý của quân Sở ở Bá Thủy, đồng thời lệnh Lưu Phì và Chu Cú Tiên dẫn quân vượt sông, đánh mạnh vào doanh trại Lam Điền. Đội quân của Chu Bột là tiền quân, công kích Bá Thượng, Lưu Bang đích thân dẫn Trương Lương, Phàn Khoái xuất kích bất cứ lúc nào. Mà nhân mã Hậu quân thì giao cho Hạ Hầu Anh và Chu Hà.

Sau khi tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, Lưu Bang hạ lệnh toàn quân hành động, sau canh hai sẽ vượt sông xuất kích.

- Qua đêm nay, tám trăm dặm Tần Xuyên này sẽ nằm gọn trong tay ta.

Lưu Bang không kìm nổi cảm giác hưng phấn này, nói với Trương Lương:

- Tử Phòng, như thế này, thứ nhất là thuận theo Thiên mệnh, Thiên mệnh thuộc về Lưu Bang ta!

Nói đến chỗ cao hứng, Lưu Bang không kìm được hai tay ra sức vỗ đùi. Còn Trương Lương chỉ mỉm cười gật đầu, rồi sau đó nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn lại nỗi kích động trong lòng mình.

Chính vào lúc Lưu Bang điều binh khiển tướng, chuẩn bị phát động công kích Bá Thượng thì trên con đường bên sông Kinh Thủy, từng đoàn, từng đoàn kỵ binh tinh nhuệ màu đen lướt qua nhanh như gió. Tiếng vó ngựa rầm rầm, trong màn đêm vang vọng nơi phía chân trời. Những kỵ sĩ giáp đen cưỡi trên lưng những chú chiến mã cao to, trường đao, trường sóc xanh, giáp đen mũ đen.

Đại kỳ màu đỏ, phấp phới trong gió, rồng ngọc giương nanh múa vuốt, dường như sống lại cùng với sự rung động của lá cờ, muốn phá vỡ bầu trời mà bay lượn.

Trên một gò núi, Lưu Khâm thúc Xích Thổ Tê Phong Thú xông lên, sau đó ghì chặt chiến mã. Theo sát sau lưng hắn là hơn chục tên thân binh tiểu tướng, tất cả đều đội nón trụ quan giáp, uy phong凛冽.

- Đại vương, các huynh đệ từ sau khi ra khỏi Tiêu quan, đi cả ngày lẫn đêm, đã một ngày chưa nghỉ. Phía trước là Trung Sơn, vượt qua Trung Sơn, là có thể tiến vào cung Hàm Dương rồi. Người xem, hay là để các huynh đệ nghỉ ngơi lấy lại sức một chút, rồi hãy tính tiếp việc hành quân?

Người nói là giáo úy Hắc Kỳ quân Lý Tất.

Lưu Khâm lắc đầu nói:

- Quân Sở đánh vào Quan Trung, sớm muộn cũng sẽ công phá Hàm Dương.

Cái gọi là binh trọng thần tốc, quân ta lần này dùng tám ngàn kỵ binh vào thành, chính là một đoàn kỵ binh, càng phải xuất hiện bất ngờ, mới có thể có hiệu quả.

Bây giờ binh mã Ba Thục đã hoạt động ngầm, binh xuất Tử Ngộ cốc.

Đây chính là cơ hội trời ban, một lần đánh tan quân Sở, rồi sau đó có thể thuận lợi tiếp quản Hàm Dương. Nghỉ ngơi không được.... Lý Tất, Lạc Giáp hai người truyền quân lệnh của ta, yêu cầu các huynh đệ đẩy nhanh tốc độ hành quân hơn nữa, bắt buộc phải vượt sông Vị Thủy trước khi trời sáng, phát động công kích từ hậu phương quân Sở!

Lý Tất và Lạc Giáp lập tức lĩnh lệnh đi.

Lưu Khâm dừng ngựa trên đỉnh đồi, nhìn Hắc Kỳ quân đi như dòng thác lũ cuộn cuộn, ánh mắt chợt lóe lên một vẻ dữ tợn....

Chương 518: Hội sư Quan Trung (8)

Từ sau khi Triệu Cao lấy danh nghĩa Tần Nhị Thế, điều binh của Đường quốc bắc cương vào thành, Lưu Khâm bề ngoài viện cớ triệu tập nhân mã, dần dà không chịu xuất binh, nhưng trên thực tế thì, sự chú ý tới Quan Trung, Đường quốc trên dưới có thể gọi là quan tâm toàn diện, không chút lơ là.

Vào Quan Trung, có thể, việc đầu tiên là phải chiếm được Tiêu quan. Đó là cửa ngõ phương bắc của Quan Trung, cũng là con đường duy nhất liên hệ Quảng Vũ thành với Quan Trung. Nếu sau khi vào Quan Trung, Triệu Cao hạ lệnh đóng cửa thông lộ Tiêu quan, đến lúc đó binh mã của Lưu Khâm rất có thể sẽ biến thành cá trong chậu. Vì thế, Lưu Khâm vào thành, ắt phải chiếm được Tiêu quan!

Nhưng Tiêu quan, có thật dễ chiếm được thế sao?

Thời chiến quốc, Tần Trường Thành xây thành kiến quan từ đông sang tây, kéo dài qua Hoàn giang, vượt qua cổ đạo Tiêu quan, thiết lập cứ điểm dọc theo sông. Còn Tiêu quan xây dựng trên giao lộ này, cũng là cửa ải trên công trình kiến trúc Trường Thành, đồng thời cũng là một trong những cửa ải sớm nhất trong lịch sử Trường Thành.

Vị trí của Tiêu quan là một đoạn khe hẹp hiểm yếu, phía bắc là cửa Tam Quan, phía nam là Ngõa Đình, bầu bạn với Kinh Thủy.

Nói không phải là một cửa ải đơn lẻ, mà có quan hệ mật thiết với hệ thống phòng ngự phương bắc của thời Tần. Tần Trường Thành, bao gồm cả cảnh nội huyện Hoàn, những thành, trấn cứ điểm được xây dựng dọc theo Trường Thành, hình thành một hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh. Còn xung quanh huyện thành có ba

ngọn núi cạnh Quả Nhi sơn, Ngọc Hoàng sơn và Thành Đông Nguyên, ngoài ra còn có Thành Tử Cương, Thành căn ở cửa kênh giữa Trầm Gia Đài và Thành Đông....Tất cả những thứ này tạo thành lá chắn nhân tạo cực kì chắc chắn-Tiêu quan. Đứng trên ba ngọn đồi cạnh, có thể nhìn thấy núi và thung lũng của Tiêu quan trong chu vi năm dặm. Cao thấp dọc ngang, tạo thành một hệ thống phòng ngự lập thể đặc biệt, nổi bật sự tỉ mỉ trong thiết kế, sự sắp đặt tài tình, cho dù là hai ngàn năm sau, vẫn khiến người ta cảm thấy vô cùng trấn tĩnh như xưa.

Quan ải này đã từng vô số lần chống lại sự xâm lấn của bọn Khuyển Nhung phương bắc, đã chịu sự khảo nghiệm của chiến tranh. Cho nên khi Công Thúc Liêu còn sống, từng nói với Lưu Khâm: Chiếm Tiêu quan, chỉ có thể dùng kế, chứ không thể dùng lực công. Hiểm trở của Tiêu quan, còn hơn cả Võ quan. Lưu Bang có thể dùng mười vạn binh mã công phá Võ quan, nhưng Lưu Khâm dùng đến hai mươi vạn binh mã, có lẽ cũng không có cách nào chiếm được Tiêu quan.

Nguyên nhân là, Võ quan ở Vị Nam, hệ thống núi Nam Sơn. Vị Nam lúc này nhân khẩu cũng không được coi là quá đông, so với Tiêu quan, một trời một vực. Khi Lưu Bang phá được Võ quan, quân Tần ở Vị Nam dường như không có được tí tin tức nào. Cho nên, Lưu Bang có thể thuận lợi công phá, đồng thời thuận lợi đột nhập Quan Trung; nhưng nếu Lưu Khâm dùng vũ lực công phá Tiêu quan, thì sẽ lập tức dẫn tới sự phản kích của toàn bộ hệ thống phòng ngự của Tần Trường Thành, thậm chí còn có thể kích động Quan Trung.

Chiếm Tiêu quan, chỉ có thể chờ đợi thời cơ.

Khi Lưu Bang phá Võ quan, tung hoành quất tháo trên vùng Vị Nam, Lưu Khâm là người đầu tiên nhận được tin tức.

Đừng xem thường việc Võ quan thất thủ, sẽ khiến cho Quan Trung rung động!

Từ sau khi Thương Quân biến pháp, hiếm có binh mã có thể đánh vào Quan Trung. Nhưng một khi đã đánh vào, đều khiến cho tám vạn dặm Tần Xuyên rung động. Tướng thủ trấn giữ Võ quan là Thiệp Gian, một vị bộ khúc ngày trước sau khi biết được tin Võ quan thất thủ, Thiệp Gian lập tức viết một bức thư gửi cho Lưu Khâm, xin Lưu Khâm chuyển giao tướng thủ Tiêu quan. Thiệp Gian từng nói, hắn không thể là kẻ thù của Quan Trung được, nhưng không có nghĩa là, hắn có thể chấp nhận người Sở chiếm lĩnh Quan Trung.

Cùng lúc đó, Lưu Bang đánh vào Quan Trung, cũng làm tướng giữ Tiêu quan, cảm nhận được một chút sợ hãi. Thư của Thiệp Gian được gửi tới Tiêu quan vào đúng lúc này, Lưu Khâm có vẻ như không cần đánh, lấy luôn cứ điểm Tiêu quan, dẫn quân tiến vào Quan Trung.

Còn binh mã Ba Thục cũng âm thầm hành động vào lúc này....

Cùng với tình hình Quan Trung chuyển biến xấu đột ngột, Lưu Khâm không còn cách nào để chờ đợi đại đội nhân mã điều động từ Bắc Cương tới nữa. Trong tay Lưu Khâm chỉ có tám ngàn Hắc Kỳ Quân, ngoài ra còn có ba ngàn xa binh trong tay Lữ Thích Chi. Thế là, Lưu Khâm lệnh Lữ Thích Chi trấn thủ Tiêu quan, dẫn kị binh thâm nhập sâu vào Quan Trung....Lưu Khâm phải nhanh hơn một bước, chiếm lĩnh Hàm Dương, để chiếm được tư thái cao. Cũng may mà tám ngàn Hắc Kỳ Quân dưới trướng hắn tất cả đều đã thay đổi trang phục.Yên cao, bàn đạp thuận một màu, trường sóc đại đao, theo trang bị mà nói, thì hắn chiếm thế thượng phong.

Từ Tiêu quan đến Hàm Dương, suốt dọc đường phải đi qua vô số quan ải. Từ sau khi Triệu Cao chinh phạt chiêu binh bậc thứ năm, Lưu Khâm đã tăng cường chú ý tới Quan Trung, núi non sông ngòi, rõ như lòng bàn tay. Tám ngàn thiết kị đi cả ngày lẫn đêm, không dám dừng lại nửa bước. Cả con đường đã đi, tất cả đều trải qua tỉ mỉ thiết kế của phụ tá quân phủ, thông hành từ điểm đình trệ phòng ngự của quân Tần.

Mặc dù nói, sau khi Triệu Cao nắm quyền, Quan Trung phòng ngự lơ là. Nhưng dù sao cũng là của Doanh thị tổ chức hơn trăm năm nay, rất nhiều quan ải cho dù phòng ngự lơ là vẫn không dễ dàng chiếm được như trước. Lưu Khâm không tiếc ngàn dặm cấp tiến, ngoài những yếu tố trên chiến lược ra, còn pha trộn thêm vài yếu tố cá nhân trong đó.

Nếu lần này không thể tiêu diệt Lưu Bang tại Quan Trung, khi khác tất sẽ trở thành đại họa tâm phúc của mình. Đối với Lưu Bang, tuyệt đối không có chuyện nhân từ nương tay!

Canh hai, quân Sở phát động đánh lên quân Tần bên bờ Bá Thủy. Lưu Phì và Chu Cú Tiễn dẫn hai vạn quân Sở nhân lúc đêm tối, nhanh chóng vượt Bá Thủy, tấn công mạnh vào đại doanh Lam Điền.

Còn Lưu Bang là đốc soái đại quân, phân Chu Bật làm tiên phong, công kích Bá Thượng. Bá Thượng này là một vùng cao nguyên ở phía tây nam của Bá Thủy.

Đại bản doanh của Triệu Ngải dựng tại Bá Thượng, phối hợp chặt chẽ với đại doanh Lam Điền, tạo thành thế kiết giáp. Cùng với chiến sự hai bên mấy ngày trước hướng theo trạng thái ôn hòa, Triệu Ngải cũng dần dần buông lỏng cảnh giác. Khi Chu Bật vượt qua Bá Thủy, Triệu Ngải đã uống say lướt khứốt, còn đang trong giấc mộng. Đột nhiên nghe thấy một hồi những tiếng giết bên tai, khiến Triệu Ngải mơ mơ màng màng tỉnh lại.

- Nửa đêm nửa hôm, gào cái gì mà gào?

Triệu Ngải vẫn còn chút say, chưa tỉnh táo lắm.

Thân binh lao tới, lớn tiếng nói:

-Tướng quân, đại sự không xong rồi, quân Sở vượt Bá Thủy, cường công đại doanh Bá Thượng.

Lúc Triệu Ngải vừa nghe thấy còn có chút không tin. Trợn hai con mắt trâu lên quát:

- Người nói lược lược cái gì? Bọn mọi rợ đang yên đang lành, sao lại đột nhiên khai chiến được?

Lược lược, đây là phương ngữ của Quan Trung, có nghĩa là nói linh tinh cái gì vậy?

Sở dĩ Triệu Ngải nói như vậy là vì hắn đã nhận được thông báo của bá phụ Triệu Cao từ phía Hàm Dương. Theo Triệu Ngải thấy, hắn sẽ lập tức phải đầu hàng, Sở quân sao có thể vẽ vờ cho thêm chuyện ra?

Tên thân binh kia nóng nảy:

- Tướng quân, ta không nói linh tinh, bọn mọi rợ thực sự đã đánh tới rồi....Đã đánh tới tiền doanh rồi, bên ngoài loạn lạc vô cùng.

Triệu Ngải lúc này tỉnh táo lại, vội vàng kêu người đội nón trụ quan giáp lên, đồng thời hạ lệnh các bộ binh mã phản kích.

- Mau tới đại doanh Lam Điền, để bọn họ xuất kích.

Triệu Ngải lúc này, vẫn chưa rõ tình hình của đại doanh Lam Điền.

Hắn quơ lấy một thanh trường sáo, xông ra đại trường Trần Tiên. Sớm đã có quân binh đánh xe đến, hắn không nói một lời, nhảy thẳng lên xe, đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Toàn bộ Bá Thượng đã hoàn toàn hỗn loạn!

Quân Tần không một chút phòng bị, dưới đòn đả kích bất thành linh này của quân Sở, nhanh chóng tan tác.

Quân Tần bỏ chạy tán loạn khắp nơi, đâu đâu cũng là bọn mọi rợ mình trần chém giết.....trên mặt sông Bá Thủy phía xa xa, từng cây cầu phao được dựng lên.

Chương 519: Hội sư Quan Trung (9)

Đứng trên Bá Thượng, có thể thấy rõ ràng quân Sở liên tục vượt sông mà đến.

- Bọn mọi rợ chết tiệt, lại dám dở trò lừa bịp?

Triệu Ngải trên binh xa, rung sóc lớn tiếng hét:

- Giết lại cho ta, giết lại cho ta.....

Nhưng trong đám loạn quân này, còn ai nghe lệnh hắn đây?

Chu Bật một tay cầm sóc, một tay xách một cái chày thô nhỏ bằng cánh tay trẻ em, ra sức chém giết trong đám loạn quân, đồng thời cất cao giọng hét:

- Đánh vào Bá Thượng, bắt sống Triệu Ngải!

Chiếc chày ngắn đã trở nên trơn ướt, dính đầy máu tươi. Y ra sức mà quăng, múa sóc mà đi, những chỗ đại sáo lia qua, chỉ thấy máu thịt văng tung tóe.

Quân Tần dần dần chống cự không nổi, liên tục lùi lại phía sau.....

Triệu Ngải thấy tình hình này, vội vàng hét lớn:

- Rút lui, rút lui, rút về hướng đại doanh Lam Điền!

Theo Triệu Ngải, dùng công sự phòng ngự của đại doanh Lam Điền mới có thể ngăn cản được đòn công kích của bọn mọi rợ. Binh xa dẫn đầu lui về sau, vô số quân Tần theo sát phía sau, rút theo hướng đại doanh Lam Điền. Nhưng Triệu Ngải vừa mới rút, lại khiến cho quân Tần vốn đã hoảng sợ hốt hoảng, càng loạn hơn!

Lưu Bang cùng trung quân, vượt Bá Thủy, đứng bên bờ, nhìn đại quân liên tiếp chiến thắng, không khỏi vạn phần cao hứng.

- Đồ Tử, qua đêm nay, chúng ta sẽ là chủ của tám vạn dặm Tần Xuyên!

Lưu Bang lớn tiếng cười nói, còn Phàn Khoái đứng bên cạnh, lại chau mày.

- Đồ Tử, sao lại không vui?

Phàn Khoái khẽ nói:

- Quân Hầu, không biết tại sao, hôm nay ta tâm trạng sa sút, sợ vô cùng....giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy.

- Ha ha, người quá cẩn thận rồi!

Lưu Bang cười nói:

- Bây giờ binh mã Quan Trung có sáu phần tập trung tại Bá Thượng này, chỉ cần đánh tan bọn họ, Hàm Dương sẽ không còn chỗ dựa nữa, người lo lắng gì chứ?

Phàn Khoái cười khổ một tiếng:

- Ta cũng khó nói, nhưng chỉ cảm thấy hoảng sợ!

Y dừng lại một chút, rồi khẽ nói:

- Quân Hầu, người nói xem, Hàm Dương liệu có hành động gì không?

- Hàm Dương? Bây giờ e là bản thân khó giữ!

Lưu Bang cười, nói với Phàn Khoái không thềm để ý chút nào.

Lưu Bang thả người nhảy lên một chiếc khinh xa vừa vượt qua Bá Thủy, sau đó rút bảo kiếm ra, cao giọng hét lên:

- Các huynh đệ, công kích, công kích!

Tiếng kêu giết nhấm chìm tiếng vó ngựa từ phía xa vọng lại. Phàn Khoái dắt ngựa tới, đang chuẩn bị lên ngựa, lại đột nhiên cảm thấy dưới chân có những rung động kì lạ.

Trong lòng Phàn Khoái không khỏi hồi hộp, tập trung tư tưởng lắng nghe, loáng thoáng có tiếng thiên quân vạn mã lao nhanh, truyền lại từ xa đến gần.

- Đồ Tử, người đang làm gì thế?

Phàn Khoái nhảy bén cảm nhận được, rung động này tuyệt đối không phải là kết quả của binh mã phe mình chém giết tạo thành. Trần Hạ bên cạnh bước lên hỏi, Phàn Khoái vừa định trả lời, thì đột nhiên chỉ nghe tiếng rít sắc chói tai vọng lại trong bầu trời đêm. Phì phì phì.....khi những âm thanh đó hội tụ lại một chỗ, giống như con sói đối thấy mồi gặm rít. Phàn Khoái mở to mắt, mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, một tay kéo Trần Hạ từ trên ngựa xuống.

Vạn mũi tên xé không trung, bắt ngờ bay tới.

Rất nhiều quân Sở vừa vượt sông, vẫn còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra đã bị đám tên như mưa bắn trúng.

- Thương Lang tiễn, là Thương Lang tiễn....

Phàn Khoái quá quen thuộc với thứ âm thanh này!

Không nói năm đó ở đại trạch Chiêu Dương, khi Mông Diêm dẫn quân vây quét Vương Lăng, đã sử dụng loại tên này; chính vào mười năm trước, Phàn Khoái và Lưu Khâm chinh phạt Hà Nam, càng được nghe qua vô số lần, thứ âm thanh sắc chói tai này. Con chiến mã đỏ của y, đã biến thành con nhím, ngã lộn run rẩy trong vũng máu. Phàn Khoái xoay người bỏ dậy, nhìn về phía xa. Nhưng vừa nhìn, lại không khỏi khiến y hồn bay phách lạc.

Một cánh kỵ binh giáp đen từ phía xa phi nhanh tới. Tiếng võ ngựa ầm ầm, đã nhấn chìm tiếng hò hét trên Bá Thượng.

Một lá cờ bạch long màu đỏ lửa, bay phấp phật trong gió....kỵ binh tiến lên, chỉnh tề như nhất.

Cùng với khoảng cách với quân Sở ngày càng gần, chúng thu cung tên lại, trên kệ trường sóc sáng loáng, đồng thời từng hồi tiếng kèn phát ra từ trong miệng.

- Lão Tần oai hùng, cùng gánh quốc nạn....Hắc Kỳ xuất kích, chết cũng không từ!

Trong trời đất này, tràn ngập những tiếng hô hào mệnh mang.

Rất nhiều quân Tần đã dừng lại chống cự, ngồi gục dưới đất, mới nghe thấy đi thứ âm thanh vừa lạ lại vừa quen này, thoáng cái đều choáng váng. Trong tiếng hô hào đó, hiển hiện rõ ràng tiếng thiết cốt của Quan Trung lão Tần. Năm trăm năm nay, cùng với những tiếng hô hét này, đã có vô số thế hệ lão Tần ngã xuống, mới tạo nên cục diện Quan Trung ngày hôm nay. Giờ mới vồn vện có mười năm....huyết tính năm xưa dường như đã biến mất từ trên người lão Tần!

- Lão Tần oai hùng, cùng gánh quốc nạn!

Một tên quân Tần đột nhiên đứng dậy, ôm chặt lấy tên quân Sở xông lên từ bên cạnh, hai người đánh xé, lộn lộn....

Hơn chục tên quân Sở tiến lên, khua kiếm chém giết. Quân Tần trong chốc lát bị chém máu thịt be bét, nhưng quân Sở bị gã ta ôm chặt lấy kia cũng đã tắt thở. Nơi cuống họng, máu tươi chảy đầm đìa. Chính vào cái lúc đang lộn lộn, gã Tần binh đã cắn đứt yết hầu gã quân Sở.

Càng có nhiều quân Tần đứng dậy. Những người có binh khí trong tay, đứng dậy chém giết với quân Sở, người không có binh khí, cũng liều chết xông lên. Lúc này, kỵ quân đã xông vào trong loạn quân, mọi chuyện lập tức thay đổi theo Xích kỳ đùng đưa kia....

- Trùy Hành, xung phong!

Cái âm thanh Phàn Khoái cực kì quen thuộc này như sấm dậy, nổ vang trong không trung.

Phàn Khoái không nén nổi giật mình, mặt tái mét....

Hắc Kỳ Quân !

Binh mã xuất hiện trên Bá Thượng chính là Hắc Kỳ Quân của Lưu Khâm....

Vốn dĩ, mục tiêu của Lưu Khâm là Hàm Dương. Nhưng sau khi Lưu Khâm từ Trung Sơn vượt Kinh Thủy, đến Hồ Khẩu, thám mã hồi báo nói, binh mã Lưu Sở đã vượt Bá Thủy, đang công kích quân Tần ở Bá Thượng. Lưu Khâm nhay bén cảm nhận được, trong chuyện này nhất định có biến cố. Bởi vì theo báo cáo của thám mã trước đó, quân Sở và quân Tần vẫn đã chấm dứt công kích. Lưu Bang này đột ngột xuất kích, bên trong ắt phải có duyên cớ gì đó.

Bất kể Lưu Bang xuất phát từ nguyên nhân gì, Lưu Khâm biết rõ một chuyện, nếu Lưu Khâm mặc kệ Lưu Bang không quản, vậy thì một khi Lưu Bang công phá thành công Bá Thượng, cầm chắc gốc rễ, Lưu Khâm sẽ phải đau đầu! Cách tốt nhất là nhân lúc Lưu Bang còn chưa đứng vững được, công kích người ngựa của hắn.

Vì thế, Lưu Khảm tạm thời thay đổi quyết định, từ Hồ Khẩu chuyển hướng, vòng qua Đỗ Bưu, tập kích bất ngờ quân Sở từ Trắc Dực.

Mà sự thực cũng đã chứng minh, Lưu Bang cùng lúc đánh vào đại doanh Lam Điền và Bá Thượng, việc bảo vệ ở Trắc Dực gần như là không. Hắc Kỳ Quân này như từ trên trời rơi xuống, đột nhiên xuất hiện trên chiến trận, chấn động gây ra, bất kể là với quân Tần hay quân Sở.

Lưu Khảm thay đổi trận hình, đích thân cưỡi ngựa lên trước, lao thẳng vào giữa quân Sở. Xích kỳ tung bay, từng đợt, từng đường sáng lạnh lèo xẹt qua trong không trung, mang theo từng mảng sương máu phun trào. Chiêu pháp Xích kỳ của Lưu Khảm đã gần thành công. Giết người tuyệt đối không dây dề dài dòng, ánh sáng lướt qua, đầu người rơi xuống, hoặc là một thân chia hai.

Xích Thổ Tê Phong Thú hứng phần cát tiếng hí dài, mang theo sức mạnh hung hãn không thể chống lại, đâm vào trên người quân Sở.

Cẩn xé, giẫm đạp, xông tới.....

Ngựa Xích Thổ đã không còn giống một con chiến mã nữa, giống mãnh hổ xuống núi hơn. Lưu Khảm đầu mũ đội kim long nón trụ che mặt, mình mặc tảo tử liên hoàn giáp, điều kỳ xung phong, tất cả những nơi đi đến, chỉ giết quân Sở huyết nhục văng tung tóe, không người nào có thể ngăn cản nổi. Còn kỵ binh sau lưng thì, chẳng khác gì đàn sói Bắc Cương. Từng thanh trường sóc thể không thể cản được xuyên thấu cơ thể quân Sở, chọt trận hình xoay chuyển, lại một loạt trường sóc xuất hiện.

Kỵ quân xung phong cứ như xông vào chỗ không người vậy.

Lưu Bang đang chỉ huy quân đội công kích Bá Thượng, bị đòn công kích bất ngờ này của Lưu Khảm đánh cho hồ đồ, có chút hoang mang không biết phải làm sao.

- Đây là nhân mã của phương nào? Sao lại xuất hiện ở đây?

Lưu Bang không kìm nổi lớn tiếng quát lên, nhưng không ai đáp lại.

Hắc Kỳ Quân công kích dễ như trở bàn tay, trong nháy mắt đã phá tan trận hình của quân Sở. Sau khi Lưu Khảm dẫn quân xông qua, lại thúc ngựa giết ngược trở lại. Chiến trận trong chốc lát trở nên hỗn loạn vô cùng. Quân Tần lớn tiếng hoan hô, nhao nhao giơ binh khí lên, chém giết với quân Sở.

Chu Bột rõ ràng là đã đánh vào đại trại rồi, thế mà lại bị quân Tần đánh bật lại.

- Quân Hầu, thế này là thế nào?

Gã tới trước xe của Lưu Bang, khàn giọng hỏi:

- Đây là binh mã phương nào? Sao lại xuất hiện ở đây? Chúng ta lại không hề cảm giác được chút nào?

Lưu Bang vừa định trả lời, đã thấy một đại tướng giáp đen từ trong loạn quân thúc ngựa giết xông ra, Xích kỳ trong tay sáng ngời tung bay, đại tướng giáp đen đó nghiêm nghị quát:

- Lưu Quý, chạy đi đâu?

Chương 521: Hội sư Quan Trung (10)

Chương 20 trùng với chương 19 bên nguồn nha bà con

Lưu Bang thích khoe khoang ba hoa!

Từ khi y ở Huyện Bái, đã có cái tật này rồi. Chỉ qua là năm đó y là một tên lưu manh, cũng chẳng có quái gì mà khoe khoang. Nhưng dù là như vậy, Lưu Bang vẫn nghĩ ra đủ mọi cách. Ví dụ như yêu thích Trúc Bì quan, yêu thích cái kiểu khí phái của các sĩ phu, áo lớn tay rộng.

Lại thêm mấy năm y làm hiệp sĩ, đã từng làm thực khách ở dưới trong môn khách của Trương Nhĩ, tai nghe mắt thấy, cũng học được rất nhiều điệu bộ của những nhân vật lớn. Chỉ là ở Huyện Bái vương vì xuất thân và hoàn cảnh, Lưu Bang tuy thích khoe khoang lại không tìm được cơ hội thích hợp.

Hôm nay, y đã là Võ An Hầu, nắm trong tay hơn mười vạn binh mã, lại còn càn quét qua Toánh Xuyên, Trần quận và Nam Dương, thân thể đương nhiên không giống nhau. Người coi, đầu đội kim khôi, thân mặc

giáp vàng, áo choàng đai lưng, uy phong lẫm liệt. Trong tay cầm Thanh Phong dài ba thước sáng loáng, hiệu Xích Tiêu, là của một thân sĩ vùng Toánh Xuyên tặng cho, nghe nói là của một danh gia, chém sắt như bùn, sắc bén vô cùng, giá trị ngàn vàng.

Chuôi kiếm Xích Tiêu khảm bảo ngọc nam minh châu. Lưu Bang một tay chống kiếm, một tay cầm mâu, đứng trên cổ Lục bí kinh xa, uy phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng, trông đẹp mắt vô cùng.

Trong chiến trường Thiên binh vạn mã này, Lưu Khâm vừa nhìn đã nhận ra ngay Lưu Bang, trong lòng bỗng sinh ra hận thù, thúc ngựa lao thẳng về phía Lưu Bang, miệng phát ra một tiếng rống to.

Hai tên quân Sở lên trước chặn lại, lại thấy Lưu Khâm cũng chẳng kinh hoảng, hai chân thúc vào bụng ngựa, con Xích Thố hí dài một tiếng, đột nhiên tăng tốc. Hai tên quân Sở kia còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lưu Khâm đến trước mặt rồi. Xích kỳ vừa lật, đã ghim chặt binh khí của một tên quân Sở, thuận thế xoay một cái....

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên, tên quân Sở đó đã bị Lưu Khâm chém đứt ngang lưng thành hai phần. Xích Thố mã đột nhiên dừng lại, giơ móng sau đá hậu một cái. Một tên quân Sở khác vừa mới tiến lên, bị Xích Thố mã một cước đạp trúng giữa ngực. Xích Thố mã đóng móng sắt, cái đá hậu này lực mạnh vô cùng. Bụp một tiếng, tên lính Sở kia bị đá cho vỡ sọ, quay đầu một cái ngã lăn trên mặt đất.

Sắc mặt Lưu Bang lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lại là cái tên tiểu tử họ Lưu này!

Mất thấy sắp giành được đại thắng rồi, không ngờ lại bị cái tên họ Lưu này thọc gậy bánh xe, lại kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nói thật, Lưu Bang bây giờ ý muốn băm vằm Lưu Khâm thành trăm mảnh cũng có....nhưng chẳng biết tại sao, thấy Lưu Khâm như hung thần ác sát xông tới, trong lòng Lưu Bang lại sinh có luồng khí lạnh không tên.

Có lẽ, tên tiểu tử họ Lưu này là khắc tinh của mình?

Cũng khó trách Lưu Bang sẽ có ý nghĩ như vậy .

Dường như sau khi quen biết Lưu Khâm, cuộc sống của y trở nên gian nan vô cùng.

Làm ăn không vốn; cùng Ung Xỉ mưu hại Lưu Khâm, lại gặp nguy suýt mất cả mạng; sau đó tuy leo lên được chức Đình trưởng của Tứ Thủy đình, lại phải cả ngày cẩn thận từng li từng tí một, cuộc sống ngọt ngào ấm ức vô cùng. Khó khăn lắm mới kiếm được một con đường, lại do con trai Lưu Phì cấu kết với phản tặc, đành phải rời xa quê hương, mai danh ẩn tích....vợ chết không nói làm gì, đến nhà cũng không còn, chặt vật như chó rơi xuống nước vậy.

Vất vả lắm mới gặp được khởi nghĩa làng Đại Trạch, vốn nghĩ những ngày tháng cơ cực đến đây kết thúc. Ai dè, trước bị Lưu Khâm mưu tính cướp mất cơ nghiệp Huyện Bái, sau đó Lưu Khâm gặp chuyện phải ra đi, nhưng Lưu Bang y cũng bị thua lỗ mất một Ly Thực Kỳ. , ...

Có lẽ, ta và cái tên họ Lưu này thực sự xung khắc....

Lưu Bang lập tức quay đầu ngựa , la lớn:

- Chặn Lão Bi kia lại!

Chu Bột trong lòng hồi hộp, cắn răng nghiêng lợi, giương sóc nghênh đón Lưu Khâm.

Chu Bột cũng rõ rằng, mình không phải là đối thủ của Lưu Khâm. Nhưng y lại không thể không xông lên, nếu không, Lưu Bang rất có thể sẽ nằm lại đây.

Chu Bột có thể coi là hết mực trung thành với Lưu Bang. Lưu Bang võ nghệ không tồi, cũng tinh thông cung tên. Nhưng Chu Bột biết rõ, nếu đem so sánh với Lưu Khâm thì chênh lệch thực sự là quá lớn.

Lưu Khâm cũng biết Chu Bột, nhưng không quá thân quen. Chủ yếu là vì Chu Bột hầu hết thời gian đều ở Phong Ấp, rất ít khi xuất hiện ở Huyện Bái. Chân mày hấn khê chau lại, Xích kỳ trong tay phạch một tiếng, hung hăng lia về phía Chu Bột. Chu Bột cũng không dám tiếp chiêu, múa sáo chống đỡ. Mục đích

của y rất đơn giản, chính là muốn bám lấy Lưu Khâm. Còn Lưu Khâm thì muốn thắng Chu Bật, cũng không phải là một lần là xong.

Chính trong tình huống này, trong nháy mắt Lưu Bang đã chạy xa rồi.

Điều này khiến Lưu Khâm tức giận hét âm lên, Xích kỳ trong tay ù ù bay, đánh cho Chu Bật cực kì nguy hiểm. Trường sóc trong tay Chu Bật tiếp đỡ hơn chục kỳ của Lưu Khâm, cuối cùng không trụ nổi nữa, hai con chiến mã xoay vòng một chút, Lưu Khâm tay nâng kỳ hạ, đánh Chu Bật bay xuống ngựa.

Ngay vào lúc Lưu Khâm thúc ngựa lên trước trăm sát Chu Bật, lại nghe thấy một hồi những tiếng hô hét. Từ trong loạn quân có ba đại tướng xông ra. Một người là Trang Bất Thức, một người là Trần Hạ, còn người kia, đích thị là Phàn Khoái.

Thấy Chu Bật gặp nguy, Trần Hạ không chút do dự, giương cung cài tên, nhằm chính xác Lưu Khâm mà bắn. Lưu Khâm đưa tay, dùng khiên nhỏ treo trên cánh tay chắn mũi tên. Cũng thừa dịp này, Chu Bật lần lần như con lật đật, trốn sang một bên. Trang Bất Thức múa song mâu, xông vào Lưu Khâm.

Gã không biết Lưu Khâm, cũng không rõ, tên Lưu Khâm này rốt cuộc lợi hại đến cỡ nào. Song mâu như vũ bão, chiêu chiêu đâm về chỗ hiểm yếu của Lưu Khâm. Trần Hạ thu cung tên, cầm giáo rất dài, cùng Trang Bất Thức đánh lại Lưu Khâm.

- Đồ Tử, mau đến giúp đỡ?

Phàn Khoái vốn còn đang do dự, thấy Trần Hạ la lên, cũng biết hôm nay ai cũng là vì chủ mình, không quản nổi cái gì là tình hữu nghị với giao tình nữa, lập tức nghiêng rặng, một tay kiếm, một tay mâu, thúc ngựa xông tới, gia nhập chiến đoàn.

Cùng lúc đó, Trang Bất Thức lớn tiếng la lên:

- Lão Chu, mau đi bảo vệ Võ An Hầu, ở đây đã có ba chúng ta đối phó tên này rồi!

Trang Bất Thức nghĩ, với sự liên kết của gã và Phàn Khoái, Trần Hạ liên thủ, đến Chu Cú Tiễn cũng không chống nổi. Lại thêm Trần Hạ, tuy yếu một chút, nhưng cũng coi là một tay kiếm tốt. Ba người, lẽ nào còn không đối phó được cái tên to như con gấu ngựa trước mặt này? Song mâu vù vù xé gió, miệng phát ra những tiếng gào thét liên tục chói tai. Ba người vây chặt lấy Lưu Khâm, phát động công kích như chơi đèn kéo quân. Lưu Khâm tuy không sợ, nhưng muốn dứt ra đi truy sát Lưu Bang, giờ rõ ràng là chuyện không thể, đặc biệt là lại thêm một người võ nghệ không tồi là Phàn Khoái!

Lưu Khâm giận tím mặt, Xích kỳ trong tay bay lên bay xuống, cùng ba người quyết chiến.

- Khai Sơn thức!

Kèm theo tiếng gầm giận dữ của Lưu Khâm, Xích kỳ mang theo một vòng hồ quang, chém thẳng vào mặt Trang Bất Thức. Còn Trang Bất Thức cũng không dám khinh thường, song mâu đan vào nhau, tạo thành giá hình chữ thập, keng một cái đỡ được chiêu này của Lưu Khâm. Đỡ thì đỡ được, nhưng cánh tay của Trang Bất Thức lại bị rung đến tê dại, nghiêng cả người đi, suýt nữa ngã ngựa. Lợi dụng sơ hở này, Lưu Khâm thúc ngựa qua, lạng lẹ gõ chùy xuống.

Hai con ngựa chạy xiên qua nhau cùng Trần Hạ, trở tay ra một chùy. Trần Hạ đột ngột không kịp đề phòng, bị Lưu Khâm ột chùy trúng giữa lưng. Một ngụm máu tươi phun ra, Trần Hạ không ngồi nổi trên yên ngựa nữa, bịch ngã lăn trên mặt đất.

- Đường vương, hạ thủ lưu tình !

Phàn Khoái thúc ngựa tiến lên, giương mâu giữ chặt Xích kỳ.

Lưu Khâm lạnh lùng hừ một tiếng, không nói không rằng, gõ chùy lên nện. Lúc này, Trang Bất Thức cũng đã quay ngựa trở lại, tấn công Lưu Khâm từ phía sau. Trần Hạ bị ngã từ ngựa xuống, đầu óc quay cuồng, vừa đứng dậy, ngựa Xích Thố lại xẹt qua gã, bỗng nhiên bước qua, hung hăng đâm lên người Trần Hạ. Lần này, giẫm cho Trần Hạ đứt gân xương gầy, ngã trên mặt đất, không còn cách nào đứng dậy được nữa.

Phàn Khoái cũng nóng mặt, kiếm mâu cùng gõ lên, liều mạng bám lấy Lưu Khâm.

Cũng khó trách, Trần Hạ và Phàn Khoái đều là người Huyện Bái, Phàn Khoái trước kia khi không hài lòng, Trần Hạ vẫn luôn chiều cổ y.

- Phàn Đồ Tử, còn nhớ những lời người nói với ta ở Tương Ấp năm đó không?

Phàn Khoái không khỏi giật mình.....

Năm đó Phàn Khoái cùng Lưu Khảm từ Hà Nam trở về, chia tay nhau tại Tương Ấp.

Thoảng một cái, tám năm trôi qua, năm đó y đã nói gì với Lưu Khảm, y sớm đã không còn nhớ rõ nữa rồi.

Lưu Khảm thừa dịp y còn ngây người ra, đột ngột quay đầu ngựa, chặn đầu Trang Bất Thức. Xích kỳ vung lên, cũng là lúc chiếc chùy rời khỏi tay. Trang Bất Thức còn đang hết sức chăm chú vào Xích kỳ của Lưu Khảm, không ngờ rằng Lưu Khảm lại biết chiêu văng chùy này, tránh không kịp, bị chùy đập trúng giữa trán.

Chùy này có thể nói là Lưu Khảm đã dùng hết sức lực. Trang Bất Thức bị nện ột cái đầu vỡ tan, kêu thảm lên một tiếng, chết ngay tại chỗ.

Chỉ còn lại có mình Phàn Khoái.....

Lý Khảm nói:

- Phàn Đồ Tử, nếu bây giờ ngươi bỏ vũ khí đầu hàng, niệm tình năm đó ta và ngươi kề vai sát cánh chiến đấu ở Phú Bình, ta sẽ tha mạng cho ngươi!

Lúc này, quân Sở đã vượt qua Bá Thủy, bị Hắc Kỳ Quân đánh cho tan tác không ra hồn quân nữa.

Lý Tắt tiếp tục dẫn quân xung phong liều chết, còn Lạc Giáp thì dẫn một nhóm người ngựa, áp sát theo hướng Bá Thượng mà tới....

Phàn Khoái nhìn nhìn bốn bề, thấy đại thế đã mất, thở dài một tiếng, buông tay vứt thanh kiếm và trường mâu trong tay xuống, xoay người xuống ngựa. Tự khắc có lính đến lấy dây thừng trói chặt Phàn Khoái lại.

Lưu Khảm nhìn nhìn Phàn Khoái, thở dài một hơi, sau đó giơ cao Xích kỳ lên, lạnh lùng quát:

- Binh sĩ lão Tàn, còn không kết trận giết địch!

Rắc rắc rắc, quân Tàn ở đại doanh Bá Thượng, bắt đầu tập kết thành hàng. Lưu Khảm quay đầu ngựa, đang định dẫn Lạc Giáp truy sát Lưu Bang, đã thấy thám mã chạy nhanh đến, nhảy xuống ngựa trước mặt Lưu Khảm, quỳ một chân trên đất.

- Đại vương, quân Sở đang áp sát tây nam Bá Thượng.

- Tây nam Bá Thượng.....

Đây không phải là đại doanh Lam Điền sao?

Trong lòng Lưu Khảm lúc này không khỏi có chút hồi hộp.

Say một hồi suy nghĩ, lập tức quyết định, thúc ngựa xông tới trước mặt quân Tàn:

- Ta chính là Bắc Quảng Võ Quân, Vương của Bắc Cương Đường quốc. Phụng mệnh Tàn hoàng vào thành ngăn địch.....tướng sĩ Lão Tàn nghe đây, muốn bảo vệ nhà cửa, bảo vệ vợ con, hãy theo ta giết bọn mọi rợ!

Tiên tri Thiên mệnh, để toàn Quan Trung đều biết đến tên tuổi của Lưu Khảm, cũng biết Lưu Khảm là Bắc Quảng Võ Quân do đích thân Tiên đế phong, sau làm chủ Bắc Cương, tự lập ra Đường quốc, cũng coi là con cháu của Quan Trung.

Trong tâm khảm bọn họ vốn đã vô cùng ngưỡng mộ, mà những lời Lưu Khảm kêu gào, cũng không phải là cái gì mà bảo vệ Hàm Dương, mà là muốn bọn họ bảo vệ nhà cửa, vợ con....Điều này khiến cho sĩ tốt Tàn càng dễ ủng hộ. Lưu Khảm, Lý Tắt tiếp tục truy sát Lưu Bang, đích thân lãnh đạo quân Tàn, giết từ trong đại doanh Bá Thượng ra ngoài.

Nhìn từng đội từng hàng, từng tướng sĩ Tàn như được tỏa sáng vậy, Phàn Khoái bất giác thở dài một tiếng.

Nếu Lưu Khâm đến muộn một hôm, e là tình huống hôm nay sẽ hoàn toàn khác.

Thời cũng vậy, mệnh cũng vậy!

Đây là ông trời không muốn cho Lưu Bang cướp được Quan Trung, vậy tại sao cứ phải để chúng ta phải đánh vào Quan Trung làm gì, tro mắt mà nhìn, ngay cả thắng lợi trong tầm tay rồi, lại bị Lưu Khâm cướp mất thế này sao? Phàn Khoái không biết nói sao mới phải, nhưng có một điều y biết rõ, Lưu Bang xong rồi!

- Đường vương!

Phàn Khoái đột nhiên mở miệng:

- Chủ soái đại doanh Lam Điền đó là con trai của Võ An Hầu Lưu Phì, và đại tướng dưới trướng Võ An Hầu, Chu Cú Tiễn!

Giọng vang tới tai Lưu Khâm, khiến Lưu Khâm không khỏi giật mình.

Lưu Khâm ghì chặt ngựa, quay đầu nhìn Phàn Khoái một cái, chợt thúc ngựa đi.

Lưu Phì, Chu Cú Tiễn?

Trong nháy mắt, ý chí giết người mãnh liệt nổi lên trong lòng Lưu Khâm....Hai kẻ đó, chẳng phải là hung thủ đã hại chết a Trĩ sao?

Thật là đi mòn quai dép tìm chẳng thấy, thành linh lại hiện ra trước mặt!

209. Chương 522 - 527

Chương 522: Hội sư Quan Trung (11)

Chu Cú Tiễn là người ăn nói rất có ý tứ.

Hoàn toàn trái ngược với tính cách của Lưu Phì, y không uống rượu, không nữ sắc, thậm chí ngay cả lời đùa cợt cũng không muốn nói. Phần lớn thời gian, y đều luyện võ, luyện võ . . .và luyện võ. Mỗi thù của tổ phụ Chu Hối, đối với Chu Cú Tiễn mà nói, dường như là một tòa núi lớn.

Nhưng y có quan hệ rất tốt với Lưu Phì.

Phương diện này, đương nhiên cũng vì Lưu Phì từng cứu Chu Cú Tiễn, nhưng phần lớn đó là một sự bù đắp.

Chỉ ít Chu Cú Tiễn nghĩ, ở cùng Lưu Phì, sẽ không phải sống cuộc sống vất vả, khổ cực. . .

Sau khi Lưu Phì nương nhờ Lưu Bang, Lưu Bang từng nói qua vài lần, muốn lôi kéo Chu Cú Tiễn. Bất cứ kẻ nào đều nhận thấy, nương nhờ Lưu Bang, chắc chắn tiền đồ và cuộc sống sẽ sung túc hơn theo Lưu Phì rất nhiều. Thế nhưng Chu Cú Tiễn thủy chung không chấp thuận. Vì thế Lô Oản từng hỏi y. . .

Chu Cú Tiễn nói:

- Nếu như mẫu gia muốn cầu phú quý, hà tất phải cần Bái công?

Ngụ ý của lời nói này là: Nếu như ta muốn tiền tài, quyết thế, trên đời này có rất nhiều lựa chọn, Lưu Bang đã là cái gì?

Quả thực, lúc đó Lưu Bang chỉ chiếm giữ huyện Bái nhỏ nhoi, binh sĩ chẳng qua chỉ có mấy nghìn.

Trong đó có hơn phân nửa là mã tặc Lưu Phì dẫn tới. . .Nếu như so sánh, Lưu Bang thực sự chẳng là cái gì.

Trong lòng Chu Cú Tiễn, tình nghĩa là hàng đầu!

Bất luận là tổ phụ y Chu Hối, hay sư phụ y Cái Nhiếp, đều là hào hiệp. Chu Cú Tiễn mưa dầm thấm đất, tự nhiên giống như tổ phụ và sư phụ y, rất coi trọng tình nghĩa. Mà lúc này, Lưu Phì thừa hưởng sự nghiệp của ông cha, tính ra cũng không kém Lưu Bang là bao.

Hai người phối hợp, lại càng tăng thêm sức mạnh.

Đại doanh Lam Điền bị tập kích bất ngờ hầu như không có bất cứ phòng bị gì, người cầm đầu trong chiến loạn bị Chu Cú Tiễn chém rớt ngựa.

Sau khi bình định đại doanh Lam Điền, hai người Chu Cú Tiễn và Lưu Phi, lưu lại một bộ phận nhân mã quản lý đại doanh Lam Điền, sau đó mang theo tàn quân chạy tới Phách Thượng. Bởi vì lúc này Phách Thượng ồn ào từ canh hai đến bây giờ vẫn chưa dừng lại, khiến người ta có chút lo lắng.

Chỉ có điều, trên đường đi Phách Thượng, hai người đối mặt với Triệu Ngải đánh một trận rồi chạy thẳng đến Phách Thượng.

Lưu Phi một tiễn bắn chết Triệu Ngải, treo thủ cấp của y trên cổ ngựa, lúc này không ai bảo ai cùng với Chu Cú Tiễn đi chậm lại.

Nguyên nhân đi chậm lại, không vì điều gì khác, chỉ vì muốn giữ thể diện cho Lưu Bang.

Người xem, chúng ta phá đại doanh Lam Điền, ngay cả Triệu Ngải cũng bị giết. . . Các người còn chưa chiếm được Phách Thượng, chẳng phải không có năng lực sao?

Lưu Phi lưu lạc bên ngoài nhiều năm, học được rất nhiều cách phỏng đoán lòng người.

Đối với Lưu Bang, y lý giải rất rõ ràng. Đó là người rất coi trọng thể diện, thân nhân đối với Lưu Bang mà nói, chẳng qua chỉ là công cụ có thể lợi dụng mà thôi. Nếu như chính mình không phải con trai của Lưu Bang y, chắc chắn y sẽ giăng lưới. . . Kết quả, chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Nhưng cả hai thật không ngờ, ngay khi Triệu Ngải rời đi, chiến cuộc Phách Thượng căn bản đã chuyển biến.

Khi Lưu Phi phát hiện quân Sở tại Phách Thượng bị đánh tan tác, mới ngậy ngẩn cả người.

Sau lại nghe tin, quân Sở tại Phách Thượng bị tập kích, tình thế nguy cấp. . . Lưu Phi và Chu Cú Tiễn lúc này mới vội vàng đẩy nhanh tốc độ, tới cứu viện Lưu Bang. Hai người tiến về phía trước, từ rất xa đã thấy, đại doanh Phách Thượng của quân Tần phía trước đã kết thành trận hình vô cùng nghiêm mật.

- Tần man giầy chết, binh sĩ ba quân tùy ý chém giết!

Lưu Phi trên ngựa vung kiếm, hô lớn.

Y dám làm như vậy, bởi vì trước kia giao phong với quân Tần, có thể nói y chiến trăm trận trăm thắng, từ lâu đã không để quân Tần vào mắt. Lưu Bang không thể thắng lợi, bởi vì dưới trướng y đều là một đám phế vật. Phần Khoái, Chu Bột gì đó. . . Ai có thể sánh với Chu Cú Tiễn?

Lưu Phi vung tay hô lớn, Chu Cú Tiễn vác giáo dài đầu tàu gương mẫu xung phong.

Hơn vạn tướng sĩ quân Sở cùng lúc điên cuồng tru lớn, xung phong công kích quân Tần tại Phách Thượng.

Thế nhưng, trận hình quân Tần lại không chút hỗn loạn.

Khi quân Sở càng lúc càng tới gần, quân Tần phía trước đột nhiên tách sang hai bên, từ hậu phương đẩy lên mấy trăm bộ Hoàng Tham Liên nổ, lập tiễn lên dây, sau tiếng phịch phịch vang lên, mấy trăm tiễn rời cung bay nhanh về phía quân Sở.

Chu Cú Tiễn múa giáo dài đánh bay tiễn đang bay trên không trung, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Đội quân Tần này, hoàn toàn khác quân Tần trước kia y từng gặp.

Trước kia tác chiến với quân Tần, không giằng co quá nhiều, trận hình quân Tần đã bắt đầu rối loạn. Nhưng đội quân Tần này, lại bất động như núi!

Hoàn tiền bay tới dài sáu bảy thước, có tên là Xích Hành Bạch Vũ tiễn.

Quân Tần trước khi tác chiến, thường thường đều công kích bằng tiễn trận trước. Mà tiễn trận này không phải cung tiễn bình thường, mà là loại phù tiễn do Đại Hoàng Tham Liên nổ bắn ra. Một tiễn có thể ghim chặt một trảng hán trên tường thành, kỳ thực lực đạo cực mạnh khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Mấy trăm phù tiễn bay tới, thực sự cũng không gây lên thương tổn quá lớn.

Thế nhưng tình cảnh bi thảm, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình. . .

Một chân chiến mã trước trận trực tiếp bị đánh thành hai đoạn, trong vũng máu liên tục hí lớn; tướng sĩ quân Sở bị phù tiễn bắn trúng không bị xuyên qua thân thể, thì đóng chặt trên mặt đất, hoặc lực đạo của phù tiễn quá lớn bắn cụt tay cụt chân cắm xuống đất.

Chu Cú Tiễn liên tục ngăn chặn ba phù tiễn, sắc mặt không khỏi biến đổi, âm thầm giảm tốc độ.

Lúc này, quân Sở vọt tới còn cách quân Tần khoảng năm trăm bước, thế nhưng trận hình quân Tần vẫn không chút lay động.

Kẹt, kẹt, kẹt. . .

Lưu Phì và Chu Cú Tiễn rất quen thuộc đối với loại âm thanh này. Đây là thanh âm pháo bắn đá phóng ra.

- Thiếu Quân, cẩn thận!

Chu Cú Tiễn la lớn, bởi vì y thấy một khối đá lớn đang rơi về phía Lưu Phì. Có lòng tiến lên cứu viện, nhưng y lúc trước trung kích quá sâu, vì thế cách Lưu Phì khá xa. Đá lớn rơi xuống ngay trước mắt, khiến chiến mã của Lưu Phì hoảng sợ hí lớn, móng trước vung lên, thoáng chốc quăng Lưu Phì ngã xuống phía dưới. Chu Cú Tiễn vội vang tiến lên, đỡ Lưu Phì từ mặt đất đứng lên.

- Thiếu Quân, tình hình dường như không ổn!

Lưu Phì bị rơi xuống đất, đầu óc choáng váng, sau khi ổn định tâm thần liền vươn tay cầm một chiếc khinh xa chắn trước mặt.

Thực sự tình hình không ổn!

Quân Tần trước kia, chỉ cần trùng kích tiến lên liền chạy toán loạn. . .Đội quân Tần này lại vững vàng như bàn thạch, bộ dáng không chút hoảng loạn.

Khi đá lớn rơi xuống, mấy trăm binh sĩ quân Sở mơ hồ biến thành khối thịt bằm.

Mà tiền trận của quân Tần từ từ đẩy mạnh, một đội cung tiễn từ phía xa xa đi ra, một nửa quỳ trên mặt đất, một nửa ngửa mặt lên trời.

Chương 523: Hội sư Quan Trung (12)

Thoáng chốc, trên trời cao vang vọng tiếng gió thét thê lương, giống như tiếng sói tru. Mà mật độ tiễn càng lúc càng được quân Tần đẩy mạnh, khi tiễn sắp vọt tới quân Sở tiên phong, đột nhiên một gã đội trưởng mâu thuẫn xuất hiện, hung hăng tiến về phía trước.

Trường mâu thủ, trường sáo thủ, còn có trường kích thủ, cùng lúc xuất kích.

Quân Sở giống như chuỗi mứt quả, bị đâm thủng. Một đội quân Sở vùng mâu giao phong với duệ sĩ quân Tần cầm thiết kiếm trong tay, mấy trăm binh sĩ quân Sở liền bị chém gã lẫn trên mặt đất, máu thịt trộn lẫn biến thành khối thịt vụn.

Lưu Phì đứng trên khinh xa, không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

- Lão Chu, lũ Tần man này điên rồi sao?

Nếu như quân Tần chiến đấu mạnh mẽ như lúc này, trước kia giao chiến tại Vị Nam, sao có thể bị bọn họ liên tục đánh lui, thậm chí quân lính tan rã?

Sắc mặt Chu Cú Tiễn xám xịt, ghìm cương ngựa lại.

- Thiếu Quân, chúng ta lui binh. . .Trong quân Tần man tất có người tài. Chúng ta cường công như vậy, căn bản vô pháp phá tan trận hình quân Tần. Việc cấp bách, chính là lui lại trấn thủ đại doanh Lam Điền, xem xét tình hình. Thực sự không chống đỡ được. . .Chúng ta sẽ nhanh chóng lui về Phách Thủy, hoặc qua Hiếu Quan cố thủ.

Lời này có ý nói với Lưu Phì: Cha người có thể sống sót hay không, cần phải xem vận khí của y. . .Chúng ta trước hết phải bảo vệ tính mạng của chính mình rồi sẽ bàn.

Lưu Phì nghe vậy, liên tục gật đầu.

- Lão Chu nói rất phải, lập tức lui binh!

Ngay khi Lưu Phì hạ lệnh, chuẩn bị lui binh. Thoáng chốc, trong đại doanh Phách Thượng đột nhiên truyền đến tiếng kèn lệnh vang trời.

” Lão Tần oai hùng, cộng phó quốc nạn.

Sở tặc không vong, thề không thu binh. . .”

Quân Tần trong lúc hỗn chiến, hô lớn giống như biển gầm khiến sĩ tốt quân Sở hồn bay phách tán.

Thương Long đại kỳ dựng thẳng chính giữa quân Tần đột nhiên tách rời. Quân Tần rầm rầm tránh sang hai bên, tạo ra một thông đạo.

Hai đội kỵ quân từ trong trận doanh quân Tần gào thét xông ra.

Dẫn đầu là một viên Đại tướng mặc hắc giáp, cưỡi xích thố, cầm trong tay một loại binh khí to lớn hình thù kỳ quái, đầu tàu gương mẫu đánh tới.

- Thăng cháu Lưu Phì, chạy đi đâu!

Viên Đại tướng kia cưỡi ngựa cất tiếng tru lớn, binh khí trong tay tung bay giống như bão sóng chém gió, mở một đường máu trong trận địa quân Sở. Lưu Phì không nhận ra người này, bởi vì y từ nhỏ lớn lên tại Phong Ấp, trước khi Lưu Khảm rời khỏi huyện Bái, Lưu Phì cũng chưa từng gặp hẳn.

Sau khi cầm rẽ tại Lâu Thương, Lưu Phì cũng rất khó gặp Lưu Khảm.

Chỉ có điều, y không nhận ra Lưu Khảm, nhưng Chu Cú Tiễn bên cạnh y, chỉ cần liếc mắt liền nhận ra Lưu Khảm.

Nhớ lại loạn Tam Điền trước kia, y từng phụng mệnh ám sát Lưu Khảm. Nhưng không thể thành công, thậm chí suýt chút nữa bị Lưu Khảm giết chết. . . Cũng chính nhờ lần này, y kết bạn với Lưu Phì. Nếu như nói, Chu Cú Tiễn có ấn tượng sâu sắc nhất đối với người nào? Vậy chỉ có cái tên Lưu Khảm trong loạn Tam Điền.

Chu Cú Tiễn không chút sợ hãi:

- Thiếu Quân, mau chạy đi, đó là lão Bi!

- Lão Bi? Ai là lão Bi?

Chu Cú Tiễn không kịp giải thích, bởi vì Lưu Khảm đã vọt tới. Y cắn răng một cái, thúc ngựa vung giáo vọt tới nghênh đón. Giáo lớn trong tay y ục ục rung lên, miệng rộng lớn:

- Tứ Thủy lão Bi, còn nhớ ông nội Chu gia nhà ngươi không?

Lưu Phì không khỏi kinh hãi.

Lúc đầu Chu Cú Tiễn nhắc tới lão Bi, y thực sự không ngờ đó chính là Lưu Khảm. Nhưng sau khi Chu Cú Tiễn nhắc tới một tiếng Tứ Thủy lão Bi, đã nói rõ người kia chính là Lưu Khảm. Tại bờ Tứ Thủy, người có biệt danh là lão Bi, duy chỉ có một người. Trong lòng Lưu Phì, đột nhiên phần nộ, sát ý dâng trào. Phải biết rằng, Lưu Khảm chính là hung thủ giết chết mẫu thân Lưu Phì!

Mẫu thân Lưu Phì là ai?

Đó chính là Tào Thị. . . Trước kia khi Lưu Khảm chuyển thế, từng bộc phát dị tượng. Mà mẫu thân Lưu Phì theo đám người Lưu Bang, trên đường có ý đồ cướp bóc hàng hóa của Lữ gia, bị lôi điện đánh chết. Chuyện này, ngoài vài người theo Lưu Bang biết, ngay cả Lữ Trĩ được gả cho Lưu Bang cũng không rõ lắm. Đây cũng là nguyên nhân khiến Lưu Phì hận Lữ Trĩ tới tận xương tủy, vì thế mới dẫn người cướp bóc xe tù, phục kích Lữ Trĩ.

Lúc này, thực sự oan gia gặp mặt, tức giận tới mức đỏ mặt tía tai.

Lưu Khảm ít hơn Chu Cú Tiễn hai tuổi, nghe Chu Cú Tiễn xưng là ông nội, nhất thời giận tím mắt.

Không nói nhiều lời, liền vách Xích Kỳ giao phong với Chu Cú Tiễn. . Chu Cú Tiễn không hổ là con cháu của Chu Hối, mấy năm nay khổ luyện võ nghệ, bất luận là lực lượng hay chiêu thức đều tiến bộ cực kỳ rõ ràng. Hai người vừa giao thủ, Lưu Khâm tỉ mỉ suy nghĩ.

Người này họ Chu, có võ nghệ cao cường như vậy, chắc chắn là Chu Cú Tiễn!

Lưu Khâm lúc này đã nhớ rõ gã Chu Cú Tiễn này.

Chỉ là, nhớ lại thì đã sao? Hắn ngày hôm nay muốn báo thù thay Lữ Trĩ, không phải bàn giao tình với Chu Cú Tiễn. Hắn lập tức kích khởi tinh thần, Xích Kỳ cuốn theo tiếng gió thổi, mạnh mẽ chém về phía Chu Cú Tiễn. Hắn tin tưởng, Chu Cú Tiễn có điểm không thể sánh bằng.

Chỉ hai mươi một hiệp, Chu Cú Tiễn đã bị Lưu Khâm đánh ồ hời đầm đìa, khổ cực không thể chịu được nữa.

Ngay khi hai ngựa giẫm đạp lẫn nhau, Lưu Khâm đang vung Xích Kỳ chuẩn bị chém xuống, thì đúng lúc này, một mũi tiễn đột nhiên bắn lên về phía Lưu Khâm.

Lưu Phì ở bên âm thầm quan sát, thấy Lưu Khâm tập trung tới Chu Cú Tiễn vì vậy phóng tên bắn lên.

Đây cũng là thủ đoạn hay dùng của hai người Lưu, Chu.

Gặp đối thủ khó chơi, Chu Cú Tiễn thường thu hút sự chú ý của đối phương, Lưu Phì lên bắn tiễn đã thương địch thủ, có thể nói vô cùng thuần thực, chẳng bao giờ thất bại. Mà lúc này đây, cũng không thất thủ. . Lưu Khâm không ngờ, Lưu Phì ở bên kia dùng tên bắn lên, bất ngờ không kịp đề phòng, bị tiễn bắn trúng vai. Hắn a lớn một tiếng, thúc ngựa chạy đi. Chu Cú Tiễn vừa thấy, lập tức chấn hưng tinh thần, thúc ngựa tiến lên.

- Tứ Thủy lão Bi, định chạy đâu?

Có lẽ trong khi Lưu Khâm trúng tiễn, Xích Thổ hoảng hốt; hoặc Xích Thổ đánh lâu có chút không chịu đựng nổi.

Chạy được khoảng mười bước, Xích Thổ đột nhiên thở phà phà một tiếng, hai chân trước quỳ trên mặt đất. Còn Chu Cú Tiễn ở phía sau vung giáo đâm tới.

- Tứ Thủy lão Bi, mau để mạng lại!

Mất thấy, Lưu Khâm sẽ chết dưới giáo của Chu Cú Tiễn, ngựa Xích Thổ đang quỳ gối bỗng nhiên đứng dậy, một đạo tia sáng lạnh từ phía dưới bốc lên, Lưu Khâm thuận thể quăng giáo, giống như hung thần ác sát quát lớn:

- Cầu tặc, chết đi!

Chu Cú Tiễn muốn tránh né, thì đã muộn rồi.

Chỉ nghe rắc một tiếng, liền hét thảm một tiếng, Chu Cú Tiễn rơi đầu xuống đất, ngã quỵ dưới chân ngựa.

Chương 524: Hội sư Quan Trung (13)

Trên chiến trường, luôn luôn thay đổi chỉ trong cái nháy mắt.

Từ lúc Lưu Phì bắn lên, đến khi Chu Cú Tiễn bị giết chết, chỉ phát sinh trong nháy mắt. Biến đổi cực nhanh khiến kẻ khác hoa mắt, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Lưu Phì còn đang vui vẻ!

Nếu như y và Chu Cú Tiễn giết chết Lưu Khâm, như vậy ngày sau dưới trướng Lưu Bang sẽ được thăng chức rất nhanh. Hơn nữa, Lưu Bang và Võ Cơ hôm nay có hai con trai và một con gái, hơn nữa thứ tử của Lưu Bang được Trương Lương cực kỳ coi trọng.

Bởi vì, đó xem như trưởng tử của Lưu Bang.

Lưu Phì tuy là trưởng tử, nhưng mẫu thân Tào Thị dù sao cũng không có bất kỳ danh phận gì. Nói trắng ra, y chính là một đứa con riêng, muốn tranh đấu làm người kế vị, thực sự vô cùng trắc trở. Nhưng nếu như Lưu Khảm chết trong tay y, e là Lưu Bang chắc chắn sẽ xem lại địa vị của y.

Cho nên, khi Chu Cú Tiễn đuổi theo Lưu Khảm, Lưu Phì liền hưng phấn điều khiển xe ngựa mà đi.

Nhưng nghìn vạn lần không ngờ, thoáng chốc Chu Cú Tiễn đã mất mạng. Chỉ thấy Lưu Khảm đưa tay gỡ lợi tiễn trên vai, ném xuống mặt đất. Hóa ra, một tiễn của Lưu Phì cắm vào giáp Diệp Tử của Lưu Khảm, người ngoài nhìn vào, cảm thấy tiễn này dường như bắn trúng Lưu Khảm, nhưng trên thực tế, Lưu Khảm không sao cả, ngược lại đây là cơ hội chém chết Chu Cú Tiễn.

Đầu Chu Cú Tiễn rơi xuống đất, tướng sĩ quân Tần ai lấy đều hô vang như sấm dậy.

Lưu Khảm vùng trường mâu, cầm đầu của Chu Cú Tiễn ở phía trên, rồi sai người giơ cao.

- Tặc tử Lưu Phì, còn không khoan tay chịu trói, còn đợi gì nữa?

Lưu Phì ghì binh xa, hoảng sợ nhìn Lưu Khảm. Giờ khắc này, y đã không còn ý chí chiến đấu, chỉ có thể hô lớn một tiếng, quay đầu binh xa bỏ chạy.

Nhưng Lưu Khảm sao có thể buông tha cho y?

Bởi người này là kẻ cầm đầu hại chết Lữ Trĩ. Lưu Khảm thúc ngựa tiến lên vài bước, thu hồi Xích Kỳ, từ kiện đồ trên lưng ngựa, lấy ra Đại Hoàng cung.

Đại Hoàng cung này nặng mười hai thạch, tầm bắn có thể xa tới nghìn bước, so với Quyết Trương nỏ của quân Tần chỉ có hơn không kém.

Lưu Khảm rút ba mũi Hành Bạch Vũ tiễn ra, lạp vào dây cung, ngắm chuẩn theo bóng lưng Lưu Phì, vừa nhắc tay, ba mũi tiễn liền đồng loạt bắn ra.

Lưu Phì lập tức phát hiện phía sau có tiếng gió rít gào, y vừa thúc ngựa chạy nhanh, vừa huy kiếm ngăn cản.

Keng, keng. . .

Ngay khi Lưu Phì gạt bay hai mũi lợi tiễn, cánh tay đã bị lực đạo của phù tiễn làm tê dại, không đủ sức nâng bảo kiếm được nữa. Mà mũi tiễn thứ ba đã bay tới trước mặt, Lưu Phì trên binh xa cố né sang một bên, mặc dù tranh né, nhưng mũi tiễn đã cắm vào chính giữa cánh tay.

Đại Hoàng cung có lực đạo mười hai thạch, sánh ngang với lực kiếm nghìn cân.

Trong khoảng cánh bốn trăm đến năm trăm bước, chính là tầm bắt mà tiễn tạo lên uy lực lớn nhất.

Tiễn cắm trên cánh tay Lưu Phì, mang theo lực đạo thật lớn tiếp tục vọt về phía trước. Mũi tiễn thô giáp to gấp đôi ngón tay cái, bắt vào khiến cánh tay Lưu Phì đứt thành hai đoạn. Cánh tay rơi xuống đất, máu tươi chảy như mưa. . . Lưu Phì đau đớn hét thảm một tiếng, tiếp đến cũng vô pháp khống chế binh xa.

Binh xa đang chạy tốc độ cao, đột nhiên lật nhào lăn tròn trên mặt đất.

Hai bánh xe bắn ra ngoài, Lưu Phì trên xe té ngã xuống đất, không đợi y đứng vững thân hình, một đội Hắc Kỳ Quân đã nhanh như thiểm địa xông tới. Kỳ mã phi nhanh giống như một ngọn núi hung hăng giẫm vào thân thể Lưu Phì.

Thân thể Lưu Phì rắn chắc, nhưng bị chiến mã bay nhanh giẫm lên cũng không thể chống đỡ được.

Thoáng chốc bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, lăn trên mặt đất. Quân Sở tan tác, quân Tần tấn công, chiến mã phi nhanh, binh xa chạy âm. Khi Lưu Phì ngã trên mặt đất, ngay lập tức bị vô số bàn chân giẫm lên, sau đó bị binh xa đè nén, chiếm mã giẫm đạp.

Đợi tới khi Lưu Khảm trùng kích tới, hình dáng Lưu Phì đã không còn rõ, chỉ còn lại đồng máu thịt trộn lẫn.

- Lý Tất đâu?

- Có mặt tướng!

- Người thống lĩnh kỵ quân bản bộ, binh mã lão Tồn nhân, chiếm lại đại doanh Lam Điền.

- Rồi!

Lưu Khâm thấy quân Sở giẫm đạp lên nhau bỏ chạy, trong lòng liền biết cuộc chiến này hẳn đã thu được thắng lợi. Hắn lập tức sai Lý Tất thống lĩnh quân đội tiếp tục truy kích, bản thân giấu theo ba nghìn Hắc Kỳ Quân, đổi phương hướng chạy tới truy kích Lưu Bang tại Phách Thủy. . .

Lưu Bang trăm triệu lần không ngờ, cuộc chiến này biến đổi thật nhanh và kịch tính như vậy.

Thắng bại biến đổi quá nhanh, khiến y thậm chí còn không có thời gian thưởng thức thắng lợi, đã phải đối mặt với thảm bại.

Cảm xúc trong lòng dâng lên hạ xuống, khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Thắng lợi ngay trong tầm mắt, thế mà thoáng chốc biến thành hư ảo, Lưu Bang cảm phần, cảm phần tới mức nghiêng rầm nghiêng lợi.

Y vừa thúc xe ngựa chạy nhanh, vừa cả tiếng dò hỏi:

- Lưu gia tử chết tiệt, ai có thể nói cho ta biết, người này vì sao đột nhiên xuất hiện?

Trương Lương phóng ngựa bay nhanh, lúc này không có thời gian nhàn rỗi.

Nghe thấy Lưu Bang hỏi, y cũng cảm thấy kỳ quái: Đúng vậy, Trương Thành rõ ràng phái người tới nói, Lưu Khâm còn đang ở núi Hàng Kim trấn thủ lăng mộ? Cho dù hẳn biết tin, cộng thêm binh mã chuẩn bị thỏa đáng, cũng phải chạy qua Quan Trung, không thể vô thanh vô tức như vậy!

Trừ khi. . .

Trương Lương đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân thất bại.

Vốn bày mưu nghĩ kế không chút sơ hở. Nhưng thật không ngờ. . .

Y ngần vịn lần không nên, không nên phái Trương Thành đi tìm Lưu Cự. Phải biết rằng, Lưu Cự hôm nay không phải khóa nô của Trương gia y trước đây. Đường đường là huynh trưởng của Đường Vương, hôm nay còn trở thành Quân Hầu một nước, Đường Quốc Ngũ Nguyên Quân. . .Sao có thể chạy tới đầu hàng?

Mà một khi Lưu Cự trở mặt, Trương Thành đương nhiên khó tránh khỏi xui xẻo.

Dựa vào thủ đoạn của Lưu Khâm, muốn Trương Thành phản gián, e là dễ như trở bàn tay!

Không đúng, bên cạnh Lưu Khâm nhất định có người âm thầm bày mưu nghĩ kế cho hắn. Bằng không hẳn không thể dễ dàng chiếm đoạt Hà Nam, càng không thể tiến nhập Quan Trung thần không biết quỷ không hay. Mà người đứng sau những thủ đoạn này, ta thực sự vô pháp sánh bằng. . .

Là ai?

Trương Lương vừa buồn rầu thúc ngựa, vừa suy tư.

Y đoán không sai, tất cả những hành động của Lưu Khâm, đương nhiên bao gồm cả việc tiến nhập Quan Trung, quả thực có người bày mưu tính kế cho hắn.

Công Thúc Liêu, Công Thúc Liêu đã chết kia!

Trương Lương ở thế hạ được người gọi là Mưu Thánh. Nhưng so với mưu sĩ thời Xuân Thu Chiến Quốc, vẫn kém rất xa.

Úy Liêu thân ở những năm cuối thời Chiến Quốc, trong lúc quần hùng quật khởi, đã bày gia vô số mưu kế giúp Tần Thủy Hoàng quét sạch sáu nước, ông có năng lực mạnh mẽ, tài học uyên bác, không ai có thể sánh bằng. Trên thực tế, mưu sĩ thời kỳ Chiến Quốc, tại mức độ tổng thể vượt xa so với mưu thần hậu thế.

Không những có thể nâng kiếm lên ngựa, còn tinh thông binh pháp.

Hiểu được thuật trị quốc, có thể thiết lập các loại phương châm và chiến lược.

Còn Trương Lương bày mưu nghĩ kế chỉ ở thời đại mưu sĩ suy tàn. Trên thực tế, đối thủ của y, chỉ có Phạm Tăng dưới trướng Hạng Vũ, còn cái gọi đại thế thiên hạ, quả thực kém xa so với thế cục thời kỳ Chiến Quốc. Cho nên có thể nói, Trương Lương mệnh tốt, sống ở thời đại suy tàn; chỉ có điều mạng của y không tốt, xuất hiện một đối thủ bên cạnh Lưu Khâm. Vốn Uy Liễu mai danh ẩn tích không xuất hiện trên trần thế để đấu trí với Trương Lương.

Cũng may Trương Lương hiện tại cũng rõ ràng, đây không phải thời điểm suy tính chuyện này.

Việc cấp bách trước mắt chính là phải cùng Lưu Bang lui về phía đông nam Phách Thủy, hội hợp với hậu quân, ổn định đầu trận tuyến.

Về phần thế cục Quan Trung, bởi vì đột nhiên có thêm Lưu Khâm, đã hoàn toàn biến đổi so với trước. Mà giao dịch giữa y và Triệu Cao, rất có thể để Lưu Kham ngư ông đắc lợi. Cho nên, phải nghĩ cách gây tai họa, nếu như Triệu Cao đắc thủ, sẽ đổ tội danh lên đầu Lưu Khâm.

Doanh Thị chấp chưởng Quan Trung năm trăm năm, tuy đã suy tàn, nhưng tội danh giết chết Doanh Hồ Hợi, vẫn không được giảm nhẹ.

Nếu như có thể thành công, như vậy Lưu Bang chấp chưởng Quan Trung, ngược lại cũng không phải chuyện tình không thể. . .

Trong lòng Trương Lương tràn đầy tính toán, còn Lưu Bang nghiêng rằng nghiêng lợi bỏ trốn. Khi cầu phao Phách Thủy xuất hiện ngay trước mắt, liền nghe thấy có tiếng người kinh hãi hô lớn:

- Mau nhìn, đại doanh bốc lửa!

Lưu Bang đưa mắt nhìn qua, liền thấy trong đại doanh quân Sở phía đông nam Phách Thủy bốc lên ánh lửa ngập trời và tiếng kêu vang thảm thiết không ngớt.

- Chuyện gì xảy ra?

Lưu Bang lập tức điều khiển xe ngựa xông về phía cầu phao, chặn ngang một gã quân Sở chạy trốn chết, lớn tiếng quát hỏi:

- Đại doanh, xảy ra chuyện gì?

- Quân Hưu, không biết đội nhân mã từ phương nào đột nhiên nhảy vào đại doanh, gặp người giết người, phóng hỏa khắp nơi. Hiện tại đại doanh đã. . .

Lưu Bang không khỏi mở to mắt, run run hỏi:

- Rốt cuộc là nhân mã phương nào? Chẳng lẽ là quân Tần?

- Không phải quân Tần. . . Trong đó có một người, hình dạng giống lão Bi, hung ác không gì sánh được. Lô Oản tướng quân bị y bắt sống, Hạ Hưu Anh tướng quân cũng bị y đánh thổ huyết mà chạy.

- Aizzz. . .

Lưu Bang cảm thấy trời đất xoay tròn, bên tai liên tục vang vọng tiếng ừ ừ.

Lại thêm một lão Bi?

- Tử Phòng, bây giờ phải làm thế nào?

Trương Lương cũng có chút luống cuống, chỉ có điều y rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, run giọng nói:

- Quân Hưu, xem ra Lưu Khâm sớm đã có âm mưu, lúc này không thể dừng lại, chúng ta trước hết hãy qua Hiếu Quan ổn định đầu trận tuyến, sau đó sẽ bàn.

- Như vậy, rất tốt!

Lưu Bang lúc này, không còn để ý tới người khác nữa rồi.

Y mang theo tàn binh bại tướng, cùng Trương Lương, toán loạn chạy về phía Hiếu Quan.

Hiếu Quan, là một chỗ hiểm yếu tại Vị Nam, tại đây Lưu Bang có lưu lại một đạo nhân mã phụ trách bảo vệ gia quyến của y.

Về phần đám người Chu Bột có kết quả thế nào?

Lưu Bang đã không còn tâm tư suy nghĩ. . .Đoàn người chật vật bỏ chạy, cho tới hừng sáng mới thoát khỏi truy binh, lúc này tập hợp kiểm kê binh mã.

Sau khi kiểm kê binh mã, Lưu Bang thiếu chút nữa bật khóc!

Khi y tiến vào Quan Trung, có hơn mười vạn nhân mã.

Nhưng chỉ sau một đêm chinh chiến, hơn mười vạn nhân mã chỉ còn lại mấy nghìn người. Nhìn đám binh tướng quân Sở ủ rũ hữu khí vô lực, còn nói gì đến chuyện chiếm đoạt lại Quan Trung? Trận chiến này, không nghĩ ngợi một vài tháng lấy lại sức, thực sự dừng nghĩ hồi phục.

- Tử Phòng, chúng ta tiếp đến nên làm thế nào?

- Võ An Hầu, theo như ngu kiến của Lương, chúng ta hãy qua Hiếu Quan, xem xét tình hình.

Nếu như thực sự không ổn, chúng ta còn có thể từ Hiếu Quan rút khỏi Quan Trung. Dù sao Nam Dương, quận Trần và Toánh Xuyên đang nằm trong tay chúng ta. Tiếp đến nghĩ cách liên lạc với Sở Vương, kết thành đồng minh, khôi phục nguyên khí. Chỉ cần Nam Dương, quận Trần không mất, chúng ta còn có cơ hội lấy lại Quan Trung.

Lưu Bang suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy cũng chỉ có thể như vậy.

Vì thế, y điểm nhân mã, chuẩn bị lên đường tiến về phía Hiếu Quan.

Vừa mới đi được hơn mười dặm, đột nhiên trước mặt xuất hiện một đạo nhân mã. Khi thấy rõ cờ hiệu, rốt cuộc Lưu Bang thở phào nhẹ nhõm một cái.

Là người một nhà!

Người lĩnh binh kia chính là Chu Hà.

- Bái công, A Anh. . .Đã chết!

Khi Chu Hà gặp Lưu Bang, không kiềm chế nổi khóc lớn một tiếng.

Tuy Lưu Bang được Sở Vương phong làm Võ An Hầu, thế nhưng lão nhân huyện Bái vẫn quen gọi Lưu Bang là Bái công.

Lưu Bang mới đầu ngây ngẩn người, trong đầu đột nhiên trống rỗng:

- A Anh đã chết?

Chu Hà khóc ròng nói:

- Đêm qua đại doanh quân ta đột nhiên bị tập kích, cũng không biết từ đâu chui ra một đạo nhân mã. . .Bất ngờ không kịp phòng bị, chúng ta đã bị đánh đại bại. Lô Oản bị Vương Tín bắt giữ, còn A Anh yểm hộ ta rút lui, ở lại ngăn cản Vương Tín.

- Vương Tín? Ai là Vương Tín?

Lưu Bang lập tức phản ứng.

- Chính là con của Vương Cơ, trước đây tới huyện Bái mua bán rượu!

- A, hóa ra là y!

Chương 525: Hội sư Quan Trung (14)

Trong đầu Lưu Bang lập tức hiện ra hình ảnh một tiểu tử ngốc, nhin không được buột miệng hỏi:

- Chính là gã Vương Tín đàn độn có bộ dáng giống Lưu Cự?

- Chính là y!

- Vậy người tận mắt chứng kiến A Anh bị tên ngốc kia giết chết sao?

Chu Hà lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Chuyện này. . .Thực sự không. . .

- Nói vậy, không chừng A Anh vẫn có thể còn sống.

Trong lòng Lưu Bang đột nhiên nảy sinh một ý niệm may mắn. A Anh thông minh như vậy, có lẽ sẽ không bị tên tiểu tử ngốc kia giết chết.

- Lão Chu, chúng ta trước hết đến Hiếu Quan, sau đó tiếp tục hỏi thăm tin tức của A Anh!

Chu Hà suy nghĩ một chút, sau đó lập tức đồng ý. Hai đạo binh mã hội hợp cùng chỗ, tổng cộng hơn vạn người, khởi hành lui về Hiếu Quan.

Trên đường đi, Lưu Bang lại gặp Chu Bột thất bại từ Phách Thượng thoái lui.

Điều này khiến tâm tình y chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, không chỉ vì Chu Bột mang đến mấy nghìn binh mã, mà quan trọng nhất chính là, Chu Bột đến, báo cho Lưu Bang một tín hiệu: Nhâm mã tâm phúc gặp nạn, chỉ cần đám người Chu Bột còn, y sẽ có hi vọng.

Nhưng Chu Bột mang đến cho y một tin, giống như dội lên đầu Lưu Bang một gáo nước lạnh.

- Bái công, đám người Đồ Tử. . .

Lưu Bang giật nảy mình:

- Đám người Đồ Tử làm sao vậy?

- Ba người Đồ Tử, lão Trần và lão Trang đều chết trận rồi!

Đương nhiên Chu Bột sẽ không bỏ chạy khi lâm trận, để rồi bỏ lại ba người Phàn Khoái. Ngược lại chính là, y rất dũng mãnh, muốn dốc sức chống lại đám người Lưu Khâm, nhưng may mắn được thân binh ngăn cản, mới giữ được mệnh. Sau khi qua sông thu nạp binh mã, mới biết ba người Phàn Khoái đã bị Lưu Khâm chém chết. . .

- Còn Phì thế nào?

Lưu Bang sợ hãi hỏi:

- Phì làm sao rồi? Cả Chu Cú Tiễn nữa, bọn họ thế nào?

Chu Bột làm sao biết được tình hình của Lưu Phì và Chu Cú Tiễn, y lập tức cười khổ nói:

- Phì công tử và lão Chu vẫn chưa có bất cứ tin tức gì.

Không có tin tức, e là lành ít dữ nhiều!

Lưu Bang hôm nay, chỉ có thể âm thầm cầu khẩn cho đám người Hạ Hầu Anh, cầu bọn họ thoát khỏi loạn quân.

- Chúng ta đi tới Hiếu Quan!

Lưu Bang thống lĩnh binh mã lui về Hiếu Quan cầu khẩn cho Hạ Hầu Anh rời khỏi loạn quân, thì lúc này Hạ Hầu Anh đang vùng vẫy ở phía sau.

Khi hậu quân bị tập kích, Hạ Hầu Anh và Chu Hà đang uống rượu.

Trên thực tế, lúc đó Chu Hà và Hạ Hầu Anh đều cho rằng chiến cuộc đã định, Lưu Bang toàn thắng, làm chủ Quan Trung.

Nhưng không ngờ, hậu doanh bị tập kích, đại hỏa lan tràn khắp doanh địa.

Hạ Hầu Anh mang theo người vợ vàng nghênh chiến, biết được Lô Oản tuần doanh gặp quân địch tập kích và đã bị bắt giữ.

Y cũng không rõ rốt cuộc là ai bí mật tập kích hậu doanh, chỉ có điều, sau khi nghe tin Lô Oản bị địch bắt, Hạ Hầu Anh không nói nhiều lời, lập tức thống lĩnh binh xa tới cứu viện.

Dù sao cũng là đồng hương từ huyện Bái tới, tuy Lô Oản là nhiều có rất nhiều tật xấu, nhưng y và Hậu Anh có rất nhiều giao tình, khiến Hạ Hầu Anh không chút do dự, muốn cứu Lô Oản trở về. Hạ Hầu Anh thúc dục binh xa đi nhanh trong doanh địa, không ngờ, lại bị một đạo nhân mã chặn trước mặt.

Người dẫn đầu thân cao hơn trượng, vai rộng lưng eo.

Trong tay cầm một thanh Lang Nha Bổng được tinh luyện, toàn thân mặc Phi Hắc Hủy Bì giáp, từ phía xa xa rống lớn:

- Hạ Hầu Anh, còn nhận ra ông nội Tín nhà người không?

Vương Tín khi còn nhỏ, theo mẫu thân Vương Cơ buôn bán, thường bị một vài tên lưu manh huyện Bái ức hiếp.

Mà Hạ Hầu Anh chính là đầu lĩnh đám lưu manh này, y không chỉ ức hiếp Vương Tín, mà còn ức hiếp cả mẫu thân Vương Tín, cũng chính là Vương Cơ.

Vương Tín luôn luôn có thiện cảm xấu đối với Hạ Hầu Anh.

Lần này y theo Đường Lệ dẫn binh ra khỏi Ngộ Cốc đánh úp doanh trại địch, thật không ngờ có cơ hội đối mặt với Hạ Hầu Anh.

Thời gian Vương Tín và Hạ Hầu Anh gặp nhau gần đây nhất, cũng đã hơn mười năm. Vương Tín đổi tên thành Lưu Tín sống tại Lâu Thương. Sau lại đi theo bảo vệ tiểu công chúa Doanh Quả ở Ba Thục, căn bản không có cơ hội đi tìm Hạ Hầu Anh gây phiền phức.

Nhưng nghìn vạn lần đừng khinh thường ý nghĩ của một kẻ dằn.

Đám người Hạ Hầu Anh, Lô Oản và Lưu Bang trong lòng Lưu Tín cũng không có gì tốt. Đặc biệt là gã Hạ Hầu Anh từng ức hiếp y.

Hơn mười năm không gặp, nhưng Lưu Tín chỉ liếc mắt liền nhận ra Hạ Hầu Anh.

Y cũng không nhiều lời vô ích với Hạ Hầu Anh, mà thúc ngựa vung đại bổng đánh về phía Hạ Hầu Anh.

Lang Nha Bổng nặng hơn trăm cân trong tay Lưu Tín thực giống như bắc đèn, Lưu Tín nhấc lên không có chút mệt mỏi. Hạ Hầu Anh còn chưa nhận ra thân phận của Lưu Tín, nhưng nhìn khổ người Lưu Tín, liền biết người này rất khó đối phó. Vung đại giáo lên tiếp đón, nhưng vừa giao phong, liền nghe thấy một tiếng nổ vang, Lang Nha Bổng hung mãnh nện vào đại giáo. Trong đầu Hạ Hầu Anh o o một tiếng, hai tay không cầm nổi đại giáo, miệng bị chấn động ói máu tươi.

Đáng sợ nhất chính là, binh xa dưới chân y cũng không chống đỡ nổi một kích của Lưu Tín, rầm một tiếng, bánh xe bay ra, binh xa thoảng chốc sụp trên mặt đất. Cũng may Hạ Hầu Anh nhanh trí, trong nháy mắt, chân đạp binh xa nhảy sang bên cạnh, lao ra khỏi binh xa.

Lăn lộn trên mặt đất vài vòng rồi đứng dậy.

Mười mấy gã thân binh ủa lên, vây quanh Lưu Tín, liền thấy Lưu Tín không chút úy kỵ xoay tròn Lang Nha Bổng, ngay lập tức Lang Nha Bổng vù vù rung động nhìn giống như chiếc bánh xe.

Đánh trúng kẻ nào kẻ đấy không chết cũng bị thương. . .

Lưu Tín múa bổng hô lớn, giống như mảnh hổ nhảy vào đàn dê.

Hạ Hầu Anh thấy tình hình này, làm sao dám giao phong với Lưu Tín nữa, liền lấy một kỵ mã bên cạnh y, sau đó xoay người lên ngựa. Sau một hồi, Lưu Tín đã giết sạch thân binh của Hạ Hầu Anh, múa Lang Nha Bổng vọt về phía trước.

Hạ Hầu Anh cưỡi ngựa bỏ chạy, nhưng Lưu Tín theo sau không rời.

Vừa đuổi, vừa quát lớn:

- Hạ Hầu Anh, người chạy đi đâu, Ông nội Tín nhà người ở đây!

Tín. . .Tên Vương Tín dần dần!

Rốt cuộc lần này Hạ Hầu Anh mới phản ứng. Tên truy sát y, chính là Vương Tín. . .Không, phải gọi y là Lưu Tín, Lưu Tín xuất hiện ở chỗ này, chẳng phải nói rõ Lưu Khâm đã ở Quan Trung? Hạ Hầu Anh thực sự rất sợ Lưu Khâm.

Trong ấn tượng của y, dường như Lưu Bang cũng tốt, chính mình cũng được, nhưng không thể chiếm tiện nghi đối với Lưu Khâm.

Người khác không hiểu rõ sự lợi hại của Lưu Khâm, nhưng Hạ Hầu Anh lại biết. Trước kia Phàn Khoái, Nhâm Ngao theo Lưu Khâm chinh chiến tại Hà Nam trở về, từng nói với y tình hình khi đó. Nào là: Hỏa thiêu đồi Bạch Thổ, tập kích bất ngờ đại doanh quân Hung Nô, còn có trận huyết chiến Phú Bình, ép chết Tả Hiền Vương, chiếm đoạt Cù Diễn, đánh lên Lâm Hà Độ Khẩu. . .Lần lượt từng đợt chém giết thảm liệt, đầu đá hung ác xuất hiện trong tâm trí Hạ Hầu Anh.

Khi đó, Hạ Hầu Anh cũng hối hận, vì sao không theo Lưu Khâm cùng đi chinh chiến tại Hà Nam?

Cho nên, y tuy không chân chính lĩnh giáo thủ đoạn của Lưu Khâm, thế nhưng trong lòng đã phát ra một tia sợ hãi đối với Lưu Khâm.

Mất huyện Bái, y chật vật bỏ chạy.

Lần đó, rốt cuộc y hiểu rõ sự lợi hại của Lưu Khâm. Hôm nay, đối mặt lần nữa, y không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Càng đáng sợ hơn chính là, Lưu Tín này chằm chằm nhìn Hạ Hầu Anh không rời. Trên đường, có vài lần Lưu Tín bị quân Sở ngăn cản, nhưng bị y mở đường máu, tiếp tục truy kích. Hạ Hầu Anh liều mạng bỏ chạy, còn Lưu Tín vẫn dốc sức truy đuổi. Trong lúc này một đuổi một chạy, khiến quân Sở vốn thấp thỏm lo âu, nhất thời đại loạn. Suy nghĩ một chút, chủ tướng bị truy đuổi như vậy, trời mới biết có bao nhiêu địch nhân đánh lên?

Nhưng trên thực tế?

Đánh lên hậu doanh quân Sở chỉ có hơn nghìn người mà thôi. . .

Trời dần dần sáng tỏ, Hạ Hầu Anh bị Lưu Tín truy sát thở hồng hộc.

Trong đầu, đột nhiên vọng lên một câu nói: Vương Tín tuy ngu, nhưng lúc này người nhận thức chuẩn chuyện tình, lại không thể thay đổi.

Nếu trên chiến trường, người và Vương Tín giao phong, ta phỏng đoán, người thậm chí có thể chết trong tay Vương Tín!

Đây là câu nói sớm lưu lại trong đầu Hạ Hầu Anh.

Người nói lời này, chính là Nhâm Quận Thủ huyện Bái trước kia, hôm nay thống lĩnh quân Tần đóng quân tại Lĩnh Nam Bách Việt, Nhâm Hiêu. Khi đó, Lưu Tín còn nhỏ tuổi, chẳng qua mới tám chín tuổi mà thôi; Lưu Khâm kia vẫn chưa thành danh, chỉ là một thương nhân ủ rượu bình thường.

Khi đó Nhâm Hiêu nói, cũng chẳng có ai để tâm.

Nhưng Hạ Hầu Anh hiện tại, đột nhiên nhớ tới lời này, không khỏi kinh hồn bạt vía. . .

Khó phải không, mười năm trước Nhâm Quận Thủ đã dự đoán được tình hình ngày hôm nay? Hôm nay, Vương Tín dần dần đã trưởng thành. Người này hình như nhận thức rất chuẩn mực. . .Mà giờ khắc này, thiên quân vạn mã hỗn chiến, quả nhiên rất thỏa đáng!

Hạ Hầu Anh nghĩ tới đây, đột nhiên ngừng chiến mã, quay đầu lại.

Y rút bảo kiếm ra, nhìn Lưu Tín không ngừng tới gần, đột nhiên mất hết dũng khí.

Lưu Tín thấy Hạ Hầu Anh không chạy, y cũng ngừng chiến mã, đôi mắt nheo lại nhìn thẳng về phía Hạ Hầu Anh, dùng sức lẫn Lang Nha Bổng trong tay.

- Vương Tín dần dần?

Hạ Hầu Anh quyết định dừng lại, chính là muốn xác định một chút.

Lưu Tín trả lời:

- Ta không phải kẻ ngu, ta là Lưu Tín.

Kẻ ngu cũng được, Lưu Tín cũng được. . . Cũng là một người? Hạ Hầu Anh nhìn Lưu Tín, nhin không được bật cười.

- Không ngờ Vương Tín dần dần tại huyện Bái trước kia, hôm nay đã trở thành thống soái. Vương Tín dần dần, thoáng chốc mười hai năm trôi qua, người đã trưởng thành rồi. . . Thế nào, hôm nay khỏe chứ?

Lưu Tín nghe vậy, không khỏi sững sốt một chút.

- Ta? Vẫn khỏe, vì sao người không chạy nữa?

- Chạy? Ta có thể chạy đi đâu?

- Nhưng người không chạy, ta làm sao có thể truy sát người?

Hạ Hầu Anh lại càng cười lớn hơn:

- Vương Tín dần dần, không ngờ nhiều năm như vậy, người vẫn giống trước đây!

Nhưng buồn cười hơn chính là, Hạ Hầu lão tử lại bị người đánh bại!

Người hẳn là đã gặp nhị thúc người rồi, nhị thúc người hôm nay ở đâu?

Lưu Tín ngẩn người, lắc đầu nói:

- Nhị thúc ta không tới!

- Vậy sao?

- Bốn năm nay ta chưa gặp nhị thúc, ta lần này đi cùng Đường thúc thúc và dì Man. Dì Man hôm nay đóng quân ở Trần Thương, ta và Đường thúc thúc từ Ngộ Cốc đi ra. Chỉ là Đường thúc thúc đã qua Hiếu Quan, chẳng phải hôm nay Đường thúc thúc ta đánh người của người a?

Đường thúc thúc? Đường Lệ?

Hạ Hầu Anh đột nhiên cười khổ:

- Nhị thúc người không tới?

- Ta không biết!

Lưu Tín nói xong, đột nhiên thanh âm trở nên sắc bén:

- Hạ Hầu Anh, người đừng nhiều lời, ngày hôm nay ta nhất định phải lấy mạng người.

Hạ Hầu Anh nói:

- Vương Tín dần dần, ta và người đâu có ân oán gì?

- Sao lại không có?

Lưu Tín nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Trước kia tại huyện Bái, người từng đánh ta, ức hiếp mẹ ta, hơn nữa còn uống rượu không trả tiền!

Hạ Hầu Anh há lớn miệng, ngạc nhiên nhìn Lưu Tín.

Chuyện tình trước kia phát sinh tại huyện Bái, thoáng chốc hiện lên trong lòng.

Y cười khổ nói:

- Sớm biết như vậy, Hạ Hầu lão tử trước kia không uống rượu của nhà người. . . Chỉ có điều, Vương Tín dần dần, người đừng đắc ý như thế.

Hạ Hầu lão tử tuyệt đối không thể chết trong tay ngươi, người có thể giết chết Hạ Hầu lão tử, ngoài trừ đại ca, chỉ có bản thân ta mà thôi!

Lưu Bang đã thất bại!

Nếu như Đường Lệ muốn tấn công Hiểu Quan, e là Ly Thương trấn thủ tại Hiểu Quan cũng không phải đối thủ.

Đừng nói đến chuyện Lưu Bang có còn đường lui hay không? Ngay cả bản thân y gặp Lưu Tín, e là khó thoát khỏi cái chết. Nhưng Hạ Hầu Anh đường đường là một đại trượng phu, há có thể chết trong tay một kẻ ngu? Hạ Hầu Anh nghĩ tới đây, bảo kiếm trong tay liền đặt trước ngực. Lưu Tín vừa thấy y muốn động thủ, không nói nhiều lời, liền vung Lang Nha Bổng xông về phía trước. Nhưng không ngờ, Hạ Hầu Anh đặt hoành kiếm trên cổ, ngựa mặt lên trời cười lớn.

- Nhâm Quận Thủ, ngài nói sai rồi. . .Người có thể giết chết Hạ Hầu lão tử, chỉ có Hạ Hầu lão tử mà thôi!

Nói xong, y cắn răng một cái, tay nắm chặt hoành kiếm cửa cổ tự vẫn. . .

Lưu Tín lúc này ngây ngẩn cả người!

Chương 526: Hội sư Quan Trung (14)

Trời đã sáng tỏ.

Chiến sự ven bờ Phách Thủy đã lắng lại.

Hai bên bờ Hà Thủy, có hàng đoàn hàng đoàn quân sĩ hành tẩu, thu dọn chiến trường, phụ trách áp giải tù binh, còn có người đang kiểm kê nhân mã.

Lưu Khảm thúc ngựa đi tới ven bờ Hà Thủy, nhìn binh mã Ba Thục mặc hắc giáp từ bờ bên kia sông đi tới, trong lòng vẫn cảm thấy có chút sợ hãi!

Thật trùng hợp!

Hắn chỉ có thể phát sinh cảm thán. . .

Nếu như không phải hắn thống lĩnh Hắc Kỳ Quân, suốt đêm tác chiến tiến nhập Quan Trung, có lẽ cục diện Quan Trung đã khác.

Tuy rằng biết, quân Ba Mạn ngầm hoạt động trong quận Thục, Đường Lệ thống lĩnh binh mã rời khỏi Tử Ngộ Cốc. Nhưng nếu như đến chậm một bước, e là tình huống nơi này sẽ càng thêm phức tạp. Nghĩ vậy, Lưu Khảm vẫn cảm thấy ớn lạnh, xì xì trên cổ bốc lên một ngụm khí lạnh.

Hiện tại hắn có chút hoài nghi, chẳng lẽ là thiên mệnh tới hay sao?

Theo như Long Môn tiên đoán, nếu như mời được Công Thúc Liêu, sau đó nghe những lời Công Thúc Liêu giải thích, hắn sẽ có thể thao túng tất cả. Nói thực, Lưu Khảm cũng không quá tin tưởng. Nhưng hiện tại, đối mặt với tình hình như vậy, trong lòng Lưu Khảm lại hiện lên một loại cảm giác rất cổ quái.

Lưu Khảm hẳn chính là Chân Long Thiên Tử, chính là Thiên mệnh!

- Mạt Tướng Vương Hấp, khẩu kiến Đại Vương!

Một gã quân sĩ thiếu một cánh tay, cao lớn thô kệch, râu quai nón xuất hiện trước mặt Lưu Khảm.

Y quỳ gối trước ngựa, dập đầu thỉnh an.

Lưu Khảm nhìn Vương Hấp có chút quen mắt. . .

- Ngươi là. . .

- Đại Vương chẳng lẽ quên rồi sao? Trước kia tại đại trạch Chiêu Dương, mạt tướng từng theo Đại Vương tác chiến, sau lại lĩnh mệnh của Khoái Triệt quân sư, đi tới quận Ba trợ giúp hai vị đại nhân Thẩm Thục Kỳ và Tào Vô Thương.

- A, ta nhớ rồi!

Lưu Khám giả bộ không nhớ người trước mặt, chính là muốn phô bày tư thái Đường Vương.

Vương Hấp, đương nhiên là người hãm hại Lưu Phì, chẳng phải y sao?

Lưu Khám vội vã xuống ngựa, đưa tay nâng Vương Hấp lên. Đối với Vương Hấp, Lưu Khám không quá ấn tượng nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, y và chính mình cũng từng là đồng đội, hơn nữa y còn dốc sức vì chính mình. . . Cho nên, Lưu Khám muốn làm chuẩn lễ tiết.

- Vương Hấp, ở Ba Thục thế nào?

Vương Hấp cung kính trả lời:

- Mặt tướng sống rất tốt, hai vị Tào đại nhân và Thẩm đại nhân rất chiếu cố đối với mặt tướng, hôm nay trong quân, đã nhậm chức Giáo Úy, thay Tín công tử tiếp quản đại đội. . . Ha ha, mặt tướng tại Ba Thục có gia tài, còn cưới vợ sinh con.

- Vậy sao?

Lưu Khám không có chút hứng thú đối với cuộc sống sinh hoạt của Vương Hấp.

Chỉ có điều hần vẫn kiên trì lắng nghe Vương Hấp nói, sau đó nghiêm mặt nói:

- Tín? Hần ở đâu? Còn cả lão Đường nữa? Bọn họ liều mạng dẫn binh rời khỏi Tử Ngộ Cốc, không ngờ sẽ lập được kỳ công. Bọn họ ở đâu, vì sao không thấy tung tích?

- Tín công tử lĩnh binh truy sát Hạ Hầu Anh. . . Đường quân sư cũng không ở chỗ này, đêm qua Đại Vương đột nhiên tham chiến, vì thế Đường quân sư đã sai Tín công tử đánh úp hậu doanh quân Sở, còn Đường quân sư tự mình dẫn theo nhân mã đi tới Hiếu Quan. . . Đường quân sư sai mặt tướng chuyển cáo, tuyệt đối không thể để Lưu Quý chạy thoát.

- Y đánh úp Hiếu Quan?

Trong lòng Lưu Khám không khỏi bồi hồi:

- Y dẫn theo bao nhiêu binh mã?

- Khởi bẩm đại vương, Đường quân sư chỉ thống lĩnh một nghìn năm trăm người, bao gồm cả Giáo Úy Kỷ Tín, đi tới Hiếu Quan. . .

Lưu Khám vừa nghe lời này, liền không kìm nổi lòng.

- Lý Tất, Lạc Giáp đâu?

Hai người Lý Tất, Lạc Giáp vội vàng đi ra:

- Có mặt tướng.

- Lập tức tập hợp Hắc Kỳ Quân, theo ta truy kích Lưu Quý!

- Khoan đã!

Lưu Khám đang định xuất binh, liền thấy một gã tướng lĩnh quân Tần vọt tới trước mặt hần, quỳ xuống nói:

- Quảng Võ Quân, ngài hiện tại không thể đi được!

- Vì sao?

Gã tướng lĩnh Quân Tần vội vàng đứng dậy, nhấc tay vẫy vẫy phía sau, lạnh lùng nói:

- Dẫn tới đây!

Hơn mười tên quân Tần, đề một gã nam tử quần áo không chỉnh tề đi tới. Nhưng trang phục của người này tựa hồ không phải người thường.

Lưu Khám nhíu mày:

- Người ở phương nào?

- Nô tỳ, nô tỳ làm việc tại phủ Chiêm Sự.

Người này vừa mở miệng, lập tức cho thấy thân phận.

Thanh âm của y lạnh lạnh mà cao vút, cảm dưới không có râu, da mặt trắng nõn, rõ ràng là một thái giám.

Lưu Khảm kinh ngạc nhìn đối phương, kỳ quái hỏi:

- Người làm việc tại phủ Chiêm Sự, không hầu hạ Bệ hạ, chạy tới đây làm gì?

- Nô tỳ, nô tỳ. . .

Có lẽ tên Nội Thị này rất hoảng sợ, cho nên khi nói, vẫn rất ấp a ấp úng.

Tướng lĩnh quân Tần bên cạnh không kiềm chế nổi, lớn tiếng quát hỏi:

- Quảng Võ Quân hỏi người, người còn không nói mau lên!

Nội Thị sợ hãi liền " Bịch " một tiếng quỳ gối trên mặt đất, lớn tiếng khóc:

- Quân Hâu, việc này không liên quan tới nô tỳ, đều là Triệu Cao gây nên.

Lưu Khảm phẩy phẩy tay, ra hiệu cho tướng lĩnh quân Tần không nên chen ngang.

Hắn ôn nhu nói:

- Người đừng hoảng sợ, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói.

- Là Triệu Trung Thừa. . .Không, là cầu tặc Triệu Cao sai nô tỳ qua đây, để truyền tin cho quân Sở Lưu Quý. . .Ở đây có tín thư của cầu tặc Triệu Cao viết.

Lưu Khảm nhận thư, thoáng liếc nhìn.

- Hàm Dương, xảy ra chuyện gì?

- Triệu Trung Thừa, không, là cầu tặc Triệu Cao, đêm qua cùng với Hàm Dương lệnh Diêm Nhạc chém giết xông vào Hưng Nhạc cung, hại chết Bệ hạ. . .!

Đám tướng lĩnh quân Tần nghe vậy, liền giận tím mặt.

- Gã cầu thái giám kia, người nói cái gì?

- Triệu Cao và Diêm Nhạc hại chết Bệ hạ!

Cho dù những vị tướng lĩnh quân Tần này phần nộ thế nào, bất mãn đối với Doanh Hồ Hợi ra sao? Nhưng Doanh Thị đã tiếp quản Quan Trung năm trăm năm, lòng trung thành đối với Doanh Thị khiến các chúng tướng nhất thời không cách nào tiếp thu tin tức Doanh Hồ Hợi bị giết chết. Doanh Hồ Hợi đã chết, Quan Trung sẽ thế nào?

- Quay về Hàm Dương diệt trừ cầu hoạn quan!

Tướng quân quân Tần nhin không được hô lớn một tiếng, thoáng chốc âm thanh của quân Tần vang vọng bầu trời Phách Thượng.

Lưu Khảm khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng xua tay ra hiệu ọi người đừng quá sốt ruột. Hắn vẫn ôn nhu hỏi:

- Ta hỏi người, Triệu Cao hại chết Bệ hạ, vì sao sai người đưa thư cho người Sở?

- Là, là người Sở và Triệu Cao bí mật bày mưu, vì thế Triệu Cao mới hạ độc thủ.

Chúng tướng quân Tần lặng ngắt như tờ.

Lưu Khảm lúc này không kìm nén nổi tâm tình, vì vậy phần nộ quát hỏi:

- Ta hỏi lại người, Triệu Cao và Sở nhân có mưu đồ gì?

- Nô tỳ nghe nói, khi Sở nhân đánh vào Quan Trung sẽ liên hệ với cầu tặc Triệu Cao, nói chỉ cần Triệu Cao giết chết Bệ hạ, có thể đảm bảo Triệu Cao có thể sống trong vinh hoa phú quý!

- Giết chết Kinh Man!

Chương 527: Hội sư Quan Trung (16)

Một gã tướng lĩnh quân Tần đột nhiên hét lớn:

- Giết chết Kinh Man, diệt trừ cầu hoạn quan!

Lưu Khâm không chút do dự, rút đao chém đầu Nội Thị, vung tay hô lớn:

- Nam nhi lão Tần, hôm nay Hàm Dương có loạn thần tặc tử, Kinh Man đang thoái lui đến Vị Nam, chuẩn bị chạy khỏi Quan Trung. Mỗ gia đã sai người xuất kích cướp đoạt Hiểu Quan, chặt đứt đường lui của Kinh Man. Tướng sĩ ba quân, hãy lập tức truy kích Kinh Man. . . Còn cầu hoạn quan tại Hàm Dương, mỗ gia tự có cách giải quyết. Tuyệt đối không thể buông tha một tên tặc tử!

- Thề giết Kinh Man!

Lưu Khâm lớn tiếng quát hỏi gã tướng lĩnh quân Tần dùng cương đao lấy máu trên tay:

- Người tên gì?

- Mặt tướng Đậu Ngôn Kỳ, là người Bình Lăng Phù Phong, trong quân Quan Bái Kỳ Lang Trung Tà Ngự Thiên Kiều.

- Dám giết người không?

Đậu Ngôn Kỳ nghe vậy, sắc mặt nhất thời đỏ bừng, dâng lên thiết kiếm vẫn dính máu trong tay:

- Quảng Võ Quân, trên kiếm của Ngôn Kỳ vẫn còn máu chưa khô.

Ý tứ chính là: Có dám giết người hay không ư? Máu trên thân kiếm của ta còn chưa khô đây này!

Lưu Khâm nhẹ nhàng gạt đầu, đưa Hoán Thủ Đao cầm trong tay cho Đậu Ngôn Kỳ:

- Bây giờ ta sẽ cho người thống lĩnh binh mã xuất kích truy đuổi Kinh Man. Nhớ kỹ, không thể buông tha một tên Kinh Man, nếu không thể diệt trừ, cần phải vây khốn thành Hiểu Quan. Ta phụng chiếu mệnh, liên lạc với binh mã Ba Thục ra khỏi Hán Trung, ít ngày nữa sẽ đến. Lần này, ta muốn xem bản lĩnh của Đậu tướng quân người.

Đậu Ngôn kỳ ném thiết kiếm trong tay xuống, tiếp nhận Hoán Thủ Đao.

- Xin Quân Hầu yên tâm, Đậu Ngôn Kỳ tuyệt không để một tên Kinh Man chạy thoát!

Lý Tắt ở bên cạnh, nhẹ nhàng dò hỏi:

- Đại Vương, chúng ta có truy kích hay không?

Lưu Khâm lắc đầu, xua tay ra hiệu nói với Vương Hấp:

- Vương Hấp, người lập tức tới Trần Thương, báo với Ba Mạn tiểu thư, kêu nàng nhanh chóng đẩy cao tốc độ, áp sát Hàm Dương.

- Rõ!

Lúc này, Đậu Ngôn Kỳ đã điểm khởi khoảng hai vạn quân Tần, chờ xuất phát.

- Quân Hầu, mặt tướng bây giờ sẽ xuất phát!

Lưu Khâm cười:

- Như vậy làm phiền Đậu tướng quân, sau khi ta diệt trừ cầu hoạn quan, sẽ lập tức lĩnh binh tới trợ giúp.

Đậu Ngôn Kỳ lĩnh binh rời đi.

Quân Tần tại Phách Thượng chỉ có bốn năm nghìn người đến từ đại doanh Lam Điền.

Thế nhưng tù binh quân Sở lại lên tới mấy vạn người, Lưu Khâm đang lo lắng không có ai trông coi, bỗng nhiên trông thấy bên kia bờ sông Phách Thủy có một đạo nhân mã.

Nam tử dẫn đầu, thân cao hơn trượng, vai rộng eo ong. Đôi mắt hẹp dài, cằm dưới râu ria xồm soàm, một tay cầm Lang Nha Bổng, một tay mang theo đầu người máu me đầm đìa. Theo hần, còn có bảy tám mươi người thân hình vạm vỡ, tất cả đều vác bối đao trên lưng, áp giải một nam tử trung niên, cấp tốc vượt qua cầu phao.

- Nhị thúc!

Nam tử ở phía xa xa liền nhận ra Lưu Khảm, vui mừng gọi lớn.

- Tín?

Lưu Khảm nhìn thấy nam tử kia, mới đầu không nhận ra, nhưng sau khi nghe Lưu Tín gọi một tiếng, hần lập tức nhận ra.

So với ba bốn năm trước, dáng vẻ của Lưu Tín thay đổi rất nhiều. Lưu Khảm chạy nhanh về phía Lưu Tín, cầm cánh tay Lưu Tín, quan sát từ trên xuống dưới.

- Nhị thúc, ta bắt được Lô Oản, còn có. . .Hạ Hầu Anh.

Lưu Tín há miệng, cười ha hả nói, còn cầm cái đầu người dính máu tươi, đặt trước mặt Lưu Khảm.

Tiểu tử ngốc ngày xưa, hôm nay đã trở thành dũng tướng tuyệt thế rồi. Nhìn cái đầu Lưu Tín, hiện không hề thua kém chính mình, thậm chí còn cao hơn một chút.

- Tiểu tử thôi!

Lưu Khảm đưa tay vỗ vỗ đầu Lưu Tín.

Hần thoáng liếc nhìn đầu người trong tay Lưu Tín, lại liếc mắt nhìn nam tử trung niên thân hình vạm vỡ, thần sắc héo hon. Hần không khỏi nhếch miệng cười.

Mấy năm thoáng chốc trôi qua, Lưu Khảm mơ hồ không nhận ra tướng mạo Lô Oản nữa rồi.

Chỉ có điều, khi nhìn thấy văn sĩ kia, Lưu Khảm liếc mắt liền nhận ra thân phận của y. Hần lập tức mỉm cười, vung tay vẫy gọi Lạc Giáp tới.

- Mời Lô tiên sinh đi nghỉ ngơi.

Nói xong, hần nói với Lạc Giáp:

- Lạc Giáp, người thống lĩnh Hắc Kỳ Quân cùng quân Tần lưu lại ở đây, phụ trách canh giữ đám tù binh Kinh Man này.

Lý Tất, người lập tức điểm khởi binh mã bản bộ, theo ta đi tới Hàm Dương.

Trong lòng Lạc Giáp có chút không cam lòng, nhưng y biết, cần phải lưu thủ binh mã tại Phách Thượng.

Huống hồ, trải qua một đêm chinh chiến, tám nghìn Hắc Kỳ Quân thương vong mấy trăm người, rất nhiều người đã mệt mỏi không chịu nổi. Lưu Khảm làm như vậy, cũng muốn nhân cơ hội này để các binh sĩ không thể chinh chiến nữa có thể nghỉ ngơi lấy sức. Lúc này, ít nhất có một nửa kỵ quân, không thể đi theo.

- Tín, có muốn cùng nhị thúc tới Hàm Dương một chuyến không?

Bộ dáng Lưu Tín hình như không chút mệt mỏi, nghe Lưu Khảm nói lời này, liên tục gật đầu, xem như đồng ý.

Nhìn dáng vẻ của y, tựa hồ rất muốn có một ngày sống vai cùng Lưu Khảm chiến đấu. Tuy chỉ là cuộc sống liên tục phải chạy vạy khắp nơi.

Lưu Khảm không cười Xích Thổ nữa. Bởi vì Xích Thổ đã hơn mười tuổi, liên tục chinh chiến, thể lực cũng có chút không chống đỡ được.

Không chỉ có Lưu Khảm muốn thay ngựa, kể cả đám người Lý Tất cũng đều muốn thay ngựa. Cũng may trong đại doanh Phách Thượng có không ít ngựa, tuy rằng chỉ là đơn đăng, nhưng đối với Hắc Kỳ Quân mà nói, ngược lại xem như không có trở ngại gì. Lưu Tín leo lên một chiếc Lục Bí Binh xa, tự mình điều khiển

xe. Lưu Khâm cầm Xích Kỳ, đứng trên binh xa. Trước cửa đại doanh Phách Thương có Thương Long đại kỳ, lúc này tinh kỳ đã rũ xuống. . .

Bệ hạ, hãy để Lưu Khâm dùng cờ lão Tàn, chiến đấu vì ngài một lần!

Nghĩ tới đây, Lưu Khâm đặt Xích Kỳ sang một bên, lấy tay ôm cột cờ cắm trước cửa đại doanh, dồn khí vào đan điền, cánh tay bỗng nhiên phát lực.

Cột cờ chôn sâu trong lòng đất, liền bị Lưu Khâm nhổ lên.

Một tay Lưu Khâm cầm Thương Long đại kỳ, một tay cầm Xích Kỳ, hét lớn:

- Hắc Kỳ Quân, theo ta xuất kích!

- Bẻ lái!

Lưu Tín rung dây cương, chiến mã hí dài, rồi lao điên cuồng.

Đại kỳ buông xuống, giống như sinh mệnh được tái sinh, tiếp đến đón gió thu tại Phách Thương, bay phấp phới giữa trời.

Rất nhiều người, đứng trước cửa đại doanh Phách Thương, tai nghe tiếng bước chân dồn dập, mắt thấy Thương Long đại kỳ bay càng lúc càng xa, khỏe mắt đã có chút ướn nhoèn. . .

Tuy Lưu Khâm không nói gì, tuy hấn vẫn tôn kính Doanh Thị. Nhưng trong lòng người thông minh rất rõ ràng, Doanh Hồ Hợi đã chết, Doanh Thị đã hết. . . Có lẽ Thương Long đại kỳ, chỉ còn bay phấp phới trên thế gian một lần cuối cùng này nữa mà thôi!

Ta đây, sẽ phải đi theo con đường nào?

210. Chương 528 - 532

Chương 528: Hội sư Quan Trung (17)

Lúc chạng vạng tối, cuối cùng Lưu Bang cũng nhỏ được ngum khí bản ẩn chứa trong lòng.

Y trên binh xa trò chuyện vui vẻ, không có điểm nào giống như người vừa mới gặp thảm bại, thỉnh thoảng còn nói giỡn với hai người Chu Hà và Chu Bội.

Trương Lương theo phía sau nhìn bóng lưng Lưu Bang, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm khó hiểu.

Có thể đắc ý, có thể thở phào nhẹ nhõm. . . Đây chính là nguyên nhân chính khiến y trước kia chọn con đường theo Lưu Bang.

Đây chính là khí độ của chủ nhân, sẽ không vì thắng bại mà che mờ con mắt. Đặc biệt, khi thấy Lưu Bang khôi phục tinh thần, mọi người cũng cảm thấy phấn chấn. Trương Lương mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thúc ngựa tiến lên, đi tới gần Lưu Bang.

Chu Hà và Chu Bội vừa thấy, liền vội vã thối lui sang một bên.

- Tử Phòng, khi chúng ta đến Hiếu Quan rồi, sẽ lập tức rời khỏi Quan Trung.

Trương Lương không khỏi ngăn người:

- Vì sao không ở lại xem xét tình hình?

Lưu Bang cười lắc đầu:

- Tử Phòng, người không biết Lưu gia tử kia. Đó là một là một kẻ cực kỳ ẩn nhẫn. . . Khi hắn bắt đầu hành động, sẽ không có bất cứ kẻ hở nào cho chúng ta. Mười năm trước, ta và Ung Xỉ bức bách hắn, muốn hắn buông bỏ cơ nghiệp tại huyện Bái. Cũng không ngờ, chỉ trong một đêm, Ung Xỉ mất mạng, Huyện Trưởng trở giáo, ta và những người khác rời khỏi huyện Bái, mới kết giao với người.

Thoáng chốc đã là chuyện tình chục năm trước rồi!

Trương Lương không khỏi cười cười, nhẹ nhàng gạt đầu:

- Tình cảnh năm đó, ngược lại Lương vẫn nhớ rõ.

Lưu Bang nói:

- Nếu như tiếp tục dừng lại Quan Trung, chờ kết quả mịt mờ, chẳng bằng lập tức rời khỏi Quan Trung, cố thủ Nam Dương.

Bằng không, nếu như chờ Lưu gia tử đuối tới, chúng ta muốn rút, e là gặp khó khăn.

Mười vạn binh mã, tuy chỉ còn hơn một vạn. Nhưng, nếu cộng thêm binh mã sở thuộc của Ly Thương tại Hiếu Quan, ít nhất cũng phải trên hai vạn người, chúng ta sẽ phục khởi tại quận Nam Dương. Ta biết Tử Phòng người có ý gây tai họa, muốn vu oan cho Lưu Khâm. . .Không tác dụng đâu, Lưu Khâm há có thể như người mong muốn?

Thà chúng ta cứ vách cái tiếng xấu trên lưng còn hơn.

Chỉ ít, khi chúng ta tiến nhập Quan Trung, vạch kế hoạch đánh Tần Nhị Thế, đối với đám chư hầu tại Sơn Đông, cũng xem như một đại công.

Trương Lương trầm ngâm trong chốc lát, cảm thấy biện pháp tiên đạo này khó thành.

Không thể đặt chân vào Quan Trung thật đáng tiếc, thế nhưng có thể đứng vững gót chân tại đất Sở, cũng không phải lựa chọn tồi.

Mất thấy trời sắp tối, Lưu Bang liền hạ lệnh đẩy nhanh tốc độ.

Khi còn chác Hiếu Quan hơn trăm dặm, liền thấy một đạo nhân mã xuất hiện phía trước, ngăn cản lối đi của đám người Lưu Bang.

- Chính là Võ An Hầu ở phía trước?

Lưu Bang nhìn thật kỹ, liền thấy tướng lĩnh trấn thủ Hiếu Quan, Ly Thương.

Y không khỏi cảm thấy kỳ quái, điều khiển xe tiến lên phía trước:

- Ly Thương, người không ở Hiếu Quan, tới đây làm gì?

Ly Thương ngăn người, vỗ vàng thúc ngựa chạy đến, chấp tay hành lễ nói:

- Võ An Hầu, không phải ngài truyền tin đến nói, tình hình tiền phương rất khẩn cấp, mệnh quân sở bộ của ta đến trợ giúp sao? Trưa nay ta nhận được tin tức, liền thống lĩnh quân bản bộ chạy tới, ngài lúc này. . .

Lưu Bang nghe xong, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Y quay đầu nhìn Trương Lương, cũng thấy sắc mặt Trương Lương đã xám xịt.

- Xem ra, đã bị Võ An Hầu đoán trúng rồi!

Trương Lương nhẹ giọng nói một câu, sau đó lớn tiếng quát:

- Ly Thương, người và Chu Bột lập tức xuất phát, trong đêm chạy về Hiếu Quan. Ta và Võ An Hầu đi phía sau.

Ly Thương không phải kẻ ngu, đầu tiên thấy sắc mặt đám người Lưu Bang rất khó coi, tiếp đến nghe Trương Lương nói vậy, sao lại không biết chính mình bị lừa. . .Nhất thời thẹn quá hóa giận, xoay người lên ngựa, cùng Chu Bột lĩnh binh lên đường. Bốn nghìn quân Sở nhanh như chớp điện rời đi.

- Võ An Hầu, hình như tình hình không ổn!

Lưu Bang cười khổ:

- Ta thực ra nghĩ tới mười năm trước, sau khi chúng ta bày mưu tìm Lưu Khâm thất bại, bộ dáng hoảng sợ giống như khuyển tang gia bỏ chạy. Thủ đoạn này thực sự quá quen thuộc, mười năm trước, ta cũng bị gã Lưu Khâm kia rơi vào đường cùng.

Không sai, mười năm trước, người bày kế cho Lưu Khảm chính là Đường Lệ.

Mười năm sau, Lưu Bang lại phải đối mặt với Đường Lệ thêm lần nữa. . .

Keng, Lưu Bang rút bảo kiếm ra.

Nhưng lúc này Chu Hà sợ hãi, vội vàng xông lên:

- Bái công, trăm triệu lần không thể!

Vậy mà Lưu Bang không để ý tới Chu Hà, dữ tợn nói:

- Tướng sĩ ba quân, hôm nay, phía trước ta có quân địch đứng đợi, sau có truy binh. . . Muốn chạy khỏi Quan Trung, muốn giữ mạng sống, chỉ có thể mở một đường máu. Lưu Quý nguyên cùng sống cùng chết với mọi người, là nam nhi đại trượng phu, hãy theo ta phá tan Hiếu Quan.

- Phá Hiếu Quan, phá Hiếu Quan!

Sĩ khí trong nháy mắt được khôi phục trở lại.

Trương Lương và Chu Hà thấy bộ dáng này, cũng thở dài một hơi:

- Hóa ra, y rốt kiếm không phải muốn tự tử, mà muốn khơi dậy sĩ khí!

Kết quả là, binh mã quân Sở giảm lên ánh chiều tà, phi nhanh về phía Hiếu Quan!

* * * * *

Vị Thủy cuộn cuộn chảy về phía đông.

Ánh hoàng hôn chiếu xuống Vị Thủy, khiến sóng cả gợn lên lân quang màu đỏ, lộ ra dáng vẻ già nua.

Một đội thiết kỵ phi nhanh theo bờ Vị Thủy. Trên đại kỳ có thêu một chữ " Mông " rất lớn, dưới đại kỳ là một nam tử thanh niên, thần sắc nghiêm trang.

Bốn năm trôi qua, lại bước trên đại địa Quan Trung quen thuộc lần nữa, nhưng đã mất đi cuộc sống hạnh phúc trước kia.

- Nhị công tử, phía trước chính là huyện Mỹ Dương!

Nam tử trắng kiện dùng roi ngựa chỉ về phía trước:

- Lập tức thông báo với Mỹ Dương Huyện lệnh, nói Mông gia đệ, phụng mệnh tới Hàm Dương báo thù nhà, xin y mở đường, Mông gia đệ vô cùng cảm kích. . . Truyền lệnh, đại quân vòng qua huyện Mỹ Dương mà đi, tối nay phải đến Hàm Dương.

- Rõ!

Mông gia đệ?

Trong vòng tám trăm dặm tại Tần Xuyên, có thể có mấy người Mông gia?

Nam tử trắng kiện này, chính là con thứ của Mông Điềm - Mông Khắc, trước kia bảo hộ Doanh Quả chạy vào Tứ Xuyên lánh nạn.

Lần này y dẫn theo Ba Mạn xuất binh đến Hán Trung, trong tay cầm theo chiếu lệnh của Doanh Quả, cộng thêm danh tiếng Mông gia đệ, có thể nói trên đường đi không gặp bất cứ trắc trở gì. Từ sáng sớm xuất kích, chỉ trong một ngày, liền vượt qua Vị Thủy, ghé qua huyện Quắc và huyện Hòa Mi, thẳng đến Hàm Dương.

Quan viên huyện Quắc và huyện Mi, xem như không thấy binh mã của Mông Khắc.

Thứ nhất, chính là hoảng sợ bởi đại thế của binh mã ba Thục, hai mươi vạn đại quân tiến nhập Quan Trung, đối với binh lực Quan Trung trống rỗng mà nói, có lực uy hiếp cực lớn. Thứ hai, tuy Mông Điềm chết đã biến thành đồng xương khô, nhưng danh tiếng của Mông gia tại Quan Trung vẫn vang dội không giảm. Ai cũng biết, Mông Điềm chết rất mờ ám; cũng biết, đại công tử Phù Tô chết càng thêm cổ quái.

Cho nên, quan viên các huyện đều phái người thông báo với Mông Khắc: Chỉ cần binh mã Ba Thục không vào thành, bọn họ tuyệt đối không công kích Mông Khắc.

Nói cách khác, Mông Khắc hành quân từ Trần Thương đến Hàm Dương vô cùng thuận lợi. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên chính là không được chiếm lĩnh quận, huyện!

Những quan viên này tựa hồ rất rõ ràng tình hình Quan Trung hiện nay.

Trước đó có người Sở nhập quan, hôm nay lại có Mông gia đệ muốn báo thù rửa hận. . . Số mệnh Doanh Tần thực sự sắp tận rồi. Muốn đi đâu, cần phải chuẩn bị thật tốt. So với người Sở mà nói, quan viên và bách tính Quan Trung càng có thể chấp nhận Mông gia đệ và binh mã Ba Thục. Dù sao, Ba Thục và Quan Trung có quan hệ rất tốt, mà Mông gia đệ càng đệ lại càng dễ được chấp nhận.

Mông gia tiến nhập Hàm Dương, lấy danh nghĩa phụ tá Doanh Tần?

Người Quan Trung cam tâm tình nguyện

Mông gia tiến nhập Hàm Dương, tự lập làm Vương?

Cũng không phải không thể chấp nhận. . .

Dù sao, trong lòng quan viên các nơi đều có suy tính nho nhỏ. Lúc này trong cảnh đại loạn trước nay chưa từng có, cần phải bảo vệ bản thân và thu được lợi ích? Tất cả đều có lựa chọn của riêng mình rồi! Người có gan thì đi theo Mông Khắc; người không có gan, ở bên đứng xem. Thế nhưng không ai, trong thời gian này, dưới tình hình này, lại lựa chọn chặn đánh binh mã Ba Thục? Như vậy chẳng khác gì bọ ngựa đá xe, tự tìm đường chết.

Mà trong lòng Mông Khắc nóng như lửa đốt.

Chờ đợi hơn bốn năm, ẩn nấp hơn bốn năm. . .

Hôm nay, Lưu Khâm tại Bắc cương dựng lên nước Đường, vừa hợp thiên mệnh, vậy cánh đã đủ. Mà ca ca của mình - Mông Tật đã trở thành tướng lĩnh, thống lĩnh binh mã một phương, đứng vững gót chân. Tuy rất rõ ràng quan hệ giữa Ba Thục và nước Đường, thế nhưng Mông Khắc khó tránh khỏi lo nghĩ. Nếu không thể thu hoạch được công trạng, làm sao có thể đứng vững gót chân tại nước Đường? Vậy sao có thể chiếu theo di mệnh của tổ tiên Mông gia?

Đối với người tâm cao khí ngạo như Mông Khắc, hiển nhiên không thể chấp nhận.

Chiếm lĩnh Hàm Dương, đánh tan quân Sở, đây mới ứng với việc chủ đạo của Mông Khắc!

Y thống lĩnh ba vạn binh mã, cấp tốc hành quân. Sau khi đi qua huyện Mỹ Dương, tiếp tục tiến lên, rốt cuộc trước giờ tuất đi qua Phế Khâu!

- Nhị công tử, phía trước có sứ giả Đường Vương chặn đường.

Mông Khắc nghe vậy, vội vàng dừng ngựa, ời sứ giả tới.

- Vương Hấp, tại sao là ngươi?

Thấy rõ người rồi, Mông Khắc nhất thời giận dữ: Ngươi vốn là người Ba Thục ta, vì sao lại giương cờ hiệu Đường Vương ngăn cản lối đi?

Wang Hấp tiến lên phía trước vái chào:

- Nhị công tử, Đường Vương đã tới Hàm Dương.

- Hả?

Mông Khắc nghe vậy trong lòng vô cùng sợ hãi.

Lưu Khâm tiến nhập Quan Trung rồi? Vì sao trước đây, ta không nhận được chút tin tức nào?

- Đêm qua, quân Sở đánh lên đại doanh Phách Thượng, chỉ có điều đã bị Đường Vương thống lĩnh quân đội đánh tan.

Đường quân sư dẫn theo nhân mã bản bộ, đánh úp Hiếu Quân, dự định cắt đứt đường lui của quân Sở. Đường Vương sai ta đến đây thông báo, xin nhị công tử chia quân làm hai đường, một bộ tới Hiếu Quan trợ giúp, bộ khác đóng quân ở Đỗ Bưu. . . Mong nhị công tử mau chóng quyết định!

Sắc mặt Mông Khắc, thoáng chốc biến đổi bất định.

Y trầm ngâm một hồi, la lớn:

- Ba Chu!

- Có mặt tướng!

Một hán tử bốn mươi tuổi, vóc dáng lực lưỡng, cử chỉ trầm ổn, đánh xe mà đến.

- Đường Vương đã đến Hàm Dương, người và ta lúc này chia làm hai đường. Người thống lĩnh binh mã bản bộ, đi tới Đỗ Bưu đóng quân; ta tự mình thống lĩnh kỵ quân, đi tới Hiếu Quan trợ giúp Đường quân sư. Mặt khác, lập tức phái người thông báo với Mạn tiểu thư, nói Đường Vương đã đến Hàm Dương, mời nàng cấp tốc hành quân.

Ba Chu vốn tên là Tần Chu, trước kia là gia tướng của Tần Thanh, sau theo Ba Mạn, đổi họ là Ba.

Ba Mạn có bốn gia tướng, Ba Chu là một trong số đó. Đồng thời, Ba Chu cũng là người tiếp với Lưu Khám nhiều nhất, có quan hệ mật thiết nhất.

Ba Chu ngăn người:

- Đường Vương đã đến Hàm Dương? Vì sao không có chút tin tức nào?

Mông Khắc cười khổ nói:

- Đại Vương dùng một đội kỵ binh đánh lén, trước kia tại Phú Bình cũng như vậy. . . Có lẽ, Đại Vương cũng dùng khinh kỵ nhập quan, cho nên thần không biết quý không hay. Người lập tức đi trước trợ giúp, giúp Đại Vương ổn đại tình hình Quan Trung, ta dẫn người tới tiếp viện cho Đường quân sư!

Ba Chu gật đầu:

- Mặt tướng chúc nhị công tử, kỳ khai đắc thắng!

Y biết rõ tâm tư của Mông Khắc: Loại đệ tử thế gia tâm cao khí ngạo này, nếu không lập được công lao, e là không có tâm tư đi gặp Đường Vương.

Hơn nữa, nếu như Đường Vương thống lĩnh khinh binh xuất kích, Mông Khắc thống lĩnh đại quân đến, khó tránh khỏi bị nghi kỵ.

Chẳng bằng chính mình ra mặt. . . Dù sao Ba Chu cũng là người của Ba Mạn, mà Ba Mạn có quan hệ rất tốt với Lưu Khám. . . Nhất định Ba Chu ra mặt là thích hợp nhất.

Tâm tư Mông Khắc rất tỉ mỉ, lúc này Ba Chu lập tức đồng ý.

Mà ngay khi Ba Chu dẫn bị tới Đỗ Bưu, một đội binh mã khoảng chừng ba vạn người, dưới sự thống lĩnh của Lữ Thích Chi và Quý Bố dọc theo bờ Kinh Thủy, đi qua Hồ Khẩu, trong đêm trăng sáng cấp tốc chạy về Hàm Dương. . .

Chương 529: Hội sư Quan Trung (18)

Hưng Nhạc cung cũng không nằm bên trong thành Hàm Dương.

Trên thực tế, Thủy Hoàng Đế khởi công xây dựng một vài cung điện bên ngoài thành Hàm Dương, ví như Lịch Dương cung tại Lịch Dương, Cam Tuyền cung tại Vân Dương; cùng với Lương Sơn cung trong thành Hảo Chỉ (này là huyện Kiền tỉnh Thiểm Tây). . . Còn Hưng Nhạc cung nằm trên bờ Vị Thủy ngoài thành Hàm Dương.

Khi Thủy Hoàng Đế xử lý chính sự, phần lớn đều trong Hàm Dương cung .

Các cung điện khác đa số dùng làm nơi nghỉ ngơi. Bởi trung quân di chuyển tới khu vực Hà Tây, dẹp yên thân sĩ gia tộc quyền thế tại Hà Tây bao loạn. Thực sự binh mã trong thành Hàm Dương không quá nhiều.

Ngoại trừ vệ úy đóng ở cửa cung, phụ trách bảo vệ Hoàng Đế, chỉ có đại doanh Phách Thượng cách thành Hàm Dương không xa. Từ Phách Thượng chạy đến Hàm Dương nhiều nhất chỉ mất nửa ngày, xem như là quân đội bảo vệ Hàm Dương.

Doanh Hồ Hợi tự vẫn trong Hưng Nhạc cung, đồng thời Hưng Nhạc cung bốc cháy.

Quan viên lưu thủ trong thành Hàm Dương không phải không biết, thế nhưng cũng không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, cửa lớn thành Hàm Dương đóng chặt, quả thực không cách nào thám thính. Phủ Thừa Tướng truyền đến tin tức, Hưng Nhạc cung bốc cháy, bởi vì cung nữ trong Hưng Nhạc cung vô ý gây nên, lúc này đã phái nhân mã tới cứu hỏa, cho nên mọi người không nên hốt hoảng. Đáp án này, cho dù không thể làm giảm nghi hoặc, nhưng có thể tạm thời bình ổn tình thế.

Bởi vì, không nhiều người biết chuyện Doanh Hồ Hợi rời khỏi Hàm Dương cung, ngủ lại Hưng Nhạc cung.

Từ khi Anh công tử bị năm ngựa phanh thây, quyền thế của Triệu Cao đã đạt tới cực hạn, căn bản không ai dám chống đối Triệu Cao.

Tất cả mọi chuyện chính sự, đều do phủ Thừa Tướng xử lý.

Doanh Hồ Hợi đăng cơ bốn năm, nhưng số lần tham gia lên triều chỉ đếm trên đầu ngón tay, ai dám đưa ra ý kiến?

Trong mắt vô số người, Doanh Hồ Hợi lúc này không chừng còn đang ăn chơi nhảy múa trong Hàm Dương cung!

Nhưng vẫn có người chú ý: Vệ Úy tại Hàm Dương cung tựa hồ đã cắt giảm rất nhiều. . .

Diêm Nhạc rất xui xẻo, khi dập tắt hỏa hoạn tại Hưng Nhạc cung, lại không phát hiện thấy tung tích Ngọc Tỷ Truyền Quốc. Bận bịu cả buổi tối, y lúc này tập hợp binh mã chạy về phía Hàm Dương. Nhưng y nghìn vạn lần không ngờ, trên đường trở về sẽ gặp Lưu Khâm.

Lưu Khâm thống lĩnh bốn nghìn Hắc Kỳ Quân, cấp tốc tiến về thành Hàm Dương.

Từ phía xa xa liền thấy một đạo nhân mã đang chạy nhanh về phía thành Hàm Dương.

Đường xá tuy rộng, nhưng mấy nghìn nhân mã thoáng chốc chen cùng một chỗ, vì thế không tránh khỏi ùn tắc.

Diêm Nhạc vốn quen thói kiêu ngạo, nhìn ký hiệu quân Tần trên đại kỳ, còn tưởng rằng đó là nhân mã quân Tần từ Phách Thượng tới, nhất thời chạy ngang.

Luận về vai vế, y ngang hàng với Triệu Ngải.

Nhưng luận về mức độ thân thích, tuy Diêm Nhạc là con rể của Triệu Cao, Triệu Ngải là cháu trai của Triệu Cao, nhưng Triệu Cao lại tin tưởng Diêm Nhạc hơn Triệu Ngải.

- Các người là chó mù mất sao? Không biết xa tượng của ai hả?

Cái gọi là chó cầy gần nhà gà cầy gần chuồng, đại khái chính bộ dáng này.

Diêm Nhạc không nói gì, nhưng người nhà của y lại ngang ngược lớn tiếng quát mắng:

- Đây là xa tượng của Hàm Dương lệnh, còn không mau tránh sang một bên? Nếu làm trễ chuyện lớn, đầu đám người các người rơi xuống đất cũng đừng hối hận.

Lưu Khâm nắm lấy đại kỳ trên binh xa, nghe được đây là xa tượng của Diêm Nhạc, nhất thời vui vẻ.

Hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Tất lập tức thúc ngựa tiến lên, la lớn nói:

- Hàm Dương lệnh có ở trên xe không? Ty chúc phụng mệnh Triệu Ngải tướng quân, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.

Diêm Nhạc vừa nghe lời này, lông mày nhất thời chau lại.

Triệu Ngải lúc này phái người qua đây là có ý gì?

Tuy nói Diêm Nhạc được sủng ái hơn Triệu Ngải, nhưng ngoài mặt lại biểu hiện rất xem trọng.

Hai người, một người là quan văn, một người là võ tướng, luận về phẩm cấp không thể nói rõ ai cao ai thấp. Chỉ có điều, người ngoài nhìn nhận, có lẽ trước mặt Triệu Cao, suy cho cùng Diêm Nhạc vẫn biểu hiện núp về hơn. Lưu Khâm đứng trên binh xa, nhìn Diêm Nhạc béo ục ịch, đột nhiên nhếch miệng cười. . .

- Tín, qua đó bắt y lại cho ta!

- Rõ!

Lưu Tín không nói nhiều lời, nhảy khỏi binh xa.

- Tín, phải bắt sống, nghe rõ chưa?

Lưu Tín đáp ứng một tiếng, cầm Lang Nha Bổng bước nhanh về phía xa trường của Diêm Nhạc.

Nhóm người Lưu Tín bên này vừa xuất động, không thể nghi ngờ chính là một tín hiệu. Lý Tất huyết một tiếng sáo sắc bén, bốn nghìn Hắc Kỳ Quân thoáng chốc tản ra, lao nhanh về phía Diêm Nhạc chém giết tùy tùng của y. Lúc này đây, Hắc Kỳ Quân không sử dụng giáo dài, mà tất cả đều dùng đao ngắn.

Trong nháy mắt, trên đường liên tục vang lên tiếng kêu la thảm thiết, máu thịt bắn tung tóe. . .

Diêm Nhạc còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy một đội kỵ quân đột nhiên động thủ, nhìn cách phối hợp tuyệt đối đã trải qua huấn luyện thành thục. Ba hàng thành một tổ, năm tổ thành một đôi, tạo thành hình mũi khoan mà đi, tiểu trận kỵ binh nối đuôi nhau không rời, khiến đường đi trở thành chiến trường chém giết. Đám kỵ quân của Diêm Nhạc, chỉ sau một hồi chống đỡ những hung thần ác sát này đã không thể chịu nổi.

Trong tay Triệu Ngải, từ khi nào có đội binh mã đạt tới mức độ này?

Không đúng, những người này không phải quân Tần!

Diêm Nhạc tỉnh ngộ, liền lớn tiếng:

- Rút lui, rút lui!

Nhưng làm sao có thể lui?

Hắc Kỳ Quân hình thành một vòng vây, căn bản không để một người bỏ chạy. Hơn nữa hạ thủ vô cùng tàn nhẫn, tựa hồ không lưu lại một người sống sót.

Diêm Nhạc liền thấy có một người to lớn chạy về phía y.

Đại hán này đi tới đâu, Hắc Kỳ Quân tự động tránh đường tới đó.

Quả thực là trời không diệt ta. . . Diêm Nhạc vui mừng, cầm dây cương, thúc ngựa chạy về phía Lưu Tín.

Xe ngựa của y có ba ngựa kéo, vì thế tốc độ chạy cực nhanh. Lúc này Diêm Nhạc cho rằng, Lưu Tín sẽ tránh đường.

Vậy mà Lưu Tín trọn tròn hai mắt, nhìn xe ngựa của y chạy tới cũng không tránh né.

Miệng rộng lớn giống như sét đánh, hiên ngang nghênh đón xe ngựa cấp tốc bỏ chạy, cùng lúc thân thể xoay tròn một cái, Lang Nha Bổng nặng trăm cân trong tay kéo theo một cổ duệ phong quét ngang thiên quân. Bạch, đập vỡ óc một con chiến mã, nhưng thế lực của đại bồng không giảm, hung hăng đập vào cổ chiến mã thứ hai, khiến chiến mã bị đập trúng liên tục hét thảm.

Con chiến mã thứ ba, " Bạch " một tiếng ngã lăn xuống đất, khiến Diêm Nhạc thoáng chốc bị quăng trên mặt đất.

Không đợi Diêm Nhạc đứng dậy, Lưu Tín đã vọt tới trước mặt y, vươn bàn tay to lớn cầm lấy chân y, sau đó quăng về phía trước, một chân giẫm lên bàn tay Diêm Nhạc đang cầm kiếm, chỉ trong nháy mắt liền nghe thấy tiếng rắc rắc, xương cốt bàn tay Diêm Nhạc đã bị giẫm nát.

Diêm Nhạc liên tục kêu thảm, nước mắt nước mũi chảy như mưa.

Sắc mặt Lưu Tín không chút biến đổi, cầm chân Diêm Nhạc kéo y trở về. . .

- Bỏ ra, bỏ ta ra!

Diêm Nhạc lúc này không còn một chút uy phong của Hàm Dương lệnh. Khóc lớn giống như nữ tử bị cưỡng bức.

Lưu Tín kéo Diêm Nhạc tới bình xa phía trước, thoáng chốc ném y xuống dưới chân Lưu Khảm.

- Ta là Lưu Khảm, hẳn là người từng nghe nói đến!

Lưu Khảm lạnh lùng nói, nhìn Diêm Nhạc khóc ròng, hắt liền vung chân giẫm lên bàn tay còn nguyên vẹn của Diêm Nhạc.

- Ta chuẩn bị tiến vào thành Hàm Dương, thế nhưng cửa thành Hàm Dương đóng chặt, cho nên muốn thỉnh giáo một chút, Hàm Dương lệnh có thể giúp chứ?

Lưu Khảm?

Diêm Nhạc giật nảy mình, trừng lớn hai mắt.

- Người có thể không trả lời ta, thế nhưng ta sẽ tháo từng khớp xương của người. . .Cho đến khi xác định người không có cách nào giúp ta vào thành. Hàm Dương lệnh, người là người thông minh. . .Bản Vương giết người như ma, muốn hành hạ người ép người nói, thực sự có vô số thủ đoạn có thể sử dụng.

Quân Sở đông nam Phách Thủy, đã bị ta đánh tan rồi!

Quân Tần tại đại doanh Lam Điền và đại doanh Phách Thượng, đều đã quy phục ta, nghe theo mệnh lệnh của ta.

Hai mươi vạn nhân mã Ba Thục và mười vạn đại quân Bắc cương của ta đều đã tiến nhập Quan Trung, trong vòng mười ngày có thể kiểm soát toàn bộ.

Cho nên, ta có đủ thời gian để trao đổi với người, thành Hàm Dương chỉ là một tòa thành trống, ta muốn công kích thực sự dễ như trở bàn tay.

Bàn chân của Lưu Khảm liên tục tăng lực đạp giẫm lên một ngón tay của Diêm Nhạc.

Tay đứt ruột đau, Diêm Nhạc liên tục kêu thảm:

- Đại Vương bớt giận, Đại Vương bớt giận. . .Nhạc có cách giúp Đại Vương vào thành.

Lưu Khảm giơ chân lên, thoáng liếc nhìn quan đạo, thấy cảnh chém giết đã bình ổn trở lại, khóe miệng khẽ nhếch lên cười cười:

- Người đâu, đỡ Hàm Dương lệnh lên xe.

Chỉ là, trước khi hành động, nếu không có cách vào thành. . .Ha ha, Hàm Dương lệnh, đến lúc đó đừng trách Bản Vương vô tình.

Hai gã Hắc Kỳ Quân xuống ngựa, chạy tới đỡ Diêm Nhạc lên Bình xa.

Lưu Tín đứng bên cạnh, cười ha hả.

Lưu Khảm chạy tới, ôm lấy tiểu tử ngốc nói:

- Tín, người làm rất tốt!

Lưu Tín gật đầu thật mạnh, tuy không nói gì, nhưng nhận ra được, có thể được Lưu Khảm khen ngợi, y rất thỏa mãn.

- Lý Tất, thu dọn chiến trường, một người cũng không tha.

- Rõ!

Lý Tất dẫn người thu dọn chiến trường, còn Lưu Khảm quay lại Bình Xa.

Diêm Nhạc sợ hãi, thấy Lưu Khảm đi tới liền vội vàng nói:

- Đại. . .Đại Vương, muốn vào thành Hàm Dương không khó, chỉ cần lệnh bài của ta là có thể thuận lợi tiến vào thành Hàm Dương.

- Ta hỏi ngươi, thành Hàm Dương hiện tại có bao nhiêu binh mã?

- Trung quân đã được điều động tới Hà Tây bình định bạo loạn, hiện tại binh mã trong thành Hàm Dương, ngoại trừ tám nghìn Vệ Úy quân, toàn bộ đều là binh lính mới được chiêu mộ.

- Vệ Úy Quân kia?

- Vệ Úy Quân, Vệ Úy Quân không phải do ta khống chế, mà dưới quyền Chiêm Sự phủ Chiêm Sự Bách Lý Thuận.

- Vậy sao?

Lưu Khâm chau mày:

- Vệ Úy Quân hiện tại ở nơi nào?

- Cái này, cái này ta thực sự không rõ. . .Trong Hàm Dương cung tổng cộng có sáu nghìn Vệ Úy Quân , trong đó năm nghìn người theo. . .Theo Doanh Hồ Hợi đi tới Hưng Nhạc cung.

- Doanh Hồ Hợi, bị người giết?

Lưu Khâm đột nhiên nói câu này.

Diêm Nhạc vô ý gật đầu, nhưng chợt hiểu ra, lại vội vàng lắc đầu:

- Đại Vương, không phải ta, ta không giết Bệ hạ.

- Ngươi xem, lúc trước ta rất vui vẻ phối hợp với ngươi. Thế nhưng lúc này ngươi không xứng, ta cảm thấy mất hứng rồi. . .

Lưu Khâm vừa nói, vừa liếc nhìn Hắc Kỳ Quân bên cạnh Diêm Nhạc. Trong Hắc Kỳ Quân có một người mắt sắc, lập tức gật đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất, sau đó nắm lấy một ngón tay của Diêm Nhạc, bẻ thật mạnh. . .Diêm Nhạc há miệng tru lên một tiếng giống như tiếng lợn kêu, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chảy nhễ nhại.

- Bệ hạ là người giết sao?

Diêm Nhạc khóc. . .

- Không phải ta giết, Bệ hạ tự vẫn mà chết, không liên quan tới ta!

Trong đôi mắt của y liên tục dâng trào nước mắt:

- Bách Lý Thuật điều động vệ úy đến phương nào, ta thực sự không rõ lắm. Bệ Hạ chết là tự sát mà chết, hơn nữa còn đốt Hưng Nhạc cung.

Đại Vương, chuyện của ý, tiểu nhân thực sự không biết. . .Triệu Trung Thừa . . .Không, là Triệu hoạn quan chủ mưu, y có ước định với người Sở, muốn giết chết Bệ hạ. Tiểu nhân chỉ nghe lệnh mà đi, Triệu hoạn quan hiện tại còn trong phủ Thừa Tướng tại thành Hàm Dương, đợi tiểu nhân tới hồi báo!

A, a, a, đau quá. . .Ta xin thề, những gì ta biết đều đã nói với Đại Vương!

Lưu Khâm gật đầu, xua tay ra hiệu cho Lý Tất tiến lên.

- Phái một đội kỵ quân, mang thẳng nhãi này đi băm thành mảnh nhỏ, rồi quăng đi.

Nói xong, hắn nhún mình nhảy lên binh xa.

Lưu Tín lập tức kéo dây cương, điều khiển xe ngựa từ từ mà đi.

- Hắc Kỳ Quân, theo Bản Vương tiến về Hàm Dương!

Chương 530: Hội sư Quan Trung (19)

Ngày 27 tháng 7 năm Tân Nhị Thế thứ tư, Hàm Dương.

Triệu Cao cả đêm không ngủ, ngồi trong thư phòng phủ Thừa Tướng, thoáng nhìn thấy y tâm thần hoảng hốt, đứng ngồi không yên. Sai Diêm Nhạc giết chết Doanh Hồ Hợi, nhưng không ngờ Nhạc Hưng cung lại bốc hỏa. Chẳng lẽ xảy ra sự cố? Chẳng lẽ Bách Lý Thuật đột nhiên thay đổi chủ ý?

Chỉ có điều, đại hỏa tại Hưng Nhạc cung cũng không duy trì lâu, cũng không nhận được bất cứ tin tức gì bất lợi.

Điều này khiến Triệu Cao yên tâm hơn nhiều, sau khi trấn an quan viên trong triều, một mình ngồi trong thư phòng chờ đợi tin tức.

Trong thư phòng, có một khối Tùng Hương thượng đẳng, có thể trấn an tâm tình mọi người giúp bọn họ khỏi nôn nóng.

Triệu Cao chau đôi mày trắng, không yên lòng lật xem quyển sách trên tay, thỉnh thoảng đứng dậy đi đi lại lại.

Thời gian trôi qua. . .

Đến giữa giờ Ngọ, Triệu Cao cảm thấy bụng đói, vì vậy sai người hầu chuẩn bị cơm nước.

Ngay khi y đợi cơm, đột nhiên nghe được trong viện truyền đến một trận hỗn loạn.

Vội vàng đứng dậy, chạy ra khỏi thư phòng.

Triệu Cao quát hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Vì sao tranh cãi ồn ào như vậy?

- Trung Thừa, việc lớn không ổn!

Gã quản sự trong phủ Thừa Tướng tiến lên, quỳ gối trước bậc thang nói:

- Bên ngoài vừa truyền tin đến, có một đạo nhân mã đã đánh tới thành Hàm Dương!

- Cái gì?

Triệu Cao nghe vậy, liền ngăn người:

- Là nhân mã phương nào?

- Không biết, chỉ biết khi những người đó vào thành, đều hô lớn. . .

Gã quản sự tựa hồ có chút do dự.

Triệu Cao cả giận nói:

- Chúng nói gì, mau nói đi!

- Bọn họ nói, Trung Thừa giết chết Bệ hạ, phải diệt trừ cầu hoạn quan báo thù cho Bệ hạ!

- Azzzz. . .

Sắc mặt Triệu Cao bởi vì không ngủ mà có chút nhợt nhạt. Nghe xong câu nói này, khuôn mặt lại càng không thấy chút huyết sắc nào, trong lòng bồi hồi, vô ý nắm lấy bội kiếm bên hông.

- Nhanh đi triệu tập nhân mã!

- Trung Thừa, trong thành Hàm Dương đã không còn binh mã, Vệ Úy Quân và binh lính mới chiêu mộ đều đã sai ra ngoài ngăn cản rồi!

Triệu Cao vừa nghe lời này, trong lòng an tâm hơn chút ít.

Chỉ có điều, trông mắt y vừa xoay chuyển, lập tức tháo gỡ khối lệnh bài trên thắt lưng xuống, vẫy tay ra hiệu ột gã thân binh tiến lên:

- Lập tức dẫn tất cả người trong Trung Xa phủ đến đây cho ta.

Trung Xa phủ, sau khi trải qua hàng loạt biến cố, hôm nay chỉ còn lại khoảng ba trăm người.

Theo lý mà nói, chức trách của bọn họ chính là bảo vệ Doanh Hồ Hối xuất hành. Thế nhưng bởi vì khi Doanh Hồ Hối đăng cơ, cả ngày ăn chơi trác táng, rất ít khi xuất hành, địa vị Trung Xa phủ này cũng vì thế mà không còn quan trọng gì nữa. Sau khi Triệu Cao trải qua vô số lần giao phong, đã mạnh mẽ lên kế hoạch giữ lại Trung Xa phủ. Tất cả điều phối vào phủ Thừa Tướng, lấy danh nghĩa là người từ Chiêm Sự phủ cất cử tới, trở thành quân đội lệ thuộc phủ Thừa Tướng. Chỉ là, trước đây Triệu Cao chưa hề sử dụng người của Trung Xa phủ.

Xa sĩ Trung Xa phủ, tất cả đều là cao thủ có thể lấy một chọi mười, cũng là vũ khí bí mật của Triệu Cao.

Canh tốt bình, còn có Vệ Úy Quân, không hẳn có thể ngăn cản đội nhân mã thần bí kia, nhưng Triệu Cao muốn chính là dùng bọn họ bảo vệ Trung Xa phủ.

Thoáng chốc, ba trăm Lang trung Trung Xa phủ đi tới trước mặt Triệu Cao.

Triệu Cao đứng trên bậc thang, trầm giọng quát:

- Các vị anh hùng, hôm nay Hàm Dương có đại biến, Triệu mỗ bị tiểu nhân hãm hại, e là sẽ có nguy hiểm. Các vị theo ta ít nhất cũng đã mười năm rồi. . .Chỉ là, hôm nay không có yến tiệc, lúc này Triệu Cao ta gặp đại nạn, cũng không thể làm liên lụy các huynh đệ. . .Mọi người thu thập hành lý một chút, rồi cấp tốc rời khỏi đây.

Người Trung Xa phủ phần lớn đều là hán tử đến từ giang hồ.

Nghe Triệu Cao nói đến chính là hai chữ tình nghĩa, nhất thời không muốn rời đi.

- Trung Thừa hà tất phải nói ra lời này, ta nguyện ý ở lại bảo vệ Trung Thừa an toàn!

- Đúng vậy, chúng ta ở lại muốn xem ai dám gây bất lợi đối với Trung Thừa. . .

Trên khuôn mặt khô gầy của Triệu Cao thoáng chốc nhếch lên tia tươi cười, chấp tay nói:

- Các vị có lòng, Cao xin ghi nhận! Nếu như có thể tránh khỏi đại nạn này, Cao nguyện cùng hưởng phú quý với các vị!

- Nguyện liều mạng dốc sức vì Trung Thừa!

Đám xa sĩ đồng thanh hô lớn, nhao nhao chuẩn bị quyết chiến.

Còn Triệu Cao thay một thân khôi giáp, tay cầm giáo dài, đứng trên bậc thang biểu hiện một bộ dáng thấy chết không sợ, uy phong凛凛.

Chỉ có điều, bộ khôi giáp này được thiết kế từ mấy năm trước.

Thân hình Triệu Cao to lớn, dáng người vạm vỡ, mấy năm sống an nhàn, thân thể đã có chút mập mạp.

Khôi giáp y mặc trên người thoáng liếc nhìn cảm thấy rất quái dị. Ngay cả Triệu Cao cũng cảm thấy rất khó chịu.

Cùng lúc đó, trên đường phố trong thành Hàm Dương không ngừng vang lên thanh âm hò hét.

Hắc Kỳ Quân sử dụng lệnh bài của Diêm Nhạc, chạy ào ào vào thành Hàm Dương, nhưng rất nhanh lại lộ ra kẻ hở, bị lính canh cửa ngăn cản lối đi.

Đường phố rộng rãi, lúc này đã trở thành chiến trường.

Khắp nơi đều có cảnh chết chóc, sau khi Hắc Kỳ Quân chạy ào vào thành, lực chiến của kỵ quân khó có thể phát huy, vì vậy đều xuống ngựa rút đao ứng chiến.

Lưu Khâm đứng trên Binh xa, cầm Thương Long đại kỳ trong tay, nhìn cảnh tượng hỗn loạn này trong lòng có chút tức giận!

- Tín!

- Nhị thúc, ta ở chỗ này!

Lưu Tín tay cầm Lang Nha Bổng, đứng một bên nóng lòng muốn chiến.

Nếu như không phải Lưu Khâm hạ lệnh, e là y đã sớm xông đến chém giết.

- Dẫn theo đại đội của người, mở một đường máu cho ta!

Lưu Khâm nhảy xuống chiến xa, thân binh bên người lập tức dắt đến một con chiến mã, hấn liền nhấc chân bước tới. Con mắt Lưu Tín đã léo lên quang mang hưng phấn, Lưu Khâm vừa dứt lời, y lập tức rống lớn:

- Đại đội theo ta xuất kích!

Theo Lưu Tín có bảy mươi đại hán thân hình vạm vỡ. Bọn họ rút đại khảm đao ra, bước nhanh theo Lưu Tín xông lên chém giết.

Lang Nha Bổng quay tròn giống như bánh xe, vù vù rung động, bay lên hạ xuống. Lưu Tín theo Lưu Khâm từ năm 9 tuổi, đến nay đã trải qua hơn mười năm. Hơn mười năm nay, y chăm chỉ luyện tập võ nghệ, từ lâu đã đạt tới mức độ xuất thần nhập hóa.

Đừng nghĩ y có chút dằn dặt mà khinh thường, khi chiến đấu y còn hung hãn hơn cha y vài phần.

Lang Nha Bổng xoay tròn liền thấy máu thịt bắn tung tóe, kẻ nào bị đánh trúng không chết cũng bị thương. Lưu Tín giống như mảnh hổ xuống núi, sau khi dẫn theo bảy mươi hán tử vạm vỡ xông vào chiến đoàn, lập tức khiến tình hình chiến cuộc biến đổi. Trước đó, mặc dù Hắc Kỳ quân chiếm ưu thế, nhưng dù sao cũng không phải trên lưng ngựa, muốn nhanh chóng đánh tan quân phòng thủ Hàm Dương, hiển nhiên có chút khó khăn.

Nhưng lúc có thêm Lưu Tín, quân phòng thủ Hàm Dương tuy liều mạng chống đỡ lại không ai có thể ngăn cản y.

Người này giống như một sát thần, Lang Nha Bổng trong tay bay tới đâu, quân phòng thủ Hàm Dương gào thét thảm thiết tới đó.

Y dẫn theo đại đội từ đường lớn chém giết, vọt tới một đầu khác. Sau đó xoay người, quay lại chém giết, trên đường phố vốn dùng đá vụn xây thành lúc này trải đầy tay chân đứt đoạn, máu tươi hội tụ thành dòng suối nhỏ nhuộm đường phố thành một màu đỏ tươi.

Quân phòng thủ Hàm Dương, không phải duệ sĩ lão Tàn ở thời Thủy Hoàng Đế được huấn luyện tỉ mỉ, thân trải qua trăm trận.

Mà đa phần đều là binh lính mới chiêu mộ, dưới sự điên cuồng chém giết của Lưu Tín, rất nhanh bị đánh đến mức kinh hồn bạt vía, sĩ khí nhanh chóng suy giảm.

- Lui lại, lui lại!

Có tướng lĩnh cao giọng la lớn, quân phòng thủ đều lui về phía sau.

Lưu Tín mang theo nhân mã đi về phía trước, trong nháy mắt chém giết vượt qua ba đầu phố.

Đột nhiên, phía trước có người cao giọng nói:

- Vệ Úy Quân tới, viện quân tới!

Quân phòng thủ Hàm Dương đang hỗn loạn bỏ chạy, lúc này nhanh chóng tránh sang hai bên, để lộ ra một đường đi. Chỉ thấy từ Hàm Dương cung phía xa xa, có một đạo nhân mã cấp tốc chạy tới. Nhân số thực ra không quá nhiều, cũng chỉ có hai nghìn người, nhưng bước đi rất chỉnh tề, thể hiện rõ sức chiến đấu không hề tầm thường. Vệ Úy Quân quân, là binh lính bảo vệ Hoàng Cung, cũng là đội nhân mã tinh nhuệ nhất trong thành Hàm Dương.

Khi còn cách Hắc Kỳ Quân hai đầu phố, Vệ Úy Quân Quân thoáng chốc dừng lại.

Hàng loạt tiễn thủ xuất hiện phía trước, phía sau có có trăm người cầm trường mâu cấu thành phương trận, theo tiếng quát lớn, liền rào rào tiến về phía Hắc Kỳ Quân.

- Lưu Tín, ngừng công kích!

Lưu Khâm vừa thấy Vệ Úy Quân Quân xuất hiện, vội vàng hô lớn lệnh cho Hắc Kỳ Quân ngừng chiến.

Hắn thúc ngựa tiến lên, quát lớn:

- Ta chính là Lưu Khảm được Tiên Đế sắc phong làm Bắc Quảng Võ Quân, trong đám người các người ai là chủ tướng, đứng ra trả lời ta!

Cái tên Lưu Khảm đối với người Hàm Dương mà nói, cũng không quá xa lạ.

Vệ Ủy Quân Quân vừa nghe vậy, cũng ngừng hành động, cả đám vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Lưu Khảm.

Không lâu sau, một viên đại tướng trong Vệ Ủy Quân Quân đánh xe đi ra, dừng lại trước trận tử mĩ quan sát Lưu Khảm một hồi, sau đó chấp tay nói:

- Mặt tướng Dương Hổ, bá kiến Bắc Quảng Võ Quân, Quốc chủ Đường Quốc. Gia huynh Dương Hùng, từng dốc sức dưới trướng Quân Hưu và Thượng tướng quân, tác chiến tại Bắc cương. . . Gia huynh thường xuyên nhắc tới đại danh của Quân Hưu, nói Quân Hưu là người dũng cảm, nhân nghĩa đệ nhất thiên hạ, mặt tướng vô cùng kính nể.

Y nói xong lời này, Lưu Khảm lập tức đặt ngang Xích Kỳ.

Nhưng Dương Hổ lập tức chuyển chủ đề, đột nhiên dừng nói:

- Nhưng không biết, Bắc Quảng Võ Quân, Quốc chủ Đường Quốc xông vào Hàm Dương ta, giết quân tốt của ta là vì có gì?

Nói vậy, Dương Hổ cũng không biết tin Doanh Hồ Hợi đã chết.

Lưu Khảm không nhớ rõ Dương Hùng là ai, nhưng lại biết, Dương Hùng từng là đại tướng dưới trướng Lý Do, sau lại theo Chương Hàm chinh phạt Trương Sở.

Khi Hạng Vũ đánh quận Nang, Dương Hùng chết trận tại Tuy Dương, cũng xem như một vị trung thần.

Vì vậy liền chấp tay nói:

- Dương tướng quân, Lưu Khảm hôm nay đến đây chính là phụng lệnh Bệ hạ bình định loạn Quan Trung. Nhưng không ngờ, cầu hoạn quan Triệu Cao lòng lang dạ sói cấu kết với Kinh Man, tàn sát lão Tần nhân trung nghĩa, hơn nữa còn mệnh cho đám người Diêm Nhạc, đêm qua đánh Hưng Nhạc cung, âm mưu làm phản. Dương tướng quân, Bệ hạ đã bị cầu hoạn quan kia làm hại, tướng quân vì sao còn muốn bán mạng cho y?

Trên đường phố Hàm Dương, hôm nay vô cùng tĩnh mịch, chỉ có Hắc Kỳ Quân, quân phòng thủ Hàm Dương và hơn một nghìn Vệ Ủy Quân.

Nhưng không có nghĩa, không ai để ý tới nơi này.

Tuy thấy nhà cửa hai bên đường đóng chặt, thế nhưng có rất nhiều người đang đứng bên cửa sổ nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. . .

Mới đầu Dương Hổ ngẩn người, hai mắt tròn tròn.

- Lưu Quân Hưu, ngài vừa nói cái gì?

Lưu Khảm hét lớn:

- Cầu hoạn quan cấu kết với Kinh Man hại chết Bệ hạ rồi, tướng quân vì sao còn muốn bán mạng cho cầu hoạn quan?

Người bên ngoài không biết Doanh Hồ Hợi không ở trong thành Hàm Dương, nhưng Dương Hổ thân là Vệ Ủy Quân Lang Trung, sao có thể không biết chuyện này? Khi Lưu Khảm nói Doanh Hồ Hợi đã bị hãm hại tại Hưng Nhạc cung, Dương Hổ lập tức tin tưởng. . . Hai tay y run rẩy, nắm chặt thành xe!

Đêm qua Hưng Nhạc cung bốc hỏa, y nghĩ nhất định phải ra khỏi thành kiểm tra.

Thế nhưng Triệu Cao lại lệnh Vệ Ủy Quân thủ vệ cấm cung, mượn cớ trọng đại ngăn cản Dương Hổ ra khỏi thành, hơn nữa còn hứa sẽ phái Hàm Dương lệnh tới đó.

Thằng nhãi Triệu Cao tuy ngang ngược kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là nguyên lão hai triều, lại là lão sư của Doanh Hồ Hợi. Y thực sự không ngờ, Triệu Cao sẽ làm phản.

Thế nhưng hiện tại. . .

Chương 531: Hội sư Quan Trung (20)

Dương Hổ nắm thành xe thật chặt, ngựa mặt lên trời hét lớn một tiếng bi thảm.

- Bệ hạ!

” Bịch ” một tiếng, y quỳ gối trên xe. Không chỉ có Dương Hổ quỳ xuống, toàn bộ hơn một nghìn Vệ Ủy Quân Quân cũng đồng loạt quỳ gối trên đường phố.

Quân phòng thủ Hàm Dương cũng quỳ trên mặt đất, bi thảm kêu lớn hai chữ ” Bệ hạ ”.

Lưu Khâm quát lớn:

- Mọi người ở đó khóc rống làm gì, là nam nhi lão Tần, hãy theo ta đi vào chém giết cầu hoạn quan, báo thù rửa hận cho Bệ hạ!

- Giết cầu hoạn quan, giết cầu hoạn quan!

Vệ Ủy Quân Quân thu hồi vũ khí, vung tay hô lớn.

Thoáng chốc, liền thấy Dương Hổ đứng dậy, cả tiếng nói:

- Bảo vệ Bệ hạ không tốt, thực sự là Vệ Ủy Quân ta không làm tròn trách nhiệm. . .Lưu Quân Hưu, Dương Hổ nguyện thống lĩnh binh mã bản bộ, chém đầu cầu hoạn quan Triệu Cao báo thù rửa hận cho Bệ hạ!

Mặc kệ Doanh Hồ Hợi ngốc nghếch ra sao, sau khi đăng cơ ngang ngược thế nào?

Thế nhưng Doanh Thị đã tiếp quả Quan Trung năm trăm năm, tên tuổi đã khắc sâu trong xương cốt người Quan Trung. Doanh Tần, Doanh Tần. . .Trước họ Doanh, sau tên Tần!

Những lão Tần tâm huyết sót lại hơn bốn năm qua, lúc này theo Dương Hổ gặm rú.

- Diệt trừ cầu hoạn quan, báo thù thay Bệ hạ!

Xoạt xoạt, Vệ Ủy Quân và quân phòng thủ Hàm Dương tập hợp lại một chỗ, hóa thành dòng nước lũ trùng kích về phía phủ Thừa Tướng.

Lưu Tín ngu ngốc nhìn thấy tình cảnh này, lại có chút mơ màng.

Tại sao địch nhân lại đổi hướng?

Còn Lưu Khâm âm thầm vui mừng: Từ khi khởi nghiệp tại xã Đại Trạch, đến khi hấn dựng lên nước Đường, chưa bao nói nhắc đến khẩu hiệu phản Tần.

Trong xương cốt người quan Trung, đều có cái bóng của Doanh Thị.

Chỉ có điều, có lẽ bộ tộc Doanh Thị xung quanh Tần Xuyên tám trăm dặm, sau cùng bạo phát một lần!

Nghĩ tới đây, Lưu Khâm cảm thấy may mắn, lại có chút tiếc nuối. Qua ngày hôm nay, Doanh Thị nước Tần sẽ trở thành quá khứ!

Tin tức Doanh Hồ Hợi bị hại, trong nháy mắt truyền khắp Hàm Dương.

Nếu như Doanh Hồ Hợi chết trong tay người Sở, có thể tình hình sẽ không thế này. . .Nhưng, y chết trong tay Triệu Cao, mà Triệu Cao lại cầu kết với Kinh Man, ý đồ bán đứng lão Tần! Liên hệ tới những hành động ngang ngược của y trước đây, toàn bộ thành Hàm Dương liền trở nên sôi động.

Rất nhiều quan viên lão Tần, mang theo nô bộc ra đình rời khỏi phủ, đánh về phía phủ Thừa Tướng.

Vệ Ủy Quân dưới sự thống lĩnh của Dương Hổ, tiên phong đi đầu, sau khi mất đi gần trăm người, cuối cùng cũng chạy vào cửa lớn phủ Thừa Tướng.

Xa sĩ Trung Xa phủ và Vệ Ủy Quân ẩu đả thảm khốc trong phủ Thừa Tướng.

Không thể phủ nhận, những xa sĩ này thực sự rất lợi hại, bọn họ dũng mãnh thiện chiến, lấy một chọi mười. Thế nhưng bọn họ lại không ngăn được đám Vệ Úy Quân người đông thể mạnh, điên cuồng tiến lên. Luận về võ nghệ, thân thủ của Xa sĩ Trung Xa phủ mạnh mẽ hơn, nhưng Vệ Uy Quân tuy điên cuồng, lại không loạn, tiến lui rất có trật tự, đánh giết vô cùng sắc bén.

Hơn nữa, số lượng người bao vây phủ Thừa Tướng càng lúc càng nhiều, Xa sĩ Trung Xa phủ cũng cảm thấy chột dạ!

Một người giết mười người không chùn tay, nhưng đối mặt với toàn bộ thành Hàm Dương, đối mặt với hơn mười vạn người điên cuồng chém giết, cho dù Lưu Cự ở đây cũng phải đau đầu.

Chiến đấu giằng co khoảng chừng một canh giờ, rốt cuộc ngừng lại.

Thế nhưng khi Dương Hổ dẫn theo thân binh chạy vào nội viện, lại phát hiện Triệu Cao đã biến mất hình.

- Cầu hoạn quan Triệu Cao đi đâu?

Dương Hổ tóm lấy một tỳ nữ xinh đẹp, lớn tiếng rít gào.

Tỳ nữ kia run run, nói:

- Trung Thừa, Trung Thừa. . .

- Trung Thừa cái gì, Trung Thừa chó má là cầu hoạn quan, cầu hoạn quan hiểu chưa?

- Vâng, cầu hoạn quan nửa canh giờ trước biết tình hình không ổn, đã dẫn theo hơn mười Lang Trung lên trốn qua cửa sau ngoài hoa viên!

- Y đi đâu?

- Nô tỳ không biết, nô tỳ thực sự không biết!

- Tiện nhân!

Dương Hổ vung tay, chém xuống một kiếm khiến tỳ nữ kia trở mình ngã trên mặt đất.

- Lục soát cho ta, tuyệt đối không thể để cầu hoạn quan chạy thoát!

Lưu Khảm lúc này, trong vòng vây của đám người Lưu Tín, chạy nhanh tới.

- Dương tướng quân, cầu hoạn quan ở đâu?

Dương Hổ lộ ra vẻ mặt hổ thẹn, cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Lưu Quân Hầu, cầu cầu hoạn quan đã bỏ chạy!

Ánh mắt Lưu Khảm đột nhiên ngưng đọng:

- Chạy tới nơi nào?

- Không rõ!

Lúc này, một gã tỳ nữ bị quân tốt truy sát ngã xuống bậc thang, vừa vặn nghe thấy Lưu Khảm và Dương Hổ trò chuyện, vội vàng la lớn:

- Tướng quân, tướng quân, nô tỳ biết, nô tỳ biết cầu hoạn quan đi đâu.

Dương Hổ vội vàng kêu đám quân sĩ ngừng chém giết.

- Cầu hoạn quan đi đâu?

Tỳ nữ kia lúc này sợ hãi, trên mặt cắt không còn chút máu:

- Vài ngày trước đó tiểu tỳ vô tình nghe thấy Trung Thừa. . .Không, là cầu hoạn quan và Hàm Dương lệnh. . .Không, phải là Diêm Nhạc, bọn chúng nói, phải kêu Trung Úy Quân Hà Tây Trở về. Còn nói đại thể đã mất gì đó, cần phải sớm lo liệu. . .

Sắc mặt Dương Hổ, nhất thời biến đổi.

- Trung Úy Quân?

Lưu Khám hỏi:

- Có gì bất thường sao?

- Quân Hầu, Trung Úy Quân Úy chính là đệ đệ của cầu hoạn quan.

Tuy nói Trung Úy Quân nay không bằng xưa, nhưng thực sự là đạo nhân mã tinh nhuệ nhất Quan Trung hiện nay. Chẳng lẽ y muốn nương nhờ đệ đệ y?

Triệu Cao có hai đệ đệ, một tên công kích Mông Diêm tại Cửu Nguyên đã bị giết chết, tên khác là Triệu Thành chấp chương Trung Úy Quân.

Đô Úy Quân Triệu Ngải chính là con trai của Triệu Thành.

Lưu Khám lắc đầu nói:

- Khi ta vào thành, sai người canh giữ cửa thành, không có quân lệnh, bất cứ kẻ nào cũng không được ra vào thành, y có thể chạy khỏi Hàm Dương sao?

Dương tướng quân, người lập tức tập hợp bộ hạ của người, không nên sát hại nô bộc trong phủ Thừa Tướng, mà hãy tập trung toàn bộ gia nô tỳ nữ lại. Nói không chừng, những gia nô này có thể biết một chút dấu vết, chúng ta tỉ mỉ điều tra nhất định có thể tìm ra nơi ẩn nấp của cầu hoạn quan Triệu Cao.

Dương Hổ lập tức đáp ứng.

Vô tình, Dương Hổ đã trở thành thuộc hạ dưới trướng Lưu Khám.

Lúc này, Lý Tất đến thông báo, bên ngoài phủ Thừa Tướng tụ tập rất nhiều quan viên lão Tàn, bọn họ muốn dò hỏi tình hình.

Lưu Khám vừa nghe, liền chau mày, nói với Dương Hổ:

- Dương tướng quân, người qua đó ứng phó, còn ta ứng phó với tên cầu hoạn quan kia?

Dương Hổ nhếch miệng cười:

- Việc này ta không thạo, ta ở nơi này, dò hỏi gia quyến phủ Thừa Tướng.

Lưu Khám gật đầu, cùng Lý Tất ra bên ngoài phủ Thừa Tướng.

Liền thấy bên ngoài phủ Thừa Tướng có rất nhiều người vây quanh, có một số mặc quan phục, còn lại đều khoác trên mình y phục gia nô.

Vừa thấy Lưu Khám đi ra, lập tức nhảy dựng lên, mở miệng nói.

Lưu Khám nghe vậy, liền chau mày, nhìn đám người trước mắt, rồi đột nhiên quát lớn:

- Các người câm miệng hết cho ta.

Lời nói này giống như sấm nổ bên tai.

Trong nháy mắt, trước phủ Thừa Tướng liền im lặng như tờ.

Chương 532: Hội sư Quan Trung (21)

- Có điều gì, từng người từng người lần lượt nói.

Một gã quan viên tuổi cao sức yếu, khoảng chừng đã hơn bảy mươi, loạng choạng đứng ra hỏi:

- Người là ai? Sao ở nơi này lớn tiếng?

- Mỗ gia Lưu Khám, được Tiên đế ngự phong chức Bắc Quảng Võ Quân, nay là Quốc chủ Đường Quốc tại Bắc cương, phụng mệnh nhập quan dẹp loạn. . . Người là ai?

- Là người nói, Triệu Trung Thừa giết chết Bệ hạ?

Lão quan kia không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lưu Khám gật đầu:

- Đúng vậy!
- Ai có thể chứng minh người nói là thật?

Lưu Khám nheo mắt nói:

- Người có ý gì?
- Biết đâu, người giết Bệ hạ là người, rồi vu oan cho Triệu Trung Thừa?
- Đúng vậy, đúng vậy. . .

Không ít người mở miệng nói, khiến Lưu Khám lập tức ý thức được, tựa hồ tình hình có chút không ổn.

Lúc này, ngoài đám người có người lớn tiếng quát:

- Đám người các người dám vô lễ với Quảng Võ Quân như vậy sao? Quảng Võ Quân chính là trung lương đại Tàn, được Tiên Đế coi trọng. Trước kia tại Bình Tân Hành cung, mười bước uống một ly rượu, mà được phong chức Quảng Võ Quân, các người vì sao dám vô lễ như thế?

Đoàn người rối loạn một hồi, sau đó mở ra một lối đi.

Hai người thanh niên nâng một vị lão giả đi tới, thoát nhìn vị lão giả này khoảng chừng năm sáu mươi tuổi, râu tóc đã bạc.

Lão giả này tựa hồ rất có uy danh. Vừa xuất hiện, rất nhiều người lập tức ngậm miệng không dám thở thành tiếng.

Ngược lại chỉ có lão quan viên lúc trước hỏi, cười lạnh một tiếng:

- Vương An, người chẳng qua dựa vào cha người, mà được đảm nhiệm chức tiến sĩ, có tư cách gì lớn tiếng ở đây?
- Người này là ai?

Lưu Khám quay đầu, nhỏ giọng hỏi.

- Đó là đại công tử của lão Thừa Tướng - Vương Oản Công. . .Hiện tại đảm nhiệm chức tiến sĩ trong triều.

Con trai của Vương Oản, chẳng trách mọi người biểu hiện như vậy. Vương Oản là Thừa Tướng thời Thủy Hoàng Đế, có nói thể là người lập công lao hiển hách giúp Thủy Hoàng Đế thống nhất sáu nước. Chỉ là, bởi vì y một mực phác thảo chế độ phân đất phong tước, bị Lý Tư phản đối, vì thế Thủy Hoàng Đế lạnh nhạt.

Sau lại mắc bệnh tuổi già, rất nhanh đã qua đời!

Tuy Vương Oản cố chấp phác thảo chế độ phân đất phong tước đối với các quận huyện, nhưng dù sao cũng là nguyên lão công thân, uy vọng rất cao.

Dương Hổ từ phủ Thừa Tướng đi tới.

- Quân Hâu, theo như lời người nhà của cầu hoạn quan nói, gần đây cầu hoạn quan luôn luôn nghiên cứu bản đồ địa hình cung Hàm Dương. Ta nhớ mang máng, cha ta từng nói với ta về việc này, bởi trước kia người là thợ chuyên sửa chữa xây dựng Hàm Dương cung. Tiên đế từng sai người tu sửa một mật đạo, thông ra ngoài thành Hàm Dương. . .Chỉ có điều cửa mật đạo thông đi đâu, thì không ai rõ lắm. . .Quân Hâu, cầu hoạn quan có thể chạy trốn từ mật đạo này hay không?

- Có tìm được bản đồ không?
- Đã tìm được rồi!

Dương Hổ nói xong, liền đưa một tấm lụa cho Lưu Khám.

Còn dưới bậc thang, lão quan kia và một nhóm người đang tranh cãi với đám người Vương An.

- Lão gia hỏa kia là ai?

- A, y là Thái Ủy phủ Trường Sử Cảnh Đẳng, có người nói y rất thân thiết với cầu hoạn quan.

Lưu Khám gật đầu, xẹt một tiếng, rút bảo kiếm dắt trên hông Dương Hổ, bước xuống bậc thang. Mọi người nhất thời ngậm miệng lại, liền thấy Lưu Khám đi tới trước mặt Cảnh Đẳng, không chút do dự, lập tức vung kiếm chặt đầu Cảnh Đẳng.

- Lão thất phu, còn dám già mồm?

Lưu Khám quát lớn:

- Mọi người lập tức quay về phủ, nếu có người còn dám cả gan lớn tiếng, giết không luận tội!

Máu tươi, chảy xuôi dưới mặt đất.

Vương An liên tục ho khan, nhưng không kiềm chế được niềm vui trong lòng, liên tục vỗ tay cười lớn.

- Tiễn Vương tiến sĩ trở về nghỉ ngơi. . .

Lưu Khám nói một câu với hai gã thanh niên đỡ Vương An, sau đó nói với Vương An:

- Lão tiến sĩ, không phải Lưu mỗ không báo đáp, mà lúc này thời gian có hạn, khi có thời gian, sẽ báo đáp hết thảy. . . Hôm nay, mong lão tiến sĩ trở về nghỉ ngơi, đợi tới khi ổn định tình thế, Lưu mỗ sẽ đến bái kiến.

Vương An chấp tay, sau đó dưới sự nâng đỡ của hai thanh niên, chậm rãi rời đi.

Hắn giẫm lên máu của Cảnh Đẳng, làm vang lên tiếng kêu bẹp bẹp khiến kẻ khác nghe thấy mà ớn lạnh.

- Lý Tất, người dẫn người đi vào Cảnh gia, tra rõ chứng cứ phạm tội.

Ánh mắt Lưu Khám như dao sắc đảo qua đám người dưới bậc thang, khiến bọn họ lập tức hít sâu một ngụm khí, khom người thoái lui.

- Dương tướng quân, chúng ta tiến đến Hàm Dương cung!

Lưu Khám và Dương Hổ leo lên Binh xa, dưới sự điều khiển của Dương Hổ tiến về phía trước.

Đại đội nhân mã theo sát phía sau. Trước cửa phủ Thừa Tướng, Lưu Tín cầm Lang Nha Bổng đập mạnh lên mặt đất, hơn mười tráng hán lập tức chạy tới phong tỏa cửa lớn phủ Thừa Tướng.

- Quân Hầu, vừa nãy ta hỏi gia nô phủ Thừa Tướng, nghe bọn chúng nói, năm ngày trước, Triệu Cao đã phái người đi tới Hà Tây.

Dương Hổ vừa điều khiển xe, vừa hạ giọng nói.

- Vậy sao?

- Dựa theo lộ trình đi, lúc này Trung Ủy Quân e là đang trên đường quay về Hàm Dương.

Trong lòng Lưu Khám khẽ bồi hồi:

- Dương tướng quân, ý của người là. . .

- Trung Ủy Quân đóng quân ở đầu nguồn, cách Hàm Dương khoảng ba ngày đường. Nếu như sứ giả lên đường từ năm ngày trước, như vậy khoảng hai ngày nữa Trung Ủy Quân sẽ đến thành Hàm Dương. Chắc chắn Trung Ủy Quân trở về là một trong những nguyên nhân để Triệu Cao dám động thủ đối với Bệ hạ.

Lưu Khám nhẹ giọng hỏi:

- Trung Ủy Quân, chẳng phải rất trung thành với Bệ hạ sao?

- Đó là Tây Thù Trung Ủy!

Dương Hổ trả lời:

- Trung Ủy Quân hôm nay đã được đổi mới khi Bệ hạ đăng cơ, mà Trung Ủy Quân Ủy chính là đệ đệ của cầu hoạn quan.

Ngụ ý: Trung Ủy Quân này không phải Trung Ủy Quân của Tần Vương nữa rồi.

Sau khi Lưu Khảm nghe xong lời này, trong lòng đã có thể khai thông. . .

Quân Tần ở Phách Thượng có hơn vạn người, nhưng vì canh giữ mấy vạn hàng binh quân Sở, cho nên không thể gọi đến.

Không biết binh mã Ba Thục và binh mã Trung Hộ Quân của Lữ Thích Chi đã tới đâu rồi, nếu như bọn họ có thể chạy tới đúng lúc thì thật tốt. . .

Đang suy nghĩ, Binh xa đã đến trước cửa cung Hàm Dương.

Đây cũng là lần đầu tiên Lưu Khảm đến nơi này, vì thế khi đứng ngoài cửa cung, không khỏi bị khí thế nghiêm trang hù dọa!

15 năm trước, Thủy Hoàng Đế từng đi vào cửa lớn cung điện, chính thức trở thành Hoàng Đế thiên cổ!

10 năm trước, Cao Tiệp Ly ôm đồng trục đi vào Hàm Dương cung ám sát Tần Thủy Hoàng. Quả thực bên trong tòa cung điện này xảy ra rất nhiều chuyện tình? Thông qua phim ảnh, ký ức kiếp trước của Lưu Khảm có ấn tượng rất sâu sắc về tòa cung điện này!

Nhưng lúc này. . . Tòa cung điện nguy nga tráng lệ, khí thế hùng trong ánh hoàng hôn, lộ ra dáng vẻ già nua hiển hiện trước mắt.

Lưu Khảm đi lên phía trước, vượt vượt bức tường thành màu đen, trong lòng vô cùng cảm khái.

- Quân Hâu, một canh giờ trước cầu hoạn quan từ một chỗ khác đi vào trong cung!

Ngay khi Lưu Khảm đang suy tư, Dương Hổ đã hỏi rõ tình hình.

- Y đi đâu? Chúng ta lúc này sẽ tới đó!

Dương Hổ lên tiếng đáp ứng, dẫn theo Lưu Khảm vội vàng đi vào cửa lớn Hàm Dương cung. Đoàn người đi vào sâu trong cung, sau khi lòng vòng một hồi, cuối cùng đi tới cửa cung điện.

Cửa cung điện mở rộng.

Ngoài cửa còn có thi thể mười mấy gã nội thị và vệ binh nằm ngổn ngang.

- Đây là nơi Bệ hạ cúng tế Tiên Vương!

Dương Hổ vừa nói vừa dẫn Lưu Khảm đi vào.

Trong đại điện tối đen như mực, có hơn mười ly đèn lóe sáng.

Dưới một tòa tể đàn, xuất hiện một cánh cửa ngăm tối đen như mực, có lẽ chính là lối vào mật đạo.

- Không ngờ, Tiên đế sắp xếp cửa mật đạo ở nơi này?

Dương Hổ nhìn cảnh cửa mật đạo, không khỏi lẩm bẫm. Đột nhiên, y xoay người nói với Lưu Khảm:

- Quân Hâu, ta dẫn ngài tiến vào mật đạo, đuổi theo cầu hoạn quan.

Thế nhưng Lưu Khảm lại ngăn cản y!

- Cầu hoạn quan không đáng lo lắng, việc cấp bách chính là ổn định thế cục Hàm Dương.

Nếu như cầu hoạn quan hội hợp với Trung Úy Quân, tuyệt đối không từ bỏ ý đồ. . . Nếu như y không thể hội hợp với Trung Úy Quân, cũng khó làm được việc gì.

Ngược lại, e là trong thành Hàm Dương, có một số người sẽ không ngồi yên.

Dương tướng quân, người lập tức niêm phong Hàm Dương cung, người và ta dẫn binh dò xét Hàm Dương, từ giờ trở đi, thực thi chính sách cấm đi lại vào ban đêm.

Chậm nhất, đến ngày mai, tất cả sẽ có kết quả. . .

Vừa nói chuyện, Lưu Khảm cất bước rời khỏi cửa lớn cung điện, đứng trên bậc thang, nhìn Hàm Dương cung nguy nga tráng lệ, đột nhiên nói:

- Dương tướng quân, " Sơn vũ dục lai, phong mẫn lâu "!

Gió thu hiu quạnh lùa vào Hàm Dương cung, khiến Thương Long kỳ đón ánh hoàng hôn tung bay phấp phới trên tường thành. . .

211. Chương 533 - 538

Chương 533: Hội sư Quan Trung (22)

Nghiêu Quan, phía tây Võ Quan

Trước có dãy núi Hiếu, sau dựa vào núi Quy, là vùng đất hiểm yếu của Quan Trung và Nam Dương, đồng thời cũng là lá chắn kiên cố phía nam Hàm Dương.

Trước kia, khi Lưu Bang đánh chiếm Võ Quan đã giao quyền chỉ huy đại quân cho Trương Lương.

Trương Lương cũng không lập tức triển khai công kích đối với Hiếu Quan, mà phái Lô Oản đi dò xét tình hình. Thủ Tướng Hiếu Quan chính là thân tín của Triệu Cao, nhưng cũng là một kẻ cực kỳ tham tiền. Lô Oản dùng số tiền lớn mua chuộc Thủ Tướng Nghiêu Quan, không mất một binh một tốt chiếm được Hiếu Quan.

Sau khi Lưu Bang chiếm được Hiếu Quan, mới xem như chính thức mở được cửa ngõ Quan Trung.

Sau đó Triệu Ngải lĩnh binh công kích, Trương Lương dựa vào Hiếu Quan liên tục ác chiến với Triệu Ngải, cuối cùng Triệu Ngải phải lui về Phách Thượng.

Trên lịch sử, phá được Hiếu Quan cũng nhờ Trương Lương một lần trực tiếp chỉ huy tác chiến. Nhưng khác nhau chính là, lần này vẫn là Trương Lương chỉ huy tác chiến, còn người đứng ra mua chuộc Ly Thương trấn giữ Hiếu Quan lại là Lô Oản, cũng nhờ vậy Ly Thương liền trở thành vây cánh của Lưu Bang.

Có người trấn thủ Hiếu Quan, cũng là nguyên nhân vì sao Lưu Bang sau khi đại bại vẫn có thể vui vẻ.

Nhưng y vạn lần không ngờ, Ly Thương lại bị người sử dụng kế điệu hổ ly sơn, rút khỏi Hiếu Quan. Nói cách khác, con đường để Lưu Bang lui về Nam Dương đã bị đóng. Lưu Bang làm sao có thể không nóng vội đây? Nhưng y rất biết dùng người, biết lúc này trách cứ Ly Thương cũng không phải chuyện tốt. Cũng biết quân đội của chính mình người kiệt sức, ngựa hết hơi, nếu như Ly Thương binh hùng tướng mạnh trở mặt, thật sự rất không ổn. . .

Cho nên, Lưu Bang nhẹ nhàng trấn an Ly Thương, đồng thời phái Chu Bật và Ly Thương cùng lúc xuất kích, chuẩn bị đoạt lại Hiếu Quan.

- Võ An Hầu, kỵ binh quân Đường xuất kích chiếm đóng Hiếu Quan thực sự không quá nhiều. . . Trước khi bọn chúng đứng vững gót chân, hãy khơi động tinh thần đánh chiếm.

Trương Lương hiền kẻ nói:

- Theo Lương suy đoán, quân Đường xuất kích Phách Thượng, tuy khí thế mãnh liệt nhưng binh mã không đông. Sau khi chiến đấu kết thúc, hẳn còn phải chỉnh đốn một hồi, sau đó mới có thể phái binh truy kích. Cứ như vậy, ít nhất phải mất nửa ngày mới đuổi kịp chúng ta. . . Lương nguyện dẫn một đạo nhân mã, dựa vào núi Quy ngăn cản truy binh, giúp Võ An Hầu kéo dài thêm nửa ngày.

Trong vòng một ngày Võ An Hầu phải phá được Hiếu Quan, bằng không chúng ta sẽ bị quân Tần trước sau giáp công.

Lưu Bang nhìn Trương Lương một chút, sau đó mạnh mẽ gật đầu.

- Tử Phòng, ta giao cho ngươi năm nghìn binh mã. Có thể chống đỡ thì chống, không được thì rút lui. Còn ân oán giữa ta và Lưu gia tử không liên quan tới ngươi. Nếu như không làm gì khác được, Tử Phòng nghìn vạn lần không được hành động nỗ mẫn.

Trương Lương trên ngựa, chấp tay vái chào.

- Võ An Hầu, Lương đi đây!

Trương Lương mang theo binh mã, còn Chu Hà nhìn bóng dáng Trương Lương từ từ đi về phía xa, y thấp giọng hỏi:

- Bái công, chẳng may Trương Lương. . .

Lưu Bang phẩy tay ngăn lại:

- Lão Chu, người đừng lo lắng, Tử Phòng không phải người như vậy. Nếu y muốn đi, có rất nhiều cơ hội rời đi, nhưng y vẫn theo ta. Người này thực sự rất nặng tình nặng nghĩa.

Nói xong, Lưu Bang chỉ huy nhân mã tăng tốc hành động, chạy nhanh về phía Hiếu Quan.

Dựa theo suy tính của Lưu Bang, khi Ly Thương và Chu Bột đến Hiếu Quan sẽ công kích mãnh liệt. Còn binh mã dưới trướng y, sau khi nghỉ ngơi lấy sức trong thời gian ngắn, sẽ đầu nhập chiến đấu. Trước khi trời sáng, phải bằng mọi giá phá tan Hiếu Quan.

Thế nhưng, Lưu Bang nghĩ sai rồi!

Ly Thương và Chu Bột sau khi bày xong trận thế dưới thành Hiếu Quan lại không có bất cứ hành động gì.

Lúc này đã qua giờ hội, nhiệt độ cũng giảm xuống rất nhiều.

Một cổ gió thu thổi vào khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương. Mà rất nhiều binh sĩ ăn mặc trang phục mùa hè, trong gió lạnh không khỏi run mình.

- Vì sao không công thành?

Lưu Bang giận tím mắt, đánh xe vọt tới trước trận.

Trên mặt Chu Bột nhếch lên tia cười khổ, dùng ngón tay chỉ về phía đầu tường thành Hiếu Quan:

- Bái công, người xem trên thành!

Lưu Bang ngẩng đầu nhìn, liền thấy trên đầu thành Hiếu Quan đèn đuốc sáng trưng. Có một nữ nhân gần bốn mươi, sắc mặt tiêu tụy ôm một bé gái mới sinh.

Ngồi trên lỗ châu mai bên cạnh nàng, là hai tiểu nam hài.

Một đứa tên là Lưu Trường, một đứa tên là Lưu Hữ, hóa ra đây chính là hai nhi tử của Lưu Bang.

- Hả?

Lưu Bang hô lớn một tiếng, sắc mặt trở nên xám xịt.

Chu Bột nói:

- Bái công, chỉ cần chúng ta khê động thủ, tiểu thư công tử và phu nhân trên thành sẽ gặp nguy hiểm.

Ly Thương ở bên cạnh nói:

- Bái công, nên làm thế nào cho phải?

- Là ai thống lĩnh quân đội?

Chu Bột cười khổ:

- Bái công, người thống lĩnh binh mã chính là đồng hương của chúng ta trước kia, bằng hữu của Lưu gia tử

- Đường Lệ.

Đường Lệ!

Hai gò má Lưu Bang giật giật.

Trước kia ta phải lưu lạc chính vì tên khốn Đường Lệ này?

Nghĩ tới đây, Lưu Bang nhún chân đạp mạnh lên xe ngựa, sau đó điều khiển xe chạy về phía trước, ra hiệu cho Ly Thương và Chu Bột không cần đuổi theo.

- Quân sĩ trên thành, hãy nói với chủ soái các người rằng, Lưu Quý muốn nói chuyện với Đường thúc.

Đường thúc có ý là Đường đệ đệ, không phải nói Lưu Bang tỏ ra đáng thương gọi Đường Lệ là thúc thúc.

Tư thế này, có thể nói là quá nhún mình. Trên tường thành trầm mặc hồi lâu, rồi đột nhiên vang lên tiếng giáp trụ kêu, tiếp đến phía dưới cờ lớn xuất hiện một người.

Dưới ánh lửa, chính là một người khoảng chừng ba mươi tuổi, mặt trắng râu đen, tướng mạo thanh tú.

- Lưu Quý huynh, từ biệt mười năm, vẫn khỏe chứ?

Đường Lệ chấp tay nói:

- Nhưng không biết huynh dẫn binh đến Hiểu Quan, là có gì muốn chỉ giáo?

Chỉ giáo, ta chỉ giáo cái đầu nhà ngươi!

Trong lòng Lưu Bang vô ý chửi lớn mười tám đời tổ tông Đường Lệ mấy lần, nhưng trên mặt vẫn hiện lên dáng tươi cười rất ôn nhu.

- Ta đây xin Đường thúc để ột con đường sống.

Đường Lệ không mở miệng, mà chỉ nghe thấy thanh âm của Lưu Hữu trên lỗ châu mai sợ hãi khóc lớn:

- Cha, cứu con; cha cứu con!

Y vừa khóc, bé gái trong lòng Võ Cơ cũng khóc theo. Lưu Trường bên ngoài biểu hiện bộ dáng rất kiên cường, nhưng tỉ mỉ nhìn lại, cũng thấy y vô cùng sợ hãi. Dù sao thân thể bị treo trên độ cao bốn trượng, từ trên thành nhìn xuống, khắp nơi đều là chông sắt, còn có sừng hươu cự mã, bụi gai rậm rạp. Lá gan Lưu Trường thực ra không nhỏ, nhưng mới chỉ bảy tuổi, sao lại không sợ cho được?

Còn Võ Cơ vẫn ôm bé gái nhỏ mới sinh, lẳng lặng không nói gì.

Sắc mặt Lưu Bang trở nên rất khó coi. . .

Cuộc đời này chỉ y uy hiếp người khác, chưa bao giờ bị người uy hiếp. Đường Lệ này giả bộ hồ đồ, thực sự đáng trách, thực sự đáng trách!

- Đường thúc, chúng ta tốt xấu gì cũng là đồng hương, trước kia dù ta chưa từng nâng cốc trò chuyện với Đường thúc, nhưng suy cho cùng, cũng chưa bao giờ đắc tội với Đường thúc.

Xin trả thê tử cho ta, để cho ta một con đường sống, Lưu Quý ta sẽ ghi nhớ trong lòng.

Bộ dạng Lưu Bang lúc này đáng thương tới cực điểm.

Vừa nói, y vừa đi xuống Binh xa, quỳ trên mặt đất, chấp tay cầu xin Đường Lệ.

Vậy mà sắc mặt Đường Lệ lại biến đổi:

- Lưu Quý huynh, nữ tử và trẻ nhỏ trên thành là thê tử của Sở tặc Lưu Bang, sao có thể là thê tử của huynh?

Khi Lưu Bang tại huyện Bái có tên là Lưu Quý.

Cái tên " Bang " này thực sự được đổi khi y lánh nạn tại huyện Trần.

Lưu Bang cười khổ nói:

- Đường thúc, người cần gì phải như vậy? Lưu Bang chính là Lưu Quý, Lưu Quý chính là Lưu Bang, người biết rõ rồi còn hỏi?

- Đã như vậy, những đứa nhỏ này không thể sống rồi!

Đường Lệ cười lạnh một tiếng:

- Lệ phụng mệnh Đường Vương trấn thủ Hiểu Quan. Nếu không có thủ dụ của Đường Vương, bất cứ kẻ nào cũng không thể qua nơi này tranh giành thiên hạ. Huynh và Đường Vương xem như anh em đồng hao, sao không cầu xin Đường Vương một đạo thủ dụ? Như vậy, tiểu đệ cũng dễ ăn nói. . .Không biết ý huynh thế nào?

Lưu Bang đứng lên hô lớn:

- Đường Lệ, người thực sự tuyệt tình, không có chút tình nghĩa đồng hương?
- Ta tuyệt tình?

Đường Lệ mắng:

- Người vốn là tên vô lại tại huyện Bái, may mắn lấy được Lữ tiểu thư làm vợ, nhưng người không biết quý trọng, ngược lại vứt bỏ Lữ tiểu thư, một mình hưởng khoái lạc bên ngoài. Lữ tiểu thư vì người phải chịu biết bao khổ cực? Sau cùng lại chết trong tay nghiệt tử của người. Lưu quý, luận về công, người là loạn thần tặc tử, là hạng người vô tình vô nghĩa vô đức vô năng. Đường Lệ tuy bắt tài nhưng cũng quang minh lỗi lạc, đâu có thể làm bạn với đám vô lại các người. Khôn ngoan, mau khoanh tay chịu trói, bằng không Đường Vương tới, người sẽ chết không còn chỗ chôn.

Lời nói này, xem như đã hoàn toàn trở mặt.

Lưu Bang giận tím mắt, chỉ tay về phía Đường Lệ quát mắng:

- Tên đầu phụ thói nhà người, dám sỉ nhục ta?
- Lưu quý, ta ngưỡng mộ ngài là anh hùng, làm bạn với ngài, ta đã cảm thấy mãn nguyện, không có gì phải hối tiếc!

Vô Cơ vẫn trầm mặc, đột nhiên mở miệng nói:

- Chỉ cần ngài báo thù cho ta, sau này khắc trên bia mộ dòng chữ vợ Lưu Thị, như vậy là đủ rồi. . .

Vừa nói, nàng bỗng nhiên đẩy đám quân sĩ bên cạnh ra, ôm nữ nhi, từ trên đầu tường thành nhảy xuống, thoáng chốc óc vỡ toang.

Lưu Bang mới đầu ngây ngẩn cả người, rồi đột nhiên khóc lớn:

- Phu nhân. . .

Nói Lưu Bang là một kẻ không tim không phổi, tựa hồ không chính xác. Chỉ có điều, y cưới Lữ Trĩ, vốn là trao đổi lợi ích mà thôi.

Vào lúc đó Lưu Bang là tên vô lại, còn Lữ Trĩ là tiểu thư con nhà khá giả, ở chung với nhau thực sự không hợp nhau.

Ngược lại, Vô Cơ rất nặng tình nặng nghĩa với Lưu Bang, khiến Lưu Bang cảm thấy hết sức vui vẻ, thoải mái. . . Tuy không nói gì, nhưng Lưu Bang có tình cảm đối với Vô Cơ, thậm chí còn sâu đậm hơn Lữ Trĩ. Vô Cơ nhảy xuống thành tự vẫn ngay trước mắt, khiến trong đầu Lưu Bang vang lên tiếng ù ù, toàn thân cứng đờ. Không chỉ có Lưu Bang ngây dại, thậm chí ngay cả Đường Lệ cũng không ngờ, Vô Cơ tính tình mạnh mẽ như vậy.

- Đường Lệ, không lấy mạng chó của người, Lưu Mỗ thề không làm người!

Nói xong, y điều khiển xe ngựa, giương cung cài tên bắn một tiễn về phía Đường Lệ.

- Các con, đừng trách cha vô tình, ngày sau ta sẽ bao thù rửa hận cho các con!

Nhân lúc Đường Lệ còn đang thất thần, Lưu Bang " Xoạt xoạt " liên tiếp bắn hai tiễn bắn trúng Lưu Trường và Lưu Hữu.

- Con ta chết, Lưu Bang không luyến tiếc. . . Binh sĩ ba quân, công thành cho ta. . .

Lưu Bang đánh xe phi nhanh, một tay múa bảo kiếm, lớn tiếng hét. Người Sở thô bạo, thấy tình hình này cũng không khỏi bị phấn muốn chết.

Chu Bột và Ly Thương cưỡi bỏ khôi giáp, mình trần mà lên.

- Các huynh đệ chém giết tiễn vào Hiếu Quan, báo thù thay Bái công!

Trên đầu tường thành, Đường Lệ không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh: Chẳng trách A Khâm kiêng kỵ người như vậy. . .Lưu Quý, quả nhiên người không phải người thường.

Chỉ dựa vào phân tử đoạn độc ác và sự tháo vát của người. . .Hôm nay nếu như không lưu người lại dưới chân thành Hiếu Quan, ngày sau sẽ thành họa lớn!

Chương 534: Hội sư Quan Trung (23)

Tục ngữ có câu: Hổ dữ không ăn thịt con!

Con cạp dù hung ác cũng không ăn tươi nuốt sống con của chính mình. Người đời thường nói dã thú hung mãnh, nhưng không ngờ, người này mới là động vật tàn nhẫn nhất.

Sắc mặt Đường Lệ trở nên rất khó coi.

Y chiếm được Hiếu Quan, nhưng binh lực trong tay chỉ có hai nghìn mà thôi, nếu muốn chống đối đám người Sở phản công, hiển nhiên không có khả năng.

Mới đầu, y không muốn giết chết mẫu tử Vô Cơ, chỉ muốn mượn bốn mẹ con Vô Cơ kéo dài thêm chút thời gian mà thôi.

Nào ngờ, Vô Cơ là nữ tử sinh ra trong gia đình thuần nông, lại có tính cách mạnh mẽ như vậy.

Nàng yêu thương Lưu Bang, có thể nói đã đạt tới cực hạn rồi. Vì Lưu Bang, Vô Cơ đã sớm chuẩn bị đón nhận cái chết, khiến cho Đường Lệ có chút hững hờ. Về phần Lưu Bang. . .Đường Lệ đương nhiên biết, đó là một tên bạc tình phụ nghĩa, nhưng không ngờ y hung ác tới mức độ như vậy.

Người Sở chứng kiến bốn người nhà Lưu Bang trong nháy mắt mất mạng, trong lòng tràn đầy căm phẫn.

Trong mắt quân Sở, Lưu Bang bắn chết nhi tử, chỉ vì muốn tìm con đường sống ọi người, đó là trọng tình hiệp nghĩa.

Cho nên khi Lưu Bang hạ lệnh công kích, lấy Ly Thương và Chu Bật dẫn đầu, tất cả mọi người đều thét lớn, giống như mãnh thú tiến về phía Hiếu Quan.

Vì bại trận mà chạy, cho nên trong tay Lưu Bang không có nhiều khí giới công thành.

Phần lớn đều là khí giới thô sơ tạm thời dựng lên. Nhưng cũng không gây trở ngại cho binh sĩ quân Sở đánh về phía Hiếu Quan.

Đường Lệ giờ trường đao lên, chém xuống hư không.

- Bắn cung!

Trong nháy mắt, tiễn trên đầu tường thành Hiếu Quan bắn xuống như mưa.

Nghiêu Quan là cửa quan, vì thế trong kho phủ không thiếu quân giới và đồ quân nhu. Khi Lưu Bang chiếm đánh Phách Thượng, mang đi một lượng lớn, nhưng trước đó vẫn lưu lại không ít trong kho phủ. Trên đầu tường thành, từng mũi lợi tiễn sắc bén mang theo âm thanh " Vèo vèo " bắn về phía quân Sở. Những mũi tiễn sắc bén, xuyên qua giáp trụ sĩ tốt quân Sở, cắm vào thân thể các sĩ tốt, khiến máu thịt bắn tung tóe. Nhưng máu thịt bắn ra, không làm quân Sở sợ hãi, ngược lại càng khiến quân Sở trở lên hung mãnh.

- Ném đá!

Đường Lệ trên cửa thành, lớn tiếng ra lệnh.

Theo âm thanh cọt kẹt vang lên, đá vụn như mưa bay khỏi tường thành Hiếu Quan.

Tảng đá nặng nề nện trên thân thể quân Sở, làm áo thịt đan xen lẫn vào nhau. . .

Đợt tấn công này kết thúc, lại có đợt tấn công khác được khởi xướng!

Vừa mới bắt đầu, chỉ là quân đội sở thuộc của Ly Thương chiến đấu, nhưng sau đó, quân Sở bại trận từ Phách Thủy rút lui tới đây cũng tham gia chiến đấu.

Chiến sự song phương hiện ra tình thế giằng co.

Đường Lệ dựa vào thành Hiểu Quan tường thành cao dày, quân giới sung túc liền mang ngăn cản quân Sở. Còn quân Sở dựa vào số đông, liên tục tiến hành công kích. Từ giờ tý đến giờ dần, vên vện chỉ hai canh giờ, thì thể đã rơi rải rác khắp chân thành Hiểu Quan.

Lưu Bang đứng trên chiến xa, sắc mặt không chút thay đổi.

Chu Hà nói:

- Bái công, cứ chiến đấu như vậy, binh mã của chúng ta sẽ tổn hại hết!

Lưu Bang nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu không thể công phá Hiểu Quan, thì bảo lưu lại những binh mã này, có thể làm được gì?

Binh mã trong tay Đường Lệ không có nhiều, ta không tin, ta dựa vào binh lực gấp mười lần ngày đêm công kích mà không thể phá được cửa thành Hiểu Quan!

Chu Bột, tiếp tục công kích cho ta!

Vừa mới bị bắn rơi, Chu Bột vẫn còn đang thở hổn hển, nhưng nghe được mệnh lệnh của Lưu Bang, y không nói nhiều lời, liền vung kiếm la lớn:

- Các huynh đệ, trước rạng sáng nếu như không thể công phá Hiểu Quan, tất cả mọi người đều phải chết . . . Bái Công vì mọi người có thể từ bỏ người thân, các người sao có thể buông lỏng?

Sở tuy có ba hang, diệt Tần nhất định là Sở, nhưng lúc này chỉ có một Hiểu Quan, các huynh đệ xông lên cho ta!

Hơn mười chiếc thang mây đơn sơ, di động hướng về phía Hiểu Quan. Đá lớn trong thành không ngừng ném xuống sĩ tốt khiêng thang mây, thế nhưng quân Sở đã điền rồi!

Không chỉ có quân Sở điền, mà toàn bộ quân thực trong thành Hiểu Quan cũng đã điền rồi.

Hai nghìn binh mã, thương vong đã gần hai phần.

Quân đội phía sau phần lớn đều là người xuất thân miền núi, sao có thể hiểu được đạo lý thấy chết không lùi? Trụ vững đến bây giờ, đã là thành tích khó lường rồi. Nếu không có Đường Lệ khéo léo khích lệ, những người này đã sớm bại lui.

Trên người Đường Lệ khoác Hủy Bì Nhuyễn giáp, đã không còn vẻ nho nhã như trước.

Thiết kiếm trong tay giờ đã gãy thành ba mảnh, hai người y và Kỷ Tín thay phiên nhau chỉ huy, từ giờ tý đến bây giờ đánh chết gần một nghìn quân Sở.

Một bên muốn tử thủ Hiểu Quan; một bên muốn chém giết mở một con đường sống. . .

Song phương không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng quyết chiến.

Đường Lệ sử dụng toàn thân võ nghệ, dưới chân đạp máu tươi, trên mặt dính máu khô, chạy qua chạy lại giống như hổ điên.

Sau một hồi, thang mây dựng lên trên tường thành!

Chu Bột ngậm thiết kiếm trong miệng, một tay cầm viên thuấn, một tay vúi vào cạnh tường thành, cuối cùng cũng xông lên đầu tường thành.

Vừa vặn nhìn thấy Đường Lệ chạy tới trước mặt, y hét lớn một tiếng, vung kiếm xông lên.

- Đường Lệ, để mạng lại!

Luận về võ nghệ, Đường Lệ thực sự không phải đối thủ của Chu Bột. Tuy rằng Chu Bột nhiều tuổi, không còn lợi hại như trước kia, nhưng so với thư sinh như Đường Lệ mà nói, quả thực không biết lợi hại hơn bao nhiêu lần. Biết rõ chính mình không phải đối thủ của Chu Bột, nhưng Đường Lệ lại không bỏ chạy, hơn nữa cũng không thể chạy. Bên cạnh có không biết bao nhiêu sĩ tốt đang nhìn chính mình, Đường Lệ biết, nếu chính mình có ý bỏ chạy, tất nhiên sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí quân tốt.

Lúc này, y không chỉ là một thống soái, mà còn là một chiến sĩ!

Kết quả là, Đường Lệ không nói nhiều lời, liền rút kiếm xông tiến lên đón đỡ. Hai người vừa giao thủ, lập tức phân rõ cao thấp. Chỉ ba bốn hiệp, kiếm trong tay Đường Lệ đã bị Chu Bội đánh bay. Liền thấy Chu Bội thuận thế tiến lên một bước, đá vào hậu tâm Đường Lệ.

Đường Lệ lảo đảo lui về phía sau vài bước, đặt mông ngồi trong vũng máu, trong miệng cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Vào lúc này Đường Lệ lại không hề lùi bước, hô lớn một tiếng, từ cổ thi thể bên cạnh lấy một thanh trường mâu, giẫm chân tại chỗ, đâm về phía trước một đâm.

Đường Lệ đâm một đâm này, lại rất đúng chiêu thức.

Phải biết rằng, hơn mười năm trước, khi huyết chiến tại đại trạch Chiêu Dương, y từng theo Lưu Khám học thuật đâm lê.

Chương 535: Hội sư Quan Trung (24)

- Tả đột thứ!

Trường mâu ngăn chặn thiết kiếm của Chu Bội, thuận thế quăng một quăng hung hăng đánh về phía ngực Chu Bội.

Chu Bội lại càng hoảng sợ, vội vàng tránh né, thuận thế văng viên thuẫn chắn trường mâu của Đường Lệ, rồi đột nhiên vung thiết kiếm chém xuống.

Cái này gọi là Tát Thủ kiếm!

Vốn là chiêu thức người trong giang hồ hay dùng, Chu Bội học được từ Chu Cú Tiễn.

Đường Lệ bị thiết kiếm đánh trúng, miệng thốt lên tiếng kêu đau đớn, trường mâu tuột tay rơi xuống đất. Chu Bội nhân cơ hội này, xoay người chụp lấy một tên binh sĩ Ba Thục, đoạt cướp một thanh trường đao, xông về phía Đường Lệ.

- Kinh Man, dám đả thương quân sư nhà ta!

Trong góc thành lâu, có một người vọt tới, chính là Kỷ Tín.

Y nâng cung cứng trong tay lên, còn cách Chu Bội khoảng trăm bước, liền thả dây cung bắn chuẩn về phía một tên Chu Bội.

Lợi tiễn mang theo lực đạo cực mạnh, cắm trung vai Chu Bội. Lực lượng cực lớn khiến y lui về phía sau hai bước, mà Đường Lệ lúc này giống như phát điên, nhổ bảo kiếm trên mình, tiến lên ôm lấy hai chân Chu Bội, rống lớn một tiếng.

- Đi xuống cho ta!

Chu Bội a một tiếng kinh hãi, rốt cuộc bị Đường Lệ quăng xuống phía dưới tường thành.

Bịch một tiếng. . .

Nếu như không có bốn năm cổ thi thể phía dưới, lần này đã đủ để Chu Bội mất mạng. Chu Bội lúc này một chân bị gãy, miệng phun máu tươi. Mười mấy tên sĩ tốt quân Sở điên cuồng trùng kích tới, vác Chu Bội trên lưng chạy trở về, cuối cùng cũng giúp y thoát khỏi hiểm địa.

Lưu Bang dưới thành quan chiến, thấy Chu Bội xông lên tường thành, liên tục trầm trồ khen ngợi.

Cũng không ngờ, thoáng chốc Chu Bội đã từ trên tường thành ngã xuống. . .Giống như Chu Bội, những sĩ tốt quân Sở xông lên đầu tường thành Hiếu Quan rất nhanh bị Kỷ Tín dẫn theo binh mã đánh xuống. Trong lòng Lưu Bang lúc này lại cảm thấy rất bất ổn, rất lo lắng.

Chu Bội được công trở về, y liền vội vàng chạy qua.

- Lão Chu, người sao không?

- Bái công. . .Người trên thành Hiếu Quan, mẹ kiếp, đều điên cả rồi. . .Ngay cả Đường thúc tử cũng liều mạng chiến đấu, chúng ta có lẽ phải đổi đấu pháp!

- Đổi đấu pháp?

- Quân số bọn họ không nhiều, hôm nay chính là dựa vào một cổ huyết khí chiến đấu. Chúng ta lấy cứng đối cứng, không chỉ tổn thương thảm hại, mà kết quả cũng không tốt. Trời sáng, hãy để các huynh đệ nghỉ ngơi ăn chút gì đó, rồi hãy công kích. Thứ nhất có thể ổn định chút tâm tình, thứ hai, cũng có thể làm giảm sĩ khí quân trấn thủ Hiếu Quan.

Lưu Bang thấy Chu Bột nói có điểm khó khăn, cũng biết y trọng thương khá nặng.

Chu Bột thụ thương, đối với quân Sở mà nói, chẳng khác gì một sự đả kích thật lớn. Có lẽ phải làm theo như lời Chu Bột nói, cần chút thời gian ổn định rồi!

- Thu binh!

Lưu Bang nhìn đại kỳ trên đầu tường thành Hiếu Quan, nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh.

Lúc này trời đã tảng sáng. . .

Trước mắt sắp tới giờ mao, giao phong tại Hiếu Quan liên tục ba canh giờ, rốt cuộc đã dừng lại.

Nhưng ai cũng biết, đây là sự yên ả trước bão tố đã định.

Lưu Bang quyết không thể khoan tay chịu chết dưới thành Hiếu Quan, còn Đường Lệ tuyệt không bỏ cái thông đạo này, để Lưu Bang thuận lợi bỏ chạy.

Gió sáng sớm mang theo hơi lạnh hiu quạnh, còn pha lẫn mùi máu tươi nồng đậm.

Nửa người Đường Lệ ướt đầm. . .Chỉ có điều không phải bị mồ hôi thấm ướt, mà là máu tươi. Y ngồi xuống dựa vào tường thành lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt không có tia máu tươi, thậm chí còn lộ ra một màu xanh nhạt. Hít sâu một hơi, y kéo vạt áo xuống, quần quanh trước ngực.

- Quân sư, ngài. . .

Kỷ Tín tiến lên, nhẹ nhàng hỏi.

Đường Lệ cười:

- Không sao, chỉ bị chém vào vai mà thôi.

Ta đã băng bó qua. . .Kỷ Tín, người đừng lo lắng, ta biết rõ thương thế của ta, đừng quên ta từng theo Đường Vương học qua cách sơ cứu.

Tuy sắc mặt Đường Lệ thoát nhìn xanh xao đáng sợ, nhưng y chậm rãi nói, khiến Kỷ Tín thở phào một hơi.

- Chúng ta còn bao nhiêu người?

- Chết ba trăm người, thương sáu trăm người. . .Trong đó còn có hai trăm người sợ hãi, không thể tái chiến.

Kỷ Tín nói:

- Quân sư, tình hình khẩn cấp, các huynh đều rõ. Lúc này. . .Tất cả mọi người dường như không thể trụ vững được nữa!

- Ha ha, Lưu Quý tức chiến, không phải có chủ định đánh?

Đường Lệ nói:

- Kỷ Tín, để mọi người hát. . .Hát bài Nam Nhi Tòng Quân Ca. . .Trước kia Đường Vương dùng ca khúc này, đã có thể dùng ba ngày đi được lộ trình năm ngày đường. Hôm nay tất cả mọi người có chút mệt mỏi rồi. Có lẽ hát ca khúc này có thể tăng cường sĩ khí.

Nam Nhi Tòng Quân Ca, là ca khúc tám năm trước Lưu Khâm hát khi đi tham chiến tại Hà Nam.

Chỉ có điều Đường Lệ vẫn luôn cho rằng, âm luật trong bài ca của Lưu Khâm chưa chuẩn, có rất nhiều điểm lệch lạc. Nhưng Lưu Khâm cười nói, vốn là đây là một bài dân ca, không cần quá nhiều quy củ? Hát thế nào cũng được, dù sao chỉ cần hát để khơi dậy khí thế là đủ rồi.

Ngoài miệng tuy không tán thành, nhưng Đường Lệ tại quận Thục, từng truyền ca khúc này vào trong quân, trở thành bài Ba Thục Quân Ca.

Kỷ Tín gật đầu, đứng dậy, kêu gọi thân binh, phân phó các sĩ tốt, bắt đầu hát.

Tiếng ca mới đầu rất nhỏ, nhưng dần dần hội tụ cùng một chỗ, vang vọng tới tận chân trời. . .

- Kỷ Tín, nếu như ta chết trận, người hãy thống lĩnh binh mã.

- Quân sư. . .

- Người hãy nghe ta nói, Đường Vương chắc chắn sẽ phái binh tiếp viện, nhưng rốt cuộc lúc nào tới, ta cũng không thể xác định. Trước kia, ta và Đường Vương tại huyện Bái thường xuyên nói giỡn. Đường Vương từng nói: Đại tướng phu dùng da ngựa bọc thân, lấy rơm làm chiếu. Ngẫm đi ngẫm lại, chiến tranh nào không có người chết? Ý của ta chính là, chẳng may ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người phải thay ta thống lĩnh binh mã, gắng sức chờ Đường Vương đến; nếu như người chết trận, cũng chỉ định cho người nào đó chỉ huy. . .Về phần có thể trụ vững đến khi nào, hãy phó thác cho trời. . .

Đường Lệ nói gián đoạn không được liền mạch.

Sau khi Kỷ Tín tỉ mỉ nghe xong, liền gật đầu thật mạnh.

- Đỡ ta đứng dậy!

Đường Lệ vừa nói, vừa đưa tay cho Kỷ Tín.

Y chậm rãi đứng lên, vừa muốn cất bước đi. . .Lại nghe có tiếng trống trận ù ù từ dưới chân thành truyền đến, theo đó là thanh âm gào thét quanh quẩn vang vọng tận trời. Thanh âm của hơn vạn quân Sở, đã áp chế hoàn toàn tiếng ca trên tường thành. Ban đầu, Lưu Bang vốn muốn chờ quân sĩ trấn thủ Hiếu Quan giảm bớt sĩ khí, nhưng khi nghe bài Nam Nhi Tòng Quân Ca, y lập tức ngừng nghỉ ngơi, hạ lệnh toàn quân phát động tiến công thành Hiếu Quan!

- Mau nhìn, chính là Đối Lâu!

Kỷ Tín nghe vậy liền ngẩng ngẩng người, vội vã chạy tới lỗ châu mai, nhìn ra phía bên ngoài.

Đối Lâu là tên một loại xe được bọc thép dùng để công thành. . .Nói chung, Đối Lâu thường có năm tầng, tầng năm dùng tháp công thành, phía dưới lắp bánh xe, dựa vào lực đẩy của sĩ tốt mà đi. Còn bốn tầng khác, có binh sĩ, có thể dựa vào độ cao của Đối Lâu, áp chế cung thủ trong thành.

Chỉ có điều Đối Lâu của Lưu Bang, rõ ràng rất giản dị, lúc này tạm thời dựng lên.

Vì thế Đối Lâu của Lưu Bang vẫn vẫn có ba tầng, cao khoảng ba trượng, do hơn trăm tên sĩ tốt đẩy, âm ầm chạy về phía Nghiêu Quan.

Đường Lệ muốn xông lên, nhưng ngay khi cất bước đã không còn chút sức lực. . .

- Kỷ Tín, người tạm thời thay ta chỉ huy, chuẩn bị đá!

- Rõ!

Kỷ Tín cũng không nhiều lời, vội vàng mệnh lệnh sĩ tốt chuẩn bị phòng ngự. Y cầm kiếm và thuẫn trong tay, đứng trên lầu thành quan sát hướng đi của quân Sở.

Đối Lâu càng lúc càng tới gần. . .

Theo tiếng kèn lệnh của quân Sở vang lên, sĩ tốt trên Đối Lâu, giương cung cài tên bắn về phía đầu thành Hiếu Quan.

- Các huynh đệ, chuẩn bị ném đá!

Nhưng đúng lúc này, từ phía chân trời xa xa lại vang lên tiếng kèn hiệu cực kỳ quái dị, tiếng vó ngựa ùn ùn, đứng trên đầu tường thành có thể cảm thụ được đại địa đang rung động. Kỷ Tín không khỏi ngẩn người, nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên khuôn mặt tràn đầy máu đen toát lên vẻ vui mừng khôn xiết.

- Kèn lệnh núi Ba, là kèn lệnh núi Ba!

Kèn lệnh núi Ba là kèn lệnh quân Ba Thực đặc chế, thanh âm dồn dập to rõ.

Tiếng kèn vang lên, cũng nói rõ viện quân đã tới! Kỷ Tín vung tay cả tiếng la lớn:

- Viện quân, viện quân của chúng ta tới rồi!

Rào rào rào. . .

Trên tường thành Hiểu Quan nhất thời vang lên tiếng hò reo như sấm dậy.

Còn quân Sở dưới chân thành Hiểu Quan không biết nên làm thế nào cho phải.

Lưu Bang đứng trên binh xa, xoay người nhìn lại phía sau. Chỉ thấy, phía chân trời cát bụi bay ngút trời, một con Hắc Long đang nhe nanh múa vuốt vọt tới. . .

- Tặc tử Kinh Man, đừng vội càn rỡ, Mông Khắc ở đây!

Có một viên Đại Tướng cao giọng la lớn.

Mông Khắc là ai?

Lưu Bang chưa bao giờ nghe đến cái tên này. . . Nhưng cũng không quan trọng, đội binh mã này rõ ràng là viện quân của Hiểu Quan, nói như vậy, Trương Lương đã thất bại rồi sao?

Thoáng chốc, Lưu Bang rơi vào tuyệt vọng!

Chương 536: Hội sư Quan Trung (25)

Trương Lương không hề thất bại.

Chuẩn xác mà nói, y thực sự đã ngăn chặn truy binh, ngăn chặn binh mã của Đâu Ngôn Kỳ gần ba canh giờ.

Nếu như chỉ có một đạo nhân mã của Đâu Ngôn Kỳ, năm nghìn người trong tay Trương Lương không chỉ có thể ngăn cản bọn họ, thậm chí còn có thể ăn tươi nuốt sống toàn bộ quân Tần. Chỉ tiếc, Trương Lương tính toán thiếu sót, một mực không ngờ, ngoài đạo nhân mã của Đâu Ngôn Kỳ còn có một đội nhân mã khác đột nhiên xuất hiện. Mông Khắc tại giờ dần thông lĩnh binh mã đến Hiểu Quan, giống như thần binh giáng trần, đánh cho Trương Lương không kịp trở tay, hầu như toàn quân bị diệt.

Luận về mưu trí, Mông Khắc kém hơn Trương Lương.

Nhưng nếu luận về hành quân chiến tranh, chỉ huy binh mã tác chiến, Trương Lương thực không bằng Mông Khắc.

Mông Khắc từ nhỏ lớn lên trong quân ngũ, xuất thân từ đại doanh Lam Điền khi còn thịnh thế, dốc sức dưới trướng Mông Điền, có thể nói đã có vô số kinh nghiệm tác chiến.

Y dụng binh có tác phong rất giống cha y, vừa ổn định như bàn thạch, lại di chuyển nhanh như thỏ chạy.

Khi y đến chiến trường, cũng không lập tức xuất kích, mà đợi đến khi Đâu Ngôn Kỳ chống đỡ không được, Trương Lương quyết định xuất kích, mới đột nhiên phát động công kích. Trương Lương nghìn vạn lần không thể ngờ, phía sau Đâu Ngôn Kỳ còn có một đạo phục binh, nhất thời bị đánh tan tành.

Sau khi Mông Khắc đánh tan Trương Lương, lập tức thống lĩnh binh mã dưới trướng lao thẳng tới Hiểu Quan.

Năm nghìn kỵ quân, một ngày một đêm chạy không ngừng nghỉ, vừa đến Hiểu Quan liền đầu nhập chiến trường. Tuy mệt mỏi, nhưng còn hơn binh mã của Lưu Bang, hơn nữa sĩ khí như hùng hực như lửa. Trước có hùng quan chặn đường, sau có đại quân truy kích. Vốn quân Sở vừa mới đã khởi tinh thần, chuẩn bị

đánh một tiếng trống gia tăng sĩ khí, nhất thời lại trở nên luống cuống. . . Hơn mười chiếc Đồi Lâu đơn sơ lẻ loi đứng sừng sững dưới thành Hiếu Quan, sĩ tốt quân Sở toán loạn bỏ chạy.

Ly Thương liều mạng thu nạp binh mã, muốn ổn định đầu trận tuyến.

Nhưng lúc này, người Sở đã biểu lộ rõ thói quen đặc biệt.

Đâu còn để ý tới quân lệnh gì đó, mà chạy trốn chết khắp núi đồi, cho dù Ly Thương liên tiếp chém hơn hai mươi tên sĩ tốt bỏ trốn, cũng không có chút hiệu quả nào.

- Kỷ Tín, lập tức xuất kích, không bỏ qua một tên Kinh Man!

Đường Lệ lớn tiếng ra lệnh, Kỷ Tín lập tức chỉnh đốn binh mã, mở cửa thành Hiếu Quan, thống lĩnh vài trăm sĩ tốt Ba Thục, phản phạt vượt khỏi thành Hiếu Quan xông lên chém giết.

Lúc này thuận buồm xuôi gió từ trước đến nay chưa từng có. Chỉ là, nếu gặp phải vật cản, cũng dễ dàng đánh tan tác.

Để chỉnh đốn quân kỷ người Ba Thục, Đường Lệ và Mông Khắc hao tổn không ít tâm tư. Tuy không sánh bằng quân Tần tinh nhuệ, thế nhưng khi bại trận cũng không bỏ chạy toán loạn như quân Sở. Khi Tám trăm binh sĩ Ba Thục múa đao vùng thương ra khỏi thành Hiếu Quan chém giết, quân Sở cũng không còn lòng dạ chống đỡ.

Đường Lệ không khỏi thở dài một hơi, đôi chân bỗng nhiên mềm nhũn, bịch một cái ngã xuống đầu tường Hiếu Quan. . .

Trong một đêm này, không chỉ có Hiếu Quan huyết chiến, trong thành Hàm Dương cũng trắng đêm không ngủ.

Lưu Khâm tọa trấn thành Hàm Dương, cùng lúc phái thám mã tìm hiểu tin tức Trung Úy Quân; cùng lúc muốn xem xét động tĩnh trong thành Hàm Dương. Triệu Cao tuy bỏ chạy, nhưng không có nghĩa vẫy cánh của y từ bỏ ý đồ. Dù sao Triệu Cao cũng kinh doanh trong thành Hàm Dương hơn bốn năm, diệt trừ dị đảng, buôn quan bán tước, chỉ hươu bảo ngựa, nắm giữ triều chính. Dưới trướng của y, đương nhiên phải có một nhóm tâm phúc.

Cho nên, Lưu Khâm không dám buông lỏng.

Binh lực của hắn có hạn, toàn bộ đều đầu nhập vào thành Hàm Dương.

Một nghìn hai trăm tên Vệ Úy Quân, bốn năm nghìn quân phòng thủ Hàm Dương, và ba nghìn Hắc Kỳ Quân. . . Tổng cộng chưa đầy một vạn, luân phiên tuần tra khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành Hàm Dương. Còn Lưu Khâm tọa trấn tại cửa bắc thành Hàm Dương, cẩn thận quan sát động tĩnh trong Hàm Dương.

Trời, thoáng chốc đã sáng!

Ba người Lưu Tín, Lý Tất, Dương Hổ, trong một đêm giết chết hơn mười nhóm loạn đảng cố ý gây rối loạn.

Bầu trời Hàm Dương, tràn ngập mùi máu tanh, khiến nhiều người vô cùng sợ hãi. Khi ba người cảm thấy mệt mỏi, leo lên cửa lâu thành liền thấy Lưu Khâm vịn lỗ châu mai, nhìn về phía đông bắc xa xôi. Đôi lông mày rậm rạp nhăn lại, sắc mặt có chút âm trầm.

Trong lòng Dương Hổ có chút bồi hồi.

Y và huynh trưởng y - Dương Hùng, mặc dù cùng xuất thân hoành nông, nhưng tính tình không giống nhau.

Dương Hùng tính tình dữ dằn, không thích suy nghĩ nhiều, quen nghe lệnh hành sự, là một quan quân điển hình của lão Tần.

Còn Dương Hổ là người có khả năng suy xét, đoán được ý tứ qua lời nói và sắc mặt. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu giúp y trở thành Vệ Úy Lang Trung, cho dù không có chiến công hiển hách như Dương Hùng, tuổi tác ít hơn Dương Hùng. Dựa vào sắc mặt của Lưu Khâm, Dương Hổ nhận ra một chút khí tức không tầm thường, nhất thời cảm thấy hồi hộp.

- Đường Vương!

Dương Hổ đi lên phía trước, nhẹ giọng hỏi:

- Vẫn có điểm không ổn?

Lưu Khám gật đầu:

- Một nén nhang trước, mật thám hồi báo, tại khu sơn địa phát hiện một đội nhân mã, đang cấp tốc áp sát Hàm Dương.

Là, Trung Úy Quân?

Thân thể Dương Hổ khẽ run lên, khuôn mặt cơ quắp lại.

Lưu Khám thoáng liếc nhìn y một cái:

- Dương tướng quân, hồi hận rồi sao?

- Đường Vương, ngài nói ta hồi hận cái gì?

- Hồi hận không nên phối hợp với ta công kích phủ Thừa Tướng; hồi hận vạch trần vây cánh của Triệu Cao quá sớm, lần này e là gặp xui xẻo rồi!

Dương Hổ nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên xám xịt.

- Đường Vương, vì sao ngài lại nói vậy? Ta hoành nông Dương gia, sáu đời dốc sức vì Doanh Thị. Ta đã sớm cảm phần cầu hoạn quan kia, chỉ là ngại Bệ hạ tín nhiệm y, không thể làm gì khác được. Y giết chết Bệ hạ, chính là địch nhân của Dương Hổ ta.

- Vài canh giờ nữa, Trung Úy Quân sẽ hãm thành.

- Thì đã sao? Liều mạng chiến đấu lấy một đổi hai. . . Lão Tàn nhân ta lại sợ cái gì? Cá chết thì phải gậy gọng ah.

- Người nói, nếu như vây cánh của Triệu Cao biết rõ tin tức, sẽ nghĩ như thế nào?

Dương Hổ không khỏi ngẩn người:

- Có thể suy nghĩ gì nữa? Bọn chúng miễn cưỡng, chuẩn bị tạo phản!

Lời vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Dương Hổ liền biến đổi.

Khi nhìn Lưu Khám, y liền phát hiện Lưu Khám nhìn y, khẽ gật đầu.

- Dương tướng quân thoát nhìn, cũng nghĩ tới điểm này. . . Cô Vương có một chuyện muốn nhờ, nếu như Trung Úy Quân vây hãm thành, ta sẽ chống đỡ trên đầu thành. Còn tình hình trong thành, còn phải nhờ Tướng quân.

Dương Hổ cắn chặt răng nói:

- Đường Vương yên tâm, ta sẽ không nhục sứ mệnh.

Y xoay người bước nhanh đi xuống dưới thành, nhưng ngay khi y đi tới dưới chân thành, đột nhiên dừng bước, xoay người lại nhìn Lưu Khám. Chỉ thấy Lưu Khám quay lưng về phía y, tay vịn trên lỗ châu mai nhìn về phía xa xa, nói nhỏ với Lý Tất.

Còn Lưu Tín, ngồi chồm hồm trên cửa lâu thành, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lòng Dương Hổ khẽ động, vùng lông mày khẽ nhăn lại, dường như có chút suy nghĩ.

Triệu Cao đã trở về!

Sau khi lẩn trốn hồi lâu, y đã dẫn theo Trung Úy Quân trở về chém giết.

Chương 537: Hội sư Quan Trung (26)

Sáng sớm, Vị Thủy được bao phủ bởi làn sương mù trắng xóa. Trong sương mù mùa thu, trên đầu thành Hàm Dương, vắng vẻ đìu hiu, không thấy một bóng người.

Sương mù càng lúc càng dày, đột nhiên ngoài thành Hàm Dương vang lên tiếng ngựa hí người gào thét.

Sau một hồi, trống trận vang lên âm âm, theo đó là tiếp chém giết vang vọng trong bầu trời, đánh vỡ sự yên lặng tại Hàm Dương.

Trong một hẻm nhỏ, có một đội nhân mã y giáp xệch xoạch, tay cầm vũ khí nhao nhao chạy tới. Rất nhanh tập hợp trước cửa Hàm Dương cung, lúc này có mười mấy nam tử ăn mặc sang trọng, đứng trên mã xa la lớn:

- Trung Thừa đã trở về, hiện tại đang đánh ở cửa bắc. Chúng ta cần phải phối hợp với Trung Thừa đoạt lại Hàm Dương. Kẻ nào làm trái đều phải diệt trừ. . . Dọc theo quan đạo chém giết đi về phía đông, ai dám ngăn cản chúng ta, giết không luận tội.

Trước cửa cung có khoảng chừng ba bốn nghìn người.

Gã cầm đầu vừa dứt lời, mọi người đều tru lớn.

Quan đạo phía đông chính là con phố chính đi về cửa đông thành Hàm Dương, cũng là con phố rộng nhất thành Hàm Dương, ven đường trạch viện mọc như rừng, rõ ràng là nơi quan viên phú thương ở. Những người này nhận được mệnh lệnh, đồng thanh hò hét, đi thẳng về phía cửa đông. Một đám con đồ như lang như hổ chạy ào ào, gặp người giết người, có vô số nhà cửa ven đường bị phá nát. . . Chỉ có điều, sau khi xông tới một ngã rẽ liền bị một đạo nhân mã cản trở.

Dương Hổ dẫn theo Vệ Úy Quân, khi dò xét đến quan đạo dẫn đến cửa đông, vừa vịn gặp những tên côn đồ này.

Song phương vừa trạm chán, lập tức mãnh liệt chiến đấu. Sương mù dày đặc, vì thế không thấy rõ khuôn mặt đối phương. Nhưng nếu như y giáp chỉnh tề, đó chính là Vệ Úy Quân, nếu gặp những kẻ y giáp bừa bộn đều là côn đồ. Dao kiếm va chạm vào nhau, liên tục vang lên tiếp keng keng, còn có tiếng kêu thảm thiết thê lương, cũng không biết rốt cuộc là phát ra từ miệng Vệ Úy Quân hay những tên côn đồ kia. Nói chung, quan đạo đi về phía đông đã phát động một hồi loạn chiến.

Chiến sự không duy trì quá lâu, đột nhiên nghe được cửa thành phía xa xa nổ vang.

Tiếp đó có người cao giọng kêu lớn:

- Không ổn rồi, cửa thành đã bị phá, cửa thành đã bị phá. . .

- Trung Thừa đã công phá Hàm Dương, các huynh đệ đây chính là cơ hội để kiến công dựng nghiệp.

Có người cao giọng hô, còn Dương Hổ hạ lệnh cho Vệ Úy Quân lập tức lui lại. Vù vù, Vệ Úy quân bỏ chạy tứ tán, tiếp đến là tiếng đại địa rung chuyển, tiếng vó ngựa âm vang, một đội binh mã giống như quỷ mị từ trong sương mù chém giết đi ra, gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ.

- Là người một nhà, là người một nhà!

Nhưng trong tiếng chém giết âm ỉ, ai có thể nghe rõ đây?

Chỉ sau chốc lát, có một thanh âm ồm ồm vang lên:

- Mọi người mau buông vũ khí, quỳ gối xuống đường phố cho ta.

Từ phía cửa bắc thành Hàm Dương, có quân Tần thổi lớn tiếng kèn hiệu đặc biệt. . .

Sương mù dần dần tản ra, cửa thành Hàm Dương mở rộng, một đội nhân mã chạy vào thành Hàm Dương.

Đám côn đồ đã bị áp giải đến trước cửa Hàm Dương cung, nhưng bất ngờ phát hiện, trước cửa Hàm Dương Cung xuất hiện một đại hán cao lớn.

Một cột Bạch Long đại kỳ cắm trên Binh xa từ phía xa xa phi nhanh mà đến.

Trên Binh xa có một gã tướng lĩnh mặc Kim Khôi giáp, tay cầm trường đao, dùng chéen xa trước cửa cung, nhảy xuống nói:

- Mạt tướng Lữ Thích Chi, phụng mệnh đến Hàm Dương!

Lại có một viên Đại tướng thúc ngựa mà đến, ghì cương ngựa trước cửa cung, xoay người xuống đàng, quỳ gối nói:

- Khởi bẩm Đại Vương, mặt tướng Quý Bồ phụng mệnh từ cửa đông tiến vào Hàm Dương, đã khống chế toàn bộ hai cửa đông nam thành Hàm Dương.

Sương mù tản đi, mặt trời ửng hồng đã dâng lên.

Lưu Khâm đứng dưới Thương Long đại kỳ bay phấp phới trong gió, nhìn quân tốt ngoài cửa cung, trên mặt nhếch lên tiểu ý nhàn nhạt.

- Lập tức nhốt toàn bộ đám loạn đảng này vào thiên lao. Tất cả những kẻ tham dự bạo động, đều bắt lại, phong tỏa phủ đệ, tịch thu tài sản. . .Đợi tới khi dẹp loạn, dựa theo luật pháp đại Tần xử trí, tuyệt không tha thứ.

Dương Hổ lúc này đã tập hợp Vệ Ủy Quân, đứng tại một cái hẻm cách cửa Hàm Dương cung không xa, nhìn Lưu Khâm đứng trên cửa cung.

Y biết, những tên côn đồ kia chẳng qua là do một tay Lưu Khâm bày ra. Để hấp dẫn toàn bộ vây cánh của Triệu Cao. Thế nhưng sau khi trải qua trận tẩy trừ này, dựa vào thủ đoạn sấm sét của Đường Vương, trong thành Hàm Dương còn lại bao nhiêu người trung thành với Doanh Thị?

Dương Hổ không biết, nhưng y hiểu rất rõ, chính mình phải lựa chọn. . .

Hàm Dương, phủ Thừa Tướng.

Lữ Thích Chi cầm một cái đầu người máu chảy đầm đìa, trình trước mặt Lưu Khâm.

- Đại Vương, giờ tý đêm qua, ta giao chiến với một đội quân Tần tại Hồ Khẩu. . .Sau khi chiến đấu kịch liệt nửa canh giờ, đã đánh tan tất cả. Đây là thủ cấp chủ tướng quân Tần, chúng ta không rõ bọn chúng là nhân mã phương nào, nhưng nghe bọn chúng nói, muốn tới Hàm Dương tiếp ứng cho Triệu Cao.

Bổ tự ý quyết định, xin Đại Vương trách tội.

Dương Hổ ngồi phía bên phải đại sảnh, bên cạnh còn có một số quan viên lão Tần.

- Đây là Triệu Thành!

Trên đầu người kia tuy dính đầy máu đen, nhưng vẫn có người nhận ra thân phận của y.

Lưu Khâm gật đầu:

- Sáng nay người phái người truyền tin, Cô Vương suy đoán, rất có thể các người đã giao thủ với Trung Ủy Quân. Các vị, không phải Cô Vương không muốn thông báo, quả thực vây cánh của cầu hoạn quan chưa diệt trừ hết, cho nên đành phải sử dụng kế dụ răn ra khỏi hang.

Nói xong, hắn đứng dậy chấp tay xin lỗi.

Dương Hổ và tất cả đám quan viên lão Tần đều đứng dậy nói:

- Đại Vương thần cơ diệu toán, diệt trừ vây cánh của cầu hoạn quan quả thực là may mắn của bách tính tám trăm dặm Tần Xuyên.

Mọi người trong lúc này vô ý đã quên mất quốc hiệu lão Tần.

Lưu Khâm tựa hồ cũng không phát hiện, nhìn đầu Triệu Thành, một hồi sau nói:

- Chỉ đáng tiếc, cầu tặc Triệu Cao đến giờ vẫn bặt vô âm tín.

Cô Vương muốn phát Hải Bộ công văn, phong tỏa quan ải Quan Trung, truy nã cầu tặc Triệu Cao.

Chỉ là, Bộ hạ bị cầu hoạn quan hãm hại, Cô Vương rất khó xử. . .Cho nên, muốn mời các vị hiệp tác, trấn an bách tính Quan Trung

, mời quan viên các nơi, lập tức đến Hàm Dương báo danh, bàn bạc các loại công việc tiếp đến. Nhưng không biết, các vị có bằng lòng trợ giúp Cô Vương hay không?

Dương Hổ đứng thẳng nói:

- Ta nguyện y nghe theo mệnh lệnh của Đại Vương!

- Thích Chi, người lập tức tiếp quản việc trấn thủ Hàm Dương, mang đầu Triệu Thành treo lên cửa thành!

- Rồi!

- Dương Hổ tướng quân, hôm nay quân Sở bại lui, tại đại doanh Phách Thượng có mấy vạn hàng binh quân Sở. . . Cô Vương cho rằng, tạm thời không thể chém giết, cứ giao cho Dương tướng quân cai quản. . . Ta để lại cho Tướng quân một vạn binh sĩ đóng ở Phách Thượng, chẳng biết ý tướng quân thế nào?

Dương Hổ sớm đã chuẩn bị.

Lưu Khâm muốn tiếp quản Hàm Dương, khẳng định sẽ điều động binh mã Hàm Dương đi chỗ khác, để Hàm Dương do người của hắn trấn thủ.

Đóng quân tại Phách Thượng, xem như là chuyện bình thường.

Vì vậy y đứng dậy đáp ứng, đang định ngồi xuống, chợt nghe ngoài đại sảnh có thân binh tới bẩm báo:

- Khởi bẩm Đại Vương, Ba Chu tướng quân phái người tới bẩm báo, y đã thống lĩnh một vạn binh mã đến Đỗ Bư, chờ Đại Vương sai bảo. Ba Chu tướng quân còn nói, Mông Thiếu tướng quân đã thống lĩnh binh mã đến Hiếu Quan, gấp rút tiếp viện Đường Lệ quân sư, bao vây diệt trừ tàn quân quân Sở; Ba Mạn tiểu thư thống lĩnh hai mươi vạn binh mã, đã đi qua huyện Mỹ Dương, dự tính vào giờ Hợi đêm nay sẽ đến Đỗ Bư. Ba Chu tướng quân nói, mong Đại Vương sớm sắp xếp nơi binh mã đóng quân. . .

Lưu Khâm thoáng chốc liền đứng dậy.

Hắn tuy cực lực che giấu niềm vui trong lòng, nhưng trên mặt lại không kiềm chế được, hiện lên vẻ tươi cười khoái trá.

- Mời Ba Chu tướng quân lưu thủ tại Đỗ Bư, trong thời gian ngắn, Cô Vương tự nhiên sẽ phái người đi vào trong quân.

Nói xong, Lưu Khâm lại âm trong trong chốc lát:

- Hôm nay đại doanh Lam Điền trống rỗng, đã mất binh mã đóng trú. Quân Đường Ba Thục sẽ đóng tại đại doanh Lam Điền!

Ngữ khí rất bình tĩnh, nhưng trong lúc vô tình mà hữu ý, Lưu Khâm lại nhấn mạnh bốn chữ ” Quân Đường Ba Thục ”.

Trong lòng đám người Dương Hổ không khỏi hoảng sợ.

Suy tính tổng thể, binh mã của Lưu Khâm tại Quan Trung đã xấp xỉ ba mươi vạn.

Dựa vào tình hình như vậy, tuy Lưu Khâm không nói gì, nhưng dã tâm của hắn đã nói rõ với mọi người.

Doanh Thị đã hết!

Đại Tần đã tận!

Bản thân những người này cũng phải nhanh chóng chọn ra con đường của chính mình.

Chương 538: Hội sư Quan Trung (27)

Ba Mạn dừng lại một chỗ mà đứng.

Nàng đã không còn là cô bé ngây ngô ngày nào nữa rồi. Tính cách trầm ổn, có chút u buồn, cộng thêm chút tang thương, nhưng lại hiện lên vẻ xinh đẹp thành thực. Nàng mặc một bộ y phục dài màu trắng, khoác áo chiếc choàng màu đã đỏ sẫm tung bay trong gió, giống như hỏa diễm như ẩn như hiện trong băng tuyết.

Nàng không phải thống soái quân Ba Thục, nhưng là linh hồn của quân Ba Thục.

Từ khi rời khỏi Tần gia, nàng mang trên mình họ Ba, thâm thoát đã tám năm, trong tám năm này Ba Mạn chiếm đoạt toàn bộ Ba Thục, không chút nào thua kém tổ mẫu Tần Thành bá chủ một phương. Cửa hàng

người Ba Thục buôn bán khắp thiên hạ; Lô Châu lão Diêu, Diêu Hương Trường Giang. . Là nơi Ba Thục có tài nguyên thiên nhiên sung túc, giống như bông sen trong hồ, là không gian dành cho Ba Mạn thi triển tài năng. Tám năm, nhân khẩu Ba Thục tăng vọt tới năm mươi vạn hộ.

Dựa theo hộ tịch pháp chế định, một hộ có năm người.

Nói cách khác, nhân khẩu ba thục đã vượt lên hơn hai trăm vạn, không hề thua kém nhân khẩu Sơn Đông trong tay các chư hầu.

Trong mắt người Ba Thục, Ba Mạn chính là nữ thần từ núi Ba sông Thục dựng dục đi ra!

Tám năm khổ cực. . .

Trước kia thậm nghĩ chỉ mất một hai năm là có thể đoàn tụ với Lưu Khảm. Nhưng thật không ngờ, lại xảy ra quá nhiều chuyện, nào là Hoàng Đế chết, thiên hạ rối loạn. Lưu Khảm từ Lâu Thương lưu lạc tới Bắc cương, rồi thành lập nước Đường, bá chủ phương bắc. Còn Ba Mạn, từ một thiếu nữ ngây ngô biến thành một cô nương phong nhã tài hoa.

Nhìn đại quân Ba Thục, từ từ tiến vào đại doanh Lam Điền, trên khuôn mặt Ba Mạn cũng không biểu hiện chút lo nghĩ nào.

- Mạn tiểu thư, Đường Quốc chủ đã đến Phách Thượng!

Một gã nam tử trung niên đi tới bên cạnh Ba Mạn, nhẹ giọng nhắc nhở.

Y tên là Lý Trạch, là tộc nhân trong quận Thục. Mà trong quận Thục này, chính xác mà nói, y chính là con cháu của Đô Đốc Giang Yển - Lý Bằng.

Ba Mạn gật đầu:

- Sau khi chuyển hết đồ quân nhu vào doanh, ta sẽ vào bái kiến.

Ngữ khí rất bình thản, người nghe không thể nhận ra bất cứ loại tâm tình gì.

Chấp chưởng Ba Thục nhiều năm, Ba Mạn đã sớm học được cách phải làm thế nào để khống chế tâm tình. Cho dù trong lòng nàng lúc này, nôn nóng muốn chạy tới bên cạnh Lưu Khảm, thế nhưng dựa vào biểu hiện trên mặt, bất cứ ai cũng không thể nhận ra. Nàng cười trên lưng Tất Cúc Hoa Thanh, lẳng lặng nhìn binh mã Ba Thục từ phía xa xa dọc theo Phách Thủy ùn ùn tiến về phía đại doanh Lam Điền. Keng keng keng, tiếng keng trong đại doanh vang lên.

Đợi tới giờ sủ, khi toàn bộ đồ quân nhu và lương thực được chuyển vào đại doanh Lam Điền, Ba Mạn lúc này mới rút cuộc thở dài một hơi.

- Khổ Hành Giả!

- Có mặt tướng!

- Người và Chu Xương tiếp tục đốc thúc nơi này, trước rạng sáng phải điều động toàn bộ đại quân tiến vào đại doanh Lam Điền.

- Rõ!

Lần này người thống lĩnh binh mã tiến nhập Quan Trung là người thừa kế của Mặc gia - Khổ Hạnh Giả.

Cho đến lúc này Ba Mạn mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Chuẩn bị quay đầu ngựa rồi đi, đột nhiên nàng lại ghì cương ngựa.

- Đường quân sư, có tin tức gì không?

- Vẫn chưa có tin tức gì truyền đến, nhưng mà có người nói Mông Khắc đã tới Hiếu Quan, lúc này, phỏng chừng đã tới chân thành Hiếu Quan, phá vòng vây tại Hiếu Quan.

- Vậy tốt rồi!

- Ba Mạn nhẹ giọng nói:

- Lập tức phái thám báo, đi Hiểu Quan dò xét rõ tình hình.

Phỏng chừng một đêm hai ngày nữa, Đại Vương sẽ tiến hành điều động nhân mã. . . Quan Trung tuy rơi vào tay Đại Vương, nhưng vào lúc này không thể buông lỏng.

- Mặt tướng biết, chậm nhất tới giờ Ngọ, sẽ lệnh binh mã chinh đồn hoàn tất.

Ba Mạn lúc này mới thúc dục Cúc Hoa Thanh, cạch cạch cạch đi xuống núi.

Áo choàng đỏ đung đưa trong gió thu thật giống như Bạch Long kỳ của nước Đường, trong bóng đêm, vô cùng bắt mắt.

Một gã tướng lĩnh quân Đường tiến lên trước mặt, cung kính nói:

- Mạn tiểu thư, Đại Vương mệnh mặt tướng bẩm báo, Đại Vương đang đợi tiểu thư tại bờ Phách Thủy.

Ba Mạn gật đầu, quay đầu nói với đám người Lý Trạch phía sau:

- Các người đi tới đại doanh Phách Thượng trước, ta đi bái kiến Đường Vương.

Sau khi mọi người nghe vậy, trong lòng đều hiểu rõ ý tứ sâu xa trong đó.

Lý Trạch lập tức khom người, lĩnh mệnh rời đi.

Ba Mạn thúc ngựa chạy trên bờ sông Phách Thủy.

Liền thấy một thân ảnh hùng tráng như sư tử đứng dưới một gốc cổ Tùng phía xa xa trên bờ sông, đang nhìn về phía nàng.

Thân ảnh này, không hề xa lạ đối với Ba Mạn. Tám năm thương nhớ, không biết tưởng niệm bao nhiêu thứ. . . Nàng vùng dậy cương, thúc dục chiến mã phi nhanh.

Nghĩ tới cảnh tượng đoàn tụ với phu quân, khiến đôi mắt nàng không kiềm chế nổi, nhỏ xuống hai hàng lệ trong.

- Đậu đỗ sinh ở miền nam, xuân đến mọc thêm vài cành. . .

Bên tai tựa hồ vang vọng bài ca mười năm trước nàng và Lưu Khâm từng hát khi đồng hành về phía Cù Nhẫn. Trong miệng nàng vô tình khê ngâm, Cúc Hoa Thanh phía dưới có linh tính, bước chân tạo lên nhịp điệu cộc cộc cộc rất hài hòa, từ từ tiến về phía Lưu Khâm.

Lưu Khâm đi lên, dắt dây cương.

Hắn từ trong lòng lấy ra một túi hương:

- " Nguyệt quân đa thái hiệt, thử vật tối tương tư! ".

Tám năm qua, mỗi khi ta nhớ tới nàng, đều nhìn vật này của nàng. . . Mạn nhi, nàng gầy hơn nhiều, làm ta rất thương tâm.

- A Khâm!

Ba Mạn liếc mắt liền nhận ra, túi hương này chính là lễ vật trước kia nàng tặng Lưu Khâm, khi hắn rời Ba Thục.

" Thượng tà! Ta dục cùng quân tương tri, trường mệnh vô tuyệt suy.

Sơn vô lãng, nước sông vi kiệt, đông sét đánh chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi dám cùng quân tuyệt!"

Đây là bài thủ thi Lưu Khâm đọc trước khi rời Ba Thục, để đáp lại lễ vật của Ba Mạn. Cũng chính là " Hán nhạc phủ - Thượng tà " ở hậu thế.

Ba Mạn xuống ngựa, nhẹ giọng nói:

- Bài thơ này vẫn luôn vang vọng bên tai ta. A Khâm, chàng gầy hơn nhiều đấy. . .

Đều trải qua những ngày tháng thơ mộng, những năm tháng chiến đấu kịch liệt, cho dù Lưu Khâm hay Ba Mạn đều hiểu được nội liêm.

Nhưng tình cảm trong nội liễm, cũng nồng cháy không gì sánh được.

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu vào mặt sông Phách Thủy, làm mặt sông lóe lên lân quang sáng tỏ.

Lưu Khám tiến lên một bước, ôm Ba Mạn vào lòng. Còn nàng đưa tay ôm lấy vòng eo của Lưu Khám, không nói một lời. Lặng lặng như vậy, thực ứng với câu nói: Thử thì vô thanh, thắng hữu thanh. . . (dịch nghĩa: Lúc này im lặng, hơn hẳn nói thành lời. . .)

Sau hồi lâu, Ba Mạn thả lỏng tay, vùng vẫy trong lòng Lưu Khám.

- A Khám, chúng ta bây giờ đi đâu?

Lưu Khám kéo tay Ba Mạn, cười nói:

- Về nhà!

- Nhà?

- Đúng vậy, nhà của chúng ta ở Hàm Dương!

Lưu Khám nhẹ giọng nói:

- Ta đã phái người quay về thành Bắc Quảng Võ, đón mẫu thân qua đây. Mẫu thân cũng rất nhớ nàng, còn nói: Sau khi ổn định thế cục, sẽ tổ chức hôn sự cho chúng ta. . .Mẫu thân đã chờ ngày này thật lâu rồi!

Sắc mặt Ba Mạn, thoáng chốc đỏ bừng.

Nàng cúi đầu thấp xuống, khiến chiếc cổ trắng nõn bày biện lên một đường cong mỹ lệ.

Lưu Khám cười, ôm lấy vai nàng, gọi lớn một tiếng " Ba Mạn ". .Sau đó Lưu Khám ôm nàng lên ngựa, rồi nắm chặt dây cương, phóng nhanh về phía đại doanh Phách Thượng. Nếu đổi là người khác, có lẽ sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng giờ khắc này trong lòng Ba Mạn chỉ cảm thấy hạnh phúc dâng trào.

- A Khám, tiểu Cáp đã đến thành Đô, ước chừng hiện tại đã cùng Quả nhi rời khỏi thành Đô.

Chỉ là, có một điều ta phải nhắc nhở chàng. . .Tín, tựa hồ rất thích Quả nhi, chàng có ý kiến gì đối với chuyện này không?

Lưu Khám ngắt người:

- Đâu có sao? Nếu như Tín thích tiểu công chúa, mà tiểu công chúa cũng thích y, vậy thì quá tốt rồi!

- Nhưng vấn đề là, Quả nhi không thích Tín!

- Vậy hả?

- Hơn nữa, cho dù lão Tần không còn, nhưng Quả nhi dù sao cũng là công chúa Doanh Thị. Ta không biết nên nói với Tín thế nào cho phải, chỉ cảm thấy hai người đưa nó rất không thích hợp. . .A Khám, chuyện này chàng không thể coi thường, phải để ý mới được. Bằng không, rất có thể sẽ gây nên phiền toái lớn.

212. Chương 539 - 544

Chương 539: Hội sư Quan Trung (28)

Lưu Khám gạt đầu:

- Chuyện này, ta sẽ cân nhắc.

Nếu như Doanh Quả không phải tiểu công chúa, cho dù nàng không thích Lưu Tín, Lưu Khám cũng không quá bận tâm.

Vấn đề chính là, đây là chuyện liên quan tới địa vị xã hội. Doanh Quả xem như dòng máu cuối cùng của Doanh Tần, mà Lưu Tín. . .Nói thực, y không xứng. Nếu Lưu Tín vẫn một mực giữ chủ ý, mà không thuyết phục y, thực sự sau này sẽ trở thành phiền toái lớn.

Lưu Khám nghĩ, chuyện này tốt nhất chính là để Vương Cơ đứng ra.

Thực sự không thể điều Lưu Tín đến Tịnh Châu để y thành gia lập nghiệp tại Tịnh Châu, rồi dần dần quên đi.

Khi hai người quay lại đại doanh Phách Thương, thì trời đã qua giờ dân.

Trong đại doanh, giăng đèn kết hoa, náo nhiệt không gì sánh được.

Khi Lưu Khảm trở về, hẳn liền sai người đi tìm Quý Bố tới.

- Lão Quý, người lập tức cầm Hồ phù, tới Hàm Dương trấn thủ.

Mật lệnh Lữ Thích Chi thống lĩnh quân đội tới Hàm Cốc Quan, đóng quân trấn thủ Mãnh Trì. . . Nói với y, phải xây thành cao, đào hào sâu, tuyệt đối không được tự ý xuất binh. Quan Trung hỗn loạn, ta phỏng chừng vô pháp ngồi vững tại Hàm Đan, mà lập tức huy binh tây tiến, đánh vào Hàm Cốc Quan. Nói chung, người phải chuyển cáo với Lữ Thích Chi, nói Hàm Cốc Quan là cánh cửa Quan Trung, liên hệ tới cơ nghiệp Đại Đường, cần phải hành sự cẩn thận.

Quý Bố tiếp nhận Hồ phù, gật đầu đáp ứng.

- Đại Vương, thân sĩ Hà Tây vẫn không ngừng gây loạn. Sau khi Trung Úy Quân rút khỏi, binh lực trống rỗng. . . Nếu như đạo tặc nhân cơ hội Hoàng Hà đóng băng, qua sông công kích, Hà Tây có thể sẽ nguy.

Lưu Khảm nói:

- Thân sĩ Hà Tây gây loạn không cần bận tâm.

Đợi tới khi nhân mã Ba Thục nghỉ ngơi lấy sức, ta sẽ an bài. . . Mạn nhi, ta muốn để Mông Khắc trấn thủ Hà Tây, nàng nghĩ thế nào?

Ba Mạn ngăn người, chợt cười cười gật đầu:

- Khắc Thiệu Quân là lựa chọn rất thích hợp. Mông gia từ thời Mông Ngao tướng quân, đến Mông Võ tướng quân, Mông Diêm tướng quân đã trải qua ba đời trấn thủ Hà Tây, vì thế có uy danh rất cao tại nơi này, đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì. Chỉ có điều, ta cảm thấy, nếu chỉ dựa vào một mình Mông Khắc e là có chút mỏng manh, dù sao y còn quá trẻ, cũng đã rời khỏi Quan Trung thời gian dài. . . Nên phải thêm một người đức cao vọng trọng, cùng Mông Khắc tới trấn thủ Hà Tây, có lẽ không quá một tháng sẽ có thể bình định bạo loạn.

Lưu Khảm không kiềm nổi lòng liếc mắt nhìn Ba Mạn từ trên xuống dưới.

- Mạn nhi nói chính là thượng sách.

Lưu Khảm suy nghĩ một chút:

- Lão Quý, người quay về Hàm Dương, tới hừng đông tới vấn an Vương An tiến sĩ, xem ông có nguyện ý đi tới Hà Tây không?

- Mật tướng đã rõ!

Quý Bố lĩnh mệnh rời đi, trong đại trường chỉ còn lại hai người Lưu Khảm và Ba Mạn.

Cởi giày xuống, Lưu Khảm và Ba Mạn ngồi chồm hõm trên giường:

- Mạn nhi, Ba Thục, Quan Trung và Bắc cương hôm nay đã có thể gắn kết làm một. Ta muốn mời Ba Cức huynh về làm Thái Thú quận Thục, tiếp tục trấn thủ Ba Thục, nàng nghĩ thế nào?

Ba Mạn nói:

- Ca ca quanh năm làm diễn khách, rất quen thuộc tình hình quận Thục, hơn nữa có quan hệ mật thiết với dân chúng địa phương, tự nhiên có thể đảm nhiệm chức Quận Thủ; chỉ có điều, sau khi phá được Cung Đô, chiếm được Bạch Mã, diện tích Ba Thục hiện tại đã rộng hơn gấp đôi so với trước kia. Ca ca mặc dù có năng lực, nhưng không thể khống chế diện tích rộng như vậy. Cho nên, cần phải mau chóng phân phối quan viên Ba Thục.

Thẩm Thực Kỳ đại ca kinh doanh nhiều năm tại Giang Dương, hiểu rất rõ đối với tình hình quận Ba. Vả lại quận Ba có ranh giới Trường Giang, để y tiếp quản Quận Ba thực sự rất thích hợp; còn Tào Vô Thương tính tình hào sảng, rất có khí phách tráng sĩ, y và Thẩm Thực Kỳ đại ca có quan hệ rất tốt, để y tiếp quản Cung Đô cũng rất thích hợp, hơn nữa có vấn đề gì, Thẩm Thực Kỳ đại ca và y có thể giúp đỡ lẫn nhau; Hán Trung là bông sen trong đầm, nối liền Ba Thục và Quan Trung, cũng cần phân phối quan viên đến đây. . .

Ta cho rằng, điều quan viên lão Tần đến tiếp quản là hay nhất. Như vậy, có thể loại bỏ sự nghi kỵ và lo lắng trong lòng quan viên lão Tần, đồng thời Quan Trung và Ba Thục sẽ không có vấn đề gì phải lo lắng. Về phần chọn người. . .Ta không hiểu nhiều về quan lại Hàm Dương, vì thế cần A Khâm tự mình suy xét và tuyển chọn.

Lưu Khâm suy nghĩ một chút, thoáng liếc nhìn địa đồ trên án thư bên cạnh, sau đó viết cái tên Dương Hồ vào khu vực Hán Trung.

Như vậy, đã phân phối đầy đủ toàn bộ quan viên bốn quận Ba Thục. Chuyện tình tiếp theo chính là, cần nhanh chóng trấn an Quan Trung thỏa đáng.

Lưu Khâm và Ba Mạn, đang thảo luận làm thế nào để dẹp yên Quan Trung, bỗng nhiên có một gã thân binh chạy vào đại tướng:

- Khởi bẩm Đại Vương, Mông Thiệu Quân phái người đưa tin tức từ Hiếu Quan tới.

- Vậy hả?

Lưu Khâm nghe được, vội vàng thu hồi đồ vật trên bàn, đứng dậy nói:

- Để y vào đây.

Thoáng chốc, có một tráng hán từ ngoài đại tướng đi vào.

Chỉ thấy y mặc một bộ y phục màu trắng, đầu quấn khăn trắng, làm như để tang ai đó.

Ba Mạn kinh ngạc nói:

- Kỷ Tín, vì sao người mặc trang phục này?

Kỷ Tín vừa nghe, liền khóc rống. Bịch bịch, quỳ gối trên mặt đất:

- Mạn tiểu thư, Đường, Đường quân tử. . .

Tim Lưu Khâm đột nhiên đập mạnh trong đầu xuất hiện một loại ý niệm rất mơ hồ.

Hắn bước lên phía trước, cầm tay Lưu Tín:

- Lão Đường làm sao vậy?

Ba Mạn cũng đứng dậy:

- Kỷ Tín, mau nói, Đường quân tử xảy ra chuyện gì?

- Đường quân tử, Đường quân tử. . .Vào giờ ngo đã đi rồi!

Trong đầu Lưu Khâm vang lên thanh âm ừ ừ, tâm trí trống rỗng đặt mông ngồi trên mặt đất. Ba Mạn kéo Kỷ Tín lại, hỏi rõ tình hình, thế nhưng Lưu Khâm dường như không nghe thấy gì cả. Trước mắt, hiện rõ Đường Lệ gầy gò anh tuấn nhếch miệng tươi cười. . .

- Chào ngài, ta là Đường Lệ!

Trong một khách điểm nhỏ tại huyện Bái, Đường Lệ và Thẩm Thực Kỳ đứng cùng một chỗ, cười vui vẻ chấp tay giới thiệu với Lưu Khâm.

- A Khâm, bài thơ ca này của người, thực không hợp với nơi thanh nhã.

Trong lao ngục Huyện Bái, mọi người cùng ngồi một chỗ uống rượu. Khi tất cả mọi người tán thưởng bài thơ "Lục y bồi tân tửu, hồng nên tiểu hỏa lô" của Lưu Khâm, thì Đường Lệ lại nhắm mắt, phê bình bài thơ của Lưu Khâm, khiến Lưu Khâm đỏ khóc đỏ cười, trên mặt toát lên vẻ xấu hổ.

Còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện. . .

- A Khám, A Khám, đừng ngồi ở chỗ này!

Sau khi Ba Mạn hỏi rõ vấn đề, thấy Lưu Khám đỡ dần ngồi trên mặt đất, liền bước lên gọi lớn.

Lưu Khám bừng tỉnh, chỉ cảm thấy tim như bị dao cắt.

Hắn run giọng hỏi:

- Lão Đường, lão Đường làm sao?

- Đường quân sư dẫn người đánh úp Hiếu Quan, chặn đường lui của Lưu Bang. . .Sáng sớm hôm qua, Lưu Bang phát động tổng lực mãnh công, Đường quân sư tự mình thống lĩnh binh mã ra sức chống đỡ. Mạt tướng nhớ kỹ, khi quân Sở công kích một lần sau cùng, Đường quân sư đã bị một gã tướng lĩnh quân Sở gây thương tích.

Chỉ là Đường quân sư không nói ạt tướng. . .Sau đó, Mông Thiệu Quân thống lĩnh binh mã đến, Đường Quân Sư lệnh mạt tướng thống lĩnh quân đội xuất kích, giáp công quân Sở. Thế nhưng, khi mạt tướng và Mông Thiệu Quân lên thành, thì phát hiện. . .Phát hiện, Đường quân sư. . .Quân sư đã đi rồi!

Thân thể Lưu Khám liên tục run lên, hai bàn tay nắm thật chặt.

Sau khi nghe Kỷ Tín nói xong, Lưu Khám không nhịn được hét lớn một tiếng:

- Lão Đường. . .

Vừa dứt lời, trong cổ họng Lưu Khám bắt đầu xuất hiện một cổ khí ngọt, máu tươi ứa trào lên miệng, hắn ngửa mặt lên trời, ngã quỵ xuống đất.

Chương 540: Cao Tổ tận thế (1)

Đối với Lưu Khám mà nói, Đường Lệ không chỉ là mưu sĩ tuyệt vời mà còn bằng hữu một đời.

Nghe được tin tức Đường Lệ mất, tâm tình hắn cực kỳ kích động đã ngất xỉu ngay tại chỗ. Việc này xảy ra quá đột ngột khiến toàn bộ đại doanh ở Bá Thượng đều loạn cả lên.

Phải biết, Lưu Khám không chỉ riêng chuyện an nguy của cả Quan Trung đều buộc vào thân hắn, mà còn dính líu tới tương lai của ngàn vạn người tại Bắc Cương và Ba Thục.

Một ngày không có hắn, tất cả mọi người đều trở lên rối loạn. Cũng may Ba Mạn cũng tỉnh táo lại rất nhanh, vội vã sai người gọi quân y đến đây, xem qua cho Lưu Khám, đồng thời thay mặt cho Lưu Khám mệnh Kỷ Tín tức khắc chiếm lĩnh Võ Quan, đóng cửa môn hộ phía Nam của Quan Trung, đồng thời lệnh cho tướng lĩnh quân Tần trở về trấn thủ Nghiêu Quan, còn Mông Khắc suất lĩnh binh mã bản bộ đi đón linh cữu Đường Lệ trở về. Lại phái sứ giả đi tới Hàm Dương. Sai Lữ Thích Chi không ngừng không nghỉ, lập tức lên đường đi Hàm Cốc quan, đóng kín môn hộ phía đông Quan Trung. Tiếp tục ra lệnh cho Dương Hổ và Khổ Hành Giả, phong tỏa vùng đất Lam Điền Bá Thượng. Điều Ba Chu tọa trấn Đỗ Bư, bảo đảm an toàn cho Hàm Dương, sau đó hộ tống Lưu Khám trở về Hàm Dương.

Liên tiếp phát ra mệnh lệnh làm ọi người dần dần bình tĩnh lại.

Ba Mạn tự mình suất binh bảo vệ Lưu Khám quay lại Hàm Dương, đồng thời lại hạ lệnh cho tất cả nhân mã ở Lam Điền Bá Thượng, thay đổi quần áo thành đồ tang, nghênh tiếp linh cữu của Đường Lệ.

Sáng sớm, chiến xa chở Lưu Khám đã về đến Hàm Dương!

Phía Đông núi Tiểu Hoa tiếp giáp với Phu Dục, vùng ngoại ô phía tây có đá Thạch Dục, liên kết với núi Hoa Sơn Nhạc Thái ở Nhạc Thái với thể đối lập. Hậu thế gọi núi Tiểu Hoa là Thiếu Hoa, bởi vì thể núi hơi thấp so với Hoa Sơn. Lúc này bên dưới chân núi Tiểu Hoa, có một thôn xóm nhỏ tên là Phàn Ao, người ở đây phần nhiều đều lấy từ 'Phàn' làm họ, vì lẽ đó rất nhiều người từ nơi xa đến đều gọi thôn này là 'Phàn gia thôn'. Có khoảng ba mươi bảy hộ gia đình, với hơn hai trăm người. Bởi vậy mà đi về phía đông, vòng qua Thái Hoa sơn, xuôi theo sông Vị Thủy, là có thể đến Hàm Cốc quan.

Cuối tháng bảy năm Tân nhĩ thế thứ tư, thôn trang yên tĩnh này bấy giờ tràn ngập mùi máu tanh. Lưu Bang và Ly Thương, chỉ mang theo năm mươi, sáu mươi tên thân vệ, chạy thoát khỏi chiến trường Nghiêu Quan, cắm đầu trốn chạy. Lúc nấp đằng đông khi nấp đằng tây, hoảng sợ như chó có tang. Không thể công chiếm Nghiêu Quan, cũng đại diện cho kế hoạch đào tẩu khỏi Võ Quan của Lưu Bang đã thất bại. Từ khi quân Sở bị đánh cho tan tác tại Nghiêu Lĩnh, Trương Lương bị thương nặng, rồi bị quân Tân bắt làm tù binh, năm ngàn quân Sở hầu như là toàn quân bị diệt. Trương Lương bị bắt làm tù binh rồi! Điều này đối với Lưu Bang mà nói, không thể nghĩ ngờ là một chuyện đả kích cực kì lớn.

Bên cạnh y vốn đã thiếu hụt mưu sĩ, sau khi có được Trương Lương, quân đội của y ngay lập tức trở nên mạnh hơn, từ việc chiếm được Dĩnh Xuyên, Trần quận và Nam Dương đến khi đánh vào Quan Trung, tất cả đều thuận lợi.

Thế nhưng, thành cũng Tử Phòng, bại cũng Tử Phòng.

Nếu như lúc đó Trương Lương không khuyên Lưu Bang tấn công vào Quan Trung thì y có thể để quân đội ở Nam Dương nghỉ ngơi lấy sức, say này vẫn có thể tự dựng làm chư hầu một phương. Thế nhưng, Trương Lương vẫn cứ một mực quyết ý tấn công vào Quan Trung, mặc dù lúc bắt đầu có vẻ rất thuận lợi nhưng cuối cùng lại thất bại thảm hại, thậm chí ngay cả tính mạng cũng khó giữ vững.

Hiện tại Lưu Bang thực sự không còn lòng dẫu mà quan tâm Trương Lương sống hay chết. Y biết rõ, mình nhất định phải mau chóng chạy ra khỏi Quan Trung, bằng không rơi vào Lưu Khảm trong tay, thì khó có thể sống được. Nhưng, chạy trốn như thế nào đây? Lưu Bang có chút âm thầm suy nghĩ... Nếu như Trương Lương ở bên cạnh, y còn có người để thương nghị. Nhưng hiện tại, Lưu Bang từ Nghiêu Quan trốn ra, bên người chỉ có Ly Thương theo, Chu Bột cùng Chu Hà đều bị vây ở bên dưới thành Nghiêu Quan, sống chết không rõ.

- Võ An hầu, chúng ta phải mau chóng chạy ra khỏi Hàm Cốc quan!

Ly Thương hướng về Lưu Bang kiến nghị,

- Bây giờ Tân Xuyên Tứ quan, Võ Quan đều không thể đi, mà người Ba Thục cũng đã xuất binh tiến về Hán Trung, Đại Tấn quan tất nhiên cũng rơi vào trong tay quân Đường... Nếu như đi qua Tiêu quan, tiến về vùng Bắc Cương Đường quốc, đi như vậy cũng là tự tìm đường chết. Hôm nay chúng ta chỉ có con đường duy nhất là đi qua Hàm Cốc quan.

Hàm Cốc quan sao?

Từ khi Đại Tân thống nhất thiên hạ, thủ vệ ở Hàm Cốc quan đã không còn nghiêm mật như thời Chiến quốc nữa. Đặc biệt lại bị Chu Chương công phá Hàm Cốc quan, sau khi tiến vào Quan Trung, Hàm Cốc quan đã trở nên cực kì tàn tạ. Quan Trung binh lực trống rỗng, vì lẽ đó việc thủ vệ Hàm Cốc quan cũng cực kì đơn giản. Chính vì như thế Ly Thương nói, nếu muốn chạy ra khỏi Quan Trung, thì chỉ có thông lộ duy nhất là Hàm Cốc quan.

- Ly Thương, chúng ta lập tức lên đường, nhất định phải thoát khỏi Quan Trung trước khi thăng con Lưu gia đóng giữ Hàm Cốc quan.

Lưu Bang cắn mạnh một cái bánh nếp, sau đó vút sang một bên. Y đứng lên nói:

- Việc này không nên chậm trễ, thừa dịp lúc trời còn chưa sáng, lập tức khởi hành.

- Người thôn xóm này...

Lưu Bang hít mắt lại,

- Nhỏ cỏ tận gốc, không giữ lại ai!

Người Phàn gia thôn tuyệt đối không ngờ sẽ phải gánh chịu cảnh tai bay vạ gió này.

Lúc chạng vạng tối, khi bọn người Lưu Bang vọt vào sơn thôn, người Phàn gia thôn còn muốn bọn họ đi sớm một chút, để nơi này khôi phục lại cuộc sống yên tĩnh. Nhưng họ không nghĩ được rằng, trong tính toán của Lưu Bang, y cũng không muốn cho bất kì người nào sống sót.

Y bây giờ như chim sợ cành cong, nào còn muốn giữ danh tiếng? Nhớ lúc đầu, khi Lưu Bang từ Võ Quan tiến vào Quan Trung, đã giết chết phủ nha ban bố ba điều nhằm thu lấy nhân tâm của bách tính trong Quan Trung, nhưng mà hiện nay y đã triệt để thất bại, thì còn cái gì cái gọi là đạo đức nhân nghĩa? Lúc ở Dĩnh Xuyên, y cũng đã hạ lệnh tàn sát toàn thành, giờ khắc này ở Phàn gia thôn, lòng dạ y cũng sẽ không mềm yếu đến mức tha cho bọn họ. Năm mươi, sáu mươi tên quân Sở, như hổ như sói, ở trong Phàn gia thôn triển khai một hồi giết chóc.

Lưu Bang leo lên khinh xa, lạnh lùng nhìn bách tính Phàn gia thôn chung quanh, trên mặt không lộ ra nửa điểm thương tiếc. Lửa cháy hừng hực, sau khi toàn bộ thôn xóm hóa thành một biển lửa, Lưu Bang cùng Ly Thương mới rời đi, chỉ để lại tử thi khắp nơi và một đồng đống đổ nát.

Từ xưa tới nay, cái gọi là nhân quân, cũng phải tùy thời điểm mà biểu lộ tâm tính, là nhân từ hay là lang sói, thực ra mà nói họ cũng không có lựa chọn nào khác.

Trong lịch sử, khi Lưu Bang tiến vào Quan Trung đã ban bố hiến pháp tạm thời tên là “Ước pháp Tam chương”, nhằm thu được nhân nghĩa. Nhưng này đó cũng chỉ là lúc y đang đắc thế, đối với bách tính giống như đang bố thí cho con sâu con kiến mà thôi. Ở trong sử sách, xưa nay đều không ghi chép tình hình thật sự xảy ra vào lúc đó, chuyện trước khi Lưu Bang nhập quan y cũng giết chóc chẳng kém ai, lại bị lơ là. Việc này, có thể đúng như hậu thế nói, được làm vua thua làm giặc...

Lưu Khảm từ hôn mê tỉnh lại, đã qua giờ Thìn.

Ánh mặt trời từ cửa sổ tiến vào chiếu rọi khắp gian phòng, phủ lên trên người Lưu Khảm, nhưng không hề ấm áp. Ba Mạn ngồi ở bên cạnh hắn, sau khi thấy Lưu Khảm tỉnh lại, giống như trút được gánh nặng thở dài một cái,

- A Khảm, cuối cùng huynh cũng đã tỉnh lại!

Lưu Khảm vẫn có cảm giác mờ mịt.

Hắn nhắm hai mắt lại, không nói câu nào, chỉ là dùng sức nắm chặt nắm đấm, đè nén nỗi đau trong lòng.

Ba Mạn nói:

- Ta đã thay huynh hạ lệnh, để Mông Khắc suất quân đội, đi đón linh cữu Đường đại ca trở về. Đoán chừng muộn nhất là ngày mai cũng sẽ đến bên dưới thành Hàm Dương... Ta cũng đã hạ lệnh, toàn quân để tang Đường đại ca, cũng sắp xếp người quét sạch đường phố... Huynh xem còn cần sắp xếp gì nữa hay không?

Chương 541: Cao Tổ tận thế (2)

Lưu Khảm mở mắt ra,

- Lăng mộ của lão Đường, hãy đặt ở Hàng Kim sơn.

- Được!

- Lập tức phái người đi tới Thành Đô, nghênh đón vợ con của lão Đường đến Hàm Dương...

Nói rồi, Lưu Khảm ngồi dậy. Ba Mạn liền vội vàng đem một cái ôm gối lót ở sau lưng hắn, cũng sắp xếp người đi chuẩn bị cơm nước.

- Đã bắt được Lưu Bang chưa?

- Chưa!

Ba Mạn nhẹ giọng nói:

- Trong chiến báo Mông Khắc truyền đến, thì hắn đã bắt được mưu sĩ Trương Lương của Lưu Bang làm tù binh, còn bắt sống hai đại tướng dưới trướng Lưu Bang là Chu Hà và Chu Bột. Theo Kỷ Tín nói, thì Chu Bột... chính là kẻ hại chết Đường đại ca.

- Chu Bột!

Lưu Khảm không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn lặp đi lặp lại cái tên Chu Bột ở trong miệng. Chẳng qua, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhìn Ba Mạn hỏi:

- Mạn nhi, muội lập tức phái người đi vào thiên lao, hỏi Phàn Đồ Tử một câu: gia quyến của Chu Bội hiện đang ở nơi nào?

Ba Mạn ngăn ra, gật gật đầu, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Lưu Khâm thì lại tựa đầu lên trên gối, nhắm mắt lại.

Trong lịch sử, thời Tây Hán từng có một vị đại tướng tiếng tăm lừng lẫy, tên là Chu Á Phu, chính là nhi tử của Chu Bội. Đối với Chu Bội, Lưu Khâm cũng hiểu rõ. Võ nghệ của người này xác thực không tầm thường, tài bắn cung cũng rất inh. Tuy vậy nếu xét về toàn diện thì...chẳng qua cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Trong ấn tượng của hắn, trong số những người giúp Lưu Bang cướp đoạt thiên hạ lúc ấy, Chu Bội cũng không phải là người quan trọng. Nhưng bởi vì hắn ta có công hộ giá nên mới được phong làm Giáng hầu. Đời này của Chu Bội, chuyện nổi tiếng nhất của hắn ta chính là việc cùng Trần Bình liên thủ tru sát tộc nhân Lữ thị. Hơn nữa lúc Lữ Trĩ chết đi, hắn ta mới dám động thủ. Nhưng để được sử sách nêu tên, nguyên nhân lớn hơn chính là vì hắn ta có một nhi tử rất đáng gờm, chính là Chu Á Phu. Lục Liễu Doanh Cũng không biết, hôm nay Chu Á Phu đã sinh ra hay chưa? Nếu như Chu Á Phu đã sinh ra, Lưu Khâm chắc chắn sẽ không cho phép hắn còn sống...

Còn tên Lưu Bang kia, lại để cho hắn đào tẩu rồi! Người này quả thực là một con gián đánh mãi cũng không chết, mấy lần đều để cho hắn chạy thoát. Tuy bây giờ bên người Lưu Bang đã không có người nào, nhưng hắn đối với Lưu Bang vẫn cứ như trước, cực kì khó chịu

- A Khâm!

Lưu Khâm đang chìm trong trầm tư, Ba Mạn đã về tới phòng,

- Quý Bố tướng quân ở ngoài cửa phủ cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng cần bẩm báo với huynh.

- Mau mời vào!

Lưu Khâm vội vã thu hồi tâm tư, nhắc chân lên muốn đứng dậy. Nhưng vừa nâng hai chân lên, đầu óc lại nặng trĩu cảm giác lại sắp bị hôn mê. Ba Mạn vội vã chạy lại nâng hắn lên,

- A Khâm, nếu cảm thấy không khỏe thì hãy nghỉ ngơi đi?

- Tiểu Chúa Công Doanh Quả cũng sắp trở về, Hàm Dương bây giờ cũng đang được phục hưng. Theo ta phỏng đoán, sau khi chúng ta được Quan Trung, Hạng Tịch nhất định cũng sẽ không giằng co... Tiếp đó, có rất nhiều chuyện cần ta làm, nếu ta nghỉ ngơi thì e là.... Hơn nữa, nếu như Quý Bố không có chuyện lớn xảy ra chắc chắn sẽ không đến nhà để cầu kiến. Mạn nhi, muội đỡ lấy ta, tiếp kiến Quý Bố tướng quân.

Ba Mạn gật đầu, đỡ lấy Lưu Khâm, đi ra khỏi phòng ngủ.

Quý Bố đứng ở trong phòng khách, biểu hiện nghiêm túc, mà ở phía sau y còn có một nam một nữ. Nam tóc trắng xoá, tuổi quá hoa giáp, nữ có vẻ thiên kiều bá mị, giữa. Xem ra, tựa hồ là một đôi tổ tôn (ông cháu). Trong lòng nữ nhân còn cầm một cái hộp.

Lưu Khâm đi vào phòng khách, Quý Bố liền vội vàng tiến lên, vòng tay hành lễ.

- Đại Vương, lúc này mặt tướng vốn không nên đến đây quấy rầy Đại Vương nghỉ ngơi, chỉ là việc này có quan hệ trọng đại, tổ tôn hai người nói có mặt chỉ của Tần Hoàng, nhất định phải gặp mặt Đại Vương. Thật bất đắc dĩ, mặt tướng đành phải mạo muội quấy rầy, kính xin Đại Vương trách phạt...

- Mặt chỉ của Tần Hoàng?

Lưu Khâm nghe đến đây thì ngăn cả người!

Là Tần Hoàng nào? Tần Thủy Hoàng Doanh Chính? Hay Nhị thế Doanh Hồ Hợi?

- Lão Quý, không cần đa lễ, ngồi xuống nói chuyện!

Lưu Khâm cười cười, xua tay ra hiệu cho Quý Bố khỏi phải hành lễ..., sau đó nhìn hai người một già một trẻ kia, chấp tay nói:

- Xin hỏi lão trượng từ đâu đến?

Hắn cho rằng, người lớn tuổi là người làm chủ. Nhưng có vẻ không đúng với suy nghĩ của hắn, nữ tử kia mới là người đứng ra nói chuyện,

- Đường Vương diện hạ, tiểu nữ tử tên là Trường Nữ, là người Triệu quốc, từng làm nữ quan trong cung. Bách Lý chính là lão bộc trong nhà nghĩa phụ ta, ba ngày trước nghĩa phụ đem mật chỉ của bệ hạ giao phó cho hai người chúng ta, mệnh cho bọn ta phải tùy lúc dâng cho Đại Vương.

Nói xong, nàng đưa cái hộp đang cầm trong tay cho lão nhân, cởi áo bào trên người ra. Quý Bố ở một bên nhìn thấy việc này thì trợn mắt ngoác mồm, mà Lưu Khâm thì lại nhìn Ba Mạn một cái, sau đó trên mặt mang theo nụ cười, nhìn toàn bộ động tác của Trường Nữ.

Sau khi cởi áo bào ra, Trường Nữ chỉ một bộ y phục nhỏ, thân thể uyển chuyển, hiện ra trong mắt mọi người.

Nàng đem áo bào trải ra, sau đó quay đầu nói với Quý Bố:

- Tướng quân, có thể cho ta mượn bội kiếm dùng một lát được không?

Quý Bố đầu tiên là ngần ra, hai con mắt đột nhiên lộ ra vẻ cảnh giác, quay đầu nhìn về phía Lưu Khâm, thì thấy Lưu Khâm gật đầu, biểu thị đồng ý.

Y đành đem bội kiếm tháo xuống, đưa cho Trường Nữ.

Trường Nữ nhận lấy bảo kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, sau đó cẩn thận từng li từng tí một đem áo bào bên trong sắp đặt ở trên một khối lụa trắng, cất xuống. Sau khi tách phần lụa trắng bên ngoài áo bào liền lộ ra chữ viết.

Ba Mạn tiến lên, nhận lấy tấm lụa trắng, sau đó sai người lấy một bộ y phục khác để cho Trường Nữ mặc lên người, đặt tấm lụa trắng ở trước mặt Lưu Khâm. Trên lụa trắng là chiếu chỉ của Doanh Hồ Hợi triệu Lưu Khâm vào Hàm Dương phụ chính.

Lưu Khâm xem xong chiếu chỉ, lại xác nhận trên đó quả có dấu triện của ngọc tử, trong lòng không khỏi vui mừng. Bởi nếu có chiếu chỉ, hắn là có thể thuận lý thành chương tiếp nhận Hàm Dương, mà quan chức các nơi ở Quan Trung cũng không có bất kỳ lý do gì có thể từ chối.

- Nghĩa phụ của người chính là Bách Lý Thuật?

- Đúng vậy!

- Vậy người cũng biết hắn hiện tại đang ở nơi nào?

Trường Nữ lắc đầu một cái,

- Tiểu nữ không biết, nghĩa phụ để chúng ta rời khỏi Hàm Dương, còn mình ở lại đây để dàn xếp, đợi Đại Vương trở về làm chủ, trở lại bá kiến.

Nói xong, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Lưu Khâm nói:

- Nhưng lúc tiểu nữ vào thành, lại phát hiện Đại Vương phát ra công văn, truy nã nghĩa phụ?

Lưu Khâm không chút biến sắc, Ba Mạn ở một bên nói:

- Cũng không phải do Đại Vương vô tình, Bách Lý Thuật và Triệu Cao mưu đồ bí mật tạo phản, rút Vệ úy Hưng Nhạc Cung, khiến cho bệ hạ bỏ mình... Việc này đã xác định, Đại Vương tuy có tâm giải vây cho y, nhưng cũng không thể không cân nhắc đến suy nghĩ của những người khác.

Trường Nữ nói:

- Vậy không biết, làm sao mới có thể khiến nghĩa phụ thoát khỏi tội?

- Chỉ dựa vào mật chỉ này sợ là không được... Nếu như có thể bắt được Triệu Cao, xóa bỏ mọi quan hệ giữa Bách Lý Thuật và Triệu Cao, mới có thể khiến y thoát khỏi tội danh.

Trường nữ đưa tay tiếp nhận hộp gỗ từ tay lão bộc, giơ cao khỏi đỉnh đầu,

- Đại Vương, tiểu nữ tử còn có một vật, muốn dâng cho Đại Vương!

Quý Bố đi lên trước, nhận lấy hộp gỗ, liếc mắt nhìn Trương Nữ, sau đó đi tới trước mặt Lưu Khâm, đem tráp đặt ở trên thư án.

Lưu Khâm nhú mày, mở nắp cái hộp gỗ ra.

- A!

Ba Mạn không khỏi thở nhẹ một tiếng.

Hóa ra, trong cái hộp này, có một cái đầu lâu đẫm máu.

Trương Nữ và lão bộc, tất cả đều nằm sấp trên mặt đất, nức nở nói:

- Hôm qua lúc chàng vạng tối, lão thất phu Triệu Cao ẩn thân với trong nhà tiểu nữ ... thừa dịp khi lão ta ngủ say, tiểu nữ tử và lão Bách Lý đã chặt lấy thủ cấp của lão, dâng cho Đại Vương, xin Đại Vương đặc xá cho nghĩa phụ.

Lưu Khâm nhìn cái đầu lâu máu me ở trước mặt, tuy mặt mũi đã bị dơ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được hình dạng khuôn mặt của lão ta, lập tức ngây người!

Chương 542: Cao Tổ tận thế(3)

Hàm Đan, cố đô Triệu quốc.

Sau khi đã trải qua mấy phiên huyết chiến, cố đô lão thành đã từ từ yên tĩnh lại, chậm rãi khôi phục sự huyền ảo của năm xưa. Chẳng qua là vùng đất ruộng ngoài thành, bởi vì trong quá khứ chiến sự xảy ra liên miên, đa số đều đã bị hoang phế. Nhưng chỉ cần có người, những ruộng đất sớm muộn gì cũng có thể biến thành đồng cỏ phì nhiêu. Có thể ngay khi sang năm... Hoặc là, phải lại chờ thêm một ít thời gian nữa.

Gió thu thổi qua man mác, ánh mặt trời rải nhẹ khắp nơi. Trên quan đạo, một đội kỵ quân đang chạy phóng nhanh đến chỗ này.

Cách cửa thành còn một khoảng, đã nghe có người la lên:

- Cửa ải phía trước mau nhường đường, Hàn tướng quân đem chiến mệnh đến đây báo cáo!

Hàn tướng quân là ai?

Trong quân đội Sở Hạng, những người được phong chức tướng quân cũng chỉ bảy, tám người mà thôi. Mà trong số bảy tám này, người trẻ tuổi nhất, chiến công hiển hách nhất, không gì bằng chính là Hàn Tín - một trong 'Ngũ đại tướng'.

Môn Bá lập tức mở ra cửa lớn, một nhóm kỵ đội nhanh như chớp đã tiến vào trong thành.

- Lão ca, Hàn tướng quân không phải đóng giữ ở Cự Lộc, sao lại đột nhiên trở về Hàm Đan cơ chứ?

- Nhất định là đã có chuyện lớn xảy ra!

Môn Bá bóng lưng đội nhìn kỵ, thấp giọng nói:

- Thượng tướng quân đã quyết ý muốn vây quét bọn Tần phi ở núi Thái Hành, bây giờ đột nhiên muốn Hàn tướng quân trở về, nói không chừng là đã xảy ra sự cố gì đó. Theo ta thấy, e là Thượng tướng quân có kế hoạch lớn.

Trong lúc binh sĩ giữ cửa thành thay nhau nghị luận, thì đội kỵ binh đã đến trước cửa vương cung Hàm Đan.

Hàm Đan vốn là đô thành của Triệu quốc.

Sau khi Thủy hoàng đế công phá Hàm Đan đã tàn sát hết người Hàm Đan, ngay cả Triệu Vương cung cũng bị một bó đuốc thiêu hủy. Sau đó đám người Võ Thần đi tới Hàm Đan, lập lại Triệu quốc. Ở trên phế tích của vương cung trước kia, xây dựng lại một toà vương cung khác, bây giờ thì bị Hạng Vũ sử dụng làm soái phủ.

Hàn Tín lập tức nhảy xuống ngựa nhanh chân đi tới trước cửa cung.

- Hàn tướng quân, Thượng tướng quân đang triệu tập mọi người nghị sự, có dặn dò nói nếu tướng quân tới, có thể lập tức đi gặp hẳn.

Hàn Tín nhận ra người này là người nhà Trần Anh.

Trần Anh bây giờ mặc dù không được trọng dụng, nhưng dù sao lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, ở trong trường của Hạng Vũ, vẫn là người có uy tín không nhỏ. Người trước mắt tên là Trần Nhị, là gia nô của Trần Anh. Năm đó từng giải cứu Trần Anh đào tẩu từ Bành Thành, hiện tại đảm nhiệm chức vụ quan trông coi Triệu vương cung.

Hàn Tín đối với Trần Anh, đúng là khá là tôn trọng. Cũng biết Trần Anh rất coi trọng đối với tên Trần Nhị này. Vì vậy ngôn từ khi nói chuyện với gã cũng hết sức khách khí, khẽ mỉm cười nói:

- Như vậy thì phải làm phiền Nhị ca dẫn đường rồi.

Để được Hàn Tín xưng hô là 'Nhị ca', ở trong doanh trại quân Sở, không thể nghĩ ngờ là chuyện cực kỳ hiếm thấy. Trần Nhị liền không dám nhận, ngay lập tức dẫn đường, mang theo Hàn Tín đi vào trong Triệu vương cung.

- Nhị ca, Thượng tướng quân cấp tốc mời ta trở về, không biết đã xảy ra đại sự gì?

Trần Nhị nhẹ giọng nói:

- Hàn tướng quân, ngài có biết chuyện mười ngày trước đây, Võ An hầu suất lĩnh binh mã công phá Võ Quan, tiến vào Quan Trung không?

- A!

Hàn Tín nghe được chuyện này, không khỏi giật nảy cả mình, bật thốt lên hỏi:

- Người kia có phải là người ở Lang Gia quận ủng hộ Sở vương, Võ An hầu Lưu Bang?

Hàn Tín và Lưu Bang còn chưa gặp nhau lần nào, nếu như nói địa phương có gặp nhau duy nhất, chính là năm đó khi Lưu Bang ủng hộ Sở vương, muốn khuyên hàng Tiết quận Vương Khác, nhưng Hàn Tín hờ hững, tiếp tục công kích Tiết quận, làm ưu thần trọng yếu của Lưu Bang là Ly Thực Kỳ bị Vương Khác giết chết ở Tiết quận. Sau đó, ở bên ngoài Hàn Tín thống lĩnh binh mã công phá nơi này, điều đó khiến y không có cơ hội gặp Lưu Bang, vì vậy chỉ nghe qua tên tuổi, chứ không thấy mặt nhau lần nào.

- Đại Vương muốn suất binh tấn công Quan Trung?

Hàn Tín gật đầu, ra hiệu Trần Nhị không nên nói nữa.

- Nhị ca, ta thấy ngươi cũng là người cơ trí, có hứng thú đến phục vụ trong quân đội của ta hay không?

- Hàn tướng quân nói đùa, ta chẳng qua chỉ là một kẻ nô bộc, nào dám nói hứng thú gì.

Trần Nhị cười ha ha nói:

- Việc này vẫn cần công tử nhà ta làm chủ.

Công tử trong miệng Trần Nhị, chính là chỉ Trần Anh. Hàn Tín cười cười, điều này khiến y rõ được ý của Trần Nhị cũng không phải thoái thác từ chối. Trong lúc hai người nói chuyện, đã đi tới trước cửa của cửa đại điện vương cung. Trần Nhị dừng bước, cung kính nói:

- Hàn tướng quân, Thượng tướng quân đang ở bên trong chờ ngài!

Hàn Tín ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cung điện nguy nga, đứng sừng sững trước mặt. Y vội vã chỉnh sửa lại y quan, sau đó tháo bội kiếm đeo ở dưới sườn xuống, đưa cho Trần Nhị.

- Mặt tướng Hàn Tín, phụng mệnh trở về, cầu kiến Thượng tướng quân, Trục quốc đại nhân!

Hàn Tín cất cao giọng báo danh, giữ vững lễ nghi, không dám làm điều thất lễ. Việc này cũng do y năm đó ở Lâu thương học được, giống như Lưu Khảm nói: nhiều quà thì sẽ không bị trách. Hàn Tín nếu đã tôn Hạng Vũ làm chủ tất phải giữ lễ của kẻ dưới cấp, y nhất định phải tuân thủ, không thể xuê xòa.

Mà Hạng Vũ, đối với loại người biết tiến thoái, hiểu lễ nghi như Hàn Tín cũng vô cùng hài lòng. Không chỉ riêng Hạng Vũ hài lòng, mà ngay cả bọn người Phạm Tăng, Trần Anh, hay là Trương Nhĩ, đối với sự cung kính kiểu này, cũng vô cùng coi trọng. Nếu không thì sao trong khoảng thời gian ngắn mà Hàn Tín có thể đứng trong hàng Ngũ đại tướng được chứ.

Y mới vừa báo danh, đã thấy một tên người hầu từ trong đại điện đi ra,

- Thượng tướng quân mời Hàn tướng quân vào điện nói chuyện.

Lúc này Hàn Tín mới cất bước đi tới bậc thang, tiến vào bên trong cung điện. Trên điện phủ, Hạng Vũ đang ngồi ở ghế chủ vị, hai bên có bá quan văn võ. Một bên là Phạm Tăng, Trương Nhĩ, Trần Anh, một bên là Kinh Bố, Tào Cửu và Long Thả. Trong đó, Long Thả và Hàn Tín có quan hệ tốt nhất, vừa thấy Hàn Tín đi vào, lập tức đứng dậy tiến lên, ôm lấy Hàn Tín một cái.

- Lão Hàn, người sao giờ mới về.

Hàn Tín không hề trả lời, mà trước tiên hướng về Hạng Vũ hành lễ, lại vấn an từng người bọn Phạm Tăng đã, cuối cùng mới trừng mắt nhìn Long Thả một chút,

- Lão Long, Thượng tướng quân ở trước mặt, sao lại vô lễ vậy.

Ba người Phạm Tăng, Trần Anh, nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị sự tán thưởng.

Hạng Vũ lộ ra một vệt nụ cười,

- A Tín, đều là huynh đệ trong nhà, không cần đa lễ.

Mặc dù miệng nói không cần đa lễ, nhưng trong lòng gã vẫn cảm thấy, tiểu tử Hàn Tín này thật hiểu lễ phép, nghi thức cơ bản, biết tôn ti trên dưới. So sánhra, đám người Long Thả, Kinh Bố, thì lại thiếu đi mấy phần lễ nghi. Tuy Hạng Vũ cũng không thèm để ý, nhưng về mặt tình cảm đối với Hàn Tín lại tăng thêm mấy phần.

Hàn Tín ngồi xuống ở bên người Trần Anh.

- A Tín, ta hết sức khẩn cấp triệu người từ Cự Lộc trở về là có chuyện lớn muốn thương nghị.

Hạng Vũ nói:

- Ta vừa mới nhận được tin tức, mười ngày trước Lưu Bang đã công phá Võ Quan, tiến vào Quan Trung... thắng lợi liên tiếp, đã áp sát Hàm Dương. Ta nghe nói, hãn ở Quan Trung trắng trợn thu mua lòng người, ý đồ tự lập. Chúng ta ở Hà Bắc liêu sổng liêu chết, nhưng tên Lưu Bang kia nhân cơ hội này chiếm lĩnh Quan Trung, thực không vì người khác, ý ta là xuất binh, tiêu diệt y.

- Nếu Thượng tướng quân muốn xuất binh, ta nguyện làm tiên phong, công phá Hàm Cốc quan!

Long Thả đứng lên, vung tay lớn tiếng la lên.

Hạng Trang cũng nói:

- Huynh trưởng, ta đã sớm nhìn tên tặc này không vừa mắt, nếu huynh trưởng muốn đem quân tiêu diệt y, Hạng Trang này việc nghĩa chẳng từ.

Hàn Tín đã biết trước kết quả này, nên cũng không thể mở miệng.

Kinh Bố nói:

- Thượng tướng quân, bộ binh và nhân mã của ta, trong khoảng thời gian chiếm đóng Cự Lộc đã bị tổn thương rất nặng. Mặc dù đã được nghỉ ngơi, thể nhưng muốn tái chiến, sợ là vô lực.

Chương 543: Cao Tổ tận thế (4)

Tào Cửu nói:

- Bây giờ vùng Hà Bắc, loạn lạc chưa yên. Trần Dư lập lại Triệu quốc, Tư Mã Ngang đặt chân ở Thái Nguyên, ý đồ của chúng đều không nắm rõ lắm. Đáng sợ hơn là đại tướng Chung Ly Muội, Lý Tả Xa của

Đường quốc Bắc Cương tọa trấn Nhạn Môn, Đại Quận, khắp nơi đều nhìn chăm chăm vào Hà Bắc. Nếu như không thể đem những này mầm họa tiêu diệt, Hà Bắc định khó có thể dẹp yên.

Về mặt Hạng Vũ không hề có cảm xúc, nhìn về phía Phạm Tăng.

- Thật ra thì ta không lo lắng bọn Trần Dư, Tư Mã Ngang, người khiến ta lo lắng nhất chính là Đường quốc Bắc Cương. Lưu Đường quốc trong khoảng thời gian ngắn đã chiếm được bốn quận ở Bắc Cương, uy vọng bây giờ đang lúc lên cao. Nếu như Thượng tướng quân rút khỏi Hà Bắc, chỉ sợ quân Đường cũng sẽ không giăng hoà. Chẳng qua, quả thật thì cũng không thể không đánh Quan Trung, nếu tên Võ An hầu đứng vững ở Quan Trung, sẽ liên thủ cùng Đại Vương, lúc đó Thượng tướng quân muốn có đất cắm dùi cũng khó có được. Vì lẽ đó, Quan Trung nhất định phải đánh, nhưng cũng cần có người dẹp ở Hà Bắc.

Trần Anh cũng nói:

- Nếu Thượng tướng quân dụng binh với Quan Trung, thì cần phải cẩn thận với Ngụy Quốc và Tề quốc, chỉ sợ bọn họ sẽ không cùng một lòng với chúng ta.

- Không sai, Tề, Ngụy đối đầu với tướng quân luôn có sự đổ kị. Đặc biệt là Tề quốc, Thượng tướng quân đã chém giết Tống Nghĩa, trước đó còn đánh vào Tiết quận, khiến cho người nước Tề mất hết mặt mũi. Nếu chúng ta dụng binh Quan Trung, cũng không thể không phòng người Tề và Ngụy, cần có người làm kinh sợ mới được.

Khi mọi người nghị luận sôi nổi, ánh mắt của Phạm Tăng đã rơi trên người Hàn Tín.

- Hàn tướng quân, vì sao người không nói lời nào?

Hàn Tín liền vội vàng đứng lên nói:

- Tín không dám nói, Thượng tướng quân không hỏi, Tín làm sao có thể nói. Chẳng qua, Tín có một lời, nếu Thượng tướng quân dụng binh với Quan Trung, Tín có thể bảo vệ cho Hà Bắc, cũng có thể kiềm chế binh mã của đại tướng Bành Việt nước Tề, khiến cho chúng không cách nào uy hiếp được Tướng quân.

Nói mất cả nửa ngày, một câu nói này của Hàn Tín cũng đúng với ý muốn của Hạng Vũ.

Muốn dẹp yên Hà Bắc, cần kiềm chế người Tề...

Hạng Vũ cùng Phạm Tăng nhìn nhau, âm thầm gật gật đầu,

- A Tín, ta giao phó Hà Bắc cho người, người có chắc chắn tiêu diệt được đám ác tướng Tần phỉ hay không?

- Bọn Tần phỉ ở núi Thái Hành chẳng qua chỉ vật trong ao. Chỉ cần vườn không nhà trống, là có thể khiến bọn chúng toàn diệt. Dẹp yên Hà Bắc, Tín không dám vọng ngôn. Thế nhưng làm cho Hà Bắc sau này không trở thành nỗi lo của Thượng tướng quân, thì Tín nhưng có thể bảo đảm. Nếu như không làm được, Tín nguyện đem đầu dâng cho Thượng tướng quân.

- Hàn Tín, ta quả nhiên không thể nhìn lầm người!

Hạng Vũ không nhịn được cất tiếng cười to,

- Đã như vậy, ta sẽ giao phó Hà Bắc cho người. Á phụ, người tức khắc phái người đi tới Cự Lộc, lệnh cho Tử Kỳ suất lĩnh binh mã trở về Bành Thành, bảo vệ chu toàn cho Đại Vương. Kinh Bồ, người ở lại Định Đào, hãy để binh mã nghỉ ngơi, đồng thời giám thị hướng đi của người Ngụy. Tào Cửu, người cũng rút khỏi Thượng Đảng quận, giao do Sài Vũ trấn thủ, dẫn theo binh mã trở về Hà Nam, cần phải ở trong thời gian ngắn nhất, đoạt được vùng Dinh Xuyên. Long Thả, người và Hàn Tín trấn thủ ở Hà Bắc, không được sai sót.

Mặc dù không được tham gia tấn công Hàm Cốc quan, khiến cho Long Thả có chút cảm giác thất vọng. Nhưng có thể hợp tác cùng Hàn Tín, ngược lại cũng là một việc chuyện tốt. Long Thả đến nay vẫn nhớ tới chuyện năm đó gã và Hàn Tín, quét ngang Đông Hải, cảm giác đó sung sướng đến nhường nào.

- Lão Hàn, lần này chúng ta có thể lại hợp lực rồi!

Phạm Tăng cười nói:

- Lão Long, người không nên cao hứng, lần này trấn thủ Hà Bắc, cần lấy Hàn Tín làm chủ soái, người cũng đừng có mất hứng nhé.

Long Thả nở nụ cười,

- Chuyện này có vấn đề gì sao? Lúc xông pha chiến đấu, Long Thả ta ai cũng không sợ, nhưng chỉ huy binh mã, ngoại trừ Thượng tướng quân, người khiến ta khâm phục nhất chính là lão Hàn.

Hàn Tín cười cười, nhưng cũng không biểu hiện ra vẻ đắc ý.

- Thượng tướng quân, hành quân đánh trận thì Tín cũng không sợ, nhưng để dẹp yên một địa phương... Tín muốn muốn Thượng tướng quân ban ột người, chẳng biết có được không?

- Người muốn mời người phương nào?

- Trần Anh, Trần tiên sinh!

Hạng Vũ cùng Phạm Tăng ngẩn ra, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Trần Anh. Mà Trần Anh cũng có vẻ hơi kinh ngạc, không biết vì sao Hàn Tín lại nêu tên mình.

Phạm Tăng nhìn về Hạng Vũ nhẹ nhàng lắc đầu. Lấy khả năng của Hàn Tín, thêm vào tài năng của Trần Anh, nếu muốn để Hà Bắc tự phân ra tự lập, đó chắc chắn không phải là việc gì lớn. Hai người này, tuyệt không thể ở cùng nhau.

- Hàn tướng quân, Trần Anh tiên sinh sợ là khó có thể lưu lại, bởi vì Thượng tướng quân còn có chuyện vô cùng trọng yếu, muốn hắt đi làm. Chẳng qua lời của người nói cũng không phải không có đạo lý... Không bằng như vậy, ta sẽ để Trương tiên sinh lưu lại giúp người? Trương tiên sinh ở Hà Bắc có uy vọng rất lớn, với phong thổ cũng rất tinh tường. Nếu có hắt giúp đỡ, hẳn là sẽ không kém hơn Trần tiên sinh bao nhiêu đâu... Không biết ý của người như thế nào?

Ánh mắt không khỏi trở nên sắc bén, Phạm Tăng chăm chú nhìn Hàn Tín.

Trong lòng Trần Anh thầm thở dài một tiếng, xem ra, Hạng Vũ và Phạm Tăng, đối với ta đều không yên lòng... Sớm biết như vậy, không bằng ta chết ở trong tay Lưu Khâm còn hơn, cũng không để rơi vào cảnh trắng tay như thế này.

Hàn Tín nói:

- Nếu có Trương tiên sinh hỗ trợ, Tín cầu còn không được nữa là.

Ý Tín nói là: ai lưu lại cũng được, chỉ cần giỏi về chuyện xử lý chính sự là tốt rồi.

Hạng Vũ lập tức đáp ứng, đứng lên nói:

- Đã như vậy, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm. Sáng sớm ngày mai, lấy Hạng Trang làm tiên phong, chúng ta phát binh tấn công Hàm Cốc quan.

Sương mù mùa thu trông rất mờ mịt, bao phủ hết cả Vị Thủy, đã không nhìn thấy mặt trăng, bốn phía đều đen thui. Lưu Bang lặng lẽ lay Ly Thương tỉnh lại, mang theo gã rón rén đi ra khỏi bìa rừng. Đã tìm được một khúc ngoặt sông yên lặng, y lấy ra một bộ y phục, đưa cho Ly Thương.

Đối với hành động này của Lưu Bang, Ly Thương hiển nhiên có chút không rõ.

- Quân hầu, đây là chuyện gì?

- Ly Thương, ta hỏi người, người cảm thấy chúng ta như thế một đoàn, mấy chục người đi với nhau, muốn thông qua Hàm Cốc quan, có thể có hi vọng không?

Ly Thương suy nghĩ một chút,

- Mặc dù Hàm Cốc quan thủ vệ đã bớt nghiêm ngặt. Nhưng mấy người chúng ta muốn thông qua Hàm Cốc quan thì... đoàn người của chúng ta thật sự là quá đông... Rất dễ bị phát hiện, chỉ sợ là vô cùng nguy hiểm.

Lưu Bang nói:

- Chính là đạo lý này. Bây giờ Quan Trung đã loạn đến rối tung rối mù, cũng là thời cơ duy nhất để chúng ta thông qua Hàm Cốc quan. Một khi thành con Lưu gia kia ổn định được cục diện của Quan Trung, bước kế tiếp họ làm sẽ tăng cường thủ hộ Hàm Cốc quan. Chúng ta nhất định phải mau chóng thông qua, hơn nữa cũng nhất định phải thông qua, bằng không người và ta chỉ có một con đường chết. Mang theo rất nhiều người, sợ không thể dễ dàng vượt quan. Chúng ta đổi quần áo dân dã, thừa dịp lúc mọi người nghỉ ngơi, suốt đêm xuất phát... Phỏng chừng đến ngày mai vào lúc giữa trưa, đã có thể vượt qua kiểm tra rồi.

Ly Thương nghe vậy thì cũng gật đầu đồng ý. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện phải vứt bỏ những thân vệ đã theo gã vào sinh ra tử rất nhiều lần, quả thật không có chút đành lòng.

Lưu Bang là nhân vật cỡ nào? Làm sao không hiểu tâm tư của Ly Thương, liền khẽ mỉm cười:

- Ly Thương, người không nên vì bọn họ mà lo lắng. Trên thực tế, bọn họ đi theo hai người chúng ta, trái lại càng thêm nguy hiểm... Lưu gia tử kia rất thích mua danh chuộc tiếng, bị bọn chúng bắt làm tù binh, nói không chừng lại có thể sống sót. Chúng ta làm như này cũng là vì tốt cho bọn họ mà thôi!

Nghe được lời này, Ly Thương gật đầu liên tục, cảm giác mất mát lúc trước cũng tan theo khói bụi.

Hai người lập tức thay đổi trang phục, vứt bỏ xe ngựa, thừa dịp đêm tối mà lên đường, đi về phía Hàm Cốc quan. Đêm đó thúc ngựa chạy liên tục, đến lúc hừng đông, sương mù tản đi, hai người mới uể oải dừng lại. Lưu Bang đứng ở chỗ cao, lấy che nắng phóng tầm mắt nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy ở đó có một toà quan thành, lúc ẩn lúc hiện đứng sừng ở phía trước.

Hàm Cốc quan...

Lưu Bang thở phào một cái, cùng Ly Thương ở bên một dòng suối nhỏ, rửa mặt, sửa sang lại trang phục, sau đó chậm rãi hướng về cửa ải đi đến. Chỉ cần qua được Hàm Cốc quan, thì có thể thoát khỏi hiểm cảnh rồi!

Khi đi đến cửa ải, thấy sĩ tốt quân Tần lười nhác, Lưu Bang cùng Ly Thương nhìn nhau, lấy hết dũng khí, cất bước hướng tiến lên...

Chương 544: Cao Tổ tận thế (5)

Hàm Cốc quan ở bên bờ sông Vị Thủy. Nó cao về phía tây, thấp dần về hướng Đông, bịt chặt khe con đường tiến về phía nam, tiếp xúc với Nam Sơn. Phía Bắc thì chặn ngang sông lớn, từ xưa tới nay đây chính là chỗ yết hầu của con đường đi về về Lạc Dương ở phía Đông, hay là tiến vào Quan Trung ở phía Trung.

Hậu thế từng có thơ khen rằng:

“Khai thiên Hàm Cốc tráng Quan Trung,

Vạn cốc kinh trần hướng bắc không.”

Hàm Cốc quan được bắt đầu xây từ thời Xuân thu Chiến quốc, vùng đất này vốn là vùng binh gia thường xuyên giao tranh. Năm Chu Thận Vương thứ ba, Sở quốc Hoài Vương từng liên minh với sáu nước còn lại hưng binh phạt Tần. Nước Tần dựa vào địa thế hiểm yếu của Hàm Cốc, khiến cho trăm vạn quân đội của sáu nước ngã xuống, máu chảy thành sông. Năm Tần vương Doanh Chính thứ sáu, nhân mã hai nước Sở Triệu lần thứ hai xâm phạm nước Tần, thế nhưng nhưng là ‘Đến Hàm Cốc, đều bại tẩu’... Vì lẽ đó, câu hỏi làm thế nào để phá được Hàm Cốc, tiến vào Quan Trung vẫn chưa bao giờ dừng lại.

Đương nhiên điều đó cũng không phải nhất định chính xác. Trương Sở Chu Thương đã từng công phá được Hàm Cốc, nhưng cuối cùng, vẫn phải thảm bại. Từ sau khi nước Tần thống nhất sáu nước, việc thủ hộ Hàm Cốc quan cũng đã lơ lửng đi rất nhiều, đó cũng là nguyên nhân trọng yếu để Chu Thương có thể công phá Hàm Cốc quan.

Vừa qua khỏi buổi trưa, trước Hàm Cốc quan đã có người đi đến. Tuy nói thiên hạ bây giờ loạn lạc xảy ra khắp nơi, ngọn lửa chiến tranh bay tán loạn, nhưng đối với vùng Sơn Đông thì ngược lại, Quan Trung vẫn cứ yên tĩnh như trước, có thể coi đây là thiên đường của cả thiên hạ. Rất nhiều người dân ở vùng núi Đông Tử, đặc biệt những bách tính sinh sống ở Tam Xuyên quận quanh Lạc Dương, di chuyển dồn dập về phía Quan Trung, cùng lúc đó không ngừng có thương khách vắng lại, từ Quan Trung đi tới Sơn Đông. Thời đại này mặc dù loạn lạc, nhưng cũng là cơ hội tốt để kiếm tiền, có lợi ích, thì sẽ có thương nhân không sợ chết.

Hai người Lưu Bang và Ly Thương ăn mặc theo kiểu bình dân, xen lẫn trong trong dòng người, đi đến cửa ải. Hai người chuyện trò vui vẻ, ánh mắt bình tĩnh. Mới nhìn thoáng qua sẽ thấy hai người này thật giống như những kẻ bán đạo qua đường khác, cũng không thể điểm đặc biệt nào đáng để chú ý.

- Hai người người, vì sao lại mang theo binh khí?

Khi hai người bọn Lưu Bang đi tới trước cửa ải, một binh lính canh cửa tiến ra ngăn cản đường đi, ngón tay chỉ vào thanh bảo kiếm trong tay của Ly Thương, lớn tiếng hỏi dò.

Thần sắc Ly Thương lập tức cứng lại, có chút sốt sắng. Thế nhưng Lưu Bang nhẹ nhàng kéo chéo áo của gã một cái, cười ha ha nói:

- Vị quân gia này, chúng ta cũng không muốn mang theo binh khí, nhưng tình cảnh hiện giờ ở Sơn Đông thực sự là quá hỗn loạn, đem theo binh khí, cũng chỉ muốn phòng thân mà thôi. Chúng tiểu nhân là người bán đạo khắp nơi trong thiên hạ, nếu không phải tình thế bức bách, thì cũng không muốn đi chuyến này đâu.

Nói xong, y còn trừng mắt nhìn Ly Thương một chút,

- Nói người đừng mang binh khí, mà người cứ nhất định phải mang... Chẳng qua cũng tốt, ra ngoài càng thêm an toàn.

Dáng vẻ kia, giống hệt như cũng không muốn xuất quan. Tên binh sĩ gật gù, cũng không gây khó dễ cho hai người Lưu Bang và Ly Thương nữa, mà là giơ tay lên, ra hiệu hai người có thể thông qua.

Sau khi qua ải, phải trải qua một cái cuốn động, cũng xem như là cứ điểm để tiến vào thông lộ Hàm Cốc quan, khoảng chừng ba trăm bước, lại là một cái cuốn động, sau khi đi ra ngoài, coi như đã vượt qua kiểm tra. Trong khoảnh khắc khi đi vào cuốn động, Lưu Bang và Ly Thương nhìn nhau, thần sắc đều lộ ra vẻ hưng phấn. Kiên trì một chút nữa, ra khỏi Hàm Cốc, thì trời lại cao biển lại rộng!

Sau khi xuyên qua cuốn động, hai người cứ trên đi ở con đường. Con đường này, vừa dùng cho việc người đi đường qua lại, ở thời chiến, thì dùng để vận chuyển đồ quân nhu. Đá vụn lát thành con đường, trông rất bằng phẳng, cũng rất rộng rãi. Hai bên có tường thành cao chót vót, có thể nhìn thấy quân sĩ đi qua đi lại trên tường thành. Có thể thấy, lúc này Hàm Cốc quan tựa hồ vẫn chưa có tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

- Hai người mặc áo đen, dừng bước!

Đột nhiên, từ trên lầu thành ở phía sau cuốn động, truyền đến một thanh âm,

- Chính là hai nam tử mặc áo đen, có cầm lợi khí, dừng bước!

Tiếp theo, lại nghe thấy khẩu lệnh truyền đến liên tiếp, hai bên cửa ải, trong phút chốc mọi người đang đi đường bỗng dừng lại. Một tên tướng lĩnh tuổi còn trẻ, mặc nón trụ quan giáp, tay cầm bảo kiếm, từ trên thành lầu đi xuống, dừng lại cách Lưu Bang ước chừng hơn mười bước.

- Người cao hơn, xoay người lại!

Lưu Bang thân cao tám thước có hơn, so với Ly Thương còn ột chút, đối phương hiển nhiên là đang gọi y, điều này cũng khiến cho trong lòng Lưu Bang không khỏi hồi hộp lẫn chút khẩn trương. Âm thanh nghe rất xa lạ, nhưng lại giống như đã nghe qua ở nơi nào rồi. Lưu Bang khom thân thể xuống, chậm rãi xoay người lại, cúi đầu, len lén nhìn lại. Nhưng vừa nhìn thấy người này, lại làm cho Lưu Bang trong lòng âm thầm kêu khổ.

Tướng lĩnh ước chừng hai bảy hai tám tuổi, vóc người ục ịch, nhưng thân hình cao hơn bảy thước, trên mặt mang một tia nụ cười cổ quái, nhìn Lưu Bang từ trên xuống dưới. Lưu Bang lập tức nhận ra được người này, gã chính là Lữ Thích Chi.

Lưu Bang và Lữ Thích Chi cũng gặp nhau nhiều, dù cho hai người từng là thân thích. Xưa nay Lữ Thích Chi nhìn Lưu Bang đã thấy không lọt mắt, mà lại thích đi với Lưu Khảm hơn. Mặc dù sau đó Lữ Trĩ được gả cho Lưu Bang, nhưng nếu không có sự tình gì đặc biệt thì Lữ Thích Chi cũng sẽ không chủ động nói chuyện với Lưu Bang. Về sau, Lưu Khảm kết hôn với Lữ Tu, Lữ Thích Chi lại có thể danh chính ngôn thuận

đi theo Lưu Khâm. Còn Lưu Bang thì lại hết sức tránh né Lưu Khâm, nếu như y biết ở chỗ nào có Lưu Khâm, y sẽ không quá đồng ý xuất hiện tại đó.

Thường xuyên qua lại, nhưng Lưu Bang rất xa lạ với Lữ Thích Chi. Nhưng dù sao cũng là thân thích, hơn nữa vóc người của Lữ Thích Chi vốn ục ịch, thêm vào đó là khuôn mặt con nít từ trước đến nay cũng không có biến hóa lớn, vì lẽ đó Lưu Bang ngay lập tức đã nhận ra Lữ Thích Chi. Ngược lại Lữ Thích Chi dường như lại không nhận ra Lưu Bang, chẳng qua gã cảm thấy người này tựa hồ khá quen.

Điều này cũng không trách được rằng Lữ Thích Chi có trí nhớ không tốt!

Lưu Bang bây giờ khác xa với Lưu Bang lúc ở huyện Bái năm đó, y thay đổi quá lớn. Dù sao mười mấy năm trôi qua, y cũng đã sắp năm mươi tuổi, thêm nữa trải qua rất nhiều gian khổ, khí chất và tướng mạo đều đã có sự thay đổi lớn. Đặc biệt hai năm qua, Lưu Bang thân là Vô An hầu, chấp chưởng trăm ngàn đại quân, khí độ tự nhiên không phải là kẻ năm đó có thể sánh bằng.

Lữ Thích Chi đánh giá Lưu Bang từ trên xuống dưới, đột nhiên dùng ngôn ngữ của huyện Bái hỏi:

- Người là người ở vùng nào, hiện muốn đi đâu?

Bất thành linh nếu nghe được giọng nói quê hương, người nào cũng khó có thể tránh khỏi lộ ra kẻ hở. Nhưng tâm trí của Lưu Bang kiên định, đã sớm chuẩn bị, liền mang vẻ mặt mặt mờ ra.

Bên cạnh có thân binh nói:

- Tướng quân hỏi người, là người ở vùng nào, hiện muốn đi đâu?

- Á, tiểu nhân là người Dĩnh Xuyên, lần này vào Quan Trung là đưa một nhóm hàng hóa, bây giờ phải về Dĩnh Xuyên.

- Giọng điệu của người cũng không giống như người ở vùng Dĩnh Xuyên à nha.

Lưu Bang nói:

- Điều này cũng không có gì to tát, tiểu nhân rất sớm đã phải vào nam ra bắc, phiêu bạt khắp nơi, khó tránh khỏi việc giọng nói bị pha tạp... Nếu ngài không tin, đây là chất nhĩ nhà ta, ngài hãy nghe khẩu âm của hần, sẽ biết tiểu nhân có phải người Dĩnh Xuyên hay không.

Ly Thương tuổi cũng đủ để làm chất nhĩ của Lưu Bang, điều này cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi. Mà quả thật Lưu Bang từ nhỏ đã từng làm du hiệp, vào nam ra bắc, học được không ít phương ngôn. Vì lẽ đó nói như thế chắc cũng không lộ kẻ hở. Ly Thương tiến lên đáp lời, khẩu âm đậm vùng Dĩnh Xuyên, làm cho vẻ mặt của Lữ Thích Chi cũng được giãn ra.

Lại đề ra hàng loạt nghi vấn trong chốc lát, Lữ Thích Chi thấy hỏi không ra kẻ hở, liền xua tay để Lưu Bang đi.

Lưu Bang liền vội vàng xoay người đi, âm thầm thở phào một hơi, vỗ nhẹ trán.

- Chúng ta đi!

Nhưng y lại không ngờ rằng, trong lúc vô tình y lại có một động tác khiến cho thân thể Lữ Thích Chi run lên, hai mắt nhắm lại, lộ ra vẻ dữ tợn.

Lữ Thích Chi cũng không đi, cứ nhìn theo bóng lưng của hai người Lưu Bang, Ly Thương. Ngay khi Lưu Bang sắp đi tới cuốn động, Lữ Thích Chi đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Lưu Quý, người định chạy đi đâu?

Hô xong, y lập tức điều động binh lính đang giữ cửa ải, tất cả đồng loạt lên binh khí lên, nhắm ngay vào hai người Lưu Bang.

Trong lòng Lưu Bang run lên, nhưng cũng gắt gao nắm lấy tay Ly Thương.

- Tướng quân, ngài đang gọi ta?

Lữ Thích Chi không nói không rằng, trở tay rút một thanh trường đao ra từ dưới sườn một tên thân binh, hung tợn nhìn Lưu Bang,

- Lưu Quý, ngươi không nên cố làm ra vẻ nữa... Những năm gần đây, tướng mạo của ngươi mặc dù đã biến đổi nhiều, nhưng cái cách làm việc mờ ám của ngươi không sửa đổi chút nào. Đặc biệt động tác vỗ trán của ngươi, Đại tỷ từng nói với ta, khi tâm trạng ngươi căng thẳng qua đi, thoải mái thư giãn sẽ vỗ cái trán. Lưu Quý, còn nhớ Đại tỷ của ta không? Cha con ngươi hại chết tỷ tỷ ta, bây giờ ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ thay đại tỷ báo thù rửa sạch mối hận này!

Hai gò má Lưu Quý co giật một lúc lâu.

Một lát sau, y khe khẽ thở dài,

- Tiểu Trư, nếu ta nói, cái chết của tỷ tỷ ngươi không có quan hệ gì với ta, ngươi có tin hay không?

- Tin hay không đều không quan trọng, ta chỉ biết, Đại tỷ của ta chết ở trong tay con trai ngươi ...

Lữ Thích Chi dùng trường đao chỉ vào Lưu Bang, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Đáng tiếc Lưu Phì lại không chết trong tay ta, nhưng con nợ thì cha phải trả, ngươi đừng hòng sống sót.

- Võ An hầu, chúng ta liều mạng thôi!

Ly Thương rút bảo kiếm nghe một tiếng ‘cheng’, nhẹ giọng nói:

- Ta sẽ dùng mạng mở một đường máu, bảo vệ ngài đi ra ngoài.

Nhìn thấy quân sĩ ở trên tường thành đã giương cung lắp tên, nhìn vào trong cuốn động, những thanh binh khí sáng loáng lóng lánh, trong lòng Lưu Bang biết, khó thoát tìm được nữa rồi..

- Tiểu Trư, con trai của ta, nó ... chết rồi sao?

- Khà khà, ba ngày trước Lưu Phì đã chết trong tay Đại Vương nhà ta.

Lưu Bang cay đắng cười nói:

- Đời này của ta, nếu có việc gì làm ta hối hận nhất, chính là ngày đó đã đi tham gia tiệc rượu của nhà ngươi... Tiểu Trư, bây giờ ta đã cùng đường mặt lộ, không có nhà để về. Ngươi nhìn ta đi, cũng đã sắp năm mươi tuổi đầu, cũng sống không được lâu nữa đâu, sao không tha cho ta một con đường sống?

Lưu Bang đang nói, thì ‘rầm’ một tiếng liền quỵ xuống, hướng về Lữ Thích Chi cầu xin. Y có thể sẽ không để ý vấn đề mặt mũi, chỉ cần cầu được đường sống, so với những thứ khác tất cả đều không quan trọng.

Lữ Thích Chi cười lạnh nói:

- Muốn ta thả ngươi? Cũng có thể... ngươi hãy làm cho Đại tỷ của ta sống lại đi.

Lưu Bang nằm sấp trên mặt đất, lén nhìn về bốn phía. Đột nhiên, hai tay vận sức sức, xoay thân xông lên, đánh về phía một tên binh sĩ, chộp lấy tên binh sĩ đó rồi quật ngã gã trên mặt đất, cướp đi kiếm và thuẫn. Đồng thời cao giọng quát lên:

- Ly Thương, cùng ta xông lên giết thẳng ra bên ngoài!

Ly Thương hét lớn một tiếng rồi múa kiếm nhắm về phía binh sĩ ngoài cuốn động.

Lữ Thích Chi hí mắt lại, trong miệng quát lên một tiếng lớn,

- Bắn cung!

Lưu Bang muốn liều mạng, mà Lữ Thích Chi từ lúc vừa mới bắt đầu cũng không thả lỏng cảnh giác. Lời còn chưa dứt, đã thấy quân sĩ ở bên ngoài ngoài động lùi về sau, ba hàng người tiến lên bắn tên, nhắm ngay Ly Thương, phóng ra một trận loạn tiễn. Một lượt bắn tên là năm mươi người. Ba hàng tiễn thủ từng nhóm bắn cung, một làn sóng mũi tên như mưa rơi đánh về phía Ly Thương. Mặc dù Ly Thương võ nghệ cao cường, nhưng cũng không thể chống đỡ được mưa tên dày đặc như vậy.

Cuốn động dài chừng tám mươi bước, sau khi gã cứng rắn lao ra được khoảng bốn mươi, năm mươi bước, cả người đã bị tên bắn trung y như một con nhím. Còn Lưu Bang mặc dù chém bay đầu hai tên binh sĩ nhưng lại bị Lữ Thích Chi bắn trúng một mũi tên vào bắp đùi, lập tức ngã xuống đất, không chờ y đứng dậy, mười mấy thanh trường mâu trường giáo, đã chĩa quanh người y.

- Dừng tay!

Lưu Bang lớn tiếng kêu gào:

- Ta chính là Võ An hầu dưới trướng Sở vương, ta đầu hàng... Tiểu Trư, người trói ta lại, đi gặp Đường vương cũng coi như lập được công lớn.

Sống sót, so tất cả mọi thứ đều là chuyện trọng yếu hơn cả. Có thể sống thêm một lúc, Lưu Bang sẽ muốn sống thêm một lúc. Tuy y cũng rõ ràng, Lưu Khảm tuyệt đối sẽ không buông tha cho y. Nhưng trong lòng y vẫn cứ như trước luôn duy trì ý niệm đó. Cho dù Lưu Khảm không tha y, miễn là còn sống, thì vẫn có cơ hội để chạy trốn. Trong suy nghĩ của Lưu Bang, trước khi chưa có mệnh lệnh của Lưu Khảm, Lữ Thích Chi nhất định không thể nào giết y.

Nhưng Lữ Thích Chi lại nở nụ cười! Gã kéo đao đi tới Lưu Bang trước mặt, cười gằn nói:

- Lưu Quý, người thật vô lại! Ta cần gì phải trói người? Lấy người đầu người, chẳng phải đơn giản hơn sao?

- Tiểu trư, người..

Lưu Bang còn muốn mở miệng nói chuyện, đã thấy Lữ Thích Chi tiến lên một bước, giơ tay chém xuống.

Nhìn thanh trường đao sáng loáng đang hạ xuống, Lưu Bang không khỏi hét to một tiếng... Máu tươi bắn ra, một đầu người đầm máu rơi xuống đất!

213. Chương 545 - 550

Chương 545: Giang sơn chính thể (1)

Bầu không khí tại Hàm Dương đang vô cùng khác thường!

Hầu như hết thảy mọi người có chút học thức, cũng nhìn ra được Lưu Khảm muốn làm chủ Hàm Dương. Nhưng hần chậm chạp không chịu vào, chỉ ở trong phủ Thừa tướng, dựa vào đạo thánh chỉ cuối cùng của Doanh Hồ Hợi khi còn sống, đảm nhiệm chức vụ Giám quốc, thiết lập lại chế độ thống trị cho Hàm Dương, tất cả đều rành mạch rõ ràng.

Náo động tại Quan Trung dần dần bình tĩnh lại. Hầu như tất cả bách tính tại Quan Trung đều cho rằng Lưu Khảm tuyệt đối trung thành với Tần, là cây cột chống trời.

Huyện phủ ở các nơi cũng dần dần đi tới Hàm Dương, biểu thị ý tứ sẵn sàng để cho Lưu Khảm điều khiển. Lưu Khảm cũng không làm khó dễ họ, sau khi cố gắng phân tích tình hình một phen, thì đại đa số quan chức đã trở lại bản địa, tiếp tục đảm đương chức vụ đang nắm giữ. Đường nhiên, cũng có một số ít quan chức bị thôi việc, nhưng phần lớn đều là tiểu nhân vật không quan trọng gì, vì lẽ đó cũng không hề sinh ra đợt bão táp nào, hết thảy đều có vẻ nhẹ như mây trôi gió thổi.

Ngày thứ năm, Mông Khắc suất lĩnh bộ binh, đưa linh cữu của Đường Lệ đến bên dưới thành Hàm Dương.

Lưu Khảm trang phục toàn thân áo tơ trắng, chân trần đi ra khỏi thành Hàm Dương, cùng Lưu Tín hai người nhắc hòm quan tài vào thành, khiến vô số bách tính Hàm Dương cảm động chảy nước mắt. Người hữu tâm sẽ phát hiện, rất nhiều người Hàm Dương, bao gồm cả thân sĩ gia tộc quyền thế, cùng với quan lại to nhỏ, tất cả đều mọi người đều mặc bạch y, theo Lưu Khảm ra khỏi thành nghênh tiếp linh cữu.

Luận phẩm cấp thì Đường Lệ chẳng qua cũng chỉ là một dân thường. Cho dù sau khi chết y được Lưu Khảm truy phong làm Văn Tín hầu, thì cũng chỉ là tên truy phong của Đường vương. Quan lại nhà Tần vì sao phải long trọng như vậy? Nói cách khác, điều này cho thấy, Lưu Khảm đã nắm trong tay toàn bộ Hàm Dương.

Lưu Khám ở trong phủ Thừa tướng, túc trực bên linh cữu Đường Lệ một đêm. Ngày thứ hai, hấn ra lệnh cho Lưu Tín tự mình bảo vệ linh cữu Đường Lệ đi tới Hàng Kim sơn để chôn cất. Đồng thời, phái người khẩn cấp đi Thành Đô, đem người nhà của Đường Lệ đến Hàm Dương.

Năm nay Đường Lệ đã ngoài ba mươi. Ở Ba Thục nhiều năm, từ lâu cũng đã cưới vợ sinh con, có huyết mạch truyền thừa. Y có ba con trai một nữ, trưởng tử mới năm tuổi. Lưu Khám tự mình viết thư, sai người báo cho Lữ Tu [r Quảng Võ thành, muốn Lữ Tu thu trưởng tử của Đường Lệ là Đường Tiểu làm nghĩa tử, làm bạn học với Vương tử, đảm nhận chức vụ Xá Nhân. Chức trách chính là đi cùng Lưu Tồn đến Tứ Hạo môn ở Thương Sơn học tập. Chỉ một điểm này, cũng khiến tất cả mọi người đều nhìn ra tiền đồ rộng lớn của Đường Tiểu. Trong tương lai không xa, Đường gia tất sẽ trở thành một đại tộc quyền thế.

Còn danh tiếng Lưu Khám trọng tình trọng nghĩa, cũng từ ngày đó lan truyền khắp nơi. Sau khi linh cữu của Đường Lệ rời đi Hàm Dương, Lưu Khám lập tức hạ lệnh, phong Mông Khắc làm Hà Tây tướng quân, Vương An làm Trường Sử xuất quân đi bình định loạn lạc ở vùng Hà Tây. Hà tây tướng quân, không được định phẩm trật, thuộc về tập số tướng quân, nhưng cũng nắm trọng binh trong tay, có thực quyền.

Sau khi Lưu Khám phong thưởng cho Mông Khắc thì lại sai người ở bên cạnh lăng mộ của Thủy Hoàng tại Ly Sơn, thiết lập Y Quan trùng (mộ chôn quần áo và di vật), đem bia mộ của Mông Diễm, Mông Nghị, Phùng Khử Tật, Phùng Kiếp và Đại Công Tử Phù Tô đặt ở đây. Tiếp theo lại tế bái những vị trọng thần lúc trước đã bị Doanh Hồ Hợi giết chết. Chẳng qua, Lưu Khám cũng không thể truy phong cho những người này bất kỳ chức quan nào, chỉ có thể lập bia mộ thay họ mà thôi. Hấn dùng phương thức như thế cho thấy hấn cũng không cố ý đến đây để cướp lấy giang sơn của nhà Tần.

Điều này làm cho rất nhiều người cảm thấy mình bị hồ đồ rồi!

Đường vương làm như vậy, đến tột cùng là có ý gì?

Không ít người liên tưởng đến chuyện Tiểu công chúa Doanh Quả Doanh Tồn trước đó đã đến Hàm Dương mà bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ hấn muốn Doanh Quả lên tiếp quản ngai vàng?

Chuyện này sao có thể! Mặc dù nói, thời Tần cũng không giống các nhà sau này luôn kỳ thị nữ giới, nhưng để ột nữ nhân cai quản cả giang sơn là điều họ tuyệt đối không thể tiếp thu được.

Tướng quân Dương Hổ đang đóng quân ở Bá Thượng, lập tức đi tới Hàm Dương, cầu kiến Lưu Khám. Nhưng cũng bị Lưu Khám từ chối khéo, lấy lý do thân thể không khỏe, cự tuyệt không tiếp kiến... Tiếp theo, tại thời điểm Vương An và Mông Khắc chuẩn bị đi tới Hà Tây, cũng muốn gặp mặt Lưu Khám một lần, khuyên bảo Lưu Khám nên tiếp quản Hàm Dương. Nhưng cửa lớn phủ Thừa tướng đóng chặt, vẫn cứ như trước từ chối tiếp kiến.

- Quan Trung từng là giang sơn của Doanh thị, nhưng Doanh thị thất đức, bây giờ tử tôn héo tàn, làm sao có thể để nữ nhân nắm giữ Quan Trung?

Ở trong mọi phố lớn ngõ nhỏ, đều lưu truyền một bài ca như sau:

- Đường vương Lưu Khám cũng không cố ý muốn đoạt lấy Quan Trung. Chỉ là thấy Quan Trung tràn ngập nguy cơ, hấn mới đến Hàm Dương, phụ tá Doanh thị, trừ quân giặc, dẹp yên gian thần ... Một nhánh huyết thống Doanh thị cuối cùng là Tiểu công chúa Doanh Quả đến Hàm Dương, Đường vương điện hạ liền chấp tay nhường Hàm Dương, đem Quan Trung trao trả cho Doanh thị quản lý. Sau đó, hấn sẽ quay lại Bắc Cương Đường quốc.

Như vậy, một hình tượng Đường vương tâm sáng như đuốc cứ như vậy xuất hiện trong lòng bách tính Quan Trung.

- Đường vương trung trực, chính là chủ của Tần Xuyên.

Ở bên trong tửu quán, mọi người nghị luận sôi nổi,

- Bây giờ Doanh Tồn đã vong, tin tức về một cô gái đến để nắm chính quyền đã lan truyền ra ngoài, chúng ta có mặt mũi nào để gặp người khác?

- Đúng vậy, lời tiên tri của Long Môn không phải đã nói tất cả, Ngự Long Phi Thiên, sàm viết đương quốc. Lời nói ý nói là Đường vương điện hạ sẽ làm chủ Quan Trung. Mệnh trời đã định, Đường vương sao có thể

vứt bỏ bách tính Quan Trung mà không để ý, quay lại Bắc Cương đây?

- Không sai không sai, chỉ bằng chúng ta đi phủ Thừa tướng cầu kiến Đường vương, xin hần thay đổi chủ ý. Chỉ cần có người làm đầu lĩnh, tự nhiên sẽ có vô số người làm theo.

Kết quả là, quanh phủ Thừa tướng càng lúc càng đông người, âm thanh càng lúc càng lớn, mới bắt đầu chỉ mấy chục người, sau đó có mấy trăm người, rồi hơn ngàn người... Một biển người mênh mông cuộn cuộn, đến trước cửa phủ Thừa tướng gào thét.

- Chúng ta muốn cầu kiến Đường vương điện hạ!

Tiếng kêu gào vang vọng khắp bầu trời của phủ Thừa tướng. Nhưng trong phủ Thừa tướng vẫn giữ thái độ im lặng. Đợi thời gian thật dài, dòng người ngoài cửa phủ Thừa tướng càng ngày càng nôn nóng náo loạn thì cánh cửa lớn cuối cùng cũng được mở ra.

Nhưng người đi ra phủ Thừa tướng cũng không phải Lưu Khâm. Có người tinh mắt, lập tức nhận ra người cầm đầu chính là đại tướng dưới trướng Lưu Khâm, Đường quốc trung úy Quý Bố bấy giờ chấp chưởng chiến sự ở Hàm Dương.

- Chư vị, Đường vương không phải không muốn gặp chư vị, nhưng mà hiện giờ Đường vương thực sự không ở Hàm Dương.

- À?

- Hôm qua nhận được chiến báo từ Hàm Cốc quan gửi đến, trùu thổ phỉ xâm lấn Quan Trung là Lưu Bang đã bị bắt giữ.

Mà ở Hà Bắc, binh mã của Sở Hạng cũng rục rà rục rịch, hiện nay đã vượt qua Hà Thủy, tiến quân về phía Tế Bắc quận... mật thám trước đó báo về, Sở Hạng muốn qua sông để tiến đánh Quan Trung. Vì vậy Đường vương đã suốt đêm lên đường, đi tới Hàm Cốc quan thị sát tình hình địch, chuẩn bị chống chọi với Sở Hạng, bảo vệ Quan Trung dẹp yên quân phản loạn ở miền viễn đông.

Lưu Bang chết rồi?

Y đáng phải chết từ sớm mới đúng!

Sau khi Đường vương điện hạ xua binh nhập quan, thì Lưu Bang kia đã bị xác định chỉ còn một con đường chết...

Vì lẽ đó, khi Quý Bố nói ra tin tức Lưu Bang đã chết cũng không hề gây nên bất kỳ đợt sóng to gió lớn nào. Nhưng câu tiếp theo của hần thật sự khiến người ta sôi trào, xao động không thôi!

Sở Hạng muốn tấn công Quan Trung? Đó chính là Sát Nhân Vương Hạng Tịch, người ở Cự Lộc đánh tan Vương Ly, tiếp đó lại giết chết mười vạn quân Tần tại Hàm Đan Hiện tại hần muốn tấn công Quan Trung sao?

Bên ngoài Phủ Thừa tướng tức thì rối loạn. Bách tính sinh sống ở Quan Trung, đối với hung danh của Hạng Tịch tuyệt không xa lạ. Khiến Vương Ly đại bại, chôn sống quân sĩ đã đầu hàng... Bách tính Quan Trung hận Hạng Tịch đến thấu xương, nhưng cũng khiến lòng họ run sợ. Hận chính là, hần chôn sống hàng binh bại tướng. Đồng thời cũng chính vì điều đó khiến rất nhiều con cháu Quan Trung kinh sợ đến mức, tên Sát Nhân Vương cũng là hạng người tàn độc đến mức tuyệt tình giống như Bạch Khởi. Nếu như hần tiến vào được Quan Trung, thì phải làm như thế nào đây?

Có thể khẳng định một việc, nếu như Doanh Quả tiếp quản Quan Trung, Lưu Khâm rút về Bắc Cương, Tần Xuyên nhất định máu phải chảy thành sông. Doanh Quả chỉ là một tiểu cô nương, làm sao có thể là đối thủ của tên Hạng Tịch như hổ như sói kia được?

Sau khi Quý Bố nói xong, cũng không để ý tới bách tính đang hỗn loạn, lặng yên lùi vào trong phủ Thừa tướng. Cửa phủ loảng xoảng một tiếng đã đóng cửa, cũng khiến cho nhiều người cảm thấy âm thầm sợ hãi...

Chương 546: Giang sơn chính thể (2)

- Mạn phu nhân, y theo phân phó của ngài, đã đem tin tức Sở Hạng tiến công Quan Trung, lan truyền ra ngoài. Phỏng chừng đến vào lúc này ngày mai, hơn một nửa bách tính Quan Trung đều sẽ biết tin tức này.

Ba Mạn ngồi ở trong lương đình, pha trà thưởng trà.

Nghe Quý Bố nói xong, nàng gật gật đầu, sau đó lại nhìn Quý Bố cười nói:

- Quý Bố, người không cảm thấy kỳ quái vì sao ta lại phải tạo ra khủng hoảng sao?

Quý Bố do dự một chút,

- Ti chúc quả thực không biết.

Chẳng qua trước khi Đại Vương lên đường, từng dặn dò mặt tướng phải nghe theo phu nhân điều khiển. Nếu phu nhân đã sắp xếp như vậy, chắc chắn sẽ bắn tên không có đích. Y nói liên tiếp mấy từ phu nhân, lại khiến cho hai gò má của Ba Mạn đỏ bừng, thế nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, mỉm cười nói:

- Đại Vương muốn tranh thiên hạ, làm chủ Quan Trung gần như đã chắc chắn. Thế nhưng hán từng là thần tử của Doanh Tần, lúc lập lại Đường quốc, cũng đã hướng về Doanh Tần xưng thần. Vì lẽ đó, hán muốn vào ở Hàm Dương cung, thì phải cần một cái cớ thích hợp, và còn cần thời cơ nữa.

Tuy Doanh Hồ Hợi đã chết rồi, nhưng vẫn đang còn Quả nhi. Tuy là không ít người đều cho rằng, Doanh Quả công chúa không thích hợp để chấp chương Quan Trung, nhưng trên thực tế đây, không ít thần tử Doanh Tần trong lòng đang chờ đợi điều này xảy ra. Bây giờ Quan Trung cần ổn định, tuyệt không có thể lại lưu nửa giọt máu. Vì lẽ đó chúng ta nhất định phải tạo thế cho Đại Vương, khiến cho hán có thể danh chính ngôn thuận làm chủ Hàm Dương cung. Muốn làm được việc này, nhất định phải để Doanh Quả công chúa tự thoái nhượng, bằng không thế tất lại sẽ có một phen rung chuyển.

Quý Bố nhẹ nhàng gật đầu,

- Phu nhân yên tâm, mặt tướng sẽ đem tin tức Đại Vương đã từng chiến thắng Sở Hạng ở Lâu Thương, lan truyền ra ngoài.

Trong này, có một chút mùi vị của âm mưu, nhưng Quý Bố cũng biết rõ, Ba Mạn làm như vậy, trên thực tế là suy nghĩ cho Lưu Khâm. Y cũng là Đường tướng, tự nhiên cũng hi vọng Lưu Khâm làm chủ Hàm Dương cung. Nhưng Lưu Khâm vẫn không chịu tỏ thái độ, khiến cho Quý Bố cũng không biết làm sao cho đúng.

Ba Mạn thở dài một hơi,

- Hi vọng Quả Nhi thông minh, biết được tiến thoái, hiểu được chiều hướng phát triển của thế cục hiện nay, không cho nàng làm ra thay đổi. Nếu như...

Nàng nhẹ nhàng cắn môi dưới, chỉ chốc lát sau thả chén trà đang cầm trong tay xuống,

- Quý Bố, người lập tức phái người thông báo cho Vương Hấp, khiến hán lưu ý tới hướng đi của Doanh Quả công chúa.

Ý tứ đó cũng là, nếu như Doanh Quả không làm theo lời dặn..., nàng chắc chắn sẽ không chú ý mà tạo nên một chút chuyện ngoài ý muốn với Doanh Quả.

Quý Bố vòng tay tuân mệnh, khom người lui ra khỏi đình nghỉ mát.

Tin tức Sở Hạng sắp sửa tấn công Quan Trung, chẳng khác nào mọc cánh, trong một đêm, đã truyền khắp một nửa vùng Quan Trung.

Quan Trung vừa bình tĩnh, lại một lần nữa trở nên rối loạn. Đối với Hạng Tịch, người Quan Trung cũng không xa lạ gì, từ lúc Hạng Tịch chôn giết binh sĩ đầu hàng đến nay, hình tượng y đã bị truyền lưu thành Ma Vương chuyên ăn thịt người, uống máu người, móc gân người làm chỉ, lột da người làm chăn. Tương truyền, tên Hạng Tịch này thân cao quá trượng, vòng eo tám thước, nắm đầm thật lớn bằng cái chậu rửa mặt, một cái tát có thể đập chết rất nhiều người, há miệng ta là không biết bao người bị ăn tươi nuốt sống.

Một người như vậy, bây giờ lại muốn tiến vào Quan Trung sao?

Ngay khi lòng người bàng hoàng, thì lại có người kể chuyện năm đó Hạng Vũ bại ở Lâu Thương, bị Đường vương đánh cho tơi bời hoa lá, liên tục chiến bại. Trong lúc nhất thời, bách tính Quan Trung giống như đã tìm được người tâm phúc. Nếu như trước đó còn có người tán thành việc Doanh Quả làm chủ Tần Xuyên thì bây giờ nhưng âm thanh đáng thương này đã biến mất không thấy hình bóng.

- Mệnh trời đã định Đường vương phải làm chủ Tần Xuyên...

Mọi việc như thế, càng lúc càng kịch liệt, đồng thời cấp tốc lan tràn ra.

Cùng lúc đó, một nhóm chiến xa chở Doanh Quả, xuất phát từ thành đô, lặng yên đến Hán Trung Nam Trịnh.

Ánh trăng cuối mùa thu, mang theo một tia mộng lung huyền ảo, lơ lửng ở giữa bầu trời. Trong hoa viên của phủ nha Nam Trịnh, Doanh Quả trên người mặc một bộ trang phục màu trắng, khoác đầu bông, bước chậm trong bụi hoa đã héo tàn. Loáng một cái đã qua mấy năm, Doanh Quả cũng đã từ một thiếu nữ trở thành một nữ tử xinh đẹp. Khí chất cao quý sau bao năm chạy trốn đã ít đi mấy phần, nhiều hơn mấy phần thận trọng đoan trang. Phụ thân và các huynh trưởng đều đã chết thảm, bản thân nàng chạy trốn đến tận đầu tận đuôi, lưu lạc Tây Nam, ăn nhờ ở đậu... ngay cả nữ tử ngây thơ, cũng sẽ phải trưởng thành thực.

Doanh Quả cất bước đi vào trong một toà lương đình, nàng vén cái quần dài lên rồi ngồi xuống nhìn vào trong bể nước, đưa tay trêu chọc những con cá nhỏ đang bơi đùa vô tư vô lự ...

- Tiểu Cáp, ta thật sự được trở về sao?

Nàng xuất nhìn đàn cá đang bơi trong bể nước nhẹ giọng hỏi dò.

Tiểu Cáp chính là Cáp Vô Lương.

Khi Ba Thục xuất binh, quyết chiến với Quan Trung, Cáp Vô Lương phụng mệnh đi tới Thành Đô, hộ tống Doanh Quả trở về Hàm Dương.

Nghe Doanh Quả hỏi dò, Cáp Vô Lương vội vàng tiến lên nói:

- Công chúa sao lại hỏi cây này? Bây giờ chỉ có công chúa mang huyết thống của Tiên đế, nếu công chúa không chấp chưởng Quan Trung, thì còn người nào có khả năng chấp chưởng cơ chứ? Hôn quân đã vong, gian thần cũng đã bị thanh trừ ... Công chúa có Đường vương phụ tá, nhất định có thể tái hiện sự nghiệp to lớn như Tiên đế năm xưa, chấn chỉnh lại giang sơn Đại Tần.

- Thật vậy sao?

Hai gò má thanh tú của Doanh Quả, lộ ra một tia u buồn.

Nàng nhẹ giọng nói:

- Người không nên gạt ta, Doanh thị thật sự còn có thể khôi phục được sao? Hồ Hợi trẻ người non dạ, làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý... Cũng đem thanh danh của Doanh thị chúng ta hủy không còn chút gì nữa rồi. Ta không phủ nhận Đường vương là người trung trực, thế nhưng cho dù hân đồng ý, nhưng bộ hạ của hân cũng sẽ đồng ý để Đường vương chấp tay trả lại Tần Xuyên cho ta sao?

Doanh Quả nói xong, ngẩng đầu lên nhìn Cáp Vô Lương một chút, rồi nở nụ cười cô đơn.

Nụ cười này, lại khiến cho trong lòng Cáp Vô Lương cảm thấy quặn đau ...

- Đường vương không phải loại người như vậy, công chúa chớ nên hoài nghi... Nếu như, nếu như Đường vương đúng là lòng muông dạ thú, Cáp Vô Lương tất nhiên, tất nhiên...

Hắn lấp ba lấp bắp nói, nhưng nửa ngày cũng chưa nói ra được ý mà hân muốn nói.

- Tất nhiên làm sao?

Doanh Quả nở nụ cười,

- Tiểu Cáp, ngàn vạn không nên nói bậy nói bạ.... hiện giờ đã không giống ngày xưa nữa rồi, Đường vương... đích thật là người có bản lĩnh!

Nói xong, nàng quay đầu nhìn vào bể cá đến mức ngơ ngác xuất thần...

Cáp Vô Lương đứng ở dưới bậc thang, không nói một lời.

Sương khuya làm ướt vạt áo của hắn, nhưng hắn cũng không nhúc nhích.

Sáng sớm ngày thứ hai, Doanh Quả đang chuẩn bị leo lên chiến xa để xuất phát, đã thấy huyện lệnh Nam Trịnh vội vàng vàng chạy tới, phía sau còn mang theo trăm tên quân lính.

- Công chúa, Trần Thương sáng sớm đã cho người đến nói Quan Trung đang xảy ra loạn lạc, hạ mệnh cho hạ quan tăng thêm hộ vệ cho công chúa, đề phòng bất trắc.

Doanh Quả nghe vậy thì ngẩn ra,

- Quan Trung lại xảy ra chuyện gì?

- Theo sứ giả của Trần Thương đến báo thì Sở Hạng muốn tấn công Quan Trung!

Cáp Vô Lương nhíu mày lại, trầm giọng nói:

- Sở Hạng tấn công Quan Trung, vì sao phải tăng thêm hộ vệ cho công chúa?

- Cái này, cái này... bây giờ Quan Trung lòng người đang hoảng loạn, tựa hồ có chút không yên tĩnh. Hàm Dương lo lắng công chúa có chuyện gì ngoài ý muốn, vì vậy mới...

Không chờ nam Trịnh huyện lệnh nói xong, Doanh Quả đã nhẹ nhàng xua tay, ra hiệu ý không nên nói nữa.

- Tiểu Cáp, thân thể của ta có chút không khỏe, không bằng hôm nay dừng lại ở Nam Trịnh thêm một ngày, đợi ngày mai rồi hãy xuất phát.

Trong lòng Cáp Vô Lương cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn cung kính đồng ý.

Mới vừa chuyển hành lý lên chiến xa, giờ lại phải chuyển xuống, Doanh Quả ra lệnh cho huyện lệnh Nam Trịnh:

- Xin mời đại nhân mang quân sĩ về. Nếu như ngày mai thân thể của ta khá hơn một chút, thì hãy để bọn họ đến đây hộ tống... Chỉ là, dừng lại ở đây một ngày, lại phải quấy nhiễu đại nhân một phen rồi.

- Đây là chức trách của hạ quan, công chúa chớ nói như vậy.

Huyện lệnh Nam Trịnh cũng không hiểu vì sao Doanh Quả đột nhiên muốn dừng lại thêm một ngày.

Nhưng y cũng không hỏi nhiều, chỉ huy người hỗ trợ tháo dỡ, sau đó trở về phủ nha.

Ở bên trong phủ nha, Doanh Quả im lặng ngồi tại thư phòng, chăm chú nhìn tấm lụa trắng đang trải trên bàn ở trước mặt, không nhúc nhích.

Hồi lâu sau, nàng hít một hơi thật sâu, múa bút viết mấy dòng chữ lên trên tấm lụa trắng. Sau khi viết xong, nàng lấy ra một cái gấm hộp, bỏ tấm lụa trắng vào trong đó, sau đó dán niêm phong, đóng ấn tín của mình. Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, Doanh Quả nhắm mắt lại, thở dài một cái.

Có một số việc, dù không muốn đi chăng nữa rốt cuộc cũng phải đối mặt...

Chương 547: Giang sơn chinh thể (3)

Đối với sự tình hỗn loạn ở Quan Trung, Lưu Khâm đã không rảnh để bận tâm nữa rồi. Sau khi nhận được tin Lưu Bang qua đời, tảng đá lớn đặt ở trong lòng hắn đột nhiên biến mất không còn tăm tích. Mặc kệ nhân phẩm của Lưu Bang như thế nào thì cũng không thể phủ nhận năng lực của y. Có thể ở trong loạn thế tự quét khởi lập nên một triều đại, riêng chuyện đó cũng đã chứng minh năng lực của Lưu Bang rồi. Mấy lần gặp phải thất bại thảm hại là mấy lần quét khởi làm nên những kỳ tích ...

Người có thể nói, Lưu Bang là một con gián đánh mãi cũng không chết, nhưng cũng phải cảm phục sự kiên nhẫn của y.

Người chết rồi, ân ân oán oán năm xưa cũng theo gió đi xa. Nói chung, một ngọn núi lớn cuối cùng cũng đã được san bằng. Cái gọi là số mệnh, cũng đang lặng lẽ từ bên trong xảy ra biến hóa đến nghiêng trời lệch

đất. Lưu Khám biết được chuyện cần làm, chính là mau chóng giải quyết hỗn loạn, xóa bỏ cái cảnh chinh chiến không ngừng nghỉ này.

Lưu Bang chết rồi, nhưng Hạng Vũ vẫn còn tồn tại và vẫn là một tòa núi lớn, chắn ngang trước mặt hán, bất cứ lúc nào cũng có thể mang đến cho hán uy hiếp to lớn.

Đêm đó, Lưu Khám vừa mới đến Hàm Dương, đã mang theo Lục Giả và Thúc Tôn Thông tới thiên lao của Hàm Dương.

Hàm Dương có hai toà đại lao, trong đó Thiên lao được thủ vệ nghiêm mật nhất. Nó không giống lao ngục phổ thông, được dựng trên mặt đất, mà giấu sâu ở trong lòng đất cách Hàm Dương cung mười ba dặm về phía tây. Trên mặt đất, có một toà từ đường cao hơn ba trượng, tên là Tổ Long từ. Kiến trúc tương tự với từ đường bình thường, đại trạch màu xám đen tường cao hào sâu, lộ ra một cổ khí tức âm u khủng bố, khiến cho người ta phải kính sợ tránh xa.

Đây là Tổ Long từ do Thủy hoàng đế kiến lập lúc còn đang tại vị, do Từ Thị dựa trên âm dương ngũ hành thiết kế ra. Bởi lúc xây dựng, Từ Thị đã biết công dụng của Tổ Long từ, vì lẽ đó gã đã bỏ hết tâm tư, cũng không dám động tay động chân chút nào. Ở dưới Tổ Long từ chính là Thiên Lao, nên có người gọi là Trần yêu từ. Hàm nghĩa chính là, Tổ Long trấn áp hết mọi chư hầu yêu nghiệt trong thiên hạ, vĩnh viễn không vượt mình lên được.

Vì lẽ đó người bị giam vào Thiên Lao, nếu không phải là hạng đại phú đại quý, mà là người bình thường thì đừng hòng tiến vào. Từ khi Trần yêu từ xây dựng tới nay, trước sau chỉ giam giữ các bậc quyền quý của sáu nước hoặc là phản thần của nước Tần. Tóm lại một câu, không phải là đại nhân vật, thì đừng hòng bị giam vào đây. Chỉ là đã tiến vào đây, thì đừng hòng mơ tưởng đến chuyện đi ra ngoài.

Đối với Tổ Long từ, Thủy hoàng đế cảm thấy vô cùng hài lòng. Tiêu hao ngàn vạn quan tiền, vận dụng vô số nhân lực, chu vi dưới lòng đất của Tổ Long khoảng hai mươi trượng vuông có thừa, mới miễn cưỡng xem như đạt được yêu cầu của Doanh Chính. Hơn nữa, hoàn cảnh trong thiên lao ngược lại cũng không tính là quá kém.

Lưu Khám tiến vào Tổ Long từ, dọc theo hành lang tiến xuống, chỉ thấy từng gian lao thất, được trang trí không tầm thường chút nào.

Quan lại trông coi Tổ Long từ còn ở một bên giới thiệu:

- Gian phòng từng giam giữ Tề Vương Điền Kiến, còn lao thất này thì khiến Sở vương mất mạng...

Lưu Khám vừa đi, vừa gật đầu.

- Đại Vương, phía trước chính là người mà ngài muốn gặp.

Còn một người khác, bị giam áp ở tầng thứ hai, người xem..

- Hà công, người cùng Lục tiên sinh đi xuống trước đi, ta ở đây cùng lão hữu nói chuyện một chút rồi sẽ xuống sau.

Thúc Tôn Thông và Lục Giả khom người tuân mệnh, theo ngục tốt đi xuống.

Lưu Khám thì lại đứng ở ngoài cửa một gian tù thất, nhẹ giọng nói:

- Mở cửa ra đi!

Cửa lớn của lao thất dùng gang để chế tạo, nặng đến hơn hai trăm cân. Một khi khóa kín, từ bên trong đừng hòng làm nó lay động được nửa phần, chỉ từ bên ngoài mới có thể mở ra. Ngục tốt vội vàng tiến lên, mở cánh cửa ra. Lưu Khám cất bước đi vào, thân binh canh giữ ở ngoài cửa.

Trong nhà tù đèn đuốc rất sáng. Một trảng hán ngồi ở bên trong, Lưu Khám đi vào, y cũng không nhúc nhích, thậm chí ngay cả con mắt cũng không hề mở.

Lưu Khám cũng không để ý, ngồi xuống chỗ đối diện với trảng hán.

Hán trầm ngâm chốc lát, thấp giọng nói:

- Lưu Quý chết rồi!

Thân thể trắng hán run lên, hai tay không tự chủ, nắm chặt nắm đấm.

- Lưu Quán đã đồng ý đầu hàng... Chẳng qua ta vẫn chưa nghĩ ra được nên xử trí hán như thế nào. Đám bạn già ngày xưa ở huyện Huyện Bái là Hạ Hầu Anh cũng chết rồi, Chu Bột đã bị ta hạ lệnh ngũ mã phân thân, phơi xác hán ngoài thành Hàm Dương. Chu Hà cũng đã bị bắt, ta giao cho đường huynh hán xử trí rồi.

Đường huynh của Chu Hà, chính là Chu Xương.

Ý tứ ẩn trong lời này của Lưu Khâm cũng là nói cho đối phương biết:

- Tập đoàn Lưu Bang, đã bị ta phá hủy triệt để! Người hán là cảm thấy kỳ quái, vì sao ta đối xử với Chu Bột độc ác như vậy, đúng không? Lão Đường chết rồi... Chết ở trong tay Chu Bột. Nếu ta không giết Chu Bột, lão Đường làm sao có thể nhắm mắt đây? Đồ Tử, nhớ năm đó, chúng ta ở Huyện Bái, là địch cũng tốt, làm hữu cũng được... Ta chỉ muốn nói cho người biết, ta thực không đành lòng lại phải giết người!

- Đường vương, người đang uy hiếp ta sao?

Tráng hán, chính là Phàn Khoái.

Sau khi bị bắt ở Bá thượng, Phàn Khoái đã bị nhốt vào thiên lao, không thể cùng ngoại giới tiếp xúc. Mà Lưu Khâm, đến lúc này cũng mới bớt chút thời gian, trò chuyện với Phàn Khoái.

- Uy hiếp?

Lưu Khâm không khỏi nở nụ cười,

- Đồ tử, người cho rằng người có cái gì đáng giá để ta uy hiếp người sao? Luận về vũ dũng, người không sánh được với ta, luận về trí mưu cũng cách biệt rất nhiều. Đừng nói ta không thêm để ý, cho dù là Lưu Quý, cũng quan tâm người lắm sao? Ha ha, ta nghe nói lúc người còn ở bên người Lưu Quý, cũng chỉ làm hộ vệ cho hán. Cuộc chiến ở Đinh Xuyên, Trần quận hay Nam Dương, người đều ở một bên quan sát. Cho tới cuộc chiến ở Võ Quan, người chẳng qua cũng chỉ là một tên tướng vô năng. Người dựa vào sức lực hơn người và máu nóng nhất thời, đánh hạ Võ Quan, cũng không được coi là bản lĩnh. Nếu là ta trấn giữ Võ Quan, chỉ cần tám trăm người cũng đủ để ngăn cản mười vạn đại quân của bọn người ở quan ngoại... Ha ha, Đồ tử, người nói cho ta biết, người ngoại trừ một thân man lực, bị người lợi dụng, có gì đáng giá để ta phải uy hiếp?

Lời này của Lưu Khâm, đúng là rất chanh chua, chói tai vô cùng.

Từ sau khi Phàn Khoái bị bắt, tựa hồ tâm như tiểu tụy, bị giam nhiều ngày trong Thiên Lao cũng không làm loạn, cũng không kêu gào, giống như một lão tăng nhập định, cả ngày chờ chết. Y đã đoán được Lưu Bang sẽ thất bại, nhưng không đoán được Lưu Bang sẽ chết... Dù sao cùng Lưu Bang tương giao nhiều năm, y biết rõ tính tình của Lưu Bang. Đây chính là kẻ điển hình cho loại người thà mất hết chứ không chịu chết, không nghĩ tới chỉ vì một lần thất bại, đã chết ở Quan Trung.

Nghe thấy Lưu Khâm nói thế, Phàn Khoái cảm thấy cơn giận bùng cháy.

- Lưu Khâm, người đừng vội làm nhục ta, tuy Phàn Lão Tử không còn gì khác, nhưng cũng là đường đường Tứ đẳng công sĩ.

Công sĩ, là tước vị của Phàn Khoái.

Ý y là: ta dù không còn gì nữa, nhưng vẫn là một vị Công sĩ tước.

Sau khi Lưu Khâm nghe xong lời này, lại nở nụ cười,

- Đồ Tử, người là công sĩ tước thì sao?

- Đó là Phàn Lão Tử lấy mạng chém giết để đổi về... Nhớ năm đó, Phàn Lão Tử ở Hà Nam...

Lúc ở dưới trướng Lưu Quý, Phàn Khoái thường xuyên không được trọng dụng, trận chiến năm đó ở Hà Nam chẳng qua chỉ là để y giải quyết nỗi buồn bực trong lòng mà thôi. Nhưng, chiến tích năm đó, cũng vì

theo Lưu Khảm chinh chiến mới đổi lấy được. Nói cách khác, không có Lưu Khảm, Phan đồ tử cũng chính là bạch thân.

Lưu Khảm nhìn khuôn mặt đỏ tới mang tai của Phan Khoái, không nói một lời.

Mà Phan Khoái thì lại cúi đầu, cũng không nói câu nào nữa...

Hồi lâu, Lưu Khảm đột nhiên đứng dậy,

- Đồ Tử, đi theo ta để chứng minh ngươi không phải tên rác rưởi... Nghĩ thông suốt hãy nói cho ta biết. Sống uất ức cả đời, haay là dốc hết tất cả làm một vỏ lớn, quang tông diệu tổ, đều do ngươi tự mình lựa chọn. Ta sẽ không giết ngươi, dù sao đã từng là đồng đội, ta không muốn giết ngươi. Ngươi đồng ý lưu lại, thì hãy nói một tiếng, nếu không muốn ta sẽ để cho ngươi đi, bảo trọng!

Hắn xoay người đi ra khỏi lao thất, cũng không để ý đến cảm xúc của Phan Khoái chút nào.

Cho đến ngày hôm nay, Lưu Khảm và Phan Khoái đã không thuộc về cùng một tầng lớp nữa rồi. Một người là tù nhân, một kẻ là Đường vương cao quý, trong tay nắm Bắc Cương, Quan Trung và Ba Thục, gộp lại cũng quá mười quận, làm sao có thể đứng ngang hàng? Nói ra, lựa chọn như thế nào, là chuyện của Phan Khoái. Là địch cũng tốt, làm bạn cũng được, tất cả đều dựa vào một ý nghĩ của Phan Khoái. Mà Lưu Khảm cũng sẽ không bao giờ đưa mắt lưu lại ở trên người y nữa.

Phan Khoái ngây dại ngồi ở trong nhà tù, nhìn theo Lưu Khảm rời đi.

Cửa lớn phòng giam cũng không đóng lại tựa hồ chứng minh cho lời nói của Lưu Khảm: lựa chọn như thế nào, tất cả đều do y quyết đoán.

Sau khi đi ra khỏi tù thất, Lưu Khảm trực tiếp đi xuống tầng thứ ba của Thiên Lao.

Trần yêu từ tổng cộng có ba tầng. Mặt đất một tầng, lòng đất hai tầng. Giữa mỗi một tầng đều bị cách trở bởi một cái cửa sắt nặng đến hơn ngàn cân. Thủ vệ dưới lòng đất vô cùng sâm nghiêm, nhưng cho dù có thoát ra được đây thì trên mặt đất vẫn còn có binh mã đóng giữ, chạy đằng trời.

Tầng thứ ba, tổng cộng chỉ có mười hai gian, nhưng phần lớn đều trống rỗng, không có người ở. Ở thời kì Thủy hoàng đế, nơi này dùng để giam giữ tôn thất, quan to của các nước khác. Đó là những người được Thủy hoàng đế coi là tai họa cho đời sau, vì lẽ đó thủ vệ càng thêm nghiêm mật, có trăm tên Thiết Ưng duệ sĩ canh giữ. Chẳng qua, hiện nay thì Thiết Ưng duệ sĩ đã trở thành chuyện của khứ, Lưu Khảm chỉ phải trú hai mươi người trấn giữ ở đây. Mà mục đích, chính là để tạm giam một người: Trương Lương!

Thúc Tôn Thông và Lục Giả đang nói chuyện với Trương Lương, nhìn qua bầu không khí có vẻ cũng khá là hòa hợp.

Trương Lương bị bắt ở Nghiêu Lĩnh, lúc đó gã đã bị trúng tên được mang về Hàm Dương, lập tức bị giam vào tầng thứ ba của Tổ Long từ.

Sau khi được ngự y điều trị, vết thương đã không đáng ngại.

Tuy nơi này không được nhìn ánh mặt trời, nhưng trong những ngày này Trương Lương cũng cảm thấy thoải mái. Ăn uống tự nhiên không cần lo lắng, có yêu cầu gì, đa số đã cũng được thỏa mãn. Ngoại trừ không thể ra khỏi tầng ba Thiên lao, thì nói chung cũng coi như không tệ.

Sở dĩ sắp xếp như vậy, cũng là do Lưu Cự khẩn cầu.

Lúc trước Lưu Cự đã cùng Lưu Khảm trao đổi một phen, đưa ra một yêu cầu cho Lưu Khảm: nếu như tương lai, Lưu Khảm bắt được Trương Lương, xin đừng hại tính mạng hắn.

Lưu Khảm tự nhiên đồng ý.

Một mặt là huynh đệ tương giao nhờ vả, mặt khác, hắn đối với người được lịch sử gọi là Mưu thánh Trương Tử Phòng, cũng có một tia ảo tưởng.

Hôm nay dưới trướng Lưu Khảm nhân tài đông đúc.

Văn có Thúc Tôn Thông, Khoái Triệt, Lục Giả tài trí cao tuyệt, võ tướng thì có Quán Anh, Chung Ly Muội, họ là những người có thể một mình chống đỡ cả một phương, tài năng bất tục.

Thế nhưng, từ khi Công Thúc Liêu qua đời, bên người Lưu Khâm ít đi một người có thể vì hấn mà mưu tính toàn cục.

Trần Bình cũng xem như là một người tài, nhưng bây giờ hấn ta lại đang ở tái ngoại, phụ trách mưu tính toàn bộ thế cuộc ở tái ngoại cho Lưu Khâm, trong lúc nhất thời không thể điều động về.

Nghĩ tới nghĩ lui, thì cũng chỉ có Trương Lương, có thể đảm đương trọng trách.

Nhưng làm thế nào để thuyết phục Trương Lương đây?

Lưu Khâm cũng không chắc chắn. Nhưng hấn cũng biết, Trương Lương là một người thông minh, tuy mang thâm cừ đại hận hận với người Tần, nhưng quả thật gã có chân tài thực học. Chỉ nhìn gã trong khoảng thời gian ngắn trợ giúp Lưu Bang nhanh chóng giành được ba quận, tài năng như thế tuyệt không thể khinh thường.

Nhìn cuộc đời chìm nổi của Lưu Bang, sẽ phát hiện một chuyện rất thú vị.

Lúc Trương Lương ở bên cạnh y, y đứng vững ở Tứ Thủy quận dễ như ăn cháo, trong tay nắm đến bốn huyện, cũng coi như hào kiệt một phương nhưng Trương Lương vừa đi, Lưu Bang lập tức bị Lưu Khâm lừa lấy Huyện Bái. Sau đó, bỏ mạng Lang Gia Đông Hải, phải núp dưới trướng Hạng Lương, không chút đắc chí nào.

Sau khi Trương Lương trở lại bên cạnh y, lại nhanh chóng quật khởi, thậm chí đánh vào Quan Trung...

Cho tới lúc bại trận ở Quan Trung, nói toạc ra không phải mưu tính của Trương Lương có vấn đề, chỉ là xuất hiện một việc bất ngờ. Nếu lúc đó Lưu Khâm không thể vượt qua ngàn dặm tập kích bất ngờ, hoặc là sau khi phát hiện tình hình ở Bá Thượng, không thể quyết đoán xuất kích, thì Lưu Bang rất có thể đánh tan quân Tần, thu được thắng lợi.

Nói toạc ra, Trương Lương ở Quan Trung thất bại, không phải bại do người, mà là do ông trời không có mắt.

Nếu như nói trắng ra thì Trương Lương cũng không phải bại dưới tay Lưu Khâm, mà là bại dưới tay Công Thúc Liêu đã qua đời.

Vì lẽ đó, khi Lưu Khâm đi vào gian lao thất, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm. Cũng không biết, mình liệu có thể thuyết phục Trương Lương đầu hàng không đây?

Chương 548: Giang sơn chinh thế (4)

Khí sắc của Trương Lương đã trở nên tốt hơn.

Ngoại trừ gương mặt có phần xanh xao do vết thương lúc trước bị tên bắn, thần thái của hấn vô cùng mạnh khỏe, dường như chẳng có đáng về suy sụp chán chường của kẻ tù tội.

Lục Giả và Trương Lương là lão bằng hữu. Lúc trước cũng là do nhận lời mời của Trương Lương nên Lục Giả mới xuất núi, chuẩn bị đến Huyện Bái.

Nhưng không ngờ nhầm lẫn thế nào mà y không đi đến Huyện Bái, mà lưu lại Lâu Thương và còn trở thành mưu sĩ quan trọng dưới trướng Lưu Khâm.

Thế còn Thúc Tôn Thông?

Tuy ông không quen biết Trương Lương, nhưng thân là truyền nhân của Khổng thánh nhân, học trò của Khổng Phụ, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết với giang sơn.

Ông có thể giúp Lưu Khâm thu phục được biết bao nhiêu người, ắt hấn cũng phải là một người có mưu lược giao tiếp. Trương Lương cũng là kẻ sĩ một bụng thư kinh, hai người bọn họ chỉ cần chốc lát nói chuyện mà đã tựa như tri kỷ. Lúc Lưu Khâm bước vào nhà giam, Trương Lương đang nói chuyện tưng bừng vui vẻ với Lục Giả và Thúc Tôn Thông.

Lưu Khám nhẹ nhàng bước vào, lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Còn Trương Lương dường như không nhận ra sự xuất hiện của Lưu Khám, tiếp tục trò chuyện với hai người bạn Lục Giả, Thúc Tôn Thông.

Lưu Khám cũng chẳng để ý tới điều đó, chỉ yên lặng ngồi nghe.

Đột nhiên, Trương Lương hỏi:

- Nay Hạng Tịch chuẩn bị đem quân đánh Hàm Cốc, Đường Vương định ứng phó ra sao?

Trương Lương đột ngột chuyển đề tài khiến cho Lưu Khám có cảm giác bất ngờ bối rối. Hắn vốn định tìm một cơ hội thích hợp để khuyên nhủ Trương Lương đầu hàng. Ai ngờ đầu chẳng đợi cho hắn mở lời, tên Trương Lương này đã cướp lời hỏi trước khiến cho Lưu Khám nhất thời chưa biết phải trả lời như thế nào.

Cũng may hắn đã sinh sống trong cái thế giới này hơn mười năm, bất kể là tư tưởng hay trên những phương diện khác, Lưu Khám ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Hắn cũng hiểu rằng câu hỏi ban nãy của Trương Lương trên thực tế là nhằm mục đích muốn kiểm tra hắn. Thời kỳ cuối nhà Tần, kẻ sĩ đương thời chịu những ảnh hưởng của hơi hướng Xuân Thu Chiến Quốc, không chỉ còn là Quân chọn Thần, cũng tương tự Thần cũng có thể chọn Quân. Điều này có những nét khác biệt với việc Quân chọn Thần của thời sau. Nếu như không nhận được câu trả lời vừa ý, thì thần tử hoàn toàn có quyền từ bỏ minh chủ mà ra đi... Thời đại này kẻ sĩ có quyền lựa chọn, kiểm tra đối phương không phải là đặc quyền của đẳng quân chủ.

Ngay cả anh minh như Tần Thủy Hoàng, lúc trước chiêu nạp nhân tài cũng từng phải trải qua một phen kiểm tra sát hạch.

Từ những người đầu tiên như Lý Tư cho đến sau này là Công Thúc Liêu và những người khác đều đã từng có một phen khảo hạch Tần Thủy Hoàng trước khi quyết định dốc sức trung thành.

Thậm chí bao gồm cả Lưu Bang, lúc ban đầu Trương Lương lựa chọn y cũng không hẳn là sự lựa chọn nhất thời không suy tính.

Sự khảo hạch của Trương Lương đối với Lưu Bang thậm chí bắt đầu từ rất lâu về trước, từ lúc Lưu Bang vô tình gặp Trương Lương trên đường trốn chạy do bị Lưu Khám truy sát.

Lưu Khám nói:

- Dựa vào thế hiểm trở của Hàm Cốc quan có thể ngăn cản được bước tiến của quân Hạng Tịch nước Sở.

Trương Lương nhìn một lượt hai người Lục Giả và Thúc Tôn Thông, đoạn hỏi:

- Hai vị thấy ý kiến của Đường Vương thế nào?

Lục Giả ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Ý kiến của Đường Vương cũng có phần chắc chắn.

Thúc Tôn Thông thì trả lời:

- Ta không rõ binh sự, thật không dám nói hàm hồ.

- Ý kiến của Đường Vương nếu đặt vào khoảng thời gian ba năm trước đây, lúc mà đội quân tinh nhuệ của Quan Trung vẫn chưa bị đánh mất, ắt hẳn chẳng có gì để chê trách. Nhưng tình cảnh hiện nay đã khác, tuy Quan Trung có số dân đông bốn trăm vạn người, lại thêm Bắc Cương và Ba Thục, tổng cộng là bảy trăm vạn người, vậy lại có phần bảo thủ cổ hủ. Dựa vào tài chí của Đường Vương, ngài ắt hẳn cũng rõ, tuy Quan Trung có đến tám trăm mẫu đất màu mỡ trù phú, nhưng kể từ khi nhị thế đăng cơ, đất đai bỏ hoang, phục dịch nặng nề. Trong vòng bốn năm đã ba lần giấy binh chinh phạt với quy mô lớn, lại thêm cái loạn họ Trương nước Sở, đã khiến cho bách tính Quan Trung chán ghét chiến tranh... Nay lòng dân Quan Trung vẫn còn có thể dùng đến, nếu như Đường Vương muốn bình định giang sơn thì nên tốc chiến tốc thắng.

Tốc chiến tốc thắng?

Lưu Khám lẽ nào lại không mong muốn tốc chiến tốc thắng.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Hạng Tịch nước Sở đang có thế lớn mạnh, làm thế nào để tốc chiến tốc thắng?

- Mong Tử Phòng tiên sinh chỉ bảo, Khám ta nên làm thế nào để tốc chiến tốc thắng?

Khi hỏi câu này trong lòng Lưu Khâm cũng có chút đề phòng, cẩn thận.

Sự thay đổi thái độ của Trương Lương khiến cho hắn cảm thấy không nắm rõ được sự tình... Rút cục ý hắn là gì đây? Lễ nào hắn muốn thần phục ta?

Tuy mục đích lần này đến đây là để hàng phục Trương Lương.

Nhưng Trương Lương quá chủ động, khiến cho Lưu Khâm nảy sinh sự nghi ngờ với sự chủ động này.

Trương Lương giơ tay ra, dùng ngón tay nhúng chút rượu, vẽ lên bàn một cái bản đồ địa hình đơn giản.

- Hiện nay, Sở Hạng đang hừng hực nhuệ khí quay ngang quét dọc một vùng phía Bắc Hoàng Hà, quân binh nhanh chóng sẽ tiến đến Hàm Cốc. Đại Vương muốn ngăn chặn hắn nhập quan, ắt hẳn là điều không thể.

Nhưng cứ theo đà đó thì Đại Vương và Sở Hạng tất sẽ thành thế giằng co.

Trong khi đó Đại Vương chưa có nền móng vững chắc ở Quan Trung, nếu như kéo dài quá lâu chỉ e là bách tính sẽ sinh lòng căm hận, làm hỏng việc lớn.

Lưu Khâm khe khẽ gật đầu, Lục Giả và Thúc Tôn Thông cũng thể hiện sự tán đồng.

- Vậy theo ý của Tử Phòng tiên sinh, Khám nên chủ động xuất kích?

Nói đoạn Lưu Khâm đột nhiên dừng lại, lớn tiếng gọi với ra phòng ngoài:

- Người đâu, mang bản đồ lại cho ta.

Tấm bản đồ này là vật bất li thân của Lưu Khâm, có riêng một tên lính thân cận cất giữ. Lưu Khâm vừa dứt lời thì thấy một tên lính thân cận mang theo một tấm bản đồ bước vào trong phòng giam. Hắn mở tấm bản đồ ra, chính là bản đồ địa hình của Quan Trung và Sơn Đông. Lưu Khâm nhanh như cắt liếc nhìn một cái:

- Nếu đã như vậy, thì ta sẽ xuất binh ở Huyện Thiểm, lấy căn cứ vùng đất lân cận Quan Hà... Nếu tiến thì có thể phát binh ở Thằng Trì, uy hiếp Lạc Dương; nếu lùi thì có thể trấn thủ Hàm Cốc, giữ lấy cổ họng của Quan Trung... Tử Phòng tiên sinh thấy ý kiến của Khám có chính xác không?

Ánh mắt của Trương Lương lập tức sáng rực lên!

Y chỉ là muốn mở đầu câu chuyện để khảo hạch ý xem ý kiến của Lưu Khâm như thế nào.

Nếu như là Lưu Bang cũng sẽ hiểu được ý của Trương Lương; nhưng Lưu Bang sẽ không thể giống như Lưu Khâm. Không những có thể hiểu được mà thậm chí còn có thể mưu lược rõ ràng tình tiết ở trong đó.

Điều đáng quý hiếm có nhất là những sách lược mà Lưu Khâm nói vô tình lại trùng hợp với ý đồ của Trương Lương.

Huyện Thiểm nay là thuộc vùng Tam Môn Hiệp, tỉnh Hà Nam.

Hơn nữa bản thân chữ “Thiểm” có nghĩa là hiểm yếu, là nơi nguy hiểm thông hành khó khăn. Huyện Thiểm nằm trong lòng dãy núi Hào Sơn, cũng chính là nút cổ họng của Dự Tây (hay còn gọi là Lạc Dương) và Bình nguyên Vị Hà, từ đó mà có tên là “Thiểm”. Từ 170 năm trước chịu sự thống trị của Đại Tần, do Tần Hiếu Công cầm quyền cai trị. Từ sau đời Tần Hiếu Công, Huyện Thiểm trở thành một căn cứ quân sự quan trọng.

Chương 549: Giang sơn chinh thế (5)

Đại Tần xuất binh Hàm Cốc Quan thì cần phải lấy Huyện Thiểm làm lô cốt đầu thành.

Quân binh sáu nước tiến đánh Hàm Cốc Quan cũng hi vọng chiếm lấy Huyện Thiểm làm điểm tựa lật đổ Quan Trung.

Có thể nói trong trận chiến giữa Đại Tần và quân sáu nước Sơn Đông, Huyện Thiểm là một quân cờ vô cùng quan trọng.

Thế nhưng sau khi Tần Thủy Hoàng tung hoành dẹp loạn sáu nước, thống nhất thiên hạ, tầm quan trọng của Huyện Thiểm lại dần dần bị người đời sau lãng quên.

Khi Chu Chương công phá Hàm Cốc Quan, Công Thúc Liêu đã từng nói :

- Chu Chương thật quá may mắn, cũng là do quân lính phòng thủ thiếu nghiêm ngặt, hắn mới vượt qua được Huyện Thiểm công phá Hàm Cốc Quan. Nếu như là thời tiên đế vẫn còn sống thì chỉ cần có hơn một vạn quân thì cũng đủ để đánh cho trăm vạn quân lính thuyền bè của hắn tan tác.

Từ đó có thể thấy tính trọng yếu của Huyện Thiểm.

Cũng chẳng có gì lạ, sau khi thống nhất sáu nước, Tần Thủy Hoàng bị rơi vào thời kỳ khan hiếm nhân tài.

Chu Chương chẳng qua cũng chỉ là một viên tướng bậc trung của nước Sở mà thôi, thậm chí cả Hạng Tịch tinh thông chiến thuật, là người có mưu lược. Rất nhiều người trong số bọn họ đều vô tình hay cố tình lãng quên đi tầm quan trọng của Huyện Thiểm. Không chỉ chư hầu các nước lãng quên, thậm chí ngay cả người Tần cũng bỏ quên Huyện Thiểm.

Trương Lương đặc biệt nhắc đến Huyện Thiểm cũng là muốn mở một con đường cho Lưu Khâm.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi tiếp tục nói:

- Ta lãnh một đạo quân, sau khi chiếm lĩnh Huyện Thiểm thì sẽ xuất kích kị binh tiến đánh Phong Lăng Quan, tiên sinh thấy vậy có được không?

Phong Lăng Quan tương truyền là nơi an táng của đại tướng Phong Hậu đời Hoàng đế Hiên Viên, chính vì thế mà có tên là Phong Lăng Quan, hậu thế còn gọi là Bến Phong Lăng.

Vùng này cũng là nơi giao nhau của ba vùng: phía Đông Hoàng Hà, Quan Trung và Quận Tam Xuyên, là vùng quân sự trọng yếu.

Thời Chiến quốc, hai nước Tần Vệ nhiều lần giao chiến tại Bến Phong Lăng để tranh giành vùng Quan Trung phía Tây Hoàng hà. Nay vùng đất này cũng bị mọi người lãng quên.

Nếu như Lưu Khâm chiếm được Bến Phong Lăng, thì sẽ có thể nối liền được vùng đất phía Đông và phía Tây Hoàng Hà lại với nhau, điều này có ý nghĩa vô cùng chiến lược.

Ánh mắt của Trương Lương lại càng sáng hơn...

Y thích thú cái cảm giác này, một cảm giác mãn nguyện mọi thứ đều được đặt vào đúng vị trí của nó.

Năm xưa y lựa chọn Lưu Bang phần nhiều cũng là do sự hòa hợp về tư tưởng. Nhưng căn cứ theo tình hình hiện nay thì dường như Lưu Khâm tỏ ra có phần hiểu ý đồ của y hơn Lưu Bang, hợp tác với những người như vậy ắt hẳn sẽ vô cùng thú vị. Nụ cười trên gương mặt Trương Lương càng thêm rạng rỡ.

Kỳ thực từ khi bị bắt giam, Trương Lương bắt đầu suy nghĩ một vấn đề nghiêm trọng.

Đó là sống hay chết?

Sống, rất đơn giản.

Y tin rằng nếu như mình đầu hàng, Lưu Khâm nhất định sẽ không từ chối. Nhưng vấn đề là nếu như y không được Lưu Khâm trọng dụng thì sống cũng còn có ý nghĩa gì? Còn nếu lựa chọn chết thì càng dễ dàng hơn! Trên đường áp giải đến Lạc Dương, Trương Lương ít nhất có đến trăm cơ hội để tự vẫn.

Vậy thì y khổ cực học hành đèn sách từng đầy năm trời, chưa được thể hiện tài năng mà đã toi mạng thì há chẳng phải đáng tiếc hay sao?

Trương Lương của lúc này và Trương Lương của mười năm mười sáu năm trước đã có sự thay đổi về tư tưởng. Đặc biệt sự qua đời của Hán Vương Thành có tác động rất lớn đối với y. Trương Lương được giải thoát khỏi cái tư tưởng bó hẹp tiêu diệt Đại Tần, phục hưng Hán quốc, bắt đầu hướng tầm nhìn đặt vào việc tung hoành thiên hạ.

Đó cũng là lý do chủ yếu mà y lựa chọn Lưu Bang...

Trương Lương vẫn hỏi Lưu Khảm là vì muốn khảo hạch xem Lưu Khảm có phù hợp với những tiêu chuẩn của y lựa chọn mình chủ hay không; hẳn vẫn hỏi Lục Giả và Thúc Tôn Thông là muốn biết dưới trướng Lưu Khảm có hay không những người sẽ kìm hãm sự phát huy tài năng của y. Rất tốt, phản ứng của Lưu Khảm không tệ, còn câu trả lời của Lục Giả và Thúc Tôn Thông cũng khiến cho Trương Lương cảm thấy rất vừa ý. Đương nhiên y cũng biết rằng bản thân mình không thể được Lưu Khảm coi trọng như Lục Giả hay Thúc Tôn Thông. Muốn đạt được địa vị như khi còn dưới trướng Lưu Bang chỉ e là điều khó có thể thực hiện được. Vì qua lời kể của Lục Giả, Trương Lương cũng biết rằng chỉ cần Khoái Triệt, Trần Bình vẫn còn thì y rất khó mà có được địa vị của quân sư chính. Nhưng để muốn có được sự coi trọng của Lưu Khảm thì cũng không khó khăn gì.

Trương Lương nói:

- Kỳ thực đánh được Huyện Thiểm, chiếm được Bến Phong Lăng không hẳn chỉ là chiến lược đứng từ góc nhìn quân sự.

Lưu Khảm vội vàng nói:

- Vậy mong tiên sinh chỉ giáo thêm.

- Đường Vương dựa vào Quan Trung, lấy Bắc Cương và Ba Thục là hai vây cánh, thế tựa như Côn Bằng tung cánh phủ thiên hạ, có thể nói là đạt được trọn vẹn thiên thời.

Nhưng thế lực của Sở Hạng cũng chẳng hề thua kém Đường Vương.

Dưới trướng của hắn có Phạm Tăng, Trần Anh đều là những thần tử mưu lược... Nếu như không thể hàng phục được Hàm Cốc thì ắt hẳn sẽ chuyển sang cố thủ Lạc Dương, chiếm Hà Nam mà đe dọa Tam Tề, bình định Hà Bắc xâm phạm Bắc Cương. Nếu như vậy thì Đường Vương chỉ còn có cách cố thủ, lại thêm sự chán ghét chiến sự của bách tính Quan Trung, Đường Vương không dưới mười năm không bình định được thiên hạ.

Đường Vương thấy sao?

Lưu Khảm gật đầu liên hồi:

- Những lời tiên sinh nói rất chính xác.

- Đường Vương chiếm được Huyện Thiểm, thứ nhất có thể đẩy lui quân địch ra ngoài vùng Hàm Cốc, thứ hai có thể trấn tĩnh lòng dân Quan Trung.

- Còn thứ ba?

Trương Lương cười nói:

- Đường Vương bình tĩnh nghe ta nói tiếp.

Nay Sở Hạng xưng uy vùng Sơn Đông, nhưng chư hầu lại không đồng lòng... Đường Vương chiếm được Huyện Thiểm có thể dùng số lượng quân binh ít ỏi để khống chế quân binh Sở Hạng.

Cùng lúc đó tiến hành thuyết phục Tam Tề và Sở Vệ, xuất kích sau lưng Sở Hạng.

Mặt khác Đường Vương chiếm giữ Bến Phong Lăng tức thời có thể đe dọa vùng phía Đông Hoàng Hà, khiến cho binh mã của Sở Hạng ở vùng Hà Bắc nhất thời khó có thể tập trung lại được. Như vậy mà nói thì cục diện Sơn Đông chắc chắn sẽ biến thành một nắm cát rời rạc, khó có thể tập hợp lại được. Sở Hạng chỉ có thể dựa vào Tam Xuyên khó nhọc ứng phó với các đạo quân khác nhau.

Chưa đến một năm, Đường Vương sẽ có thể bình định Sơn Đông, đoạt được giang sơn.

Đây dường như một bàn cờ, Đường Vương nếu đoạt được Huyện Thiểm cũng coi như đi trước một bước có được lợi thế. Bước trước một bước, những bước tiếp theo đều dẫn trước...

Lưu Khảm đột nhiên tỉnh ngộ, đứng dậy cúi người hành một lễ với Trương Lương.

- Ta mong muốn mời tiên sinh ra tay trợ giúp, phò trợ ta thắng được ván cờ này, nhưng không biết tiên sinh có đồng ý hay không?

Lúc này Lưu Khâm chẳng cần phải xem xét Trương Lương rút cục có mưu đồ gì, có một điều có thể khẳng định rằng hẳn ta chắc chắn có tài mưu lược xuất quỷ nhập thần. Việc xác định chiếm đánh Huyện Thiểm càng thể hiện rõ hơn tài năng của Trương Lương. Nếu như không thể hàng phục để sử dụng thì chỉ còn cách phải trừ bỏ gã.

Nói cho đến cùng thì sự khác nhau giữa Trương Lương và Phàn Khoái là quá lớn.

Trương Lương cũng thở phào nhẹ nhõm một cái, đứng dậy chấp tay đáp lễ:

- Lương ta khổ công tìm kiếm minh chủ, nay mang thân tù tội lại có được sự trọng dụng của Đại Vương há lại không dốc sức trung thành phò tá?

Lưu Khâm cười lớn, tiến lên trước một bước nắm chặt tay Trương Lương.

- Ta có được Tử Phòng thì đại sự ắt thành!

Chương 550: Giang sơn chinh thế (6)

Không cần nói cũng rõ tầm quan trọng của Trương Lương đối với Lưu Khâm. Chính sự nội bộ thì đã có Tiêu Hà, Tào Tham thu xếp xử lý gọn gàng rành rẽ. Chuyện hợp tung liên hoành thì đã có bọn Khoái Triệt, Lục Giả là những người có tài ăn nói mưu lược thâm cao. Chuyện hành quân đánh trận, ngoại trừ Thiệp Gian không nói đến thì Chung Li Muội và Quán Anh đều có phong thái của đại tướng quân, Lí Tả Xa lại càng có tài thống soái. Còn chưa kể đến Mông Tật, Mông Khắc, Lữ Thích Chi v.v... và những người khác nữa đều không phải là những nhân vật tầm thường.

Điều mà hần thiếu nhất trong lúc này chính là một nhân vật có tài năng mưu sách toàn cục. Sau khi Công Thúc Liêu qua đời, dưới trướng của Lưu Khâm chỉ có duy nhất Trần Bình, người đang giúp hần mưu lược đại cục Tái Bắc ở vùng Bắc Cương xa xôi là có tài cán này. Chính vì thế mà lúc này Lưu Khâm vô cùng cần đến một người có thể giúp cho hần vận hành đại cục.

Đặc biệt từ sau khi Đường Lệ tạ thế càng khiến cho Lưu Khâm coi trọng hơn nữa nhân tài trong phương diện này. Trương Lương cũng chẳng kiêu căng gì mà nhận lời ngay, tức thì theo Lưu Khâm rời khỏi Tổ Long Từ. Chỉ còn có Phàn Khoái vẫn còn có chút lương lực. Lưu Khâm cũng chẳng miễn cưỡng gì, chỉ dặn dò lính canh của Tổ Long Từ phải đặc biệt chăm sóc Phàn Khoái. Sau đó thì vội vàng quay trở về Phủ Thừa tướng, khởi hành ngay trong đêm tối.

Hạng Tịch đã cho quân qua sông, chẳng qua mấy ngày nữa là sẽ tiến đến Lạc Dương. Thời gian đối với Lưu Khâm mà nói trở thành một vấn đề vô cùng quan trọng. Hần đích thân thống lĩnh ba nghìn Hắc Kỳ quân xuất phát, đồng thời cũng lệnh cho toàn bộ binh mã vùng Đỗ Bưu Ba Chu, tổng cộng hơn hai vạn người khởi hành trong đêm nhanh chóng tiến đến Hàm Cốc Quan.

Tiêu Hà cũng đã theo cùng đoàn binh mã tiến gần đến Hàm Dương. Trong thành Hàm Dương chỉ cần có hai người Quý Bố và Thúc Tôn Thông là đủ. Hơn nữa, Ba Mạn cũng là nữ trung hào kiệt, tài cán không thua kém gì nam giới. Đặc biệt năng lực khống chế đối với quân binh Ba Thục thì Lưu Khâm lại càng không phải là đối thủ. Cộng thêm với gia thế bà nội là Quả phụ Thanh càng khiến cho uy tín cũng như sức ảnh hưởng của Ba Mạn ở Hàm Dương càng thêm lớn mạnh. Để cho nàng giữ thành Hàm Dương, cho dù có kẻ nào muốn giở trò gì cũng chẳng cần Lưu Khâm phải bận tâm.

Ba Mạn của ngày hôm nay không còn là Ba Mạn trước kia nữa. Ba Mạn cai trị Ba Thục nhiều năm, không chỉ có thể điều khiển chính sự hợp tình hợp lý, lại còn có khả năng mở rộng biên cương bờ cõi. Với tài năng như vậy nhiều gã đàn ông khác cũng chưa thể so sánh được với nàng. Còn về việc tiểu công chúa Doanh Quả chuẩn bị xuất Xuyên, Lưu Khâm chẳng còn tâm trí nào mà lo nghĩ đến.

Hần đem theo Lục Giả và Trương Lương khởi hành trong đêm, đêm đầu tiên không có chuyện gì xảy ra, đến sáng ngày thứ hai thì đã đến Hàm Cốc Quan. Lữ Thích Chi cũng chẳng ngờ rằng, Lưu Khâm đột nhiên lại thống lĩnh binh mã tiến đến Hàm Cốc Quan. Gã tắt bật vội vã từ trong quan ải chạy ra nghênh đón, sắc mặt lo lắng. Gã tự ý giết chết Lưu Bang, vốn dĩ trong lòng đã có chút lo lắng sợ hãi. Lưu Khâm đích thân tiến đến lại càng khiến cho Lữ Thích Chi lo lắng tội cùng.

- Tiểu Trư, tình hình binh mã trong Hàm Cốc Quan thế nào?

Lưu Khâm không vấn hỏi sự việc của Lưu Bang mà trực tiếp hỏi Lữ Thích Chi tình hình binh mã.

Lữ Thích Chi vội vàng trả lời:

- Trong thành vốn đã có ba nghìn người cố thủ, nay thêm bảy nghìn người đệ mang từ Hàm Dương đến, nay tổng cộng là một vạn người. Trong số đó có sáu nghìn lính bộ, ba nghìn kỵ binh, chiến xa hơn hai trăm...

Lưu Khâm lại hỏi:

- Thế còn tình hình ngoài thành thì sao?

- Tình hình bên ngoài Hàm Cốc Quan hiện nay rất yên tĩnh. Chỉ có điều số lượng nạn dân từ Tam Xuyên đến lánh nạn thì không ít. Hàng ngày ít thì có đến trăm người, nhiều thì nghìn người thông quan qua Hàm Cốc Quan. Đệ phái người đi thám thính và cũng vấn hỏi cận kề đám nạn dân đó.

Tình hình Lạc Dương không được khả quan, từ khi xuất hiện nạn loạn Trương Sở đến nay đã được ba năm, dân chúng không thể cấy trồng bình thường, thiếu thốn lương thực, lại cộng thêm với chiến loạn không ngừng khiến cho bách tính càng thêm hoảng loạn... Kể từ khi quân lĩnh Sở Hạng qua sông đã khiến cho rất nhiều dân chúng Lạc Dương sợ hãi trốn chạy tứ phương. Tên Quận thú quận Tam Xuyên Đổng Ế, kể từ khi đầu hàng quân Sở Hạng đã bị tước mất quyền lực, không còn cách nào có thể đối phó thay đổi được thế cục rối loạn trước mắt. Huyện Thiểm nay đã thành không nhà trống, Thằng Trì cũng vô cùng hoang vắng... Theo như tình báo thì hiện nay trong Thằng Trì chỉ có ba nghìn người cố thủ.

Thằng Trì vốn là tên của một ao trì cổ. Năm Chu Noãn Vương thứ ba mươi sáu, Thằng Trì từng là nơi hội họp của hai nước Tần, Triệu. Nó nằm về hướng Tây Bắc của thành Lạc Dương, thuộc vùng núi Khẩu Lăng, phía Bắc là Đông Hào Sơn, phía Nam là Tây Hào Sơn (còn gọi là Nam Đại Lĩnh). Ở giữa là bồn địa Giản Hà, dường như dựa vào mạch núi Thiệu, núi Đại Mi và núi Hùng Nhĩ, là một vùng đất phức tạp nhưng vô cùng trọng yếu. Giai đoạn Tần diệt Chu, quân Tần đã từng đóng trại tại Thằng Trì để đảm bảo sự điều hành binh lực.

Tính toán đúng ra thì Lữ Thích Chi tiếp quản Hàm Cốc Quan được bảy tám ngày. Từ những hiểu biết của gã về Hàm Cốc Quan thì có thể thấy Lữ Thích Chi đã dành không ít tâm trí vào việc này.

Trương Lương khẽ gật đầu, chấp tay nói với Lưu Khâm:

- Chúc mừng Đại Vương, chúc mừng Đại Vương!

Lưu Khâm lặng người:

- Tiên sinh sao lại chúc mừng?

- Đổng Ế không đủ tinh lực để khống chế vùng phía Tây, sự phòng ngự của Thằng Trì được nói lỏng, đây chính là món quà của trên trời rơi xuống dành cho Đại Vương. Đại Vương hãy nhìn xem, Hàm Cốc, Huyện Thiểm và Thằng Trì lập thành thế kiềng ba chân. Hơn nữa Thằng Trì như mũi kiếm hướng thẳng vào Lạc Dương. Đại Vương cần nhanh chóng đoạt lấy hai vùng Huyện Thiểm và Thằng Trì, phải xây dựng được cơ sở vững chãi trước khi quân Hạng Tịch tiến đến Lạc Dương. Chỉ có như vậy, Đại Vương mới có thể tiến thì đe dọa Lạc Dương, lui thì có Huyện Thiểm, Hàm Cốc làm điểm tựa, khống chế tiêu diệt binh lực của Sở Hạng... Cứ theo tình hình đó, quân Sở Hạng nhiều thì mấy chục vạn quân, ít thì mười mấy vạn quân sẽ gặp phải cảnh túng thiếu do Lạc Dương ba năm nay lương thực luôn thiếu thốn khan hiếm.

Vậy nên nếu như Sở Hạng quyết đánh thì binh lực sẽ hao tổn, còn nếu kiên định cố thủ thì lương thực không đủ, tất sẽ lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan... Đại Vương chỉ cần cố gắng chống chọi qua mùa đông rét mướt ở Thằng Trì thì thế cục của Sơn Đông ắt sẽ có sự thay đổi lớn. Tới lúc đó Đại Vương có thể mượn thế tấn công Lạc Dương, nắm giữ quyền binh một vùng Hà Nam.

Ý đồ của Trương Lương vô cùng rõ ràng, chính là muốn Lưu Khâm giữ chân quân chủ lực của Hạng Vũ ở Thằng Trì. Điều này quá dễ dàng, sau khi Lưu Khâm chiếm lĩnh được Thằng Trì sẽ trở thành mối đe dọa hàng ngày đối với sự an nguy của Lạc Dương. Quân binh của Hạng Vũ, tướng một quân rồi, tấn công Thằng Trì không được thì sẽ chỉ còn cách cố thủ Lạc Dương. Cứ theo tình như vậy sự khống chế của Sở Hạng đối với vùng Sơn Đông sẽ bị suy giảm đi nhiều.

Lưu Khâm nhìn một lượt Trương Lương rồi lại nhìn Lục Giả.

Một hồi sau, hắn đưa ra quyết định, đứng dậy nói:

- Thích Chi, ta mệnh cho đệ làm Chủ soái, có Lục tiên sinh phò tá, thống lĩnh năm nghìn bộ binh và hai nghìn kỵ binh lập tức xuất phát, nhất định trước khi trời tối phải đoạt lấy được Huyện Thiểm. Sau khi đoạt lấy Huyện Thiểm, đệ cần nhanh chóng bố trí binh lực chiếm cứ lấy bên Phong Lăng. Trước khi sông Hoàng Hà đóng băng, nhất định phải nắm vững, điều khiển quyền chính ở bên Phong Lăng.

Lữ Thích Chi nghe xong, vẫn còn chưa định hình được ý đồ của Lưu Khâm là gì?

Tỷ phu lần này là muốn làm lớn đây... Tuy không hiểu thế cục rối loạn mà Trương Lương nhắc đến là gì, nhưng việc nắm giữ Phong Lăng Độ chẳng phải là để mở đường cho đại quân của Mông Khắc thuận lợi qua sông, công chiếm vùng đất phía Đông Hoàng Hà hay sao? Lữ Thích Chi vội vàng chấp tay nói:

- Đại Vương yên lòng, Thích Chi quyết làm tròn sứ mệnh.

Đường đi từ Hàm Cốc Quan đến Huyện Thiểm không quá xa, có thể nói là sáng đi tối đến...

Tướng trấn thủ Thằng Trì vốn dĩ là tướng lĩnh của Đại Tần, theo Chương Hàm từ Hàm Cốc Quan tiến đánh Sơn Đông. Sau đó thì cố thủ ở Lạc Dương, phò tá Đồng Ế trấn thủ Thằng Trì. Nay Đại Tần đại bại, thế cục Sơn Đông rối loạn, gã cố thủ Thằng Trì cũng coi như là nhẹ nhõm. Còn về chuyện Đồng Ế ở Lạc Dương thế cục không tốt cũng chẳng có liên quan gì đến hắn. Nói chung là lâm vào cảnh đại nạn, ai biết thân người đó. Gã chỉ cần giữ vững mảnh đất của mình, còn chuyện sống chết của Đồng Ế thì gã không quan tâm.

214. Chương 551 - 554

Chương 551: Giang sơn chinh thế (7)

Màn đêm buông xuống, tướng cố thủ Thằng Trì nhận được tin tức: Quân Tần xuất kích từ Hàm Cốc Quan đoạt lấy huyện thành của Huyện Thiểm.

Nghe xong tin này, tướng cố thủ Thằng Trì cảm thấy lo lắng, nhưng gã ngẫm nghĩ, nay Quan Trung đang hỗn loạn, thế cục chưa rõ ràng, còn đâu tinh lực mà chiếm đánh với bên ngoài? Đồ rằng đám quân Tần trong Huyện Thiểm chỉ là một toán quân nhỏ đến đánh trộm mà thôi. Ta tuy xuất thân từ Quan Trung nhưng nay đã là tướng lĩnh của quân Sở, nếu như để mặc cho bọn chúng cướp đoạt lấy Huyện Thiểm, nếu ở trên trách tội xuống há chẳng phải ta cũng bị liên lụy hay sao? Hơn nữa quân Sở cũng đã tiến gần đến Huỳnh Dương, không lâu nữa là sẽ đến Lạc Dương. Nếu như ta không hành động gì, tên Hạng Tịch đó là kẻ giết người không chớp mắt, đợi đến lúc đó mất toi cái đầu lại càng không đáng.

Thôi thôi thôi, ăn lộc của người thì phải tận tâm làm việc...Nay thân ta đã là tướng nước Sở thì phải tận trung với Sở, giành lại Huyện Thiểm, đánh đuổi quân Tần, nhân cơ hội này có thể nâng cao đầu trước mặt tướng quân.

Tướng cố thủ Thằng Trì không dám chậm trễ, ngay trong đêm ấy điểm danh binh mã, phát binh tới Huyện Thiểm.

Từ Thằng Trì đến Huyện Thiểm cũng không quá xa, ước chừng trong khoảng thời gian nửa đêm về sau, tướng cố thủ Thằng Trì thống lĩnh hai nghìn quân binh tiến đến Huyện Thiểm, tới nơi thì chỉ nhìn thấy cổng thành đóng im ỉm, trên thành long kỳ bay phấp phới, đèn lồng sáng rực, đuốc lửa cháy hừng hực, chiếu sáng cả một góc thành.

Một người văn sĩ đứng trên thành nói lớn:

- Ta là Ngự sử Lang trung của Đường Quốc, Lục Giả, phụng mệnh vua Đại Tần trấn thủ Huyện Thiểm. Bọn tặc tử nhà người nếu dám bước lại gần một bước, giết không tha.

Nói đoạn trên đầu thành xuất hiện từng hàng cung tên soạt soạt hướng ra phía tai thành. Dao thương kiếm kích, Phủ việt câu xoa trong ánh đuốc chói lên những tia sáng lạnh lẽo.

Đám quân Sở vùng Thằng Trì đột nhiên cảm thấy hốt hoảng! Trên thành ít thì cũng phải có đến vài nghìn người, nhìn khí thế đó, ai ai cũng hừng hực ý chí chiến đấu, sát khí đằng đằng...Bên mình chỉ có hai nghìn

người, không thể so bì được với binh mã của bọn họ. Trong điều kiện chiến đấu với quân trận nghiêm ngặt của Đường quốc muốn giành lại được Huyện Thiểm? Quả thật là còn khó hơn cả tìm đường lên trời.

Tướng nước Sở này cũng nhận ra ngay được tình thế, xem xét thấy quân Đường không có ý muốn ra khỏi thành đánh trận, bèn không đợi đến câu thứ hai, lập tức thống lĩnh quân mã rời khỏi Huyện Thiểm. Nhưng gã cũng vẫn lo sợ quân Đường đuổi theo sau phục kích, bèn đích thân đoạn hậu áp trận... Nhưng quân Đường trong Huyện Thiểm cũng không truy kích, mặc kệ cho gã thống lĩnh binh mã rút lui. Lục Giả nhìn theo đoàn người ngựa đang mất dạng dần trong bóng đêm, cười nhạt một cái, quay người bước xuống thành.

Tựa như một vở kịch, tướng cố thủ Thằng Trì chẳng dùng đến một binh một tướng nào, vừa đến Huyện Thiểm đã lập tức rút lui. Đi đi về về cũng mất đến hết cả đêm.

Quân Sở ngựa người đều mệt mỏi, tiến về Thằng Trì một cách khó nhọc. Vừa đi, tướng Sở vừa cảm thấy thật ngạc nhiên không ngờ được.

Nếu như là quân Tần đoạt lấy Huyện Thiểm thì cũng đành vậy!

Đằng này quân Đường tại sao lại xuất hiện ở Huyện Thiểm? Vô An Hầu Lưu Bang chẳng phải là đã khiến cho Quan Trung điên đảo trời đất rồi hay sao, quân Đường từ đâu mà tới? Nếu như quân Đường đến đây thì Vô An Hầu hiện đang ở đâu?

Vì Hàm Cốc Quan bị phong tỏa, chỉ vào không được ra. Tin tức của Lưu Bang bị đánh bại ở trong thành đều không bị tiết lộ ra ngoài. Tướng cố thủ Thằng Trì không biết rằng chỉ trong vòng có mấy ngày Quan Trung đã xảy ra những thay đổi kinh động trời đất, Lưu Bang đã bị giết chết!

Khi trời sáng, Thằng Trì vẫn còn đang bị bao phủ bởi mây mù. Đã gần giữa thu rồi, cũng là khoảng thời gian sương mù dày đặc nhất. Trong vùng Thằng Trì có rất nhiều sông suối, khiến cho sương mù của vùng này lại càng thêm dày đặc. Từ đằng xa có thể nhìn thấy bóng dáng của huyện thành Thằng Trì, nghe được thấy tiếng nước chảy róc rách của Tây Hà. Quân Sở cũng nói nong cảnh giác, đứng dưới thành Thằng Trì lớn tiếng gọi người ra mở cổng thành. Không ai chú ý đến long kỳ đang bay phấp phới trên đầu thành Đột nhiên từ trong thành phát ra một tiếng tru dài.

Cổng thành mở toang, một đội thiết kỵ từ trong thành ủa ra chém giết, cầm đầu là một tên tướng, múa gươm giương sáo, hét lớn:

- Hắc Kỳ quân, Lí Tắt ta ở đây!

Hắc Kỳ quân? Lại là cái gì thế?

Quân Sở ở ngoài thành đều cảm thấy bất ngờ hoảng hốt. Tướng thủ thành Thằng Trì thì lại càng hoang mang hơn, nhưng dù gì cũng xuất thân từ quân Tần, đã từng tham gia nhiều cuộc đại chiến, nên gã ngay lập tức phản ứng kịp thời, chỉ huy binh mã chiến đấu lại, nhưng quân Sở ngựa người đều mệt mỏi rồi, bị Hắc Kỳ quân chém giết mà không kịp trả đòn, còn đầu tinh thần mà kháng cự.

Cùng lúc đó, đằng sau lại truyền đến tiếng ngựa dồn dập từng hồi. Lạc Giáp thống lĩnh binh mã đánh úp từ đằng sau, hình thành thế gọng kìm, kẹp quân Sở vào giữa khiến cho bọn chúng bỏ chạy tứ tung toán loạn.

Tướng cố thủ Thằng Trì và Lạc Giáp đánh giáp lá cà ba hồi hợp, Lạc Giáp mượn sức ngựa chiến song đạp một sáo đánh gục đối phương rơi xuống đất.

Lưu Khảm và Trương Lương đứng trên thành Thằng Trì nhìn xuống.

Trông thấy quân Sở dưới thành đang rối loạn một mớ, hai người bọn họ nở một nụ cười khoan khoái.

- Tướng cố thủ Thằng Trì này thật là biết phối hợp!

Lưu Khảm nhẹ nhàng nói:

- Ta vốn chỉ định mượn chiến sự Huyện Thiểm để làm dao động lòng quân của bọn chúng thôi; nhưng không ngờ hán lại chạy đến cứu viện!

Trương Lương bèn nói:

- Đây là ý Trời ban tặng Thằng Trì cho Đại Vương!

Lưu Khâm ha ha cười lớn nói:

- Tử Phòng tiên sinh không nên nói những lời như vậy! Ta biết lòng huynh vì hàng phục ta mà ngôn từ đặc biệt cẩn thận... Ta không phải thánh nhân, nhưng ra cũng biết rõ đạo lý. Tiên sinh nếu như đã có quyết sách gì thì xin đừng ngại cứ nói với ta, không cần phải lo sợ ta sẽ trách tội. Gần tiểu nhân mà xa rời hiền thần cũng chính là nguồn gốc bại của nhị thế. Lưu Khâm ta nguyện gần hiền thần mà xa rời tiểu nhân. Sau này nếu như ta có điều gì không đúng, tiên sinh cứ việc chỉ giáo... không cần phải nhìn trước ngó sau lo sợ ta trách tội.

Trong lời lẽ của Trương Lương không tránh khỏi ý nịnh hót lấy lòng. Lưu Khâm cũng hiểu được nỗi lo lắng của y, nên trực tiếp bày tỏ. Gương mặt của Trương Lương nóng lên ngượng ngùng, nhưng trong lòng thì cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm...

Bởi vì Lưu Khâm không ngại ngần gì mà nói thẳng như vậy chứng tỏ rằng Lưu Khâm cũng rất coi trọng hắn.

Trương Lương chấp tay nói:

- Gần hiền thần mà xa rời tiểu nhân, những lời của Đại Vương quả thật quý như châu ngọc, Tử Phòng nguyện khắc cốt ghi tâm.

Chiến sự dưới thành đã gần đi vào hồi kết.

Lưu Khâm và Trương Lương đi dưới thành, cùng bước lên một chiến xa.

- Tiên sinh, nay Thằng Trì đã nằm trong tay chúng ta, Huyện Thiểm do ta khống chế... Thế kiềng ba chân đã được hình thành, nhưng không biết Tử Phòng tiên sinh có ý kiến gì cho giai đoạn sau?

Khái niệm thế kiềng ba chân ngày đó không giống như ý nghĩa của hậu thế sau này. Cổ nhân ví kiềng đỉnh như giang sơn, tất lẽ sẽ có thuyết vắn đỉnh thiên hạ, kiềng đỉnh có ba chân thiếu một không được. Huyện Thiểm, Thằng Trì và Hàm Cốc Quan tựa như ba chân của chiếc kiềng, ba chân đầy đủ thì kiềng vững tựa Thái Sơn. Hay nói cách khác, sự chiếm đóng Thằng Trì và Huyện Thiểm đã khiến cho Quan Trung có thể đứng vững vàng...

Trương Lương khẽ mỉm cười:

- Tiếp theo, Đại Vương sẽ đương đầu với sự tấn công mạnh mẽ của quân Sở Hạng. Đại Vương ắt hẳn phải điều động binh mã Quan Trung chốt đóng ngoài Hàm Cốc Quan, một mặt là để kháng cự lại quân Sở Hạng, mặt khác là mang tính uy hiếp.

Y dừng lại một chút đoạn nói:

- Quan trọng hơn nữa là hành động này của Đại Vương đối với bách tính Quan Trung mà nói không nghi ngờ gì chính là giúp đẩy lùi quân địch ra ngoài Hàm Cốc Quan. Cứ theo đà đó bách tính Quan Trung sẽ cảm thấy được an ủi. Đợi sau khi đợt cây bừa vụ xuân, lại trưng tập đại quân xuất kích, lại có thể bình định Tam Xuyên Lạc Dương, đợi thời cơ chín muồi rồi, đại vương sẽ...

Trương Lương thì thầm bên tai Lưu Khâm mấy câu, Lưu Khâm liên tục gật đầu.

Nhưng chợt Trương Lương nghiêm mặt nói:

- Nhưng Đại vương muốn ổn định thiên hạ, còn cần phải sớm nên quyết đoán. Cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất có họa lớn.

Lưu Khâm sau khi nghe xong, lại nhú mày, trầm mặc!

Chương 552: Giang sơn chinh thế (8)

Tháng tám năm Tần Nhị Thế thứ năm, cái chết của Nhị Thế Doanh Hồ Hợi của Đế quốc Đại Tần cũng biến thành một chuyện quá khứ, nhưng Thiên hạ lại bị vây trong cục diện cực kỳ hỗn loạn. Khắp Sơn Đông, các chư hầu và quân phiệt to nhỏ cùng chiếm giữ năm nước Ngụy, Tề, Triệu, Sở, Đường; mà Quan Trung mặc dù bề ngoài thể hiện rất bình ổn nhưng mạch nước ngầm lại chảy cuộn cuộn, Tiểu công chúa Doanh Quả dừng lại Hán Trung, chậm chạp không chịu ra Xuyên.

Quan Trung rốt cuộc là của Doanh thị hay là Lưu thị, trước sau cũng không thể xác định. Tuy là Lưu Thị Đường quốc đã nắm Quan Trung trong tay nhưng bách tính Quan Trung vẫn còn đang quan sát. Một mặt, Doanh Tần thống trị năm trăm năm, khiến người Quan Trung do dự; về phương diện khác, Lưu thị Đường quốc cường thịnh quật khởi, cũng khiến người Quan Trung cảm thấy một tia yên ổn. Nhưng nếu muốn bách tính Quan Trung thoát cái từ Doanh Thị chuyển thành Lưu thị cũng không phải là chuyện dễ dàng. Phương diện này liên quan nhiều mặt, có nhân tố cảm xúc, cũng có nhân tố quân sự chính trị, nói chung trong lúc nhất thời cũng không thể nào quyết định được.

Chính bởi vì như vậy, Doanh Hồ Hợi tuy rằng đã chết nhưng trên sử sách theo thói quen một năm này vẫn gọi là năm Nhị Thế thứ tư.

Người Quan Trung đang quan sát...

Sở Hạng đóng quân tại Lạc Dương, Lưu thị Đường quốc ứng phó thế nào đây? Đối với Lưu Khâm mà nói, ngăn trở Sở Hạng là một sự khảo nghiệm của người Quan Trung đối với hắn. Nếu như hợp cách, vậy thì hắn có thể yên ổn tọa Quan Trung. Nếu như không thể khiến bách tính Quan Trung thỏa mãn, vậy thì hắn sẽ lấy việc hiệp trợ Doanh Quả Công chúa đang dừng tại Hán Trung trở về Hàm Dương. Không chỉ có Lưu Khâm biết điểm này, mà rất nhiều người cũng hiểu rõ điểm này.

Tiểu công chúa Doanh Quả sở dĩ đột nhiên thay đổi hành trình, dừng lại Hán Trung trì hoãn không chịu lên đường, chỉ sợ cũng bởi hàm nghĩa bên trong đó chính là quan sát. Một khi Doanh Quả quay về Hàm Dương, thì Lưu Khâm sẽ rơi vào tình thế xấu hổ!

Đầu tháng 8, Hàn Tín Hà Bắc từ Cự Lộc suất binh tây tiến, quét ngang nạn thổ phỉ các nơi tại Thượng Đảng Hàm Đan, cũng thực hiện chính sách vườn không nhà trống, khiến cho tàn binh Lão Tần ngang dọc Thượng Đảng Hà Đan rơi vào cảnh quần bách. Có gần vạn binh Tần phải xuất sơn, đầu hàng Hàn Tín.

Mà Hàn Tín lại không dùng biện pháp máu lạnh giống như Hạng Vũ đối với quân Tần, mà lại dùng phương pháp dụ dỗ. Tàn dư quân Tần dưới dự lĩnh hạ của Vương Quỳnh, trốn vào trong núi Thái Hành tránh né mũi nhọn Hàn Tín.

Giữa tháng tám, Lưu Khâm suất bộ ra Hàm Cốc Quan, công chiếm huyện Thiểm và Thành Trì, đại tướng Lữ Thích Chi đích thân dẫn binh mã mãnh mẽ cướp đoạt bên Phong Lăng, chặn động Hà Đông. Hàn Tín lấy đại tướng Cúc Bồ Sài Vũ làm chính suất, tiến vào chiếm giữ Hà Đông, chuẩn bị cướp đoạt bên Phong Lăng.

Hầu như là cùng đồng thời, Tư Mã Ngang và Triệu Vương Hiết đạt thành minh ước. Triệu Vương Hiết mệnh Thừa tướng nước Triệu Trần Dư suất binh công chiếm Tỉnh Hình Quan, quân tiên phong thẳng tiến đến quận Hàm Đan. Mà Tam Tề Điền Vinh phé Tề Vương Điền Giả, chiếm lấy vương vị, mệnh Đại tướng Bành Việt dưới trướng từ Bình Nguyên Tân vượt qua Hà Thủy, lao thẳng tới Cự Lộc, công chiếm Sa Khâu Bình Đài, như hổ đói muốn đoạt huyện Cự Lộc.

Trương Nhĩ phụng mệnh lưu thủ tại Cự Lộc lập tức cầu viện Hàn Tín. Hàn Tín lấy Long Thả là soái, gấp rút tiếp viện Cự Lộc, lại phái đại tướng Trần Hi từ Hà Nội suất binh, chiếm lĩnh Hồ Quan.

Trong vòng mười ngày ngắn ngủi, toàn bộ khu Sơn Đông giống như đã biến thành hỗn loạn, loạn đến tui bụi. Hạng Vũ chân trước vờ đến Huỳnh Dương, chân sau lập tức nhận được tin tức Hà Bắc rung chuyển. Hàn Tín cần quét Hà Bắc, Hạng Vũ tuyệt đối không thấy gì lạ, bởi vì đó là chuyện mà y đã giao phó cho Hàn Tín. Nhưng Tư Mã Ngang tự lập nước Tấn, liên thủ với Triệu Vương Hiết tác loạn, là ngoài dự liệu của Hạng Vũ.

Theo như chiến báo của Hàn Tín, Tư Mã Ngang có trong tay một đội kỵ quân gần hai vạn người, sức chiến đấu cực kỳ lớn mạnh. Không chỉ có Tư Mã Ngang, còn có sở bộ thuộc Triệu Vương Hiết cũng có một đội kỵ quân lớn mạnh, khiến cho Hàn Tín cũng có chút đau đầu. Hạng Vũ tinh thông kỵ chiến, nhưng Trung Nguyên luôn thiếu ngựa, y dựa vào trận chiến tại Cự Lộc vất vả lắm mới cướp được hai vạn bảy trăm con ngựa tinh tráng lương câu, nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt, Tư Mã Ngang và Triệu Vương Hiết lại có trong tay ba vạn kỵ quân, thật sự khiến người khác khiếp sợ.

Kỵ quân đi lại như gió, được trang bị hoàn mỹ, khiến Hàn Tín cũng không có cách nào đối phó được. Mà Tề Vương Điền Vinh xuất binh, càng làm cho Hạng Vũ cảm thấy một tia khủng hoảng khó hiểu.

- Đích thị là Lưu thị Đường quốc đứng phía sau quấy phá rồi!

Hạng Vũ nổi trận lôi đình ở trong phủ nha Huỳnh Dương, phần nộ rít gào. Phạm Tăng sắc mặt thì âm trầm, đưa mắt nhìn Hạng Vũ, nói:

- Thượng tướng quân, hôm nay không phải là lúc tức giận. Lưu thị Đường quốc dã tâm quá lớn, mà thắng nhóc Lưu thị này đúng là mưu tính sâu xa khó lường, chỉ nhìn hấn từ lúc rút khỏi Lâu Thương, cực kỳ thận trọng, hầu như toàn bộ đều nắm trong tay, nhanh chóng đứng vững tại đất Hà Nam, là có thể nhận ra hấn là kẻ khó đối phó. Hiện nay hấn còn thừa dịp loạn mà đoạt Quan Trung, kỳ thế đã thành, hài....

Nếu Phạm Tăng là người ngoài nói những lời này, thì chắc chắn Hạng Vũ không vui, đánh giá đối thủ như thế, chẳng phải là đề cao sĩ khí của người khác, hạ thấp uy phong của mình sao? Nhưng đích thật đối với Lưu Khảm, Hạng Vũ cực kỳ coi trọng. Y cao ngạo tự cho là vũ dũng nhưng cuối cùng cũng chỉ ngang bằng Lưu Khảm, huống chi sau lưng Lưu Khảm còn có một quái vật Lưu Cự tồn tại; Luận binh pháp, Hạng Vũ tự nhận mình không hề tầm thường, đặc biệt năng lực nắm bắt thời cơ chiến đấu của y, tại trận chiến Cự Lộc đã chứng minh không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng trong lúc giao phong cùng Lưu Khảm, tựa như Lưu Khảm đã chiếm thế thượng phong, khiến Hạng Vũ vô cùng khó chịu.

Cho nên đây cũng là điều khiến Hạng Vũ trong bất giác đã nảy sinh cảm giác coi trọng đối với Lưu Khảm.

Nhưng ngược lại Ngu Tử Kỳ lại không phục;

- Lưu Khảm này chỉ là một kẻ dưng phụ, nếu nói có thể thuyết phục Tư Mã Ngang và Triệu Hiết xuất binh, sợ là không có khả năng.

Trong phủ nha này đều là thân tín của Hạng Vũ, cho nên Ngu Tử Kỳ nói thế cũng không có gì kiêng dè cả. Dù gì trong lòng nghĩ gì, thì ngoài miệng nói thế.

Phạm Tăng nói:

- Tư Mã Ngang và Triệu Hiết xuất binh, rất rõ ràng là có dấu vết bởi Lưu Đường rồi. Mặc kệ tư Mã Ngang hay Triệu Hiết, thì ba vạn con chiến mã kia từ đâu mà có? Lưu Đường hùng cứ Hà Nam, nắm trong tay bãi ngựa Bắc Cương, hôm nay ngựa vùng Trung Nguyên có sáu phần là thuộc từ Bắc Cương, nếu như không phải Lưu thị Đường quốc bán ngựa cho Tư Mã Ngang và Triệu Hiết, vậy thì ngựa của bọn họ từ đâu mà có? Theo ta thấy, về phương diện này chắc chắn có một vài giao dịch mà chúng ta không biết, bằng không Tư Mã Ngang và Triệu Hiết tuyệt đối không tự ý xuất binh. Nay bọn họ vừa ra binh, cũng đã đảo loạn cục diện mà chúng ta bố trí tại Hà Bắc, mà Tam Tề thì...

Phạm Tăng biến đổi sắc mặt, quay đầu hỏi:

- Trần tiên sinh thấy thế nào?

Trần Anh trầm ngâm, nói khẽ:

- Theo lý giải của ta đối với Lưu Đường, hấn làm việc vô cùng kín đáo, luôn luôn thay đổi liên kết với nhau, kế hợp kế. Điền Vinh tự lập làm vương, chắc chắn là có liên quan tới Lưu Đường rồi. Nhưng Điền Vinh ngày tuy có dã tâm nhưng chung quy bản lĩnh không lớn, không đủ để đạt thành quả lớn. Ta lo lắng phía sau Lưu Đường thế còn lớn mạnh hơn nữa, hiện tại hấn vẫn chưa lộ chiêu số, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, càng không thể tự ý giao phong với hấn.

Hạng Vũ cũng nhận thức như vậy, nhưng Phạm Tăng lại phản bác:

- Trần Tiên sinh nói chưa hấn đúng, chúng ta có hơn mười vạn đại quân, nếu dùng thế quân này mà không đoạt được Thảng Trì, đánh Lưu Đường rút về Hàm Cốc quan, chỉ sợ người trong thiên hạ chế nhạo. Dù là nghỉ binh ngưng chiến cũng phải đoạt bằng được Thảng Trì. Về phần phía sau Lưu Đường...ta thật sự không nghĩ ra hấn còn có chiêu bài gì đẹp mắt nữa?

Phạm Tăng nói vậy, trên cơ bản là đã định rồi. Trần Anh thầm cười khổ trong lòng: Nếu Đường vương này dễ đối phó, thì sao lại có cục diện như hôm nay? Người không nghĩ ra chiêu số phía sau hấn, thế mới là điều đáng sợ nhất. Hấn ta mỗi khi ra mưu, đều khiến người khác không thể dự liệu được. Không đợi hấn ra mưu, người sẽ vĩnh viễn không thể nào biết mưu kế của hấn. Bắt đầu từ Lâu Thương đã như vậy rồi. Ngay từ đầu cho rằng hấn quyết chiến tại Lâu Thương, cũng không ngờ hấn lại lợi dụng đồ quân nhu ở Lâu

Thương, dùng kế “Kim thiên thoát xác.” Mặc dù Hạng Lượng được lợi, nhưng cũng hao binh tổn tướng. Mà quan trọng nhất là, một đoàn người Lưu Khâm thuận lợi từ Lâu Thương thoát được ra ngoài. Lại đến sau đó, tất cả mọi người cho rằng hẳn phải bắc tiến ra biên ải, nào ngờ Vương Ly chiến bại, bị hấn cướp Hà Nam, đứng vững gót chân.

Lưu Bang đánh vào Quan Trung, lợi dụng Triệu Cao dụ giết Tần Nhị Thế, làm cho nhân tâm Quan Trung dao động, rõ ràng là muốn đoạt vị, nhưng lại bị Lưu Khâm đánh cho tan tác, còn mình thì bị mất đi tính mạng. Một Lưu Bang khéo tay tạo nên được một thế cục tốt như thế, vô duyên cớ lại bị mất về tay Lưu Khâm. Có thể nói là Lưu Khâm may mắn, nhưng cũng không thể phủ nhận, chiêu mưu của Lưu Khâm cũng vô cùng lợi hại. Nay đại quân Sở áp sát, nhưng Lưu Khâm lại giành trước khơi mào cuộc chiến, cướp đoạt một địa phương quan trọng như Thằng Trì, trực tiếp uy hiếp tới Lạc Dương, bày ra thế quyết chiến.

Hắn thực sự muốn quyết chiến sao?

Đến tận bây giờ, Trần Anh cũng không dám khẳng định, nhưng mặc dù gã nghĩ vậy, nhưng có thể làm được gì? Hạng Vũ và Phạm Tăng tuy rằng đối đãi thân cận với gã, thậm chí coi gã là tâm phúc, nhưng hầu hết thời gian lại phản đối ý kiến của gã. Trong lòng Trần Anh hiểu rõ, năm xưa gã tự ý truy kích Lưu Khâm, đã khiến Hạng Vũ mất đi lòng tín nhiệm với gã, sau này dù đã trốn được về, Hạng Vũ và Phạm Tăng đã nảy sinh sự hoài nghi với gã. Tuy rằng biểu hiện tỏ ra thân thiết, nhưng trên thực tế, địa vị của gã thậm chí còn không bằng Ngưu Tử Kỳ.

Nghĩ như vậy, Trần Anh cảm thấy vô cùng buồn bã, vì vậy nhắm mắt lại, không hề lên tiếng.

Hạng Vũ và Phạm Tăng thương nghị chốc lát, cuối cùng quyết định trước khi vào đông, tập trung binh lực đánh cho Lưu Khâm quay về Hàm Cốc quan. Một khi đã quyết định thì lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Sáng sớm hôm sau, Hạng Vũ mặc khôi giáp, đeo đai lưng, sải bước lên ngựa Ô Truy, chuẩn bị xuất phát đến Lạc Dương trước. Nhưng đại quân còn chưa kịp xuất phát, chợt thấy một người mang tin phong trần mệt mỏi phi ngựa tới trước mặt Hạng Vũ, lảo đảo xuống ngựa:

- Khởi bẩm Thượng tướng quân, Đồng Quận Thủ phái mật tướng đến đây truyền tin, Hạng Trang tướng quân....Hạng Trang Tướng quân....

Người mang tin thở hồng hộc nói không nên lời, trong lòng Hạng Vũ chợt nảy sinh một dự cảm bất thường. Đồng Ế phái người tới, là có chuyện gì? Hạng Trang là chủ tướng quân tiên phong của ta, có phải đã xảy ra biến cố gì không?

- Hạng Trang làm sao?

Hạng Vũ ở trên lưng ngựa cấp thiết hỏi. Người mang tin tức thở hổn hển, run giọng nói:

- Hai ngày trước, Hạng Trang tướng quân tới Lạc Dương, nghe nói quân Đường chiếm lĩnh Thằng Trì, Hạng Trang tướng quân tức giận, lập tức muốn xuất binh đoạt lại Thằng Trì, Đồng Quận Thủ liệu mạng ngăn lại, nhưng Hạng Trang tướng quân không nghe theo khuyên bảo, cố ý xuất binh. Không ngờ Tướng quân vừa ra khỏi Tân An, lúc đến Thanh Phong Sơn thì gặp phải quân Đường phục kích. Quân Đường đào mở miệng sông băng, làm đại quân ta đại bại. Hạng Trang tướng quân trong loạn quân bị Đường Vương Lưu Khâm giết chết, Hạng Bá tướng quân bị bắt làm tù binh. Đồng Quận thủ trú ở Cốc thành, thỉnh cầu Thượng tướng quân cứu viện!

Hạng Vũ ngẩn ra, rõ ràng là chưa kịp phản ứng, đột nhiên mày chau chặt lại, một lát sau mới “á” một tiếng to, rút bảo kiếm ra, chém người đưa tin ngã lăn ra đất. Hai tròng mắt đỏ bừng, Hạng Vũ tàn bạo nói:

- Không giết Lưu Khâm, mỗ gia thế không hoàn binh. Ba quân nghe lệnh, lập tức khởi hành, binh phát Thằng Trì cho ta!

Trần Anh ở bên cạnh nghe vậy, tim đập mạnh: Lưu Khâm thật sự muốn quyết chiến với Thượng tướng quân sao? Bằng không hẳn ta sẽ không chặn đánh giết Hạng Trang, để khơi sự tức giận của Thượng tướng quân? Nhưng hẳn vừa đoạt được Quan Trung, chủ lực lại phân tán, thật sự không thích hợp quyết chiến, nhưng nếu thật sự quyết chiến, mục đích của hắn là gì?

Không đúng, ở phương diện này chắc chắn có vấn đề...

Nghĩ tới đây, Trần Anh mở miệng muốn khuyên can Hạng Vũ bình tĩnh lại, nhưng lời đến bên mép lại nuốt trở vào. Trần Anh hiểu rõ, lúc này Hạng Vũ tuyệt đối sẽ không nghe người khác khuyên ca, mình mạo muội tới khuyên bảo, chỉ sợ sẽ rơi vào cảnh tính mạng khó bảo toàn. Chết như vậy, thà rằng thờ ơ lạnh nhạt, xem Lưu Khâm kia đến rốt cuộc có chiêu số như nào.

Vì vậy Trần Anh leo lên chiến xa, lại không biết rằng trong khoảnh khắc gã trèo lên, một đôi mắt phức tạp sắc bén đang nhìn chằm chằm sau lưng gã!

Chương 553: Giang sơn chinh thế (9)

Trận chiến Thằng Trì đã mở màn bằng khí thế hùng hực. Bất kể Lưu Khâm, Hạng Vũ đều hiểu rõ trận chiến này nhìn bề ngoài quy mô không lớn nhưng trên thực tế ý nghĩa chiến dịch lại cực kỳ quan trọng, quan hệ đến sự thành bại của song phương trong tương lai.

Lưu Khâm muốn mượn cơ hội này để tuyên bố sự vũ dũng của mình cho người trong thiên hạ thấy, đồng thời muốn vừng vàng kiếm chế quân Sở tại khu Hà Lạc, để tạo đủ không gian gây loạn cho Chư Hầu Sơn Đông xuất ra, hẳn càng hung ác độc địa, thì Chư hầu Sơn Đông sụp đổ càng nhanh.

Mà Hạng Vũ cũng mong muốn thắng Lưu Khâm tại Thằng Trì. Y từng đánh Vương Ly đại bại tại Cự Lộc, nhưng trong lòng thủy chung vẫn luôn coi Lưu Khâm trở thành họa tâm phúc. Y phải đánh bại Lưu Khâm mới có thể xóa bỏ được bóng ma tại lần thất bại của y ở Lâu Thương năm xưa. Đánh bại Lưu Khâm, không cần nhiều lắm, chỉ cần phá được Thằng Trì, đuổi Lưu Khâm quay về Hàm Cốc Quan, cũng đủ để cho Chư hầu Sơn Đông sinh lòng sợ hãi, ngoan ngoãn nghe theo lệnh của y. Về phần Quan Trung, Hạng Vũ tạm thời không lo lắng chuyện này.

Hạng Vũ cũng hiểu rõ, Quan Trung không thể công phá. Quan Trung lúc này đang ở trong tay Lưu Khâm, mà không phải là trong tay Doanh Hồ Hợi. Dựa vào thực lực của Quan Trung, muốn một đòn phá được không nghi ngờ chính là si tâm vọng tưởng. Kết cục tốt nhất là lấy Hàm Cốc Quan làm ranh giới, chia để trị, hình thành cục diện giằng co đông tây, đợi thế cục Sơn Đông ổn định rồi thì mới xuất thủ đối phó với Quan Trung, đó là kế sách tốt nhất.

Đây là mưu kế chính thể do Phạm Tăng bày tính cho Hạng Vũ. Từ một vài phương diện mà nói thì có chút tương tự với kế hoạch của Trương Lương. Lấy Hà Lạc làm trung tâm để mưu đồ kế hoạch giành toàn thiên hạ. Cho nên, trận chiến này từ một mức độ nào đó sắp sửa ảnh hưởng toàn bộ cục diện thiên hạ.

Đúng vậy, ảnh hưởng toàn bộ cục diện của Thiên hạ!

Ngay lúc trận chiến Thằng Trì tiến hành đến ngày thứ ba, Lưu Khâm và Hạng Vũ cũng sử xuất toàn bộ bản lĩnh chuẩn bị quyết một trận chiến thắng bại. Khoảng cách Thằng Trì cách thị trấn Long Xuyên xa xôi, Lão thượng quan năm xưa của Lưu Khâm chính là Nhâm Hiêu hiện giữ chức Quận úy Nam Hải đang ngồi ngay ngắn trên thượng đường của Phủ nha.

Từ năm Tần Vương Chính thứ ba mươi, lúc Nhâm Hiêu bình định Lĩnh Nam, Thủy Hoàng Đế hạ lệnh thiết lập ba quận Nam Hải, Quế Lâm và Hòa Tượng, lấy quận Nam Hải là nơi tổng Lĩnh Nam, không thiết lập Quận Thủ, chỉ thiết lập Quận Ủy, do Nhâm Hiêu đảm nhiệm. Sở dĩ thiết lập như thế, đương nhiên Thủy Hoàng để có suy tính của ông.

Phía Nam Lĩnh Nam là nơi hoang dã nhiều dân tộc Man di, chủ yếu là Sơn Việt và Phiên Miêu. Sơn Việt cũng vậy, Phiên Miêu cũng thế hầu hết đều cư trú trong núi non điệp trùng, mặc dù biểu hiện như đã thần phục đế quốc Đại Tần, nhưng loạn Phiên Miêu, Sơn Việt lại chưa từng mất hẳn. Đây cần phải một quá trình rất dài, mặc dù là Thủy Hoàng đế đã hạ lệnh ba mươi vạn tùy quân dân phu ngụ lại Lĩnh Nam, đã tăng thêm nhân khẩu của ba quận, nhưng ba mươi vạn người đối với Lĩnh Nam rộng lớn mà nói căn bản là như muối bỏ biển.

Tình trạng nơi này khá giống Bắc Cương, Thủy Hoàng đế cũng từng di dời hơn mười vạn nhân khẩu đến Hà Nam, nhưng trên thực tế thì sao? Lúc Lưu Khâm tới Bắc Cương, cảm giác đầu tiên chính là quá hoang vắng. Tình huống Lĩnh Nam còn tệ hơn, hai ba mươi vạn nhân khẩu di dời đến căn bản không có bất cứ tác dụng gì, phân tán ra mà nói, không lâu nữa sẽ bị Phiên Miêu Sơn Việt giết sạch sẽ. Cho nên Nhâm Hiêu lúc nhập chủ Lĩnh Nam, mặc dù tay cầm hùng binh, lại có hơn mười vạn nhân khẩu nhưng cũng không dám xây dựng thành trấn quy mô lớn. Lấy con số vạn hộ để bắt đầu thiết lập thị trấn, toàn bộ quận Nam Hải

cũng chỉ thiết lập bốn tòa thị trấn là Bác La, Long Xuyên, Phiên Ngụ và Yết Dương, hầu như đem nhập hai ba mươi vạn dân phu vào Lĩnh Nam, toàn bộ đặt dưới sự cai trị của quận Nam Hải.

Mà Quế Lâm chỉ thiết lập một huyện Trung Lưu (nay gần Võ Tuyên Quảng Tây), mà quận giống vậy cũng chỉ có một huyện Lâm Trần (nay là Sùng Tả Quảng Tây). Tính toán mà nói, ba quận sáu huyện tam quan, mỗi một nhân khẩu được phân bố ra cũng rất thưa thớt. Từ hai đất tại quận Quế Lâm và Tượng quận, trên cơ bản chính là lấy việc đóng trú của hơn một ngàn người với ý nghĩa tượng trưng chỉ nhằm thể hiện sự sở hữu với lãnh thổ khác. Đại bộ phận lực lượng lại tập trung dưới sự cai trị của quận Nam Hải, trải qua tám năm, trên cơ bản đã có hiệu quả, chỉ ít Nhâm Hiêu đã đứng vững gót chân tại Lĩnh Nam.

Dựa theo kiến nghị năm xưa của Mông Ngộ với Thủy Hoàng đế, Nhâm Hiêu sẽ đóng trú ở Lĩnh Nam mười năm, đợi khi thế cục ổn định, sẽ tiếp tục phái người tới trấn thủ, lại tiếp tục di dời bách tính Trung Nguyên nhập vào Lĩnh Nam để định cư, mới hoàn toàn nắm ba quận Lĩnh Nam trong tay. Đương nhiên rồi, đến lúc đó Nhâm Hiêu sẽ được điều về Hàm Dương, người khác sẽ được phái đi đến đó thống trị. Mà sở dĩ kiến nghị như vậy, hoàn toàn là xuất phát từ hoàn cảnh đặc biệt của Lĩnh Nam, dù sao Lĩnh Nam độc chướng rậm rạp, dã thú vô số, khác biệt hoàn toàn với Bắc Cương.

Thủy Hoàng đế có thể lập tức di chuyển bách tính đến Hà Nam, nhưng không có nghĩa có thể lập tức di chuyển bách tính đến Lĩnh Nam. Đây không chỉ bởi Lĩnh Nam có nhân tố về hoàn cảnh và địa lý đặc biệt, mà còn liên quan tới nhân tố nhân khẩu và quốc lực của một nước ngay thời điểm đó. Toàn bộ đế quốc Đại Tần cai trị cũng chưa tới một ngàn tám trăm nhân khẩu, thực sự không thể nào di dời đến Lĩnh Nam.

Từ lúc Nhâm Hiêu lĩnh quân chinh phạt Lĩnh Nam, đến nay đã qua hơn mười năm rồi. Năm xưa lúc giết tiến vào Lĩnh Nam mới bốn mươi tuổi, nhưng giờ cũng đã tóc bạc hai bên mai rồi, nhưng tinh thần lại rất tốt, chỉ là thể cốt kém hơn xưa rất nhiều.

Có núi lớn ngăn cách, Lĩnh Nam tựa như một vương quốc bị phong bế, Nhâm Hiêu tay cầm một bản hồ sơ, sắc mặt âm trầm, ngón tay liên tục gõ lên án thư, tựa hồ như là đang do dự vì một chuyện gì đó.

Bên ngoài sảnh đường có tiếng bước chân vọng đến, một nam tử trên dưới bốn mươi sải bước đi tới.

- Đại nhân, ngài tìm ta?

Nam tử này chính là Phó tướng Triệu Đà năm xưa đã hộ tống Nhâm Hiêu cùng nhau nhập Lĩnh Nam, cũng đã bước vào tuổi trung niên rồi, thiếu đi vài phần chí lớn nóng bỏng năm xưa, nhưng lại nhiều hơn vài phần ổn trọng và thành thực. Triệu Đà nay là Huyện lệnh Long Xuyên, là phụ tá đắc lực cho Nhâm Hiêu, rất có quyền thế. Hơn nữa, gã trời sinh tính hào phóng, giỏi về giao tế với Sơn Việt và Phiên Miêu.

Nhâm Hiêu sau khi đến Lĩnh Nam đã thực thi chính sách “Hòa tập Bách Việt”, mà phần nhiều là do Triệu Đà đứng ra đàm phán với địa phương bản địa, phổ biến thông hôn Tần Việt, tôn trọng tập tục địa phương. Tại phương diện này, Triệu Đà làm việc vô cùng tốt, nhưng theo thời gian trôi qua, Triệu Đà cũng đã đồng thời thay đổi địa phương, điều này cũng đã làm xảy ra không ít biến hóa. Tỷ như kiểu tóc chính là để xóa theo người dân địa phương bản địa, từ bỏ kiểu tóc buộc thành búi.

Gã mặc một áo bào vải bố rộng thùng thình, bên hông thắt đai lớn, bề mặt treo móc một số trang sức, trên cổ còn đeo một vòng cổ răng thú. Đây đều là những lễ vật mà các thủ lĩnh tặng cho Triệu Đà, gã trực tiếp đeo vào, coi như là một sự tôn trọng đối với người địa phương.

Lúc đi vào sảnh đường, Triệu Đà ngồi chiếu trên, cách thức cũng giống như người bản địa, khoanh chân ngồi.

Nhâm Hiêu thấy bộ dạng đó của Triệu Đà thì chau mày, nhưng lại giãn ra, cười khổ lắc đầu mắng:

- Đà, người đầu gối cũng là quan viên triều đình nhưng cả ngày cứ mặc trang phục như này, còn ra thể thống gì nữa? Thế nào, việc ta giao cho người đã làm thỏa đáng chưa?

Tuy rằng rời xa Trung Nguyên hơn mười năm, nhưng Nhâm Hiêu vẫn luôn mặc trang phục người Tần, áo bào chuy kế, thắt lưng xanh đen, khí độ trầm ổn. Triệu Đà ngồi thẳng lên:

- Hôm nay là ngày khuê nữ của thủ lĩnh Sơn Việt xuất giá, mặt tướng cũng phải đi xem lễ. Việc mà trước đó đại nhân giao phó, mặt tướng có thương nghị với mấy thủ lĩnh rồi, mọi người đều có ý là, nguyện ý nghe

theo sai phái của Đại nhân. Nhưng lúc việc thành, bọn họ mong muốn Đại nhân có thể cầu một tước vị cho bọn họ. Mạt tướng nghĩ, việc này chắc cũng không khó, nên đã thay mặt đại nhân mà đồng ý rồi.

Lúc nói câu này, Triệu Đà lén nhìn Nhâm Hiêu. Nhưng Nhâm Hiêu lại cười:

- Việc này làm rất tốt, Đà, người ngày càng tiến bộ rồi!
- Tất cả là nhờ đại nhân bồi dưỡng.

Nhâm Hiêu nói:

- Ta năm xưa phụng mệnh chinh phạt Lĩnh Nam, đến nay đã hơn mười năm. Ta vốn tưởng rằng chinh phạt kết thúc, người ta có thể quay lại Hàm Dương. Nhưng không ngờ nhoáng cái tám năm, Trung Nguyên đã thay đổi rồi. Bệ hạ băng hà, Đại công tử bỏ mình, Thượng tướng quân và Thượng Khanh cũng đã ra đi rồi, ngay cả Đình úy Lý Tư đại nhân cũng đã không còn. Năm xưa Lưu gia tử từng nói một câu, cảnh còn người mất, nay nghĩ đến lại thấy vô cùng chuẩn xác. Thằng nhóc bán rượu năm xưa nay cũng xưng vương, thế đạo này thật buồn cười.

Trong lời nói toát lên ý cô quạnh, như cảm hoài năm tháng đã trôi qua. Triệu Đà không tiếp lời, chỉ yên lặng lắng nghe.

Thật ra, tâm tư của Nhâm Hiêu, gã cũng vô cùng hiểu, từ giữa năm, Lưu Khâm tại Bắc cương tự lập Đường Vương, Nhâm Hiêu đã vô cùng thất vọng. Tuy là Lưu Khâm với bên ngoài xưng là hậu nhân Lưu thị Đường quốc, nhưng Nhâm Hiêu, Triệu Đà lại biết rất rõ, thân phận hậu nhân Lưu Thị Đường quốc của Lưu Khâm chỉ bọn họ dành cho hắn. Khi đó Thủy Hoàng để còn tại nhân gian, Nhâm Hiêu mong muốn Lưu Khâm có thể trở thành lương đồng cho đế quốc Đại Tần, việc này không chỉ dành cho Lưu Khâm một thân phận, mà còn ước hẹn tước vị cho Lưu Khâm lập nên, để cố gắng tạo nên nỗ lực cho Lưu Khâm. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Nhâm Hiêu có thể chấp nhận việc Lưu Khâm xưng vương.

Thằng nhóc bán rượu năm xưa mà có thể xưng vương hay sao?

Lúc Nhâm Hiêu nghe đến chuyện này, từng trút tâm tư của mình với Triệu Đà.

Nhâm Hiêu nói:

- Nay Tân đế vô đạo, Thiên hạ khốn khổ, mà Phiên Ngụy phụ thế hiểm trở trùng trùng, nam bắc đông tây mấy nghìn dặm, vậy mà có thể lập quốc!

Trong lời nói này ý là: Thằng nhóc bán rượu có thể xưng vương, ta thật ra cũng có thể xưng vương.

Nhưng Nhâm Hiêu chưa kịp hành động thì Quan Trung đột nhiên lại xảy ra biến hóa, kỳ binh của Lưu Khâm đột nhập Quan Trung, đảo loạn đại cục thiên hạ. Tin tức Doanh Hồ Hợi chết cũng truyền tới tai Nhâm Hiêu.

- Đà, người có bằng lòng trở lại không?

Triệu Đà vội vã đáp:

- Mạt tướng nguyện ý nghe theo sai phái của Đại nhân.
- Nay hôn quân đã vong, chính là lúc tồn vong của Đại Tần ta nguy cấp. Vương Ly vô năng, duệ sĩ ta cũng thấy hổ thẹn, kẻ tặc lộng quyền, phá hỏng cương thường (tam cương ngũ thường) Lão Tần ta. Ta mặc dù chỉ là một vũ phu, nhưng cũng biết bổng lộc thực quân, đạo lý trung quân. Đại Tần ta đặt chân Tây Thù, hùng bá Quan Trung, oai hùng Lão Tần, cùng chung quốc nạn đã trở thành phong cốt của Lão Tần ta. Hôm nay chính là lúc chúng ta cùng chung quốc nạn, theo ta xuất binh, trọng chấn Lão Tần, ý của người như nào?

Lời nói này không khỏi khiến Triệu Đà dao động!

Gã không dám không theo cấp bậc lễ nghĩa như trước nữa, vội vã ngồi xuống sau đó phủ phục nói:

- Mạt tướng nguyện làm quân tốt cho đại nhân, dẹp yên đám đạo chích, trọng chấn Lão Tần.

Nhâm Hiêu gật đầu, vỗ tay ý bảo thân binh mang bản đồ tới. Y trải mở ra, nói:

- Lần này binh ra Lĩnh Nam, ta muốn chia binh ra làm hai đường. Lấy thủ lĩnh Sơn Việt Phiên Miêu làm chủ, từ Dương Sơn quan xuất binh, chinh phạt quận Trường Sa; nhưng nhiệm vụ của đạo nhân mã thứ nhất là thu hút sự chú ý của Phiên Quân Ngô Nhuế, đồng thời ngăn trụ binh lực của hấn tại Trường Sa Lư Giang. Ta đích thân dẫn một đạo quân, từ Hoành Phổ quan xuất ra, thẳng tiến tấn công Nam Dã, chiếm lĩnh Lư Lăng, thừa dịp Ngô Nhuế chưa kịp phản ứng thì qua sông, công chiếm Lư Giang, cướp đoạt Hội Khê. Người nghĩ như thế nào?

Luận binh pháp, Nhâm Hiêu là xuất thân đại doanh Lam Điền, xuất thân quân lữ Chính Kinh, Triệu Đà ở phương diện này rõ ràng là không thể nào sánh bằng Nhâm Hiêu, nghe Nhâm Hiêu nói xong, gã nhẹ nhàng gật đầu:

- Lời tiên tri nói: Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở. Tướng quân từ Lĩnh Nam xuất binh, công lược đất Sở, quân Sở tất sẽ đại loạn. Đến lúc đó thừa dịp loạn mà qua sông, chiếm lĩnh Sơn Đông..Chỉ là, thằng nhóc bán rượu hom nay đã chiếm cứ Quan Trung, tướng quân...

Nhâm Hiêu cười lạnh một tiếng:

- Ta nghe nói Tiểu công chúa nay vẫn chưa ra Xyên. Ta sẽ phụng danh nghĩa Công chúa, quét ngang Sơn Đông. Nếu như thằng nhóc bán rượu thông minh, hấn là sẽ ra khỏi Quan Trung, trấn thủ Bắc Cương cho Đại Tần ta, đó cũng là hành động thông minh. Còn nếu như bụng dạ hấn khó lường, ta tin rằng bách tính Quan Trung tất hiểu rõ nên đứng về phương nào.

- Lấy tên của Tiểu Công chúa ư?

Triệu Đà không khỏi nhú mày:

- Ý của Tướng quân là lập Tiểu công chúa làm Vương?

- Thế nào, người cho là không thể ư?

- Ta chỉ lo lắng Tiểu công chúa không phải là đối thủ của thằng nhóc bán rượu kia.

Nhâm Hiêu nghe vậy mỉm cười, đứng lên, đi tới cửa đại sảnh, chấp tay ngửa mặt lên trời, dường như lẩm bẩm:

- Nếu không làm như vậy, ta sao có thể vào Quan Trung được.

Giọng không lớn nhưng đủ để Triệu Đà nghe rõ, tim không khỏi đập mạnh, nhìn lưng Nhâm Hiêu, thầm nói:

- Tướng quân, không phải người muốn cùng chung quốc nạn, mà là muốn tranh giành giang sơn rồi!

Cần vương và tranh giành thiên hạ, hoàn toàn là hai khái niệm. Nhưng Triệu Đà cũng hiểu, vào lúc này, gã căn bản không có lựa chọn nào khác, lập tức đứng lên, khom người nói:

- Đà nguyện quên mình phục vụ mệnh!

Nguyện quên mình phục vụ mệnh?

Đến tốt cùng là quên mình phục vụ mệnh vì Lão Tần hay là quên mình phục vụ mệnh vì Nhâm Hiêu? Đáp án của phương diện này, có lẽ chỉ trong lòng Triệu Đà là rõ nhất, nhưng bất kể thế nào, Triệu Đà đã biết những ngày tháng an bình đã không còn nữa!

Chương 554: Giang sơn chính thể (10)

Tà dương chiếu xuống khắp đại địa, đem thành trì bao phủ ở bên trong một màu đỏ tía.

Lưu Khâm leo lên trên lầu thành, phóng tầm mắt nhìn về phương xa, con mắt không tự chủ được phải híp lại thành một đường cong, sau đó dụng lực thở ra một ngụm trọc khí.

Mấy trăm ngàn người đại chiến, tuyệt đối không giống như chuyện năm đó hấn bị kị binh nhẹ tập kích, có thể so với chiến dịch ở trong loạn quân lấy được thủ cấp của thượng tướng.

Trên thực tế, Lưu Khâm thiện trường về việc làm tiên phong cho đám binh sĩ học tập, xông pha chiến đấu chán giết quân thù. Còn đối với chỉ huy mấy trăm ngàn người tác chiến, thì kinh nghiệm cũng có chút thiếu

sốt. Tư tưởng hay lí lộn quân sự, điều này hẳn cũng không có nhiều trải nghiệm. Từ khi hẳn xuất thế tới nay, bất kể là huyết chiến ở đại trạch Chiêu Dương hay là đến sau này suất lĩnh hơn vạn kỵ quân, rong ruổi ngàn dặm, đánh tan Lưu Bang, dựa vào đều là một chữ ‘Thế’. Nhân thế dày công khởi dựng, biết thời biết thế.

Nhưng nếu nói đến việc chỉ huy chiến dịch có quy mô lớn, Lưu Khảm sẽ bị kém ngay lập tức.

Vì lẽ đó, trước đại chiến ở thành Thằng trì bắt đầu diễn ra, hẳn liền đem ấn soái giao cho Trương Lương. Hậu thế thường nói, Trương Lương thường bày mưu tính kế mà không để mắt đến năng lực chỉ huy của Trương Lương. Trên thực tế, trước khi Hàn Tín nương nhờ Lưu Bang, Trương Lương đã từng tự mình chỉ huy binh mã. Chỉ là sau đó vì thân thể Trương Lương không đảm bảo, nên lùi vào hậu trường, và làm cho hậu thế lưu truyền câu thành ngữ ‘Hàn Tín điểm binh, càng nhiều càng tốt’.

Nhưng thân thể Trương Lương là từ lúc nào có bệnh? Lưu Khảm cũng không được rõ ràng cho lắm. Chẳng qua từ tình trạng mắt của Trương Lương mà nói thì thân thể của hẳn cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa, Trương Lương mới vừa quy hàng Lưu Khảm, chính là lúc cần dành lấy công huân. Vì lẽ đó lúc Lưu Khảm trao binh quyền, Trương Lương cũng không từ chối.

Binh mã được phân phối tới Hàm Cốc quan, càng lúc càng nhiều. Đặc biệt là Ba Thục quân của đại doanh Lam Điền chỉ cần một khoảng thời gian ngắn ngủi nghỉ ngơi, đã cấp tốc tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, cũng làm cho binh lực trong tay Lưu Khảm càng thêm sung túc. Địa hình của Quan Trung vốn bằng phẳng, thuận lợi canh tác. Qua mùa trời thu, lương thảo Hàm Dương đã lại sung túc.

Tiêu Hà tiếp nhận chính vụ, khiến các hạng công việc đều tiến hành đều vào đấy. Mà Ba Mạn thì lại tiếp tục tọa trấn phủ Thừa tướng, nghiêm mật giám thị Tiểu công chúa Doanh Quả ở Hán Trung, tất nhiên nàng cũng quan tâm thế cuộc biến hóa ở Quan Trung.

Có thể nói, vào lúc này Lưu Khảm đã không có nỗi lo về sau. Đại đa số thời gian, hẳn chủ yếu là đứng ở trên đầu tường thành trì quan chiến, nhìn Trương Lương chỉ huy nhân mã, cùng nhân mã của Sở Hạng giảng co.

Mười ngày nhanh chóng trôi qua, song phương đã có hơn mười lần giao phong.

Từ tình huống mấy ngày này mà xem xét, Trương Lương đang ở tình thế phòng thủ, tựa hồ rơi vào hạ phong...

Mà Sở Hạng tuy chiếm được thế thượng phong, nhưng cũng không hề chiếm được tiện nghi nào lớn lắm. Nói chung trong mười ngày này, song phương mỗi người đều có tính toán riêng, khiến cho Lưu Khảm an lòng.

- Không ngờ tới, Tử Phòng lại có bản lĩnh này.

Lưu Khảm đột nhiên quay đầu, cười nói với một viên võ tướng đang đứng ở phía sau hẳn.

Tên võ tướng kia so với Lưu Khảm thấp hơn một cái đầu, vóc người khôi ngô cường tráng, dưới hàm chòm râu dài rậm, đầu báo mắt như chuông đồng, đúng là Phàn Khoái.

Phàn Khoái sao lại xuất hiện ở đây?

Việc này phải nhắc tới cuộc nói chuyện giữa Lưu Khảm và Phàn Khoái rồi. Ngày đó sau khi Lưu Khảm ở trong thiên lao của Tổ Long từ nói chuyện cùng với Phàn Khoái xong thì cũng không để ý tới gã nữa. Mà Phàn Khoái tuy cũng động tâm, luôn có cảm giác mình nên đi theo Lưu Khảm đạt được quân công tước mà lại nương nhờ vào Lưu Bang, còn bách phần Tiêu Hà.... Bây giờ Lưu Bang đã diệt vong, gã hẳn là theo Lưu Bang cùng đi mới đúng chứ. Nếu đầu phục Lưu Khảm, chẳng phải là hạng người nay Tần mai Sở đó sao?

Thật không dễ để quyết định, gã không thể đầu hàng, nhưng Trương Lương lại quy thuận Lưu Khảm.

Sau lần đó, khi Tiêu Hà đến Hàm Dương, lại khuyên bảo gã một phen, khiến cho tâm tư của Phàn Khoái thay đổi.

Đi theo Lưu Khảm cướp đoạt huyện Thiểm, Phàn Khoái rốt cục cũng đã hạ quyết tâm. Gã biết rõ, nếu như lúc này gã không đi theo Lưu Khảm, thì ngay cả cơ hội làm tủy tòng cho hẳn cũng không có nữa. Đối với Lưu Bang, gã đã hết tận hết sức. Bây giờ, gã nhất định phải tính toán cho chính mình.

Sau khi nghĩ thông suốt điều này, Phàn Khoái lập tức thông qua Tiêu Hà, hướng về Lưu Khâm biểu thị ra tâm ý quy thuận.

Lưu Khâm cao hứng vô cùng, lập tức phong cho Phàn Khoái nhậm chức Vệ tướng quân, chấp chương cấm quân. Tuy chức vụ cũng cơ bản tương đồng với lúc ở dưới trướng Lưu Bang, nhưng ý nghĩa đã hoàn toàn khác nhau. Đây là do Lưu Khâm sự tin tưởng gã! Cấm quân phụ trách bảo vệ an toàn cho Lưu Khâm, cùng cấp độ với Thân Vệ Quân đấy. Đối với một người vừa mới quy hàng mà nói, Lưu Khâm đem an toàn của mình giao phó cho Phàn Khoái, đó là sự tín nhiệm cỡ nào?

Nghe lời Lưu Khâm nói, Phàn Khoái không khỏi nở một nụ cười.

- Nếu nói về trận pháp và mưu lược, thật ra thì ta chưa từng thấy có người nào có thể vượt qua Tử Phòng tiên sinh. Lúc trước từng nghe người nói, lúc Tử Phòng tiên sinh tị nạn ở Hạ Bi, từng được Tiên Nhân truyền thụ sáu quyển binh thư, năng lực quỷ thần khó lường. Chỉ là, nếu Đại Vương không có mệnh trời định sẵn, chỉ sợ vào giờ phút này... Nhưng như thế đã rất tốt rồi, không phải nhân vật cỡ như Đại Vương, sao có thể làm cho Trương tiên sinh tận lực dốc ra toàn bộ tài năng của mình cơ chứ.

Nói được nửa câu, Phàn Khoái lập tức nhận ra được sơ hở trong lời nói. Nếu như không phải Lưu Khâm làm rồi, bây giờ người thống trị Quan Trung, hẳn phải là Lưu Bang mới đúng...

Ngược lại Lưu Khâm cũng không để ý lời này!

Hắn vốn là một dị số, nếu như không có sự xuất hiện của hắn, có thể Lưu Bang đã sớm ở Quan Trung lập ra hiến pháp tam chương, nói không chừng đang cùng Hạng Vũ diễn trò ở Hồng Môn yến. Chẳng qua hiện tại, Hồng Môn yến chỉ sợ sẽ không thể diễn ra, nhưng tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Lưu Khâm cũng không thể nắm chắc nữa rồi. Lịch sử đã không thể diễn ra đúng như sách vở ghi lại nữa rồi. Ngay cả Hàn Tín cũng đã biến thành thủ hạ của Hạng Vũ, sau này không biết thời đại này sẽ biến ra như thế nào nữa đây? Lưu Khâm cũng không rõ ràng.

- Đồ tử, miệng của ngươi ngày càng ngọt hơn rồi đấy... Ha ha, năm đó tại thời điểm còn ở huyện Bái, ngươi chắc chắn sẽ không nói như thế.

Câu nói này của Lưu Khâm khiến cho Phàn Khoái yên tâm, đồng thời nổi lên một tia cay đắng.

Đi theo Lưu Bang mấy năm, không đạt được công lao sự nghiệp gì, nhưng lại học được thói nịnh nọt. Nhưng nếu không phải như vậy, gã làm sao có thể khiến Lưu Bang tin tưởng mình được đây?

Có lúc con người không thể không thay đổi, chỉ là cái giá phải trả cũng quá lớn.

Tiếng trống trận “ầm ầm” đã ngừng lại.

Sau khi quân Sở cùng quân Đường trải qua một trận đấu kéo dài cả buổi trưa, song phương lại một lần nữa thu binh. Từ trong đại doanh của quân Đường ở ngoài thành, một đám người chạy nhanh đến. Ngay chính giữa là một chiếc chiến xa, trên xe có một người đứng thẳng, chính là Trương Lương.

Lưu Khâm vội vã từ trên thành chạy xuống, đón Trương Lương vào trong thành.

- Những ngày qua tiên sinh quả là cực khổ rồi!

Về mặt Trương Lương có chút mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn bình thường như cũ.

Y khẽ khom người, trầm giọng nói:

- Đại Vương, dựa trên sức mạnh tấn công của quân Sở hôm nay, Lạc Dương sợ là không chống đỡ được bao lâu nữa. Nếu như Lương đoán không sai, thì chỉ thêm mười mấy ngày bữa thôi, quân Sở sẽ phải rút quân!

Hôm nay Lương trở về thành là muốn thỉnh giáo Đại Vương, nếu như quân Sở lui lại, Đại Vương có dự tính như thế nào? Thừa thắng xông lên, chiếm đánh Lạc Dương? Hay là cố thủ thành Trì, lấy núi Tây Hào làm ranh giới, chia để trị?

215. Chương 555 - 560

Chương 555: Giang sơn chinh thế (11)

Lưu Khám trầm ngâm chốc lát,

- Theo tiên sinh thì nên làm như thế nào cho phải?
- Nếu như Đại Vương muốn chiếm lấy Lạc Dương cũng không có khó khăn gì.

Bây giờ quân Sở sợ là cũng đang vì lương thảo cung ứng ột triệu nhân khẩu của cả vùng Tam Xuyên mà phát sầu. Đại Vương chỉ cần ngăn cản quân Sở, đợi Tam Xuyên sinh loạn, Hạng Vũ nóng lòng rút quân, có thể cướp lấy Lạc Dương dễ như ăn cháo. Sau khi chiếm được Lạc Dương, Đại Vương có thể tấn công thành Hà Nội ở phía bắc, miền nam thì chú ý đến Dĩnh Xuyên. Nhưng nếu làm như thế, thứ nhất, Đại Vương tất phải nai lưng cung cấp lương thực cho hơn triệu nhân khẩu. Nếu xử trí không kịp, tất sẽ sinh ra đại loạn.

Nhưng nếu không chiếm được Lạc Dương, đợi năm sau quân Sở bình định được Tam Tề, lúc ấy muốn nghĩ đến chuyện cướp lại, chỉ sợ không quá dễ dàng.

Trương Lương cũng không trả lời vấn đề Lưu Khám, chỉ là đem ưu khuyết phân tích một lần.

Lưu Khám nhắm hai mắt lại!

Thực lực hiện nay của Quan Trung cũng không được tính là hùng hậu, nếu lập tức phải gắng thêm một triệu nhân khẩu, còn phải giải quyết vấn đề lương thực cho những người này, tuyệt đối không phải một chuyện nhỏ.

Nếu làm không cẩn thận, có thể sẽ liên đới toàn bộ Quan Trung, cũng có thể sẽ xuất hiện nạn đói.

Nhưng nếu như không tiếp nhận Lạc Dương, nghĩa là phải từ bỏ tòa thành này và một triệu người thì Lưu Khám cũng không đành lòng.

Một vấn đề quan trọng quyết định đến toàn bộ cục diện, chiến tranh cổ đại chính là đánh để chiếm dân cư. Sức mê hoặc của hơn một triệu nhân khẩu, đối với Lưu Khám là hết sức to lớn.

- Đồ tử, người lập tức phái người đi Quan Trung, nói với Tiêu tiên sinh, xin hẩn trong vòng một tháng đưa tới đây 150 vạn thạch lương thảo, giải quyết vấn đề ở Lạc Dương.

Một câu nói này, cũng giống như là biểu lộ thái độ của Lưu Khám.

Đối với hơn một triệu nhân khẩu mà nói, 150 vạn thạch lương thảo cũng không tính là quá nhiều, nhưng có thể giải quyết việc cần kíp trước mắt.

Đối với Tiêu Hà mà nói, đây cũng là thử thách mà Lưu Khám đưa ra cho y. Ở trong khoảng thời gian một tháng, vận chuyển được số lương thảo lớn như vậy cũng không phải một chuyện dễ dàng. Mà trên thực tế, 150 vạn thạch lương thảo này chỉ mới là khởi đầu mà thôi, sau này nhu cầu sẽ càng ngày càng nhiều.

- Thời gian một tháng, có quá ngắn hay không?

Trương Lương không khỏi nhíu mày, nhẹ giọng nói:

- Quan Trung mới trải qua loạn lạc, nếu lập tức trưng thu nhiều lương thảo như vậy, e rằng sẽ không quá dễ dàng đâu.
- Trương tiên sinh yên tâm, Tiêu tiên sinh nhất định có thể làm được.
- Đã như vậy, Lương xin được cáo lui trước, chuẩn bị sắp xếp chuyện kế tiếp.

Trương Lương dứt lời, đứng dậy xin cáo lui rồi rời đi.

Lưu Khám ngồi ở trong phủ nha, lật xem công văn từ Quan Trung đưa tới. Mà việc làm cho hẩn quan tâm nhất, chính là hướng đi của Tiểu công chúa Doanh Quả.

Có thể thấy được, Doanh Quả đã ở Hán Trung hơn mười ngày, nhưng chậm chạp không có động tĩnh gì. Điều này cũng nói rõ, Doanh Quả đã biết đại thế đã không thể cứu vãn được nữa rồi. Nhưng sở dĩ nàng vẫn không thể tiến thêm một bước, là vì còn đang quan sát tình thế.

Lưu Khảm cũng không biết nàng muốn quan sát cái gì, nhưng trong lòng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy một tia không bình yên. Đêm đó hắn đã viết một phong thư, phái người suốt đêm đưa tới Hàm Dương. Nội dung trong bức thư, cũng phi thường rõ ràng, căn dặn Ba Mạn không được thả lỏng việc giám thị Doanh Quả.

Hai ngày sau, tần suất tiến công của quân Sở trở nên giảm bớt. Trương Lương lại đóng cửa doanh trại không chịu ứng chiến, chỉ phái ra chút ít kỵ quân không ngừng quấy rầy, duy trì áp lực đối với quân Sở. Sau hơn mười ngày chiến đấu gian khổ, song phương tiến vào giai đoạn giằng co.

Ngày hôm đó, Lưu Khảm đồng hành cùng Trương Lương đang tuần tra trong quân doanh, chợt nghe quân sĩ bẩm báo, quân Sở phái sứ giả tới, yêu cầu cùng Lưu Khảm gặp mặt.

- Hạng Vũ lúc này phái người tới, là có ý gì?

Lưu Khảm không khỏi kinh ngạc.

Trương Lương cũng ngẩn ra, rồi chợt lộ ra vẻ mặt đã hiểu, cười nói:

- Đại Vương, tâm tư của Hạng Vũ, đại khái thì Lương đã hiểu rõ. Chẳng qua, lúc này Đại Vương không thể đi ra gặp mặt bọn họ. Không bằng Lương sẽ ra ngoài đuổi người đến, nếu Đại Vương có hứng thú, không ngại đứng sau trường mà quan sát.

Lưu Khảm suy nghĩ một chút, gật đầu biểu thị đồng ý.

Sau đó hắn trốn ở sau tấm bình phong lớn trong doanh trường, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh.

- Ta vâng mệnh tướng quân đến đây hạ chiến thư với Đường vương!

Sau khi sứ giả quân Sở tiến vào lều lớn, đã biểu lộ ý đồ khi gã đến đây.

Trương Lương tiếp nhận chiến thư, nhanh như gió đã đọc xong,

- Ý của Thượng tướng quân nhà ngươi là muốn đấu một trận quyết thắng bại sao?

- Đúng vậy, Thượng tướng quân chính là bậc hảo hán lúc đương đại, vũ dũng nổi danh khắp thiên hạ. Nghe nói Đường vương cũng là người dũng mãnh, vì vậy ra lệnh cho tại hạ đến đây hạ chiến thư, cùng Đường vương một trận quyết thắng bại. Thượng tướng quân nói, nếu như Đường vương thắng, hần sẽ nguyện rút về Lạc Dương, nhưng nếu Đường vương thất bại, thì phải cấp cho hần toàn bộ huyện Thiểm, lui về phía bên trong Hàm Cốc quan. Như vậy, cũng có thể giảm thiểu tổn thất cho các huynh đệ. Thượng tướng quân nói, người nước Đường và nước Sở, đều là chi sĩ dũng cảm, nếu tử thương qua nhiều thì thực sự đáng tiếc.

Nghe vị sứ giả này nói vậy, Lưu Khảm vẫn không hiểu được tâm tư của Hạng Vũ.

Mở miệng Thượng tướng quân, ngậm miệng cũng là Thượng tướng quân, giống như Hạng Vũ là thiên thần không thể chiến thắng. Nghe khẩu khí của gã này, hần là sau cuộc chiến Cự Lộc mới quy thuận Hạng Vũ đây. Nếu không phải thế, gã cũng sẽ không dám dùng giọng điệu như thế. Sau khi Lưu Khảm ở trường sau nghe xong, không khỏi cười trộm.

Trương Lương cất tiếng cười to,

- Ta nghe nói Hạng Tịch chính là một hảo hán đương thời, nhưng càng không nghĩ hần là hạng người ngây thơ vô năng.

Chuyện nhà binh hay là việc đại sự quốc gia, hần tưởng đây là trò chơi của đám con nít sao? Không nói gì khác, chỉ riêng việc Đại Vương nhà ta chính là Mệnh trời định sẵn, là vua cao quý của một nước. Hạng Tịch chẳng qua cũng chỉ là chó săn của Sở vương thôi, có bản lĩnh gì mà muốn Đại Vương nhà ta cùng hần quyết đấu đây?

Buồn cười, thực sự là buồn cười...

Nước Sở hết người rồi hay sao mà lại để đứa con nít chưa vắt mũi chưa sạch này đó lĩnh binh đi chiến đấu, may mắn mới thắng được mấy trận đã không coi ai ra gì nữa sao? Lần đại chiến này, không phải do Đại Vương nhà ta chậm ngời mà chính là Sở quốc khơi mào. Trở lại nói cho tên tiểu tử miệng còn hơi sữa của người biết, nếu có bản lĩnh, thì hãy đánh tới đây. Toàn bộ quân Đường xin đợi hấn đến đây chịu chết... Người đâu, đem tên khốn vô lễ này đi gọt mũi, rồi đuổi ra khỏi đại doanh.

Sau khi Lưu Khảm nghe được lời này thì nhẹ nhàng gật đầu. Ở trong thâm tâm của hấn cũng cực hy vọng lại có thể phân cao thấp cùng Hạng Vũ. Nhưng mà hấn cũng nghĩ đến tình hình hai bên, việc đại sự quốc gia, nếu chỉ dùng một trận đấu để quyết thắng bại, thì đúng là chẳng khác gì một trò đùa. Còn nữa hấn cũng chỉ muốn ngăn cản quân Sở, mà không phải cùng Hạng Vũ quyết một trận thắng thua. Từ trạng thái trước mắt mà luận ra, thì vẫn chưa tới thời điểm quyết chiến.

Chờ Trương Lương đuổi tên sứ giả đi, Lưu Khảm mới từ phía sau tấm bình phong đi ra.

Hấn nhẹ giọng cười nói:

- Trương tiên sinh, Hạng Tịch là loại người bảo thủ, cực kì coi trọng mặt mũi. Hôm nay người gọt mặt mũi của hấn, sao có thể giảng hoà cùng hấn?

Trương Lương nghe vậy thì không khỏi cất tiếng cười to.

Chương 556: Giang sơn chinh thế (12)

Hạng Vũ nổi giận!

Nhìn thấy sứ giả của mình bị thương quay về, lửa giận trong lòng gã lại bắt đầu bùng cháy,

- Lưu gia tử ức hiếp người ta quá đáng!

Rầm, thư án đang đặt ở trước mặt gã bị một cước đạp trúng lăn ra xa. Hạng Vũ bỗng dưng đứng thẳng người lên, hét lên:

- Lập tức điểm binh mã, ta muốn dẹp yên Bắc Man, huyết tẩy thành Trì này.

Bắc Man, là tên gọi do tất cả chư hầu ở Trung Nguyên đặt cho Đường quốc khi Lưu Khảm tự lập.

Lưu thị Đường quốc chấn hưng ở Bắc Cương, lại không phải người Hung Nô hay người Hồ, vì lẽ đó mang tên 'Bắc Man', phân chia với khu vực người Tần sinh sống ở Quan Trung.

Trần Anh vội vàng tiến lên,

- Thượng tướng quân bớt giận, tuyệt đối không thể trúng quỷ kế của Bắc Man được!

- Trần Anh, người cũng thấy đấy, Lưu man tử bắt nạt ta như vậy, quả thực là khinh người quá đáng. Ta nếu không giết hấn, sao có mặt mũi để nhìn anh hùng thiên hạ đây?

Trần Anh nói:

- Thượng tướng quân, chúng ta cùng quân của Bắc Man giao phong nhiều lần, nhưng chưa từng thấy mặt tên Lưu man tử kia.

Ti chúc cho rằng, việc này có chút quái lạ, quân của Bắc Man tựa hồ cũng không muốn cùng chúng ta quyết chiến, giống như chúng chỉ muốn kiềm chế chúng ta ở bên ngoài Hàm Cốc quan này, ẩn ý trong đó khó hiểu rõ ràng.

Tên Lưu Đường nay đã cướp được Quan Trung, lại chiếm lĩnh thành trì ở hai địa phương huyện Thiểm cùng Hàm Cốc quan tạo thành thế thể kỷ giặc.

Mặc dù Tướng quân đã công phá Thăng Trì, nhưng tên Lưu Khảm có thể điều quân từ huyện Thiểm đến Hàm Cốc quan để cùng chúng ta độ sức. Mà những ngày đông giá rét cũng đã sắp tới, lương thảo ở Hà Lạc thiếu thốn, nếu cứ kéo dài như vậy, chỉ sợ quân tâm sẽ bị sụp đổ. Anh cho rằng, nếu Lưu Khảm không muốn quyết chiến, Tướng quân hãy lui binh giữ lấy Cốc thành, tạm thời để binh nghỉ ngơi là hơn.

Nếu như là trước đây, nói không chừng Hạng Vũ còn có thể nghe theo kiến nghị của Trần Anh.

Nhưng mà sau khi gã bị Trương Lương làm nhục một phen, sao còn có thể nghe lời khuyên bảo của Trần Anh được cơ chứ.

Đôi lông mày rậm nhăn lại, Hạng Vũ lạnh lùng nói:

- Trần Anh tiên sinh, trong lúc đại chiến sắp diễn ra, làm sao người có thể nói tới việc lui binh như vậy, muốn làm dao động quân tâm sao? Nếu không phải trước nay người đã lập không ít công huân, thì ta nhất định không tha tội cho người đâu. Còn không mau mau lui sang một bên... Người đâu, điểm binh, Ta muốn cùng bọn Bắc Man quyết một trận tử chiến.

Trần Anh muốn nói lại thôi, mắt thấy Hạng Vũ bắt đầu điểm binh mã, liền tiến ra khỏi đại doanh.

Âm thầm than nhẹ, y lắc lắc đầu, đi ra lều lớn.

Bây giờ Phạm Tăng không ở Cốc thành, trong quân doanh người có thể khuyên bảo Hạng Vũ hầu như không có ai. Mà Trần Anh mặc dù trên danh nghĩa là quân sư, nhưng cỡ lẽ cũng chỉ là một con bù nhìn, thật sự lúng túng không biết nên làm sao cho đúng. Hạng Vũ tựa hồ không tin nhiệm y, điều này khiến cho rất nhiều tướng lĩnh dưới trướng đối với y cũng rất lạnh nhạt. Doanh trại quân đội trong cả mấy 100 ngàn đại quân, cũng không có một người cùng y tri tâm. Mặc dù là Phạm Tăng, vẫn luôn e sợ y nhưng trong lòng ông ta vẫn luôn giữ một phần hoài nghi.

Trở lại trong lều của mình, Trần Anh dựa vào trường án, sầu não uất ức.

Lúc này, màn lều bị bóc lên, Trần Nhị đi vào, nhẹ giọng nói:

- Tiên sinh, buổi trưa ngài chưa ăn uống gì, có muốn ăn chút gì đó không?

Trần Anh ngẩn ra,

- Trần Nhị, Thượng tướng quân điểm binh, vì sao người vẫn còn ở nơi này?

Trần Nhị cười khở một tiếng,

- Tiên sinh, Thượng tướng quân đã suất binh ra khỏi quân doanh, những người thuộc Đông Dương tông quân, hầu như đều bị lệnh ở lại trong doanh trại, không phải xuất chiến... Tiên sinh, Thượng tướng quân tựa hồ đối với chúng ta cũng không tin nhiệm!

Khuôn mặt Trần Anh giật mạnh, thở dài nói:

- Cũng không phải là không tin nhiệm các người, mà là không tin ta à.

Trần Nhị, là ta hại các người... Năm đó ở Bành thành lúc, nếu người không cứu ta, để ta chết ở Bành thành, ít nhất cũng sẽ không gặp những phiền toái này.

Hai gò má Trần Nhị giật mạnh,

- Tiên sinh, từ lúc chúng ta theo Thượng tướng quân vượt sông tới nay, cho dù phải làm tùy tùng, thì vẫn trung thành tuyệt đối.

Ngày xưa bốn mươi ngàn con cháu vùng Đông Dương cùng nhau đi kiến công lập nghiệp, bây giờ người may mắn sống sót chỉ còn ba, bốn phần... Thượng tướng quân đối xử với ta như thế, chúng ta không phục!

- Tiểu Nhị, ăn nói cẩn thận!

Trần Anh sợ hết hồn, vội vã quát bảo Trần Nhị ngưng lại. Y đi tới trường cửa, hướng ra phía ngoài nhìn một chút, sau đó lạnh lùng nói:

- Đang ở trong quân, bọn người chỉ cần nghe lệnh làm việc, tại sao phục hay không phục, những ngôn ngữ như thế này, sau này không nên nhắc lại nữa, bằng không đừng trách ta không nể tình.

Trần Nhị tựa hồ lấy hết dũng khí, nhẹ giọng nói:

- Tiên sinh, cho dù ngài giết ta, tiểu Nhị cũng phải nói mấy lời này.

Từ ngày Hạng gia vượt sông tới nay, chưa từng nhớ tới ân nghĩa của chúng ta. Ở trận chiến Lâu Thương, con cháu Đông Dương chúng ta luôn xung phong tiến về phía trước quét ngang Năng quận. Tuy lúc đó con

cháu Đông Dương chúng ta tử thương vô số, nhưng về sau khi phải qua sông, vẫn cứ anh dũng tiến lên. Trận chiến ở Cự Lộc, con cháu Đông Dương chúng ta tử thương càng nặng nề. Quên mình phục vụ như vậy chỉ đổi lấy danh tiếng vũ dũng cho Hạng gia. Còn tiên sinh, từ khi theo Hạng gia, mọi việc không việc gì không tận tâm, nhưng kết quả thì lại như thế nào?

Phạm Tăng vốn chỉ là một lão hủ, lại được đứng ở trên tiên sinh.

Hàn Tín chẳng qua chỉ là một tên nhóc con miệng còn hôi sữa, nhưng đã chấp chưởng thiên quân vạn mã. Còn đám người Ngưu Tử Kỳ Long Thả, Tào Cữu, có cái gì so để so với tiên sinh, nhưng mỗi người so với tiên sinh đều đang đặc thế hơn nhiều. Ta nghe nói, người Hạng gia không niệm tình xưa, chỉ biết dành lấy mặt mũi cho chính mình, sớm biết như vậy, không bằng...

- Tiểu Nhị, ngươi cầm miệng cho ta!

Trần Anh thật sự đã bị y làm cho hoảng loạn rồi, vội vàng tiến lên bưng kín miệng Trần Nhị.

- Ngươi nếu còn ăn nói linh tinh như vậy, đừng trách ta không nể tình.

Trần Nhị hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Chẳng qua khi gã đi rồi, chỉ còn Trần Anh lưu lại ở trong quân trướng, tâm tư rối loạn.

Lời của Trần Nhị nói, chợt nghe thì có vẻ đại nghịch bất đạo, nhưng nếu bình tĩnh ngẫm nghĩ, cũng hợp tình hợp lý. Nhớ lúc đầu, khi Hạng Vũ vượt sông, chiếm cứ Quảng Lăng, binh mã không quá một vạn. Chính là nhờ vào Trần Anh suất lĩnh hơn bốn vạn con cháu Đông Dương đến dưới trướng Hạng Vũ xin gia nhập, mới khiến cho thanh thế tăng vọt. Trong số bốn vạn con cháu Đông Dương có hơn một thành đều mang họ Trần. Hiện nay, người còn sống, cũng chỉ được mấy trăm người.

Trần Anh vì Hạng gia, có thể nói là phí hết tâm tư.

Nhưng đổi lấy được gì đây?

Mất thấy từng tên từng tên hậu bối đều bò lên trên đầu mình, mặc dù Trần Anh vốn không màng danh lợi, nhưng trong lòng đã cảm giác không thoải mái như trước nữa rồi.

Hôm nay ở trong đại trướng, Hạng Vũ ngay ở trước mặt rất nhiều người đã trách cứ mình, khiến cho Trần Anh đã không vui.

Mấy câu nói của Trần Nhị, bất tri bất giác càng khiến cho Trần Anh, trong lòng sinh ra bất mãn... Chỉ là bây giờ, sự bất mãn này vẫn chưa phát tác.

Liên tiếp hai ngày, Hạng Vũ mạnh mẽ công kích đại doanh quân Đường.

Thế nhưng Trương Lương chỉ nhất quyết phòng thủ, mặc kệ bằng Hạng Vũ dùng cách nào để khiêu chiến, đánh rát như thế nào, thì trước sau vẫn không chịu xuất chiến.

Nhưng ở mặt khác, y lại không ngừng điều động binh mã, lấy Hắc Kỳ quân làm chủ lực, chia làm mười mấy nhánh binh mã nhỏ, thường xuyên quấy rầy quân Sở. Ban ngày không tác chiến, đến buổi tối, đột nhiên tiếng trống chuông đồng thời vang lên, khiến cho quân Sở thấp thỏm lo âu, khó có thể nghỉ ngơi. Đồng thời, không ngừng có kỵ quân đột kích gây rối con đường vận lương, chỉ qua mấy ngày lương thảo của quân Sở đã bắt đầu thiếu thốn.

Vùng Hà Lạc lương thảo vốn đã không quá dồi dào.

Sau khi mấy chục vạn đại quân đóng quân đi vào, càng giật gấu vá vai.

Đồng Ế ở Lạc Dương nghĩ trăm phương ngàn kế thu thập lương thảo, để có thể vận chuyển một lần, nhưng vền vền chỉ đủ cho quân Sở dùng trong năm ngày.

Lương đạo bị tập kích quấy nhiễu, quân Sở tùy lúc có thể xuất hiện tình thiếu hụt. Đối mặt với tình hình như vậy, Trần Anh cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì nữa.

Cố gắng trì hoãn năm, sáu ngày, sau khi Phạm Tăng đôn đốc vận chuyển lương thực trở về, nghe được sự tình giữa Hạng Vũ và Trần Anh, không khỏi kinh hãi đến mức biến sắc.

Y một mặt trách cứ Hạng Vũ, mặt khác lại động viên Trần Anh.

Có thể dễ nên được sự bất mãn ở trong lòng, nhưng một khi nó đã xuất hiện muốn tiêu trừ quả thật là rất khó khăn...

Hạng Vũ có tính tình nóng nảy, sau khi nghe Phạm Tăng phân tích, lập tức hạ lệnh cho Trần Anh, quay lại Lạc Dương, chuyên môn đốc thúc lương thảo.

Y theo ý của gã, người không phải bất mãn sao? Vậy thì ta cho người công việc để làm! Nếu làm tốt thì cũng không có gì để nói nhưng nếu làm không tốt...

Trần Anh mang theo oán khí, quay lại Lạc Dương.

Chương 557: Giang sơn chinh thế (13)

Cuộc chiến Thằng Trì đang ở thế cực giằng co, trong nháy mắt đã qua hơn tháng.

Các nơi Hà Lạc, Hà Bắc đã có không khí lạnh, những bông tuyết trông như lông ngỗng bay lả tả đã khắp nơi.

Trong vòng một tháng, Hàn Tín thế như chẻ tre, liên tục đánh tan binh mã của Tư Mã Ngang và Trần Dư, hầu như chiếm được toàn bộ vùng Hà Bắc.

Thật ra Hàn Tín làm được như vậy cũng không dễ dàng gì.

Từ lúc Hạng Vũ rời khỏi Hà Bắc, hầu như đã mang đi hết thủy quân tinh nhuệ.

Hàn Tín chỉ có thể dựa vào đám quân ô hợp mới được chiêu mộ kia, ở trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đã quét ngang Hà Bắc.

Ép quân Tần Hàm Đan còn lại trốn vào núi Thái Hành làm phỉ, đánh cho không dám đi ra khỏi Thái Hành nửa bước. Còn tại Thượng Đảng thì gã liên thủ cùng Bồ tướng quân Sài Vũ, đánh tan mười mấy vạn binh mã của Tư Mã Ngang rồi điều quân trở về Cự Lộc, lại tập kích sở bộ của Bành Việt, đánh tan quân Tề, khiến cho bọn họ không thể không qua sông lui về giữ Nam Bì huyện.

Rồi tiếp tục triệu tập nhân mã, tại Khúc Dương đánh cho quân Triệu đại bại, lấy khí thế gió cuốn mây tan, bình lâm Tĩnh Hình quan.

Khí thế này so với việc Hạng Vũ đang giằng co bên dưới thành Thằng Trì, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Bây giờ Long Thả luôn vui lòng phục tùng Hàn Tín, hầu như đến mức độ nói gì nghe nấy. Y thúc ngựa đuổi theo chiến xa của Hàn Tín, nhưng vẫn để rơi lại phía sau khoảng nửa cái thân ngựa, cười ha ha nói:

- Hàn huynh đệ, chỉ cần thông qua được núi Tĩnh Hình, quận Hằng Sơn này xem ra đã rơi vào trong tay chúng ta rồi.

Việc đi sau nửa thân ngựa, từ một góc độ nào đó rõ ràng đã biểu thị thái độ của Long Thả.

Ngày xưa, Hàn Tín lấy việc cứu Long Thả mà quật khởi, Long Thư ngày nay đã chính thức coi Hàn Tín là người chủ đạo.

Hàn Tín gật gù:

- Sau khi công chiếm quận Hằng Sơn, chúng ta tạm thời đình chiến.

- Ngưng chiến?

Long Thả không khỏi ngạc nhiên,

- Vì sao phải đình chiến? Công phá quận Hằng Sơn, có thể thừa thế xông lên, đánh chiếm luôn quận Quảng Dương, triệt để tiêu diệt nước Triệu.

- Không thể!

Hàn Tín nắm lấy thành xe, gân xanh trên mu bàn tay lộ ra.

Trên khuôn mặt thanh tú, lộ ra một tia ngưng trọng,

- Triệu Hiết, Trần Dư, chẳng qua chỉ là tên hề, không đáng để lo. Chúng ta muốn tiêu diệt nước Triệu dễ như trở bàn tay. Thế nhưng, sau khi tiêu diệt nước Triệu, cũng đại diện cho việc chúng ta trực diện dâng lên Nhậm Môn quan cùng với bốn quận Bắc Cương cho quân Đường tình nguyện.

Long Tướng quân, ta sẽ giải thích phương pháp luyện binh của Lưu Khâm cho ngài nghe, dưới trướng hãn binh nhiều tướng mạnh, mưu sĩ như mây, tuyệt đối không phải một nước nhỏ nhỏ như nước Triệu có thể so được.

Tên Tả Ưng Dương phủ lang tướng Lý Tả Xa ta cũng không phải hiểu rõ. Nhưng Nhậm Môn Tả hộ quân tướng quân Chung Ly Muội và Quán Anh, ta lại hiểu rõ vô cùng. Hai người này năm đó là phụ tá đắc lực của Lưu Khâm, Chung Ly đích thân trấn thủ, thế vững như núi, khó có thể lay động, còn khi Quán Anh tự ý tấn công, thế cuồng phong, không thể chống lại. Lưu Khâm lưu hai tên phụ tá đắc lực này ở lại Bắc Cương, nếu bây giờ cùng chúng ta giao phong cùng Bắc Man, chỉ sợ là thắng ít bại nhiều.

Long Thả không biết trong quá khứ Hàn Tín từng sinh sống ở Lâu Thương, nhưng khi nghe Hàn Tín nói như thế, cũng có chút ngưng trọng.

Hàn Tín nói tiếp:

- Đánh hạ quận Hằng Sơn, mặc dù Triệu Hiết kinh hoàng, nhưng chưa chắc sẽ tạo ra hành động quá khích, nhưng nếu như chúng ta công kích quận Quảng Dương, nếu làm không cẩn thận Triệu Hiết sẽ giống như chó cùng rứt giậu, nương nhờ vào Lưu Đường quốc. Bây giờ trời đông giá rét đã tới, đại quân ta luân phiên tác chiến, mệt đến mức không thể tả.

Nếu lúc này giao thủ cùng quân Đường, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Vì lẽ đó, ta muốn sau khi chiếm được quận Hằng Sơn, dành chút thời gian nghỉ ngơi, đợi năm sau triệu tập đầy đủ binh mã, lại binh phát tấn công Quảng Dương cũng không muộn!

Long Thả nghe vậy cũng rất tán thành.

Lúc này, có thám mã đến đây bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, ở Tỉnh Hình Sơn, phát hiện tung tích quân Triệu.

Hàn Tín cả kinh, vội hỏi:

- Quân Triệu kia có bao nhiêu người? Đóng trại ở đâu?

- Khởi bẩm tướng quân, quân Triệu ngừng lại ở phía bắc sông Hô Trì, đóng trại dựa lưng vào sông... Số binh mã, khoảng chừng vạn người.

Sông Hô Trì, hậu thế gọi là sông Hô Đà.

Khởi nguồn từ Phồn Trì Sơn Tây huyện Thái Hí núi Cô Sơn, hướng về phía Tây Nam chảy qua Hằng Sơn và Ngũ Đài sơn, ở đây thì đổi sang hướng Đông, là một dòng sông phi thường trọng yếu ở trong Hằng Sơn quận.

Lưng của doanh trại dựa vào sông?

Hàn Tín không khỏi ngăn ra, việc này tựa hồ không hợp với phương pháp dùng binh à nha.

Nhưng Long Thả lại nở nụ cười,

- Hàn huynh đệ, xem ra nước Triệu đã không có người nào để dùng nữa rồi. Ngày xưa hãn còn có thể phái ra Triệu Quát, nhưng bây giờ ngay cả người biết đến binh pháp cũng không có ai. Đây là ông trời muốn tặng quận Hằng Sơn cho huynh đệ chúng ta mà, nhân cơ hội này, chúng ta cấp tốc thông qua Tỉnh Hình Quan, đánh tan quân Triệu. Nói không chừng quận Hằng Sơn cũng không có bao nhiêu binh mã, sau khi một vạn binh mã này bị tiêu diệt, thì quận Hằng Sơn chắc chắn sẽ rơi hết vào tay huynh đệ ta!

Tỉnh Hình Sơn, là một quan ải trọng yếu của quận Hằng Sơn.

Bốn phía à ở giữa lại hạ thấp, giống như cái giếng sâu. Trong núi có một cái hẻm núi, nối thẳng với sông Hô Trì, là muốn tấn công quận Hằng Sơn thì phải đi qua con đường này.

Hàn Tín vốn còn có chút do dự, lo lắng vào lúc gã thông qua khe núi tiến vào Tỉnh Hình Sơn người Triệu sẽ đột nhiên tập kích.

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, tên chỉ huy binh mã kia cũng không hiểu binh pháp, ít nhiều cũng khiến Hàn Tín yên tâm hơn. Gã trầm ngâm một hồi, đột nhiên quyết định nói:

- Long Tướng quân, người dẫn theo kỵ quân tinh nhuệ làm tiền phong, cấp tốc thông qua hẻm núi Tỉnh Hình Quan... Nếu đúng là số trời, thì chắc là quân Triệu cũng sẽ không phòng bị. Chờ sau khi thông qua hẻm núi, người hãy phát binh công kích quận Triệu, ta tự mình đốc soái binh mã, đuổi theo phía sau.

Mệnh lệnh này, hợp với ý của Long Thả.

Y vui mừng, gật đầu liên tục nói:

- Hàn huynh đệ yên tâm, ta chắc chắn sẽ mang thủ cấp của bọn người nước Triệu tới.

Long Thả tính tình hào phóng, luôn yêu thích xông pha chiến đấu. Dưới trướng y đều là kỵ quân, cũng là một đạo nhân mã tinh nhuệ nhất trong tay Hàn Tín.

Phải biết, Trung Nguyên cũng không sản xuất ra ngựa.

Trước kia lúc ở Yến Triệu cũng còn tốt, nhưng từ lúc Lưu Khâm chiếm lĩnh Hà Nam, sau khi Bắc Cương phong tỏa hoàn toàn chiến mã, tất cả chư hầu ở Trung Nguyên, liền gặp phải tình trạng quẫn bách không có ngựa để dùng. Quân Sở vốn có không ít chiến mã, nhưng đều theo Hạng Vũ rời đi, làm cho chiến mã ở Hà Bắc thiếu hụt trầm trọng. Hàn Tín cũng nghĩ hết biện pháp, mới kiếm ra được khoảng bảy, tám ngàn người kỵ quân, giao do Long Thả chỉ huy.

Để Long Thả xuất kích, cũng là muốn thử dò xét thử động tĩnh trong hẻm núi.

Nếu như người nước Triệu mai phục ở trong hẻm núi, gã thà rằng trừ mất đi một đoàn kỵ quân còn hơn là tiếp tục tấn công, lấy Tỉnh Hình Sơn làm ranh giới, cùng nước Triệu dừng chiến.

Tuy tổn thất một đoàn kỵ quân khổ cực tạo dựng gã sẽ rất đau lòng, nhưng có thể biết rõ nền tảng của nước Triệu, ngược lại cũng tính là đáng giá.

Sau khi Long Thả suất lĩnh kỵ binh tiến vào hẻm núi, Hàn Tín chậm chạp xuất phát tiến về hẻm núi.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, có thám mã đến đây bẩm báo, kỵ quân của Long Thả đã đến trong hẻm núi, vẫn chưa phát hiện bất kỳ quân Triệu nào. Hàn Tín lúc này mới yên tâm, Cheng một tiếng đã rút ra bội kiếm dưới sườn, chỉ về phía hẻm núi Tỉnh Hình Sơn, lớn tiếng quát lên:

- Truyền lệnh tam quân, hoả tốc thông qua hẻm núi, tiếp ứng cho Long Thả tướng quân, diệt sạch binh mã quân Triệu!

Theo tiếng hét này của Hàn Tín, ba quân cùng chuyển động, đẩy nhanh tốc độ hành quân.

Đại kỳ thêu một chữ ‘Hàn’ to bằng cái đầu, bay lượn trong gió tuyết, phát ra tiếng phàn phật.

Càng lúc, gió tuyết càng cuồng liệt...

Chương 558: Giang sơn chinh thế (14)

Hà Lạc vào đầu mùa đông, trận tuyết đầu tiên rơi xuống lúc giữa trưa.

Lưu Khâm ở bên trong đình viện đánh một lần Thái Cực Quyền, rồi phủ thêm một cái bào màu vàng óng, ngồi ở đình viện.

Một cái lò lửa nhỏ bên trong than đang cháy rùng rục. Ngọn lửa màu xanh lam bao quay một ấm sứ, ra sức thiêu đốt.

Miếng ấm bốc lên hơi nước nghi ngút, khiến cho không khí bên trong đình viện ấm áp hơn một phần.

Lưu Khâm thành thực đặt nó vào khay trà ở trước mặt, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Bộ dụng cụ uống trà này là do Ba Mạn ở Hàm Dương lệnh cho thợ thủ công chế tạo thành, trà là Mông Đỉnh Ngọc Lộ, mùi thơm ngát hợp lòng người. Ba Mạn cũng biết, Lưu Khâm thích trà ngon, nên sai người

đưa những thứ đồ này tới, để làm bớt áp lực cho Lưu Khám. Từ đầu mùa đông đến giờ, cục diện Quan Trung đã từ từ vững vàng.

Doanh Quả tựa hồ đang còn do dự, chỉ phái người đến Hàm Dương nói thân thể không khỏe, vì vậy không cách nào lên đường.

E là nàng đang do dự, cũng là cho Ba Mạn thời gian đủ để dẹp yên các thế lực khắp nơi Quan Trung. Đặc biệt sau khi đại quân của Đường quốc liên tục không ngừng ra vào Hàm Dương, cũng làm cho rất nhiều người Tần ở Quan Trung, triệt để vứt bỏ những hoài niệm về cố quốc, chính thức thần phục Lưu Đường.

Việc này, cũng chính là cục diện mà Lưu Khám hy vọng có thể nhìn thấy!

- Vương Thượng, Hàm Dương có phái sứ giả đến đây.

Phàn Khoái nhìn chằm chằm vào khoảng không trong gió tuyết, cất bước đi vào đình viện, khoanh tay hành lễ nói.

- Mau mau ời!

Lưu Khám vội vã dặn dò, đồng thời trong lòng cũng lấy làm kỳ quái, vào lúc này sao Hàm Dương lại phái người đến đây, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì sao?

Hắn do dự một chút, lại phân phó nói:

- Mặt khác, đi tới đại doanh ở ngoài thành, mời Tử Phòng tiên sinh tới đây một chuyến.

- Vâng!

Phàn Khoái lớn tiếng lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Nhắc tới Phàn Khoái cũng có chút kỳ quái, người này nếu có hi vọng, tinh thần có vẻ rất khác nhau. Tình hình của Phàn Khoái bây giờ và ngày đó vừa tới Thằng Trì tuyệt không giống, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Gã cũng bắt đầu 'Ầy ầy à à', sau khi đi tới Quan Trung, có lẽ gã cũng bắt tri bắt giác học xong thói quen của người Tần rồi.

Người Tần khi tuân mệnh đều đáp là "Vâng!", coi đó là hùng tráng.

Nếu Lưu Khám không biết nền tảng của Phàn Khoái, nói không chừng lại coi gã là thành người Quan Trung chính thống cũng nên!

Trong lòng đang cảm thán, thì từ ngoài cửa đi vào hai người. Một người cầm đầu áo khoác, vạt áo lay động bạch y, đúng là người phụng mệnh trấn thủ ở Huyện Thiểm Lục Giả. Phía sau Ổ Lục Giả, còn có một người, Lưu Khám vừa nhìn người này, không nhịn được nhếch miệng lên, trên mặt hiện ra nụ cười.

Là Lư Quán!

Lưu Bang chết rồi, Lư Quán theo lời khuyên của Tiêu Hà, đầu hàng Lưu Đường.

Gã hiện nay làm môn hạ cho Tiêu Hà, đảm nhiệm một chức quan nhỏ, hình dạng mặc dù có chút tiều tụy, nhưng xem qua tinh thần thì vẫn rất ổn.

Nhìn thấy Lưu Khám, Lư Quán vẫn có chút sợ hãi.

Đứng từ phía sau Lục Giả, hướng về Lưu Khám hành lễ,

- Tội thần Lư Quán, khấu kiến Đại Vương.

- Haha, hóa ra là Lư Quán lão ca, mau mời ngồi.

Lưu Khám bây giờ thân là thượng vị, chút ân oán ngày xưa, từ lâu đã không để ở trong lòng. Từ khi Đường Lệ chết rồi, Lưu Khám vẫn thường hay hoài niệm tới những cố nhân ở Huyện Bái. Năm đó cùng nhau chinh chiến ở đại trạch Chiêu Dương, may mắn còn có người sống sót, bây giờ tính ra cũng không quá ít, càng thân thiết hơn.

- Lục lang trung, sao người lại tới đây?

Lưu Khám nhìn Lục Giả, vô cùng kinh ngạc hỏi dò:

- Huyện Thiểm xảy ra vấn đề gì sao?

- Mọi chuyện ở Huyện Thiểm hết thấy đều tốt, đại doanh Lam Điền đã khôi phục xong xuôi, phủ Thừa tướng ra lệnh cho Khổ Hành Giả suất lĩnh quân mã đi chấp chưởng, Tiêu Thừa tướng mệnh cho Lư Quán truyền tin, muốn ta hoả tốc đến đây.

Lúc nói chuyện, Lục Giả lấy từ trong lồng ngực ra một phong thư, đưa cho Lưu Khám,

- Tả hộ quân Ứng lang tướng Lý Tả Xa, kể cả Chung Ly tướng quân và Quán Anh tướng quân đều cùng nhau đưa bản tấu.

Lưu Khám tiếp nhận thư, ra hiệu Lục Giả và Lư Quán tất cả đều ngồi xuống.

Hắn mở thư ra, tỉ mỉ đọc qua, sắc mặt đầu tiên là có chút âm trầm, nhưng thời gian dần trôi qua... liền nở nụ cười xán lạn.

Sau khi xem xong, hắn đột nhiên cười to. Cũng ngay vào lúc này, rèm cửa bị hất lên một cái, Trương Lương cất bước đi vào đình viện, thấy Lư Quán trước tiên thì ngăn ra, sau đó khẽ vuốt cằm, chào hỏi Lư Quán, lại vừa chấp tay,

- Ở ngoài cửa đã nghe thấy Vương Thượng cười to, không biết có gì việc vui?

- Tử Phòng, mau mau ngồi đi.

Lưu Khám nói xong thì đem thư đưa cho Trương Lương,

- Đây là thư do đại quân Lý Tả Xa phái người đưa tới... Ha ha, Khoái Triệt thật sự không phụ kỳ vọng của ta.

Trương Lương đọc nhanh như gió, đem trong thư nội dung xem xong, đứng dậy vãi hắn một cái rồi nói:

- Nếu như vậy, thì thần chúc mừng Đại Vương, chúc mừng Đại Vương.

Đem thư đặt ở trên bên cạnh bàn Lưu Khám, về mặt Trương Lương có chút phức tạp nói:

- Ban đầu lúc qui hàng dưới trướng Đại Vương, ta đã nghe người nói qua, bên người Đại Vương nhân tài đông đúc. Khoái Triệt này có phong thái Tô Tần Trương Nghi, Lý Tả Xa cũng không hổ là hậu nhân của Võ An quân, quả nhiên danh bất hư truyền... Chẳng qua, ta còn nghe người ta nói, bên người Đại Vương còn có một người có tài năng kinh thiên động địa, nhưng không biết bây giờ ở đâu?

- Tử Phòng nói là Đạo Tử?

Trương Lương cười không đáp.

Lưu Khám nói:

- Đạo Tử bây giờ có việc quan trọng khác, không ở Quan Trung. Chẳng qua Tử Phòng nếu muốn muốn gặp hắn, thì chỉ cần chờ thêm dăm ba tháng nữa là sẽ gặp được thôi.

Làm việc quan trọng gì?

Trương Lương sẽ không truy hỏi.

Y nói:

- Triệu Hiết nếu đã qui hàng như Khoái Triệt tiên sinh nói, nhìn tình hình này thì không đầy mấy ngày nữa, Lý Thiếu Quân cũng nên hành động.

Lúc này Tiêu Hà tiên sinh mệnh Lục lang trung từ Huyện Thiểm đến đây, chẳng lẽ...

Trương Lương vừa nói vừa nhìn về Lục Giả.

Lục Giả gật đầu nói:

- Thừa tướng nói, bây giờ Đại Vương đã kiểm chế được quân Sở, mục đích đã đạt.

Bây giờ vùng Sơn Đông hai nước Tề Ngụy cũng đang rục rà rục rịch, mà quân Sở ở Bành Thành thì binh lực trống rỗng hư nhược, việc phát động tấn công chỉ là vấn đề thời gian. Chỉ cần Lý Thiệu Quân và hai vị Chung Ly, Quán Anh tướng quân đắc thủ, toàn bộ Hà Bắc, đều hết quy về trong tay Đại Vương. Chẳng qua Hà Nam nơi, vẫn cần đốt lên một cây đuốc.

- Nhìn dáng dấp vẻ của Lục tiên sinh thì người thổi bùng ngọn ấy chính là ngài rồi.

Lưu Khám cười ha hả nói:

- Nếu Thừa tướng đã có sắp xếp thích đáng, việc kia cần Lục tiên sinh thuận tay mà làm rồi. Chỉ là lần này đi Ngụy Quốc, đường xá sợ có bao nhiêu khó khăn trắc trở... Như vậy đi, hãy để Đồ tử đi theo người, dọc theo đường đi cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Cô cung kính chờ đợi tin vui.

- Như vậy, thần sẽ tức khắc lên đường.

Lục Giả lập tức đứng dậy, hướng về Lưu Khám chấp tay xin cáo lui.

Lư Quán cũng hoàn thành sứ mệnh, vẻ mặt hiện ra sự phức tạp hướng về Lưu Khám cáo từ.

Thời điểm Lư Quán đi tới cửa, đột nhiên dừng bước, quay đầu nhẹ giọng nói:

- Đại Vương, thần có một câu, không biết có nên hỏi hay không.

- Lư tiên sinh mời nói.

- Kỳ thực, vấn đề này cũng không phải ta muốn hỏi, mà là... năm đó lúc ở Huyện Bái, Lưu Quý đối với Đại Vương cực kỳ kính trọng. Nếu không có sự tình của đại tẩu, Đại vương có thể nguyện ý liên thủ cùng Lưu Quý hay không?

Nghi vấn của Lư Quán, trên thực tế cũng đã được thay đổi.

Vấn ý ban đầu gã muốn nói là: năm đó lúc người chán nản, Lưu Quý nhiều lần muốn mời chào người. Nhưng vì sao người trước sau đối với Lưu Quý, luôn mang địch ý?

Lưu Khám ngăn cả người!

Chuyện của hắn và Lưu Bang, có lúc chính cả hắn cũng không nói rõ ràng được.

Không thể phủ nhận, Lưu Bang quả thật là một người có mị lực cường đại. Nhưng lí do vì sao không thích Lưu Bang! Có lẽ do bản tính của kiếp trước, hắn cũng biết được rất nhiều sự tình liên quan với Lưu Bang. Lưu Bang có thể không phải là một người làm nên đại sự, cái cách sống thiếu tình cảm, bạc tình bạc nghĩa, thực sự làm cho Lưu Khám không chấp nhận được. Thậm chí, từ một góc độ nào đó mà nói, Lưu Khám có chút căm ghét Lưu Bang, đây là cách nhìn từ lúc vừa mới bắt đầu thì đã có.

Nhưng cũng không giống như sự căm ghét của Đường Lê, Thẩm Thực Kỳ, Tào Vô Thương đối với Lưu Bang, Lưu Khám căm ghét, mang tính chủ quan.

Nhưng khi đó đây, mặc dù Lưu Bang ngoại trừ việc siêng ăn nhác làm, thì cũng tựa hồ cũng không thể thiếu gì...

- Đại trượng phu có cái nên làm, có việc không nên làm... Ta và Lưu Quý, đạo bất đồng nên không thể hợp sức, chứ không can hệ tới việc của A Trĩ.

Lư Quán hỏi dò không được gì, đành khom người thi lễ, lui xuống.

Trương Lương nhẹ giọng nói:

- Đại Vương, chớ nên trách Lư Quán.

Hắn mặc dù mạo muội, nhưng cũng là người có tình nghĩa. Lưu Quý chết rồi, người dám bái tế hắn ta, ngoại trừ mấy người Thừa tướng ở ngoài này, thì cũng chỉ có hắn.

Lưu Khám ngăn ra, cười nói:

- Tử Phòng tiên sinh không cần đa tâm, ta cũng không hề trách cứ Lư Quán, chỉ là nhớ đến một ít chuyện cũ.

Trương Lương gật gù, lại đột nhiên xoay câu chuyện một cái,

- Thư của Lý Thiệu Quân đã gửi đi từ nhiều ngày, bây giờ chắc có lẽ hần cũng sắp hành động rồi.

- À!

Lưu Khảm lấy lại tinh thần, tỉ mỉ tính toán thời gian một chốc, nhẹ giọng nói:

- Chỉ sợ cũng đã mấy ngày, quân tiên phong cũng đã xuất phát!

Gió tuyết quay cuồng!

Từ bờ Bắc sông Hồ Trì thổi tới, ở thời điểm xuyên qua hẻm núi Tĩnh Hình thì bị cường hóa thành tiếng gào thét chói tai, dường như có ai đó đang gào khóc thảm thiết.

Long Thả suất lĩnh kỵ quân, đốc thúc binh sĩ lao đi trong gió tuyết, nhanh chóng xuyên qua hẻm núi, không ngừng không nghỉ, lao thẳng tới quân doanh của Triệu quốc ở bờ bắc.

Gió cuốn theo tuyết, bao phủ trời đất ở bên trong một lớp màng màu trắng.

Rất xa, Long Thả có thể ngờ ngợ nhìn thấy quân doanh của Triệu quốc. Tiếng gió gầm rú, đã át đi tiếng vó ngựa...

Trong lòng Long Thả mừng như điên, nắm chặt đại kích ở trong tay, thúc ngựa chạy như bay phóng tới.

Mắt thấy quân doanh càng ngày càng gần, bỗng nhiên tiếng trống mãnh liệt, tiếng kèn lệnh hí dài.

Trên mặt tuyết trắng xóa, bỗng dựng một mảnh bị đội lên, theo sát đó là một bức tường do vô số chiếc thuẫn màu trắng ghép lại, chắn ngang ở phía trước quân doanh.

Trong bức thuẫn tường có khe hở, thò ra vô số thanh trường giáo sáng loáng, đối diện với quân Sở đang vội vã tiến đến. Quá đột nhiên, tình huống diễn ra quá đột nhiên... Chiến mã bị kinh sợ, cuồng hí mãi không thôi. Đội ngũ kỵ quân vốn chỉnh tề, lập tức xuất hiện hỗn loạn, rất nhiều quân sĩ bị chiến mã lật tung xuống, ngã tại trên mặt tuyết.

Chương 559: Giang sơn chinh thế (15)

- Bắn cung!

Một một tiếng quát ở trên toà vọng lâu truyền đến.

Trên lầu có quân kỳ màu đỏ thắm, lay động trong gió tuyết, theo sát sau là một trận tiếng dây cung nổ ra, vù... tên bay đầy trời, lấy thế lôi trút xuống đám kỵ quân.

Những mũi tên kia đều cùng một màu và có ba cạnh, tiếng rít gào khi phá không lao tới y như vạn con sói đồng thanh tru lên.

Sắc mặt Long Thả không khỏi thay đổi, sợ hãi gầm rú nói:

- Thương lang tiễn trận, đây là Thương lang tiễn trận của quân Tần!

Lời còn chưa dứt, từ phía sau đã truyền đến tiếng vang ầm ầm ầm, Long Thả không nhận được quay đầu nhìn về phía tiếng động truyền đến, nhưng chẳng thấy gì cả. Hết cách rồi, gió tuyết thực sự là quá lớn, chẳng qua trong lúc mơ hồ, hần giống như nhìn thấy trong hẻm núi của núi Tĩnh Hình kia, có ánh lửa bùng lên xồng thảng tới mây xanh.

Trong lòng y hơi hồi hộp một chút, lập tức tỉnh ngộ ra, bị lừa rồi!

Mưa tên che kín bầu trời trút xuống, khiến cho quân Sở nhất thời tử thương nặng nề.

Lý Tả Xa đứng ở trên vọng lâu, từ phía xa chiến trường nhìn lại, khoe miệng hơi cong lên, phát sinh một tiếng cười gằn.

Hàn Tín ở quét ngang vùng Hà Bắc, liên tiếp đánh bại quân quân Tề, quân Triệu và Tư Mã Ngang, khiến cho Triệu Hiệt, Trần Dư thấp thỏm lo âu. Đúng lúc đó thì Khoái Triệt đi tới Quảng Dương, sau khi Trần

Dư đầu hàng, Lý Tả Xa lập tức suất lĩnh nhân mã tiến vào quận Quảng Dương, đồng thời Chung Ly Muội và Quán Anh cũng xuất binh vòng qua Câu Chú Sơn, bí mật chiếm lấy huyện Khúc Dương.

Đến đây, Lưu thị Đường quốc đóng quân với binh mã Bắc Cương, hầu như đã dốc ra toàn bộ lực lượng.

Sau khi hai quân hội hợp một chỗ, Lý Tả Xa liền nhảy cảm phát hiện được ý đồ của Hàn Tín, nên đã đi trước một bước vượt qua sông Hô Trì, dựng lên doanh trại.

Chẳng qua cờ hiệu vẫn là đại kì của quân Triệu như trước, dùng để mê hoặc Hàn Tín.

Đối với chủ ý của Lý Tả Xa, Chung Ly Muội không phải quá tán thành, bởi vì đóng trại dựa lưng sông, không phù hợp với phương pháp binh gia.

Nhưng Lý Tả Xa nhưng cho rằng:

- Hàn Tín là người hiểu được cách dụng binh, nếu dùng phương pháp bình thường thì không thể đánh lừa được hắn.

Hắn muốn đoạt lấy Quận Hằng Sơn thì nhất định sẽ phải đi qua hẻm núi Tĩnh Tĩnh. Nếu như chúng ta phục kích ở trên đường, hắn rất có thể sẽ có phát giác ra.

Vì vậy, đóng trại dựa lưng vào sông, khiến cho hắn sinh tâm kiêu ngạo.

Gió tuyết ngập trời, thật sự là cơ hội trời giúp chúng ta. Trước khi xuất kích, Hàn Tín tất nhiên sẽ cho quân chủ lực cấp tốc thông qua hẻm núi. Ở bờ sông ta dựng doanh trại, thực ra chỉ là một miếng mồi nhử, dụ Hàn Tín tiến vào cốc. Đây là kế dụ địch, đợi quân chủ lực của Hàn Tín hành động, đó là hắn chính là lúc hắn toàn diệt.

Đối với việc này, Chung Ly Muội và Quán Anh không thể làm gì khác là ngoài việc đồng ý.

Tất cả đúng như Lý Tả Xa dự liệu, Hàn Tín quả nhiên đã mắc câu!

Mất thấy quân Sở đã xuất hiện tình trạng hỗn loạn, Lý Tả Xa quyết đoán hạ lệnh,

- Nổi trống, mệnh Chung Ly tướng quân xuất kích.

Trong doanh trại nổi lên từng hồi trống trận, nhất thời rung động âm âm. Từ trong con đường nhỏ của Tĩnh Tĩnh, một đạo nhân mã dứng mãnh xông ra. Dẫn đầu là một viên đại tướng, cầm trong tay trường giáo dài một trượng tám, thúc ngựa chạy nhanh như bay, chính là Chung Ly Muội. Quân Sở bị từng đợt từng đợt mũi tên, truy sát đã vô cùng chật vật. Đang lúc sợ hãi, thì từ phía sau có một đạo nhân mã xuất hiện với khí thế như vậy, nào còn có ý chí để mà chiến đấu? Mặc kệ Long Thả kêu gào như thế nào đi nữa, đám kỵ quân cũng vẫn không nghe lệnh mà làm.

Long Thả tức giận không thôi, vung vẩy lớn kích, ở trong loạn quân xung phong chém giết, hung mãnh dị thường.

- Người kia là ai?

Sau khi Chung Ly Muội đâm giết mấy người, trường giáo chỉ về phía Long Thả đang đứng cách xa, nhìn tên binh sĩ ở bên người hỏi.

Có quân tốt trả lời nói:

- Người này cho là một trong Ngũ đại tướng của quân Sở Long Thả.

Sau khi Chung Ly Muội nghe xong, gật gật đầu, thúc ngựa đón đánh Long Thả, đồng thời lớn tiếng hét lên:

- Thằng nhóc Long Thả, đừng vội càn rỡ, có Chung Ly Muội ở đây!

Trong lịch sử, Chung Ly Muội và Long Thả, đều một trong 'Ngũ đại tướng' dưới trướng Hạng Vũ.

Nhưng không ngờ tới lúc này hai người lại là địch thủ của nhau. Long Thả cũng không úy kỵ, một tay cầm đại kích, đón Chung Ly Muội chính là một chiêu toàn lực thế như bổ núi.

Chung Ly Muội cũng không tránh né, hoành giáo trước mặt trực diện đón đỡ chiêu này, chỉ nghe một tiếng nổ vang, hai con chiến mã dưới chân bọn họ hí dài không thôi.

Lượn về bản lĩnh, Chung Ly Muội và Long Thả không phân cao thấp.

Nhưng Chung Ly Muội lại chiếm được hai ưu thế lớn, một là chiến mã hấn cưỡi là Ô Tôn lương câu trăm con chọn một, không phải là con chiến mã hiện nay Long Thả đang cưỡi có thể so sánh được.

Thứ hai, Chung Ly Muội có cao yên song đăng, có thể sử xuất toàn lực.

So sánh với hấn, ngựa của Long Thả tuy cũng không tầm thường, nhưng so với Ô Tôn thiên mã thì rõ ràng chênh lệch tới mấy bậc. Mấu chốt nhất chính là, ở thời điểm hấn động thủ giao phong, cần phân ra sức mạnh để ngồi vững vàng ở trên yên ngựa, cứ kéo dài tình huống như thế, chỉ cần một hiệp, Long Thả đã rơi xuống thế hạ phong.

Chẳng qua Long Thả cũng không phải người dễ dàng cúi đầu như thế, mặc dù ở hạ phong, vẫn hung mãnh dị thường.

Hai người giao phong mấy hiệp, Chung Ly Muội đột nhiên thúc chiến mã, nhảy ra ngoài vòng tròn, lớn tiếng nói:

- Long Thả, hiện nay quân chủ lực của Hàn Tín đã chôn thây ở trong hẻm núi Tĩnh Hình, người tội gì phải ngoan cố chống cự? Ta thấy người võ nghệ không tầm thường, nếu bây giờ xuống ngựa đầu hàng, cũng còn chưa muộn đâu.

Long Thả ngẩng ra, bật thốt lên:

- Bắc Man đừng vội làm loạn quân tâm chúng ta.

Chung Ly Muội nghe được thì cười to,

- Ta cần gì phải làm loạn quân tâm của người, nếu như không tin, không ngại quay đầu nhìn lại xem cảnh tượng trong hẻm núi Tĩnh Hình bây giờ trông như thế nào.

Long Thả theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhưng vừa mới nhìn thì sắc mặt nhất thời thay đổi.

Chỉ thấy trong hẻm núi Tĩnh Hình, ánh lửa ngút trời, khói đặc cuộn cuộn.

Tuy khoảng cách rất xa, không biết tình hình bên trong như thế nào, nhưng Long Thả cũng không phải người ngu, làm sao không rõ ràng, lúc này Hàn Tín sợ là đang phải đối mặt nguy hiểm?

Trúng kế, trúng kế của bọn chúng rồi!

Long Thả hô to một tiếng, thúc ngựa muốn đi.

Chung Ly Muội sao lại có thể buông tha y dễ dàng như vậy được, liền thúc ngựa tiến lên, cuốn lấy Long Thả.

- Long Thả, Đại Vương nhà ta chính là được số trời định sẵn, vì sao người không tuân theo số trời, muốn châu châu đá xe hay sao?

- Đừng vội nói nhảm, ta và người liều mạng!

Lần này Long Thả xem ra rất quyết tâm, nghiêng rặng nghiêng lợi đầu với Chung Ly Muội một trận thống khoái. Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của chiến mã, hay là tiếng kêu rên của binh sĩ. Mà Chung Ly Muội thỉnh thoảng lại dùng lời lẽ vô tình, khiến cho tâm thần của Long Thả mãi không yên. Y vẫn luôn băn khoăn về việc Hàn Tín đang còn ở trong hẻm núi, như vậy chẳng khác gì việc tâm phân tam dụng. Vốn là đã ở vào thế hạ phong, lại phải phân tâm, sao có thể là đối thủ của Chung Ly Muội được cơ chứ?

Chung Ly Muội nhìn ra được sơ hở, hai chân lẹp chặt chiến mã điều khiển Ô Tôn thiên mã bỗng nhiên hoành thân người.

Chỉ thấy hấn lấy tay rút từ phía sau ra một sợi roi thép, trở tay đánh vào phía sau lưng Long Thả. Cái roi thép kia chính là do Bàn Dã Lão sau khi đến Bắc Cương đã nghiên cứu ra phương pháp luyện chế bách luyện tạo nên, cứng rắn cực kỳ. Một roi đánh cho áo giáp của Long Thả bay loạn như lá rụng, Long Thả ở trên ngựa phun ra một ngụm máu tươi, vươn mình té xuống đất.

Không chờ Long Thả đứng dậy, Chung Ly Muội đã đặt trường giáo ở trước ngực Long Thả.

Trong miệng hét lớn một tiếng,

- Người đầu, đem kẻ này trói lại, mang hẳn tới Hàm Dương, xin Đại Vương ban thưởng!

Mười cái quân lính ủa lên, đem Long Thả vẫn giầy dựa dề xuống đất, rồi dây thừng trói chặt. Lúc này, quân Sở đã đình chỉ việc chống cự, Lý Tả Xa ngồi ở trên khinh xa được thân quân hộ vệ xung quanh, đi tới chiến trường.

Nhìn lớp tuyết trắng xóa bị máu tươi nhuộm đỏ, Lý Tả Xa cùng Chung Ly Muội nhìn nhau nở nụ cười.

Hai người đồng thời quay đầu, nhìn về phía hẻm núi Tĩnh Hình. Chỉ thấy nơi đó khói dày đặc cuộn cuộn bốc lên, thanh thế rất chi là kinh người, không khỏi đồng thời thở dài.

- Hỏa hoạn như vậy e là Hàn Tín nguy rồi.

Chung Ly Muội thở dài,

- Hàn Tín vốn là người Đại Vương cực kỳ coi trọng, chỉ là...

Chẳng qua cũng tốt, vì ngày đó Hỉ tử đã phải đợi đủ ba, bốn năm rồi. Hôm nay nhờ đám lửa này, tốt xấu gì cũng có thể giải quyết xong một vết thương lòng của hắn.

Hỉ tử dĩ nhiên chính là Tư Mã Hỉ.

Năm đó sau khi Thủy hoàng đế băng hà, Trần Thắng, Ngô Quảng khởi sự tại xã Đại Trạch, Hàn Tín chém Tư Mã Hỉ đứt một cánh tay, phản bội Lâu Thương.

Loáng một cái đã được bốn năm, Tư Mã Hỉ giờ nào khắc nào cũng nghĩ cách tìm Hàn Tín để báo thù. Vì báo thù, cậu đã trì hoãn lễ cưới.

Lý Tả Xa cũng không quá rõ ràng mối ân oán này, nhưng riêng Chung Ly Muội lại hiểu rõ vô cùng.

Phải biết năm đó lúc ở Lâu Thương, bất kể là Hàn Tín cũng tốt, Tư Mã Hỉ cũng được, họ thường xuyên đến trong đại doanh để hỗ trợ. Khi đó, hai người thân nhau giống như anh em ruột, mà Lưu Khảm đối với Hàn Tín kỳ vọng cao hơn nhiều so với Tư Mã Hỉ. Nhưng hắn không hề nghĩ rằng...

Nghĩ đến đó, trong lòng Chung Ly Muội, không khỏi bùi ngùi.

- Thiếu Quân, sau trận chiến này, Hà Bắc tất nhiên sẽ loạn.

Chung Ly Muội phục hồi tinh thần, nghe giọng hỏi:

- Tiếp đó, chúng ta nên làm như thế nào?

Lý Tả Xa nở nụ cười,

- Làm thế nào? Ha ha, cái đó còn cần phải xem thủ đoạn của Khoái lang trung như thế nào đã.

Chương 560: Giang sơn chinh thế (16)

Hẻm núi Tĩnh Hình bị lửa lớn thiêu đốt ròng rã suốt một đêm, đến lúc tờ mờ sáng mới coi như tắt.

Tư Mã Hỉ khoác một cái áo bào bằng bông màu đen, nội giáp làm bằng da tê giác, được đám hộ vệ vây quang, từ trên đỉnh núi chậm rãi đi vào trong hẻm núi.

Toàn bộ hẻm núi đã bị thiêu đến mức chỉ còn lại một màu đen kịt.

Rất nhiều tảng đá lớn đã xuất hiện dấu hiệu bị hòa tan. Khắp nơi là thi thể bị đốt cháy khét rẹt, xác ngựa ngang dọc lẫn tứ tung ngã trên sơn đạo, nhìn qua vô cùng thê thảm. Tuy rằng đã có chuẩn bị, nhưng khi Tư Mã Hỉ nhìn thấy thảm trạng trước mắt, vẫn không nhịn được nên nẩy sinh ra cảm giác tội lỗi.

Lửa lớn giết chết nhiều người như vậy, nói không chừng bọn họ sẽ phải giảm thọ!

Dãy núi Tĩnh Hình do rất nhiều ngọn núi hợp lại, kéo dài liên tục tạo thành Thái Hành sơn mạch.

Mấy chục dặm đường trong hẻm núi, bây giờ chỉ còn lại tro tàn, không thể nhìn thấy nửa điểm sinh khí nào nữa.

Hàn Tín soái lĩnh mười vạn nhân mã đến đây, trong đó số lượng binh mã tiến vào hẻm núi ước chừng có khoảng hơn sáu vạn người. Số nhân mã còn lại dùng để áp tải đồ quân nhu, sau khi ở hai bên lối vào thung lũng bị phong kín, cũng bị kỵ quân của Quán Anh xung kích, kẻ chết người hàng, nói chung là đã tan rã từ lâu.

Nói cách khác, sức mạnh của Sở Hạng ở Hà Bắc, chỉ trong một đêm, hầu như toàn bộ đã bị tiêu diệt.

Chỉ còn dư lại Bồ tướng quân Sài Vũ đóng giữ Hà Đông, Trương Nhĩ lưu thủ Cự Lộc, nhưng bọn họ lại điều không ra nửa tên binh lính.

Bốn năm cừu hận, ở trong một đêm đã theo khói lửa bay đi.

- Đã phát hiện ra hài cốt của Hàn Tín chưa?

Tư Mã Hỉ thâm trầm nhìn về tên thân vệ ở bên người hỏi dò.

Hắn chẳng qua chỉ là một tên Tả lĩnh quân tham quân, chức vị cũng không tính là quá cao. Nhưng bởi vì hắn từng làm việc ở bên cạnh Lưu Khảm, địa vị có chút siêu nhiên. Toàn bộ quân lính trong phủ, ngoại trừ tướng quân, thì Tư Mã Hỉ chính là người có quyền lực lớn nhất, thậm chí vượt qua rất nhiều Lang tướng.

- Còn chưa phát hiện... có quá nhiều thi thể, rất nhiều thi thể đều đã bị thiêu đến mức hoàn toàn thay đổi, không thể phân biệt.

Tư Mã Hỉ nhẹ giọng nói:

- Vậy thì tiếp tục tìm kiếm, nhất định phải tìm được thi thể của Hàn Tín... Đúng rồi, hắn có một thanh bảo kiếm, cực kỳ sắc bén, các người hãy chú ý chi tiết này để tìm kiếm.

- Vâng!

Thân binh vội vã lĩnh mệnh đi ngay, Tư Mã Hỉ thì đứng ở trên dãy núi, lặng lẽ nhìn hết thấy cảnh tượng ở trước mặt.

Ổng áo dài nhưng trống rỗng theo gió mà động, tựa hồ đang nhắc nhở, ngày xưa Hàn Tín từng chém đứt một cánh tay hắn. Nhưng nhìn thấy tình cảnh này, cừu hận giống như đã trở nên phai nhạt đi rất nhiều. Bốn năm qua, ngày đêm mong muốn có thể bắt được Hàn Tín, kẻ chém đứt cánh tay của hắn. Nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ gặp nhau trong cảnh tượng như vậy. Mấy vạn tính mạng, thế mà chỉ trong một đêm, mà cũng không đầy một đêm, đã tiêu tan theo khói bụi.

- Tham quân đại nhân, đã tìm được thi thể theo phỏng đoán là của Hàn Tín.

Đột nhiên, có tên quân lính cao giọng kêu gào, Tư Mã Hỉ vội vã cất bước tiến lên, binh sĩ lập tức đi theo, tới cạnh một tảng đá lớn.

Tảng đá này liên kết với vách núi cheo leo, khiến cho người nào bị đẩy đến đây sẽ không cách nào tránh được nữa, chỉ còn cách chờ ngọn lửa kia thiêu đốt đến chết.

Một bộ thi thể ngồi dưới đất dựa vào vách núi cheo leo mà lạnh lẽo, trên gối có đặt một thanh bảo kiếm nằm ngang, khuôn mặt bị lửa đốt cháy thành một màu đen thui lù, đã không thấy rõ dáng dấp nữa rồi. Chẳng qua xem giáp trụ trên người thì đúng là trang phục của tướng quân. Tư Mã Hỉ nhìn một chút đã nhận ra bảo kiếm đặt ở trên gối thi thể, tiến lên một bước, một tay cầm lấy, tỉ mỉ quan sát... Một lát sau, hắn hung tợn dùng bảo kiếm chém lên trên tảng đá, những tia lửa nhỏ tung toé...

- Hàn tặc, người cũng có hôm nay sao?

Tư Mã Hỉ điên cuồng cười ha hả, một bên cười, một bên kêu gào.

Hắn nhận ra thanh kiếm này, chính là bội kiếm tổ truyền của nhà Hàn Tín. Năm đó lúc hắn còn ở Lâu Thương, Hàn Tín không chỉ một lần khoe khoang với y, làm sao Tư Mã Hỉ có thể không nhận ra cơ chứ? Chính là thanh kiếm này, buổi tối hôm đó, đã chặt đứt cánh tay của hắn, hắn mãi mãi không thể nào quên cảnh đó.

Cười điên cuồng nhưng hai hàng thanh nước mắt cũng đã theo hai gò má bất tri bất giác rơi xuống.

Hắn thu hồi tiếng cười, ngồi xổm xuống, dùng ống tay áo lau chùi khuôn mặt của cỗ thi thể kia. Chỉ chốc lát sau, khuôn mặt của thi thể lộ ra đúng là Hàn Tín...

- Tín à Tín, người sao lại hồ đồ như vậy?

Tư Mã Hỉ rử rử nói:

- Năm đó Đại Vương đối với người coi trọng cỡ nào, coi người như tay chân vậy, nhưng vì sao người lại phản bội Đại Vương?

Người nói thanh thế của Trương Sở to lớn, Đại Vương hoàn toàn không có tin tức... Nhưng chỉ có nguyên nhân này sao? Như vậy mà đã có thể phản bội, phụ lại sự kì vọng của Đại Vương sao?

Một bước sai là trăm bước sai... Người có biết vì sao Vương Hậu bắt nạt người không?

Nàng từng nói: tính tình của người vốn kiên nhẫn, thông tuệ hơn người, thành tựu tất nhiên sẽ vượt xa ta. Nhưng tật xấu lớn nhất của người, chính là quá thông minh, thông minh quá mức, vì lẽ đó Vương Hậu mới không chịu ủy thác trọng trách cho người. Tín à Tín, ngày đó nếu như người kiên trì thêm chút nữa, hẳn là tốt rồi!

Tư Mã Hỉ hận Hàn Tín thấu xương, nhưng năm năm ở chung, phần tình cảm đó há có thể dứt bỏ sao?

Hắn khóc trong chốc lát, đứng lên nói với tên binh sĩ ở bên người:

- Thu thi thể Hàn Tín lại, dùng quan tài tốt nhất, rồi lập tức đưa tới Hàm Dương.

Mặt khác, nhanh chóng thanh lý toàn bộ thi thể ở trên sơn đạo trong hẻm núi, đến giữa trưa, nhất định phải dọn dẹp xong thông lộ, để đại quân thông hành.

... Còn nữa hãy đi thông báo cho hai vị tướng quân biết đã tìm thấy hài cốt của Hàn Tín, 60 ngàn quân Sở cũng đã chôn táy trong hẻm núi, mong các vị tướng quân hãy mưu tính bước tiếp theo.

- Tham quân đại nhân, sao ngài lại làm vậy?

Tư Mã Hỉ nhẹ giọng nói:

- Hàn Tín mặc dù tội đáng muôn chết, nhưng chung quy hắn đã từng là huynh đệ của ta.

Ta hộ tống quan tài của hắn tới Hàm Dương... Hơn nữa, chuyện nơi đây đã kết thúc, ta cũng không giúp đỡ được gì nữa.

Khí chất lúc này của Tư Mã Hỉ có chút cô đơn, nói rồi hắn xoay người rời đi.

Thằng Trì, đại doanh quân Sở.

Hạng Vũ đang ở trong doanh trại tâm trạng cực kì bức rút, thỉnh thoảng từ miệng trong phát ra vài tiếng chửi bới.

Phạm Tăng, Ngu Tử Kỳ, im im lặng lặng ngồi ở một bên, ngay ở chính giữa soái án, còn có một cô gái đang ngồi ngay ngắn, nhìn Hạng Vũ cũng không nói chuyện.

Cô gái này chính là sủng cơ của Hạng Vũ, Ngu Cơ.

Trước đó ba ngày Ngu Cơ mới đến đại doanh của quân Sở. Vốn nàng đang ở Bành Thành, nhưng tình hình chiến sự ở thành trì không tốt cho lắm, tính khí Hạng Vũ càng ngày càng bạo ngược, thậm chí còn xuất hiện cảnh say rượu chém giết quân sĩ. Lương thảo không đủ, chiến sự lại không trôi chảy, xuất hiện chuyện như vậy, Phạm Tăng cũng khá bận tâm. Hắn lo lắng trong quân sẽ xuất hiện tình cảnh nổi loạn, nếu có việc như vậy thì thật sự là phiền toái lớn.

Phạm Tăng cũng biết, người có thể khuyên bảo Hạng Vũ không nhiều.

Khi Hạng Lương còn sống, thì có thể coi là một người nhưng bây giờ Hạng Lương đã chết rồi, người có thể khuyên bảo Hạng Vũ, cũng chỉ có Ngu Cơ mà thôi.

Vì vậy Phạm Tăng hoả tốc sai người từ Bành Thành đưa Ngu Cơ tới Thăng Trì.

Mà trên thực tế, sau khi Ngu Cơ đến Thăng Trì, tính khí của Hạng Vũ lập tức thu lại rất nhiều. Có câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân, có lẽ Ngu Cơ chính là khắc tinh duy nhất của Hạng Vũ. Nhưng mặc dù như vậy, bên kia chiến tuyến đám người Lưu Khâm, Trương Lương quyết định cố thủ đại doanh ở Thăng Trì, kiên quyết không xuất chiến... Thường xuyên như thế, khiến cho Hạng Vũ sinh ra một loại ảo giác, giống như năm đó giao thủ với Lưu Khâm ở bên dưới thành Lâu Thương.

- Lưu man tử nhất gan, đã mấy lần khiêu chiến, hấn lại không thêm để ý, thực sự tức chết ta mà.

Đang lúc yên tĩnh Hạng Vũ lại nói chuyện, làm cho người ta kinh ngạc run rẩy.

Nhưng khi nghe được câu này, ngược lại, lại làm cho Phạm Tăng và Ngu Tử Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

- Thượng tướng quân, bây giờ Hà Lạc lương thảo thiếu thốn, thêm nữa trời đã có tuyết lớn, rất nhiều tướng sĩ không có cái ăn cái mặc. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ quân tâm sẽ dao động. Bắc Man Lưu Đường đóng ở Thăng Trì, trong lúc nhất thời cũng khó có thể công phá. Lấy ngu kiến của mặt tướng, không bằng trước tiên nên lui binh.

- Lui binh?

Hạng Vũ một bụng hỏa khí, bị một câu nói này của Ngu Tử Kỳ làm cho hấn thật sự nổi điên rồi.

- Lương thảo không đủ, hãy sai Trần Anh và Đổng Ế đưa tới cho chúng ta... Ta không lui binh, không phá thành trì, ta tuyệt không lui binh.

Hấn vốn cũng là đang ở trong thế cỡi hổ khó xuống, vốn là muốn ở trước mặt anh hào thiên hạ biểu diễn uy vũ của quân Sở. Nhưng không ngờ lại bị Lưu Khâm cầm chân ở bên dưới thành, thành trì đến mức không thể động đậy. Nhớ lúc hấn vượt qua sông Hà Thủy, đã hùng hồn phát lời thề son sắt, bây giờ những tiếng hô đó còn vang vọng ở bên tai.

Lúc này lui binh, chẳng phải là để người trong thiên hạ cười nhạo sao?

- Tướng quân!

Ngu Cơ đột nhiên mở miệng,

- Hai nước giao binh, không thể hành động theo cảm tình, biết đạo lý tiến thoái mới là thượng tướng. Á phụ và đại ca nói không sai, Đường vương cố thủ ở trong Thăng Trì, không chịu giao phong với tướng quân, nếu như cứ tiếp tục kéo dài như vậy, chỉ sợ tướng quân sẽ gặp phải cảnh bất lợi, cần sớm mưu tính trước.

Ngu Cơ làm sao có thể nói ra những lời khéo léo như vậy?

Cũng do Phạm Tăng đã âm thầm nói với nàng...

Nhiều khi lời từ trong miệng một cô gái nói ra, so với từ trong miệng nam nhân nói ra, sẽ trở nên không giống nhau.

Đối với hạng người luôn cậy mạnh và luôn muốn thể diện như Hạng Vũ, Phạm Tăng cũng tốt, Ngu Tử Kỳ cũng được, đôi khi nói ra, sẽ không khỏi để cho hấn sinh ra phản cảm. Nhưng nếu do người khác nói, hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều. Lời Ngu Cơ còn chưa dứt, Hạng Vũ đã dừng bước.

- Ngu Cơ, theo ý kiến của nàng, thì làm như thế nào cho phải?

- Tướng quân, Ngu Cơ chẳng qua chỉ là một nữ tặc (phụ nữ có đạo đức chuẩn mực), làm sao biết như thế nào là phải?

Việc này chàng hãy thỉnh giáo Á phụ thì đúng hơn. Á phụ túc trí đa mưu, lúc trước ngay cả thúc thúc chàng cũng phải nhờ vào, người vì sao bỏ gần cầu xa, mà hỏi thiếp?

- À, Á phụ...

Hạng Vũ xoay người hướng về Phạm Tăng nhìn lại, đã thấy trên mặt Phạm Tăng mang theo nụ cười cổ quái.

Muốn hiểu rõ hạng người như Hạng Vũ, thì cần phải hỏi Phạm Tăng. Y biết của bản tính Hạng Vũ, cũng biết vấn đề của quân Sở nằm ở chỗ nào. Lẽ nào Hạng Vũ không muốn lui binh sao? Không, hiện tại sợ là Hạng Vũ cũng muốn bỏ chạy. Nhưng làm như thế nào để có thể vừa lui binh mà lại giữ được thể diện? Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

- Thượng tướng quân, tuy chúng ta không công phá được Thành Trì, nhưng cũng đã cho Đường quân một ít giáo huấn.

216. Chương 561 - 565

Chương 561: Giang sơn chinh thế (17)

Phạm Tăng nghiêm mặt nói:

- Ta có một kế, có thể khiến Đường quân đại bại... Thượng tướng quân có thể tung ra lời đồn, nói Tam Tề đã làm loạn, sau đó ra vẻ hoảng loạn, lui quân về Lạc Dương. Quân Đường thấy chúng ta rời đi hốt hoảng, tất nhiên sẽ phái người truy kích. Đến thời điểm Thượng tướng quân áp trận, giữa đường bố trí mai phục, chờ truy binh vừa tới, đột nhiên xông ra chém giết, quân Đường tất sẽ đại bại mà quay về... Như vậy, Thượng tướng quân cũng coi như đắc thắng lui binh.

Hạng Vũ được nghe kế này, nhất thời mừng rỡ.

- Ta có Á phụ, còn hơn mười vạn binh mã!

Hắn hưng phấn liên tục xoa tay,

- Tốt nhất là tên Lưu Khảm kia sẽ truy kích, như vậy ta mới có thể đánh bại hắn làm nhục một phen mới được.

Huynh muội Ngu Tử Kỳ Ngu Cơ, và Phạm Tăng nhìn nhau, không khỏi thở ra một hơi.

Cứ như vậy, Hạng Vũ lập tức an bài xong xuôi.

Nếu là hữu tâm sắp xếp, tin tức quân Sở muốn lui binh, rất nhanh sẽ truyền đến tai Trương Lương.

Trương Lương không dám chần chờ, vội vã phái người mời Lưu Khảm đến đại doanh. Dem tình huống nói ra, Lưu Khảm không nhận được phải cất tiếng cười to.

- Đây là kế dụ địch!

Hắn trầm giọng nói:

- Ta xem Hạng Tịch, tất sẽ tự mình áp trận, ở trên đường mai phục. Đợi truy binh chúng ta vừa tới, rồi mới đột nhiên xông ra chém giết đánh tan quân ta.

Không ngờ Hạng Tịch còn để ra kế sách như vậy.

Xem ra quân Sở đã không cách nào để tiếp tục kiên trì, hắn muốn dựa vào trận chiến này sẽ chiến thắng chúng ta, sau đó mới lấy cớ đó để lui binh. Ha ha, nếu như ta không nhận được thư của Lý Thiệu Quân, nói không chừng còn có thể bị lừa. Nhưng là bây giờ... Tam Tề sợ là còn chưa có hành động gì đâu.

Trương Lương cười nói:

- Đã như vậy, chúng ta sẽ không truy kích nữa sao?

- Truy!

Lưu Khảm đứng lên nói:

- Chẳng qua là chúng ta sẽ chờ sau khi Hạng Vũ rút lui, mới truy kích... Đến lúc đó, quân Sở tất sẽ lơ lửng phòng vệ, chính là thời cơ tốt nhất để truy kích.

- Đại Vương thần cơ diệu toán, Lương cực kỳ kính phục.

Lưu Khảm dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Trương Lương,

- Tử Phòng, chỉ sợ người cũng có ý nghĩ giống như ta.

Trương Lương, cười không đáp.

Kể bề tôi, điều tối trọng yếu nhất chính là phải biết tiến thoái.

Nên biểu hiện đúng thời điểm, nhất định phải biết tận lực dấu mình ở các thời điểm không thích hợp. Tổ tiên của Trương Lương từng làm tới chức tể tướng của nước Hàn, đương nhiên sẽ hiểu rõ đạo lý làm người. Lưu Khâm cho y đầy đủ quyền lực, để y chỉ huy binh mã, đã là quá đủ rồi. Tiếp đó, y cần lui đến vị trí hậu trường, màn đặc sắc nhất, nhất định phải để cho chủ thượng nắm giữ, bằng không sẽ có biến.

Cái này cũng là nguyên do vì sao trong lịch sử sau khi Hán cao tổ Lưu Bang tru sát nhiều công thần như vậy, nhưng Trương Lương vẫn còn tồn tại.

Bây mưu nghĩ kế có Trương Lương!

Nói toạc ra, sự tình náo động kia, chính là do Lưu Bang làm. Vì lẽ đó, trong Hán Sơ Tam Kiệt, Tiêu Hà, Trương Lương mới có thể sống đến cuối đời, còn Hàn Tín lại bị tru diệt. Không nói tới những chuyện khác, riêng việc Hàn Tín quá phong quang, danh tiếng đã lấn át Lưu Bang, làm sao khiến cho lòng Lưu Bang có thể thoải mái được đây?

Lưu Khâm cũng rõ ràng tâm tư của Trương Lương, nên sau khi chỉ ra, cũng không còn nói đến cái đề tài này nữa.

Hắn điểm binh mã, suất lĩnh năm ngàn Hắc Kỳ quân theo đuôi quân Sở...

Nhưng từ đầu đến cuối không có lộ diện, khiến cho Hạng Vũ chờ ở trên đường đã hơn nửa ngày, sau khi tay trắng trở về thì đột nhiên tăng nhanh tốc độ, thừa cơ đánh lên nhân mã hậu quân của quân Sở, khiến cho quân Sở đại bại, đoạt được vô số lương thảo và đồ quân nhu, lúc này mới đắc thắng quay lại Thăng Trì.

Chưa nói tới chuyện Lưu Khâm tập kích quân Sở.

Chỉ nói riêng việc Hạng Vũ phục kích Lưu Khâm không được, phần nộ trở về trong quân đội, đuổi theo nhân mã trung quân.

Hít đầy một bụng gió lạnh, nín một bụng hỏa khí, sau khi Hạng Vũ đuổi kịp đám người Phạm Tăng, nổi giận đùng đùng đi tới lều lớn ở trung quân.

- Á phụ, cái tên Bắc Man tử kia...

Hắn đang muốn phát tiết một trận, nhưng lại phát hiện ra bầu không khí trong lều không giống như bình thường.

Đám người Phạm Tăng, mặt trầm như nước.

- Á phụ, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại có bộ dạng như vậy?

Chúng tướng liếc mắt nhìn Phạm Tăng, sau khi Phạm Tăng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, trầm giọng nói:

- Thượng tướng quân, vừa mới nhận được tin tức từ Lạc Dương tin tức truyền đến.

- Tin tức gì?

- Tam Tề, mưu phản.

- Hả?

Hạng Vũ nghe được thì sợ hết hồn.

Vài ngày trước Phạm Tăng nói muốn dùng có Tam Tề làm loạn, để lừa Lưu Khâm.

Nhưng lại không ngờ rằng, chưa nói tới chuyện Lưu Khâm không thể bị lừa, mà Tam Tề đã thật sự làm phản rồi sao? Là đùa giỡn, hay là thật?

Hạng Vũ trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm Phạm Tăng một lúc lâu, lúc này mới dùng âm thanh khô khốc hỏi:

- Á phụ, Tam Tề... sao lại mưu phản?"

Phạm Tăng hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Nam Bì Tề quốc đại tướng Bành Việt, ba ngày trước đột nhiên qua sông, công chiếm Cự Lộc, Tề Vương Điền Vinh thì lại suất lĩnh binh mã, tiến ra Lâm Truy cướp đoạt Tiết quận và Tề Bắc quận... trong tay Kinh Bồ binh lực không đủ, không thể làm gì khác là lui giữ Đông A, mới miễn cưỡng chặn được bước tiến của quân Tề...

Trong tay Kinh Bồ binh lực không đủ, Hạng Vũ đương nhiên rõ ràng.

Sau khi đánh chiếm xong Cự Lộc, đạo nhân mã tổn thất nặng nề nhất, chỉ sợ cũng phải kể tới Kinh Bồ.

Chợt nghe tin tức này, Hạng Vũ có chút choáng váng. Chỉ chốc lát sau, hấn đột nhiên giận dữ hét:

- Sao Bành Việt có thể dễ dàng chiếm được Cự Lộc? Trương Nhĩ đâu? Hàn Tín đâu? Trước đó không phải nói, bọn họ đã dẹp yên Hà Bắc, làm sao đột nhiên, mấy quận ở Cự Lộc lại liên tiếp thất thủ như vậy được cơ chứ?

- Trương Nhĩ... hàng rồi!

- Hả?

- Binh mã của Hàn Tín, bảy ngày trước đó, khi thông qua hẻm núi Tĩnh Hình gặp phải sự phục kích của Đường quân, toàn quân bị diệt... Hàn Tín và Long Thả tướng quân, đều bỏ mình nơi chiến trận.

Bên tai vang lên một trận "ong ong", Hạng Vũ đứng ngây ra ở trong đại trường, thật lâu nói không ra lời.

- Đường quân nói Triệu vương Hiết hàng rồi, bây giờ Triệu Hiết và Trần Dư đã đi tới Hàm Dương xưng thần... quân Đường đột nhiên xuất kích, Hàn, Long nhị vị tướng quân chết trận. Bây giờ, cả vùng Hà Bắc, chỉ còn dư lại một đạo nhân mã của Bồ tướng quân Sài Vũ, lui giữ Tả ấp (Kim Sơn tây Văn Hỷhuyệ), ba ngày trước quân Đường do Lang tướng Lữ Thích Chi suất lĩnh đã công chiếm Bồ Phản, Hà Tây tướng quân Mông Khắc suất lĩnh nhân mã bí mật từ bến Phong Lăng qua sông, hội hợp cùng Lữ Thích Chi...

- YAA.A.A.. Nha nha, tức chết ta vậy!

Hạng Vũ tức giận đến mức nổi trận lôi đình, gào thét không thôi.

- Truyền mệnh lệnh của ta, điểm binh mã, lập tức theo ta đi tới Tam Tề, ta thề giết Điền Vinh mới thôi.

Hàn Tín, Long Thả thất bại, Trương Nhĩ đầu hàng... Nói cách khác, ở Hà Bắc, Đường quân đã ngồi vững vàng, cùng tồn tại với quân Tề Bành Việt. Vào lúc này, muốn qua sông đoạt lại Hà Bắc, hiển nhiên độ khó rất lớn. Kế sách hiện nay, đầu tiên phải ổn định lại Hà Thủy, Di Nam, tiêu diệt Tam Tề Điền Vinh, mới là kế sách tốt nhất. Hạng Vũ tuy đang nổi giận, nhưng cũng không thể hồ đồ, cũng biết phân biệt nặng nhẹ.

Nhưng lệnh vừa mới ban ra chưa kịp thực thi, thì đã có tiểu hiệu vọt vào lều lớn.

- Khởi bẩm Thượng tướng quân, việc lớn không tốt!

Hạng Vũ đang lúc nổi nóng, Phạm Tăng sợ hấn phần nộ mà giết người, liền vội vàng tiến lên một bước, ngăn trở Hạng Vũ, lớn tiếng quát hỏi:

- Có việc gì mà kinh hoảng như vậy, còn ra thể thống gì nữa?

- Khởi bẩm Thượng tướng quân, hậu quân gặp phải truy kích của Đường quân, đồ quân nhu lương thảo, tổn thất quá nơn một nữa... Ngu Tử Kỳ tướng quân, bị Đường vương Lưu Khâm đánh chết!

- Hả?

Lần này, không chỉ Hạng Vũ choáng váng, mà cả Phạm Tăng cũng có chút bối rối...

Không phải để Hạng Tịch phục kích quân Đường sao? Sao quân Đường lại truy kích ngược lại, không chỉ truy kích đồ quân nhu lương thảo, ngay cả Ngu Tử Kỳ cũng chết trận rồi sao?

Phạm Tăng còn không biết, Hạng Vũ vẫn chưa phục kích thành công.

Bởi vì lúc Hạng Vũ tiến vào đại tướng, tất cả mọi người đều chú ý chiến sự ở Tam Tề và Hà Bắc, căn bản chưa kịp dò hỏi.

Còn Hạng Vũ thì cảm giác trời đất quay cuồng.

Ngu Tử Kỳ là ai?

Y không chỉ là tướng quân dưới trướng hần, mà còn là anh vợ hần, theo hần từ rất lâu rồi, cũng là người Hạng Vũ tin nhiệm nhất.

Trong phút chốc, Hạng Vũ chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt, ngực nhói lên.

- Lưu Khảm lão tặc, người khinh người quá đáng, nếu không lấy được đầu người, Hạng Tịch ta thề không làm người nữa...

Một câu còn chưa kịp nói xong, Hạng Vũ đã cảm thấy nơi yết hầu khẩu có vị ngọt, trước mắt nổ đom đóm, ọc một tiếng, một ngụm máu tươi màu đỏ đã phun ra!

Nghĩ đến lúc Hạng Vũ mới xuất thế, hầu như là thuận buồm xuôi gió.

Ngoại trừ ban đầu ở Lâu Thương ăn phải một cái thiệt lớn, hầu như không gặp ngăn trở gì.

Hiện nay, hao binh tổn tướng không nói, ngay cả Ngu Tử Kỳ cũng đã chết. Còn có Long Thả và Hàn Tín nữa cũng chết rồi, Ngũ đại tướng dưới tay hần bây giờ chỉ còn lại hai người Kinh Bố và Sài Vũ. Mà Sài Vũ, bây giờ đối mặt sự truy sát của Đường quân, sinh tử còn khó có thể dự liệu, Hạng Vũ làm sao không đau đớn được?

Đám người Phạm Tăng vội vàng tiến lên nâng đỡ Hạng Vũ, liên tục kêu gọi.

Sau khi Hạng Vũ hộc ra một ngụm máu tươi, rốt cũng cục tỉnh lại, lớn tiếng thét lên:

- Lập tức hồi binh, chém giết Thằng Trì cho ta.

- Thượng tướng quân...

- Bọn người đừng vội nhiều lời, ý ta đã quyết!

Đúng lúc này, Ngu Cơ từ ngoài đi vào trướng. Nàng mặc trang phục tang lễ, trên mặt còn mang theo nước mắt, nhưng sau khi tiến vào lầu lớn, đã lớn tiếng nói:

- Thượng tướng quân, quân quốc đại sự, há phải trò đùa? Mặc dù cái chết của huynh trưởng khiến thiếp rất đau lòng, thế nhưng trước mặt Thượng tướng quân còn có chuyện quan trọng hơn phải làm... Tam Tề cần bình định, Hà Nam cũng rung chuyển... Thượng tướng quân há có thể bởi vì nộ khí nhất thời mà bỏ mất việc lớn, chậm trễ quân cơ đại sự sao?

Nghe Ngu Cơ nói mấy lời này, Hạng Vũ thật sự sững sờ không nói nên lời

Chương 562: Giang sơn chinh thế (18)

Ngu Tử Kỳ chết cũng khiến Lưu Khảm lo lắng một trận.

Trên thực tế, khi làm quân Sở tiêu hao tổn vô số lương thảo khó có thể duy trì, thì quân Đường cũng tương tự như thế, đã chịu đến cực hạn. Tuy nói đại doanh Lam Điền đã mở lại, binh mã của vùng Ba Thục và Bắc Cương không ngừng vào trú trong đó. Nhưng cả vùng Quan Trung rộng lớn lại ở trải qua bốn năm bị Doanh Hồ Hợi bòn rút, cũng đã có chút không chống đỡ nổi. Tiêu Hà không chỉ một lần phải người nói cho Lưu Khảm, trước lúc xuân sang, cần phải kết thúc cuộc chiến.

Đặc biệt hành động ở Bắc Cương bắt đầu, vùng Hà Nam cũng không còn cách nào trợ giúp cho Quan Trung nữa.

Nếu như Hạng Tịch then quá hóa giận, bỏ qua tất cả nên để ho báo thù Ngu Tử Kỳ thì..., áp lực đè lên Quan Trung tất nhiên sẽ tăng lên, thực bất lợi cho phát triển.

Vì thế, sau khi Lưu Khảm quay lại Thằng Trì, lập tức chuẩn bị chuyển sang chế độ sẵn sàng nghênh chiến.

Nhưng đợi ba ngày, cũng không thấy quân Sở tiến đánh.

Thám mã báo về: quân Sở đã lui một ngày trước đó về đến Lạc Dương, Hạng Vũ tự mình dẫn 100 ngàn đại quân xuất phát từ Lạc Dương, lấy Phạm Tăng làm quân sư, gấp rút đi tới Đông A tiếp viện cho Kinh Bô. Còn Lạc Dương bây giờ thì lại giao do hai người Chương Hàm Đổng Ế quản lý, Trần Anh làm Trường Sử, lấy danh là phụ tá, nhưng trên thực tế là giám thị, phụ trách thống trị khu vực Hà Lạc. Cùng lúc đó, chiến báo khắp nơi liên tục không ngừng truyền đến Thằng Trì.

- Không ngờ rằng, Hạng Tịch thế mà lại nhịn được!

Lưu Khâm thở dài một hơi, nói với Trương Lương:

- Nếu như tên kia thật sự không để ý đến việc Tam Tề làm loạn, nhất quyết vì anh vợ mà báo thù thì. ta quả thực có chút bận tâm.

Nhưng Trương Lương lại cười nói:

- Đại Vương hà tất phải lo lắng, mặc dù Hạng Tịch đến đánh đến thì chúng ta dâng tặng Thằng Trì cho hắn là được.

Đến thời điểm đó chúng ta sẽ đóng giữ Huyện Thiểm ở Hàm Cốc quan, như thế có thể đem ngăn hắn ở lại bên ngoài Quan Trung... Chẳng qua, nếu như làm như vậy, quân Sở có thể coi là xong đời.

Lưu Khâm rất tán thành.

Tam Tề làm phản, lấy uy vọng của Điền thị ở đủ để nhanh chóng đứng vững gót chân.

Một khi Tam Tề đứng vững gót chân, tên Hạng Vũ kia quả là có phiền toái lớn rồi. Mặc dù hắn cướp được Thằng Trì, nhưng lại làm mất đi Tam Tề.

Quan trọng nhất là, Tam Tề và Sở quốc giáp giới với nhau

Chẳng qua cũng may, hết thảy đều đúng như Lưu Khâm dự đoán từ trước.

Cái này cũng là kế sách cuối cùng của Công Thúc Liêu khi còn sống để lại, khiến cho quân Sở quốc bốn ba khắp nơi sinh ra một mối, còn Quan Trung thừa dịp nghỉ ngơi, súc tích lực lượng. Chỉ cần có mưa thuận gió hòa, năm sau Quan nhất định sẽ được mùa năm. Đến thời điểm đó sẽ xuất binh tiến ra Quan Đông, ngay lập tức có thể quét ngang thiên hạ.

Trương Lương muốn ngăn cản Hạng Vũ ở bên ngoài Thằng Trì, xét về một trình độ nào đó, cũng hợp với kế sách của Công Thúc Liêu.

Ngăn cản chủ lực của quân Sở, lấy hư làm thực, sau đó gây ra xích mích khiến Quan Đông hỗn chiến, chỉ cần làm ngư ông đắc lợi. Chẳng qua việc cấp bách, trước tiên cần phải giải quyết Chương Hàm và Đổng Ế ở Lạc Dương.

Sau khi Trương Lương suy nghĩ kĩ càng, liền đặt ra vấn đề này cho Lưu Khâm biết.

Lưu Khâm cười nói:

- Việc này, vẫn phải giao do Tử Phòng giải quyết rồi. Chương Hàm và Đổng Ế vốn là Tàn tướng, nhưng nay đã đầu hàng Sở quốc, khiến ười vạn quân Tàn bị giết, người Quan Trung chỉ hận không thể ăn thịt hắn. Vì lẽ đó hai người này tuyệt sẽ không dễ dàng cúi đầu, Tử Phòng không bằng tính toán lên người Trần Anh thì hơn đây.

Ta đã ra lệnh cho Trung Xa phủ Tàn Đồng tối nay xuất phát rồi, dự tính mấy ngày nay nữa chắc là có thể đến đây.

Đến thời điểm đó, Tử Phòng có thể nghe qua ý kiến của hắn, nói không chừng có thể đạt được một đáp án không ngờ đấy.

Sau khi Trương Lương nghe được mấy lời này, thì ngẩn ra.

Từ những lời mà Lưu Khâm vừa nói, y tựa hồ nghe ra một tin tức: Lưu Khâm phải đi!

- Đại Vương hẳn là muốn trở về Hàm Dương?

Lưu Khám gật gù,

- Ngày mai, ta sẽ quay lại Hàm Dương. Không dám dối Tử Phòng, Đạo Tử đã bắt đầu hành động, ta phải thường xuyên quan tâm hẳn.

Nếu như lần này Đạo Tử thành công, có thể bảo vệ Cửu Nguyên trăm năm không lo.

- Chẳng lẽ là...

Trương Lương đương nhiên biết ‘Đạo Tử’ trong miệng Lưu Khám là người nào. Đã nghe qua đại danh nhưng lại chưa được gặp qua một lần. Nhìn dáng vẻ này, Đạo Tử ở trong lòng Đường vương hẳn đang mưu tính toàn bộ mọi việc. Không chỉ là Quan Trung, mà còn liên quan tới vạn dặm ở ngoài lãnh thổ quốc gia, dường như tất cả đều ở trong lòng bàn tay hắn ta.

Lưu Khám cười không đáp.

Trương Lương nói:

- Đại Vương phải về Hàm Dương, vậy mười mấy vạn binh mã ở Thằng Trì thì giao cho người nào?

Lưu Khám cười nói:

- Tất nhiên là giao cho tiên sinh.

- Tuyệt đối không thể!

Vốn tưởng nhờ chuyện này mà Trương Lương sẽ cảm kích, nào có biết Lưu Khám lời còn chưa dứt, Trương Lương đã đứng dậy, liên tục xoa tay, biểu thị ra ý cự tuyệt.

Y nghiêm mặt nói:

- Lương có thể bày mưu nghĩ kế, nhưng không phải tướng tài.

Binh pháp nói: thứ nhất nắm được đạo, thứ hai phải có ý trời, thứ tư hiểu rõ địa hình, thứ tư phải có tướng giỏi, thứ năm mới là pháp trị.

Tướng tài phải đủ trí, tín, nhân, dũng, nghiêm* mới được. Lương có trí mỏng, nhưng không đủ dũng, nghiêm. Vì vậy, quả thực Lương không thích hợp để chấp chưởng soái vị, kính xin Đại Vương mời cao nhân khác, Lương nguyện ở một bên phụ tá, ra sức trâu ngựa.

*Lần lượt: trí tuệ, uy tín, nhân nghĩa, dũng cảm, nghiêm minh

Ý của Trương Lương muốn nói chính là: vị trí cầm đầu này, không phải tùy tiện tiện là có thể làm. Nếu như ở bên giúp đỡ đưa ra các kiến nghị, ta đây am hiểu, nhưng để thống lĩnh một quân, thì không thể. Nguyên nhân rất đơn giản, ta là hàng tướng, không có bất kỳ uy tín gì, quân lính tuyệt đối không phục ta.

Ngẫm lại, Trương Lương có thể ở bên dưới thành trì bày mưu nghĩ kế, chỉ huy hết sức thoả đáng, trong đó có một nguyên nhân quan trọng, chính là có Lưu Khám trấn giữ ở đây.

Nếu như Lưu Khám không thể tọa trấn Thằng Trì, khỏi cần phải nói tới chuyện khác, chỉ việc điều khiển quan tướng to to nhỏ nhỏ trong quân, chỉ sợ Trương Lương cũng khó có thể làm được.

Sau khi Lưu Khám nghe xong lời này, mới cảm giác được mình quả thực có chút sơ suất.

Cuộc chiến Thằng Trì, tuy nói là Trương Lương chỉ huy, nhưng chủ soái chân chính vẫn là Lưu Khám đang ở trong thành, hầu như chưa từng xuất chiến một trận nào cả. Nhưng trong lúc nhất thời Lưu Khám cũng không nghĩ ra được ứng cử viên nào phù hợp, không khỏi nhủ chặt lông mày, trầm ngâm không nói. Trương Lương có chút kinh hoảng đứng ở một bên, y cũng lo lắng, mình cự tuyệt ý tốt của Lưu Khám, có làm Lưu Khám tức giận rồi trách tội mình hay không đây?

- Thế thì Tử Phòng cho là người nào có thể làm chủ soái?

Trương Lương do dự chốc lát, nhẹ giọng nói:

- Thần đối với các vị tướng soái dưới trướng Đại Vương, cũng biết không nhiều.

Nhưng có một người khá thích hợp. Cuộc chiến ở Lạc Dương, nói toạc ra là quyết đấu của người Tần, Chương Hàm cũng là danh tướng, cần lấy người Tần mới có thể địch.

Thần thấy có một người, là hậu nhân của danh môn, ba đời danh tướng, ở bên trong người Tần danh vọng rất cao..

- Người nói là Mông Khắc?

- Đúng vậy

Trương Lương hít sâu một hơi,

- Thần từng cùng Thiệu Quân quyết đấu, tuy nói binh lực cách xa, thần không cẩn thận bị thua, nhưng từ đó cũng có thấy được năng lực nắm giữ cục diện, còn có năng lực chỉ huy chiến đấu, không hổ là hậu nhân của danh môn. Ba đời nhà Thiệu Quân nổi danh trung nghĩa, người Tần rất quý. Lại ở Ba Thục nhiều năm, con cháu ở đây cũng rất nhiều, vui lòng phục tùng hần... Nếu như Thiệu Quân chấp chương soái vị, thần ở một bên phụ tá, chỉ có Chương Hàm, Đồng Ế thì không đáng để lo, đoạt lấy Hà Lạc dễ như trở bàn tay.

Đây là một sự tự tin, cũng là một loại bảo đảm.

Trương Lương muốn lập được công trạng thì phải chiếm được Lạc Dương.

Sau khi Lưu Khâm nhìn y một lát đột nhiên nở nụ cười,

- Nếu Tử Phòng đã không nghĩ đến hiểm khích lúc trước, dốc hết sức đề cử, vậy ta có cái gì để lo lắng đây?

Như vậy, ta tức khắc gửi thư tới Hàm Dương, để cho phủ Thừa tướng truyền lệnh Hà Tây tướng quân Mông Khắc, mệnh hần tức khắc đến đây làm chủ soái.

Đây cũng là một loại tín nhiệm.

Trong lòng Trương Lương cảm thấy ấm áp, vòng tay nói:

- Thần còn có một kế, có thể khiến Đại Vương không ủng hộ người nào, mà có thể lấy được Địa Nhị quận.

- Ô? Còn xin tiên sinh chỉ giáo.

Chương 563: Giang sơn chinh thế (19)

Trương Lương nói:

- Lúc trước Võ An hầu suất lĩnh nhân mã đánh vào Quan Trung, giữ lại cự tướng Trương Sở là Lữ Thần đóng giữ ở Nam Dương.

Mặc dù quân của Trương Sở không đáng để lo, nhưng Lữ Thần đúng là tướng tài... Người này ở trong quân Trương Sở đầu óc bình tĩnh, có thể xem xét thời thế.

Thương đầu quân dưới trướng hần rất tinh nhuệ, ở trong quân Trương Sở ít có. Chỉ tiếc là Trần Thắng Ngô Quảng không biết nhìn người, Hạng Lương lại cho rằng hần là hàng tướng, mặc dù tiếp nhận nhưng không chịu trọng dụng. Đại Vương chỉ cần phái một thích hợp người, thấu tình đạt lý, có thể khuyên Lữ Thần quy hàng.

Lữ Thần, Thương đầu quân?

Lưu Khâm cũng không có quá nhiều ấn tượng, nhưng nếu Trương Lương đã cất lực đề cử như vậy, chắc hần cũng không phải là người bình thường đâu.

Trầm ngâm chốc lát, hỏi hần:

- Nhưng không biết Tử Phòng cho rằng người nào có thể khuyên Lữ Thần quy hàng?

- Thần có một người, nhưng không biết Đại Vương có dám dùng hay không.

- Ai?

- Lữ Quán!

Lưu Khám nghĩ tới nghĩ lui, cũng không ngờ rằng Trương Lương lại có thể biết đề cử cho hắn một người như vậy, nhất thời đứng sững người.

Trương Lương cười nói:

- Đại Vương cảm thấy Lư Quán là người không đáng trọng dụng sao?

Lưu Khám gật gù,

- Từ khi ta biết Lư Quán đến nay đã hơn mười năm... Hắn quả thật có thể khuyên bảo Lữ Thần đầu hàng sao? Ta thực sự không nghĩ như vậy.

-vHa ha, Lư Quán quả thật là người vô học.

Trương Lương cười ha ha nói:

-vNhưng người này có một điểm đặc biệt, đó chính là khéo giao tiếp. Từ một điểm này mà nói, Lư Quán đúng là người đứng đầu dưới trướng Võ An hầu. Lúc trước thời điểm Lữ Thần bất đắc chí, chính là do Lư Quán trợ giúp hắn, nhiều lần từ trong bóng tối tiếp tế cho Thương đầu quân, mới làm cho Thương đầu quân có thể bảo tồn. Khi Võ An hầu đã chết, Sở vương thậm chí đã quên Lữ Thần y, mà Hạng Tịch bận bịu chinh chiến, càng không thêm để ý tới. Thời gian gần đây Lữ Thần tâm thần luôn bất ổn, Đại Vương chỉ cần phái Lư Quán đi, chỉ ra lợi hại, nhất định có thể khiến hắn quy hàng.

- A...

Lưu Khám thở dài một cái, nhúu mày suy nghĩ hồi lâu.

- Nếu Tử Phòng cho là Lư Quán có thể đảm nhận trọng trách này, vậy sau khi ta quay lại Hàm Dương, sẽ bắt tay sắp xếp việc này.

Cứ như vậy, sang ngày thứ hai, Lưu Khám đã rời khỏi Thằng Trì, quay lại Hàm Dương.

Cùng lúc đó, một phong thư quan lệnh từ phủ Thừa tướng trong thành Hàm Dương phủ phát ra, xuôi sau khi Mông Khắc bàn giao công việc ở Bồ Phấn cho Lữ Thích Chi xong, liền lên đường đi tới Thằng Trì.

Tin tức Bồ tướng quân Sài Vũ đã chiếm được Hà Bắc, Hàn Tín, Long Thả chết trận, Trương Nhĩ đầu hàng Bành Việt nhanh chóng truyền ra.

Sài Vũ mặc dù dũng mãnh, nhưng cũng không phải một người không có đầu óc. Hắn biết rõ, khi đám người Hàn Tín chết trận, hắn ở Hà Bắc đã biến thành một mình. Mà Tam Tề nổi loạn, cũng làm cho Hạng Vũ trong khoảng thời gian ngắn, không cách nào bận tâm tới Hà Bắc được, hắn ở lại Tả ấp, không sớm thì muộn cũng sẽ bị chiếm đánh. Đặc biệt khi quân Tần dư nghiệt Hàm Đan lẫn trốn ở trong núi Thái Hành bắt đầu nổi dậy cướp đoạt khắp nơi, Sài Vũ biết tình thế đã không thể cứu vãn.

Thừa dịp Lữ Thích Chi mới chấp chưởng binh quyền, chưa kịp hành động gì, Sài Vũ quyết đoán buông tha cho Tả ấp, suất lĩnh quân đội xuôi theo Thiếu Thủy lui lại, từ quận Hà Nội lùi vào Hà Lạc, cùng hội hợp với Hạng Vũ. Đối với việc Sài Vũ không đánh mà lui, Hạng Vũ cũng tỏ vẻ không cần lý giải. Hơn nữa mặc dù Sài Vũ chạy trốn, nhưng 20 ngàn quân tốt dưới trướng, cũng không thiếu một người, đối với Hạng Vũ mà nói, không thể nghi ngờ đó là một sự trợ giúp rất lớn.

Từ khi rét đậm kéo đến, Hạng Vũ suất lĩnh quân mã đã tới được Đông A, bắt đầu một hồi tranh cướp cùng Tề Vương Điền Vinh ở vùng đất Tam Tề.

Điền Vinh lấy tộc đệ Điền Hoành làm chủ soái, con trai Điền Vinh Điền Quảng làm phó soái, cùng độ sức với quân Sở.

Đại chiến cấp tốc lan tràn khắp nơi ở Tam Tề, mà khu vực Hà Bắc, Quán Anh cũng hoá tốc công chiếm quận Thái Nguyên, sau khi chém được thủ cấp của Tư Mã Ngang, thừa thế cướp đoạt Thượng Đảng.

Lữ Thích Chi xua binh tiến vào miền đông, chiếm lĩnh Hà Đông, cùng Quán Anh hợp binh một chỗ.

Sau ba ngày, tướng Tần Vương Quỳnh quân Hàm Đan phái người liên hệ với Quán Anh, biểu thị nguyện ý sẵn sàng nghe quân Đường chỉ huy. Đến đây, quân Đường xuất binh từ Bắc Cương từ tháng mười đến khi

đại chiến kết thúc, chung qui đã diễn ra trong hai mươi ba ngày, chiếm lĩnh toàn bộ Hà Bắc ngoại trừ hai quận Cự Lộc và Hà Nội, hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay.

Vào ngày mùng 5 tháng 11, Triệu vương Hiết đến Hàm Dương, được phong làm Triệu quốc công, ở lại trong Hàm Dương, mười năm sau thì qua đời.

Cuộc chiến ở Thằng Trì, Hà Bắc đại thắng!

Theo đó Lưu Khâm liên tiếp giành những chiến thắng quan trọng, khiến vùng đất Quan Trung vốn đang bạo loạn triệt để bình ổn lại.

Giữa tháng mười, Đại tướng Đường quốc Nhâm Ngao, ở Trung Vệ xuất kích, sau mười lăm ngày đã tiến vào vùng đất cách đó hơn cả ngàn dặm, bắt người Khương làm tù binh lên đến vạn người, chiếm được vô số dê bò chiến mã.

Sau khi Lưu Khâm biết được tin tức này, hấn hạ lệnh cho Nhâm Ngao ở lại đó khai thác tài nguyên vật tư, xây dựng mười một tòa thành trì, có thể coi vùng đất này chính là hành lang của quận Hà Tây, vì vậy nên đặt tên là quận Hà Tây. Sau khi chiến sự kết thúc, tất cả người Tần trước đây vẫn luôn phản đối nước Lưu Đường, cũng đã hoàn toàn qui thuận.

Đại chiến thắng lợi, lại mở được lãnh thổ.

Công lao như vậy, so với các đời Tần vương trước đây, tựa hồ cũng không kém bao nhiêu.

Ở tận trong xương tủy người Tần, luôn chảy dòng máu hiếu chiến. Bằng không, cũng không thể từ một vùng đất nhỏ ở phía Tây, sau năm trăm năm đã hùng bá Quan Trung, khiến cho sáu nước còn lại không dám nhòm ngó. Sau khi kết thúc ba trận đại chiến, cũng giống như là chính thức xác nhận vị trí chủ đạo của Lưu Khâm. Tuy rằng Lưu Khâm vẫn cứ không chịu làm chủ Hàm Dương cũng như trước, nhưng ở trong lòng rất nhiều người, Lưu Khâm đã trở thành Quan Trung chi chủ, triệt để thay thế vị trí của Doanh thị.

Đại chiến đã dừng lại, bây giờ chỉ còn lo liệu vùng Quan Đông mà thôi.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Quan Trung sắp sửa bước vào thời điểm nghỉ ngơi để lấy sức thì một tin tức từ Bắc Cương truyền đến.

Ngày mùng 10 tháng 11, Hữu hộ quân Ung Lang tướng Thiệp Gian, thừa dịp mặt sông ở Bắc Hà đóng băng, đã qua sông tác chiến.

Nguyệt Thị quốc vội vàng nghênh chiến, thì bị đánh cho đại bại.

Nguyệt Thị Vương vội vàng triệu tập binh mã của các bộ lạc Nguyệt Thị quốc, tập kết được hơn năm vạn người, nhưng lại loan tin là có ba mươi vạn cung sĩ, thế phải báo thù.

Nguyệt Thị Vương tự mình đốc soái đại quân, cùng quân Đường quyết chiến dưới chân núi Sơn dương.

Ở trong mắt Nguyệt Thị Vương, bây giờ quân Đường nội chiến còn chưa bình, sợ dĩ tấn công Nguyệt Thị, chẳng qua là muốn cướp bóc tài vật mà thôi, tuyệt không dám dễ dàng khai chiến. Hơn nữa chẳng qua Hữu hộ quân cũng chỉ có ba vạn nhân mã, về mặt binh lực, từ khi vừa mới bắt đầu Nguyệt Thị quốc đã chiếm được thượng phong.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là ý chí chiến đấu và quyết tâm của quân Đường cực kỳ mãnh liệt.

Ngày xưa đại tướng Thiệp Gian của quân Tần, suất lĩnh ba vạn kỵ quân ở dưới núi Sơn Dương, đánh cho đại quân của Nguyệt Thị quốc tan rã. Thậm chí ngay cả Nguyệt Thị Vương cũng bị bắt trong trận chiến, Thiệp Gian tiếp tục chỉ huy quân lính tiến lên phía bắc, đến đầu tháng hai đã bên dưới chân Vương thành Nguyệt Thị. Mà chờ đợi bọn họ, lại là cửa thành mở rộng... Nguyệt Thị Vương Hậu, đem người ra đầu hàng, tuyên cáo Nguyệt Thị quốc đến đây đã bị diệt vong!

Cuối tháng mười một, Nguyệt Thị vương tử đóng giữ Lưu Sa nhận được tin tức, vội vã xua binh cứu viện.

Nhưng vào lúc này, Ô Tôn vương tử Liệp Kiều Mị vẫn cùng Nguyệt Thị quốc kết minh lại đột nhiên trở mặt, đánh lên Nguyệt Thị quân, khiến Nguyệt Thị vương tử chết trận.

Liệp Kiều Mị vì vậy mà lấy làm kiêu ngạo không thôi, lập tức xua binh lao thẳng tới Nguyệt Thị quốc.

Bởi vì căn cứ vào tin tức của Nguyệt Thị Vương Hậu Mạt Ly, quân Đường cũng không cố ý chiếm giữ Nguyệt Thị.

Vì lẽ đó, Liệp Kiều Mị không hề phòng bị, kéo theo đại quân mười mấy vạn người tiến thẳng đến Vương thành của Nguyệt Thị quốc. Nhưng ngêngh tiếp lại là mấy vạn quân tinh nhuệ đã được nghỉ ngơi dưỡng sức của Nguyệt Thị quốc. Chủ soái Thiệp Gian của Quân Đường lại tập kích từ phía sau, dưới tình huống không hề chuẩn bị, đại quân Ô Tôn trong vòng nửa canh giờ đã bị đánh cho thảm bại, quân lính thì chạy về bốn phía, tử thương vô số, cũng rất nhiều người Ô Tôn bị bắt làm tù binh, nói chung hầu như toàn quân bị diệt.

Nguyệt Thị Vương Hậu nhân cơ hội này chiếm luôn Lưu Sa tạo thành thế đối lập với Ô Tôn Vương.

Để bảo vệ tính mạng cho nhi tử Liệp Kiều Mỹ, Ô Tôn Vương bị Mạt Ly ép phải ký kết minh ước, đồng ý để cho Mạt Ly kiến lập vương quốc khác, tên là Đông Ô Tôn, Nguyệt Thị Vương Hậu leo lên Vương vị, hiệu xưng Đông Ô Tôn Vương. Về chính sách đối ngoại thì thần phục Đường quốc, trở thành nước phụ thuộc của Đường quốc.

Mà Ô Tôn quốc trước đây thì bị đổi thành Tây Ô Tôn, Ô Tôn Vương Nan Đầu Mị phái Vương tử Liệp Kiều Mị đến Hàm Dương làm con tin.

Chẳng qua, bởi trước đó Ô Tôn quốc thường gây xích mích với Nguyệt Thị quốc và xung đột với các nước khác, khiến cho ba mươi sáu nước ở vùng Tây Vực cực kỳ căm hận Tây Ô Tôn quốc.

Sau lần đó khoảng mấy chục năm, Tây Ô Tôn luôn bị đột kích, gây rối không ngừng và cuối cùng cũng bị Đông Ô Tôn chiếm đoạt, rồi biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Chương 564: Đăng cơ (1)

Tình hình chiến sự Hà Bắc lắng xuống, nước Sở và Tam Tề khai chiến, Lưu Khảm thoáng chốc thấy trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Mặc dù Thiệp Gian chiến đấu với nước Nguyệt Thị, nhưng hắn cũng không quá bận tâm. Tất cả, đều dựa theo chiều hướng phát triển tốt đã đặt ra từ trước, nước Nguyệt Thị nhìn có vẻ lớn mạnh nhưng trên thực tế đã nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Ba năm trước, Trần Bình dùng tên giả là Nguyên Bình, tón vạn hoàng kim, không những đứng vững gót chân tại Bắc cương, thậm chí ở mức độ nào đó đã khống chế được thế cục nước Nguyệt Thị, liên tiếp khơi mào hỗn loạn tại Bắc cương.

Cho nên, nước Nguyệt Thị tuy rộng lớn, chẳng qua chỉ là con cộp giấy miệng cộp gan thỏ mà thôi.

Sau khi trở lại Hàm Dương, Lưu Khảm nhớ rõ đề nghị của Trương Lương, liền âm thầm quan sát Lư Quán một thời gian dài. Sau khi nói chuyện với Tiêu Hà một hồi, hắn đã quyết định nghe theo lời kiến nghị của Trương Lương, phái Lư Quán thuyết hàng Lữ Thần.

Từ khi Lư Quán quy hàng, vẫn luôn là người theo đuôi. (ý là người không có chủ kiến, chỉ biết theo đuôi người khác). Y hiểu rõ tình cảnh của chính mình tại Hàm Dương không tốt, tuy nói có Tiêu Hà che chở, nhưng phía trên Tiêu Hà còn có Lữ Tu và Khảm lão phu nhân. Lão phu nhân và Lữ Tu không thích tham dự chính sự, vì thế cũng không làm khó dễ Lư Quán. Nhưng hai người bọn họ không gây khó dễ, không có nghĩa người khác cũng không gây khó dễ. Mà người cầm đầu gây khó dễ cho Lư Quán, không phải ai khác, chính là Lưu Tín.

Hai cha con Lưu Cự, Lưu Tín theo lão phu nhân cùng nhau đi tới Hàm Dương. Thân là huynh trưởng của Lưu Khảm, Lưu Cự tuy không có bất cứ chức quan gì, nhưng đã có địa vị cực kỳ siêu nhiên. Lưu Tín, thân là cháu trai của Lưu Khảm, lại ở Tứ Xuyên nhiều năm, là một tướng lĩnh có uy vọng rất cao tại Ba Thục. Hôm nay trở thành quan bái Vệ tướng quân, phụ trách thủ hộ Hàm Dương cung. Binh sĩ dưới trướng có ba nghìn người, ai lấy đều là hạng người dũng mãnh thiện chiến. Cho dù là Đại Hàm Dương lệnh, Hàm Dương Trung Ủy Quý Bồ cũng phải nhắm mắt mở đối với Lưu Tín.

Lại nói tiếp, Lưu Tín có địa vị như hiện nay tại Hàm Dương, có thể coi như đệ nhất Bá Vương tại Hàm Dương. Chỉ có điều y không thực sự hoành hành ngang ngược, ngoài trừ việc gây phiền phức đối với Lư

Quán, phần lớn thời gian, Lưu Tín đều ở trong cung Hàm Dương, hoặc đến phủ Thừa Tướng tìm Lưu Cự luyện võ.

Lưu Tín nhìn Lư Quán rất chú ý!

Về phương diện này tuyệt đối có nguyên nhân.

Nhớ lại năm đó, Lưu Bang và huyện trưởng huyện Bái Lý Phóng, đại hào nước Sở Ung Xỉ liên thủ, mưu đồ hãm hại Lưu Khâm. Cũng không ngờ Lưu Khâm ngay lúc đó tìm được Bành Việt tại Cự Đà Trạch, đi một kích sấm sét khiến âm mưu của ba người bọn họ thất bại. Khi Lưu Bang, Lư Quán, Phan Khoái chạy ra khỏi huyện Bái, từng nỗ lực công kích Khâm lão phu nhân ở Tứ Thủy Đình. Mà mẫu thân của Lưu Tín - Vương Cơ, thiếu chút nữa bị Lư Quán cưỡng hiếp, sau khi Lưu Tín phát hiện, điên cuồng xuất thủ, suýt chút nữa lấy mạng Lư Quán. Sau đó Lư Quán và Lưu Bang bỏ trốn, nhưng Lưu Tín vẫn nhớ rất rõ Lư Quán. Mặc dù đã trải qua nhiều năm, tình thế đã đổi, nhưng Lưu Tín vẫn rất căm ghét Lư Quán.

Lư Quán rất xấu hổ. . .

Người khác nói, Tiêu Hà có thể ngăn lại. Nhưng Lưu Tín thì hoàn toàn khác, trên đời này người có thể nói được y chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mà trong những người này, Khâm lão phu nhân, Lữ Tu và Vương Cơ sẽ không tùy ý mở miệng; Ba Mạn cũng có thể ngăn cản Lưu Tín, nhưng Ba Mạn biết ân oán trong đó, cho nên cũng không ngăn lại.

Lưu Cự vốn là một võ si. Hiện nay lại bắt đầu si mê trồng hoa trồng cỏ, căn bản không thêm để ý tới chuyện này. Còn Lưu Khâm ở Thăng Trì, vì thế không rõ tình hình của Lư Quán cho lắm.

Lư Quán, chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật. Đâu ai muốn để ý tới một người như thế, để rồi đắc tội với Lưu Tín? Trời mới biết Lưu Tín làm như vậy, có phải theo ý của Lưu Khâm hay không?

Về phần Tiêu Hà, thực sự y không có thời gian. Lưu Khâm trở lại Hàm Dương đã hơn mười ngày, Tiêu Hà và Lưu Khâm cũng chỉ gặp nhau mấy lần. Mỗi lần đều bàn bạc chuyện lớn, thế cục Hà Bắc, tình hình Tam Tề, cùng với chiến sự Bắc cương đã khai hỏa. Những thứ này đã đủ khiến Tiêu Hà sút đầu mẻ trán, làm sao có tâm tư nói đến chuyện vặt này? Nếu không phải Lưu Khâm hỏi Tiêu Hà, e là Tiêu Hà đã quên mất rồi.

Lư Quán cư ngụ ở một tiểu trạch tại thành Tây Hàm Dương. Diện tích đất không lớn, chỉ có bốn năm gian phòng, tường rào làm bằng đất cao hơn nửa người, đứng ở bên ngoài tường rào, có thể nhìn rõ bên trong sân.

Gia quyến của Lư Quán đều ở nơi này. Y đã thành hôn tại huyện Bái, trong nhà có ba nhi tử, tuổi của trưởng tử cũng xấp xỉ với tuổi của Lưu Khâm. Về sau y theo Lưu Bang tới quận Trần nương nhờ Võ Thần, Võ Thần đã bí mật mang gia quyến của y tới huyện Trần. Thê tử của Lư Quán là người huyện Bái sinh trưởng ở địa phương, vì thế so với nông phu nông thôn không kém là bao. Trương Sở thất bại, huyện Trần bị phá, thê tử của Lư Quán mang theo hài tử trốn trong vùng thôn quê, cho tới khi Lư Quán theo Lưu Bang đoạt lại huyện Trần, mới mang theo bọn nhỏ hội tụ với Lư Quán, sinh sống cùng một chỗ.

Lưu Bang chết, Lư Quán đầu hàng, Tiêu Hà liền phái người từ huyện Trần, mang gia quyến của Lư Quán tới Hàm Dương.

Sẩm tối, Lư Quán xử lý công văn một ngày một đêm ở Phủ Thừa tướng xong, bắt đầu lê thân mệt mỏi về đến nhà. Còn chưa vào cửa, chợt nghe thấy tiếng thê tử và con dâu khóc lóc, còn có tiếng trưởng tử Lưu Tín rên rỉ, khiến cho Lư Quán càng thêm sợ hãi.

- Lư Tín làm sao vậy?

Lư Quán đi vào phòng, liền thấy Lư Tín nằm trên giường, mặt mũi bầm dập, một con mắt nhắm lại chỉ hở một cái khe.

- Phu quân, bây giờ không thể sống được rồi!

Thê tử của Lư Quán khóc rống nói:

- Đường Vương thật quá hung ác, phu quân dốc sức vì hắn, hắn lại sai cháu trai tới đánh Tín ra nông nổi như vậy.

Lư Tín không làm quan, chỉ buôn bán nhỏ tại Hàm Dương.

Lư Quán giật nảy mình, vội vàng đóng cửa, tát một cái thật mạnh vào miệng thê tử:

- Người là phụ nữ có chồng, sao dám ăn nói hàm hồ? Nhục mạ Đường Vương, đó là tội lớn liên lụy tới cửu tộc, ngươi muốn hại chết ta sao?

- Chết thì chết, còn hơn cả ngày sống trong lo lắng khổ cực, còn khốn khổ hơn cả cái chết.

Vợ của Lư Tín cũng tiến lên nói:

- Phụ thân, Lưu Ứng Lang thực sự quá hung ác, cả ngày tìm chúng ta gây phiền phức cũng chẳng nói, ngày hôm nay y lại tới sinh sự, Tín và y cãi nhau hai câu, y liền sai người đánh Tín, suýt nữa Tín mất mạng. . . Khi y sắp đi còn nói, nếu như để y gặp phụ thân, tuyệt đối sẽ không tha. . . Phụ thân, chẳng bằng chúng ta đi thôi, chúng ta thực không thể sống được tại Hàm Dương nữa.

Lư Quán nghe vậy, trong lòng đắng ngắt.

Y liếc nhìn hai nhi tử, rồi thoáng nhìn Lư Tín rên rỉ trên giường.

- Ta thực sự rất muốn đi, nhưng chỉ sợ hèn về huyện Bái, thân thành mảnh vụn. . . Trước kia ta từng đắc tội với Đường Vương, thời gian tại Thằng Trì, Đường Vương đối đãi với ta rất tốt, chỉ là.... Chuyện của Lưu Ứng Lang, tạm thời nhẫn nhịn chút. Đợi ngày mai ta gặp Thừa Tướng, mời ngài đứng ra bảo đảm với Đường Vương, nếu như Đường Vương không bận tâm tới việc này, cho dù ta mất mạng, chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này. . . Thực sự gây nghiệp chướng mà!

Lư Quán cảm thấy mất hết tinh thần.

Cũng không biết, y đang nói Lưu Tín gây nghiệp chướng, hay nói chính mình gây nghiệp chướng đây.

Trong phòng, nhất thời yên tĩnh trở lại. . .

Đúng lúc này, chợt nghe thấy bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chó sủa. Theo đó có tiếng người gọi vang lên:

- Lư Xá nhân có ở nhà không? Lư Xá nhân có ở nhà không?

Theo tiếng người la lớn, còn có tiếng ngựa hí người gào. Con trai thứ của Lư Quán lập tức biến sắc:

- Phụ thân, chẳng lẽ Lưu Tín đánh tới cửa?

- Bọn chúng khinh người quá đáng, ta phải liều mạng với bọn chúng!

Con trai út của Lư Quán không kiềm nổi tức giận, cầm cây Thiên Hỏa côn dựng ở cạnh tường xông ra ngoài.

Lư Quán lại càng sợ hãi, muốn ngăn cản nhưng không ngăn nổi, vì vậy y vội vã đứng dậy chạy ra ngoài phòng, chỉ nghe thấy " Keng " một tiếng, Lư Quán từ cửa đi ra liền thấy một thiếu niên cầm trong tay một thanh Hoán Thủ Cương đao đặt trên cổ con trai của Lư Quán, sắc mặt cậu con trai út của Lư Quán tái nhợt không còn chút huyết sắc quỳ rạp trên mặt đất, còn cây Thiên Hỏa côn kia đã sớm bay đi nơi nào không biết.

- Đại nhân hạ thủ lưu tình!

Thiếu niên kia có chút lạ mắt, chỉ là toàn thân trang phục kia lại khiến Lư Quán ứa mồ hôi lạnh. Một chiếc áo ngắn đen, áo giáp khoác đen, trên vai choàng một áo khoác Bạch Long. Quân sĩ tại Hàm Dương có trang phục như vậy, chỉ có một nhà, đó chính là Lão Bi doanh bên cạnh Lưu Khâm. Lão Bi doanh hôm nay, rất ít khi ra trận giết địch, mà đảm nhiệm vụ bên cạnh bảo vệ Lưu Khâm. Người có thể đi vào Lão Bi doanh, phần lớn đều là người võ nghệ, trung thành với Lưu Khâm. Những người này, không gọi là sĩ tốt, mà gọi chung là duệ sĩ, ai lấy đều võ nghệ cao cường, vì vậy được gọi là Bách Ích Quân.

Hàm nghị chính là: Duệ sĩ Bách Ích, không ai địch lại.

Toàn bộ Lão Bi doanh, tổng cộng có tám trăm người, địa vị cực kỳ siêu việt.

Lư Quán thấy rõ trang phục của thiếu niên này rồi, trong lòng sợ hãi tiến lên cầu tình.

- Xa Trường hãy thu hồi cương đao.

Một thanh âm ôn nhu mà quen thuộc vang lên, khiến Lư Quán ngẩng đầu nhìn qua, thoáng chốc sợ đến mức hồn bay phách tán, y vội vàng sửa sang y quan, bước về phía trước hai bước, quỳ gối xuống đất nói:

- Thần không biết Đại Vương giá lâm, không đón tiếp từ xa, xin Đại Vương thứ tội.

Lưu Khảm và Tiêu Hà chấp tay đứng ngoài cổng tre.

Xa Trường, chính là cháu của Xa Ninh, hiện tại đã qua tuổi mười bốn, được Xa Ninh đề cử vì thế đã trở thành một duệ sĩ Bách Ích.

Nghe Lưu Khảm nói, Xa Trường thu hồi cương đao, lui về phía cổng tre, cảnh giác nhìn thanh niên trên mặt đất.

- Lão Lư, mau đứng dậy.

Tiêu Hà liền tiến lên đỡ Lư Quán dậy, cười ha hả nói:

- Đại Vương hôm nay, đặc biệt tới thăm ông, ông không cần đa lễ.

Thăm ta?

Lư Quán không khỏi có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Lưu Khảm liền thấy trên mặt Lưu Khảm nhếch lên tia tươi cười xem như bảo y đứng dậy.

- Đến Vương đến hàn xá quả thực là sung hạnh đối với thần. . . Bà nhà đâu, mau chuẩn bị chút rượu và thức ăn mời Đại Vương.

Lư Quán tuy không tính là người tài hoa, thế nhưng đã sống tới năm mươi tuổi, trong lòng cũng rất linh hoạt. Y cảm giác được, chính mình sẽ đổi vận! Lưu Khảm là vua một nước, sao có thể tới thăm y? Hơn nữa trước đây y và Lưu Khảm không có giao tình tốt như vậy, cho dù có, hôm nay địa vị chênh lệch quá lớn, có chuyện gì, Lưu Khảm gọi y tới là được.

Lưu Khảm đích thân đến nhà, nhất định có chuyện quan trọng.

Lư Quán cung kính mời Lưu Khảm vào phòng khách, con trai thứ của Lư Quán ở bên lên kéo Tiêu Hà lại gần.

Chương 565: Đăng cơ (2)

- Thừa Tướng!

- A Chá, có chuyện gì?

Trước đây tại huyện Bái, Lưu Khảm và Lư Quán có quan hệ không tốt, nhưng Tiêu Hà và Lư Quán xem như không tồn. Vì vậy người Lư gia cũng không cảm thấy bất khoan trước mặt Tiêu Hà.

Lư Chá nói:

- Là thế này, ngài có thể nói chuyện Lưu Ứng lang với Đại Vương được không? Ca ca ta hôm nay lại bị đánh!

- Ah!

Tiêu Hà ngăn người, chợt vỗ đầu:

- Trí nhớ của ta thật không tốt, thiếu chút nữa quên mất, ca ca ngươi không việc gì chứ? Yên tâm, việc này không có vấn đề gì, chờ sau khi ta nói với Đại Vương một tiếng, Đại Vương tự nhiên sẽ trả công đạo cho ngươi, đừng lo lắng.

Có những lời này của Tiêu Hà, rốt cuộc người Lư gia cũng có thể thở phào một hơi.

Lưu Khảm và Lư Quán ngồi ở thượng phòng.

Đám người Xa Trường đứng thủ vệ ngoài cửa, lúc này Lư Quán dâng lên Lưu Khảm một ly rượu.

- Lão Lư, hôm nay ta đến đây là có một việc quan trọng.

Lưu Khám cũng không quá khách sáo, liền đi thẳng vào vấn đề:

- Ta từ Thăng Trì trở về, Tử Phòng hiến một kế sách, còn đề cử để người hoàn thành.

- Vậy hả?

- Người biết Lữ Thần Nam Dương chứ?

- Cái này. . . Thần biết!

- Ta muốn mời người đi tới Nam Dương, thuyết hàng Lữ Thần, người có đồng ý không?

Quá thẳng thắn, thẳng thắn đến mức khiến Lư Quán không có bất cứ lý do gì để cự tuyệt.

- Thần nguyện làm khuyển mã dốc sức vì Đại Vương.

Lưu Khám lại nói:

- Lão Lư, tính ra chúng ta đã quen biết hơn mười năm rồi, tuy trước đây rất có khoảng cách, nhưng ai cũng vì chủ nấy, cũng không có gì là sai. Cái khác ta không dám đảm bảo, nhưng chỉ cần người tận tâm làm việc, tương lai sẽ có một lối đi, con cháu không cần lo lắng.

Lư Quán bái lạy trên mặt đất:

- Ngày xưa thần ngu dốt, nhiều lần đắc tội với Đại Vương. Nay Đại Vương không tính chuyện xưa, lại coi trọng Lư Quán như vậy, Lư Quán sao dám buông lỏng nửa điểm? Lữ Thần Nam Dương có quan hệ rất tốt với Oản, lần này Oản nhất định thay Đại Vương gỡ mối lo Nam Dương, tuyệt không phụ ơn dày của Đại Vương.

Lưu Khám nói, mềm rắn đủ cả: Bản thân người hiểu rất rõ, làm bề tôi rất trắc trở, nhưng có thể có tiền đồ tốt. Người làm tốt, ta sẽ không bạc đãi người; nếu như người làm không tốt, hãy nghĩ đến người nhà của người.

Lư Quán đã năm mươi tuổi, có thể sống được bao lâu, e là chỉ trời mới biết. Hiện tại y lo lắng nhiều nhất không phải tiền đồ của chính mình thế nào, mà con cháu của chính mình trong thời gian tới. Lưu Khám nói, đánh trúng tâm tư của Lư Quán.

Bầu không khí lúc này tựa hồ rất ôn hòa.

Tiêu Hà thăm nói chuyện của Lưu Tín cho Lưu Khám, Lưu Khám chỉ nhún mày, nhưng không có bất cứ biểu hiện gì.

Trong nhà Lư Quán, khi dùng cơm nước xong, Lưu Khám và Tiêu Hà đứng dậy rời đi.

Khi hai người đi rồi, Lư Quán vẫn ngồi trong phòng lớn, tỉ mỉ suy nghĩ những lời Lưu Khám nói. Khoảng chừng đến giờ tuất, ngoài đình viện bỗng nhiên truyền tới một trận âm âm.

Lư Quán vội vàng ra ngoài cửa, liền thấy hai xe ngựa, đứng ở cửa viện.

Có một người thân thể vạm vỡ, cao gần một trượng, vai rộng eo thon từ trước xe đầu tiên đi tới.

- Tín Ung Lang. . .

Lư Quán thấy đại hán kia, liền cảm thấy cột sống sồn gai ốc. Bởi không phải ai khác, mà chính là Lưu Tín. Chỉ có điều, y đi lại khập khiễng, tựa hồ có chút không thuận tiện. Thê tử Lư Quán mang theo hai nhi tử, đứng phía sau Lư Quán thấp thỏm lo âu.

- Lư lão đầu!

Lưu Tín nói ồm ồm, lại có chút trầm thấp:

- Ông chớ lo lắng, ta không phải tới gây phiền phức cho ông.

Vừa nói, y vừa xua tay ra hiệu để lão giả trên xe ngựa thứ hai tiến lên:

- Vương thúc sai ta dẫn theo thái y tới đây xem bệnh cho nhi tử của ông. . . Vương thúc nói, nam nhân đại trượng phu lòng dạ rộng mở, không nên tính toán chuyện nhỏ nhặt trước kia. Trong khoảng thời gian này, ta gây phiền phức với ông, còn đả thương nhi tử của ông. Vương Thúc rất không vui, sau khi trở về đã đánh ta, còn sai ta đến nhận lỗi với ông. . . Nếu như ông chưa hết giận, hãy đánh ta đi. Về sau, ta tuyệt đối không gây phiền phức đối với người nhà của ông nữa, ông thấy có được không?

Lưu Tín là ai?

Đó là cháu của Lưu Khảm, nếu như sau này Lưu Khảm đăng cơ, ít nhất Lưu Tín cũng là một công hầu.

Lư Quán nghìn vạn lần không ngờ, Lưu Khảm vì chuyện của y, trách phạt Lưu Tín còn sai Lưu Tín đến nhận lỗi, hơn nữa lại mang theo thái y tới xem bệnh cho nhi tử của mình.

Ngơ ngác hồi lâu, Lư Quán đột nhiên tiến lên chấp tay:

- Tín Ứng Lang, trước đây Lư Quán có mắt như mù, đắc tội với mẫu tử Ứng Lang, cũng nên chịu chút giáo huấn. Chuyện không hay đó, không nên nhắc lại nữa. . . Sau này mong Tín Ứng Lang nỗ lực đồng hương trước kia, chiếu cố cho khuyến tử nhiều hơn.

Lưu Tín đưa tay vuốt mũi một cái:

- Mẹ ta cũng nói, ta không nên nhớ chuyện trước kia. . . Thế nhưng ta không thích ông, từ trước không thích ông, sau này cũng không thích ông. Đến nhận lỗi cứ thế là Vương Thúc dặn bảo ta.

Vừa nói, Lưu Tín vừa khom người thi lễ đối với người Lô gia.

- Về chuyện khác, ta không quản được, mẹ ta cũng không sai ta quản. Nếu như có bản lĩnh, đương nhiên Vương Thúc ta sẽ không quên ông. Nếu không có bản lĩnh, ai giúp đỡ ông cũng không có tác dụng. . . Nói chung, ta xin lỗi rồi!

Lưu Tín nói xong, cũng không chờ Lư Quán mở miệng, xoay người lên ngựa rồi đi.

- Phu quân, không ngờ đứa trẻ ngốc nghếch ngày xưa, hôm nay đã trưởng thành như vậy.

Thê tử của Lư Quán tiến lên, nhẹ giọng nói với Lư Quán:

- Chỉ là, không biết sau này y thực sự không gây phiền phức đối với chúng ta hay không?

Lư Quán thở dài một hơi, cười khổ lắc đầu.

- Chuyện này bà yên tâm, nếu như Đại Vương đã mở miệng, còn bắt y đến xin lỗi, sẽ không có chuyện rắc rối gì nữa. Lưu Tín mặc dù ngốc nghếch, cũng không phải người không biết tha thứ. Nếu y nói, chắc chắn sẽ không đổi ý. . . Chỉ có điều, y nói cũng rất có đạo lý, tiền đồ cần tự mình nắm bắt lấy.

Lời nói này, đương nhiên là nói với nhi tử của y.

Lư Chá và con trai út Lư Phạm nghe xong đều nhẹ nhàng gật đầu xem như tán thành.

Còn Lư Quán, nhìn xe ngựa của Lưu Tín đi về phía xa xa, trong lòng đột nhiên hiện lên một cố ý niệm cố quái: Ngày xưa, nếu như ta không theo Lưu Quý, mà giúp đỡ Đường Vương, hôm nay sẽ thế nào? Có lẽ, cũng không xấu hơn so với tình hình hiện tại!

Mặc kệ tâm tư Lư Quán phức tạp thế nào, y cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, sau đó xoay người trở lại phòng.

Quan Trung trong một đêm tuyết lớn.

Sáng sớm hôm sau, Vị Thủy đóng băng, thành Hàm Dương được bao phủ bởi một màu trắng trong suốt.

Đối với Ba Mạn sinh sống tại núi Ba sông Thục mà nói, rất ít khi thấy cảnh sắc mỹ lệ như vậy. Cho nên, nàng mở khuê phòng pha một ấm trà, nhìn qua cửa sổ thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài. Chỉ thấy nàng khoác trên mình một kiện áo màu trắng bao quanh thân thể mềm mại, tóc mây xõa xuống, mái tóc đen óng rọi bởi giống như thác nước.

Trong phòng, than củi trong lò sưởi cháy hừng khiến không gian trong phòng vô cùng ấm áp. Ba Mạn nhấp một ngụm chè xanh, chậm rãi bước đến bên cửa sổ, ngưng mắt nhìn cảnh vật bên ngoài.

Phía sau đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, tiếp đến xuất hiện một đôi cánh tay cường tráng từ phía sau ôm Ba Mạn vào lòng.

- A Khám, đừng loạn mà!

Tuy không quay đầu lại, nhưng Ba Mạn biết rõ chủ nhân cánh tay kia là ai.

Mùi vị nam tính cực kỳ quen thuộc quanh quẩn trong mũi nàng, khiến tâm tình nàng nhộn nhạo một hồi.

Kỳ thực, từ khi nàng đến Hàm Dương hợp lực với Lưu Khám cũng đã có chuyện chăn gối. Hai người vào lúc này, chỉ thiếu một nghi thức nữa mà thôi. Khám phu lão nhân đã định ngày hôn lễ, cho nên Lưu Khám đêm qua ngủ lại trong phòng Ba Mạn.

Phủ Thừa Tướng Đại Tồn trước kia rất lớn, đặc biệt sau khi Triệu Cao đảm nhiệm chức Trung Thừa, diện tích phủ Thừa Tướng lại được mở rộng gấp đôi.

Đứng trước cửa sổ, có thể thưởng thức cảnh sắc đẹp mắt trong hoa viên. Gió lạnh thổi vào mặt, khiến Ba Mạn có chút ớn lạnh, chỉ có điều trong thân thể giống như có một ngọn hỏa quang đang rực cháy.

Ngực nàng mát lạnh, một bàn tay to lớn từ phía trước từ từ dò xét vào trong áo, tay kia nhẹ nhàng cởi đai lưng của nàng.

- A Khám, đừng làm ở chỗ này. . .

Khi áo bào được cởi ra, lập tức xuất hiện một thân thể uyển chuyển động lòng người.

Lưu Khám nhẹ nhàng hôn môi lên vành tai gợi cảm của Ba Mạn, nhẹ giọng nói:

- Mạn nhi, nàng muốn cùng ta không?

- Ta. . .

Ba Mạn muốn cự tuyệt, cầm chặt bàn tay to lớn trước ngực nàng, nhưng đột nhiên theo bụng dưới bằng phẳng mà rần chắc mềm mại trượt xuống.

Nàng thở càng lúc càng gấp, hai tay nắm chặt cửa sổ, da thịt trắng nõn lúc này hiện lên vẻ phấn hồng.

- A Khám, chẳng phải hôm nay chàng muốn bàn bạc với Tiêu Thừa Tướng sao? Còn không mau đi đi. . .

Ba Mạn cảm thấy xấu hổ, muốn giãy dụa chạy ra, nhưng không sao thoát nổi cánh tay của Lưu Khám, hoặc là nàng căn bản không muốn thoát ra.

- Thương nghị, cũng phải ăn bữa sáng đã.

Đối với Lưu Khám mà nói, bữa tiệc sáng này rất thỏa mãn.

Khi hắn xuất hiện trong phòng nghị sự, tinh thần rất hưng phấn, nét mặt hồng hào.

Sau khi cùng Tiêu Hà xử lý xong công sự, Tiêu Hà liền ra hiệu cho người bên cạnh xuống phía dưới.

- Đại Vương, hôm nay chiến sự với nước Nguyệt Thị sắp kết thúc, Nguyệt Thị Vương Hậu Mạt Ly cũng phái người đến đây, khẩn cầu tự lập quốc. Chỉ cần giải quyết Nan Đầu Mỹ xong, chiến sự Bắc cương sẽ kết thúc.

Lưu Khám ngẩn người, gật đầu xem như đã biết:

- Thừa Tướng, ngài có gì muốn nói phải không?

Tiêu Hà bỗng nhiên đứng dậy, cúi lạy trước mặt Lưu Khám nói:

- Đại Vương, hôm nay Đại Vương có được thiên mệnh, đại quân của ta đi tới đâu, chẳng phải dẹp yên tới đó sao? Hà Bắc bình định, Sở Hạng mặc dù còn tồn tại, chẳng qua chỉ là ngoan cố chống cự mà thôi, thực sự không đáng lo.

Diện tích đất đai trong tay Đại Vương càng lúc càng lớn, thực không còn thích hợp lấy vương mệnh mà hiệu triệu thiên hạ. . . Nay Quan Trung bình định, quả thật trời xanh ban tặng Đại Vương căn cơ. Doanh Tần đã vô lực xoay chuyển trời đất, Đại Vương sao không sớm đăng cơ, lập nên đế quốc Đại Đường? Chỉ có như vậy, mới không phụ ơn trời.

Tiêu Hà, chính là muốn khuyên nhủ Lưu Khâm xưng Đế!

Kỳ thực cũng là ý nghĩ của mọi người.

Đế quốc Đại Tần từ lâu đã chỉ có trên danh nghĩa. Trước kia Lưu Khâm không muốn đăng cơ, là muốn xoa dịu bách tính Quan Trung. Mà nay bách tính Quan Trung cũng bày tỏ ý ủng hộ, hơn nữa chiến sự tại Quan Đông và Bắc cương càng thúc đẩy thần tử Đường quốc hạ quyết tâm khuyên nhủ Lưu Khâm đăng cơ. . .

Nhưng Lưu Khâm nghe xong, lại có chút do dự. . .

- Đại Vương lo lắng, không phải Hạng Võ ở Quan Đông, mà là con gái Doanh Thị ở Hán Trung. Chỉ có điều, dựa vào tình hình hiện tại, con gái Doanh Thị tại Hán Trung cũng không dám lo. Đại Vương có thể sai người tới Hán Trung đón nàng qua đây. Nếu như nàng thông minh, sẽ phối hợp với Đại Vương; nếu như nàng vẫn còn tồn tại huyền tượng. . .

Tiêu Hà dừng lại một chút, cẩn rằng nói:

- Muốn thành đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, mong Đại Vương sớm quyết đoán, chớ để nguội lạnh tâm tư các đại thần.

Lưu Khâm nhất thời rơi vào trầm tư!

217. Chương 566 - 570

Chương 566: Đăng cơ (3)

Tiêu Hà đã nói rất rõ ràng.

Lưu Khâm cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên có thể hiểu rõ hàm ý trong đó. Nếu như hiện tại Doanh Quả do dự không quyết, vậy chỉ có thể sử dụng thủ đoạn khác.

Đương nhiên, Lưu Khâm cũng có thể trực tiếp đăng cơ xưng Đế, chẳng phải trong lịch sử Lưu Bang cũng làm thế sao?

Vấn đề ở chỗ, khi Lưu Bang đăng cơ xưng Đế, đã không còn huyết mạch Doanh Thị; Doanh Quả tuy là nữ nhi, nhưng ở mức độ nào đó cũng đại biểu của một số ít có thực lực tại Quan Trung. Mặc dù những thần tử lão Tần đã bắt đầu có xu hướng nghiêng về phía Lưu Khâm. Nhưng trong lòng vẫn hy vọng có thể dùng một loại phương thức vẻ vang để đế quốc lão Tần đi xuống vũ đài. Vấn đề này quả thực vô cùng mâu thuẫn.

Thời xưa, có nói đến nhường ngôi.

Trong lòng thần tử lão Tần, có lẽ rất hi vọng dùng loại biện pháp này để hạ màn triều đại nhà Tần. Lưu Khâm cũng không muốn Quan Trung lại xuất hiện bất kỳ biến động gì nữa, đặc biệt vào tình hình hiện nay, Quan Trung cần nhất chính là sự yên ổn. Bởi vì trong thời kỳ chưa ổn định, Quan Trung sẽ trở thành hậu phương vững chắc của hắn.

Tiêu Hà lúc này cáo từ rời đi, để lại vấn đề này cho Lưu Khâm. Lưu Khâm cũng biết, những bộ khúc của mình đều hy vọng mình có thể sớm ngày trở thành cung chủ Hàm Dương cung. Chuyện này đối với bọn họ mà nói, xem như niềm hạnh diện to lớn.

- Mau truyền lệnh cho Lý Dĩnh và Lý Trĩ lập tức tới gặp ta!

Trầm tư hồi lâu, cuối cùng Lưu Khâm đã hạ quyết tâm.

Nếu như đã đi trên con đường này, nhất định không được do dự và nhân từ.

Hắn quyết định cho Doanh Quả một cơ hội cuối cùng, phái hai con trai của Lý Do đến Hán Trung, nghênh đón Doanh Quả trở về Hàm Dương.

Vốn, hần phái Lý Dĩnh và Lý Trì cũng có nguyên nhân trong đó. Hai huynh đệ Lý Dĩnh, ở mức độ nào đó cũng là đại diện của thần tử lão Tần trước kia, hai người đều quen Doanh Quả, thậm chí còn là họ hàng thân thích với Doanh Quả. Đừng quên, mẫu thân hai huynh đệ Lý Dĩnh, chính là tỷ tỷ của Doanh Quả. . .

Sau đó, Lưu Khâm viết một phong thư cực kỳ thành khẩn, giao cho hai huynh đệ Lý Dĩnh mang đi.

Trong thư nói: Trước kia ta phụng mệnh Nhị Thế tiến nhập Quan Trung, bình định chiến loạn. Hôm nay, chiến loạn đã dẹp, Quan Đông mặc dù vẫn còn loạn thần tặc tử chiếm đóng nhưng tiêu diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian. Hiện tại Quan Trung yên bình, đệ đệ công chúa gặp phải tai họa, cần có một người đứng lên ổn định tình thế. Nhưng ta dẫu sao cũng là người ngoài, Quan Trung nhất định phải có chủ nhân danh chính ngôn thuận mới được. Công chúa là huyết mạch duy nhất của Thủy Hoàng Đế còn sống, vì thế có đủ tư cách làm chủ.

Ngôn từ trong thư rất khách khí, lộ rõ sự cung kính của một thần tử. Nhưng chỉ cần người tinh mắt, có thể nhận ra ẩn ý của Lưu Khâm trong thư.

Doanh Hồ Hợi làm khổ thiên hạ không ít, may mắn có ta ra mặt, có thể xem như ổn định cục diện. Mà Doanh Thị đã không còn hy vọng, ta đây mới chính là chủ nhân chân chính của thiên hạ. Theo lý mà nói, ta phải đăng cơ. . . Nhưng người là con gái của Thủy Hoàng Đế, nếu như người không đứng ra nói đỡ một lời, rốt cuộc ta cũng không yên tâm. Vì thế, xin người biểu lộ rõ thái độ, ẩn ẩn nấp nấp như vậy thực không hay!

Lý Dĩnh và Lý Trì mang theo thư, suốt đêm lên đường tiến về Hán Trung.

Thế nhưng, khi đưa thư, Lưu Khâm cảm thấy không vui. Bởi vì theo nhìn nhận của hắn, hắn làm việc này tựa hồ có ý ức hiếp một tiểu nữ nhi. . .

Đêm đó, Lưu Khâm không nghỉ ngơi ở phủ Thừa Tướng. Hắn dẫn theo Lưu Tín và 800 duệ sĩ Bách Ích rời khỏi Hàm Dương, trực tiếp đi tới cung A Phòng trên Ly Sơn.

Sau khi Lưu Khâm tiến nhập Hàm Dương, còn chưa có thời gian thưởng thức khí thế hùng vĩ của cung A Phòng. Tòa cung điện này dựa vào núi hoàn mỹ hợp cùng một chỗ, ngay cả ánh mặt trời cũng không chiếu đến, ở trong màn đêm lộ ra một cổ khí thế vô cùng nghiêm trang. Bên ngoài cung A Phòng có binh mã canh giữ, nhưng trong nội cung không có ai ở lại.

Trong lịch sử, Thủy Hoàng Đế hao tổn vô số sức người và của cải, cuối cùng cũng kiến trúc thành công cung A Phòng - một kết tinh của kiến trúc nghệ thuật thời cổ đại.

Hạng Võ dùng lửa lớn, không chỉ đốt bỏ tòa kiến trúc cũ kỹ này, còn hủy diệt vô số điển tích. Lưu Khâm sai người bảo vệ cung A Phòng, nhưng rốt cuộc trong lòng hắn giữ lại để làm gì, đến nay vẫn không thể đưa ra kết luận. Đêm nay, hắn đến cung A Phòng không phải muốn đi thăm tòa kiến trúc hùng vĩ này, mà trong lòng phiền muộn muốn đi dạo một chút, vì vậy liền lựa chọn cung A Phòng.

Bên trong cung A Phòng, nổi danh nhất chính là tòa Đăng Thiên Đài chưa được xây dựng xong.

Khi trước phương sĩ Lư Sinh từng nói Thủy Đế xây dựng Đăng Thiên Đài có thể được trời xanh chiếu cố, sống lâu trăm tuổi. Chỉ có điều sau này lời bịa đặt này bị vạch trần, Đăng Thiên Đài này liền bị ném vào trong cung A Phòng. Vốn Thủy Hoàng Đế chuẩn bị dỡ bỏ tòa cung điện này, nhưng bởi vì ông muốn tuần thú phương Đông, vì thế đã gác lại chuyện này sang một bên. Còn Lưu Khâm, khi hắn tới chỗ này, liền để duệ sĩ Bách Ích trần thủ dưới chân Đăng Thiên Đài, hắn dẫn theo Lưu Tín dọc theo cầu thang, bước từng bước một trèo lên sân thượng, muốn leo lên cao nhìn về phía xa xa.

Đăng Thiên Đài cao ba mươi trượng, cơ hồ cao gấp sáu lần tường thành Hàm Dương.

Tòa Đăng Thiên Đài này áp dụng phương pháp kiến trúc vô cùng kỳ lạ, có một số điểm tương tự với Kim tự tháp Ai Cập cổ đại, nhưng nếu như so sánh, tựa hồ càng thêm kỳ lạ.

Thạch đầu xây dựng Đăng Thiên Đài không có hình dạng cụ thể, nhưng lại hoàn hảo kết hợp cùng một chỗ, khiến cho người xem không khỏi tán thưởng.

Đáng tiếc, đỉnh Đăng Thiên Đài vẫn chưa được hoàn công, Đăng Thiên Đài này cao khoảng chừng hai trăm thước, bên trên trống rỗng, trơ trụi, mơ hồ lộ ra cổ khí tức thâm lương.

Gió đêm mạnh mẽ, khiến gió đêm trên núi Ly Sơn càng lạnh thấu xương, ngay cả tráng sĩ cường tráng như Lưu Tín cũng không kiềm chế nổi giật lấy mình một cái, theo bản năng y liền quần chặt lấy áo bào dày trên người.

- Vương Thúc, nơi này gió thật lớn, chúng ta đi xuống đi.

Lưu Khảm không trả lời, mà chấp tay đứng chính giữa đài cao nhìn về phía xa xa, mơ hồ có thể trông thấy hình dáng thành Hàm Dương. Bốn phía, ngoại trừ Lưu Tín, không còn có cái gì khác. Trời xanh tĩnh mịch, không có lưu tinh chiếu sáng, hơn nữa còn không có ánh trăng, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ bi thương.

” Tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả.

Niệm thiên địa chi du du, đọc sảng nhiên nhi thế hạ! ”

(Dịch thơ: Trước không thấy cổ nhân, sau không thấy người đến. Nhìn trời đất xa vời, lòng buồn nước mắt rơi)

Chẳng biết tại sao trong đầu đột nhiên hiện lên câu thơ như vậy.

Lưu Khảm đứng trên đài cao, tinh thần tựa hồ rơi vào cảnh giới mơ hồ nào đó. Đăng Thiên Đài, thực sự có thể lên trời sao?

Trong nháy mắt, hần cảm giác kỳ lạ giống như mình đang hòa nhập vào thiên địa.

Hần xuyên qua dòng chảy lịch sử, để rồi từng chuyện từng chuyện trong kiếp trước, kiếp này lần lượt hiện lên trong đầu hần.

Chẳng biết từ khi nào, hần đã quên, quên hần không phải người thời đại này. Mười năm năm sinh sống, những chuyện trước kia tựa hồ sớm đã phai nhạt.

Mà tại thời khắc này, hần nhớ tới thân phận khác của chính mình. .

Khoan đã!

Lưu Khảm vào lúc này giật nảy mình một cái, đột nhiên xoay người, chầm chầm nhìn Lưu Tín.

- Tín, có phải ta quên cái gì không?

Lưu Tín nhất thời giật mình, có phần giống hòa thượng cao hai trượng, gãi đầu, ngạc nhiên hỏi:

- Vương thúc, thúc quên cái gì?

Lưu Khảm phẩy phẩy tay áo, bồi hồi đứng trên đài cao.

Hần thực sự không nhớ rõ mình quên cái gì, hoặc bỏ qua chuyện gì đó? Nhưng rốt cuộc là chuyện gì? Trong lúc này lại không nghĩ ra, khiến tâm tình hần càng thêm bức bối.

Hạng Võ khai chiến với Điền Vinh tại Tam Tề, Lục Giả hiện tại cũng đã đến quận Tiết, rất có thể đã thuyết phục thành công. . . Trần Bình đang trên đường trở về, chiến sự Bắc cương sắp sửa yên ắng. Sau khi giải quyết Hạng Võ xong, chỉ còn lại. . .

Lĩnh Nam!

Một trận gió lạnh từ sau lưng vọt lên, khiến hần rung mình.

Nam Việt Vương Triệu Đà?

Không, không phải Triệu Đà, là Nhâm Hiếu. . .

Lưu Khảm đột nhiên phát hiện, từ trước đến nay hần đều tập trung tới Lưu Bang, Hạng Võ và chư hầu Quan Đông. Nhưng thật không ngờ, hần lại không để mắt tới một người.

Mà người kia chính là ân nhân của hần.

Thiết Ứng Duệ sĩ, Bái Huyện Trưởng, Quận Thủ quận Tứ Thủy, Lĩnh Nam Vương hiện nay - Nhâm Hiêu.

Thật kỳ lạ, Quan Đông náo động lớn như vậy, sau nước chư hầu nhao nhao quật khởi, toàn bộ thiên hạ đã hỗn loạn, nhưng Lĩnh Nam hoàn toàn không có bất cứ động tĩnh gì.

Dựa vào lý giải của Lưu Khâm đối với Nhâm Hiêu, đây rõ ràng không phải phong cách của y. Cho dù giao thông tại Nam Việt bế tắc, tin tức lưu thông không nhanh, nhưng sau thời gian dài như vậy, Nhâm Hiêu không thể không nhận được tin tức ah.

Vì sao y không có hành động gì?

Đáp án chỉ có một: Có lẽ Nhâm Hiêu đã chết!

Nếu như không chết, vậy đã nói rõ, Nhâm Hiêu đang quan sát, đang chờ đợi, tìm kiếm một cơ hội xuất kích thích hợp.

Dưới trướng của y có vài chục vạn binh mã tinh nhuệ lão Tàn, bàn về sức chiến đấu, e là không thua kém quân Bắc cương của Vương Ly năm đó. Hơn nữa, năm Tàn Vương Chính thứ ba mươi mốt, sau khi y thống lĩnh quân đội đánh vào Lĩnh Nam, vài chục vạn quân Tàn kia cơ hồ đã trở thành binh mã của riêng y. Thủy Hoàng Đế đã chết, ai có thể khống chế y?

Sơ xuất, thực sự sơ xuất!

Toàn thân Lưu Khâm ướt đầm mồ hôi lạnh, vội vàng quay người đi xuống đài.

Lưu Tín không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng y từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy Lưu Khâm bối rối như vậy.

Đi theo Lưu Khâm, hai người xuống dưới đài.

Lưu Khâm không nói nhiều lời, cưỡi ngựa Xích Thố, nói:

- Duệ sĩ Bách Ích, trở về Hàm Dương.

Nói xong, hấn vung roi thúc ngựa chạy khỏi cửa cung. Đám người dưới Đãng Thiên Đài có chút bối rối, nhao nhao lên ngựa theo sát phía sau Lưu Khâm.

- Tín ca, xảy ra chuyện gì?

Lưu Tín vừa thúc ngựa đuổi theo, vừa lắc đầu trả lời Xa Trường:

- Ta cũng không rõ lắm, Vương Thúc đột nhiên biến thành như vậy, dường như nhớ ra chuyện gì đó.

Cứ như vậy, đoàn người quay về Hàm Dương, chạy thẳng đến phủ Thừa Tướng.

Lưu Khâm nhảy xuống chiến mã, lạnh lùng nói:

- Tín, ngươi lập tức mời Thừa Tướng và Giả Trường sử tại Phủ đại tướng quân đến đây, nói ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Lưu Tín không dám thất lễ, lập tức cùng Xa Trường đáp ứng một tiếng, sau đó hai người lập tức chia nhau hành động.

Nếu như nói đám người Tiêu Hà không để mắt đến Lĩnh Nam, cũng không vấn đề gì. Dù sao Lĩnh Nam chỉ là mảnh đất hoang, bọn họ không hiểu rõ, không cảm thấy có điều gì trái với thực tế. Nhưng mình không thể bỏ qua ah. . . Đặc biệt Lưu Khâm hiểu rất rõ năng lực của Nhâm Hiêu, vì vậy trong lòng càng thêm khẩn trương.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ núp phía sau!

Nếu như Nhâm Hiêu thực sự có ý đồ khác, như vậy một khi xuất thủ, tất nhiên sẽ đảo loạn thế cục đã rõ ràng. Mà nếu như thực sự xuất hiện tình huống như vậy, trận chiến này e là sẽ kéo dài vô thời hạn, đối với Quan Trung và Quan Đông mà nói, tuyệt không phải chuyện tốt.

Nghĩ tới đây, Lưu Khâm đọc từng quyển từng quyển chiến báo trong thời gian gần đây.

Chỉ trong chốc lát, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền tới. Hai người Tiêu Hà và Giả Thiệu mặc y phục có chút chưa chỉnh tề đi đến.

- Đại Vương, đêm đã khuya gọi chúng ta qua đây, không biết có điều gì sai bảo?

Thời điểm này, Lưu Khâm cũng tỉnh táo hơn rất nhiều. Hắn hít sâu một hơi, phẩy phẩy tay áo ra hiệu cho hai người Tiêu Hà và Giả Thiệu ngồi xuống.

- Cô Vương muốn trong xuân giải quyết chiến sự Quan Đông, một lần hành động tiêu diệt đám phản tặc Sở Hạng. . . Không biết Thừa Tướng và Trường Sử nghĩ thế nào?

Chương 567: Đăng cơ (4)

Đầu tháng mười một, quân Sở công hãm Bắc Dương, nói rõ Hạng Võ muốn lấy lại quyền khống chế quận Tế Bắc.

Cùng lúc đó, trên đường khác quân Sở dưới sự thống lĩnh của Kinh Bồ tiến tới Lịch Thành (nay là Tế Nam Sơn Đông). Đại tướng nước Tề Hồ Yển không có bất cứ kháng cự nào, cùng nài quân Sở tiến đến, Hồ Yển đã dâng thành xin hàng, do đó mở ra thông lộ để quân Sở đi tới quận Lâm Truy. Hiện tại Tam Tề chấn động mạnh.

Đại tướng nước Tề Điền Hoành vốn lui binh trấn thủ huyện Doanh, chuẩn bị một trận tử chiến với quân Sở. Nhưng không ngờ Lịch Thành đã mất, để cửa ngõ tiến vào Lâm Truy rộng mở. Tề Vương Điền Vinh hoảng sợ, hạ xuống một mệnh lệnh ngu ngốc.

Y phái người tiến tới huyện Doanh, lệnh Điền Hoành lập tức quay lại Vu Lăng, cứu viện Lâm Truy.

Điền Hoành không đồng ý, bởi theo y nhìn nhận, cho dù mất Lịch Thành, chỉ cần có thể bảo vệ huyện Doanh, không quá ba tháng quân Sở tất bại.

Bởi vì quân Sở trước khi hưng binh tại Thăng Trì đã mệt mỏi không chịu nổi. Hạng Võ chẳng qua chỉ dựa vào một chút nhuệ khí, mới có được thắng lợi hiện nay. Trên thực tế, quân nhu và lương thảo của quân Sở sớm đã thiếu. Dựa vào địa hình hiểm yếu của Thái Sơn, ngăn cản quân Sở tại huyện Doanh, không lâu sau, quân Sở chắc chắn sẽ cầu hòa với nước Tề.

Dù sao, quận Tế Bắc cũng là đất thuộc cổ Tam Tề, nhân tâm vẫn luôn nghiêng tới vương thất nước Tề. Về phần Kinh Bồ, chẳng qua là nỗ lực hết đà, không đáng lo lắng. Đừng tưởng y đã chiếm được thành Lịch, chỉ cần Điền Vinh phái ra một đạo nhân mã tử thủ Vu Lăng, có thể ngăn cản Kinh Bồ. Đồng thời phái người qua sông, mời Bành Việt tại quận Cự Lộc xuất binh, như thế Kinh Bồ rất khó đứng vững gót chân.

Tính toán này của Điền Hoành phải nói là vô cùng xảo diệu. Nếu như Điền Vinh nghe theo kế sách của y, cục diện Tam Tề có lẽ có thể chuyển theo chiều hướng khác. Nhưng Điền Vinh ngày hôm nay không còn là Điền Vinh hai năm trước phụ tá Điền Đan nữa rồi. Sau khi trèo lên địa vị cao, lại đa nghi thêm mấy phần, một mực không tin tưởng bất cứ ai. Hơn nữa Điền Hoành lập lên chiến công hiển hách tạo lên danh vọng đủ lớn tại Tam Tề, mơ hồ còn vượt qua cả Điền Vinh, điều này khiến Điền Vinh càng thêm bất mãn đối với Điền Hoành.

Điền Hoành không nghe lệnh?

Không sao!

Trưởng tử của Điền Vinh - Điền Quảng cũng ở huyện Doanh, hơn nữa cũng rất có uy danh.

Vì vậy Điền Vinh mệnh lệnh cho Điền Quảng gấp rút dẫn binh tiếp viện Vu Lăng. Điền Quảng thân là Vương Tử nước Tề, đối với tộc thúc Điền Hoành cũng không quá tôn kính, ngược lại còn có chút ghen ghét. Sau khi nhận được mệnh lệnh, Điền Quảng không nói nhiều lời, lập tức triệu tập chúng tướng bãi quân chức của Điền Hoành, đêm tối dẫn binh điều về Vu Lăng. Mặc kệ Điền Hoành khuyên can thế nào đi nữa, Điền Quảng cũng không chịu nghe theo, Điền Hoành chỉ có thể trơ mắt mà nhìn phòng tuyến một tay y xây dựng sắp sập đổ, y đứng trên đầu tường khóc lớn, rồi sau đó thê chết cũng phải ở lại huyện Doanh, không trở về Lâm Truy.

Điền Hoành có trở về Lâm Truy hay không, không quan trọng.

Quan trọng là, đại quân nước Tề đi qua Vu Lăng.

Trong tay Điền Hoành chỉ còn lại bốn, năm nghìn nhân mã, sau khi ngăn cản quân Sở tại huyện Doanh ba ngày, cuối cùng khốn thủ tại một tòa núi nhỏ bên bờ Vãn Thủy, tự vận bỏ mình ở đó. Năm trăm gia tướng dưới trướng còn sống cũng đều tự vẫn, khiến cho người cuồng ngạo như Hạng Võ cũng không khỏi cảm khái Điền Hoành là người trung liệt.

Sau khi huyện Doanh bị công phá, quận Tề Bắc đã hoàn toàn bị khống chế. Hạng Võ mệnh lệnh Bồ tướng quân xuất binh đánh quận Lang Gia, còn mình đích thân thống lĩnh đại quân hỏa tốc tiến đánh Vu Lăng.

Điền Quảng thống lĩnh đại quân nước Tề trở về tiếp viện Vu Lăng, nhưng không đợi y trở về Vu Lăng liền bị phục kích, toàn quân đại bại.

Đây cũng là kế sách của Phạm Tăng, đánh Vu Lăng là giả, phục kích quân Tề tiếp viện là thật.

Điền Quảng bị giết trong loạn quân!

Quân Tề đại bại, khiến cho quân trấn thủ Vu Lăng kinh hoàng, trong lòng không còn chút ý chí chiến đấu.

Vì thế, sau khi đại quân của Hạng Võ và binh mã của Kinh Bó tập trung dưới thành Vu Lăng, tướng trấn thủ thành Vu Lăng buông lỏng không chống cự, mở cửa thành đầu hàng quân Sở. Đến lúc này, lớp binh phong cuối cùng Lâm Truy không còn, quân Sở tiến quân thần tốc, Tề Vương Điền Vương hỏa thiêu Tề Vương cung, tự vẫn mà chết. Con út của Điền Vinh - Điền Mậu, mới đầu thống lĩnh tàn binh bại tướng lui về Giao Đông, rồi sau đó phải sứ giả tiền về Cự Lộc khẩn cầu Bành Việt xuất binh.

Hạng Vũ liên tiếp thắng lợi tại Tam Tề, khiến uy danh đang suy tàn trước đó tại Thăng Trì hiện giờ lập tức vang dội.

Mà Hạng Võ lại tràn đầy tin tưởng, quyết tâm trước thối giằng một lần hành động công phá Giao Đông, sau đó tập hợp nhân lực đoạt lại đất Hà Bắc đã mất.

Vào lúc này, một tin tức giật gân truyền đến.

Ngụy Báo nhân lúc quân Sở và quân Tề giao tranh, đột nhiên xuất binh vây hãm Bành Thành.

Bành Thành chính là thủ đô nước Sở sau khi lập nước, ở đó có Sở Vương Mị Tâm trấn thủ. Trước đây quân Sở thế lớn, đám người Ngụy Báo tuy có dã tâm, cũng không dám tùy ý hành động. Nhưng hiện tại, tình hình đã khác. Bốn phía Quan Đông bị gió lửa thiêu đốt, Hạng Võ bận rộn cứu hỏa, vất vả không gì sánh bằng. Dã tâm theo đó mà rục rịch.

Đặc biệt, sau khi Ngự Sử Lang Trung nước Đường - Lục Giả bí mật đi sứ đến nước Ngụy, khiến cho Ngụy Báo rất cuộc không nén được lòng.

Lục Giả nói:

- Nước Ngụy và nước Đường xưa nay quan hệ rất tốt. Ngày xưa Đường Vương còn chưa lớn mạnh cũng đã hợp tác rất tốt với nước Ngụy. Hôm nay nước Đường mặc dù chiếm được Quan Trung, nhưng thực tế cũng không có ý định tới khu vực phía nam Hà Thủy Quan Đông. Vì thế, Đường Vương nguyện ý cùng nước Ngụy hợp tác lần nữa, ủng hộ nước Ngụy lập quốc tại phía nam Hà Thủy.

Nếu như Ngụy Vương tán thành, Đường Vương đồng ý dùng Hồng Câu làm ranh giới, cùng nước Ngụy chia để trị.

Vùng đất phía đông Hồng Câu có thể đưa vào lãnh thổ nước Ngụy chịu sự quản lý của nước Ngụy; mảnh đất phía tây Hồng Câu đến Thăng Trì có thể khu vực hòa hoãn xung đột giữa hai nước. Hai nước Đường và Ngụy không được phái quân đội đóng quân tại Hà Lạc, bởi vậy mọi người có thể chung sống hòa bình, hữu nghị qua nhiều thế hệ.

Ngụy Báo nghe vậy, có chút động lòng.

- Phân chia ranh giới, dùng Hà Lạc làm khu vực giảm xóc, song phương không được phái quân đội qua đây, thực sự là biện pháp tốt. Chỉ có điều khu vực Hà Lạc vẫn nằm trong tay nước Sở. Cô Vương nghe nói, thủ

lĩnh trấn thủ ở Lạc Dương là đại tướng Tần Quốc trước kia - Chương Hàm, không biết ai sẽ xuất binh cướp Hà Lạc đây?

Ngụ ý: Hà Lạc là khối xương cứng, ai sẽ đi gặm?

Ngụy Báo không muốn xuất binh, trong mắt y nhìn nhận, xuất binh đánh Hà Lạc, không có gì tốt. Hao binh tổn tướng, hao người tổn của cũng không nói, hơn nữa còn không đạt được lợi ích thực tế, cuối cùng còn phải lui ra ngoài, thực sự không có lợi. Đương nhiên, Ngụy Báo cũng không nói quá rõ lời này.

Lục Giả vuốt vuốt râu cười.

Tâm tư của Ngụy Báo, chẳng lẽ y không nhận ra sao?

- Ngô Vương sao không ngưng chiến với nước Sở, hôm nay đang cần nghỉ ngơi lấy sức, e là vô lực xuất binh. Không bằng thế này, Đại Vương hãy phái binh đánh hạ lạc. Toàn bộ đồ quân nhu và lương thảo cướp được tại Hạ Lạc đều do Đại Vương quản lý?

Trong lòng Ngụy Báo cười lạnh: Người cho ta là tiểu tử ngốc sao? Hạ Lạc từ thời Trương Sở đến nay, đã trải qua năm năm chiến loạn, sớm đã bị tàn phá thê thảm. Các người giao phong với quân Sở tại Thằng Trì, tài phú tại Hạ Lạc càng bị vơ vét thậm tệ, lúc này còn đồ quân nhu, lương thảo gì đáng nói? Các người không muốn hao người tổn của, lại để ta đi đánh Hạ Lạc? Ha ha, đừng mơ tưởng!

Nghĩ tới đây, Ngụy Báo liền tục lắc đầu.

- Lục Lang Trung, không phải Cô Vương không muốn xuất binh, mà thực sự bất lực ah!

Y làm ra vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu thở dài nói:

- Nước Sở cường thịnh, đất đai mệnh mông, dân chúng giàu có đông đúc. Nước Ngụy hôm nay khốn thủ một góc nhỏ, chỉ có thể dùng hơi tàn xuất binh đánh Bành Thành, Cô Vương dốc toàn bộ lực lượng cả nước mới có thể thành công. Hiện tại chiếm đánh Hạ Lạc, quả thực có lòng mà không đủ sức. Theo ý kiến của Cô Vương, chi bằng để Đường Vương xuất binh đánh Hạ Lạc.

Đường Vương được Quan Trung nắm giữ trong tay tám trăm dặm Tần Xuyên, quốc lực hùng hậu; Đường Vương vũ dũng, dùng binh như thần, mưu lược xuất chúng, dưới trướng có mấy chục vạn thần binh, vô số tướng lĩnh, mưu sĩ nhiều như mây. Lạc Dương tuy có Chương Hàm trấn thủ, nhưng tuyệt không phải đối thủ của Đường Vương.

Lục Giả vội vàng chối từ, tỏ ý không muốn đánh Lạc Dương.

Lục Giả tỏ vẻ như vậy, Ngụy Báo lại càng muốn nước Đường xuất binh.

Song phương đầu khẩu thật lâu, cuối cùng Lục Giả đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Còn Ngụy Báo cực kỳ đắc ý.

Rời khỏi Ngụy Vương phủ, Lục Giả tụ hợp với Phàn Khoái chuẩn bị khởi hành rời đi. Không ngờ, vừa mới đi tới một chỗ vắng vẻ, liền thấy một đội quân ngũ ngăn cản trước mặt, lạnh lùng quát:

- Người đến, ý muốn nước Ngụy mất nước sao?

Lục Giả sau khi nhìn rõ người đi tới, y càng hoảng sợ, giật nảy mình một cái.

- Chu Thừa tướng, vì sao ngài ở đây?

Người đến chính là Thừa Tướng nước Ngụy - Chu Thị, chỉ thấy y đi lên phái trước, trầm giọng nói:

- Lục Lang Trung, chẳng lẽ người ức hiếp nước Ngụy không người?

Chương 568: Đăng cơ (5)

Lục Giả lần này đi sứ, cũng không báo kiến Chu Thị. Nghe người ta nói, Chu Thị thân thể không tốt đã đóng cửa dưỡng bệnh mấy tháng nay. Nhưng tình hình cụ thể thế nào, Lục Giả cũng thăm dò được rõ ràng.

Với tư cách là lão thần nước Ngụy, tình hình Chu Thị hôm nay cũng không được tốt. Đặc biệt sau khi Ngụy Cửu chết trận, Ngụy Báo leo lên Vương vị, dần dần xa lánh Chu Thị. Vua nào triều thần nấy, đây là quy

luật từ xưa tới nay. Chu Thị với tư cách là thân tín của Ngụy Cửu, thậm chí địa vị trước kia còn cao hơn Ngụy Báo. Nhưng Ngụy Cửu chết rồi, Ngụy Báo nhìn Chu Thị cảm giác không quá thoải mái, hơn nữa có rất nhiều vấn đề trái ngược với Chu Thị.

Ví dụ như, Chu Thị cho rằng: Thực lực nước Ngụy hôm nay không mạnh, ăn nhờ ở đậu. Ngụy Báo cần phải nằm gai nếm mật, noi theo Việt Vương Câu Tiễn, âm thầm tích trữ lực lượng.

Nhưng Ngụy Báo lại là người thích xa hoa, hơn nữa xuất thân của Chu Thị không cao, vì thế Ngụy Báo càng coi thường y, từng nói với người khác rằng:

- Chu Thị, một lão chân đất lại trộm được địa vị cao.

Ý nói: Chu Thị chẳng qua chỉ là một gã nhà quê, cũng có thể làm Thừa Tướng một nước?

Dần dần, Ngụy Báo càng xa lánh Chu Thị.

Mà Chu Thị cũng tự mình hiểu lấy, tuy trong lòng cố nén giận, nhưng không hề biểu lộ ra mặt, về sau dứt khoát cáo bệnh, không thêm để ý tới việc chính vụ.

Ngụy Báo không thấy Chu Thị, đương nhiên càng thêm thoải mái. Tuy Chu Thị là thừa tướng, nhưng trên thực tế đã sớm mất quyền lực, chỉ là vì y là lão thần, cho nên vẫn để cho y đảm nhiệm vị trí này.

Cho nên, khi Lục Giả tới nước Ngụy, từ đầu đến cuối cũng không thấy bóng dáng Chu Thị. Thật không ngờ, y lại đứng trên đường ngăn cản. . .

Lục Giả vốn kinh hãi, nhưng thoáng chốc lại hiểu ra dụng ý của Chu Thị.

- Chu Thừa Tướng, Lục Giả lần này vì chuyện công mà đến, không thể đến bái kiến lão Thừa Tướng, thực sự mong lão Thừa Tướng thứ lỗi. Đang đợi chuyện xong xuôi sẽ qua phủ bái kiến, không ngờ lão Thừa Tướng lại đích thân đến đây. Ha ha, trước khi đi, Đường Vương còn dặn dò Lục Giả thay Đường Vương vấn an lão Thừa Tướng.

Chu Thị cười lạnh một tiếng:

- Đường Vương vẫn còn nhớ cố nhân?

- Ha ha, không chỉ có Đường Vương nhớ rõ, còn có cố nhân của lão Thừa Tướng đi theo làm tùy tùng trợ giúp Giả.

Nói xong, liền thấy Phàn Khoái đi tới, cười ha hả nói:

- Chu lão đại, còn nhớ rõ Đồ Tử huyện Bái trước kia không?

- Ah!

Chu Thị trông thấy Phàn Khoái, không khỏi giật mình.

- Đồ Đồ, chẳng phải người. . .

Y nói nửa câu, lại ngừng lại, khẽ nói:

- Ta nghe nói, Lưu Quý chết rồi. . . Không ngờ, Đường Vương lại dám dùng người.

Thần sắc Phàn Khoái trở nên ngưng đọng, sau một hồi, lại khẽ nói:

- Đường Vương là người ý chí rộng lớn, rất nhớ tình cố nhân. Không chỉ có ta, còn có cả Tiêu Hà tiên sinh và Lư Quán hiện tại đều đang dưới trướng Đường Vương. . . Lão Chu, thật là trùng hợp mà gặp lão!

Trên mặt Chu Thị nhất thời lộ ra vẻ đấng chất.

- Cố nhân gặp lại, sao không tìm chỗ an tĩnh kể lại chuyện xưa?

Chu Thị do dự một chút, gật đầu nói:

- Cũng được, ta đang muốn hỏi người vài lời.

Khẩu khí không tốt, nhưng Lục Giả làm như không nghe thấy. Kéo hai tay Chu Thị lên xe diêu, đi tới một tửu quán yên ắng. Mọi người phân chủ khách ngồi xuống, Chu Thị nói chuyện xưa với Phàn Khoái một hồi. Sau khi biết tin Đường Lệ bỏ mình, Chu Thị liên tục thở dài, trên mặt toát lên vẻ hiu quạnh.

- Cổ nhân huyện Bái trước kia còn lại bao nhiêu người?

- Còn không nhiều lắm. . .

Lục Giả ở một bên chen vào nói:

- Đường Vương nhớ tình cổ nhân, thường xuyên cùng chúng ta nói đến thời gian ở huyện Bái, đặc biệt khi ở đại trạch Chiêu Dương.

- Đúng vậy, năm đó nếu không có Đường Vương, Chu Thị đã sớm thành đồng xương khô trong mộ rồi.

Chu Thị nói đến đây, lại đột nhiên nở nụ cười:

- Chỉ có điều ta còn coi thường Đường Vương. . . Năm đó hần bắc thượng tới Cửu Nguyên, ta còn cảm thấy hần khó có thành tựu. Không ngờ hai năm ngắn ngủn, đã hùng cứ phương bắc, trở thành bá chủ lớn nhất. . . Hôm nay nghĩ đến, thực sự tức cười.

Có thể cười cái gì?

Cười ánh mắt chính mình thiển cận, hay cười Lưu Khâm vận khí tốt?

E là chỉ có Chu Thị mới rõ ràng.

Chỉ có điều, y đột nhiên trừng mắt nói với Lục Giả:

- Lục Lang Trung, ta biết ngươi ăn nói khéo léo, cùng với Khoái Triệt xưng là Tô Tần, Trương Nghi của Đường quốc. Chỉ là, ngươi lần này đến đây khuyên bảo Ngụy Vương xuất binh, rõ ràng muốn hãm hại Ngụy Vương vào chỗ chết? Thực sự là hành động bất nghĩa. Nước Sở xem như khốn đốn, nhưng hùng cứ phía nam, nước Ngụy tuyệt đối không thể sánh bằng.

Tuy nói nước Tề ngăn cản nước Sở, nhưng theo ta thấy, Điền Vinh tuyệt không phải đối thủ của Hạng Tịch. Một khi chiến sự Tam Tề kết thúc, tất nhiên sẽ trả thù nước Ngụy. Đến lúc đó. . . ha ha, cho dù nước Ngụy ta thắng, hay nước Sở thắng, quân tiên phong Đường Vương xuất binh, ai có thể ngăn cản?

Các người muốn “tọa sơn quan hổ đấu”, rồi “ngư ông đắc lợi”. . .

Phàn Khoái thoáng chốc cảm thấy lo lắng, không tự chủ được cầm bội kiếm trên hông.

Lục Giả thì ngược lại, thân sắc tự nhiên, cười ha hả nói:

- Chẳng dám gạt Thừa Tướng, Lục Giả đến đây vốn cũng nghĩ không thể che giấu Thừa Tướng. Nhưng Lục Giả cũng biết tình hình hiện tại của Thừa Tướng trong nước Ngụy. Cho dù lúc này ngài đi nói rõ với Ngụy Vương, e là Ngụy Vương cũng không nghe theo ngài.

- Cái này. . .

Lục Giả nói:

- Năm đó Đường Vương bắc thượng, từng có lòng muốn mời Thừa Tướng cùng đi. Chỉ là lúc đó thế cục hỗn loạn, cho dù Đường Vương nói toạc ra, Thừa Tướng chưa chắc đã tin, Đường Vương có thể có được sức mạnh lớn lao, đó chính là mệnh trời. Thừa Tướng là người tài đức, đã không để dừng chân ở đây, sao không theo ta cùng tới Quan Trung? Phải biết rằng, Đường Vương vẫn luôn luôn nhớ đến Thừa Tướng, ân đức của Thừa Tướng tương trợ tại Đại Lương, Đường Vương vẫn nhớ rõ trong lòng.

Hai gò má Chu Thị co quắp lại, xem như có chút động tâm. Nhưng y vẫn còn do dự. . . Bất kể nói thế nào đi nữa, y ngày xưa là gia thần của Ngụy Vương, trước kia Ngụy Cửu đối đãi với y không tệ, có thể nói là y nói gì Ngụy Cửu nghe cái đó. Trước khi chết, Ngụy Cửu từng nắm lấy tay Chu Thị nói:

- Chu tiên sinh, vì tương lai nước Ngụy, kính mong tiên sinh hao tâm tổn sức.

Đó chính là sự ủy thác đối với trọng thần ah.

Tuy nhiên hôm nay không được như ý, nhưng y thực sự chưa bao giờ có ý nghĩ phản bội nước Ngụy. Thế nhưng y cũng biết, nước Ngụy khó có thể tồn tại lâu dài. Bất kể là nước Sở hay nước Đường, đều biểu lộ rõ dã tâm muốn thống nhất thiên hạ, sao có thể để nước Ngụy tồn tại?

Lục Giả khuyên bảo, khiến Chu Thị có chút động tâm.

Chỉ có điều y muốn suy nghĩ kỹ, ngoài hai chữ ” Trung nghĩa ”, còn có nhiều yếu tố khác. Ví dụ như, nếu đầu phục Đường Vương, làm sao có thể đứng vững gót chân? Y và Lưu Khâm thực sự có giao tình, nhưng phần lớn đều là lợi ích cho cả hai mà thôi. . . So với những lão thần tử như Khoái Triệt, Lục Giả, y còn kém xa; thậm chí ngay cả những người sau này mới đầu hàng như Phàn Khoái, Lư Quan cũng không bằng, như vậy còn có ý nghĩa gì?

Nếu như đầu hàng nhất định phải ở trước mặt Lưu Khâm. Những quyền lợi này, cũng không phải quá khó.

Phàn Khoái nói:

- Lão Chu, người xem như đã hết lòng giúp đỡ nước Ngụy, nhưng cục diện hôm nay đã rõ, lão còn do dự điều gì nữa? Ngô Vương đã quyết định, năm sau sẽ giải quyết tất cả vấn đề, người chẳng lẽ cho rằng, nước Sở có thể ngăn cản được đại quân của Ngô Vương?

- Đồ Tử. . .

Lục Giả sợ hãi, vội vàng ngăn Phàn Khoái nói.

Đây chính là chuyện cơ mật liên quan đến đại sự!

Phàn Khoái cười lắc đầu:

- Lục Lang Trung, ông yên tâm, ta biết thái độ làm người của lão Chu. Lão có đôi lúc không được tự nhiên, không thể nói rõ ràng, lão do dự không quyết đoán. . . Lão Chu a, những người năm đó cùng chúng ta tham chiến tại đại trạch Chiêu Dương đã không còn nhiều nữa, ta thực sự hy vọng mọi người có thể sum họp cùng một chỗ, làm việc cùng một chỗ, uống rượu với nhau. Có thể vui vẻ giống như khi ở huyện Bái. Những gì cần nói ta đã nói hết, không biết lão nghĩ thế nào?

Chu Thị cười khổ nhìn Phàn Khoái:

- Đồ Tử, người đang ép ta.

- Ta đang ép lão đấy!

Phàn Khoái nói rất không có đạo lý, khiến Lục Giả không nhịn được bật cười.

Chu Thị trầm ngâm một hồi:

- Thị cũng sớm có lòng muốn nương nhờ Đường Vương, chỉ là không có lẽ ra mặt, cho nên. . . Chỉ có điều, Lục Lang Trung lần này đến đây, chính là cho ta một cơ hội. Mong Lục Lang Trung chuyển cáo tới Đường Vương điện hạ, nói Thị nguyện ý đầu hàng. Nhưng. . . khi Đường Vương chiếm đóng Hà Lạc, cũng là ngày Chu Thị quy thuận. Đến lúc đó, Thị có lẽ vật muốn dâng tặng, kính mong Đường Vương kiên nhẫn.

Phàn Khoái không hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Chu Thị.

Nhưng Lục Giả lại hiểu, y hít sâu một hơi, nhẹ giọng hỏi:

- Ý của Chu Thừa Tướng, chẳng lẽ là muốn mang cái kia. . .

Chu Thị vội vàng đưa tay ra hiệu đừng có lên tiếng, sau đó gật gật đầu:

- Việc này cần có Đường Vương hợp tác, Hà Lạc không yên ổn, Chu Thị cũng khó có thể làm.

Lục Giả liên tục gật đầu:

- Việc này là chuyện trong đại, ta phải mau chóng quay lại Hàm Dương bẩm báo. Chu Thừa Tướng, chuyện có thể làm thì làm, nếu như không làm được thì đừng miễn cưỡng. Đại Vương cần không phải là một châu một huyện mà là bản thân tiên sinh.

Lời nói này, làm sao lại không khiến người ta cảm thấy thoải mái. Trong lòng Chu Thị dâng lên một thứ tình cảm ấm áp, đứng dậy chấp tay nói:

- Đa tạ ý tốt của Lục Lang Trung, kính mong ngài chuyển lời, nói Chu Thị vãn an Đường Vương điện hạ.

Nói xong, Chu Thị cáo từ rời đi.

Phàn Khoái ngờ vực hỏi:

- Lục Lang Trung, những lời của lão Chu rốt cuộc có ý gì?

Lục Giả không trả lời, chỉ cười cười, nói khẽ:

- Đồ Tử, chúng ta không nên chậm trễ, mau chóng lên đường quay về Hàm Dương phụng mệnh. . . Cần phải mong chóng để Đại Vương biết việc này, để sớm đưa ra quyết định mới được. Ha ha, nếu như tiến hành thuận lợi, có lẽ năm sau, chúng ta có thể trở về chốn cũ rồi.

Phàn Khoái nghe xong, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Chương 569: Đăng cơ (6)

Tiêu Hà cảm giác có chút bất ngờ đối với chuyện Lưu Khảm quyết định quyết chiến tại đầu xuân. Theo kế hoạch ban đầu là sẽ nghỉ ngơi lấy sức nửa năm, đợi tới mùa thu hoạch năm sau quyết chiến. Vào lúc này đột nhiên thay đổi, nhất định sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề. Trong chuyện này liên quan tới việc mộ binh, gom góp lương thực, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng Tiêu Hà chính là Tiêu Hà, tuyệt đối sẽ không lỗ măng phản đối.

Ngược lại, sau khi y về nhà, lại trắng đêm không ngủ, tổng hợp các ưu thế tại Quan Trung, tiến hành phân tích đưa ra kết luận: Không phải không thể đánh một trận.

Đương nhiên, nếu như trận chiến này thất bại, Quan Trung đại thương nguyên khí, không tới mười năm khó có thể khôi phục.

Nói các khác, đầu xuân quyết chiến, cần dốc lực lượng cả nước.

Đáng mừng chính là, cho dù thất bại, Đường quốc vẫn có thể lấy Quan Trung làm căn cứ ngăn cản nước Sở. Nhưng đất Hà Bắc, e là sẽ phải bỏ đi một chút. Nhưng, nếu như chiến thắng, Đường quốc sẽ tái hiện lại Đại Tần quét sạch Quan Đông, nhất thống cục diện thiên hạ. Đáng để đánh cược một lần.

Tiêu Hà là một người cẩn thận, trong lòng biết việc này có can hệ trọng đại.

Sau khi đưa ra phán đoán, y cũng không vội báo cáo Lưu Khảm, mà mở rộng phạm vi, tiến hành phân tích, thậm chí mời một số thần tử lão Tần tới, thương thảo công việc liên quan. Sau ba ngày, Tiêu Hà lại đi vào phủ Thừa tướng lần nữa, đưa ra quyết định.

- Đại Vương muốn sớm ngày phát động tiến công, cũng không phải không thể.

Tiêu Hà nói với Lưu Khảm:

- Hôm nay chiến sự Bắc cương gần như đã ổn định, rất nhanh sẽ chấm dứt, cần phải lệnh cho Thiệp Gian tướng quân đóng quân ở Đông Ô Tôn, nhưng sớm phát động tiến công, cần đánh bất ngờ một chút. Một khi hành động, nhất định trong vòng một tuần phải giải quyết Hà Lạc, chỉ có như vậy, mới có thể khiến dân chúng Quan Trung được yên lòng. Cuộc chiến Hà Lạc không thể kéo dài. Nếu để lâu ắt sinh biến, dân tâm không ổn.

Lưu Khảm mỉm cười gật đầu, xem như đồng ý với ý kiến của Tiêu Hà.

Hắn trầm ngâm một hồi, rồi sau đó nói:

- Vương Tử Tần thủ lĩnh Công Thúc tiên sinh một năm, đã trọn tình thầy trò. Sau khi sang xuân, Tần nhi đến Hàm Dương, ta sẽ an bài Tần nhi bên cạnh Thừa Tướng rèn luyện một thời gian, không biết Thừa Tướng nghĩ thế nào về chuyện này?

Lưu Tần đến Hàm Dương?

Cái này cũng đã biểu lộ rõ thái độ của Lưu Khâm

Theo như nói trên, chính là Lưu Khâm muốn trưng cầu ý kiến của Tiêu Hà, nhưng trên thực tế, Lưu Khâm lại có ý hỏi: Thời cơ hẳn làm cung chủ Hàm Dương cung đã chín muối chưa?

Là Vương giả, đương nhiên nói chuyện không thể quá mức rõ ràng. Tiêu Hà là Thừa Tướng, lại càng cần phỏng đoán tâm tư của chúa thượng. Cho nên, Lưu Khâm vừa dứt lời, Tiêu Hà liền hiểu ý tứ của Lưu Khâm.

- Huynh đệ Lý Dĩnh hôm nay chắc chắn đã đến Hán Trung.

Tiêu Hà trả lời:

- Theo như thần phỏng đoán, trong một hai ngày nữa sẽ có tin tức truyền đến. Thần đã sai người suy tính ngày hoàng đạo, có thể thành đại sự.

Đại sự là gì? Chính là đăng cơ làm Hoàng Đế!

Lưu Khâm nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cười nói:

- Hôm nay mẫu thân bàn bạc với ta, muốn ta sớm định ngày kết hôn với Mạn nhi. Ta suy nghĩ hồi lâu, chuyện thành hôn trước sau cũng phải làm, tốt nhất cùng lúc mua sắm. Nếu không sẽ hao tiền tốn của, hưng sư động chúng, thực quá mức lãng phí. Ta đã sai người bắt đầu khôi phục lại Hưng Nhạc cung. Chỉ là Hưng Nhạc cung trước kia bị Tần Nhị Thế thiêu hủy, cái tên này có chút không may mắn, vì thế ta muốn để thành An Nhạc cung, ý là " Sống gian nan vất vả, chết trong chốn thanh nhàn ". Không cần xây dựng rầm rộ, làm một chỗ nghỉ ngơi nho nhỏ là được.

Ý của Lưu Khâm hết sức rõ ràng.

Đăng cơ, thành hôn, hai chuyện vui sẽ cùng lúc xử lý, có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Trao đổi chuyện này với Tiêu Hà, theo mức độ nào đó, cũng bày tỏ ý thân cận. Đây là chuyện của bản thân Lưu Khâm hẳn, nói một chút với Tiêu Hà, xem như muốn nói với Tiêu Hà: Người là tâm phúc của ta, nếu không ta cũng không cần nói ra những chuyện này.

Kiếp trước, Lưu Khâm không phải người có tâm kế.

Nhưng đi vào thời đại này, hẳn đã học được không ít thủ đoạn thu phục lòng người.

Quả nhiên Tiêu Hà rất kích động, nằm rạp trên mặt đất nói:

- Thần nhất định sẽ giải quyết việc này thỏa đáng, tuyệt đối không phụ lòng sủng ái của Đại Vương.

Lưu Khâm mỉm cười, gật gật đầu im lặng không nói. . .

Trong tháng mười hai, Ngụy Báo công chiếm Bành Thành, giết chết Sở Vương Mị Tâm.

Sau khi y chiếm lĩnh Bành Thành, cướp sạch tài phú trong Bành Thành, tự xưng là Ngụy Văn Vương, thanh thế vang dội.

Chỉ có điều, Ngụy Báo cũng hiểu rất rõ, Bành Thành dẫu sao cũng không phải căn cơ của y. Một khi Hạng Võ giao chiến với Điền Vinh tại Lâm Truy kết thúc, chắc chắn sẽ trở về trả thù. Cho nên, không thể ở lâu tại Bành Thành, sau khi Ngụy Báo chiếm lĩnh Bành Thành, lại trọng dụng Chu Thị thừa tướng lẫn nữa, mệnh y dẫn binh chiếm Đại Lương. . . Dẫu sao, Đại Lương mới chính là căn cơ của nước Ngụy, sau cướp lấy Đại Lương, có thể thừa thắng chiếm lĩnh Hà Nội, tiếp giáp nước Đường.

Ngụy Báo tham lam háo sắc, nhưng không phải người ngu. Y nhận thức rất rõ ràng, chỉ có binh mã nước Đường mới có thể ngăn cản Hạng Võ.

Nếu như đã ký kết minh ước hoàn tất, sao có thể vứt bỏ không dùng?

Ngụy Báo cho rằng, đại quân Hạng Võ bị nước Tề ngăn chặn, hơn nữa lại đứng vào thời khắc mấu chốt, không thể lập tức phản ứng. Chờ tới khi Hạng Võ hành động, y đã chiếm được Đại Lương, dời đô đến đó rồi. Chiếm được Đại Lương, cho dù lực lượng mỏng cũng không sợ binh mã nước Sở.

Chỉ có điều, Ngụy Báo sai rồi. . .

Sáng sớm ngày 22 tháng 12, thành Hàm Dương giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Tuy vẫn là mùa đông, nhưng khí xuân đã tràn ngập khắp Quan Trung.

Liều xanh mát, lay động trong gió.

Lưu Khâm dẫn đầu đám bá quan văn võ, lên xe rời khỏi Hàm Dương. Hắn đỗ xe trên một đường lớn, lặng lẽ chờ đợi. Phía sau có 800 duệ sĩ Bách Ích và Trung Úy Quân đứng trang nghiêm ở hai bên đường, nguyên một đám khôi giáp tươi sáng rõ nét, đao thương kiếm tích vô cùng chói mắt.

Vừa qua giờ Thìn, từ phía cuối đường liền xuất hiện một đạo nhân mã. Phần lớn đều mặc y phục rực rỡ, cưỡi bảo mã lương câu thuần một màu. Đại kỳ nhảy múa trong gió, mặt trên có hàng chữ lớn màu vàng: Diễn khách Đường quốc, Nội Sử Đình Ủy, chính giữa có một chữ "Trần". Phía dưới đại kỳ có một nam tử gầy cường tráng, thoáng nhìn khoảng chừng 30 tuổi, cưỡi thiên mã Ô Tôn hùng vĩ màu đen, thân mặc áo giáp đen, hông đeo đao thép, tinh thần phần chấn vô cùng.

Khi còn cách xa trượng của Lưu Khâm khoảng chừng mười dặm, binh mã lú lo dừng lại. Nam tử kia thúc ngựa về phía trước, theo sau còn có mười mấy người. Cùng lúc đó, Lưu Khâm cũng đánh xe mà đi, khi song phương còn cách khoảng một dặm, liền thấy nam tử kia ghì cương ngựa, dời yên ngựa, quỳ gối xuống đất nằm rạp xuống đường lớn:

- Thần Trần Bình, phụng mệnh đi sứ Bắc cương, ba năm đã công thành. . . Hôm nay dẫn theo sứ giả nước Đông Ô Tôn phụng mệnh đến đây cung chúc Đại Vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế. . .

Đám người đi theo phía sau cũng nhao nhao xuống ngựa, trong đó có một người, tỉ mỉ nhìn, rõ ràng là một nữ tử vóc dáng cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, gò má cao, mắt hơi lõm, làn da vô cùng trắng trẻo mịn màng.

Nàng đứng sau lưng Trần Bình, còn có chút tò mò trừng mắt nhìn Lưu Khâm trên xa trượng.

Người đánh xe cho Lưu Khâm chính là Lưu Tín, y ghì cương ngựa, trừng mắt, cảnh giác nhìn nữ tử kia, theo bản năng cánh tay nắm chặt trường kiếm bên hông.

- Liên Hoa không được vô lễ, còn không mau bái kiến Đại Vương?

Trần Bình nhỏ giọng quát, lúc này nàng mới miềm cưỡng quỳ xuống.

- Đạo Tử, mau đứng lên.

Lưu Khâm tiến lên đỡ Trần Bình dậy, quan sát từ trên xuống dưới một hồi, sau đó nhẹ giọng nói:

- Đạo Tử thực sự gầy đi nhiều.

Hình thể của Trần Bình vốn có chút mập mạp, nhưng ba năm trôi qua, càng trở nên cơ bắp. Nghe được lời Lưu Khâm nói, trong lòng Trần Bình bỗng trở nên ấm áp:

- Bình được Đại Vương tín nhiệm, mặc dù chịu chút khổ cực cũng có đáng gì.

Đây là nhi nữ của Nữ Vương Mạt Ly nước Đông Ô Tôn, lần này phụng mệnh theo ta đến đây bái kiến Đại Vương.

Lưu Khâm gật đầu:

- Được rồi, đứng lên đi.

Nói xong, hắn cầm lấy cánh tay của Trần Bình:

- Đạo Tử, ba năm qua, ngươi quấy rối phương Bắc giúp ta yên tâm phát triển, công lao không nhỏ. Mặc Bắc từ nay về sau được yên bình, chính là nhờ công lao của khanh. Đạo Tử, tới đây tới đây, chúng ta cùng vào thành.

Trần Bình hoảng sợ, vội vàng nói:

- Thần chỉ làm theo bổn phận, có đức hạnh gì cùng cưỡi ngựa với Đại Vương.

- Ta nói người có, là người có!

Lưu Khám không nói nhiều lời, kéo Trần Bình lên xa trường.

Thoáng nhìn Trần Bình gầy đi một chút, nhưng khí lực lại không hề suy giảm. Dù vậy, Lưu Khám cũng không tốn chút sức lực nào kéo y lên xe.

Lưu Tín vừa thúc xa trường chạy đi, trong nháy mắt tiếng chiêng trống, tiếng hò reo vang lên ngập trời. Đây là Lưu Khám đặc biệt sau người an bài, tẩy trần đón gió Trần Bình.

Đứng bên cạnh Lưu Khám, Trần Bình hiện rõ vẻ kích động, sau hồi lâu, y mới khẽ nói:

- Đại Vương, không biết Bình có về trễ không?

Lưu Khám cười cười:

- Trò hay giờ mới bắt đầu.

Dọc trên đường đi không có nói chuyện, Trần Bình đi theo quân đoàn đã có người ai bài thỏa đáng.

Nữ tử Liên Hoa kia cũng theo sát bên cạnh Trần Bình, đi theo Lưu Khám cùng tới phủ Thừa Tướng.

Tiêu Hà đứng trên bậc thang trước cửa phủ cười ha hả. Y và Trần Bình quen nhau đã lâu, nhưng lần này lại không ra khỏi thành nghênh đón Trần Bình. Lưu Khám sai người dẫn Liên Hoa tới hậu trạch, sau đó ngồi trên thượng đình, ngạc nhiên hỏi:

- Đạo Tử, khanh dẫn theo nữ tử ngoại quốc kia đến là có ý gì?

Trần Bình dùng tên giả là Nguyên Bình thông đồng với Vương Hậu Nguyệt Thị, mưu đồ gắn kết tình cảm với nước Nguyệt Thị. Lưu Khám thực ra cũng biết một chút. Trong triều cũng có nhiều nghị luận, nói đức hạnh của Trần Bình không tốt, nhưng Lưu Khám không hề để ý, ngược lại còn bổ nhiệm Trần Bình làm Điển Khách, Chương Đình Ủy.

Chương 570: Đăng cơ (7)

Điển Khách chính là người đảm nhận nhiệm vụ thu phục và giáo hóa man di, Đình Ủy là người quản lý hình luật và luật pháp, quyền lực thật lớn. Nhưng, Trần Bình có một thân phận khác, đó chính là Hữu Thừa tướng, Vương Phụ nước Đông Ô Tô.

Sau khi chiến sự Mạc Bắc được dẹp yên, Thiệp Gian liền thống lĩnh Hữu Hộ Quân đóng ở Sơn Dương. Nhiệm vụ chủ yếu của Trần Bình tại nước Ô Tô bao gồm công việc ngoại giao với Đường quốc và liên lạc với Hữu Hộ Quân. Dựa theo biểu hiện dễ nhìn nhận, Trần Bình vô ý đã khống chế quân sự nước Ô Tô. Nhưng trên thực tế, nước Đông Ô Tô sau khi trải qua mấy lần rung chuyển đã có chút mệt mỏi. Dân tộc du mục, phần lớn chỉ tập kết khi lâm chiến, bình thường đều tản đi khắp nơi. Cho nên, cái gọi là quân đội nước Đông Ô Tô cũng chỉ một vạn người đóng ở thành Nguyệt Thị Vương mà thôi.

Trần Bình cười nói:

- Đây chính là ý của Ô Tô Nữ Vương Mạt Ly. Thiệp Gian tướng quân thông lĩnh Hữu Hộ Quân chiến đấu khiến cho 36 bộ chín tám tộc Mạn Bắc vô cùng sợ hãi, mong muốn lớn nhất chính là có thể hòa bình lâu dài với Đại Vương. Mạt Ly hi vọng có thể có quan hệ thông gia với Đại Vương, cho nên mới để thân dẫn theo Liên Hoa đến Hàm Dương.

Thành thân để kết giao?

Chuyện này đối với Lưu Khám mà nói, là một chuyện vô cùng nhạy cảm. Trong lịch sử, Trung Nguyên có được hòa bình, chính là thông qua phương thức thành thân kết giao, để thảo hiệp với dị tộc. Vương Chiêu Quân, Văn Thành công chúa Quân đại danh鼎鼎 vẫn được hậu thế ca tụng, nhưng nói trắng ra chính là dùng phụ nữ để đổi lại hòa bình.

Đây là một điều sỉ nhục. Nhưng nếu dị tộc dùng nữ nhân tới kết hôn nghị hòa lại có một loại cảm giác khác. Lưu Khám không khỏi bật cười, nói với Trần Bình:

- Chuyện kết hôn, trước hết hãy nán lại. Ta sắp sửa thành thân với Mạn nhi, đâu có tâm tư cân nhắc chuyện này? Chỉ có điều, khanh có thể phái người nói với Đông Ô Tôn nữ vương, chỉ cần nàng ngoan ngoãn, ta sẽ bảo vệ nàng xưng vương mấy đời tại Mạn Bắc.

Lời nói tuy thô, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Tìn rằng Trần Bình sẽ khéo léo truyền đạt ý tứ của Lưu Khảm cho Mạt Ly, đây không phải chuyện Lưu Khảm lo lắng.

- Đạo Tử, thế cục tại Mạn Bắc thế nào?

Tiêu Hà đứng bên mở miệng hỏi.

Trần Bình nói:

- Sau khi Thiệp Gian tướng quân chiếm lĩnh Sơn Dương, Mạo Đốn Hung Nô hiển nhiên có chút sợ hãi, lập tức thoái lui ba trăm dặm. Chỉ cần bảo vệ Sơn Dương, chẳng khác nào tóm được gáy của Mạo Đốn, tùy thời có thể đá kích. Mạo Đốn cũng nhận ra tình hình này, vì thế chỉ dám mở rộng lãnh thổ về phía đông. Nhập thu, Hung Nô, Đông Hồ cũng xuất hiện một trận nội đấu. A Lợi Đề giết chết Đông Hồ Vương, hôm nay đã có được Đông Hồ trong tay. . . Chỉ là hôm nay, Đông Hồ nguyên khí đại thương, dựa vào động thái của A Lợi Đề, giống như muốn trực tiếp xung đột với Mạo Đốn. Trước khi ta lên đường, đã sắp xếp tay chân gây mâu thuẫn giữa Mạo Đốn và A Lợi Đề. Nhưng hôm nay vẫn chưa thấy rõ kết quả. Thiệp Gian tướng quân trước khi đi nhờ ta bẩm báo với Đại Vương, xin hãy cho y tùy thời hành động.

Cái gọi là tùy thời hành động chính là vượt quyền. Thời cơ tốt đã đến, một khi bỏ qua, khó có thể lấy lại. Thiệp Gian muốn vượt quyền, chỉ là khi phát hiện thời cơ tốt, có thể tiền trạm hậu tẩu, không cần xin chỉ thị từ Hàm Dương. Cũng có nghĩa là, toàn quyền khống chế quân đội, thậm chí có thể chỉ huy nước Đông Ô Tôn và Tịnh Châu. Điều này cần có sự tín nhiệm rất lớn, nếu như đổi lại là Chung Ly Muội hoặc Quán Anh, đương nhiên không có vấn đề. Nhưng Thiệp Gian là hàng tướng nước Tần, muốn vượt quyền không khỏi sẽ khiến người khác nghi kỵ.

Lưu Khảm nhăn mày, bởi chuyện này rất phức tạp.

Vượt quyền, há có thể coi nhẹ? Nhưng vấn đề chính là, hán cũng biết Thiệp Gian đưa ra yêu cầu này cũng phải vô lý.

Trần Bình nói tiếp:

- Lần này thần trở về Hàm Dương, Thiệp Gian tướng quân mệnh cho con trai thứ ba đi cùng thần.

Ồ, xem ra Thiệp Gian tướng quân cũng không phải hạng người lỗ mãng. Lưu Khảm biết, tổng cộng Thiệp Gian có ba con trai, lần này cắt cử đi theo, e là y muốn dùng con trai của y làm con tin, để tỏ rõ tâm ý của y: Ta giao con trai cho ngươi, tuyệt đối sẽ không làm phản.

- Thừa Tướng, khanh nghĩ thế nào?

Tiêu Hà híp mắt:

- Đại Vương không cần vội vàng đưa ra quyết định, không ngại hãy quan sát một chút, sau đó sẽ quyết.

- Cũng đành vậy thôi.

Lưu Khảm nhẹ nhàng gật đầu. . .

- Đạo Tử, Đại Vương muốn phát động quyết chiến, ông nghĩ thế nào?

Tiêu Hà đột nhiên hỏi Trần Bình, khiến Trần Bình khẽ giật mình, cũng không vội vàng trả lời, mà tỉ mỉ hỏi thăm tình hình Quan Đông một hồi.

Sau hồi lâu, y ngẩng đầu nói:

- Đại Vương thực sự lo lắng Giáo úy Nam Hải?

- Ồ?

Lưu Khám ngạc nhiên nhìn Trần Bình. Hắn định sau hai ngày nữa sẽ nói chuyện này với Trần Bình, thật không ngờ, thoáng chốc Trần Bình đoán được nguyên do trong đó. Còn Tiêu Hà có chút tò mò, không nén được lòng, dò hỏi:

- Đạo Tử, ông làm sao biết Đại Vương lo lắng Linh Nam?

Trần Bình nói:

- Ta biết Đại Vương không phải người lỗ mãng, đột nhiên thay đổi sách lược, tất nhiên phải có nguyên do trong đó. Hôm nay Hà Bắc được dẹp yên, chỉ cần không có sơ hở quá lớn, cũng không vấn đề gì. Lý Thiếu Quân thế nào? Thần còn chưa rõ lắm. Nhưng Chung Ly Muội, lão Quán là người đáng tin cậy, hơn nữa còn có Tiểu Trư và lão Khoái phụ tá, đại cục Hà Bắc lúc này đã định. Tuy có Bành Việt tại đó, nhưng có lẽ. . .

Trần Bình bỗng dừng cười cười:

- Lão Khoái thích sử dụng ba tác lược, ha ha, cơ hội thật tốt, sao có thể bỏ qua?

Lưu Khám không biết có được không, nhưng cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên đối với phản ứng của Trần Bình.

Đúng vậy, Khoái Triệt thực sự muốn chiêu hàng Bành Việt, hơn nữa Lưu Khám cũng đã đồng ý, còn viết một phong thư để Khoái Triệt chuyển cho Bành Việt.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, Cự Lộc sẽ tới tay. Chuyện này, tiến hành vô cùng bí mật, ngoài Lưu Khám và Tiêu Hà biết, cũng chỉ có bốn người Chung Ly Muội, Quán Anh, Lý Tả Xa và Khoái Triệt biết rõ mà thôi. Thậm chí ngay cả Lữ Thích Chi cũng không biết đám người Chung Ly Muội đã bắt đầu hành động nhằm vào quận Cự Lộc, hai ngày trước còn viết thư phản nài, nói đám người Chung Ly Muội không muốn phát triển, bỏ mặc Bành Việt không có lý do. . . Lưu Khám vì thế, mà viết thư trách mắng Lữ Thích Chi một trận.

Không ngờ, Trần Bình đã đoán được.

Trần Bình lại nói tiếp:

- Ngụy Vương Báo không đáng lo lắng; Chương Hàm Hà Lạc thì. . . Ta cho rằng Đại Vương cũng sớm có mưu đồ. Hạng Tịch dũng mãnh cương liệt, ngược lại chính là một nhân vật, nhưng không cần vội vàng. Mà Đại Vương nóng lòng muốn giải quyết chiến sự Quan Đông, e là lo lắng phát sinh chuyện xấu. Thần cảm thấy, chuyện xấu kia có lẽ chỉ có Nhâm Hiêu Linh Nam. Thần từng sống ở huyện Bái, biết Nhâm Hiêu là người ôm chí lớn, không thể xem nhẹ.

- Theo như ý kiến của Đạo Tử, nên phòng bị thế nào?

- Nếu như thần là Nhâm Hiêu, sẽ nhân lúc Đại Vương quyết chiến với Hạng Tịch, bất ngờ xuất binh cướp lấy Giang Nam, rồi sau đó thuận thế vượt sông. Bởi vậy, sự an bài của Đại Vương sẽ biến đổi. Cho nên, việc cấp bách, Đại Vương nhất định phải đứng vững tại Giang Nam để kháng cự. Theo như thần nghĩ, cũng có thể chiếm đoạt Kinh Tương, đặt chân ở quận Trường Sơn.

Lưu Khám ngạc nhiên nhìn Trần Bình, thật lâu không nói.

Tiêu Hà nói:

- Nghe được Đạo Tử nói lời này, thực sự đáng mừng. . . Chúc mừng Đại Vương, Đạo Tử trở về, thì chức vụ Thái Úy đã không cần suy tính nữa.

Câu nói này khiến cho Trần Bình bối rối. Khi y từ Mạc Bắc trở về, biết được mình được ủy nhiệm là Điển Khách, Đình Úy, cảm thấy đã là cực hạn. Dù sao, tại thời điểm mấu chốt, y không ở bên cạnh Lưu Khám. Hai vị trí độc quyền trong Cửu khanh đã nằm ngoài dự liệu của y, hơn nữa cũng chưa từng nghĩ đến. . .

Lưu Khám gật gật đầu:

- Lúc trước, ta từng hi vọng lão Đường đảm nhiệm chức Thái Úy, nhưng đáng tiếc y. . .

Đạo Tử, hôm nay đại chiến đã ngưng, nhưng chức vụ Thái Úy vẫn đang còn trống. Trương Lương mặc dù có thể bày mưu tính kế, nhưng không phải người thích hợp. Biết được khanh trở về, ta liền bàn bạc với

Thừa Tướng về việc này. Thừa Tướng đề nghị, để khanh đảm nhiệm, nhưng không biết khanh có đồng ý hay không?

Tâm tình Trần Bình bị kích động, theo bản năng nắm chặt nắm tay. Y đứng lên, đang định trả lời, lại nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập:

- Đại Vương, Đại Vương. . . Hán Trung truyền đến thư khẩn, nói xảy ra chuyện lớn rồi!

Giả Thiệu vội vàng chạy vào đại sảnh. Trong lòng Lưu Khâm khê bồi hồi, chẳng lẽ chỗ Doanh Quả xuất hiện vấn đề?

- Giả Thiệu, Hán Trung có việc gì gấp?

- Lý Dĩnh phái người, cấp tốc chạy qua sáu trăm dặm đưa thư tới.

Giả Thiệu vừa nói vừa đưa một hộp gấm tới trước mặt Lưu Khâm.

Mở thư ra, Lưu Khâm đọc nhanh như gió, thoáng chốc trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái.

Tiêu Hà vội hỏi:

- Đại Vương, trong thư Lý Dĩnh viết cái gì?

Lưu Khâm đưa thư cho Tiêu Hà, Tiêu Hà lặng lẽ mở hộp gấm trước mắt, liền thấy trong hộp gấm đặt một khối Ngọc Tỷ, đây chính là Ngọc Tỷ Truyền Quốc năm đó Doanh Quả mang đi. Trong tay Lưu Khâm cũng có một khối Ngọc Tỷ, là do Doanh Hồ Hợi lưu lại. Lúc trước Doanh Hồ Hợi đăng cơ, nhưng không có Ngọc Tỷ Truyền Quốc trong tay, vì vậy Lý Tư và Triệu Cao bí mật ngụy tạo một khối Ngọc Tỷ. Đương nhiên hần hiểu rất rõ, Ngọc Tỷ Truyền Quốc vốn do Lý Tư làm ra. Cho nên, khi Doanh Hồ Hợi đăng cơ, vẫn luôn dùng Ngọc Tỷ Giả để che mắt dư luận.

Hôm nay, Ngọc Tỷ Truyền Quốc thực sự xuất hiện ngay trước mắt Lưu Khâm, nhưng hần không cảm thấy vui vẻ, ngược lại trong lòng lại có chút nặng nề. . .

- Doanh Quả đi rồi?

Xem hết thư, mới đầu Tiêu Hà có chút ngạc nhiên, nhưng lập tức cảm thấy giống như trút được gánh nặng, thở phào một cái:

- Như vậy cũng tốt, cũng là tiểu công chúa hiểu nặng nhẹ, biết tiến biết lui. Nàng làm như vậy, cũng bớt xấu hổ, có khối Ngọc Tỷ này, Đại Vương có thể danh chính ngôi thuận đăng cơ.

Đúng vậy, Doanh Quả đã đi rồi!

Trong ngày đầu tiên huynh đệ Lý Dĩnh đến, nàng mang theo Cáp Vô Lương và 300 hộ vệ trung thành với Doanh Thị, âm thầm rời khỏi Hán Trung, không rõ tung tích.

- Đại Vương, Lý Dĩnh hỏi, có truy kích Doanh Quả hay không?

Lưu Khâm trầm ngâm hồi lâu, khê nói:

- Đi thì cũng đi rồi, đừng đuổi nữa! Lệnh cho Lý Dĩnh trở về đi. . . Kỳ thực đuổi hay không đuổi cũng không quan trọng. Nếu như ta làm không tốt, cho dù giết nàng, cũng sẽ có người khác đoạt mất.

Tốt rồi, chuyện này dừng ở đây, chuyện tiếp theo, kính mong Thừa Tướng hao tâm tổn trí.

Trần Bình vốn muốn khuyên Lưu Khâm truy sát Doanh Quả, nhưng khi nghe Lưu Khâm nói xong, lời vừa ra đến miệng lại nuốt trở về bụng. . .

218. Chương 571 - 575

Doanh Quả đi rồi!

Rốt cuộc nàng mang theo tâm tình như thế nào rời khỏi Hán Trung? Lưu Khâm cũng không rõ lắm.

Vương triều thay đổi, khó tránh khỏi người vui kẻ buồn. Chuyện Lưu Khâm quan tâm chính là Doanh Quả đi nơi nào? Cho dù trên miệng hắn nói thoải mái thế nào đi nữa, nhưng thủy chung vẫn có cái gai trong lòng. Hơn mười ngày sau, Tây Nam Điển Chúc truyền tin đến, nói Doanh Quả đi tới Tùng Phiên Tứ Xuyên, vượt qua Đại Kim Xuyên, chạy về phía tây.

Lưu Khâm xem địa đồ một chút, phát hiện nơi Doanh Quả đến chính là Tây Tạng ở hậu thế.

Lúc này Tây Tạng còn là mảnh đất hoang vu, rối cuộc tình hình thế nào, Lưu Khâm cũng không rõ.

Vì vậy nghĩ đi nghĩ lại, hắn hạ lệnh cho Quân Thủ quận Thục, Tây Nam Điển Chúc đi Ba Cức, thiết lập quan ải tại Tùng Phiên, đồng thời cắt cử Quan Ủy giám sát phía Tây Nam. . .Mặc kệ Doanh Quả đi Tây Tạng hay không? Lưu Khâm đều muốn đưa ra quyết định, nghiêm mật giám sát phía Tây Nam.

Tiêu Hà phái người xem xét, chọn ngày hoàng đạo.

Lưu Khâm đăng cơ chỉ là vấn đề sớm hay muộn. Cùng lúc đó, hơn mười lính đưa tin phi ngựa từ Hàm Dương mà chạy về phía Bắc cương, Ba Thục, Hà Bắc. Sau một chuỗi mệnh lệnh được truyền đi, tiếp đến chỉ chờ đợi thời cơ, sau đó giáng xuống một kích lôi đình.

Nguyên Niên đại Đường trị vì, hóa ra là ngày mồng bảy tháng 1 năm 206 công nguyên. Lưu Khâm đăng cơ tại Hàm Dương, lấy tên nước là Đường.

Dùng hai người Lữ Tu và Ba Mạn là Hoàng Hậu hai cung, vẫn tiếp tục sử dụng chế độ nhà Tần, phong Bạc nữ là phu nhân, phía dưới có Mỹ Nhân, Phu Quân, Bát Tử, Thất Tử, Trường Sử và một số phẩm cấp khác. Chỉ có điều tính cách Lưu Khâm cực kỳ thú vị, sau khi lập lên nước Đường đăng cơ Cửu Ngũ, sau hai năm ngắn ngủi, nữ nhân bên cạnh chỉ còn lại ba người mà thôi. Cho nên tất cả phẩm cấp của phi tần, ngoại trừ Hoàng Hậu và phu nhân, còn lại đều không dùng đến.

Hơn nữa, Lưu Khâm cũng không có thời gian lo lắng những chuyện này.

Sau khi đăng cơ, Lưu Khâm làm theo đề nghị của Tiêu Hà, vẫn tiến tục sử dụng chế độ nhà Tần, thiết lập Tam Công Cửu Khanh.

Tiêu Hà chính thức được phong làm Thừa Tướng, Trần Bình làm Thái Úy, Quận Thủ Vân Trung Lý Thành lại được triệu về Hàm Dương đảm nhiệm chức vụ Ngự Sử Đại Phu.

Còn chức vụ Quận Thủ Vân Trung lại có Mông Tất tiếp nhận.

Chức vụ Cửu Khanh dùng để phong thưởng. Lúc này Lưu Cự được phong làm Đường Vương, xem như tiếp nhận vương tước trước kia của Lưu Khâm.

Theo như lời đề nghị của Lữ Tu, Lưu Tín làm Võ Nghĩa Hầu, đồng thời kết hôn với công chúa Liên Hoa. Đối với chuyện này, Nữ Vương nước Ô Tôn vô cùng vui vẻ, còn Lưu Tín cho dù có chút không thích, nhưng Doanh Quả đã đi tới Tây Tạng xa xôi, y đành phải nghe theo cha mẹ sắp xếp, trở thành phò mã nước Ô Tôn.

Ngày 10 tháng 1, Lưu Khâm lên núi Kê Đầu phong thiện.

(Phong thiện: là chỉ vua chúa ngày xưa lên núi cúng tế trời đất)

Năm đó Thủy Hoàng Đế từng phong thiện ở đây, Lưu Khâm làm vậy cũng muốn cho bách tính Quan Trung thấy, hắn rất tôn trọng cổ lão Tần.

Sau khi phong thiện, Lưu Khâm hạ chiếu lập Lưu Tần làm Thái Tử, xem như giải quyết nỗi lo lắng trong lòng Lữ Tu.

Ngày mười lăm, Hạng Võ tại Lâm Truy đột nhiên phân binh.

Mệnh lệnh Kinh Bố xuất kích về phía Giao Đông, còn y đích thân thống lĩnh vạn kỵ binh trở về cứu viện Bành Thành. Hạng Võ hành động rất đột ngột, thậm chí trước đó không có bất cứ dấu hiệu gì. Còn Ngụy Báo sau khi chiếm lĩnh Bành Thành, còn chưa kịp tiến hành sắp xếp, đã bị Hàng Võ xa nghìn dặm tập kích bất ngờ, lúc này đành phải vội vàng ứng chiến.

Phong cách của Hạng Võ đã thay đổi!

Dựa theo thói quen trước kia của y, tất nhiên sẽ chính diện đối phó với quân Ngụy.

Nhưng lúc này đây, y không chính diện giao phong với quân Ngụy, mà đích thân dẫn quân vòng qua quận Lang Gia, vượt Hồ Lăng, xuyên đại trạch Chiêu Dương lao thẳng tới Bành Thành. Khi Ngụy Báo còn đang chìm đắm trong tử sắc, quân Sở đã vây khốn dưới chân thành, một lần công kích đánh tan quân Ngụy.

Tìm thấy Ngụy Báo trong Vương cung, nhưng y đã tự vẫn.

Hạng Võ không có dừng tay, liền lôi thi thể Ngụy Báo ra, đánh thi thể Ngụy Báo một trăm roi, thì quăng đi.

Ngụy Báo chỉ ôm giấc mộng xuân thu hai mươi ngày liền diệt vong. . .

Nhưng hành động Hạng Võ lấy roi đánh vào thi thể lại chọc giận người Ngụy. Bất kể thế nào đi nữa, Ngụy Báo cũng là con cháu Ngụy Vương. Hai nước giao phong, cho dù Ngụy Báo công phá Bành Thành, cũng hậu táng Sở Vương chu đáo. Nhưng hành vi Hạng Võ lấy roi đánh vào thi thể khiến cho người Ngụy vô cùng bất mãn.

Thừa Tước nước Ngụy – Chu Thị, phá tan Đại Lương.

Sau đó lệnh toàn quân để tang, rồi lập đưa con mồ côi trong bụng mẹ của Ngụy Cữu làm vua, thế phải báo thù cho Ngụy Báo.

Hạng Võ không để ý tới hành động của Chu Thị, mà hạ lệnh Quận Thủ quận Năng Tào Cữu xuất kích Tuy Dương, để triệt để giải quyết nước Ngụy. Còn bản thân Hạng Võ tự có tính toán khác. Sở Vương Mị Tâm đã chết, chẳng phải nước Sở giống như rắn mất đầu? Hạng Võ hôm nay không giống Hạng Lương trước kia, Hạng Võ liên tiếp thắng lợi, vì thế có danh vọng rất cao tại nước Sở, thậm chí còn lấn át cả Sở Vương Mị Tâm.

Lưu Khảm đăng cơ tại Quang Trung, đã kích thích Hạng Võ tới cực điểm.

Y bắt đầu tính toán, xưng Vương trên đất Sở, rồi sau đó sẽ quyết chiến với Lưu Khảm. Bực tâm tư này đã không thể áp chế nữa rồi. Vì vậy Hạng Võ khẩn cấp triệu hồi Phạm Tăng, bàn bạc chuyện tình xưng Vương, còn các chuyện khác gác lại sang một bên.

Lưu Khảm xưng Đế, Sở Vương, Ngụy Vương đã chết. . .Rất nhiều người đều cho rằng, vạn vật sinh ra và lớn lên đều có lúc bình tĩnh.

Nhưng ở Lạc Dương gió vẫn nổi mây vẫn bay. Đồng Ế, Chương Hàm lúc này cũng có chút kinh hoàng.

Lúc này Chương Hàm không còn trong tình thế nguy hiểm như trước, mà chỉ huy trăm vạn đại quân trấn thủ phía đông Hàm Cốc Quan, diệt trừ danh tướng của Trương Sở.

Người này đã có lúc thất bại không dậy nổi. Đặc biệt khi Chương Hàm đầu hàng nước Sở, mười vạn quân Tần bị chôn sống, trong lòng không khỏi có chút áy náy. Nghe người ta nói, phụ lão Quan Trung hận hai người tới tận xương tủy. Thậm chí ngay cả phần mộ tổ tiên của bọn họ tại quê hương cũng bị dân chúng đào bới.

Lúc trước, y thấy lão Tần không còn hi vọng, bắt đắc dĩ đầu hàng nước Sở. Nhưng ai có thể ngờ, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, phong thủy chuyển biến quá nhanh. Chỉ trong cái nháy mắt, triều đại lão Tần đã thay đổi, Lưu Đường quật khởi, biến hóa cực nhanh khiến người ta không kịp nhìn. Chương Hàm cũng không rõ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Ngày xưa hoảng sợ bỏ chạy như chó nhà có tang, Lưu Khảm khốn thủ một góc nhỏ Lâu Thương, vì sao thoáng chốc liền trở thành bá chủ Quan Trung?

Nếu như nói Lưu Khảm quật khởi Bắc Cương, Chương Hàm còn có thể dùng vận khí để giải thích, nhưng Lưu Khảm bá chủ Quan Trung vốn đại chiến với quân Sở tại Thảng Trì, sau đó quân Đường tung hoành tại bắc Sơn Đông giống như gió cuốn. Dùng hai chữ “ Vận khí “, hiển nhiên không thể giải thích được.

Ngày nay, Hà Lạc kẹp giữa nước Đường và Ngụy, kéo dài hơi tàn. Chương Hàm và Đồng Ế có lòng muốn đầu hàng, nhưng vừa nghĩ tới mười vạn oan hồn kia, lại thay đổi chủ ý.

Đầu xuân, hoa đào nở rộ khắp chốn ngoài thành Hàm Dương.

Trần Anh khoác trên mình một kiện áo mỏng, ngồi trên hành lang gấp khúc quanh co, lặng lẽ nhìn vườn hoa tranh nhau đua nở.

Sau khi Hạng Võ dẫn binh rời đi, y phụng mệnh lưu thủ lại Lạc Dương, giám sát Chương Hàm, Đồng Ế, kỳ thực đã bị vứt bỏ rồi. Đúng vậy, giám sát Chương Hàm, Đồng Ế, nghe thì có vẻ không tệ, nhưng trong tay y chỉ có mấy trăm tư binh, không có chút quyền lực nào. Quyền hành quân chính, bị hai người Chương, Đồng nắm giữ, Trần Anh muốn làm chuyện gì đều phải thương nghị với Chương Hàm, Đồng Ế. Nếu như hai người không đồng ý, đừng mong có thể làm.

Trần Anh là nhân vật cỡ nào?

Nhớ lại năm đó, khi Hạng Lương vừa vượt qua Trường Giang, Phạm Tăng còn chưa quy hàng, y chính là mưu sĩ hàng đầu. Ngày nay, ngay cả chút chuyện nhỏ cũng phải nhìn sắc mặt người ta, thậm chí còn trở thành hạng người làm mật báo, trong lòng Trần Anh làm sao có thể nuốt trôi? Y quyết định không hỏi đến chuyện bên ngoài, cả ngày nghỉ trong nhà viết văn, uống rượu mua vui.

Nhưng trong lòng luôn sầu muộn là vì sao?

Chương 572: Hà Lạc có biến (2)

- Chủ nhân, vì sao uống rượu một mình?

Trần Anh quay đầu nhìn lại, liền thấy tâm phúc của chính mình – Trần Nhị, nghiêm trang đứng ở phía sau.

- Tiểu nhị, ngồi xuống uống rượu cùng ta.

Trần Anh cười ha hả, vung tay ra hiệu cho Trần Nhị ngồi xuống:

- Đây chính là rượu Vạn tuế chính tông đấy. Trước kia Tần Hoàng Đế ban cho Lý Do, không ngờ lại để ta và người hưởng thụ. Theo tin đồn, rượu Vạn tuế này có thể kích thích tinh thần, thân thể cường tráng, người uống hai phần xem có phải vậy hay không?

Trần Nhị kinh ngạc nhìn Trần Anh, sau hồi lâu, khẽ nói:

- Chủ nhân, vì sao như vậy?

- Tiểu Nhị à, thành Lạc Dương lớn như vậy, hôm nay chỉ còn người gọi ta một tiếng chủ nhân, gọi ta một tiếng tiên sinh. . .

Ta có chút hối hận, lúc trước Hàn Tín mượn người, ta không đồng ý. Nhưng hiện tại, người theo ta, e là chịu không ít ánh mắt khinh bỉ.

Trần Nhị im lặng một hồi, lại nói:

- Ta nghe nói, Sở Vương bị giết rồi.

Có lẽ không lâu sau, Hạng Tịch sẽ tự lập làm Vương.

Uy danh của Hạng Tịch tuy cao, nhưng nếu xưng Vương, chỉ e danh không chính ngôn không thuận. . . Nếu như không có gã Lưu Khâm kia, có lẽ còn có chút cơ hội, nhưng hôm nay Lưu Khâm tọa trấn Quan Trung, Hạng Võ xưng Vương thực khó có thể được người tin phục. Tiểu Nhị à, chuyện xưng Vương, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Lưu Khâm sẽ không để cho Hạng Tịch ngồi vững trên ngai vàng đâu. Không quá mười nữa, Quan Trung ắt sẽ có hành động.

Thật nực cười, năm đó ta có thể cười nhạo Lưu Khâm, nói hắn là châu chấu đá xe. Hôm nay, xem ra ta chính là ếch ngồi đánh giếng, khinh thường anh hào Quan Trung.

- Chủ nhân sống không vui, sao không sớm tìm hân mưu một con đường khác?

- Chuyện tới nước này, ta còn đường ra sao?

Trần Nhị do dự một chút, nhỏ giọng nói:

- Ta từng nghe người ta nói, Đường Vương có chút tán thưởng đối với chủ nhân, khi mới ở Lâu Thương, đã vài lần thỉnh cầu chủ nhân trợ giúp.

Nay Sở Vương bị giết, nước Sở đã vong.

Hạng Tịch không có nhận thức, chỉ thích tàn nhẫn chém giết, thưởng phạt không rõ, e là khó có thành tựu.

Có câu “ Chim khôn chọn cây mà đậu ”, nước Sở nay đã vô vọng, chủ nhân nên sớm đưa ra chủ ý mới được. Có câu: Khi cần quyết đoán mà không quyết đoán, ngược lại sẽ bị loạn, hi vọng chủ nhân nghĩ lại.

Trần Anh nheo mắt lại.

- Tiểu Nhị, kỳ thực trong lòng ta còn có một nghi hoặc, không biết ngươi có thể giải thích cho ta không?

- Tiểu Nhị có gì nói đây.

Trần Anh cười cười, để chén rượu sang một bên, nhẹ giọng hỏi:

- Năm đó ta phái rất nhiều người tới Lâu Thương làm nội ứng.

Vào lúc đó, những người khác bị phát hiện rồi, vì sao duy chỉ có mình ngươi may mắn thoát khỏi? Đừng nói những lời trước kia ngươi nói. Bên cạnh Lưu Khâm có vô số mưu sĩ, Khoái Tringfc Giả đều là hạng người suy tính kỹ càng, ngươi có thể giấu diếm được ánh mắt của bọn họ? Còn có thể trộm được chiến mã, cứu ta thoát hiểm cảnh? Ta thực không tin.

Sắc mặt Trần Nhị thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Y ngẩng đầu, vội vàng nhìn Trần Anh.

- Chủ nhân. . .

- Đừng gọi ta là chủ nhân, hiện tại ta chẳng là gì nữa.

Trần Anh dựa vào cột trụ hành lang, đứng ngất cười cười:

- Kỳ thực ta đã sớm có chút hoài nghi, nhưng ngươi những năm gần đây một mực trung thành, ta không biết nên nói thế nào cho phải. Nếu như vừa nãy ngươi không đến, e là ta chưa hạ quyết tâm. . . Năm đó Hàn Tín muốn mượn ngươi, cho dù ta đồng ý, chưa chắc ngươi đã đi theo. . . Ta vừa mới nói, Đường Vương sắp có hành động, hẳn là cái hành động này bắt đầu từ ngươi?

Trần Nhị không tự chủ được, nắm chặt nắm đấm.

- Thôi thôi, lời ta vừa hỏi, ngươi có thể không cần trả lời.

Đừng cần ta uống rượu, ngươi muốn uống thì ngồi xuống đi!

Trần Anh nói xong, liền uống ba chén rượu, say mềm dựa vào cột trụ hành lang. Trần Nhị do dự một chút, cẩn thận một cái, vỗ vỗ tay vài cái.

Từ chỗ rẽ phía cuối hành lang, xuất hiện hai tráng hán.

- Mang chủ nhân về phòng, đừng để bất cứ kẻ nào quấy rầy.

Y tiến lên một bước, ngồi xổm xuống lấy một khối lệnh bài bên hông Trần Anh, rồi sau đó nhìn hai tráng hán kia gật gật đầu, quay người bước nhanh rời đi.

Ban đêm trăng sáng sao thưa.

Bốn cửa thành Lạc Dương đóng kín, trong thành cấm đi lại vào ban đêm, trên đường phố vắng tanh, ngoài quân đội tuần tra, không nhìn thấy bóng dáng ai khác.

Dưới cửa thành tây, có một đội quân tốt đang nói chuyện.

Có một đám người từ phía xa xa đi tới, trong đó người cầm đầu còn cười chiến mã.

- Tối nay ai trực?

Người trên ngựa trầm giọng quát hỏi mang đậm âm điệu nước Sở.

- Mặt tướng Trần Tị, không biết là vị Tướng Quân nào tuần thành?

Mỗi gã sĩ tốt canh cửa đi tới lớn tiếng trả lời.

Người cưỡi ngựa từ trong lòng lấy ra một khối thẻ bài:

- Ta chính là gia tướng của Hạ Đại Phu, phụng mệnh ra khỏi thành, xin hãy nghiệm chứng thẻ bài, rồi mau chóng mở cửa thành cho đi.

- Hóa ra là thuộc hạ dưới trướng Trần Bác sĩ.

Lính canh cổng nghe vậy, lập tức buông lỏng cảnh giác, vung tay ra hiệu cho quân tốt sau lưng cất đao kiếm, nâng đuốc trên tay cất bước tiến lên phía trước.

Người cưỡi ngựa cũng không xuống ngựa, mà lập tức xoay người đưa thẻ bài cho lính canh cổng.

- Tại sao muộn như vậy, Hạ Đại Phu còn phái các người ra ngoài?

Lính canh cổng nhỏ giọng lầm bầm, sau khi kiểm nghiệm lệnh bài xong, lại liếc nhìn nam nhân kia khê gật đầu, rồi quay người quát:

- Mở cửa thành!

Quân tốt canh cổng lập tức tiến lên mở cửa thành.

- Huynh đệ, hôm nay an ninh ngoài thành không tốt, sau khi các người ra ngoài nhất định phải thật cẩn thận.

- Đa tạ!

Nam nhân kia lập tức cười cười, thấy cửa thành trước mắt được mở ra, y đột nhiên rút kiếm chém xuống khiến lính canh cổng chìm trong vũng máu.

- Châm lửa, chiếm cửa thành!

Mệnh lệnh của y vừa vang lên, quân lính phía sau lập tức tiến lên phía trước, đồng thanh hô lớn.

Đồng thời đao thương bổ tới phía trước, không đợi quân tốt bên trong cửa thành kịp phản ứng, đã có hơn trăm tráng hán bị chém té xuống đất. Nam tử kia lập tức tiến lên đốt cửa thành. Thoáng chốc, ngoài thành Lạc Dương đèn đuốc sáng trưng, vô số quân Đường từ chỗ tối ùn ùn kéo tới, cầm đầu là một viên đại tướng đứng trên xe ngựa, trong tay cầm Lang Nha Bổng nhìn giống như thiên thần hạ phàm, điều khiển xe vọt tới cửa thành Lạc Dương.

Quân Sở phía trên lầu thành, bị biến cố bất ngờ làm giật mình.

Sau hồi lâu, mới có người kịp phản ứng, vừa gõ chiêng đồng, vừa cao giọng kêu lớn:

- Địch nhân tập kích, địch nhân tập kích. . . Quân Đường tập kích thành!

Quân tốt gác đêm trên đầu tường thành lao xuống phía dưới.

Còn có quân Sở vội vàng cầm cung tiễn tản ra ngoài thành.

Cửa thành đã rơi tung. Những gã lính tốt chiếm đóng cửa thành gắt gao ngăn cản quân Sở trên thành, tiếng la hét vang lên liên miên không dứt.

Âm thanh bánh xe lộc cộc lộc cộc, tiếng vó ngựa vang lên từng trận từng trận.

Lục Bí Khinh xa vọt tới dưới thành, cự hán trên xe găm lên gươm dũ:

- Lưu Tín nước Đường ở đây, các huynh đệ còn không tránh sang một bên cho Bổng hầu đi.

Tiếng như lôi điện nổ vang, chiến mã hí dài.

Đám người thoáng chốc tách ra, chiến xa tiến quân thần tốc. Chỉ thấy một tay Lưu Tín cầm dây cương, một tay múa Lang Nha Bổng quay tròn giống như cối xay gió, khiến ấu thật bắn tung tóe. Chiến xa mang theo thế sét đánh lôi đình, còn Lưu Tín trên xe lại giống như thiên thần hạ phàm.

Quân Sở lập tức tản ra, tiếp đến từng con từng con chiến mã chém giết vào thành, thoảng chốc cả tòa thành Lạc Dương kêu la thảm thiết, vang vọng cả trời xanh. . .

Chương 573: Thế không thể cản

Khu vực Hà Lạc, trong một ngày rơi vào tay nước Đường.

Cùng ngày thành Lạc Dương bị công phá, năm mươi vạn đại quân Đường ùn ùn rời khỏi Quan Trung, nhanh chóng chiếm lĩnh các nơi thuộc Hà Lạc.

Năm mươi vạn quân đối với Quan Trung mà nói, cơ hồ được ca tụng là đội binh khuynh quốc. Lưu Khâm đăng cơ không đến một tháng, liền ngang phát động quân sự đối với Quan Trung. Hà Lạc bị chiếm đóng, Chương Hàm, Đồng Ế tự vẫn bỏ mình, Hạ Đại Phu nước Sở - Trần Anh bị bắt làm tù binh.

Cùng lúc đó, Lữ Thích Chi đóng quân tại Tả Ấp Hà Đông xuất kích dọc theo bờ Thiệu Thủy, chiếm lĩnh Hà Nội.

Thái Thú quận Ba - Thẩm Thực Kỳ phụng mệnh ngược dòng Trường Giang, công chiếm Di Lăng. Mười lăm vạn quân Đường đã trực tiếp uy hiếp đến quận Trường Sa, làm phiên quân Ngô Nhuế đứng ngồi không yên.

Tin tức liên tiếp truyền đến khiến cho toàn thể nước Sở chấn động.

Nhưng điều này vẫn chưa đáng sợ nhất. Đầu tháng hai năm Đại Trị đầu tiên, Nguyên chủ soái Thương đầu quân của Trương Sở trước kia - Lữ Thần, sau được phong làm Đại Tư Mã nước Sở đột nhiên bạo khởi tại quận Nam Dương, quy hàng Đại Đường. Lữ Thần được phong làm Bình Nam Tướng Quân, sau đó dẫn quân vượt sông tập hợp với Thẩm Thực Kỳ. Nguyên Quan úy Võ Quan Lý Tất, Lạc Giáp, ngay tức khắc thống lĩnh binh mã tuôn ra Võ Quan, thuận thế công chiếm quận Trần, cướp lấy Toánh Xuyên.

Kể từ đó, trong một tháng ngắn ngủi, quận Trần, Toánh Xuyên và Hà Lạc đã kết nối lại với nhau.

Trong khi Hạng Võ chuẩn bị phản kích, Thừa Tướng nước Ngụy Chu Thị đóng quân tại Đại Lương mang theo Ngụy Vương hiến thành đầu hàng, tuyên bố quy thuận nước Đường!

Tam Tề lại tiếp tục xuất hiện chiến sự, Đại tướng nước Tề Bành Việt vượt sông cứu viện, đánh tan quân đội của Kinh Bô tại Bình Nguyên Tân, chiếm lĩnh Lịch Thành.

Kinh Bô thấy tình thế không ổn, lập tức bỏ quận Giao Đông, lui binh trấn thủ Lâm Truy.

Sau đó, Tề Vương tuyên bố quy hàng nước Đường, Đường Võ An Quân Lý Tả Xa thống lĩnh quân đội vượt sông tiếp nhận quân đội sở bộ thuộc Bành Việt, thuận thế đóng quân tại Bình Nguyên Tân.

Tả Hộ Đại Tướng Quân Chung Ly Muội đóng binh ở Hà Bắc, Tả Lĩnh Đại Tướng Quân Quán Anh đóng binh ở Bạch Mã Tân, chờ lệnh vượt sông.

Cuối tháng hai năm Đại Trị đầu tiên, Lưu Khâm tuyên cáo thiên hạ, quyết định ngự giá thân chinh.

Để Thái Tử Lưu Tồn ở lại Hàm Dương, mệnh lệnh Tiêu Hà phụ tá. Đường Vương Lưu Cự, Thái Úy Trần Bình, Trung Úy Quý Bô và các văn võ đại thần theo quân xuất chinh. Ngày 1 tháng 3 từ Hàm Cốc Quan, tiến đến Lạc Dương. Thoảng chốc, Hà Lạc gió nổi mây phun khiến cho người trong thiên hạ không khỏi sợ hãi.

Người cao tuổi mơ hồ nhớ tới cục diện năm xưa Thủy Hoàng Đế quét sạch Quan Trung.

Đương nhiên lần này Lưu Khâm xuất chinh không hề giống tình hình Thủy Hoàng Đế liền ngang thống nhất sáu nước trước kia. Khi Thủy Hoàng Đế thống nhất sáu nước, dân chúng sáu nước coi lão Tần như lang sói, trong lòng mỗi người đều tràn đầy sợ hãi. Còn Lưu Khâm lúc này, bởi vì dân chúng đã trải qua mười năm thống trị của lão Tần, cho nên phần nào đã giảm bớt địch ý. Hơn nữa, từ khi Trần Thắng Ngô Quảng khởi sự tại xã Đại Trạch, dân chúng bị tổn thương sâu sắc, khiến cho dân chúng tại Hà Lạc không lúc nào yên ổn.

Lưu Khâm đến Lạc Dương, đồng thời còn mang theo 200 vạn thạch lương thảo, hóa giải nạn đói tại khu Hà Lạc.

Cũng chính vì nguyên nhân này, cho nên khi Lưu Khâm vào Lạc Dương, dân chúng Lạc Dương rối rít ra khỏi nhà, đứng hai bên đường vẫy tay chào đón.

Một mặt, Lưu Khâm mang đến lương thực, khiến bọn họ đạt được ước nguyện.

Mặt khác, sau khi Trương Lương tiếp nhận Lạc Dương, đã công khai tuyên bố thân thế của Lưu Khâm. Nói mẫu thân của Lưu Khâm ngày xưa cũng là người Lạc Dương. Theo mức độ nào đó, Lưu Khâm chỉ ít cũng có một phần huyết thống người Lạc Dương, dựa vào quan niệm quê cha đất tổ, dân chúng Lạc Dương liền tiếp nhận thân phận của Lưu Khâm.

- Hạ Đại Phu, sau khi chia tay tại Lâu Thương, đến giờ vẫn khỏe chứ?

Trong Hành cung tại Lạc Dương, Lưu Khâm gặp được tù nhân Trần Anh.

Khuôn mặt Trần Anh có vẻ gầy gò, nhưng khí sắc vẫn không tồi. Nhìn thấy Lưu Khâm, thần sắc y tự nhiên không có chút lo lắng.

- Đã làm tù nhân, làm sao khỏe đây?

Trần Anh lạnh nhạt nói:

- Năm đó nếu Thượng Tướng Quân nghe ta khuyên bảo, không vội tiếp nhận Lâu Thương, mà nhân lúc Đường Vương lui binh, dốc toàn lực một lần đánh tan, e là hôm nay Đường Vương không ở vị trí này rồi. .Ha ha, thời hết vận tuyệt, chính là mệnh trời ư?

Vào lúc này Lưu Khâm cũng không biết ứng đối thế nào.

Ý tứ của Trần Anh chính là: Người đừng nói mệnh trời gì đó với ta, đừng tưởng người hôm nay là Đế Vương cao quý, chẳng qua là người vận khí tốt mà thôi. Lúc trước người rút khỏi Lâu Thương, nếu như Hạng Võ chịu nghe lời ta, toàn lực đuổi giết người, nói không chừng người đã sớm mất mạng.

Lời nói này rất sắc bén, khiến tướng lĩnh nước Đường giận tím mặt.

Mông Khắc neho mắt lại, Lữ Thích Chi nắm chặt chuôi đao.

Sau một hồi, Lưu Khâm phẩy tay, ra hiệu cho đám người Mông Khắc chớ có nóng vội.

Hắn trầm giọng nói:

- Hạ Đại Phu nói Trầm vận khí tốt. Chỉ có điều, dưới trướng Trầm vẫn có đám người Tử Phòng, Khoái Triệt, Lục Giả, võ có Chung Ly Muội, Quán Anh, huynh đệ Mông gia. Trầm có được đám nhân tài như bọn họ trợ giúp, còn Hạng Tịch có bậc danh sĩ như Hạ Đại Phu lại ngoảnh mặt làm ngơ. .Hạ Đại Phu, cho dù chúng ta tái diễn lại cuộc chiến Lâu Thương, Hạ Tịch kia nhất định nghe theo kế sách của Hạ Đại Phu sao?

Hạng Tịnh thực sự là hào kiệt thời nay, nhưng không phải chủ tướng.

Trầm có thể thường phạt phân minh, khiến tướng sĩ tâm phục khẩu phục; còn Hạng Tịnh làm mất lòng người, Trầm từng nghe nói, sau cuộc chiến Cự Lộc, Đại Tướng Kinh Bồ anh dũng đi đầu, đáng được khen thưởng thì Hạng Tịnh lại không chịu ban ấn soái; Trầm cũng hiểu thắng nhưng biết nặng nhẹ; Hạng Tịch da mặt dày, rõ ràng biết cuộc chiến Thảng Tri không thể đánh nhưng vẫn muốn hao binh tổn tướng, không chịu nghe người ngoài khuyên ngăn.

Lão hủ Phạm Tăng dựa vào cảm tính mà hành sự, chỉ biết a dua nịnh hót.

Nhân tài trụ cột như Hạ Đại Phu lại bị lưu thủ tại Lạc Dương dưới trướng đám tiểu nhân.

Trầm thực không biết Hạng Tịch bại trận có gì đáng tiếc; Trầm thắng lớn, có liên hệ gì tới vận mệnh? Hạ Đại Phu, còn nhớ rõ năm đó Trầm ở Lâu Thương chứ?

Trầm hy vọng thiên hạ thống nhất, không có phân chia khu vực.

Lúc ấy Hạ Đại Phu cho rằng Trầm mơ tưởng hảo huyền, nhưng hôm nay, Trầm tuy chưa có thể thống nhất, nhưng dân chúng đã quy tâm.

Đây là xu thế tất yếu, vì sao Hạ Đại Phu không phục?

Trần Anh cắn môi, trầm mặc không nói.

- Binh pháp nói: Phu không chiến mà mưu tính xem như người thắng, mưu tính nhiều xem như thắng lớn, ít mưu tính coi như thua. Huống hồ Hạng Tịch là vô mưu?

Ý của Lưu Khâm chính là: Ta sớm bắt đầu suy tính các người, từ khi cuộc chiến Lâu Thương còn chưa bắt đầu, cũng đã bắt đầu suy tính.

Người kia đi bước nào tính bước đấy, hôm nay thất bại chính là điều tất yếu.

Trần Anh cúi đầu xuống, không nói chuyện với Lưu Khâm.

- Được rồi, Hạ Đại Phu không muốn nói, Trẫm cũng không làm khó dễ người.

Như thế này đi, Trẫm phái người tiễn người đi Hàm Dương. . .Sau khi chiến sự kết thúc, Trẫm sẽ trao đổi cùng người.

Lưu Khâm biết rõ, Trần Anh không phải không muốn quy thuận, chỉ là còn chưa nghĩ kỹ nên làm như thế nào cho phải. Y có thể phối hợp hành động với Trần Nhị, theo mức độ nào đó, y đã nhận thua. . .nhưng trong lòng vẫn còn một phần kiêu hãnh. Đã như vậy, hãy để cho y đứng ngoài quan sát đi.

Người có tài học, tuy không phải người kiệt xuất, nhưng tuyệt đối không tầm thường.

Lưu Khâm phẩy phẩy tay ra hiệu cho người dẫn Trần Anh đi.

Sau khi dẫn Trần Anh đi, Lưu Khâm liền triệu tập văn võ đại thần, thương nghị kế hoạch tiếp theo.

Trương Lương sai người mang đến một tấm bản đồ, giải thích:

- Hiện tại quân Sở chiếm cứ quận Tiết, Đông Hải, Lang Gia, Tứ Thủy, quận Năng, mặc dù đại bại nhưng nguyên khí không tổn thương. Những nơi này, phần lớn trước kia đều thuộc đất nước Sở cũ, người Sở ủng hộ Hạng Gia có thể nói vượt xa các nơi khác. Vì thế, nếu muốn giải quyết Hạng Tịch, trước hết phải giải quyết vây cánh của y. Kinh Bồ, Sài Vũ, Tào Cửu hiện tại đều trấn thủ một nơi, thần đã nghĩ ra một kế tiêu diệt từng kẻ, xin Bệ hạ xét đoán. . .

Y dùng bút vẽ vạch nhiều mũi tên trên địa đồ, đồng thời cũng giải thích thêm.

Nói trắng ra, kế sách của Trương Lương có phần tương tự với phương pháp khi trước Hạng Tịch đánh Điền Vinh, đó chính là phương pháp vây khốn một cứ điểm rồi đánh viện binh.

Mặc dù binh lực của Kinh Bồ không nhiều, nhưng rất tinh nhuệ.

Hôm nay đóng quân tại Lâm Truy ngăn chặn binh mã của Lý Tả Xa và Bành Việt.

Chỉ cần vây khốn Kinh Bồ, như vậy Sài Vũ tại quận Tiết ắt sẽ dẫn binh tới cứu viện, thực sự rất thỏa đáng với phương pháp vây hãm cứ điểm đánh viện binh.

Không còn gì hay hơn cách này, nhất định phải tập trung thêm binh lực cho Quán Anh, Lý Tả Xa và Bành Việt, như vậy mới có thể tạo lên trạng thái vây cứ điểm đánh viện binh.

Mông Khắc nói:

- Thần nguyện thống lĩnh một đạo nhân mã ngăn cản Tào Cửu, sau đó mệnh lệnh hai người Lý Tất, Lạc Giáp thừa cơ bao vây, chặt đứt một cánh tay của Hạng Tịch.

Lưu Khâm lắng lắng nghe mọi người giải thích xong, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

- Đạo Tử, khanh nghĩ sao?

Trần Bình suy nghĩ, nói:

- Kế này tuy tốt, nhưng vẫn có một vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Bên cạnh Hạng Tịch có mưu sĩ Phạm Tăng, người này tuy không thông tuệ, nhưng có con mắt tinh tường, khó đảm bảo y không nhìn ra ảo diệu trong đó.

Bệ hạ muốn giải quyết Hạng Tịch nhanh chóng, trước mắt phải giải quyết Phạm Tăng.

Phạm Tăng là Á Phụ phụ của Hạng Tịch, rất được Hạng Tịch tin cậy. Nếu như y nhận ra mảnh khóc trong đó, e là kẻ sách này sẽ gặp phiền toái.

Trong lòng Lưu Khâm không khỏi phần khích.

Trong lịch sử, Trần Bình từng hiến kế ly gián kẻ địch, chẳng lẽ y muốn dùng kế này sao?

- Đạo Tử, như vậy khanh có kế gì giải quyết Phạm Tăng?

Trần Bình cười khà khà:

- Giải quyết Phạm Tăng có gì khó? Thần có một kế, khiến cho Phạm Tăng phản bội Hạng Tịch. Chỉ có điều cần Bệ hạ. .

Không chờ Trần Bình nói xong, Lưu Khâm liền cười nói:

- Trẫm lập tức sai người mang tới vạn dật Hoàng Kim giao cho Đạo Tử sử dụng.

- Ủa?

Trần Bình khê giật mình, ngạc nhiên nhìn Lưu Khâm.

Trong lịch sử, y đã từng dùng kế này ly gián quan hệ giữa Hạng Tịch và Phạm Tăng. Chỉ là y không rõ, Lưu Khâm vì sao đoán được?

- Trẫm biết Đạo Tử giỏi mưu mô, việc này liền giao cho Đạo Tử xử lý.

Chỉ có điều, trong vòng một tháng nhất định phải giải quyết Phạm Tăng. .Trẫm không muốn kéo dài lâu, nếu không chúng ta tuyệt đối không có lợi.

- Thần nhất định không nhục sứ mạng.

Sau khi tất cả đều an bài thỏa đáng, Lưu Khâm hạ chiếu di giá tới thành Đại Lương.

Di giá tới Đại Lương là vì Đại Lương là có vị trí thuận lợi, dễ dàng kiểm hãm binh lực ba vùng quận Tiết, Tứ Thủy và quận Năng.

Cùng lúc Trần Bình dụng kế, Trương Lương bắt đầu mưu tính, quân Đường nhất định phải tạo đủ áp lực đối với quân Sở.

Lưu Khâm đóng quân tại Đại Lương, càng tăng lực uy hiếp đối với Hạng Võ, đồng thời cũng có thể khiến đất Sở bị rối loạn trong mức độ nào đó. Bất kể nói thế nào đi nữa, Lưu Khâm từng sống ở quận Tứ Thủy, vì thế dân chúng quận Tứ Thủy vẫn luôn có tình cảm nhất định.

Đại chiến đến bước này, không chỉ so đấu binh lực và hậu phương, mà chiến đấu tâm lý cũng khá quan trọng.

Chỉ có điều, ngay khi Lưu Khâm trên đường đi tới Đại Lương, lại nhận được một tin tức ngoài ý muốn.

Trải qua hai tháng chuẩn bị, Hạng Tịch rốt cuộc phong Vương tại Bành Thành. Y tự xưng là Tây Sở Bá Vương, giống vậy cũng ngự giá thân chinh, đóng quân ở Tế Dương.

Chương 574: Gặp mặt tại Hộ Dũ (1)

Nguyện vọng lớn nhất của Hạng Võ vào thời điểm này, chính là có thể đánh thắng Lưu Khâm.

Không chỉ vì Lưu Khâm là địch nhân lớn nhất của y, trong chuyện này còn có sự tôn nghiêm của võ giả. Trận chiến trước kia dưới chân thành Lâu Thương đã thành tâm bệnh in sâu trong lòng Hạng Võ. Cả cuộc đời vũ dũng kiêu ngạo lại phải dựa vào đánh lén mới có thể thắng, thực sự cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng y cũng biết, Lưu Khâm không còn là Lưu Khâm ở Lâu Thương năm đó, y cũng không phải Hạng Tịch trước kia. Cuối cùng hai người vẫn phải phân cao thấp, nhưng không nhất định là loại quyết đấu trong tưởng tượng của y. Vì thế, sau khi Hạng Tịch ngồi lên Vương Vị, biết Lưu Khâm đã đến Lạc Dương, y lập tức thống lĩnh binh mã đến Tế Dương. Y nhất định phải ở đây quyết chiến với Lưu Khâm một lần nữa.

Thằng Trì không thể theo ý nguyện, vậy quyết chiến tại thành Đại Lương đi!

Quả thực Phạm Tăng hiểu rất rõ tâm tư này của Hạng Tịch. Tận trong sâu đáy lòng, Phạm Tăng cũng không ngờ sẽ quyết chiến với Lưu Khảm nhanh như vậy.

Nguyên nhân chính là: Lưu Khảm từ Hàm Cốc Quan xuất hiện ở Quan Đông, cơ hồ không mất một binh một tốt có thể chiếm được Hà Lạc, lại đạt được ba quận Toánh Xuyên, quận Trần và Nam Dương, khí thế như hồng thủy, sĩ khí tăng lên rừng rực. Còn nước Sở thì sao? Vốn Sở Vương bị giết, Hạng Võ quanh co ngàn dặm trở về, mặc dù giết chết Ngụy Báo, nhưng nguyên khí đại thương. Cộng thêm chiến sự tại Tam Tề xuất hiện tình hình hỗn loạn, quân Sở hiện tại cùng lúc phải đối mặt với hai địch nhân, quyết chiến vào thời điểm này thực sự không có lợi đối với nước Sở.

Theo như ý của Phạm Tăng, Hạng Võ nên giữ vững quận Tứ Thủy và quận Năng, lệnh cho Kinh Bố, Sài Vũ mau chóng rút khỏi thế cục hỗn loạn tại Tam Tề, hợp binh cùng một chỗ. Sau đó cố thủ Tứ Thủy, phái binh đánh quận Trần, nghĩ biện pháp liên hệ với phiên quân Ngô Nhuế trấn thủ tại Trường Sa, đứng vững gót chân tại Giang Bàng. Đường nhiên, nếu như có thể thừa cơ chiếm lấy Nam Dương, tiêu diệt quân đội nước Đường tại Di Lăng sẽ là kết cục cực kỳ hoàn hảo.

Phạm Tăng biết, chiếm đoạt Nam Dương, tiêu diệt quân Đường ở Di Lăng cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng ít ra có thể ngăn cản quân Đường tại Tây Nam Di Lăng, sẽ có tác dụng rất lớn đối với việc Hạng Võ ổn định cục diện.

Đáng tiếc, Hạng Võ không nghe theo lời đề nghị của Phạm Tăng. Chỉ là y hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc cố thủ quận Năng, vì thế đã ra lệnh cho Tào Cửu lui binh đến Tuy Dương, bất luận tình hình thế nào cũng phải thủ vững không được thoái lui.

Giữ được quận Năng, cánh quân Hạng Võ xem như ổn định, y có thể quyết chiến với Lưu Khảm tốt hơn.

Ngày 10 tháng 3, Lưu Khảm dẫn binh đến Đại Lương!

Trải qua hai năm chiến loạn, cố đô Đại Lương bị tàn phá càng thêm nặng nề.

Nước sông ào ào lượn quanh Đại Lương mà đi. Đại kỳ nước Ngụy trên đầu thành đã không còn dấu vết, thay vào đó là hàng chữ màu đỏ thêu bên trên chiến kỳ Bạch Long, tung bay phấp phới trong gió. Ngụy Vương và Thừa Tướng Chu Thị cùng nhau đi xuống ra khỏi thành Đại Lương nghênh đón Lưu Khảm.

Ngụy Vương là tiểu hài tử mười năm tuổi, tên là Ngụy Mạo, sắc mặt tái nhợt, dường như vô cùng sợ hãi.

Chu Thị đứng bên cạnh y, nhẹ giọng an ủi.

Mặc dù Ngụy Vương ít tuổi, nhưng đã trải qua không ít sóng gió. Từ khi Ngụy Cửu xưng Vương, y trở thành Thiên Chi Kiêu Tử, rồi sau khi Ngụy Cửu chết, Ngụy Báo leo lên vương vị, y liền không bị người chú ý đến nữa. Ngụy Báo chết rồi, y trở thành Ngụy Vương, nhưng không chờ y ngồi ấm Vương Vị đã phải dâng đất đầu hàng nước Đường. Trải qua không ít sóng gió, vì thế khiến Ngụy Mạo trưởng thành hơn nhiều so với đám bạn cùng trang lứa. Y hiểu rõ, dựa vào tình hình trước mắt, đầu hàng nước Đường chính là lựa chọn tốt nhất, dù sao vào lúc này nước Ngụy và nước Sở thù sâu như biển.

Có thể y vẫn sợ hãi, sợ sau khi đầu hàng bị sát hại một cách mờ ám.

Cũng may Chu Thị ở bên cạnh y một mực an ủi. Nếu không Ngụy Mạo mới trông thấy Lưu Khảm, sẽ khó tránh khỏi sợ hãi.

Cũng khó trách, Lưu Khảm thân cao gần trượng, khí lực phi phàm. Hắn gần ba mươi tuổi, toàn thân khoác một đại bào màu vàng sáng chói, bước đi uy vũ sinh uy kéo theo một cổ sát khí dồi dào.

Ngụy Mạo phủ phục trước cửa thành, miệng hô vạn tuế. Lưu Khảm cũng không có ý khinh thường y, tiến lên một bước đỡ Ngụy Mạo dậy, sau đó kéo tay y leo lên cùng chiến xa.

Chỉ hành động nhỏ này, lập tức khiến người Đại Lương thở phào một hơi.

Phải biết rằng, cừ hận và mâu thuẫn giữa nước Ngụy và Quan Trung chưa hề phai mờ. Khỏi cần phải nói, cảnh tượng Vương Bí năm đó nhấn chìm Đại Lương trong biển máu vẫn còn hiển hiện ngay trước mắt. Hành động này của Lưu Khảm đã nói rõ hắn sẽ không tàn sát đối với người Đại Lương.

Trong Ngự Vương cung, Chu Thị dẫn đầu đám quần thần vái lạy Lưu Khâm chín lạy, rồi sau đó cử hành một hồi tiệc rượu long trọng. Sau tiệc rượu, Lưu Khâm một mình triệu kiến Chu Thị, hỏi thăm tình hình Đại Lương.

Tổng thể mà nói, tình hình Đại Lương xem như đã ổn. Trước khi thi thể Ngự Báo chịu roi, nước Sở luôn luôn nhòm ngó, khiến người Đại Lương lo lắng không yên. Sau khi Hạ Lạc bị nước Đường chiếm lĩnh, Ngự Vương quy hàng nước Đường, dân tâm đã từ từ bình ổn.

Trải qua năm năm, Đại Lương liên tục gặp chiến hỏa, người Đại Lương tựa hồ đã quen rồi.

Chu Thị nói:

- Không biết Bệ hạ an bài Ngự Vương thế nào?

Vấn đề này rất quan trọng, nếu như Lưu Khâm không an bài Ngự Vương thỏa đáng, khó tránh khỏi xuất hiện chút phiền toái nhỏ. Còn Lưu Khâm không muốn xuất hiện tình trạng như vậy trong lúc đại chiến.

- Trẫm có hai phương án, Chu tiên sinh có thể lựa chọn một trong hai.

Lưu Khâm nói:

- Ngự Vương có thể đến Hàm Dương, cùng hưởng thụ với Triệu Vương Hiết; hoặc có thể tới Lạc Dương, cũng có thể nhận được Công tước vị. Thừa tướng nghĩ thế nào?

Đi Hàm Dương, căn bản không được tự do. Còn ở Lạc Dương, giống vậy, cũng không được tự do nhưng còn thoải mái hơn một chút.

Dựa theo suy nghĩ của Lưu Khâm, hẳn hi vọng Ngự Mạo đi Lạc Dương, có thể có tác dụng nào đó đối với việc ổn định lòng người nước Ngự.

Nhưng Chu Thị lại để Ngự Vương chọn đi Hàm Dương. Tuy Lạc Dương rộng rãi thoải mái, nhưng nguy hiểm tương đối lớn. Ngự Mạo vẫn là trẻ nhỏ, dễ bị kẻ xấu thừa cơ xúi giục, một khi gặp chuyện không may, xem như phải rơi đầu.

Chu Thị cảm khái sự ân sủng của Ngự Cửu, vì thế tuy đầu hàng nước Đường, nhưng vẫn hi vọng có thể bảo vệ huyết mạch của Ngự Cửu, để Ngự Mạo cả đời không phải lo lắng. Đứng ở Hàm Dương, cho dù Ngự Mạo trưởng thành, cũng khó có thể phát sinh suy nghĩ gì khác biệt. Chỉ cần Ngự Mạo thành thật, có thể sống lâu trăm tuổi, không chừng còn con đàn cháu đống. . .

- Tiên sinh đã có quyết định, vậy hãy làm theo lời tiên sinh nói.

Như vậy, Lưu Khâm đã đồng ý lựa chọn của Chu Thị, cũng đồng ý ba ngày sau để Chu Thị dẫn theo Ngự Vương đến Hàm Dương.

An bài Chu Thị thế nào? Lưu Khâm còn chưa có quyết định.

Bản lĩnh của Chu Thị cũng không tồi, nếu không cũng không thể dựa vào thân phận gia nô mà trở thành Thừa Tướng nước Ngự. Tuy trong đó có nguyên nhân, nhân tài nước Ngự suy tàn, nhưng không thể phủ nhận, nhiều năm qua thực sự dựa vào Chu Thị, nước Ngự mới suôn sẻ mọi việc, miễn cưỡng tồn tại. Chu Thị thông hiểu binh pháp, nhưng không tự chiến, biết mưu lược lại không quá chặt chẽ; có thể xử lý chính vụ nhưng không quá chu toàn; cũng có tài hùng biện, nhưng so với đám người Khoái Triệt, Lục Giả lại kém rất xa.

Nói trắng ra, Chu Thị biết mọi thứ, nhưng không tinh thông thứ gì. Một người như vậy, khó có thể một mình đảm đương một phương, nhưng bỏ đi lại có chút đáng tiếc. Huống hồ, bản thân y là hàng thần nước Ngự, lại có công hiển thành, nếu không an bài thỏa đáng, xem như mình lạnh nhạt với hàng thần hàng tướng.

Lưu Khâm suy nghĩ, quyết định tạm thời ủy nhiệm Chu Thị làm Trường Sử, trợ giúp Tiêu Hà.

Trường Sử không có trong danh sách Tam Công Cửu Khanh, nhưng là Chư Sử Trưởng, quản lý chính vụ, dưới trưởng Thừa Tướng, thân phận không cao không thấp, rất thích hợp với Chu Thị. Quan trọng nhất chính là, Chu Thị dưới sự khống chế của Tiêu Hà, sẽ không thể xuất hiện sơ xuất gì quá lớn.

Đối với sự sắp xếp của Lưu Khảm, Chu Thị vô cùng vui vẻ tiếp nhận.

An bài cho Chu Thị xong, Lưu Khảm liền chuyển lực chú ý tới khía cạnh quân sự. Hắn vẫn dùng Trương Lương làm quân sư, đóng quân tại Đại Lương. Dưới sự bày mưu tính kế của Trương Lương, tạo ra một bộ dáng quyết chiến với Hạng Võ. Trước hết để Mông Khắc chiếm lĩnh Trần Lưu, sau đó bản thân mình đích thân dẫn đại quân tới Lâm Tế, cách Hạng Võ dòng sông Hoàng Hà.

Thoáng chốc, Trung Nguyên bốc lên chiến hỏa.

Lưu Khảm đóng binh tại Lâm Hà, cao hừng nhất không phải chủ soái các lộ đại quân nước Đường, mà là Hạng Võ tại Tế Dương.

Lưu Khảm bên này vừa đóng quân, Hạng Võ phía đối diện liền sai sứ đến đại doanh quân Đường, muốn gặp Lưu Khảm tại Hộ Dũ.

Hộ Dũ vốn là Song Cách Tử.

Chỉ có điều Hộ Dũ theo như lời Hạng Võ nói, là chỉ đông bắc Lan Khảo ở hậu thế, chỗ ngoe của sông Hoàng Hà vừa vặn là điểm giao nhau giữa Lâm Tế và Tế Dương.

- Hạng Tịch muốn bày tiệc rượu mời ta tới dự tiệc?

Lưu Khảm cầm thư Hạng Võ tự tay viết, nghi hoặc nhìn Trần Bình và Trương Lương:

- Hai khanh cho rằng, trăm có nên đi dự tiệc hay không?

Trần Bình tiếp nhận thư, sau khi lướt qua hai lần, trầm tư không nói.

Trương Lương nói:

- Thần cho rằng, Bệ hạ không thể đáp ứng.

- Vì sao?

- Đại chiến sắp bùng nổ, Hạng Tịch lúc này mời Bệ hạ, e là không có ý tốt.

Nếu như y nhân lúc tiệc rượu bố trí phục binh ám toán Bệ hạ, như vậy lòng quân sẽ dao động. Chuyện này, Bệ hạ không thể không đề phòng.

Lưu Khảm suy nghĩ, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Trăm và Hạng Tịch tiếp xúc không nhiều, nhưng biết rõ.

Người này là người có nghĩa khí, sẽ không sử dụng thủ đoạn. Chỉ có điều, Trăm tuy tin Hạng Tịch, nhưng không tin Phạm Tăng. . . Nếu không đi dự, sẽ bị người Sở cười Trăm nhát gan; nhưng nếu đi . . . Uhm, không thể không đề phòng! Đạo Tử, khanh cho rằng, Trăm nên đi, hay không nên đi?

Trần Bình suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Bệ hạ nói không sai, không đi sẽ bị Hạng Tịch chê cười, khiến cho quân ta khiếp sợ, chuyện này rất bất lợi đối với sĩ khí quân ta; nhưng nếu đi, Tử Phòng nói cũng không phải không có đạo lý. Nếu Hạng Tịch thực sự thiết đãi yến tiệc thì cũng tốt, nhưng nếu Phạm Tăng bày mưu, e là không ổn.

Y ngẩng đầu nói:

- Việc này xử lý tốt, nói không chừng có thể chặt đứt một tay Hạng Tịch; nếu như không xử lý được, có thể sẽ khiến Bệ hạ rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Gặp mặt ở Hộ Dũ, vì sao ta cứ cảm giác giống như Hồng Môn Yến nhỉ?

Lưu Khảm hiểu ý tứ của Trần Bình.

Nếu như Hạng Tịch thiết đãi yến tiệc, ngược lại cũng không đáng lo. Nhưng nếu Phạm Tăng tham dự, khó tránh khỏi chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Mọi thứ đều có hai mặt, dựa vào tính cách của Hạng Tịch sẽ không sử dụng âm mưu quỷ kế, còn Phạm Tăng kia lòng dạ thực khó lường. Nhưng cũng là cơ hội ly gián

hai người, lúc này Hạng Võ mâu thuẫn với Phạm Tăng còn chưa quá lớn, bởi chỉ dựa vào tin đồn của Trần Bình, chưa hẳn đã khiến Hạng Võ trúng kế.

Nói cách khác, Hộ Dũ hội không chừng sẽ trở thành cơ hội tốt ly gián hai người.

Nhưng chuyện này phải giữ chừng mực, nếu ly gián không tốt, ngược lại sẽ khiến Lưu Khâm rơi vào tình cảnh xấu.

Trương Lương và Trần Bình cũng không dám đưa ra chủ ý, bởi vì một khi xuất hiện nguy hiểm, xem như gây nên đại họa rồi. . .

Lưu Khâm nhú mày trầm tư.

Sau một hồi, hần bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Trẫm đã quyết định, mặc kệ Hạng Tịch có mai phục hay không, Trẫm cũng phải đi Hộ Dũ gặp y một lần. Nếu không, không duyên không cớ bị y chế nhạo, ngược lại sẽ khiến sĩ khí tướng sĩ bị giảm sút. Trẫm cũng muốn xem xem, Hạng Tịch có chủ định gì.

Chương 575: Gặp mặt tại Hộ Dũ (2)

Hạng Võ thực sự không có ý nghĩ gì khác!

Tuy đối địch với Lưu Khâm, nhưng trong lòng rất ca tụng Lưu Khâm, thậm chí còn cảm thấy luyến tiếc.

Cuộc chiến Lâu Thương, hai người chính là kỳ phùng địch thủ. Từ đó về sau cũng chưa hề giao thủ. Trong lòng Hạng Võ rốt cuộc vẫn có một tia nuôi tiếc. Hiện tại song phương đều triển khai binh mã, quyết ý một trận đại chiến. Cho nên Hạng Võ muốn gặp gỡ Lưu Khâm một hồi, rồi sau đó quyết tử chiến.

Cũng khó trách, bởi vì trong xương tủy Hạng Võ tràn đầy nghĩa khí, hành sự khó tránh khỏi có chút qua loa. Ngược lại, Phạm Tăng lại không tán thành đối với hành động hào hiệp của Hạng Võ, nhưng cũng không tiện ngăn cản, vì vậy chấp nhận hành động này của Hạng Võ. Vốn cho rằng Lưu Khâm không đồng ý, nhưng kết quả hoàn toàn khác. Sau khi Phạm Tăng biết tin này, không khỏi ngạc nhiên, trong lòng bắt đầu suy tính.

- Đại Vương, trời ban cho Đại Vương cơ hội tốt, có thể nhất thống giang sơn.

Khi Phạm Tăng chạy đến đại tướng, Hạng Võ đang được Ngu Cơ hầu rượu. Nghe thấy Phạm Tăng nói không đầu không đuôi, Hạng Võ cảm thấy có chút lờ mờ.

- Á phụ, lời này của người có ý gì?

- Tên mọi rợ Lưu Khâm đã đồng ý gặp Đại Vương tại Hộ Dũ?

- Đúng vậy, vừa có thư trả lời, nói ba ngày sau sẽ gặp ta ở Hộ Dũ.

- Hần nói mang theo bao nhiêu nhân mã không?

- Không Bi ngựa là người nghĩa hiệp, trong thư Cô Vương không nói mang theo binh mã, có lẽ hần sẽ không mang nhiều người đến.

Phạm Tăng liên tục gật đầu, cười nói:

- Như vậy, chẳng phải là ngày Lưu Đường diệt vong sao? Lão thần có một kế này có thể giúp Đại Vương dễ dàng lấy thủ cấp của Lưu Khâm. Lưu Khâm chết đi, Lưu Đường tất nhiên sẽ loạn. . . Đến lúc đó Đại Vương đích thân dẫn binh, thừa thế đánh vào Quan Trung thống nhất thiên hạ.

Hạng Võ không phải kẻ ngu, nghe xong lời Phạm Tăng nói, mới đầu khê giật mình, sau đó chợt hiểu ý tứ của Phạm Tăng.

- Ý của Á Phụ, chính là nhân lúc Lưu Khâm dự tiệc. . .

Phạm Tăng vuốt râu, cười nói:

- Đúng vậy, Lưu Khâm đến dự tiệc, lúc đó Đại Vương chỉ cần mai phục ngoài trường hơn nghìn duệ sĩ, cho dù Lưu Khâm dũng mãnh thiện chiến cũng đừng hòng sống rời đi.

Hạng Võ tròn tròn mắt hổ, tức giận nói:

- Á phụ, sao thể đưa ra kế sách hành sự giống kẻ tiểu nhân được?

- Vì sao?

- Cô Vương mời lão Bi dự tiệc rượu, bởi vì hần là hào kiệt thời nay. Cho dù là địch nhân, Cô Vương vẫn kính nể hần. Lưu Khâm đã đến đây, cũng là tín nhiệm đối với Cô Vương. Cô Vương nghe theo lời á phụ, sẽ khó tránh bị thiên hạ coi là tiểu nhân. Cô Vương quyết chiến với Lưu Khâm, chết trên chiến trường cũng không luyến tiếc. Cô Vương dù cận kề cái chết, cũng quyết không làm chuyện của hạng tiểu nhân. . .

Hạng Võ nói những lời này khiến Phạm Tăng đỏ mặt tía tai. Nhưng ông vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn cố khuyên giải, lại bị Hạng Võ đuổi ra.

- Lão Á phụ, kế sách mất dũng khí như vậy cũng có thể đưa ra.

Hạng Võ nhẹ giọng nói với Ngu Cơ:

- Nếu như Cô Vương thực sự nghe theo lời á phụ, làm chuyện của bậc tiểu nhân, tất sẽ bị người trong thiên hạ chê cười!

- Đại Vương, thần thiếp biết Đại Vương anh hùng, nhưng những lời vừa nãy có phần hơi quá.

Ngu Cơ khẽ chau mày ngẫm:

- Á phụ cũng một lòng suy nghĩ vì Đại Vương, Đại Vương nói như thế, chỉ sợ sẽ khiến á phụ bất mãn.

- Chuyện này. . .Đợi sau khi Cô Vương tới gặp lão Bi sẽ nhận lỗi với á phụ sau.

Hạng Võ cũng cảm thấy lúc nãy có phần nặng lời, nhưng cũng không để trong lòng.

Ba ngày sau, tiết trời rất trong xanh.

Liều Hộ Dũ xanh mượt rũ xuống, Hạng Võ bày tiệc rượu trên một gò núi đợi Lưu Khâm đến.

Vào giờ ngọ, Lưu Khâm đã đến Hộ Dũ. Hần không mang theo nhiều người, chỉ có mấy trăm duệ sĩ, tùy tướng, do hai người Quý Bồ và Phàn Khoái dẫn đầu, Lưu Tín điều khiển xe, Lưu Cự giờ đại kỳ. Người tuy không nhiều, nhưng đều là người dũng mãnh thiện chiến. Quý Bồ và Phàn Khoái cũng không nói, còn cha con Lưu Cự, Lưu Tín lại càng dũng mãnh, vạn người khó đỡ nổi.

Sau khi đến Hộ Dũ, Lưu Khâm mệnh Quý Bồ và Phàn Khoái đứng đợi dưới gò núi. Hần dẫn theo cha con Lưu Cự cất bước lên gò núi. Hạng Võ cũng dẫn theo tùy tùng đến nghênh tiếp, khi thấy Lưu Cự, cho dù Hạng Võ không sợ trời không sợ đất trong nội tâm cũng không khỏi bồi hồi.

Y có ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với Lưu Cự. Năm đó giao thủ ở Lâu Thương, suýt chút nữa bị Lưu Cự giết chết. Y cũng phần nào hiểu rõ bản lãnh của Lưu Cự, lúc này không khỏi hít sâu một hơi.

- Từ khi chia tay đến giờ, Bá Vương vẫn khỏe chứ?

Lưu Khâm đi đầu, kéo tay Hạng Võ hàn huyên.

Hạng Võ cũng không quên lễ nghĩa, mỉm cười nói:

- Đường Vương từ khi chia tay cũng khỏe chứ? Hai vị này là. . .

Trong đám người Sở, Hạng Võ chính là hạc giữa bầy gà. Nhưng trước mặt ba người Lưu Khâm, lại có vẻ thấp bé hơn chút ít. Ba người này vừa đứng trước mặt y, liền che kín ánh mặt trời. Loại thân thể này mang tới cảm giác bị áp bức, khiến cho Hạng Võ có chút không thoải mái.

Lưu Khâm lập tức giới thiệu Lưu Cự và Lưu Tín.

Hạng Võ cảm thán nói:

- Hần là Tam hùng cùng tới?

Ba người Lưu Khâm, năm đó nổi danh tại Lâu Thương. Chỉ là cuộc chiến Lâu Thương trước kia, Lưu Tín đang ở Ba Thục, vì thế chưa từng lộ diện.

Nhìn ba nam quái vật này, Hạng Võ chỉ có thể cảm khái một hồi.

Y dắt tay Lưu Khâm đi vào đại trường, phân chủ khách ngồi xuống. Lưu Cự và Lưu Tín ngồi một trái một phải chồm hồm sau lưng Lưu Khâm, im lặng không nói gì.

Còn Lưu Khâm trò chuyện vui vẻ với Lưu Khâm.

Kỳ thực, hai người nói chuyện không lâu liền bắt giác đã chuyển chủ đề, nói về cục diện trước mắt.

Dựa theo thuyết pháp của Hạng Võ, đại thế thiên hạ hiện tại hết sức rõ ràng, chỉ còn lại hai người y và Lưu Khâm tranh đấu. Hạng Võ hy vọng có thể khôi phục lại cục diện Chiến Quốc, phía bắc Sơn Đông, y sẽ không quản lý, nhưng hai quận Nam Dương và quận Trần và phía nam Giang Thủy chính thuộc đất Sở.

Nói khác, Hạng Võ có ý chia để trị với Lưu Khâm.

Lưu Khâm chiếm lĩnh nơi khác, y có thể không để ý tới, nhưng hy vọng khôi phục lại lãnh thổ nước Sở thời kỳ Chiến Quốc.

Phải biết rằng, thời kỳ Chiến Quốc, có thể chống lại nước Tần, ngoài trừ nước Tề, chỉ có nước Sở mà thôi. Luận về diện tích lãnh thổ, thậm chí nước Sở còn rộng hơn nước Tề. Hạng Võ nguyện ý quyết phân thắng bại một trận tại Tế Dương, thắng, Hạng Võ khôi phục lại lãnh địa nước Sở, chiếm lĩnh nửa nước Tề; thua, Hạng Võ nhường tất cả lãnh thổ nước Tề, đổi lấy quận Trần và quân Đường rời khỏi Di Lăng, sau đó cùng nước Đường chia để trị.

Đương nhiên Lưu Khâm sẽ không đồng ý.

Chủ trương của hắn rất rõ ràng: Một núi không thể có hai cọc, chỉ có thể quyết phân thắng bại mà thôi. Nếu chia để trị, chiến sự cũng không kết thúc, cuối cùng khổ cực nhất vẫn là bách tính.

Hai người nói xong, giọng điệu đã trở nên kịch liệt.

Đúng lúc này, Phần Khoái vào đại trường, nói khẽ bên tai Lưu Khâm:

- Bệ hạ, thần bên ngoài trường phát hiện có chút tình huống khả nghi.

- Vậy sao?

Lưu Khâm vừa nghe, vừa nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt dừng trên người Hạng Võ, sau một hồi đột nhiên thở dài nói:

- Trẫm vốn nghĩ Bá Vương chính là hào kiệt thời nay, không ngờ lại là hạng giá áo túi cơm. Nếu như Bá Vương muốn lấy tính mạng của Trẫm, sao không ra chỗ sáng? Phục binh ngoài trường có lẽ đã không kiên nhẫn được nữa rồi, để tất cả bọn họ vào đây đi.

Nói xong, Lưu Khâm giơ ly rượu lên, bộp một tiếng thả xuống đất. Tiếp đến, một đám duệ sĩ nước Sở cầm binh khí từ ngoài đại trường tràn vào, nguyên cả đám đằng đằng sát khí. Lưu Tín không nói nhiều lời, thoáng chốc đưa tay xuống dưới sườn rút ra một thanh trường đao.

Lưu Cự rất bình tĩnh, nhưng đôi mắt hồ lại chăm chăm nhìn Hạng Võ. Lúc này, chỉ cần Hạng Võ có hành động khác thường, y sẽ không chút do dự xông lên.

Hạng Võ thoáng chốc trở nên hồ đồ, lại có chút không rõ ràng lắm. Y luôn miệng hô lớn, ra lệnh duệ sĩ quân Sở dừng tay, rồi sau đó nổi giận nói:

- Là ai chủ sự các người mai phục ngoài trường?

Gã cầm đầu đám quân Sở vội vàng trả lời:

- Chúng ta nghe mệnh phó tướng quân mai phục bên ngoài trường.

Phó tướng quân nói, chỉ cần y ném chén rượu, chúng ta liền vọt vào. . .

Phó tướng quân trong miệng quân Sở chính là đệ đệ của Hạng Võ, tên là Hạng Viên. Lúc này, đứng cạnh Hạng Võ, nghe vậy vội vàng giải thích:

- Đại Vương, chuyện này là Á phụ phân phó, không phải mặt tướng làm bậy. Á phụ nói, Lưu Khảm chưa diệt, Đại Sở sẽ nguy. . .

- Im miệng!

Hạng Vô đỏ mặt phẫn nộ quát.

Y quay người định giải thích với Lưu Khảm đã thấy Lưu Khảm vươn mình đứng dậy, chấp tay nói:

- Trẫm biết Bá Vương là anh hùng, không thích noi theo lũ đạo chích. Chỉ là, việc đã đến nước này, Trẫm không còn hứng thú uống rượu. Lời Bá Vương nói khi nãy, Trẫm sẽ trở về cân nhắc, nhưng Trẫm có một lời, không biết có nên nói hay không?

Chuyện trở thành mức độ này, Hạng Vô cũng không thể nói gì hơn. Nhìn trong trường của y chỉ có bốn người Lưu Khảm, trong lòng khê động tâm. Chỉ có điều, thấy Lưu Cự đắm chiêu, ý niệm vừa mọc lên trong đầu lập tức lại nén xuống. Hạng Vô cười lớn một tiếng:

- Đường Vương có lời, xin cứ nói.

- Trẫm đã từng nghe danh Phạm lão tử nước Sở, hôm nay gặp mặt quả không uống.

Nói xong, Lưu Khảm chấp tay mang theo ba người Lưu Cự đi ra ngoài.

Những lời này của hãn cực kỳ độc ác, ngụ ý chính là: Phạm Tăng không phải cha người, nhưng hôm nay trong lòng người Sở, e là chẳng khác gì cha người.

Khuôn mặt Hạng Vô thoáng chốc đỏ bừng, trơ mắt nhìn Lưu Khảm đi về phía xa. Những lời này quá ác độc, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, cũng không phải không có đạo lý.

Phạm Tăng biết biết rõ mình không đồng ý với kế hoạch của ông ta, vậy mà vẫn an bài thỏa đáng. Quan trọng nhất chính, lời Phạm Tăng nói có sức ảnh hưởng rất lớn trong quân Sở, không có mệnh lệnh của mình, trên dưới quân Sở đều nghe theo sự điều khiển của ông ta, địa vị không khỏi có phần hơi quá. . .

Đi xuống gò núi, Lưu Khảm leo lên chiến xa.

Quý Bố nhẹ giọng hỏi:

- Bệ hạ, Phạm Tăng thực sự nham hiểm, nếu không phải Bệ Hạ nhìn thấu Hạng Tịch, e là hôm nay gặp nguy hiểm rồi.

Lưu Khảm cười cười:

- Phạm Tăng nham hiểm sao?

Trẫm không nghĩ vậy. . .Hạng Tịch có thể thống lĩnh quân đội một phương, cũng không thể thống lĩnh cả nước. Phạm Tăng chẳng qua chỉ là kẻ khôn vặt, nếu Trẫm là Phạm Tăng, tuyệt không làm như vậy. Giết người không thành, ngược lại bị hại. . .Chẳng qua là người bình thường mà thôi, nếu nói về nham hiểm, cần nhắc tới Đạo Tử.

Phạm Tăng chẳng qua chỉ dựa vào sự khôn vặt mà được sủng ái, y thậm chí không nhận ra lúc tiến lúc lui, làm sao có thể làm lâu dài?

Về phần nham hiểm, Lưu Khảm lại không nghĩ vậy.

Hắn cảm thấy, nhân vật giống như Trần Bình mới được coi là nham hiểm.

Thấy Quý Bố có điểm không rõ, Lưu Khảm lại nhỏ giọng nói:

- Trẫm có thể đánh cuộc với khanh, không lâu sau, Phạm Tăng sẽ rời bỏ Hạng Tịch.

- Ủa?

- Có Phạm Tăng, nói không chừng Hạng Tịch có thể ngăn cản chút thời gian.

Nhưng nếu không có Phạm Tăng, Hạng Tịch bị diệt chỉ là chuyện sớm tốt mà thôi.

Lưu Khám tràn đầy tự tin nói. Hắn đột nhiên xoay người nhìn lại phía sau, cười lạnh một tiếng, rồi nhẹ nhàng lắc đầu. . .

219. Chương 576 - 580

Chương 576: Cai Hạ (1)

Tính cách Hạng Võ hào sảng, nhưng đôi khi cũng ngang tàng, đa nghi.

Tổng thể mà thôi, y là một người tràn ngập mâu thuẫn. Có thể tôn Phạm Tăng làm Á phụ, có thể dễ dàng tha thứ cho Phạm Tăng khoa chân múa tay, nhưng một khi vượt quá giới hạn của y, Hạng Võ sẽ có chút hẹp hòi. Phạm Tăng tự ý điều động binh mã, không đơn giản là làm trái mệnh lệnh của Hạng Võ, đồng thời còn kích thích dây cung vô cùng mẫn cảm trong lòng Hạng Võ. . .Y có thể dễ dàng điều động binh mã, mà không bị Hạng Võ phát hiện sao?

Lần này phục kích Lưu Khám, vậy lần sau sẽ thế nào?

Hạng Võ không thể không cân nhắc chuyện này, vì vậy trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

Ngày hôm sau buổi gặp ở Hội Dũ, Hạng Võ phái người tới đại doanh quân Đường.

Tiếp đãi sứ giả của Hạng Võ không phải Lưu Khám, mà là Trần Bình. Cái này cũng là chuyện bình thường, Lưu Khám thân là Quốc Vương một nước, tự nhiên sẽ không đơn giản gặp người. Trần Bình tiếp đãi sứ giả không có điều gì thất lễ, ngay từ đầu đã sắp xếp tiệc rượu vô cùng náo nhiệt.

Thế nhưng khi nói chuyện lại nảy sinh vấn đề.

Sau khi Trần Bình biết gã sứ giả này là người của Hạng Võ phái tới, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

- Ta còn tưởng rằng ngươi là người của lão Phạm, không ngờ là Sở Vương phái tới.

Trong lời nói, lộ ra một tin tức: Nước Sở tuy biểu hiện là Hạng Võ xưng Vương, nhưng trên thực tế, vẫn do Phạm Tăng định đoạt. Nói chuyện cùng người không có ý nghĩa, nếu như người do Phạm Tăng phái đến còn tạm được. Sau khi nói hai câu này, ngay cả rượu và thức ăn đều được thay đổi, Trần Bình có phần không kiềm chế được đứng dậy rời đi, khiến cho gã sứ giả của Hạng Võ – Lý Đô trong đại trường không thể không hỏi, trên mặt biểu hiện vô cùng thất lễ.

Sứ giả sau khi trở về Tế Dương, trong lòng đầy ủy khuất kể lại chuyện đã qua báo cho Hạng Võ. Tâm tư Hạng Võ thoáng chốc mất cân đối: Tỉ mỉ suy nghĩ, người ta căn bản coi ta như một món đồ ăn, toàn bộ trên dưới nước Sở đều vì tôn Phạm Tăng?

Hai ngày sau, y len lén phái người nghe ngóng. Kết quả, tất cả tin tức truyền đến đều nói đương gia chân chính nước Sở không phải Hạng Võ, mà là Phạm Tăng.

Tâm tình Hạng Võ bỗng trở nên âm trầm hơn. . .

Y thương nghị với Phạm Tăng, đã không còn tôn kính như trước. Mặc kệ Phạm Tăng nói gì, Hạng Võ đều cảm thấy, ông ta muốn mình mất quyền lực, thậm chí còn muốn hoán chuyển Vương vị. Mới đầu, Phạm Tăng không để ý, nhưng mấy ngày kể tiếp cũng như vậy, Phạm Tăng liền cảm thấy không thoải mái.

Sau khi nghe ngóng tin tức, Phạm Tăng liền hiểu rõ nguyên do trong đó.

Ông ta tính tình cố chấp, nội tâm ghen ghét, không nói hai lời liền cáo từ Hạng Võ rời đi. Tuy Hạng Võ giữ lại, nhưng Phạm Tăng cũng không nguyện ý ở lại. Ước chừng cách cuộc gặp tại Hội Dũ mười năm ngày, Phạm Tăng một mình lặng lẽ rời đi.

- Phạm Tăng có tiếng không có miếng, không phải hiền lương.

Sau khi Trương Lương, Trần Bình nhận được tin tức, không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lưu Khám gật đầu, xem như tán thành với những lời này của Trương Lương:

- Nếu Trầm là Phạm Tăng, biết rõ Hạng Tịch có lòng đa nghi, cũng sẽ ở lại bên cạnh Hạng Tịch. Người này coi trọng thanh danh, không để ý tới đại cục. Chỉ là hư danh, vậy mà vứt bỏ chủ nhân mà đi, cho dù tâm tư y rối bời, cũng nên suy nghĩ cho phải?

Trần Bình cười nói:

- Thường nghe nói người Sở là vượt trội hơn người, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là thật.

Lưu Khâm không đưa ra bình luận. . .

- Phạm Tăng vừa đi, quân Sở tan tác đã nằm trong tầm tay.

Trương Lương lập tức tiến lên một bước:

- Việc cấp bách, chính là chặt đứt cánh tay quân Sở. Bệ hạ có thể lập chiếu, mệnh lệnh Mông Khắc tướng quân xuất binh đánh Tuy Dương. Đồng thời mệnh cho hai vị tướng quân Lý Tắt và Lạc Giáp tập hợp tại Toánh Xuyên và quận Trần, đương nhiên Tào Cửu sẽ không đủ sức ngăn cản. Quận Năng tan vỡ, chắc chắn quận Tứ Thủy sẽ rơi vào tay Bệ hạ, cho dù Hạng Tịch cứu viện cũng khó có thể cứu vãn.

Dứt lời, Trương Lương chỉ tay vào địa đồ, hiển kế nói:

- Bệ hạ tiếp tục mệnh lệnh hai tướng quân Lý Tắt và Bành Việt đẩy cao tốc độ, vây khốn Kinh Bồ tại Lâm Truy. Đồng thời mệnh Quán Anh tướng quân qua sông, mai phục trong núi Lương Phụ. Đợi tới khi Sài Vũ trở về cứu viện Lâm Truy, trên đường bị phục kích, Sài Vũ chắc chắn sẽ tan tác. Sài Vũ thất bại, cho dù Kinh Bồ có ba đầu sáu tay cũng phải rút khỏi Lâm Truy, khoanh tay chịu chết.

Lưu Khâm sau khi nghe xong, liên tục gật đầu:

- Vậy làm theo kế sách của Tử Phòng. Chỉ có điều, chúng ta phải bày đủ tư thế tại Lâm Tế, để Hạng Võ cho rằng, quân ta quyết chiến với y tại Lâm Tế. Chờ tới khi y kịp phản ứng, thì đại cục đã định. Trận chiến tại Lâm Tế lần này, còn phải phiên Tử Phòng tự mình chỉ huy, bao gồm cả Trầm, Tử Phòng đều có thể điều khiển.

Sau đó, không đợi Trương Lương phản ứng, Lưu Khâm liền hạ chiếu phong Trương Lương làm Lang Trung lệnh, Đại Tướng Quân chỉ huy tác chiến quân sự.

Trương Lương vốn là hàng thần, sợ chúng tướng không phục mà cự tuyệt, nhưng khi Lưu Khâm sắc phong, y rốt cuộc không nói thành lời.

Lang Trung lệnh nằm trong danh sách Cửu khanh, là tùy tùng của Thiên Tử, quản lý vệ cung.

Tuy không bằng Thừa Tướng, Thái Úy, nhưng địa vị như vậy đã là cực cao. Ngay cả Hoàng Đế đều không để ý tới Trương Lương là hàng thần, còn ủy nhiệm y làm tùy tùng Thiên Tử, làm việc ngang hàng với Hoàng Đế. Đặc biệt chức vụ Lang Trung Lệnh, Đại Tướng Quân gần như chỉ dưới Thái Úy, đủ khiến tất cả mọi người phải ngậm miệng.

Nói, ngay cả Lưu Khâm đều phải nghe theo sự điều khiển của Trương Lương. Đó chính là biểu hiện sự tin cậy. Trương Lương thực sự không thể điều khiển Lưu Khâm, nhưng dựa vào chức vụ này, người như Lưu Cự, Lưu Tín đều phải nghe theo quân lệnh.

Ai còn dám phản đối?

Trần Bình liên tục gật đầu, rồi sau đó nhỏ giọng nói bên tai Lưu Khâm.

Lưu Khâm lập tức phát chiếu lệnh, triệu Khoái Triệt rút khỏi bên thân Lý Tắt Xa, phong làm Trường Sử Thái Úy Phủ, nghe theo lệnh của Trần Bình. Trường Sử Thái Úy có lẽ không sánh bằng chức vụ Trường Sử trong Cửu Khanh, nhưng tại phủ Thái Úy ngoài Trần Bình, đã đồng cấp với chức Đại Tướng Quân.

Quan chức không lớn, nhưng có quyền lực trong tay. Trương Lương tuy không rõ Trần Bình có ý đồ rút Khoái Triệt trở về, nhưng cũng phần nào hiểu, Khoái Triệt thực sự không phải trở về để áp chế mình.

Mười ngày sau song phương giao chiến, quân Đường và quân Sở triển khai trận chém giết đầu tiên tại cố đạo Hà Thủy. Mới đầu chỉ giao đấu qua lại, càng về sau chiến sự càng trở nên căng thẳng, cuối cùng đã trở thành chém giết thảm liệt.

Khi mọi người đều cho rằng Lưu Khâm muốn quyết chiến với Hạng Vũ tại Lâm Tế, Lý Tắt từ quận Trần xuất binh liên tiếp chiếm lĩnh hai vùng huyện Khổ và huyện Tiểu, khiến Tào Cữu Tuy Dương hoảng loạn. Y vốn tưởng rằng đây chỉ quỷ kế của quân Đường làm nhiễu loạn tầm nhìn của Hạng Vũ. Nhưng khi thấy Lạc Giáp từ Toánh Xuyên cũng bắt đầu tiến về quận Trần, hợp binh cùng một chỗ, có xu thế đánh chiếm huyện Tương, khiến Tào Cữu cảm thấy luống cuống.

Một khi huyện Tương bị công phá, quận Tứ Thủy sẽ lâm nguy.

Tuy khi trấn thủ Tuy Dương, Phạm Tăng từng cảnh báo Tào Cữu không thể xuất binh, nhưng thế cục biến thành bộ dạng thế này, Tào Cữu cũng vô pháp nghe theo lời cảnh báo của Phạm Tăng. Hơn nữa, Phạm Tăng này tựa hồ có tâm làm loạn, Sở Vương có ơn tri ngộ đối với Phạm Tăng, vậy mà ông ta lại muốn xóa bỏ quyền lực của Sở Vương? Tào Cữu là gia thần Hạng gia, nhất định không thể chấp nhận được hành động này của Phạm Tăng, vì vậy lập tức xuất binh, chuẩn bị chặn đánh hai người Lý Tắt, Lạc Giáp.

Chương 577: Cai Hạ (2)

Sau ba ngày Tào Cữu xuất binh, Mông Khắc từ Trần Lưu đột nhiên xuất ra hai vạn kỵ quân, không đánh Tuy Dương, mà trực tiếp vượt qua Tuy Dương chiếm lĩnh huyện Túc, cắt đứt liên hệ giữa Tào Cữu và Tuy Dương. Trong khi Tào Cữu triển khai chiến đấu kịch liệt với hai người Lý Tắt, Lạc Giáp, lại không ngờ Mông Khắc đánh lên vào hậu quân của Tào Cữu, hai vạn kỵ quân dùng thế đào núi lấp biển, từ trên trời giáng xuống. Tào Cữu bị chém giết thảm bại, trên đường rút về huyện Tương, gặp Mông Khắc thống lĩnh một đạo binh mã đuổi theo, chém chết trong loạn quân.

Sau khi Tào Cữu bại vong, Hạng Vũ mới biết tin huyện Tương bị công kích. Y lập tức ngừng quyết chiến với Lưu Khâm, lui binh ba trăm dặm, trấn thủ thành Đình Đào.

Hạng Vũ đích thân dẫn theo vạn kỵ quân, dự định làm theo tình huống đánh Ngụy Báo khi trước, dùng kỵ quân chạy nhanh ngàn dặm về cứu viện Tào Cữu. Nhưng Hạng Vũ không để ý tới một vấn đề: Mông Khắc không giống Tào Cữu, y không chỉ là con cháu danh tướng, hơn nữa từ nhỏ được huấn luyện tại đại doanh Lam Điền, cộng thêm nhiều năm dốc sức tại Bắc Cương. Nếu luận về khả năng lý giải kỵ quân, Mông Khắc không hề thua kém Hạng Vũ, thậm chí còn lớn hơn vài phần.

Biết được Hạng Vũ đến đây, Mông Khắc xuất kích một đạo kỵ binh nhỏ, để Hạng Vũ truy kích đến chân núi Năng.

Sau đó tập kết hai vạn kỵ quân dưới chân núi Năng, tỷ thí với Hạng Vũ một trận. Hai người, một người là dũng quan tam quân, một người binh pháp xuất chúng; một người là “Thường Thắng tướng quân”, một người thân trải qua trăm trận. Mông Khắc kỵ chiến với Hạng Vũ, xem như thế lực ngang nhau.

Nhưng Mông Khắc dùng khỏe đầu một, hơn nữa binh lực chiếm ưu thế. Khi song phương ác chiến chiến đấu say sưa, Lý Tắt, Lạc Giáp men theo sườn núi Năng đột nhiên tuôn ra, khiến quân Sở đại bại. Hạng Vũ anh dũng chém giết chạy khỏi vòng vây. Tuy quân Đường chiếm ưu thế, nhưng không ai có thể ngăn cản Hạng Vũ.

Mông Khắc đang đứng trên đỉnh núi xem chiến cuộc, nhin không được cảm than một tiếng:

- Kẻ này quá dũng mãnh, nếu như không có phụ tử Đường Vương và Bệ Hạ, có lẽ không người địch nổi!

Lý Tắt, Lạc Giáp thừa nhận rất sâu sắc.

Sau khi Hạng Vũ bại trận, liền lui đến Phong Ấp, chuẩn bị tập hợp binh mã.

Nhưng Lưu Khâm không có ý định cho Hạng Vũ có cơ hội thở dốc, trong tháng tư, Kinh Bồ tại Lâm Truy bị vây hãm hơn một tháng, bắt buộc phải cầu viện Sài Vũ.

Sài Vũ lập tức điểm đủ binh mã, thống lĩnh xuất kích. Khi men theo núi Lương Phụ, gặp phải Quán Anh tập kích, toàn bộ ba vạn Cức Bồ quân bị diệt.

Năm đó, cha của Sài Vũ chết trận tại núi Lương Phụ, còn lần này lại đổi thành Sài Vũ. .

Sài Vũ vốn quyết định một trận tử chiến, nhưng không ngờ khi bị nhốt tại Lương Phụ, bạn cũ Lý Tả Xa lại một mình vào núi chiêu hàng. Sài Vũ rất căm hận Lưu Khâm, cho rằng năm đó nếu không có Lưu Khâm,

cha y sẽ không chết trận.

Nhưng đã trải qua nhiều năm, Sài Vũ không còn là tiểu tử lỗ mãng năm đó. Y cũng biết, lúc trước cho dù không có Lưu Khảm, cũng không thể thành công. Theo ngày tháng trôi qua, hận ý đối với Lưu Khảm cũng giảm dần. . . Trong tình thế nguy hiểm, lại lùi ngùi không muốn gặp lại bạn tốt ngày xưa.

Lý Tả Xa nói:

- A Vũ, ngày nay đại thế thiên hạ đã định, Ngô Hoàng chính là Thiên Mệnh Chân Tử. Ngày xưa, ta và ông thống hận lão Tần. Nhưng bây giờ, lão Tần không còn, người vì sao còn khổ cực chấp nhất chuyện đã qua? Cần phải biết, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt! Ta hôm nay đến đây, thực sự muốn khuyên bảo người, đầu hàng Bệ hạ, không chừng ngày sau có thể được phong vương phong tước. Hơn nữa, Sài thúc thúc dưới gối vền vền chỉ còn lại một mụn con trai là người, chẳng lẽ người muốn sáu đời Sài gia nhà tuyệt tự ở đời người?

Nói những thứ khác, Sài Vũ chưa chắc nghe theo.

Nhưng khi Lý Tả Xa nói đến con cháu, Sài Vũ nhất thời động tâm.

Cổ nhân coi trọng nhất chính là kéo dài huyết mạch, y nhiều năm xuôi ngược chưa có một khắc bình an, tuy đã gần bốn mươi nhưng vẫn chưa có con nối dòng. Đây chính là chuyện khiến Sài Vũ luyến tiếc nhất. Chỉ có điều, cứ như vậy đầu hàng sao?

- Đường Vương kia thực sự có thể tha cho ta?

Lý Tả Xa không kiềm chế được cười nói:

- Bệ hạ chính là hào kiệt thời nay, trí tuệ mệnh mông.

Người không thấy, Trương Tử Phòng năm đó cũng là địch nhân của Bệ hạ, hiện tại đã được phong làm Lang Trung lệnh, Đại Tướng Quân đó sao. Sài đại ca người cũng quan tam quân, cho dù là đối địch với Bệ hạ, nhưng cũng rất được Bệ hạ coi trọng. Lần này ta dâng thư lên bệ hạ, muốn cầu xin cho người một đường sống, không ngờ Bệ hạ đích thân hồi âm, còn phái Quốc Cữu Lữ Thích Chi tới gặp ta. Bệ hạ nói, nếu như người nguyện quy hàng, Bệ hạ nguyện dùng chức tướng quân để đổi đãi. Tướng quân tuy không nằm trong danh sách Tam công Cửu Khanh, nhưng cũng độc quản một đội quân, thuộc phủ Thái Úy, gần như chỉ dưới quyền Đại Tướng Quân.

Sài Vũ nghe vậy, không còn do dự.

Y nói:

- Ta hiện tại thân không công trạng, thực không biết phải gặp mặt Bệ hạ thế nào? Hãy để ta thay Thiếu Quân chiếm Lâm Truy, dùng làm công tiến thân.

Vài ngày sau, Sài Vũ một mình đến Lâm Truy chiêu hàng Kinh Bồ. Trên thực tế, cho dù Sài Vũ không đến, Kinh Bồ cũng không ngăn cản được lâu. Tình thế trước mắt đã không thể chống đỡ, vì thế khi Sài Vũ chiêu hàng, Kinh Bồ lập tức dâng hàng thành Lâm Truy. Y cũng hận lão Tần, nhưng này lão Tần đã vong, hận để làm gì?

Chung Ly Muội và Bành Việt không hề để ý.

Hai người này, một người là thân tín được Lưu Khảm tín nhiệm, một mình chấp chương một phủ binh mã.

Người kia lại có giao tình mười mấy năm đối với Lưu Khảm. Con trai của Bành Việt kết nghĩa huynh đệ cùng Lưu Tần. Mà Lưu Tần kia là ai? Chính là Thái Tử Đại Đường hiện nay, nối nghiệp Lưu Khảm, tương lai sẽ trở thành Hoàng Đế. Có mối quan hệ như vậy, ngược lại y đối với loại công trạng cảm thấy rất nhàm chán.

Trước khi công phá Lâm Truy, chiến sự Tam Tề đã yên tĩnh trở lại.

Sau khi Lâm Truy bị phá, quận Tiết cũng dâng thành xin hàng.

Hạng Võ biết tin, tức giận đến mức nổi trận lôi đình, nhưng không thể làm gì khác được. Quận Tiết mất, y đóng binh ở Định Đào chẳng khác nào một mình một đội. Hạng Võ không dám do dự, vội vàng hạ lệnh quân Sở ở Định Đào rút về Đan Phụ, y dẫn đầu đám tàn binh bại tướng chuẩn bị tập hợp với quân chủ lực.

Trận chiến đánh đến mức độ này, Lưu Khâm có thể đơn giản để Hạng Võ tập hợp với chủ lực quân Sở sao?

Sau khi cuộc chiến Lâm Tế chấm dứt, Lưu Khâm xây dựng tướng đài bên bờ sông Tế Thủy, đăng đài báai tướng. Lấy Lý Tả Xa làm chủ soái, công chiếm Thành Võ, cắt đứt đường lui của quân Sở. Hạng Võ không có trong quân, sĩ khí quân Sở suy giảm, bị Lý Tả Xa một lần hành động đánh tan tấu, bầy thành.

Cũng may đệ đệ của Hạng Võ – Hạng Viên, bảo vệ Ngu Cơ, thống lĩnh binh mã liền chết vượt vòng vây.

Sau đó tập hợp với Hạng Võ, lập tức chuẩn bị quay về Bành Thành, quyết chiến với quân Đường tại Bành Thành. Nào ngờ, không chờ y đến Bành Thành, liền nhận được tin dữ. Trần Bình phái Trương Sở Thái Ủy Phủ Khoái Triệt xuất binh, thuyết hàng tướng trấn thủ Bành Thành Vương Ế. Hiện tại Bành Thành đã bị Mông Khắc chiếm lĩnh.

Sau khi Hạng Võ biết tin, trong lòng vô cùng hoảng sợ, đâu còn dám tiếp tục đến Bành Thành, lập tức dẫn theo binh mã lui về phía nam.

Lý Tả Xa ban hành mệnh lệnh, lệnh cho Mông Khắc, Lý Tất, Lạc Giáp cùng với binh mã các bộ tại quận Tứ Thủy, toàn lực ngăn cản đường lui của Hạng Võ, giữa đường chém giết, quân Sở sau mấy lần chiến đấu kịch liệt trong một ngày tổn thất vô cùng nặng nề. Mới đầu gần mười vạn người, sau khi qua Tuy Thủy, chỉ còn lại không đến hai vạn binh mã. Người kiệt sức, ngựa hết hơi, có thể nói mệt mỏi tới cực điểm.

Đêm nay, sau khi Hạng Võ đánh tan quân truy kích của Lý Tất, Lạc Giáp, liền lui đến một gò cao. Binh mã dưới trướng đã mệt mỏi không chịu nổi, bắt dĩ hạ trại trên gò cao. Lúc này lương thảo đã hết, đành phải giết ngựa ăn lót dạ.

Nhìn khuôn mặt đám binh sĩ mệt mỏi, Hạng Võ không khỏi phát sinh lòng thương cảm.

- Hạng Viên, con sông dưới núi có tên là gì?

Hạng Viên nhẹ giọng trả lời:

- Đại Vương, dòng sông dưới núi tên là Tuy Đường.

Sông Tuy Đường?

Trong lòng Hạng Võ khẽ động, vội chỉ tay về phía đông:

- Vượt qua Tuy Đường là Lâu Thương?

- Đúng vậy, qua Tuy Đường tám mươi dặm, chính là Lâu Thương rồi!

Lâu Thương hôm nay không còn là Lâu Thương trước kia thành cao tường dày, ruộng đất phồn thịnh nữa rồi.

Lúc trước Hạng Lương tiếp nhận Lâu Thương chiêu binh mãi mã. Sau khi thu sách lương thảo và đồ quân nhu, liền hạ lệnh phá hủy Lâu Thương. Nguyên nhân? Rất đơn giản. Theo như Hạng Lương suy nghĩ, Lâu Thương đã mất hết tác dụng, nhưng nó lại là khu vực hiểm yếu tại Hoài Hán, nếu như bị người chiếm đóng, sẽ trở thành họa lớn. Đã không còn tác dụng gì, thì phá hủy đi, để tránh bị người có ý lợi dụng, ngược lại sẽ không tốt.

Chẳng qua năm đó Hạng Lương tuyệt không ngờ mình chết sớm như vậy, càng không ngờ, Hạng Võ rơi vào cục diện này.

- Nếu như Lâu Thương còn, ta đóng chiếm Lâu Thương, không biết gã Lưu man tử xảo trá kia sẽ có bộ dáng gì?

Hạng Võ trầm nghĩ trong lòng, khóe miệng vô tình toát ra một nụ cười thản nhiên.

Y thuận miệng hỏi:

- Nơi này là nơi nào?

- Đại Vương, chúng ta hiện tại đóng quân tại nơi có tên là Cai Hạ!

Chương 578: Bốn bề thụ địch (1)

- Cai Hạ?

Khi Lưu Khâm vừa nhận được chiến báo, cũng không khỏi cảm thán tạo hóa thần kỳ.

Trong lịch sử, rõ ràng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thật không ngờ, vô tình lại trở về quỹ tích ban đầu.

Cai Hạ, thập diện mai phục, bốn đề thụ địch. . .

Bốn năm trước, Lưu Khâm ở Lâu Thương cách Cai Hạ khoảng hơn trăm dặm chính diện giao phong với Hạng Võ. Bốn năm sau, bọn họ lại giao phong lần nữa, nhưng tình hình tựa hồ hoàn toàn điên đảo!

Lý Tả Xa, Trương Lương không rõ Lưu Khâm vì sao coi trọng đối với vùng Cai Hạ này, vì thế hai người không hẹn cùng nhìn Lưu Khâm, trong lòng không khỏi thấp thỏm không yên.

Hôm nay Lưu Khâm càng thêm oai nghiêm, cho dù nhếch miệng cười nhạt, cũng khiến người ta cảm thấy áp bức.

- Bệ hạ, có phải có vấn đề hay không?

Lý Tả Xa thận trọng hỏi.

Trong đại tướng, huynh đệ Quý Bố, Quý Tâm, Sài Vũ và Phàn Khoái đều khẩn trương nhìn về phái hấn. Lưu Khâm không trả lời mà nhìn Lý Tả Xa, trong lòng không khỏi cảm khái một phen. Nhớ lại năm đó, chỉ vì Lý Tả Xa là cháu trai của danh tướng Lý Mục mà coi trọng y. Lúc ấy vừa vặn gặp Hàn Tín bỏ trốn, Lưu Khâm cũng hy vọng có người có thể bắt y.

Có thể hấn không ngờ, Lý Tả Xa làm xuất sắc như vậy. Chẳng những giết chết Hàn Tín, mà về phương diện dùng binh, mấy chục vạn binh mã, gần mười lộ binh tướng, dưới sự chỉ huy của y, chỉ hơn một tháng ngắn ngủi đã bức Hạng Võ rơi vào tình trạng này. Đồng thời, tính cách của Lý Tả Xa tựa hồ càng ngày càng được hoàn thiện hơn. Y không có dã tâm gì, rất hiểu những người cùng chung sống. Phàm là người từng hợp tác với y, đều tán thưởng y là một nhà binh pháp xuất chúng, mưu lược hơn người.

Theo mức độ nào đó, Lý Tả Xa đã vượt qua Hàn Tín!

- Hôm nay các lộ binh mã ở nơi nào?

- Binh mã của Mông Khắc tướng quân đã đến bờ Tuy Thủy, hai vị tướng quân Lý Tất, Lạc Giáp chia binh làm hai đường, một đường đến xã Đại Trạch, một đường vòng qua xã Đại Trạch xuôi về phía nam, dự tính giờ mao ngày mai có thể chiếm lĩnh đại trạch Ngũ Hà, chặt đứt đường lui của quân Sở; quân đội sở thuộc của Quán Anh đóng tại huyện Đồng; Lữ Thích Chi tướng quân lúc này e là đã đến Lâu Thương, dựa theo theo kế hoạch, giờ dần y sẽ chiếm lĩnh huyện Từ.

Một cái vòng lớn lặng lẽ đã mở ra.

Tổng cộng thêm dưới trướng Lưu Khâm có năm lộ đại quân, tất thấy mười lộ binh mã, bao vây Hạng Võ.

Trời uốn ta diễn lại cuộc chiến Cai Hạ, xem như đưa tiễn Tây Sở Bá Vương rồi!

Lưu Khâm ngẩng đầu:

- Thiếu Quân, Trẫm có yêu cầu hơi quá, kính mong Thiếu quân giúp đỡ.

Trên đầu Lý Tả Xa toát mồ hôi lạnh. Hôm nay Lưu Khâm không còn là Lưu Khâm ở Lâu Thương năm đó. Mà đã là Quân Vương một nước, có trong tay hơn nửa giang sơn nước Đường. Hấn nói khách khí như vậy, đừng nói Lý Tả Xa, ngay cả Trương Lương đều cảm thấy có chút sợ hãi.

Hai người nhìn nhau, vội vàng tiến lên phủ phục trên mặt đất.

- Bốn phận của thần tử chính là san sẻ thay Bệ hạ, tại sao Bệ hạ nói đến hai chữ “ Giúp đỡ ” ?

Xin Bệ hạ phát lệnh, chúng thần xông pha khối lửa cũng không ngại. . .

Lưu Khâm nói:

- Trầm mệnh người làm Tư Lệnh Tam Quân, vốn không nên nhúng tay vào chiến cuộc, tránh ảnh hưởng tới kế hoạch của các khanh. Chỉ là hôm nay. . . Thiếu Quân, Trầm muốn vây Hạng Tịch tại Cai Hạ, mặc kệ tất cả nhân mã mệt mỏi thế nào đi nữa, Trầm cũng phải vây khốn Hạng Tịch tại Cai Hạ.

Dựa theo kế hoạch của Lý Tả Xa, là phải không ngừng bức bách làm tiêu hao sĩ khí quân Sở, khiến cho quân Sở trong lúc chạy trốn, dần dần ly tán. Nhưng Lưu Khâm nói lời này, Lý Tả Xa và Trương Lương đều không thể cự tuyệt. Hai người tuy không hiểu vì sao Lưu Khâm muốn vây khốn Hạng Võ tại Cai Hạ, nhưng Lưu Khâm nói ra, đó chính là mệnh lệnh không thể thay đổi.

- Thần quyết không phụ sự ủy thác của Bệ Hạ, khẳng định sẽ vây Hạng Tịch tại Cai Hạ!

- Tử Phòng, khanh tiến lên một bước.

Lưu Khâm đứng dậy, ra hiệu cho Trương Lương tiến lên. Hắn nhẹ giọng nói:

- Hạng Tịch chạy nạn, nhưng uy danh vẫn cao. Nếu như vây khốn quân Sở tại Cai Hạ, khó tránh khỏi cục diện ngoan cố chống cự. Nếu như chiến cuộc bất lợi, Trầm có một kế cung cấp cho Tử Phòng tham khảo. Hôm nay tùy tùng đi theo Hạng Tịch đa phần đều là người Sở ở Giang Nam, Hoài Nam. Vào thời điểm tuyệt vọng khó tránh tâm tình nhớ nhà, khanh có thể hát lớn bài ca đất Sở, làm loạn quân tâm.

Trương Lương khẽ giật mình, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Khâm.

Lưu Khâm ung dung cười cười, mang theo hai người Lưu Cự và Lưu Tín rời đi.

- Đại Tướng Quân, Bệ hạ vừa nói gì cùng ngài vậy?

Trương Lương cười khổ nói:

- Ta lúc đầu cho rằng, Bệ hạ đánh bại Võ An Hầu, chẳng qua dựa vào vận khí. Ngày nay nghĩ lại, e là hoàn toàn sai. Bệ hạ ý chí căm tú, mưu lược hơn người. Nếu ta đoán không nhầm, trận chiến Cai Hạ lần này, nói không chừng sẽ lưu truyền thiên cổ. . .

Lý Tả Xa cảm thấy mừng lung khó hiểu.

Hạng Tịch ngủ không ngon giấc, đến nửa đêm bỗng bừng tỉnh dậy. Y cảm giác tinh thần có chút không được tập trung, vì vậy khoác áo rời khỏi quân trướng. Trong doanh trại quân Sở tuy có đồng lửa thiêu đốt, nhưng lại toát lên vẻ uể oải mệt mỏi không thể nào che giấu. Hạng Võ đến lúc này vẫn không thể nào hiểu nổi, đang yên đang lành, thế cục thoáng chốc đã trở thành thế này?

Qua giờ dần, mưa rơi tầm tã.

Hạng Tịch đầu tiên nhìn ngựa Ô Truy của mình một chút, sau đó đưa tay vịn kiếm trên hông đi ra cửa doanh.

Ô ô ô . . .

Tiếng kèn lệnh từ phía xa xa nghen ngào vang lên, nhưng không quá rõ ràng. Hạng Võ giật mình, đưa mắt nhìn lên bầu trời đen kịt phía xa xa.

Ánh lửa lốm đốm giống như có vô số ngọn đèn dầu đang nhấp nháy.

- Quân Đường, là quân Đường đuổi theo!

Hạng Võ vô cùng hoảng sợ, y tuyệt đối không ngờ, quân Đường lại ngày đêm truy kích, xuất hiện ở Cai Hạ.

Quân Sở mệt mỏi, nhưng quân Đường truy kích, cũng không biết không phải đánh quá dễ dàng. Cộng thêm khu Hoài Hán liên tục mưa dầm, quá trình hành quân cũng không quá thuận lợi. Vốn tướng quân Đường sẽ xuất hiện vào giờ ngọ, nhưng hiện tại. . .

- Toàn quân đề phòng, chuẩn bị nghênh chiến.

Hạng Võ vội vàng đưa ra mệnh lệnh, thoáng chốc đại doanh quân Sở trở nên hỗn loạn.

Quân Đường hiển nhiên cảm giác được động thái của quân Sở, dứt khoát không che giấu nữa, liền đốt đèn giương cờ hiệu, nhanh chóng áp sát quân Sở.

Hạng Võ cảm giác, quân Đường cho dù đuổi tới, cũng không thể dẫn theo đại đội nhân mã. Có lẽ là tướng lĩnh nào đó tham công truy kích tới. Nhưng khi y nhìn thấy những đốm lửa kia dần dần phát sáng như biển lửa, lập tức tâm tư cảm thấy rối bời.

- Đại Vương, phía nam phát hiện quân Đường tiến đến.

- Khởi bẩm đại vương, chuyện lớn không ổn, phía đông có hai đạo quân Đường, đang cấp tốc tới gần, xin Đại Vương nhanh chóng đưa ra quyết sách.

- Đại Vương, Đại Vương, chuyện lớn không ổn. . .Thảm mã ở phía sau phát hiện dấu vết của một đội nhân mã nước Đường, ước chừng có bốn năm lộ binh mã đang tiến tới gần.

Hạng Võ sau hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần. Nếu như chỉ có một đội binh mã nhỏ quân Đường, y dốc toàn lực còn có thể liều mạng một phen. Dù sao, từ thiên quân vạn mã chém giết một đường xông ra, tuy tổn thất nặng nề. Nhưng tàn binh quân Sở còn lưu lại, nào có ai không phải sĩ tốt trải qua trăm trận?

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, quân Đường đã dốc hết toàn lực, muốn vây y tại Cai Hạ rồi.

Không cần phải nói, vùng Cai Hạ này là khu vực bằng phẳng, rất thích hợp để đại đội nhân mã chém giết. Quân Đường không quản mệt nhọc truy kích tới đây, e là đã có tâm tư quyết một trận thành công. Đối mặt với tình huống hiện tại, Hạng Võ cũng biết khó có thể liều mạng. Sĩ tốt quân Sở đã hoảng loạn không đỡ nổi, một khi giao phong, sẽ dữ nhiều lành ít. Việc cấp bách, chính là phải ổn định quân tâm, sau đó tìm cơ hội đột phá vòng vây.

Hạng Võ lập tức hạ lệnh, mệnh toàn bộ quân Sở đề cao cảnh giác, đóng chặt cửa doanh. Y bước nhanh trở lại quân trường, chỉ thấy Ngưu Cơ đã mặc giáp trụ chỉnh tề, cầm song kiếm trên tay, nghi hoặc nhìn Hạng Võ.

- Đại Vương, chúng ta phải chém giết xông ra?

Hạng Võ nhẹ nhàng lắc đầu:

- Lúc này liều chết xông ra, e là dữ nhiều lành ít. Lưu man tử hình như đã chuẩn bị quyết một trận tử chiến với Cô Vương ở nơi này, mấy lộ đại quân chém giết xông tới, các huynh đệ đã có chút bối rối. Cô Vương quyết ít dựa vào núi mà trấn thủ, trước ổn định quân tâm, sau tùy thời đột phá vòng vây. Ái Cơ đừng lo lắng, Cô Vương cưỡi ngựa, tay cầm Bàn Long Kích nhất định có thể trùng kích phá vòng vây.

Hạng Võ luôn rất tự tin về võ lực của chính mình, nhưng lần này, y có chút bất an. . .Bởi vì y hiểu rất rõ, mình rất khó đối phó với Tam hùng Lâu Thương. Y chưa từng giao thủ với gã tiểu hùng Lưu Tín, vì thế không rõ nông sâu, nhưng y đã từng giao phong với Lưu Khâm, Lưu Cự. Mà lúc này, Tam hùng cùng lúc xuất hiện. . .

Hạng Võ không khỏi có chút khổ tâm.

Lúc rạng sáng, hai mươi vạn quân Đường, mười lộ binh mã, âm âm kéo đến Cai Hạ.

Đứng trên cao nhìn lại, chỉ thấy cờ hiệu quân Đường nhằng nhịt tung bay khắp trời. . .

- Hạng Viên, người sợ sao?

Thấy sắc mặt quân tốt sau lưng ai lấy đều trắng bệch, Hạng Võ sao có thể không biết sĩ khí quân Sở đã rất sa sút. Võ nghệ của Hạng Viên tuy không quá giỏi, nhưng tâm tư rất linh hoạt. Y liền hiểu ra ngụ ý của Hạng Võ:

- Đại Vương, loại tình cảnh này, thần cảm thấy chỉ giống như tại Cự Lộc trước kia.

- Ha ha, đúng vậy!

Hạng Võ cười lớn, hào phóng quát:

- Cuộc chiến tại Cự Lộc, 30 vạn quân Tần còn bị Cô Vương đánh cho chạy toan loạn, quân Đường hôm nay càng không đáng nói?

Quân Sở nghe lời này, trong lòng không khỏi phấn chấn.

Đúng vậy, 30 mươi vạn quân Tần không phải nói chơi, quân Đường kia chưa chắc đã có đến 30 vạn!

- Truyền mệnh lệnh của Cô Vương, toàn quân đề cao cảnh giác, ngăn cản đường công kích của quân Đường. Đợi thời cơ chín muồi, Cô Vương sẽ dẫn mọi người trùng kích phá vòng vây.

Dựa theo lời phát biểu hùng hồn của Hạng Võ, lòng người quân Sở vốn dao động, dần dần bình tĩnh trở lại.

Chương 579: Bốn bề thụ địch (2)

Giờ mao, từ đại doanh quân Đường truyền đến âm hưởng vang vọng trời cao. Các lộ binh mã từ đại doanh ồ ồ kéo ra, phát động công kích về phía đại doanh quân Sở.

Khi cuộc chiến Cai Hạ bắt đầu triển khai, Trần Bình dẫn theo Khoái Triệt và Kinh Bồ, từ Toánh Xuyên vượt qua Hoài Thủy, đến Viễn Đông Thọ Xuân.

Chiến sự Trung Nguyên hùng hực khí thế.

Tình hình Giang Nam cũng trở nên vô cùng cấp bách.

Chuyện Lưu Khâm lo lắng nhất, rốt cuộc đã xảy ra. Nhâm Hiêu Lĩnh Nam tập kết ba mươi sáu sơn động Phiên Miêu, từ Dương Sơn quan vọt ra, chiếm lĩnh hai vùng Linh Lăng và huyện Sâm, quân tiên phong trực tiếp lao tới Trường Sa. Quận Thủ quận Trường Sa, Phiên quân Ngô Nhuế vốn đang tập trung binh lực ngăn cản binh mã quân Đường của Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương tại Di Lăng, nghe nói hai vùng Linh Lăng và huyện Sâm bị chiếm đóng, trong lòng lập tức hoảng loạn.

Y không rõ, Phiên Miêu Lĩnh Nam là binh mã nơi nào?

Cũng là quân Đường sao?

Rất có thể...Bởi vì Lĩnh Nam Vương là Nhâm Hiêu, nhưng là đại tướng quân Tần, có cùng nguồn gốc với Đường Vương Lưu Khâm, khó đảm bảo hai người không thông đồng.

Hai mặt thụ địch khiến Ngô Nhuế cảm giác hồn bay phách tán.

Ngay khi y không biết nên làm thế nào cho phải, Thẩm Thực Kỳ và Tào Vô Thương lại đột nhiên ngừng công kích.

Như vậy, áp lực đè nén Ngô Nhuế lập tức suy giảm. Tuy lo lắng có thể là kế sách của quân Đường, nhưng ít ra có thể điều ra một chút binh mã, bố trí tại Lôi Dương.

Trần Bình đến Thọ Xuân chính là giải quyết vấn đề Ngô Nhuế. Nhắc tới cũng vừa khéo, muối muối của Ngô Nhuế lại là thê tử của Kinh Bồ. Nói cách khác, Ngô Nhuế là anh vợ của Kinh Bồ. Sau khi Kinh Bồ quy hàng, trong lòng luôn canh cánh không có cơ hội lập công.

Tác chiến với Hạng Tịch? Quả thực y không có suy nghĩ này. Trong lịch sử, Kinh Bồ từng phản bội Hạng Tịch, bởi vì Hạng Tịch thưởng phạt không rõ, còn Kinh Bồ cũng có dã tâm. Cho nên, Lưu Bang đáp ứng một câu, y liền lập tức theo Lưu Bang. Nhưng hôm nay, Kinh Bồ tại Truy Lâm bị Bành Việt và Chung Ly Muội đánh bại vô cùng thê thảm, cơ hồ toàn bộ binh mã dưới trướng đều bị tiêu diệt. Chuts dã tâm này căn bản chưa kịp phát sinh, đã đầu hàng Lưu Khâm.

Lưu Khâm binh hùng tướng mạnh, quét sạch Hoài Hán chẳng qua chỉ là chuyện trong tầm tay.

Y không giống với Sài Vũ.

Sài Vũ ít nhất còn có Lý Tả Xa bảo đảm, còn Lý Tả Xa kia chính là nguyên lão công thần theo Lưu Khâm bắc thượng Hà Nam, cướp đoạt bốn quận Bắc cương. Hôm nay lại rất được Lưu Khâm coi trọng, chẳng những đẳng đài bái tướng, còn được phong làm Bách Quân, khẳng định tiền đồ rộng mở.

Theo Kinh Bồ nhìn nhận, sau khi chiến sự kết thúc, ít nhất Lý Tả Xa có thể được phong hầu, vào phủ Thái Úy. Có người quen trong Triều, đương nhiên sẽ có chỗ dựa vững chắc.

Sài Vũ có Lý Tả Xa nâng đỡ, tự nhiên tiền đồ cũng rộng lớn.

Nhưng Kinh Bồ lại khác, thứ nhất y không có bất cứ chỗ dựa nào, thứ hai xuất thân rất thấp. Trước kia làm cường đạo vùng Cửu Giang, sau còn bị bắt, nói trắng ra có xuất thân phạm nhân, làm sao có thể sánh

bằng Sài Vũ. Như vậy, nếu y muốn lộ diện, cần phải lập lên công trạng thật lớn. Kinh Bồ nhận ra, Lưu Khâm thống nhất thiên hạ chỉ là chuyện trong tầm tay, vì thế y càng phải cố gắng gấp bội.

Cơ duyên là trời ban, Kinh Bồ biết Ngô Nhuế đóng quân ở Trường Sa, trong lòng liền dao động.

Vì vậy tự đề cử chính mình lên Lưu Khâm, nguyện ý tới Trường Sa khuyên Ngô Nhuế quy hàng. . .

Trần Bình đang suy tính làm thế nào có thể mau chóng giải quyết chiến sự Giang Nam, sau đó đối phó với Nhâm Hiêu Lĩnh Nam. Vừa nghe Kinh Bồ nói như vậy, lập tức có chủ ý. Vào lúc này, vừa vận nhận được tin tức Lữ Thần công chiếm Thọ Xuân, y lập tức mang theo Kinh Bồ đi đến Thọ Xuân.

Kinh Bồ và Ngô Nhuế tuy thân thích, nhưng Trần Bình vẫn lo lắng. Y phái Lục Giả theo Kinh Bồ đi tới Trường Sa, xem có thể thuyết hàng Ngô Nhuế hay không? Còn mình thì lưu lại Thọ Xuân, quan sát chiến cuộc. Dù sao, đây cũng là đất Sở, Trần Bình không thể không cẩn thận.

Giữa tháng năm, Hoài Nam bắt đầu tiến vào mùa mưa, vì thế cả ngày mưa dầm tằm tã. Sau ba ngày Kinh Bồ đến Trường Sa, Ngô Nhuế dẫn theo con gái, đến đại doanh quân Đường tại núi Tương xin hàng. Đến lúc này, chiến sự quận Trường Sa sau ba tháng rớt cuộc đã dừng lại.

- Mục tiêu của Nhâm Hiêu, tuyệt đối không phải Trường Sa.

Trong khi quay về Thọ Xuân, Ngô Nhuế lập tức góp ý với Trần Bình:

- Trường Sa là nơi hoang vu, đại trạch Vân Mộng trăm dặm không có bóng người. Tuy nói Trường Sa là đầu mối then chốt nối liền đại trạch Vân Mộng và Ba Thục, nhưng ta thực sự cảm thấy, Nhâm Hiêu Lĩnh Nam chiếm lĩnh Trường Sa, không thu được lợi ích gì? Cho dù Nhâm Hiêu có vài chục vạn hùng binh, tuyệt đối không thể đánh chiếm Ba Thục. Nếu như không đánh chiếm Ba Thục, chắc chắn sẽ công chiếm Hoài Nam? Trường Sa không phải nơi phồn thịnh, căn bản không có cách trợ giúp đối với chiến sự Hoài Nam.

Hai người Khoái Triệt, Lục Giả liền tục gật đầu.

Lữ Thần và Kinh Bồ cũng là đại tướng thông hiểu cách dụng binh, làm sao không nghe ra ý tứ của Ngô Nhuế?

Ngô Nhuế chính là muốn đoạt công rồi. . .

Chẳng qua cũng là chuyện thường tình, bất kể là Kinh Bồ hay Lữ Thần, trong lòng ai chẳng có tâm tư lập lên công lao sự nghiệp, mưu đồ ngày sau có tiền đồ?

Trần Bình tán thưởng nhìn Ngô Nhuế:

- Phiên Quân nói rất hay.

Trước khi Bình khởi hành, từng thương nghị với Bệ hạ, cho rằng nếu Lĩnh Nam xuất binh, những nơi có khả năng bị công chiếm nhất, hẳn là ba vùng Hội Kê, Lư Gia và Cửu Giang. Nguyên nhân. . . cũng không có gì khác so với những lời Phiên Quân vừa nói. Ba vùng này từng trải qua sự thống trị của Tần Sở, nhân khẩu và ruộng đất sung túc.

Năm đó Hạng Lương vượt sông, nếu không có ba vùng này chống đỡ, e là khó có thể được việc. Đan Dương có hùng binh, Hội Kê nhiều danh sĩ. .. Nhâm Hiêu nếu có được ba vùng này, có thể trực tiếp uy hiếp Hoài Nam, muốn lui binh có thể dựa vào rãnh trời Đại Giang. Hôm nay quân Sở đại bại, e là Hội Kê khó tránh khỏi có điểm hỗn loạn. Bình cho rằng, Nhâm Hiêu chẳng mấy chốc sẽ phát động công kích đối với Hội Kê.

Phiên Quân, Bình còn có một việc cần phiên Phiên Quân. Xin Phiên Quân quay lại Trường Sa, tiếp tục bày ra tình hình căng thẳng tại hai tuyến nam bắc, để hấp dẫn sự chú ý của Nhâm Hiêu. Hai vị tướng quân Lữ Thần, Kinh Bồ, Bình muốn mời hai vị tướng quân chia binh thành hai đường, chiếm lĩnh hai vùng Cư Sào và Quảng Lăng. Bình tự mình dẫn một đạo binh mã vượt Ô Giang cướp lấy Đan Dương. Như vậy, cho dù Nhâm Hiêu chiếm lĩnh Hội Kê, cũng khó có thể dừng chân.

Quảng Lăng và Đan Đồ cách nhau sông Trường Giang, phía sau chính là huyện Ngô quận Hội Kê. Cư Sào tiếp giáp Lư Giang. Kinh Bồ là người Cửu Giang, còn huyện Phiên quận Lư Giang lại là vùng đất Ngô Nhuế lập nghiệp. Hai đạo binh mã này một khi thành công, sẽ tạo gia lực uy hiếp rất lớn đối với Giang Nam. Hiện tại muốn xem Nhâm Hiêu sẽ có phản ứng thế nào?

Cai Hạ, đại doanh quân Sở.

Quân Đường liên tục cường công hai ngày, nhưng hao binh tổn tướng, không có được tiến triển quá lớn. Lý Tả Xa hạ lệnh ngừng công kích. Dựa theo biểu hiện có thể nhận ra, y cần nghỉ ngơi chính đồn binh mã, sau đó sẽ quyết chiến với quân Sở.

Giống vậy, Hạng Võ cũng không phá được vòng vây. Song phương tại Cai Hạ, rơi vào thế giằng co.

Hạng Võ cũng biết, tiếp tục như vậy tuyệt đối không phải chuyện tốt, quân Đường hao binh tổn tướng cũng được, nhưng quân Sở. . .

Đêm đó, y ở trong quân trường uống rượu với Ngưu Cơ, suy tư về giải pháp phá vòng vây quân Đường.

- Lưu tặc vô sĩ không dám quyết chiến một trận với Cô Vương, thực sự là kẻ nhát gan.

Càng nghĩ, Hạng Võ càng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, chỉ có thể chờ bói âm ỉ, uống cạn vài chén rượu, rồi sau đó đập vào đồng Thành Tước ở trên bàn.

- Đại Vương chớ có lo lắng, quân Đường tuy thanh thế lớn, nhưng mấy trăm nghìn nhân mã đóng ở nơi này, hàng ngày đều tổn thất số lượng không nhỏ. Thần thiếp cho rằng, quân Đường kia suốt đêm công kích bao vây Đại Vương tại Cai Hạ. Nhưng quận Tứ Thủy chưa bình định, chưa hẳn có thể bổ sung sung túc. Không quá hai ba ngày nữa, quân Đường tất có chỗ buông lỏng, đến lúc đó chúng ta trùng kích chém giết xông ra, cũng không phải chuyện không có khả năng.

Ngưu Cơ an ủi như vậy, khiến cho tâm tình Hạng Võ có chuyển biến rất tốt.

Trên mặt lại nhếch lên vẻ tươi cười, đang định khen ngợi Ngưu Cơ vài câu, đột nhiên nghe được từ bên ngoài đại tướng vang lên từng đợt từng đợt tiếng ca xa xăm.

”Đề cao dương chi miêu duệ hê, trẫm hoàng khảo viết bá dong.

Nhiếp đề trình vu mạnh tư hê, duy canh dân ngô dĩ hàng.

Hoàng lâm quĩ dư sơ độ hê, triệu tích dư dĩ gia danh:

Danh dư viết chính tắc hê, tự dư viết linh quân.

Phân ngô ký hữu thử nội mỹ hê, hựu trọng chi dĩ tu năng.

Hổ giang lý dữ ích chỉ hê, nhân thu lan dĩ vi bại.

Mịch dư nhược tương bất cập hê, khủng niên tuế chi bất ngô dữ.

Triêu khiên tỳ chi mộc lan hê, tịch lâm châu chi túc mãng.

Nhật nguyệt hốt kỳ bất yêm hê, xuân dữ thu kỳ đại tự.

Duy thảo mộc chi linh lạc hê, khủng mỹ nhân chi trì mộ. . .”

Đây là bài ca - Ly Tao do tiến sĩ nước Sở sáng tác.

(Dịch thơ do Nhưộng Tổng:

Nỗi sầu biệt ly

Bá Dung nhớ cha ta thuở nọ,

Vốn dòng vua về họ Cao Dương.

Tháng giêng đầu tiết xuân sang,

Cõi đời ta xuống giữa đương ngày Dần.

Buổi trứng nước ân cần chăm sóc,

Biết bao nhiêu khó nhọc công cha.

Chữ hay kén đặt cho ta:

Tên là Chính Tắc, tự là Linh Quân.

Trong ta đã mười phần lộng lẫy,

Chải chuốt càng thêm nẩy xanh tươi.

Sói ngàn nhài bãi khoác ngoài,

Tết lan thu lại làm đai đeo thường.

Sợ chẳng kịp ta càng mê mãi,

Tuổi xanh nào có đợi gì ai.

Mộc lan sớm cắt trên đồi,

Đồng thanh chiều hái bên ngoài bến sông.

Ngày tháng vút đi không trở lại,

Vừa xuân qua đã lại thu sang.

Đoái trông cổ áy cây vàng,

Sợ con người đẹp muộn màng lỡ duyên!)

Hạng Võ nhăn mày, trầm giọng nói:

- Cô Vương ra ngoài xem, là người nào hát bài ca nước Sở?

Nói xong, Hạng Võ đứng dậy đi ra ngoài quân trường.

- Hạng Viên, người nào đang hát?

Hạng Viên liền vội vàng tiến lên:

- Đại Vương, tiếng ca từ trong quân doanh nước Đường phía dưới núi vọng lên, thực sự không biết duyên cớ thế nào?

Trong lòng Hạng Võ cũng cảm thấy có chút quái lạ, không rõ Lưu Khâm đưa bài hát đó ra làm gì? Đang êm đẹp, tự nhiên ở chỗ này ca hát, là có ý gì? Chỉ có điều, thanh âm bài hát này cực kỳ thân thiết, khiến cho Hạng Võ không khỏi dâng trào cảm xúc trong lòng.

Theo thời gian trôi qua, trong đại doanh Quân Sở, có người bắt đầu cùng ca. Mới đầu thanh âm rất nhỏ, theo thời gian dần dần hội tụ cùng một chỗ, hơn nữa còn có người phát ra âm thanh nghẹn ngào..

Âm thanh nghẹn ngào truyền vào tai Hạng Võ, khiến Hạng Võ bỗng dưng giật mình tỉnh lại, sắc mặt không khỏi biến đổi, sau đó quát lớn một tiếng “ không ổn “, rồi cuống lại nói không nên lời. . .

Chương 580: Tuyệt xướng (1)

Bài Sở ca vang lên tiêu điều lạnh lẽo động lòng người.

Đối với sĩ tốt quân Sở mệt mỏi rời xa nhà lâu ngày mà nói, bài hát này ngoài việc khiến bọn họ nhớ nhà vô cùng, còn phát sinh cảm giác căm ghét chiến tranh vô cùng. Vốn sĩ khí cao ngất, nhưng chỉ trong một đêm, thoáng chốc liền biến thành hư không.

- Đại Vương, Đường tặc hát Sở ca, đã mấy trăm binh sĩ rời khỏi doanh.

Chỉ điều quân Đường không hề ngăn cản bọn họ, để bọn họ tùy ý rời đi. . . Cứ tiếp tục như thế, vài ngày nữa, các huynh đệ e là đều muốn rời đi.

Ngồi trong quân trường, Hạng Võ nghe Hạng Viên hồi báo, lại thờ ơ như không, khuôn mặt y có vẻ rất tiêu tụy mệt mỏi. Cái này cũng khó trách Hạng Võ, khổ tâm gia nghiệp nhiều năm cũng không nói đến, hơn nữa binh sĩ bên người bị Lưu Khâm dùng thủ đoạn cực kỳ đơn giản liền mất hết ý chiến đấu, y há có thể không nản lòng thoái chí? Giờ khắc này, y bắt đầu cảm thấy hối hận: Nếu như Phạm Tăng có ở đây, chắc chắn có thể giải trừ kiếp nạn thay y.

Chỉ tiếc, Phạm Tăng hôm nay đã biệt tăm biệt tích.

- Để bọn họ đi đi, tình huống như vậy, cường ép ngăn cản, ngược lại sẽ để bọn họ cảm thù, quả thực vô ích.

Nghĩ đến các huynh đệ theo Cô Vương liên tục chiến đấu ngàn dặm đường trên khắp các mặt trận, từ Quảng Lăng chém giết đến Cự Lộc, từ Cự Lộc chém giết đến Cai Hạ. Cô Vương thực không muốn làm khó bọn họ.

Hạng Viên do dự một chút, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Đại Vương, hôm nay tình hình không ổn, thần có một kế cũng có thể thoát khỏi hiểm cảnh. Thần bí mật xem xét hai ngày, phát hiện Đường tặc không kiểm tra binh sĩ rời đi. Đại Vương sao không thay đổi trang phục của quân sĩ, thần không biết quý không hay rời khỏi nơi này? Chỉ cần có thể trở lại Hội Kê, Đại Vương có thể tập hợp lại nhân mã, ngày sau ngựa đạp Trung Nguyên cũng không phải khó.

Hạng Viên tự cho là đúng, suy tính thay Hạng Võ, nhưng lại quên tính tình Hạng Võ vô cùng dữ dằn. Nghe Hạng Viên nói lời này, Hạng Võ giận tím mặt, cầm chén rượu ném ra ngoài. Hạng Viên né tránh không kịp, bị nện chảy máu đầu.

- Đại tướng phu sống ở trên đời, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Từ khi Cô Vương vượt sông đến nay, trăm trận trăm thắng. Cho dù hôm nay rơi vào tình thế khó khăn, cũng không thể làm ra chuyện như vậy. Cô Vương thà rằng chết trận, cũng không để gã Lưu tặc kia chế nhạo. . .Niệm tình người nhất thời hồ đồ, Cô Vương cũng không truy cứu. Cút ra ngoài, đừng quấy rầy Cô Vương uống rượu.

Hạng Viên mang theo khuôn mặt ngượng ngạo rời khỏi đại tướng.

- Đại Vương, Hạng Viên cũng chỉ suy nghĩ cho Đại Vương, Đại Vương quả trách như vậy, thực sự có phần hơi quá.

Ngu Cơ rót cho Hạng Võ một chén rượu, nhẹ giọng nói:

- Thần thiếp biết Đại Vương chính là anh hùng thời nay, chỉ là cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Hạng Võ trở nên trầm mặc!

Sau một hồi, y khẽ nói:

- Ái Cơ, biện pháp Hạng Viên nói, Cô Vương chẳng đáng làm. Nhưng nàng ở lại doanh trướng, khó tránh khỏi chuyện bất trắc. Không bằng thế này, nàng hãy trá làm sĩ tốt, Cô mệnh đám người Hạng Thọ bảo hộ nàng thoát khỏi nơi này. Sau khi rời khỏi nơi này, nàng hãy mang theo đám người Hạng Thọ, nhanh chóng vượt sông chạy về Hội Kê, đợi Cô Vương trở về.

Sắc mặt Ngu Cơ bỗng trắng bệch. Nàng sao lại không hiểu Hạng Võ muốn miễn cưỡng phá vòng vây, lại lo lắng cho an toàn của nàng.

Miễn cưỡng phá vòng vây, thực sự có thể thành công sao?

Ngu Cơ không khỏi có chút bận tâm. Chuyện của nhà mình, nhà mình rất rõ. Tình hình Hạng Võ phải đối mặt với địch nhân thế nào, Ngu Cơ lại càng rõ ràng.

- Đại Vương. . .

- Ái Cơ, hãy quyết định như vậy đi, nàng mau chóng chuẩn bị, Cô Vương sẽ tìm đám người Hạng Thọ yểm hộ nàng rời đi.

Từ nhỏ sống cùng Hạng Võ, Ngu Cơ biết bản tính của Hạng Võ. Nàng cũng rõ ràng, nếu như tiếp tục lưu lại, Hạng Võ sẽ bị phân tâm.

Nhưng rời bỏ Hạng Võ?

Nàng lại không nguyện ý. Bởi vì Ngu Cơ cũng không biết, Hạng Võ có thể giết ra thoát khỏi vòng vây hay không?

Đi, hay không đi?

Ngu Cơ có chút do dự.

Ngồi một mình trong tiểu trường, nhìn khuôn mặt mình trong gương đồng. Mặc dù đã trải qua cái tuổi xuân thì, nhưng dung nhan của nàng vẫn rung động lòng người như trước.

Ngu Cơ thậm chí không biết, nếu như Hạng Võ thất bại, mình làm sao có thể chấp nhận đây?

- Ái Cơ, chuẩn bị xong chưa?

Hạng Võ bên ngoài tiểu trường, nhẹ giọng thúc giục:

- Hạng Thọ đã chuẩn bị thỏa đáng, nếu như nàng không đi, e là trời sẽ sáng!

Nói xong, y đi vào tiểu trường liền thấy Ngu Cơ không thay đổi trang phục, không khỏi nhú mày:

- Ái Cơ, vì sao nàng không thay đổi trang phục.

- Đại Vương, thiếp sợ, sợ đi khỏi sẽ không gặp lại Đại Vương nữa.

- Ái Cơ, nàng nói gì vậy?

Hạng Võ có chút tức giận, lạnh lùng quát:

- Mau thay trang phục, trước khi trời sáng, theo những quân tốt này rời khỏi đây. Đến Hội Kê thì đợi ta quay về. Nếu như. . .

Hạng Võ còn chưa nói hết, lập tức lại nuốt trở lại:

- Đừng nhiều lời, mau mau thay trang phục, rời khỏi nơi đây.

Y mặc không nói hết lời, nhưng Ngu Cơ sao lại không nghe ra ý tứ của y?

Trên mặt nàng lộ ra vẻ sầu thảm, quay người lại, nằm trên mặt đất, khẽ nói:

- Thần thiếp sẽ thay đổi trang phục, chỉ có điều, kính mong Đại Vương bảo trọng.

Hạng Võ âm trầm gật đầu.

Đứng trước tiểu trường, y đưa mắt ngắm nhìn bầu trời, sao lốm đốm đầy trời, vô cùng động lòng người, trong lòng đột nhiên phát sinh nỗi bi thương vô hạn. Hạng Võ biết, mình đi tới nước này, sự nghiệp Bá Vương đã biến thành công dã tràng. Tuy nhiên ngoài miệng vẫn nói, vượt sông trở lại Hội Kê, rồi sau đó tập hợp lại.

Nhưng thực sự có thể tập hợp sao?

Hạng Võ cũng không biết. . .

“Lực bạt sơn hà khí cái thế!”

Hạng Võ đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài, tựa hồ muốn mượn tiếng rít gào này để xua tan toàn bộ nỗi buồn khổ ưu sầu trong lòng. Nhưng trong lòng lại càng thêm bức bối bất an. Vừa mới tâm trí hào hùng, thoáng chốc biết mất, nhẹ giọng ngâm ca:

“Thì bất lợi hề chuy bất thệ

Chuy bất thệ hề khả nại hà. . .”

Y xoay người, nhìn cửa trường buông xuống, tự lẩm bẩm:

- Ngu Cơ, Ngu Cơ sẽ thế nào?

Nhưng vào lúc này, Hạng Võ không cân nhắc nhiều về chuyện của bản thân mà chỉ nghĩ tới tương lai của Ngu Cơ. Nàng từ nhỏ theo y hời hả xuôi ngược, kết quả lại là. . . Nếu như ta không thể trùng kích khỏi vòng vây, Ngu Cơ, nàng sau này sẽ ra sao?

Keng!

Từ trong tiểu trường truyền ra tiếng vang nhỏ.

Hạng Võ bỗng dưng giật nảy mình, cảm giác một loại dự cảm không rõ, xông lên đi đầu. Y bước nhanh xông vào tiểu trưởng, liền thấy Ngu Cơ đã nằm trong vũng máu, mặc một bộ y phục màu trắng Hạng Võ thích nhất, trên y phục đã dính đầy vết máu. Còn có một thanh bảo kiếm sáng loáng nằm bên cạnh Ngu Cơ. Hạng Võ tiến lên, đầu tiên la lớn một tiếng Ngu Cơ, rồi ôm nàng vào lòng. Thanh bảo kiếm Ngu Cơ dùng để tự vẫn, chính là song kiếm Thư Hùng nằm đó tại Câu Chương y mới thợ đúc kiếm nổi tiếng chế tạo.

Thư kiếm đã dính máu.

Hùng kiếm ở trong vỏ. . .

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ngu Cơ mang theo một nụ cười rất nhẹ. Nàng giống như đang dùng cách này để an ủi Hạng Võ: Đại Vương, đừng lo cho thần thiếp. Thần thiếp đi, nhưng sẽ ở trên trời phù hộ Đại Vương!

- Ngu Cơ. . .

Hạng Võ bi thảm gầm rút, ôm chặt Ngu Cơ trong lòng.

Bên trong mắt hổ từ từ trào ra hai hàng lệ nóng.

Sau một ngày trôi qua, quân Đường hát Sở ca càng lúc càng lớn.

Tổng cộng đã có 3000 – 4000 binh sĩ từ trong đại doanh đi ra.

Còn những quân Sở trong doanh cũng thấp thỏm không yên. Không ai có thể nói rõ, mình có thể kiên trì bao lâu. Dù sao, hôm nay đối mặt với quân Đường, quân Sở không còn là quân Sở lấy một chọi mười tại Cự Lộc năm đó nữa. Đại thế đã mất, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ. . .Bọn họ, cũng chỉ chờ đợi, đợi đến lúc không còn chịu đựng được nữa, sẽ tự động lạng lẽ rời đi.

Tiếng ca kia xem như thủ đoạn mềm dẻo rút hết sĩ khí của quân Sở. Từng khúc từng giờ trôi qua, sĩ tốt Quân Sở đều rơi vào tình trạng khủng hoảng.

Màn đêm, lại bao phủ đại địa thêm lần nữa.

Hạng Võ chỉ lẳng lặng trong tiểu trưởng, ôm thật chặt thi thể Ngu Cơ sớm đông cứng. Suốt một ngày, y cũng chưa ăn cơm nước gì. Đột nhiên, doanh trại quân đội yên tĩnh giống như ong vỡ tổ, ảm ỉ vô cùng. Tiếng kêu khiến Hạng Võ trong mơ hồ tỉnh lại, y ôm thi thể Ngu Cơ, u ám ngẩng đầu lên.

- Đại Vương, họa lớn rồi, họa lớn rồi!

Một thanh niên ngời ngời dũng mãnh, tuổi chừng hai mươi, từ bên ngoài xông tới thân thể không quá cao, nhưng rất cường tráng. Y tiến vào tiểu trưởng la lớn:

- Cầu tặc Hạng Viên đã đầu hàng quân Đường.

Hạng Viên, đầu hàng?

Hạng Võ bỗng nhiên thoáng giật mình tỉnh lại.

Hóa ra đêm qua Hạng Viên có lòng tốt hiến kế, ngược lại bị chửi bới, đập vỡ đầu. Quay về trưởng, Hạng Viên càng nghĩ càng cảm thấy tức giận. Vì vậy nhân lúc Ngu Cơ tự vẫn, Hạng Võ không có tâm tư quản lý quân doanh, y đã bí mật liên hệ với quân Đường, hẹn thời gian mở cửa quân doanh, để quân Đường chém giết xông vào doanh. Mấy ngày liên tiếp, quân Sở trong quân doanh trong tình trạng thấp thỏm lo lắng, cũng không có chống cự gì mạnh mẽ. Khi quân Đường trùng kích xông vào, quân Sở rất nhanh liền tan tác.

Gã thanh niên báo tin là tộc đệ Hạng Võ, cũng là một trong số ít những tử đệ trong đội quân theo y vượt sông khi trước may mắn sống sót.

Y lớn tiếng la lớn:

- Đại Vương, quân Đường đã chém giết xông tới, mặt tướng đã điểm đủ 500 tùy tùng thân cận, thề sống chết bảo vệ Đại Vương, chém giết xông ra khỏi vòng vây.

Trong mắt Hạng Vô hiện lên một tia tình cảm ấm áp. Y cúi đầu xuống, hôn một cái lên trán Ngưu Cơ, sau đó nhẹ nhàng đặt thi thể Ngưu Cơ xuống.

- Mặc dù Cô Vương rơi vào tình cảnh này, cũng không cần các người bảo vệ!

Y bỗng nhiên đứng dậy, quanh thân phát ra một cỗ sĩ khí sắc bén:

- Chuẩn bị ngựa, vung kích lên!

Nói xong, y đi nhanh ra ngoài trường.

Ngưu Cơ, hãy xem Cô Vương quyết một trận tử chiến vì nàng!

- Đại Vương, thi thể Vương phi. . .

- Lưu Khâm tuyệt không phải hạng tiểu nhân thích phá hủy thi cốt, hẳn sẽ an bài thỏa đáng.

Khuôn mặt u sầu chán chường thoáng chốc biến mất không còn hình bóng. Hạng Vô lại trở thành Tây Sở Bá Vương đàng đàng sát khí.

Y mặc khôi giáp, lên ngựa cầm kích, thống lĩnh đám người Hạng Thọ xông thẳng về phía quân Đường.

Chỉ thấy Bàn Long kích trong tay nặng hơn trăm cân trong tay y, nhẹ như bắc vung lên hạ xuống. Vài gã kỵ quân quân Đường xông tới, thoáng chốc bị y đánh bay xuống ngựa.

- Các huynh đệ, tuy quân Đường người đông thể mạnh, nhưng trong mắt Cô Vương chẳng qua chỉ là đám gà đất chó sành, không ai có thể ngăn cản ta.

220. Chương 581 - 582 Pull

Chương 581: Tuyệt xướng (2)

Hạng Tịch lạnh lùng quát:

- Hãy xem Cô Vương lấy thủ cấp chủ tướng quân Đường!

Ngựa Ô Truy dưới háng hí lớn một tiếng, chạy nhanh về phía quân Đường.

Đám người Hạng Thọ cũng không khỏi sôi trào nhiệt huyết, lớn tiếng la hét, theo Hạng Vô liều chết xông lên.

Trước mắt, gặp ngay phải hàng tướng Hạng Viên. Hạng Vô hét lớn một tiếng, ngựa Ô Truy Truy như mũi tên, trong nháy mắt phi tới trước mặt Hạng Viên. Hạng Viên trông thấy Hạng Vô, trong lòng đầu còn can đảm giao thủ. Y liền quay đầu ngựa, định bỏ chạy, nhưng ngựa Ô Truy là thiên mã Ô Tôn, không hề thua kém ngựa Xích Thổ của Lưu Khâm. Hạng Viên vừa chạy được hai bước, Hạng Vô đã đến trước mặt y, tay nâng kích chém xuống khiến Hạng Viên rơi xuống ngựa.

Lúc này Hạng Vô tựa hồ rơi vào trạng thái vô cùng kích động, sau khi y chém chết Hạng Viên, y ngựa mặt lên trời liên tục cười ha hả, lạnh lùng quát:

- Lưu Khâm, có dám quyết một trận tử chiến với Cô Vương!

- Hạng Tịch, đừng vội càn rỡ!

Một chiếc chiến xa lao đến như gió, trên chiến xa chính là võ tướng Đồ Đồ.

Y múa trường sáo đâm về phía Hạng Vô, trong miệng hô lớn:

- Lấy tính mạng của người cần gì Bệ hạ xuất thủ, có Đồ Đồ ta ở đây!

Đồ Đồ thực sự là một mãnh tướng, trường sáo nặng mấy chục cân, nhưng trong tay y lại nhanh như tia chớp. Nếu như đối lại là người khác, có lẽ đã bị y đâm chết rồi, nhưng người đối mặt với y chính là Hạng Tịch, ở hậu thế được xưng là cao thủ đệ nhất thiên cổ. Thấy trường sáo đâm tới, Hạng Tịch không chút bối rối, trường kích trong tay vung ra ngoài, đập vào trường sáo “ Keng “ một tiếng, ngựa Ô Truy chạy nhanh

như bay đột nhiên quay ngang thân, thoáng chốc xẹt qua chiến xa, Bàn Long kích lật ngược một chiêu Tê Ngưu Vọng Nguyệt, khiến Đồ Đồ bay ra khỏi xe.

Đại kích chém xuống, thoáng chốc khẽ quay một vòng, Đồ Đồ rơi xuống mặt đất, áo giáp sau lưng bị xé toang, xuyên vào da thịt làm lộ ra một đoạn cột sống đã đứt rời.

- Bá Vương uy vũ, Bá Vương uy vũ!

Đám người Hạng Thọ lớn tiếng la hét.

Trong tiếng la hét, Hạng Tịch càng lộ rõ sự hung mãnh.

- Đánh, đánh. . .

Thanh âm y rống giận quanh quẩn trên bầu trời mãi không thôi.

- Không hổ Bệ Hạ nói Bá Vương là người danh bất hư truyền, hãy đỡ một gậy của ta!

Một bóng người ngăn cản đường đến của Hạng Tịch, giống như một tòa núi nhỏ, giẫm chân tại chỗ nhún mình bay lên không trung, Lang Nha Bổng mang theo tiếng gió bổ về phía Hạng Tịch.

Vừa nghe tiếng gió, Hạng Tịch giật nảy mình một cái, hai chân đột nhiên nhấc lên, hai cái bàn đạp từ dưới yên ngựa rơi xuống, hai chân đưa vào bàn đạp, gót chân ép vào bụng ngựa, ngựa Ô Truy hí dài một tiếng, nhảy sang một bên. Bàn Long kích trong tay đón đỡ Lang Nha Bổng, rồi sau đó thuận thế quay một vòng hóa giải lực lượng vạn quân.

(Quân ở đây là đơn vị chỉ trọng lượng của người trung quốc thời xưa. 1 quân = 30 kg)

Mặc dù đã hóa giải được lực đạo của Lang Nha Bổng, nhưng hai tay Hạng Võ vẫn phát run. Chiến mã hí lớn lui về phía sau vài bước mới xem như đứng vững. Thời điểm từ Phong Ấp chạy trốn, Hạng Tịch phát hiện một vấn đề kỳ quái.

Trên chiến mã quân Đường, phần lớn đều là yên cao và bàn đạp hai bên, y lúc ấy thử một chút, cảm thấy rất tốt. Vì vậy liền lấy một bộ đặt lên lưng Ô Truy. Lúc đầu nghĩ, sau khi lui về Hội Kê, y có thể trang bị yên cao và bàn đạp cho chiến mã trên quy mô lớn. Dù sao những thứ này không phức tạp, chỉ cần tìm vài thợ thủ công là có thể giải quyết. Không ngờ, không đợi tới khi y đến Hội Kê đã bị quân Đường vây kín. Vì thế trang bị yên cao và bàn đạp cho ngựa trên quy mô lớn, đương nhiên đã trở thành chuyện không thể. Chỉ có điều, ngày hôm nay dựa vào yên cao và bàn đạp, lại giảm bớt được rất nhiều gánh nặng, nếu không không biết y có thể chông đỡ nổi một bổng vừa nảy hay không?

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân cao hơn một trượng nhìn như tòa núi nhỏ đứng trước mặt y.

- Cự hùng?

Hạng Võ giật mình, trong lòng nảy sinh một tia lo lắng. Quái vật kia, dù chỉ là một bộ tướng, nhưng toàn thân mặc trọng giáp, khí lực kinh người, chính mình thực sự không thể cản nổi.

- Hán tử giỏi, trong thiên hạ người có thể chống đỡ một gậy cả ta thực sự không nhiều, ngoại trừ đệ đệ của ta và con ta, người chính là người thứ ba.

Lưu Cự đứng vững trên mặt đất, dựng thẳng Lang Nha Bổng, nói:

- Bổng Vương Lưu Cự phụng mệnh cản đường ngươi, muốn rời khỏi nơi này, phải hỏi Lang Nha Bổng trong tay ta.

Nếu như vào ngày thường, Hạng Võ nhất định vui vẻ đấu cùng Lưu Cự một trận, nhưng khi y quay lưng nhìn lại, chỉ thấy quân Sở theo sau y, cộng cả Hạng Thọ chỉ có 28 người mà thôi.

Quân Đường từ bốn phương tám hướng vây quanh, kêu gào liên miên không dứt.

Hạng Võ biết, không thể ham chiến!

- Hạng Thọ, đi theo Cô Vương!

Hạng Võ thúc ngựa muốn đi, lại thấy một viên Đại Tướng từ phía xa phi nhanh tới, cưỡi Đại Uyển Lương Câu, tay cầm Lang Nha Bổng, chỉ có đầu đầu bổng này nhỏ hơn một chút so với Lang Nha Bổng của Lưu Cự.

- Hạng Võ, chạy đâu!

Người như mãnh hổ xuống núi, ngựa giống như giao long rời bến.

Vừa dứt lời người liền đến:

- Võ Nghĩ Hâu Lưu Tín, cung kính nghênh đón đã lâu!

Đại Bổng rơi xuống, Hạng Võ vội vàng kích ứng chiến. Hai người hai ngựa xoay quanh, sau khi đánh được hai ba hiệp, Hạng Võ khẽ nhíu mày.

Nếu như bình thường, trong trăm hiệp, y có thể lấy thủ cấp của Lưu Tín.

Nhưng lúc này. . .

Hạng Võ không dám ham chiến, vội vàng đánh ra một chiêu bức lui Lưu Tín, rồi quay đầu bước đi. Nhưng đi không được bao lâu, từ hai phía lại xuất hiện hai viên Đại Tướng, một là Quý Bố, một là Quý Tâm. Hai huynh đệ bọn họ cũng biết, Hạng Võ này không phải người bình thường có thể ngăn cản. Vì vậy cả hai song chiến với Hạng Võ.

- Bá Vương, đường này không thông!

Hạng Võ thấy không vượt qua nổi, đành phải quay đầu ngựa. Không ngờ lại bị hai người Phàn Khoái và Kỷ Tín cản đường, đánh được hai ba hiệp, Hạng Võ đột nhiên nhảy ra khỏi vòng tròn, ghì cương ngựa hạ hoành kích.

- Lưu Khảm, không dám quyết một trận tử chiến với Cô Vương sao?

Hạng Võ biết Lưu Khảm đã bố trí thiên la địa võng, muốn chạy không phải dễ.

Từ đại doanh một đường chém giết xông ra, Hạng Võ chém chết hơn hai mươi tướng Đường, cũng đã đủ mệt rồi. Đến lúc này, y hi vọng nhất, vẫn là giao chiến với Lưu Khảm một trận, để giải quyết nỗi ám ảnh ba năm qua trong lòng y. Năm đó, khi đánh chiếm Lô Thương, y thắng Lưu Khảm. Nhưng thắng không anh hùng, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối. Hiện tại, y muốn cùng Lưu Khảm đường đường chính chính quyết một trận tử chiến.

Chỉ là Hạng Võ cũng biết, khả năng Lưu Khảm ứng chiến là không lớn. Bởi vì đến lúc này, Lưu Khảm thân là Quân Vương một nước, sao có thể đơn giản mạo hiểm.

Đèn đuốc phía xa xa thấp sáng trưng.

Đám người Lý Tả Xa, Trương Lương, Mông Khắc vây quanh Lưu Khảm xuất hiện trước mặt Hạng Võ.

“Lực bạt sơn hề khí cái thế, thì bất lợi hề chuy bất thệ.

Chuy bất thệ hề khả nại hà, ngu hề ngu hề nại nhược hà. . .”

Trong lòng Hạng Võ không khỏi cả kinh. Đây là bài thơ hôm qua y làm, có thể nói ngoài y ra không ai biết được, Lưu Khảm sao có thể biết được?

Lưu Khảm cười Xích Thổ, tay nâng Xích Kỳ, một thân bảo giáp sư tử, eo đeo đai lực ngọc, thúc ngựa tiến lên.

- Bá Vương, Lưu Khảm ở đây!

Hắn nhìn ám bào Hạng Võ nhuộm đỏ màu máu, trầm giọng nói:

- Trận chiến ngày hôm nay, Trẫm đã đợi lâu rồi. Bá Vương muốn chiến, hãy tới đánh đi!

Hạng Võ cắn chặt răng, hét lớn một tiếng, thúc ngựa xông lên. Còn Lưu Khảm không chút kinh hoàng, ra lệnh ọi người bên cạnh tản ra, ngựa Xích Thổ dưới háng hí dài một tiếng, mang theo Lưu Khảm vọt tới nghênh đón Hạng Võ.

Ba năm trước đây, Xích Thổ từng giao chiến một trận với Ô Truy, mặc dù đã trải qua ba năm xa cách, nhưng hai con ngựa này dường như không quên đối phương. Từng tiếng từng tiếng ngựa hí lớn vang vọng trời cao, Xích Kỳ và Bàn Long giao kích trên không trung, còn hai người Hạng Võ và Lưu Khảm giống như kỳ phùng địch thủ hội ngộ.

Ba năm trước đây, Lưu Khảm dựa vào ưu thế của yên cao và bàn đạp có chút chiếm thế thượng phong.

Ba năm sau, Hạng Võ cũng trang bị yên cao và bàn đạp, nhưng dẫu sao cả ngày chưa ăn uống gì, lại liên tục ác chiến, thể lực dần dần chống đỡ hết nổi.

Hai người đánh khoảng trăm hiệp, Lưu Khảm đột nhiên nhảy khỏi vòng tròn.

Hắn ngạc nhiên nhìn Hạng Võ, đột nhiên nói:

- Bá Vương, ta thua!

- Lưu Khảm, ngươi có ý gì?

- Ba năm trước đây, Trẫm dựa vào ưu thế của yên cao và bàn đạp, thắng Bá Vương một bậc; hôm nay tái chiến, tuy vẫn chiếm thượng phong, nhưng Bá Vương đã cả ngày ác chiến. . . Trẫm biết, nếu như Bá Vương sung mãn nhất, e là Trẫm không phải đối thủ của Bá Vương. . . Vì thế, trận chiến này, Bá Vương thắng!

Hạng Võ giật mình há lớn miệng, theo cảm nhận của y, thân là võ giả, không chiến đấu đến cùng, há có thể nhận thua?

Nhưng Lưu Khảm lại nhận thua!

Hơn nữa còn thua quang minh chính đại, trước mặt thiên quân vạn mã tỏ ý nhận thua. . .

Thoáng chốc, Hạng Võ có chút mệt mỏi.

- Trận đánh ngày hôm nay, Trẫm thua!

Lưu Khảm trầm giọng nói:

- Chỉ có điều trận chiến ngày hôm nay, Bá Vương lại thất bại!

Hạng Võ thoáng chốc hiểu ra.

Đúng vậy, y thắng chẳng qua chỉ là thắng cá nhân; y thất bại, lại bị táng gia bại sản.

Y theo đuổi thắng lợi cá nhân, còn Lưu Khảm theo đuổi thắng lợi của cả đại cục. . .

- Năm xưa, nếu như Cô Vương tại Lâu Thương đuổi giết người. . . Người sẽ thế nào?

- E là Trẫm không có ngày hôm nay!

Lưu Khảm đột nhiên thúc ngựa, thấp giọng nói:

- Thi thể Ngu Cơ, Trẫm sẽ an bài thỏa đáng, không biết Bá Vương còn có thỉnh cầu gì?

Hạng Võ lẳng lặng nhìn Lưu Khảm, sau một hồi ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Thực sự ngày Cô Vương diệt vong, là ngày không phải chiến đấu khổ cực. Lưu Khảm, nếu như có thể, kính xin an táng Cô Vương và Ngu Cơ tại Trữ La Sơn. . . Ngu Cơ, nàng yêu thích cảnh đẹp ở Trữ La Sơn nhất.

Bàn Long đại kích, keng một tiếng rơi xuống mặt đất.

Hạng Võ nhảy xuống ngựa, vái người chào Lưu Khảm, rồi sau rút bảo kiếm dưới sườn ra, tự vẫn tại chỗ.

Thanh kiếm kia chính là Hùng kiếm xứng với kiếm của Ngu Cơ trong song kiếm Thục Hùng.

Thân thể hùng tráng nằm trong vũng máu.

Trên chiến trường bỗng nhiên lặng ngắt như tờ.

Lưu Khảm trầm ngâm nói:

- Bá Vương, nếu như có kiếp sau, Khảm nguyện làm huynh đệ cùng Bá Vương, nâng ly 300 chén!

Hắn lập tức chạy đếm ôm lấy thi thể Hạng Võ.

Trong lịch sử, Hạng Võ chết không toàn thân; ngay hôm nay, dù không thể giữ được tính mạng, nhưng ít ra có thể được chôn cất cùng tình nhân.

“Ngu hề ngu hề nại nhược hà. . .”

Lưu Khảm ngẩng đầu nhìn về phía nam, nhưng lòng lại nghĩ: A Tu, Mạn nhi. . . Các nàng đang chờ ta. . . Ta sắp trở về thôi!

Chương 582: Vĩ thanh

Hạng Võ không tự vẫn ở Ô Giang, mà tự vẫn tại Cai Hạ.

Theo Lưu Khảm biết, trong lịch sử Hạng Võ bị tiểu nhân mưu hại, cuối cùng không còn đường lui mà tự vẫn, không để lại y một trận chiến thống khoái.

Sau khi Hạng Võ chết một tháng, mọi người phát hiện thi thể Phạm Tăng ở ven bờ Sào Hồ. Ông là nhảy xuống hồ mà chết. . .

Tựa hồ danh thân lương tướng nước Sở đều thích chọn cách nhảy xuống sông tự vẫn. Ở đó hắn còn nhận được một di thư của Phạm Tăng lưu lại. Trên di thư, chỉ có ba chữ viết bằng máu: Hận hận hận.

Phạm Tăng hận cái gì? Đáp án, có lẽ chỉ có ông mới rõ.

Trận chiến Cai Hạ, từ khi Hạng Võ đột phá vòng vây, bao gồm cả Hạng Viên, tổng cộng chém chết hai mươi bảy tướng Đường.

Trong đó có Đồ Đồ là mãnh tướng. Ngoài ra còn khiến mười ba danh tướng bị trọng thương. Trong số đó có loại nhân vật như Phần Khoái, Phần Khoái bị chém đứt tay trái, từ đó về sau trở thành người tàn phế. Sau khi đưa về Hàm Dương chữa trị, được phong làm Bá Hầu, được ban thưởng hơn ba trăm dặm phong ấp. Sau dưới sự chủ trì của Lữ Tu, đã thành thân với Yến Cơ, người năm đó dâng lên thủ cấp của Triệu Cao, sau sinh được một đứa con đặt là Phần Kháng, đến năm Đại Trị thứ mười một thì chết.

Hạng Võ chết rồi, tựa hồ nói rõ thiên hạ sắp thái bình. Rất nhiều người đều nghĩ như vậy, thậm chí rất nhiều quan viên Hàm Dương đều cho rằng từ nay về sau sẽ không còn chiến sự.

Nhưng ngay khi đại đa số mọi người cho rằng thiên hạ sắp thái bình, mười bảy ngày sau khi Hạng Võ tự vẫn, Giang Nam lại truyền đến chiến báo, nói Nhâm Hiêu chiếm lĩnh Hội Kê.

Chỉ là, Nhâm Hiêu không tiếp tục dùng cờ hiệu phục hưng lão Tần, bởi vì lão Tần đã không còn nữa. Dù vậy, bốn mươi vạn đại quân Lĩnh Nam vẫn tuân ra Hoàn Phổ Quan, chiếm cứ Nam Dã. Từ đó một đường hát vang, rất có xu thế quét sạch phương nam, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chiếm lĩnh Hội Kê. Nhâm Hiêu tự phong làm Nam Sở Vương, sau khi chiếm lĩnh Hội Kê nhanh chóng di chuyển quân đội, bao vây huyện Phiên, sau khi giết chế Kinh Bố, liền chiếm lĩnh phía nam Lư Giang. Con rể của Ngô Nhuế thấy tình hình không ổn, liền thống lĩnh tàn quân thoái lui trấn thủ Cư Sào.

Lưu Khảm rất muốn dựa vào thanh thế tiêu diệt Hạng Võ, vượt sông tranh phong với Nhâm Hiêu.

Thế nhưng, từ đầu năm đến cuối tháng năm, trong sáu tháng ngắn ngủi đã tiêu lương thực, quân nhu khó có thể tính toán. Cho dù bậc hiền lương như Tiêu Hà, cũng phải phái người báo cáo với Lưu Khảm: Thương khó Quan Trung đã khó có thể trụ nổi chiến cuộc nữa.

Trong vòng sáu tháng, Lưu Khảm chiếm được toàn bộ Sơn Đông. Ngay cả Giang Tả và Lĩnh Nam, ngày xưa là lãnh thổ nước Tần cũ, cũng bị hắn quản lý. Nghe tựa hồ là một tin tức không tồi, nhưng Lưu Khảm biết, từ khi Trần Thắng Ngô Quảng bắt đầu nổi loạn, liên tục sáu năm chiến loạn khiến cho phần lớn đất đai đều trở nên hoang vu, dân chúng trôi giạt khắp nơi.

Trước mắt, trấn an thổ địa vừa chiếm lĩnh mới là sự việc cần giải quyết. Quan Trung ngoài việc phải hao tổn số tiền khổng lồ vì chiến tranh, còn phải cung ứng cho nạn dân các nơi, dựng lại gia viên sau chiến loạn.

Lưu Khảm hẳn có thể trụ vững đến lúc đánh tan Hạng Võ đã hết lực rồi. Trong tín thư của Tiêu Hà nói: Nếu như tiếp tục đánh, những thổ địa chiếm lĩnh được, sẽ rung chuyển thêm lần nữa.

Bất đắc dĩ, Lưu Khảm đành phải ngừng xuôi nam, phong Lý Tả Xa làm thống soái, Trương Lương làm quân sư, thay thế Trần Bình chỉ huy chiến sự phía nam.

Chiến sự lúc này, Lưu Khảm bất đắc dĩ phải phòng thủ là chính. Lấy rãnh trời Đại Trạch phân ranh giới với Nhâm Hiêu, vào lúc này, song phương khó chiếm được ưu thế.

Nhâm Hiêu không giống như Hạng Tịch. Ông lớn lên trong quân đội, bước từng bước lên tới ngày hôm nay. Đối phó với người như vậy, tuyệt đối không thể dựa vào tinh thần.

Sau khi trở về Hàm Dương, Lưu Khảm phong quan thưởng tước cho các quan viên, đại thần.

Khoái Triệt được miễn chức Trường Sử Thái Úy Phủ, phong làm Phạm Dương Hầu, Ngự Sử Đại Phu, đứng hàng một trong Tam công, phụ trách giám sát văn võ bá quan.

Sau một hồi nhàn thoai, rốt cuộc Lưu Khảm và Trần Bình nhắc tới Nhâm Hiêu. Dựa theo lý giải của Lưu Khảm đối với Nhâm Hiêu, người này có nhận thức toàn cục, biết rõ nặng nhẹ.

Khi quân Đường nghỉ ngơi lấy sức, Nhâm Hiêu cũng gấp rút nghỉ ngơi hồi phục. Tuy nhìn thể lực không tính là mạnh, nhưng nếu giao tranh, quân Đường chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề. Chiến đấu tới nước này, Lưu Khảm thực sự không muốn đánh nữa. Thông qua báo cáo của Tiêu Hà, sau khi lão Tần thống nhất sáu nước, có tổng cộng 1700 vạn nhân khẩu. Nhưng sáu năm gần đây, đã giảm xuống còn 1200 vạn nhân khẩu.

Nói cách khác, mỗi năm chiến tranh, sẽ chết đi gần trăm vạn người.

Trong lịch sử, sau khi Lưu Bang thành lập triều Hán, nhân khẩu có chưa đầy 1000 vạn. Lúc ấy hoang tàn, thậm chí ngay cả bạch mã kéo xe cũng không gom đủ. Tình hình của Lưu Khảm lúc này đã khá hơn một chút, lãnh thổ so với thời kỳ Tần Thủy Hoàng đã mở rộng thêm 1/3. Tuy nói đã chiếm lĩnh khu vực Mạc Bắc, lại có nước Đông Ô Tôn thay hần nuôi ngựa. Nhưng các nơi đều bị tàn phá, vẫn khiến người ta nhìn mà cảm thấy giật mình.

Khu vực Hà Tây sung túc, nhưng không đủ mười năm, cũng khó có hiệu quả. Ba Thục giàu có và đông đúc, nhưng vì chống đỡ để Lưu Khảm dốc sức tốc chiến tốc thắng nước Sở, cơ hồ đã dốc hết lực.

- Nếu như muốn Nhâm Hiêu quy hàng, không có được lý do cực kỳ đặc biệt, tuyệt đối không thể.

Đối mặt với Trưởng quan trước kia, Lưu Khảm cũng không có kế sách khả thi. Hiện tại Nhâm Hiêu đã giống như một con nhím, khiến hẳn khó có thể đưa tay đụng vào. Tạm thời nghỉ ngơi lấy lại sức, xem xét tình hình sẽ tính sau.

Cứ như vậy, Nhâm Hiêu vô lực bắc tiến, còn Lưu Khảm cũng bắt lực xuôi nam, vốn chiến sự kịch liệt, đột nhiên lại trở nên bình thường.

Tháng mười, Ba Mạn sinh một đứa con trai, đặt tên là Lưu Tú, được ban thưởng Thục Quận. Còn con của Bạc nữ - Lưu Hằng, được phong làm Triệu Vương, ban thưởng Phong Ấp, quận Hàm Đan.

Mùa xuân năm Đại Trị thứ hai, con trưởng của Bành Việt là Bành Cự cưới đại công chúa Lưu Nguyên làm vợ, được phong là Phò Mã Đô Úy, Lưu Khảm đích thân chủ trì hôn lễ, cũng ban thưởng cho Lưu Nguyên khu vực Đan Phụ. Cùng năm đó, Lưu Khảm cùng Hoàng Hậu Lữ Tu và con gái Lưu Nguyên đi tuần thú phương đông, sau khi phong thiện tại Thái Sơn, liền đến Đan Phụ di dời phần mộ của Lữ Trĩ đến núi Hàng Kim, để tròn chữ nghĩa. Xem như tuyên bố với thiên hạ, tình cảm của hẳn đối với Lữ Trĩ, giống như đối với đại công chúa Lưu Nguyên. Vào lúc này, quan hệ giữa Lưu Bang và Lữ Trĩ trước kia cũng đã không còn ai nhắc tới.

Mùa thu năm Đại Trị thứ hai, Quan Trung và Sơn Đông bội thu, Lưu Khảm quyết ý khai chiến với Nhâm Hiêu. Lưu Khảm đích thân tiến về Đan Dương đốc chiến.

Ngay khi song phương quyết ý khai chiến, Tái Bắc đột nhiên truyền đến tin dữ.

Từ khi nước Đường đứng vững gót chân tại Mạc Bắc, hai huynh đệ Hung Nô Mạo Đốn và Hung Nô Đông Hồ A Lợi Đề, rốt cuộc quyết ý xóa bỏ hiềm khích, liên thủ hợp tác.

Nếu như không liên thủ, Hung Nô sẽ lâm nguy.

Nhân lúc Lưu Khâm muốn khai chiến tại Giang Nam, Mạo Đồn và A Lợi Đề đột nhiên tập kích trấn Vũ Xuyên bên ngoài Âm Sơn.

Năm đó bởi vì Cái Nhiếp tàn phế cho nên Ly Khâu rời bỏ Lưu Khâm, cùng Cái Nhiếp ẩn cư tại trấn Vũ Xuyên. Đối mặt với Hung Nô đột nhiên tập kích, thầy trò Cái Nhiếp liều chết yểm hộ cư dân trấn Vũ Xuyên thoát lui. Hành hiệp trượng nghĩa, vì nước vì dân, hai thầy trò ngăn cản tại cửa thành Vũ Xuyên, đánh chết hơn trăm sĩ tốt Hung Nô, cuối cùng chết trong thành Vũ Xuyên. Cái Nhiếp bị bắn trúng bảy mươi ba mũi tên, khí tuyệt bỏ mình; Ly Khâu sau lại dấy lên khói lửa tại Vũ Xuyên, cũng lập tức bị loạn tiễn xuyên tim. Trận chiến này, khiến danh tiếng hành hiệp trượng nghĩa của thầy trò Cái Nhiếp làm chấn động cả nước.

Sau khi Lưu Khâm biết được tin này, lập tức ngừng công kích đối với Nhâm Hiêu. Hãn phái sứ giả tới huyện Ngô gặp mặt Nhâm Hiêu, nói lý nói tình.

Trước kia Nhâm Hiêu bắc tiến, thực sự đã ẩn chứa tâm tư tranh giành thiên hạ. Với tư cách là danh tướng để quốc Đại Tần, ông không muốn thất bại bởi Lưu Khâm. Dựa theo suy nghĩ của Nhâm Hiêu, ông nhân lúc Lưu Khâm ác chiến với Hạng Võ, chiếm lĩnh Giang Nam, rồi sau đó thuận thế chiếm đoạt Hoài Hán, ít nhất có thể phân ba thiên hạ. Nhưng thật không ngờ, Hạng Võ lại thất bại nhanh như vậy, mọi chuyện quá bất ngờ khiến cho Nhâm Hiêu dù cướp được Hội Kê cũng mất đi không gian phát triển. Nhưng vào lúc đó, Nhâm Hiêu đâm lao phải theo lao, không thể nào dừng tay.

Khi biết được Hung Nô lại gây loạn Bắc cương lần nữa, lại nghe nói đến chuyện thầy trò Cái Nhiếp, Nhâm Hiêu biết đây chính là cơ hội rất tốt. Ông cũng nhận ra, Lưu Khâm đã đủ lòng đủ cánh, hơn nữa quyết tâm muốn khôi phục lại lãnh thổ Đại Tần. Nếu như thực sự giao chiến, ông không có cửa thắng. Vì vậy sau khi được Khoái Triệt khuyên can, rốt cuộc Nhâm Hiêu quyết ý quy hàng.

Chuyện tiếp đến, Lưu Khâm không tiếp tục để tâm nữa

Hắn trong đêm tối chạy về Hàm Dương, Trần Bình nghênh đón hắn, đồng thời dâng lên tấu chương.

Hóa ra trong một năm qua, Trần Bình vẫn luôn luôn nghiên cứu Nhâm Hiêu. Y cũng rất hiểu, Nhâm Hiêu cần một lối thoát, hơn nữa lối thoát này không thể quá nhỏ, nhất định phải giữ thể diện cho Nhâm Hiêu. Suy nghĩ thời gian dài, rốt cuộc y định ra một kế: Phái gian tế tiến về phía tây nước Ô Tôn, để Ô Tôn Vương NanĐâu Mỹ ra mặt, gây xích mích khiến Mạo Đồn và A Lợi Đề xuất binh. Còn đối tượng chính là trấn Vũ Xuyên.

Trần Bình đưa ra kế sách này, cũng thỉnh cầu Lưu Khâm trị tội y. Nói thực, Lưu Khâm thực sự không ngờ, chuyện xuất phát từ âm mưu của Trần Bình. Nhưng không thể không thừa nhận, dùng một trấn Vũ Xuyên để lấy an bình cho cả Giang Nam, tựa hồ rất có lợi.

Thế nhưng. . .

- Bệ hạ, thần đưa ra mưu kế này, e là sau này chết không được yên lành. Lần này sắp xếp kế hoạch, thần thật không ngờ, thầy trò Cái Nhiếp lại ẩn cư ở Vũ Xuyên. . . Xin Bệ hạ trách phạt, nếu không trong lòng thần cả đời sẽ không được bình an.

Lưu Khâm trầm mặc không nói.

Trần Bình suy nghĩ là nghĩ cho hắn, tuy nhiên thủ đoạn vô cùng nham hiểm.

- Đạo Tử, Trẫm biết khanh là người có tài, mưu lược xuất chúng, e là còn hơn Tử Phòng. Chỉ là âm mưu này của khanh, rốt cuộc không phải chính đạo. . . Như thế này đi, ta đồng ý để khanh từ chức Thái Úy, mệnh khanh là Thái Thú Liêu Đông, xem như bị trừng phạt.

Liêu Đông chính là vùng đất giá lạnh. Bắc có Hung Nô Đông Hồ, đông có Vệ Mãn gây loạn. Trẫm muốn khanh ở đây trong vòng năm năm để thống trị Liêu Đông thoả đáng, bình định loạn Vệ Mãn, để chuộc tội cho Vũ Xuyên, khanh có nguyện ý không?

Vệ Mãn vốn là quý tộc nước Yến. Sau khi nước Yến diệt vong, y thống lĩnh hơn nghìn người trốn vào Triều Tiên, dần dần thành tựu áp chế Quốc Vương nước Triều Tiên, rất có xu thế muốn đổi ngôi. Nhân lúc Trung Nguyên rung chuyển, Vệ Mãn bắt đầu rục rịch, mấy lần vượt biên, tạo thành lực uy hiếp đối với Liêu Đông.

Quan trọng nhất chính là, y cầu kết với Đông Hồ.

Lưu Khám phái Trần Bình thống trị Liêu Đông không chỉ muốn y lập công chuộc tội, quan trọng hơn chính là muốn nhờ thủ đoạn của Trần Bình, giải quyết loạn Vệ Mãn.

Sau khi Trần Bình nghe xong, lập tức dập đầu:

- Thần, nhất định không phụ sự ủy thác của Bệ hạ.

Đầu năm Đại Trị thứ ba, Trần Bình bởi vì tội thất sát, bị miễn chức Thái Úy, điều tới Liêu Đông.

Trong năm đó, Nhâm Hiêu quy hàng, dẹp yên Giang Nam!

Năm năm sau, cũng chính là năm Đại Trị thứ tám, đó là năm Công Nguyên 200, trải qua năm năm nghỉ ngơi lấy lại sức, quốc lực nước Đường tăng vọt. Lưu Khám dựa vào thời gian năm năm này, theo ký ức mờ ảo của chính mình, sai công tượng khắc một bộ bản đồ thế giới rộng lớn trên chính điện An Nhạc cung.

Trên bản đồ khắc rõ hình dạng bảy đại châu bốn đại dương, cũng có coi là kỳ thư ở hậu thế.

Phía dưới bản đồ, Lưu Khám lưu lại một câu: Phàm là con cháu Lưu Thị, trong thời bình phải nghĩ đến ngày gian nguy. Thế giới rộng lớn, không phải ếch ngồi đáy giếng, cũng sẽ trở thành ếch ngồi đáy giếng. Mở rộng, mở rộng, mở rộng. . .Nơi đâu có ánh mặt trời chiếu xuống, đều có con dân của Đại Đường ta.

Sau khi bản đồ hoàn thành, Lưu Khám hạ chiếu chinh phạt Hung Nô.

Thái Úy Trương Lương hiến kế, chia quân làm ba đường, từ Mạc Bắc, Vũ Xuyên, Liêu Đông xuất kích.

Vào lúc này Thiệp Gian cáo lão hồi hương, tiếp nhận chức vị của ông là con của danh tướng nước Tần cũ, Xa Kỳ tướng quân Mông Khắc; còn về phương diện Liêu Đông, dùng Thái Úy Phủ đại tướng quân Lý Tả Xa làm thống soái, rồi Trương Thành đánh vào Đông Hồ. Loạn Vệ Mãn đã được Trần Bình bình định, Quốc Vương nước Triều Tiên tiến nhập Hàm Dương xưng thần. Lưu Khám ngự giá thân chinh, để Thái Tử Lưu Tần giám quốc, ba người Tiêu Hà, Trương Lương, Khoái Triệt phụ chính đến Vũ Xuyên.

Hăm điều Trần Bình từ Liêu Đông đến Vũ Xuyên, ủy nhiệm làm quân sư.

Hai người tại Phong hỏa đài Vũ Xuyên, cúng bái anh linh hai thầy trò Cái Nhiếp, cũng trong năm đó sai người khắc lên Phong hỏa đài thầy trò Cái Nhiếp tám chữ lớn: Hành hiệp trượng nghĩa, vì nước vì dân.

Mùa xuân năm Đại Trị thứ tám, Lưu Khám thống lĩnh quân đội từ Vũ Xuyên xuất kích, lấy Mông Tật làm tiên phong, bắc phạt thảo nguyên.

Chiến tranh lần này thanh thế rất lớn, kéo dài suốt ba năm, cuối cùng phá được Long Thành, chém chết Mạo Đốn. Sau khi Mạo Đốn chết, Đông Hồ Đại Thiên Vu A Lợi Đề thống lĩnh tàn quân chưa đủ vạn người chạy trốn về phương bắc, không rõ tung tích.

Mà đối với ba năm chiến tranh này, trong sử sách không có ghi lại.

Trong Đường Thư có ghi lại: Mùa thu năm Đại Trị thứ mười một, Đế Vương thống lĩnh quân đội trở về Hàm Dương.

Tháng mười một nhường ngôi cho Thái Tử Lưu Tần, đổi niên hiệu là Bình.

- HẾT -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hinh-do>